GEORGE R. R.
MARTIN

EJDERHALARIN DANSI

epsilon®

EJDERHALARIN

DANSI

KISIM I

Ejderhaların Dansı I
Orijinal Adı: A Dance with Dragons
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
1. Baskı: Temmuz 2013

ISBN: 9789944826976

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 George R. R. Martin

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık Davutpaşa Cd. No: 123 K:1 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks : (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18/45 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx
Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
email: epsilon@epsilonyayinevi.com

EJDERHALARIN DANSI

KISIM I

GEORGE R. R. MARTİN

Çeviri: Sibel Alaş

Epsilon®

GİRİŞ

Gece, insan kokusuyla ağırlaşmıştı.

Varg, bir ağacın altında durdu, etrafı kokladı, gri kahverengi kürkü gölgelerle beneklendi. Çamlı rüzgârın iç çekişi, ona insan rayihasını getirdi. Tilkiden ve tavşandan, foktan ve geyikten, hatta kurttan bahseden daha belirsiz kokular da vardı. Bunlar da insan kokularıydı, varg biliyordu; dumanın, kanın ve çürümüşlüğün keskin aromasının altında hemen hemen boğulmuş olan ölü, ekşi, eski deri ufuneti. Sadece insanlar, diğer hayvanların derilerini yüzer ve postlarıyla kürklerini giyerdi.

Varglar, kurtların aksine, insanlardan korkmazdı. Midesine nefret ve açlık çöreklendi; varg pes bir kükreme koyuverdi, tek gözlü erkek kardeşine ve kurnaz kız kardeşine seslendi. Hızla ağaçların arasına daldı, sürü arkadaşları onun peşinden gitti. Kokuyu onlar da yakalamıştı. Varg koşarken kardeşlerinin gözlerinden de baktı ve ileride kendi cismini gördü. Sürünün nefesi, uzun ve gri çenelerden, ılık ve beyaz bir buhar hâlinde tütüyordu. Kurtların pençelerinin arasında tutmuş buzlar, taş kadar sertti ama av başlamıştı ve kurban ilerideydi. *Et,* diye düşündü varg, *deri.*

İnsan tek başına zayıf bir yaratıktı. İri ve güçlüydü, keskin gözleri vardı ama kulakları kördü ve burnu kokulara karşı sağırdı. Geyikler, karacalar ve hatta tavşanlar daha hızlıydı. Ayılar ve yaban domuzları kavgada daha amansızdı. Fakat sürüler hâlinde gezen insanlar tehlikeliydi. Kurtlar avın etrafını sararken, varg bir yavrunun ağlamasını, dün gece yağan karın donmuş yüzeyinin hantal insan patileri altında kırılışını, sert derilerin gıcırtısını ve insanların taşıdığı gri uzun pençelerin şıngırtısını duydu.

Kılıçlar, diye fısıldadı vargın içindeki bir ses, *mızraklar.*

Ağaçlar, çıplak ve kahverengi dallardan hırlayan buzlu dişler çıkarmıştı. Tek Göz, ağaçların altındaki çalıları yardı ve karları savurarak koşmaya başladı. Sürü arkadaşları onu takip etti. Bir tepeyi tırmandılar, ilerideki bayırdan aşağı indiler; sonra orman önlerinde açıldı ve insanlar oradaydı. İçlerinden biri dişiydi, kucağındaki kürk bohçanın içinde yavrusu vardı. *Onu en sona bırak,* diye

fısıldadı ses, *asıl tehlike erkekler.* İnsanlar, birbirlerine, insanların yaptığı şekilde kükrüyordu ama varg onların korkusunu alabiliyordu. İçlerinden birinin kendi boyu kadar uzun, tahta bir dişi vardı. Eli titreyen adamın fırlattığı diş, yükseğe uçtu.

Sonra sürü, insanların üstündeydi.

Vargın tek gözlü erkek kardeşi, diş fırlatan adamı bir kar yığınının içine devirdi ve onun boğazını parçaladı. Kız kardeşi, diğer erkeğin arkasına geçti ve adamı geriden yakaladı. Dişiyle yavrusu, varga kaldı.

Kadının da bir dişi vardı, kemikten yapılmış küçük bir diş. Fakat vargın çenesi bacağın etrafında kapandığında kadın dişi bıraktı, yere düşerken iki koluyla birden gürültücü yavrusuna sarıldı. Kadın, giydiği kürklerin altında deri ve kemikten ibaretti ama göğüsleri süt doluydu. Etin en tatlısı yavrudaydı. Kurt, yemeğin en lezzetli kısmını erkek kardeşi için ayırdı. Sürüdekiler midelerini doldururken, ölü bedenlerin etrafındaki donmuş kar, pembeye ve kırmızıya boyandı.

Fersahlarca uzakta, çamurdan ve samandan inşa edilmiş saz çatılı, duman delikli, toprak zeminli, tek odalı bir kulübede Varamyr titredi, öksürdü ve dudaklarını yaladı. Gözleri kırmızı, dudakları çatlak, boğazı kuru ve kavruktu ama açlıktan şişmiş karnı yiyecek için çığlık atarken bile, Varamyr'in ağzı kan ve yağ tadıyla doluydu. Tümsek'i hatırlayarak, *bir çocuğun eti,* diye düşündü Varamyr. İnsan eti. İnsan eti arzulayacak kadar alçalmış mıydı? Haggon'ın ona kükrediğini duyabiliyordu âdeta. "İnsanlar hayvan eti yiyebilir, hayvanlar da insan eti, ama insan eti yiyen insan zelildir."

Zelâlet. Haggon'ın en sevdiği kelime her zaman buydu. *Zelâlet, zelâlet, zelâlet.* İnsan eti yemek zelâlettir, bir kurt olarak bir kurtla çiftleşmek zelâlettir, bir başka insanın bedenini ele geçirmek zelâletlerin en beteridir. *Haggon zayıftı, kendi güçlerinden korkardı. Ben ondan ikinci hayatını söküp aldığımda, tek başına ve ağlayarak öldü.* Varamyr onun kalbini bizzat yemişti. *Haggon bana birçok şey öğretti. Ondan öğrendiğim son şey, insan etinin tadıydı.*

Gerçi bunu bir kurt olarak yapmıştı. Bir insanın etini asla insan dişleriyle yememişti. Ama bu ziyafet yüzünden sürüsüne içerlemeyecekti. Kurtlar onun kadar sıska, üşümüş ve açtı. Ve av... *mağlubiyetten ölüme kaçan iki erkek, bir kadın, kundaktaki bir bebek. Her halükârda, yakın zaman sonra zail olacaklardı, açlıktan ya da hava şartlarından. Bu yol daha iyiydi, daha çabuktu. Merhametti.*

"Merhamet," dedi Varamyr yüksek sesle. Boğazı tahriş olmuştu ama insan sesi duymak güzeldi, kendi sesini duymak bile güzeldi. Hava küf ve rutubet kokuyordu. Zemin sert ve soğuktu. Ateş, ısıdan çok duman çıkarıyordu. Varamyr

cesaret edebildiği kadar alevlere yaklaştı, kâh titriyor kâh öksürüyordu; böğründeki yara tekrar açılmıştı, zonkluyordu. Pantolonunu dizine kadar ıslatan kan, kuruyarak kahverengi bir kabuğa dönüşmüştü.

Thistle, Varamyr'i bunun olabileceğine dair uyarmıştı. "Yarayı elimden geldiği kadarıyla diktim," demişti, "ama dinlenmen ve yaranın iyileşmesine izin vermek gerek, yoksa et tekrar açılır."

Thistle, Varamyr'in yoldaşlarının sonuncusuydu; siğilli, rüzgâr yanığı, buruşuk ve eski kökler kadar sert bir mızrak karısı. Diğerleri yolda onları terk etmişti. Birer birer geride kalmış ya da öne geçmişlerdi. Eski köylerine, Sütnehri'ne, Çetinocak'a ya da ormanda yalnız bir ölüme gitmişlerdi. Varamyr bilmiyordu ve umursamıyordu. *Fırsatım varken içlerinden birini almalıydım. İkizlerden birini, yüzü yaralı olan iri adamı veya kızıl saçlı delikanlıyı.* Fakat korkmuştu. Diğerlerinden biri neler olduğunu fark edebilirdi. Sonra hep birlikte Varamyr'e saldırıp onu öldürebilirlerdi. Ayrıca Haggon'ın sözleri Varamyr'e musallat olmuştu, fırsat böylece kaçıp gitmişti.

Mücadeleden sonra, ormanın içinde aç ve korkmuş hâlde koşuşan binlerce yabanıl vardı; Sur'da üstlerine çöken katliamdan kaçıyorlardı. Bazıları terk ettikleri evlerine dönmekten, bazıları da kapıya yeni bir saldırı düzenlemekten bahsediyordu ama çoğu kaybolmuştu, nereye gideceklerine ya da ne yapacaklarına dair bir fikirleri yoktu. Siyah pelerinli kargalardan ve ellerinde gri çelikler olan şövalyelerden kurtulmuşlardı ama şimdi peşlerinde daha amansız düşmanlar vardı. Geçen her gün, yolda daha fazla ceset bırakmıştı. Kimi açlıktan, kimi soğuktan, kimi hastalıktan ölmüştü. Diğerleri, Sur'un Ötesindeki Kral Mance Rayder'la birlikte güneye yürürken silah arkadaşları olan adamlar tarafından katledilmişti.

Hayatta kalanlar, ümitsiz seslerle, *Mance düştü,* demişlerdi birbirlerine, *Mance ele geçirildi, Mance öldü.* Thistle, Varamyr'in yarasını dikerken, "Harma öldü, Mance yakalandı, diğerleri kaçtı ve bizi bıraktı," diye iddia etmişti. "Tormund, Ağlak, Altıderi. Hepsi de cesur akıncılardı, şimdi neredeler?"

O anda, *beni tanımıyor,* diye fark etmişti Varamyr, *hem neden tanısın*? Varamyr, hayvanları yanında değilken büyük bir adam gibi görünmüyordu. *Ben, Mance Rayder'la aynı sofrada yemek yiyen Varamyr Altıderi'ydim.* On yaşındayken kendisine Varamyr ismini takmıştı. *Bir lorda yakışır bir isim, şarkılara göre bir isim, kudretli ve korkutucu bir isim.* Ama kargalardan bir tavşan gibi kaçmıştı. Korkunç Lord Varamyr bir korkağa dönüşmüştü ama Thistle'ın bunu bilmesine katlanamazdı, bu yüzden mızrak karısına, adının Haggon olduğunu söylemişti. Daha sonra, seçebileceği onca isim varken,

dudaklarından neden *bu* ismin çıktığım merak etmişti. *Onun kalbini yedim ve kanını içtim ama hâlâ bana musallat oluyor.*

Bir gün, yabanıllar kaçarken, beyaz sıska bir at süren bir süvari dörtnala gelmiş ve herkesin Sütnehri'ne gitmesi gerektiğini söylemişti; Ağlak, Kafatası Köprüsü'nü geçmek ve Gölge Kule'yi almak için adam topluyordu. İnsanların çoğu süvariyi takip etmişti, daha çoğu etmemişti. Daha sonra, amber rengi kürkler giyen asık yüzlü bir savaşçı yemek ateşlerini dolaşmış, hayatta kalanların kuzeye gitmesi ve Thennler'in vadisine sığınması için ısrar etmişti. Varamyr, bizzat Thennler bile o vadiden kaçmışken, adamın neden yabanılların orada güvende olacağını düşündüğünü asla öğrenememişti ama yüzlerce insan savaşçıyı takip etmişti. Başka yüzlercesi, özgür insanları güneye taşımak için gelen bir donanmanın imgesini gören orman cadısıyla gitmişti. Köstebek Ana, "Denizi denemeliyiz," diye bağırmıştı ve kadının takipçileri doğuya yönelmişti.

Varamyr biraz daha güçlü olsaydı onların arasında olabilirdi. Fakat deniz griydi, soğuktu, çok uzaktı ve Varamyr suyu görecek kadar yaşamayacağını biliyordu. Dokuz kere ölmüştü, yine ölüyordu ve bu onun gerçek ölümü olacaktı. *Sincap derisi bir pelerin,* diye hatırladı, *beni sincap derisi bir pelerin için bıçakladı.*

Pelerinin sahibi ölmüştü; kafasının arkası ezilmiş ve içinde küçük kemik parçaları olan kırmızı bir lapaya dönüşmüştü ama kadının pelerini sıcak ve kalın görünüyordu. Kar yağıyordu. Varamyr kendi pelerinlerini Sur'da kaybetmişti. Uyku postları, yün iç çamaşırları, koyun derisinden yapılmış çizmeleri, yiyecek ve bal likörü stoğu, yattığı kadınlardan aldığı saç bukleleri ve hatta Mance'in verdiği altın kol bantları; hepsi kaybolmuş ve arkada kalmıştı. *Yandım, öldüm ve sonra kaçtım; acı ve korkuyla çıldırmıştım.* Bu hatıra onu hâlâ utandırıyordu ama Varamyr yalnız değildi. Diğerleri de kaçmıştı. Yüzlercesi, binlercesi. *Mücadele kaybedilmişti. Çeliklerinin içinde yenilmez olan şövalyeler gelmiş ve dövüşmek için orada kalan herkesi öldürmüşlerdi. Ya kaçacaktık ya da ölecektik.*

Fakat ölümden kaçmak o kadar kolay değildi. Varamyr ormanda ölü kadına rastladığında, onun pelerinini almak için dizlerinin üstüne çökmüştü ve çocuğu hiç görmemişti. Çocuk gizlendiği yerden âniden çıkmıştı, Varamyr'in böğrüne bir kemik bıçak saplamış ve pelerini onun ellerinden almıştı. Daha sonra Thistle, "Annesi," demişti. "Annesinin peleriniydi. Çocuk seni annesini soyarken görünce..."

Thistle'ın iğnesi etini delerken, Varamyr irkilmiş ve "Kadın ölüydü," demişti. "Biri onun kafasını ezmişti. Bir karga."

"Karga değildi. Boynuzayak adamlarıydı. Gördüm." Kadının iğnesi

Varamyr'in böğründeki yarığı kapatmıştı. "Vahşiler. Ve onları ehlileştirecek kim kaldı?" *Kimse. Eğer Mance öldüyse, özgür insanların işi bitti.* Thennler, devler, Boynuzayaklar, sivri dişleriyle mağara adamları, kemikten yapılmış arabalarıyla batı kıyısı adamları... onların işi de bitmişti. Hatta kargaların işi bile bitmişti. Kargalar bunu henüz bilmiyor olabilirdi ama o siyah pelerinli piçler, diğerleriyle birlikte yok olacaktı. Düşman geliyordu.

Varâmyr'in kafasında Haggon'ın pürüzlü sesi yankılandı. "On iki kez öleceksin evlat, her seferinde canın yanacak... ama gerçek ölümün geldiğinde tekrar yaşayacaksın, ikinci hayat daha basit ve daha tatlıdır, derler."

Varamyr Altıderi bunun doğru olup olmadığını yakın zamanda öğrenecekti. Gerçek ölümünü, havada asılı duran acı dumanda tadıyordu ve elini yarasına dokunmak için kıyafetlerinin altına soktuğunda parmaklarındaki sıcaklıkta hissediyordu. Fakat Varamyr'in içinde, kemiklerine kadar işleyen bir üşüme de vardı. Bu sefer onu öldüren soğuk olacaktı.

Son ölümü ateşin marifetiydi. *Yandım.* Varamyr en başta, kafa karışıklığıyla, Sur'daki bir yaycının onu ateşli bir okla deldiğini düşünmüştü... fakat ateş, Varamyr'in *içindeydi,* onu tüketiyordu. Ve acı...

Varamyr daha önce dokuz kez ölmüştü; bir kez bir mızrak darbesiyle, bir kez boğazındaki ayı dişleriyle, bir kez de ölü bir enik doğururken bir kan gölünün içinde. İlk ölümünü sadece altı yaşındayken yaşamıştı; babasının baltası onun kafatasına girdiğinde. Bu bile, bağırsaklarında yanan, kanatlarında çıtırdayan ve onu *tüketen* ateş kadar ıstırap verici değildi. Varamyr uçarak ateşten kaçmaya çalıştığında dehşeti, alevleri körüklemiş ve daha derin yanmaya sebep olmuştu. Varamyr bir an Sur'un üzerinde süzülüyordu, kartal gözleriyle aşağıdaki insanların hareketlerini izliyordu. Sonra, alevler Varamyr'in kalbini kara bir cürufa dönüştürmüş ve ruhunu kendi derisine yollamıştı, Varamyr kısa bir zaman için çıldırmıştı. Bunu hatırlamak bile onu titretmeye yetti.

Varamyr o an ateşin söndüğünü fark etti.

Geriye kalan, yanmış odunlardan ibaret gri siyah bir dağınıklıktı. *Hâlâ duman var, sadece odun lazım.* Varamyr, acıya karşı dişlerini gıcırdatarak, Thistle'ın ava çıkmadan önce topladığı kırık dallardan oluşan yığına doğru süründü ve küllerin üstüne birkaç çubuk attı. "Yakala," diye gakladı. "*Yan.*" Közlere üfledi. Ormanın, tepenin ve toprağın isimsiz tanrılarına sözsüz bir dua okudu.

Tanrılar cevap vermedi. Bir süre sonra duman da tütmez oldu. Küçük kulübe hâlihazırda soğuyordu. Varamyr'in çakmaktaşı, kavı ya da kuru çırası yoktu. Ateşi tekrar yakması mümkün değildi, kendi başına yapamazdı. "Thistle,"

diye seslendi, sesi çatallıydı ve acıyla keskindi. “*Thistle!*”

Kadının çenesi sivriydi, burnu basıktı ve tek yanağında, üstünde dört siyah kıl olan bir et beni vardı. Çirkin ve sert bir yüzdü ama Varamyr o yüzü kulübenin kapısında görebilmek için çok şey verirdi. *Gitmeden önce onu almalıydım.* Thistle gideli kaç zaman olmuştu? İki gün? Uç? Varamyr bilmiyordu. Kulübenin içi karanlıktı ve Varamyr bir uyuyup bir uyanıyordu, dışarıda gündüz mü yoksa gece mi olduğundan asla emin olamıyordu. “Bekle,” demişti Thistle. “Yiyeceklerle birlikte geri döneceğim.” Ve Varamyr aptal gibi beklemişti. Haggon’ı, Tümsek’i ve uzun hayatı boyunca yaptığı bütün hataları düşünerek beklemişti ama günler, geceler geçmişti ve Thistle dönmemişti. *Geri gelmeyecek.* Varamyr, kendi kendini ele verip vermediğini merak etti. Thistle ona bakmış ve aklından geçenleri okumuş olabilir miydi? Yoksa Varamyr ateşli rüyalarında bir şeyler mi mırıldanmıştı?

Haggon’ın, *zelâlet* dediğini duydu. Adam orada, o odanın içindeydi sanki. “O yalnızca çirkin bir mızrak karısı,” dedi Varamyr ona. “Ben büyük bir adamım. Ben Varamyr’im. Varg, derideğiştiren. Onun yaşaması ve benim ölmem doğru değil.” Kimse cevap vermedi. Odada kimse yoktu. Thistle gitmişti. Varamyr’i terk etmişti, tıpkı diğerleri gibi.

Annesi de onu terk etmişti. *Tümsek için ağladı ama benim için hiç ağlamadı.* O sabah, Varamyr babası tarafından Haggon’a götürülmek üzere yataktan kaldırıldığında, annesi Varamyr’in yüzüne bile bakmamıştı. Varamyr ormanın içine doğru sürüklenirken avazı çıktığı kadar bağırmış ve tekmeler atmıştı ama babası tokatlayıp ona sessiz olmasını söylemişti. Oğlunu Haggon’ın ayaklarının dibine fırlatırken, “Sen kendi türünün yanında olmalısın,” demişti.

Varamyr titreyerek, *haksız değildi,* diye düşündü. *Haggon bana çok şey öğretti. Bana avlanmayı, balık tutmayı, gövdeleri parçalamayı, balık temizlemeyi, ormanda yolumu nasıl bulacağımı öğretti. Bana varg olmayı ve derideğiştirenin sırlarını öğretti, fakat benim istidadım onunkinden daha güçlüydü.*

Varamyr yıllar sonra anne ve babasını bulmaya çalışmıştı; onlara, Yumru’nun, büyük Varamyr Altıderi’ye dönüştüğünü söyleyecekti ama onlar ölmüş ve gömülmüştü. *Ağaçların ve derelerin içine gitti. Kayaların ve toprağın içine gitti. Kumların ve küllerin içine gitti.* Tümsek’in öldüğü gün, orman cadısı, çocuğun annesine bunları söylemişti. Yumru, toprağın bir parçası olmak istememişti.

Ozanların onun kahramanlıklarıyla ilgili şarkılar söyleyeceği ve güzel kızların onu öpeceği bir günün hayalini kurmuştu. *Büyüdüğümde Sur’un*

Ötesindeki Kral olacağım, diye söz vermişti kendine. Olmamıştı ama yaklaşmıştı. Varamyr Altıderi, insanların korktuğu bir isimdi. Varamyr, Mance Rayder'ın sağ yanında otururdu, mücadelelere dört metrelik bir kar ayısının sırtında giderdi ve üç kurtla bir gölge kedisini köle olarak tutardı. *Beni buraya getiren Mance'ti. Dinlememeliydim. Ayımın derisine girmeli ve Mance'i parçalara ayırmalıydım.*

Mance'ten önce, Varamyr bir çeşit lorddu. Daha evvel Haggon'a ait olan, yosundan, çamurdan ve kütüklerden inşa edilmiş bir kalede tek başına yaşardı, hayvanları ona eşlik ederdi. Varamyr'e biat etmiş bir düzine köy vardı. Vergilerini ekmek, tuz ve elma şarabıyla öderlerdi, bahçelerinden meyveler ve tarlalarından sebzeler getirirlerdi. Varamyr etini bizzat bulurdu. Canı ne zaman bir kadın istese, gölge kedisini kadının peşine salardı ve Varamyr'in göz koyduğu her kız uysalca onun yatağına girerdi. Bazıları ağlayarak gelirdi, evet, ama yine de gelirlerdi. Varamyr onlara tohumlarını verir, saçlarından bir bukleyi yadigâr olarak alır ve onları geri gönderirdi. Zaman zaman, bir köy kahramanı, canavarı katletmek ve kız kardeşini, sevgilisini ya da kızını kurtarmak için elinde bir mızrakla ortaya çıkardı. Varamyr onları öldürürdü ama kadınlara asla zarar vermezdi. Hatta bazı kadınları çocuklarla kutsamıştı. *Cılız yaratıklar. Yumru gibi çelimsiz ve ufak şeyler.* Üstelik hiçbirinin istidadı yok.

Korku onu ayağa kalkmaya zorladı. Varamyr, yarasından akan kanı durdurmak için böğrünü tuttu ve yalpalayarak kapıya yürüdü. Kapıyı örten eski püskü deriyi kenara çektiğinde beyaz bir duvarla yüz yüze geldi. *Kar.* İçerinin o kadar karanlık ve dumanlı olması boşuna değildi. Kulübe, kara gömülmüştü.

Varamyr duvarı ittiğinde ufalanıp dağılan kar, hâlâ yumuşak ve ıslaktı. Dışarıda, gece ölüm kadar beyazdı. Gümüş ayın etrafında solgun ve ince bulutlar dans ediyordu, binlerce yıldız soğuk gözlerle onları izliyordu. Varamyr, kar yığınlarının altına gömülen diğer kulübelerin kambur şekillerini görebiliyordu. Kulübelerin arkasında, buzla zırhlanmış bir büvet ağacının solgun gölgesi vardı. Güneydeki ve batıdaki tepeler, rüzgârla uçuşan kar tanelerinden başka hiçbir şeyin hareket etmediği engin ve beyaz bir ıssızlıktı. Kadının ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini merak ederek, "Thistle," diye seslendi Varamyr güçsüzce. *"Thistle. Kadın. Neredesin*?"

Uzakta bir kurt uludu.

Varamyr ürperdi. Bu ulumayı, Yumru'nun bir vakitler annesinin sesini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. *Tek Göz.* O, Varamyr'in üç kurdunun en yaşlı, en iri ve en amansız olanıydı. Avcı daha inceydi, daha hızlıydı, daha gençti. Sinsi, daha kurnazdı. Fakat ikisi de Tek Göz'den korkardı. Yaşlı kurt korkusuzdu,

merhametsizdi, vahşiydi.

Varamyr, kartalın ölümüyle gelen ıstırabın içinde, diğer hayvanlarının kontrolünü kaybetmişti. Gölge kedisi ormana kaçmıştı. Kar ayısı, pençelerini etrafındakilere çevirmiş ve bir mızrak tarafından devrilmeden önce dört adamı parçalara ayırmıştı, menziline girse Varamyr'i de katlederdi, ondan nefret ediyordu, Altıderi ne zaman onun derisine girse ya da sırtına çıksa, ayı öfkeyle doluyordu.

Ama Varamyr'in kurtları...

Kardeşlerim. Sürüm. Varamyr nice soğuk gecelerde kurtlarıyla birlikte uyumuştu, hayvanların tüylü bedenleri onun etrafına yığılmış ve onu sıcak tutmuştu. Öldüğümde etimi yiyecekler. Geriye sadece, bahar geldiğinde karları ve buzlan eritecek havaları karşılamak üzere kemiklerimi bırakacaklar. Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Varamyr'in kurtları onun için defalarca yiyecek bulmuştu, sonunda Varamyr'in onları besleyecek olması gayet münasip görünüyordu. Varamyr ikinci hayatına, kendi cesedinin sıcak etini parçalayarak başlayabilirdi.

Bağ kurulması en kolay hayvanlar köpeklerdi; insanlara o kadar yakın yaşıyorlardı ki neredeyse insanlardı. Bir köpeğin derisine girmek, kullanılmaktan yumuşamış bir eski bir çizme giymeye benzerdi. Bir çizmenin bir ayağı kabul etmek üzere şekillenmesi gibi, bir köpek de bir tasmayı kabul etmek üzere şekillenmişti* insan gözünün göremediği bir tasmayı bile. Kurtlar daha zordu. Bir adam bir kurtla dost olabilirdi, hatta bir kurdu eğitebilirdi ama hiçbir adam bir kurdu gerçekten *ehlileştiremezdi.* Haggon sık sık, "Kurtlar ve kadınlar bir ömür için bağlanırlar," derdi. "Birini aldığında onunla evlenmiş olursun. Kurt o gün itibarıyla senin parçan olur, sen de onun parçası olursun, ikiniz de değişirsiniz."

Avcı, en iyisinin, diğer hayvanlara hiç dokunmamak olduğunu söylerdi. Kediler kibirli ve zalimdi, sana her an saldırabilirlerdi. Karacalar ve geyikler avdı; uzun süre giyilirlerse, en cesur adamı bile bir korkağa dönüştürürlerdi. Ayılar, yaban domuzları, porsuklar, gelincikler... Haggon bu türlerle bağ kurmazdı. "Bazı derileri asla giymek istemezsin evlat. Dönüşeceğin şeyden hiç hoşlanmazsın" Haggon'a göre en beteri kuşlardı. "İnsanların topraktan ayrılmaması gerekir. Bulutların arasında çok fazla zaman geçirirsen, bir daha yere inmek istemezsin. Şahinleri, baykuşları, kuzgunları deneyen derideğiştirenler gördüm. Kendi derilerinin içindeyken bile, bir rüyanın içindeymişçesine oturup yukarıdaki kahrolası maviyi seyrederlerdi."

Bununla birlikte, bütün derideğiştirenler aynı şekilde düşünmezdi. Bir

keresinde, Yumru on yaşındayken, Haggon onu bir derideğiştirenler buluşmasına götürmüştü. Grupta varglar çoğunluktaydı; kurt kardeşler, fakat Yumru diğerlerini daha ilginç ve daha büyüleyici bulmuştu. Borroq, sahip olduğu yaban domuzuna çok benziyordu, tek eksiği uzun azı dişleriydi. Orell'in bir kartalı vardı, Briar'ın da bir gölge kedisi (Yumru onları gördüğü anda kendisi için bir gölge kedisi istemişti), keçi kadın Grisella...

Ama onların hiçbiri Varamyr Altıderi kadar güçlü değildi. Taş kadar sert elleri olan, uzun boylu ve acımasız Haggon bile onun kadar güçlü değildi. Varamyr, Haggon'ı Grideri'nin içinden çıkarıp hayvanı kendisi için aldıktan sonra, avcı ağlayarak can vermişti. *Senin için ikinci bir hayat yok yaşlı adam.* Varamyr'in o vakitler kullandığı isim Uçderi'ydi. Grideri dördüncü olmuştu fakat yaşlı kurt güçsüz ve neredeyse dişsizdi, çok geçmeden Haggon'ı takip edip ölmüştü.

Varamyr istediği hayvanı alabilirdi, onları kendi iradesine bağlayabilirdi, onların derilerini kendi derisi yapabilirdi. Köpek, kurt ya da porsuk...

Thistle, diye düşündü.

Haggon buna zelâlet derdi, bütün günahların en karası, fakat Haggon ölmüştü, tükenmişti, yanmıştı. Mance de Varamyr'e lanet okurdu ama Mance katledilmiş ya da ele geçirilmişti. *Kimse bilmeyecek. Ben mızrak karısı Thistle olacağım ve Varamyr Altıderi ölecek.* Varamyr, bedeniyle birlikte istidadının da yok olacağını düşünüyordu. Kurtlarını kaybedecekti ve hayatının geri kalanını cılız, siğilli bir kadın olarak yaşayacaktı... ama yaşayacaktı. *Eğer geri gelirse. Eğer hâlâ onu alacak kadar güçlü olursam.*

Bir baş dönmesi dalgası Varamyr'e çarptı. Varamyr kendini dizlerinin üstünde buldu, elleri bir kar yığınına gömülmüştü. Aldığı bir avuç dolusu karla ağzını doldurdu. Karı sakallarına ve çatlak dudaklarına sürdü, ıslaklığı emdi. Su o kadar soğuktu ki, Varamyr zorla yutkundu ve teninin ne kadar sıcak olduğunu bir kez daha fark etti.

Erimiş kar onu daha fazla acıktırdı. Varamyr'in midesi suya değil yemeğe özlem duyuyordu. Kar durmuştu ama rüzgâr yükseliyordu, havayı kristallerle dolduruyordu, kar yığınlarının arasında güç bela ilerleyen Varamyr'in yüzünü kamçılıyordu, Varamyr'in böğründeki yara bir açılıp bir kapanıyordu. Varamyr büvet ağacına vardığında, yerde, kol değneği olarak kullanılabilecek uzunlukta bir dal buldu. Dala dayandı ve sendeleyen adımlarla en yakındaki kulübeye doğru yürüdü. Köylüler kaçarken bir şeyler unutmuş olabilirlerdi... bir çuval elma, biraz kuru et, Varamyr'i Thistle dönene kadar hayatta tutacak herhangi bir şey.

Dal onun ağırlığının altında kırıldığında ve bacakları bedeninin altından kayıp gittiğinde, Varamyr neredeyse kulübeye varmıştı.

Varamyr, karlar onun kanıyla kırmızılaşırken orada ne kadar zaman yattığını söyleyemezdi. *Kar beni gömecek.* Huzurlu bir ölüm olacaktı. *Sonlara doğru kendini sıcak hissettiğini söylerler, sıcak ve uykulu.* Tekrar sıcaklık hissetmek güzel olacaktı ama Sur'un ötesindeki o yeşil ve ılık toprakları asla göremeyeceğini düşünmek Varamyr'i hüzünlendirdi, Mance eskiden o topraklar hakkında şarkılar söylerdi. Haggon, "Sur'un ötesindeki dünya bizim türümüz için değil," derdi. "Özgür insanlar derideğiştirenlerden korkar ama bize saygı da gösterirler. Sur'un güneyinde, diz çökenler bizi avlar ve domuz keser gibi keser."

Beni uyardın, diye düşündü Varamyr, *ama bana Doğugözcüsü'nü gösteren de şendin.* Varamyr o vakit en fazla on yaşındaydı. Haggon, bir düzine kehribar zinciri ve üstünde post yığınları olan bir kızağı; altı şarap matarası, bir kalıp tuz ve bir bakır kazanla takas etmişti. Doğugözcüsü, ticaret için Kara Kale'den daha iyi bir yerdi; denizin karşısındaki masalsı toprakların mallarıyla dolu gemiler oraya gelirdi. Kargalar, Haggon'ı bir avcı ve Gece Nöbetçileri'nin dostu olarak tanırdı, adamın Sur'un ötesindeki hayattan getirdiği haberleri memnuniyetle karşılarlardı. Bazıları onun bir derideğiştiren olduğunu bilirdi ama kimse bundan bahsetmezdi. Yumru'nun sıcak güneyle ilgili hayaller kurmaya başladığı yer, Kıyıdaki Doğugözcüsü'ydü.

Varamyr, alnında eriyen kar tanelerini hissedebiliyordu. *Bu, yanmak kadar kötü değil. Bırak uyuyayım ve bir daha asla uyanmayayım, bırak ikinci hayatıma başlayayım.* Kurtlar artık daha yakındaydı. Varamyr onları hissedebiliyordu. Zayıf etini geride bırakacak ve kurtlardan biriyle bütünleşecekti, geceleri avlanacak ve aya doğru uluyacaktı. Varg, gerçek bir kurt olacaktı. *Ama hangisi*?

Sinsi olmazdı. Haggon buna zelâlet derdi ama Sinsi, Tek Göz tarafından döllenirken Varamyr defalarca dişi kurdun derisine girmişti. Bununla birlikte yeni hayatını bir kancık olarak geçirmek istemiyordu, meğerki başka bir seçeneği kalmasın. Avcı onun için daha uygun olabilirdi, genç erkek... ama Tek Göz daha iri ve daha amansızdı, üstelik Sinsi ne zaman kızışsa, onu Tek Göz alırdı.

Haggon, kendi ölümünden birkaç hafta önce, "Unuttuğunu söylerler," demişti Varamyr'e. "Bir insanın eti öldüğünde, ruhu hayvanın içinde yaşamaya devam eder fakat anıları her gün biraz daha silikleşir. İnsan daha az varg ve daha çok kurt olur, sonunda insana dair her şey kaybolur ve geriye yalnızca hayvan kalır."

Varamyr bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir zamanlar Orell'e ait olan

kartalı aldığında, diğer derideğiştirenin onun mevcudiyetine öfkelendiğini hissetmişti. Orell, dönek Jon Kar tarafından katledilmişti ve katiline duyduğu nefret o kadar güçlüydü ki Varamyr de kendini varg çocuktan nefret ederken bulmuştu. Onu, yanında sessizce yürüyen beyaz ulu kurtla gördüğü anda, Kar'ın ne olduğunu anlamıştı. Bir derideğiştiren, başka bir derideğiştireni her zaman hissedebilirdi. *Mance ulu kurdu almama izin vermeliydi. Bu, krallara yakışır bir ikinci hayat olurdu.* Varamyr bunu yapabilirdi, bundan emindi. Kar'ın istidadı güçlüydü ama delikanlı eğitilmemişti, yaratılışıyla gurur duyması gerekirken onunla mücadele ediyordu.

Varamyr, büvet ağacının beyaz gövdesinden ona bakan kırmızı gözleri görebiliyordu. *Tanrılar beni tartıyor,* içinden bir ürperti geçti. Varamyr kötü şeyler yapmıştı, korkunç şeyler. Çalmıştı, öldürmüştü, tecavüz etmişti. İnsan eti yemişti ve can çekişen adamların parçalanmış boğazlarından fışkıran kanı içmişti. Ormanlarda düşmanlarını gizlice takip etmiş ve uyuduklarında onlara saldırmıştı, onların karınlarını parçalamış ve iç organlarını çamurlu toprağa saçmıştı. *Etleri nasıl da tatlıydı.* "Bunları yapan hayvandı, ben değildim," dedi Varamyr boğuk bir sesle. "Bana bahşettiğiniz istidattı."

Tanrılar cevap vermedi. Varamyr'in nefesi solgun bir sis hâlinde havada asılı kaldı. Sakalının buz tuttuğunu hissedebiliyordu. Varamyr Altıderi gözlerini kapadı.

Deniz kıyısındaki küçük bir kulübeye, inleyen üç köpeğe ve bir kadının gözyaşlarına dair eski bir rüyayı gördü.

Tümsek. Tümsek için ağlıyor ama benim için hiç ağlamadı.

Yumru, normal vaktinden bir ay önce doğmuştu, öyle sık hastalanan bir çocuktu ki kimse yaşayacağını düşünmemişti. Annesi, ona münasip isim vermek için neredeyse dört yıl beklemişti ve o arada iş işten geçmişti. Bütün köy onu Yumru diye çağırmaya alışmıştı. Bu ismi ona, o daha annesinin karnındayken ablası Meha vermişti. Tümsek'in adını da Meha koymuştu ama Yumru'nun küçük kardeşi vaktinde doğmuştu, annesinin memesini iştahla emen, iri, kırmızı ve sıhhatli bir çocuktu. *Annem ona babamın adını verecekti. Ama Tümsek öldü. İsim gününden üç gün önce, o iki ve ben beş yaşındayken öldü.*

Orman cadısı, çocuğun ağlayan annesine, 'Yavrunuz şimdi tanrılarla birlikte," demişti. "Bir daha asla acı çekmeyecek, asla acıkmayacak, asla ağlamayacak. Tanrılar onu toprağın içine aldı, ağaçların içine. Tanrılar etrafımızda. Onlar kayaların ve derelerin içinde, kuşların ve hayvanların içinde. Tümsek onlarla birleşmeye gitti. O, dünya ve dünyadaki her şey olacak."

Yaşlı kadının sözleri Yumru'yu bir bıçak gibi kesmişti. *Tümsek görüyor.*

Beni izliyor. Biliyor. Yumru ondan saklanamazdı, annesinin eteğinin altına giremez ya da babasının öfkesinden kurtulmak için köpeklerle birlikte kaçamazdı. *Köpekler.* Kesik Kuyruk, İzci, Homurtu. *Onlar benim arkadaşlar imdi.*

Yumru'nun babası, Tümsek'in bedeninin etrafında dolaşan köpekleri görmüştü, bunu hangisinin yapmış olduğunu bilmesi mümkün değildi, bu yüzden baltasını üçüne birden indirmişti. Adamın elleri öyle kötü titriyordu ki İzci'yi susturmak için iki, Homurtu'yu devirmek için dört darbe gerekmişti. Hava kan kokusuyla dolmuştu ve can çekişen köpeklerin sesleri korkunçtu ama Yumru'nun babası seslendiğinde İzci yine de ona gitmişti.

O en yaşlı köpekti ve eğitimi, korkusuna galip gelmişti. Yumru köpeğin derisine girdiğinde iş işten geçmişti.

Yumru, *hayır, baba*, *lütfen,* demeye çalışmıştı ama köpekler insanların lisanını konuşamazdı; çocuğun ağzından çıkan tek şey, yürek paralayan bir inilti olmuştu. Balta, yaşlı köpeğin kafatasının ortasına inmişti ve kulübenin içindeki çocuk bir çığlık koyuvermişti. *Bu şekilde öğrenmişlerdi.* İki gün sonra, Yumru'nun babası onu ormana sürüklemişti. Adam baltasını yanına almıştı. Yumru, babasının onu köpekleri öldürdüğü gibi öldüreceğini düşünmüştü. Bunun yerine, adam onu Haggon'a vermişti.

Varamyr aniden uyandı, bütün vücudu şiddetle sarsılıyordu. "Kalk," diye bağırıyordu bir ses, "kalk, gitmek zorundayız. Yüzlercesi var." Kar, Varamyr'i sert bir battaniyeyle örtmüştü. *Çok soğuk.* Varamyr hareket etmeye çalıştığında, elinin donarak yere yapıştığını fark etti. Elini çekip zeminden kurtardığında, arkada bir parça deri bıraktı. Kadın tekrar, "Kalk," diye bağırdı, "*geliyorlar.*"

Thistle, Varamyr'e geri dönmüştü. Onu kollarından tutmuştu, onu sarsıyordu, onun yüzüne bağırıyordu. Varamyr kadının nefesini koklayabiliyor ve soğuktan uyuşmuş yanaklarında o nefesin sıcaklığını hissedebiliyordu. Şimdi, diye düşündü, şimdi yap ya da öl.

Hâlâ içinde olan bütün gücü topladı, kendi derisinden çıktı ve kadının içine girdi.

Thistle sırtını kamburlaştırdı ve çığlık attı.

Zelâlet. Bunu söyleyen Thistle mıydı? Ya da kendisi miydi? Yoksa Haggon mıydı? Varamyr bunu hiç bilemedi. Kadının parmakları gevşerken, Varamyr'in eski derisi kara yığıldı. Mızrak karısı çığlıklar atarak şiddetle büküldü. Varamyr'in gölge kedisi eskiden onunla çılgınca mücadele ederdi. Kar ayısı bir süre için delirirdi; ağaçları, kayaları ve boş havayı pençelerdi. Fakat bu daha kötüydü. Varamyr kendi ağzının, "Dışarı çık, *dışarı çık!*" diye bağırdığını duydu.

Kadının bedeni sendeledi, düştü, tekrar ayağa kalktı, elleri çırpındı. Varamyr'in ve Thistle'ın ruhları et için kavga ederken, kadının bacakları tuhaf bir dansın içinde bir o yana, bir bu yana salındı. Kadın, bir ağız dolusu dondurucu havayı içine çekti. Varamyr, havanın tadına ve bu genç bedenin kuvvetine sevinmek için yarım kalp atışı zaman buldu, sonra kadının dişleri birbirine çarptı ve Varamyr'in ağzı kanla doldu. Kadın, ellerini yüzüne götürdü. Varamyr elleri tekrar aşağı indirmeye çalıştı ama eller ona itaat etmedi. Thistle, Varamyr'in gözlerini tırmalıyordu. Kan, acı ve delilik içinde boğulurken, *zelâlet,* diye hatırladı Varamyr. Bağırmaya çalıştığında, kadın ikisine ait olan dili dışarı tükürdü.

Beyaz dünya döndü ve uzaklaştı. Varamyr bir an için büvet ağacının içinde gibiydi. Ağacın gövdesine oyulmuş kırmızı gözlerden, can çekişen bir adamın yerde zayıfça seyirişini ve kırmızı gözyaşları döküp giysilerini yırtan delirmiş bir kadının, ayın altında kör ve kanlı bir hâlde dans edişini izledi. Sonra ikisi de gitti, Varamyr yükseliyordu, eriyordu, ruhu soğuk bir rüzgârın üstünde hareket ediyordu. Varamyr karın ve bulutların içindeydi, Varamyr bir serçeydi, bir sincaptı, bir meşeydi. Bir orman baykuşu sessizce onun ağaçlarının arasında uçtu, bir tavşanın peşindeydi. Varamyr baykuşun içindeydi, tavşanın içindeydi, ağaçların içindeydi. Donmuş zeminin altında, iyice derinlerde, toprak solucanları karanlığın içinde körce tüneller kazıyordu ve Varamyr onların da içindeydi. *Ben ormanım ve ormanın içindeki her şeyim,* diye düşündü iftiharla. Varamyr'in geçişini hisseden yüzlerce kuzgun gaklayarak havalandı. Bir geyik, sırtına yapışmış yavruları sarsarak bağırdı. Uyuyan bir ulu kurt, başını yukarı kaldırıp boş havaya hırladı. Hayvanların kalpleri tekrar atmaya başlamadan önce Varamyr geçip gitti, kendi hayvanlarım arıyordu, Tek Göz'ü, Sinsi'yi ve Avcı'yı; sürüsünü. Kendi kendine, kurtlarının onu kurtaracağını söyledi.

Bir insan olarak son düşüncesi buydu.

Gerçek ölüm ansızın geldi. Varamyr bir soğuk çarpması hissetti, donmuş bir gölün buzlu sularına dalmıştı sanki. Sonra kendini, ay ışığıyla aydınlanmış karların üstünde koşarken buldu, sürü arkadaşları onun hemen arkasından geliyordu. Dünyanın yarısı karanlıktı. *Tek Göz,* Varamyr biliyordu. Uludu, Sinsi ve Avcı onu tekrarladı.

Zirveye ulaştıklarında, kurtlar duraksadı. *Thistle,* diye hatırladı Varamyr, bir parçası kaybettiği şey için kederlendi ve başka bir parçası yaptığı şey için. Buzdan parmaklar ağır ağır büvet ağacına tırmandılar, birbirlerine uzandılar. Boş köy, artık boş değildi. Kar yığınlarının arasında mavi gözlü gölgeler yürüyordu. Bazıları kahverengi giymişti, bazıları siyah giymişti ve bazıları çıplaktı, tenleri

kar kadar beyazdı. Tepelerin arasında iç çeken rüzgâr, mavi gözlü gölgelerin ufunetiyle ağırdı. Ölü et ve kuru kan. Küf, çürük ve idrar kokan deriler. Sinsi, uludu ve dişlerini gösterdi, boynundaki tüyler diken dikendi, insanlar değil. Av değil. Bunlar değil.

Aşağıdaki şeyler hareket ediyordu ama yaşamıyordu. Birer birer, başlarını tepedeki kurtlara doğru kaldırdılar. Son bakan, bir zamanlar Thistle olan şeydi. Yün, kürk ve deri giymişti. Bunların üstüne, o hareket ettikçe çıtırdayan ve ay ışığında pırıldayan bir kırağı pelerini geçirmişti. Parmak uçlarından soluk pembe buz saçakları sarkıyordu; donmuş kandan ibaret on uzun bıçak. Ve eskiden gözlerinin olduğu yerde, soluk mavi bir ışık titriyordu.

O mavi ışık, kadının kaba yüz hatlarına, hayattayken hiç sahip olmadığı tüyler ürpertici bir güzellik veriyordu.

Beni görüyor.

TYRION

Dar Deniz'i, içerek geçiyordu.

Gemisi küçüktü, kamarası daha küçük. Fakat kaptan, onun güverteye çıkmasına izin vermiyordu. Ayağının altındaki döşemenin sallantısı midesini kaldırıyordu ve berbat yemeğin tadı, yemek geri kusulduğunda daha da berbat oluyordu. Ama onu besleyecek şarabı varken, neden tuzlu ete, sert peynire ve kurtçuk kaynayan ekmeğe ihtiyacı olsundu? Şarap kırmızıydı, ekşiydi ve çok sertti. Bazen şarabı da kusuyordu ama şarap boldu.

"Dünya şarapla dolu," diye mırıldandı kamarasının rutubetinde. Babası sarhoşlardan hiç hoşlanmazdı ama bunun ne önemi vardı? Babası ölmüştü. Babasını o öldürmüştü. *Göbeğe bir ok lordum, sırf senin için. Keşke daha iyi bir arbaletçi olsaydım. Oku, beni peydahladığın o kamışa sokardım, seni kahrolası piç.*

Güvertenin altında ne gece vardı ne de gündüz. Tyrion, zamanı, yemediği yemekleri getiren miçonun gelip gidişleriyle belirliyordu. Çocuk her geldiğinde, temizlik yapmak için bir fırça ve bir kova da getiriyordu. Tyrion bir seferinde, bir şarap matarasının tıpasını çıkarırken, "Bu Dorne şarabı mı?" diye sordu

çocuğa. “Bana bir vakitler tanıdığım malum bir yılanı hatırlatıyor. Üstüne bir dağ devrilene kadar eğlenceli bir arkadaştı.”

Miço cevap vermedi. Çirkin bir çocuktu, ama yarım bir burnu ve gözünden çenesine kadar inen bir yara izi olan malum bir cüceden daha yakışıklı olduğu kuşkusuzdu. Çocuk yerleri fırçalarken, “Seni gücendirdim mi?” diye sordu Tyrion. “Benimle konuşmaman mı emredildi? Yoksa bir cüce, annenin ırzına mı geçti?” Yine cevap alamadı. “Nereye gidiyoruz? Bana bunu söyle.” Jaime, Özgür Şehirler’den bahsetmişti ama hangisi olduğunu söylememişti. “Braavos mu? Tyrosh? Myr?” Tyrion, Dorne’a gitmeyi tercih ederdi. *Myrcella, Tommen’dan daha büyük. Dorne kanunlarına göre Demir Taht ona ait. Prens Oberyn’in önerdiği gibi, Myrcella’nın hakkını almasına yardım ederim.*

Fakat Oberyn ölmüştü. Adamın kafası, Sör Gregor Clegane’in zırhlı yumruğuyla kanlı bir harabeye dönüştürülmüştü. Doran

Martell, ona cesaret verecek Kızıl Yılan olmadan, böylesine tehlikeli bir desise kurmayı düşünebilir miydi? *Bunu yapmak yerine, beni zincire vurup tatlı ablama geri verebilir.* Sur daha güvenli olurdu. Yaşlı Ayı Mormont, Gece Nöbetçileri’nin Tyrion gibi adamlara ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Ama Mormont ölmüş olabilirdi. Belki de Slynt şimdiye kadar lord kumandan seçilmişti. O kasap oğlu, onu Sur’a kimin gönderdiğini unutmuş olamazdı. *Hayatımın geri kalanım, katiller ve hırsızlarla birlikte tuzlu et ve yulaf lapası yiyerek geçirmek istiyor muyum gerçekten*? Hayatının geri kalanı çok uzun sürmezdi gerçi. Janos Slynt bu meseleyle ilgilenirdi.

Miço, fırçasını ıslattı ve yerleri erkekçe ovmaya devam etti. “Lys’in zevk evlerini ziyaret ettin mi hiç?” diye sordu cüce. “Fahişelerin gittiği yer orası olabilir mi?” Tyrion, fahişenin Valyria dilindeki karşılığını hatırlayamamıştı ama zaten geç kalmıştı. Miço, fırçasını kovasının içine atmış ve kamaradan ayrılmıştı.

Şarap, zekâmı bulandırdı. Tyrion, Yüksek Valyria Dili’ni üstadının dizlerinde öğrenmişti, bununla birlikte Dokuz Özgür Şehir’de konuşulan lisan... aslında bir tek lehçe değil, birbirlerinden farklı diller olma yolunda ilerleyen dokuz ayrı lehçeydi. Tyrion biraz Braavosça, az buçuk da Myrce biliyordu. Tyrosh’ta tanrılara küfredebilirdi, bir adama sahtekâr diyebilirdi, bir kupa bira ısmarlayabilirdi ve bir zamanlar Kaya’da tanıştığı bir paralı askere teşekkür edebilirdi. *Dorne’da Ortak Dil konuşuluyor en azından.* Dorne yemekleri ve Dorne kanunları gibi Dorne aksam da Ryone çeşnileriyle baharatlanmıştı ama insan konuşulanları anlayabilirdi. *Dorne, evet, Dorne benim için iyi.* Tyrion, bebeğine sarılan bir çocuk gibi bu fikre sarılarak ranzasına uzandı.

Uyku, Tyrion Lannister'a hiçbir zaman kolayca gelmemişti, bu gemide neredeyse hiç gelmiyordu ama o, zaman zaman, bir süre için sızmasını sağlayacak miktarda şarap içmeyi başarıyordu. En azından rüya görmüyordu. Bir küçük ömür için yeterince rüya görmüştü. *Aptallık rüyaları: Aşk, adalet, arkadaşlık, şöhret. Ve uzun boylu olmak rüyası.* Bütün bunlar imkânsızdı, Tyrion artık biliyordu. Ama fahişelerin nereye gittiğini bilmiyordu.

"Fahişeler nereye gidiyorsa oraya," demişti babası. *Bunlar son sözleriydi, nasıl da büyük sözlerdi.* Arbalet fısıldamıştı, Lord Tywin tekrar oturmuştu ve Tyrion Lannister kendini Varys'le birlikte karanlıkta yürürken bulmuştu. Merdiven bacasından tekrar aşağı inmiş olmalıydı. Demir bir ejderhanın ağzında pırıldayan turuncu közlerin olduğu yere inen iki yüz otuz basamak. Tyrion hiçbirini hatırlamıyordu. Sadece arbaletin çıkardığı ses ve babasının gevşeyen bağırsaklarının kokusu. Ölürken bile, üstüme sıçmanın bir yolunu buldu.

Varys tünellerde Tyrion'a eşlik etmişti ama Tyrion'ın meşhur bir zafer kazandığı ve bir burun kaybettiği Karasu Nehri'ne çıkana kadar konuşmamışlardı. Cüce orada Varys'e dönmüş ve "Babamı öldürdüm," demişti. Bir adamın, "Ayak parmağımı taşa çarptım," derken kullanabileceği bir tonla konuşmuştu.

Muhbir başı bir yalvaran kardeş gibi giyinmişti. Kahverengi yünden yapılmış eski püskü cübbenin başlığı, hadımın tombul yanaklarını ve yuvarlak kel kafasını gölgelemişti. "O basamakları çıkmamalıydınız," demişti adam sitem eder gibi.

"Fahişeler nereye gidiyorsa oraya." Tyrion, babasını o kelimeyi kullanmaması için uyarmıştı. *Eğer oku salmasaydım, tehditlerimin boş olduğunu görürdü. Arbaleti elimden alırdı, bir zamanlar Tysha'yı kollarımdan aldığı gibi. Onu öldürdüğümde ayağa kalkıyordu.*

"Shae'i de öldürdüm," diye itiraf etmişti Tyrion, Varys'e.

"Kızın ne olduğunu biliyordunuz."

"Biliyordum. Ama babamın ne olduğunu hiç bilmiyordum."

Varys gülmüştü. "Ve şimdi biliyorsunuz."

Hadımı da öldürmeliydim. Ellerinde biraz daha kan olsaydı ne fark ederdi? Tyrion, hançerini neyin durdurduğunu söyleyemezdi. Minnettarlık değildi. Varys onu bir celladın kılıcından esirgemişti ama bunu Jaime'nin zoruyla yapmıştı. *Jaime... hayır, Jaime'yi düşünmemek daha iyi.*

Tyrion yeni bir matara şarap buldu ve onu bir kadının göğsünü emer gibi emdi. Ekşi kırmızı, cücenin çenesinden aşağı aktı ve lekeli tuniğini ıslattı, Tyrion'ın hücredeyken giydiği tuniği. Zemin Tyrion'ın ayaklarının altında

sallanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında, zemin yanlamasına yükseldi ve onu kamaranın duvarına çarptı. *Bir fırtına,* diye düşündü Tyrion, *ya da bildiğimden de fazla sarhoşum.* Şarabı kustu, geminin batıp batmayacağını merak ederek bir süre kusmuğunun içinde yattı. *Bu senin intikamın mı baba*? *Yukarıdaki Baba seni EV i mi yaptı?* Dışarıda rüzgâr ulurken, "Bir akraba katilinin alacağı budur," dedi Tyrion. Onun yaptığı bir şey için miçoyu, kaptanı ve bütün diğer adamları boğmak adil görünmüyordu ama tanrılar ne zaman adil olmuştu? Bunları düşündüğü sırada, karanlık onu yuttu.

Tekrar uyandığında, Tyrion'ın başı patlayacak gibiydi ve gemi fırıl fırıl dönüyordu ama kaptan limana geldikleri konusunda ısrar ediyordu. Tyrion adama sessiz olmasını söyledi ve kel kafalı iri bir denizci tarafından ambara taşınırken güçsüz tekmeler atıp kıvrandı. Ambarda boş bir şarap fıçısı onu bekliyordu. Alçak, küçük bir fıçıydı ve bir cüce için bile dardı. Tyrion mücadele ederken altını ıslattı ama çabası boşunaydı. Önce kafası olmak üzere fıçının içine tıkıştırıldı, dizleri kulaklarına kadar itildi. Burun kökü korkunç bir şekilde kaşındı ama kollan bedenine öyle sıkıca mıhlanmıştı ki Tyrion burnuna ulaşamadı. Denizci fıçının kapağını çekiçleyip kapatırken, *benim cüssemde bir adam için uygun bir tahtırevan,* diye düşündü Tyrion. Yukarı çekilirken bağrışan sesleri duydu. Her sıçramada başı fıçının dibine vurdu. Fıçı aşağı doğru yuvarlanırken dünya fırıl fırıl döndü ve sonra, Tyrion'ın çığlık atmak istemesine sebep olan bir çarpışmayla durdu. Başka bir fıçı onun fıçısına çarptı ve Tyrion dilini ısırdı.

Yarım saatten uzun sürmüş olamazdı ama Tyrion'ın çıktığı en uzun yolculuk buydu. Tyrion kaldırıldı ve indirildi, yuvarlandı ve istiflendi, baş aşağı edildi, düzeltildi ve tekrar yuvarlandı. Fıçı tahtalarının ardından, bağrışan adamları duydu. Bir keresinde yakınlarda bir at kişnedi. Tyrion'ın güdük bacakları kasılmaya başladı ve çok geçmeden öyle kötü ağrıdı ki Tyrion başındaki zonklamayı unuttu.

Yolculuk başladığı gibi bitti; Tyrion'ın başını döndüren ve onu şiddetle sarsan bir başka yuvarlanışla. Dışarıda, Tyrion'ın anlamadığı bir dilde konuşan tuhaf sesler vardı. Biri fıçının üstüne vurmaya başladı ve kapak âniden kırılarak açıldı. Fıçının içi ışık ve soğuk havayla doldu. Tyrion derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştı ama fıçıyı yana devirip kendini toprak bir zeminin üstüne dökmekten başka bir şey başaramadı.

Çatallı sarı sakalları olan, korkunç şekilde şişman bir adam Tyrion'ın başında dikiliyordu, adamın elinde ahşap bir tokmak ve demir bir keski vardı. Adamın geceliği bir turnuva çadırı olarak kullanılabilecek kadar genişti.

Geceliğin gevşekçe bağlanmış kemeri çözülmüştü. Ortaya kocaman beyaz bir göbek ve sarı kıllarla kaplı yağ tulumlarına benzeyen iki sarkık göğüs çıkmıştı. Adam, Tyrion'a, bir zamanlar Casterly Kayası'nın altındaki mağaraya vuran ölü deniz ineğini hatırlattı.

Şişman adam aşağı bakıp gülümsedi. Batıdiyar'ın Ortak Dil'iyle, "Sarhoş bir cüce," dedi.

"Çürüyen bir deniz ineği." Tyrion'ın ağzı kan doluydu. Kanı adamın ayaklarının dibine tükürdü. Tonozlu bir çatısı ve güherçileyle kaplı taş duvarları olan, uzun, loş bir mahzenin içindelerdi. Etrafları şarap ve bira fıçılarıyla çevriliydi; susamış bir cücenin gece boyunca içebileceği kadar içki. *Ya da bir hayat boyunca.*

"Küstahsın. Küstah cüceleri severim." Şişman adam güldüğünde etleri öyle şiddetli sallandı ki Tyrion adamın düşüp onu ezebileceğinden korktu. "Aç mısın küçük dostum? Yorgun musun?"

"Susadım." Tyrion dizlerinin üstünde doğruldu. "Ve kirliyim."

Şişman adam havayı kokladı. "Önce banyo, aynen öyle. Sonra yemek ve yumuşak bir yatak, evet? Hizmetkârlarım bununla ilgilenecek." Tokmağı ve keskiyi bir kenara koydu. "Benim evim senin evindir. Suyun karşısındaki dostumun her dostu, Illyrio Mopatis'in de dostudur, evet."

Ve Örümcek Varys'in her dostu, onu fırlatıp atabileceğim mesafeye kadar güveneceğim biridir.

Bununla birlikte, şişman adam vadettiği banyonun hakkını verdi. Tyrion sıcak suyun içine gömülüp gözlerini kapadığı anda uykuya daldı. Kaz tüyü bir yatakta çırılçıplak uyandı. Yatak o kadar yumuşaktı ki, Tyrion kendini bir bulut tarafından yutulmuş gibi hissetti. Dili pürüzlüydü ve boğazı hassastı ama aleti bir demir çubuk kadar sertti. Tyrion yataktan kalktı, bir lazımlık buldu ve bir zevk inlemesiyle lazımlığı doldurmaya başladı.

Oda loştu ama panjur çıtalarının arasından sarı güneş ışığı çubukları süzülüyordu. Tyrion son damlaları silkeledi ve ilkbahar çimenleri kadar yumuşak Myr halılarının üstünde yürüdü. Beceriksiz hareketlerle pencere sekisine tırmandı, Varys ve tanrıların onu nereye gönderdiğini görmek için panjurları açtı.

Pencerenin altında, mermer bir havuzun etrafında nöbete durmuş altı kiraz ağacı vardı. Ağaçların ince dalları kahverengi ve yapraksızdı. Suyun üstünde çıplak bir delikanlı duruyordu, elindeki eşkıya kılıcıyla düello pozisyonu almıştı. Çocuk kıvrak ve yakışıklıydı, en fazla on altı yaşındaydı, omuzlarına değen düz, sarı saçları vardı. Delikanlı öyle gerçek görünüyordu ki, cüce onun boyalı mermerden yapılmış olduğunu uzunca bir andan sonra fark etti, ama çocuğun

kılıcı gerçek çelik gibi parlıyordu.

Havuzun karşısında üç buçuk metrelik bir tuğla duvar yükseliyordu, duvarın üstüne demir dikenler dizilmişti. Duvarın arkası şehirdi. Kiremitli çatılardan oluşan bir deniz, bir koyun çevresinde toplanmıştı. Tyrion kare şekilli tuğla kuleler, kırmızı büyük bir tapınak ve bir tepenin üstünde tek başına duran bir papaz evi gördü. İyice uzak mesafede, derin sularda güneş ışığı pırıldıyordu. Balıkçı tekneleri koy boyunca hareket ediyordu, teknelerin yelkenleri rüzgârla dalgalanıyordu. Tyrion, kıyıya dizilmiş büyük teknelerin gökyüzüne uzanan direklerini de görebiliyordu. *Gemilerden biri mutlaka Dorne'a ya da Kıyıdaki Doğugözcüsü'ne gidecek.* Fakat Tyrion yolculuğun bedelini hiçbir şekilde ödeyemezdi, kürek çekmek için de yaratılmamıştı. *Sanırım bir miço olarak işe girebilirim. Mürettebatın beni Dar Deniz boyunca becermesine izin vererek yolculuğumun bedelini ödeyebilirim.*

Tyrion nerede olduğunu merak etti. *Burada hava bile farklı kokuyor.* Serin sonbahar rüzgârı tuhaf baharatlarla aromalanmıştı. Tyrion, duvarın arkasındaki caddelerden gelen belli belirsiz bağrışmaları duyabiliyordu. Sesler kulağa Valyria Dili gibi geliyordu ama Tyrion beş kelimeden ancak birini anlıyordu. *Braavos ya da Tyrosh değil,* diye karar verdi. Çıplak dallar ve havadaki serinlik, Lys'e, Myr'e ve Volantis'e de itiraz ediyordu.

Arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda, Tyrion şişman ev sahibiyle yüzleşmek için döndü. "Burası Pentos, evet?"

"Aynen öyle. Başka neresi olacak?"

Pentos. Pekâlâ, burası Kral Toprakları değildi, bu şehir için bu kadarı söylenebilirdi. Tyrion kendini, "Fahişeler nereye gider?" diye sorarken duydu.

"Burada fahişeler genelevlerde bulunur, aynen Batıdiyar'daki gibi. Onlara ihtiyacın olmayacak küçük dostum. Hizmetkâr kadınlarımın arasından dilediğini seç. Hiçbiri seni geri çevirmeye cesaret edemez."

"Köleler?" diye sordu cüce.

Şişman adam, yağlanmış sarı sakalının tek çatalını sıvazladı, Tyrion'ın son derece edepsiz bulduğu bir hareketti. "Braavoslular'ın yüzyıl önce bize dayattığı antlaşmanın şartlarına göre, Pentos'ta kölelik yasak. Yine de, kadınlarım seni reddetmeyecek." Illyrio hantal hareketlerle yarım reverans yaptı. "Şimdi küçük dostum bana izin vermeli. Bu büyük şehrin yargıçlarından biri olma onuruna sahibim ve prensimiz bizi toplantıya çağırdı." Bir ağız dolusu çarpık, sarı diş göstererek gülümsedi. "Malikâneyi ve araziyi arzu ettiğin gibi keşfet ama kesinlikle duvarların dışına çıkma. En iyisi, burada olduğunu kimsenin bilmemesi."

“Burada değil miyim? Bir yere mi gittim?”

“Akşama bu konuyu konuşmak için yeterince vaktimiz olacak. Küçük dostumla ben yiyeceğiz, içeceğiz ve büyük planlar yapacağız, evet?”

“Evet şişman dostum,” diye karşılık verdi Tyrion. *Beni kendi kârı için kullanmayı düşünüyor.* Özgür Şehirler’in tacir prenslerinin düşündüğü tek şey kârdı. Tyrion’ın lord babası onlar için, “Baharat askerleri ve peynir lordları,” derdi tiksintiyle. Illyrio Mopatis’in, ölü bir cücede, canlı bir cüceden daha fazla kâr gördüğü bir gün gelecek olursa, Tyrion o günün akşamında kendini başka bir fıçıya tıkılmış hâlde bulurdu. *O gün gelmeden gitsem iyi olur.* O günün geleceğinden hiç şüphesi yoktu; Cersei onu unutmayacaktı ve babasının karnında bir ok bulmak Jaime’yi bile sinirlendirmiş olabilirdi.

Aşağıdaki havuzun suları, çıplak kılıç adamının etrafında hafif bir meltemle dalgalanıyordu. Bu görüntü Tyrion’a, evliliklerinin yalancı baharında Tysha’nın onun saçlarını nasıl dalgalandırdığını hatırlattı, Tyrion daha sonra, babasının muhafızlarının Tysha’nın ırzına geçmesine yardım etmişti. Firarı boyunca o muhafızları düşünmüştü, kaç kişi olduklarını hatırlamaya çalışmıştı. İnsan bunu hatırlayacağını düşünürdü ama hayır, Tyrion hatırlamıyordu. On? Yirmi? Yüz? Bilmiyordu. Muhafızların hepsi yetişkin adamlardı, uzun boylu ve güçlü... Gerçi on üç yaşındaki bir cüce için bütün adamlar uzun boyluydu. *Tysha onların sayısını biliyordu.* Muhafızların her biri ona birer gümüş geyik vermişti, yani kızın yapması gereken tek şey sikkeleri saymaktı. *Her muhafız için bir gümüş ve benim için bir altın.* Babası, Tyrion’ın da ödeme yapması için ısrar etmişti. *Bir Lannister borcunu mutlaka öder.*

Lord Tywin bir kez daha, “Fahişeler nereye gidiyorsa oraya,” dedi ve arbalet bir kez daha *vızıldadı.*

Yargıç, Tyrion’ın malikâneyi keşfedebileceğini söylemişti. Tyrion, lacivert taşı ve sedef kakmalı sedir bir sandığın içinde temiz kıyafetler buldu. Kıyafetlerin içine girmeye çalışırken, onların küçük bir çocuk için dikildiğini fark etti. Kumaş, biraz küf kokmasına rağmen yeterince kaliteliydi fakat kesim, bacaklarda çok uzun ve kollarda çok kısaydı. Kıyafetin yakası, Tyrion’ın yüzünü Joffrey’ninki kadar kara yapabilirdi ama Tyrion bir şekilde yakayı kapatmayı başardı. Kıyafete güveler de uğramıştı. *En azından kusmuk kokmuyor.*

Tyrion keşfe mutfaktan başladı. Kendisi için ekmek, peynir ve incir alırken, iki şişman kadın ve bir bulaşıkçı çocuk tedbirli gözlerle onu izledi. Tyrion reverans yaparak, “İyi günler güzel leydiler,” dedi. “Fahişelerin nereye gittiğini biliyor musunuz?” Kadınlar cevap vermeyince, Tyrion aynı soruyu Yüksek Valyria Dili’nde tekrarladı ama *fahişe* yerine *zaniye* demek zorunda kaldı. Bu

sefer, daha genç ve daha şişman olan aşçı omuzlarını silkti.

Tyrion, onları ellerinden tutup yatak odasına sürüklese kadınların ne yapacağını merak etti. Illyrio, *hiçbiri seni geri çevirmeye cesaret edemez,* demişti ama Tyrion her nedense, adamın bu iki kadını kastetmediğini düşünüyordu. Daha genç olan kadın Tyrion'ın annesi olabilecek yaştaydı ve daha yaşlı olan büyük ihtimalle diğerinin annesiydi. Her ikisi de hemen hemen Illyrio kadar şişmandı, göğüsleri Tyrion'ın kafasından daha büyüktü. *Kendimi etin içinde boğabilirim.* Ölmek için bundan daha beter yollar da vardı.

Mesela Lord Tywin'in öldüğü yol. *Son nefesinden önce biraz altın sıçmasını sağlamalıydım.* Lord Tywin tasvipte ve şefkatte cimri olabilirdi ama sikke konusunda her daim cömertti. *Burunsuz bir cüceden daha acınası olan tek şey, hiç altını olmayan burunsuz bir cücedir.*

Tyrion, şişman kadınları, ekmek somunlarıyla ve kazanlarla baş başa bıraktı. Bir gece önce Illyrio tarafından yere döküldüğü mahzeni aramaya gitti. Bulmak zor olmadı. Orada, Tyrion'ı yüzyıl boyunca sarhoş tutmaya yetecek kadar şarap vardı; Menzil'den gelen tatlı kırmızılar, Dorne'dan gelen ekşi kırmızılar, solgun Pentos sarıları, Myr'in yeşil nektarları, altmış fıçı Arbor altını. Efsanevi doğudan gelen şaraplar bile vardı; Qarth'tan, Yi Ti'den ve Gölge'nin yanındaki Asshai'den. Sonunda Tyrion, şimdiki Arbor Lordu'nun büyükbabası olan Lord Runceford Redwyne'ın özel stoğu olarak işaretlenmiş fıçılardan birini seçti. Şarabın tadı baygın ve sertti, rengi öyle koyu bir mordu ki loş mahzenin içinde neredeyse siyah görünüyordu. Tyrion bir kadeh doldurdu, ilaveten bir de sürahi, içkisini odasından gördüğü o kiraz ağaçlarının altında içmek için kadehle sürahiyi yukarıdaki bahçeye taşıdı.

Nasıl olduysa, yanlış kapıdan çıktı ve pencereden gördüğü havuzu asla bulamadı ama sorun değildi. Malikânenin arkasındaki bahçeler de önündekiler kadar güzeldi ve çok daha genişti. Tyrion içki içerek bir süre bahçelerde dolaştı. Malikânenin duvarları bütün münasip kaleleri utandırırdı. Duvarların tepesindeki işlemeli demir dikenler, onları süsleyen kafalar olmadan tuhaf bir şekilde çıplak görünüyordu. Tyrion, ablasının kafasının yukarıda nasıl görüneceğini hayal etti; altın saçlarında katran ve ağzında vızıldayan sinekler varken. *Evet, onun yanındaki diken de Jaime'nin olmalı,* diye karar verdi. *Ablamla ağabeyimin arasına kimse girmemeli.*

Tyrion, bir ip ve bir kancayla duvarı aşabilirdi. Güçlü kolları vardı ve çok ağır bir adam değildi. Yukarı tırmanıp diğer tarafa geçebilirdi, kendisini bir dikene geçirmezse tabii. *Yarın bir ip arayacağım,* diye karar verdi.

Bahçelerde dolaşırken üç kapı gördü; kapı kulübeli ana giriş, barınağın

yanındaki küçük kapı ve bir sarmaşık düğümünün arkasına gizlenmiş bahçe kapısı. Son kapı zincirliydi, diğerleri korunuyordu. Muhafızlar tıknazdı, yüzleri bebek poposu gibi pürüzsüzdü ve adamlar dikenli bronz miğferler takmışlardı. Tyrion, hadımları gördüğü anda tanıdı. Onların türünü şöhretlerinden biliyordu. Rivayete göre, bu adamlar hiçbir şeyden korkmaz ve hiç acı hissetmezlerdi, efendilerine ölümüne sadıklardı. Tyrion, şunların birkaç yüz tanesi epey işime yarardı, diye düşündü. *Ne yazık ki bunu bir dilenciye dönüşmeden önce düşünemedim.*

Sütunlu bir dehlizden ve sivri uçlu bir kemerin altından geçti. Kendini karolu bir avluda buldu. Avludaki kuyunun yanında bir kadın çamaşır yıkıyordu. Kadın, Tyrion'ın yaşında görünüyordu, mat kızıl saçları ve çillerle beneklenmiş geniş bir yüzü vardı. "Biraz şarap ister misin?" diye sordu Tyrion kadına. Kadın kuşkulu gözlerle ona baktı. "Senin için kadehim yok," dedi Tyrion. "Bunu paylaşmak zorundayız." Çamaşırcı kadın, yıkadığı tunikleri sıkmaya ve kurumaları için asmaya geri döndü. Tyrion, sürahisiyle birlikte bir taş sıraya oturdu. "Söyle bana, Yargıç Illyrio'ya nereye kadar güvenmeliyim?" İsim, kadının yukarı bakmasına sebep oldu. "Oraya kadar mı?" Tyrion güldü, bacak bacak üstüne attı ve şarabını yudumladı. "Şu peynir tüccarının benim için biçtiği rol her neyse o rolü oynamak istemiyorum ama adamı nasıl reddedebilirim? Kapılar korunuyor. Belki de sen beni eteklerinin altına saklayıp buradan çıkarırsın? Çok müteşekkir olurum, hatta seninle evlenirim. Hâlihazırda iki karım var, üçüncüsü neden olmasın? Ah, ama nerede yaşarız?" Yarım burunlu bir adamın yapabileceği kadar hoş bir şekilde gülümsedi. "Güneş Mızrağı'nda bir yeğenim var, sana söylemiş miydim? Dorne'da Myrcella'yla birlikte epey haylazlık yapabilirim. Yeğenlerimi birbirine düşürüp bir savaş başlatabilirim, bu çok eğlenceli olmaz mı?" Çamaşırcı kadın, Illyrio'nun tuniklerinden birini astı, yelken olarak kullanılabilecek kadar geniş bir tunikti bu. "Böyle şeytanca şeyler düşündüğüm için utanmalıyım, çok haklısın. Sur'a gitmek daha iyi olabilir. Bir adam Gece Nöbetçileri'ne katıldığında bütün suçları silinir. Lâkin korkarım ki seni yanımda tutmama izin vermezler tatlım. Nöbet'te bir kadının olamaz, geceleri yatağını ısıtacak tatlı ve çilli bir karın olamaz. Orada sadece soğuk rüzgârlar, tuzlu balık ve önemsiz insanlar vardır. Sence siyahların içinde daha uzun görünür müyüm leydim?" Tyrion kadehini tekrar doldurdu. "Ne dersin? Kuzey mi yoksa güney mi? Eski günahlarımın kefaretini mi ödemeliyim yoksa yeni günahlar mı işlemeliyim?"

Çamaşırcı kadın, Tyrion'a son kez baktı, sepetini yerden aldı ve uzaklaştı. *Karılarımı uzun süre elimde tutamıyorum,* diye düşündü Tyrion. Sürahisi her

nasılsa kurumuştu. *Belki de mahzene geri dönmeliyim.* Ama sert şarap başını döndürüyordu ve basamaklar çok dikti. “Fahişeler nereye gider?” diye sordu Tyrion ipte çırpınan çamaşırlara. Belki de çamaşırcı kadına sormalıydı. *Senin bir fahişe olduğunu ima etmek için değil tatlım, ama belki de sen nereye gittiklerini biliyorsundur.* “Fahişeler nereye gidiyorsa oraya,” demişti Lord Tywin. *Tysha beni sevdi. O bir çiftçinin kızıydı, beni sevdi ve benimle evlendi, bana güvendi.*

Boş sürahi Tyrion’ın ellerinden kaydı ve avlunun karşı tarafına doğru yuvarlandı. Tyrion ayağa kalkıp sürahiyi almaya gitti. Yürürken, çatlak bir karonun içinde büyüyen mantarları gördü. Beyaz mantarlardı, benekleri vardı, alt kısımlarındaki damarlar kan kadar kırmızıydı. Cüce, mantarlardan birini koparıp kokladı. *Lezzetli,* diye düşündü, *ve ölümcül.*

Yedi mantar vardı. Belki de Yedi, Tyrion’a bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Tyrion bütün mantarları topladı, çamaşır ipinden bir eldiven aldı, mantarları dikkatlice eldivene sardı ve cebine soktu. Harcadığı güç başını döndürdü, Tyrion sıraya geri döndü, kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Tekrar uyandığında odasındaydı, bir kez daha kaz tüyü yatağa gömülmüştü. Sarışın bir kız Tyrion’ın omzunu sarsıyordu. “Lordum,” dedi kız, “banyonuz hazır. Yargıç Illyrio sizi bir saat içinde masada bekliyor.”

Tyrion doğrulup yastıklara yaslandı, başı ellerinin arasındaydı. “Rüya mı görüyorum yoksa Ortak Dil’de mi konuşuyorsun?” “Evet lordum. Kralı memnun etmek için satın alındım.” Mavi gözlü güzel bir kızdı, genç ve uzun boyluydu.

“Eminim öyledir. Bir kadeh şaraba ihtiyacım var.”

Kız şarap doldurdu. ‘Yargıç Illyrio, sırtınızı keselememi ve yatağınızı ısıtmamı söyledi. Benim adım...”

“...beni hiç ilgilendirmiyor. Fahişelerin nereye gittiğini biliyor musun?”

Kız kızardı. “Fahişeler kendilerini sikke için satarlar.”

“Ya da mücevherler, elbiseler ve şatolar için. Ama nereye giderler?”

Kız soruyu anlamadı. “Bu bir bilmece mi lordum? Bilmecelerle aram pek iyi değildir. Bana cevabı söyleyecek misiniz?” *Hayır,* diye düşündü Tyrion. *Ben bilmecelerden nefret ederim.* “Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen de bana aynı iyiliği yap.” Az kalsın, *beni ilgilendiren tek kısmın, bacaklarının arasındaki kısım,* diyecekti. Kelimeler dilinin uçundaydı ama her nasılsa dudaklarına hiç geçmedi. *O Shae değil,* dedi cüce kendine, *bilmece sorduğumu düşünen küçük bir aptal sadece.* Doğruyu söylemek gerekirse, kızın bacaklarının arası bile Tyrion’ı o kadar ilgilendirmiyordu. *Hasta ya da ölü olmalıyım.* “Bir banyodan mı bahsettin? Büyük peynir tüccarını bekletmemeliyiz.”

Tyrion banyo yaparken, kız onun ayaklarını yıkadı, sırtını keseledi ve

saçlarını fırçaladı. Banyodan sonra, ağrıları azaltmak için cücenin baldırlarına güzel kokulu bir merhem sürdü ve ona bir kez daha çocuk kıyafetleri giydirdi; küf kokulu kırmızı bir pantolon ve altın dokuma astarlı, mavi kadife bir ceket. Tyrion'ın çizmelerinin bağcıklarını bağlarken, "Lordum yemekten sonra beni isteyecek mi?" diye sordu kız.

"Hayır. Kadınlarla işim bitti." *Fahişeler.*

Kız, bu hayal kırıklığını, Tyrion'ın hiç hoşlanmadığı bir şekilde iyi karşıladı. "Eğer lordum bir oğlan tercih ediyorsa, yatağına bir oğlan getirebilirim."

Lordun, karısını tercih ediyor. Lordun Tysha isimli bir kızı tercih ediyor. "Fahişelerin nereye gittiğini biliyorsa getir."

Kızın ağzı gerildi. *Beni hakir görüyor,* diye fark etti Tyrion, *ama benim kendimi hakir gördüğümden fazla değil.* Tyrion Lannister, onun görünüşünden tiksinen pek çok kadınla yatmıştı, buna emindi, ama diğerleri en azından sahte bir yakınlık gösterecek nezakete sahipti. *Bir parça dürüst tiksinti, tazeleyici olabilir, fazlaca tatlı tükettikten sonra içilen ekşi şarap gibi.*

"Sanırım fikrimi değiştirdim," dedi kıza. "Beni yatakta bekle. Mümkünse çıplak bir hâlde. Kıyafetlerinle uğraşamayacak kadar sarhoş olacağım. Ağzını kapalı ve bacaklarım açık tutarsan çok iyi anlaşırız." Kızı korkutmak umuduyla ona ters bir bakış attı ama kızın verdiği tek karşılık iğrentiydi. *Kimse bir cüceden korkmaz.* Lord Tywin bile korkmamıştı, hâlbuki Tyrion'ın ellerinde bir arbalet vardı. "Düzülürken inler misin?" diye sordu kıza.

"Eğer lordumu memnun edecekse."

"Seni boğmak lordunu memnun edebilir. Son fahişeme yaptığım şey buydu. Sence efendin buna itiraz eder mi? Tabii ki etmez. Senin gibi yüzlerce kızı var ama benim gibi bir adamı daha yok." Bu defa, gülümsediğinde, Tyrion istediği korkuyu elde etti.

Illyrio kapitone bir koltuğa uzanmıştı, ahşap bir kâseden acı biber ve arpacık soğanı atıştırıyordu. Alnı ter boncuklarıyla beneklenmişti, tombul yanaklarının üzerinde domuz gözleri ışıldıyordu. Adam ellerini oynattıkça mücevherler dans ediyordu; akik, opal, kedi gözü, turmalin, yakut, ametist, safir, zümrüt, oltu taşı, yeşim, siyah elmas ve yeşil inci. *Adamın yüzükleriyle yıllarca yaşayabilirim,* diye düşündü Tyrion, *ama yüzükleri almak için bir satıra ihtiyaç duyarım.*

"Gel, otur küçük dostum." Illyrio bir el hareketiyle Tyrion'ı yanına çağırdı.

Cüce, bir koltuğa tırmandı. Yargıç'ın devasa kalçalarını barındırmak amacıyla yapılmış minderli taht, Tyrion için fazlasıyla büyüktü. Tyrion Lannister

bütün hayatını, kendisi için çok büyük olan bir dünyada yaşamıştı ama Illyrio Mopatis'in malikânesindeki nispetsizlik hissi grotesk boyutlardaydı. *Bir mamutun inindeki fareyim,* diye düşündü Tyrion, *en azından mamutun iyi bir mahzeni var.* Bu düşünce onu susattı. Tyrion şarap istedi.

"Sana gönderdiğim kızdan keyif aldın mı?" diye sordu Illyrio.

"Bir kız isteseydim söylerdim,"

"Eğer seni memnun edemediyse..."

"Ondan beklenilen her şeyi yaptı."

"Ben de bunu umardım, O kız Lys'te eğitildi, aşkı sanata dönüştürdükleri yerde. Kral ondan ziyadesiyle memnun kaldı."

"Ben kralları öldürürüm, duymadın mı?" Tyrion şarap kadehinin üzerinden şeytanca gülümsedi. "Kraliyet artıklarını istemem."

"Nasıl arzu edersen. Haydi yemek yiyelim." Illyrio ellerini birbirine vurdu ve hizmetkârlar koşarak geldi.

Yemeğe yengeç ve keler balığı çorbasıyla başladılar, soğuk limon çorbası da vardı. Sonra ballı bıldırcın, kuzu filetosu, şaraba yatırılmış kaz ciğeri, yağlı yaban havucu ve süt domuzu getirildi. Tyrion yemekleri bir arada görünce midesinin bulandığını hissetti ama nezaket icabı kendini çorbadan bir kaşık almaya zorladı ve çorbayı tadar tatmaz kendini kaybetti. Aşçılar yaşlı ve şişman olabilirlerdi ama işlerini biliyorlardı. Tyrion sarayda bile bu kadar iyi bir yemek yememişti.

Bıldırcının kemiklerindeki eti emerken Illyrio'ya sabahki toplantıyı sordu. Şişman adam omuzlarını silkti. "Doğuda sorunlar var. Astapor ve Meereen düştü. Dünya gençken, Ghiscarlı köle şehirleri yaşlıydı." Süt domuzu dilimlenmişti. Illyrio, domuzun çıtır çıtır kızarmış yağlı derisinden bir parça aldı, deriyi erik sosuna batırdı ve parmaklarıyla yedi.

"Köle Körfezi, Pentos'un çok uzağında." Tyrion, bıçağının ucunu bir kaz ciğerine sapladı. *Hiç kimse bir akraba katili kadar lanetli değildir,* diye düşündü, *ama bu cehennemi sevmeyi öğrenebilirim.*

"Aynen öyle," dedi Illyrio. "Fakat dünya büyük bir örümcek ağı. Diğer iplikler titremesin diye, bir tek ipliğe dokunmaya cesaret edemezsin. Biraz daha şarap?" Illyrio ağzına bir biber attı. "Hayır, daha iyi bir şey." Ellerini birbirine vurdu.

Bir hizmetkâr, üstü kapalı bir servis tabağıyla içeri girdi. Tabağı Tyrion'ın önüne bıraktı. Illyrio, kapağı kaldırmak için öne eğildi. Yemeğin kokusu havaya yükselirken, "Mantarlar," diye duyurdu yargıç. "Sarımsakla öpülmüş ve yağın içinde yıkanmış. Bana lezzetlerinin olağanüstü olduğu söylendi. Bir tane al

dostum. İki tane al.”

Tyrion, şişman ve siyah bir mantarı ağzına doğru götürdü ama Illyrio’nun sesindeki bir şey onu âniden durdurdu. “Önce sen lordum.” Tabağı ev sahibine doğru itti.

“Hayır, hayır.” Illyrio mantarları geri itti. Bir kalp atışı zaman için, peynir tacirinin şişkin etinin içinden dışarı, haylaz bir çocuk bakıyormuş gibi göründü. “Önce sen. Israr ediyorum. Aşçı bunları bilhassa senin için yaptı.”

“Gerçekten mi?” Tyrion aşçıyı hatırladı, kadının unlu ellerini ve koyu mavi damarlarla dolu ağır göğüslerini. “Çok nazikmiş ,ama... hayır.” Tyrion, elindeki mantarı, çıktığı yağın içine geri bıraktı.

“Çok şüphecisin.” Illyrio, çatallı sarı sakalının arkasından gülümsedi. Tyrion, adamın sakalının, altın gibi parlaması için her sabah yağlandığını düşündü. “Sen bir korkak mısın?” diye sordu Illyrio. “Hakkında böyle bir şey duymamıştım.”

“Yedi Krallık’ta, bir konuğu yemek sırasında zehirlemek, ciddi bir misafirperverlik ihlali olarak kabul edilir.”

“Burada da öyle.” Illyrio Mopatis şarap kadehine uzandı. “Lâkin bir konuk, kendi hayatına açıkça son vermek istiyorsa, ev sahibi bu arzuyu yerine getirmek zorundadır, öyle değil mi?” Bir yudum şarap içti. ‘Yargıç Ordello yarım yıl önce mantardan zehirlendi. Bana söylenene göre, ağrı o kadar kötü değilmiş. Midede biraz kasılma, gözlerin arkasında âni bir sancı, hepsi buymuş. Bir mantar, boynuna inecek bir kılıçtan daha iyidir, değil midir? Ağzında yağ ve sarımsak tadıyla ölmek varken, neden kan tadıyla ölesin?”

Cüce, önündeki tabağı inceledi. Sarımsağın ve yağın kokusu ağzını sulandırdı. Bir yanı o mantarları istiyordu, ne olduklarını bildiği hâlde. Tyrion, kendi karnına soğuk bir çelik parçası saplayacak kadar cesur değildi ama bir mantarı ısırmak o kadar zor olmazdı. Bu düşünce onu anlatamayacağı kadar çok korkuttu. Tyrion kendi kendini, “Beni yanlış anlamışsın,” derken duydu.

“Öyle mi? Emin değilim. Eğer şarapla boğulmayı tercih ediyorsan söyle, hemen hallederim. Kadeh kadeh boğulmak hem zamanı hem de şarabı heba eder.”

“Beni yanlış anlamışsın,” dedi Tyrion tekrar, daha yüksek sesle. Yağlı mantarlar fener ışığında koyu ve davetkâr parlıyordu. “Ölmek gibi bir arzum yok, bana inan. Benim...” Tyrion’ın sesi bir tereddütün içinde kayboldu. *Benim neyim var*? *Yaşanacak bir hayat*? *Yapılacak bir iş? Büyütülecek çocuklar*? *Hükmedilecek topraklar*? *Sevilecek bir kadın*?

“Senin hiçbir şeyin yok,” diye bitirdi Yargıç Illyrio. “Lâkin bunu

değiştirebiliriz.” Yağın içinden bir mantar aldı ve şehvetle çiğnemeye başladı. “Leziz.”

“Mantarlar zehirli değil.” Tyrion tedirgin oldu.

“Değil. Neden senin kötülüğünü isteyeyim?” Yargıç Illyrio bir mantar daha yedi. “Biraz güven göstermeliyiz, sen ve ben. Hadi, ye.” Ellerini tekrar birbirine vurdu. “Yapacak işlerimiz var. Küçük dostum kuvvetini yüksek tutmalı.”

Hizmetkârlar incirle doldurulmuş akbalıkçıl, badem sütünde kaynatılmış dana pirzolası, kremalı ringa balığı, şekerle kaplanmış soğanlar, kokulu peynirler, salyangoz tabakları, sakatatlar ve kendi tüyleriyle süslenmiş siyah bir kuğu getirdi. Tyrion, ona ablasıyla yediği bir akşam yemeğini hatırlatan kuğuyu reddetti ama akbalıkçılla ringadan birer parça aldı, birkaç tane de şekerli soğan yedi. Ve hizmetkâr adam, Tyrion’ın kadehini, o boşalttıkça tekrar doldurdu.

“Bu kadar küçük bir adamsın ama epey şarap içiyorsun.” “Akraba öldürmek zor bir iş, insanı susatıyor.”

Şişman adamın gözleri, parmaklarındaki mücevherler gibi pırıldadı. “Batıdiyar’da, Lord Lannister’ın ölümünün iyi bir başlangıç olduğunu söyleyecek insanlar var.”

“Ablamın duyacağı bir yerde söylemeseler iyi ederler, yoksa dillerini kaybederler.” Cüce, bir ekmek somununu ikiye böldü. “Ve sen de ailem hakkında konuşurken dikkatli olsan iyi edersin yargıç. Akraba katili ya da değil, ben hâlâ bir aslanım.”

Tyrion’ın sözleri peynir lordunu çok eğlendirmiş gibiydi. Adam etli buduna bir şaplak indirdi ve “Siz Batıdiyarlılar hep aynısınız,” dedi. “Bir ipek parçasının üstüne bir hayvan resmi işliyorsunuz ve birdenbire aslan, ejderha ya da kartal kesiliyorsunuz. Seni gerçek bir aslana götürebilirim küçük dostum. Prensin hayvanat bahçesinde bir aslan sürüsü var. Onlarla aynı kafesi paylaşmak ister miydin?”

Yedi Krallık’ın lordları armalarını fazlasıyla önemsiyorlardı, Tyrion bunu kabul etmek zorundaydı. “Pekâlâ,” dedi, “bir Lannister, bir aslan değildir. Bununla birlikte, ben hâlâ babamın oğluyum ve Jaime ile Cersei’yi ben öldüreceğim.”

“Güzel ablandan bahsetmen ne tuhaf,” dedi Illyrio iki salyan**goz** arasında. “Kraliçe, senin başını ona götürecek adama lordluk vadetti, doğumu ne kadar mütevazı olursa olsun.”

Bu, Tyrion’ın beklediğinden fazla değildi. “Eğer ablamın önerisini kabul etmek niyetindeysen, senin için bacaklarını açmasını ı la sağla. Benim en iyi kısmıma karşılık onun en iyi kısmı, bu adil bir ticaret olur.”

“Ağırlığımca altın almayı tercih ederim.” Peynir tüccarı öyle şiddetli güldü ki Tyrion adamın patlayacağından korktu. “Casterly Kayası’ndaki bütün altın. Neden olmasın?”

Yarı hazmedilmiş balıkların ve sakatatların içinde boğulmak üzere olmadığı için rahatlayan cüce, “Altını sana veririm,” dedi, “ama Kaya benim.”

“Aynen öyle.” Yargıç ağzını eliyle kapadı ve kudretli bir geğirme koyuverdi. “Sence Kral Stannis, Kaya’yı sana verir mi? Onun tam bir kanun adamı olduğunu duydum. Ağabeyin beyaz pelerin giyiyor. Yani Batıdiyar’ın bütün kanunlarına göre vâris sensin.” “Stannis, Casterly Kayası’nı bana verebilirdi,” dedi Tyrion, “kral ve akraba öldürmekle ilgili şu küçük mesele olmasaydı. Stannis bunlar için boyumu bir baş kısaltabilir ve ben mevcut hâlimle bile yeterince kısayım. Fakat neden Lord Stannis’e katılmak niyetinde olduğumu düşünüyorsun?”

“Başka ne için Sur’a gideceksin ki?”

“Stannis, Sur’da mı?” Tyrion burnunu ovuşturdu. ‘Yedi kahrolası cehennem aşkına. Stannis, Sur’da ne yapıyor?”

“Bence titriyor. Dorne daha sıcak. Belki de oraya yelken açmalıydı.”

Tyrion, malum bir çamaşırcı kadının, Ortak Dil’i bilmiyormuş gibi yaptığından şüphelenmeye başlıyordu. “Aslında yeğenim Myrcella, Dorne’da. Ve ben onu kraliçe yapmak niyetindeyim.”

Hizmetkâr adam tatlı kremaya batırılmış siyah kirazları servis ederken, Illyrio gülümsedi. “O zavallı çocuk sana ne yaptı da onu öldürmek istiyorsun?”

“Bir akraba katilinden bile *bütün* akrabalarını öldürmesi beklenemez,” dedi Tyrion incinmiş bir tavırla. “Onu kraliçe yapacağım dedim. Öldüreceğim demedim.”

Peynir tüccarı kirazlarını kaşıkladı. “Volantis’te, bir yüzünde bir taç, diğerinde de ölümün kafası olan bir sikke kullanılır. Yine de aynı sikkedir. Kızı kraliçe yapmak onu öldürmek demek. Dorne, Myrcella için ayaklanabilir ama sadece Dorne yetmez. Eğer dostumuzun iddia ettiği kadar zekiysen, bunu zaten biliyorsun.” Tyrion şişman adama yeni bir ilgiyle baktı. İki konuda da haklı. Onu kraliçe yapmak onu öldürmek demek ve ben bunu biliyorum. “Bana kalan tek şey beyhude eylemlerde bulunmak. Bu eylem, en azından ablamın acı gözyaşları dökmesini sağlar.” Yargıç Illyrio, ağzındaki kremayı tombul elinin tersiyle sildi. “Casterly Kayası’na giden yol Dorne’dan geçmiyor küçük dostum. Sur’un altından da akmıyor. Fakat oraya giden bir yol var, sana söyleyeyim.”

“Ben haklarından yoksun bırakılmış bir vatan hainiyim; bir kral ve akraba katlettim.” Yollar hakkındaki bu konuşma, Tyrion’ı rahatsız etmişti. *Bunun bir*

oyun olduğunu mu düşünüyor?

“Bir kralın yaptığını, başka bir kral bozabilir. Pentos’ta bir prensimiz var küçük dostum. Balolara ve şölenlere başkanlık eder, fildişinden ve altından yapılmış bir tahtırevanın içinde şehirde dolaşır. Prensin önünde üç haberci yürür. Ticaretin altın terazisini, savaşın demir kılıcını ve adaletin gümüş kamçısını taşırlar. Prens, her yeni yılın ilk gününde, tarlaların bakiresinin ve denizlerin bakiresinin bekâretini bozmalıdır.” Illyrio öne eğildi, dirsekleri masadaydı. “Lâkin bir ekin ürün vermezse ya da bir savaş kaybedilirse, tanrıları yatıştırmak için prensin boğazını keseriz ve kırk aile arasından yeni bir prens seçeriz.”

“Hatırlat da asla Pentos Prensi olmayayım.”

“Senin Yedi Krallık’ın çok mu farklı? Batıdiyar’da barış yok, adalet yok, inanç yok... ve yakında yiyecek de olmayacak. İnsanlar, açlıktan kırıldıklarında ve korkmaktan yorulduklarında, bir kurtarıcı ararlar.”

“Arayabilirler ama buldukları tek şey Stannis olursa...” “Stannis değil. Myrcella da değil.” Sarı gülümseme genişledi. “Başka biri. Tommen’dan güçlü, Stannis’ten nazik ve Myrcella’dan daha iyi bir iddiaya sahip. Denizin karşısından gelecek ve kanayan Batıdiyar’ın yaralarını saracak bir kurtarıcı.”

“Güzel sözler.” Tyrion etkilenmemişti. “Kelimeler rüzgârdır. Kim bu kahrolası kurtarıcı?”

“Bir ejderha.” Peynir tüccarı, Tyrion’ın yüzündeki ifadeyi gördü ve güldü. “Üç başlı bir ejderha.”

DAENERYS

Ölü adamın basamakları tırmandığını duyabiliyordu. Adamın önünden giden adımların ağır ve ölçülü sesi, salonun mor sütunlarının arasında yankılanıyordu. Daenerys Targaryen, ölü adamı, taht olarak kullandığı abanoz sıranın üstünde bekliyordu. Gözleri uykuluydu, platin saçları dağınıktı.

"Majesteleri," dedi Sör Barristan Selmy, Dany'nin Kraliçe Muhafızlarının lord kumandanı. "Bunu görmenize gerek yok." "O benim için öldü." Dany aslan postunu göğsüne çekti. Postun altında, onu uyluklarına kadar örten ince, beyaz bir keten tunik vardı. Missandei onu uyandırdığında, Dany kırmızı kapılı bir evin rüyasını görüyordu. Giyinmek için zamanı olmamıştı.

"Khaleesi," diye fısıldadı Irri, "ölü adama dokunmamalısınız. Ölüye dokunmak kötü şans getirir."

"Eğer onu bizzat öldürmediyseniz." Jhiqui, Irri'den daha iri kemikliydi, geniş kalçaları ve büyük göğüsleri vardı. "Bu bilinir." "Bilinir," diye onayladı Irri.

Dothraklar, atlar söz konusu olduğunda zeki insanlardı ama diğer konularda tamamen aptal olabiliyorlardı. *Ayrıca, onlar sadece küçük kızlar.* Dany'nin hizmetçileri onunla aynı yaştalardı; siyah saçları, bakır tenleri ve badem şekilli gözleriyle görüntüde yetişkin kadınlardı ama yine de küçük kızlardı. Dany'ye, Khal Drogo'yla evlendiği gün verilmişlerdi. Dany'nin giydiği postu ona Drogo vermişti; bir *hrakkar*'ın başı ve derisi, Dothrak denizinin beyaz aslanı. Dany'ye çok büyük geliyordu ve küf kokuyordu ama Dany post sayesinde, güneşi ve yıldızı hâlâ onun yanındaymış gibi hissediyordu.

Basamakların tepesinde önce Gri Solucan belirdi, bir meşale taşıyordu. Adamın bronz miğferinin tepesinde üç diken vardı. Gri Solucan'ı dört Lekesiz takip etti, ölü adamı omuzlarında taşıyorlardı. Lekesizler'in miğferlerinde sadece birer diken vardı. Adamların yüzleri öyle ifadesizdi ki onlar da bronzdan dökülmüş olabilirlerdi. Cesedi Dany'nin ayaklarının dibine yatırdılar. Sör Barristan kanla lekelenmiş kefeni açtı. Gri Solucan, Dany'nin cesedi görebilmesi için meşaleyi aşağı indirdi.

Ölü adamın yüzü pürüzsüz ve tüysüzdü ama yanakları bir kulağından diğerine kadar kesilmişti. Uzun boylu, mavi gözlü, güzel yüzlü bir adamdı. *Lys'in ya da Eski Volantis'in çocuklarından biri. Korsanlar tarafından bir gemiden çatınmış ve kırmızı Astapor'daki köleliğe satılmış.* Adamın gözleri açıktı ama ağlayan, yaralarıydı. Dany'nin sayamayacağı kadar çok yara vardı.

"Majesteleri," dedi Sör Barristan, "cesedin bulunduğu sokak arasında, kiremitlere çizilmiş bir harpiya vardı."

"Kanla çizilmiş bir harpiya." Daenerys şimdiye kadar bu cinayetlerin yöntemini öğrenmişti. Harpiya'nın Oğulları katliamlarını geceleri gerçekleştiriyorlardı ve her itlafın üstüne işaretlerini bırakıyorlardı. "Gri Solucan, bu adam neden yalnızdı? Bir ortağı yok muydu?" Dany'nin emriyle, Lekesizler geceleri Meereen sokaklarında daima çift olarak dolaşıyorlardı.

"Kraliçem," diye karşılık verdi kumandan, "hizmetkârınız Sallı k Kalkan dün gece görevde değildi. İçki içmek ve arkadaş bulmak için... malum bir yere... gitmişti."

"Malum bir yer? Ne demek istiyorsun?"

"Bir zevk evi Majesteleri."

Bir genelev. Dany'nin azatlı kölelerinin yarısı, Bilge Ustalar'ın yatak kölesi yetiştirmekle meşhur olduğu Yunkai'den geliyordu. İç çekmenin yedi makamı. Meereen'in dört bir yanında mantarlar gibi genelevler bitmişti. *Bildikleri tek şey bu. Hayatta kalmak zorundalar.* Yiyecek her gün biraz daha pahalanırken, insan eti ucuzluyordu. Meereen'in köle ticareti asaletine ait olan basamaklı piramitlerin arasındaki yoksul bölgelerde, akla gelebilecek her tür şehevi zevke hizmet eden genelevler vardı, Dany bunu biliyordu. *Buna rağmen...* "Bir hadım, bir genelevde ne bulmayı umabilir?" "Erkeklik organlarından yoksun olan adamlar bile, hâlâ bir erkeğin kalbine sahip olabilirler Majesteleri," dedi Gri Solucan. "Öğrendiğime göre, hizmetkârınız Sadık Kalkan bazen genelev kadınlarına sikke veriyormuş, onunla yatağa uzanıp ona sarılmaları için."

Ejderhanın kanı ağlamaz. "Sadık Kalkan," dedi Dany kuru gözlerle. "Adı bu muymuş?"

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa."

"Güzel bir isim." Astapor'un İyi Ustalar'ı, köle askerlerin isim almasını bile yasaklamıştı. Lekesizler'den bazıları, Dany onları azat ettikten sonra doğum isimlerini geri almışlardı, diğerleri kendileri için yeni isimler seçmişlerdi. "Sadık Kalkan'a kaç kişinin saldırdığı biliniyor mu?"

"Bu kulunuz bilmiyor. Çok."

"Altı ya da daha fazla," dedi Sör Barristan. "Aldığı yaralardan anlaşılıyor ki

ona her yandan saldırmışlar. Ceset, boş bir kınla birlikte bulundu. Sadık Kalkan saldırganların bazılarını yaralamış olabilir.”

Dany, Harpiya’nın Oğulları’ndan birinin, o anda bir yerlerde, karnını tutmuş ve acıyla kıvranır hâlde ölüyor olması için sessiz bir dua okudu. “Yanaklarını niye bu şekilde kesmişler?”

“İnayetli kraliçem,” dedi Gri Solucan, “katiller, bir keçinin edep yerlerini, hizmetkârınız Sadık Kalkan’ın boğazına zorla tıkmışlar. Bu kulunuz, cesedi buraya getirmeden önce onları çıkardı.”

Ona bizzat onun edep yerlerini yediremezlerdi. Astaporlular ona ne kök ne de gövde bırakmıştı. “Oğullar cesaretleniyor,” dedi Dany. Şu ana kadar, saldırılarını silahsız azatlı kölelerle sınırlı tutmuşlardı, onları caddelerde katletmiş ya da karanlıkta evlerine girerek yataklarında öldürmüşlerdi. “İlk kez bir askerimi öldürüyorlar.”

“İlk kez,” diye uyardı Sör Barristan, “lâkin son kez değil.”

Hâlâ savaştayım, diye düşündü Dany. *Tek fark, şimdi gölgelerle dövüşüyorum.* Katliamın bir süre durmasını ummuştu, gelişmek ve iyileşmek için biraz zaman ummuştu.

Aslan postunu omuzlarından attı, cesedin yanında diz çöktü ve ölü adamın gözlerini kapadı, Jhiqui’nin soluğunun kesilişini duymazdan geldi. “Sadık Kalkan unutulmayacak. Onu yıkayın ve savaş için giydirin. Onu miğfer, kalkan ve mızrakla birlikte gömün.”

“Majesteleri nasıl emrederse,” dedi Gri Solucan.

“Merhamet Tapınağı’na adam gönderin. Mavi Faziletler’e kılıç yarasıyla gelen bir adam olup olmadığını soruşturun. Sadık Kalkan’ın kısakılıcı için yüklü miktarda altın ödeyeceğimizi duyurun. Kasapları ve çobanları sorgulayın, son zamanlarda kimlerin keçi iğdiş ettiğini öğrenin.” Belki de bir keçi çobanı itirafta bulunurdu. “Bundan böyle, karanlık çöktükten sonra hiçbir adam tek başına dolaşmayacak.”

“Kullarınız emrinize itaat edecek.”

Daenerys saçlarını arkaya itti. “Bana şu korkakları bulun. Bulun ki, Harpiya’nın Oğulları’na ejderhayı uyandırmanın ne demek olduğunu öğreteyim.”

Gri Solucan, Dany’yi selamladı. Lekesizler kefeni bir kez daha kapattılar, ölü adamı omuzlarına aldılar ve onu salondan çıkardılar. Sör Barristan salonda kaldı. Saçları beyazdı, soluk mavi gözlerinin kenarında ince çizgiler vardı. Bununla birlikte, adamın sırtı hâlâ dimdikti ve yıllar onun silah kullanmaktaki maharetini köreltmemişti. “Majesteleri,” dedi şövalye, “korkarım ki

hadımlarınız, onlara verdiğiniz görevler için uygun değiller.”

Dany sırasına oturdu, aslan postunu tekrar omuzlarına aldı. "Lekesizler benim en iyi savaşçılarım.”

“Askerleriniz, savaşçılarınız değil. Onlar muharebe meydanında, öne uzattıkları mızraklarıyla, kalkanlarının arkasında omuz omuza durmak için yaratıldılar. Eğitimleri onlara itaat etmeyi öğretir. Düşünmeden, tereddüt etmeden, korkusuzca ve kusursuzca itaat etmeyi... sırları aydınlatmayı ya da sorular sormayı değil.” “Şövalyeler bana daha iyi hizmet eder mi?” Selmy, Dany için şövalyeler yetiştiriyordu. Kölelerin oğullarına, Batıdiyar tarzında mızrak ve uzun kılıçla dövüşmeyi öğretiyordu... ama mızraklar, gölgelerin içinden öldüren korkaklara karşı ne işe yarardı?

“Bu meselede değil,” diye kabul etti yaşlı adam. “Ve Majesteleri’nin benden başka şövalyesi yok. Çocuklar hazır olana kadar yıllar geçecek.”

“Peki, Lekesizler değilse kim? Dothraklar daha kötü olur.” Dothraklar at sırtında dövüşürlerdi. Atlı adamlar, açık arazilerde ve tepelerde, şehrin dar caddelerinde ve ara sokaklarında olduklarından daha faydalılardı. Meereen’in rengârenk kiremitlerden örülmüş duvarlarının ardında, Dany’nin hakimiyeti en iyimser tabirle zayıftı. Binlerce köle, tepelerdeki engin arazilerde hâlâ büyük meşakkatle çalışıyordu; buğday ve zeytin yetiştiriyorlardı, koyun ve keçi güdüyorlardı, madenlerden tuz ve bakır çıkarıyorlardı. Meereen’in ambarlarında kâfi miktarda tahıl, yağ, zeytin, kuru meyve ve tuzlu et vardı ama stoklar gitgide azalıyordu. Bu yüzden Dany, üç kansüvarisinin komutasındaki küçük *khalasar*'ını, art bölgeleri baskıyla kontrol altına almaları için şehirden göndermişti. Esmer Ben Plumm, Yunkai akınlarını engellemek üzere ikinci Oğullar’la birlikte güneye gitmişti.

Dany en ehemmiyetli görevi Daario Naharis’e vermişti. Altın dişi ve üç çatallı sakalıyla, mor bıyıklarının arkasından muzipçe gülümseyen belagatli Daario. Doğudaki tepelerin ötesinde bir sıra kumtaşı dağı, Khyzai Geçidi ve Lhazar vardı. Eğer Daario, Lhazarlılar’ı, ticaret yollarını tekrar açmaya ikna edebilirse, gerektiğinde nehir kıyısından ve tepelerin üzerinden tahıl getirilebilirdi... fakat Kuzu İnsanlar’ın Meereen’i sevmek için herhangi bir sebebi yoktu. “Fırtına Kargaları, Lhazar’dan döndüğünde onları caddelerde kullanabilirim,” dedi Dany, Sör Barristan’a, “fakat o zamana kadar elimde sadece Lekesizler var.” Ayağa kalktı, “izninizi rica ediyorum sör. Ricacılar kısa zaman sonra kapımda olacaklar. Sarkık kulaklarımı takmalı ve yine onların kraliçesi olmalıyım. Reznak’ı ve Kelkafa’yı çağırın, giyindiğimde onlarla görüşeceğim.”

“Emredersiniz Majesteleri.” Selmy reverans yaptı.

Büyük Piramit, kare şekilli muazzam zemininden, kraliçenin yeşilliklerle ve kokulu havuzlarla çevrili özel dairesinin bulunduğu azametli zirvesine kadar iki yüz elli metre boyundaydı. Şehrin üzerinde serin ve mavi bir şafak sökerken Dany terasa çıktı. Batıda, güneş ışığı Merhamet Tapınağı’nın altın kubbelerinden yansıyor ve kudretlilerin piramitlerinin arkasına derin gölgeler düşürüyordu. O *piramitlerden bazılarının içinde, Harpiya’nın Oğulları* şu *anda bile yeni cinayetler planlıyorlar ve benim onları durduracak gücüm yok.*

Viserion, Dany’nin huzursuzluğunu sezdi. Beyaz ejderha bir armut ağacına dolanmış yatıyordu, başını kuyruğunun üstüne koymuştu. Dany önünden geçtiğinde Viserion gözlerini açtı. Gözleri, erimiş altınla dolu iki havuzdu. Boynuzlan da altındı, başının arkasından kuyruğuna kadar akan pullar da öyle. Ejderhanın çenesinin altını kaşıyarak, “Tembelsin,” dedi Dany. Hayvanın pulları, uzun zaman güneşin altında bırakılmış bir zırh gibi sıcaktı. *Ejderhalar ete dönüşmüş ateştir.* Dany bunu, Sör Jorah’ın ona düğün hediyesi olarak verdiği kitaplardan birinde okumuştu. "Kardeşlerinle birlikte avlanıyor olman gerekirdi. Yoksa sen ve Drogon yine kavga mı ettiniz?” Ejderhalar son zamanlarda vahşileşmişti. Rhaegal, Irri’yi ısırmaya çalışmıştı. Viserion, Reznak’ın son ziyaretinde kethüdanın *tokarı*nı tutuşturmuştu. *Onları çok yalnız bıraktım ama onlar için zamanı nereden bulacağım*?

Viserion’un kuyruğu sağa sola sallandı, ağacın gövdesine sertle çarptı, Dany’nin ayaklarına bir armut düştü. Viserion kanatlanın açtı ve yarı uçup yarı zıplayarak balkon duvarının üstüne çıktı. Ejderha kendini gökyüzüne bırakırken, *büyüyor,* diye düşündü Dany. *Hepsi büyüyor. Yakında ağırlığımı taşıyacak kadar iri olacaklar.* Sonra Dany, Fatih Aegon’ın uçtuğu gibi uçacaktı, yukarı ve yukarı, Meereen küçücük kalana ve Dany’nin başparmağının altında kaybolana kadar.

Dany, genişleyen daireler çizerek yukarı tırmanan Viserion’u, Skahazadhan’ın çamurlu sularının ilerisinde kaybolana kadar izledi. Sonra piramidin içine geri döndü; Irri ve Jhiqui, saçlarındaki düğümleri çözmek ve onu Meereen Kraliçesi’ne yakışır bir şekilde giydirmek için içeride bekliyordu.

Meereen Kraliçesi’ne yakışan kıyafet bir Ghiscar *tokarı*ydı. Kullanışsız bir giysiydi. Kalçaların etrafına sarılan, tek kolun altından geçirilen ve omzun üzerine atılan, uzun, bağcıksız, şekilsiz bir çarşaftı, *tokarı*n eteklerinden sarkan püsküller dikkatlice diziliyor ve sergileniyordu. *Tokar* çok gevşek sarılırsa düşüyordu, çok sıkı sarılırsa dolaşıyor, insanı tökezletiyor ve rahatsız ediyordu. Uygun bir şekilde sarıldığında bile, *tokan* giyen insan onu sol eliyle yerinde tutmak zorunda kalıyordu. *Tokarın* içinde yürümek için küçük adımlar atmak ve

olağanüstü bir dengeyle hareket etmek gerekiyordu, aksi hâlde insan, yere sürtünen ağır püsküllerin üstüne basıyordu. *Tokar,* çalışmak zorunda olan adamlar için tasarlanmış bir giysi değildi. *Tokar* bir *efendi* kıyafetiydi, variyet ve kudret göstergesiydi.

Dany, Meereen'i aldığında *tokan* yasaklamak istemişti ama danışmanları tarafından bunun aksine ikna edilmişti. Yeşil Fazilet

Galazza Galare, "Ejderhaların Anası *tokar* kuşanmalı ya da sonsuza kadar nefret edilmeyi göze almalı," diye uyarmıştı. "Batıdiyar yünlerinin ya da Myr dantelinden dikilmiş bir elbisenin içinde, Majesteleri bizim aramızda sonsuza kadar bir yabancı olarak kalır, tuhaf bir ecnebi, barbar bir fatih." ikinci Oğullar'ın kumandam Esmer Ben Plumm, meseleyi kısa ve öz bir şekilde açıklamıştı. "Tavşanların kralı olmak isteyen bir adam, bir çift sarkık kulak takınalı."

Dany'nin bugün için seçtiği sarkık kulaklar, beyaz ince ketenden yapılmıştı. Dany, Irri'nin yardımıyla, altın püsküllü *tokarı* üçüncü denemesinde doğru bir şekilde vücuduna sardı. Irri, Dany'nin tacını getirdi. Taç, Dany'nin hanedanının üç başlı ejderhası şeklinde dövülmüştü. Ejderhanın kıvrımları altındı, kanatları gümüştü, üç başından biri fildişi, biri akik, biri de yeşimdi. Gün bitmeden, Dany'nin boynu ve omuzları tacın ağırlığı yüzünden kaskatı olacaktı. *Bir taç, başta rahatça taşınmamak.* Bunu bir zamanlar Dany'nin atalarından biri söylemişti. *Bir Aegon ama hangisi*? Batıdiyar'ın Yedi Krallık'ında beş Aegon hüküm sürmüştü. Akıncısı da olabilirdi ama İşgalci'nin köpeği, Dany'nin ağabeyinin oğlunu henüz sütten kesilmemiş bir bebekken öldürmüştü. *Yaşasaydı onunla evlenebilirdim. Aegon benim yaşıma Viserys'ten daha yakın olacaktı.* Aegon ve kız kardeşi öldürüldüğünde, Dany yeni doğmuştu. Çocukların babası, yani Dany'nin ağabeyi Rhaegar, çocuklardan da önce ölmüştü, Uç Dişli Mızrak'ta İşgalci tarafından katledilmişti. Dany'nin diğer ağabeyi Viserys, Vaes Dothrak'ta, başında erimiş altından bir taçla, çığlıklar atarak ölmüştü. İzin verirsem beni de öldürürler. Sadık Kalkan'ı katleden bıçakların asıl hedefi bendim.

Dany, Ulu Ustalar'ın, Yunkai'den Meereen'e gelen yol boyunca çivilediği köle çocukları unutmamıştı. Yüz altmış üç çocuk vardı, her milde bir çocuk, mil direklerine çivilenmiş ve tek kolları Dany'ye yolu gösterecek şekilde ileri uzanmış. Meereen düştükten sonra, Dany aynı sayıda Ulu Usta'yı direklere çivilemişti. Adamların yavaş ölümüne sinek sürüleri eşlik etmişti ve ufunet uzun süre meydandan ayrılmamıştı. Bununla birlikte, Dany zaman zaman yeterince ileri gitmediğinden endişe ediyordu. Meereenliler, Dany'ye her fırsatta karşı

koyan sinsi ve inatçı insanlardı. Köleleri azat etmişlerdi, evet... ama onları, karınlarını hile doyuramayacakları kadar düşük maaşlarla hizmetkâr olarak geri almışlardı. Bir işe yaramayacak kadar yaşlı ya da genç olanlar, hastalıklı ve sakat olanlarla birlikte sokaklara atılmıştı. Ve Ulu Ustalar, soylu şehirlerinin ejderha kraliçesi tarafından pis dilencilerle, hırsızlarla ve fahişelerle doldurulduğundan şikâyet etmek için hâlâ azametli piramitlerinin tepesinde toplanıyorlardı.

Meereen'i yönetmek için Meereenliler'i kazanmalıyım, onlardan ne kadar nefret ediyor olursam olayım. Dany, Irri'ye, "Hazırım," dedi.

Reznak ve Shakaz mermer basamakların başında bekliyorlardı. "Ulu kraliçe," dedi Reznak mo Reznak, "bugün o kadar göz alıcısınız ki size bakmaya korkuyorum." Kethüda, altın püskülleri olan kestane rengi bir *tokar* giymişti. Ufak tefek, silik bir adamdı. Parfümle yıkanmış gibi kokuyordu. Yüksek Valyria Dili'nin, koyu Ghiscar aksanıyla bozulup yozlaşmış bir formunu konuşuyordu.

"Çok naziksiniz," diye karşılık verdi Dany, aynı dilde.

"Kraliçem," diye hırladı Skahaz mo Kandaq, saçlarım kazıyan adamlardan biriydi. Ghiscarlılar'ın saçları gür ve kıvırcıktı. O saçlara boynuz, diken ve kanat şekli vermek, Köle Şehirleri'ndeki adamların uzun yıllardır benimsediği bir tarzdı. Skahaz, eski Meereen'i geride bırakmak ve yenisini kabul etmek için saçlarını kazımıştı. Skahaz'ın akrabaları onu örnek alıp aynı şeyi yapmıştı. Diğer adamlar da onları takip etmişti ama Dany bunun sebebinin korku mu, özenti mi yoksa hırs mı olduğunu söyleyemezdi. Saçlarını kazıyan adamlara kelkafalar deniyordu. Skahaz, *asıl* Kelkafa'ydı... ve Harpiya'nın Oğulları'na ihanet edenlerin en şeytani olanıydı. "Hadımın başına gelenleri duyduk."

"Onun adı Sadık Kalkan'dı."

"Katiller cezalandırılmazsa daha fazla adam ölecek." Saçları kazınmış olmasına rağmen, Skahaz'ın tiksinti verici bir yüzü vardı; çatık kaşlar, torbalı küçük gözler, siyah noktalarla dolu büyük bir burun, Ghiscarlılar'ın olağan amberinden çok sarı görünen yağlı bir cilt. Keskin, acımasız ve öfkeli bir yüzdü. Dany sadece, o yüzün aynı zamanda dürüst bir yüz olması için dua edebilirdi.

"Kim olduklarını bilmezken onları nasıl cezalandırabilirim?" diye sordu. "Bana bunu söyle cesur Skahaz."

"Düşman sıkıntısı çekmiyorsunuz Majesteleri. Terasınızdan, onların piramitlerini görebiliyorsunuz. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Lord. Eski köle taciri ailelerin hepsi. Pahl. En çok da Pahl. Şimdi kadınlardan oluşan bir hane. Kan isteyen öfkeli ve yaşlı kadınlar. Kadınlar unutmaz. Kadınlar affetmez."

Unutmaz ve affetmez, diye düşündü Dany *ve ben Batıdiyar'a döndüğümde, bunu İşgalci'nin köpekleri de öğrenecek.* Dany ile Pahl Hanedanı arasında bir

kan davası olduğu doğruydu. Oznak zo Pahl, teke tek bir dövüşte Güçlü Belwas tarafından katledilmişti. Joso'nun Kamışı şehrin kapılarını kıymıklara ayırdığında, Oznak'ın babası, yani Meereen'in şehir muhafızları kumandanı, kapıları savunurken can vermişti. Meydandaki yüz altmış üç adamın arasında Oznak'ın üç amcası vardı. "Harpiya'nın Oğulları'yla ilgili bilgi için ne kadar altın vadettik?"

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa, yüz altın."

"Bin altın bizi daha fazla memnun eder. Öyle yapın." "Majesteleri benim tavsiyemi sormadı," dedi Skahaz Kelkafa, "lâkin ben derim ki, kanın bedeli kanla ödenmeli. İsmini verdiğim her aileden bir erkek alın ve öldürün. Bir dahaki sefere adamlarınızdan biri katledildiğinde, her büyük hanedandan iki erkek alın ve ikisini de öldürün. Üçüncü bir cinayet olmayacaktır." Reznak azdırıla inledi. "*Hayııır*... nazik kraliçem, böyle bir mezalim tanrıların gazabını üstümüze çeker. Katilleri bulacağız, size söz veriyorum. Ve bulduğumuzda, katillerin alt tabaka doğumlu pislikler olduğu anlaşılacak, göreceksiniz."

Kethüda, Skahaz kadar keldi ama onun kelliğinin sorumlusu tanrılardı. Reznak, Dany tarafından terfi edildiğinde, "Saçlarım ortaya çıkacak kadar küstahlaşırsa, berberim usturasıyla birlikte hazır bekliyor," diye güvence vermişti. Dany bazen, o usturanın, Reznak'ın boğazı için saklanmasının daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. Reznak faydalı bir adamdı ama Dany ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu. Qarth'ın Ölümsüzler'i, Dany'nin üç kez ihanete uğrayacağını söylemişti. İhanetlerin ilki Mirri Maz Duur'du, İkincisi Sör Jorah Mormont'tu. Üçüncüsü Reznak mı olacaktı? Kelkafa mı? Daario mu? *Yoksa hiç şüphelenmediğim biri mi? Sör Barristan, Gri Solucan ya da Missandei*?

"Skahaz," dedi Dany, Kelkafa'ya. "Tavsiyen için teşekkür ederim. Reznak, bin altının neler başarabileceğini bir görelim." Daenerys, tokarını tutarak adamları geçti ve geniş mermer merdivenden aşağı inmeye başladı. Püsküllere basıp düşmemek ve saraya kafa üstü girmemek için ağır adımlar attı.

Missandei onun gelişini duyurdu. Küçük kâtibenin tatlı ve güçlü bir sesi vardı. "*Meereen Kraliçesi, Andallar'ın ve Rhoynarlar'ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi'nin Khaleesi'si, Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün.*"

Salon doluydu. Lekesizler, sırtlarını sütunlara vermiş hâlde ayakta duruyordu, ellerinde kalkanları ve mızrakları vardı. Adamların miğferlerindeki dikenler, bir sıra bıçak gibi yukarı uzanmıştı. Meereenliler doğu duvarındaki pencerelerin altında toplanmıştı. Dany'nin azatlı köleleri, eski sahiplerinin iyice

uzağında duruyordu. *Onlar bir arada durmadığı sürece, Meereen'de barış olmayacak.* Salon ayağa kalktı. *En azından bunu birlikte yapıyorlar.*

Reznak mo Reznak'ın bir listesi vardı. Teamül, kraliçenin, Astaporlu elçiyle başlamasını gerektiriyordu. Elçi, kendine Lord Ghael diyen eski bir köleydi ama adamın neyin lordu olduğunu kimse bilmiyordu.

Lord Ghael'in bir ağız dolusu çürük dişi ve gelinciğe benzeyen sivri, sarı bir yüzü vardı. Bir de hediyesi. "Muhteşem Cleon, Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan'a duyduğu aşkın nişanı olarak bu terlikleri gönderdi."

Irri, terlikleri Dany'nin ayağına geçirdi. Terlikler altın yaldızlı deriden yapılmış ve tatlı su incileriyle süslenmişti. *Kasap kral bir çift sevimli terlikle beni kazanabileceğine mi inanıyor?* "Kral Cleon çok cömertmiş. Bu güzel hediye için ona teşekkür edin." *Güzel ama bir çocuk için yapılmış.* Dany'nin ayaklan küçüktü, buna rağmen sivri uçlu terlikler Dany'nin ayak parmaklarını sıkıştırıyordu.

"Terliklerin sizi memnun ettiğini duymak Muhteşem Cleon'u memnun edecek," dedi Lord Ghael. "Kralımız, Ejderhaların Anası'nı bütün düşmanlarına karşı savunmaya hazır olduğunu iletmemi emretti."

Eğer yine Kral Cleon'la evlenmemi teklif ederse, terliklerden birini kafasına fırlatacağım, diye düşündü Dany, fakat Astaporlu elçi bu sefer bir kraliyet evliliğinden bahsetmedi. Bunun yerine, "Astapor ve Meereen için, Yunkai'nin Bilge Ustaları'nın acımasız saltanatına son verme vakti gelmiştir," dedi. "Bilge Ustalar, özgürlük içinde yaşayanların yeminli düşmanlarıdır. Muhteşem Cleon, kendisinin ve yeni Lekesizler'inin yakın zamanda yürüyüşe geçeceğini söylememi emretti."

Cleon'un yeni Lekesizler'i, ağza alınmaz bir şaka. "Kral Cleon kendi bahçesiyle ilgilensin ve Yunkaililer'in kendi bahçeleriyle ilgilenmelerine izin versin, akıllıca davranmış olur." Bu tavsiyenin sebebi, Dany'nin Yunkai'ye karşı sevgi besliyor olması değildi. Dany, Yunkai ordusunu arazide yendikten sonra Sarı Şehir'i ele geçirilmemiş bir hâlde bıraktığı için pişmandı. Dany oradan ayrılır ayrılmaz, Bilge Ustalar kölelik düzenine geri dönmüşlerdi ve şimdi ordular toplamak, kiralık askerler tutmak ve Dany'ye karşı ittifaklar kurmakla meşgullerdi.

Bununla birlikte, kendi kendini Muhteşem ilan eden Cleon da Bilge Ustalar'dan daha iyi değildi. Kasap Kral, köleliği Astapor'a geri getirmişti. Tek değişiklik, artık eski kölelerin efendi, eski efendilerin de köle olmasıydı.

"Ben sadece genç bir kızım ve savaş hakkında çok az şey bilirim," dedi Dany, Lord Ghael'e. "Lâkin Astapor'un açlıktan kırıldığını duyduk. Kral Cleon,

insanlarını savaşa götürmeden önce onların karnını doyursun.” Elini salladı. Ghael salondan çıktı.

“İlahemiz,” dedi Reznak mo Reznak, “soylu Hizdahr zo Loraq’ı dinleyecek misiniz?”

Yine mi? Dany başıyla onayladı ve Hizdahr öne çıktı; amber rengi kusursuz bir cildi olan, uzun boylu, çok zayıf bir adamdı. Hizdahr, kısa zaman önce Sadık Kalkan’ın ölü yattığı aynı noktada reverans yaptı. Dany kendine, *bu adama ihtiyacım var,* diye hatırlattı. Hizdahr varsıl bir tüccardı. Meereen’de ve denizin karşısında pek çok dostu vardı. Volantis’e, Lys’e ve Qarth’a gitmişti. Tolos’ta ve Elyria’da akrabaları vardı. Hatta adamın, Yunkaililer’in Dany’ye ve saltanatına karşı düşmanlık uyandırmaya çalıştığı Yeni Ghis’te bile etkili olduğu söyleniyordu.

Ve zengindi. İnanılmaz derecede zengin...

Ve talebini kabul edersem daha da zengin olacak. Dany şehrin dövüş çukurlarını kapattığında, çukurların hisse değerleri düşmüştü. Hizdahr zo Loraq hisseleri iki eliyle birden kapmıştı, şimdi Meereen’deki dövüş çukurlarının çoğu ona aitti.

Soylu adamın şakaklarından, kırmızı siyah saçlardan oluşan kanatlar çıkıyordu. Kanatlar onu uçmak üzereymiş gibi gösteriyordu. Altın halkalarla bağlanmış bir sakal, adamın uzun yüzünü daha uzun hâle getiriyordu. Hizdahr’ın mor *tokarı*nın püsküllerinden ametistler ve inciler sarkıyordu. “Majesteleri burada bulunuş sebebimi biliyor.”

“Beni rahatsız etmekten başka bir amaca sahip olmadığın için buradasın sanırım. Seni kaç kez geri çevirdim?”

“Beş kez Majesteleri.”

“Şimdi altı oldu. Dövüş çukurlarını tekrar açmayacağım.” “Eğer Majestleri sebeplerimi dinlerse...”

“Dinledim. Beş kez. Yeni sebepler mi getirdin?”

“Eski sebepler,” diye kabul etti Hizdahr, “yeni kelimeler. Bir kraliçeyi etkilemeye daha uygun, güzel ve nazik kelimeler.” “Kusurlu bulduğum şey amacın, nezaketin değil. Sebeplerini o kadar çok duydum ki senin davanı bizzat müdafaa edebilirim, tideyim mi?” Dany öne eğildi. “Dövüş çukurları, Meereen’in kuruluşundan bu yana şehrin bir parçasıdır. Dövüşlerin tabiatı son derece dinseldir, Ghis’in tanrıları için bir kan fedakârlığıdır. Ghis’in ölüm sanatı basit bir kasaplık değildir; tanrılarınızı çok memnun eden bir cesaret, maharet ve kuvvet nümayişidir. Muzaffer dövüşçüler şımartılır ve alkışlanır. Ölenler onurlandırılır ve hatırlanır. Çukurları tekrar açmakla, Meereen’in insanlarına,

onların usullerine ve teamüllerine saygı duyduğumu göstermiş olurum. Çukurlar dünyaca meşhurdur. Meereen'e ticaret getirirler ve şehrin hâzinesini dünyanın en uzak köşelerinden doldururlar. Bütün insanların kan susuzluğu vardır, çukurlar bu susuzluğu giderir ve Meereen'in daha huzurlu bir yer olmasını sağlar. Çukurlar, kumların üstünde ölmeye mahkûm edilmiş suçlular için dövüşle yargılama demektir, bir adamın masumiyetini kanıtlayabilmesi için son bir şanstır." Dany tekrar arkasına yaslandı. "İşte böyle. Nasıldım?"

"Davayı, benim bizzat yapmayı umabileceğimden çok daha iyi açıkladınız Majesteleri. Görüyorum ki, güzel olduğunuz kadar belagatlisiniz."

Dany güldü. "Ah, değilim."

Reznak mo Reznak, Dany'nin kulağına, "Majesteleri," diye fısıldadı, "şehrin, dövüş çukurlarında elde edilen net kazancın onda birini vergi olarak alması adettendir. Sikkeler birçok soylu iş için kullanılabilir."

"Kullanılabilir... fakat çukurları tekrar açacak olursak, onda birimizi *brüt* kazançtan almamız gerekir. Ben sadece küçük bir kızım ve bu çeşit meselelerle ilgili çok az şey bilirim ama Xaro Xhoan Daxos'la birlikte bu kadarını öğrenecek kadar uzun zaman yaşadım. Hizdahr, sebeplerini sıraladığın maharetle ordular sıralayabilseydin dünyayı fethederdin... lâkin cevabım hâlâ *hayır.* Altıncı kez."

"Kraliçe konuştu." Hizdahr tekrar reverans yaptı. Adamın ametistleri ve incileri mermer zeminde hafifçe tıkırdadı. Hizdahr zo Loraq çok kıvrak bir adamdı.

Yakışıklı bir adam olabilirdi, o aptal saçları olmasaydı. Reznak ve Yeşil Fazilet, Dany'nin Meereen soylusuyla evlenmesi için ısrar ediyordu, şehir bu sayede Dany'nin hâkimiyetiyle uzlaşabilirdi. Hizdahr mo Loraq dikkatli bir bakışa değer olabilirdi. *Onu Skahaz'a tercih ederim.* Kelkafa, Dany için karısını bir kenara koymayı önermişti ama bu fikir Dany'yi titretmişti. Hizdahr en azından gülümsemeyi biliyordu.

Listesine başvurarak, "Majesteleri," dedi Reznak, "soylu Grazdan zo Galare size hitap edecek Onu dinleyecek misiniz?"

Ayak parmaklarındaki sızıyı elinden geldiğince yok sayarak ve Cleon'un terliklerindeki altınların ve incilerin ışıltısını hayranlıkla seyrederek, "Benim için zevk olur," dedi Dany. Önceden uyarılmıştı; Grazdan, Yeşil Fazilet'in kuzeniydi. Dany, Yeşil Fazilet'in desteğinin paha biçilmez olduğunu düşünüyordu. Rahibe; barışın, teslimiyetin ve yetkili makamlara itaatin sesiydi. *Onun kuzenini saygıyla dinleyebilirim, ona istediği her şeyi verebilirim.*

Adamın istediği şeyin altın olduğu anlaşıldı. Dany, Ulu Ustalar'a, kölelerinin maddi değeri karşılığında tazminat ödemeyi reddetmişti ama

Meereenliler ondan altın sızdırmanın yeni yollarını bulup duruyorlardı. Görünüşe göre, soylu Grazdan bir zamanlar bil köle kadının sahibiydi. Kadın çok iyi bir dokumacıydı. Onun tezgâhından çıkan ürünler sadece Meereen'de değil, Yeni Ghis'te, Astapor'da ve Qarth'ta da çok değerliydi. Kadın yaşlandığında, en azdan yarım düzine genç kız satın almış ve yaşlı kadına, sanalının sırlarını kızlara öğretmesini emretmişti. Yaşlı kadın şimdi ölüydü. Azat edilen genç kızlar, dokumalarını satmak için liman duvarının yanında bir dükkân açmıştı. Grazdan zo Galare, kızların kazancından pay almak istiyordu. "Maharetlerini bana borçlular," diye ısrar etti. "Onları bir mezattan çıkardım ve dokuma tezgâhının başına oturttum."

Dany sessizce dinledi, yüzü ifadesizdi. Grazdan'ın sözleri bitliğinde, 'Yaşlı dokumacının adı neydi?" dedi.

"Kölenin adı mı?" Grazdan kaşlarını çattı ve ağırlığını bir ayanından diğerine verdi. "Onun adı... Elza olabilir. Ya da Ella. Altı yıl önce öldü. Benim çok kölem vardı Majesteleri."

"Elza diyelim. İşte kararım. Kızlardan hiçbir şey almayacaksınız. Onlara dokumacılığı öğreten Elza'ydı, siz değildiniz. Kızlara yeni bir tezgâh alacaksınız, sikkenin satın alabileceği en iyi tezgâhı. Bu, yaşlı kadının adını unutmanızın cezası."

Reznak yeni bir *tokar* çağıracaktı ama Dany azatlı kölelerden birini çağırması için ısrar etti. O andan sonra eski efendileri ve eski köleleri sırayla dinledi. Önüne çözülmesi gereken birçok mesele getirildi. Meereen, düşüşünün ardından vahşice yağmalanmıştı. Kudretlilerin basamaklı piramitleri yıkımın en kötü kısmından esirgenmişti ama şehrin köleleri ayaklanırken ve Dany'yi Yunkai'yle Astapor'dan beri takip eden aç sürüler kırık kapılardan içeri akarken Meereen'in daha mütevazı bölgeleri bir yağma ve cinayet çılgınlığına teslim edilmişti. Lekesizler sonunda asayişi tekrar sağlamıştı fakat yağma, arkasında sayısız sorun bırakmıştı. Onlar da kraliçeyi görmek için geliyordu.

Kocası ve oğulları şehir duvarlarını savunurken ölen bir kadın geldi. Kadın yağma sırasında korkuyla ağabeyine kaçmıştı. Geri döndüğünde, evinin bir geneleve çevrildiğini görmüştü. Fahişeler kendilerini onun giysileri ve mücevherleriyle donatmışlardı. Kadın, evini ve mücevherlerini geri istiyordu. "Kıyafetler onlarda kalabilir," dedi. Dany, kadının mücevherlerinin iade edilmesine karar verdi ama ev, sahibesi onu terk ettiğinde kaybedilmişti.

Zhak Hanedanı'ndan malum bir soyluyu itham etmek üzere eski bir köle geldi. Adam, yakın zaman önce, eskiden o soylunun yatak ısıtıcısı olan azatlı bir köleyle evlenmişti. Soylu, kadının bekâretini almış, onu kendi zevki için

kullanmış ve hamile bırakmıştı. Kadının yeni kocası, soylunun tecavüz suçuyla hadım edilmesini istiyordu, soylunun piçini kendi çocuğu gibi büyütmek için bir kese altın da istiyordu. Dany, adamın altın isteğini onayladı ama soylunun hadım edilmesine dair talebini reddetti. “Soylu adam senin karınla yattığında, kadın onun malıydı. Kanunlara göre ortada tecavüz yoktu.” Eski köle karardan memnun değildi, Dany bunu görebiliyordu ama bir yatak kölesine zorla sahip olmuş her adamı iğdiş etmeye kalksa, çok geçmeden hadımlardan oluşan bir şehri yönetirdi.

Bir delikanlı geldi, Dany’den gençti, narin yapılı ve yaralıydı, gümüş püsküllü, yıpranmış bir *tokar* giymişti. Babasının hane kölelerinden ikisinin, kapıların kırıldığı gece nasıl ayaklandığını titrek bir sesle anlattı. Kölelerden biri delikanlının babasını, diğeri de ağabeyini katletmişti. Annesini de öldürmeden önce ikisi birden kadına tecavüz etmişlerdi. Delikanlı, yüzündeki yaradan öte bir hasar almadan kaçmayı başarmıştı ama katillerden biri hâlâ onun babasının evinde yaşıyordu, diğeri de Ana’nın Adamlarından biri olarak kraliçenin askerlerine katılmıştı. Delikanlı iki adamın da asılmasını istiyordu.

Tozun ve ölümün üstüne inşa edilmiş bir şehrin kraliçesiyim. Dany’nin delikanlıyı reddetmekten başka bir seçeneği yoktu. Yağma sırasında işlenmiş bütün suçlan kapsayan bir genel af ilan etmişti. Efendisine karşı ayaklanan köleleri de cezalandırmayacaktı.

Bunu delikanlıya söylediğinde, çocuk ona doğru koştu, fakat ayakları *tokarına* dolandı ve delikanlı mor mermerin üstüne serildi. Güçlü Belwas aynı anda çocuğun tepesindeydi. Kahverengi devasa hadım, çocuğu tek eliyle havaya kaldırdı ve onu, bir fareyi sallayan çoban köpeği gibi salladı. ‘Yeter Belwas,” diye seslendi

Dany. “Onu bırak.” Çocuğa döndü, “O *tokara* şükret,” dedi, “zira hayatını kurtardı. Henüz çocuksun, bu yüzden burada olanları unutacağız. Sen de aynı şeyi yapmalısın.” Ama çocuk, salondan yıkarken omzunun üzerinden arkaya baktı. Dany çocuğun gözlerini gördüğünde, *Harpiya’nın bir oğlu daha oldu,* diye düşündü.

Gün ortası geldiğinde, Daenerys başının üstündeki tacın ağırlığını ve bedeninin altındaki sıranın sertliğini hissediyordu. Onu bekleyen onca insan varken yemek yemek için durmadı. Bunu yapmak yerine, Jhiqui’yi ekmek, zeytin, peynir ve incir getirmesi için mutfağa gönderdi. Yemeğini insanları dinlerken yedi ve bir kadeh sulu şarap içti. İncirler güzeldi, zeytinler daha güzeldi ama şarap, Dany’nin ağzında metalik bir tat bıraktı. Bu bölgelerde yetişen sarı üzümler, oldukça kalitesiz bir şaraba dönüşüyordu. Şarap ticareti

yapamayız. Ayrıca Ulu Ustalar, zeytin ağaçlarının yanısıra en iyi çardakları da yakmıştı.

Öğleden sonra bir heykeltıraş geldi, Arınma Meydanı'ndaki bronz harpiyanın başını Dany'nin suretiyle değiştirmeyi önerdi.

Dany adamı mümkün olduğunca nazik bir şekilde geri çevirdi. Skahazadhan'da, benzeri görülmemiş büyüklükte bir turna balığı yakalanmıştı ve balıkçılar onu kraliçeye vermek istiyordu. Dany balığa abartılı bir hayranlıkla baktı, balıkçıları bir kese gümüşle ödüllendirdi ve turnayı mutfağa gönderdi. Bir bakır ustası, Dany için, cilalı halkalardan oluşan bir savaş zırhı yapmıştı. Dany hediyeyi şükranla kabul etti; zırh gerçekten güzeldi. Üstelik cilalı bakır, güneşin altında çok hoş pırıldardı ama Dany gerçek bir mücadelede çelik kuşanmayı tercih ederdi. Savaşla ilgili hiçbir şey bilmeyen küçük bir kız bile *bunu* bilirdi.

Kasap Kral'ın gönderdiği terlikler fazlasıyla rahatsız edici hâle gelmişti. Dany terlikleri çıkardı, tek ayağını altına alıp oturdu, diğer ayağını öne arkaya sallıyordu. Kraliçelere yakışır bir oturuş şekli değildi ama Dany kraliçelere yakışır şekilde davranmaktan bıkmıştı. Başı taç yüzünden ağrıyordu ve kalçaları uyuşmuştu. "Sör Barristan," diye seslendi Dany, "bir kralın en çok ihtiyaç duyduğu niteliğin ne olduğunu biliyorum."

"Cesaret mi Majesteleri?"

"Demir gibi bir popo," diye dalga geçti Dany. 'Yaptığım tek şey oturmak."

"Kendinize fazla yükleniyorsunuz Majesteleri. Yükünüzün bir kısmını danışmanlarınızın taşımasına izin vermelisiniz." "Çok fazla danışmanım ve çok az minderim var." Dany, Reznak'a döndü. "Daha kaç kişi?"

"Majesteleri memnun olacaksa, yirmi üç. Bir o kadar taleple birlikte." Kethüda bazı kâğıtlara başvurdu. "Bir buzağı ve üç keçi. Geri kalanlar hiç şüphesiz koyun ya da kuzu olacak."

'Yirmi üç." Dany iç geçirdi. "Çobanlara, ejderhalarımın öldürdüğü hayvanlar karşılığında sikke ödemeye başladığımızdan beri, ejderhalarım koyun etine karşı olağanüstü bir düşkünlük geliştirdi. Bu iddialar doğrulandı mı?"

"Bazı adamlar yanık kemikler getirdi."

"Adamlar ateş yakar. Adamlar koyun eti pişirir. Yanık kemikler hiçbir şey ispatlamaz. Esmer Ben, şehrin dışındaki tepelerde kızıl kurtlar, çakallar ve vahşi köpekler olduğunu söylüyor. Yunkai ile Skahazadhan arasında kaybolan her kuzu için yüklü miktarda gümüş mü ödemeliyiz?"

"Hayır Majesteleri." Reznak reverans yaptı. "Şu serserileri göndereyim mi yoksa onların kırbaçlanmasını mı isterseniz?" Daenerys oturduğu sıranın üstünde kıpırdandı. "İnsanlar bana gelmekten korkmamalı." Bazı iddialar asılsızdı, Dany

bundan emindi, fakat daha fazlası hakikiydi. Ejderhalar; farelerle, kedilerle ve köpeklerle yetinemeyecek kadar büyümüşlerdi. *Daha çok yedikçe daha çok büyüyecekler,* diye uyarmıştı Sör Barristan *ve daha çok büyüdükçe daha çok yiyecekler.* Bilhassa Drogon çok uzak mesafelere uçuyordu, her gün bir koyunu rahatlıkla yiyebilirdi. “Çobanlara hayvanlarının bedelini ödeyin,” dedi Dany, Reznak’a, “fakat bundan sonra, talep sahipleri Merhamet Tapınağı’na gidecek ve Ghis’in tanrılarının huzurunda kutsal bir yemin verecek.” “Emredersiniz.” Reznak ricacılara döndü. Ghiscar dilinde, “Majesteleri Kraliçe kaybettiğiniz hayvanlar için tazminat ödemeye razı oldu,” dedi. ‘Yarın sabah temsilcilerime gidip kendinizi tanıtın. Ödemeniz sizin tercihinize göre sikkeyle ya da hayvanla yapılacak.”

Duyuru, kasvetli bir sessizlikle karşılandı. *Bir de daha mutlu olacaklarım düşünürsün,* diye düşündü Dany. *Almaya geldikleri şeyi aldılar. Bu insanları memnun etmenin bir yolu yok mu*?

Ricacılar tek sıra halinde salondan çıkarken, bir adam arkada kalıp oyalandı; rüzgâr yanığı bir yüzü olan, tıknaz bir adamdı, eski püskü kıyafetler giymişti, kırmızı siyah saçları kulak hizasında kesilmişti. Adam başını öne eğmişti, nerede olduğunu tamamen unutmuş gibi mermer zemine bakıyordu. *Bu ne istiyor*? diye dükündü Dany.

“Meereen Kraliçesi, Andallar’ın ve Rhoynarlar’ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi’nin Khaleesi’si, *Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün,"* diye bağırdı Missandei o tiz ve tatil sesiyle.

Dany ayağa kalktığında, *tokarı* aşağı kaymaya başladı. Dany *tokan* yakalayıp yerine çekti. “Sen, çuvallı adam,” diye seslendi, "bizimle konuşmak mı istiyordun? Yaklaşabilirsin.”

Adam başını yukarı kaldırdı, gözleri açık yaralar gibi çiğ ve kırmızıydı. Dany, Sör Barristan’ın, beyaz bir gölge misali onun yanına geldiğini gördü. Adam, elindeki çuvalı sımsıkı tutarak, sendeleyerek ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı, bir adım ve sonra bir adım daha. *Sarhoş mu yoksa hasta mı*? diye merak etti Dany. Adamın sarı tırnaklarının altında toprak vardı.

“O nedir?” diye sordu Dany. “Bizimle paylaşacağın bir şıkınım mı var? Bir istirhamın mı var? Bizden ne istiyorsun?”

Adam tedirgin bir şekilde çatlak dudaklarını yaladı. “Ben... bir şey getirdim...”

“Kemikler mi?” dedi Dany sabırsızca. ‘Yanık kemikler?” Adam çuvalı kaldırdı ve çuvalın içindekileri mermerlerin üstüne döktü.

Çuvalın içindekiler kemikti. Kırık ve kararmış kemikler. Uzun olanlar,

ilikleri için açılmıştı.

“Siyah olandı,” dedi adam Ghiscar aksanıyla, “Kanatlı gölge. gökyüzünden indi ve... ve...”

Hayır. Dany titredi. *Hayır, hayır, ah hayır.*

“Sağır mısın aptal adam?” diye sordu Reznak mo Reznak "Beyanımı duymadın mı? Yarın temsilcilerime git, koyununun bedelini alacaksın.”

“Reznak,” dedi Sör Barristan sessizce, “ağzını kapat ve gözlerini aç. Bunlar koyun kemikleri değil.”

Hayır, diye düşündü Dany, *bunlar bir çocuğun kemikleri.*

JON

Beyaz kurt siyah bir ormanın içinde, gökyüzü kadar yüksek bir uçurumun altında koşuyordu. Ay, yukarıdaki çıplak dalların oluşturduğu düğümün arasından kayarak, yıldızlı sema boyunca kurtla birlikte gidiyordu.

“Kar,” diye mırıldandı ay. Kurt cevap vermedi. Kar, kurdun pençelerinin altında çıtırdadı. Rüzgâr, ağaçların arasında iç geçirdi.

Kurt, uzaklardan ona seslenen sürü arkadaşlarını duyabiliyordu. Onlar da avlanıyordu. Kurdun siyah kardeşi kocaman bir keçinin etini parçalarken, gökyüzünden vahşi bir yağmur indi ve siyah kardeşin böğründeki kanı temizledi; keçinin uzun boynuzunun tırmaladığı yeri. Başka bir yerde, kurdun küçük kız kardeşi başını yukarı kaldırdı ve aya şarkı söyledi. Yüz küçük gri kuzen, dişi kurtla birlikte şarkı söylemek için avlanmaya ara verdi. Onların olduğu yerdeki tepeler daha sıcaktı ve yiyecek doluydu. Kurdun kız kardeşinin sürüsü, geceleri koyunların, ineklerin, atların ve insanların avlarının etiyle besleniyordu, hatta bazen insanların etiyle.

“Kar,” diye seslendi ay tekrar, kıkırdayarak. Beyaz kurt, buzlu uçurumun altındaki insan izlerini takip ederek yürüdü. Dilinde kan tadı vardı, kulakları yüz kuzenin şarkısıyla çınlıyordu. Bir zamanlar altı kurttular. Beşi, karın içinde, ölü annelerinin yanında kör bir şekilde inliyor ve sertleşmiş ölü memelerden soğuk süt emiyordu, beyaz kurt tek başına emeklemiş ve onlardan uzaklaşmıştı. Geriye dört kurt kalmıştı... ve beyaz kurt onlardan birini artık hissedemiyordu.

“Kar,” diye üsteledi ay.

Beyaz kurt ondan kaçtı, güneşin gizlendiği gece mağarasına doğru koştu, nefesi havada donuyordu. Muazzam uçurum, yıldızsız gecelerde taş kadar siyahtı, engin dünyanın üzerinde yükselen bir karanlıktı, ama ay çıktığında uçurum, donmuş bir dere gibi solgun ve buzlu ışıldardı. Kurdun postu kalın ve kabarıktı ama rüzgâr estiğinde hiçbir kürk soğuğu uzakta tutamazdı. Rüzgar diğer tarafta daha da soğuktu, kurt bunu hissedebiliyordu. Orası kardeşinin olduğu yerdi, yaz kokan gri kardeşinin olduğu yer.

“Kar.” Bir daldan, bir buz saçağı düştü. Beyaz kurt döndü ve ilişlerini

gösterdi. *“Kar!”* Orman yavaş yavaş kaybolurken beyaz kurdun tüyleri kabardı. *“Kar, kar, kar!”* Beyaz kurt, havayı döven kanatlan duydu. Karanlığın içinde bir kuzgun uçtu.

Bir *güm* sesiyle ve tırmalayan pençelerle Jon Kar’ın göğsüne kondu. *“KAR!”* diye bağırdı Jon’un yüzüne.

“Seni duyuyorum.” Oda loştu, yatak sertti. Panjurlardan sızan gri ışık, rüzgârlı ve soğuk bir gün daha vadediyordu. “Mormont’u böyle mi uyandırıyordun? Tüylerini yüzümden çek.” Jon, kuzinimi kovalamak için battaniyenin altından tek kolunu çıkardı. Kuzgun büyük bir kuştu. Yaşlı, arsız ve dağınıktı, kesinlikle korkusuzdu. Jon’un yatağının direğine uçarak, *“Kar,"* diye bağırdı. *"Kar, kar.”* Jon bir yastık fırlattı ama kuş havalandı. Yastık, duvara çarpıp patladı. Yastığın dolgusu her tarafa saçılırken, Efkârlı Edd başını kapıdan içeri uzattı. “Affedersin,” dedi, kuş tüyü yağmurunu görmezden gelerek, “lorduma kahvaltı getireyim mi?”

“Mısır,” diye bağırdı kuzgun. *“Mısır, mısır.”*

“Kızarmış kuzgun,” dedi Jon “Ve yarım litre bira.” Ona bir peyler getiren ve hizmet eden bir kâhyaya sahip olmak Jon için hâlâ tuhaftı; kısa bir zaman önce, Lord Kumandan Mormont için kahvaltı getiren Jon’du.

“Uç mısır ve bir kızarmış kuzgun,” dedi Efkârlı Edd. “Çok güzel lordum. Ancak Üçparmak Hobb, kuru erikle kaynatılmış elma, haşlanmış yumurta ve siyah sosis hazırladı. Kuru erikle kaynatılmış elmalar harikulade, erikler hariç. Ben şahsen kuru erik yemem. Pekâlâ, Hobb bir zamanlar kuru erikleri, kestane ve havuçla birlikte ince ince kıyıp bir tavuğun içine saklardı. Bir aşçıya asla güvenme lordum. Seni en ummadığın zamanda kandırır.” “Sonra.” Kahvaltı bekleyebilirdi; Stannis beklemezdi. “Dün gece tutsak kampında bir sorun çıktı mı?”

“Muhafızların başına muhafızlar koyduğundan beri sorun çıkmıyor lordum.”

“Güzel.” Sur’un ötesinde kafeslere kapatılmış bin yabanıl vardı; Mance Rayder’ın derme çatma ordusu Stannis Baratheon’ın şövalyeleri tarafından dağıtıldığında ele geçirilen tutsaklar. Tutsakların çoğu kadındı ve bazı muhafızlar kadınları gizlice dışarı çıkarıp yatağa götürüyorlardı. Kralın adamları, kraliçenin adamları; hiç fark etmiyordu. Birkaç kara kardeş de aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Erkekler erkekti ve bu tutsaklar binlerce fersah içindeki yegâne kadınlardı.

“İki yabanıl daha gelip teslim oldu,” diyerek devam etti Edd. “Bir anne ve onun eteklerine yapışmış bir kız çocuğu. Kadının bir erkek bebeği de vardı,

kürklere sarılıp sarmalanmıştı ama ölüydü.”

“Ölü,” dedi kuzgun. Kuşun en sevdiği kelimelerden biriydi bu. “Ölü, ölü, ölü.”

Özgür insanlar hemen her gece geliyordu, Sur’un altındaki mücadeleden kaçan ama gidecek güvenli bir yer olmadığını fark edince sürünerek geri dönen aç ve yarı donmuş yaratıklar. “Anne sorgulandı mı?” diye sordu Jon. Stannis Baratheon, Mance Rayder’ın ordusunu dağıtmış ve Sur’un Ötesindeki Kral’ı esir almıştı... ama dışarıda hâlâ yabanıllar vardı; Ağlak, Tormund Devfelaketi ve daha binlercesi.

“Evet lordum,” dedi Edd, “ama kadının bütün bildiği, mücadele sırasında kaçtığı ve mücadeleden sonra ormanda saklandığı. Onu yulaf lapasıyla doldurup kafeslere gönderdik, bebeği de yaktık.”

Ölü çocukları yakmak Jon Kar’ı artık rahatsız etmiyordu; canlı çocuklar başka bir meseleydi. *Ejderhayı uyandırmak için iki kral.* Önce baba, sonra oğul, böylece iki kral da ölür. Bu kelimeleri kraliçenin adamlarından biri mırıldanmıştı, Üstat Aemon o sırada Jon’un yaralarını temizliyordu. Jon, duyduğu şeyleri, yüksek ateşin sayıklamaları olarak kabul edip kafasından atmaya çalışmıştı. Aemon itiraz etmişti. “Bir kralın kanında kudret vardır,” diye uyarmıştı yaşlı üstat “ve Stannis’ten daha iyi adamlar, bundan daha kötü şeyler yaptılar.” *Kral sert ve bağışlamaz olabilir, evet, ama sütten kesilmemiş bir bebek? Sadece bir canavar canlı bir çocuğu alevlerin içine atabilir.*

Yaşlı Ayı’nın kuzgunu mırıldanırken Jon karanlıkta işedi ve lazımlığını doldurdu. Kurt rüyaları güçleniyordu, Jon onları uyanıkken bile hatırlıyordu. *Hayalet, Boz Rüzgâr’ın öldüğünü biliyor.* Unbb, İkizler’de ölmüştü, dostu olduğuna inandığı adamlar taralından ihanete uğramıştı, kurdu da onunla birlikte zail olmuştu, liran ve Rickon da öldürülmüştü, bir zamanlar Jon’un lord babasının muhafızı olan Theon Greyjoy’un emriyle başları kesilmişti... ama rüyalar yalan söylemiyorsa, çocukların kurtları kaçmıştı. Kraliçenin Tacı’nda, kurtlardan biri karanlığın içinden çıkmış ve Jon'un hayatını kurtarmıştı. *Yaz, olmalı. Yaz’ın tüyleri griydi, Tüylüköpek siyahtı.* Jon, ölü kardeşlerinin birer parçasının o kurtların İçinde yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Yatağının yanındaki su sürahisinden çanağını doldurdu, yüzünü ve ellerini yıkadı, siyah yünlülerden temiz bir takım kuşandı, deri bir yelek giydi, ayaklarına iyice aşınmış çizmeler geçirdi. Mormont’un kuzgunu kurnaz siyah gözlerle onu izledi, sonra pencereye uçtu. “Beni kölen mi sanıyorsun?” Jon, elmas şekilli sarı camları olan pencereyi açtığında, yüzüne sabah soğuğu çarptı. Kuzgun uzaklara uçarken, Jon gecenin uyuşukluğunu üzerinden almak için derin

bir nefes aldı. *Bu kuş çok kurnaz.* Kuzgun uzun yıllar boyunca Yaşlı Ayı'nın dostu olmuştu ama Mormont öldüğünde adamın yüzünü yemekten geri durmamıştı.

Jon'un yatak odasının dışındaki basamaklar, deri ve meşeden yapılmış bir düzine sandalye ve bereli bir çam masayla döşeli daha geniş bir odaya iniyordu. Kral Kulesi'nde Stannis vardı, Lord Kumandan Kulesi yanarak iskelete dönmüştü. Bu yüzden Jon, Donat Noye'un, silahhanenin arkasındaki mütevazı dairesine yerleşmişti. Zaman içinde daha geniş bir konuta ihtiyaç duyacaktı şüphesiz, ama şimdilik, Jon kendini komuta etmeye alıştırırken, bu daire işe yarardı.

Kral tarafından Jon'un imzasına sunulan feragatname masanın üstünde, bir zamanlar Donal Noye'a ait olan gümüş kadehin altındaydı. Tek kollu demirci çok az kişisel eşya bırakmıştı: Kadeh, altı metelik, bir bakır yıldız, tokası kırık savatlı bir broş, Fırtına Burnu'nun erkek geyiğini taşıyan küflü, brokar bir takım. *Noye'un hâzinesi aletleriydi, yaptığı kılıçlar ve bıçaklardı. Onun hayali dökümhanedeydi.* Jon, kadehi kenara çekti ve parşömeni tekrar okudu. *Buna mührümü basarsam, sonsuza kadar, Sur'u elden çıkaran lord kumandan olarak hatırlanırım,* diye düşündü, *ama reddedersem...*

Stannis Baratheon'ın asabi ve huzursuz bir konuk olduğu anlaşılmıştı. Stannis, Kral Yolu'ndan aşağı doğru at sürmüş ve neredeyse Kraliçenin Tacı'na kadar gitmişti. Köstebek Kasabası'nın boş kulübelerinin arasında dolaşmış, Kraliçe Kapısı'ndaki ve Meşe Kalkan'daki yıkık hisarları teftiş etmişti. Her gece Leydi Melisandre'yle birlikte Sur'un tepesinde yürüyordu. Gündüzleri tutsak kampını ziyaret ediyor ve kırmızı kadının sorgulaması için esirler seçiyordu. *Engellenmekten hoşlanmıyor. Jon,* bunun güzel bir sabah olmayacağından korktu.

Silahhaneden, kalkan ve mızrak tıkırtıları geldi, yeni çocuklar ve acemi erler silahlanıyordu. Jon, Demir Emmett'in, delikanlılara çabuk olmalarını söyleyen sesini duyabiliyordu. Cotter Pyke, Emmett'i kaybetmekten hoşlanmamıştı ama genç korucu adam yetiştirme yeteneğine sahipti. *Dövüşmeyi seviyor, delikanlılara da bunu öğretecek.* Ya da Jon böyle umut ediyordu.

Jon'un pelerini kapının yanındaki bir kancada asılıydı, kılıç kemeri de başka bir kancadaydı. Jon pelerinini ve kılıç kemerini kuşanıp silahhaneye doğru yürüdü. Hayalet'in uyuduğu halının boş olduğunu gördü. Siyah pelerinler giyen ve yarım miğferler takan iki mızraklı muhafız kapının iç tarafında duruyordu. "Lordum takip isteyecek mi?" diye sordu Garse.

"Kral Kulesi'ni tek başıma bulabilirim sanırım." Jon, nereye gitse onun izini

süren muhafızlara sahip olmaktan nefret ediyordu. Bu durum, kendisini, bir yavru ördek alayına liderlik eden anne ördek gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Demir Emmett'in delikanlıları avluda işe koyulmuşlardı, köreltilmiş kılıçlar kalkanlara çarpıyor ve birbirlerine vurup çınlıyordu. Beygir, Zıpzıp Robin'i sıkıştırıp kuyuya doğru gerilemek zorunda bırakırken, Jon bir süre onları izlemek için durdu. *Beygir iyi bir savaşçı olmak için gereken özelliklere sahip,* diye karar verdi. Delikanlı güçlüydü ve daha da güçleniyordu, içgüdüleri sağlamdı. Zıpzıp Robin başka bir hikâyeydi. Ayaklarının içe dönük olması yeterince kötüydü ama Robin darbe almaktan da korkuyordu. *Belki de onu kâhya yapabiliriz.* Dövüş, Zıpzıp Robin'in yere serilmesiyle aniden bitti.

"İyi dövüştün," dedi Jon, Beygir'e, "ama bir atağı bastırırken kalkanı çok aşağıda tutuyorsun. Bunu düzeltmek istersin, aksi halde büyük ihtimalle ölürsün."

"Evet lordum. Bir dahaki sefere kalkanımı daha yukarıda tutacağım." Beygir, Zıpzıp Robin'i ayağa kaldırdı. Robin beceriksiz bir şekilde reverans yaptı.

Stannis'in birkaç şövalyesi avlunun diğer ucunda yumruklu dövüş talimi yapıyordu. Jon bir köşede kralın adamlarının, diğer köşede kraliçenin adamlarının olduğunu fark etti ama şövalyelerin sayısı azdı. *Hava onlar için çok soğuk.* Jon adamların önünden geçip giderken, gürleyen bir ses arkasından ona bağırdı. "ÇOCUK! SEN! ÇOCUK!"

Çocuk, Jon Kar'ın lord kumandan seçildiğinden bu yana aldığı sıfatların en kötüsü değildi. Jon bunu duymazdan geldi.

"Kar," diye ısrar etti ses, *"Lord Kumandan."*

Jon bu defa durdu. "Sör?"

Şövalye, Jon'dan on beş santim uzundu. "Valyria çeliği taşıyan bir adam, onu poposunu kaşımaktan daha önemli işler için kullanmalı."

Jon bu adamı kalenin çeşitli yerlerinde görmüştü; kendi beyanına göre, adam şöhretli bir şövalyeydi. Sör Godry Farring, Sur'un altındaki mücadele sırasında kaçmaya çalışan bir devi katletmişti. At üstünde devin peşinden gitmiş ve sırtına bir mızrak saplamıştı, sonra yaratığın acınacak derecede küçük kafasını kesmek için atından inmişti. Kraliçenin adamları ona Dev Katili Godry demeye başlamıştı.

Jon, ağlayan Ygritte'i hatırladı. *Ben son devim.* "Uzunpençe'yi, zorunlu oldukça kullanıyorum sör."

"Ama ne kadar iyi?" Sör Godry kendi kılıcını çekti. "Bize göster. Seni incitmeyeceğime söz veriyorum delikanlı."

Ne kadar naziksin. “Başka zaman sör. Korkarım ki şu anda başka işlerim var.”

“Korkuyorsun. Bunu görüyorum.” Sör Godry arkadaşlarına sırıttı, daha geç anlayanlar için, “Korkuyor,” diye tekrar etti.

“Müsaadenizle.” Jon adamlara sırtım döndü.

Kara Kale, solgun şafak ışığında kasvetli ve meyus görünüyordu. *Benim hâkimiyetim,* diye düşündü Jon Kar kederle, *bir kale olmaktan öte bir harabe.* Lord Kumandan Kulesi iskelet hâlindeydi. Ortak Salon, kararmış kirişlerden ibaret bir yığına dönüşmüştü. Hardin Kulesi sert bir rüzgârla devrilecek gibi görünüyordu... gerçi Hardin Kulesi yıllardır böyle görünüyordu. Onların arkasında Sur yükseliyordu: Uçsuz bucaksız, korkutucu, soğuk, eski merdivenin kalıntılarına kavuşacak yeni bir zikzak merdiven yükselten inşaatçılarla dolu. Merdiven olmadan, vinç dışında Sur’un tepesine varmanın bir yolu yoktu. Yabanıllar tekrar saldıracak olursa, vinç işe yaramazdı.

Baratheon Hanedanı’nın altın savaş sancağı Kral Kulesi’nin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu. Jon Kar, sancağın dalgalandığı çatıda, kısa zaman önce elinde bir okla dolaşmıştı, Saten ve Sağır Dick Follard’la birlikte Thennler’i ve özgür insanları katletmişti. Kraliçenin adamlarından ikisi titrer hâlde basamaklarda duruyordu, ellerini kollarının altına sıkıştırmışlardı, mızraklarını kapıya dayamışlardı. “O kumaş eldivenler işe yaramaz,” dedi Jon, adamlara. ‘Yarın Bowen Marsh’ı görün, size kürk astarlı deri eldivenler versin.”

“Görürüz lordum, teşekkürler,” dedi daha yaşlı olan muhafız. “Kahrolası ellerimiz donup kopmazsa tabii,” diye ekledi daha genç olan, nefesi solgun bir sisti. “Eskiden Dorne Hudutları’nın soğuk olduğunu düşünürdüm. Ne biliyor muşum?”

Hiçbir şey, diye düşündü Jon Kar, *tıpkı benim gibi.*

Sarmal basamakların yarısını tırmandığında, aşağı inen Samwell Tarly’yle karşılaştı. “Kraldan mı geliyorsun?” diye sordu Jon, Sam’e.

“Üstat Aemon bir mektup gönderdi.”

“Anlıyorum.” Bazı lordlar, mektuplarının okunması ve içeriklerin onlara iletilmesi hususunda üstatlarına itimat ederlerdi ama Stannis, mühürleri bizzat kırmakta ısrarcıydı. “Stannis mektubu nasıl karşıladı?”

‘Yüzünden anladığım kadarıyla, mutlu bir şekilde değil.” Sam sesini fısıltıya dönüştürdü. “Bundan bahsetmemem gerek.”

“Öyleyse bahsetme.” Jon, babasının hangi sancak beyinin Kral Stannis’in egemenliğini reddettiğini merak etti. *Karhold, Stannis’e biat etliğini açıkladığında, kral bu haberi duyurmakta hiç gecikmemişti.* "Uzunyay ve sen

anlaşabiliyor musunuz?”

“Okçuluk hakkında iyi bir kitap buldum.” Sam kaşlarını çattı. "Ama okçuluk hakkında okumak, okçuluk yapmaktan daha kolay. Ellerim su topluyor.”

“Denemeye devam et. Ötekiler karanlık bir gecede ortaya çıkacak olursa, Sur’da yayına ihtiyaç duyabiliriz.”

“Ah, umarım duymayız.”

Kralın çalışma odasının dışında daha fazla muhafız vardı." Majesteleri’nin bulunduğu yere silah sokulması yasak lordum,” dedi muhafızların çavuşu. “Kılıcınızı ve bıçaklarınızı almam gerek.” Jon, itiraz etmenin bir işe yaramayacağını biliyordu. Silahlarını çavuşa verdi.

Çalışma odasının içinde hava sıcaktı. Leydi Melisandre ateşin yanında oturuyordu, kadının boğazının beyaz derisinde bir yakut pırıldıyordu. Ygritte ateşle öpülmüştü; kırmızı rahibe ateşti, kadının saçları kan ve alevdi. Stannis, bir zamanlar Yaşlı Ayı’nın oturduğu ve yemek yediği ahşap masanın arkasında duruyordu. Pürüzlü bir deri parçasının üstüne boyanmış büyük bir kuzey haritası masayı örtmüştü. Haritanın bir ucunu uzun bir mum, diğer ucunu çelik bir eldiven bastırıyordu.

Kral, kuzu yünü pantolon ve kapitone bir yelek giymişti ama zırhla göğüs kalkanı kuşanmışçasına katı ve rahatsız görünüyordu. Adamın teni solgun bir köseleydi, sakalı o kadar kısaydı ki yanaklarına boyayla çizilmiş olabilirdi. Şakaklarındaki püsküller, siyah saçlarından geriye kalan tek şeydi. Elinde, koyu yeşil mührü kırılmış bir parşömen vardı.

Jon tek dizinin üstüne çöktü. Kral ona kaş çattı ve parşömeni öfkeyle hışırdattı. “Kalk. Söyle, Lyanna Mormont kim?”

“Leydi Maege’in kızlarından biri Efendimiz. En küçük kızı. Ona lord babamın kız kardeşinin adı verilmiş.”

“Lord babana yaranmak için şüphesiz. O oyunun nasıl oynandığını biliyorum. Bu sefil kız çocuğu kaç yaşında?”

Jon bir an düşünmek zorunda kaldı. “On. Ya da ona yakın. Kızın sizi nasıl öfkelendirdiğini öğrenebilir miyim Majesteleri?” Stannis mektubu okudu. *“Ayı Adası, adı STARK olan Kuzey Kralı’ndan başka kral tanımaz.* On yaşında bir kız diyorsun ve o kız, meşru kralını azarlayabileceğim farz ediyor.” Stannis’in kısa tıraş edilmiş sakalları, adamın çökük yanaklarının üstünde bir gölge gibi uzanıyordu. “Bu havadisleri kendine saklasan iyi edersin Lord Kar. Karhold benimle; adamların bilmesi gereken tek şey bu. Kardeşlerinin, bu çocuğun benim üstüme nasıl tükürdüğüyle ilgili hikâyeler anlatmasını istemiyorum.”

“Nasıl emrederseniz Efendimiz.” Jon, Maege Mormont’un Robb’la birlikte

güneye gittiğini biliyordu. Leydinin en büyük kızı da Genç Kurt'un ordusuna katılmıştı. Bununla birlikte, ikisi de ölmüş olsa bile, Leydi Maege'in başka kızları vardı ve o kızlardan bazıları kendi çocuklarına sahipti. Onlar da Robb'la birlikte gitmiş miydi? Leydi Maege'in, en azından bir kızını kale kumandanı olarak evde bıraktığına şüphe yoktu. Jon, Stannis'e yazan kişinin neden Lyanna olduğunu anlamıyordu. Kıza giden mektup, bir erkek geyik yerine bir ulu kurtla mühürlenmiş ve Kışyarı Lordu Jon Stark tarafından imzalanmış olsaydı, gelen cevap farklı olur muydu? Jon kendini bunu merak etmekten alamıyordu. *Bu tür kuşkular için çok geç. Sen seçimini yaptın.*

"Kırk kuzgun gönderdik," diye sızlandı kral, "ama sessizlikten ve küstahlıktan başka bir cevap almadık. Biat, her sadık kulun, kralına borçlu olduğu bir vazifedir. Fakat Karstarklar dışında lord babanın bütün sancak beyleri bana sırt çevirdi. Kuzeydeki tek onurlu adam Arnolf Karstark mı?"

Arnolf Karstark, merhum Lord Rickard'ın amcasıydı. Yeğeni ve oğulları Robb'la birlikte güneye gittiğinde, Arnolf, Karhold'un kale kumandanı ilan edilmişti. Kral Stannis'in biat çağrısına cevap veren ilk adam oydu, bir kuzgun göndermiş ve bağlılığını beyan etmişti. *Karstarklar'ın başka bir seçeneği yoktu,* diyebilirdi Jon. Rickard Karstark ulu kurda ihanet etmiş ve aslanların kanını dökmüştü. Erkek geyik, Karhold'un tek umuduydu. "Böyle karışık zamanlarda, onurlu adamlar bile görevlerinin nerede olduğunu düşünmek zorundadırlar. Diyarda bulunan ve biat talep eden tek kral siz değilsiniz Majesteleri."

Leydi Melisandre kıpırdandı. "Söyleyin Lord Kar... vahşi insanlar Sur'a saldırdığında diğer krallar neredeydi?"

"Bin fersah uzaktalardı ve ihtiyaçlarımıza karşı duyarsızlardı," diye yanıtladı Jon. "Bunu unutmadım leydim. Unutmayacağım da. Lâkin babamın sancak beylerinin korunacak çocukları ve onlar yanlış seçim yaptığı takdirde ölecek insanları var. Majesteleri onlardan çok şey istiyor. Onlara zaman verin, cevaplarınızı alacaksınız."

"Bunun gibi cevaplar mı?" Stannis, Lyanna'nın mektubunu avcunun içinde buruşturdu.

"Kuzeydeki insanlar bile Lord Tywin'in gazabından korkar. Boltonlar da kötü düşmanlardır. Sancaklarına derisi yüzülmüş bir adam koymaları tesadüf değildir. Kuzeyliler Robb'la birlikte at sürdüler, onunla birlikte kanadılar, onun uğruna öldüler. Keder ve ölüm içtiler. Ve şimdi siz, onlara bir kadeh daha uzatıyorsunuz. Onları tereddüt ettikleri için suçlayabilir misiniz? Beni bağışlayın Majesteleri ama bazıları size bakacak ve sadece, ölüme mahkûm bir başka taht talibi görecek."

“Eğer Majesteleri ölüme mahkûmsa diyarınız da ölüme mahkûmdur,” dedi Leydi Melisandre. “Bunu hatırlayın Lord Kar. Önünüzde duran adam, Batıdiyar’ın tek ve gerçek kralıdır.”

Jon, yüzünü bir maske kadar ifadesiz tuttu. “Dediğiniz gibi leydim.”

Stannis küçümsemeyle güldü. “Kelimelerini, her biri birer altın ejderhaymışçasına harcıyorsun. Merak ediyorum, bir kenarda biriktirdiğin ne kadar altının var?”

“Altın?” *Kırmızı kadının uyandırmaya niyetlendiği ejderhalar onlar mı? Altından yapılmış ejderhalar mı?* “Topladığımız vergiler sikkeyle değil malla ödenir Majesteleri. Nöbet, pancar bakımından zengindir fakat sikke bakımından fakirdir.”

“Pancarlar Salladhor Saan’ı tatmin etmez. Bana altın ya da gümüş lazım.”

“Bunun için Beyaz Liman’a ihtiyacınız var. Şehir, Eski Şehir’le ya da Kral Toprakları’yla kıyaslanamaz ama buna rağmen müreffeh bir limandır. Lord Manderly, lord babamın en zengin sancak beyidir.”

“Lord-Bir-Ata-Oturamayacak-Kadar-Şişko.” Lord Wyman’ın Beyaz Liman’dan gönderdiği mektup, adamın yaşından, halsizliğinden ve başka şeylerden söz ediyordu. Stannis, Jon’un o mektuptan bahsetmesini de yasaklamıştı.

“Lord Manderly yabanıl bir kadından hoşlanabilir,” dedi Leydi Melisandre. “Şu şişman adam evli mi Lord Kar?”

“Leydi karısı uzun zaman önce öldü. Lord Wyman’ın iki yetişkin oğlu ve büyük oğlundan olan torunları var. Ve kendisi gerçekten bir ata oturamayacak kadar şişman, en az yüz doksan kilo. Val onunla asla evlenmez.”

“Bir kez olsun, beni memnun edecek bir cevap vermeyi deneyebilirsin Lord Kar,” diye homurdandı kral.

“Gerçeğin sizi memnun edeceğini umardım Efendimiz. Adamlarınız Val’e prenses diyor ama o kız, yabanıllar için, krallarının ölü karısının kardeşinden başka biri değil. Eğer Val’i istemediği bir adamla evlenmeye zorlarsanız, kız büyük ihtimalle düğün gecesinde adamın boğazını keser. Kocasını kabul etse bile, bu, yabanılların onu ya da sizi takip edeceği anlamına gelmez. Yabanılları sizin davanıza bağlayabilecek tek adam Mance Rayder.” “Bunu biliyorum,” dedi Stannis mutsuzca. “Adamla saatlerce konuştum. Gerçek düşmanımız hakkında çok şey biliyor, üstelik zeki biri. Bununla birlikte, adam krallık sıfatından feragat edecek olsa bile bir yemin bozan olarak kalacak. Bir firarinin yaşamasına izin verirsen, diğer adamları firar etmek için cesaretlendirirsin. Hayır. Kanunlar demirden yapılmalı, lapadan değil. Yedi Krallık’ın kanunlarına göre, Mance

Rayder’ın hayatı bitmeye mahkûm.” “Kanun, Sur’da son bulur Majesteleri. Mance’ten istifade edebilirsiniz.”

“Edeceğim. Onu yakacağım. Kuzey, döneklerin ve hainlerin hakkından nasıl geldiğimi görecek. Yabanıllara liderlik edecek başka adamlarım var. Rayder’ın oğluna da sahibim, bunu unutma. Baba öldüğünde, adamın eniği Sur’un Ötesindeki Kral olacak.” “Majesteleri yanılıyor.” Ygritte eskiden, *hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,* derdi ama Jon öğrenmişti. “Val ne kadar prenses ise bebek de o kadar prens. Baban bir zamanlar kraldı diye Sur’un Ötesindeki Kral olmazsın.”

“Güzel,” dedi Stannis, “Batıdiyar’da bir krala daha katlanamazdım. Feragatnameyi imzaladın mı?”

“Hayır Majesteleri.” İşte şimdi geliyor. Jon yanık parmaklarını kapatıp tekrar açtı. “Çok fazla şey istiyorsunuz.”

“İstemek? Senden Kışyarı Lordu ve Kuzey Muhafızı olmanı *istedim.* O kalelere ihtiyacım var.”

“Gece Kalesi’ni size devrettik.”

“Fareler ve molozlar. Verene hiçbir maliyeti olmayan hasis bir hediye. Senin kendi adamın Yanvyck bile, kalenin yarım yıldan önce ikamete uygun hâle getirilemeyeceğini söyledi.”

“Diğer kaleler de aynı durumda.”

“Bunu biliyorum. Önemli değil. Elimizde onlardan başka bir şey yok. Sur boyunca on dokuz kale var ve sadece üçünde adam mevcut. Yıl bitmeden, kalelerin her birinde garnizon kurmaya kararlıyım.”

“Buna bir itirazım yok Efendimiz. Ancak kaleleri, Majesteleri’nin tebaası sıfatıyla makam olarak kullanmaları için şövalyelerinize ve lordlarınıza bağışlayacağınız da söyleniyor.”

“Kralların, takipçilerine karşı cömert olması beklenir. Lord Eddard piç oğluna hiçbir şey öğretmedi mi? Şövalyelerimin ve lordlarımın çoğu, güneydeki zengin arazilerini ve sağlam kalelerini terk ettiler. Sadakatleri ödülsüz mü kalmalı?”

“Eğer Majesteleri, lord babamın sancak beylerinin tümünü kaybetmek istiyorsa, kuzeyli kaleleri güneyli lordlara vermekten daha kesin bir yol bulamaz.”

“Sahip olmadığım adamları nasıl kaybedebilirim? Kışyarı’nı kuzeyli bir adama bağışlamayı ummuştum, hatırlarsın. Eddard Stark’ın oğluna. Teklifimi yüzüme geri fırlattı.” Şikâyeti olan Stannis Baratheon, kemiği olan bir çoban köpeğine benziyordu; elindeki şeyi paramparça edene kadar çiğniyordu.

“Teamüle göre Kışyarı, kız kardeşim Sansa’ya geçmeli.”

“Leydi Lannister’a mı demek istiyorsun? İblis’i babanın koltuğuna tünemiş hâlde görmek için bu kadar hevesli misin? Sana yemin ediyorum, ben hayattayken böyle bir şey olmayacak Lord Kar.”

Jon, adamı ikna etmeye çalışmaması gerektiğini biliyordu.

“Efendimiz, kimi adamlar, Çıngıraklı’ya ve Thenn Magnarı’na araziler ve kaleler bağışlayacağınızı iddia ediyor.”

“Bunu sana kim söyledi?”

Söylenti Kara Kale’nin her tarafına yayılmıştı. “Bilmeniz gerekiyorsa, hikâyeyi Şebboy’dan duydum.”

“Şebboy kim?”

“Sütanne,” dedi Leydi Melisandre. “Ona kale içinde dolaşma özgürlüğü verdiniz Majesteleri.”

“Etrafa hikâyeler yayması için değil. Onun göğüslerine ihtiyacımız var, diline değil. Ondan daha fazla süt ve daha az *mesaj* istiyorum.”

“Kara Kale’nin faydasız ağızlara ihtiyacı yok,” diye onayladı Jon. “Şebboy’u, Doğugözcüsü’nden ayrılacak bir sonraki gemiyle güneye gönderiyorum.”

Melisandre boynundaki yakuta dokundu. “Şebboy, kendi oğlunu emzirdiği gibi Dalla’nın oğlunu da emziriyor. Küçük prensimizi süt kardeşinden ayırmakla zalimlik ediyorsunuz lordum.” Şimdi dikkatli ol, dikkatli ol. “İki çocuğun paylaştığı tek şey anne sütü. Şebboy’un oğlu daha iri ve daha sıhhatli. Prensi tekmeliyor, çimdikliyor ve Şebboy’un memesinden itiyor. Onun babası Craster’dı, zalim ve aç gözlü bir adam. Kan çekiyor.”

Kralın kafası karışmıştı. “Sütannenin, Craster denen adamın kızı olduğunu sanıyordum.”

“Hem karısı hem kızı Majesteleri. Craster bütün kızlarıyla evlenirdi. Şebboy’un oğlu, ikisinin birleşmesinin meyvesi.”

“Kızı kendi babası mı hamile bıraktı?” Stannis dehşete düşmüştü. “Öyleyse ondan kurtulmamız en iyisi. Burada böyle bir zelâlete izin vermem. Burası Kral Toprakları değil.”

“Başka bir sütanne bulabilirim. Yabanılların arasında bir sütanne yoksa dağ kabilelerine haber gönderirim. O zamana kadar, keçi sütü bebeğe kâfi gelir.”

“Bir prens için yetersiz bir gıda... ama bir fahişenin sütünden iyidir.” Stannis, parmaklarını haritaya vurdu. “Kalelerle ilgili meseleye dönecek olursak...”

Soğuk bir nezaketle, “Majesteleri,” dedi Jon. “Adamlarınıza kalacak bir yer

verdim, onları kış stoklarımızı tehlikeye atmak pahasına doyurdum, donmamaları için giydirdim.”

Stannis tatmin olmamıştı. “Evet. Bizimle tuzunu, domuzunu ve yulaf lapanı paylaştın. Isınalım diye bize siyah paçavralar fırlattın. Ben kuzeye gelmeseydim, yabanıllar o paçavraları cesetlerinizden çıkarıp alırdı.”

Jon bunu duymazdan geldi. “Size atlarınız için yem verdim. Merdiven tamamlandığında, Gece Kalesi’ni onarmanız için inşaatçıları da vereceğim. Gece Nöbetçileri’ne ebediyen verilmiş olan Lütuf a yabanılları yerleştirmenize bile müsaade ettim.”

“Bana boş araziler ve harabeler öneriyorsun lâkin lordlarımı ve sancak beylerimi ödüllendirmek için lazım olan kalelerden beni yoksun bırakıyorsun.”

“Gece Nöbetçileri o kaleleri...”

“Gece Nöbetçileri o kaleleri terk etti.”

“...Sur’u savunmak için inşa etti,” diye bitirdi Jon inatla, “Güneyli lordların makamı olmaları için değil. O kalelerin taşlan, uzun zamandır ölü olan kardeşlerimin kanıyla ve kemiğiyle sıvandı. Kaleleri size veremem.”

“Veremez misin, vermez misin?” Kralın boynundaki damarlar, kılıçlar kadar keskin bir şekilde dışarı fırlamıştı. “Sana bir isim önerdim.”

“Benim bir ismim var Majesteleri.”

“Kar. Bundan daha meşum bir isim var mıdır?” Stannis, kılıcının kabzasına dokundu. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?” “Duvardaki gözcü. Karanlıktaki kılıç.”

“Bana yemininden dem vurma.” Stannis, Işık Getiren adını verdiği kılıcı çekti. “İşte sana karanlıktaki kılıç.” Işık, bıçak boyunca dalgalandı, kâh kırmızı, kâh turuncu, kâh sarı, kralın yüzünü sert ve parlak tonlara boyadı. “Yeşil bir oğlan bile bunu görebilir. Kör müsün?”

“Hayır Efendimiz. Kalelerde garnizonlar kurulmalı, bunu kabul ediyorum...”

“Çocuk kumandan, kabul ediyor. Ne büyük lütuf.”

“...ama garnizonları Gece Nöbetçileri kurmalı.”

“Adamın yok.”

“O hâlde bana adam verin Efendimiz. Terk edilmiş kalelerin her biri için subaylar temin edeceğim; Sur ile Sur’un ötesindeki arazileri tanıyan ve yaklaşan kışı atlatmayı bilen tecrübeli kumandanlar. Size verdiğim her şeyin karşılığında, bana garnizonları dolduracak adam bahşedin. Silahlı askerler, arbaletçiler, acemi çocuklar. Yaralılarınızı ve hastalarınızı bile alırım.”

Stannis şaşkınlık içinde Jon’a baktı ve sonra bir kahkaha koyuverdi. “Çok

cesursun Kar, hakkını teslim edeyim, lâkin adamlarımın siyahları giyeceğini düşünüyorsan, delirmişsin.”

“Subaylarıma, sizin subaylarınıza itaat edecekleri gibi itaat ettikleri sürece istedikleri renkte pelerinler giyebilirler.”

Kral etkilenmemişti. “Hizmetimde şövalyeler ve lordlar var, köklü ve soylu ailelerin asil evlatları. Yankesicilerin, köylülerin ve katillerin altında hizmet vermeleri beklenemez.”

Ya da piçlerin altında mı Efendimiz? “Sizin kendi El’iniz bir kaçakçı.”

“Eskiden kaçakçıydı. Bu sebeple onun parmaklarını kısalttım. Bana, senin, Gece Nöbetçileri’ni komuta eden dokuz yüz doksan sekizinci adam olduğunu söylediler Lord Kar. Sence dokuz yüz doksan dokuzuncu adam şu kaleler hakkında ne der? Senin kazığa geçirilmiş kafanın görüntüsü, onun daha yardımsever olmasını sağlayabilir.” Kral, parlak kılıcını haritanın üstüne, Sur’un kenarına yatırdı. Kılıcın çeliği, suya vuran güneş ışığı gibi parlıyordu. “Sen sadece benim müsamahamla lord kumandansın. Bunu unutmasan iyi edersin.”

“Ben, kardeşlerim beni seçtiği için lord kumandanım.” Jon Kar’ın buna şahsen inanmadığı sabahlar vardı, bazen uyanıyor ve bunun çılgın bir rüya olduğunu düşünüyordu. *Yeni kıyafetler giymek gibi bir şey,* demişti Sam. *Kesim önce tuhaf gelir, ama giysileri bir süre giydikten sonra kendini rahat hissetmeye başlarsın.*

“Alliser Thorne seçimin minvalinden şikayetçi ve adamın şikayet etmek için bir sebebi olmadığını söyleyemem.” Işıltılı kılıcın renkleriyle boğulan harita, Jon’la Stannis’in arasında bir muharebe meydanı gibi uzanıyordu. “Sayım kör bir adam tarafından yapıldı, adamın yanında senin şişman arkadaşın vardı. Ve Slynt senin bir dönek olduğunu söylüyor.”

Ve bir döneği Slynt’ten iyi kim tanır? “Bir dönek, size duymak istediğiniz şeyi söyler ve daha sonra size ihanet ederdi. Majesteleri benim adilce seçildiğimi biliyor. Babam her zaman adil bir adam olduğunuzu söylerdi.” *Adil fakat acımasız,* Lord Eddard’ın eksiksiz sözleri bunlardı ama Jon bunu paylaşmanın akıllıca olacağını düşünmüyordu.

“Lord Eddard benim dostum değildi ama mantıklı bir adamdı. Yaşıyor olsaydı, kaleleri bana verirdi.”

Asla. “Babam yaşıyor olsaydı ne yapardı bilemem. Ben bir yemin ettim Majesteleri. Sur benim.”

“Şimdilik. Sur’u ne kadar iyi tutabileceğini göreceğiz.” Stannis, parmağını Jon’a doğrulttu. “Mademki senin için bu kadar önemliler, harabelerin sende kalsın. Bununla birlikte sana söz veriyorum; yıl bittiğinde kaleler hâlâ boş

olursa, onları senin izninle ya da iznin olmaksızın alırım. Ve kalelerden biri bile düşman eline düşerse, çok geçmeden senin başın da düşer. Şimdi dışarı çık." Leydi Melisandre şöminenin yanındaki yerinden kalktı. "İzniniz olursa Lord Kar'ı dairesine geri götüreceğim Efendimiz." "Neden? Yolu biliyor." Stannis elini salladı. "Ne istersen yap. Devan, yemek. Haşlanmış yumurta ve limonlu su."

Kralın çalışma odasının sıcaklığından sonra, sarmal merdiven kemik donduracak kadar soğuktu. Çavuş, Melisandre'yi, "Rüzgâr çıkıyor leydim," diye uyardı. "Daha kalın bir pelerine ihtiyaç duyabilirsiniz." Jon'a silahlarını geri verdi.

"İnancım beni ısıtır," dedi kırmızı kadın, Jon'un yanında yürüyerek basamakları indi. "Majesteleri seni sevmeye başladı." "Fark ettim. Sadece iki kez başımı kesme tehdidinde bulundu." Melisandre güldü. "Onun sessizliklerinden korkmalısın, sözlerinden değil." Avluya çıktıklarında, Jon'un pelerini rüzgârla doldu ve savrularak Melisandre'ye çarptı. Kırmızı rahibe siyah yünü kenara itip Jon'un koluna girdi. 'Yabanıl kral hakkında yanılmıyor olabilirsin. Işık Tanrısı'nın bana yol göstermesi için dua edeceğim. Alevlere baktığımda taşın ve toprağın içini görebilir ve insan ruhunun derinliklerindeki gerçeği bulabilirim. Uzun zaman önce ölmüş krallarla ve henüz doğmamış çocuklarla konuşabilirim. Zamanın sonuna kadar geçecek olan yılları ve mevsimleri izleyebilirim."

"Ateşleriniz hiç yanılmaz mı?"

"Asla... lâkin biz rahibeler ölümlüyüz ve zaman zaman yanılgıya düşeriz, *bu gerçekleşmek zorunda* ile *bu gerçekleşebilir* ifadelerini birbirine karıştırabiliriz."

Jon, yünlüler ve kaynatılmış deriler giymesine rağmen kadının ısısını hissedebiliyordu, ikisinin kol kola görüntüsü meraklı bakışlara sebep oluyordu. *Bu gece kışlada fısıldaşmalar olacak.* "Eğer ateşlerinizde gerçekten geleceği görebiliyorsanız, bana bir sonraki yabanıl saldırısının ne zaman ve nerede olacağını söyleyin."

"R'hllor bize istediği imgeleri gönderir ama ben alevlerde Tormund denen adamı aramalıyım." Melisandre'nin kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni ateşlerimin içinde gördüm Jon Kar."

"Bu tehdit mi leydim? Beni de yakacak mısınız?"

"Beni yanlış anladın." Melisandre, inceleyen gözlerle Jon'a baktı. "Korkarım ki seni huzursuz ediyorum Lord Kar."

Jon inkâr etmedi. "Sur, bir kadına uygun bir yer değil." "Yanılıyorsun. Sur'u rüyamda gördüm Jon Kar. Onu yükselten irfan muazzamdı, buzun altına

kilitlenmiş tılsımlar muazzamdı. Dünyanın mafsallarından birinin altında yürüyoruz.” Melisandre başım kaldırıp Sur’a baktı, nefesi ılık bir sis bulutu gibi havaya karıştı. “Burası, senin olduğu kadar benim yerim, yakında bana ciddi şekilde ihtiyaç duyabilirsin. Dostluğumu reddetme Jon. Seni fırtınanın içinde gördüm, zor durumdaydın, her yanında düşmanlar vardı. Çok düşmanın var. İsimlerini söyleyeyim mi?”

“İsimlerini biliyorum.”

“O kadar emin olma.” Melisandre’nin boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldadı. “Korkman gereken düşmanlar, yüzüne lanet okuyanlar değil. Sen bakarken gülümseyen ve arkanı döndüğünde bıçaklarını bileyenlerden korkmalısın. Kurdunu yakınında tutsan iyi edersin. Buz gördüm, karanlığın içinde hançerler gördüm. Donmuş kan ve çıplak çelik gördüm. Hava çok soğuktu.” “Sur’da hava her zaman soğuktur.”

“Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu *biliyorum* leydim.”

“O hâlde hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” diye fısıldadı kırmızı kadın.

BRAN

Hâlâ gelmedik mi?

Bran bu kelimeleri asla yüksek sesle söylemedi. Ama perişan kafile, kadim meşelerin ve gri yeşil renkli uzun muhafız ağaçlarının arasında yürürken ve kasvetli asker çamlarla kahverengi çıplak kestane ağaçlarının önünden geçerken kelimeler sık sık Bran'ın dudaklarındaydı. Hodor taşlı bir bayırı tırmanırken ya da ayaklarının altında çıtırdayan kirli kar yığınlarının olduğu bir kaya yarığının içine inerken, *yaklaştık mı*? diye merak ediyordu Bran. *Daha ne kadar yol var*? diye düşünüyordu, büyük geyik yarı donmuş bir derenin karşısına geçerken. *Daha ne kadar zaman*? *Hava çok soğuk. Üçgözlü karga nerede*?

Bir meşe ağacının dalının altından geçen Hodor'un sırtındaki hasır sepetin içinde sallanan çocuk, başını öne eğerek kamburlaştı. Yine kar yağıyordu, ıslak ve ağır. Hodor, tek gözü donmuş ve kapanmış bir hâlde yürüyordu, kahverengi gür sakalı buz tutmuş bir düğümdü, çalıya benzeyen bıyığının kenarlarından buz saçakları sarkıyordu. Eldivenli eliyle, Kışyarı'nın altındaki mahzen mezardan aldığı paslı uzunkılıcın kabzasını tutuyor ve zaman zaman bir dala vurup havaya kar taneleri saçıyordu. "Ho-d-d-d-or," diye mırıldanıyordu, çenesi titriyordu.

Ses, tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Bran ve beraberindekiler, Kışyarı'ndan Sur'a yaptıkları yolculuk boyunca konuşarak ve hikâyeler anlatarak milleri kısaltmışlardı ama burası farklıydı. Bunu Hodor bile hissediyordu. Seyisin *hodor*ları, Sur'un güneyinde duyulduğundan daha az duyuluyordu. Bu ormanda, Bran'ın daha önce hiç şahit olmadığı bir durgunluk vardı. Kar yağışları başlamadan önce, rüzgâr esiyor ve yerden kahverengi ölü yaprak bulutları kalkıyordu. Yaprakların hışırtısı, Bran'a bir dolabın içinde koşuşturan kara böcekleri hatırlatıyordu ama şimdi bütün yapraklar beyaz bir battaniyenin altına gömülüydü. Zaman zaman yukarıda bir kuzgun uçuyordu, büyük ve kara kanatlar soğuk havayı dövüyordu. Bunun dışında, dünya sessizdi.

Geyik, kafilenin önünde, başını öne eğmiş bir hâlde kar yığınlarının arasında yürüyordu. Hayvanın devasa boynuzları buzla kaplıydı. Korucu, geyiğin geniş sırtında oturuyordu, ürkütücü ve sessizdi. Şişman çocuk Sam'in

korucuya verdiği isim, Soğukel'di. Korucunun yüzü solgundu, elleri demir kadar kara ve sertti, aynı zamanda demir kadar soğuktu. Adamın geri kalanı kat kat yüne, kaynatılmış deriye ve örgü zırha sarınmıştı. Korucunun yüz hatları, adamın giydiği başlıklı pelerin ve yüzüne sardığı siyah yün kaşkol tarafından gölgelenmişti.

Korucunun arkasındaki Meera Reed, kollarını kardeşine dolamıştı, çocuğu rüzgâra ve soğuğa karşı korumak için kendi vücut ısısını kullanıyordu. Jojen'in burnunun altında, donmuş sümükten ibaret bir kabuk oluşmuştu, çocuk ara sıra şiddetle titriyordu. Çok küçük görünüyor, diye düşündü Bran. *Artık benden daha küçük ve daha güçsüz görünüyor, üstelik sakat olan benim.*

Küçük grubun en gerisinde Yaz vardı. Kafilenin arkasında sessiz adımlarla yürüyen ulu kurdun nefesi orman havasını buzlandırıyordu. Yaz, Kraliçenin Tacı'nda okla yaralanan arka bacağı yüzünden hâlâ topallıyordu. Bran ne zaman iri kurdun derisine girse, eski yaranın acısını hissediyordu. Son zamanlarda kendi derisinden çok Yaz'ın derisini giyiyordu; kurt, kürkünün kalınlığına rağmen soğuğun ısırığını hissediyordu ama sepetin içinde kundaklanmış bir bebek gibi oturan çocuktan daha iyi görüyor, daha iyi koku alıyor ve daha iyi duyuyordu.

Bran diğer zamanlarda, kurt olmaktan sıkıldığında, Hodor'un derisine giriyordu. Nazik dev onu hissettiğinde inliyor ve tüylü başını sağa sola sallıyordu ama bunu, Kraliçenin Tacı'nda ilk kez yaptığı kadar şiddetli bir şekilde yapmıyordu. *Ben olduğumu biliyor,* diyordu Bran kendi kendine. *Artık bana alıştı.* Buna rağmen, kendini Hodor'un derisinin içinde rahat hissetmiyordu. İri seyis yamağı neler olduğunu asla anlamıyordu ve Bran, seyisin boğazının arkasında biriken korkunun tadım alabiliyordu. Yaz'ın içinde olmak daha iyiydi. *Ben oyum, o da ben. O benim hissettiğimi hissediyor.*

Bran bazen, ulu kurdun geyiği kokladığını seziyordu, onun devasa hayvanı devirip deviremeyeceğini merak ediyordu. Yaz, Kışyarı'nda atlara alışmıştı ama bu bir geyikti ve geyikler avdı. Ulu kurt, geyiğin tüylü derisinin altında akan ılık kanı hissedebiliyordu. Sadece koku bile, kurdun dişlerinin arasından salya akmasına yetiyordu ve bu olduğunda Bran'ın ağzı da yağlı kırmızı etin düşüncesiyle sulanıyordu.

Yakındaki bir meşe ağacında bir kuzgun *gakladı.* Siyah iri kuşların bir diğeri, meşe ağacındaki kuzgunun yanma konmak üzere havalanırken Bran kanat seslerini duydu. Gündüzleri, sadece yarım düzine kuzgun kafileye eşlik ediyordu, ağaçtan ağaca süzülüyor ya da geyiğin boynuzlarında yol alıyorlardı. Sürünün geri kalanı, kafilenin önünde uçuyor ya da arkasında oyalanıyordu.

Fakat güneş battığında kuşlar geri dönüyordu, kafilenin etrafındaki her ağacın her dalı kuzgunlarla doluyordu. Kuşların bazıları korucuya uçuyor ve ona mırıldanıyordu. Bran, korucunun, kuşlarına/damalarını ve bağrışlarını anladığını düşünüyordu. *Kuşlar onun gözlen ve kulakları. Korucu için gözcülük yapıyorlar, ona ilerideki ve gerideki tehlikeleri fısıldıyorlar.*

Şimdi olduğu gibi. Geyik aniden durdu. Korucu, geyiğin sırtından aşağı atlayıp diz derinliğindeki karın içine indi. Yaz, tüyleri diken diken olmuş bir hâlde korucuya hırladı. Ulu kurt, Soğukel'in kokusundan hoşlanmıyordu. Ölü et, kuru kan ve belli belirsiz bir küf kokusu. Ve soğuk. Tamamıyla soğuk.

"Ne var?" diye sordu Meera

"Arkamızda," dedi Soğukel. Korucunun sesi, adamın ağzını ve burnunu saran yün kaşkol yüzünden boğuktu.

"Kurtlar mı?" diye sordu Bran. Takip edildiklerini günlerdir biliyorlardı. Her gece, kurt sürüsünün yaslı ulumalarını duyuyorlardı ve her gece, kurtların biraz daha yaklaştığını hissediyorlardı. *Onlar avcılar. Açlar. Ne kadar zayıf olduğumuzu koklayabiliyorlar.* Bran çoğu zaman, şafaktan saatler önce titreyerek uyanıyordu, uzaktaki kurtların birbirlerine seslenişlerini dinleyerek güneşin doğuşunu bekliyordu. *Eğer kurtlar varsa av da olmalı*, diye düşünüyordu eskiden; ta ki kendilerinin av olduğunu fark edene kadar.

Korucu başını iki yana salladı, "insanlar. Kurtlar hâlâ mesafelerini koruyorlar. Bu insanlar o kadar çekingen değiller."

Meera başlığını geri çekti. Başlığın üstünde biriken kar yumuşak bir *lop* sesiyle yere düştü. "Kaç kişiler? Kimler?"

"Düşmanlar. Ben onlarla ilgileneceğim."

"Seninle geleceğim."

"Sen burada kalacaksın. Çocuk korunmalı. İleride donmuş bir göl var. Göle vardığınızda kuzeye dönün ve sahil şeridini takip edin. Bir balıkçı kasabasına ulaşacaksınız. Ben size yetişene kadar oraya sığının."

Bran, Meera'nın korucuya itiraz edeceğini düşündü ama kızın kardeşi, "Soğukel'in dediğini yap," dedi. "O bu araziyi biliyor." Jojen'in gözleri koyu yeşildi, yosun rengi, fakat o gözler, Bran'ın daha önce hiç görmediği bir yorgunukla ağırdı. *Küçük dede.* Adalardan gelen çocuk, Sur'un güneyinde yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipmiş gibi görünüyordu ama burada diğerleri kadar yitik ve ürkekti. Buna rağmen, Meera her zaman onu dinliyordu.

Bu hâlâ doğruydu. Soğukel, geldikleri yoldan geri dönerek ağaçların arasına girdi, adamın arkasında dört kuzgun kanat çırpıyordu. Meera adamın gidişini seyretti, yanakları soğuktan kızarmıştı, burun deliklerinden çıkan nefesi

buharlaşıyordu. Başlığını tekrar başına çekip geyiği dürttü ve küçük kafilenin yolculuğu tekrar başladı. Ama daha yirmi metre yol almadan, Meera arkasına döndü ve "İnsanlar, diyor," dedi. "Hangi insanlar? Yabanılları mı kastediyor? Neden söylemiyor?"

"Gidip onlarla ilgileneceğini söyledi," dedi Bran.

"Evet, *söyledi*. Bizi üç gözlü kargaya götüreceğini de söyledi. Bu sabah geçtiğimiz nehir, yemin ederim ki dört gün önce geçtiğimiz nehirdi. Daireler çizerek yol alıyoruz."

"Nehirler döner ve kıvrılır," dedi Bran tereddütle, "üstelik göllerin ve tepelerin olduğu yerlerde onların etrafından dolaşman gerekir."

"Çok fazla *dolaşma* ve çok fazla sır oldu," diye üsteledi Meera. "Bundan hoşlanmıyorum. Soğukel'den hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum. Elleri yeterince kötü. Yüzünü saklıyor ve adını söylemiyor. Kim bu adam? Ne? Herkes siyah bir pelerin giyebilir. Herkes veya her şey. Yemek yemiyor, asla su içmiyor, soğuğu hissediyormuş gibi görünmüyor."

Bu doğru. Bran bundan bahsetmeye korkmuştu ama fark etmişti. Ne zaman geceyi geçirmek için bir yere sığınsalar, Bran, Reedler ve Hodor ısınmak için birbirlerine sokulurken, korucu onlardan uzakta duruyordu. Soğukel bazen gözlerini kapatıyordu ama Bran onun uyuduğunu düşünmüyordu. Ve başka bir şey daha vardı...

"Kaşkol." Bran huzursuzca etrafına bakındı ama ortada bir kuzgun yoktu. Korucu gittiğinde bütün büyük siyah kuşlar da gitmişti. Kimse dinlemiyordu. Yine de, Bran sesini alçalttı. "Soğukel'in ağzını örten kaşkol asla Hodor'un sakalı gibi buz tutmuyor. Adam konuşurken bile."

Meera, Bran'a sert bir bakış attı. "Haklısın. Onun nefesini asla görmedik, gördük mü?"

"Hayır." Hodor'un her iki *hodorundan* da beyaz bir buhar çıktı. Jojen ya da ablası konuştuğunda onların kelimeleri de görülebiliyordu. Geyik bile, nefes verdiğinde havada ılık bir sis bırakıyordu.

"Eğer nefes almıyorsa..."

Bran kendini, çocukluğunda Yaşlı Dadı'dan duyduğu hikâyeleri hatırlarken buldu. Yaşlı Dadı, Bran'ı kaşındırıcı yün battaniyesinin altına sokarken, *Sur'un ötesinde canavarlar yaşar, devler ve hortlaklar, sinsice dolaşan gölgeler ve yürüyen ölüler,* derdi, *lâkin Sur sağlam kaldıkça ve Gece Nöbetçileri sadık oldukça yaratıklar bu tarafa geçemez. Bu yüzden, şimdi uyu ve tatlı rüyalar gör küçük Brandon'ım. Burada canavarlar yok.* Korucu, Gece Nöbetçileri'nin siyahlarını giyiyordu ama o bir insan bile olmayabilirdi. Bran ve arkadaşlarını,

mideye indirilmeleri için diğer canavarlara götüren bir canavar olabilirdi.

“Korucu, Sam’i ve kızı yaratıklardan kurtardı,” dedi Bran tereddütle “ve beni üç gözlü kargaya götürüyor.”

“Şu üç gözlü karga neden bize gelmiyor? Neden bizimle Sur’da *buluşmadı*? Kargaların kanatları vardır. Kardeşim her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyor. Daha ne kadar ilerleyebiliriz?”

Jojen öksürdü. “Oraya varana kadar.”

Çok vakit geçmeden vadedilen göle vardılar ve korucunun söylediği gibi kuzeye döndüler. Bu, işin kolay kısmıydı.

Su donmuştu. Öyle uzun zamandır kar yağıyordu ki Bran günlerin sayısını karıştırmıştı. Göl, kar yüzünden engin ve beyaz bir çöle dönüşmüştü. Buzun düz ve zeminin engebeli olduğu yerlerde yürümek kolaydı ama rüzgârla savrulmuş karın bayırlara dönüştüğü yerlerde gölün nerede bittiğini ve kıyının nerede başladığını anlamak zordu. Ağaçlar bile umut edildiği kadar güvenilir rehberler değillerdi, çünkü gölün içinde ağaçlıklı adacıklar ve karada, üstünde ağaç büyümeyen geniş araziler vardı.

Büyük geyik, sırtındaki Meera ve Jojen’in isteklerine aldırmadan gideceği yere gidiyordu. Genelde ağaçların altında kalıyordu ama kıyının batıya doğru kıvrıldığı yerlerde, donmuş göl boyunca daha doğrudan bir yol izliyordu. Ayaklarının altında buzlar çıtırdarken Bran’dan daha uzun kar yığınlarının içinden geçiyordu. Rüzgâr oralarda daha şiddetliydi. Gölün üzerinde uluyan soğuk kuzey rüzgârı, yün ve deri katlarını bıçak gibi kesiyor ve Bran’la arkadaşlarını titretiyordu. Yüzlerine karşı estiğinde, karı gözlerinin içine sokuyor ve onları kör ediyordu.

Saatler sessizlik içinde geçti. İleride, ağaçların arasından gölgeler süzülmeye başladı; akşamın uzun parmakları. Bu kadar uzak kuzeyde hava erken kararıyordu. Bran bundan dehşet duyuyordu. Her gün bir öncekinden daha kısa görünüyordu ve gündüzün kısa olduğu yerde geceler zalim oluyordu.

Meera kafileyi tekrar durdurdu. “Şimdiye kadar köye varmış olmalıydık.” Kızın sesi boğuk ve tuhaftı.

“Köyü geçmiş olabilir miyiz?” diye sordu Bran. “Umarım geçmemişizdir. Karanlık çökmeden önce sığınak bulmamız gerek.”

Meera haksız değildi. Jojen’in dudakları maviydi, Meera’nın yanakları koyu kırmızıydı. Bran’ın yüzü uyuşmuştu. Hodor’un sakalı buz tutmuştu. Kar, dev seyisin bacaklarını neredeyse dizlerine kadar katılaştırmıştı ve Bran, Hodor’un birkaç defa tökezlediğini hissetmişti. Kimse Hodor kadar güçlü değildi, kimse. Eğer Hodor’un muazzam gücü bile tükeniyor idiyse...

‘Yaz, köyü bulabilir,” dedi Bran âniden, sözleri havada buharlaştı. Meera’nın söyleceklerini duymak için beklemedi, gözlerini kapadı ve kırık bedeninden ayrıldı.

Bran, Yaz’ın derisine girerken ölü ağaçlar ansızın canlandı. Daha önce sessizliğin olduğu yerde şimdi sesler vardı. Ağaçlarda rüzgâr, Hodor’un soluklan, yiyecek arayan geyiğin zemini eşeleyen ayakları. Bran’ın burun delikleri tanıdık kokularla doldu: Islak yapraklar ve ölü otlar, çalılıkta çürüyen bir sincabın kokuşmuş leşi, insan terinin ekşi ufuneti, geyiğin miske benzer kokusu. *Yiyecek. Et.* Geyik, ulu kurdun ilgisini sezdi, kafasını temkinli bir şekilde ona doğru çevirdi ve büyük boynuzlarını aşağı indirdi.

Çocuk, derisini paylaştığı hayvana, *o av değil,* diye fısıldadı. *Onu rahat bırak. Koş.*

Yaz, arkasında kar serpintileri bırakarak göl boyunca koştu. Ağaçlar, bir savaş hattındaki adamlar misali omuz omuza duruyordu, hepsi beyaz pelerinler giymişti. Ulu kurt köklerin ve kayaların üzerinden, eski bir kar yığınının içinden geçti, buz tabakası kurdun ağırlığının altında çatırdadı. Yaz’ın ayakları ıslandı ve soğudu. Bir sonraki tepe çam ağaçlarıyla kaplıydı, çamların iğnelerinin keskin kokusu havayı doldurdu. Yaz, tepenin zirvesine vardığında bir daire çizerek döndü, havayı kokladı, sonra başını yukarı kaldırdı ve uludu.

Kokular oradaydı. İnsan kokuları.

Kül, diye düşündü Bran, *eski ve belli belirsiz ama kül.* Yanık ağaç, is ve kömür kokusu. Ölü bir ateş.

Ağzındaki ve burnundaki karı silkeledi. Rüzgâr şiddetliydi, bu yüzden kokuları takip etmek zordu. Kurt, havayı koklayarak sağa sola döndü. Her yerde kar yığınları ve beyazlar giymiş uzun ağaçlar vardı. Kurt, dilini dişlerinin arasından dışarı sarkıttı, soğuk havayı tattı. Dilinin üstünde kar taneleri erirken nefesi buharlaştı. Kurt kokuya doğru yürüdüğünde, Hodor vakit kaybetmeden onun peşine düştü. Geyiğin karar vermesi daha uzun sürdü, bu yüzden Bran gönülsüzce kendi bedenine döndü ve “Bu taraftan,” dedi. ‘Yaz’ı takip et. Kokuyu aldım.”

Bulutların arasından hilalin ilk ışığı süzüldüğünde, Bran ve arkadaşları nihayet gölün kenarındaki köye girdiler. Az kalsın köyün yanından geçip gidiyorlardı. Köy buzun üstünden, göl kıyısına dizilmiş diğer bir düzine noktadan farksız görünüyordu. Kar yığınlarının altına gömülmüş olan yuvarlak taş evler, kolayca büyük kayalarla, küçük tepeciklerle ya da devrik kütüklerle karıştırılabilirdi, Jojen’in bir önceki gün bir bina zannettiği devrik ağaçlar gibi. Bran ve arkadaşları kar yığınını kazmışlar ve sadece kırık dallarla çürümüş

kütükler bulmuşlardı.

Köy, kafilenin karşılaştığı diğer bütün köyler gibi boştu, bir zamanlar orada yaşayan yabanıllar burayı terk etmişlerdi. Bazı köyler yakılmıştı, sakinleri sürünerek geri dönmeyeceklerini garanti altına almak istemişlerdi sanki fakat bu köy yangından esirgenmişti. Bran ve arkadaşları, karın altında bir düzine kulübe ve bir uzun salon buldular. Salonun çatısı kesek kaplıydı ve kalın duvarları kütükten yapılmıştı.

"En azından rüzgârdan korunacağız," dedi Bran.

"Hodor," dedi Hodor.

Meera geyiğin sırtından indi. Kardeşiyle birlikte Bran'ın hasır sepetten çıkmasına yardım etti. "Yabanıllar geride biraz yiyecek bırakmıştır belki," dedi.

Bunun beyhude bir umut olduğu anlaşıldı. Uzun salonun içinde küller, topraktan yapılmış sert bir zemin ve insanın kemiklerine kadar işleyen bir soğuk buldular. Ama en azından başlarının üzerinde bir çatı ve rüzgârı onlardan uzak tutacak duvarlar vardı. Yakınlarda bir dere akıyordu, ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Geyik, su içmek için buz tabakasını toynaklarıyla kırdı. Bran, Jojen ve Hodor güvenle salona yerleştikten sonra, Meera herkesin emmesi için buz parçalan getirdi. Eriyen su öyle soğuktu ki Bran titredi.

Yaz, uzun salona girmedi. Bran iri kurdun açlığını hissedebiliyordu; kurt onun gölgesiydi. "Gidip avlan," dedi kurda, "ama geyiği rahat bırak." Bir yanı, kendisinin de ava gidebilmesini istiyordu. Belki giderdi, sonra.

Akşam yemeği bir avuç dolusu meşe palamudundan ibaretti. Ezilmiş ve lapa hâline getirilmiş meşe palamutlarının tadı öyle acıydı ki, Bran yiyeceği midesinde tutmaya çalışırken öğürdü. Jojen Reed yemeye bile çalışmadı. Ablasından daha genç ve daha narin olan çocuk her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyordu.

"Jojen, yemek zorundasın," dedi Meera.

"Daha sonra. Sadece dinlenmek istiyorum." Jojen yorgunca gülümsedi. "Öleceğim gün, bugün değil abla. Yemin ederim."

"Neredeyse geyikten düşüyordun."

"Neredeyse. Açım ve üşüyorum, hepsi bu."

"Öyleyse ye."

"Ezilmiş meşe palamudu? Karnım ağrıyor ama meşe palamudu sadece ağrımı arttırır. Beni rahat bırak abla. Kızarmış bir tavuk düşlüyorum."

"Düşler seni ayakta tutmaz. Yeşil düşler bile."

"Düşlerden başka bir şeyimiz yok."

Başka bir şeyimiz yok. Güneyden getirdikleri yiyecekler on gün önce

tükenmişti. O zamandan beri, açlık gece ve gündüz onların yanında yürüyordu. Bu ormanların içinde Yaz bile av bulamıyordu. Ezilmiş meşe palamudu ve çiğ balıkla yaşıyorlardı. Ormanlar donmuş derelerle, soğuk siyah göllerle doluydu. Meera, üç dişli kurbağa mızrağıyla, kancaları ve oltaları olan adamlar kadar iyi bir balıkçıydı. Bazı günler, mızrağında kıvranan balıklarla geri döndüğünde, kızın dudakları soğuk yüzünden masmavi oluyordu. Bununla birlikte, Meera en son üç gün önce balık yakalamıştı. Bran'ın midesi öyle boştu ki aradan üç yıl geçmiş olabilirdi.

Tatsız ve yetersiz yemeklerini yedikten sonra, Meera sırtını duvara dayayarak oturdu ve bir bileği taşıyla hançerini keskinleştirdi. Hodor kapının yanına çöktü, kalçalarının üstünde öne arkaya sallanarak, "Hodor, hodor, hodor," diye mırıldandı.

Bran gözlerini kapadı. Hava, kimsenin konuşamayacağı kadar soğuktu ve Bran'la arkadaşları ateş yakmaya cesaret edemiyordu. Soğukel onları bu konuda uyarmıştı. *Bu ormanlar düşündüğünüz kadar boş değil*, demişti. *Işığın karanlıktan neler çağıracağını bilemezsiniz.* Bunu hatırlamak, yanındaki Hodor'un sıcaklığına rağmen Bran'ın titremesine sebep oldu.

Uyku gelmedi, gelemedi. Uyku yerine rüzgâr, ısırıcı soğuk, karın üstündeki ay ışığı ve ateş vardı. Bran yine Yaz'ın içindeydi, fersahlarca uzaktaydı ve gece kan kokusuyla ağırdı. Koku güçlüydü. Et hâlâ sıcak olmalıydı. Bran'ın içindeki açlık uyanırken, dişlerinin arasında salya aktı. *Geyik olmaz. Olmaz. Bu geyik olmaz.*

Ulu kurt ete doğru yürüdü, ay ışığı göllerinin içinden ve kar yığınlarının üstünden geçerek ağaçtan ağaca kayan gri, sıska bir gölgeydi. Rüzgâr şiddetliydi. Kurt kokuyu kaybetti, buldu, sonra tekrar kaybetti. Kokuyu bir kez daha ararken, uzaktan gelen bir ses kulaklarını dikmesine sebep oldu.

Kurt, Yaz hemen anladı, sese doğru yürüdü, şimdi ihtiyatlıydı. Çok geçmeden kan kokusu geri döndü ama şimdi başka kokular da vardı: İdrar ve ölü deri, kuş pisliği, tüyler ve kurt, kurt, kurt. *Bir sürü.* Et için dövüşmesi gerekecekti.

Kurtlar da onun kokusunu aldı. Yaz, ağaçların karanlığından çıkıp kanlı düzlüğe vardığında, sürüdeki kurtlar onu izliyordu. Dişi kurt, içinde hâlâ yarım bir bacak olan deri çizmeyi çiğniyordu ama Yaz'ın yaklaştığını görünce çizmeyi bıraktı. Sürünün lideri, kırlaşmış ağız tüyleri ve kör bir gözü olan yaşlı erkek, Yaz'ı karşılamak için hırlayarak öne çıktı. Onun arkasındaki genç erkek de dişlerini gösterdi.

Ulu kurdun solgun sarı gözleri, sürünün etrafındaki manzarayı zevkle izledi.

Bir çalıya ve dallara dolaşmış bağırsaklar. Üzerinden buhar tüten, kan ve et kokusuyla dolu açık bir mide. Görmez gözlerle hilale bakan bir kafa; yanakları yırtılmış ve kemiğe kadar parçalanmış, göz çukurları boşalmış, boynu paramparça bir köke dönüşmüş. Kırmızı siyah pırıldayan donmuş bir kan gölü.

İnsanlar. Dünya onların kokusuyla doluydu. Görünüşe göre, canlıyken bir insan pençesindeki parmakların sayısı kadarlardı ama şimdi hiç yoklardı. Ölü. Yitik. Et. Bir zamanlar pelerinleri ve başlıkları vardı ama kurtlar, ete ulaşma çılgınlığı içinde onların kıyafetlerini parçalamışlardı. Hâlâ yüzleri olan adamlar, buzla ve donmuş sümükle katılaşmış sakallara sahipti. Yağan kar, insanlardan geriye kalanları gömmeye başlamıştı. İnsanlar, paçavraya dönmüş siyah pelerinlerinin ve pantolonlarının içinde çok solgun görünüyorlardı. *Siyah.*

Fersahlarca uzakta, çocuk huzursuzca kıpırdandı.

Siyah. Gece Nöbetçileri. Onlar Gece Nöbetçileri'ydi.

Ulu kurt umursamadı. Onlar etti. Kurt açtı.

Üç kurdun gözleri sarı parlıyordu. Ulu kurt başını sağa sola salladı, burun delikleri titriyordu, sonra hırlayarak dişlerini gösterdi. Genç erkek geri çekildi. Ulu kurt onun korkusunun kokusunu alabiliyordu. *Kuyruk*, ulu kurt anladı. Fakat tek gözlü kurt bir hırlamayla cevap verdi ve ulu kurdun yaklaşmasını engellemek için hareketlendi. *Kafa. Ondan iki kat iri olmama rağmen benden korkmuyor üstelik.*

Gözleri buluştu.

Varg!

Sonra birbirlerinin üstüne atıldılar. Kurt ve ulu kurt. Düşünmek için zaman yoktu. Dünya küçülerek dişlere ve pençelere dönüştü, iki düşman yuvarlanarak ve dönerek birbirlerine saldırırken karlar havada uçuştu. Diğer kurtlar onların etrafında hırlıyor ve heyecanla hareket ediyordu. Ulu kurdun çenesi, kırağıyla kayganlaşmış keçe gibi kürkün ve kuru bir dal kadar ince İm bacağın üstüne kapandı ama tek gözlü kurt, ulu kurdun karnını pençeleyerek kendini kıskaçtan kurtardı, yuvarlandı ve ulu kurdu saldırdı. Sarı azı dişleri ulu kurdun boğazını ısırdı ama ulu kurt, yaşlı kuzenini, bir fareyi silkelermişçesine silkeleyip üstünden attı, sonra ona saldırdı, onu yere devirdi. Her ikisi de perişan olana ve etraflarındaki kar taze kan lekeleriyle dolana kadar; yuvarlanarak, parçalayarak, tekmeler atarak dövüştüler. Ama sonunda, tek gözlü kurt yere uzandı ve karnını gösterdi. Ulu kurt onu iki kez daha ısırdı, onun poposunu kokladı ve tek bacağını yaşlı kurdun üzerine kaldırdı.

Birkaç ısırık ve bir uyarı hırlamasının ardından kuyruk ve dişi de teslim oldu. Sürü, ulu kurda aitti.

Av da öyle. Ulu kurt adamdan adama gitti, kokladı, sonunda en iri olanda karar kıldı. Adamın yüzü yoktu, tek eli siyah bir demir parçasını kavramıştı. Diğer eli eksikti, bilekten kesilmişti, bilek kökü bir deri parçasıyla sarılmıştı. Adamın boğazındaki kesikten ağır ağır kan akıyordu. Ulu kurt diliyle kanı tattı, adamın gözsüz bir harabe hâlindeki paramparça yüzünü ve yanaklarını yaladı, sonra ağzını adamın boğazına gömdü ve eti yırtıp açtı, tatlı bir parçayı midesine indirdi. Hiçbir et bunun yarısı kadar bile lezzetli değildi.

Yüzsüz adamla işini bitirdiğinde bir sonrakine gitti ve o adamın da en lezzetli parçalarını yedi. Ağaçlardaki kuzgunlar onu izliyordu, üzerlerine ağır ağır kar düşerken kara gözleriyle sessiz bir şekilde dallarda oturuyorlardı. Diğer kurtlar, ulu kurdun artıklarıyla yetindiler; önce yaşlı kurt karnını doyurdu, sonra dişi, sonra da kuyruk. Onlar artık ulu kurda aitlerdi. Onun sürüsü olmuşlardı.

Hayır, diye fısıldadı çocuk, *bizim başka bir sürümüz var. Leydi öldü, belki Boz Rüzgâr da. Ama Tüylüköpek, Nymeria ve Hayalet hâlâ orada bir yerlerde. Hayalet'i hatırlıyor musun?*

Yağan kar ve karınlarını doyuran kurtlar silikleşmeye başladı. Bran'ın yüzüne sıcaklık çarptı; bu, bir annenin öpücüğü kadar teselli ediciydi. *Ateş*, diye düşündü Bran, *duman.* Burnuna kızarmış et kokusu doldu. Sonra orman uzaklaştı ve Bran tekrar uzun salondaydı, tekrar kırık bedeninin içindeydi, bir ateşe bakıyordu. Meera Reed alevlerin üzerinde büyük bir parça kırmızı et çeviriyordu, et kızarıyor ve çıtırdıyordu. "Tam zamanında," dedi Meera. Bran avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu, geri geri süründü, sırtını duvara dayayarak oturdu. "Uyanmasaydım yemeği kaçıracaktın. Korucu bir domuz bulmuş."

Hodor, Meera'nın arkasındaydı. Kızarmış bir et parçasını iştahla midesine indiriyordu, sakallarına kan ve yağ akıyordu, parmaklarının arasından dumanlar tütüyordu. Devasa seyis, lokmalarının arasında, "Hodor, hodor, hodor," diye mırıldanıyordu. Kılıcı yanında, toprak zeminde duruyordu. Jojen Reed kendi etini küçük ısırıklarla yiyordu, yutmadan önce her lokmayı onlarca kez çiğniyordu.

Korucu bir domuz öldürmüş. Soğukel kapının yanında duruyordu, kolunda bir kuzgun vardı, kuşla birlikte ateşe bakıyordu. Alevler dört kara gözden geri yansıyordu. O *yemek yemiyor,* diye hatırladı Bran *ve alevlerden korkuyor.*

"Ateş yakmayın," demiştin diye hatırlattı korucuya.

"Duvarlar ışığı saklıyor. Üstelik şafağa az kaldı. Kısa zaman sonra yola koyulacağız."

"Adamlara ne oldu? Arkamızdaki düşmanlara?"

"Sizi rahatsız etmeyecekler."

“Onlar kimdi? Yabanıllar mı?”

Meera, diğer tarafını kızartmak için eti çevirdi. Hodor mutlu mırıltılar çıkararak lokmalarını çiğniyor ve yutuyordu. Soğukel, Bran’a bakmak için başını çevirdiğinde sadece Jojen Reed neler olduğunun farkındaymış gibi görünüyordu. “Onlar düşmandı.” *Gece Nöbetçilerinin adamları.* “Onları öldürdünüz. Sen ve kuzgunlar. Yüzleri parçalanmıştı ve gözleri oyulmuştu.” Soğukel inkâr etmedi. “O adamlar senin *kardeşlerindi,* gördüm. Kıyafetleri kurtlar tarafından parçalanmıştı ama yine de emindim. Pelerinleri siyahtı. Senin ellerin gibi.” Soğukel hiçbir şey söylemedi, "Sen kimsin? *Ellerin neden siyah?”*

Korucu, onları daha önce hiç fark etmemiş gibi ellerine baktı. “İnsanın kalbi durduğunda, kanı aşağı doğru akıp ellerinde ve ayaklarında birikir, oralarda koyulaşır ve katılaşır.” Korucunun boğazından gelen hışırtılı ses, adamın kendisi kadar zayıf ve cılızdı. “Elleriyle ayakları şişer ve puding gibi kararır. Geri kalanı süt gibi beyaz kesilir.”

Meera Reed ayağa kalktı, kurbağa mızrağı elindeydi, mızrabın çatallarında, üstünden duman tüten bir et parçası vardı. “Bize yüzünü göster.”

Korucu, itaat etmek için hareketlenmedi.

“O ölü.” Bran, boğazındaki safra tadım alabiliyordu. “Meera, o ölü bir yaratık. Sur ayakta kaldıkça ve Gece Nöbetçileri’nin adamları sadık oldukça, canavarlar bu tarafa geçemez, Yaşlı Dadı eskiden böyle derdi. Bu yaratık bizi bulmak için Sur’a geldi ama Sur’u geçemedi. Bunu yapmak yerine, o yabanıl kızla birlikte Sam’i gönderdi.”

Meera’nın eldivenli eli, kurbağa mızrağının sapını sıkı sıkı kavradı. “Seni kim gönderdi? Şu üç gözlü karga kim?”

“Bir dost. Rüyacı, büyücü, ona dilediğin ismi verebilirsin. Son yeşilgören.” Uzun salonun kapısı gürültüyle açıldı. Dışarıda soğuk ve siyah gece rüzgârı uluyordu. Ağaçlar çığlık atan kuzgunlarla doluydu. Soğukel kımıldamadı.

“Bir canavar,” dedi Bran.

Korucu, diğerleri hiç yokmuş gibi Bran’a baktı. “Senin canavarınım Brandon Stark.”

“Senin,” diye tekrarladı korucunun omzundaki kuzgun. Kapının dışındaki kuzgunlar da ona katıldı. Gece ormanı kuzgun sürüsünün şarkısıyla çınladı, *“Senin, senin, senin.”*

“Jojen, bunu rüyanda gördün mü?” diye sordu Meera, kardeşine. “Kim bu adam? Ne? Ne biliyoruz?”

“Korucuyla birlikte gidiyoruz,” dedi Jojen. “Geri dönemeyeceğimiz kadar uzağa geldik Meera. Sur’a asla canlı dönemeyiz. Ya Bran’ın canavarıyla birlikte

gideriz ya da ölürüz.”

TYRION

Pentos'u Gün Doğumu Kapısı'ndan terk ettiler ama Tyrion Lannister gün doğumunu görmedi. Yargıç Illyrio, tahtırevanın mor kadife perdelerini kapatırken, "Pentos'a hiç gelmemişsin gibi olacak küçük dostum," diye söz verdi. "Şehirden ayrıldığını kimse görmemeli, şehre girdiğini kimsenin görmediği gibi."

"Beni o fıçıya tıkan denizciler, temizlik için gelen miço, yatağımı ısıtması için gönderdiğin kız ve çilli, tehlikeli çamaşırcı kadın dışında kimse. Ah, bir de muhafızların var. Eğer onların toplarıyla birlikte akıllarını da almadıysan burada yalnız olmadığını biliyorlar." Tahtırevan, kalın deri kayışlarla, sekiz devasa yük atının arasına asılmıştı. Atların iki yanında ikişer hadım yürüyordu. Arkada, yük arabasını korumakla görevli daha fazla hadım vardı.

"Lekesizler hikâyeler anlatmazlar," diye güvence verdi Illyrio. "Ve seni getiren kadırga şu anda Asshai'ye doğru gidiyor. Geri dönmesi iki yıl sürecek, tabii denizler nazik olursa. Evimdeki insanlara gelince, onlar beni çok severler. Hiçbiri bana ihanet etmez."

Bu fikri bağrına bas şişman dostum. Bir gün mezar taşma bu sözleri kazıyacaklar. "Biz de o kadırgada olmalıydık," dedi cüce. "Volantis'e giden en hızlı yol denizden geçiyor."

"Deniz çok tehlikeli," diye karşılık verdi Illyrio. "Sonbahar, fırtınalarla dolu bir mevsimdir. Ayrıca, dürüst adamları avlamak isteyen korsanlar hâlâ Basamaktaşı'nı mesken tutuyor. O çeşit ellere düşmek küçük dostumun işine yaramaz."

"Rhoyne'da da korsanlar var."

"Nehir korsanları." Peynir tüccarı, ağzını elinin tersiyle örterek esnedi. "Kırıntıların peşinden koşan böceğimsi korsanlar." "Taş adamlar hakkında konuşulduğunu da duydum."

"Onlar gayet gerçek. Zavallı, lanetli yaratıklar. Ama neden böyle şeylerden bahsediyoruz? Gün, böyle konuşmalar için ziyadesiyle güzel. Kısa zaman sonra Rhoyne'u göreceğiz, orada IIlyrio'dan ve onun kocaman göbeğinden

kurtulacaksın. O vakte kadar, bırak da içki içip düş kuralım. Tadını çıkaracak tatlı şarabımız ve lezzetli yiyeceklerimiz var. Neden hastalıktan ve ölümden konuşalım?"

Tyrion bir kez daha arbaletin vızıltısını duydu ve merak etti, *neden gerçekten?* Tahtırevan sağa sola sallanıyordu; Tyrion'ın kendisini, anne kucağında sallanarak uyutulan bir çocukmuş gibi hissetmesine sebep olan teskin edici bir devinim. *Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil.* Kaz tüyüyle doldurulmuş ipek yastıklar Tyrion'ın yanaklarını destekliyordu. Yukarıda bir çatı oluşturacak şekilde kıvrılmış mor kadife duvarlar, dışarıdaki sonbahar serinliğine rağmen arabanın içini hoş bir şekilde sıcak tutuyordu.

Tahtırevanın arkasında; sandıklar, fıçılar, variller ve peynir lordunun acıkma ihtimaline karşı leziz yiyeceklerle doldurulmuş sepetler taşıyan bir katır kervanı yürüyordu. Illyrio ve Tyrion o sabah baharatlı sosis yediler ve kahverengi duman böğürtleni şarabı içtiler. Öğle vaktini jöleli yılan balığı ve Dorne kırmızısı doldurdu. Akşam yemeğinde, bira ve Myr'in ateş şarabı eşliğinde jambon dilimleri, haşlanmış yumurtalar, sarımsak ve soğanla doldurulmuş kızarmış çayır kuşları vardı. Bununla birlikte, tahtırevan rahat olduğu kadar yavaştı ve cücenin kendini sabırsızlanırken bulması çok zaman almadı.

Tyrion o akşam Illyrio'ya, "Nehre varmamıza kaç gün var?" diye sordu. "Bu hızla gidersek, şu senin kraliçenin ejderhaları ben onları görmeden önce Aegon'ın üç ejderhasından daha büyük olacaklar."

"Keşke öyle olsaydı. Büyük bir ejderha, küçük bir ejderhadan daha ürkütücüdür." Yargıç omuzlarını silkti. "Kraliçe Daenerys'i Volantis'te karşılamak beni çok mutlu ederdi ama bu konuda sana ve Griff e güvenmek zorundayım. Kraliçeye en iyi hizmeti, onun dönüş yolunu engellerden temizleyerek Pentos'ta verebilirim. Ama seninle birlikte olduğum sürece... pekâlâ, yaşlı bir adam bazı konforlara sahip olmalıdır, değil mi? Gel, bir kadeh şarap iç."

"Söyle bana," dedi Tyrion şarabını içerken, "Pentoslu bir yargıç, Batıdiyar'da kimin taç taktığıyla neden ilgilenir? Bu tehlikeli teşebbüste senin çıkarın nerede lordum?"

Şişman adam dudaklarındaki yağı sildi. "Ben, bu dünyadan ve onun kalleşliklerden bıkmış yaşlı bir adamım. Günlerim tükenmeden önce hayırlı bir şey yapmak istemem ve tatlı bir genç kıza doğumla gelen hakkını geri alması için yardım etmem çok mu garip?"

Birazdan bana sihirli bir zırh ve Valyria'da bir saray vadediyor olacaksın. "Eğer Daenerys tatlı bir genç kızdan öte değilse, Demir Taht onu tatlı ve genç

parçalara ayırır.”

“Endişelenme küçük dostum. Onun damarlarında Ejderha Aegon’ın kanı akıyor.”

Değersiz Aegon, Zalim Maegor ve Şaşkın Baelor’un kanıyla birlikte. “Bana ondan bahset.”

Şişman adam düşüncelere daldı. “Daenerys bana geldiğinde çocuk sayılırdı ama ikinci karımdan daha güzeldi, o kadar tatlıydı ki onu kendim için almayı düşündüm. Bununla birlikte korkak ve endişeli bir kızdı. Onunla yatmaktan keyif almayacağımı biliyordum. Bunu yapmak yerine bir yatak ısıtıcı çağırttım, onu çılgınlığım geçene kadar coşkuyla düzdüm. Doğruyu söylemem gerekirse, Daenerys’in at efendileri arasında uzun süre hayatta kalamayacağını düşündüm.”

“Bu düşünce, onu Khal Drogo’ya satmana engel olmadı...” “Dothraklar ne satın alırlar ne de satarlar. Daenerys’in ağabeyi Viserys, dostluk kazanmak için kızı Drogo’ya verdi, diyelim. Kibirli ve tamahkâr bir delikanlıydı. Babasının tahtını arzuluyordu ama Daenerys’i de arzuluyordu ve ondan vazgeçmek istemiyordu. Prensesin düğününden önceki gece, eğer onunla evlenemeyecekse onun bekâretini alacağını söyleyerek kızın yatağına girmeye çalıştı. Prensesin kapısına muhafızlar dikerek önlem almamış olsaydım, Viserys yılların planını mahvedebilirdi.”

“Su katılmamış bir ahmağa benziyor.”

“Viserys, Deli Aerys’in oğluydu, aynen öyle. Daenerys... Daenerys çok farklıdır.” Illyrio, ağzına attığı kızarmış çayır kuşunu kemikleriyle birlikte gürültüyle çiğnedi. “Bir zamanlar evime sığınan o korkak çocuk Dothrak Denizi’nde öldü ve kanla ateşin içinde tekrar doğdu. Adını hakkıyla taşıyan bu ejderha kraliçesi, gerçek bir Targaryen. Onu eve getirmeleri için gemiler gönderdiğimde o Köle Körfezi’ne döndü. Çok geçmeden Astapor’u fethetti, Yunkai’ye diz çöktürdü ve Meereen’i yağmaladı. Eğer eski Valyria Yolu’nu takip edip batıya yürürse, sırada Mantarys var. Eğer denizden gelirse, pekâlâ... donanması Volantis’te durup yiyecek ve su almak zorunda.”

“Karadan ya da denizden, Meereen ile Volantis arasında uzun fersahlar var,” dedi Tyrion.

“Beş yüz elli. Ejderhalar çöllerden, dağlardan, bataklıklardan ve şeytanların dadandığı harabelerden geçecek. Pek çok insan can verecek ama hayatta kalanlar Volantis’e vardıklarında daha güçlü olacaklar. Orada, onları denizin karşısına geçirip Batıdiyar’a götürecek olan gemileri ve taze kuvvetlerle birlikte kendilerini bekleyen seni ve Griff i bulacaklar.”

Tyrion, Volantis hakkında bildiklerini dikkatlice düşündü. Volantis, Dokuz

Özgür Şehir’in en yaşlı ve en gururlu olanıydı. Burada bir terslik vardı. Tyrion tersliğin kokusunu yarım burnuyla bile alabiliyordu. “Volantis’te, her özgür adama karşılık beş köle olduğu söylenir. Troyka, köle ticaretini ortadan kaldıran bir kraliçeye neden yardım etsin?” Parmağını Illyrio’ya doğrulttu. “Hatta sen neden yardım edesin? Pentos yasaları köleliği yasaklamış olabilir lâkin senin o ticarette de parmağın var, hatta belki bütün bir elin. Buna rağmen ejderha kraliçesine karşı değil, onun lehine komplo kuruyorsun. Neden? Kraliçe Daenerys’ten ne kazanmayı umuyorsun?”

‘Yine mi bu konuya geldik? Sen inatçı bir küçük adamsın.” Illyrio bir kahkaha koyuverdi ve göbeğine vurdu. “Nasıl istersen. Yalvaran Kral, onun hazine başı olacağıma dair söz vermişti. Lord gibi bir lord olacağıma dair de. O altın tacını taktığında ben istediğim kaleye sahip olacaktım... istersem Casterly Kayası’na bile.” Tyrion, içtiği şarabı, bir zamanlar burnu olan yaralı kökten dışarı fışkırttı. “Bunu duymak babamın çok hoşuna giderdi.”

“Babanın endişelenecek bir şeyi yoktu. Neden bir kaya isteyeyim? Malikânem ziyadesiyle büyük ve sizin esintili Batıdiyar kalelerinizden çok daha rahat. Ama hazine başı olmak...” Şişman adam bir yumurta daha soydu. “Sikkelere düşkünüm. Altının altına değdiği anda çıkan şıngırtıdan daha güzel bir ses var mı?”

Bir kız kardeşin çığlıkları. “Daenerys’in, ağabeyinin verdiği sözü tutacağından emin misin?”

“Tutacak. Ya da tutmayacak.” Illyrio yumurtanın yarısını ısırdı. “Sana söyledim küçük dostum; insan, yaptığı her şeyi çıkar uğruna yapmaz. Neye istersen inan, ama benim gibi şişman ve yaşlı soytarıların bile dostları vardır. Ve geri ödemeleri gereken sevgi borçları.”

Yalancı, diye düşündü Tyrion. *Bu teşebbüste, senin için sikkelerden ve kalelerden daha değerli bir şey var.* “Bu günlerde dostluğa altından daha fazla değer veren insanlarla karşılaşmak zor.”

“Çok doğru,” dedi şişman adam ironiyi duymazdan gelerek.

“Örümcek senin için nasıl bu kadar kıymetli bir dost oldu?”

“Gençliğimizde birlikteydik, Pentos’ta iki yeşil delikanlıydık.”

“Varys, Myr’den geldi.”

“Öyle. Ona, gelişinden kısa bir zaman sonra, köle tacirlerinden bir adım önce rastladım. Gündüzleri kanalizasyonlarda uyuyordu, geceleri bir kedi gibi çatılarda geziyordu. Ben de hemen hemen onun kadar yoksuldum, lekeli ipekler içinde bir eşkıyaydım, kılıcımla yaşıyordum. Havuzumdaki heykeli görmüşsündür belki? O heykeli, ben on altı yaşındayken Pytho Malanon yaptı.

Hoş bir şey, lâkin onu görünce ağlıyorum artık.”

“Yıllar hepimizi harabeye çeviriyor. Hâlâ burnum için yas tutuyorum. Fakat Varys...”

“Myr’de hırsızların prensiydi, rakip bir hırsız onu gammazlayana dek. Pentos’ta aksam yüzünden mimlendi. Bir hadım olduğu anlaşıldığında hor görüldü ve dövüldü. Onu korumam için neden beni seçti hiç bilmiyorum ama onunla bir anlaşmaya vardık. Varys, daha ehemmiyetsiz hırsızları gözleyip onların çaldıklarına el koydu. Ben, önemsiz hırsızların kurbanlarına yardım önerdim. Çalınan değerli eşyalarını belli bir ücret karşılığında kurtaracağıma dair söz verdim. Çok geçmeden, hırsızlıktan muzdarip olan her adam bana gelmesi gerektiğini öğrendi. O arada, şehrin haydutları ve yankesicileri Varys’i arıyordu... yarısı onun boğazını kesmek için, diğer yarısı da çaldıkları şeyleri ona satmak için, ikimiz de zengin olduk Varys farelerini eğitirken daha da zenginleştik.”

“Varys, Kral Toprakları’nda küçük kuşlar beslerdi.”

“O vakitler onlara fareler diyorduk. Yaşlı hırsızlar, gecenin ganimetini şaraba dönüştürmekten öte düşüncesi olmayan aptallardı. Varys öksüz oğlanları ve genç kızları tercih etti. En ufak tefek olanları seçti, hızlı ve sessiz olanları. Onlara, duvarlara tırmanmayı ve bacalardan aşağı kaymayı öğretti. Onlara okumayı da öğretti. Altınları ve değerli taşları sıradan hırsızlara bıraktık. Bizim farelerimiz bunlar yerine mektuplar, hesap defterleri ve çizelge İri çaldı... daha sonra, onları okudular ve oldukları yerde bıraktılar *Sırlar, gümüşten veya safirden daha değerlidir,* diye iddia ederdi Varys Aynen öyleydi. O kadar saygın biri haline geldim ki, Pentos Prensi’nin kuzenlerinden biri bakire kızıyla evlenmeme müsaade etti, O arada malum bir hadımın yetenekleri, malum bir kralın kulağına gitti. Öz oğluna, karısına ya da gençlik arkadaşı olan El’ine tamamen güvenmeyen, kibirli, fazla gururlu ve endişeli bir kral. Hikâyenin devamını bildiğine inanıyorum, öyle değil mi?”

“Çoğunu,” diye kabul etti Tyrion. “Neticede sadece bir peynir tüccarı olmadığını görüyorum.”

Illyrio başını eğdi. “Çok naziksin küçük dostum. Ben de senin, Lord Varys’in söylediği kadar zeki olduğunu görüyorum.” Çarpık, sarı dişlerini göstererek gülümsedi ve Myr’in ateş şarabından bir kavanoz daha istemek için hizmetkârlarına seslendi.

Yargıç elinde şarap kavanozuyla uyuyakaldığında Tyrion yastıkların arasında emekledi, kavanozu tombul hapishanesinden kurtardı ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Şarabı bir dikişte içti, esnedi ve kadehi tekrar doldurdu.

Eğer yeterince ateş şarabı içersem, dedi kendi kendine, *rüyamda ejderhaları görebilirim.*

Casterly Kayası'nın derinliklerinde yalnız bir çocuk olduğu zamanlarda, Tyrion geceleri ejderhaların sırtında uçardı. Kayıp bir Targaryen prensi ya da arazilerin ve dağların üzerinde süzülen Valyrialı bir ejderha lordu olduğunu hayal ederdi. Bir keresinde, amcaları ona isim günü için ne hediye istediğini sorduğunda, Tyrion bir ejderha için yalvarmıştı. "Büyük bir ejderha olması gerekmez. Benim gibi küçük olabilir." Tyrion'ın amcası Gerion, bunun hayatında duyduğu en komik şey olduğunu söylemişti ama diğer amcası Tygett, "Son ejderha bir asır önce öldü delikanlı," demişti. Bu durum öyle korkunç bir şekilde adaletsiz görünmüştü ki Tyrion o gece ağlayarak uyumuştu.

Bununla birlikte, eğer peynir lorduna inanılabilirse, Deli Kral'ın kızı üç canlı ejderhaya sahipti. *Bir Targaryen'ın bile talep etmesi gerekenden iki fazla.* Tyrion, babasını öldürdüğü için neredeyse pişmandı. Uç ejderhayla birlikte Batıdiyar'a doğru yol alan ve komplocu bir hadım ile Casterly Kayası'nın yarısı ebatlarında bir peynir tüccarı tarafından desteklenen bir Targaryen kraliçesinin varlığını öğrenen Lord Tywin'in yüzünü görmek onu eğlendirirdi.

Cüce öyle şişmişti ki kemerinin tokasını açmak ve pantolonunun üst bağcıklarını çözmek zorunda kaldı. Illyrio'nun giydirdiği kıyafetler yüzünden, kendini iki buçuk kiloluk derinin içine girmiş beş kiloluk sosis gibi hissediyordu. *Eğer her gün bu şekilde yemek yersek, şu ejderha kraliçesiyle karşılaşmadan önce Illyrio kadar şişman olurum.*

Tahtırevanın dışında gece olmuştu, içerisi tamamen karanlıktı. Tyrion; Illyrio'nun horultularını, deri kayışların çatırtılarını, atların demir nallarının sert Valyria yolunda yankılanan ağır *tak tak*larını dinledi. Fakat kalbi, derimsi kanatların vuruşunu dinliyordu.

Tyrion uyandığında şafak sökmüştü. Atlar ağır ağır yürümeye devam ediyordu, tahtırevan atların arasında çatırdıyor ve sallanıyordu. Tyrion, perdeleri bir santim kadar geri çekip dışarı baktı ama sarı arazilerden, kahverengi çıplak ağaçlardan ve yolun kendisinden başka görülecek çok az şey vardı. Geniş, ufuk çizgisine saplanmış bir mızrak kadar düz, taş bir anayol. Tyrion, Valyria yolları hakkında kitaplar okumuştu ama gördüğü ilk Valyria yolu buydu. Özgür Kale'nin pençesi Ejderha Kayası'na kadar uzanmıştı fakat Batıdiyar'ın ana toprağına asla ulaşamamıştı. *Bu tuhaf. Ejderha Kayası bir kaya parçasından başka bir şey değildi. Zenginlik daha uzak batıdaydı ama onların ejderhaları vardı. Zenginliğin orada olduğunu mutlaka biliyorlardı.*

Tyrion önceki gece çok fazla içmişti. Başı zonkluyordu ve en hafif sallantı

bile midesindeki yemekleri boğazına çıkarmaya yetiyordu. Tyrion hiçbir şikâyet cümlesi kurmadı ama Illyrio Mopatis onun rahatsızlığını anlamış olmalıydı. “Hadi, benimle iç,” dedi şişman adam. “İnsanların dediği gibi; seni yakan, ejderhanın bir puludur.” Böğürtlen şarabıyla dolu bir sürahiden iki kadeh doldurdu. Şarap o kadar tatlıydı ki baldan daha fazla sinek çekti Tyrion sinekleri elinin tersiyle kovup kadehi bir dikişte boşaltı. Ağzındaki tat öyle tiksindiriciydi ki Tyrion’ın yapabildiği tek şey şarabı midesinde tutmaktı ama her nasılsa, ikinci kadehi içmek daha kolay oldu. Buna rağmen, Tyrion’ın hiç iştahı yoktu. Illyrio bir kâse kremalı böğürtlen uzattığında Tyrion böğürtlenleri elini sallayarak reddetti. “Rüyamda kraliçeyi gördüm,” dedi. “Onun önünde diz çökmüştüm, sadakat yemini veriyordum, ama kraliçe beni ağabeyim Jaime’yle karıştırdı ve ejderhalarına yem etti.” “Umut edelim de bu rüya bir kehanet olmasın. Sen, tıpkı Varys’in söylediği gibi zeki bir iblissin ve Daenerys’in zeki adamlara ihtiyacı olacak. Sör Barristan cesur ve sadık bir şövalye lâkin kimse onun için açıkgözlü dememiştir bence.”

“Şövalyeler bir problemi çözmek için sadece tek yol bilirler. Mızraklarını indirip saldırırlar. Bir cüce, dünyaya farklı bir açıdan bakar. Peki sen ne yaparsın? Sen de zeki bir adamsın.”

“İltifat ediyorsun.” Illyrio elini salladı. “Maalesef ben yolculuklar için yaratılmamışım. Bu yüzden Daenerys’e, benim yerime seni gönderiyorum. Babanı katlettiğinde Majesteleri Kraliçe’ye çok önemli bir hizmet verdin ve umudum odur ki daha nice hizmetler vereceksin. Daenerys, ağabeyi gibi aptal değil. Senden ziyadesiyle faydalanacak.”

Hoş bir şekilde gülümseyerek, çıra olarak mı? diye düşündü Tyrion.

O gün sadece üç kez at değiştirdiler ama Illyrio’nun tahtırevandan aşağı inip işeyebilmesi için saatte en az iki kere durdular. *Peynir tüccarımız bir fil kadar iri ama fıstık boyutlarında bir mesanesi var,* diye düşündü cüce. Bir duraklama sırasında zamanını, yolu yakından incelemek için kullandı. Tyrion ne bulacağını biliyordu. Sıkıştırılmış toprak, tuğla ya da çakıl taşı değil; yağmuru ve erimiş karı akıtmak için yerden on beş santim yukarı kaldırılmış, kaynaşık taşlardan ibaret bir kurdele. Yedi Krallık’ta yol yerine geçen çamurlu patikaların aksine, Valyria yollan üç arabanın yan yana ilerleyebileceği kadar genişti ve ne zaman ne de seyrüsefer bu yolları bozabilmişti. Valyria’nın Kıyamet’le karşılaşmasından dört asır sonra bile yollar hâlâ bozulmamış hâlde duruyordu. Tyrion tekerlek izleri ve çatlaklar aradı ama atlardan birinin bıraktığı sıcak dışkıdan başka bir şey bulamadı.

Dışkı, lord babasını düşünmesine sebep oldu. *Aşağıda, bir cehennemde*

misin baba? *Yukarı bakabileceğin ve Deli Kral'ın kızını Demir Taht'a iade etmek için uğraştığımı görebileceğin güzel ve soğuk bir cehennemde misin*?

Yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiklerinde, Illyrio bir torba kestane çıkardı ve bir kez daha ejderha kraliçesi hakkında konuşmaya başladı. "Ne yazık ki, Kraliçe Daenerys'ten aldığımız son haberler eski ve bayat. Şimdiye kadar Meereen'den ayrıldığını farz etmeliyiz. Sonunda bir ordusu var; paralı askerlerden, Dothraklı at efendilerinden ve piyade Lekesizler'den ibaret düzensiz bir ordu. Hiç şüphe yok ki Daenerys, ordusunu, babasının tahtını geri almak üzere batıya götürecek." Yargıç Illyrio bir sarımsaklı salyangoz kavanozunun kapağını açtı, kavanozun içini kokladı ve gülümsedi. Salyangozlardan birini kabuğundan emerken, "Volantis'te Daenerys'ten yeni haberler alacağını ummalıyız," dedi. "Ejderhalar ve genç kızlar kaprisli yaratıklardır, bu yüzden planlarında bazı ayarlamalar yapman gerekebilir. Griff ne yapılacağını bilir. Bir salyangoz alır mısın? Sarımsak bizzat benim bahçelerimden."

Bir salyangoz sürebilirim ve şu senin tahtırevanından daha hızlı yol alabilirim. Tyrion yiyeceği bir el hareketiyle reddetti. "Bu Griff denen adama epey güveniyorsun. Bir başka çocukluk arkadaşı mı?"

"Hayır. Bir paralı asker diyebilirsin ama Batıdiyar doğumlu. Daenerys davasına yakışır adamlara ihtiyaç duyacak." Illyrio tek elini havaya kaldırdı. "Biliyorum! '*Paralı askerler için altın, onurdan önce gelir,*' diye düşünüyorsun. 'Şu Griff denen adam, beni ablama satar,' diyorsun. Öyle olmayacak. Griff e, bir kardeşe güvenir gibi güveniyorum."

Bir başka ölümcül hata. "Öyleyse ben de aynı şeyi yapmalıyım."

"Biz şu anda konuşurken, Altın Mürettebat Volantis'e doğru yürüyor. Orada, kraliçemizin doğudan gelişini bekleyecekler."

Altının altında acı çelik var. "Altın Mürettebat'ın Özgür Şehirler'den biriyle anlaşmalı olduğunu duymuştum."

"Myr'le." Illyrio sırıttı. "Anlaşmalar bozulabilir."

"Peynir işinde benim bildiğimden daha çok sikke varmış," dedi Tyrion. "Bunu nasıl başardın?"

Yargıç, tombul parmaklarını salladı. "Bazı anlaşmalar mürekkeple yazılır, bazıları da kanla. Başka bir şey söylemem."

Cüce, yargıcın söylediklerini düşündü. Altın Mürettebat özgür birliklerin en iyisiydi. Bir asır önce, Değersiz Aegon'ın piç oğlu Acıçelik tarafından kurulmuştu. Aegon'ın Muhteşem Piçleri'nden bir diğeri Demir Taht'ı meşru üvey kardeşinin elinden almaya çalıştığında, Acıçelik ayaklanmaya katılmıştı.

Bununla birlikte, Daemon Karaateş, Kızılçimen Çayırı'nda zail olmuştu ve isyanı da onunla birlikte ölmüştü. Fakat Kara Ejderha'nın mücadeleden sağ çıkan takipçileri diz çökmeyi reddetmiş ve Dar Deniz'in karşı tarafına kaçmıştı. Kaçanların arasında Daemon'ın küçük oğulları, Acıçelik, yüzlerce arazisiz lord ve karınlarını doyurmak için kısa zaman sonra kılıçlarını satmak zorunda kalan paralı askerler vardı. Bazıları Hırpani Sancak'a, bazıları ikinci Oğullar'a, bazıları da Bakirenin Adamları'na katılmıştı. Acıçelik, dört bir yana dağılan Karaateş Hanedanı'nın kuvvetini görmüş ve sürgünleri bir araya toplamak üzere Altın Mürettebat'ı kurmuştu.

O günden bu güne, Altın Mürettebat'ın adamları Münazaralı Topraklar'da yaşamış ve ölmüşlerdi. Myr, Lys ya da Tyrosh adına anlamsız küçük savaşlarda dövüşmüş ve babalarının kaybettiği diyarın hayalini kurmuşlardı. Onlar sürgündü ve sürgünlerin oğullarıydı, mülksüz bırakılmış ve affedilmemişlerdi... ama hâlâ zorlu dövüşçülerdi.

"İkna kabiliyetine hayranlık duyuyorum," dedi Tyrion, 111yrio'ya. "Geçmişlerinin büyük bölümünü Targaryenlar'a karşı dövüşerek harcayan Altın Mürettebat'ı tatlı kraliçemizin davasına katılmaya nasıl razı ettin?"

Illyrio, bu itirazı, bir sineği kovar gibi elini sallayarak kovdu. "Siyah ya da kırmızı, bir ejderha hâlâ bir ejderhadır. Canavar Maelys, Basamaktaşı'nda can verdiğinde Karaateş Hanedanı'nın erkek soyu tükendi." Peynir tüccarı çatallı sakallarının arasından gülümsedi. "Ve Daenerys, sürgünlere Acıçelik'in ve Karaateşler'in asla veremediği bir şey verecek. Onları eve götürecek."

Ateş ve kılıçla. Bu, Tyrion'ın da istediği türden bir eve dönüştü. "On bin kılıcın hatırı sayılır bir hediye olduğunu kabul ediyorum. Majesteleri Kraliçe çok memnun olmalı."

Yargıç mütevazı bir tavırla başını salladı, adamın gıdısı hafifçe titredi. "Majesteleri Kraliçe'yi neyin memnun edeceğini söyleyerek haddimi aşamam."

Nasıl da akıllısın. Tyrion, kralların minnettarlığını az çok biliyordu. Kraliçeler neden farklı olsundu?

Yargıç çok geçmeden derin bir uykuya daldı, Tyrion'ı tek başına düşünceler içinde bıraktı. Tyrion, Barristan Selmy'nin Altın Mürettebat'la birlikte mücadeleye katılmak konusunda ne düşüneceğini merak etti. Dokuzmetelik Kralları'nın Savaşı sırasında, Selmy, kralların asker sıralarının içinde kanlı bir yol açmış ve Karaateş'in Taht Talipleri'nin sonuncusunu katletmişti, isyanlar tuhaf dostluklar doğuruyor. Ve hiçbiri, şu şişman adamla benim dostluğum kadar tuhaf değil.

Atları değiştirmek ve tahtırevana yeni bir yiyecek sepeti getirtmek için

durduklarında peynir tüccarı uyandı. Midelerini soğuk horoz eti, havuç sosu, kuru üzüm ve portakal dilimleriyle doldururken, “Ne kadar yol geldik?” diye sordu Tyrion.

“Burası Andalos dostum. Şu sizin Andallar’ın geldiği toprak. Bu toprağı, onlardan önce burada bulunan ve Ib’deki kıllı adamların kuzenleri olan kıllı adamlardan aldılar. Kuzeyimizde Hugor’un kadim diyarı uzanıyor ama biz o diyarın güney hudutlarından geçiyoruz. Pentos’ta buralara Müstevi Topraklar denir. Daha uzak doğuda, bizim gitmeye çalıştığımız Kadife Tepeler var.”

Andalos. İnanç, Yedi’nin insan suretinde Andalos tepelerinde yürüdüğünü öğretirdi. “Baba, elini gök kubbeye uzattı ve aşağı yedi yıldız indirdi,” dedi Tyrion ezberden “ve onları birer birer Tepe’nin Hugor’unun alnına yerleştirip pırıltılı bir taç yarattı.” Yargıç Illyrio, Tyrion’a meraklı bir bakış attı. “Küçük dostumun bu kadar mütedeyyin olduğunu hayal bile etmemiştim.” Cüce omuz silkti. “Çocukluğumdan kalan bir yadigâr. Şövalye olamayacağımı biliyordum, ben de Yüce Rahip olmaya karar vermiştim. Kristal taç, insanın boyuna on beş santim ekliyor.

Kutsal kitapları inceledim ve dizlerim kabuk bağlayıncaya kadar dua ettim ama maceram trajik bir şekilde sona erdi. O malum yaşa geldim ve âşık oldum.”

“Bir bakireye mi? Nasıldır bilirim.” Illyrio, sağ elini sol yeninin içine soktu ve dışarı gümüş bir madalyon çıkardı. Madalyonun içinde, iri mavi gözlere ve arasına gümüş teller karışmış soluk altın rengi saçlara sahip bir kadının resmi vardı. “Serra. Onu Lys’in yastık evlerinden birinde buldum ve yatağımı ısıtması için eve getirdim. Fakat sonunda onunla evlendim. Ben, ilk karısı Pentos Prensi’nin kuzeni olan ben. Bu olaydan sonra sarayın kapıları bana kapandı ama umurumda değildi. Bu, Serra için küçük bir bedeldi.”

“Nasıl öldü?” Tyrion kadının öldüğünü biliyordu; hiçbir adam, onu terk eden kadın hakkında böyle sevgi dolu konuşmazdı.

“Braavoslu bir kadırga Yeşim Denizi’nden dönerken Pentos’a uğradı. *Hazine* isimli bu gemi; karanfil, safran, oltu taşı, yeşim, kızıl atlas, yeşil ipek... ve gri ölüm taşıyordu. Karaya çıkan kürekçileri öldürdük ve demir atmış gemiyi yaktık ama fareler küreklerden aşağı inip soğuk ayaklarını çırparak rıhtıma yüzdüler. Veba, doğal seyrini izleyip sona ermeden önce iki bin can aldı.” Yargıç Illyrio madalyonun kapağını kapattı. “Onun ellerini yatak odamda saklıyorum. Elleri öyle yumuşaktı ki...”

Tyrion, Tysha’yı düşündü. Bir zamanlar üzerlerinde tanrıların yürüdüğü arazilere baktı. “Ne çeşit tanrılar fareler, vebalar ve cüceler yaratır?” Aklına, *Yedi Köşeli Yıldız’*dan bir paragraf daha geldi. “Bakire, Hugor’a, derin mavi

göller gibi gözleri olan, söğütler kadar zarif bir kız getirdi ve Hugor kızla evleneceğini duyurdu. Anne, kızı doğurgan kıldı ve Yaşlı Hatun, kızın krala kırk dört kudretli oğul vereceğini müjdeledi. Savaşçı, oğulların kollarına kuvvet verdi. Demirci onlar için demir zırhlar dövdü."

"Şu sizin Demirci, Rhoynelu olmalı," diye dalga geçti Illyrio. "Andallar demir işleme sanatını nehir boyunda yaşayan Rhoynarlar'dan öğrendiler. Bu bilinir."

"Bizim rahiplerimiz tarafından bilinmez." Tyrion arazileri gösterdi. "Şu sizin Müstevi Topraklar'da kimler yaşıyor?"

"Toprağa bağlı çiftçiler ve işçiler. Meyve bahçeleri, çiftlikler ve madenler var... ben de bu çeşit yerlere sahibim ama oraları çok nadir ziyaret ederim. Elimin altında Pentos'un sayısız zevk kaynağı varken günlerimi neden buralarda heba edeyim?"

"Sayısız zevk kaynağı." *Ve kalın, devasa duvarlar.* Tyrion kadehin içindeki şarabı çalkaladı. "Pentos'tan beri hiç kasaba görmedik."

"Harabeler var." Illyrio, bir tavuk budunu perdelere doğru salladı. "Bir khal ne zaman denize bakmaya karar verse, at efendileri şu yoldan gelir. Dothraklar kasabaları pek sevmezler, bunu Batıdiyar'dakiler bile bilir."

"O *khalasar'*lardan birine saldır ve onu yok et. Bu sayede Dothraklar'ın Rhoyne'u geçmekte tez olmadıklarını öğrenebilirsin."

"Düşmanları yiyecekler ve hediyelerle savuşturmak daha ucuz."

Keşke Karasu'daki mücadeleye güzel bir peynir götürmeyi akıl edebilseydim, hâlâ bütün bir burnum olabilirdi. Lord Tywin, Özgür Şehirler'i her daim hakir görmüştü. *Kılıçlar yerine sikkelerle dövüşüyorlar,* derdi eskiden. *Altının faydalan vardır lâkin savaşlar demirle kazanılır.* "Babam her zaman, düşmanına altın ver ve daha fazlasını almak için geri dönsün, derdi."

"Bu bahsettiğin, bizzat öldürdüğün baba mı?" Illyrio tavuk kemiğini tahtırevandan dışarı fırlattı. "Paralı askerler Dothraklı çığlıkçıların karşısında ayakta kalamazlar. Bu, Qohor'da kanıtlandı."

"Senin cesur Griffin bile kalamaz mı?" diyerek dalga geçti Tyrion.

"Griff farklıdır. Üzerine titrediği bir oğlu var. Delikanlıya Genç Griff diyorlar. Ondan daha asil bir delikanlı asla var olmadı."

Şarap, yemek, güneş, tahtırevanın sallantısı, sineklerin vızıltısı; hepsi birden Tyrion'ın uykusunu getirmek için komplo kurmuştu. Tyrion uyudu, uyandı, içti. Illyrio kadeh onu takip etti. Ve gökyüzü koyu mora devrilirken, şişman adam horlamaya başladı.

Tyrion Lannister, o gece rüyasında, Batıdiyar'ın tepelerini kan kırmızıya

döndüren bir mücadele gördü. Mücadelenin tam ortasındaydı, kendi boyu kadar büyük bir baltayla ölümün üstesinden geliyordu, yukarıdaki gökyüzünde ejderhalar dönüp dururken Cesur Barristan ve Acıçelik'le omuz omuza dövüşüyordu. Rüyada Tyrion'ın iki başı vardı, ikisi de burunsuzdu. Düşmanı Lord Tywin komuta ediyordu, bu yüzden Tyrion onu bir kez daha katletti. Sonra ağabeyi Jaime'yi öldürdü; adamın yüzünü kırmızı bir harabe haline gelene dek doğradı, savurduğu her darbede kahkahalar attı. İkinci başının ağladığını ancak mücadele bittikten sonra fark etti.

Uyandığında bacakları demir kadar sertti. Illyrio zeytin yiyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Tyrion.

"Henüz Müstevi Topraklar'dan çıkmadık aceleci dostum. Yakında yolumuz Kadife Tepeler'e girecek. Orada, Küçük Rhoyne'un üstündeki Ghoyan Drohe'ye doğru tırmanışa başlayacağız."

Ghoyan Drohe, Valyria ejderhaları tarafından için yanan bir harabeye çevrilene dek bir Rhoynar şehriydi. *Fersahlar boyu yolculuk ettiğim kadar, yılların içinde de yolculuk ediyorum,* diye düşündü Tyrion. *Tarihin içinde gerçekleşen ve dünyaya ejderhaların hükmettiği günlere dönen bir yolculuk.*

Tyrion uyudu, uyandı ve tekrar uyudu, gündüz ya da gece olmasının bir önemi yoktu. Kadife Tepelerdin bir hayal kırıklığı olduğu anlaşıldı. "Lannis Limanı'nda, bu tepelerden daha büyük göğüsleri olan fahişeler var," dedi Tyrion, Illyrio'ya. "Bu tepelere Kadife Memeler demen lazım." Dik duran taşlardan oluşan bir çember gördüler, Illyrio taşların devler tarafından bir araya getirildiğini iddia etti, daha sonra derin bir göle rastladılar. "Burada bir hırsız yatağı vardı, adamlar bu yoldan geçen herkesi avlardı," dedi Illyrio. "Hâlâ suların altında yaşadıkları söylenir. Gölde balık tutan insanlar suyun altına çekilir ve yenip tüketilir." Ertesi akşam, yolun kenarına çömelmiş devasa bir Valyria sfenksiyle karşılaştılar. Sfenks bir ejderhanın bedenine ve bir kadının yüzüne sahipti.

"Bir ejderha kraliçesi," dedi Tyrion. "Hoş bir alamet."

"Kraliçenin kralı yok." Illyrio, üstünde bir zamanlar ikinci bir sfenksin durduğu, pürüzsüz taştan yapılmış kaideyi gösterdi. Kaide şimdi yosunlarla ve çiçekli sarmaşıklarla kaplıydı. "At efendileri heykelin altına ahşap tekerlekler yerleştirdiler ve onu Vaes Dothrak'a götürdüler."

Bu da bir alamet, diye düşündü Tyrion, ama bu düşünce az önceki kadar umutlu değildi. O gece, her zamankinden daha sarhoş bir hâlde, bir şarkı tutturdu.

Yüksekteki tepesinden aşağı inip şehrin caddelerinde at sürdü.

Dar sokaklarda, yokuşlarda, kaldırım taşlarında.
Bir kadının iç çekişine doğru gitti.
Kadın onun hazinesiydi, onun utancı ve onun sevinci.
Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.

Nakarat dışında, bildiği bütün sözler bunlardı. *Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.* Altın eller Shae'in boğazına gömülürken, kızın elleri Tyrion'a vurmuştu. Tyrion o ellerin sıcak olup olmadığını hatırlamıyordu. Kızın vücudu güçsüzleşirken, darbeleri Tyrion'ın yüzünde çırpınan gece kelebeklerine dönüşmüştü. Tyrion'ın zinciri her büküşünde, altın eller daha da derine gömülmüştü. *Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpüşüne kıyasla hiçti.* Tyrion onu son bir kez öpmüş müydü? O öldükten sonra? Anımsayamıyordu... fakat ilk öpüşmelerini hâlâ hatırlıyordu. İlk öpüşme, Tyrion'ın Yeşil Çatal'ın yanındaki çadırındaydı. Kızın ağzı nasıl da tatlıydı.

Tysha'yla olan ilk öpüşmesini de hatırladı. *Nasıl yapılacağını bilmiyordu, benim bildiğimden fazla değil. Burunlarımız çarpışıp durdu ama dilimle onun diline dokunduğumda, titredi.* Tyrion, aklına Tysha'nın yüzünü getirmek için gözlerini kapadı ama Tysha yerine, geceliği beline kadar sıyrılmış hâlde tuvalete çömelmiş olan babasını gördü. "Fahişeler nereye gidiyorsa oraya," dedi Lord Tywin ve arbalet *vızıldadı.*

Cüce, yarım burnunu ipek yastıklara gömerek diğer tarafına döndü. Uyku, Tyrion'ın altında bir kuyu misali açıldı. Tyrion kendini istekle kuyuya attı ve karanlığın onu yutmasına izin verdi.

TACİRİN ADAMI

Macera berbat kokuyordu.

Geminin altmış küreği, tek yelkeni ve sürat vadeden ince uzun bir gövdesi vardı. Quentyn gemiyi gördüğünde, *küçük ama işe yarar,* diye düşündü. Fakat bu, gemiye çıkmadan ve onu iyice koklamadan evveldi. Quentyn ilk önce, *domuzlar,* diye düşündü ama ikinci koklamadan sonra fikrini değiştirdi. Domuzlar daha temiz bir kokuya sahipti. Bu kokunun kaynağı idrar, çürük et ve dışkıydı. Cesetlerin ve iltihaplanmış yaraların ufunetiydi bu, o kadar keskindi ki limanın balık kokusunu ve tuzlu havayı bastırıyordu.

"Kusmak istiyorum," dedi Quentyn, Gerris Drinkwater'a. Gemi kaptanının gelmesini bekliyorlardı, ayaklarının altındaki güverteden iğrenç kokular yükselirken, onlar sıcaktan bunalıp terliyorlardı.

"Eğer kaptan bu gemi gibi kokuyorsa, kusmuğunu parfüm zannedebilir," dedi Gerris.

Kaptan, habis görünüşlü iki adamla birlikte nihayet ortaya çıktığında, Quentyn başka bir gemiyi denemeyi önermek üzereydi. Gerris, kaptanı ve diğer adamları bir gülümsemeyle selamladı. Volantis Dili'ni Quentyn kadar iyi konuşamıyor olmasına rağmen, oynadıkları oyun, konuşmaları onun yapmasını gerektiriyordu. Quentyn, Kalaslı Kasaba'da bir şarap tüccarını oynamıştı ama bu maskaralık onu rahatsız etmişti, böylece Dornelu adamlar, Lys'te gemi değiştirirken rollerini de değiştirmişlerdi. Çayırkuşu isimli gemide, Cletus Yromvood tacir, Quentyn de hizmetkâr olmuştu. Cletus'un Volantis'te öldürülmesiyle birlikte, efendi rolünü Gerris almıştı.

Uzun boylu ve yakışıklı Gerris Drinkwater; mavi yeşil gözleri, güneşten açılmış saman sarısı saçları ve alımlı bedeniyle gösterişli bir adamdı, kibir sınırlarına yakın bir özgüvene sahipti. Asla endişeli görünmezdi ve lisanını konuşamadığı yerlerde bile kendini anlaşılır kılmanın yollarını bulurdu. Quentyn, Gerris'e kıyasla yetersiz bir tasvirdi; kısa bacaklı ve tıknazdı, kalın yapılıydı, yeni sürülmüş toprakların kahverengini almış saçları vardı. Alnı çok açıktı, çenesi çok köşeliydi, burnu çok genişti. Bir zamanlar bir kız, *bu iyi ve*

dürüst bir yüz, demişti, *ama daha çok gülümsemelisin.*

Gülümsemeler Quentyn Martell'e asla kolayca gelmemişti, tıpkı lord babasına gelmediği gibi.

Yüksek Valyria Dili'ne yakın bir kekelemeyle, *"Macera'nız* ne kadar hızlı?" dedi Gerris.

*Macera'*nın kaptanı aksam tanıdı ve Batıdiyar'ın Ortak Dili'yle cevap verdi. "Ondan daha hızlısı yoktur soylu lordum. *Macera,* rüzgârın kendisini bile geçebilir. Bana nereye gitmek istediğinizi söyleyin ve sizi hızlıca oraya götüreyim."

"Kendim ve iki hizmetkârım için Meereen'e gidiş istiyorum." Bu cevap, kaptanı duraksattı. "Meereen'e yabancı değilim. Şehri tekrar bulabilirim, evet... ama neden? Meereen'de alınacak köle yok, orada elde edilecek bir kâr yok. Gümüş kraliçe buna son verdi. Dövüş çukurlarını bile kapattı. Bu yüzden zavallı denizciler, ambarlarının dolmasını beklerken kendilerini eğlendiremiyorlar bile. Söyleyin Batıdiyarlı dostum, Meereen'de ne var ki oraya gitmek istiyorsunuz?"

Dünyanın en güzel kadını var, diye düşündü Quentyn. *Eğer tanrılar merhametliyse müstakbel karım var.* Bazen, geceleri yatağına uzanıp, kraliçenin yüzünü ve şeklini hayal ediyordu. Ve kendine, dünyada onca prens varken, öyle bir kadının neden onunla evlenmek isteyeceğini soruyordu. *Ben Dorne'um*, diyordu kendine, *Dorne'u isteyecek.*

Gerris, daha önce hazırladıkları hikâyeyle cevap verdi. "Şarap bizim aile işimiz. Babam Dorne'da geniş üzüm bağlarına sahip ve benden yeni pazarlar bulmamı istiyor. Meereen halkının sattığım şeye ilgi göstereceğini umuyorum."

"Şarap? *Dorne* şarabı?" Kaptan ikna olmamıştı. "Köle şehirleri savaşta. Bunu bilmiyor olabilir misiniz?"

"Duyduğumuz kadarıyla savaş, Yunkai ile Astapor arasında. Meereen savaşa dâhil değil."

"Henüz değil ama yakında olacak. Sarı Şehir'den bir elçi şu anda Volantis'te, paralı askerler tutuyor. Uzun Mızraklar, Yunkai'ye gitmek üzere bir gemiye bindiler bile. Rüzgârla Savrulanlar ve Kedi Tayfası adam açıklarını kapatır kapatmaz onları takip edecekler. Altın Mürettebat da doğuya yürüyor. Bütün bunlar biliniyor."

"Eğer öyle diyorsanız. Benim işim şarap, savaş değil. Ghiscar şarabı berbat bir şey, bu konuda herkes hemfikir. Meereenliler, benim kaliteli Dorne hasadım için iyi bedel öderler."

"Ölü adamlar ne çeşit bir şarap içtiklerini umursamazlar." *Macera'*nın kaptanı sakalını sıvazladı. "Görüştüğünüz ilk kaptan ben değilim. Onuncu da

değilim.”

“Evet,” diye kabul eti Gerris.

“O halde kaçıncıyım? Yüzüncü?”

Hemen hemen, diye düşündü Quentyn. Volantisliler, Braavos’un yüz adasının, onların derin limanına düşüp boğulabileceğini söyleyerek böbürlenmekten hoşlanıyorlardı. Quentyn, Braavos’u hiç görmemişti ama buna inanabilirdi. Zengin, olgun ve çürük Volantis, nehrin her iki kıyısında tepeler ve bataklıklar boyunca uzanıyor, Rhoyne’un ağzını ılık ve ıslak bir öpücük gibi kapatıyordu. Her yer, nehrin yukarısından gelen veya denize doğru giden, iskelelere ve rıhtımlara yanaşıp yük alan veya yük boşaltılan gemilerle doluydu: Savaş gemileri; balina gemileri; ticaret kadırgaları; karaklar; futalar; gökeler; büyük gökeler; dargemiler; kuğu gemiler; Lys, Tyrosh ve Pentos’tan gelen gemiler; Qarth’ın saraylar kadar büyük baharat gemileri; Tolos’un, Yunkai’nin ve Şahmeran Adaları’nın gemileri. Gemiler o kadar çoktu ki, Quentyn, Çayırkuşu’nun güvertesinden limanı ilk gördüğünde, arkadaşlarına burada en fazla üç gün oyalanacaklarını söylemişti.

Fakat aradan yirmi gün geçmişti ve Quentyn’le arkadaşları hâlâ buradaydı, gemi bulamamışlardı. *Melantine’in, Troykanın Kerimesi’nin* ve *Denizkızının Öpücüğü’*nün kaptanları onları reddetmişti. *Acar Seyyah’ın* ikinci kaptanı yüzlerine karşı gülmüştü. *Yunus’un* kaptanı, zamanını boşa harcadıkları için onları azarlamıştı. Ve *Yedinci Oğul’*un sahibi onları korsanlıkla itham etmişti. Bunların hepsi ilk günde olmuştu.

Sadece *Alageyik’in* kaptanı onları reddediş sebebini açıklamıştı. Sulu şarap içerken, “Doğuya yelken açtığım doğru,” demişti adam. “Valyria’nın etrafından güneye, oradan da gün doğumunun içine. Yeni Ghis’te yiyecek ve su ikmali yapacağız, sonra da küreklerimizi Qarth’a ve Yeşim Kapıları’na doğru bükeceğiz. Her yolculuğun riskleri vardır, en çok da uzun yolculukların. Köle Körfezi’ne dönerek neden daha fazla risk alayım? *Alageyik* benim nafakam. Uç çılgın Dorne’luyu savaşın ortasına götürmek için gemimi tehlikeye atamam.”

Quentyn, Kalaslı Kasaba’da kendi gemilerini satın alsalardı daha iyi etmiş olacaklarını düşünmeye başlamıştı. Bununla birlikte, bir gemi satın almak dikkat çekerdi. Örümcek’in her yerde muhbirleri vardı, Güneş Mızrağı’nın salonlarında bile. Su Bahçeleri’nin havuzlarında ve fıskiyelerinde eğlenen çocukları izlerken, “Amacın ortaya çıkarsa Dorne kanar,” diye uyarmıştı babası, Quentyn’i. ‘Yaptığımız şey vatana ihanet. Hata etme. Sadece yoldaşlarına güven ve dikkat çekmemek için elinden gelenin en iyisini yap.”

Gerris Drinkwater, *Macera’nın* kaptanına en güven verici

gülümsemelerinden birini bahşetti. “Doğruyu söylemem gerekirse, bizi reddeden korkakların hesabını tutmadım. Fakat Tacir Evi’nde, sizin cesur bir adam olduğunuzun söylendiğini duydum. Yeterli altın karşılığında her türlü riski göze alacak bir adam.”

Bir kaçakçı, diye düşündü Quentyn. Tacir Evi’ndeki diğer tüccarların *Macera*’nın kaptanı hakkında söyledikleri şey buydu. “O adam kaçakçı ve köle taciri. Yarı korsan, yarı muhabbet tellalı. Fakat sizin en iyi umudunuz o olabilir,” demişti hancı.

Kaptan, başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. “Peki böyle bir yolculuk için ne kadar altının yeterli olacağını düşünüyorsunuz?”

“Köle Körfezi’ne normal gidiş bedelinin üç katı.”

“Adam başı mı?” Kaptan, niyeti gülümseme olan bir dudak hareketiyle dişlerini gösterdi ama bu hareket, adamın dar yüzüne vahşi bir ifade verdi. “Olabilir. Doğrudur. Çoğu adamdan daha cesurum. Yola ne kadar erken çıkmak istiyorsunuz?”

‘Yarın, çok erken olmaz.”

“Tamamdır. Dostlarınız ve şaraplarınızla birlikte ilk ışıktan bir saat önce gelin. En iyisi, Volantis uyurken seyir halinde olmak. Böylece kimse, istikametimiz hakkında istenmeyen sorular sormaz.”

“Dediğiniz gibi olsun. İlk ışıktan bir saat önce.”

Kaptanın gülümsemesi genişledi. “Size yardımcı olabildiğim için mutluyum. Mutlu bir yolculuk geçireceğiz, öyle değil mi?” “Bundan eminim,” dedi Gerris. Kaptan bira getirtti. O ve Gerris, yolculuk için kadeh kaldırdılar.

Daha sonra, Quentyn’le birlikte iskelenin ayağında bekleyen kiralık arabaya doğru inerken, “Tatlı bir adam,” dedi Gerris. Hava ağır ve sıcaktı. Güneş öyle parlaktı ki Gerris ve Quentyn gözlerini kısıyordu.

“Burası tatlı bir şehir,” diye onayladı Quentyn. *Ağzımdaki dişleri çürütecek kadar tatlı.* Çevrede bol miktarda şeker pancarı yetişiyordu ve hemen her yemekle servis ediliyordu. Volantisliler, şeker pancarıyla, mor bal kadar koyu ve yoğun bir soğuk çorba yapıyorlardı. Şaraplar da tatlıydı. “Bununla birlikte, korkarım ki mutlu yolculuğumuz kısa sürecek. Bu tatlı adamın niyeti bizi Meereen’e götürmek değil. Teklifimizi çok çabuk kabul etti. Normalden üç kat fazla ücret alacak, buna şüphe yok. Ve bizi gemiye bindirip karadan uzaklaştırdığında, boğazlarımızı kesip altınımızın geri kalanını da alacak.”

“Ya da bizi bir küreğe bağlayıp kokusunu aldığımız sefillerin yanma koyacak. Sanırım daha saygın bir kaçakçı bulmamız gerek.”

Sürücü arabanın yanında bekliyordu. Batıdiyar’da buna bir öküz arabası

denebilirdi ama bu araba Quentyn'in gördüğü bütün vasıtalardan daha süslüydü ve bir öküzden yoksundu, küçük bir fil tarafından çekiliyordu. Hayvanın derisi kirli kar rengiydi. Eski Volantis'in caddeleri bu çeşit hayvanlarla doluydu.

Quentyn yürümeyi tercih ederdi ama kaldıkları handan millerce uzaktalardı. Ayrıca, Tacir Evi'ndeki hancı, yaya olarak yolculuk ederlerse hem yabancı kaptanların hem de Volantis halkının dikkatini çekeceklerine dair onları uyarmıştı. Asil insanlar tahtırevanla ya da fil arabalarıyla yolculuk ederdi... ve şans eseri, hancının kuzeni bu çeşit sayısız vasıtaya sahipti, üstelik Quentyn'le Gerris'e hizmet vermekten mutluluk duyacaktı.

Sürücü, söz konusu kuzenin kölelerinden biriydi, tek yanağında bir tekerlek dövmesi olan ufak tefek bir adamdı, bir peştemal ve sandaletler haricinde çıplaktı. Adamın derisi tik ağacı rengindeydi, gözleri çakmak taşı parçalarıydı. Sürücü, Quentyn ve Gerris'i iki devasa tekerlek arasındaki minderli sıraya oturttuktan sonra filin sırtına çıktı. "Tacir Evi'ne," dedi Quentyn adama, "ama iskeleler boyunca git." Su kenarındaki esintinin ötesinde, Volantis'in caddeleri bir adamı kendi terinde boğacak kadar sıcaktı, en azından nehrin bu tarafında.

Sürücü yerel dili kullanarak file seslendi. Hayvan, hortumunu sağa sola sallayarak hareket etmeye başladı. Araba filin ardından yalpaladı. Sürücü, denizcilere ve kölelere yolu açmaları için bağırdı. Denizcilerle köleleri birbirinden ayırt etmek kolaydı. Köleler baştan ayağa dövmeliydi: Mavi tüylerden ibaret bir mask, çeneden alna kadar uzanan bir yıldırım, yanakta bir sikke, leopar benekleri, bir kafatası, bir çömlek. Üstat Kedry, Volantis'te, her özgür adama karşılık beş köle olduğunu söylemişti ama bu tahminini doğrulayacak kadar uzun yaşamamıştı. Üstat, Çayırkuşu'nun güvertesinin korsanlar tarafından basıldığı sabah helak olmuştu.

Quentyn o gün iki arkadaşını daha kaybetmişti; çilleri, çarpık dişleri ve korkusuzca kullandığı mızrağıyla William Wells ve şaşı gözüne rağmen yakışıklı, her zaman şehvetli ve her zaman gülen Cletus Yromvood. Cletus, Quentyn'in hayatının yarısı boyunca onun en iyi arkadaşı olmuştu, kan bağı dışında onun kardeşi gibiydi. Ölmeden hemen önce, Quentyn'e, "Karma benim için bir öpücük ver," diye fısıldamıştı.

Korsanlar gemiye şafak öncesi karanlığında çıkmıştı. Çayırkuşu, Münazaralı Topraklar'ın açıklarında demir atmış hâldeydi. Mürettebat, korsanları on iki can pahasına püskürtmüştü. Daha sonra, denizciler ölü korsanların çizmelerini, kemerlerini ve silahlarını çıkarmışlar, sikke keselerini paylaşmışlar, adamların kulaklarından küpelerini, parmaklarından yüzüklerini çekip almışlardı. Cesetlerden biri öyle şişmandı ki, geminin aşçısı adamın

yüzüklerini alabilmek için cesedin parmaklarını bir satırla kesmek zorunda kalmıştı. Adamı yuvarlayıp denize atmak için üç Çayırkuşlu gerekmişti. Diğer korsanlar şişman adamın ardından denizi boylamışlardı, bir dua ya da tören olmaksızın.

Çayırkuşu'nun ölüleri daha hassas bir muamele görmüştü.

Denizciler, arkadaşlarının bedenlerini yelken bezine sarmış ve suya daha hızlı batmaları için taşlarla ağırlaştırmalardı. Çayırkuşu'nun kaptanı, katledilen denizcilerin ruhu için dua eden mürettebata liderlik etmişti. Sonra, Kalaslı Kasaba'da gemiye binen altı Dornelu yolcudan geriye kalan üç kişiye dönmüştü. Solgun, deniz tutması yaşayan, ayakta zor duran iri adam bile, ölülere saygı göstermek için geminin ambarının derinliğinden çıkmıştı. "Biriniz, ölülerinizi denize vermeden önce, onlar için birkaç söz söylemeli," demişti kaptan. Gerris bu görevi mecburen üstlenmişti, kim olduklarına ya da neden geldiklerine dair gerçeği anlatmaya cesaret edemediği için, her iki kelimeden birinde yalan söylemişti.

Sonları böyle olmamalıydı. Cletus, babasının kalesinden ayrıldığı gün, "Bu, torunlarımıza anlatacağımız bir hikâye olacak," demişti. Will suratını buruşturmuş ve "Eteklerini yukarı sıyırırlar umuduyla meyhane fahişelerine anlatacağımız bir hikâye olacak demek istiyorsun," demişti. Cletus, Will'in sırtına vurmuştu. "Torunların olması için çocukların olması gerek. Çocukların olması için birkaç etek sıyırman lazım." Daha sonra, Kalaslı Kasaba'da, Dornelu adamlar Quentyn'in müstakbel karısının şerefine kadeh kaldırmışlar, düğün gecesiyle ilgili müstehcen şakalar yapmışlar ve görecekleri şeylerden, yapacakları işlerden, kazanacakları şandan bahsetmişlerdi. *Bütün kazandıkları, taşlarla doldurulmuş bir yelken beziydi.*

Will ve Cletus için ne kadar yas tutarsa tutsun, Quentyn'i şiddetle etkileyen, üstadın ölümüydü. Kedry, bütün Özgür Şehirler'in lisanlarını akıcı bir şekilde konuşabiliyordu, Köle Körfezi'nin kıyı şeridi boyunca kullanılan Ghiscar Dili'ni bile biliyordu. Quentyn'in babası, oğlunun ve oğlunun arkadaşlarının yola çıktığı gece, "Üstat Kedry size eşlik edecek," demişti. "Onun tavsiyelerine kulak verin. Hayatının yarısını Dokuz Özgür Şehir'i incelemeye adadı." Quentyn, Üstat Kedry'nin rehberliği olsaydı işlerin çok daha iyi gidip gitmeyeceğini merak etti.

Limandaki kalabalığın içinde ilerlerken, "Birazcık rüzgâr için annemi satardım," dedi Gerris. "Hava, Bakire'nin bacak arası kadar nemli ve henüz öğlen vakti bile değil. Bu şehirden nefret ediyorum."

Quentyn de aynı şeyi hissediyordu. Volantis'in kasvetli ve nemli sıcağı, Quentyn'in gücünü tüketiyor ve kendisini kirli hissetmesine sebep oluyordu. İşin

en kötü kısmı, akşamın herhangi bir rahatlama getirmeyeceğini bilmekti. Lord Yromvood'un arazilerinin kuzeyindeki yüksek çayırlıklarda, gün ne kadar sıcak geçerse geçsin, karanlık çöktükten sonra hava daima kuru ve serin olurdu. Burada durum farklıydı. Volantis'te geceler, neredeyse gündüzler kadar sıcaktı.

"*Tanrıça* yarın sabah Yeni Ghis'e gitmek üzere yelken açıyor," diye hatırlattı Gerris, Quentyn'e. "En azından hedefimize yaklaşacağız."

'Yeni Ghis bir ada, üstelik bundan çok daha küçük bir liman. Hedefimize daha yakın olacağız, evet, ama kendimizi kapana sıkışmış hâlde de bulabiliriz. Üstelik Yeni Ghis, Yunkai'yle müttefik oldu." Bu havadis, Quentyn'i şaşırtmamıştı. Yeni Ghis ve Yunkai'nin ikisi de Ghiscar şehirleriydi. "Eğer Volantis de onlarla işbirliği yaparsa..."

"Batıdiyar'dan bir gemi bulmalıyız," dedi Gerris, "Lannis Limanı'ndan ya da Eski Şehir'den gelen bir ticaret gemisi."

"O gemilerin çok azı bu kadar uzağa gelir. Gelenler de ambarlarını Yeşim Denizi'nin ipekleriyle ve baharatlarıyla doldurup küreklerini eve doğru bükerler."

"Belki de Braavoslu bir gemi? Mor yelkenlerin Yeşim Denizi adalarına ve Asshai'ye kadar gittikleri söylenir."

"Braavoslular'ın kökeni, firari kölelere dayanır. Onlar Köle Körfezi'nde ticaret yapmaz."

"Bir gemi *alacak* kadar altınımız var mı?"

"Peki gemiyi kim yüzdürecek? Sen? Ben?" Dornelular, Nymeria on bin gemisini yaktığından beri asla denizci olmamışlardı. "Valyria'nın çevresindeki denizler son derece tehlikelidir, üstelik korsanlarla doludur."

'Yeterince korsan gördüm. Gemi filan almayalım."

Bu onun için hâlâ bir oyun, diye düşündü Quentyn. *Gerris, bizi Şahin Kral'ın yuvasını bulmak için dağlara çıkardığı zamankinden farksız.* Gerris Drinkwater'ın tabiatında, değil ölebileceklerini, başarısızlığa uğrayabileceklerini düşünmek bile yoktu. Görünüşe göre üç arkadaşının ölümü bile aklını başına getirmemişti. *Aklı başında davranma işini bana bırakıyor. O ne kadar gözü karaysa, benim de o kadar ihtiyatlı olduğumu biliyor.*

"Belki de iri adam haklıdır," dedi Sör Gerris. "Denizi boş ver, yolculuğumuzu karadan tamamlayabiliriz."

"Onun bunu neden söylediğini biliyorsun," dedi Quentyn. "Başka bir gemiye ayak basmaktansa ölmeyi tercih eder." İri adam, yolculuğun her gününde deniz tutması yaşamıştı. Lys'te, gücünü yeniden kazanması dört gün almıştı. Quentyn ve arkadaşları, bir handa odalar tutmak zorunda kalmışlardı, Üstat

Kedry iri adamı kuş tüyü bir yatağa yatırmış, yanaklarına biraz pembelik gelene kadar onu çorbalar ve iksirlerle beslemişti.

Meereen'e karadan gitmek mümkündü, bu kadarı doğruydu. Eski Valyria yolları onları Meereen'e götürürdü. İnsanlar, Özgür Kale'nin muazzam taş yollarına *Ejderha Yolları* derlerdi fakat Volantis'ten Meereen'e giden yolun daha meşum bir adı vardı: Şeytan Yolu.

"Şeytan Yolu tehlikeli ve çok *yavaş,*" dedi Quentyn. "Kraliçenin haberi Kral Toprakları'na gittiğinde, Tywin Lannister onun peşine kendi adamlarını salacak." Quentyn'in babası bundan emindi. "Adamlar bıçaklarla gelecekler. Kraliçeye ilk onlar ulaşırlarsa..."

"Kraliçenin ejderhalarının, adamların kokusunu alacağını ve onları yiyeceğini umalım," dedi Gerris. "Pekâlâ, bir gemi bulamazsak ve sen karadan gitmemize izin vermezsen, Dorne'a dönen bir gemide yerlerimiz de var."

Yenilmiş ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış hâlde Dorne'a mı döneyim? Quentyn babasının hayal kırıklığını kaldıramazdı ve Kum Yılanları'nın tahkiri öldürücü olurdu. Doran Martell, Dorne'un kaderini Quentyn'in ellerine bırakmıştı. Quentyn babasını hayal kırıklığına uğratamazdı, teninde can varken bunu yapamazdı.

Fil arabası demir kasnaklı tekerleklerin üstünde çatırdayarak ve sarsılarak ilerlerken, caddeden ısı dalgaları yükseliyor ve çevreye rüyamsı bir keyfiyet katıyordu. Su kenarı, ambarların ve rıhtımların arasında toplanmış çeşitli dükkânlar ve tezgâhlarla doluydu. Burada taze istiridyeler satın alınabilirdi, burada demir zincirler ve prangalar vardı, burada fildişinden ve yeşimden oyulmuş *cyvasse* taşları vardı. Burada, denizcilerin yabancı tanrılara kurbanlar verdiği tapınaklar ve balkonlardaki kadınların aşağıdaki erkeklere seslendiği yastık evleri de vardı. Bir yastık evinin önünden geçerlerken, "Şuna bir bak," dedi Gerris. "Kadın sana âşık oldu sanırım."

Ve bir fahişenin aşkının fiyatı nedir? Doğruyu söylemek gerekirse, kızlar Quentyn'i tedirgin ediyordu, bilhassa güzel olanlar.

Quentyn, Demir Ormanı'na ilk gittiğinde, Lord Yronwood'un en büyük kızı Ynys'e vurulmuştu. Duygularıyla ilgili tek kelime etmemesine rağmen düşlerini yıllarca beslemişti... ta ki Ynys, Sör Ryon Allyrion'la evlenmek üzere İnayet'e gönderilene dek. Quentyn onu son gördüğünde, Ynys'in göğsünde bir erkek çocuk vardı, bir diğeri de eteğini çekiştiriyordu.

Ynys'ten sonra Drinkwater ikizleri gelmişti; avlanmayı, kuş uçurmayı ve kayalara tırmanmayı seven, Quentyn'in yüzünü kızartan, bir çift esmer genç kız. Kızlardan biri Quentyn'e ilk öpücüğünü vermişti ama Quentyn hangisi olduğunu

hiç bilmemişti. İkizler, arazi sahibi bir şövalyenin kızları olarak, evlenilmeyecek kadar alt tabaka doğumlulardı ama Cletus bu durumun onlarla öpüşmeye engel olmadığını düşünmüştü. “Evlendikten sonra ikizlerden birini metres tutarsın. Ya da ikisini birden, neden olmasın?” Fakat Quentyn, bunun neden olamayacağıyla ilgili sayısız sebep bulmuş ve o andan itibaren ikizlerle karşılaşmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ikinci bir öpüşme hiç gerçekleşmemişti.

Daha yakın bir geçmişte, Lord Yromvood’un en küçük kızı, kalede Quentyn’i takip etmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Ufak tefek ve cılız bir kız olan Gwyneth sadece on iki yaşındaydı. Koyu renk gözleri ve kahverengi saçları sebebiyle, bu mavi gözlü sarışınların hanedanından ayrılıyordu. Bununla birlikte Gwyneth zeki bir kızdı, kelimeleri de ellerini kullandığı kadar iyi kullanıyordu. Ve Quentyn’e, onun çiçek açmasını beklemesi gerektiğini, böylece onunla evlenebileceğini söylemekten hoşlanıyordu.

Bütün bunlar, Ouentyn’in Prens Doran tarafından Su Bahçeleri’ne çağrılmasından önceydi. Ve şimdi, dünyanın en güzel kadını Meereen’de bekliyordu. Quentyn görevini yerine getirmeye ve o kadını eş olarak almaya kararlıydı. *Beni geri çevirmeyecek. Anlaşmayı kabul edecek.* Daenerys Targaryen, Yedi Krallık’ı kazanmak için Dorne’a ihtiyaç duyacaktı, bu aynı zamanda Quentyn’e ihtiyaç duyacağı anlamına geliyordu. *Ama beni seveceği anlamına gelmiyor. Hatta benden hoşlanmayabilir.*

Nehrin denizle birleştiği yerde yol kıvrıldı, dönemeç boyunca hayvan satıcıları kümelenmişti; mücevherli kertenkeleler, şeritli devasa yılanlar, çizgili kuyrukları ve pembe elleri olan küçük maymunlar satıyorlardı. “Şu senin gümüş kraliçe bir maymun ister belki,” dedi Gerris.

Quentyn, Daenerys Targaryen’ın ne isteyebileceğine dair en küçük bir fikre sahip değildi. Babasına, kraliçeyi Dorne’a getireceğine dair söz vermişti ama gittikçe artan bir telaşla bu görev için uygun olup olmadığını merak ediyordu.

Bu görevi ben istemedim, diye düşündü.

Rhoyne’un mavi enginliğinin karşısında Kara Duvar’ı gördü. Duvar, Volantis’in Valyria imparatorluğuna ait bir dış karakoldan başka bir şey olmadığı zamanlarda Valyrialılar tarafından yükseltilmişti. Kaynaşık taşlardan inşa edilmiş muazzam oval duvarın yüksekliği altmış metreydi. Duvar öyle kalındı ki, tepesinde dört atlı altı araba yan yana koşabilirdi, her sene şehrin kuruluşunu kutlamak için yaptıkları gibi. Yabancılar, ecnebiler ve azatlı köleler, içeride

yaşayanların daveti olmaksızın Kara Duvar'a giremezlerdi. İçeride yaşayanlar, yani Eski Kan'ın filizleri, köklerini bizzat Valyria'ya dayandırabilenlerdi.

Seyrüsefer burada daha yoğundu. Quentyn ve Gerris, şehrin iki kanadını birbirine bağlayan Uzun Köprü'nün batı ucuna yakınlardı. Caddeler öküz, at ve fil arabalarıyla doluydu, her biri köprüden geliyor ya da köprüye doğru gidiyordu. Köleler her yerdeydi, böcekler kadar çoklardı, efendilerinin işlerini halletmek için koşuşturuyorlardı.

Balıkçılar Meydanı'yla Tacir Evi'nden fazla uzak olmayan bir noktada, bir yan yoldan bağrışmalar yükseldi. Süslü zırhlar ve kaplan derisi pelerinler giymiş bir düzine Lekesiz mızrakçı hiç yoktan ortaya çıktı, bir filin tepesinde yolculuk eden troykanın geçebilmesi için, ellerini sallayarak insanları yol kenarına ittiler. Troykanın fili, gri derili devasa bir yaratıktı. Hayvana, hareket ettikçe hafifçe şıngırdayan mineli, gösterişli bir zırh giydirilmişti. Filin sırtındaki kule o kadar yüksekti ki, kulenin tepesi, filin o anda altından geçtiği süslemeli taş kemere sürtünüyordu. Quentyn, "Troyka o kadar yüce kabul edilir ki, görevde oldukları yıl boyunca ayaklarının yere değmesine izin verilmez," diyerek arkadaşını bilgilendirdi. "Her yere fillerin sırtında giderler."

"Caddeleri kapatırlar ve bizim gibilerin yetinmesi için arkalarında hayvan pisliği yığınları bırakırlar," dedi Gerris. "Dorne bir prensle idare ediyorken, Volantis'in neden üç prense ihtiyacı var?"

"Troykanın üyeleri ne kraldır ne de prens. Volantis, tıpkı eski Valyria gibi özgür bir kaledir. Bütün özgür arazi sahipleri yönetimi paylaşır. Arazi sahibi olmaları şartıyla kadınlar bile oy kullanabilir. Troykanın üç üyesi, yeni yılın ilk gününe dek hizmet vermek üzere, köklerinin hiç kırılmadan eski Valyria'ya dayandığını ispat edebilen soylu aileler arasından seçilir. Üstat Kedry'nin verdiği kitabı okusaydın bütün bunları sen de bilirdin."

"Kitapta hiç resim yoktu."

"Haritalar vardı."

"Haritalar sayılmaz. Eğer üstat, kitabın kaplanlar ve filler hakkında olduğunu söyleseydi okumayı deneyebilirdim. Şüpheli bir şekilde tarih kitabı gibi görünüyordu."

Araba Balıkçılar Meydanı'nın kenarına vardığında, fil hortumunu kaldırdı ve devasa bir kaz misali öttü; at arabalarından, tahtırevanlardan ve yaya trafiğinden oluşan düğümün içine girmeye gönülsüzdü. Sürücü, hayvanı topuğuyla dürterek hareket halinde tuttu.

Balıkçılar, sabah tuttukları balıkları satmak için bağırıyorlardı. Quentyn iki kelimeden ancak birini anlıyordu ama balıkları tanıması için kelimeleri bilmesi

gerekmiyordu. Morina, yelken balığı ve sardalya gördü. Midye ve istiridye fıçıları gördü. Bir tezgâhın önünde yılan balıkları asılıydı. Bir başka tezgâhta devasa bir su kaplumbağası sergileniyordu; demir zincirlerle bacaklarından asılan hayvan, bir at kadar ağırdı. Deniz suyu ve yosunlarla dolu fıçıların içinde yengeçler debeleniyordu. Satıcıların çoğu, soğan ve pancarla balık parçalan kızartıyor ya da küçük demir kazanlarda biberli balık buğulaması satıyordu.

Meydanın merkezinde, ölmüş bir troyka üyesinin kırık ve başsız heykelinin altında gösteri yapan cücelerin etrafında bir kalabalık toplanmaya başladı. Küçük adamlar ahşap zırhlar giymişlerdi, minyatür şövalyeler bir mızrak müsabakasına hazırlanıyorlardı. Quentyn, cücelerden birinin bir köpeğin sırtına bindiğini gördü, diğeri bir domuzun üstüne atladı... ancak kayıp yere düştü, kalabalıktan cansız bir kahkaha yükseldi.

“Komik görünüyorlar,” dedi Gerris. “Durup dövüşmelerini seyredelim mi? Gülmek sana iyi gelebilir Quent. Bağırsakları yarım yıldır hareket etmeyen yaşlı bir adam gibi görünüyorsun.”

On sekiz yaşındayım, senden altı yıl gencim, diye düşündü Quentyn. Bunu söylemek yerine, “Komik cücelere ihtiyacım yok,” dedi. “Meğerki bir gemileri olsun.”

“Küçük bir gemileri olurdu sanırım.”

Dört katlı bir bina olan Tacir Evi, çevresini saran rıhtımlara, iskelelere ve ambarlara yukarıdan bakıyordu. Burada, Eski Şehir ve Kral Toprakları’ndan gelen tacirler, Braavos’tan, Pentos’tan ve Myr’den gelen meslektaşlarıyla, kıllı Ibbenliler’le, beyaz tenli Qarthlı yolcularla, kömür karası Yaz Adalılar’la, hatta Gölge’nin yanındaki Asshai’den gelen maskeli gölge bağcılarıyla kaynaşıyordu.

Quentyn fil arabasından indiğinde, giydiği deri çizmelere rağmen, ayaklarının altındaki kaldırım taşlarının sıcaklığını hissetti. Tacir Evi’nin dışına, gölgede kalan bir yere ahşap bir masa kurulmuştu. Masa, rüzgârın her iç çekişinde çırpınan mavi beyaz çizgili flamalarla süslenmişti. Sert bakışlı dört paralı asker masanın etrafına yayılmıştı, gelip geçen her adama ve erkek çocuğa sesleniyorlardı. *Rüzgârla Savrulanlar,* Quentyn biliyordu. Çavuşlar, Köle Körfezi’ne doğru yelken açmadan önce, saflarını dolduracak taze et arıyorlardı. *Ve onlara katılacak her adam, Yunkai için yeni bir kılıç demek. Müstakbel karımın kanını içecek yeni bir bıçak demek.*

Rüzgârla Savrulanlar’dan biri, Quentyn ve Gerris’e seslendi.

“Dilinizi konuşamıyorum,” diye karşılık verdi Quentyn. Yüksek Valyria Dili’ni okuyup yazabiliyordu ama konuşmasını geliştirmemişti. Ve Volantisli elma, Valyrialı ağacın epey uzağına düşmüştü.

Ortak Dil'i kullanarak, "Batı Diyarlı mısın?" diye sordu adam.

"Dorneluyum. Efendim bir şarap taciri."

"Efendi? Boş versene. Sen bir köle misin? Bize katıl ve kendi kendinin efendisi ol. Yatağında mı ölmek istiyorsun? Sana kılıç ve mızrak kullanmayı öğretiriz. Hırpani Prens'le birlikte savaşa gidersin ve bir lorddan daha zengin hâlde evine dönersin. Eğer yeterince erkeksen canın ne isterse alırsın; oğlanlar, kızlar, altın. Biz Rüzgârla Savrulanlar'ız ve tanrıçayı arkadan düzeriz."

Paralı askerlerden ikisi, bir marşın sözlerini haykırarak şarkı söylemeye başladılar. Quentyn, sözleri, şarkının ana fikrini kavrayacak kadar anladı. *Biz Rüzgârla Savrulanlar'ız*, diyordu adamlar. *Bizi doğuya, Köle Körfezi'ne savur, kasap kralı öldüreceğiz ve ejderha kraliçesini düzeceğiz.*

"Eğer Cletus ve Will hâlâ bizimle olsalardı, iri adamla birlikte geri dönüp bu herifleri öldürürdük," dedi Gerris.

Cletus ve Will öldüler. "Onlara aldırış etme," dedi Quentyn. Tacir Evi'nin kapısından içeri girerlerken, paralı askerler onların arkasından aşağılayıcı sözler bağırdılar, kansız korkaklar ve ürkmüş kızlar olduklarını söyleyip alay ettiler.

İri adam, ikinci kattaki odada bekliyordu. Han, Çayırkuşu'nun kaptanı tarafından övgüyle tavsiye edilmişti ama bu, Quentyn'in değerli eşyalarını ve altınlarını korumasız bırakacağı anlamına gelmiyordu. Her limanın hırsızı, faresi, fahişesi olurdu ve Volantis birçok limandan daha fazlasına sahipti.

Quentyn ve Gerris'i içeri almak için kapının sürgüsünü geri çekerken, "Sizi aramak için dışarı çıkmak üzereydim," dedi Sör Archibald Yronwood. Şövalyeye *iri adam* olarak hitap etmeyi başlatan, şövalyenin kendi kuzeni Cletus'tu ama bu hak edilmiş bir isimdi. Arch'ın boyu bir doksan sekizdi, omuzlan genişti, göbeği kocamandı, bacakları ağaç gövdeleri gibiydi, elleri domuz budu boyutundaydı ve adamın bahsedilecek bir boynu yoktu. Bir çocuk hastalığı sebebiyle saçsız kalmıştı. Arch'ın kel kafası,

Quentyn'e pembe ve pürüzsüz bir kaya parçasını hatırlatıyordu. "Anlatın bakalım," dedi Arch talepkâr bir ses tonuyla, "kaçakçı ne söyledi? Bir teknemiz var mı?"

"Bir gemi," diye düzeltti Quentyn. "Evet, bizi gemiye alacak ama sadece en yakın cehenneme kadar götürecek."

Gerris, bel vermiş yatağa oturup çizmelerini çıkardı. "Dorne anbean kulağa daha cazip geliyor."

"Ben hâlâ, Şeytan Yolu'ndan gitmenin daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi iri adam. "İnsanların söylediği kadar tehlikeli olmayabilir. Ve eğer o kadar tehlikeliyse, onunla yüzleşmeye cesaret eden adamlar için daha büyük şöhret

anlamına gelir. Ben ve çekicim, Drinkwater ve kılıcı varken, kim bizi taciz etmeye yeltenebilir? Bu, herhangi bir şeytanın hazmedebileceğinden fazla.” ‘Ya Daenerys biz ona ulaşamadan evvel ölürse?” dedi Quentyn. “Bir gemimiz olmak zorunda. O gemi *Macera* bile olsa.” Gerris güldü. “O kokuya aylar boyu tahammül etmeye razıysan, Daenerys’i umutsuzca istiyor olmalısın. Ben, üç günün ardından, beni öldürmeleri için denizcilere yalvarıyor olurum. Hayır prensim, sana yalvarıyorum, *Macera* olmaz.”

“Daha iyi bir yol biliyor musun?” diye sordu Quentyn. “Biliyorum. Şimdi aklıma geldi. Bazı riskleri var ve senin onurlu bulacağın bir yol değil... ama seni kraliçene, Şeytan Yolu’ndan daha hızlı bir şekilde götürür.”

“Anlat,” dedi Quentyn Martell.

JON

Jon Kar, kelimeler bulanıklaşıp birbirlerine karışana kadar mektubu okudu. *Bunu imzalayamam. Bunu imzalamayacağım.*

Parşömeni neredeyse o anda ve oracıkta yakacaktı. Bunu yapmak yerine bir yudum bira içti, dün gece tek başına yediği akşam yemeğinden kalan yarım kupa biranın tortularını, imzalamak zorundayım. Beni lord kumandan olarak seçtiler. Sur benim, Nöbet de öyle. Gece Nöbetçileri taraf tutmaz.

Efkârlı Edd, Şebboy'un dışarıda beklediğini haber vermek için kapıyı açtığında Jon rahatladı, Üstat Aemon'ın mektubunu kenara koydu. "Onu göreceğim." Bundan dehşet duyuyordu. "Bana Sam'i bul. Şebboy'dan sonra onunla konuşmak istiyorum."

"Aşağıda, kitaplarla birliktedir. Eski rahibim, kitapların konuşan ölü adamlar olduğunu söylerdi. Bence ölü adamlar sessiz durmalı. Kimse ölü bir adamın gevezeliklerini duymak istemez." Efkârlı Edd, solucanlar ve örümcekler hakkında homurdanarak dışarı çıktı.

Şebboy, içeri girer girmez dizlerinin üstüne çöktü. Jon, masanın etrafını dolaştı ve kızı yukarı çekerek ayağa kaldırdı. "Benim için diz çökmene gerek yok. Bu sadece krallar için." Şebboy, bir eş ve bir anne olmasına rağmen Jon'un gözünde hâlâ yarı çocuktu, Sam'in eski pelerinlerine sarman zayıf, küçücük bir şeydi. Şebboy'un giydiği pelerin öyle büyüktü ki, katlarının altına birçok kız saklanabilirdi. "Bebekler iyi mi?" diye sordu Jon.

Yabanıl kız, başlığının altından ürkekçe gülümsedi. "Evet lordum. İkisini de yetecek kadar sütüm olmayacağından korkmuştum ama onlar emdikçe daha çok sütüm geldi. Güçlü bebekler."

"Sana söylemesi zor bir konu var." Jon az kalsın, *isteyeceğim bir şey var,* diyecekti ama son anda kendini tuttu.

"Mance mi? Val, Mance'in canını bağışlaması için krala yalvardı. Mance'in yaşaması karşılığında, bir diz çökenle evleneceğini ve adamın boğazını asla kesmeyeceğini söyledi. Şu Kemik Lordu'nun canı bağışlanacak. Craster eskiden, Kemik Lordu kaleye yaklaşacak olursa adamı öldüreceğini söylerdi. Mance o

adamın yaptığı şeylerin yarısını bile yapmadı.”

Mance’in bütün yaptığı, bir vakitler koruyacağına dair ant içtiği diyarın üstüne bir ordu yürütmekti. “Mance bizim sözlerimizi söyledi Şebboy. Sonra pelerininden vazgeçti, Dalla’yla evlendi ve kendini Sur’un Ötesindeki Kral ilan etti. Onun hayatı artık kralın ellerinde. Hakkında konuşmamız gereken kişi o değil. Onun oğlu. Dalla’nın çocuğu.”

“Bebek mi?” Şebboy’un sesi titriyordu. “O asla bir yemin bozmadı lordum. Bütün yaptığı uyumak, ağlamak ve süt emmek. Kimseye zarar vermedi. Onu yakmalarına müsaade etmeyin. Onu kurtarın, lütfen.”

“Bunu sadece sen yapabilirsin Şebboy,” dedi Jon.

Başka bir kadın; Jon’a bağırır, lanetler okur, yedi cehenneme gitmesini söylerdi. Başka bir kadın; öfkeyle Jon’a saldırır, onu tokatlar, tekmeler, tırnaklarıyla onun gözlerini tırmalardı. Başka bir kadın, isyanını Jon’un yüzüne çarpardı.

Şebboy başını sağa sola salladı. “Hayır. Lütfen, hayır.”

Kuzgun, kelimeyi tekrarladı. “*Hayır,*” diye bağırdı.

“Teklifimi reddedersen çocuğu yakarlar. Yarın ya da bir sonraki gün değil ama yakında... Melisandre ne zaman bir ejderhayı uyandırmaya, rüzgâr çıkarmaya ya da kral kanı gerektiren bir büyü yapmaya ihtiyaç duyarsa. Mance o zamana kadar kül ve kemikten ibaret olacak, Melisandre ateş için Mance’in oğlunu isteyecek ve Stannis onu reddetmeyecek. Eğer çocuğu uzaklara götürmezsen, Melisandre onu yakacak.”

“Gideceğim,” dedi Şebboy. “Çocuğu götüreceğim, ikisini de götüreceğim, Dalla’nın oğlunu ve *benimkini.*” Kızın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Mum ışığı gözyaşlarını pırıldatmasa, Jon kızın ağladığını asla anlamayabilirdi. Craster’ın karıları, kızlarına, gözyaşlarını yastıklara akıtmayı öğretmiş olmalılardı. Belki de kızlar dışarıda, Craster’ın yumruklarından iyice uzakta ağlıyorlardı.

Jon, kılıç elinin parmaklarını kapadı. “İki çocuğu birden alırsan, kraliçenin adamları peşine düşer ve seni sürükleyerek geri getirirler. Çocuk yine yanar... onunla birlikte sen de yanarsın.” *Eğer onu teselli edersem, gözyaşlarının beni etkileyeceğini düşünür. Geri adım atmayacağımı anlamak zorunda.* “Tek çocuk götüreceksin ve o çocuk Dalla’nın oğlu olacak.”

“Bir anne, oğlunu terk edemez, ederse sonsuza kadar lanetlenir. Bir *oğul* terk edilemez. Onu *kurtardık.* Sam ve ben. Lütfen. Lütfen lordum. Onu soğuktan kurtardık.”

“İnsanlar, donarak ölmenin neredeyse huzurlu olduğunu söylerler. Ama

ateş... şu mumu görüyor musun Şebboy?”

Şebboy aleve baktı. “Evet.”

“Ona dokun. Elini alevin üzerine koy.”

Kızın kahverengi iri gözleri daha da irileşti. Kız hareket etmedi.

“Yap.” Çocuğu öldür. “Şimdi.”

Şebboy, titreyerek uzattığı elini, mum alevinin epey üzerinde tuttu.

“Aşağı. Alevin seni öpmesine izin ver.”

Şebboy elini aşağı indirdi. Bir santim. Bir santim daha. Alev tenini yaladığında, kız elini hızla geri çekti ve hıçkırmaya başladı.

“Ateş, ölmek için zalim bir yoldur. Dalla bu çocuğa hayat vermek için öldü ama sen onu büyüttün, bağrına bastın. Kendi çocuğunu buzdan kurtardın. Şimdi de Dalla’nın çocuğunu ateşten kurtar.”

“O zaman benim bebeğimi yakarlar. Kırmızı kadın. Eğer Dalla’nın bebeğini alamazsa benimkini yakar.”

“Senin oğlunda kral kanı yok. Melisandre senin oğlunu ateşe vererek bir şey kazanamaz. Stannis özgür insanların onun için savaşmasını istiyor, iyi bir sebep olmadan bir masumu öldürmez. Oğlun güvende olacak. Onun için bir sütanne bulacağım. Oğlun burada, Kara Kale’de, benim korumam altında büyüyecek. Avlanmayı ve at sürmeyi öğrenecek. Kılıçla, baltayla ve yayla dövüşmeyi öğrenecek. Okuma yazma öğrenmesini bile sağlayacağım.” *Sam bundan hoşlanır.* “Ve yeterince büyüdüğünde, kim olduğuyla ilgili gerçeği bilecek. Eğer isterse, seni arayıp bulmakta özgür olacak.” “Onu bir kargaya dönüştüreceksiniz.” Şebboy, solgun elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Yapamam. Yapamam.”

Çocuğu öldür, diye düşündü Jon. “Yapacaksın. Aksi takdirde, Dalla’nın oğlunun yandığı gün sen de öleceksin.”

“Öl,” diye bağırdı Yaşlı Ayı’nın kuzgunu. “Öl, öl, öl,”

Şebboy, kamburlaşmış ve küçülmüş bir hâlde oturdu. Mum alevine bakıyordu, gözlerinde yaşlar ışıldıyordu. “Gidebilirsin,” dedi Jon sonunda. “Bu meseleden kimseye bahsetme ama ilk ışıklardan bir saat önce yola çıkacak şekilde hazırlık yap. Adamlarım gelip seni alacak.” Şebboy ayağa kalktı. Solgun ve suskun bir hâlde odadan çıktı, bir kez olsun arkasına bakmadı. Jon, silahhaneyi hızla geçen kızın ayak seslerini duydu. Şebboy neredeyse koşuyordu.

Jon, odanın kapısını kapatmaya gittiğinde, örsün altına uzanmış olan Hayalet’i gördü. Beyaz ulu kurt bir öküz kemiğini çiğniyordu, Jon’un yaklaştığını fark edince bakışlarını yukarı kaldırdı. “Geri dönmenin zamanı

gelmiş de geçmişti bile," dedi Jon, Üstat Aemon'ın mektubunu bir kez daha okumak için sandalyesine döndü.

Birkaç dakika sonra, bir kitap yığınıyla birlikte Samwell Tarly geldi. Sam içeri girer girmez, Mormont'un kuzgunu mısır talebiyle delikanlıya uçtu. Sam, kuzgunun isteğini yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı, kapının yanındaki çuvalın içinden biraz mısır alarak kuzguna verdi. Kuzgun, Sam'in avcunu delmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Sam uludu, kuş havalandı, mısırlar etrafa saçıldı. "Şu sefil kuş, derini yırttı mı?" diye sordu Jon.

Sam eldivenini dikkatlice çıkardı. "Yırttı. *Kanıyorum."*

"Nöbet için hepimiz kan döktük. Daha kalın eldivenler tak." Jon, ayağını kullanarak Sam'e doğru bir sandalye itti. "Otur ve şuna bir bak." Parşömeni Sam'e uzattı.

"Bu ne?"

"Kâğıttan bir kalkan."

Sam mektubu ağır ağır okudu. "Kral Tommen'a bir mektup?"

"Kışyarı'nda, Tommen ahşap bir kılıçla kardeşim Bran'a karşı dövüşmüştü," dedi Jon. "Dolgulu tuniği o kadar kalındı ki, çocuk doldurulmuş ördek gibi görünüyordu. Bran onu yere devirmişti." Pencereye gidip panjurları açtı. "Gel gör ki Bran öldü ve pembe suratlı tıknaz Tommen, altın renkli buklelerinin üstüne yuvalanmış bir taçla Demir Taht'ta oturuyor."

Sam, Jon'un söylediklerine tuhaf bir bakışla karşılık verdi ve bir an için, bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü. Bunu yapmak yerine yutkundu ve parşömene geri döndü. "Mektubu imzalamamışsın."

Jon başını salladı. "Yaşlı Ayı, Demir Taht'tan yüzlerce kez yardım dilendi. Ona Janos Slynt'i gönderdiler. Hiçbir mektup Lannisterlar'ın bizi daha çok sevmesini sağlayamaz. Hele ki Stannis'e yardım ettiğimizi duyarlarsa."

"Sadece Sur'un müdafaasına yardım ediyoruz. Stannis'in isyanına değil. Mektupta yazan şey bu."

"Aradaki fark Lord Tywin'in gözünden kaçabilir." Jon mektubu geri aldı. "Bize neden şimdi yardım etsin? Daha önce hiç etmedi."

"Pekâlâ, Lord Tywin, Kral Tommen oyuncaklarıyla oynarken Stannis'in diyarı savunmak üzere Sur'a geldiğinin söylenmesini istemez. Bu, Lannister Hanedanı'na tahkir getirir."

"Ben Lannister Hanedanı'na ölüm ve yıkım götürmek istiyorum, tahkir değil." Jon mektuptan okudu. "*Gece Nöbetçileri, diyarın savaşlarında yer almaz,"* diye okudu. "*Bizim yeminimiz diyara verilmiştir ve diyar şu anda büyük bir vahamet içindedir. Stannis Baratheon, Sur'un ötesindeki düşmanlarımıza*

karşı verdiğimiz mücadelede bize yardım ediyor, bununla birlikte bizler onun adamları değiliz...”

Sam, oturduğu yerde kıpırdandı. “Evet, *değiliz.* Öyle miyiz?” “Stannis’e yiyecek, barınak ve Gece Kalesi’ni bahşettim. İlaveten, özgür insanlardan bazılarını Lütuf a yerleştirme izni verdim. Hepsi bu.”

“Lord Tywin bunun çok fazla olduğunu söyleyecek.”

“Stannis yetersiz olduğunu söylüyor. Bir krala ne kadar çok verirsen o daha fazlasını ister. Her iki yanında da dipsiz uçurumlar olan buz bir köprüde yürüyoruz. Bir kralı memnun etmek yeterince zor. İki kralı memnun etmek neredeyse imkânsız.” “Evet ama... eğer Lannisterlar galip gelirse ve Lord Tywin, Stannis’e yardım ederek krala ihanet ettiğimize karar verirse, bu Gece Nöbetçileri’nin sonu olabilir. Tywin’in arkasında Yüksek Bahçe’nin bütün kuvveti var. Üstelik Lord Tywin, Karasu’da Lord Stannis’i yenilgiye uğrattı.”

“Karasu bir tek mücadeleydi. Robb bütün mücadelelerini kazandı ve buna rağmen başım kaybetti. Stannis kuzeyi ayaklandırabilirse...”

Sam bir an tereddüt etti ve “Lannisterlar’ın kendi kuzeyli adamları var. Lord Bolton ve onun piçi,” dedi.

“Stannis de Karstarklar’a sahip. Eğer Beyaz Liman’ı kazanabilirse...”

“Eğer,” diye vurguladı Sam. “Eğer kazanamazsa... kâğıttan bir kalkan bile hiç olmayan bir kalkandan iyidir lordum.”

“Sanırım öyle.” *Hem Sam, hem Aemon.* Jon, nedense, Sam Tarly’nin meseleye daha farklı bakacağını ummuştu. *Bunlar sadece mürekkep ve parşömen.* Kaderine teslim olmuş bir hâlde tüy kalemi aldı ve mektubu imzaladı. . “Mühür mumunu getir.” *Fikrimi değiştirmeden önce.* Sam, Jon’un emrine itaat etmek için hareketlendi. Jon, Lord Kumandan mührünü parşömene bastı ve mektubu Sam’e uzattı. “Giderken bunu Üstat Aemon’a götür ve ona, Kral Toprakları’na bir kuş göndermesini söyle.”

“Söyleyeceğim.’’ Sam’in sesi rahatlamış gibi çıkıyordu. “Lordum, sormamda sakınca yoksa... Şebboy’u buradan ayrılırken gördüm. Ağlamak üzereydi.”

“Val onu yine Mance adına yalvarması için göndermiş,” diye yalan söyledi Jon. Bir süre için Mance’ten, Stannis’ten, Asshaili Melisandre’den bahsettiler, ta ki, kuzgun son mısırını yiyene ve *“Kani”* diye bağırana dek.

“Şebboy’u gönderiyorum,” dedi Jon. “Onu ve oğlunu. Oğlanın süt kardeşi için yeni bir sütanne bulmamız gerek.”

“Bulana kadar keçi sütü işe yarar. Bebekler için inek sütünden daha iyidir.” Göğüsler hakkında konuşmak Sam’i açıkça rahatsız ediyordu, Sam birdenbire

tarihten ve yüzlerce yıl önce yaşayıp ölmüş çocuk kumandanlardan bahsetmeye başladı. Jon, arkadaşının sözünü kesti. “Bana işe yarar bir şeyler anlat. Düşmanımızla ilgili bir şeyler anlat.”

“Ötekiler.” Sam dudaklarını yaladı. “Vakayinamelerde onlardan bahsediliyor ama düşündüğüm kadar fazla değil. Bulduğum ve göz attığım vakayinamelerden bahsediyorum. Bulamadıklarım var, biliyorum. Eski kitaplardan bazıları parçalanıyor. Çevirmeye çalıştığım sayfalar ufalanıyor. Ve en eski kitaplar... ya ufalanıp yok olmuşlar ya da henüz bakmadığım bir yere saklanmışlar... belki de o kitaplar yok ve asla olmadılar. Elimizdeki en eski tarihler, Andallar’ın Batıdiyar’a gelişinden sonra yazılmış. İlk İnsanlar, sadece kayalara kazınmış hiyeroglifler bırakmış. Dolayısıyla; Kahramanlar Çağı, Alacakaranlık Çağı ve Uzun Gece hakkında bildiğimizi düşündüğümüz her şey, bazı rahiplerin o vakitlerden binlerce yıl sonra tuttuğu kayıtlardan geliyor. Hisar’da bütün bunları sorgulayan aliüstatlar var. Bu eski tarih kitapları, yüzlerce yıl hüküm sürmüş krallarla ve henüz şövalyeler *bile yokken* binlerce yıl at sürmüş şövalyelerle dolu. Hikâyeleri biliyorsun; Mimar Brandon, Symon Yıldızgöz, Gece Kralı... senin, Gece Nöbetçileri’nin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandan’ı olduğunu söylüyoruz ama bulduğum en eski liste altı yüz yetmiş dört kumandan gösteriyor. Listenin hangi vakitte yazıldığına bakarsak...” Jon, “Uzun zaman önce yazılmış,” diyerek Sam’in sözünü kesti. “Ya Ötekiler?”

“Ejderhacamından bahsedildiğini gördüm. Kahramanlar Çağı’nda, ormanın çocukları Gece Nöbetçileri’ne her yıl obsidiyen hançerler verirmiş. Ötekiler hava soğuduğunda geliyor, hikâyelerin çoğu bu hususta hemfikir. Yahut, Ötekiler geldiğinde hava soğuyor. Bazen kar fırtınaları sırasında ortaya çıkıyorlar ve gökyüzü açıldığında eriyerek yok oluyorlar. Işıktan ve güneşten saklanıyorlar ve geceleri görünüyorlar yahut onlar göründüğünde gece çöküyor. Bazı hikâyeler, onların hayvan cesetleri sürdüğünü söylüyor. Ayılar, ulu kurtlar, mamutlar, atlar; hayvan ölü olduğu sürece ne sürdüklerinin önemi yok. Minik Paul’ü öldüren Öteki, ölü bir at sürüyordu, yani hikâyelerin bu kısmının gerçek olduğu ortada. Bazı kayıtlar devasa buz örümceklerden de bahsediyor. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Ötekiler’e karşı dövüşülen bir mücadelede ölenler yakılmalı; aksi takdirde ölüler, Ötekiler’in köleleri olarak yeniden canlanıyor.”

“Bütün bunları biliyoruz. Soru şu; onlarla nasıl savaşacağız?” “Hikâyelere inanacak olursak, Ötekiler’in zırhı sıradan bıçaklara karşı dayanıklı,” dedi Sam “ve kendi kılıçları, her çeşit çeliği parçalayacak kadar soğuk. Bununla birlikte, ateşten korkuyorlar ve obsidiyene karşı savunmasızlar.” Tekinsiz Orman’da yüzleştiği Öteki’ni hatırladı. Sam onu Jon’un yaptığı ejderhacamı hançerle

bıçakladığında, Öteki eriyip yok olmuştu. “Ötekiler’i ejderhaçeliği ile katleden son kahramandan bahseden bir Uzun Gece kaydı buldum, iddiaya göre Ötekiler, ejderhaçeliğinin karşısında duramıyor.”

“Ejderhaçeliği?” Bu, Jon için yeni bir isimdi. “*Valyria* çeliği mi?”

“Benim de ilk düşüncem buydu.”

“Yani Yedi Krallık’ın lordlarını, Valyria kılıçlarını bize vermeye ikna edersem hepsi kurtulacak mı? Bu zor olmaz.” *Kalelerinden ve sikkelerinden vazgeçmelerini istememden daha zor olmaz.* Jon acı bir kahkaha attı. “Ötekiler’in kim olduğunu öğrendin mi? Nereden geldiklerini, ne istediklerini?”

“Henüz değil lordum ama yanlış kitapları okuyor olabilirim. Henüz bakmadığım yüzlerce kitap var. Bana daha fazla vakit ver ve bulunacak ne varsa bulayım.”

“Daha fazla vakit yok. Eşyalarını toplaman gerek Sam. Şebboy’la gidiyorsun.”

“Gitmek?” Sam, ağzı açık bir hâlde Jon’a baktı, sanki kelimenin manasını bilmiyordu. “Gitmek? Gidiyor muyum? Doğugözcüsü’ne mi lordum? Ya da... ben nereye...”

“Eski Şehir’e.”

“Eski Şehir?” diye tekrarladı Sam, sesi tiz bir cırlamaydı. “Aemon da gidiyor.”

“Aemon? Üstat Aemon? Ama... üstat yüz iki yaşında lordum, gidemez... onu ve beni mi gönderiyorsun? Kuzgunlarla kim ilgilenecek? Hastalanır ya da yaralanırlarsa kim...”

“Clydas. Yıllardır Aemon’ın yanında.”

“Clydas sadece bir kâhya, üstelik gözleri kötüleşiyor. Bir üstada ihtiyacın var. Üstat Aemon çok narin. Bir deniz yolculuğu... Üstat yaşlı bir adam ve...”

“Hayatı tehlikede olacak. Bunun farkındayım Sam. Fakat buradaki tehlike daha büyük. Stannis, Aemon’ın kim olduğunu biliyor. Şayet kırmızı kadın, büyüleri için kral kanı isterse...”

“Ah.” Sam’in tombul yanakları soldu.

“Dareon, Doğugözcüsü’nde sana katılacak. Onun şarkıları sayesinde güneyde birkaç adam kazanacağımızı umuyorum. *Karakuş* sizi Braavos’a götürecek. Oradan Eski Şehir’e geçişinizi kendiniz ayarlayacaksınız. Eğer hâlâ Şebboy’un bebeğinin senin piçin olduğunu iddia etmek niyetindeysen, kızı ve bebeği Boynuz Tepe’ye gönder. Değilsen, Aemon kızı hizmetçi olarak Hisar’a yerleştirecek.”

“Benim pipiçim. Evet... annem ve kız kardeşlerim, Şebboy’a ve bebeğe

yardım ederler. Dareon, Şebboy'u benim yerime Eski Şehir'e götürebilir. Emrettiğin gibi her öğleden sonra Ulmer'la ok talimi yapıyorum... tamam, mahzende olduğum zamanlar dışında... ama sen Ötekiler hakkında araştırma yapmamı söyledin. Uzunyay omuzlarımı ağrıtıyor ve parmaklarımın su toplamasına sebep oluyor." Jon'a patlayan su kesesini gösterdi. "Yine de yapıyorum. Artık hedefleri daha sık vuruyorum ama yine de, bu güne kadar yay büken okçuların en kötüsüyüm. Ulmer'in hikâyelerini seviyorum. Biri o hikâyeleri yazmalı ve kitap hâline getirmeli." "Sen yaz. Hisar'da parşömen ve mürekkep var, uzunyaylar da var. Senden talimlere devam etmeni bekliyorum. Sam, Gece Nöbetçileri'nde ok fırlatabilen yüzlerce adam var fakat okuma yazma bilen sadece bir avuç adam var. Senin, benim yeni üstadım olman gerek."

"Lordum, benim işim burada, kitaplar..."

"...sen bize geri döndüğünde hâlâ burada olacak."

Sam, elini boğazına koydu. "Lordum, Hisar... orada insana ceset kestiriyorlar. Bir zincir takamam."

"Takabilirsin. Takacaksın. Üstat Aemon yaşlı ve kör. Gücü tükeniyor. O öldüğünde yerini kim alacak? Gölge Kule'deki Üstat Mullin bir âlim olduğundan çok bir savaşçı. Doğugözcüsü'nün Üstat Harmune'u ayık olduğundan çok sarhoş."

"Eğer Hisar'dan daha çok üstat istersen..."

"İsteyeceğim. Herkese ihtiyacımız olacak. Lâkin Aemon Targaryen'ın yerini doldurmak kolay değil." *Bu iş umduğum gibi gitmiyor.* Jon, Şebboy'un zor olacağını biliyordu ama Sam'in, Eski Şehir'in sıcaklığını Sur'un tehlikelerine tercih edeceğini varsaymıştı. "Bunun seni mutlu edeceğinden emindim," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Hisar'da o kadar çok kitap var ki kimse hepsini birden okumayı umamaz. Orada iyi olacaksın Sam, olacağını biliyorum." "Hayır. Kitapları okuyabilirim ama... bir üstat, bir şifacı olmak zorundadır ve kan beni bayıltıyor." Sam, Jon'un görmesi için titrek elini kaldırdı. "Ben Korkak Sam'im, Katil Sam değil." "Korkak mı? Neden korkuyorsun? Yaşlı adamların azarlamalarından mı? Sam, sen Yumruk'u kuşatan yaratıkları gördün; bir dalga hâlinde gelen kara elli ve parlak mavi gözlü yaşayan ölüleri. Sen bir Öteki öldürdün."

"E-e-e-ejderhacamı öldürdü, ben değil."

"Sessiz ol," diye çıkıştı Jon. Şebboy'dan sonra, şişman çocuğun korkuları için sabrı kalmamıştı. "Beni Lord Kumandan yapmak için yalan söyledin ve komplo kurdun. Bana *itaat* edeceksin. Hisar'a gidecek ve bir zincir döveceksin. Eğer ceset kesmen gerekiyorsa öyle olsun. En azından, Eski Şehir'deki cesetler

buna itiraz etmeyecek.”

“Lordum, ba-ba-ba babam, Lord Randyll... o... bir üstadın hayatı *kölelikle* geçer. Tarly Hanedanı’nın hiçbir oğlu hiçbir zaman zincir takmamıştır. Boynuz Tepe’nin erkekleri önemsiz lordların önünde eğilmez ve onlara yaltaklanmaz. Jon, *babama* itaatsizlik edemem.”

Çocuğu öldür, diye düşündü Jon. içindeki çocuğu. Ve onun içindeki çocuğu, ikisini birden öldür seni kahrolası piç. “Senin baban yok. Sadece kardeşlerin var. Sadece biz varız. Hayatın Gece Nöbetçileri’ne ait. Şimdi git ve iç çamaşırlarını bir torbaya doldur, Eski Şehir’e götürmek istediğin bütün eşyalarınla birlikte. Bugünden itibaren kendine korkak *demeyeceksin.* Geçen yıl içinde, pek çok adamın bütün hayatı boyunca yüzleşmediği şeylerle yüzleştin. Hisar’la da yüzleşebilirsin ama onunla Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşi olarak yüzleşeceksin. Sana cesur olmanı emredemem ama korkularını saklamanı *emredebilirim.* Sen yeminin sözlerini söyledin Sam. Hatırlıyor musun?”

“Ben... ben deneyeceğim.”

“Denemeyeceksin. İtaat edeceksin.”

“İtaat.” Mormont’un kuzgunu büyük siyah kanatlarını çırptı.

Sam teslim olmuş gibi görünüyordu. “Lordum nasıl emrederse. Üstat Aemon biliyor mu?”

“Bu, benim olduğu kadar onun da fikriydi.” Jon, Sam için kapıyı açtı. “Veda yok. Bundan ne kadar az insanın haberi olursa o kadar iyi. Şafaktan bir saat önce, hayvan mezarlığında.”

Sam, Jon’dan, Şebboy’un kaçtığı gibi kaçtı.

Jon yorgundu. *Uykuya ihtiyacım var.* Gecenin yarısını haritaları inceleyerek mektuplar yazarak ve Üstat Aemon’la planlar yaparak ayakta geçirmişti. Dar yatağına uzandıktan sonra bile rahatlayamamıştı. Bugün nelerle yüzleşeceğini biliyordu ve kendini Üstat Aemon’ın son sözlerini düşünüp huzursuzca kıpırdanırken bulmuştu. “Lorduma son bir tavsiyede bulunmama izin ver,” demişti yaşlı adam, “kardeşimle son görüşmemizde ona da aynı tavsiyede bulunmuştum. Büyük Konsey tarafından Demir Taht’a oturtulduğunda, kardeşim otuz üç yaşındaydı. Kendi çocukları olan yetişkin bir adamdı ama bazı açılardan hâlâ çocuktu. Yumurta’da hepimizin sevdiği bir tatlılık, bir masumiyet vardı. Sur’a gelmek üzere gemiye bindiğim gün, *içindeki çocuğu öldür,* dedim ona. *Hükmetmek için bir erkek gerek. Bir Aegon değil, bir Yumurta değil. Çocuğu öldür ve erkeğin doğmasına izin ver.”* Yaşlı adam, Jon’un yüzüne dokunmuştu. “Sen şu an Yumurta’nın yarı yaşındasın. Ve korkarım ki senin yükün daha zalim bir yük. Hakimiyetinden çok az keyif alacaksın. Lâkin sende, yapılması gereken

şeyleri yapmaya yetecek kadar kuvvet olduğunu düşünüyorum. Çocuğu öldür Jon Kar. Kış neredeyse üstümüzde. Çocuğu öldür ve erkeğin doğmasına izin ver.”

Jon pelerinini giydi ve dışarı çıktı. Her gün Kara Kale’yi dolaşıyor, nöbetteki adamları ziyaret ediyor ve raporları ilk ağızdan duyuyordu, ok hedeflerindeki Ulmer’i ve öğrencilerini izliyordu, hem kralın hem de kraliçenin adamlarıyla konuşuyordu, ormana göz atmak için Sur’un buzlu tepesinde yürüyordu. Hayalet onu takip ediyordu, Jon’un yanında beyaz bir gölgeydi.

Jon yukarı çıktığında, Sur’un sorumluluğu Kedge Akgöz’deydi. Kedge, kırk küsur isim günü görmüştü, bunlardan otuzu Sur’daydı. Adamın sol gözü kördü, sağ gözü zalimdi. Vahşi doğada, bir balta ve bir atla tek başınayken, Nöbet’teki herkesten daha iyi bir korucuydu ama diğer adamlarla hiçbir zaman iyi geçinememişti. “Sessiz bir gün,” dedi Jon’a. “Yanlış yol şövalyeleri dışında rapor edilecek bir şey yok.”

‘Yanlış yol şövalyeleri mi?”

Kedge sırıttı. “Bir çift şövalye. Bir saat önce atlarla geçtiler, Kral Yolu’nu güneye doğru takip ediyorlardı. Dywen onları gördüğünde, güneyli aptalların yanlış yoldan gittiğini söyledi.’’ “Anlıyorum,” dedi Jon.

Dywen’ın kendisinden daha fazla bilgi aldı. Yaşlı ormancıyı barakada, bir kâse arpa çorbasını mideye indirirken yakaladı. “Evet lordum, onları gördüm,” dedi adam. “Horpe ve Massey. Stannis tarafından gönderildiklerini iddia ettiler ama nereye, niçin gittiklerini ve ne zaman döneceklerini söylemediler.”

Sör Richard Horpe ve Sör Justin Massey’nin her ikisi de kraliçenin adamlarıydı ve kralın konseylerinde yüksek yerleri vardı. *Stannis’in aklından geçen bir keşif gezisiyse, bir çift sıradan hürsüvari işe yarardı*, diye düşündü Jon, *ama şövalyeler, ulaklık ve elçilik yapmak için daha uygunlar.* Cotter Pyke, Doğugözcüsü’nden, Soğan Lordu’nun ve Salladhor Saan’ın, Lord Manderly’yle görüşmek üzere Beyaz Liman’a doğru yelken açtıklarına dair haber yollamıştı. Stannis’in başka elçiler yollaması akla uygundu. Majesteleri sabırlı bir adam değildi.

Yanlış yol şövalyelerinin geri dönüp dönmeyeceği bir diğer soruydu. Şövalye olabilirlerdi ama kuzeyi tanımıyorlardı. *Kral Yolu boyunca gözler var ve hepsi dostane değiller. Bırak da Stannis’in sırları olsun. Tanrılar biliyor ki benim de sırlarım var.*

Hayalet o gece yatağın ayak tarafında uyudu ve Jon ilk kez rüyasında kurt olduğunu görmedi. Buna rağmen bölük pörçük uyudu, bir kâbusun içine düşmeden önce saatlerce dönüp durdu. Kâbusta Şebboy vardı, ağlıyordu,

bebeklerini rahat bırakması için Jon'a yalvarıyordu. Ama Jon, bebekleri Şebboy'un kollarından çekip aldı ve kafalarım kesti, sonra kafaları değiştirdi ve Şebboy'a onları yerlerine geri dikmesini söyledi.

Uyandığında, yatak odasının karanlığında belli belirsiz seçilen Edd Tolett'i onun üzerine eğilmiş hâlde buldu. "Lordum?" dedi Edd. "Vakit geldi. Kurt vakti. Uyandırılmak için emir vermiştiniz."

"Bana sıcak bir şeyler getir." Jon battaniyeyi üstünden attı.

O giyinene kadar Edd geri döndü. Jon'un eline, üstünden buharlar tüten bir kupa tutuşturdu. Jon, baharatlı sıcak şarap bekliyordu, kupanın içinde çorba olduğunu görünce şaşırdı. Pırasa ve havuç kokan duru bir çorbaydı ama içinde ne pırasa ne de havuç vardı. *Kurt rüyalarımda kokular daha keskin,* diye düşündü Jon, *yiyeceklerin tadı da daha yoğun. Hayalet benden daha canlı.* Boş kupayı tav ocağının üstüne bıraktı.

Jon'un kapısında bu sabah Fıçı vardı. "Bedwick ve Janos Slynt'le konuşmak istiyorum," dedi Jon, adama, "ikisini de ilk ışıkta buraya getir."

Dışarıda, dünya hâlâ siyah ve soğuktu. *Soğuk ama tehlikeli şekilde soğuk değil. Henüz değil. Güneş çıktığında hava daha ılık olacak. Eğer tanrılar merhametliyse, Sur ağlayabilir.* Jon ve Fıçı hayvan mezarlığına vardığında, kafile çoktan toplanmıştı. Jon, eşlikçilerin komutasını Kara Jack Buhver'a vermişti. Jack'in emrinde bir düzine atlı korucu ve iki araba vardı. Arabalardan biri sandıklarla, kasalarla, çuvallarla ve yolculuk için gerekli erzakla doluydu. Diğeri, rüzgârı dışarıda tutmak için, kaynatılmış deriden yapılmış sert bir çatıya sahipti. Üstat Aemon o arabanın arkasında oturuyordu, onu küçük bir çocuk gibi gösteren bir ayı postuna sarınmıştı. Sam ve Şebboy arabanın yanında duruyorlardı. Şebboy'un gözleri şiş ve kırmızıydı ama sımsıkı kundaklanmış bebek, kızın kollarındaydı. Jon, çocuğun Dalla'nın mı yoksa Şebboy'un mu olduğunu kesin olarak bilemezdi, iki çocuğu sadece birkaç kez yan yana görmüştü. Şebboy'un oğlu daha büyüktü, Dalla'nınki daha sıhhatliydi ama çocukların yaşları ve boyutları birbirine yakındı, yani çocukları iyi tanımayan biri, onları kolayca karıştırabilirdi.

"Lord Kar," diye seslendi Üstat Aemon, "odana senin için bir kitap bıraktım. *Yeşim icmali.* Doğuya giderek Yeşim Denizi'nin bütün topraklarım ziyaret etmiş Volantisli bir maceraperest olan Colloquo Votar tarafından yazılmış. Kitapta ilgini çekeceğini düşündüğüm bir paragraf var. Clydas'a senin için işaretlemesini söyledim."

"Mutlaka okuyacağım."

Üstat Aemon burnunu sildi. "Bilgi silahtır Jon. Mücadeleye gitmeden önce

kendini adamakıllı silahlandır.”

“Yapacağım.” Jon, yüzünde ıslak ve soğuk bir şey hissetti. Gözlerini yukarı kaldırdığında, kar yağdığını gördü. *Kötü bir alamet.* Kara Jack Bulwer’a döndü. “Mümkün olduğunca hızlı gidin fakat aptalca riskler almayın. Yanınızda yaşlı bir adam ve bir bebek var. Onları sıcak ve tok tutun.”

“Siz de aynı şeyi yapın lordum,” dedi Şebboy. Arabaya binmek için acele ediyormuş gibi görünmüyordu. “Siz de diğerleri için aynı şeyi yapın. Dediğiniz gibi başka bir sütanne bulun. Bulacağınıza dair söz verdiniz. Bebek... Dalla’nın oğlu... küçük prens... ona iyi bir kadın bulun ki bebek büyüdüğünde iri ve güçlü olsun.” “Sana söz veriyorum.”

“Ona isim vermeyin. İki yaşını geçene kadar bunu yapmayın. Bebeklere henüz sütten kesilmemişken isim vermek kötü şans getirir. Kargalarınız bunu bilmiyor olabilir ama doğrudur.” “Nasıl emredersen leydim.”

“Bana öyle demeyin. Ben bir anneyim, leydi değilim. Ben Craster’ın karısı, Craster’ın kızı ve bir *anneyim.”* Şebboy, bebeği Efkârlı Edd’e verip arabaya bindi ve pöstekilere sarındı. Bebeği Edd’den geri alıp emzirmeye başladı. Sam, yüzü kızarmış bir hâlde gözlerini bu görüntüden kaçırdı ve atına bindi. *“Haydi yapalım şunu,”* dedi Kara Jack Bulwer, kamçısını şaklattı. Arabalar ilerlemeye başladı.

Sam biraz oyalandı. “Pekâlâ,” dedi, “elveda.”

“Sana da Sam,” dedi Efkârlı Edd. “Gemin batmayacak. Gemiler, sadece içlerinde ben olduğumda batar.”

Jon geçmişi hatırlıyordu. “Şebboy’u ilk gördüğümde, sırtını Craster Kalesi’nin duvarına yapıştırmıştı. O şişkin karınlı, siyah saçlı, sıska kız, Hayalet’in korkusuyla köşeye sinmişti. Hayalet onun tavşanlarının arasına dalmıştı. Ben de Şebboy’un, kurdun onu parçalayacağından ve bebeği yiyeceğinden korktuğunu düşünmüştüm... ama kızın korktuğu şey kurt değildi, değil mi?” “Şebboy sandığından daha cesur,” dedi Sam.

“Sen de öylesin Sam. Yolculuğun hızlı ve güvenli olsun. Şebboy’a, Aemon’a ve bebeğe iyi bak.” Jon’un dudaklarında tuhaf ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Başlığım da yukarı çek. Saçlarında karlar eriyor.”

Küçük kafile uzaklarda gözden kaybolduğunda, doğu seması siyahtan griye devrilmişti ve kar yoğun bir şekilde yağıyordu. “Dev, Lord Kumandan’ın teşrifini bekliyor,” diye hatırlattı Efkârlı Edd. “Janos Slynt de öyle.”

“Evet.” Jon, tepelerinde buzdan bir uçurum misali yükselen Sur’a baktı. *Uçtan uca yüz fersah ve yüksekliği iki yüz on beş metre.* Sur’un gücü, yüksekliğiydi; uzunluğu, Sur’un zayıflığıydı. Jon, bir zamanlar babasının

söylediği bir şeyi hatırladı. *Bir duvar, onu savunan adam kadar güçlüdür ancak.* Gece Nöbetçileri'nin adamları yeterince cesurlardı ama karşılarında duran görev için sayıca azlardı.

Dev, silahhanede bekliyordu. Adamın gerçek adı Bedwyck'ti. Bir elliden biraz daha uzun olan boyuyla, Gece Nöbetçileri'ndeki en ufak tefek adamdı. Jon, sözü hiç dolandırmadan konuya girdi. "Sur boyunca daha fazla göze ihtiyacımız var. Ayrıca devriyelerimizin soğuktan korunmak için girebilecekleri, sıcak yemek ve dinlenmiş binekler bulabilecekleri yol kalelerine. Buzizi'ne bir garnizon yerleştiriyorum ve komutasını sana veriyorum."

Dev, küçük parmağıyla kulağının içindeki pisliği temizledi. "Komuta? Ben? Lordum biliyor ki, ben sadece, kaçak avlandığı için Sur'a gönderilmiş basit bir çiftçi çocuğuyum."

"On iki yıldır korucusun. İlk İnsanlar'ın Yumruğu'ndan ve Craster Kalesi'nden sağ çıktın, sonra geri dönüp bize olanları anlattın. Genç korucular sana hayranlık duyuyor."

Minik adam güldü. "Sadece cüceler bana hayranlık duyar. Ben okuyamıyorum lordum. İyi bir günde ancak adımı yazabilirim." "Eski Şehir'den üstatlar istedim. Acil durumlar için iki kuzgunun olacak. Acil olmayan hâllerde süvariler gönderirsin. Daha çok üstadımız ve daha çok kuzgunumuz olana dek, Sur'un tepesi boyunca bir sıra işaret kulesi kurmak niyetindeyim."

"Peki kaç zavallı aptalı komuta edeceğim?"

"Nöbet'ten yirmi adam," dedi Jon. "Stannis'ten de bunun yarısı kadar adam alacağım." *Yaşlı, acemi ya da yaralı.* "Kralın en iyi adamları olmayacaklar ve siyahlan giymeyecekler, lâkin itaat edecekler. Onlardan mümkün olduğunca faydalan. Seninle birlikte göndereceğim kardeşlerden dördü, Sur'a Lord Slynt'le birlikte gelen Kral Topraklılar. O gruba dikkat et ve diğerleriyle birlikte tırmanıcılara karşı tetikte ol."

"Oluruz lordum, ama yeterince tırmanıcı Sur'un tepesine çıkmayı başarırsa, otuz adam onları geri itmeye yetmez."

Uç yüz adam bile yetmeyebilir. Jon, bu tereddütü kendine sakladı. Tırmanıcıların, tırmanışı gerçekleştirirken savunmasız olduğu gerçekti. Yukarıdan üstlerine taşlar, mızraklar, kızgın zift dolu variller yağdırılabilirdi ve tırmanıcıların yapabileceği tek şey umutsuzca buza tutunmak olurdu. Bazen Sur, onları bizzat silkelerdi, bir köpeğin sinekleri silkelemesi gibi. Val'in sevgilisi Jarl'ın altında kırılan ve onu ölüme gönderen buz tabakasını gördüğünde, Jon buna kendi gözleriyle şahit olmuştu.

Bununla birlikte, tırmanıcılar fark edilmeden Sur'un tepesine ulaşırlarsa her

şey değişirdi. Belli bir süre içinde kendileri için basamaklar oyabilirler, siperler inşa edebilirler, onların peşinden bin kişinin daha yukarı çıkabilmesi için aşağı ipler ve merdivenler sarkıtabilirlerdi. Jon'un büyük büyük babasının zamanında, kendisini Sur'un Ötesindeki Kral ilan eden Raymun Kızılsakal böyle yapmıştı. O vakitlerde lord kumandan, Jack Musgood'du. Kızılsakal'ın kuzeyden gelişinden evvel, lord kumandana Neşeli Jack deniyordu, daha sonra adam ilelebet Mahmur Jack olarak anılmıştı. Raymun'un ordusu, Uzun Göl'ün kıyısında kanlı bir sonla karşılaşmıştı; Kışyarı'nın Lord William'ı, Sarhoş Dev ve Harmon Umber'ın arasında sıkışmışlardı. Kızılsakal, Lord William'ın erkek kardeşi Acımasız Artos tarafından katledilmişti. Nöbet, yabanıllarla dövüşmek için geç kalmış, fakat onları gömmek için zamanında gelmişti; Artos Stark, ölü ağabeyinin başsız cesedinin yanında yas tutarken Nöbet'e öfkeyle bu görevi vermişti.

Jon, Mahmur Jon Kar olarak anılmak istemiyordu. "Otuz adam olması, hiç adam olmamasından iyidir," dedi Dev'e.

"Doğru," dedi minik adam. "Sadece Buzizi mi olacak? Yoksa lordum diğer kaleleri de açacak mı?"

"Zaman içinde hepsini adamlandırmayı düşünüyorum," dedi Jon, "ama şu an için sadece Buzizi ve Bozkalkan olacak."

"Lordum, Bozkalkan'ı kimin komuta edeceğine karar verdi mi peki?"

"Janos Slynt," dedi Jon. *Tanrılar bizi korusun.* "Kimse, yeteneği olmayan bir adamı altın pelerinlilerin kumandanı yapmaz. Slynt bir kasabın oğlu olarak doğdu. Manly Stokeworth öldüğünde, Slynt, Demir Kapı'nın kumandanıydı. Jon Arryn onu terfi ettirdi ve Kral Toprakları'nın savunmasını onun ellerine bıraktı. Lord Janos göründüğü kadar aptal olamaz." *Ayrıca onun, Alliser Thorne'dan iyice uzakta olmasını istiyorum.*

"Doğru olabilir," dedi Dev, "ama ben yine de onu, Üçparmak Hobb'un pancar doğramasına yardım etmesi için mutfağa gönderirdim."

Ben gönderseydim, bir daha asla pancar yemeye cesaret edemezdim.

Lord Janos emredildiği gibi ortaya çıkmadan önce sabahın yarısı geçti. Jon, Uzunpençe'yi temizliyordu. Kimi adamlar, bu görevi bir kâhyaya ya da yavere verirdi ama Lord Eddard, oğullarına, kendi silahlarıyla bizzat ilgilenmeleri gerektiğini öğretmişti. Fıçı ve Efkârlı Edd, Slynt'le birlikte geldiklerinde, Jon onlara teşekkür etti ve Lord Janos'a oturmasını söyledi.

Adam, nezaketsiz bir şekilde de olsa kendisine söyleneni yaptı ve lord kumandanın ellerindeki çıplak çeliği görmezden gelerek kollarını göğsünde birleştirdi. Jon, yağlı bezi piç kılıcının aşağısına doğru kaydırdı. Çeliğin üstünde oynaşan sabah ışıklarını izledi. Bu bıçağın deriyi, yağı ve kası kolayca geçip,

Slynt’in çirkin kafasını bedeninden ayıracağını düşündü. Bir adam siyahları kuşandığında, adamın bütün suçları ve bütün mensubiyetleri silinirdi ama buna rağmen, Janos Slynt’i bir kardeş olarak düşünmek Jon için zordu. *Aramızda kan var. Bu adam babamın katline yardım etti ve beni de öldürtmek için elinden gelen her şeyi yaptı.*

“Lord Janos.” Jon, kılıcını kınına soktu. “Size Bozkalkan’ın komutasını veriyorum.”

Bu sözler Slynt’i şaşırttı. “Bozkalkan... Bozkalkan, yabanıl arkadaşlarınla birlikte Sur’a tırmandığın yerdi...”

“Öyleydi,” dedi Jon. “Kabul etmem gerekir ki kale acınacak durumda. Onu mümkün olan en iyi şekilde onaracaksınız. İşe ormanı geri iterek başlayın. Hâlâ ayakta duran yapıları tamir etmek için, çökmüş olanlardan taş çalın.” *Bu iş zor ve acımasız olacak,* diye ekleyebilirdi. *Taş üstünde uyuyacaksınız, şikayet edemeyecek ve komplo kuramayacak kadar yorgun olacaksınız. Çok geçmeden, sıcağın nasıl bir şey olduğunu unutacaksınız ama erkekliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirsiniz.* “Otuz adamınız olacak. On adam buradan, on adam Gölge Kule’den ve on adam da Kral Stannis tarafından bize geçici olarak verilenlerden.”

Slynt’in yüzü, kuru erik rengine döndü. Etli gıdısı titremeye başladı. “Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Janos Slynt kolayca kandırılacak bir adam değildir. Sen henüz kundağına pisliyorken ben Kral Toprakları’nın güvenliğinden sorumluydum. Harabeni kendine sakla piç.”

Size bir şans veriyorum lordum. Bu, sizin babama verdiğiniz her şeyden daha fazla. “Beni yanlış anladınız lordum,” dedi Jon. “Bu bir teklif değil, bir emir. Buradan Bozkalkan’a yirmi fersah yol var. Silahlarınızı ve zırhınızı toplayın, vedalarınızı edin ve yarın sabah ilk ışıkla birlikte yola koyulmak için hazırlanın.”

“Hayır.” Lord Janos hışımla ayağa kalktı, sandalyesi yere devrildi. “Donarak ölmek için uzaklara uysalca gitmeyeceğim. Hiçbir vatan hainin piçi Janos Slynt’e emir veremez! Dostlardan yoksun değilim, seni uyarıyorum. Hem burada, hem de Kral Topraklarında dostlarım var. Ben Harrenhal Lordu’ydum! Harabeni, senin için oy kullanan kör aptallardan birine ver. Ben o harabeyi almayacağım. Beni duyuyor musun çocuk? *Almayacağım!”* “Alacaksınız.”

Slynt, Jon’un son sözüne karşılık vermeye tenezzül etmedi ama odadan çıkarken yerdeki sandalyeyi tekmeleyerek kenara itti.

Beni hâlâ bir çocuk olarak görüyor, diye düşündü Jon, *yeşil bir oğlan olarak.* Umabileceği tek şey, bir gecelik uykunun, Lord Janos’un aklını başına

getireceğiydi.

Ertesi sabah, bunun beyhude bir umut olduğu anlaşıldı.

Jon, Slynt'i, ortak salonda kahvaltı eder hâlde buldu. Adamın yanında Sör Alliser Thorne ve bazı arkadaşları vardı. Jon, yanında Demir Emmett ve Efkârlı Edd, arkasında Mully, Beygir, Kırmızı Jack Crabb, Rusty Çiçek ve Öküz'le birlikte basamaklardan aşağı indiğinde, Slynt ve arkadaşları bir şeye gülüyorlardı. Üçparmak

Hobb, kazanının içinden yulaf lapası dağıtıyordu. Kralın adamları, kraliçenin adamları ve kara kardeşler ayrı ayrı masalarda oturuyorlardı, bazıları yulaf lapası kâselerinin üzerine eğilmişti, diğerleri midelerini ekmek ve jambonla dolduruyordu. Jon, bir masada Pyp ve Grenn'i gördü, bir diğerinde de Bowen Marsh'ı. Hava, duman ve yağ kokuyordu. Bıçak ve kaşıkların şıngırtısı kubbeli tavanda yankılanıyordu.

Bütün sesler aynı anda sustu. "Lord Janos," dedi Jon, "size son bir şans vereceğim. O kaşığı masaya bırakın ve ahıra gidin. Atınız eyerlendi ve dizginlendi. Bozkalkan'a kadar uzun ve zorlu bir yol var."

"O hâlde yola koyulsan iyi olur çocuk." Slynt güldü, göğsüne yulaf lapası damlattı. "Bozkalkan senin gibiler için harika bir yer bence. İmanlı iyi insanların epey uzağında. Senin üstünde canavarın işareti var, piç."

"Emrime itaat etmiyorsunuz demek?"

"Emrini alıp o piç kıçına sokabilirsin," dedi Slynt, gıdısı titredi.

Alliser Thorne belli belirsiz gülümsedi, siyah gözleri Jon'un üstüne sabitlenmişti. Başka bir masada, Dev Katili Godry gülmeye başladı.

"Nasıl isterseniz." Jon, Demir Emmett'e bir baş işareti yaptı. "Lütfen Lord Janos'u Sur'a götür..."

...*ve onu bir buz hücresine kapat*, diyebilirdi. Daracık buzun içinde bir ya da on gün geçirmek, Slynt'in titremesini, ateşler içinde yanmasını ve serbest kalmak için yalvarmasını sağlardı, Jon bundan emindi. *Ve dışarı çıktığı an, o ve Thorne yeni komplolar kurmaya başlarlar.*

...*ve onu atına bağla,* diyebilirdi. Eğer Slynt, Bozkalkan'a oranın kumandanı olarak gitmek istemiyorsa, aşçısı olarak gidebilirdi. O zaman, firar etmesi an meselesi olurdu. *Ve beraberinde kaç adam götürür*?

"...ve onu as," diye bitirdi Jon.

Janos Slynt'in yüzü süt gibi beyazladı. Elindeki kaşık, parmaklarının arasından kaydı. Edd ve Emmett salonun karşı tarafına yürüdüler, ayak sesleri taş zeminde çınladı. Bowen Marsh'ın ağzı açılıp kapandı, dışarı tek kelime çıkmadı. Sör Alliser Thorne, kılıcına uzandı. *Durma,* diye düşündü Jon.

Uzunpençe sırtında asılıydı. Çeliğini göster. Bana aynı şeyi yapmam için bir sebep ver.

Salondaki adamların yarısı ayaktaydı. Kral Stannis'e ya da Melisandre'ye ya da ikisine birden sadık olan güneyli şövalyeler, silahlı askerler ve Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşleri. Bazıları, Jon'u lord kumandan olarak seçmişlerdi. Diğerleri Bowen Marsh'a, Sör Denys Mallister'a ve Cotter Pyke'a oy vermişlerdi... bazıları da Janos Slynt'e. *Hatırladığım kadarıyla yüzlercesi.* Jon, o anda o adamlardan kaçının mahzende olduğunu merak etti. Bir an için, dünya bir kılıcın ucunda terazilendi.

Alliser Thorne, elini kılıcından uzaklaştırdı ve Edd Tolett'in geçmesi için kenara çekildi.

Efkârlı Edd, Slynt'in bir kolunu tuttu, Demir Emmett de diğerini. İkisi birlikte, adamı oturduğu sıradan kaldırdılar, "Hayır," diye itiraz etti Lord Janos, dudakları etrafa yulaf lapası saçtı. "Hayır, beni bırakın. O sadece bir çocuk, bir *piç*. Babası vatan hainiydi. Onun üzerinde canavarın işareti var, kurt var... *Beni bırakın*! Janos Slynt'e el uzattığınız güne pişman olacaksınız. Sizi uyarıyorum, Kral Toprakları'nda dostlarım var..." Janos, Edd ve Emmett tarafından yarı yürütülür yarı sürüklenir hâlde basamaklara götürülürken hâlâ itiraz ediyordu.

Jon onların arkasından dışarı çıktı. Jon'un ardından mahzen boşaldı. Kafeste, Slynt bir an için adamların elinden kurtuldu ve mücadele etmeye çalıştı ama Demir Emmett adamı boğazından yakalayıp onu demir çubuklara yapıştırdı, Janos sonunda çabalamaktan vazgeçti. O zamana kadar bütün Kara Kale, olup biteni izlemek için dışarı çıkmıştı. Val bile penceredeydi, altın saç örgüsü tek omzunun üstündeydi. Stannis, Kral Kulesi'nin basamaklarında duruyordu, şövalyeleri tarafından çevrelenmişti.

Lord Janos'un, "Eğer bu çocuk beni korkutabileceğini sanıyorsa, yanılıyor," dediğini duydular. "Beni asmaya cesaret edemez. Janos Slynt'in dostları var, önemli dostları, göreceksiniz…" Rüzgâr, adamın sözlerinin geri kalanını alıp götürdü.

Bu yanlış, diye düşündü Jon. "Durun."

Emmett döndü, kaşları çatılmıştı. "Lordum?"

"Onu asmayacağım," dedi Jon. "Onu buraya getirin."

Bowen Marsh'ın, "Ah, Yedi bizi korusun!" diye bağırdığını duydu.

Lord Janos'un gülümsemesinde, bayat yağın bütün tatlılığı vardı, ta ki Jon, "Bana bir kütük bulun," deyip Uzunpençe'yi kınından çıkarana kadar.

Uygun bir kütük bulunduğunda, Lord Janos vinç kafesinin içine kaçtı ama Demir Emmett kafese girip adamı dışarı sürükledi. Emmett tarafından yarı itilip

yarı çekilerek avlunun karşısına götürülürken, “Hayır!” diye feryat etti Slynt. “Beni bırakın... bunu yapamazsınız... Tywin Lannister bunu duyduğunda hepiniz pişman...”

Emmett, Janos’un ayaklarını yerden kesti. Efkârlı Edd, Janos’un sırtına bir tekme indirerek dizlerinin üstünde kalmasını sağlarken, Emmett kütüğü adamın başının altına yerleştirdi. “Eğer kıpırdamadan durursanız bu iş daha kolay olur,” dedi Jon, Janos’a. “Darbeden kurtulmak için kenara çekilmeye kalkarsanız, yine de ölürsünüz ama ölümünüz daha çirkin olur. Boynunuzu uzatın lordum.” Jon, piç kılıcının kabzasını iki eliyle birden kavrayıp silahı yukarı kaldırdığında, bıçağın üstünde solgun sabah ışığı gezindi. Jon, son bir küfür bekleyerek, “Eğer son bir sözünüz varsa, söylemenin tam zamanıdır,” dedi.

Janos Slynt, Jon’a bakmak için kafasını çevirdi. “Lütfen lordum. Merhamet. Ben... ben gideceğim... ben...”

Hayır, diye düşündü Jon. O *kapıyı kapattın.* Uzunpençe aşağı indi. Janos Slynt’in başı çamurlu zeminde yuvarlanırken, “Çizmelerini ben alabilir miyim?” diye sordu Öküz Owen. “Çizmeleri yeni sayılır. İçleri kürk kaplı.”

Jon, arkasına dönüp Stannis’e baktı. İki adamın gözleri bir an için buluştu. Sonra kral, başını onaylar gibi salladı ve kulesine geri döndü.

TYRION

Tek başına uyandı ve tahtırevanın durduğunu fark etti.

Ezilmiş yastıklardan oluşan bir yığın, Ulyrio'nun yayılarak yattığı yeri işaretliyordu. Cüce, boğazının kuru ve pürüzlü olduğunu hissetti. Rüya görmüştü... rüyasında ne görmüştü? Hatırlamıyordu.

Dışarıda, onun bilmediği bir dilde konuşan sesler vardı. Tyrion, bacaklarını perdelerin arasından aşağı sarkıtıp yere atladı. İki muhafızla birlikte atların yanında duran ve ona tepeden bakan Illyrio'yla karşılaştı. Muhafızlar, koyu kahverengi yünden yapılmış pelerinlerinin altına yıpranmış deri mintanlar giymişlerdi, kılıçları kınlarının içindeydi ve şişman adam tehlikedeymiş gibi görünmüyordu.

"İşemem lazım," diye duyurdu cüce. Paytak adımlarla yolun kenarına yürüdü, pantolonunun bağcıklarını çözdü ve dikenli çalılıkların içine işedi. Bu epey uzun sürdü.

"En azından iyi işiyor," dedi bir ses.

Tyrion son damlaları silkeledi ve aletini pantolonunun içine soktu. "İşemek, sahip olduğum yeteneklerin en önemsizi. Beni asıl sıçarken görmelisiniz." Yargıç Illyrio'ya döndü. "Bu iki adamı tanıyor musunuz yargıç? Haydut gibi görünüyorlar. Baltamı bulmam gerekir mi?"

"*Baltan* mı?" diye bağırdı süvarilerin daha iri olanı, kabarık sakalları ve turuncu gür saçları olan kaslı bir adamdı. "Duydun mu Haldon? Küçük adam bizimle dövüşmek istiyor!"

Diğer süvari daha yaşlıydı, temizce tıraşlanmış yüzü çizgili ve sofu görünümlüydü. Saçlarını geriye taramış ve başının arkasında sıkı bir düğüm hâlinde toplamıştı. "Genelde küçük adamlar, cesaretlerini yakışıksız böbürlenmelerle ispatlama ihtiyacı duyarlar," dedi. "Bir ördek öldürebileceğinden bile şüpheliyim."

Tyrion omuz silkti. "Ördek getirin."

"Eğer ısrar ediyorsanız." Süvari, arkadaşına baktı.

Kaslı adam kınından bir piç kılıcı çıkardı. "Ben Ördek'im, seni geveze

küçük sidik torbası.”

Ah, tanrılar merhamet edin. “Aklımda daha küçük bir ördek vardı.”

İri adam kahkaha atarak kükredi. “Duydun mu Haldon? Daha *küçük* bir Ördek istiyor!”

“Ben daha sessiz bir ördeğe memnuniyetle razı olurum.” Haldon denen adam, soğuk gri gözleriyle Tyrion’ı inceledikten sonra Illyrio’ya döndü. “Bizim için birkaç sandığın var sanırım?”

“Ve onları taşıyacak katırlarım.”

“Katırlar çok yavaş. Yük atlarımız var, sandıkları onlara aktaracağız. Ördek, bu işle ilgilen.”

“Neden her zaman her şeyle Ördek ilgileniyor?” İri adam, kılıcım kınına geri soktu. “Sen neyle ilgileniyorsun Haldon? Burada şövalye kim? Sen mi yoksa ben mi?” Buna rağmen, sandıkları taşıyan katırlara doğru yürüdü.

Sandıklar yerlerine yerleştirilirken, “Delikanlımız nasıl?” diye sordu Illyrio. Tyrion, demir kilitleri olan altı meşe sandık saydı. Ördek, sandıkları tek omzunun üstüne koyarak kolayca taşıyordu.

“Artık Griff kadar uzun. Uç gün önce Ördek’i bir at yalağının içine devirdi.”

“*Devrilmedim.* Sadece onu güldürmek için yalağın içine düştüm.”

“Sandıklardan birinde delikanlı için bir hediye var. Şekerli zencefil. Her zaman çok severdi.” Illyrio’nun sesi tuhaf bir şekilde hüzünlüydü. “Sizinle birlikte Ghoyan Drohe’ye kadar gelebileceğimi düşünmüştüm. Siz nehrin aşağısına doğru yolculuğa başlamadan önce son bir veda ziyafeti...”

“Ziyafetler için vakit yok lordum,” dedi Haldon. “Griff, biz geri döner dönmez nehrin aşağısına doğru yüzmek niyetinde. Nehrin yukarısından haberler geliyor, hiçbiri iyi değil. Hançer Gölü’nün kuzeyinde Dothraklar görüldü, Motho’nun *khala*w’ından keşif süvarileri. Khal Zekko da Motho’nun fazla gerisinde değil, Qohor Ormanı’nda ilerliyor.”

Şişman adam kaba bir ses çıkardı. “Zekko, her üç ya da dört yılda bir Qohor’u ziyaret eder. Qohorlular ona bir çuval altın verir ve Zekko doğuya geri döner. Motho’ya gelince, adamları en az onun kadar yaşlı ve sayıları her yıl azalıyor. Asıl tehlike...”

“...Khal Pono,” diyerek cümleyi Haldon bitirdi. “Eğer hikâyeler doğruysa, Motho ve Zekko ondan kaçıyorlar. Son raporlara göre, Pono otuz bin kişilik bir *khalasar*'la birlikte Selhoru Nehri’nin kaynağında. Eğer Pono, Rhoyne’u geçmeye karar verirse, Griff geçitte kapana kısılma riskini almak istemiyor.” Haldon, Tyrion’a baktı. “Şu sizin cüce, işeyebildiği kadar iyi at sürebiliyor mu?”

Peynir lordu cevap veremeden önce, “Sürüyor,” diyerek araya girdi Tyrion, “ama özel bir eyer ve tanıdığı bir atla çok daha iyi sürüyor. Aynı zamanda konuşuyor da.*

“Evet konuşuyor. Ben Haldon, kardeşlerden oluşan küçük çetemizin şifacısıyım. Arkadaşım, Sör Ördek.”

“Sör *Rolty,”* dedi iri adam. “Rolly Duckfield. Herhangi bir şövalye, yeni bir şövalye yaratabilir. Griff de beni yarattı. Ve sen cüce?”

Illyrio hızlıca konuştu. “Ona Yollo derler.”

Yollo? *Yollo, bir maymuna verebilecek türden bir isim gibi tınlıyor.* Daha kötüsü, bu Pentoslu bir isimdi ve Tyrion’ın Pentoslu olmadığını her aptal görebilirdi. Bu hatayı elinden geldiğince düzeltebilmek için, “Pentos’ta Yollo’yum,” dedi cüce, “ama annemin bana verdiği isim Hugor Tepe.”

“Küçük bir kral mısın yoksa küçük bir piç misin?” diye sordu Haldon.

Tyrion, Yarı Ustat Haldon’ın yanında dikkatli olması gerektiğini anladı. “Babasının gözünde her cüce piçtir.”

“Şüphesiz. Pekâlâ Hugor Tepe, bana şunun cevabını ver, Ayna Kalkanlı Serwyn, ejderha Urrax’ı nasıl katletti?”

“Ona kalkanının arkasında yaklaştı. Urrax sadece kendi yansımasını gördü, Serwyn mızrağım onun gözüne sapladı.”

Haldon etkilenmemişti. “Bu hikâyeyi Ördek bile bilir. Aynı taktiği, Ejderhaların Dansı’nda Vhagar’a karşı deneyen şövalyenin ismini söyleyebilir misin?”

Tyrion sırıttı. “Sör Byron Swann. Bunu denediği için kızartılmıştı... ancak ejderha, Vhagar değil Syrax’tı.”

“Korkarım ki yanılıyorsun. Üstat Munkun, *Ejderhaların Dansı*, *Gerçek Bir Hikâye'de* diyor ki...”

“...ejderhanın adı Vhagar’dı. *Yüce* Üstat Munkun yanılıyor. Sör Byron’ın yaveri, efendisinin öldüğünü gördü ve adamın kızına bir mektup yazarak babasının nasıl öldüğünü anlattı. Yaverin kayıtları, ejderhanın Syrax olduğunu söylüyor, Rhaenyra’nın dişi ejderhası ki bu, Munken’in versiyonundan daha mantıklı. Swann, Hudutlu bir lordun oğluydu ve Fırtına Burnu, Aegon’dan yanaydı. Vhagar’ı, Aegon’ın kardeşi Prens Aemond sürüyordu. Swann ejderhayı neden öldürmek istesin?”

Haldon dudaklarını büzüştürdü. “Attan düşmemeye çalış. Eğer düşersen, yapacağın en iyi şey, yürüyerek Pentos’a dönmek olur. Utangaç bakiremiz ne bir erkek ne de bir cüce için bekler.” “Utangaç bakireler en sevdiğim türdür. Hafif meşrepler dışında. Söyle bana, fahişeler nereye gider?”

“Fahişelerin müdavimi bir adam gibi mi görünüyorum?” Ördek alay eder gibi güldü. “Cesaret edemez. Bağışlanmak için Lemore’a yalvarmak zorunda kalır, delikanlı onunla birlikte gitmek ister ve Griff onun aletini kesip boğazına tıkar.”

“Pekâlâ,” dedi Tyrion, “bir üstadın alete ihtiyacı yoktur.” “Ama Haldon sadece yarı üstat.”

“Cüceyi eğlenceli bulmuş gibisin Ördek,” dedi Haldon. “Seninle birlikte yolculuk edebilir.” Bineğini çevirdi.

Ördek’in sandıkları üç yük atma yerleştirmesi birkaç dakika daha aldı. O sırada Haldon ortadan kayboldu. Ördek endişesiz görünüyordu. Eyerine atladı, Tyrion’ı yakasından tuttu ve onu yukarı kaldırıp önüne oturttu. “Eyer kaşını sıkıca tutarsan sorun çıkmaz. Kısrağımın güzel ve tatlı bir yürüyüşü var, Ejderha Yolu da bir bakirenin poposu kadar pürüzsüz.” Sör Rolly, sağ eline dizginleri ve sol eline kayışları alarak seri bir tırıs tutturdu.

Arkalarından, “İyi şanslar,” diye seslendi Illyrio. “Delikanlıya, düğününde onunla birlikte olamayacağım için üzüldüğümü söyleyin. Batıdiyar’da tekrar size katılacağım. Tatlı Serra’mın elleri üstüne yemin ederim.”

Tyrion Lannister, Illyrio Mopatis’i son gördüğünde, yargıç brokar elbisenin içinde, tahtırevanının yanında duruyordu, heybetli omuzları çökmüştü. Yargıcın sureti tozların arasında gitgide küçülürken, peynir lordu neredeyse ufak tefek görünüyordu.

Ördek, yarım mil ileride Yarı Üstat Haldon’ı yakaladı. Süvariler o andan itibaren yan yana yol aldılar. Bacakları tuhaf bil biçimde açılmış olan Tyrion, yüksek eyer kaşına tutunmuştu; su kesecikleri, kramplar ve eyer ağrıları beklemesi gerektiğini biliyordu.

“Hançer Gölü’ndeki korsanların bizim cüceyi ne yapacağını merak ediyorum,” dedi Haldon yola devam ederken.

“Cüce yahnisi,” dedi Ördek.

“Korsanların en beteri, Yıkanmaz Urho’dur,” diye açıkladı Haldon. “Sadece kokusu bile bir insanı öldürmeye yeter.”

Tyrion omuz silkti. “Şükür ki bir burnum yok.”

Haldon hafifçe gülümsedi. “Eğer *Hag’in Dişleri’nin* üstündeki Leydi Korra’yla karşılaşırsak diğer kısımlarını da kaybedebilirsin. Ona Zalim Korra derler. Gemisinin mürettebatı, ele geçirdikleri her adamı hadım eden genç ve güzel kızlardan oluşur.” “Korkunç. Altımı ıslatabilirim.”

“En iyisi ıslatma,” diye uyardı Ördek.

“Nasıl istersen. Eğer şu Leydi Korra’yla karşılaşırsak, bir etek giyer ve

Cersei olduğumu söylerim. Kral Toprakları'nın meşhur, cesur güzelliği."

Bu defa Ördek güldü ve Haldon, "Nasıl da komik bir adamsın Yollo," dedi. "Söylentiye göre Kefenli Lord, onu güldürmeyi başaran adama büyük bir bağışta bulunacakmış. Belki de Majesteleri Gri Fazilet, soğuk sarayını süslemek için seni seçer."

Ördek huzursuz bir şekilde arkadaşına baktı. "Onunla ilgili şaka yapmak iyi bir fikir değil, Rhoyne'a bu kadar yakınken hiç değil."

"Bir ördeğin bilgeliği," dedi Haldon. "Özür dilerim Yollo. O kadar solgun görünmene gerek yok, seninle dalga geçiyordum sadece. Hüzünler Prensi, gri öpücüğünü öyle kolayca bahşetmez." *Gri öpücük.* Bu düşünce Tyrion'ın etini karıncalandırdı. Ölüm, Tyrion Lannister için bütün korkunçluğunu yitirmişti ama gri hastalık başka bir meseleydi. *Kefenli Lord sadece bir efsane*, dedi Tyrion kendi kendine. *Bazı insanlar tarafından Casterly Kayası'na dadandığı iddia edilen Akıllı Lann'in hayaletinden daha gerçek değil.* Yine de, dilini tuttu.

Cücenin ani sessizliği dikkat çekmedi, zira Ördek, kendi hayat hikâyesiyle Tyrion'ı eğlendirmeye başlamıştı. Ördek'in babası, zamanında Acı Köprü'de bir zırh ustasıydı. Ördek, kulağında çelik şıngırtısıyla doğmuş ve erken yaşta kılıç oyunu oynamayı öğrenmişti. Lord Caswell, iri ve parlak bir delikanlı olan Ördek'i gözden kaçırmamış ve ona garnizonunda bir mevki teklif etmişti ama delikanlı bundan fazlasını istemişti. Caswell'in cılız oğlunun; yaver çömezi, yaver ve sonunda şövalye oluşunu izlemişti. "O çocuk, basık suratlı sıska bir yılandı ama yaşlı lordun dört kızı ve tek oğlu vardı. Bu yüzden kimse o çocuğa karşı laf söyleyemezdi. Diğer yaverler, talim avlusunda ona parmaklarını değdirmeye bile cesaret edemezlerdi."

"Lâkin sen o kadar korkak değildin." Tyrion bu hikâyenin nereye gittiğini kolayca görebiliyordu.

"Babam, on altıncı isim günümde benim için bir uzunkılıç yaptı," dedi Ördek, "fakat Lorent kılıcı çok beğendi ve onu kendisi için aldı. Benim kahrolası babam ona hayır demeye cesaret edemedi. Ben şikâyet ettiğimde, Lorent yüzüme karşı, ellerimin kılıç değil çekiç tutmak için yaratıldığını söyledi. Ben de gittim, bir çekiç aldım ve Lorenti o çekiçle dövdüm, iki kolunu ve kaburgalarının yarısını kırdım. Bu olaydan sonra Menzil'i terk etmek zorunda kaldım, hızlı bir şekilde. Suyu geçip Altın Mürettebat'a gittim. Birkaç yıl boyunca bir çırak olarak demircilik yaptım. Daha sonra, Sör Harry Strickland beni yaver olarak aldı. Griff, nehrin aşağısına haber gönderip oğlunu silahlar konusunda eğitecek birine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, Harry beni yolladı." "Griff de seni şövalye yaptı."

“Bir yıl sonra.”

YarıUstat Haldon hafifçe gülümsedi. “Küçük dostumuza ismini nasıl kazandığını da anlat, olmaz mı?”

“Bir şövalyenin, tek isimden fazlasına ihtiyacı vardır,” diye üsteledi iri adam, “pekâlâ, yaşlı lord beni kutsadığında bir tarladaydık. Kafamı kaldırdım ve ördekleri gördüm, böylece... gülme.” Gün batımından hemen sonra, eski bir taş kuyunun yanındaki otlarla kaplı avluda dinlenmek için yoldan ayrıldılar. Ördek ve Haldon atlara su içirirken, Tyrion baldırlarındaki krampları çözmek için aşağı atladı. Döşeme taşlarının arasındaki boşluklarda ve bir zamanlar muazzam bir malikâne olması muhtemel yapının yosun kaplı duvarlarında kahverengi sert otlar ve ağaçlar bitmişti. Süvariler, hayvanlarla ilgilendikten sonra, tuzlu domuz eti, beyaz bezelye ve biradan oluşan basit bir akşam yemeğini Tyrion’la paylaştılar. Tyrion, Illyrio’yla yediği zengin yiyeceklerden sonra bu sade yemeğin hoş bir değişiklik olduğunu düşündü. Ağzındaki lokmayı çiğnerken, “Size getirdiğimiz şu sandıklar,” dedi. “Önce, Altın Mürettebat için altın, diye düşündüm. Sör Rolly sandıklardan birini kaldırıp omzuna koyunca bu düşüncemden vazgeçtim. Eğer sandık altınlarla dolu olsaydı, Rolly onu asla o kadar kolayca kaldıramazdı.”

“Sadece zırh,” dedi Ördek, omuzlarını silkerek. “Kıyafetler de var,” diyerek araya girdi Haldon. “Bütün grubumuz için saray kıyafetleri. Kaliteli yünler, kadifeler, ipek pelerinler. Bir adam, bir kraliçenin karşısına hırpani giysilerle çıkamaz... boş ellerle de. Yargıç, bize münasip hediyeler sağlayacak kadar nazik davrandı.” Ay doğduğunda, adamlar tekrar eyer üstündeydi, yıldızlardan ibaret bir pelerinin altında doğuya doğru yol alıyorlardı. Eski Valyria Yolu, ormanla vadinin arasında kıvrılan gümüş bir kurdele misali önlerinde uzanıyordu. Tyrion Lannister, kısa bir süre için, kendini neredeyse huzurlu hissetti. “Lomas Longstrider doğru söylemiş. Bu yol bir harika.”

“Lomas Longstrider mı?” diye sordu Ördek.

“Uzun zaman evvel ölmüş olan bir kâtip,” dedi Haldon. “Hayatını dünyayı dolaşarak ve ziyaret ettiği yerler hakkında iki kitap yazarak geçirdi. *Harikalar* ve İnsan Elinden Çıkmış Harikalar.” “Ben küçük bir çocukken, amcalarımdan biri o kitapları bana hediye etti,” dedi Tyrion. “Onları lime lime olana dek okudum.” YarıÜstat, “*Tanrılar yedi ve ölümlü insanlar dokuz harika yarattı,*” diyerek kitaplardan alıntı yaptı. “İnsanların tanrılardan fazla harika yaratması kâfirlik ama gerçek karşımızda. Valyria’nın taş yollan, Longstrider’in bahsettiği dokuz harikadan biri. Sanırım beşincisi.”

Çocukluğunda on altı harikayı da zihnine kazıyan Tyrion, “Dördüncüsü,”

dedi. Amcası Gerion, ziyafetler sırasında onu bir masanın üstüne çıkartmaktan ve ona harikaları ezbere saydırtmaktan hoşlanırdı. *Bundan ben de hoşlanırdım, öyle değil mi? Orada, bütün gözler üstümdeyken tabakların arasında durur ve ne kadar zeki bir cüce olduğumu kanıtlardım.* Tyrion daha sonra, uzun yıllar boyunca, bir gün dünyayı dolaşmayı ve Longstrider'ın bahsettiği harikaları bizzat görmeyi hayal etmişti.

Lord Tywin, cüce oğlunun on altıncı isim gününden on gün önce bu umuda bir son vermişti. Tyrion, Dokuz Özgür Şehir'i dolaşmak için izin istemişti, amcaları da onunla aynı yaştayken aynı şeyi yapmışlardı. "Kardeşlerime, Lannister Hanedanı'na utanç getirmeyecekleri hususunda güvenebilirim," diye yanıt vermişti Tyrion'ın babası. "İkisi de fahişelerle evlenmedi." Tyrion, on gün içinde istediği yere gitmekte özgür bir yetişkin olacağını hatırlattığında, "Kimse özgür değildir," demişti Lord Tywin. "Sadece çocuklar ve aptallar bunun tersini düşünür. Git elbette. Bir soytarı kıyafeti giy, baharat lordlarım ve peynir krallarını eğlendirmek için amuda kalk. Lâkin yolculuk masraflarını bizzat öde ve eve geri dönmekle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara koy." Bu sözlerin ardından, Tyrion'ın isyankârlığı paramparça olmuştu. Daha sonra, "Eğer istediğin işe yarar bir meşguliyetse, işe yarar bir meşguliyete sahip olacaksın," demişti Lord Tywin. Böylece, yetişkinliğin nişanı olarak, Casterly Kayası'nın bütün lağım borularının ve sarnıçlarının sorumluluğu Tyrion'a verilmişti. *Belki de onlardan birinin içine düşeceğimi ummuştu.* Fakat Tywin bu konuda hayal kırıklığına uğramıştı. Tyrion'ın sorumluluğundaki lağım boruları, daha önce hiç çalışmadığı kadar iyi çalışmıştı.

Ağzımdaki Tywin tadından kurtulmak için bir kadeh şaraba ihtiyacım var. Hatta bir matara şarap daha çok işe yarar.

Bütün gece at sürdüler. Tyrion, eyer kaşına dayanıp sızarak ve sonra aniden uyanarak bölük pörçük uyudu. Zaman zaman eyerden yana kaymaya başlıyordu ama Sör Rolly onu yakalıyor ve tekrar dik duruma getiriyordu. Şafak söktüğünde, cücenin bacakları uyuşuktu ve poposu ağrıyordu.

Nehrin hemen yanındaki Ghoyan Drohe mevkisine ancak ertesi gün vardılar. Tyrion, ağır ağır akan yeşil su yolunu bir yükseltinin tepesinden gördüğünde, "Efsanevi Rhoyne," dedi.

"Küçük Rhoyne," dedi Ördek.

"Öyle gerçekten." *Yeterince güzel bir nehir, fakat Üç Dişli Mızrak'ın en küçük çatalı bundan iki kat geniş. Üstelik üç çatalın üçü de bundan hızlı akıyor.* Şehir de etkileyici değildi. Tyrion'ın tarihten hatırladığı kadarıyla, Ghoyan Drohe hiçbir zaman büyük olmamıştı ama güzel bir yerdi; yeşil ve çiçekliydi,

kanalların ve su fıskiyelerinin şehriydi. *Savaşa kadar. Ejderhalar gelene kadar.* Bin yıl sonra, kanallar sazlıklarla ve çamurla boğulmuş hâldeydi, durgun suyla dolu havuzlar sinek sürülerine hayat vermişti. Tapınakların ve sarayların kırık taşları tekrar toprağa gömülüyordu. Nehir kıyısı boyunca eğri büğrü yaşlı söğütler sıralanmıştı.

Bu sefaletin içinde hâlâ birkaç insan yaşıyordu, yabani otların arasındaki küçük bahçelerle ilgileniyorlardı. Eski Valyria Yolu'nda çınlayan nal sesleri, insanların çoğunu çıktıkları deliklere geri gönderiyordu ama daha cesur olanlar, bir süre güneşin altında oyalanıyor ve meraksız donuk gözlerle yoldan geçenlere bakıyorlardı. Dizine kadar çamura bulanmış çıplak bir kız, gözlerini Tyrion'dan alamıyordu. *Değil burunsuz bir cüce görmek, daha önce bir cüce bile görmemiş,* diye düşündü Tyrion. Yüzünü buruşturdu, dilini dışarı çıkardı ve kız ağlamaya başladı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Ördek.

"Öpücük gönderdim. Öptüğüm bütün kızlar ağlar."

Düğüm hâlindeki söğütlerin ötesinde, yol birdenbire son buldu. Küçük kafile, suyun kenarında akan dar patikada ilerlemek için kuzeye döndü. Sonunda çalılıklar açıldı ve yolcular kendilerini eski, taş bir iskelenin yanında buldular. İskele suya gömülmüş ve kahverengi uzun otlarla sarılmıştı. "Ördek!" diye bir bağırış duyuldu. *"Haldon!"* Tyrion başını yana eğdi ve kısa, ahşap bir yapının çatısında duran bir çocuk gördü. Çocuk, geniş kenarlı hasır bir şapka sallıyordu. İnce yapılı, uzun boylu, biçimli bir gençti, koyu mavi saçları vardı. Cüce, çocuğun yaşının on beş ya da on altı olduğunu tahmin etti.

Çocuğun üstünde durduğu çatının, *Utangaç Bakire'nin* kamarası olduğu anlaşıldı; viraneye dönmüş tek direkli bir tekne. Teknenin geniş bir kirişi vardı ve su çekme mesafesi kısaydı. Küçük akıntılarda yüzmek ve kıyı dillerini geçmek için idealdi. Çirkin bir kız, diye düşündü Tyrion, *ama bazen en çirkinler, yatakta en iştahlılar olur.* Dorne nehirlerinde yol alan sırıklı tekneler, genellikle parlak renklere boyanır ve olağanüstü oymalarla süslenirdi ama bu tekne onlardan biri değildi. Bu kız, yeşilimsi bir kahverengine boyanmıştı, alacalı boyası pul pul dökülüyordu, büyük ve kıvrımlı dümen yekesi süssüzdü. Çamur gibi görünüyor, diye düşündü Tyrion, *ama amacın hu olduğuna dair bir şüphe yok.*

O sırada Ördek, çatıdaki çocuğun selamına cevap veriyordu. Kısrak, sular sıçratarak sığlıkta ilerledi, sazların arasında aşağı doğru yürüdü. Çocuk, kamaranın çatısından aşağı atlayıp teknenin güvertesine indi. *Utangaç Bakire'*nin mürettebatının geri kalanı da ortaya çıktı. Rhoynelular'a özgü yüz hatları olan

yaşlıca bir çift, dümen yekesinin yanında durdu. Kamaranın kapısından beyaz cübbeli güzel bir rahibe çıktı ve gözlerinin üstüne düşen bir tutam kahverengi saçı kenara itti.

Ama Griff i tanımamak mümkün değildi. “Bu kadar bağrışma yeter,” dedi adam. Ve nehrin üzerine ani bir sessizlik çöktü.

Bu adam sorun çıkaracak, Tyrion bunu hemen anlamıştı.

Griff in pelerini, Rhoyne’un kızıl kurdunun postundan ve başından yapılmıştı. Adam, pelerinin altına, demir halkalarla sertleştirilmiş kahverengi deri giymişti. Adamın yüzü de deri gibiydi, gözlerinin kenarları çizgiliydi. Saçları oğlununkiler kadar maviydi ama saç kökleri kızıldı, kaşları daha da kızıl. Kalçasına bir hançer ve bir kılıç asmıştı. Şayet Ördek ve Haldon’ın geri dönüşünden memnunsa bile, bunu çok iyi gizliyordu, fakat Tyrion’ı görmekten duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemek için hiç çaba göstermedi. “Bir cüce? Bu ne?”

“Biliyorum, bir tekerlek peynir görmeyi umuyordun.” Tyrion, Genç Griff e döndü ve dostça gülümsedi. “Mavi saçlar Tyrosh’ta çok işine yarayabilir ama Batıdiyar’da, erkek çocuklar sana taş fırlatır ve kızlar yüzüne güler.”

Delikanlı şaşırdı. “Annem bir Tyrosh leydisiydi. Saçlarımı onun hatırasına ithafen boyadım.”

“Bu yaratık nedir?” diye sordu Griff.

Haldon cevap verdi. “Illyrio açıklamak için bir mektup gönderdi.”

“Öyleyse bir okuyayım. Cüceyi kamarama götür.”

Paralı asker, teknenin içinin loşluğunda onun tam karşısını oturduğunda, *bu adamın gözlerinden hoşlanmadım,* diye düşündü Tyrion. Adamla arasında eski bir ahşap masa ve uzun bir mum vardı. Adamın gözleri buz mavisiydi, soluktu, soğuktu. Cüce soluk gözleri sevmezdi. Lord Tywin’in altın benekli gözleri, soluk yeşildi.

Tyrion, mektubu okuyan paralı askeri izledi. Adamın okuyabiliyor olması bile tek başına bir şeyler ifade ediyordu. Kaç paralı asker bu yeteneğe sahip olmakla böbürlenebilirdi? *Dudaklarını hemen hemen hiç oynatmıyor,* diye düşündü Tyrion.

Griff sonunda başını parşömenden kaldırdı, adamın soluk gözleri kısıldı. “Tywin Lannister öldü. *Senin* elinle?”

“Parmağımla. Şu parmağımla.” Tyrion, Griffin hayranlıkla bakması için parmağını kaldırdı. “Lord Tywin tuvalette oturuyordu, ben de onun gerçekten altın sıçıp sıçmadığını görmek için bağırsaklarına bir ok sapladım. Sıçmıyormuş. Yazık oldu. Biraz altın, işime yarayabilirdi. Annemi de öldürdüm, babamı katletmemden biraz daha evvel. Ah. Ve yeğenim Joffrey’yi. Onu kendi düğün

ziyafetinde zehirledim ve boğularak ölmesini seyrettim. Peynir tüccarı bu bölümü atlamış mı? İşim bitmeden önce, ağabeyimi ve ablamı da listeme eklemek istiyorum, eğer kraliçenizi memnun edeceksem.”

“*Memnun* etmek mi? Illyrio aklını mı kaçırdı? Majesteleri Kraliçe’nin, itirafçı bir kral katilini ve bir haini hoş karşılayacağını da nereden çıkardı?”

Tyrion, *haklı bir soru,* diye düşündü ama “Katlettiğim kral onun tahtında oturuyordu ve ihanet ettiğim kişilerin hepsi aslandı,” dedi. “Bana kalırsa, kraliçeye şimdiden çok iyi hizmet verdim.” Burun kökünü kaşıdı. “Korkma, seni öldürmeyeceğim, zira akrabam değilsin. Peynir tüccarının neler yazdığını görebilir miyim? Şahsım hakkında yazılmış şeyleri okumaktan hoşlanıyorum.”

Griff bu ricayı duymazdan geldi. Mektubu mum alevine tuttu ve parşömenin kararışını, kıvrılışını, yanışını izledi. “Targaryenlar ile Lannisterlar arasında kan var. Neden Kraliçe Daenerys’in davasına destek olasın?”

“Şan ve altın için,” dedi cüce neşeli bir sesle. “Ah. Ve nefret yüzünden. Eğer ablamla tanışmış olsaydın, beni anlardın.”

“Nefreti gayet iyi anlarım.” Tyrion, Griff in nefret kelimesini söyleyiş biçimden, adamın söylediğinin gerçek olduğunu anladı. *Bu adam da nefret yudumlamış. Yıllar boyu her gece nefretiyle ısınmış.* “O hâlde ortak bir noktamız var sör.”

“Ben şövalye değilim.”

Sadece yalancı değilsin, aynı zamanda kötü bir yalancısın. Bu hem beceriksizce hem de aptalcaydı lordum. “Buna rağmen Sör Ördek, senin tarafından şövalye ilan edildiğini söylüyor.”

“Ördek fazla konuşuyor.”

“Bazıları bir ördeğin konuşabilmesini bile mucizevi bulabilir. Sorun değil Griff. Sen şövalye değilsin ve ben Hugor **Tepe’yim.** Küçük bir canavar. Eğer istersen senin küçük canavarın. Sana yemin ediyorum, benim tek isteğim, ejderha kraliçesinin sadık hizmetkârı olmak.”

“Peki ona ne çeşit bir hizmet sunacaksın?”

“Dilimi kullanacağım.” Tyrion teker teker parmaklarını yaladı. “Majesteleri Kraliçe’ye ablamın nasıl düşündüğünü anlatabilirim, tabii ona düşünmek denebilirse. Kraliçenin kumandanlarına, ağabeyim Jaime’yi bir mücadelede nasıl yeneceklerini söyleyebilirim. Hangi lordların cesur, hangilerinin korkak, hangilerinin sadık ve hangilerinin satılık olduğunu biliyorum. Kraliçeye müttefikler getirebilirim. Ve YarıUstat’ın da söyleyeceği üzere, ejderhalar hakkında ziyadesiyle malumat sahibiyim. Üstelik eğlenceli biriyim ve çok az yemek yerim. Beni kendi iblisin addedebilirsin.” Griff bir an için Tyrion’ın

söylediklerini tarttı. “Şunu iyi anla cüce. Grubumuzun en sonda geleni ve en önemsiz olanı sensin. Sana daha önce de söylendiği gibi dilini tut, yoksa çok geçmeden, tutmadığın için pişman olursun.”

Tyrion az kalsın, *tamam baba,* diyecekti. “Nasıl istersen lordum.”

“Ben lord değilim.”

Yalancı. “Nezaket gösteriyordum dostum.”

“Dostun da değilim.”

Şövalye değilsin, lord değilsin, dost değilsin. “Yazık.”

“İronilerini kendine sakla. Seni Volantis’e kadar götüreceğim. Eğer sadık ve işe yarar olduğunu gösterirsen, kraliçeye mümkün olduğunca iyi hizmet etmek için bizimle kalabilirsin. Eğer değerinden fazla sorun olduğunu kanıtlarsan, kendi yoluna gidersin.” *Evet, yolum da beni Rhoyne’un derinliklerine götürür, balıklar burnumdan geri kalanları yer.* “Valar dohaeris.”

“Güvertede ya da ambarda uyuyabilirsin, nasıl tercih edersen. Ysilla senin için bir yatak bulur.”

“Nazik bir kızmış.” Tyrion beceriksizce reverans yaptı ama kamaranın kapısında durup döndü. “Kraliçeyi bulursak ve ejderhalarla ilgili söylentilerin, denizcilerin sarhoş fantezilerinden ibaret olduğunu anlarsak ne olacak? Bu engin dünya böyle çılgın hikâyelerle dolu. Grumkinler ve snarklar, hayaletler ve gulyabaniler, deniz kızları, kaya cinleri, kanatlı atlar, kanatlı domuzlar... kanatlı aslanlar.”

Griff, kaşlarını çatarak Tyrion’a baktı. “Seni dürüstçe uyardım Lannister. Dilini tut ya da yok et. Burada krallıklar tehlikede. Hayatlarımız, isimlerimiz, onurlarımız tehlikede. Seni eğlendirmek için oynadığımız bir oyun değil bu.”

Elbette öyle, diye düşündü Tyrion. *Taht oyunu.* “Dediğin gibi olsun kaptan,” diye mırıldandı, tekrar reverans yaptı.

DAVOS

Yıldırım kuzey semasını ikiye böldü. Gece Lambası'nın kara kulesinin hatları mavi beyaz gökyüzüne dağlandı. Altı kalp atışı sonra gök gürültüsü geldi, uzaklarda vuran bir davul gibiydi.

Muhafızlar, Davos Seaworth'ü, siyah bazalt taşından inşa edilmiş bir köprünün üstünden ve demirleri paslanmış bir yivli kapının altından geçirdiler. Kapının ardında, tuzlu suyla dolu derin bir hendek ve ağır zincirlerle desteklenmiş bir açılır kapanır köprü vardı. Köprünün altında yeşil sular köpürüyordu. Havaya saçılan su zerreleri, kalenin temellerine çarpıyordu. Sonra ikinci kapı kulübesi göründü, ilkinden daha büyüktü, taşlan yosunlarla kaplıydı. Davos, elleri birbirine bağlanmış hâlde, tökezleyerek çamurlu bir avludan geçti. Soğuk bir yağmur gözlerini ısırıyordu. Muhafızlar Davos'u basamaklara doğru itip Dalgakıran'ın mağaramsı taş kalesine soktular.

İçeri girdiklerinde, kumandan pelerinini çıkarıp bir kancaya astı, yerdeki Myr halısına su damlatmak istemiyor gibiydi. İple bağlanmış elleriyle pelerinin kopçasını zar zor açan Davos da aynı şeyi yaptı. Ejderha Kayası'nda hizmet verdiği yıllar boyunca öğrendiği nezaketleri unutmamıştı.

Lordu, salonun loşluğunda tek başına buldular. Adam; bira, ekmek ve kızkardeş yahnisiden oluşan akşam yemeğini yiyordu. Salonun kalın taş duvarlarına yirmi demir aplik yerleştirilmişti ama sadece dördünde meşale vardı. Meşalelerin hiçbiri yanmıyordu. İki şişman ve uzun mumdan, zayıf ve titrek bir ışık yayılıyordu. Davos, duvarlara vuran yağmuru ve çatının aktığı yerden gelen biteviye damlama sesini duyabiliyordu.

"Lordum," dedi kumandan, "bu adamı Balinanın Göbeği'nde bulduk, adadan ayrılmak için tekne arıyordu. Üstünden on iki ejderha çıktı, bir de bu." Kumandan, bahsettiği şeyi, lordun yanındaki masaya koydu: Siyah kadifeden geniş bir kurdele. Kurdelenin üstünde üç mühür vardı; altın rengi muma basılmış taçlı erkek geyik, alevli kırmızı bir kalp ve beyaz bir el.

Davos, sırılsıklam ve üstünden sular damlar hâlde bekledi.

Bilekleri sızlıyordu, ıslak ipler etine gömülmüştü. Bu lordun ağzından

çıkacak tek kelime, Davos'u Kızkardeşler'in Darağacı Kapısı'nda sallandırırdı. Ama Davos yağmurdan kurtulmuştu en azından, ayağının altında sallantılı bir güverte yerine sağlam taşlar vardı. Kemiklerine kadar ıslanmıştı, ağrılıydı, bitkindi. Keder ve ihanet yüzünden zayıflamıştı ve fırtınalardan ölümüne bezmişti.

Lord, ağzını elinin tersiyle sildi ve daha yakından bakmak için masanın üstündeki kurdeleyi aldı. Dışarıda bir şimşek çaktı, okçu delikleri bir kalp atışı süre için mavi beyaz yandı. *Bir, iki, üç, dört,* diye saydı Davos, sonra gökgürültüsü geldi. Gökgürültüsü sustuğunda, Davos yağmur sesini ve ayağının altındaki daha belli belirsiz kükremeyi dinledi; dalgalar, Dalgakıran'ın devasa taş kemerlerine vuruyor ve zindanlarının arasında girdap gibi dönüyordu. Davos'un sonu o zindanlar olabilirdi. Dalgalar yükseldiğinde boğulması için ıslak bir duvara zincirlenebilirdi. *Hayır,* demeye çalıştı kendine, *bir kaçakçı bu şekilde ölebilir fakat bir Kral Eli ölemez. Bu adam beni kraliçesine satarsa daha kârlı çıkar.*

Lord, parmağıyla kurdeleye dokundu, mühürlere bakarken kaşlarını çattı. Çirkin bir adamdı, iri ve etliydi, bir kürekçinin kollarına sahipti, boynu yoktu. Yanakları ve çenesi yer yer beyazlamış gri kısa sakallarla kaplıydı. Geniş alnının üzerindeki başı keldi. Yumruya benzeyen burnu kırmızı ve damarlıydı. Dudakları kalındı. Sağ elinin üç orta parmağının arasında bir çeşit perde vardı. Davos, Uç Kız Kardeş lordlarının bazılarının, perdeli elleri ve ayakları olduğunu duymuştu ama bu söylentinin bir başka denizci hikâyesi olduğunu düşünmüştü her zaman.

Lord arkasına yaslandı. "Onu serbest bırakın," dedi "ve eldivenlerini çıkarın. Ellerini görmek istiyorum."

Kumandan kendisine söyleneni yaptı. Adam, tutsağının sakat sol elini çekiştirirken tekrar şimşek çaktı. Davos Seaworth'ün kısaltılmış parmaklarının gölgesi, Tatlı Kızkardeş Lordu Godric Borrel'in duygusuz ve acımasız yüzüne vurdu. "Herhangi bir adam bir kurdele çalabilir," dedi lord, "lâkin bu parmaklar yalan söylemez. Sen soğan şövalyesisin."

"Böyle anıldığım vakitler oldu lordum." Davos da bir lorddu ve uzun yıllar boyunca bir şövalye olmuştu ama derinlerde, hâlâ her zaman olduğu şeydi; şövalyeliğini bir ambar dolusu soğan ve tuzlu balıkla kazanmış, alt tabaka doğumlu bir kaçakçı. "Daha kötü sıfatlarla anıldığım da oldu."

"Evet. Vatan haini. Asi. Dönek."

Son kelime, Davos'u öfkelendirdi. "Ben asla dönek olmadım lordum. Ben kralın adamıyım."

“Eğer Stannis kral olsaydı.” Lord, sert ve kara gözleriyle Davos’u tarttı. “Topraklarıma çıkan şövalyelerin çoğu beni kalemde arar, Balinanın Göbeği’nde değil. O berbat yer bir kaçakçı yatağıdır. Eski işine geri mi dönüyorsun soğan şövalyesi?”

“Hayır lordum. Beyaz Liman’a gitmek için bir gemi arıyordum. Beni kral gönderdi. Oranın lorduna iletilecek bir mesajla birlikte.”

“O hâlde yanlış yerdesin, yanlış lordla birliktesin.” Lord Godric eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Burası, Tatlı Kız Kardeş’teki Kızkardeşler.”

“Bunu biliyorum.” Gerçi Kızkardeşler’le ilgili tatlı olan hiçbir şey yoktu. Kızkardeşler berbat bir kasabaydı, domuz ağılı gibiydi, küçüktü, yoksuldu, domuz pisliği ve bayat balık kokuyordu. Davos bu kasabayı, kaçakçılık yaptığı günlerden gayet iyi hatırlıyordu. Uç Kız Kardeş, yüzlerce yıl boyunca kaçakçıların uğrak yeri olmuştu, daha önce de bir korsan yuvasıydı. Kızkardeşler’in caddeleri kalaslarla ve çamurla kaplıydı. Evleri, kerpiçten inşa edilmiş saz çatılı ağıllardı. Ve Darağacı Kapısı’nda, her zaman, iç organları dışarı sarkan asılmış adamlar olurdu.

“Burada dostların var, bundan eminim,” dedi lord. “Kızkardeşler’de her kaçakçının dostu vardır. Onların bazıları benim de dostlarımdır. Dostum olmayanları asarım. Onları yavaş yavaş boğarım, bağırsakları dizlerini döver.” Şimşek pencerelere çarparken salon tekrar aydınlandı. İki kalp atışı sonra gök gürültüsü geldi. “Eğer istediğin Beyaz Liman’sa neden Kızkardeşler’desin? Seni buraya getiren nedir?”

Bir kralın emri ve bir dostun ihaneti, diyebilirdi Davos. Bunun yerine, “Fırtınalar,” dedi.

Sur’dan yirmi dokuz gemi yelken açmıştı. Gemilerin yarısı hâlâ yüzüyorsa, Davos buna çok şaşırırdı. Kara semalar, acı rüzgarlar ve kamçı misali yağmurlar bütün kıyı şeridi boyunca peşlerini bırakmamıştı. *Oledo* ve *Yaşlı Ananın Oğlu* isimli kadırgalar, Skagos’un kayalarına sürüklenmişti. Skagos, tekboynuzların ve yamyamların adaşıydı, Kör Piç bile o adaya çıkmaktan korkardı. Büyük göke *Saathos Saan,* Boz Uçurumlar’ın açıklarında batmıştı. “Stannis kadırgaların bedelini ödeyecek,” demişti Salladhor Saan öfkeyle. “Gemilerin bedelini altınla ödeyecek.” Sanki tanrı, Ejderha Kayası’ndan Sur’a yaptıkları rahat yolculuğun bedelini zorla tahsil etmişti. Bir başka bora, *Bereketli Hasat’ın* halat donanımını koparıp almış ve Salla’yı ters yönlü bir dip akıntısına teslim olmaya zorlamıştı. Dulkadın Gözcüsü’nün on fersah kuzeyinde deniz tekrar kabarmıştı. *Hasat,* kadırgalardan birine çarpmıştı ve iki gemi birden batmıştı. Lysli donanmanın geri kalanı Dar Deniz’e saçılmıştı. Bazı gemiler şu ya da bu limana girmek için

mücadele edecekti. Diğerleri bir daha asla görülmeyecekti.

Donanmadan geriye kalanlar güçlükle Isırık'ın karşısına vardığında, "Yalvaran Salladhor; kralının beni dönüştürdüğü şey bu," diye sızlanmıştı Salladhor Saan. "Ezik Salladhor. Gemilerim nerede? Ya altın? Bana söz verilen altınlar nerede?" Davos, ödemenin yapılacağına dair güvence vermeye kalkıştığında, Salla patlamıştı. "Ne zaman, *ne zaman*? Yarın mı, yeni ayda mı, yoksa kızıl kuyruklu yıldız tekrar ortaya çıktığında mı? Stannis bana altın ve değerli taşlar vadediyor. Lâkin ben o altını hiç görmedim. Stannis bana söz verdiğini söylüyor, ah evet, kralın soylu sözü, sözünü kâğıda yazıyor. Salladhor Saan kralın sözünü yiyebilir mi? Susuzluğunu parşömenlerle ve mumlu mühürlerle geçirebilir mi? Sözleri kuş tüyü bir yatağa atıp bağırtıncaya kadar düzebilir mi?"

Davos, Saan'ı sadık kalmaya ikna etmek için uğraşmıştı. Adama, Stannis'i ve onun davasını terk ederse, kendisine söz verilen altınları alma umudunu da terk etmiş olacağını söylemişti. Nihayetinde, muzaffer bir Kral Tommen, mağlup amcasının borçlarını ödeyecek değildi. Salla'nın tek umudu; Stannis Baratheon, Demir Taht'ı kazanana dek ona sadık kalmaktı, aksi takdirde alacağı paranın bir kuruşunu bile göremezdi. Sabretmek zorundaydı.

Belki de, dilinde bal olan bir lord, Lysli korsan prensi etkileyebilirdi ama Davos bir soğan şövalyesiydi ve onun sözleri Salla'yı daha beter öfkelendirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Ejderha Kayası'nda sabırlıydım," demişti adam, "kırmızı kadın, ahşap tanrıları ve çığlık atan adamları yaktığında. Sur'a giden yol boyunca sabırlıydım. Doğugözcüsü'nde sabırlıydım... ve üşüyordum, çok üşüyordum. Boş ver derim, sabrı da boş ver, kralı da boş ver. Adamlarım aç. Karılarını tekrar düzmek, oğullarını saymak, Basamaktaşı'nı ve Lys'in zevk bahçelerini görmek istiyorlar. Buz, fırtına ve boş sözler; bunlar adamlarımın istediği şeyler değil. Kuzey çok soğuk ve gittikçe daha soğuk oluyor."

Bu günün geleceğini biliyordum, dedi Davos kendi kendine. *Yaşlı düzenbazı seviyordum ama ona güvenecek kadar aptal değildim.*

"Fırtınalar." Lord Godric bu kelimeyi, başka bir adamın bir sevgilinin adını söyleyebileceği gibi şefkatle söylemişti. "Andallar gelmeden önce, fırtınalar Kızkardeşler'de kutsal sayılırdı. Eski tanrılarımız Dalgaların Leydisi ve Semaların Lordu idi. Her çiftleştiklerinde fırtınalar yaratırlardı." Lord öne eğildi. "Şu krallar, Kızkardeşler'i asla umursamazlar. Neden umursasınlar? Biz küçük ve yoksuluz. Buna rağmen, işte buradasın. Fırtınalar tarafından bana getirildin."

Bir dost tarafından sana getirildim, diye düşündü Davos.

Lord Godric, kumandanına döndü. “Bu adamı benimle bırak. Asla burada değildi.”

“Evet lordum, değildi.” Kumandan salondan çıktı. Adamın ıslak çizmeleri halının üstünde nemli ayak izleri bıraktı. Zeminin altında, deniz huzursuzca gürlüyordu, kalenin ayaklarına çarpıyordu. Salonun dış kapısı, uzaktan gelen bir gök gürlemesini andıran bir sesle kapandı. Ve sese verilen bir yanıt gibi, tekrar şimşek çaktı.

“Lordum,” dedi Davos, “eğer beni Beyaz Liman’a gönderirseniz, Majesteleri Kral bunu dostça bir hareket olarak addeder.” “Seni Beyaz Liman’a gönderebilirim,” dedi lord. “Ya da seni soğuk ve ıslak bir cehenneme gönderebilirim.”

Kızkardeşler zaten cehennem. Davos en kötüsünden korktu. Uç Kız Kardeş denen adalar kaypak sürtüklerdi, sadece kendilerine sadıklardı. Sözde Vadi’nin Arrynlar’ına bağlılık yemini vermişlerdi ama Kartal Yuvası’nın adalar üstündeki gücü en iyi tabiriyle zayıftı.

“Sunderland burada olduğunu bilse seni teslim etmemi söyler.” Borell, Tatlı Kız Kardeş’e bağlıydı. Longthorpe, Uzun Kız Kardeş’e ve Torrent de Küçük Kız Kardeş’e. Her üçü de, Uç Kız Kardeş Lordu Triston Sunderland’e bağlılık yemini vermişti. “Seni bir çömlek Lannister altını için kraliçeye satar. Şövalye olmaya kararlı yedi oğul sahibi her yoksul adam, altına ihtiyaç duyar.” Lord, ahşap bir kaşık aldı ve tekrar kızkardeş yahnisine saldırdı. “Eskiden, bana sadece kız evlatlar veren tanrılara lanet okurdum; Triston’ın, savaş atlarının fiyatlarıyla ilgili sızlandığını duyana kadar. Münasip bir zırh almak için kaç balık tutmak gerektiğini bilseydin çok şaşırırdın.”

Benim de yedi oğlum vardı, fakat dördü yanarak öldü. “Lord Sunderland, Kartal Yuvası’na bağlı,” dedi Davos. “Kanunlara göre, beni Leydi Arryn’a teslim etmek zorunda.” Leydi Arryn’la, Lannisterlar’la olacağından fazla şansı olacağına karar verdi. Leydi Arryn, Beş Kralın Savaşı’nda yer almamasına rağmen Nehirova’nm kızıydı ve Genç Kurt’un teyzesiydi.

“Leydi Arryn öldü,” dedi Lord Godric, “bir şarkıcı tarafından öldürüldü. Vadi’yi şimdi Lord Serçeparmak yönetiyor. Korsanlar nerede?” Davos cevap vermeyince, Godric kaşığını masaya vurdu. “Lysli korsanlar. Torrent onların yelkenlerini Küçük Kız Kardeş’ten gördü. Ondan önce de Dulkadın Gözcüsü’nden Flintler görmüştü. Turuncu, yeşil ve pembe yelkenler. Salladhor Saan. O nerede?”

“Denizde.” Salla, Parmaklar’ın etrafından dolaşarak Dar Deniz’in aşağısına yüzecekti. Ona kalan birkaç gemiyle birlikte Basamaktaşı’na gidiyordu. Yol

boyunca uygun tacirlere rastlarsa birkaç gemi daha elde edebilirdi. *Azıcık korsanlık, fersahları aşmayı kolaylaştırır.* “Majesteleri Kral onu güneye gönderdi. Lannisterlar’a ve onların dostlarına rahatsızlık vermesi için.” Davos’un, yağmurun içinde Kızkardeşler’e doğru kürek çekerken prova ettiği bir yalandı bu. Er ya da geç, Salladhor’un Stannis Baratheon’ı terk ettiğini ve onu donanmasız bıraktığını bütün dünya öğrenecekti. Ama bunu Davos Seaworth’ün dudaklarından duymayacaktı.

Lord Godric yahnisini karıştırdı. “Şu yaşlı korsan Saan, seni kıyıya kadar yüzmek zorunda mı bıraktı?”

“Kıyıya üstü açık bir kayıkla geldim lordum.” Salla, Davos’u gemiden indirmeden önce, Gece Lambası’nın işaret ateşinin *Valyrian’ın* pruvasından yansımasını beklemişti. Arkadaşlıklarının en azından bu kadar değeri vardı. Lysli adam, Davos’u onunla birlikte memnuniyetle güneye götüreceğini söylemişti ama Davos bu teklifi reddetmişti. Stannis’in Wyman Manderly’ye ihtiyacı vardı ve adamı kazanmak hususunda Davos’a güveniyordu. Davos bu güvene ihanet etmeyecekti. Bunu Salla’ya söylediğinde, “Boş versene,” demişti korsan prens. “Stannis seni bu onurlarla öldürecek. Seni öldürecek.”

“Daha önce çatımın altında bir Kral Eli ağırlamadım,” dedi Lord Godric. “Stannis senin için fidye öder mi, merak ediyorum?” Öder mi? Stannis, Davos’a araziler, unvanlar ve makamlar vermişti ama onun hayatını satın almak için yüklüce altın öder miydi? *Hiç altım yok. Altını olsaydı, Salla hâlâ onun olurdu.* “Eğer bu soruyu kendisine sormak isterseniz, Majesteleri Kral’ı Kara Kale’de bulabilirsiniz.”

Borrell domuz gibi homurdandı. “İblis de Kara Kale’de mi?” “İblis?” Davos soruyu anlamamıştı. “O Kral Toprakları’nda, yeğenini öldürmek suçuyla ölüm cezasına çarptırıldı.”

“Sur, öğreneceğin son şeydir, derdi babam. Cüce firar etti. Hücresinin parmaklıklarının arasından kıvrılarak geçti ve öz babasını kendi elleriyle parçaladı. Bir muhafız onun kaçtığını görmüş. İblis, kan banyosu yapmış gibi baştan ayağa kıpkırmızıymış. Kraliçe onu öldüren adamı lord ilan edecek.”

Davos duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. “Bana Tywin Lannister’ın öldüğünü mü söylüyorsunuz?”

“Evet, oğlunun elleriyle.” Lord bir yudum bira içti. “Kızkardeşler’de krallar olduğu vakitlerde, cücelerin yaşamasına izin vermezdik. Onları denize atarak tanrılara kurban ederdik. Rahipler bu geleneğimize son verdi. Aptal sofular sürüsü. Tanrılar bir adama neden öyle bir şekil verir ki? Onu canavar olarak işaretlemekten başka bir sebepleri olabilir mi?”

Lord Tywin ölmüş. Bu her şeyi değiştirir. “Lordum, Sur’a bir kuzgun göndermeme izin verir misiniz? Majesteleri Kral, Lord Tywin’in ölümünden haberdar olmak ister.”

“Olacak. Ama haberi benden almayacak. Benim akan çatımın altında olduğun sürece senden de almayacak. Stannis’e yardım ettiğimin ve tavsiye verdiğimin söylenmesini istemem. Sunderlandler, Kızkardeşler’i Karaateş İsyanları’ndan ikisinin içine sürüklediler ve bu yüzden hepimiz korkunç acılar çektik.” Lord Godric elindeki kaşıkla bir sandalye gösterdi. “Düşmeden önce otur sör. Salonum soğuk, nemli ve karanlık ama nezaketten yoksun değil. Senin için kuru kıyafetler bulacağız ama önce yemek yiyeceksin.” Lord bağırdı ve salona bir kadın girdi. “Doyurmamız gereken bir konuğumuz var. Bira, ekmek ve kızkardeş yahnisi getir.”

Bira kahverengiydi, ekmek siyahtı ve yahni krema beyazıydı. Kadın, kızkardeş yahnisini, içi çıkarılmış bayat ekmek somununda servis etti. Koyu bir yemekti. Yoğun krema ve yağın içinde pırasalar, havuçlar, arpalar, beyaz ve sarı turplar, midye ve morina parçalan yüzüyordu. İnsanı kemiklerine kadar ısıtan türden bir yemekti, ıslak ve soğuk bir geceye en uygun şeydi. Davos yahniyi minnetle kaşıkladı.

“Daha önce kızkardeş yahnisi tatmış miydin?”

“Tatmıştım lordum.” Aynı yahni Uç Kız Kardeş’in her yerinde servis ediliyordu, her handa ve tavernada.

“Bu, daha önce yediklerinden daha iyi. Bunu Gella yapıyor. Kızımın kızı. Evli misin soğan şövalyesi?”

“Evliyim lordum.”

‘Yazık. Gella evli değil. Gösterişsiz kızlar, en iyi eşler olurlar. Bu yemekte üç çeşit yengeç var. Kırmızı yengeç, örümcek yengeci ve imparator yengeci. Kızkardeş yahnisi dışında örümcek yengeci yemem. Kendimi yarı yamyam gibi hissetmeme sebep oluyor.” Lord, soğuk ve siyah şöminenin üzerinde asılı duran sancağı gösterdi. Sancağa bir örümcek işlenmişti; gri yeşil zemin üstüne beyaz. “Stannis’in, El’ini yaktığını duyduk.”

Benden önceki El. Melisandre, Alester Florent’i Ejderha Kayası’nda ateşe vermişti. Bunu, onları kuzeye götüren rüzgârı uyandırmak için yapmıştı. Lord Florent, kraliçenin adamları tarafından direğe bağlanırken güçlü ve sessiz durmuştu, yarı çıplak bir adamın olmayı umabileceği kadar vakurdu, fakat alevler bacaklarım yaladığında bağırmaya başlamıştı ve kırmızı kadına inanılacak olursa lordun çığlıkları o gün orada olanları Kıyıdaki Doğugözcüsü’ne kadar uçurmuştu. Yanan etin kokusu ve sesi Davos için keder

doluydu. *Lordun yerinde kolaylıkla ben de olabilirdim.* ‘Yanmadım,” dedi Davos, Lord Godric’e, “lâkin Doğugözcüsü beni neredeyse dondurdu.”

“Sur bunu yapar,” dedi lord. Hizmetkâr kadın taze ekmek somunu getirdi, fırından yeni çıkmış ekmek hâlâ sıcaktı. Davos kadının elini görünce, dikkatlice baktı. Lord Godric bunu gözden kaçırmadı.

“Evet, işaretimizi taşıyor. Beş bin yıldır bütün Borrelller’in taşıdığı gibi. Kızımın kızı. Yahniyi yapan değil.” Lord, ekmeği ikiye böldü ve yarısını Davos’a uzattı. ‘Ye. Çok lezzetli.”

Lezzetliydi, gerçi Davos için bayat kırıntılar bile bu kadar iyi olurdu; ekmek, Davos’un burada misafir olduğu anlamına geliyordu, en azından bu gece için. Uç Kız Kardeş lordları kötü bir şöhrete sahipti ama hiçbiri, Tatlı Kız Kardeş Lordu, Kızkardeşler’in Kalkanı, Dalgakıran Kalesi’nin Efendisi ve Gece Lambası’nın Koruyucusu’ndan daha beter bir şöhrete sahip değildi... bununla birlikte, hırsız lordlar ve enkaz toplayıcılar bile kadim misafirperverlik yasalarına uymak zorundaydı. *En azından şafağı göreceğim,* dedi Davos kendi kendine. *Lordun ekmeğini ve tuzunu yedim.*

Fakat kızkardeş yahnisinin içinde tuzdan daha yabancı baharatlar vardı. “Safran tadı mı alıyorum?” Safran, altından daha değerliydi. Davos daha önce sadece bir kez safran tatmıştı; Kral Robert, Ejderha Kayası’ndaki bir ziyafette, ona bir balığın yarısını gönderdiğinde.

“Evet. Qarth’tan geldi. Karabiber de var.” Lord Godric, işaret parmağıyla başparmağının arasına bir çimdik karabiber alıp yemeğinin üstüne serpti. “Volantis’ten getirilen kırık karabiber, daha iyi bir şey değil. Eğer kendini biber gibi ateşli hissediyorsan istediğin kadar al. Kırk kasa karabiberim var. Karanfillerden, muskatlardan ve yarım kilo safrandan söz etmiyorum bile. Baharatları şehla gözlü bir kızdan aldım.” Lord güldü. *Bütün dişleri duruyor,* Davos gördü, ama adamın dişlerinin çoğu sarıydı ve üst çenesindeki bir diş ölüp kararmıştı. “Braavos’a gidiyordu ama bir kadırganın Isırık’a sürüklemesiyle benim kayalarıma çarptı, işte görüyorsun, fırtınaların bana getirdiği tek hediye sen değilsin. Deniz, tehlikeli ve zalim bir şey.”

İnsanlar kadar tehlikeli değil, diye düşündü Davos. Lord Godric’in ataları, Starklar ateş ve kılıçla onların üstüne çökene kadar korsan krallardı. Bu günlerdeyse, Kızkardeşliler korsanlık işini Salladhor Saan ve benzerlerine bırakmışlar ve kendilerini enkaz toplayıcılığıyla sınırlamışlardı. Uç Kız Kardeş’in kıyıları boyunca yanan işaret ateşlerinin görevi, gemileri sığ sulara, resiflere ve kayalara karşı uyarıp yolu güvenliğe çıkarmaktı ama fırtınalı ve sisli gecelerde, bazı Kızkardeşli adamlar sahte ateşler yakar ve gafil kaptanları

felakete sürüklerlerdi.

“Fırtınalar, seni benim kapıma üfürmekle sana iyilik yapmışlar,” dedi Lord Godric. “Beyaz Liman’da soğuk bir karşılama bulurdun. Çok geç kaldın sör. Lord Manderly diz çökmek niyetinde ama Stannis’e değil.” Bir yudum bira içti. “Manderlyler kuzeyli adamlar değiller, köklerinde değiller. En fazla dokuz yüzyıl önce, sırtlarına bütün altınlarını ve tanrılarını yükleyip kuzeye geldiler. Altından kalkamayacakları işlere girişip yeşil eller tarafından bastırılıncaya dek Mander’da iyi lordlar oldular. Kurt kral onların altınlarını aldı ama onlara araziler bağışladı ve tanrılarını muhafaza etmelerine izin verdi.” Ekmeğini yahnisine bandı. “Eğer Stannis şişman adamın geyiğe bineceğini düşünüyorsa, yanılıyor. *Aslanyıldız* on iki gün önce su fıçılarını doldurmak için Kızkardeşler’e girdi. O gemiyi biliyor musun? Kırmızı yelkenler ve pruvada altın bir aslan. Gemi Freyler’le doluydu, Beyaz Liman’a gidiyorlardı.” “Freyler?” Bu, Davos’un bekleyeceği son şeydi. “Freyler’in, Lord Wyman’ın oğlunu öldürdüğünü duyduk.”

“Evet,” dedi Lord Godric “ve şişman adam öyle öfkelendi ki, oğlunun intikamını alana kadar sadece ekmek ve şarapla yaşayacağına dair yemin etti ama henüz gün bitmeden ağzına yine midyeler ve pastalar tıkıştırıyordu. Kızkardeşler ve Beyaz Liman arasında sürekli gidip gelen gemiler vardır. Onlara yengeç, balık ve keçi peyniri satarız. Onlar da bize ahşap, yün ve hayvan derisi satarlar. Duyduklarıma göre, lord her zamankinden daha şişmanmış. Çok fazla yemin etmiş. Kelimeler rüzgârdır ve Manderly’nin ağzından çıkan rüzgâr, poposundan kaçan rüzgârdan daha kıymetli değildir.” Lord, tabağını sıyırmak için bir parça ekmek daha koparttı. “Freyler, şişman budalaya bir kemik torbası götürüyordu. Kimileri, bir adama ölü oğlunun kemiklerini götürmeyi nezaket kabul ediyor. Eğer benim oğlum söz konusu olsaydı, nezakete nezaketle karşılık verir ve Freyler’i asmadan önce onlara teşekkür ederdim ama şişman adam bunu yapamayacak kadar soylu.” Ekmek parçasını ağzına tıktı, çiğnedi, yuttu. “Freyleri akşam yemeğinde ağırladım. İçlerinden biri, senin şu anda oturduğun yerde oturdu. Adının *Rhaegar* olduğunu söyledi. Az kalsın adamın yüzüne karşı gülecektim. Karısını kaybetmiş ama Beyaz Liman’da kendine yeni bir eş bulacakmış. Kuzgunlar mekik dokuyor. Lord Wyman ve Lord Walder bir antlaşma yapmışlar ve o antlaşmayı bir evlilikle mühürlemek niyetindeler.”

Davos, lord onun karnını yumrukluyormuş gibi hissetti. *Eğer bu adam doğru söylüyorsa, kralım kaybetti.* Stannis Baratheon’ın Beyaz Liman’a umutsuzca ihtiyacı vardı. Eğer Kışyarı kuzeyin kalbiyse, Beyaz Liman ağzıydı. Beyaz Liman’ın körfezi kışın derinliklerinde bile buz tutmazdı. Kış kapıdayken

bunun önemi çok daha büyüktü. Şehrin gümüşleri de önemliydi. Lannisterlar, Casterly Kayası'nın bütün altınına sahiplerdi ve Yüksek Bahçe'nin zenginliğiyle evlenmişlerdi. Kral Stannis'in hâzinesi boşalmıştı. *En azından denemek zorundayım. Belki de bu evliliğe mani olmanın bir yolunu bulabilirim.* "Beyaz Liman'a ulaşmam gerek," dedi Davos. "Lordum, size yalvarıyorum, bana yardım edin."

Lord Godric, içi çıkarılarak tabak niyetine kullanılan ekmeği yemeye başladı. Ekmeği iri elleriyle parçalara ayırıyordu. Yahni, bayat ekmeği yumuşatmıştı. "Kuzeyli adamları sevmem," dedi lord. "Üstatlar, Üç Kız Kardeş'in tecavüzünün üstünden iki bin yıl geçtiğini söyler ama Kızkardeşler bunu unutmadı. Bizler, o tecavüzden önce özgür insanlardık. Sonra, kuzeyli adamları dışarı çıkarabilmek için Kartal Yuvası'na diz çökmek zorunda kaldık. Kurt ile şahin bizim için bin yıl boyunca savaştılar. Sonunda bu zavallı adaların bütün yağını, etini ve kemiklerini tükettiler. Şu senin Kral Stannis'e gelince; Stannis, Robert'ın baş kaptanıyken benim limanıma benim iznim olmaksızın bir donanma gönderdi ve beni bir düzine iyi dostu asmak zorunda bıraktı. Senin gibi adamları. Gece Lambası karardığı için herhangi bir gemi batacak olursa *beni* de asacağını söyleyecek kadar ileri gitti. Onun kibrini yutmak zorunda kaldım." Bir parça ekmek daha yedi. "Şimdi, kibrini kırmış ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir hâlde kuzeye geliyor. Ona neden yardım edeyim? Bana bunun cevabını ver."

Çünkü o senin meşru kralın, diye düşündü Davos. Çünkü o güçlü ve adil bir adam. Diyarı eski hâline kavuşturacak ve kuzeyde toplanan tehlikelere karşı koruyacak tek adam. Çünkü o, güneş ışığıyla ışıldayan sihirli bir kılıca sahip. Kelimeler Davos'un boğazına takıldı. O kelimelerin hiçbiri, Tatlı Kız Kardeş Lordu'nu etkilemezdi. O kelimelerin hiçbiri, Davos'u Beyaz Liman'a bir adım daha yaklaştırmazdı. *Nasıl bir cevap istiyor*? *Ona sahip olmadığımız altınları mı vadetmeliyim* ? *Kızının kızı için soylu bir koca sözü mü vermeliyim*? *Araziler, unvanlar, onurlar mı önermeliyim*? Lord Alester bu oyunu oynamıştı ve kral onu bu oyun yüzünden yakmıştı.

"Görünüşe göre El, dilini kaybetti. Ya kızkardeş yahnisinin ya da gerçeğin tadını sevmiyor."

"Aslan öldü," dedi Davos ağır ağır. "İşte size gerçek. Tywin Lannister öldü."

"Öldüyse ne olmuş?"

"Kral Toprakları'nda şimdi kim hüküm sürüyor? Tommen olamaz, o sadece bir çocuk. Ser Kevan mı?"

Lord Godric’in siyah gözlerinde mum ışığı pırıldadı. “Eğer öyle olsaydı, sen zincire vurulu olurdun. Kral Toprakları’nda kraliçe hüküm sürüyor.”

Davos anladı. İçinde kuşku büyütüyor. Kendini kaybeden tarafta bulmak istemiyor. “Stannis, Fırtına Burnu’nu Tyreller’e ve Redwynelar’a karşı elinde tuttu. Ejderha Kayası’nı son Targaryenlar’dan aldı. Demir Donanma’yı ezerek Güzel Ada’dan çıkardı. Şu çocuk kral onun karşısında başarılı olamaz.”

“O çocuk kral, Casterly Kayası’nın zenginliğini ve Yüksek Bahçe’nin kuvvetini komuta ediyor. Boltonlar ve Freyler ona ait.” Lord Godric çenesini ovuşturdu. ‘Yine de... bu dünyada sadece kış kesindir. Bunu babama Ned Stark söylemişti, tam olarak bu salonda.”

“Ned Stark buraya mı geldi?”

“Robert’ın Ayaklanması’nın şafağında. Deli Kral, Stark’ın kafası için Kartal Yuvası’na adamlar gönderdi ama Jon Arryn adamlara karşı koydu ve onları geri yolladı. Fakat Martı Kasabası tahta sadık kaldı. Stark, eve dönüp sancaklarını çağırabilmek için dağları geçip Parmaklar’a gelmek ve onu Isırık’ın karşısına geçirecek bir balıkçı bulmak zorunda kaldı. Yolda fırtınaya yakalandılar. Balıkçı boğuldu ama adamın kızı, tekne sulara gömülmeden önce Stark’ı Kızkardeşler’e getirdi. Stark’ın o kızı bir torba gümüşle ve karnında bir piçle bıraktığı söylenir. Kız, çocuğa, Arryn’ın anısına Jon Kar adını vermiş.

“Belki de öyle olmuştur. Lord Eddard, Kızkardeşler’e geldiğinde, babam benim şu an oturduğum yerde oturuyordu. Üstadımız, Stark’ın kafasını Aerys’e göndermemiz için ısrar etti, böylece sadakatimizi kanıtlamış olacaktık. Bu, büyük bir ödül anlamına geliyordu. Deli Kral onu memnun edenlere karşı ziyadesiyle cömertti. Fakat o sırada, Jon Arryn’ın Martı Kasabası’nı aldığını öğrendik. Robert, duvarı geçen ilk adamdı ve Marq Grafton’ı çıplak elleriyle katletmişti. ‘Şu Baratheon korkusuz bir adam,’ dedim. ‘Bir kralın dövüşmesi gerektiği gibi dövüşüyor.’ Üstadımız bana güldü ve Prens Rhaegar’ın bu ayaklanmayı bastıracağının kesin olduğunu söyledi. İşte Stark o zaman, ‘Bu dünyada sadece kış kesindir,’ dedi. ‘Başlarımızı kaybedebiliriz, bu doğru... ama ya başarılı olursak?’ Babam onu kendi yoluna gönderdi, Stark’ın başı hâlâ omuzlarının üstündeydi. ‘Eğer kaybederseniz,’ dedi babam, Lord Eddard’a, ‘buraya asla gelmediniz.’ ”

“Tıpkı benim gibi,” dedi Davos Seaworth.

JON

Sur'un Ötesindeki Kral'ı, elleri kendir ipiyle bağlanmış ve boynuna bir ilmek geçirilmiş hâlde meydana getirdiler.

Kendir ipinin diğer ucu, Sör Godry Farring'in savaş atının eyer topuzuna sarılmıştı. Dev Katili ve bineği, savat kakmalı, gümüş yaldızlı çelik zırhlar kuşanmışlardı. Mance Rayder'ın üstünde, kollarını ve bacaklarını soğuğa karşı çıplak bırakan ince bir tunik vardı. *Pelerinini giymesine izin vermelilerdi,* diye düşündü Jon Kar. *Yabanıl kadının kırmızı ipek şerhleriyle yamaladığı pelerini.*

Sur'un ağlıyor oluşu şaşırtıcı değildi.

Majesteleri Kral'ı, Sur'un Ötesindeki Kral'm canlısının ölüsünden daha faydalı olacağına ikna etmek için son bir çaba gösterirken, "Mance, Tekinsiz Ormanı bütün koruculardan daha iyi tanıyor," demişti Jon, Kral Stannis'e. "Tormund Devfelaketi'ni tanıyor. Ötekiler'e karşı dövüştü. Joramun'un Borusu'na sahipti ama onu üflemedi. Sur'u yerle bir edebilecekken, etmedi."

Jon'un sözleri, sağır kulaklara düşmüştü. Stannis hiç etkilenmemişti. Kanun açıktı; bir firarinin hayatı, alınırdı.

Ağlayan Sur'un altında, Leydi Melisandre solgun ellerini havaya kaldırdı. "*Hepimiz seçmek zorundayız,*" diye duyurdu. "Erkek ya da kadın, genç ya da yaşlı, lord ya da köylü; seçeneklerimiz aynı." Kadının sesi Jon Kar'a anasonu, muskatı ve karanfili hatırlatıyordu. Kırmızı kadın, çukurun üstünde yükseltilmiş ahşap bir platformda, kralın yanında duruyordu. "Işığı ya da karanlığı seçeriz. İyiyi ya da kötüyü seçeriz. Gerçek ya da sahte tanrıyı seçeriz."

Mance Rayder yürürken gri kahverengi gür saçları yüzüne savruluyordu. Adam, bağlı ellerini kullanarak saçlarını gözünden çekti, gülümsüyordu. Fakat kafesi gördüğünde cesaretini yitirdi. Kafes, kraliçenin adamları tarafından Tekinsiz Orman'ın ağaçlarından yapılmıştı; filizlerden ve yumuşak dallardan, reçineyle yapış yapış olmuş çamlardan ve büvet ağaçlarının kemik beyazı parmaklarından. Kraliçenin adamları dalları bükmüş, kıvırmış, birbirlerine dolamış ve ahşap bir kafes örmüşlerdi. Daha sonra onu kütüklerle, yapraklarla ve çırayla dolu derin bir çukurun üstüne asmışlardı.

Yabanıl kral bu görüntü karşısında irkildi. “Hayır,” diye bağırdı, “*merhamet*, ben kral değilim, onlar...”

Sör Godry ipi çekti. Sur’un Ötesindeki Kral tökezleyerek Godry’yi takip etmekten başka bir seçeneğe sahip değildi, sözleri ip tarafından boğuluyordu. Mance dengesini kaybedip düşünce, Godry onu yolun geri kalanı boyunca sürükledi. Mance, kraliçenin adamları tarafından yarı itilip yarı taşınarak kafese getirildiğinde kan içindeydi. Bir düzine silahlı asker, Mance’i havaya kaldırmak için bir araya geldi.

Leydi Melisandre, Mance’in yukarı kaldırılışını izledi. “ÖZGÜR İNSANLAR! Yalanların kralı karşınızda duruyor işte. Ve Sur’u yerle bir edeceğini söylediği boru da burada.” Kraliçenin adamlarından ikisi, Joramun’un Borusu’nu öne getirdi. Bir ucundan diğerine iki buçuk metre boyunda, eski altından yapılmış kasnakları olan, siyah bir boruydu. Altın bantlara hiyeroglifler kazınmıştı, ilk İnsanlar’ın yazıları. Joramun binlerce yıl önce ölmüştü ama Mance onun mezarını Ayazdiş’in yükseklerinde, bir buzulun altında bulmuştu. *Ve Joramun Kış Borusu’nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.* Ygritte, Jon’a, Mance’in boruyu asla bulamadığını söylemişti. *Yalan söyledi. Ya da Mance bunu kendi insanlarından bile sakladı.*

Binlerce tutsak, çitlerden oluşturulmuş tutsak kampının ahşap parmaklıklarının arasından, borunun havaya kaldırılışını izledi. Tutsakların hepsi hırpani ve yarı açtı. Yedi Krallık onlara, *yabanıllar*, diyordu; onlar kendilerine özgür insanlar adını takmışlardı. Ne yabanıl ne de özgür görünüyorlardı... sadece acıkmış, korkmuş ve uyuşmuşlardı.

“Joramun’un Borusu mu?” dedi Melisandre. “Hayır. Ona Karanlığın Borusu deyin. Eğer Sur çökerse gece de çöker, asla bitmeyen gece. Bu olmamalı, *olmayacak!* Işık Tanrısı, çocuklarının tehlikede olduğunu gördü ve onlara bir müdafi gönderdi, yeniden vücut bulmuş Azor AJhai.” Elini Stannis’e doğru salladı, boğazındaki muazzam yakut ışıkla nabızlandı.

Adam taş ve kadın ateş. Kralın gözleri, çukur bir yüze gömülmüş mavi çürüklerdi. Kral gri bir zırh giymişti. Omuzlarından, altın dokuma kumaştan dikilmiş kürk astarlı bir pelerin sarkıyordu.

Göğüs kalkanında, kralın kendi kalbinin üstüne kakılmış alevli bir kalp vardı. Kralın başını çevreleyen şey, bükülen alevler gibi uçları olan, kırmızı altından yapılmış bir taçtı. Val, kralın yanında duruyordu, uzun boylu ve güzeldi. Onu koyu renk bronzdan yapılmış basit bir çemberle taçlandırmışlardı, buna rağmen, Val bronzun içinde, Stannis’in altının içinde göründüğünden daha soylu görünüyordu. Kızın gözleri gri ve korkusuzdu, kıpırtısızdı. Kız, kakım

pelerininin altına beyaz ve altın renkli giysiler giymişti. Kalın bir örgü hâlinde toplanmış bal rengi saçları sağ omzunun üstünden sarkıyor ve kalçasına kadar iniyordu. Havadaki soğuk, kızın yanaklarına renk katıyordu.

Leydi Melisandre taç takmıyordu ama oradaki her adam Stannis Baratheon'm gerçek kraliçesinin Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde titremeye terk edilmiş gösterişsiz kadın değil, Melisandre olduğunu biliyordu. Söylentiye göre kral, Gece Kalesi yaşamaya uygun hâle getiriline kadar Kraliçe Selyse'yi ve kızını yanına çağırmayacaktı. Jon onlar için üzgündü. Sur, güneyli leydiler ve soylu küçük kızlar için çok az konfor sunardı ama Gece Kalesi o kadarını bile sunmazdı. Orası, en iyi zamanlarda bile acımasız bir yerdi.

"ÖZGÜR İNSANLAR!" diye bağırdı Melisandre. "Karanlığı seçenlerin kaderine tanıklık edin!"

Joramun'un Borusu alev aldı.

Yeşilin ve sarının kıvrak dilleri tarafından boylu boyunca sarılan boru bir ıslık sesiyle patladı. Jon'un atı ürkerek geri çekildi, sıradaki diğer adamlar da bineklerini sabit tutmak için mücadele veriyordu. Tutsak kampından bir uğultu yükseldi; özgür insanlar, umutlarının ateşe verildiğini görmüşlerdi. Birkaçı bağırmaya ve küfür etmeye başladı ama pek çoğu sessizliğe gömüldü. Bir an için, altın bantlardaki hiyeroglifler havada ışıldıyormuş gibi göründü. Kraliçenin adamları boruyu kaldırdı ve ateş çukurunun içine attı.

Kafesin içindeki Mance Rayder, bağlı elleriyle boynundaki ilmeği çekiştirdi, ihanet ve cadılık hakkında tutarsızca bağırmaya başladı. Krallığını, adını, o güne kadar olduğu her şeyi inkâr ediyordu. Merhamet için yalvardı, kırmızı kadına lanetler okudu ve isterik bir şekilde kahkahalar attı.

Jon bütün bunları gözlerini kırpmadan izledi. Kardeşlerinin önünde hassas görünmeye cesaret edemezdi. İki yüz adamını sıraya dizmişti, Kara Kale'nin garnizonun yarısından fazlası. Adamlar, ellerinde uzun mızraklarla siyah ve sağlam at sıraları oluşturmuşlar, yüzlerini gölgelemek ve... aralarında birçok ihtiyarla yeşil delikanlı olduğunu gizlemek için başlıklarını kafalarına geçirmişlerdi. Özgür insanlar, Nöbet'ten korkuyordu. Jon, onların bu korkuyu, Sur'un güneyindeki yeni evlerine götürmelerini istiyordu.

Boru, kütüklerin, yaprakların ve çıraların arasında parçalandı. Üç kalp atışı içinde bütün çukur alevler içinde kaldı. Mance, birbirine bağlı elleriyle kafesin parmaklıklarına yapışmıştı, ağlıyor ve yalvarıyordu. Ateş ona ulaştığında biraz dans etti. Bağırışları, uzun bir korku ve acı çığlığına dönüştü. Mance kafesin içinde yanan bir yaprak gibi çırpınıyordu, mum alevine yakalanmış bir pervaneydi.

Jon kendini bir şarkıyı hatırlarken buldu.

Ah kardeşlerim, Dornelu aldı canımı, günlerim bitti,

Ama bütün adamlar ölür ne önemi var canın,

Ve Dorne'lunun karısının tadına baktım!

Val, platformun üstünde tuzdan oyulmuşçasına kıpırtısız duruyordu. Ne ağlıyordu ne de gözlerini kaçırıyordu. Jon, Ygritte'in, Val'in yerinde olsa ne yapacağını merak etti. *Asıl güçlü olanlar, kadınlar.* Sam'i, Üstat Aemon'ı, Şebboy'u ve bebeği düşündü. *Son nefesini verirken bana lanet okuyacak ama başka bir yol yoktu.* Doğugözcüsü, Dar Deniz'in üstünde vahşi fırtınalar olduğunu rapor etmişti. *Niyetim onları güvende tutmaktı. Bunu yapmak yerine onları yengeçlere yem mi ettim*? Jon geçen gece rüyasında Sam'in boğulduğunu, Ygritte'in bedenine saplanan bir okla öldüğünü (kızı öldüren ok Jon'un oku değildi ama rüyalarında hep öyleydi) ve Şebboy'un kan ağladığını görmüştü.

Jon Kar yeterince izlemişti. "Şimdi," dedi.

Kral Ormanı'ndan Ulmer mızrağını yere sapladı, yayını askıdan indirdi ve sadağından bir ok çıkardı. Tatlı Donnel Hill aynı şeyleri yapmak için başlığını geri itti. Garth Boztüy ve Sakallı Ben oklarını kirişlere yerleştirdiler, yaylarını büktüler ve okları saldılar.

Oklardan biri Mance Rayder'ın göğsüne saplandı, biri karnına, biri de boğazına. Dördüncü ok, kafesin ahşap parmaklıklarına çarptı ve tutuşmadan önce bir an için titredi. Yabanıl kral, alevler içinde bükülmüş hâlde kafesin zeminine yığılırken, Sur'da bir kadının hıçkırıkları yankılandı. "Ve şimdi Nöbet'i bitti," diye mırıldandı Jon. Mance Rayder bir zamanlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı; siyah pelerinini, parlak kırmızı ipekle yamalanmış bir pelerinle değiştirmeden önce.

Platformun üstündeki Stannis kaşlarını çatmıştı. Jon, adamın gözleriyle buluşmayı reddediyordu. Ahşap kafesin zemini düşmüştü ve parmaklıkları ufalanıyordu. Ateşin her yukarı çıkışında, daha fazla dal yere düşüyordu, kiraz kırmızısı ve siyah. "Işık Tanrısı yolumuzu aydınlatmak için güneşi, ayı ve yıldızları yarattı. Geceyi uzakta tutmamız için bize ateşi verdi," dedi Melisandre, yabanıllara. "Hiç kimse onun ateşlerinin karşısında duramaz." *"Hiç kimse onun karşısında duramaz,"* diye tekrar etti kraliçenin adamları.

Kırmızı kadının koyu kırmızıya boyanmış elbisesi kadının etrafında uçuşuyordu ve bakırımsı saçları yüzünün çevresinde bir hale oluşturuyordu. Kadının parmak uçlarında dans eden sarı alevler pençelere benziyordu. "ÖZGÜR İNSANLAR! Sahte tanrılarınız size yardım edemez. Sahte borunuz sizi kurtaramadı. Sahte kralınız size sadece ölüm, umutsuzluk ve yenilgi

getirdi... lâkin gerçek kralınız burada duruyor. *ONUN HAŞMETİNE BİR BAKIN!”*

Stannis Baratheon, Işık Getiren’i çıkardı.

Kılıç kırmızı, sarı ve turuncu parladı, ışıkla can bulmuş gibiydi. Jon bu gösteriyi daha önce görmüştü ama *bu* şekilde değil. Işık Getiren, çeliğe dönüştürülmüş güneşti. Stannis silahı başının üstüne kaldırdığında, adamlar başlarını çevirmek ya da gözlerini örtmek zorunda kaldılar. Atlar ürktü, bir tanesi binicisini yere fırlattı. Ateş çukurundaki alevler, bu ışık fırtınasının önünde, kendisinden daha büyük bir köpeğin önünde sinen küçük bir köpek misali küçüldüler. Renk dalgaları buzun üstünde dans ederken, Sur’un kendisi kırmızıya, pembeye ve turuncuya devrildi. *Bu kral kanının gücü mü*?

“Batıdiyar’ın bir tek kralı var,” dedi Stannis. Sesi sertti, Melisandre’nin müziğinden yoksundu. “Bu kılıçla kullarımı koruyacağım ve onları tehdit edenleri yok edeceğim. Diz çökün; size yiyecek, arazi ve adalet vadediyorum. Diz çökün ve hayatta kalın. Yahut gidin ve ölün. Tercih sizin.” Işık Getiren’i kınına geri soktu ve dünya bir kez daha karardı, güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı sanki. “Kapıları açın.”

Bir savaş borusunun çıkaracağı kadar pes bir sesle, *“KAPILARI AÇINI”* diye bağırdı Sör Clayton Suggs. Muhafızların kumandanı Sör Corliss Penny, *“KAPILARI AÇINI”* diye tekrar etti. *“KAPILARI AÇINI”* diye haykırdı çavuşlar. Adamlar emre itaat etmek için hareketlendiler. Keskinleştirilmiş kazıklar topraktan söküldü, kalaslar derin hendeklere atıldı ve tutsak kampının kapıları ardına kadar açıldı. Jon Kar, elini kaldırıp indirdi, siyah sıralar sağa ve sola ayrılarak Sur’a giden bir yol oluşturdu. Efkârlı Edd demir kapıyı iterek açtı.

“Gelin,” dedi Melisandre. “Işığa gelin... ya da koşun ve karanlığa geri dönün.” Melisandre’nin altındaki çukurda alevler çıtırdıyordu. “Eğer hayatı seçiyorsanız, bana gelin.”

Ve geldiler. Tutsaklar kabaca inşa edilmiş ağıllarından çıkmaya başladılar, önce ağır ağır yürüdüler, kimi topallıyor ya da bir arkadaşına yaslanıyordu. *Eğer yemek yerseniz, bana gelin,* diye düşündü Jon. *Eğer donmazsanız ya da açlıktan kırılmazsanız, boyun eğin.* İlk birkaç tutsak, tereddütle, bir tuzaktan korkarak, kalasların yanından ve kazıkların arasından geçtiler, Melisandre’ye ve Sur’a doğru ilerlediler. Önden gidenlere bir zarar gelmediğini gördüklerinde, onları daha fazla tutsak takip etti. Sonra daha fazlası. Sonunda istikrarlı bir dere oluştu. Kraliçenin, çivili deri tunikler giyen ve yarım miğferler takan adamları, geçen her erkeğe, kadına ve çocuğa, beyaz büvet ağacından bir parça verdiler: Bir çubuk, kırık bir kemik kadar solgun lime lime bir dal, kan kırmızısı yapraklar.

Yeni tanrıyı beslemek için eski tanrılardan bir parça. Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti.

Ateş çukurundan yükselen ısı uzaktan bile hissediliyordu; yabanıllar için yakıcı olmalıydı. Jon, alevlere yaklaşan adamların korkuyla geri çekildiğini gördü, çocukların ağladığını duydu. Birkaç yabanıl ormana gitmek için döndü. Jon, her iki elinde de çocuklar olan genç bir kadının, tökezleyerek uzaklara kaçışını izledi. Kadın, her birkaç adımda, peşinden kimsenin gelmediğinden emin olmak için arkasına bakıyordu, ağaçlara yaklaştığında koşmaya başladı. Bir ihtiyar, kendisine verilen büvet ağacı parçasını silah olarak kullandı. Kraliçenin adamları mızraklarıyla üstüne çökene kadar, yaşlı adam elindeki ağaç parçasıyla etrafa saldırdı. Diğer tutsaklar, ihtiyar adamın bedeninin etrafından dolaşmak zorunda kaldılar, sonunda Sör Collins cesedi çukura attırdı. Bu olaydan sonra, daha fazla özgür insan ormanı tercih etti... on kişiden biri, belki.

Ama çoğu geldi. Arkalarında sadece soğuk ve ölüm vardı. Önlerindeyse umut. Ellerindeki ağaç parçalarını sıkı sıkı tutarak geldiler, sonra onlarla alevleri beslediler. R'hllor kıskanç bir ilahtı, her zaman açtı. Yeni tanrı, eski tanrının cesedini yalayıp yuttu ve Stannis'le Melisandre'nin devasa gölgelerini Sur'un üstüne düşürdü; buzun üstündeki yakut kırmızısı yansımalarda siyah suretler.

Kralın önünde diz çöken ilk kişi Sigorn'du. Thenn'in yeni Magnar'ı, babasının daha genç ve daha kısa bir tasviriydi... inceydi, kelleşmeye başlamıştı, bronz baldır zırhı ve bronz pullu deri mintan kuşanmıştı. Yeni Magnar'dan sonra, kemiklerden ve kaynatılmış deriden yapılmış zırhının içindeki Çıngıraklı geldi, miğfer olarak bir devin kafatasını takmıştı. Kemiklerin altında, çarpık kahverengi dişleri ve sararmış göz akları olan, harabeye dönmüş sefil bir yaratık vardı. *Küçük, kötücül ve tehlikeli bir adam. Zalim olduğu kadar aptal.* Jon, Çıngıraklı'nın sadık kalacağına bir an için bile inanmıyordu. Val'in, diz çöken affedilmiş adamı izlerken neler hissettiğini merak etti.

Çıngıraklı'yı daha önemsiz liderler takip etti. Boynuzayak adamlarından siyah ve sert ayakları olan iki şef. Sütnehri insanlarının büyük saygı duyduğu yaşlı bilge kadın. Siyah gözlü, cılız, on iki yaşında bir çocuk; Kargakatili Alfyn'in oğlu. Köpekbaşlı Harma'nın erkek kardeşi Halleck. Her biri kralın önünde diz çöktü.

Hava bu maskaralık için fazlasıyla soğuk, diye düşündü Jon. Stannis'i, "Özgür insanlar diz çökenleri hor görür," diyerek uyarmıştı.

"Gururlarını muhafaza etmelerine izin verirseniz sizi daha çok severler." Majesteleri Kral dinlememişti. "Onların kılıçlarına ihtiyacım var, öpücüklerine değil," demişti.

Diz çöken yabanıllar, kara kardeşlerin oluşturduğu sıraların önünden geçip ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerlediler. Jon, Beygir'i, Saten'i ve yarım düzine adamı, yabanılları meşalelerle Sur'un içinden geçirmekle görevlendirmişti. Diğer uçta, yabanılları, sıcak soğan çorbasıyla dolu kâseler, kara ekmek parçaları ve sosisler bekliyordu. Giysiler de vardı: Pelerinler, pantolonlar, çizmeler, tunikler, kaliteli deri eldivenler. Yabanıllar bu gece temiz samanların üstünde, soğuğu uzakta tutacak ateşlerin yanında uyuyacaklardı. Bu kral, hiçbir şey değilse de sistemliydi. Bununla birlikte, Tormund Devfelaketi er ya da geç Sur'a tekrar saldıracaktı. Jon, o saat geldiğinde, Stannis'in yeni kullarının hangi tarafı seçeceğini merak ediyordu. *Onlara arazi ve merhamet bağışlayabilirsin ama özgür insanlar kendi krallarını kendileri seçerler. Ve seçtikleri kral Mance'ti, sen değildin.*

Bowen Marsh, bineğini Jon'unkinin yanma getirdi. "Bu, görmeyi asla düşünmediğim bir gün." Lord Kâhya, Kafatası Köprüsü'nde aldığı baş yarasından sonra gözle görülür şekilde zayıflamıştı. Tek kulağının bir kısmı gitmişti. *Artık bir nar gibi görünmüyor,* diye düşündü Jon. 'Yabanılları Gorge Boğazı'nda durdurmak için kanadık," dedi Marsh. "Orada iyi adamlar katledildi, arkadaşlar ve kardeşler. Ne uğruna?"

Sör Alliser Thorne zehirli bir ses tonuyla, "Diyar bütün bunlar için bize lanet okuyacak," diye duyurdu. "Batıdiyar'daki her dürüst adam, Gece Nöbetçileri'nin adını duyduğunda başını çevirecek ve tükürecek."

Sen dürüst adamlar hakkında ne bilirsin ki? "Sıralarda sessizlik." Sör Alliser, Janos başını kaybettiğinden beri daha ihtiyatlı olmuştu ama kötülük hâlâ oradaydı. Jon, Slynt'in reddettiği görevi Alliser'e vermeyi düşünmüştü fakat adamın yakınlarda olmasını istiyordu. İki adamın daha tehlikeli olanı her zaman Alliser'di. Jon, Bozkalkan'ın komutasını, Gölge Kule'den kır saçlı bir kâhyaya vermişti.

İki yeni garnizonun bir fark yaratacağını umuyordu. *Nöbet, özgür insanları kanatabilir ama neticede onları durdurmayı umut edemeyiz.* Mance Rayder'ı ateşe vermek bu gerçeği değiştirmezdi. *Sayımız hâlâ çok az ve onlar hâlâ çok kalabalık. Ayrıca, korucular olmadan kör sayılırız. Dışarı adamlar göndermek zorundayım. Ama gönderirsem geri dönerler mi*?

Sur'un içindeki tünel dar ve dolambaçlıydı. Yabanılların çoğu yaşlı, hasta ya da yaralıydı. Bu yüzden gidiş, acı verecek kadar ağırdı. Son yabanıl diz çöktüğünde akşam olmuştu. Çukurdaki ateş yüksek değildi ve kralın Sur'daki gölgesi eski boyutunun dörtte birine düşmüştü. Jon Kar, havada nefesini görebiliyordu. *Soğuk,* diye düşündü *ve daha da soğuk oluyor. Bu maskaralık*

yeterince uzadı.

Kırk tutsak, çitlerin yanında oyalanıyordu. Aralarında dört dev vardı; düşük omuzlan, ağaç gövdeleri kadar kalın bacakları ve kocaman, taraklı ayakları olan muazzam, kıllı yaratıklar. İri olmalarına rağmen, devler Sur'un içinden geçebilirdi ama içlerinden biri mamutunu terk etmek istemiyordu ve diğerleri de onu bırakmıyordu. Diğerlerinin tümü insan endamındaydı. Bazıları ölmüştü, bazıları ölmek üzereydi; çoğu onların akrabaları ya da yakın arkadaşlarıydı, onları bir kâse soğan çorbası uğruna bile terk etmek istemiyorlardı.

Kimi titriyordu, kimi titreyemeyecek kadar uyuşmuştu, kralın Sur'da gümbürdeyen sesini dinlediler. "Gitmekte özgürsünüz," dedi Stannis. "Şahit olduğunuz şeyi insanlarınıza anlatın. Onlara gerçek kralı gördüğünüzü ve kral huzurunu bozmadıkları sürece bu diyarda hoş karşılanacaklarını söyleyin. Aksi takdirde, yapacakları en iyi şey kaçmak ya da saklanmak olur. Sur'uma başka bir saldırı düzenlenmesine tahammül etmeyeceğim."

"Tek diyar, tek tanrı, tek kral\" diye bağırdı Leydi Melisandre.

Kraliçenin adamları, mızraklarının dibini kalkanlarına vurarak Melisandre'nin çığlığını devam ettirdiler. "*Tek diyar, tek tanrı, tek kral. STANNIS! STANNIS! TEK DİYAR, TEK TANRI, TEK KRAL!"*

Jon, Val'in bu tezahürata katılmadığını gördü. Gece Nöbetçileri'nin kardeşleri de katılmamıştı. Bu hengâme sırasında, geride kalan az sayıda yabanıl da ağaçların arasında kayboldu. En son devler gitti, ikisi bir mamutun sırtına binmişti, diğer ikisi yayandı.

Sadece ölüler arkada bırakılmıştı. Jon, Stannis'in, Melisandre'yle birlikte platformdan inişini izledi. *Kralın yanından asla uzun zaman için ayrılmıyor.* Şeref muhafızları kralın etrafını sardı; Sör Godry, Sör Clayton ve bir düzine şövalye daha, hepsi kraliçenin adamlarıydı. Ay ışığı zırhlarında pırıldıyor ve rüzgâr pelerinlerini kamçılıyordu. "Lord Kâhya," dedi Jon, Marsh'a. "Çitleri odun olarak kullanmak için kırın ve cesetleri ateşe atın."

"Lordum nasıl emrederse." Marsh emirler bağırdı ve kâhyalardan oluşan bir sürü ahşap duvarlara saldırmak için sıradan ayrıldı. Lord Kâhya kaşlarını çatarak onları seyretti. "Şu yabanıllar... sizce sadık kalacaklar mı lordum?"

"Bazıları kalacak. Hepsi değil. Korkaklarımız, düzenbazlarımız, zayıf karakterlilerimiz ve budalalarımız var, onların da olduğu gibi."

"Yeminlerimiz... biz diyarı koruyacağımıza dair yemin ettik..." "Özgür insanlar, Lütufa yerleştiklerinde diyarın bir parçası olacaklar," diye hatırlattı Jon. "Bunlar vahim günler ve muhtemelen daha vahim olacaklar. Gerçek düşmanımızın yüzünü gördük; parlak mavi gözleri olan ölü bir yüz. O yüzü

özgür insanlar da gördü. Stannis bu konuda yanılmıyor. Yabanıllarla ortak bir dava oluşturmak zorundayız.”

“Ortak düşmana karşı ortak bir dava, bunu kabul edebilirim,” dedi Bowen Marsh, “lâkin on binlerce yarı aç vahşinin Sur’u geçmesine izin veremeyiz. Bırakın da biz kapıları mühürlerken onlar kasabalarına geri dönsünler ve Ötekiler’le orada dövüşsünler. Othell bunun zor olmayacağını söylüyor. Yapmamız gereken tek şey, tünelleri molozla doldurmak ve katil deliklerine su dökmek, işin gerisini Sur halledecek. Soğuk, ağırlık... bir ay dönümü içinde, hiçbir zaman hiçbir kapı olmamış gibi olacak. Düşmanlarımız içeri girmek için yol kazmak zorunda kalacak.”

“Ya da tırmanmak.”

“Bu pek mümkün değil,” dedi Bowen Marsh. “Bunlar, bir kadın çalmak ve biraz yağma yapmak için dışarı çıkmış akıncılar değiller. Tormund’un yanında yaşlı kadınlar, çocuklar, koyun ve keçi sürüleri, hatta mamutlar olacak. Bir kapıya ihtiyacı var ve sadece üç kapı kaldı. Eğer tırmanıcılar gönderecek olursa, pekâlâ, onlara karşı koymak, kazandaki bir balığı zıpkınlamak kadar kolay.”

Balık asla kazandan çıkmaz ve insanın karnına bir mızrak saplamaz. Jon, Sur’a bizzat tırmanmıştı.

Marsh devam etti. “Topladığımız kullanılmış okların sayısına bakılacak olursa, Mance Rayder’ın yayaları bize on bin ok fırlatmış olmalı. Bu okların yüzden azı Sur’un tepesine ulaştı, çoğu da serseri rüzgârlar tarafından o kadar yükseğe taşındı. Orada can veren tek adam, Gül Ormanı’ndan Kızıl Alyn’di ve onu öldüren, bacağına hafifçe batan ok değil, kendi hatasıydı. Donal Noye kapıyı savunurken öldü. Kahramanca bir eylem, evet... ama kapı mühürlenmiş olsaydı, cesur zırh ustamız hâlâ bizimle birlikte olabilirdi. İster yüz düşmanla yüzleşelim, ister yüz bin düşmanla, biz Sur’un tepesinde ve onlar yerde olduğu sürece bize zarar veremezler.”

Haksız değil. Mance Rayder’ın ordusu, Sur’un karşısında, taşlı bir kıyıya vuran dalgalar misali kırılmıştı, hâlbuki Sur’u savunan adamlar bir avuç ihtiyardan, yeşil oğlandan ve sakattan oluşuyordu. Buna rağmen, Bowen’ın önerdiği şey Jon’un bütün içgüdülerine tersti. “Eğer kapıları mühürlersek korucuları dışarı gönderemeyiz,” dedi Jon. “Kör gibi oluruz.”

“Lord Mormont’un son keşif gezisi, Nöbet’in dörtte birine mal oldu lordum. Elimizde kalan kuvveti muhafaza etmemiz gerek. Her ölümle küçülüyoruz, çok zayıfladık... Doğru olanı yap ve mücadeleyi kazan, derdi amcam eskiden. Sur’dan daha önemli bir şey yok Lord Kumandan.”

“Stannis, diz çöken her yabanıla arazi, yiyecek ve adalet vadediyor. Kapıları

mühürlememize asla izin vermez.”

Marsh tereddüt etti. “Lord Kar, ben dedikodu yapmayı seven bir adam değilim. Lâkin Stannis’le fazla... fazla yakın olduğunuza dair konuşmalar yapılıyor. Hatta bazıları diyor ki...”

Asi ve dönek olduğumu söylüyorlar. Evet, aynı zamanda piç ve varg. Janos Slynt gitmiş olabilirdi ama adamın yalanları kalmıştı. “Neler söylediklerini biliyorum.” Jon fısıltıları duymuştu, kendisi avludan geçerken başka tarafa dönen adamları görmüştü. “Benden ne yapmamı istiyorlar? Hem Stannis’e hem de yabanıllara karşı kılıç kuşanmamı mı? Majesteleri Kral bizden üç kat fazla savaşçıya sahip, ayrıca o bizim konuğumuz. Misafirperverlik yasaları onu koruyor. Üstelik ona ve adamlarına borçluyuz.”

“Lord Stannis yardıma ihtiyacımız olduğu sırada bize yardım etti,” dedi Marsh inatla, “ama o hâlâ bir asi ve davası ölüme mahkûm. Eğer Demir Taht bizi vatan hainleri olarak bellerse, biz de ölüme mahkûm olacağız. Kaybeden tarafı seçmediğimizden emin olmalıyız.”

“Taraf seçmek gibi bir niyetim yok,” dedi Jon, “ama ben, bu savaşın neticesinden sizin kadar emin değilim lordum. Lord Tywin ölmüşken, değilim. Eğer Kral Yolu’ndan gelen haberlere inanılabilirse, Kral Eli bir tuvalette otururken kendi oğlu tarafından katledildi.” Jon, Tyrion Lannister’ı ezcümle tanımıştı. *Elimi sıktı ve bana arkadaşlık unvanı verdi. O* küçük adamın içinde kendi babasını öldüren bir katil olduğuna inanmak zordu ama Lord Tywin’in vefatı şüphe götürmez bir gerçekmiş gibi görünüyordu. “Kral Toprakları’ndaki aslan henüz bir yavru ve Demir Taht’ın yetişkin adamları dahi lime lime ettiği bilinir.”

“Kral bir çocuk olabilir lordum, lâkin... Kral Robert çok sevilirdi ve adamlar Tommen’ı onun oğlu olarak kabul ediyorlar. Stannis’i ne kadar çok görürlerse, onu o kadar az seviyorlar. Adamların çok azı, Leydi Melisandre’den, kadının ateşlerinden ve o gaddar tanrısından hoşlanıyor. Şikâyetçiler.”

“Lord Mormont’tan da şikayetçiydiler. Yaşlı Ayı bir keresinde, ‘Erkekler karılarından ve lordlarından şikayet etmeyi severler,’ demişti. ‘Karısı olmayanlar, lordlarından iki kat fazla şikâyet ederler.’ ” Jon Kar tutsak kampına doğru baktı. İki duvar yıkılmıştı, üçüncüsü hızla yıkılıyordu. “Sizi buradaki işleri bitirmeniz için yalnız bırakıyorum Bowen. Bütün cesetlerin yakıldığından emin olun. Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Size söz veriyorum, söylediğiniz her şeyi düşüneceğim.”

Jon kapıya doğru yürürken, çukurun etrafındaki hava hâlâ dumanla ve uçuşan küllerle kaplıydı. Jon kapıya vardığında, bineğini buzun içinden yürütüp

güneye geçirmek için atından indi. Efkârlı Edd, bir meşaleyle birlikte Jon'un önünden gitti. Meşalenin alevi tavam yalıyordu, Jon ve Edd'in üstüne soğuk gözyaşları damlıyordu.

"Borunun yandığını görmek rahatlatıcıydı lordum," dedi Edd. "Daha geçen gece, rüyamda Sur'un tepesinden aşağı işediğimi gördüm, tam işediğim sırada biri boruyu öttürmeye karar verdi. Şikâyet ediyor değilim. Bu rüya, Köpekbaşlı Harma tarafından domuzlara yem edildiğim rüyalardan daha iyiydi."

"Harma öldü," dedi Jon. "Ama domuzlar ölmedi. Bana, Katil'in bir zamanlar domuz buduna baktığı gibi bakıyorlar. Yabanılların bize zarar vermek niyetinde olduğunu söylemiyorum. Evet, tanrılarını doğradık ve onları tanrılarının parçalarını yakmaya zorladık. Ama onlara soğan çorbası verdik. Bir kâse soğan çorbasıyla kıyaslandığında, bir tanrı nedir ki? Biraz çorba benim de işime yarardı."

Jon'un siyahlarına duman ve yanmış et kokusu sinmişti. Jon yemek yemesi gerektiğini biliyordu ama açlık duyduğu şey yemek değil, dostluktu. Üstat Aemon'la birlikte içilecek bir kadeh şarap, Sam'le edilecek birkaç sessiz kelam, Pyp, Grenn ve Kurbağa'yla atılacak birkaç kahkaha. Ama Aemon ve Sam gitmişlerdi, Jon'un diğer arkadaşları da... "Bu akşam, yemeğimi adamlarla birlikte yiyeceğim."

"Sığır haşlama ve şeker pancarı." Efkârlı Edd mutfakta ne pişirildiğini her zaman bilirdi. "Ama Hobb, bayır turbunun bittiğini söyledi. Bayır turbu olmayan sığır haşlama ne işe yarar ki?"

Ortak salon yabanıllar tarafından yakıldığından beri, Gece Nöbetçileri'nin adamları silahhanenin altındaki taş mahzende yemek yiyordu. Mahzen, iki sıra taş sütunla bölünmüş mağaramsı bir alandı, tonozlu bir çatısı vardı, duvarlarına şarap ve bira fıçıları dizilmişti. Jon içeri girdiğinde, dört inşaatçı basamaklara en yakın masada taş oyunu oynuyordu. Ateşin yakınında bir grup korucu ve kralın birkaç adamı oturuyordu, sessizce konuşuyorlardı.

Daha genç adamlar başka bir masada toplanmışlardı. Pyp, bıçağını bir şalgama saplamıştı. "Gece karanlık ve şalgam dolu," dedi vakur bir ses tonuyla. "Geyik eti için dua edelim çocuklarım. Biraz soğan ve lezzetli sosla pişirilmiş geyik eti için dua edelim." Çocuğun arkadaşları güldü; Grenn, Kurbağa, Saten, hepsi birden.

Jon Kar kahkahalara katılmadı. "Bir başka adamın duasıyla alay etmek aptalcadır Pyp. Ve tehlikelidir."

"Eğer kırmızı tanrı gücendiyse, beni çarpsın."

Bütün gülümsemeler soldu. "Biz rahibeye gülüyorduk," dedi Saten; bir

zamanlar Eski Şehir'de fahişelik yapmış, yakışıklı bir delikanlıydı. "Sadece şakalaşıyorduk lordum."

"Sizin kendi tanrılarınız var, onun da kendi tanrısı. Kadını rahat bırakın."

"O bizim tanrılarımızı rahat bırakmıyor," diye itiraz etti Kurbağa. "Yedi'ye sahte tanrılar diyor. Eski tanrılara da. Yabanıllara büvet ağacı dallarını yaktırdı. Gördün."

"Leydi Melisandre benim komutam altında değil. Siz öylesiniz. Kralın adamlarıyla benim adamlarım arasında bir düşmanlık olmasını istemiyorum."

Pyp bir elini Kurbağa'nın koluna koydu. "Daha fazla vraklama cesur Kurbağa, zira Muhteşem Lord Kar'ımız konuştu." Pyp ayağa fırladı ve Jon'a karşı alaycı bir reverans yaptı. "Lütfen beni bağışlayın. Bundan böyle, lordumun izni olmadan kulaklarımı bile oynatmayacağım."

Bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Jon, çocuğu sarsıp aklını başına getirmek istedi. "Kulaklarını istediğin kadar oynat. Sorun yaratan şey, oynayan dilin."

"Daha dikkatli olmasını sağlayacağım," diye söz verdi Grenn, "eğer olmazsa onu pataklayacağım." Duraksadı. "Lordum, yemeğini bizimle mi yiyeceksin? Owen, kenara kay ve Jon için yer aç." Jon'un en çok istediği şey buydu. Kendine, *hayır,* demek zorundaydı, *o günler geride kaldı.* Bu idrak, Jon'un karnında bir bıçak gibi büküldü. Onu hükmetmesi için seçmişlerdi. Sur onundu. Arkadaşlarının hayatları da öyle. *Bir lord, adamlarım sevebilir,* Jon babasının sesini duyabiliyordu, ama onlarla arkadaş olamaz. *Bir gün onlar hakkında hüküm vermek ya da onları ölüme göndermek zorunda kalabilir.* "Başka bir gün," diyerek yalan söyledi Lord Kumandan. "Edd, en iyisi sen yemeğini ye. Benim yapacak işlerim var." Dışarıdaki hava öncekinden de soğuktu. Jon, kalenin karşı tarafındaki Kral Kulesi'nin pencerelerinde pırıldayan mum ışığını görebiliyordu. Val kulenin çatısındaydı, Sur'a bakıyordu. Stannis,

Val'i, kendi odasının üstündeki odada sıkı gözetim altında tutuyordu ama egzersiz yapması için siperlerde yürümesine izin veriyordu. *Yalnız görünüyor,* diye düşündü Jon. *Yalnız ve güzel.* Ygritte, ateşle öpülmüş kızıl saçlarıyla kendince güzeldi ama onun yüzünü canlandıran şey gülümsemesiydi. Val'in gülümsemesine gerek yoktu; dünyadaki bütün saraylarda, adamların kafalarını kendine döndürebilirdi.

Bununla birlikte, yabanıl prensesi gardiyanları tarafından sevilmiyordu. Val "diz çökenler" diyerek onları aşağılıyordu ve üç kez kaçmaya kalkışmıştı. Bir keresinde, silahlı bir asker onun yanında dikkatsiz davranmıştı, Val askerin hançerini kınından kapmış ve adamın boğazını delmişti. Hançer yarım santim

sola kayşa, asker ölebilirdi.

Yalnız, güzel ve ölümcül, diye düşündü Jon Kar *ve ona sahip olabilirdim. Ona, Kışyarı'na ve lord babamın adına.* Jon, bunların yerine siyah bir pelerin ve buzdan bir duvar tercih etmişti. Onuru tercih etmişti. *Piçlere özgü bir onur.*

Jon avluyu geçerken, Sur sağında yükseldi. Sur'un yüksek buzları hafifçe parlıyordu ama aşağısı gölgelerden ibaretti. Kapıdaki parmaklıkların arasından turuncu loş bir ışık süzülüyordu; muhafızlar rüzgârdan korunmak için oraya sığınmıştı. Jon, sallanan ve buza sürtünen vincin zincirlerinden gelen gıcırtıyı duyabiliyordu. Yukarıdaki devriyeler, ısınmak için kullandıkları kulübenin içinde, bir maltızın etrafında toplanmış olmalılardı, rüzgârı bastırıp seslerini duyurabilmek için bağırıyorlardı. Yoksa çabalamaktan vazgeçerlerdi ve her adam kendi sessizlik gölünde boğulurdu. *Buzda yürüyor olmalıydım. Sur benim.*

Hayalet ortaya çıktığında, Jon, Lord Kumandan Kulesi'nin iskeletinin altında yürüyordu, Ygritte'in onun kollarında öldüğü noktayı geçmişti. Ulu kurdun ılık nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. Hayvanın kırmızı gözleri ateş gölleri gibi ışıldıyordu. Jon'un ağzı sıcak kan tadıyla doldu ve Jon, Hayalet'in o gece ne öldürdüğünü anladı. *Hayır,* diye düşündü. *Ben insanım, kurt değilim.* Eldivenli elinin tersiyle ağzını ovuşturdu ve tükürdü.

Clydas hâlâ kuşluğun altındaki dairede kalıyordu. Jon'un kapıyı çaldığını duyunca, elinde ince bir mumla ayaklarını sürüyerek geldi. "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Jon.

"Hiç değil." Clydas kapıyı ardına kadar açtı. "Baharatlı şarap kaynatıyordum. Lordum bir kadeh alır mı?"

"Zevkle." Jon'un elleri soğuktan katılaşmıştı. Jon eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını esnetti.

Clydas, şarabı karıştırmak için şömineye döndü. En az altmış yaşındaydı. *Yaşlı bir adam. Sadece Aemon'la kıyaslandığında genç görünüyor.* Kısa ve yuvarlaktı. Geceye ait bir yaratığın loş ve pembe gözlerine sahipti. Kafa derisine birkaç beyaz saç tutunmuştu. Clydas şarabı getirdiğinde, Jon kadehi iki eliyle birden kavradı, baharatları kokladı, içkiyi yudumladı. Sıcaklık göğsüne yayıldı. Jon, ağzındaki kan tadından kurtulmak için büyük bir yudum daha aldı.

"Kraliçenin adamları Sur'un Ötesindeki Kral'ın korkakça öldüğünü söylüyorlar. Adamın merhamet için yalvardığını ve krallığını inkâr ettiğini söylüyorlar."

"Bunları yaptı. Işık Getiren daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı. Güneş kadar parlaktı." Jon kadehini kaldırdı. "Stannis Baratheon'a ve onun sihirli kılıcına." Ağzındaki şarap tadı acıydı.

“Majesteleri Kral kolay bir adam değil. Taç takanların çok azı kolaydır. Üstat Aemon, *birçok iyi adam, kötü krallar olmuşlardır,* derdi *ve bazı kötü adamlar, iyi krallar olmuşlardır."*

“O bilirdi.” Aemon Targaryen, Demir Taht’ın üstünde dokuz kral görmüştü. O bir kralın oğlu, bir kralın kardeşi ve bir kralın amcasıydı. “Üstat Aemon’ın bana bıraktığı kitaba baktım. *Yeşim İcmali.* Sayfalar Azor Ahai’den bahsediyor. Işık Getiren onun kılıcıymış. Votar’a inanacak olursak, Azor o kılıcı karısının kanıyla tavlamış. Bu olaydan sonra Işık Getiren asla soğuk olmamış, Nissa Nissa kadar ılıkmış. Mücadelede kıpkırmızı yanarmış. Azor Ahai bir keresinde bir canavarla dövüşmüş. Kılıcı yaratığın karnına sapladığında, canavarın kanı kaynamaya başlamış. Canavarın ağzından duman ve buhar çıkmış, gözleri eriyip yanaklarına akmış ve bedeni alev almış.”

Clydas gözlerini kırpıştırdı. “Kendi ısısını yaratan bir kılıç...” “...Sur’da çok işe yarardı.” Jon, şarap kadehini bir kenara koydu ve köstebek derisinden yapılmış siyah eldivenlerini taktı. “Stannis’in savurduğu kılıcın soğuk olması büyük talihsizlik. *Stannis’in* Işık Getiren’inin mücadelede nasıl davranacağını görmek isterdim. Şarap için teşekkür ederim. Hayalet, gel.” Jon Kar pelerinin başlığını yukarı çekti ve kapıyı açtı. Beyaz kurt onun peşinden gecenin içine yürüdü.

Silahhane sessiz ve karanlıktı. Jon, mızraklarla dolu sessiz sıraların önünden geçmeden önce muhafızları başıyla selamladı. Kılıç kemerini kapının yanındaki bir kancaya astı, pelerinini de bir diğerine. Eldivenlerini çıkardı, elleri katı ve soğuktu. Jon’un mumları yakması epey vakit aldı. Hayalet, halının üstüne kıvrılıp uykuya daldı ama Jon henüz dinlenemezdi. Çam ağacından yapılmış çentikli masanın üstü, Sur’un ve Sur’un ötesindeki toprakların haritalarıyla, korucuların isim listesiyle ve Sör Denys Mallister’ın el yazısıyla yazılıp Gölge Kule’den gönderilmiş bir mektupla kaplıydı.

Jon, Gölge Kule’den gelen mektubu tekrar okudu, bir tüy kalemin ucunu sivriltti ve siyah mürekkeple dolu bir hokkanın tıpasını çıkardı. İki mektup yazdı. İlk mektup Sör Denys’e, İkincisi Cotter Pyke’aydı. Adamların her ikisi de Jon’u daha fazla adam için sıkıştırıyordu. Jon, Halder ile Kurbağa’yı batıya, Gölge Kule’ye yolladı. Grenn’le Pyp’i de Kıyıdaki Doğugözcüsü’ne. Mürekkep düzgün bir şekilde akmıyordu ve Jon’un bütün kelimeleri kaba, sert ve biçimsiz görünüyordu ama Jon inat etti.

Sonunda kalemi masaya bıraktığında oda loş ve soğuktu. Jon, duvarların üstüne geldiğini hissedebiliyordu. Yaşlı Ayı’nın kuzgunu pencereye tünemişti, kurnaz ve siyah gözleriyle Jon’a yukarıdan bakıyordu. *Benim son dostum,* diye

düşündü Jon kederle. *Senden uzun yaşasam iyi olur, yoksa benim yüzümü de yersin.* Hayalet sayılmazdı. Hayalet bir dosttan daha yakındı. Hayalet onun bir parçasıydı.

Jon ayağa kalktı ve bir zamanlar Donal Noye'a ait olan dar yatağa gitmek için basamakları tırmandı. *Burası benim yerim*, diye düşündü soyunurken, şu andan, hayatımın sonuna kadar.

DAENERYS

Irri onun kolunu hafifçe sarsarken, “Ne oldu?” diye feryat etti Daenerys. Dışarısı kör karanlıktı. *Ters giden bir şeyler var,* Dany hemen anlamıştı. “Daario mu? Ne oldu?” Rüyasında, o ve Daario, karı ve kocaydılar. Kırmızı kapılı taş bir evde, basit bir hayat yaşayan basit bir aileydiler. Rüyasında, Daario onun her yerini öpüyordu... ağzını, boynunu, göğüslerini.

“Hayır, *Khaleesi* diye mırıldandı Irri. “Hadımınız Gri Solucan ve kel adam. Onları görecek misiniz?”

“Evet.” Dany, saçlarının karmakarışık ve yatak giysilerinin dağınık olduğunu fark etti. “Giyinmeme yardım et. Bir kadeh şarap da istiyorum. Kafamı temizlemek için.” *Rüyamı boğmak için.* Dany yumuşak hıçkırık sesleri duyuyordu. “Ağlayan kim?”

“Köleniz Missandei.” Jhiqui’nin elinde ince bir mum vardı. “Hizmetkârım. Benim kölem yok.” Dany anlamamıştı. “Neden ağlıyor?”

“Ağabeyi için,” dedi Irri.

Dany, hikâyenin geri kalanını Skahaz, Reznak ve Gri Solucan’dan öğrendi. Adamların getirdiği havadislerin kötü olduğunu onlar tek kelime etmeden önce biliyordu. Kelkafa’nın çirkin suratına bir kez bakmak, bunu anlamak için yeterliydi. “Harpiya’nın Oğulları mı?”

Skahaz başıyla onayladı. Adamın ağzı gaddardı.

“Kaç ölü var?”

Reznak ellerini ovuşturdu. “Do-dokuz Majesteleri. Pis ve şeytani bir iş. Dehşet verici bir gece, dehşet verici.”

Dokuz. Bu kelime, Dany’nin kalbine saplanan bir hançerdi. Gölge savaş, her gece, Meereen’in basamaklı piramitlerinin altında en baştan başlıyordu. Güneş her sabah taze cesetlerin üstüne doğuyordu. Cesetlerin yanındaki kiremitlerin üstüne kanla harpiyalar çiziliyordu. Fazlaca müreffeh yaşayan ya da fazlaca açıksözlü olan her azatlı köle cinayet için hedef oluyordu. *Ama bir gecede dokuz kişi...* Bu, Dany’yi korkuttu. “Anlatın.”

Gri Solucan konuştu. “Kullarınız, Majesteleri Kraliçe’mizin barışını

muhafaza etmek için Meereen'in kiremitlerinde yürüdükleri sırada tuzağa düşürüldüler. Kullarınızın hepsi iyi silahlanmıştı, mızrakları, kalkanları ve kısakılıçları vardı, ikişer ikişer yürüyorlardı ve ikişer ikişer öldüler. Kullarınız Kara Yumruk ve Cetherys, Mazdhan'ın Labirent'inde arbalet okları tarafından katledildiler. Kullarınız Mossador ve Duran, nehir duvarının altında, yukarıdan atılan taşlarla ezildiler. Kullarınız Altınsaçlı Eladon ve Sadık Mızrak, her gece nöbetlerinden sonra uğradıkları şaraphanede zehirlendiler."

Mossador. Dany yumruğunu sıktı. Missandei ve ağabeyleri, Şahmeran Adaları'ndan gelen akıncılar tarafından Naath'taki evlerinden alınmış ve Astapor'daki köleliğe satılmışlardı. Genç yaşına rağmen lisanlara karşı büyük bir istidat gösteren Missandei, İyi Ustalar tarafından bir kâtibe yapılmıştı. Mossador ve Marselen o kadar şanslı değillerdi. Hadım edilmiş ve birer Lekesiz'e dönüştürülmüşlerdi. "Katillerden herhangi biri yakalandı mı?"

"Kullarınız, şaraphanenin sahibini ve adamın kızlarını tutukladılar. Şüpheliler, masum olduklarını söylediler ve merhamet için yalvardılar."

Hepsi masum olduğunu söyler ve merhamet için yalvarır. "Onları Kelkafa'ya verin. Skahaz, onları birbirlerinden ayrı tut ve sorgula."

"Emredersiniz İlahemiz. Onları tatlılıkla mı yoksa acımazca mı sorgulamamı istersiniz?"

"Başlangıç olarak, tatlılıkla. Hikâyelerini ve zikrettikleri isimleri dinle. Bu işte parmakları olmayabilir." Dany duraksadı. "Soylu Reznak dokuz kişi dedi. Başka kimler var?"

"Üç azatlı köle, evlerinde öldürüldüler," dedi Kelkafa. "Bir tefeci, bir kunduracı ve arpçı Rylona Rhee. Kızı öldürmeden önce parmaklarını kesmişler."

Kraliçe irkildi. Rylona Rhee, arpını Bakire kadar tatlı çalardı. Yunkai'de bir köleyken, şehirdeki her soylu aile için müzik yapmıştı. Meereen'de, Yunkaili azatlı köleler arasında bir lidere dönüşmüştü, Dany'nin meclisinde onların sesi olmuştu. "Şu şarap satıcısından başka tutuklumuz yok mu?"

"Bu kulunuz itiraf etmekten hicap duyuyor ama yok. Bizi affedin lütfen."

Merhamet, diye düşündü Dany. *Ejderhanın merhametini alacaklar.* "Skahaz, fikrimi değiştirdim. Adamı acımasızca sorgula." "Bunu yapabilirim. Ya da baba izlerken kızları acımasızca sorgulayabilirim. Adam bu sayede birkaç isim verebilir."

"En iyisi hangisi olacaksa onu yap ama bana isimler getir." Dany'nin öfkesi, midesinde yanan bir ateşe dönüşmüştü. "Daha fazla Lekesiz'in katledilmesine müsaade etmeyeceğim. Gri Solucan, adamlarını kışlalara geri çek. Bundan böyle duvarlarımı, kapılarımı ve şahsımı koruyacaklar. Bugünden itibaren,

Meereen'deki barışı muhafaza etmek Meereenliler'in işi olacak. Skahaz, bana eşit sayıda kelkafa ve azatlı köleden oluşan yeni bir nöbet kur." "Emredersiniz. Kaç adam olsun?"

"Ne kadar adama ihtiyacın varsa o kadar."

Reznak mo Reznak soluk soluğaydı. "Majesteleri, onca adamın maaşını ödeyecek sikkeler nereden gelecek?"

"Piramitlerden. Adını kan vergisi koyun. Her piramitten, Harpiya'nın Oğulları'nın öldürdüğü her azatlı köle karşılığında yüz altın alacağım."

Dany'nin sözleri, Kelkafa'nın yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Halledilecek," dedi adam. "Lâkin Majesteleri bilmeli ki, Ulu Ustalar Zhak ve Merreq, piramitlerini boşaltıp şehirden ayrılmak için hazırlık yapıyorlar."

Daenerys, Zhak ve Merreq'den ölümüne bezmişti. Önemli ve önemsiz bütün Meereenliler'den bezmişti. "Bırakın gitsinler. Fakat sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şey götürmesinler. Adamların bütün altınlarının burada, bizimle kaldığından emin olun. Yiyecek stoklarının da."

"Majesteleri," diye mırıldandı Reznak mo Reznak, "bu soylu adamların düşmanlarımıza katılmak niyetinde olduklarını bilemeyiz. Büyük ihtimalle, tepelerdeki malikânelerine gidiyorlar." "Öyleyse altınlarını güvende tutmamıza itiraz etmezler. Tepelerde satın alacak bir şey yok."

"Çocukları için korkuyorlar," dedi Reznak.

Evet, diye düşündü Dany, *ben de*. "Onları da güvende tutmalıyız. Her iki adamdan da ikişer çocuk alacağım. Diğer piramitlerden de. Bir kız ve bir erkek."

"Rehineler," dedi Skahaz mutlulukla.

"Yaver çömezleri ve kadeh taşıyıcılar. Eğer Ulu Ustalar itiraz edecek olurlarsa, onlara, bir çocuğun sarayda hizmet vermek üzere seçilmesinin, Batıdiyar'da büyük bir onur olduğunu söyleyin." Dany geri kalanım söylemedi. "Gidin ve emirlerimi yerine getirin. Yası tutulacak ölülerim var."

Dany piramidin tepesindeki dairesine döndüğünde, Missandei'yi yatağının üstünde sessizce ağlarken buldu. Küçük kâtibe, hıçkırıklarının sesini boğmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. "Gel de benimle uyu," dedi Dany. "Şafağa saatler var.".

"Majesteleri bu kuluna çok nazik davranıyor." Missandei yatak örtüsünün altına girdi. "O iyi bir ağabeydi."

Dany kollarını kıza doladı. "Bana onu anlat."

"Biz küçükken, bana ağaçlara tırmanmayı öğretti. Elleriyle balık tutabilirdi. Bir keresinde onu bahçemizde uyurken buldum, üzerinde yüzlerce kelebek uçuşuyordu. O sabah ağabeyim çok güzel görünüyordu. Bu kulunuz... yani ben,

onu çok severdim.” “O da seni severdi.” Dany kızın saçlarını okşadı. “İste ve seni bu berbat yerden göndereyim tatlım. Bir gemi bulurum ve seni evine gönderirim. Naath’a.”

“Sizinle kalmayı tercih ederim. Naath’ta korkarım. Ya köle tacirleri tekrar gelirse? Sizin yanınızdayken kendimi güvende hissediyorum.”

Güven. Bu kelime, Dany’nin gözlerini yaşlarla doldurdu. “Seni güvende tutmak istiyorum.” Missandei sadece bir çocuktu. Dany onun yanında, kendisi de tekrar çocuk olabilirmiş gibi hissediyordu. “Ben küçükken kimse beni güvende tutmadı. Tamam, Sör Willem tuttu ama sonra öldü. Ve Viserys... seni korumak istiyorum ama... bu çok zor. Güçlü olmak çok zor. Her zaman ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Ama bilmek zorundayım. Bu insanların sahip olduğu tek şey benim. Ben kraliçeyim. Ben... ben...” “...annesiniz,” diye fısıldadı Missandei.

“Ejderhaların annesi.” Dany titredi.

“Hayır. Hepimizin annesi.[4]” Missandei, Dany’ye daha sıkı sarıldı. “Majesteleri uyumalı. Şafak yakında burada olacak. Meclis de öyle.”

“İkimiz de uyuyacağız ve daha güzel günlerin rüyasını göreceğiz. Gözlerini kapat.” Missandei gözlerini kapattığında, Dany kızın göz kapaklarını öptü ve onu güldürdü.

Ama öpücükler, uykudan daha kolay geliyordu. Dany gözlerini kapattı ve evini düşünmeye çalıştı. Ejderha Kayası’nı, Kral Toprakları’nı ve Viserys’in anlattığı bütün diğer yerleri... ama düşünceleri, acı bir rüzgâra yakalanmış gemiler gibi Köle Körfezi’ne dönüp duruyordu. Missandei derin uykuya daldığında, Dany kızın kollarının arasından kaydı ve dışarı çıktı. Şafak öncesi karanlıkta, kiremitten inşa edilmiş korkuluklara dayanıp şehre baktı. Önünde bin çatı uzanıyordu; ay tarafından fildişinin ve gümüşün tonlarına boyanmış bin çatı.

O çatıların altında bir yerde Harpiya’nın Oğulları toplanmıştı. Dany’yi ve onun bütün sevdiklerini öldürüp, onun çocuklarını tekrar zincire vurmak için planlar yapıyorlardı. Aşağıda bir yerde, aç bir çocuk süt için ağlıyordu. Bir yerde yaşlı bir kadın ölüyordu. Bir yerde bir adamla bir genç kız kucaklaşıyor ve hevesli ellerle birbirlerinin giysilerini çıkarıyorlardı. Ama burada sadece, piramitlerin ve çukurların üstüne vuran ay ışığı vardı. Burada sadece Dany vardı, yalnızdı.

O, ejderhanın kanıydı. Harpiya’nın Oğulları’nı öldürebilirdi. Oğulların oğullarını öldürebilirdi. Oğulların oğullarının oğullarım öldürebilirdi. Fakat bir ejderha, ne aç bir çocuğu doyurabilirdi ne de can çekişen bir kadının acısını dindirebilirdi. *Ve bir ejderhayı sevmeye kim cesaret edebilir*?

Dany kendini yine Daario'yu düşünürken buldu. Altın dişi, üç dişli sakalı ve *arakh*'ıyla hançerinin eş kabzalarında dinlendirdiği iri elleriyle Daario. Silahların kabzaları altından dökülmüş ve çıplak kadınlar şeklinde dövülmüştü. Daario, Dany'nin yanından ayrıldığı gün, Dany'nin ona veda ettiği sırada, başparmaklarını hafifçe kadınların üstünde gezdirmişti, geri ve ileri. *Bir kılıç kabzasını kıskanıyorum*, diye düşündü Dany, *altından yapılmış kadınları kıskanıyorum.* Daario'yu Kuzu İnsanlar'a göndermek akıllıcaydı. Dany bir kraliçeydi ve Daario Naharis kral hamurundan yoğrulmamıştı.

Daha dün, Sör Barristan'a, "Çok uzun oldu," demişti Dany. "Ya Daario bana ihanet ettiyse ve düşman safhına geçtiyse?" Uç ihanet göreceksin. 'Ya bir kadınla tanıştıysa, Lhazarlı bir prensesle mesela?"

Yaşlı şövalye Daario'yu ne seviyor ne de ona güveniyordu. Dany bunu biliyordu. Buna rağmen, şövalye nezaketle yanıt verdi. "Sizden daha güzel bir kadın yok Majesteleri. Sadece bir kör bunun aksine inanabilir ve Daario kör değil."

Değil, diye düşündü Dany. *Gözleri koyu mavi, neredeyse mor ve bana gülümsediğinde altın dişi pırıldıyor.*

Sör Barristan, Daario'nun geri döneceğinden emindi. Dany'nin yapabileceği tek şey, adamın haklı olması için dua etmekti.

Bir banyo beni teskin eder. Dany, çimenlerin üstünde çıplak ayaklarıyla yürüyerek terastaki havuza gitti. Tenine değen su soğuktu, Dany ürperdi. Küçük balıklar Dany'nin kollarını ve bacaklarını kemirdi. Dany gözlerini kapatıp kendini suya bıraktı.

Hafif bir hışırtı, gözlerini tekrar açmasına sebep oldu. Dany yumuşak bir su sesi çıkararak doğruldu. "Missandei?" diye seslendi. "Irri? Jhiqui?"

"Uyuyorlar," diye cevap verdi bir ses.

Hurma ağacının altında bir kadın duruyordu, etekleri çimenlere değen başlıklı bir pelerin giymişti. Başlığın altındaki yüz sert ve parlaktı. *Maske takıyor,* Dany anlamıştı, *kırmızı cilalı ahşap bir maske.* "Quaithe? Rüya mı görüyorum?" Kulağını çimdikledi ve duyduğu acıyla irkildi. "*Balerion'*dayken seni rüyamda gördüm, Astapor'a ilk gittiğimizde."

"Rüya görmedin. Ne o zaman ne de şimdi."

"Burada ne yapıyorsun? Muhafızlarımı nasıl geçtin?"

"Başka bir yoldan geldim. Muhafızların beni hiç görmedi." "Eğer seslenirsem, seni öldürürler."

"Burada olmadığıma dair yemin ederler."

"*Burada* mısın?"

“Hayır. Dinle beni Daenerys Targaryen. Cam mumlar yanıyor. Yakında beyaz kısrak gelecek. Ve onun ardından ötekiler. Deniz canavarı ve kara alev, aslan ve grifin, güneşin oğlu ve maskaranın ejderhası. Hiçbirine güvenme. Ölümsüzler’i hatırla. Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et.”

“Reznak mı? Ondan neden korkayım?” Dany havuzdan çıktı. Bacaklarından sular süzülüyordu. Kollarının tüyleri serin gece havasında diken diken olmuştu. “Eğer benim için bir uyarın varsa, açıkça konuş. Benden ne istiyorsun Quaithe?”

Kadının gözlerinde ay ışığı pırıldadı. “Sana yolu göstermek istiyorum.”

“Yolu hatırlıyorum,” dedi Dany. “Kuzeye varmak için güneye, doğuya varmak için batıya gitmeliyim. İlerlemek için geri dönmeliyim. Ve ışığa dokunmak için gölgelerden geçmeliyim.” Gümüşi saçlarındaki suyu sıktı. “Bilmecelerden bıktım. Qarth’ta bir dilenciydim ama burada kraliçeyim. Sana emrediyorum...” “*Daenerys.* Ölümsüzler’i hatırla. Kim olduğunu hatırla.” “Ejderhanın kanı.” *Ama ejderhalarım karanlıkta kükrüyor.* “Ölümsüzler’i hatırlıyorum. Bana üçün çocuğu dediler. Bana üç binek vadettiler. Uç ateş ve üç ihanet. Biri kanda, biri altında ve biri...”

“Majesteleri?” Missandei, kraliçenin yatak odasının kapısında duruyordu, elinde bir fener vardı. “Kiminle konuşuyorsunuz?” Dany döndü ve hurma ağacına baktı. Orada kimse yoktu. Başlıklı bir pelerin yoktu, cilalı bir maske yoktu, Quaithe yoktu.

Bir gölge. Bir hatıra. Kimse. Dany ejderhanın kanıydı ama Sör Barristan onu o kanda kusur olduğuna dair uyarmıştı. Çıldırıyor olabilir miyim? Bir zamanlar Dany’nin babasına deli diyorlardı. “Dua ediyordum,” dedi Dany. “Birazdan güneş doğacak. Meclisten önce bir şeyler yesem iyi olur.”

“Size kahvaltı etmeniz için yiyecek getireyim.”

Tekrar yalnız kalan Dany, Quaithe’yi bulmak umuduyla piramidin etrafını dolaştı. Adamların Drogon’u yakalamaya çalıştığı yerde bulunan yanık ağaçları ve kararmış toprağı geçti ama duyduğu tek ses, meyve ağaçlarındaki rüzgârdı ve bahçelerdeki yegâne yaratıklar solgun pervanelerdi.

Missandei bir kavun ve bir kâse haşlanmış yumurtayla birlikte geri döndü ama Dany’nin iştahı yoktu. Gökyüzü aydınlanır ve yıldızlar teker teker kaybolurken, Irri ve Jhiqui, Dany’nin altın püsküllü menekşe rengi ipek bir *tokar* giymesine yardım ettiler.

Reznak ve Skahaz ortaya çıktıklarında, Dany kendini onlara kuşkuyla bakarken buldu. Aklında üç ihanet vardı. *Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et.* Şüpheyle Reznak mo Reznak’ı kokladı. *Kelkafa’ya onu tutuklamasını ve sorgulamasını emredebilirim.* Bu, kehanetin gerçekleşmesini engelleyebilir

miydi? Yoksa Reznak'ın yerini başka bir hain mi alırdı? *Kehanetler tehlikelidir,* diye hatırlattı Dany kendine *ve Reznak göründüğünden fazlası olmayabilir.*

Dany mor salonda, abanoz ağacından yapılmış sıranın üstüne saten minderler yığılmış olduğunu gördü. Bu görüntü onu hafifçe gülümsetti. Bu, Sör Barristan'ın işiydi, Dany biliyordu. Yaşlı şövalye iyi bir adamdı ama bazen fazlasıyla gerçekçiydi. *Sadece şaka yapmıştım sör,* diye düşündü ama yine de minderlerden birine oturdu.

Uykusuz geçirdiği gece çok geçmeden kendini hissettirdi. Reznak esnaf loncalarıyla ilgili gevezelik ederken, Dany esnemesiyle boğuşuyordu. Görünüşe göre taş ustaları Dany'ye kızgındı. Duvarcılar da öyle. Bazı eski köleler, taş oymacılığı yapıyor ve kiremit diziyorlardı. Hem kalfalardan hem de ustalardan iş çalıyorlardı. "Azatlı köleler çok ucuza çalışıyor Majesteleri," dedi Reznak. "Bazıları kendilerine kalfa, hatta usta diyor. Teamüllere göre, bu unvanlar sadece lonca esnaflarına aittir. Taş ustaları ve duvarcılar, İlahemiz'den, onların kadim haklarını ve geleneklerini muhafaza etmesini rica ediyorlar."

"Azatlı köleler aç oldukları için ucuza çalışıyorlar," dedi Dany. "Eğer onların taş oymalarını ve duvar örmelerini yasaklarsam, çok geçmeden mum imalatçıları, dokumacılar ve altın ustaları da kapılarıma gelirler ve azatlı kölelerin bu işlerden de menedilmesini isterler." Bir an düşündü. 'Yazın; bundan böyle, kalfa ve usta isimleri sadece lonca üyeleri tarafından kullanılabilir... loncaların, gerekli kabiliyetleri sergileyebilen bütün azatlı köleleri kabul etmesi şartıyla."

"Karar duyurulacak," dedi Reznak. "Majesteleri Kraliçe, Hizdahr zo Loraq'ı dinleyecek mi?"

Yenilgiyi asla kabul etmeyecek mi? "Öne çıksın."

Hizdahr bugün *tokar* giymemişti. Üstünde gri ve mavi renklerde basit bir elbise vardı. Tüylerini de kırptırmıştı. *Sakallarım tıraş etmiş ve saçlarını kesmiş,* diye fark etti Dany. Adam kelkafa olmamıştı ama en azından o absürt kanatlarından kurtulmuştu. "Berberiniz size iyi hizmet etmiş Hizdahr. Umarım bana berberinizin çıkardığı işi göstermeye gelmişsinizdir. Beni dövüş çukurlarıyla rahatsız etmeye değil."

Adam derin bir reverans yaptı. "Korkarım ki rahatsız etmek zorundayım Majesteleri."

Dany yüzünü buruşturdu. Kendi insanları bile onu bu konuda rahat bırakmıyordu. Reznak mo Reznak, vergilerden elde edilecek sikkelerin altını çiziyordu. Yeşil Fazilet, çukurları tekrar açmanın tanrıları memnun edeceğini söylüyordu. Kelkafa, Dany'nin bu sayede Harpiya'nın Oğulları'na karşı destek

kazanacağını düşünüyordu. Bir zamanlar çukurların şampiyonu olan Güçlü Belwas, “Bırakın dövüşsünler,” diye kükremişti. Sör Barristan bir turnuva düzenlemeyi önermişti; adamın öksüzleri, çukurlarda at koşturabilir ve köreltilmiş silahlarla bir meydan dövüşünde dövüşebilirlerdi. Dany, bu önerinin, iyi niyetli olduğu kadar umutsuzca olduğunu da biliyordu. Meereenliler’in görmek istediği şey, maharet değil kandı. Aksi takdirde, dövüşen köleler zırh giyerlerdi. Sadece küçük kâtibe Missandei, kraliçenin kaygılarını paylaşıyormuş gibi görünüyordu.

“Sizi altı kez reddettim,” diye hatırlattı Dany, Hizdahr’a. “Majesteleri’nin yedi tanrısı var. Belki de kraliçemiz yedinci talebime lütufla bakarlar. Bugün yalnız gelmedim. Arkadaşlarımı dinler misiniz? Onlar da yedi kişi.” Hizdahr, arkadaşlarını teker teker öne çıkardı. “Bu Khrazz. Bu, her daim cesur Karasaçlı Barsena. Bunlar, Count’un Camaron’ı ve Dev Goghor. Bu Benekli Kedi, bu da Korkusuz Ithoke. Son olarak, Kemikkıran Belaquo. Seslerini benim sesime eklemek ve Majesteleri’nden, dövüş çukurlarını tekrar açma izni istemek için geldiler.”

Dany, Hizdahr’ın yedilisini ismen olmasa da cismen tanıyordu. Bu adamlar, Meereen’in en meşhur dövüşçü kölelerinden bazılarıydı... ve Dany’nin şehri almasına yardım edenler, lağım fareleri tarafından prangalarından kurtarılan dövüşçü kölelerdi. Dany’nin onlara kan borcu vardı. “Sizi dinleyeceğim,” dedi.

Dövüşçü kölelerin her biri sırayla öne çıkıp Dany’nin çukurları tekrar açmasını istedi. Ithoke sözlerini bitirdiğinde, “Neden?” diye sordu Dany. “Bir efendinin hevesiyle ölüme mahkûm edilen köleler değilsiniz artık. Sizi azat ettim. Neden hayatlarınıza kırmızı kumların üstünde son vermek istiyorsunuz?”

“Uç yaşımdan beri talim yapıyorum,” dedi Dev Goghor. “Altı yaşımdan beri öldürüyorum. Ejderhaların anası özgür olduğumu söylüyor. Neden dövüşmekte özgür değilim?”

“Eğer dövüşmek istiyorsan, benim için dövüş. Kılıcını Ananın Adamları’na, Özgür Kardeşler’e ya da Sadık Kalkanlar’a ada. Diğer azatlı kölelerime dövüşmeyi öğret.”

Goghor başını sağa sola salladı. “Eskiden efendim için dövüşüyordum. Siz benim için dövüş diyorsunuz, ben kendim için dövüşeceğim diyorum.” İri adam, domuz büyüklüğündeki elleriyle göğsüne vurdu. “Altın için. Şan için.”

“Goghor hepimizin adına konuşuyor.” Benekli Kedi’nin tek omzunda bir leopar derisi vardı. “Son satıldığımda, fiyatım üç bin sikkeydi. Bir köleyken kürklerin üstünde uyuyordum ve kırmızı et yiyordum. Şimdi özgürüm. Samanların üstünde uyuyorum ve bulabilirsem tuzlu balık yiyorum.”

“Hizdahr, kapılarda toplanan sikkelerin yarısının kazananlara verileceğine dair yemin ediyor,” dedi Khrazz. “Ve Hizdahr onurlu bir adamdır.”

Hayır, kurnaz bir adamdır. Daenerys kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. “Peki ya kaybedenler? Onlar ne alacak?”

Sekiz yıl boyunca, karşısına çıkarılan diğer bütün kadınları öldürdüğü söylenen Barsena isimli kadın, “İsimleri, diğer cesur kaybedenlerin isimleriyle birlikte Kader Kapıları’na kazınacak,” dedi. “Bütün erkekler ölecek, kadınlar da... ama hepsi hatırlanmayacak.”

Dany’nin buna verecek cevabı yoktu. *Eğer insanlarımın istediği şey gerçekten buysa, onları geri çevirme hakkına sahip miyim? Meereen, benim olmadan önce onların şehriydi ve heba etmek istedikleri kendi hayatları.* “Söylediklerinizi düşüneceğim. Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim.” Dany ayağa kalktı. “Yarın sabah kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

“Ateş Geçirmez, Meereen Kraliçesi, Andallar’ın, Rhoynarlar’ın ve ilk İnsanlar’ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi’nin Khaleesi’si, Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün,” diye bağırdı Missandei.

Sör Barristan, dairesine dönen Dany’ye eşlik etti. Basamakları tırmanırken, “Bana bir hikâye anlatın sör,” dedi Dany. “Mutlu sonla biten bir kahramanlık hikâyesi.” Mutlu sonlara ihtiyacı vardı. “Bana İşgalci’den nasıl kaçtığınızı anlatın.”

“Majesteleri. Hayatını kurtarmak için kaçmak kahramanca bir şey değildir.”

Dany bir minderin üstüne oturdu, bağdaş kurdu ve şövalyeye baktı. “Lütfen. Sizi Kral Muhafızlarından azleden, Genç işgalci’ydi...”

“Evet, Joffrey. Sebep olarak yaşımı öne sürdüler ama gerçek başkaydı. Çocuk, köpeği Sandor Clegane için beyaz bir pelerin istiyordu. Çocuğun annesi de Kral Katili’nin lord kumandan olmasını arzu ediyordu. Bana söylediklerinde... emrettikleri gibi pelerinimi çıkardım, kılıcımı Joffrey’nin ayaklarının dibine attım ve akılsızca konuştum.”

“Ne söylediniz?”

“Gerçeği... ama gerçek, o mecliste hiçbir zaman hoş karşılanmamıştır. Taht odasından başım dik bir şekilde çıktım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Beyaz Kılıç Kulesi’nden başka evim yoktu. Kuzenlerim Hasat Kalesi’nde benim için bir yer bulurlardı, bunu biliyordum, ama Joffrey’nin hoşnutsuzluğunu onların üstüne çekmek istemiyordum. Bana yapılan haksızlığa, Robert’ın affını kabul ederek bizzat sebep olduğumu fark ettiğimde eşyalarımı topluyordum. Robert iyi bir şövalyeydi ama kötü bir kraldı ve oturduğu taht üstünde hiçbir

hakkı yoktu. İşte o an, kendimi affettirmek için gerçek kralımı bulmam ve ona sadakatle hizmet etmem gerektiğini anladım.”

“Ağabeyim Viserys.”

“Niyetim buydu. Ahırlara vardığımda altın pelerinliler beni yakalamaya çalıştılar. Joffrey bana, içinde öleceğim bir kale önermişti ama hediyesini hakaretle geri çevirmiştim, o da bana bir zindan öneriyordu şimdi. Şehir Muhafızlarının kumandanı bizzat karşıma çıktı, kınımın boş oluşu onu yüreklendirmişti. Ama kumandanın sadece üç adamı vardı ve ben hâlâ bir hançere sahiptim. Bana el uzattığında, kumandanın yüzünü boydan boya kestim ve atımla diğer adamların arasından geçtim. Kapılara doğru koşarken, Janos Slynt’in, arkamdan koşmaları için adamlara bağırdığını duydum. Kızıl Kale’nin dışına çıktığımda caddeler tıklım tıklımdı, öyle olmasaydı kolayca kaçabilirdim ama beni Nehir Kapısı’nda yakaladılar. Kaleden beri peşimde olan altın pelerinliler, kapıdakilere beni durdurmaları için bağırdılar. Kapıdakiler de mızraklarını indirip yolumu kapattılar.”

“Bir kılıcınız olmadan onları nasıl geçtiniz?”

“Gerçek bir şövalye, on muhafıza bedeldir. Kapıdaki adamları gafil avladım. Birini ezdim, mızrağını aldım ve silahı en yakındaki takipçinin boğazına sapladım. Kapıdan geçtiğimde diğer takipçi duraksadı, ben de atımı dörtnala kaldırdım ve şehir arkamda kaybolunca ya dek nehir boyunca cehennemden kaçarcasına at sürdüm. O gece, atımı, bir avuç metelik ve birkaç paçavra karşılığında sattım. Ertesi sabah, Kral Toprakları’na giden sıradan insanlardan oluşan bir akıntıya karıştım. Çamur Kapısı’ndan dışarı çıkacaktım, bu yüzden Tanrı Kapısı’ndan girerek şehre geri döndüm. Yüzüm pisti, kirli sakallarım vardı ve bir çomaktan başka silahım yoktu. Kaba yünden yapılmış kıyafetlerim ve çamurdan katılaşmış çizmelerimle, savaştan kaçan diğer yaşlı adamlardan biriydim. Altın pelerinliler benden bir geyik aldılar ve kapıdan içeri girmeme izin verdiler. Kral Toprakları, dövüşten kaçmak ve kendilerine sığmak bulmak için şehre gelmiş insanlarla doluydu. Onların arasında görünmez oldum. Biraz gümüşüm vardı ama gümüşlerimi Dar Deniz’in karşısına geçebilmek için saklamak zorundaydım. Bu yüzden septlerde ve sokak aralarında uyudum, karnımı güveççilerde doyurdum. Sakalımı uzattım ve kendimi yaşla gizledim. Lord Stark’ın başını kaybettiği gün oradaydım, olanları izledim. Daha sonra Yüce Sept’e girdim ve Joffrey pelerinimi aldığı için Yedi’ye şükrettim.”

“Stark, bir vatan haininin sonuyla karşılaşmış bir vatan hainiydi.”

“Majesteleri,” dedi Selmy, “Eddard Stark babanızın düşüşünde bir rol oynadı ama size karşı hiçbir husumet beslemiyordu. Hadım Varys’ten sizin bir

çocuk olduğunuzu öğrendiğimizde, Robert sizin öldürülmenizi istedi lâkin Lord Stark buna karşı çıktı. Çocuk cinayetini tasvip etmektense, Robert'a yeni bir El bulmasını söyledi."

"Prenses Rhaenys'i ve Prens Aegon'ı unuttunuz mu?"

"Asla. Bu Lannisterlar'ın işiydi Majesteleri."

"Lannister ya da Stark, ne fark eder? Viserys onlara İşgalci'nin köpekleri derdi. Eğer bir çocuk bir köpek sürüsünün saldırısına uğrarsa, çocuğun boğazını hangi köpeğin parçaladığı önemli midir? Bütün köpekler eşit derecede suçludur. Suç..." Kelimeler Dany'nin boğazında takıldı. *Hazzea,* diye düşündü Dany, "Çukuru görmem gerek," derken duydu kendini. Sesi bir çocuğun fısıltısı kadar hafifti. "Beni aşağı götürün sör, lütfen."

Yaşlı adamın yüzünden belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti ama kraliçeyi sorgulamak şövalyeye göre değildi. "Nasıl emrederseniz."

Aşağı inen en hızlı yol hizmetkâr basamaklarıydı; duvarların içine gizlenmiş dik, dar ve düz basamaklar. Sör Barristan, Dany basamaklardan düşmesin diye bir fener getirdi. Dany'yle şövalyenin etrafını çeviren yirmi farklı renge boyanmış kiremitler, fener ışığının ardında griye ve siyaha devrildi. Dany ve şövalye, taştan oyulmuşçasına kıpırtısız duran Lekesiz muhafızların önünden üç kez geçtiler. Duydukları tek ses, yere sürtünen ayaklarının yumuşak hışırtısıydı.

Meereen'in büyük piramidi zeminde sessiz ve sakin bir yerdi, tozlarla ve gölgelerle doluydu. Piramidin dış duvarları dokuz metre kalınlığındaydı. Duvarların iç tarafında, ahırlarla kilerlerin arasında ve çok renkli kiremitlerden inşa edilmiş kemerlerde sesler yankılanıyordu. Dany ve şövalye üç muazzam kemerin altından geçtiler, meşale ışığıyla aydınlatılmış bir rampada yürüyüp piramidin altındaki mahzenlere indiler. Sarnıçları, zindanları ve kölelerin kamçılandığı, yüzüldüğü, kor demirlerle dağlandığı işkence odalarını geçtiler. Sonunda, paslanmış menteşeleri olan bir çift devasa demir kapının önüne geldiler.

Kapılar, Lekesizler tarafından korunuyordu. Lekesizler'den biri Dany'nin emriyle bir anahtar çıkardı. Kapılar açıldı, menteşeler inledi. Daenerys Targaryen karanlığın sıcak kalbine doğru yürüdü ve derin bir çukurun kenarında durdu. On iki metre aşağıda, ejderhalar başlarını kaldırdılar. Gölgelerin içinde dört göz yanıyordu; ikisi erimiş altın, ikisi erimiş bronz.

Sör Barristan, Dany'nin kolunu tuttu. "Daha fazla yaklaşmayın."

"Bana zarar vereceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum Majesteleri. Lâkin cevabı öğrenmek için sizi tehlikeye atacak

değilim.”

Rhaegal kükredi. Bir sarı alev damlası, karanlığı bir an için gündüze çevirdi. Ateş, duvarları yalayıp geçti ve Dany ısıyı yüzünde hissetti, bir fırından yükselen sıcak hava dalgası gibi. Çukurun karşısında, Viserion’un kanatları durgun havayı canlandırarak açıldı. Ejderha Dany’ye doğru uçmaya çalıştı ama o havalanırken zincirler gerildi ve Viserion karnının üstünde yere yapıştı. Bir adamın yumruğu kadar büyük halkalar, ejderhanın ayaklarını yere bağlamıştı. Hayvanın boynundaki demir tasma duvara sabitlenmişti. Rhaegal de aynı zincirleri takıyordu. Ejderhanın pulları, Selmy’nin fenerinin ışığında yeşim gibi parlıyordu. Rhaegal’in dişlerinin arasından duman tüttü. Ayaklarının etrafına kemikler saçılmıştı; kırılmış, kararmış, küçük parçalara ayrılmış kemikler. Hava rahatsız edici şekilde sıcaktı, kükürt ve yanık et kokuyordu.

“Daha büyükler.” Dany’nin sesi kararmış duvarlarda yankılandı. Alnından süzülen ter damlası göğsünün üstüne düştü. “Ejderhaların büyümesinin hiç durmadığı doğru mu?”

“Eğer yeterince yiyecekleri ve büyüyecek bir alanları olursa. Ama burada zincirliyken...”

Ulu Ustalar bu çukuru hapishane olarak kullanmışlardı. Çukur, içine beş yüz adam alacak kadar genişti... ve iki ejderha için fazlasıyla yeterliydi. *Ama ne kadar zaman için*? *Ejderhalar çukura sığmayacak kadar büyüdüklerinde ne olacak*? *Alevlerle ve pençelerle birbirlerine mi saldıracaklar*? *Kurumuş böğürler ve küçülmüş kanatlarla bitkin ve zayıf mı olacaklar*? *Sonları gelmeden önce ateşleri mi tükenecek*?

Ne çeşit bir anne, çocuklarının karanlıkta çürümesine izin verirdi?

Dönüp arkama bakarsam mahvolurum, dedi Dany kendi kendine. Ama arkasına nasıl bakmazdı? *Bunun olacağını görmeliydim. O kadar kör müydüm yoksa gözlerimi, kuvvetin bedelini görmemek için isteyerek mi kapattım*?

Dany küçükken, Viserys ona bütün hikâyeleri anlatmıştı. Viserys ejderhalardan bahsetmeyi severdi. Dany, Harrenhal’un nasıl düştüğünü biliyordu. Ateş Tarlası’nı ve Ejderhaların Dansı’nı biliyordu. Dany’nin atalarından biri olan Üçüncü Aegon, öz annesinin, dayısının ejderhası tarafından yakılıp tüketildiğine şahit olmuştu. Ejderhaların korkusuyla yaşayan kasabalardan ve krallıklardan bahseden sayısız şarkı da vardı. Sonra cesur bir ejderha katili gelir ve insanları kurtarırdı. Astapor’da, köle tacirlerinin gözleri erimişti. Yunkai’ye giden yolda, Daario, Kel Sallor’un ve Prendahl na Ghezn’in kesik başlarını Dany’nin ayaklarının dibine fırlattığında, Dany’nin çocukları o başlarla karınlarını doyurmuşlardı. Ejderhalar, insanlardan korkmazdı. Ve bir

koyunu boğazından geçirebilecek kadar büyük bir ejderha, bir çocuğu da aynı kolaylıkla yutabilirdi.

Kızın adı Hazzea'ydı. Dört yaşındaydı. *Meğerki kızın babası yalan söylemiş olsun.* Adam yalan söylemiş olabilirdi. Ejderhayı ondan başka kimse görmemişti. Adamın kanıtları yanmış kemiklerdi ama yanmış kemikler hiçbir şey kanıtlamazdı. Adam, küçük kızı bizzat öldürmüş ve sonra yakmıştı belki. Kelkafa'ya göre, o adam, istenmeyen bir kız çocuğunu ortadan kaldıran ilk baba olmazdı. *Bunu Harpiya'nın Oğulları yapmış ve şehrin benden nefret etmesini sağlamak için Drogon'un marifetiymiş gibi göstermiş de olabilir.* Dany buna inanmak istiyordu... ama öyleyse, Hazzea'nın babası öne çıkmak için neden kabul salonunun boşalmasını beklemişti? Amacı Meereenliler'i Dany'ye karşı kışkırtmak olsaydı, adam, hikâyesini, salon kulaklarla doluyken anlatırdı.

Kelkafa, adamın öldürülmesi için ısrar etmişti. "En azından dilini keselim. Bu adamın yalanı hepimizi mahvedebilir Majesteleri." Dany, kan bedelini ödemeyi tercih etmişti. Kimse ona bir kız evladın ederini söyleyememişti. Bu yüzden Dany, bedeli, bir koyunun yüz katı olarak belirlemişti. "Eğer yapabilseydim Hazzea'yı size geri verirdim," demişti babaya, "lâkin bir kraliçenin kudreti bile bazı şeyleri yapmaya yetmiyor. Kızınızın kemikleri Merhamet Tapınağı'na defnedilecek ve onun anısına gece gündüz yüz mum yanacak. Her yıl, kızınızın isim gününde bana gelin. Diğer çocuklarınız da hiçbir şeyden mahrum kalmayacak... ama bu hikâyeyi bir daha asla anlatmamalısınız."

"insanlar soru soracak," demişti yaslı baba. "Hazzea'nın nerede olduğunu ve nasıl öldüğünü soracaklar."

"Yılan ısırığı yüzünden öldü," demişti Reznak mo Reznak. "Aç bir kurt tarafından kaçırıldı. Ani bir hastalık onu aldı. İnsanlara ne isterseniz söyleyin ama ejderhalardan asla bahsetmeyin." Viserion'un pençeleri taşları tırmaladı ve ejderha bir kez daha Dany'ye uçmak isterken muazzam zincirler tekrar gıcırdadı. Viserion istediğini yapamayınca kükredi, kafasını mümkün olduğunca döndürdü ve arkasındaki duvara alev tükürdü. *Bu alevin taşlan çatlatacak ve demiri eritecek kadar sıcak olmasına ne kadar vakit kaldı*?

Kısa bir zaman önce Viserion, Dany'nin omzunda yolculuk ederdi, kuyruğunu onun koluna dolardı. Kısa bir zaman önce Dany, Viserion'a, kendi ellerinden yanık et parçalan yedirirdi. Zincire ilk vurulan ejderha oydu. Daenerys onu çukura bizzat götürmüş ve sayısız öküzle birlikte içeri kapatmıştı. Viserion iyice doyduğunda rehavete kapılmıştı. Ejderha uyurken onu zincirlemişlerdi.

Rhaegal daha zor olmuştu. Belki de, aradaki taş ve kiremit duvarlara rağmen, çukurda öfkeyle kükreyen kardeşini duymuştu. Neticede, Rhaegal'i,

Dany’nin terasında güneşlenirken zincirden örülmüş bir ağ ile yakalamak zorunda kalmışlardı. Rhaegal öyle amansızca karşı koymuştu ki, onu hizmetkâr basamaklarından aşağı taşımak üç gün almıştı. Mücadele sırasında altı adam yanmıştı.

Ve Drogon...

Yaslı baba onun için, *kanatlı gölge*, demişti. Uç ejderhanın en iri, en acımasız, en vahşi olanı oydu. Gece kadar siyah pullan ve ateş çukurlarına benzeyen gözleri vardı.

Drogon evden uzakta avlanıyordu ama karnını doyurduğu zaman Büyük Piramit’in zirvesinde, bir zamanlar Meereen’in harpiyasının durduğu yerde güneşlenmekten hoşlanıyordu. Dany’nin adamları onu tam üç kez oraya çıkarmayı denemişler ve üç kez başarısız olmuşlardı. Dany’nin en cesur adamlarından yirmisi, hayatlarını tehlikeye atarak Drogon’u yakalamaya çalışmışlardı. Adamların hemen hepsi yanıklardan muzdarip olmuş ve dördü ölmüştü. Dany, Drogon’u, en son üçüncü girişimin akşamında, gün batımında görmüştü. Siyah ejderha, kuzeye uçarak Skahazadhan’ı geçmiş ve Dothrak Denizi’nin uzun çimenlerine doğru gitmişti. Geri dönmemişti.

Ejderhaların anası, diye düşündü Daenerys. *Canavarların anası. Dünyanın üstüne ne saldım ben*? *Ben bir kraliçeyim ama yanık kemiklerden inşa edilmiş tahtım bir bataklığın üstünde duruyor.* Dany, ejderhaları olmadan, değil Batıdiyar’ı geri kazanmak, Meereen’i elinde tutmayı nasıl umut edebilirdi? *Ben ejderhanın kanıyım,* diye düşündü. *Eğer onlar canavarsa, ben de öyleyim.*

LEŞ

Leş fareyi ısırırken, hayvan onun ellerinde çılgınca kıvrandı ve tiz bir çığlık attı. Farenin en yumuşak yeri, karnıydı. Leş, tatlı eti parçaladı, dudaklarından ılık kan aktı. Etin tadı o kadar güzeldi ki adamın gözleri yaşlarla doldu, midesi guruldadı, adam lokmasını yuttu. Üçüncü ısırıkta, fare direnmeyi bırakmıştı ve Leş kendini neredeyse mutlu hissediyordu.

Sonra, zindanın kapısının dışından gelen sesleri duydu.

Aniden hareketsizleşti, lokmasını çiğnemekten bile korkuyordu. Ağzı kan, et ve kıl doluydu ama Leş ne tükürmeye ne de yutmaya cesaret edebiliyordu. Taş kadar kıpırtısız bir hâlde, dehşet içinde, çizmelerin hışırtısını ve demir anahtarların şıngırtısını dinledi. *Hayır,* diye düşündü, *hayır, tanrılar size yalvarıyorum, şimdi olmaz, şimdi olmaz.* Fareyi yakalamak çok uzun zamanını almıştı. *Eğer beni onunla yakalarlarsa, onu benden alırlar, sonra Lord Ramsay'e söylerler ve lord bana zarar verir.*

Fareyi saklaması gerektiğini biliyordu ama çok açtı. En son iki gün önce yemek yemişti, belki de üç. Karanlıkta emin olmak zordu. Kolları ve bacakları sazlar kadar inceydi ama karnı boş ve şişkindi. Karnı öyle kötü ağrıyordu ki Leş uyuyamıyordu. Ne zaman gözlerini kapatsa, kendini Leydi Hormwood'u hatırlarken buluyordu. Düğünden sonra, Lord Ramsay leydiyi bir kuleye kapatmış ve açlıktan öldürmüştü. Kadın sonunda kendi parmaklarını yemişti.

Leş, hücresinin bir köşesine çömeldi, ödülünü çenesinin altında tutuyordu. Dişlerinden geriye kalanlarla fareyi kemirirken, dudaklarının kenarından kan akıyordu. Hücrenin kapısı açılmadan önce, ılık etin mümkün olduğunca fazlasını mideye indirmeye çalışıyordu. Et lifliydi ama tadı öyle yoğundu ki, Leş, midesinin bulanabileceğini düşündü. Çiğnedi, yuttu, dişlerinin söküldüğü yerlerdeki diş etlerine giren küçük kemik parçalarını eliyle çekip çıkardı. Çiğnemek can yakıyordu ama Leş o kadar açtı ki duramıyordu.

Sesler güçleniyordu. Leş, farenin bacaklarından birini kopartırken, *lütfen tanrılar, benim için gelmiyor olsunlar,* diye dua etti. Uzun zamandır kimse onun için gelmiyordu. Başka hücreler, başka tutsaklar vardı. Leş bazen onların

çığlıklarını duyuyordu, kaim duvarlara rağmen. *En çok bağıranlar, her zaman kadınlar oluyor.* Leş, çiğ eti emdi ve farenin bacak kemiğini tükürmeye çalıştı ama kemik, adamın üst dudağından düşüp sakallarına takıldı. *Uzaklaşın buradan,* diye dua etti Leş, *uzaklaşın, önümden geçip gidin, lütfen, lütfen.*

Ama adımlar, en gürültülü oldukları sırada durdular ve kapının dışında anahtarlar şıngırdadı. Fare, Leş'in ellerinden düştü. Leş, kanlı parmaklarını pantolonuna sildi. "Hayır," diye mırıldandı, *"Hayıuır."* Kendini köşeye, soğuk ve nemli duvarların içine itmeye çalışırken, topukları yerdeki samanları tırmaladı.

Kilidin açılma sesi, seslerin en beteriydi. Işık yüzüne vurduğunda Leş tiz bir çığlık koyuverdi. Gözlerini elleriyle kapatmak zorunda kaldı. Cesaret edebilseydi, gözlerini yerlerinden sökerdi, kafası öyle zonkluyordu. "Işığı çekin, ne yapacaksanız karanlıkta yapın, lütfen, ah lütfen."

"O değil," dedi bir çocuk sesi. "Şuna bir bak. Yanlış hücreye geldik."

"Soldaki son hücre," diye karşılık verdi bir başka çocuk. "Bu, soldaki son hücre. Öyle değil mi?"

"Evet." Bir duraksama. "Ne söylüyor?"

"Bence ışıktan hoşlanmıyor."

"*Böyle* görünseydin sen hoşlanır mıydın?" Çocuk boğazını temizledi ve tükürdü. 'Ya kokusuna ne demeli? Boğulabilirim." "Fare yiyormuş," dedi ikinci çocuk. "Bak."

İlk çocuk güldü. "Yiyormuş. Çok komik."

Yemek zorundaydım. Leş uyurken fareler onu ısırıyordu, el ve ayak parmaklarını kemiriyorlardı, hatta yüzünü. Bu yüzden, Leş onlardan birini ele geçirdiğinde hiç tereddüt etmiyordu. *Ye ya da yen.* Bunlardan başka seçenek yoktu. 'Yaptım," diye mırıldandı. 'Yaptım, yaptım, onu yedim, onlar da bana aynı şeyi yapıyor, lütfen..."

Çocuklar yaklaştı, ayaklarının altındaki samanlar hafifçe hışırdadı. "Konuş benimle," dedi çocuklardan biri. Diğerinden daha ufak tefekti, zayıftı ama zekiydi. "Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Leş'in içinde korku kabarcıkları oluştu, Leş inledi.

"Konuş benimle. Bana adını söyle."

Benim adım. Leş'in boğazında bir çığlık sıkıştı. Ona ismini öğretmişlerdi, öğretmişlerdi, öğretmişlerdi, ama üstünden o kadar uzun zaman geçmişti ki Leş unutmuştu. *Eğer yanlış isim söylersem bir parmağımı daha alır. Yahut daha beteri... o... o...* Leş bunu düşünmeyecekti, bunu düşünemezdi. Çenesinde ve gözlerinde iğneler vardı. Başı zonkluyordu. "Lütfen," diye cırladı, sesi zayıf ve

güçsüzdü. Sesi, Leş yüz yaşındaymış gibi çıkıyordu. Belki de yüz yaşındaydı. *Kaç zamandır buradayım*? Kırık dişlerinin ve kırık parmaklarının arasından, "Gidin," diye mırıldandı, korkunç parlak ışığa karşı gözlerini kapadı. "Lütfen, fareyi alabilirsiniz, bana zarar vermeyin..."

"*Leş,*" dedi daha iri olan çocuk. "Senin adın Leş. Hatırlıyor musun?" Meşale bu çocuğun elindeydi. Ufak tefek olanın elinde demir anahtarlık vardı.

Leş? Yanaklarından yaşlar süzüldü. "Hatırlıyorum. Evet." Ağzı açılıp kapandı. "Benim adım Leş. Beleşle kafiyeli." Karanlıkta bir isme ihtiyacı yoktu, bu yüzden unutmak kolaydı. Bu isimle doğmamıştı. Başka bir hayatta, başka biri olmuştu. Ama şimdi ve burada, onun adı Leş'ti. Hatırladı.

Çocukları da hatırladı. Birbiriyle eş yün takımlar giymişlerdi. Lacivert astarlı gümüş grisi takımlar. İkisi de yaverdi, ikisi de sekiz yaşındaydı ve ikisi de Walder Frey'di. *Büyük Walder ve Küçük Walder, evet.* Fakat daha iri olan Küçük'tü, daha ufak tefek olan da Büyük. Bu durum, çocukları eğlendiriyor ve dünyanın geri kalanının aklını karıştırıyordu. Çatlak dudaklarının arasından, "Sizi tanıyorum," diye fısıldadı Leş. "İsimlerinizi biliyorum."

"Bizimle geleceksin," dedi Küçük Walder.

"Lordumuzun sana ihtiyacı var," dedi Büyük Walder.

Korku, bir bıçak gibi Leş'in içine saplandı. *Onlar sadece çocuk*, diye düşündü adam. *Sekiz yaşında iki çocuk.* Sekiz yaşında iki çocuğun hakkından gelebilirdi şüphesiz. Ne kadar zayıf olursa olsun meşaleyi, anahtarları, Küçük Walder'ın kalçasında duran kının içindeki hançeri alabilirdi. Kaçardı. *Hayır. Hayır. Bu fazla kolay. Bu bir tuzak. Eğer kaçarsam bir parmağımı daha alır, daha çok dişimi alır.*

Daha önce kaçmıştı. Üstünden yıllar geçmiş gibiydi, o zamanlar hâlâ güçlüydü, cüretkârdı. O zaman anahtarları taşıyan kişi Kyra'ydı. Anahtarları çaldığını söylemişti kız, hiçbir zaman korunmayan bir yan kapı bildiğini söylemişti. "Beni Kışyarı'na geri götürün lordum," diye yalvarmıştı, titriyordu, yüzü solgundu. "Ben yolu bilmiyorum. Tek başıma kaçamam. Lütfen benimle gelin." Ve Leş gitmişti. Gardiyan, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş bir hâlde, bir şarap gölcüğünün içinde sızmıştı. Zindanın kapısı açıktı ve tıpkı kızın söylediği gibi yan kapıda nöbetçiler yoktu. Leş ve Kyra, ayın bir bulutun ardına gizlenmesini beklemişlerdi, sonra kaleden gizlice çıkmış ve Ağlayan Su'yun karşısına geçmişlerdi, buzlu akıntı tarafından yarı dondurulmuş taşlara takılıp tökezlemişlerdi. Diğer tarafta, Kyra, Leş'i öpmüştü. "Bizi sen kurtardın," demişti *Leş. Aptal. Aptal.*

Hepsi bir tuzaktı, bir oyun, bir şaka. Lord Ramsay kovalamacayı severdi ve

iki ayaklı hayvanları avlamaktan hoşlanırdı. Kız ve Leş, bütün gece boyunca karanlık ormanda koşmuşlardı ama güneş doğduğunda ağaçların arasından uzak bir boru sesi işitmişler ve bir tazı sürüsünün ulumalarını duymuşlardı. Köpekler yaklaşırken, "Ayrılmalıyız," demişti Leş, Kyra'ya. "ikimizin izini birden süremezler." Fakat Kyra korkudan çılgına dönmüş ve Leş'in yanından ayrılmayı reddetmişti. Leş, eğer takip edilen Kyra olursa, demirdoğumlulardan oluşan bir ordu getireceğini ve onu kurtaracağını söylemişti ama kız o zaman bile fikrini değiştirmemişti.

Bir saat içinde yakalanmışlardı. Köpeklerden biri Leş'i yere devirmişti, ikinci bir köpek, bir bayıra tırmanmaya çalışan Kyra'nın bacağını ısırmıştı. Diğer köpekler; hırlayarak, havlayarak, Kyra ve Leş ne zaman hareket etmeye çalışsalar onlara saldırarak avlarının etrafını sarmışlardı, Ramsay Kar avcılarıyla birlikte gelene dek Leş ve Kyra'yı orada tutmuşlardı. Ramsay o zamanlar hâlâ piçti, henüz Bolton olmamıştı. Eyerinin üstünden gülümseyerek, "İşte buradasınız," demişti. "Öyle kaçıp giderek beni çok yaraladınız. Misafirperverliğimden bu kadar çabuk mu bıktınız?" Kyra, yerden bir taş alıp Ramsay'in kafasına fırlatmıştı. Taş en az otuz santimle adamı ıskalamıştı ve Ramsay gülümsemişti. "Cezalandırılmalısın."

Leş, Kyra'nın gözlerindeki umutsuz ve korkulu bakışı hatırladı. Kız, daha önce, o anda göründüğü kadar genç görünmemişti hiç, hâlâ yarı çocuktu, ama Leş'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Onları bizim üstümüze o çekmişti,* diye düşündü Leş. *Eğer benim istediğim gibi ayrılsaydık, birimiz kurtulabilirdik.*

Bu hatıra nefes almayı zorlaştırdı. Leş, gözlerinde pırıldayan yaşlarla, başını meşaleden çevirdi. *Bu sefer ne istiyor benden*? diye düşündü kederle. *Bir hata yapmadım, bu sefer yapmadım, neden beni sadece karanlıkta bırakmıyor*? Leş, bir fare yakalardı, şişman bir fare, ılık ve kıpır kıpır...

"Onu yıkamamız gerekir mi?" diye sordu Küçük Walder.

"Lordumuz onu kokuşmuş haliyle seviyor," dedi Büyük Walder. "Ona bu yüzden Leş adını verdi."

Leş. Benim adım Leş, beleşle kafiyeli. Bunu hatırlamak zorundaydı. *Hizmet et, itaat et, kim olduğunu hatırla ve daha fazla zarar görme. Söz verdi. Lordumuz söz verdi.* Leş, direnmek isteseydi bile, bunu yapmaya yetecek güçten yoksundu. Gücü ondan kırbaçlanarak alınmıştı, aç bırakılarak alınmıştı, derisi yüzülerek alınmıştı. Küçük Walder onu çekerek ayağa kaldırdığında ve Büyük Walder meşaleyi ona doğru sallayıp hücreden çıkmasını işaret ettiğinde, Leş uysal bir köpek gibi itaat etti. Bir kuyruğu olsaydı, onu bacaklarının arasına sıkıştırırdı.

Bir kuyruğum olsaydı, Piç onu keserdi. Bu düşünce davetsizce gelmişti,

berbat bir düşünceydi, tehlikeliydi. Lord artık bir piç değildi. *Bolton, Kar değil.* Demir Taht'ta oturan çocuk kral, Lord Ramsay'e babasının ismini kullanma hakkı vererek onu meşru kılmıştı. Ona *Kar* diye hitap etmek, lorda piçliğini hatırlatıyor ve kara bir öfkeye düşmesine sebep oluyordu. Leş bunu unutmamalıydı. Bunu bir an için unuttu ve bu yüzden öyle çok korktu ki zindanın dik basamaklarını çıkarken tökezleyip düştü. Taşa sürtünen pantolonu yırtıldı ve eti kanadı. Küçük Walder, Leş'i tekrar ayağa kaldırıp yürümesini sağlamak için onu meşaleyle dürtmek zorunda kaldı.

Dışarıda, avluda, Dehşet Kalesi'nin üzerine karanlık çöküyor ve kalenin doğu duvarlarının üzerinde dolunay yükseliyordu. Dolunayın solgun ışığı, donmuş zemindeki üçgen şekilli uzun mazgal dişlerine gölgeler düşüyordu; bir sıra keskin, siyah diş. Hava soğuktu, nemliydi ve yarı unutulmuş kokularla doluydu. *Dünya,* dedi Leş kendine, *dünyanın kokusu bu.* Kaç zamandır zindanda olduğunu bilmiyordu ama en az yarım yıl geçmiş olmalıydı. *Belki de daha fazla. Ya beş ya da on ya da yirmi yıl olduysa*? *Farkına bile varır mıydım? Ya aşağıda çıldırdıysam ve hayatımın yarısı tükendiyse*? Ama hayır, bu saçmalıktı. O kadar uzun zaman geçmiş olamazdı. Çocuklar hâlâ çocuktu. Eğer on yıl geçmiş olsaydı, çocuklar birer erkeğe dönüşürdü. Leş bunu hatırlamak zorundaydı. *Beni delirtmesine izin vermemeliyim. El ve ayak parmaklarımı alabilir, gözlerimi oyup kulaklarımı kesebilir ama izin vermezsem aklımı alamaz.*

Küçük Walder elindeki meşaleyle yolu gösteriyordu. Leş uysalca onu takip ediyordu, arkasında Büyük Walder vardı. Onlar geçerken barınaktaki köpekler havladı. Rüzgâr avlu boyunca dönüp duruyordu, Leş'in ince kumaştan dikilmiş pis giysilerini kesiyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Hava soğuk ve nemliydi ama kara dair bir işaret göstermiyordu, hâlbuki kış çok yakındı. Leş, karlar yağmaya başladığında hayatta olup olmayacağını merak etti. *Kaç el parmağım olacak*? *Kaç ayak parmağım*? Elini kaldırdı. Elinin nasıl beyaz ve nasıl zayıf olduğunu görünce şaşırdı. *Deri ve kemik,* diye düşündü. *Yaşlı bir adamın ellerine sahibim.* Çocuklar hakkında yanılmış olabilir miydi? Bunlar Küçük Walder ve Büyük Walder değil de onların *oğulları* olabilir miydi?

Büyük salon loş ve dumanlıydı. Sağda ve solda, duvarlardan çıkan insan eli iskeletlerinin kavradığı meşale sıraları yanıyordu. Yukarıdaki çatı kirişleri duman yüzünden kararmıştı ve kubbeli çatı gölgelerin içinde kaybolmuştu. Hava; şarap, bira ve kızarmış et kokularıyla ağırdı. Kokular yüzünden Leş'in karnı guruldadı ve ağzı sulandı.

Küçük Walder onu iterek yürütüyordu. Leş, garnizondaki adamların yemek yediği uzun masaların yanından sendeleyerek geçti. Yüksek platformun

yakınındaki en iyi masalar, Ramsay'in gözde adamlarınca doldurulmuştu. Piç'in Oğulları: Lordun sevgili tazılarıyla ilgilenen yaşlı adam Kemik Ben. Benim-İçin-Dans-Et Damon olarak anılan, sarı saçlı, çocuksu Damon. Lord Roose'un huzurunda düşüncesizce konuştuğu için dilini kaybeden Grunt. Ekşi Alyn. Deriyüzen. Sarı Dick. Daha aşağıda, tuzun altında, Leş'in ismen tanımadığı ama yüzlerine aşina olduğu adamlar vardı: Yeminli kılıçlar ve çavuşlar, askerler, gardiyanlar ve işkenceciler. Fakat yabancılar da vardı, Leş'in hiç görmediği yüzler. Bazıları, Leş önlerinden geçerken burunlarını buruşturdular, diğerleri onun görünüşüne güldüler. *Konuklar,* diye düşündü Leş. *Lordun arkadaşları, buraya onları eğlendirmek için getirildim.* İçinden korku dolu bir ürperti geçti.

Yüksek masadaki Bolton Piçi, babasının yerinde oturuyor ve babasının kadehinden içki içiyordu. İki yaşlı adam yüksek masayı lordla paylaşıyordu. Leş daha ilk bakışta iki adamın da lord olduğunu anladı. Biri çok zayıftı, çakmaktaşına benzeyen gözleri, beyaz uzun sakalları ve kış ayazı kadar sert bir yüzü vardı. Adamın yeleği ayı derisinden yapılmıştı, yıpranmıştı ve yağlıydı. Yaşlı adam, masada olmasına rağmen yeleğin altına zincirden örülmüş bir zırhlı gömlek giymişti. İkinci lord da inceydi ama ilk lord düzken, bu adam çarpıktı. Omuzlarından biri diğerinden çok daha yüksekteydi. Adam, tabağının üstüne, bir leşin üstüne eğilmiş şahin misali eğilmişti. Gözleri gri ve haristi, dişleri sarıydı. Çatallı sakalları beyaz ve gümüşten ibaret bir düğümdü. Lekeli kafa derisinde sadece birkaç tel saç kalmıştı. Giydiği pelerin yumuşak ve kaliteliydi. Kenarlarına siyah samur kürkü dikilmiş gri yün, dövme gümüşten yapılmış bir yıldız yağmuruyla lordun omzuna tutturulmuştu.

Ramsay siyahlar ve pembeler kuşanmıştı; siyah çizmeler, siyah km, kırmızı saten astarlı pembe kadife takımın üstüne giyilmiş siyah deri yelek. Sağ kulağında, kan damlası şeklinde kesilmiş bir lâl taşı ışıldıyordu. Bununla birlikte, esvaplarının bütün fevkaladeliğine rağmen Ramsay çirkin bir adam olarak kalmıştı. İri kemikliydi, düşük omuzluydu, ileriki hayatında şişman bir adam olacağını işaret eden bir etliliği vardı. Derisi pembe ve lekeliydi, burnu genişti, ağzı küçüktü, saçları uzun, koyu renk ve kuruydu. Dudakları geniş ve dolgundu ama insanların onda gördüğü ilk şey, adamın gözleriydi. Ramsay, lord babasının gözlerini almıştı; küçük, birbirine yakın, tuhaf bir şekilde solgun. Bazı insanlar grinin bu tonuna hayalet grisi derdi ama gerçekte, Ramsay'in gözleri renksizdi, iki parça kirli buza benziyordu.

Ramsay, Leş'i görünce ıslak dudaklarıyla gülümsedi. "İşte burada. Benim huysuz, yaşlı arkadaşım." Yanındaki adamlara döndü. "Leş, çocukluğumdan beri benimle birlikte. Babam, onu bana sevgisinin göstergesi olarak vermişti."

İki lord bakıştı. “Hizmetkârınızın öldüğünü duymuştuk,” dedi düşük omuzlu olanı. “Starklar tarafından katledildiği söylenmişti.”

Ramsay güldü. “Demiradamlara sorarsanız; zaten ölü olan ölemez, lâkin yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu. Tıpkı Leş gibi. Ama mezar gibi koktuğunu kabul etmeliyim.”

“Dışkı ve kusmuk kokuyor.” Düşük omuzlu lord, kemirdiği kemiği bir kenara fırlattı ve parmaklarını masa örtüsüne sildi. “Onu yemek yediğimiz sırada karşımıza çıkartmanızın geçerli bir sebebi var mı?”

İkinci lord, yani zırhlı gömlek giyen düz sırtlı yaşlı adam, çakmataşına benzeyen gözleriyle Leş’i inceledi. “Tekrar bak,” dedi diğer lorda. ‘Yirmi kilo zayıflamış ve saçları beyazlamış. Evet. Ama bu adam hizmetkâr değil. Unuttun mu?”

Yamuk sırtlı lord tekrar baktı ve aniden başıyla onayladı. “O? Olabilir mi? Stark’ın himayesindeki muhafız çocuk. Gülümseyen, sürekli gülümseyen.”

“Artık daha seyrek gülümsüyor,” diye itiraf etti Lord Ramsay. “O güzel ve beyaz dişlerinin bir kısmım kırmış olabilirim.” “Boğazını kesseydiniz daha iyi ederdiniz,” dedi zırhlı lord. “Sahibinin aleyhine dönen bir köpek, derisinin yüzülmesinden başka bir şey hak etmez.”

“Ah, derisi yüzüldü. Şurası ve şurası,” dedi Ramsay.

“Evet, lordum,” dedi Leş. “Ben kötüydüm lordum. Küstahtım ve...” Başka neler yaptığını hatırlamaya çalışarak dudaklarını yaladı. *Hizmet et ve itaat et,* dedi kendine. O *zaman yaşamana izin verir. Hâlâ sende olan parçalarım kesmez. Hizmet et, itaat et ve ismini hatırla. Leş, Leş, beleşle kafiyeli.* “Kötüydüm ve...”

“Ağzında kan var,” dedi Ramsay. “Yine ellerini mi kemiriyordun Leş?”

“Hayır. Hayır lordum. Yemin ederim ki kemirmiyordum.” Leş bir keresinde, kendi yüzük parmağını ısırıp koparmaya çalışmıştı. Parmağının derisi Ramsay tarafından yüzüldükten sonra acıyı durdurmak için yapmıştı bunu. Lord Ramsay bir adamın parmağını asla basitçe kesmezdi. Parmağı yüzmeyi, açık deriyi kurutmayı, çatlatmayı, iltihaplandırmayı tercih ederdi. Leş; kırbaçlanmış, işkence görmüş ve kesilmişti ama hiçbir acı, yüzülmenin ardından gelen dayanılmaz acıyla kıyaslanamazdı. İnsanı çıldırtan türden bir acıydı o ve ona uzun zaman katlanılamazdı. Kurban er ya da geç, “Lütfen, artık durun, artık durun, canımı yakmayın, *kesin* şunu,” diye çığlık atardı ve Lord Ramsay dururdu. Oynadıkları bir oyundu bu. Leş, ellerinin ve ayaklarının da şahitlik edebileceği üzere kuralları öğrenmişti ama o seferinde kuralları unutmuş ve acıyı bizzat dindirmeyi denemişti, dişleriyle. Ramsay bundan hoşlanmamıştı ve Leş bu saygısızlık yüzünden bir parmak daha kaybetmişti. “Bir fare yedim,” diye

mırıldandı.

“Bir fare?” Ramsay’in solgun gözleri meşale aleviyle pırıldadı. “Dehşet Kalesi’ndeki bütün fareler lord babama aittir. Benim iznim olmadan farelerden birini yemek yapmaya nasıl cesaret ettin?”

Leş ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden hiçbir şey demedi. Edeceği bir tek yanlış laf, ona bir ayak parmağına mal olabilirdi, hatta bir el parmağına. Şimdiye kadar sol elinin iki parmağını ve sağ elinin serçe parmağını kaybetmişti. Ama sağ ayağındaki küçük parmağa karşılık, sol ayağında üç parmağı kalmıştı. Ramsay bazen, onu dengelemekle ilgili şakalar yapardı. *Lordum sadece şaka yapıyor,* dedi Leş kendi kendine. *Bana zarar vermek istemiyor, bana böyle söyledi, tabii ona bir sebep vermezsem.* Onun lordu merhametli ve nazikti. Leş’in, gerçek adını ve uygun yerini öğrenmeden önce söylediği bazı şeyler yüzünden lord onun suratını yüzebilirdi ama yüzmemişti.

“Bu yaratık sıkıcı olmaya başladı,” dedi zırhlı gömlek giyen lord. “Onu öldürün ve şu işi bitirin.”

Lord Ramsay bira kupasını doldurdu. “Bunu yaparsam kutlamamız berbat olur lordum. Leş, sana güzel havadislerim var. Evleniyorum. Lord babam bana bir Stark kızı getiriyor. Lord Eddard’ın kızı, Arya. Küçük Arya’yı hatırlıyorsun değil mi?”

Az kalsın, *Arya Ayakaltı,* diyecekti Leş. *Arya Atsurat.* Robb’un küçük kız kardeşi, kahverengi saçlı, uzun suratlı, bir çubuk kadar zayıf, her zaman pis. *Güzel olan Sansa’ydı.* Leş bir zamanlar, Lord Eddard Stark’ın onu Sansa’yla evlendirebileceğini ve onu oğlu olarak kabul edebileceğini düşünürdü ama bunlar sadece çocuk fantezileriydi. Bununla birlikte Arya... “Onu hatırlıyorum. Arya.” “O, Kışyarı Leydisi olacak, ben de onun lordu.”

O *sadece küçük bir kız.* “Evet lordum. Tebrik ederim.” “Düğünüme katılacak mısın Leş?”

Leş duraksadı. “Eğer isterseniz lordum.”

“Ah, istiyorum.”

Leş, bunun zalim bir tuzak olup olmadığım düşünerek yine duraksadı. “Tamam lordum. Eğer memnun olacaksınız. Şeref duyarım.”

“Öyleyse seni o berbat zindandan çıkarmalıyız. Seni keseleyip tekrar pembe yapmalıyız, sana giyecek temiz kıyafetler ve karnını doyuracak yiyecekler vermeliyiz. Güzel, yumuşak bir lapa, bu hoşuna gider mi? Belki de jambonla doldurulmuş bezelye turtası. Senin için küçük bir vazifem var. Eğer bana hizmet edeceksen, gücünü tekrar kazanman gerek. Bana hizmet etmek istiyorsun, biliyorum.”

“Evet lordum. Her şeyden fazla.” Leş’in içinden bir ürperti geçti. “Ben sizin Leş’inizim. Lütfen size hizmet etmeme izin verin. Lütfen.”

“Böyle nazikçe sormuşken, seni nasıl geri çevirebilirim?” Ramsay Bolton gülümsedi. “Ben savaşa gidiyorum Leş. Ve sen de benimle geliyorsun. Bakire gelinimi eve getirmeme yardım edeceksin.”

BRAN

Kuzgunun çığlık atışındaki bir şeyler, Bran'ın omurgasında ani bir ürperti yarattı. *Ben neredeyse yetişkin bir erkeğim,* diye hatırlatmak zorunda kaldı Bran kendi kendine. Şimdi cesur olmak zorundayım.

Ama hava keskin ve soğuktu, dehşet doluydu. Yaz bile korkmuştu. Ulu kurdun boynundaki tüyler dikilmişti. Tepelerin yamaçlarına siyah ve aç gölgeler uzanmıştı. Bütün ağaçlar, taşıdıkları yük yüzünden eğilmiş ve bükülmüştü. Bazıları ağaca bile benzemiyordu. Yamaçta, köklerinden tepelerine kadar karla kaplı hâlde, buzlu rüzgâra karşı kamburlaşmış devler, canavarlar ve şekilsiz yaratıklar gibi görünüyorlardı.

"Buradalar." Korucu uzunkılıcını çekti.

"Nerede?" Meera'nın sesi boğuktu.

'Yakında. Bilmiyorum. Bir yerde."

Kuzgun tekrar çığlık attı. "Hodor," diye fısıldadı Hodor. Ellerini kollarının altına sıkıştırmıştı. Sakalından buz saçakları sarkıyordu ve bıyığı donmuş sümükten ibaret bir yumruydu.

"Kurtlar da yakında," diyerek uyardı Bran arkadaşlarını. "Bizi takip eden kurtlar. Rüzgâr bu tarafa doğru estiğinde Yaz onların kokusunu alabiliyor."

"Kurtlar dertlerimizin en küçüğü," dedi Soğukel. "Tırmanmak zorundayız. Birazdan karanlık çökecek. Gece gelmeden içeride olsanız iyi edersiniz. Sıcaklığınız onları çeker." Batıya doğru baktı. Batan güneşin solgun ışıkları, uzak bir ateşin pırıltısı misali ağaçların arasından görülebiliyordu.

"İçeri giden tek yol bu mu?" diye sordu Meera.

"Arka kapı üç fersah kuzeyde, bir obruğun dibinde."

Soğukel'in bütün söyleyeceği buydu. Sırtında Bran'ın ağırlığı varken Hodor bile bir obruğun dibine inemezdi. Ve Jojen, tıpkı bin fersah koşamayacağı gibi, üç fersah da yürüyemezdi.

Meera yukarıdaki yamaca baktı. 'Yol açık görünüyor."

"Görünüyor," diye mırıldandı korucu. "Soğuğu hissedebiliyor musun? Burada bir şeyler var. *Neredeler*?"

“Mağaranın içinde?” diye önerdi Meera.

“Mağara korunuyor. Geçemezler.” Korucu, işaret etmek için kılıcını kullandı. “Girişi şurada görebilirsin. Yolun yarısında, büvet ağaçlarının arasında duran kayanın yarığında.”

“Görüyorum,” dedi Bran. Kuzgunlar içeri girip dışarı çıkıyordu.

Hodor, ağırlığını bir bacağından ötekine verdi. “Hodor.” “Kayanın içinde bir yuva. Benim bütün gördüğüm bu,” dedi Meera.

“Orada bir geçit var. Önce dik ve dolambaçlı, kayanın içinde bir oluk. Eğer o geçide ulaşabilirseniz güvende olursunuz.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Mağara korunuyor.”

Meera yamaçtaki yarığı inceledi. “Buradan oraya kadar en fazla yüz metre mesafe var.”

Evet, diye düşündü Bran, *ama bütün metreler yokuş yukarı*. Yamaç dik ve ağaçlıktı. Kar üç gün önce durmuştu ama erimemişti. Ağaçların altındaki zemin, el değmemiş ve bozulmamış beyaz bir battaniyeyle örtülüydü. “Burada kimse yok,” dedi Bran cesurca. “Kara bakın. Hiç ayak izi yok.”

“Ak yürüyenler karın üstünde hafifçe hareket ederler,” dedi korucu. “Karda yürüdüklerini gösteren bir iz bulamazsın.” Havadaki bir kuzgun, alçalarak korucunun omzuna kondu. Büyük kara kuşların sadece bir düzinesi onlarla kalmıştı. Diğerleri yol boyunca kaybolmuştu. Bran ve arkadaşları, şafakta her uyanışlarında daha az kuzgunla karşılaşmışlardı. *“Gel,”* diye gakladı kuş. *“Gel, gel.”*

Uç gözlü karga, diye düşündü Bran. *Yeşilgören*. “Uzakta değil,” dedi. “Küçük bir tırmanış ve güvende olacağız. Belki ateş de yakabiliriz.” Korucu hariç hepsi üşümüştü, ıslak ve açlardı. Ve Jojen Reed yardımsız yürüyemeyecek kadar zayıftı.

“Siz gidin.” Meera Reed kardeşinin yanma çömeldi. Jojen yaşlı bir meşe ağacının kovuğuna yerleştirilmişti, şiddetle titriyordu. Çocuğun başlığının ve kaşkolünün altından bir parça görünen yüz, etrafı çevreleyen kar kadar beyazdı ama Jojen ne zaman soluk alsa burun deliklerinden hâlâ buhar tütüyordu. Meera kardeşini bütün gün boyunca taşımıştı. *Yiyecek ve ateş onu iyileştirir,* demeye çalıştı Bran kendine ama bundan emin değildi. “Aynı anda hem Jojen’i taşıyıp hem de dövüşemem,” diyordu Meera. “Hodor, sen Bran’ı şu mağaraya götür.”

“Hodor.” Hodor ellerini birbirine vurdu.

“Jojen’in yemek yemesi gerek,” dedi Bran umutsuzca. Geyiğin üçüncü ve son kez devrilmesinin üstünden on iki gün geçmişti. Soğukel, kar yığının içinde

geyiğin yanında diz çökmüş ve hayvanın boğazını kesmeden önce tuhaf bir dilde dualar mırıldanmıştı. Parlak kırmızı kan çağlayarak aktığında Bran küçük bir kız gibi ağlamıştı. Meera Reed ve Soğukel'in hayvanı parçalara ayırışını çaresizce izlerken kendini daha önce hiç olmadığı kadar sakat hissetmişti. Kendi kendine, geyiğin etini yemeyeceğini ve aç kalmanın bir arkadaşı yemekten daha iyi olduğunu söylemişti ama sonunda iki kez yemişti; bir kez kendi derisinin ve bir kez de Yaz'ın derisinin içinde. Geyik çok zayıf ve cılızdı ama korucunun hayvandan kestiği et parçaları Bran ve arkadaşlarını yedi gün boyunca ayakta tutmuştu. Hayvanın son lokmasını, eski bir yamaç kalesinin yıkıntılarında yaktıkları ateşin başında yemişlerdi.

Kardeşinin alnını okşayarak, "Yemek yemesi gerek," diye kabul etti Meera. "Hepimizin yemesi gerek ama burada yiyecek yok. Gidin."

Bran bir damla gözyaşı döktü ve gözyaşının yanağında donduğunu hissetti. Soğukel, Hodor'u kolundan tuttu. "Işık azalıyor. Şimdi burada değilseler bile, yakında olacaklar. Gel."

Hodor, bu kez hiç konuşmadan bacaklarındaki karı silkeledi ve sırtındaki Bran'la birlikte kar yığınlarının arasından geçerek yukarı doğru yürüdü. Soğukel onları takip etti, bıçağı siyah elindeydi. Yaz en arkadaydı. Kar yığınları bazı yerlerde ulu kurttan daha büyüktü. Yaz, ince kabukların içinden geçtikten sonra durmak ve üstündeki karı silkelemek zorunda kalıyordu. Tırmanış devam ederken, sepetin içindeki Bran tuhaf bir hareketle arkasına döndü ve kardeşini ayağa kaldırmak için tek kolunu çocuğun bedeninin altına koyan Meera'yı izledi. *Jojen onun için çok ağır. Meera aç, eskisi kadar kuvvetli değil.* Meera, kurbağa mızrağını diğer eline aldı, kendini desteklemek için mızrağın dişlerini kara batırdı. Hodor iki ağacın arasından geçtiğinde ve Bran, Reed kardeşleri göremez olduğunda, Meera kardeşini yarı sürüklüyor, yarı taşıyordu.

Yamaç daha dik hâle geldi. Kar yığınları Hodor'un çizmelerinin altında kırılıyordu. Bir defasında Hodor'un ayağının altındaki bir taş yerinden oynadı ve Hodor kaydı, az kalsın gerisin geriye yamacın dibine yuvarlanacaktı. Korucu onu kolundan tutup kurtardı. "Hodor," dedi Hodor. Hava, her şiddetli rüzgârda, günün son ışıklarıyla cam gibi parlayan ince ve beyaz bir tozla doluyordu. Kuzgunlar, Bran ve Hodor'un etrafında dönüp duruyordu. *Sadece seksen metre kaldı,* diye düşündü Bran, çok uzak sayılmaz.

Yaz, bozulmamış beyaz kardan oluşan yüksek bir düzlüğün dibinde aniden durdu, başını çevirdi, havayı kokladı ve hırladı. Tüyleri diken diken olmuş bir hâlde geri çekilmeye başladı.

"Hodor, dur," dedi Bran. "Hodor. Bekle." Yanlış olan bir şeyler vardı. Yaz o

yanlışlığın kokusunu almıştı. Bran da öyle. *Kötü bir şeyler. Yakınımızda bir şeyler.* “Hodor, hayır, geri dön.”

Soğukel hâlâ tırmanıyordu. Hodor da tırmanışa devam etmek istiyordu, Bran’ın sızlanmalarını boğmak için yüksek sesle, “Hodor, hodor, hodor,” diye homurdanıyordu. Zor nefes alıyordu. Solgun sis havayı doldurdu. Hodor bir adım attı, sonra bir adım daha. Kar hemen hemen diz yüksekliğindeydi ve yamaç çok dikti. Hodor elleriyle kayalara ve ağaçlara tutunarak tırmanırken öne eğiliyordu. Bir adım daha. Bir tane daha. Hodor’un yerinden oynattığı karlar aşağı kayıyor ve seyisle Bran’ın arkasında küçük bir çığ başlatıyordu.

Altmış metre. Bran, mağarayı daha iyi görebilmek için yana eğilip boynunu uzattı. O sırada başka bir şey gördü. “Bir ateş!” Büvet ağaçlarının arasındaki yarıkta titrek bir pırıltı vardı. Çökmeye başlayan karanlığın içinden kırmızı bir ışık sesleniyordu. “Bakın. Biri...”

Hodor çığlık attı, büküldü, tökezledi, düştü.

Dev seyis yamağı vahşet içinde yuvarlanırken Bran dünyanın sağa sola kaydığını hissetti. Sarsıcı bir darbeyle soluksuz kaldı. Ağzı kan doluydu. Hodor sarsılıyor, yuvarlanıyor ve altındaki çocuğu eziyordu.

Bir şey Hodor’un bacağını yakaladı. Bran bir an için, Hodor’un bileğine bir ağaç kökünün dolandığını düşündü... kök hareket edene kadar. *Bir el,* Bran gördü, yaratığın geri kalanı karın altından patlarcasına çıktı.

Hodor yaratığı tekmeledi, karla kaplı ayağını yaratığın yüzüne indirdi ama ölü adam tekmeyi hissetmedi bile. Sonra Hodor ve yaratık boğuşmaya başladılar, yamaçtan aşağı doğru kayarken birbirlerini yumruklayıp tırmaladılar. Altta kalan Bran’ın ağzı ve burnu karla doldu ama Bran sadece bir an sonra tekrar yukarıdaydı. Başına bir şey çarptı; bir taş, bir parça buz ya da ölü adamın yumruğu. Bran hangisi olduğunu söyleyemezdi ama kendini sepetin dışında buldu, yamaca yayılmıştı, kar tükürüyordu. Eldivenli elinde, Hodor’un başından koparttığı bir avuç dolusu saç vardı.

Bran’ın etrafı, karın altından çıkan yaratıklarla doldu.

İki, üç, dört. Bran sayıyı şaşırdı. Yaratıklar, beklenmedik kar bulutlarının içinden dehşetle çıkmışlardı. Bazıları siyah pelerinler, bazıları da hırpani hayvan derileri giymişlerdi, bazıları çıplaktı. Hepsi beyaz tenli ve kara elliydi. Gözleri mavi yıldızlar gibi parlıyordu.

Yaratıklardan üçü korucunun üstüne çullandı. Bran, Soğukel’in, yaratıklardan birinin yüzüne saldırdığını gördü. Yaratık ilerlemeye devam etti, Soğukel’i bir başka yaratığın kollarına itti. İki yaratık Hodor’un peşinden gidiyordu, hantal hareketlerle yamaçtan aşağı iniyorlardı. Meera bu hengâmenin

tam ortasına tırmanacaktı, Bran bunu hastalıklı ve umutsuz bir dehşetle fark etti. Karı yumrukladı ve Meera'yı uyarmak için bağırdı.

Bir şey onu yakaladı.

İşte o an, Bran'ın bağırışı bir çığlığa dönüştü. Bran, avcuna doldurduğu karı yaratığın yüzüne fırlattı ama yaratık gözlerini bile kırpmadı. Siyah bir el Bran'ın yüzünü yokladı, bir diğeri de karnını. Yaratığın parmakları demir gibiydi. *Bağırsaklarımı dışarı dökecek.*

Ama Yaz aniden Bran'la yaratığın arasındaydı. Bran, derinin ucuz bir kumaş parçası gibi yırtıldığına şahit oldu, kemiklerin kırılma sesini duydu. Kopan bir el, bir bilek, kıvranan solgun parmaklar, rengi atmış siyah yünden bir kol yeni gördü. *Siyah*, diye düşündü, *Nöbet'tenmiş.* Yaz, kolu bir kenara fırlattı, döndü ve dişlerini ölü adamın boğazına gömdü. Gri ulu kurt geri çekildi, yaratığın boğazının büyük bölümünü bir çürük et patlamasıyla koparıp aldı.

Kopuk el hâlâ hareket ediyordu. Bran yuvarlanarak elden uzaklaştı. Karnının üstünde karı tırmalarken yukarıdaki ağaçları gördü, kar pelerinli solgun ağaçların arasındaki turuncu pırıltıyı.

Elli metre. Eğer kendini elli metre sürükleyebilirse, yaratıklar onu ele geçiremezdi. Bran köklere ve kayalara tutunarak ışığa doğru sürünürken eldivenleri ıslandı. *Biraz daha ileri, sadece biraz daha ileri. Sonra ateşin yanında dinlenebilirsin.*

O sırada son ışık da ağaçların arasında kayboldu. Gece çökmüştü. Soğukel, etrafını saran ölü adam çemberine saldırıyordu. Yaz, az önce devirdiği yaratığı parçalıyordu, dişlerinin arasında ölü adamın yüzü vardı. Kimse Bran'la ilgilenmiyordu. Bran, arkasından gelen işe yaramaz bacaklarıyla biraz daha yukarı süründü. Şu mağaraya varabilirsem...

Aşağıdan bir yerden, "Hodooooor," diye bir feryat geldi.

Ve aniden, Bran artık Bran değildi. Karların içinde sürünen kırık çocuk değildi. Bran aniden, yamacın yarı yolundaki Hodor olmuştu, yaratık onun gözlerini tırmalıyordu. Bran kükreyerek ayağa kalktı, yaratığı vahşice kenara fırlattı. Yaratık tek dizinin üstüne çöktü, tekrar ayağa kalkmaya başladı. Bran, Hodor'un uzunkılıcını kınından çıkardı. Derinlerde, zavallı Hodor'un hâlâ ağladığını duyabiliyordu ama dışarıda, elinde eski bir demir kılıç tutan iki metrelik bir öfkeydi. Kılıcı kaldırdı ve ölü adamın üstüne indirdi. Bıçak, ıslak yünü, paslı zırhı ve küflü deriyi geçip onların altındaki kemiklere ve ete girerken Bran homurdandı. "Hodor," diye bağırdı ve kılıcı tekrar savurdu. Bu defa yaratığın başını boynundan uçurdu ve bir an için sevindi... ta ki, bir çift ölü el gelip boğazını körce yoklayana kadar.

Bran geri çekildi, kanıyordu ve Meera Reed oradaydı, kurbağa mızrağını yaratığın sırtına saplıyordu. Bran tekrar, "Hodor," diye kükredi, elini sallayarak Meera'ya yamacın yukarısını gösterdi. *"Hodor, hodor."* Jojen, ablasının onu bıraktığı yerde güçsüzce kıvranıyordu. Bran çocuğun yanma gitti, uzunkılıcını yere bıraktı, çocuğu Hodor'un kollarına aldı ve tekrar doğruldu. *"HODOR!"* diye bağırdı.

Meera, yaklaşan yaratıklara mızrağını saplayarak yamaca tırmanan yola liderlik etti. Onlara zarar vermek mümkün değildi ama yaratıklar yavaş ve hantaldı. "Hodor," dedi Hodor her adımda. "Hodor, hodor." Bran, Meera'ya aniden onu sevdiğini söylese kızın ne düşüneceğini merak etti.

Yukarıda, alevli suretler karın içinde dans ediyordu. *Yaratıklar,* diye düşündü Bran. *Biri yaratıkları ateşe vermiş.*

En yakındaki yaratığın etrafında dolanan Yaz hırlıyor ve dişlerini birbirine vuruyordu. Yaratık, girdaplı alevlere sarınmış devasa bir insan harabesiydi. *Ona yaklaşmamak. Bu hayvan ne yapıyor?* diye düşündü Bran. Sonra kendini gördü, kara yüzüstü yayılmıştı. Yaz, yaratığı Bran'dan uzak tutmaya çalışıyordu. *Beni öldürürse ne olur*? diye merak etti Bran. *Sonsuza dek Hodor olarak mı kalırım? Yaz'ın derisine geri mi dönerim? Yoksa sadece ölü mü olurum?*

Dünya Bran'ın etrafında döndü. Beyaz ağaçlar, siyah gökyüzü, kırmızı alevler; her şey dönüyordu, yer değiştiriyordu. Bran tökezlediğini hissetti. Hodor'un çığlıklarını duyabiliyordu. "Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor hodor." Mağaradan dışarı bir kuzgun bulutu dökülüyordu. Bran, elindeki meşaleyle bir o yana bir bu yana koşan küçük bir kız gördü. Bir an için kız kardeşi Arya'yı gördüğünü düşündü... bu delilikti, çünkü Bran, kız kardeşinin ya fersahlarca uzakta ya da ölü olduğunu biliyordu. Ama yine de, Arya oradaydı işte; cılız, hırpani, vahşi, saçları düğüm düğüm. Yaşlar Hodor'un gözlerini doldurdu ve orada dondu.

Her şey altüst oldu, Bran kendini yine kendi derisinin içinde buldu, kara gömülmüştü. Yanan yaratık onun üstüne eğildi, yaratığın gölgesi karlı kefenler giymiş ağaçlara upuzun vurmuştu. Çıplak olan yaratıklardan biriydi, Bran gördü. Bir an sonra, en yakındaki ağaç karlarını silkeledi ve hepsini Bran'ın başına döktü.

Bran'ın bundan sonra bildiği tek şey, taş bir çatının altında, çam iğnelerinden ibaret bir yatakta yattığıydı. *Mağara. Mağaradayım.* Ağzında, dilini ısırdığı yerde hâlâ kan tadı vardı ama sağ tarafında bir ateş yanıyordu, ısı yüzüne çarpıyordu, Bran daha önce bunun kadar güzel bir şey hissetmemişti. Yaz oradaydı, onu kokluyordu, onu ve sırılsıklam olmuş Hodor'u. Jojen'in kafası

Meera'nın kucağındaydı. Arya'ya benzeyen şey de oradaydı, elindeki meşaleyi sıkı sıkı tutuyordu.

"Kar," dedi Bran. "Üstüme düştü. Beni gömdü."

"Seni sakladı. Seni ben dışarı çıkardım." Meera başıyla kızı gösterdi. "Ama bizi kurtaran oydu. Meşale... ateş onları öldürüyor."

"Ateş onları *yakıyor.* Ateş her zaman açtır."

Bu Arya'nın sesi değildi, hiçbir çocuğun sesi değildi. Bu bir kadının sesiydi. Bran'ın daha önce hiç duymadığı bir müziğe ve yürek sızlatan bir hüzne sahip, tiz ve tatlı bir sesti. Bran, kızı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Bir *kızdı* ama Arya'dan daha ufak tefekti. Yapraklardan oluşan bir pelerinin altında kalan teni, bir güvercininki gibi benekliydi. Gözleri tuhaftı; iri ve saydam, altın ve yeşil, kedi gözü gibi kısık. *Kimsenin böyle gözleri yoktur.* Saçları kahverenginden, kırmızıdan, altından, sonbahar renklerinden ibaret bir düğümdü. Saçlarının arasına sarmaşıklar, sürgünler, kuru çiçekler örülmüştü.

"Kimsin sen?" diye soruyordu Meera Reed.

Bran biliyordu. "O bir çocuk. Ormanın çocuğu." Titredi; soğuktan olduğu kadar şaşkınlıktan. Bran ve arkadaşları, Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden birinin içine düşmüşlerdi.

"İlk insanlar bize çocuklar," derdi, dedi küçük kadın. "Devler bize *woh dak nag gran* derdi, yani sincap insanlar. Küçük ve hızlı olduğumuz, sincapları sevdiğimiz için. Ama biz ne sincabız ne de çocuk. Bizim adımız, Hakiki Dil'de, *dünyanın şarkısını söyleyenler,* anlamına gelir. Sizin Eski Dil'iniz henüz hiç konuşulmamışken, biz on bin yıldır şarkılarımızı söylüyorduk."

"Şimdi Ortak Dil'i konuşuyorsun," dedi Meera.

"Çocuk için. Bran isimli çocuk için. Ben ejderhanın zamanında doğdum ve iki yüzyıl boyunca insanların dünyasında yürüdüm; izlemek, dinlemek ve öğrenmek için. Hâlâ yürüyor olabilirdim ama bacaklarım ağrılıydı ve kalbim bitaptı. Bu yüzden adımlarımı eve döndürdüm."

"İki yüzyıl?" dedi Meera.

Çocuk gülümsedi. "İnsanlar. Çocuk olan onlar."

"Bir ismin var mı?" diye sordu Bran.

"Bir isme ihtiyacım olduğu zamanlarda." Çocuk, elindeki meşaleyi, mağaranın arka duvarındaki siyah yarığa doğru salladı. "Yolumuz aşağı iniyor. Şimdi benimle gelmelisiniz."

Bran tekrar titredi. "Korucu..."

"O gelemez."

"Onu öldürürler."

“Hayır. Onu uzun zaman önce öldürdüler. Şimdi gelin. Derinler daha sıcaktır ve orada kimse sizi incitemez. Sizi bekliyor.” “Uç gözlü karga mı?” diye sordu Meera.

“Yeşilgören.” Çocuk, bunu söyledikten sonra gitti ve Bran’la arkadaşlarının onu takip etmekten başka seçeneği kalmadı. Meera, Bran’ın Hodor’un sırtına çıkmasına yardım etti. Bran’ın sepeti ezilmiş ve eriyen karlar yüzünden ıslanmıştı gerçi. Meera daha sonra, kolunu kardeşinin bedenine sararak çocuğu bir kez daha ayağa kaldırdı. Jojen’in gözleri açıldı. “Ne?” dedi Jojen. “Meera? Neredeyiz?” Ateşi görünce gülümsedi. “Çok tuhaf bir rüya gördüm.”

Yol, dar ve dolambaçlıydı, o kadar alçaktı ki Hodor çok geçmeden çömelerek yürümek zorunda kaldı. Bran elinden geldiğince kamburlaştı ama buna rağmen kafası tavana sürtündü. Her dokunuşta, tavandaki toprak ufalanarak Bran’ın gözlerine ve saçlarına girdi. Bir keresinde, tünelin duvarında büyüyen beyaz kalın bir kök, asma filizleri ve araları örümcek ağı tutmuş parmaklarıyla Bran’ın alnına çarptı.

Çocuk, meşalesiyle birlikte önden yürüyordu, yapraklardan yapılmış pelerini arkasından fısıldıyordu, fakat tünel o kadar çok kıvrılıyordu ki Bran çok geçmeden çocuğu gözden kaçırdı. O andan itibaren tüneldeki tek ışık, geçidin duvarlarından yansıyan ışıktı. Biraz daha aşağı indikten sonra mağara ikiye bölündü ama solda kalan yol o kadar karanlıktı ki Hodor bile hareket eden meşale ışığını takip etmesi gerektiğini anladı.

Gölgelerin yer değiştiriş şekli, duvarların da hareket ediyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Bran, etrafını saran toprağa girip çıkan büyük beyaz yılanlar gördü. Süt yılanlarının ya da devasa mezar solucanlarının yuvasına girip girmediklerini merak etti. Yumuşak, beyaz ve süngerimsi. *Mezar solucanlarının dişleri var.*

Onları Hodor da gördü. İlerlemeye gönülsüz bir hâlde, “Hodor,” diye inledi. Fakat çocuk, Bran ve arkadaşlarının ona yetişmesi için durduğunda meşale alevinin titremesi geçti ve Bran yılanların beyaz ağaç kökleri olduğunu anladı, az önce alnına çarpan kök gibi. “Büvet ağacı kökleri,” dedi. “Tanrı korusundaki yürek ağacını hatırlıyor musun Hodor? Kırmızı yapraklı beyaz ağacı? Bir ağaç seni incitemez.”

“Hodor.” Hodor ileri fırladı, dünyanın derinliklerine doğru çocuğun ve meşalenin peşinden koştu. Bir başka yol ayrımını geçtiler, bir başkasını daha. Sonra, Kışyarı’nın büyük salonu kadar geniş, yankılı bir mağaraya geldiler. Mağaranın tavanından taş dişler sarkıyor ve daha fazlası zemininden fırlıyordu. Yaprak pelerinli çocuk dişlerin arasında bir yol dokudu. Zaman zaman durdu,

meşalesini sabırsızca Bran ve arkadaşlarına doğru salladı. *Bu taraftan,* diyor gibiydi meşale, *bu taraftan, bu taraftan, daha hızlı.*

Bundan sonra daha çok yan geçit ve daha çok oda vardı. Bran, sağ taraftan bir yerden gelen su damlaması sesini duydu. O tarafa baktığında, ona geri bakan gözler gördü; pırıl pırıl yanan, meşale ışığını yansıtan kısık gözler. *Daha fazla çocuk,* dedi kendine, *bu kız tek çocuk değil,* ama Yaşlı Dadı'nın, Gendel'in çocuklarından bahseden hikâyesini de hatırladı.

Kökler her yerdeydi. Taşın ve toprağın içinde kıvrılıyor, bazı geçitleri kapatıyor ve diğerlerinin çatılarını destekliyorlardı. *Bütün renkler gitmiş,* diye fark etti Bran âniden. Dünya kara topraktan ve beyaz ahşaptan ibaretti. Kışyarı'ndaki yürek ağacı bir devin bacakları kadar kalın köklere sahipti ama buradaki kökler daha da kalındı. Ve Bran bu kadarını asla bir arada görmemişti. *Yukarıda, büvet ağaçlarından oluşan bir orman büyüyor olmalı.*

Işık yeniden azaldı. Ufak tefek olmasına rağmen, çocuk-olmayan-çocuk istediği zaman çok hızlı hareket ediyordu. Hodor çocuğun peşinden koştu, ayaklarının altında bir şey çatırdadı, dev seyis yamağı o kadar ani durdu ki Meera ve Jojen neredeyse seyisin sırtına çarpacaklardı.

"Kemikler," dedi Bran. "Onlar kemik." Geçidin zemini kuş ve hayvan kemikleriyle kaplıydı. Fakat başka kemikler de vardı. Büyük kemikler devlere ait olmalıydı, küçükler de çocuklara ait olabilirdi. Taşa oyulmuş nişlerden kafatasları bakıyordu. Bran bir ayının ve bir kurdun kafatasım gördü. Yarım düzine insan kafatası ve bir o kadar dev kafatası vardı. Diğerleri küçük ve tuhaf şekilliydi. *Ormanın çocukları.* Kökler kafataslarının her birine dolanmıştı. Bazılarının üstüne kuzgunlar tünemişti; siyah gözleriyle, önlerinden geçen insanları seyrediyorlardı.

Yolculuğun son kısmı en eğimli olanıydı. Hodor son inişi poposunun üstünde gerçekleştirdi; kırık kemiklerin, gevşek toprağın ve çakıl taşlarının içinde aşağı kaydı. Kız çocuk onları bekliyordu, esneyen bir yarığın üzerinde uzanan doğal köprünün ucunda duruyordu. Aşağıda karanlık vardı. Bran, akan suyun sesini duydu. *Bir yeraltı nehri.*

Reedler kayarak onun arkasından gelirken, "Geçmek zorunda mıyız?" diye sordu Bran. Bu fikir onu ürkütmüştü. Eğer Hodor o dar köprüde kayacak olursa, seyis yamağı ile Bran düşer ve düşerlerdi.

"Hayır delikanlı," dedi çocuk. "Arkanda." Meşaleyi yukarı kaldırdı, ışık dönüyor ve değişiyormuş gibi göründü. Alevler bir an için turuncu sarı yandı. Mağara kırmızı bir ışıkla doldu. Sonra bütün renkler kayboldu, geride sadece siyah ve beyaz kaldı. Meera soluğunu tuttu. Hodor döndü.

Önlerinde, siyah elbise giymiş beyaz bir lord vardı. Köklerden oluşan bir düğümün içinde hayal gibi oturuyordu. Büvet ağaçlarından dokunmuş bir taht, kralın kurumuş bacaklarına, çocuğuna sarılan bir anne misali dallarıyla sarılıyordu.

Lord o kadar kemikliydi ve kıyafetleri o kadar çürümüştü ki Bran en başta onun da bir ceset olduğunu sandı. Üstü, altı ve içi kökler tarafından sarılacak kadar uzun zamandır orada oturan ölü bir adam. Ceset lordun teni, adamın boğazından yanağına çıkan kırmızı lekeler haricinde beyazdı. Beyaz saçları tüy kadar kadar ince ve toprak zemine değecek kadar uzundu. Kökler, lordun bacaklarına ahşap yılanlar misali dolanmıştı. Köklerden biri lordun pantolonuna girmiş, adamın uyluğunun kurumuş derisini delmiş ve omzundan dışarı çıkmıştı. Lordun kafa derisinde kırmızı yapraklar bitmişti, alnı mantarlar tarafından lekelenmişti. Lordun yüzünde çok az deri kalmıştı, kalan deri beyaz kösele kadar gergin ve sertti ama o bile soyuluyordu. Şu ya da bu noktada, derinin altından kahverengi ve sarı kemikler çıkıyordu.

Bran, kendini, “Sen üç gözlü karga mısın?” diye sorarken duydu. Uç gözlü bir karganın üç gözü olmalı. Bunun sadece bir gözü var, o da kırmızı. Bran, meşale ışığında bir kan gölü gibi ışıldayan gözün onu izlediğini hissedebiliyordu. Lordun diğer gözünün olması gereken yerde ince ve beyaz bir kök büyümüştü. Lordun göz çukurundan çıkan kök, adamın yanağına inmiş ve boğazına girmişti.

“Bir... karga mı?” Solgun lordun sesi kuruydu. Dudakları ağır ağır hareket ediyordu, sözcükleri şekillendirmeyi unutmuş gibiydi. “Evet, bir zamanlar. Kara esvap ve kara kan.” Lordun kıyafeti çürüktü, soluk renkliydi, solucanlar tarafından yenmiş ve yosunlarla beneklenmişti ama bu kıyafet bir zamanlar siyahtı. “Ben çok şey oldum Bran. Şimdi ne görüyorsan oyum ve şimdi neden sana gelemediğimi anlayacaksın... rüyalar dışında. Seni uzun zaman izledim, seni bin bir gözle izledim. Doğumunu izledim, senden önce de lord babanın doğumunu. Senin ilk adımını gördüm, ilk kelimeni duydum, gördüğün ilk rüyanın bir parçasıydım. Sen düşerken ben seyrediyordum. Ve sonunda bana geldin Brandon Stark, lâkin vakit geç oldu.”

“Buradayım,” dedi Bran, “sadece kırığım. Beni... beni onarabilir misin? Bacaklarımı demek istedim.”

“Hayır,” dedi solgun lord. “Gücüm bunu yapmaya yetmez.” Bran’ın gözleri yaşlarla doldu. Onca uzun yoldan geldik. Odada siyah nehrin sesi yankılandı.

“Bir daha asla yürüyemeyeceksin Bran,” dedi solgun dudaklar, “lâkin uçacaksın.”

TYRION

Uzunca bir zaman hiç kımıldamadı. Yatak görevi gören eski çuval yığının üstüne uzanıp halatlardaki rüzgârı ve teknenin gövdesine çarpan nehri dinledi.

Direğin üzerinde dolunay yüzüyordu. *Beni nehrin aşağısına doğru takip ediyor, beni büyük bir göz misali izliyor.* Küçük adam, onu örten küf kokulu postların sıcaklığına rağmen titredi. *Bir kadeh şaraba ihtiyacım var. On kadeh şaraba ihtiyacım var.* Ama fahişe çocuğu Griff in, Tyrion'ın susuzluğunu geçirmesine izin vermesinden önce ay göz kırpardı. Tyrion şarap yerine su içiyordu. Tyrion, titremeler ve terlemelerle geçen uykusuz gecelere ve günlere mahkûm olmuştu.

Cüce doğruldu, başını ellerinin arasına aldı. *Rüya mı gördüm*? Aklında rüyaya dair hiçbir şey kalmamıştı. Geceler Tyrion Lannister'a asla nazik davranmamıştı. Tyrion kuş tüyü yumuşak yataklarda bile zor uyurdu. *Utangaç Bakire'de* yatağını kamaranın çatısına kurmuştu, bir ip kangalını yastık olarak kullanıyordu. Burayı teknenin dar ambarından daha çok seviyordu. Hava burada daha temizdi ve nehrin sesi Ördek'in horultusundan daha güzeldi. Fakat bu çeşit keyiflerin bir bedeli vardı; döşeme sertti, Tyrion tutulmuş ve ağrılı uyanıyordu, bacakları kramplı ve sancılı oluyordu.

Bacakları şu an zonkluyordu, baldırları odun kadar sertti. Bacaklarını parmaklarıyla ovdu, ağrıyı geçirmeye çalıştı ama ayağa kalktığında hâlâ yüz ekşitecek kadar ağrısı olduğunu anladı. *Banyo yapmam gerek.* Giydiği çocuk kıyafetleri leş gibi kokuyordu, Tyrion da öyle. Diğer adamlar nehirde yıkanıyordu ama Tyrion şu ana kadar onlara katılmamıştı. Sığlıklarda gördüğü bazı su kaplumbağaları, onu ısırıp ikiye bölecek kadar büyüktü. Ördek onlara *kemik parçalayanlar* diyordu. Ayrıca, Tyrion, Lemore'un onu çıplak görmesini istemiyordu.

Ahşap bir merdiven kamaranın tavanından aşağı iniyordu. Tyrion çizmelerini giydi ve kıç güvertesine indi. Griff orada, bir kurt postuna sarınmış hâlde bir maltızın yanında oturuyordu. Paralı asker gece nöbetlerini bizzat tutuyordu. Çetenin geri kalanı yatmaya giderken Griff uyanıyor, güneş

doğduğunda kamarasına çekiliyordu.

Tyrion adamın karşısına çömeldi ve közlerin üzerinde ellerini ısıttı. Suyun karşısında bülbüller şarkı söylüyordu. “Gün yakın,” dedi cüce, karşısındaki adama.

“Yeterince yakın değil. Seyir hâlinde olmamız gerek.” Griffe kalsa, *Utangaç Bakire* geceleri de nehrin aşağısına doğru yüzerdi ama Yandry ve Ysilla sırıklı tekneyi gece yolculuğuyla tehlikeye atmak istemiyorlardı. Yukarı Rhoyne, nehrin dibine saplı ağaçlarla ve devrik ağaç gövdeleriyle doluydu. Bunlardan herhangi biri *Utangaç Bakire'*nin gövdesini paramparça edebilirdi. Griff bunu duymak istemiyordu. Onun istediği şey Volantis’ti.

Paralı askerin gözleri sürekli hareket ediyordu, geceyi tarıyordu. *Ne için? Korsanlar mı? Taş adamlar mı? Köle Yakalayanlar mı?* Nehrin tehlikeleri vardı, Tyrion bunu biliyordu ama Griff onun için her şeyden daha tehlikeliydi. Ona Bronn’u hatırlatıyordu. Gerçi Bronn, kara mizah anlayışı olan bir paralı askerdi, Griffte hiç mizah anlayışı yoktu.

“Bir kadeh şarap için adam öldürebilirim,” diye mırıldandı Tyrion.

Griff cevap vermedi. Adamın soluk gözleri, *içmeden önce ölürsün,* der gibiydi. Tyrion, *Utangaç Bakire’*deki ilk gecesinde sarhoş olmuştu. Ertesi sabah kafatasının içinde kavga eden ejderhalarla uyanmıştı. Griff, sırıklı teknenin bordasından nehre kusan cüceye bir kez bakmış ve “içkiyle işin bitti,” demişti.

“Şarap uyumama yardım ediyor,” diye itiraz etmişti Tyrion. Şarap rüyalarımı boğuyor da diyebilirdi.

“Öyleyse uyanık kal,” diye karşılık vermişti Griff amansız bir öfkeyle.

Doğuda, günün ilk solgun ışığı nehrin üzerindeki gökyüzüne yayıldı. Rhoyne’un suları ağır ağır siyahtan maviye devrildi ve paralı askerin saçlarıyla sakalına eş oldu. Griff ayağa kalktı. “Diğerleri birazdan uyanırlar. Güverte senin.” Bülbüller sustuğunda, nehrin çayırkuşları onların şarkısını devam ettirdi. Akbalıkçıllar sazlıkların arasında yürüdüler ve kum yığınlarının üstünde ayak izleri bıraktılar. Gökyüzündeki bulutlar parlaktı: Pembe ve mor, kırmızı ve altın, inci ve safran. İçlerinden biri ejderhaya benziyordu. *Ejderhayı bir kez uçarken görmüş bir adam, bırakın da evinde kalsın ve mutlu bir şekilde bahçesiyle ilgilensin,* diye yazmıştı biri bir zamanlar, *zira bu büyük dünyada bundan daha büyük bir keramet yoktur.* Tyrion yara izini kaşıdı ve yazarın adını hatırlamaya çalıştı. Son zamanlarda sık sık ejderhaları düşünüyordu.

“Günaydın Hugor.” Rahibe Lemore beyaz kıyafetinin içinde ortaya çıktı. Elbisenin beline yedi renkli bir kuşak sarılmıştı. Rahibenin saçları omuzlarına dökülmüştü. “Nasıl uyudun?”

“Bölük pörçük leydim. Rüyamda yine sizi gördüm.” *Uyandıran bir rüyaydı.* Tyrion uyuyamamıştı, ellerini bacaklarının arasına kaydırmış ve rahibeyi onun üstünde, göğüsleri zıplar hâlde hayal etmişti.

“Hiç şüphe yok ki şeytani bir rüyaydı. Sen şeytani bir adamsın. Benimle birlikte dua edip günahlarının bağışlanmasını isteyecek misin?”

Eğer Yaz Adalılar tarzında dua edeceksek. “Hayır. Ama benim için Bakire’ye uzun ve tatlı bir öpücük verin.”

Rahibe güldü ve teknenin pruvasına doğru yürüdü. Her sabah nehirde yıkanmak kadının alışkanlığıydı. “Bu teknenin size ithafen isimlendirilmediği çok açık,” diye seslendi Tyrion, kadın soyunurken.

“Anne ve Baba bizi kendi suretlerinde yarattılar Hugor. Bedenlerimizle övünmeliyiz, zira onlar tanrıların marifeti.”

Tanrılar beni yaratırken sarhoşlardı o hâlde. Cüce, suya giren Lemore’u izledi. Bu görüntü onu her defasında sertleştiriyordu. Rahibenin o iffetli beyaz kıyafetlerini çıkartıp bacaklarını açmak fikrinde baştan çıkarıcı bir şeyler vardı. *Masumiyet bozuldu,* diye düşündü Tyrion... ama Lemore göründüğü kadar masum değildi. Karnında hamilelikten kalmış olabilecek çatlaklar vardı.

Yandry ve Ysilla güneşle birlikte uyanmışlardı, kendi işleriyle ilgileniyorlardı. Yandry halatları kontrol ederken Rahibe Lemore’a kaçamak bakışlar atıyordu. Yandry’nin ufak tefek esmer karısı Ysilla bunun farkında değildi. Kıç güvertesindeki maltızı birkaç odun parçasıyla besledi, kararmış bir bıçakla közleri karıştırdı ve sabah çörekleri için hamur yoğurmaya başladı.

Lemore tekrar güverteye çıktığında, Tyrion kadının göğüslerinin arasından süzülen suların görüntüsünün tadım çıkardı, rahibenin pürüzsüz teni sabah ışığında altın gibi pırıldıyordu. Lemore kırk yaşını geçmişti, güzelden çok etkileyiciydi ama göze hâlâ hoş görünüyordu. *Sarhoş olmaktan somaki en iyi ikinci şey şehvetli olmak,* diye karar verdi Tyrion. Kendini hâlâ hayattaymış gibi hissetti.

Saçlarındaki suyu sıkarken, “Kaplumbağayı gördün mü Hugor?” diye sordu rahibe. “Kırmızı, yüksek sırtlı olanı?”

Kaplumbağaları görmek için en iyi vakit, sabahın erken saatleriydi. Kaplumbağalar gündüzleri suyun derinlerine iniyor ya da kıyıdaki kovuklara saklanıyorlardı ama güneş doğarken suyun yüzeyine çıkıyorlardı. Bazıları teknenin yanından yüzmekten hoşlanıyordu. Tyrion farklı türlerde kaplumbağalar görmüştü: Büyükler, küçükler, düz sırtlılar, kırmızı kulaklılar, yumuşak kabuklular, kemik parçalayanlar, kahverengiler, yeşiller, siyahlar, pençeliler, boynuzlular, yüksek sırtlılar ve altın, yeşim, kemik rengi pullarla

kaplı olanlar. Bazıları o kadar büyüktü ki bir insanı sırtlarında taşıyabilirlerdi. Yandry'nin iddiasına göre, eskiden Rhoynar prensleri nehir boyunca kaplumbağa sürerlerdi. Yandry ve karısı Yeşilkan doğumlulardı, eve dönüp Rhoyne Anne'ye gelmiş Dornelu öksüzlerdi.

'Yüksek sırtlıyı kaçırdım," dedi Tyrion. Çıplak kadını seyrediyordum.

"Senin için üzüldüm." Lemore elbisesini başından geçirdi. "Kaplumbağaları görmek umuduyla o kadar erken uyandığını biliyorum."

"Güneşin doğuşunu seyretmekten de hoşlanıyorum." Çıplak bir bakirenin banyodan çıkmasını seyretmek gibiydi bu. Bazıları diğerlerinden daha güzel olabilirdi ama her biri vaat doluydu. "Kaplumbağaların kendilerine özgü bir cazibeleri var, bunu kabul ediyorum. Hiçbir şey beni bir çift güzel... kabuktan daha fazla mutlu edemez."

Rahibe Lemore güldü. *Utangaç Bakire'*deki herkes gibi onun da kendi sırları vardı. Teknedekiler rahibeye kucak açmışlardı.

Onu tanımak istemiyorum. Sadece düzmek istiyorum. Bunu rahibe de biliyordu. Kristalini boynuna asıp göğüslerinin arasına yerleştirirken Tyrion'ı bir gülümsemeyle taciz etti.

Yandry çıpayı çekti, kamaranın çatısında duran uzun sırıklardan birini aldı ve tekneyi itti. İki akbalıkçıl, kıyıdan ayrılan ve akıntıya doğru giden *Utangaç Bakire'*yi izlemek için başlarını kaldırdılar. Tekne yavaşça akış aşağı yüzmeye başladı. Yandry dümen yekesine gitti. Ysilla çörekleri çeviriyordu. Maltızın üstüne bir demir tava koyup tavanın içine jambonları yatırdı. Bazı günler çörek ve jambon pişiriyordu; bazı günler de jambon ve çörek. On beş günde bir balık da olabiliyordu ama bugün yoktu.

Ysilla sırtını döndüğünde, Tyrion maltızın üstünden bir çörek aşırdı, hızla geri çekilerek Ysilla'nın ürkütücü tahta kaşığının darbesinden tam zamanında kurtuldu. Çörekler sıcak yendikleri zaman güzel oluyordu, ballı ve tereyağlı. Pişen jambonun kokusu Ördek'i ambardan çıkardı. Ördek maltızın üstüne eğilip yiyecekleri kokladı, Ysilla'nın kaşığından payına düşeni aldı ve sabah idrarını dökmek için geminin kıçına gitti.

Tyrion paytak adımlarla yürüyerek ona katıldı. "İşte bu görülesi bir manzara," dedi mesanesini boşaltırken, "bir cüce ve bir ördek, kudretli Rhoyne'u çok daha kudretli yapıyor."

Yandry alay eder gibi güldü. "Rhoyne Anne'nin senin suyuna ihtiyacı yok Yollo. O dünyadaki en büyük nehirdir."

Tyrion son birkaç damlayı silkeledi. "Bir cüceyi boğacak kadar büyük, sana garanti ederim. Lâkin Mander da bu kadar geniştir. Ağza yakın yerlerde Uç Dişli

Mızrak da öyle. Karasu daha derin akar.”

“Sen nehri bilmiyorsun. Bekle, göreceksin.”

Jambonlar çıtır çıtır, çörekler altın rengi oldu. Genç Griff esneyerek güverteye çıktı. “Herkese günaydın.” Delikanlı, Ördek’ten kısaydı ama zarafetten yoksun ince uzun yapısına bakılırsa henüz tam olarak gelişmemişti. *Mavi saçlı olsun ya da olmasın, bu sakalsız çocuk Yedi Krallık’taki her bakireyi elde edebilir.* Çocuğun şu gözleri bütün kızları eritir. Genç Griff de babası gibi mavi gözlüydü ama babanın gözleri açık maviyken oğlunkiler koyuydu. Delikanlının gözleri lamba ışığında siyaha dönüyor ve gün ışığında mor görünüyordu. Genç Griff in kirpikleri bir kadınınkiler kadar uzundu.

Çizmelerini giyerken, “Jambon kokusu alıyorum,” dedi delikanlı.

“İyi jambon,” dedi Ysilla. “Otur.”

Ysilla adamları kıç güvertesinde besledi. Genç Griffin ağzına ballı çörekler sıkıştırırken, daha fazla jambon almak için uzanan Ördek’in eline kaşıkla vurdu. Tyrion iki çöreği ayırdı, içlerini jambonla doldurup dümen yekesindeki Yandry’ye götürdü. Daha sonra, *Utangaç Bakire*’nin üçgen yelkenini kaldıran Ördek’e yardım etti. Yandry tekneyi nehrin ortasına, akıntının en güçlü olduğu yere götürdü. *Utangaç Bakire* tatlı bir tekneydi, su çekme mesafesi o kadar kısaydı ki nehrin en küçük kollarında bile yüzebilir ve daha geniş su araçlarını karaya oturtabilecek kıyı dilleriyle uzlaşabilirdi. Alçak su çekme mesafesine rağmen, yelkeni açıldığında iyi sürat yapabilirdi. Yandry’nin iddiasına göre, bu özellik Rhoyne’un üst menzillerinde yaşam ve ölüm anlamına gelebilirdi. “Hicranlar’ın yukarısında bin yıldır kanun yok,” dedi Yandry.

“Görebildiğim kadarıyla *insan* da yok,” dedi Tyrion. Kıyı boyunca; sarmaşıklarla, yosunlarla, çiçeklerle kaplı duvar yığınları ve birkaç harabe vardı ama insana dair başka bir ipucu yoktu.

“Nehri bilmiyorsun Yollo. Herhangi bir akıntıda pusuya yatmış bir korsan teknesi olabilir ve harabelerin arasında kaçak köleler dolaşır. Köle Yakalayanlar ender olarak bu kadar uzak kuzeye gelir.”

“Kaplumbağalardan sonra Köle Yakalayanlar hoş bir değişiklik olur.” Kaçak bir köle olmadığına göre, Tyrion’ın yakalanmaktan korkmasına gerek yoktu. Üstelik hiçbir korsan, nehrin aşağısına doğru yüzen bir sırıklı tekneyi rahatsız etmekle uğraşmazdı. Değerli mallar nehre Volantis’ten gelirdi.

Jambon tükendiğinde, Ördek, Genç Griffin omzunu yumrukladı. “Biraz morluk edinmenin vakti geldi. Bugün kılıç olsun derim.”

“Kılıç?” Genç Griff sırıttı. “Kılıç tatlı olur.”

Tyrion, delikanlının dövüş için giyinmesine yardım etti; kaim pantolon,

dolgulu yelek ve eski çelikten yapılmış çentikli bir göğüs zırhı. Sör Rolly örgü zırhının ve kaynatılmış derilerinin içine sıkıştı. İki adam da miğfer taktı ve silah sandığından köreltilmiş kılıçlar aldı. Kıç güvertesine yerleştiler, sabah takımı onları izlerken birbirlerine şehvetle saldırdılar.

Gürzle ya da köreltilmiş uzun baltalarla dövüştüklerinde, Sör Rolly, delikanlıdan daha büyük olan cüssesi ve gücü sayesinde rakibini çabucak alt ediyordu, kılıçlarla yapılan dövüşler daha başabaş geçiyordu. Bu sabah iki adam da kalkan almamıştı. Bu yüzden oyun; saldır ve geri çekil, güvertede ileri ve geri hareket et, şeklinde oynanıyordu. İki adamın mücadele sesleri nehirde yankılanıyordu. Genç Griff daha fazla darbe indirdi ama Ördek'in darbeleri daha sertti. Bir süre sonra, iri olan adam yorulmaya başladı. Darbeleri daha yavaş, daha aşağıdan geldi. Genç Griff bütün darbeleri savuşturdu ve Sör Rolly'nin gerilemesine sebep olan öfkeli bir atağa kalktı. İki adam teknenin kıç tarafına ulaştığında, delikanlı kılıçları kilitledi ve omzunu Ördek'e geçirdi. İri adam nehre düştü.

Öksürerek ve küfürler savurarak yüzeye çıktı, edep yerleri bir kemik parçalayan tarafından yenmeden önce sudan çıkarılmak için bağırdı. Tyrion adama bir ip attı. Şövalyeyi Yandry'yle birlikte *Utangaç Bakire'nin* güvertesine çekerken, "Ördekler bundan daha iyi yüzmeli," dedi.

Sör Rolly, Tyrion'ı yakasından yakaladı. Küçük adamı kafa üstü Rhoyne'a atarken, "Bakalım cüceler nasıl yüzüyormuş," dedi.

Cüce güldü; gayet iyi yüzebilirdi, yüzdü de... bacaklarına kramp girmeye başlayana kadar. Genç Griff ona bir sırık uzattı. Çizmesindeki suyu boşaltırken, "Beni boğmaya çalışan ilk adam sen değilsin," dedi Tyrion, Ördek'e. "Doğduğum gün babam beni bir kuyuya attı, ama o kadar çirkindim ki kuyunun dibinde yaşayan cadı beni geri tükürdü." Diğer çizmesini çıkardı ve güverte boyunca parende atarak herkesi ıslattı.

Genç Griff güldü. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Oyuncular öğretti," diye yalan söyledi Tyrion. "Annem, çocukları içinde en çok beni severdi çünkü çok küçüktüm. Beni yedi yaşıma gelene kadar emzirdi. Bu durum ağabeylerimi çok kıskandırdı. Bu yüzden beni bir çuvala tıktılar ve bir oyuncu grubuna sattılar. Kaçmaya çalıştığımda, usta oyuncu burnumun yarısını kesti, onlarla gitmek ve komik olmayı öğrenmekten başka şansım yoktu."

Gerçek epey farklıydı. Tyrion parende atmayı altı ya da yedi yaşındayken amcasından öğrenmişti. Bu işi fazla ciddiye almıştı. Yarım yıl boyunca Casterly Kayası'nda parende atarak dolaşmıştı. Hem rahiplerin, hem yaverlerin hem de

hizmetkârların yüzlerine gülümsemeler yerleştirmişti. Cersei bile bir ya da iki kez gülmüştü.

Bütün bunlar, Lord Tywin'in Kral Topraklarındaki geçici ikametinden dönmesiyle âniden son bulmuştu. O gece yemekte, Tyrion yüksek masa boyunca ellerinin üstünde yürüyerek babasını şaşırtmıştı. Lord Tywin memnun olmamıştı. "Tanrılar seni cüce yaptı. Aynı zamanda soytarı da olmak zorunda mısın? Sen bir aslan olarak doğdun, bir maymun olarak değil."

Ve sen bir ceset oldun baba, istediğim gibi hoplayıp zıplayabilirim.

Tyrion ayaklarını kurularken, "İnsanları güldürmek konusunda yeteneklisin," dedi Rahibe Lemore. 'Yukarıdaki Baba'ya şükretmelisin. O bütün çocuklarına yetenekler verir."

"Verir," dedi Tyrion hoşça. *Ve öldüğümde beni bir arbaletle gömsünler, böylece Yukarıdaki Baba'ya, aşağıdaki babaya ettiğim gibi teşekkür edebilirim.*

Tyrion'ın kıyafetleri, gönülsüzce gerçekleşen yüzüş sebebiyle hâlâ ıslaktı, rahatsız edici bir şekilde bacaklarına yapışmıştı. Genç Griff, İnanç'ın sırlarını öğrenmek üzere Rahibe Lemore'la birlikte gittiğinde, Tyrion ıslak giysilerini kuru olanlarla değiştirip tekrar güverteye çıktı. Onu gören Ördek bir kahkaha koyuverdi. Tyrion adamı suçlayamazdı. Üstündeki kıyafetlerle komik bir görüntü oluşturuyordu. Takımının bel bölümü ikiye bölünmüştü; sol taraf, bronz düğmeli mor kadifeden dikilmişti; sağ taraf, yeşil çiçek desenleri olan sarı yünden yapılmıştı. Pantolonu da benzer şekilde bölünmüştü; sağ bacak yeşildi, sol bacakta kırmızı ve beyaz şeritler vardı. Illyrio'nun sandıklarından biri, küflü fakat iyi dikilmiş çocuk kıyafetleriyle doluydu. Rahibe Lemore bütün kıyafetleri kesmiş, sonra yeniden dikmişti; şunun yarısını buna, bunun yarısını şuna ekleyerek inceliksiz bir tarz yaratmıştı. Griff,

Tyrion'ın kesme dikme işine yardım etmesi için ısrar etmişti, bunu cüceyi aşağılamak için yapmıştı şüphesiz ama Tyrion iğne işinden keyif almıştı. Lemore, tanrılar hakkında kaba şeyler söyleyen Tyrion'ı aşağılamaya meyilli olmasına rağmen her zaman hoş bir eşlikçiydi. Eğer Griff beni soytarı olarak atamak istiyorsa, oyunu oynarım. Tyrion biliyordu, Lord Tywin bir yerlerde dehşet içindeydi ve bu durum Tyrion'ın acısını azaltıyordu.

Tyrion'ın diğer görevinin soytarılıkla hiç ilgisi yoktu. Ördek'in kılıcı var, benim de tüy kalemim ve parşömenim. Griff, Tyrion'a, ejderhalar hakkında bildiği her şeyi kâğıda geçirmesini emretmişti. Bu zorlu bir görevdi ama cüce her gün çalışıyordu, kamaranın tavanında bağdaş kurarak oturuyor ve elinden gelenin en iyisini yaparak yazı yazıyordu.

Tyrion yıllar içinde ejderhalarla ilgili pek çok şey okumuştu. O rivayetlerin

büyük bir bölümü yararsız masallardı ve onlara güvenilemezdi. Illyrio'nun verdiği kitaplar da Tyrion'ın istedikleri değildi. Tyrion'ın asıl istediği şey, *Özgür Kale'nin Yangınları'nın* tam metniydi; Galendro'nun Valyria tarihi. Batıdiyar'da bu kitabın eksiksiz bir nüshası yoktu. Hisar'daki nüshanın bile yirmi yedi parşömeni eksikti. *Eski Volantis'te kütüphaneler olmalı. Orada daha iyi bir nüsha bulabilirim, eğer Kara Kapılar'ı geçip şehrin kalbine gitmenin bir yolunu bulursam.*

Tyrion, Rahip Barth'ın yazdığı *Ejderhalar, Toprak Yılanları ve Ejderler: Onların Gayritabii Tarihi* isimli kitap hakkında daha umutsuzdu. Barth, bir demircinin oğlu olarak doğmuş ve Arabulucu Jaehaerys'in saltanatı sırasında Kral Eli olarak yükselmiş bir adamdı. Düşmanları, onun bir rahipten çok bir büyücü olduğunu söylerdi. Kutsanmış Baelor, Demir Taht'a çıktığında, Barth'ın yazdığı her şeyin imha edilmesini emretmişti. Tyrion on yıl önce, *Gayritabii Tarih'*in, Kutsanmış Baelor'dan kaçmayı başarmış bir parçasını okumuştu ama Barth'ın herhangi bir eserinin Dar Deniz'in karşısına geçtiğinden şüpheliydi. Yazarı meçhul kanlı bir cilt olan ve bazen *Kan ve Ateş*, bazen de *Ejderhaların Ölümü* olarak anılan kitaba rast gelme şansı daha da azdı. Rivayete göre kitabın yegâne nüshası, Hisar'ın altındaki kilitli bir mahzende muhafaza ediliyordu.

YarıÜstat esneyerek güverteye geldiğinde, Tyrion ejderhaların çiftleşmesiyle ilgili hatırladıklarını kaleme alıyordu. Barth, Munkun ve Thomax bu konuda oldukça farklı görüşlere sahiplerdi. Haldon teknenin kıç tarafına yürüdü, güneş ışığıyla pırıldayan sulara işedi. "Akşam vakti Noyne'un ağzına varmış oluruz Yollo," diye seslendi.

Tyrion başını parşömenden kaldırdı. "Benim adım Hugor. Yollo pantolonumun içinde saklanıyor. Onu oynaması için dışarı çıkarayım mı?"

"En iyisi çıkarma. Kaplumbağaları ürkütebilirsin." Haldon'ın gülümsemesi bir hançerin kenarı kadar keskindi. "Doğduğunu söylediğin caddenin adı neydi Yollo? Hani şu Lannis Limanı'ndaki?"

"Bir ara sokaktı. Adı yoktu." Tyrion, Lannis Limanı'nda bir piç olarak doğan ve bazen Yollo olarak da anılan Hugor Tepe'nin renkli yaşamının ayrıntılarını keşfetmekten keskin bir keyif alıyordu. *En iyi yalanlar, içine biraz gerçek katılanlardır.* Cüce, batılı bir adam gibi konuştuğunu biliyordu. Bu sebeple Hugor, önemsiz bir lordun gayrimeşru çocuğu olmalıydı. Lannis Limanı'nda doğmuştu çünkü Tyrion orayı Eski Şehir'den ve Kral Topraklarından daha iyi biliyordu. Üstelik cücelerin çoğu er ya da geç şehirlere giderdi; Zevce Bumpkin tarafından bir turp tarlasında yavrulananlar bile. Kırsal bölgelerin hilkat garibelerine ya da oyuncu gösterilerine ihtiyacı yoktu... ama

oralarda; istenmeyen kedi yavrularını, üç başlı kuzuları ve Tyrion gibi bebekleri yutacak kuyular fazlasıyla mevcuttu.

“Gördüğüm kadarıyla kaliteli parşömenleri mahvetmeye devam ediyorsun Yollo.” Haldon, pantolonunu yukarı çekti.

“Hepimiz yarı üstat olamayız,” dedi Tyrion. Eli kasılıyordu. Kalemi bir kenara koydu ve güdük parmaklarını esnetti. “Güzel bir *cyvasse* oyunu daha oynamak ister misin?” Yarı-Üstat onu her seferinde yeniyordu ama *cyvasse* vakit geçirmek için iyi bir yoldu.

“Bu akşam. Genç Griff in dersi için bize katılacak mısın?”

“Neden olmasın? Birinin senin hatalarını düzeltmesi gerek.”

*Utangaç Bakire'*de dört kamara vardı. Kamaralardan birini Yandry ve Ysilla paylaşıyordu, bir diğerini de Griff ve Genç Griff.

Rahibe Lemore kendi kamarasına sahipti, Haldon da öyle. YarıÜstat’ın kamarası, dört kamaranın en büyük olanıydı. Bir duvara, eski parşömenlerle dolu kutular ve kitaplıklar dizilmişti. Bir diğer duvarda, merhemleri, bitkileri ve iksirleri taşıyan raflar vardı. Yuvarlak pencerenin sarı camından içeri altın rengi güneş ışıkları giriyordu. Kamarada mobilya olarak bir ranza, bir yazı masası, bir sandalye, bir tabure ve YarıUstat’ın *cyvasse* masası vardı. Masanın üstüne oymalı ahşap taşlar yayılmıştı.

Ders, lisanlarla başladı. Genç Griff, Ortak Dil’i anadiliymiş gibi konuşuyordu. Yüksek Valyria Dili’ni, Pentos’un, Tyrosh’un, Myr’in ve Lys’in bozuk lehçelerini ve denizcilerin ticaret lisanını da akıcı bir şekilde konuşuyordu. Volantis lehçesi hem Genç Griff hem de Tyrion için yeniydi. Her gün birkaç kelime daha öğreniyorlardı, Haldon onların hatalarını düzeltiyordu. Meereen dili daha zordu. Bu dilin kökleri de Valyria Dili’ne dayanıyordu ama ağaç aşılanmış ve Eski Ghis’in kaba lisanına dönüşmüştü. “Ghiscar dilini doğru dürüst konuşmak için burnunun üstünde bir arı olması gerek,” diye sızlandı Tyrion. Genç Griff güldü ama YarıUstat sadece, “Tekrar,” dedi. Delikanlı itaat etti fakat bu sefer *zzzze*leri söylerken gözlerini devirdi. *Kulağı benimkinden iyi,* diye kabul etmek zorunda kaldı Tyrion, *ama bahse girerim ki benim dilim daha hünerli.*

Dilleri geometri takip etti. Delikanlı bu konuda fazla yetenekli değildi ama Haldon sabırlı bir öğretmendi. Tyrion da kendini işe yarar kıldı. Kareleri, daireleri ve üçgenleri Casterly Kayası’nın üstadından öğrenmişti. Öğrendiği her şeyi tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde hatırladı.

Sıra tarih dersine geldiğinde Genç Griff huzursuzlanmaya başladı. “Volantis tarihini tartışıyorduk,” dedi Haldon, delikanlıya. “Yollo’ya bir kaplanla bir filin

arasındaki farkı söyleyebilir misin?”

“Volantis, Dokuz Özgür Şehir’in en yaşlı olanıdır, Valyria’nın ilk kızıdır,” dedi delikanlı sıkkın bir ses tonuyla. “Kıyamet’ten sonra, Volantisliler, Özgür Kale’nin veliahtları ve dünyanın meşru hükümdarları olduklarını söylediler ama egemenlik kazanmak için bölündüler. Eski Kan kılıcı tercih etti. Tacirler ve tefeciler ticareti savundu. Şehrin yönetimi için rekabet eden bu iki karşı grup, kaplanlar ve filler olarak anılmaya başladı.”

“Kaplanlar, Kıyamet’ten sonra neredeyse bir asır boyunca yönetimi ellerinde tuttular. Bir süre için başarılıydılar. Bir Volantis donanması Lys’i aldı ve bir Volantis ordusu Myr’i ele geçirdi. İki nesil boyunca her üç şehir de Kara Duvarlar’ın ardından yönetildi. Bu durum, kaplanlar Tyrosh’u yutmaya çalıştığında sona erdi. Pentos, Batıdiyarlı Fırtına Kralı’yla birlikte Tyrosh’un yanında savaşa girdi. Braavos, Lysli bir sürgüne yüz savaş gemisi verdi. Aegon Targaryen, Kara Dehşet’in sırtında Ejderha Kayası’ndan geldi. Myr ve Lys ayaklandı. Savaş, Münâzaalı Toprakları viraneye çevirdi ve Lys ile Myr’i esaretten kurtardı. Kaplanlar başka mağlubiyetler de yaşadılar. Valyria’yı geri almak için gönderdikleri donanma Tüten Deniz’de kayboldu. Ateş kadırgaları Hançer Gölü’nde dövüşürken, Qohor ve Norvos kuvvetlerini Rhoyne’un üstüne saldılar. Doğudan Dothraklar geldi; sıradan insanları kulübelerinden, soyluları da malikânelerinden çıkardılar. Sonunda, Qohor Ormanı’ndan Selhoru’nun kaynağına dek otlardan ve harabelerden başka bir şey kalmadı. Bir asır süren savaşın ardından Volantis kendini çökmüş, iflas etmiş ve nüfusu azalmış hâlde buldu. İşte filler o vakit ayaklandılar. O vakitten beri yönetimi ellerinde tutuyorlar. Bazı yıllar, troykaya bir kaplan seçilir, bazı yıllar seçilmez, ama asla birden fazla kaplan olmaz, bu yüzden şehri üç yüzyıldır filler yönetir.”

“Aynen öyle,” dedi Haldon. “Ve şu andaki troyka?”

“Malaquo bir kaplan. Nyessos ve Doniphos fil.”

“Peki Volantis tarihinden nasıl bir ders çıkarabiliriz?”

“Eğer dünyayı fethetmek istiyorsan, ejderhaların olmalı.” Tyrion kendini gülmekten alıkoyamadı.

Daha sonra, Genç Griff, Yandry’ye yardım etmek üzere güverteye çıktığında, Haldon, Tyrion’la oynayacağı oyun için *cyvasse* masasını hazırladı. Tyrion birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle adamı izledi ve “Delikanlı çok akıllı,” dedi. “Onu iyi eğitmişsin. Üzülerek söylüyorum ki Batıdiyardaki lordların yarısı bu kadar iyi eğitimli değil. Lisanlar, tarih, şarkılar, hesap... bir paralı askerin oğlu için oldukça çarpıcı bir karışım.”

“Bir kitap, doğru ellerde bir kılıç kadar tehlikeli olabilir,” dedi Haldon. “Bu

sefer daha iyi bir mücadele sergilemeye çalış Yollo. *Cyvasse'*i en az takla attığın kadar kötü oynuyorsun."

"Seni sahte bir özgüven duygusunun içine çekmeye çalışıyorum," dedi Tyrion. Ahşap panonun iki ucuna taşlarını dizdiler. "Bana bu oyunu oynamayı öğrettiğini düşünüyorsun ama olaylar her zaman göründüğü gibi değildir. Belki de oyunu bir peynir tüccarından öğrenmişimdir, bunu hiç düşündün mü?"

"Illyrio *cyvasse* oynamaz."

Hayır, diye düşündü cüce, *o taht oyunları oynar, Genç Griff ve Ördek de sadece piyonlar. Illyrio'nun istediği yere hareket ettireceği ve gerektiğinde feda edeceği piyonlar. Tıpkı Viserys'i feda ettiği gibi.* "Öyleyse suç senin. Kötü oynuyorsam, bu senin marifetin."

YarıÜstat güldü. "Korsanlar boğazını kestiğinde seni özleyeceğim."

"Şu meşhur korsanlar neredeler? Onları senin ve Illyrio'nun uydurduğunu düşünmeye başlıyorum."

"En yoğun bulundukları yer, Ar Noy ve Hicranlar arasında kalan nehir alanıdır. Nehir, Ar Noy harabelerinin yukarısında Qohorlular'ın hakimiyeti altındadır. Hicranların aşağısında Volantisli kadırgaların sözü geçer. Ama arada kalan sular üstünde iki şehir de hak iddia etmez, bu yüzden korsanlar o bölgeyi kendilerine almışlardır. Hançer Gölü, korsanların kuytu mağaralarda ve gizli hisarlarda saklandığı adalarla doludur. Hazır mısın?"

"Senin için? Hiç şüphen olmasın. Korsanlar için? Pek sanmıyorum."

Haldon panoyu kaldırdı. İki oyuncu da diğerinin başlangıç düzenini inceledi. "Öğreniyorsun," dedi YarıÜstat.

Tyrion neredeyse ejderhasına uzanıyordu ama bir kez daha düşündü. Geçen oyunda ejderhasını çok erken hareket ettirmiş ve onu bir mancınığa kurban vermişti. "Eğer şu efsanevi korsanlarla gerçekten karşılaşırsak, onlara katılabilirim. Onlara adımın Hugor YarıÜstat olduğunu söylerim." Hafif atını, Haldon'ın dağlarına doğru hareket ettirdi.

Haldon bir fille cevap verdi. "Hugor Yarım-Akıllı senin için daha uygun olur."

"Senin dengin olmak için aklımın sadece yarısına ihtiyacım var." Tyrion koşum atını panonun üst tarafına doğru ilerletip ışığım destekledi. "Belki de oyunun neticesine dair bahse girmek istersin?"

YarıUstat tek kaşını yukarı kaldırdı. "Ne kadar?"

"Hiç sikkem yok. Sırlar için oynarız."

"Griff dilimi keser."

"Korkuyorsun, öyle mi? Senin yerinde olsaydım ben de korkardım."

“Cyvasse’de sana yenildiğim gün, popomdan kaplumbağaların çıktığı gün olur.” YarıUstat mızraklarım hareket ettirdi. “Bahse girdik küçük adam.”

Tyrion ejderhasını almak için öne uzandı.

Küçük adam sonunda mesanesi boşaltmak için tekrar güverteye çıktığında aradan üç saat geçmişti. Ördek, yelkeni aşağı indiren Yandry’ye yardım ediyordu, dümen yekesinde Ysilla vardı. Güneş, batı kıyısı boyunca dizilmiş sazlıkların üzerinde alçalıyordu, rüzgâr şiddetlenmeye başlamıştı. O *şarap matarasına ihtiyacım var,* diye düşündü cüce. Bacakları taburenin üstünde oturmaktan katılaşmıştı ve başı öyle kötü dönüyordu ki Tyrion nehre düşmediği için şanslıydı.

‘Yollo,” diye seslendi Ördek. “Haldon nerede?”

“Kendini rahatsız hissedip yattı. Poposundan kaplumbağalar çıkıyor.” Tyrion, şövalyeyi, bu sözlerin ne anlama geldiğini bulması için yalnız bıraktı ve merdiveni tırmanarak kamaranın çatısına çıktı. Doğuda, taşlı bir adanın arkasında karanlık birikiyordu.

Rahibe Lemore, Tyrion’ı çatıda buldu. “Havadaki fırtına kokusunu alabiliyor musun Hugor Tepe? Korsanların cirit attığı Hançer Gölü ileride. Onun ötesinde de Hicranlar var.”

Benim hicranım değil. Ben kendi hicranlarımı yanımda taşıyorum, nereye gitsem onları da götürüyorum. Tyrion, Tysha’yı düşündü ve fahişelerin nereye gittiğini merak etti. *Neden Volantis olmasın*? *Belki de onu orada bulurum. İnsan bir umuda tutunmak.* Tysha’ya neler söyleyeceğini düşündü. *Sana tecavüz etmelerine izin verdiğim için üzgünüm aşkım. Senin bir fahişe olduğunu sanıyordum. Beni affedebilir misin* ? *Kulübemize geri dönmek istiyorum, karı ve koca olduğumuz zamanlardaki gibi.*

Ada, teknenin arkasında kaldı. Tyrion, doğu kıyısı boyunca yükselen harabeleri gördü: Çarpık duvarlar ve devrik kuleler, çökmüş kubbeler ve çürümüş ahşap sütunlar, çamur tarafından yutulmuş ve mor yosunlarla kaplanmış caddeler. Ghoyan Drohe’den on kat büyük bir başka ölü şehir. Orada şimdi kaplumbağalar yaşıyordu, büyük kemik parçalayanlar. Cüce, güneşin altında yatan kemik parçalayanları görebiliyordu; kabuklarının merkezinde çentikli yükseltiler olan kahverengi ve siyah tümsekler. *Bazılar Utangaç Bakire’yi* gördü ve suya girdi. Arkalarında küçük dalgacıklar bıraktılar. Burası yüzmek için iyi bir yer değildi.

Sonra, yarı boğulmuş eğri büğrü ağaçların ve ıslak sokakların arasından, suya vuran güneşin gümüşi perdahını gördü Tyrion. *Başka bir nehir,* hemen anladı, *Rhoytıe’a doğru akıyor.* Arazi daralırken harabelerin boyları uzadı. Şehir,

pembe ve yeşil mermerden inşa edilmiş devasa bir yapının yıkıntılarını barındıran bir arazi parçasında son buldu. Harabenin çökmüş kubbeleri ve yıkık kuleleri, bir sıra kemerli geçidin üzerinde yükseliyordu. Tyrion, bir zamanlar yüzlerce geminin çekilmiş olabileceği kızaklarda uyuyan daha çok kemik parçalayan gördü. O anda nerede olduğunu anladı. *Burası Nymeria'nın sarayıydı. Kraliçenin şehri Ny Sar'dan geriye kalan tek şey bu.*

Utangaç Bakire sarayın önünden geçtiğinde, "Yollo," diye bağırdı Yandry. "Rhoyne Anne kadar büyük olan Batıdiyar nehirlerini tekrar anlat."

"Bilmiyordum," diye seslendi Tyrion. 'Yedi Krallık'taki hiçbir nehir bu kadar geniş değil." Suya katılan yeni nehir, teknenin o anda yüzdüğü nehrin ikiziydi ve sadece o bile Mander'a ya da Uç Dişli Mızrak'a denkti.

"Burası Ny Sar. Anne'nin, vahşi Kerime Noyne'la bir araya geldiği yer," dedi Yandry, "ama Anne diğer kızlarıyla buluşana dek nehir en geniş noktasına ulaşmayacak. Hançer Gölü'nde Qhoyne koşarak gelir; Qohor Ormanı'ndan gelen, altın ve kozalaklarla dolu Kara Kerime. Anne oranın güneyinde Lhorulu'yla buluşur; Altın Tarlalar'dan gelen Tebessümlü Kerime. Hepsinin buluştuğu yerde bir zamanlar Chroyane vardı; caddelerin sudan ve evlerin altından inşa edildiği festival şehri. Sonra uzun fersahlar boyunca tekrar güney ve doğu. Sonunda Selhoru gelir; sazların arasında kıvrılarak akan Mahcup Kerime. Anne Rhoyne orada öyle geniş bir hâl alır ki, teknesiyle akıntının merkezinde duran bir adam iki yanında da kıyı göremez. Göreceksin küçük dostum."

Tekneden en fazla altı metre uzakta bir dalgalanma fark ettiğinde, *göreceğim,* diye düşünüyordu cüce. Dalgayı Lemore'a göstermek üzereydi ki, dalgayı yaratan şey, Utangaç Bakire'yi sallayan bir su darbesi yaratarak yüzeye çıktı.

Bir başka kaplumbağaydı. Devasa boyutlardaki boynuzlu kaplumbağanın kahverengi benekli koyu yeşil kabuğu, yosunlarla ve siyah nehir yumuşakçalarıyla kaplanmıştı. Kaplumbağa başını kaldırdı ve böğürdü. Tyrion'ın o güne dek duyduğu bütün savaş borularından daha gürültülü pes bir kükreme. "Kutsandık," diye bağırıyordu Ysilla, kadının gözlerinden yaşlar yuvarlanıyordu. "Kutsandık, kutsandık."

Ördek ve Genç Griff ıslık çalıyorlardı. Haldon bu velvelenin sebebini öğrenmek için güverteye çıktı... ama geç kalmıştı. Devasa kaplumbağa tekrar suyun dibine girip kaybolmuştu. "O gürültünün sebebi neydi?" diye sordu YarıÜstat.

"Bir kaplumbağa," dedi Tyrion. "Bu tekneden daha büyük bir kaplumbağa."

“Oydu,” diye bağırdı Yandry. “Nehrin Yaşlı Adamı.”

Neden olmasın? Tyrion sırıttı. *Tanrılar ve mucizeler, kralların doğumuna iştirak etmek için her daim ortaya çıkarlar.*

DAVOS

Güleç Ebe akşam dalgalarıyla Beyaz Liman'a girdi, geminin yelkenleri rüzgârın her esişiyle çırpınıyordu.

Ebe yaşlı bir gökeydi ve gençliğinde bile kimse tarafından güzel olarak anılmamıştı. Pruva heykeli, bir bebeği tek ayağından tutmuş gülen bir kadındı ama hem kadının yanaklarında hem de bebeğin poposunda solucan delikleri vardı. Geminin gövdesi mat kahverengi boya tabakalarıyla kaplıydı. Yelkenleri gri ve eski püsküydü. Dönüp bir kez daha bakılacak bir gemi değildi; suyun üstünde nasıl durabildiği merak edilmiyorsa tabii. *Güleç Ebe*, Beyaz Liman'da da tanınıyordu; yıllar boyunca Beyaz Liman ve Kızkardeşler arasında mütevazı bir ticaret yapmıştı.

Davos'un, Salla ve onun donanmasıyla birlikte denize açılırken hayal ettiği türden bir muvasalat değildi bu. O vakit bütün bu mesele daha basit görünmüştü. Kuzgunlar Kral Stannis'e Beyaz Liman'ın tabiiyetini getirmemişti, Majesteleri Kral da Lord Manderly'yle şahsen görüşmek üzere bir elçi göndermişti. Davos, bir güç gösterisi olarak, limana Valyrian'ın güvertesinde girecekti, arkasında Lysli donanmanın geri kalanı olacaktı. Bütün gemi gövdeleri şeritliydi: Siyah ve sarı, pembe ve mavi, yeşil ve beyaz, mor ve altın. Lysliler parlak renkleri severdi ve Salladhor Saan bütün Lysliler'in en renkli olanıydı. *Görkemli Salladhor,* diye düşündü Davos, *ama fırtınalar bütün bunlara bir son yazdı.*

Davos şehre gizlice girecekti şimdi, yirmi yıl önce yapacağı gibi. Şehirde işlerin nasıl gittiğini öğrenene dek lord yerine sıradan bir denizciyi oynamak daha akıllıcaydı.

Doğu kıyısında, Beyaz Bıçak'ın koya saplandığı yerde, Beyaz Liman'ın beyaz badanalı taş duvarları geminin önünde yükseldi. Davos'un buraya son gelişinden bu yana şehrin bazı siperleri kuvvetlendirilmişti. İç ve dış limanları bölen dalgakıran, on beş metre yüksekliğinde ve neredeyse bir mil uzunluğunda bir taş duvarla tahkim edilmişti, her yüz metrede bir kuleler inşa edilmişti. Bir zamanlar sadece yıkıntıların bulunduğu Fok Kayası'ndan da duman tütüyordu. *Bu, Lord Wyman'ın hangi tarafı seçeceğine bağlı olarak iyi ya da kötü olabilir.*

Davos bu şehri her zaman sevmişti; buraya *Taşlı Kedi'*de çalışan bir miço olarak ilk kez geldiğinden beri. Eski Şehir ve Kral Toprakları'na kıyasla küçük olmasına rağmen temiz ve düzenli bir şehirdi, insanın yolunu bulmasını kolaylaştıran parke taşlı caddeleri vardı. Gri arduvazla kaplı dik çatıları olan evler, beyaz badanalı taşlardan inşa edilmişti. *Taşlı Kedi'*nin huysuz ve yaşlı kaptanı Roro Uhoris, limanları kokularından ayırt edebileceğini söylerdi. "Şehirler kadınlar gibidir," diye ısrar ederdi, "her birinin kendine has bir kokusu vardır." Eski Şehir, parfüm sürmüş zengin bir dul kadar çiçeksiydi. Lannis Limanı bir sütçü kızdı; taze ve topraksı, saçlarında duman kokusu. Kral Toprakları yıkanmamış bir fahişe gibi kokardı. Ama Beyaz Liman'ın rayihası keskin ve tuzluydu, biraz da balığımsı. "Bir deniz kızının kokması gerektiği gibi kokuyor," derdi Roro. "Deniz gibi kokuyor."

Hâlâ öyle kokuyor, diye düşündü Davos, ama Fok Kayası'ndan yükselen bataklık kömürü dumanının kokusunu da alabiliyordu. Deniz taşı, dış limanın girişlerine tepeden bakıyordu, suyun on beş metre üzerinde yükselen, gri yeşil, heybetli bir çıkıntıydı. Bir zamanlar İlk İnsanlar'a ait olan ve yüzlerce yıldır terk edilmiş hâlde duran çember kalenin zirvesi, yıpranmış taşlardan oluşan bir halkayla taçlanmıştı. Çember kale şu anda ıssız değildi. Davos, dik taşların arkasındaki akrepleri, ateş mancınıklarını ve onların arasından bakan arbaletçileri görebiliyordu. *Orası soğuk ve ıslak olmalı.* Daha önceki ziyaretlerinde, aşağıdaki kırık taşların üstünde güneşlenen foklar görürdü. *Taşlı Kedi* ne zaman Beyaz Liman'dan yelken açsa, Kör Piç, Davos'a fokları saydırırdı; "Ne kadar çok fok olursa," derdi Roro, "yolculuğumuz o kadar şanslı geçer." Şimdi hiç fok yoktu. Duman ve askerler onları ürkütüp kaçırmıştı. Daha akıllı bir adam bunu bir uyarı olarak kabul ederdi. *Bir parça aklıselimim olsaydı Salla'yla giderdim.* Davos güneye dönebilirdi, Marya'ya ve oğullarına dönebilirdi. *Kralın hizmetinde dört oğul kaybettim ve beşinci oğlum kralın yaveri olarak hizmet veriyor. Bana kalan iki oğlumu bağrıma basmaya hakkım olmalı. Onları çok uzun zamandır görmedim.*

Doğugözcüsü'ndeki kara kardeşler, Beyaz Liman'ın Manderlyler'i ile Dehşet Kalesi'nin Boltonlar'ı arasında hiç sevgi olmadığını söylemişlerdi. Demir Taht, Roose Bolton'ı Kuzey Muhafızı ilan etmişti. Yani mantıklı olan şey, Wyman Manderly'nin Stannis'ten yana olmasıydı. *Beyaz Liman tek başına ayakta kalamaz. Şehrin bir müttefike ihtiyacı var, bir koruyucuya. Stannis'in Lord Wyman'a ihtiyacı olduğu kadar, Wyman'ın da Stannis'e ihtiyacı var.* Ya da Doğugözcüsü'nde böyle görünmüştü.

Kızkardeşler bu umutları çökertmişti. Eğer Lord Borrell gerçeği söylediyse,

eğer Manderlyler kuvvetlerini Boltonlar'a ve Freyler'e katmak niyetindelerse... hayır, Davos bunu düşünmeyecekti. Gerçeği yakında öğrenecekti. Çok geç kalmamış olmak için dua etti.

Güleç Ebe yelkenlerini indirirken, *dalgakıran duvarı iç limanı gizliyor,* diye fark etti Davos. Dış liman daha büyüktü ama iç liman daha iyi bir demirleme yeriydi. İç limanın bir yanı şehir duvarı tarafından, diğer yanı da Kurt İni tarafından korunuyordu, şimdi dalgakıran duvarı da vardı. Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde, Cotter Pyke, Davos'a, Lord Wyman'm savaş kadırgaları inşa ettiğini söylemişti. Şu duvarların arkasında saklanan yirmi gemi olabilirdi, denize açılmak için bir tek emir bekleyen yirmi gemi.

Şehrin kalın beyaz duvarlarının arkasında, Yeni Kale kendi tepesinin üstünde gururlu ve solgun bir şekilde yükseliyordu. Davos, Kar Septi'nin, Yedi'nin uzun boylu heykelleri tarafından desteklenen kubbeli çatısını da görebiliyordu. Manderly'ler Menzil'den sürüldüklerinde İnanç'ı da kendileriyle birlikte kuzeye getirmişlerdi. Beyaz Liman'ın kendi tanrı korusu da vardı; artık sadece hapishane olarak kullanılan kadim hisar Kurt İni'nin siyah duvarlarının ardına hapsedilmiş kökler ve dallar yumağı. Fakat burada umumiyetle rahiplerin sözü geçerdi.

Manderly Hanedanı'nm balıkadamı her yerde görülüyordu. Yeni Kale'nin kulelerinde, Fok Kapısı'nın üzerinde ve şehir duvarlarında dalgalanıyordu. Doğugözcüsü'ndeki kuzeyli adamlar, Beyaz Liman'ın Kışyarı'na olan bağlılığından asla vazgeçmeyeceğini söylemişlerdi ama Davos burada Starklar'ın ulu kurdundan eser göremiyordu. *Aslan da yok. Lord Wyman henüz Tommen'a biat etmiş olamaz, aksi hâlde Tommen'ın sancaklarını dalgalandırırdı.*

Tersanenin yanındaki rıhtımlar tıklım tıklımdı. Balık pazarı boyunca çok sayıda küçük tekne sıralanmıştı, tuttukları balıkları boşaltıyorlardı. Davos nehir yarışçıları da gördü; Beyaz Bıçak'ın sert akıntılarına ve taşlı sularına karşı çok sağlam inşa edilmiş ince uzun tekneler. Ama Davos'u en çok ilgilendiren araçlar açık deniz gemileriydi; *Güleç Ebe* kadar sönük ve yaşlı iki karak, *Fırtına Dansçısı* isimli bir kadırga, *Cesur Yargıç ve Bereket Borusu* isimli gökeler, mor gövdesi ve yelkenlerinden Braavoslu olduğu anlaşılan bir başka kadırga...

...ve ileride bir savaş gemisi.

Bu görüntü, Davos'un umutlarına bir bıçak sapladı. Geminin gövdesi siyah ve altındı. Pruva heykeli, tek pençesini yukarı kaldırmış bir aslandı. Kıçtaki harfler *Aslanyıldız,* diyordu. Harflerin üzerinde dalgalanan sancak, Demir Taht'ta oturan çocuk kralın armasını taşıyordu. Davos bir yıl önce harfleri okuyamazdı

ama Üstat Pylos, Ejderha Kayası'nda ona okumayı öğretmişti. Davos okumaktan ilk kez keyif almıyordu. *Aslanyıldız'ın,* Salla'nın donanmasını harap eden fırtınaların içinde kaybolmuş olması için dua etmişti ama tanrılar o kadar nazik değildi. Freyler hurdaydı ve Davos onlarla yüzleşmek zorundaydı.

Güleç Ebe, dış limanın ucundaki eski ahşap iskeleye yanaştı, *Aslanyıldız'ın* epey uzağındaydı. Mürettebat gemiyi kazıklara bağladı ve aşağı bir iskele tahtası indirdi. O sırada geminin kaptanı, Davos'un yanına geldi. Casso Mogat, Dar Deniz'in kırmalarından biriydi. Annesi Kızkardeşli bir fahişeydi, babası Ibbenli bir balina avcısı. Kaptan sadece bir buçuk metreydi ve son derece kıllıydı. Saçını ve sakallarını yosun yeşiline boyamıştı. Sarı çizmeler giymiş bir ağaç köküne benziyordu. Görünüşüne rağmen iyi bir denizciydi ama mürettebatına karşı çok sert bir efendiydi. "Kaç gün için gidiyorsun?"

"En az bir gün. Daha uzun da olabilir." Davos, lordların insanları bekletmekten hoşlandığını öğrenmişti. Bunu, insanı tedirgin etmek ve güçlerini sergilemek için yaptıklarından şüpheleniyordu.

"*Güleç Ebe* burada üç gün oyalanacak. Daha fazla değil. Beni Kızkardeşler'de ararlar."

"Eğer işler yolunda giderse yarın dönmüş olurum."

"Peki ya işler kötü giderse?"

Hiç dönmeyebilirim. "Beni beklemen gerek."

Davos iskele tahtasından aşağı inerken iki gümrük memuru güverteye çıkıyordu ama ikisi de durup Davos'a bakmadı. Kaptanı görmek ve ambarı teftiş etmek için buradalardı; sıradan denizciler onları ilgilendirmiyordu ve çok az adam Davos kadar sıradan görünürdü. Davos orta boyluydu, yüzü rüzgâr ve güneş sebebiyle yıpranmıştı, sakallarına ve kahverengi saçlarına griler karışmıştı. Kıyafetleri de gösterişsizdi: Eski çizmeler, kahverengi pantolon, mavi tunik, boyasız yünden yapılmış uzun bir yelek, ahşap tokalı bir kemer. Davos, yıllar önce Stannis tarafından kısaltılan parmaklarını gizlemek için, üstünde tuz lekeleri olan deri eldivenler takıyordu. Bir Kral Eli gibi görünmek şöyle dursun, bir lorda bile benzemiyordu. Burada işlerin nasıl olduğunu anlayana kadar, bu durum onun lehineydi.

Rıhtım boyunca yürüyüp balık pazarının içinden geçti. *Cesur Yargıç* bal şarabı yüklüyordu. Dörder dörder üst üste koyulmuş fıçılar iskele boyunca dizilmişti. Davos, bir fıçı yığınının arkasında zar oyunu oynayan denizciler gördü. Daha ileride, balıkçı kadınlar balıklarım satmak için bağırıyordu. Bir çocuk davulla ritim tutarken, nehir koşucularının oluşturduğu çemberin ortasında tüylü ve yaşlı bir ayı dans ediyordu. Fok Kapısı'nda, göğüslerinde Manderly

Hanedanı'nın armasını taşıyan iki mızrakçı vardı ama adamlar bir rıhtım fahişesiyle flört etmekle meşguldüler, Davos'a dikkat etmediler. Kapı açıktı, yivli kapı kaldırılmıştı. Davos, kapıdan içeri girenlere katıldı.

İçeride kaldırım taşlarıyla kaplı bir meydan vardı. Meydanın merkezindeki fıskiyenin sularından, başından kuyruğuna kadar altı metre boyunda olan bir balıkadam yükseliyordu. Heykelin kıvırcık sakalları yosunlar yüzünden yeşil beyazdı ve üç dişli mızrağının dişlerinden biri henüz Davos doğmadan önce kırılmıştı ama buna rağmen, heykel bir şekilde etkileyici olmayı başarıyordu. Yerliler heykele *Yaşlı Balıkayak* adını takmıştı. Meydana ölü bir lordun adı verilmişti ama meydan herkes tarafından Balıkayak Avlusu olarak anılıyordu.

Avlu bu sabah kalabalıktı. Bir kadın, Balıkayak'ın sularında iç çamaşırlarım yıkıyor ve çamaşırları kurumaları için heykelin üç dişli mızrağına asıyordu. Seyyar satıcıların bulunduğu taş direkli geçidin altına, kâtiplerin ve sarrafların yanısıra bir sihirbaz, bir şifacı kadın ve çok yeteneksiz bir jonglör yerleşmişti. Bir adam, bir el arabasından elma satıyordu ve bir kadın, soğan dilimli ringa balığı ikram ediyordu. Ortalık tavuk ve çocuk kaynıyordu. Davos'un Balıkayak Avlusu'na daha önceki gelişlerinde, Eski Darphane'nin meşe ve demirden yapılmış devasa kapıları her zaman kapalı olurdu ama kapılar bugün ardına kadar açıktı. Davos içeride yüzlerce kadın, çocuk ve yaşlı adam gördü. İnsanlar yerdeki kürk yığınlarının üstünde bir araya toplamışlardı. Bazıları küçük yemek ateşleri yakmıştı.

Davos, taş direkli geçidin altında durdu ve yarım meteliğe bir elma aldı. "Eski Darphane'de insanlar mı yaşıyor?" diye sordu elma satıcısına.

"Yaşayacak başka bir yeri olmayanlar. Çoğu Beyaz Bıçak'ın yukarısından gelen insanlar. Horwood Kalesi'nden gelenler de var. Şu Bolton Piçi başı boş kaldığından beri, insanlar duvarların içinde olmak istiyor. Birçoğu, sırtlarındaki paçavralardan başka bir şeyleri olmadan geldiler."

Davos şiddetli bir suçluluk duygusu hissetti. *Buraya sığınmak için geldiler, savaşın dokunmadığı bir şehre geldiler. Ve ben, onları tekrar savaşın içine sürüklemek için ortaya çıkıyorum.* Elmadan bir ısırık aldı ve bunun için de suçluluk hissetti.

Elma satıcısı omuzlarını silkti. "Bazıları dileniyor. Bazıları çalıyor. Genç kızların çoğu bedenini satıyor. Satacak başka şeyleri olmadığında bütün genç kızlar bunu yapar. Boyu bir buçuk metre olan her çocuk, lordun kışlalarında bir yer bulabiliyor, mızrak tutmayı becerebiliyorsa tabii."

O *hâlde lord, adam topluyor.* Bu iyi olabilirdi... ya da kötü, duruma göre değişirdi. Elma kuru ve kumluydu ama Davos bir ısırık daha aldı. "Lord

Wyman’ın niyeti Piç’e katılmak mı?”

“Pekâlâ,” dedi elma satıcısı, “lord elma hasretiyle buraya bir daha geldiğinde, bunu kendisine sorarım.”

“Lordun kızının bir Frey’le evleneceğini duydum.”

“Torunu. Ben de duydum ama lord beni düğüne davet etmeyi unuttu. Elmayı bitirecek misin? Çöpünü geri alacağım. Çekirdekler iyi görünüyor.”

Davos elmanın çöpünü adama verdi. Kötü bir elmaydı ama Manderly’nin adam topladığını öğrenmek yarım metelik ederdi. Yaşlı Balıkayak’ın etrafından dolaştı, keçisinden sağdığı taze sütü kupalara doldurup satan genç bir kızın önünden geçti. Şimdi şehri daha iyi hatırlıyordu. Yaşlı Balıkayak’ın mızrağının işaret ettiği yönde bir ara sokak vardı. Orada kızarmış morina satılırdı. Balıkların dışı altın renginde ve çıtır çıtır, içiyse yumuşacık olurdu. Orada bir genelev vardı, çoğu genelevden daha temizdi. Bir denizcinin, soyulmaktan ya da öldürülmekten korkmadan bir kadının tadını çıkarabileceği bir yerdi. Diğer yolun ilerisinde, bir geminin gövdesine yapışan midyeler misali Kurt İni’ne yapışan evlerden birinde, eskiden bir bira imalathanesi vardı. O evde yapılan siyah bira o kadar yoğun ve lezzetli olurdu ki, Braavos’ta ve Ibben Limanı’nda satılsa Arbor altını kadar hasılat getirebilirdi ama yerliler bira imalatçısına satılacak bira bırakmazdı.

Fakat Davos’un istediği şey şaraptı; ekşi, koyu ve kederli. Avluyu geçti, bir kat merdiven indi ve koyun postlarıyla dolu bir deponun altında bulunan Tembel Mığrı isimli şaraphaneye girdi. Tembel Mığrı, Davos’un kaçakçılık yaptığı günlerde Beyaz Liman’daki en yaşlı fahişeleri ve en sefil şarabı sunmakla meşhurdu. Mığrı’nın domuz yağı ve kıkırdakla dolu et turtası en iyi gününde yenilmez, en kötü gününde öldürücü olurdu. Yerli halk, böyle ikramları olan şaraphaneden uzak durur ve mekânı her şeyden habersiz denizcilere bırakırdı. Tembel Mığrı’da bir şehir muhafızına ya da gümrük memuruna rastlamak imkânsızdı.

Bazı şeyler asla değişmez. Mığrı’nın içinde zaman durmuştu. Kemerli tavan isle kararmıştı, zemin topraktı. Havada duman, bozuk et ve bayat kusmuk kokusu vardı. Masalardaki şişman mumlar ışıktan çok duman yayıyordu ve Davos’un sipariş ettiği şarap, o loşlukta kırmızıdan öte kahverengi görünüyordu. Kapının yanında dört fahişe oturuyordu, içki içiyorlardı. İçlerinden biri Davos’a umutlu bir şekilde gülümsedi. Davos başını iki yana salladığında, kadın, arkadaşlarının gülmesine sebep olan bir şey söyledi. Bundan sonra kadınların hiçbiri Davos’la ilgilenmedi.

Mığrı, fahişeler ve mülk sahibi dışında boştu. Kiler genişti, insanın tek

başına kalabileceği kuytularla ve gölgeli nişlerle doluydu. Davos şarabını alıp kuytulardan birine gitti ve sırtını duvara verip beklemeye başladı.

Çok geçmeden, kendini şömineyi izlerken buldu. Kırmızı kadın ateşin içinde geleceği görebiliyordu ama Davos Seaworth'ün görebildiği tek şey geçmişin gölgeleriydi: Yanan gemiler, ateşli zincir, bulutların göbeğinde parlayan yeşil gölgeler, hepsine tepeden bakan Kızıl Kale. Davos basit bir adamdı. Şans, savaş ve Stannis tarafından yukarılara çıkarılmıştı. Tanrılar neden dört genç ve güçlü delikanlıyı alıp onların babalarını hayatta bırakırdı, Davos anlamıyordu. Bazı geceler Edric Fırtına'yı kurtarmak için esirgendiğini düşünmüştü... ama şimdi, Kral Robert'ın piç oğlu Basamaktaşı'nda güvendeydi ve Davos hâlâ hayattaydı. *Tanrılar bana yeni bir vazife mi verecek?* diye merak etti. *Eğer öyleyse, Beyaz Liman o vazifenin bir parçası olabilir.* Davos şarabı denedi, sonra kadehinin yarısını yere boşalttı.

Dışarı akşam karanlığı çökerken, Mığrı'nın sıraları denizcilerle dolmaya başladı. Davos mülk sahibine seslenip bir kadeh şarap daha istedi. Adam şarabı getirirken mum da getirdi. "Yemek ister misin?" diye sordu. "Et turtamız var."

"içinde ne çeşit bir et var?"

"Her zamankinden, iyidir."

Fahişeler güldü. "Gridir, demek istiyor," dedi içlerinden biri. "Kahrolası çeneni kapat. Etlerini kendin ye."

"Ben her tür pisliği yerim. Bu onları sevdiğim anlamına gelmez."

Mülk sahibi gider gitmez, Davos mumu söndürdü ve tekrar gölgelerin içinde kaldı. Şarap akarken, bu kadar ucuz bir şarap akarken bile, denizciler dünyanın en beter dedikoducuları olurdu. Davos'un yapması gereken tek şey dinlemekti.

Duyduğu şeylerin çoğu, Kızkardeşler'de Lord Godric'ten ya da Balinanın Göbeği'ndeki müdavimlerden duyduğu şeylerdi. Tywin Lannister ölmüştü, cüce oğlu tarafından katledilmişti, Tywin'in cesedi öyle kötü kokmuştu ki Baelor Septi'ne günlerce kimse girememişti. Kartal Yuvası Leydisi bir şarkıcı tarafından öldürülmüştü, şimdi Vadiyi Serçeparmak yönetiyordu fakat Bronz Yohn Royce onu devirmeye yemin etmişti. Balon Greyjoy da ölmüştü, Balon'ın kardeşleri Deniztaşı Tahtı için dövüşüyordu. Sandor Clegane haydut olmuştu, Uç Dişli Mızrak boyunca uzanan arazilerde yağma yapıyor ve adam öldürüyordu. Myr, Lys ve Tyrosh başka bir savaşın içindelerdi, doğuda bir köle isyanı başlamıştı.

Diğer havadisler daha ilginçti. Robett Glover şehirdeydi, adam topluyordu ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Lord Manderly, Glover'ın ricalarına karşı sağır kalmıştı. Söylentilere göre, Glover'a, Beyaz Liman'ın savaştan bezdiği

bildirilmişti. Bu kötüydü. Ryswellller ve Dustinler, demiradamları Ateşli Nehir'de tuzağa düşürmüş ve onların dargemilerini ateşe vermişlerdi. Bu daha kötüydü. Ve şimdi de Bolton Piçi, Hothor Umber'le birlikte güneye gidiyordu. Güneyde Ryswellller ve Dustinler'le birleşip Moat Cailin'e karşı bir saldırı düzenleyecekti. Beyaz Liman'a hayvan derisi ve kereste getiren bir nehir adamı, "Fahişefelaketi bizzat gitti," diye iddia etti. "Üç yüz mızrakçısı ve yüz okçusuyla birlikte. Bazı Hormvood adamları ve Cerwynler de onlara katıldı." Bu en kötüsüydü.

"Eğer Lord Wyman kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, dövüşmeleri için biraz adam gönderir," dedi masanın sonunda oturan yaşlı bir adam. "Lord Roose. Şimdi Muhafız o. Beyaz Liman'ın onuru, Roose'un çağrısına cevap vermeyi gerektirir." Kupaları kahverengi birayla doldururken, "Bolton onur hakkında ne bilir?" dedi Mığrı'nın sahibi.

"Lord Wyman hiçbir yere gidemez. Çok şişman."

"Çok rahatsız olduğunu duydum. Bütün yaptığı uyumak ve ağlamakmış. Çoğu zaman yatağından çıkamayacak kadar hasta oluyormuş."

"Şişman oluyormuş, demek istiyorsun."

"Şişman ya da zayıf olmakla ilgisi yok. Aslanlar adamın oğlunu aldı."

Kimse Kral Stannis'ten bahsetmiyordu. Majesteleri'nin Sur'u savunmak için kuzeye geldiğini bile bilmiyorlardı. Doğugözcüsü'nde yabanıllardan, yaratıklardan ve devlerden bahsediliyordu ama burada kimse onları umursamıyordu.

Davos ateş ışığına doğru eğildi. "Wyman'ın oğlunu Freyler'in öldürdüğünü sanıyordum. Kızkardeşler'de duyduğumuz şey buydu."

"Onlar Sör Wendel'i öldürdüler," dedi mülk sahibi. "Görmek istersen, şövalyenin kemikleri Karlı Sept'te dinleniyor, kemiklerin etrafında mumlar yanıyor. Lâkin Sör Wylis hâlâ tutsak."

Daha kötü ve daha kötü. Davos, Lord Wyman'ın iki oğlu olduğunu biliyordu ama ikisinin de öldüğünü sanıyordu. *Eğer Demir Taht'ın elinde bir rehine varsa...* Davos yedi oğul sahibi olmuştu ve dört oğlunu Karasu'da kaybetmişti. Diğer üç oğlunu korumak için, tanrıların ya da insanların talep edeceği her şeyi yapacağını biliyordu. Steffon ve Stannis savaştan binlerce fersah uzakta, güvendelerdi ama Devan, Kara Kale'deydi, kralın yaveriydi. *Davası Beyaz Liman'a birlikte düşecek ya da yükselecek olan kralın yaveri.*

Şaraphanedekiler şimdi ejderhalardan bahsediyorlardı. "Sen çıldırmışsın," dedi *Fırtına Dansçısı'nın* kürekçilerinden biri. "Yalvaran Kral yıllar önce öldü. Bir Dothraklı at efendisi onun kafasını kesti."

“Bize böyle anlattılar,” dedi yaşlı adam. “Fakat yalan söylemiş olabilirler. Dünyanın diğer ucunda öldü, eğer gerçekten öldüyse tabii. Kim bilebilir ki? Bir kral benim ölmemi isterse, ona itaat eder ve ceset taklidi yaparım. Yalvaran Kral’ın bedenini hiçbirimiz görmedik.”

“Ben ne Joffrey’nin ne de Robert’ın bedenini gördüm,” diye homurdandı Mığrı’nın sahibi. “Belki onlar da hayattadır. Belki de Kutsanmış Baelor, Robert’ı bunca yıldır uyutuyordun”

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. “Prens Viserys yegâne ejderha değildi, öyle miydi? Prens Rhaegar’ın oğlunun öldürüldüğünden emin miyiz? Henüz bebekti.”

“Bir prenses de yok muydu?” diye sordu bir fahişe. Etin gri olduğunu söyleyen kadındı.

“İki,” dedi yaşlı adam. “Biri Rhaegar’ın kızıydı, diğeri kız kardeşi.”

“Daena,” dedi nehir adamı. “Kız kardeşin adı buydu. Ejderha Kayası’nın Daena’sı. Yoksa Daera mıydı?”

“Daena, yaşlı Kral Baelor’un karısıydı,” dedi kürekçi. “Bir keresinde onun adını taşıyan bir gemide kürek çekmiştim. *Prenses Daena.”*

“Eğer adın, bir kralın karısı olsaydı, kraliçe olurdu.” “Baelor’un hiçbir zaman kraliçesi olmadı. Baelor kutsal bir adamdı.”

“Bu, kız kardeşiyle evlenmediği anlamına gelmez,” dedi fahişe. “Onunla yatağa girmedi, hepsi bu. Onu kral yaptıklarında, kardeşini bir kuleye hapsetti. Diğer kardeşlerini de. Uç kardeşi vardı.”

“Daenela,” dedi mülk sahibi yüksek sesle. “Kızın adı buydu. Deli Kral’ın kızının adı demek istedim, Baelor’un kahrolası karısının adı değil.”

“Daenerys,” dedi Davos. “İkinci Daeron’un saltanatı sırasında Dorne Prensi’yle evlenen Daenerys’e ithafen isimlendirilmişti. Ona ne olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi ejderhalarla ilgili sohbeti başlatan Braavoslu adam. “Pentos’a gittiğimizde, Şehla Bakire isimli bir ticaret gemisinin yanma demir attık. Ben hasbelkader geminin kaptanının kâhyasıyla içki içtim. Kâhya, Qarth’a gelen ve kendisiyle üç ejderhası için Batıdiyar’a geçiş bulmaya çalışan bir genç kız hakkında tatlı bir hikâye anlattı. Kızın gümüş saçları ve menekşe gözleri varmış. ‘Onu kaptana bizzat götürdüm,’ diye yemin etti kâhya. ‘Ama kaptan ne kızı ne de ejderhaları kabul etti. Bana karanfilde ve safranda daha çok kâr olduğunu söyledi, üstelik baharatlar yelkenleri tutuşturmaz, dedi.’ ”

Kilerde kahkahalar yankılandı. Davos gülen insanlara katılmadı. Şehla Bakire’nin başına ne geldiğini biliyordu. Bir adamın dünyanın yarısını

geçmesine izin veren ve adam neredeyse evine varmışken onu sahte bir ışığın peşine düşüren tanrılar zalimdi. *Kaptan benden daha cesurmuş,* diye düşündü Davos kapıya doğru yürürken. Doğuya bir tek yolculuk yapan bir adam, hayatının sonuna dek bir lord kadar zengin yaşayabilirdi. Gençken Davos da böyle yolculuklar yapmanın hayalini kurmuştu ama her nasılsa asla doğru zamanı yakalayamamıştı. *Bir gün,* dedi kendine. *Savaş bittiğinde. Kral Stannis, Demir Taht'a oturduğunda ve artık soğan şövalyelerine ihtiyaç duymadığında. Devan'ı da götüreceğim. Ejderhaları ve dünyanın bütün kerametlerini göreceğiz.*

Dışarıda sert bir rüzgâr esiyor ve avluyu aydınlatan yağ lambalarının alevleri titretiyordu. Güneş battığından bu yana hava daha soğuk olmuştu. Davos, geceleri Sur'a çarpıp çığlık atan, en kalın pelerini bile bıçak gibi kesip insanın damarlarındaki kanı donduran rüzgârları ve Doğugözcüsü'nü hatırladı. Oralara kıyasla, Beyaz Liman ılık bir banyoydu.

Davos'un kulaklarını doldurabileceği başka yerler de vardı: Bofa turtalarıyla meşhur bir han, yün simsarlarının ve gümrük memurlarının içki içtiği bir birahane, birkaç metelik karşılığında müstehcen eğlenceler satın alınabilecek bir tiyatro salonu. Fakat Davos yeterince duyduğunu düşünüyordu. Çok geç geldim. Eski bir alışkanlıkla elini göğsüne götürdü; eskiden parmak kemiklerini barındıran ve deri bir kayışın ucunda asılı duran küçük kesenin olduğu yere. Orada hiçbir şey yoktu. Uğurunu Karasu'yun ateşlerinde kaybetmişti, gemisini ve oğullarını kaybettiğinde.

Şimdi ne yapmalıyım? Uzun yeleğinin önünü sıkıca kapattı. *Beyhude bir ricada bulunmak için tepeye tırmanmak ve Yeni Kale'nin kapılarında kendimi takdim mi etmeliyim*? *Kızkardeşler'e mi dönmeliyim*? *Marya'ya ve oğullarıma mı gitmeliyim? Bir at satırı alıp Kral Yolu'na vurmalı ve Stannis'e Beyaz Liman'da hiç dostu ve hiç umudu olmadığını mı söylemeliyim?*

Donanma denize açılmadan bir gece önce, Kraliçe Selyse, Salla ve kaptanları için bir ziyafet düzenlemişti. Cotter Pyke ve Gece Nöbetçileri'nin dört yüksek rütbeli subayı da onlara katılmıştı. Prenses Shereen'in iştirakine de izin verilmişti. Somon balığı servis edilirken, Sör Axell Florent, bir maymunu evcil hayvan olarak besleyen bir Targaryen prensinin hikâyesini anlatarak masayı eğlendirmişti. Sör Axell'in iddiasına göre bu prens, maymuna ölü oğlunun giysilerini giydirmekten ve ona bir çocukmuş gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Ve zaman zaman maymun için evlilik anlaşmaları öneriyordu. Onurlu lordlar bu öneriyi nazikçe geri çeviriyorlardı ama elbette ki her zaman geri çeviriyorlardı. "Bir maymun, ipeklere ve kadifelere bürünmüş olsa bile maymundur," demişti Sör Axell. "Daha akıllı bir prens, bir erkeğin işini yapmak üzere bir maymun

göndermemesi gerektiğini bilirdi.” Kraliçenin adamları gülmüştü, pek çoğu Davos’a bakıp sırıtmıştı. *Ben maymun değilim,* diye düşünmüştü Davos. *En az senin kadar lordum ve senden daha iyi bir adamım.* Ama bu hatıra hâlâ can yakıyordu.

Fok Kapısı gece için kapatılmıştı. Davos şafağa kadar *Güleç Ebe’ye* dönemeyecekti. Geceyi burada geçirecekti. Yaşlı Balıkayak’a ve heykelin kırık mızrağına baktı. *Yağmurlardan, enkazlardan ve fırtınalardan geçip geldim. Yapmaya geldiğim şeyi yapmadan geri dönmeyeceğim, ne kadar umutsuz olursa olsun.* Davos, parmaklarını ve şansını kaybetmiş olabilirdi ama kadifelere bürünmüş bir maymun değildi. O, Kral Eli’ydi.

Kale merdiveni, suyun kenarındaki Kurt İni’nden tepedeki Yeni Kale’ye çıkan, geniş ve beyaz taşlardan inşa edilmiş, basamaklı bir yoldu. Davos tırmanırken, yanan balina yağıyla dolu kâseleri kollarında taşıyan mermer denizkızları yolu aydınlattı. Davos tepeye vardığında arkasına bakmak için durdu. Buradan limanları görebiliyordu, ikisini de. Dalgakıran duvarının ardındaki iç liman savaş kadırgalarıyla doluydu. Davos yirmi üç gemi saydı. Lord Wyman şişman bir adamdı ama görünüşe tembel bir adam değildi.

Yeni Kale’nin kapıları kapalıydı ama Davos seslendiğinde bir yan kapı açıldı. Dışarı çıkan muhafız, Davos’a orada ne işi olduğunu sordu. Davos, kraliyet mühürlerini taşıyan siyah ve altın renkli kurdeleyi muhafıza gösterdi. “Lord Manderly’yi acilen görmem gerek,” dedi. “Benim işim sadece ve sadece onunla.”

DAENERYS

Dansçılar pırıldıyordu, tıraşlanmış pürüzsüz bedenleri ince bir yağ tabakasıyla kaplıydı. Alevli meşaleler, davulların ritmi ve bir flütün titrek sesiyle elden elde geçiyordu; ikisi ne zaman havada kesişse, çıplak bir kız dönerek aradan atlıyordu. Meşale ışığı yağlı kollardan, bacaklardan ve kalçalardan yansıyordu.

Uç adam sertleşmişti. Onların tahrik olmuş görüntüsü tahrik ediciydi ama Daenerys Targaryen bunu aynı zamanda komik de buluyordu. Adamların hepsi aynı boydaydı, uzun bacakları ve dümdüz karınları vardı, bütün kasları taştan oyulmuşçasına keskin hatlıydı. Adamların yüzleri bile aynı görünüyordu... ki bu tuhaftı, çünkü adamlardan birinin teni abanoz kadar siyahtı, İkincisinin teni süt gibi beyazdı ve üçüncüsünün teni cilalanmış bakır gibi parlaktı.

Niyetleri beni tahrik etmek mi? Dany ipek minderlerin arasında kıpırdandı. Sütunların önünde duran Lekesizler dikenli miğferlerinin içinde heykel gibi görünüyorlardı, pürüzsüz yüzleri ifadesizdi. Bütün adamlar onlar gibi değillerdi. Dansı seyreden Reznak mo Reznak'ın ağzı açıktı, dudakları ıslak ıslak parlıyordu. Hizdahr zo Loraq, yanındaki adama bir şeyler söylüyordu ama gözleri sürekli dansçı kızların üstündeydi. Kelkafa'nın çirkin ve yağlı suratı her zaman olduğu gibi sertti ama o da hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Şeref konuğunun ne hayal ettiğini anlamak daha zordu. Dany'yle birlikte yüksek masada oturan solgun, zayıf, şahin suratlı adam, vişne çürüğü ipeğin ve altın dokuma kumaşın içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Bir inciri küçük, dikkatli ve zarif ısırıklarla yiyen adamın kel kafası meşale ışığında parlıyordu. Dansçıları takip etmek için başını döndürdüğünde, Xaro Xhoan Daxos'un burnundaki opal taşlar göz kırpıyordu.

Dany, Xaro'nun onuruna Qarth tarzında bir elbise giymişti. Menekşe rengi atlastan dikilmiş elbisenin yakası, Dany'nin sol göğsünü açıkta bırakacak şekilde kesilmişti. Dany'nin platin saçları omuzlarına dökülüyor, neredeyse göğüs ucuna kadar düşüyordu. Salondaki adamların yarısı ona kaçamak bakışlar atıyordu ama Xaro hiç bakmıyordu. Qarth'ta da aynıydı. Dany tacir prensi bu şekilde

etkileyemiyordu. *Ama onu etkilemek zorundayım.* Xaro, İpek Bulut isimli kadırgayla Qarth'tan gelmişti, ona refakat eden on üç kadırga daha vardı. Adamın donanması cevaplanmış bir duaydı. Dany köleliğe son verdiğinden bu yana Meereen'deki ticaret tamamen durmuştu ama Xaro ticareti eski hâline getirecek güce sahipti.

Davullar kreşendo yaptığında, dansçı kızlardan üçü havada dönerek alevlerin üzerinden atladılar. Erkek dansçılar onları bellerinden yakalayıp cinsel organlarının üstüne kaydırdılar. Dany, sırtlarını büken ve bacaklarını eşlerine dolayan kadınları izledi. Flütler ağladı ve erkekler müzikle birlikte içeri girdiler. Dany aşk eylemini daha önce görmüştü; Dothraklar, tıpkı kısraklar ve aygırlar gibi alenen çiftleşirlerdi. Ama şehvetin müziğe dönüşmesine ilk kez şahit oluyordu.

Yüzü sıcaktı. Şarap, dedi Dany kendi kendine. Ama bir şekilde, kendini Daario Naharis'i düşünürken buldu. Daario'nun ulağı bu sabah gelmişti. Fırtına Kargaları, Lhazar'dan dönüyordu. Dany'nin kumandanı ona geri geliyor ve yanında Kuzu İnsanlar'ın dostluğunu getiriyordu. *Yiyecek ve ticaret,* diye hatırlattı Dany kendine. *Beni yarı yolda bırakmadı, bırakmayacak da. Daario, şehrimi kurtarmama yardım edecek.* Kraliçe, Daario'nun yüzünü görmek istiyordu, onun üç çatallı sakalını okşamak istiyordu, ona sıkıntılarını anlatmak istiyordu... ama Fırtına Kargaları hâlâ günlerce uzakta, Khyzai Geçidi'nin arkasındaydı ve Dany'nin yönetecek bir diyarı vardı.

Mor sütunların arasında duman asılıydı. Dansçılar diz çöktüler, başlarını eğdiler. "Muhteşemdiniz," dedi Dany. "Böylesi zarafete, böylesi güzelliğe sık rastlamıyorum." Eliyle Reznak mo Reznak'ı çağırdı. Kethüda hemen Dany'nin yanına gitti. Adamın kel ve buruşuk kafasında ter boncukları vardı. "Konuklarımıza banyolara kadar eşlik et ki kendilerine gelsinler. Onlara yiyecek ve içki de getir."

"Şeref duyarım Majesteleri."

Daenerys, Irri'nin doldurması için kadehini uzattı. Şarap tatlı ve sertti, doğu baharatlarıyla aromalanmıştı. Dany'nin son zamanlarda içtiği kıvamsız Ghiscar şaraplarından çok daha üstündü. Xaro, Jhiqui'nin getirdiği tepsideki meyveleri inceledi ve bir hurmada karar kıldı. Meyvenin turuncu kabuğu, Xaro'nun burnundaki mercana uydu. Xaro bir ısırık aldı ve yüzünü buruşturdu. "Mayhoş."

"Lordum daha tatlı bir şey mi tercih eder?"

"Tatlı usandırır. Mayhoş meyveler ve mayhoş kadınlar hayata lezzet verir." Xaro bir ısırık daha aldı. "Daenerys, tatlı kraliçe, huzurunda bir kez daha bulunmak bana nasıl bir zevk veriyor anlatamam. Qarth'tan bir çocuk ayrıldı,

güzel olduğu kadar şaşkındı. Onun kendi kıyametine doğru yelken açtığını düşünüp korkmuştum. Lâkin onu burada, tahta çıkarılmış hâlde buldum. Kadim şehrin baş hanımı. Düşlerinden kurduğu kudretli bir ordu tarafından çevrelenmiş."

Hayır, diye düşündü Dany, *ordumu kan ve ateşten kurdum.* "Bana geldiğin için mutluyum. Yüzünü tekrar görmek güzel dostum." *Sana güvenmiyorum ama sana ihtiyacım var. On Üçler'ine ihtiyacım var. Gemilerine ihtiyacım var. Ticaretine ihtiyacım var.*

Meereen, Yunkai ve Astapor asırlar boyunca köle ticaretinin dingil çivileri olmuşlardı. Dothraklı khal'lar ve Şahmeran Adası'nın korsanları ele geçirdikleri tutsakları bu şehirlere satarlardı ve dünyanın geri kalanı köle almak için gelirdi. Köleler olmadan, Meereen'in tacirlere verecek çok az şeyi vardı. Ghiscar tepeleri bakırla doluydu ama bu metal, dünyayı bronzun yönettiği zamanlardaki kadar değerli değildi. Bir zamanlar kıyı şeridi boyunca büyüyen uzun sedir ağaçları artık büyümüyordu. Sedirler, Eski İmparatorluk'un baltaları tarafından kesilmiş ya da Ghis'in Valyria'ya karşı açtığı savaş sırasında ejderha ateşi tarafından tüketilmişti. Ağaçlar gittiğinde, toprak sıcak güneşin altında kavrulmuş ve kırmızı bulutlar hâlinde havaya savrulmuştu. Galazza Galare, Merhamet Tapınağı'nda, "İnsanlarımı köle tacirlerine dönüştüren şey felaketlerdi," demişti Dany'ye. *Ve ben de, o köle tacirlerini tekrar insana dönüştürecek olan felaketim,* diye yemin etmişti Dany kendi kendine.

"Gelmek zorundaydım," dedi Xaro ruhsuz bir ses tonuyla. "Qarth'ta, o kadar uzakta olmama rağmen, korkutucu hikâyeler benim kulağıma kadar geldi. Hikâyeleri duyduğumda ağladım. Söylentiye göre, düşmanların seni katledecek adama zenginlik, şan ve yüz bakire köle vadetmiş."

"Harpiya'nın Oğulları." *Bunu nereden biliyor*? "Geceleri duvarlara bir şeyler çiziyorlar ve dürüst azatlı köleleri uykularında öldürüyorlar. Güneş doğduğunda böcekler gibi saklanıyorlar. Tunç Canavarlar'ımdan korkuyorlar." Skahaz mo Kandaq, Dany'nin isteği üzerine yeni bir nöbet birliği kurmuştu. Birlik, eşit sayıda azatlı köleden ve kel kafalı Meereenli'den oluşuyordu. Tunç Canavarlar, koyu renk başlıklar ve tunç maskeler takarak gece gündüz caddelerde dolaşıyordu. Harpiya'nın Oğulları, ejderha kraliçesine hizmet eden her vatan haini için korkunç bir ölüm vadetmişti. Hainlerin dostları ve akrabaları da aynı cezayı alacaktı. Bu yüzden Kelkafa'nın adamları gerçek yüzlerini saklıyor ve etrafta çakallar, baykuşlar ve diğer hayvanlar olarak dolaşıyorlardı. "Eğer Oğullar beni caddelerde tek başıma dolaşırken görseler, onlardan korkmak için bir sebebim olabilir. Ama sadece geceyse ve ben hem çıplak hem de

silahsızsam. Onlar korkak yaratıklar.” “Bir korkağın bıçağı, bir kraliçeyi, bir kahramanın bıçağı kadar kolay öldürebilir. Kalbimin sevincinin etrafında Dothraklı at efendilerinin olduğunu bilsem geceleri daha rahat uyurdum. Qarth’ta yanından hiç ayrılmayan kan süvarilerin vardı. Nereye gittiler?”

“Aggo, Jhoqo ve Rakharo hâlâ hizmetimdeler.” *Benimle oyun oynuyor.* Dany de oyun oynayabilirdi. “Ben sadece küçük bir kızım ve bu meselelerle ilgili çok az şey bilirim. Bununla birlikte, benden daha yaşlı ve daha akıllı adamlar, Meereen’i elimde tutmak için şehrin art bölgelerini de kontrol altında tutmam gerektiğini söylüyorlar. Lhazar’ın batısındaki bütün toprakları ve Yunkai tepelerine kadar uzanan uzak güneyi.”

“Senin art bölgelerin benim için değerli değil. Sen öylesin. Başına kötü bir şey gelecek olursa, bu dünya bütün tadını kaybeder.” “Lordum benim için bu kadar kaygılanarak nezaket gösteriyor ama ben iyi korunuyorum.” Dany, Barristan Selmy’nin tek elini kılıcının kabzasına koymuş hâlde ayakta durduğu yeri işaret etti. “Ona Cesur Barristan diyorlar. Beni iki kez suikastten kurtardı.”

Xaro şüpheli gözlerle Selmy’yi inceledi. “Yaşlı Barristan mı dedin? Ayı şövalyesi daha gençti ve kendini sana adamıştı.” “Jorah Mormont’tan bahsetmek istemiyorum.”

“Elbette. O adam kaba ve kıllıydı.” Tacir prens, masanın üstüne eğildi. “Bırak da bunlar yerine aşktan, düşlerden ve arzulardan bahsedelim Daenerys, dünyadaki en güzel kadın. Sana bakmak beni sarhoş ediyor.”

Dany, Qarth’ın abartılı iltifatlarına yabancı değildi. “Eğer sarhoşsan, şarabı suçla.”

“Hiçbir şarap senin güzelliğin kadar sarhoş edici değildir. Daenerys gittiğinden beri malikânem bir mezar kadar boş görünüyor. Şehirlerin Kraliçesindeki bütün hazlar, ağzımda kül tadı bırakıyor. Beni neden terk ettin?”

Ben senin şehrinden can korkusuyla, kaçarak ayrıldım. “Zamanı gelmişti. Qarth gitmemi istiyordu.”

“Kim? Safkanlılar mı? Onların damarlarında su akar. Baharatçılar mı? Onların kulaklarının arasında bozuk süt vardır. Ve bütün Ölümsüzler öldü. Beni kocan olarak almalıydın. Sana seninle evlenmek istediğimi söylediğimden eminim. Hatta sana yalvardım.”

“Sadece elli kez,” diyerek dalga geçti Daenerys. “Çok çabuk pes ettin lordum. Zira gerçekten *evlenmeliyim.”*

Kraliçenin kadehini tekrar doldururken, “Bir *khaleesi,* bir khal ile evlenmeli,” dedi Irri. “Bu bilinir.”

“Tekrar sormalı mıyım?” dedi Xaro. “Hayır, bu gülümsemeyi tanıyorum.

Erkeklerin kalbiyle oynayan bir kraliçe, zalim bir kraliçedir. Benim gibi mütevazı tacirler, senin mücevherli terliklerinin altındaki taşlardan başka bir şey değildir.” Xaro’nun beyaz yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Dany, Xaro’yu, bu gözyaşından etkilenmeyecek kadar iyi tanıyordu. “Ah, kes şunu.” Masadaki kâseden bir kiraz aldı ve onu Xaro’nun burnuna attı. “Genç bir kız olabilirim ama bir meyve tabağını göğüslerimden daha heyecan verici bulan bir adamla evlenecek kadar aptal değilim. Hangi dansçıları izlediğini gördüm.” Xaro gözyaşını sildi. “Majesteleri’nin izlediği dansçıları izledim. Görüyorsun, ikimiz aynıyız. Eğer beni kocan olarak almayacaksan, kölen olmaktan mutluluk duyarım.”

“Köle istemiyorum. Seni azat ediyorum.” Xaro’nun mücevherli burnu cazip bir hedef oluşturuyordu. Dany bu sefer bir kayısı attı.

Xaro kayısıyı havada yakaladı ve bir ısırık aldı. “Bu çılgınlık nereden çıktı? Qarth’ta konuğumken benim kölelerimi de azat etmediğin için kendimi şanslı mı saymalıyım?”

Ben yalvaran kraliçeydim ve sen On Üçler’in Xaro’suydun, diye düşündü Dany. *Ve istediğin yegâne şey, ejderhalarımdı.* “Kölelerin iyi muamele görüyor ve mutlu görünüyorlardı. Gözlerim Astapor’da açıldı ve çılgınlık o zaman başladı. Lekesizler’in nasıl yaratıldığını ve nasıl eğitildiğini biliyor musun?”

“Hiç şüphem yok ki, zalimce. Bir demirci kılıç yaparken bıçağı ateşe sokar, onu çekiçle döver ve sonra tavlanması için buzlu suya batırır. Eğer meyvenin tatlı tadından keyif almak istiyorsan ağacı sulaman gerekir.”

“Bu ağaç kanla sulandı.”

“Bir asker yetiştirmenin başka bir yolu var mı? Dansçılarımı keyifle izledin. Onların Yunkai’de doğmuş ve eğitilmiş köleler olduğunu öğrenmek seni şaşırtır mı? Yürüyecek yaşa geldiklerinden beri dans ediyorlar. Böyle bir kusursuzluğa başka nasıl ulaşılır?” Xaro bir yudum şarap içti. “Erotik danslarda da ehillerdir. Onları Majesteleri Kraliçe’ye hediye edebileceğimi düşündüm.” “Elbette.” Dany şaşırmamıştı. “Onları azat ederim.”

Xaro irkildi. “Peki özgürlükle ne yapacaklar? Bir balığa zırh vermek gibi bir şey. Onlar dans etmek için yaratıldılar.”

“Kim tarafından yaratıldılar? Efendileri tarafından mı? Belki de dansçıların inşa etmeyi, ekmek pişirmeyi ya da çiftçilik yapmayı tercih ederlerdi.”

“Belki de filler bülbül olmak isterdi. Meereen’in geceleri tatlı şarkılar yerine sağır edici boru sesleriyle dolardı ve ağaçlar devasa gri kuşların ağırlığının altında çatırdardı.” Xaro iç geçirdi. “Daenerys, benim haz kaynağım, şu genç ve tatlı göğüslerinin altında hassas bir kalp var... ama senden daha yaşlı

ve daha akıllı bir baştan tavsiye al. Kötü görünen pek çok şey aslında iyi olabilir. Yağmuru düşün.”

‘Yağmur?” *Beni aptal mı sanıyor yoksa sadece bir çocuk olduğumu mu düşünüyor*?

‘Yağmur üstümüze yağdığı zaman ona lanet okuruz ama yağmur olmazsa açlıktan kırılırız. Dünyanın yağmura ihtiyacı vardır... ve kölelere. Yüzünü buruşturuyorsun ama bu doğru. Qarth’ı düşün. Sanat, müzik, sihir, ticaret; bizi hayvandan çok insan yapan her şey. Qarth, bütün diğer insanların üstünde oturur, tıpkı senin, şu piramidin tepesinde oturduğun gibi... ama aşağıda, kiremitlerin yerinde, Şehirlerin Kraliçesi’nin bütün ihtişamı kölelerin sırtına dayanır. Kendine bir sor, eğer bütün insanlar yiyecek için toprağı deşmek zorunda olsaydı, herhangi bir adam yıldızları dikkatle izlemek için başını yukarı kaldırabilir miydi? Eğer her birimiz bir kulübe inşa etmek için belimizi kırmak zorundaysak, tanrıları methetmek için tapınakları kim yapacak? Bazı adamlar büyük olmak için yaratılır, bazıları da köle olmak için.”

Xaro, Dany için fazla belagatliydi. Dany’nin verecek cevabı yoktu, karnındaki tuhaf histen başka hiçbir şeyi yoktu. “Kölelik ve yağmur aynı şeyler değil,” diye üsteledi. “Üstüme yağmur da yağdı, satıldım da. İkisi *aynı değil.* Kimse birinin *malı* olmak istemez.” Xaro omuzlarını silkti. “Tesadüfe bak ki, tatlı şehrinde karaya çıktığımda, nehir kıyısında, bir zamanlar malikânemde konuk ettiğim bir adamla karşılaştım; ender bulunan baharatlarla ve kaliteli şaraplarla uğraşan bir tacir. Belden yukarısı çıplaktı, teni kıpkırmızıydı ve soyuluyordu. Adam bir çukur kazıyormuş gibi görünüyordu.”

“Çukur değil. Hendek. Nehirden tarlalara su getirmek için. Fasulye yetiştirmek niyetindeyiz. Fasulye tarlalarına su lazım.” “Eski dostumun kazı işine yardım etmesi ne büyük incelik. Üstelik böyle bir iş ona hiç uygun değil. Ona seçme hakkı tanınmamış olması mümkün mü? Hayır, elbette öyle değildir. Meereen’de hiç köle yok.”

Dany’nin yüzü kızardı. “Arkadaşına yiyecek ve barınakla ödeme yapıldı. Zenginliğini geri verememem. Meereen’in nadide baharatlardan çok fasulyeye ihtiyacı var ve fasulye için su gerek.”

“Dansçılarıma da hendek mi kazdıracaksın? Tatlı kraliçem, arkadaşım beni gördüğünde dizlerinin üstüne düştü ve onu bir köle olarak satın alıp Qarth’a götürmem için bana yalvardı.”

Dany kendini tokat yemiş gibi hissetti. “Öyleyse onu satın al.” “Eğer memnun olacaksan. *Onun* memnun olacağını biliyorum.” Xaro, elini Dany’nin koluna koydu. “Sana sadece bir dostun söyleyebileceği gerçekler var. Qarth’a bir

dilenci olarak geldiğinde sana yardım ettim ve sana bir kez daha yardım etmek için uzun fersahlar ve fırtınalı denizler geçtim. Açıkça konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Dany, Xaro’nun parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. *Qarth’ta da sıcaktı*, diye hatırladı, *bana ihtiyacı kalmadığı güne kadar.* Ayağa kalktı. “Gel,” dedi. Xaro onu takip etti. Sütunların arasından geçtiler ve piramidin zirvesindeki özel daireye çıkan geniş mermer basamaklara gittiler.

“Ah, kadınların en güzeli,” dedi Xaro basamakları tırmanırken, “arkamızda ayak sesleri var. Takip ediliyoruz.”

“Yaşlı şövalyem seni korkutmuyor, değil mi? Sör Barristan sırlarımı saklayacağına dair yemin etti.”

Dany, Xaro’yu, şehre tepeden bakan terasa çıkardı. Meereen’in üzerindeki siyah semada dolunay yüzüyordu. ‘Yürüyelim mi?” Dany tacir prensin koluna girdi. Hava, gece açan çiçeklerin kokusuyla ağırlaşmıştı. ‘Yardımdan bahsettin. Öyleyse benimle ticaret yap. Meereen’in satacak tuzu ve şarabı var.”

“Ghiscar şarabı mı?” Xaro yüzünü ekşitti. “Deniz, Qarth’ın bütün tuz ihtiyacını karşılıyor ama bana dilediğin kadar zeytin satabilirsin. Zeytinyağı da.”

“Zeytinim yok. Köle tacirleri ağaçlan yaktı.” Asırlar boyunca Köle Körfezi’nin bütün kıyılarında zeytin yetişmişti ama Dany’nin ordusu şehre yaklaşırken, Meereenliler kadim ağaçlıkları ateşe vermişlerdi. Dany’ye sadece kararmış bir çöl bırakmışlardı. ‘Yeniden ağaç dikiyoruz ama bir zeytin ağacının meyve vermesi yedi yıl alıyor. Tamamıyla verimli olması için otuz yıl geçmesi gerekiyor. Bakıra ne dersin?”

“Hoş bir metal fakat bir kadın kadar değişken. Ama altın... altın samimidir. Qarth sana memnuniyetle altın verir... köleler karşılığında.”

“Meereen, içinde özgür insanların yaşadığı özgür bir şehirdir.” “Meereen, bir zamanlar zengin olan yoksul bir şehirdir. Bir zamanlar şişman olan aç bir şehirdir. Bir zamanlar huzurlu olan kanlı bir şehirdir.”

Xaro’nun suçlaması can yakıcıydı. Bu suçlamanın içinde çok fazla gerçek vardı. “Meereen yine zengin, şişman ve huzurlu olacak. Aynı zamanda özgür. Köle alman gerekiyorsa Dothraklılar’a git.”

“Dothraklılar köle yaratır, Ghisliler köleleri eğitir. Ayrıca at efendileri, Qarth’a varmak için tutsaklarını kızıl topraklardan geçirmek zorundalar. Yüzlerce tutsak ölür, binlercesi ölmezse tabii... sayısız at da ölür, bu yüzden hiçbir khal bu riski göze almaz. Bir de şu var: Qarth, duvarlarının dibinde cirit atan *khalasarlar* olsun istemez. Bütün o atların pis kokuları... amacım seni gücendirmek değil *Khaleesi.* ”

“Atlar dürüstçe kokar. Bazı büyük lordlar ve tacir prensler için bunu söyleyemeyiz.”

Xaro nükteyi duymazdan geldi. “Daenerys, sana karşı dürüst olmama izin ver. Bir dost dürüst olmalıdır. Meereen’i zengin, şişman ve huzurlu bir yer *yapamayacaksın.* Bu şehre sadece yıkım getireceksin, tıpkı Astapor’a getirdiğin gibi. Hazzat Boynuzları’nda bir mücadele yaşandığından haberdarsın, değil mi? Kasap Kral koşarak sarayına döndü, kralın yeni Lekesizler’i de onun peşinden koşuyor.”

“Bu biliniyor.” Esmer Ben Plumm, araziden mücadeleyle ilgili haberler göndermişti. ‘Yunkai yeni paralı askerler satın aldı ve Yeni Ghis’ten iki lejyon onların yanında savaştı.”

“İki çok yakında dört olacak, sonra da on. Ayrıca, daha fazla kılıç tutmak için Myr’e ve Volantis’e Yunkaili elçiler gönderildi. Kedi Tayfası, Uzun Mızraklar ve Rüzgârla Savrulanlar. Bazıları, Bilge Ustalar’ın Altın Mürettebat’ı da aldığını söylüyor.”

Bir vakitler, Dany’nin ağabeyi Viserys, onun davasına destek olurlar umuduyla Altın Mürettebat’ın kumandanları için bir ziyafet düzenlemişti. *Kumandanlar Viserys’in yemeğini yemiş, yalvarışlarını dinlemiş ve gülmüşlerdi.* Dany o zamanlar küçük bir kızdı ama hatırlıyordu. “Benim de paralı askerlerim var.”

“İki grup. Yunkai, mecbur kaldığı takdirde sana karşı yirmi grup gönderecek. Ve bu gruplar yürüyüşe geçtiklerinde yalnız yürümeyecekler. Tolos ve Mantarys ittifak konusunda anlaşmaya vardılar.”

Eğer doğruysa, bu kötü bir haberdi. Daenerys yeni arkadaşlar edinmek umuduyla Tolos ve Mantarys’e heyetler göndermişti. Elçiler geri dönmemişti. “Meereen, Lhazar’la ittifak yaptı.”

Xaro güldü. “Dothraklı at efendileri Lhazarlılar’a *Kuzu İnsanlar* der. Kuzu İnsanlar kırpıldıklarında sadece melerler. Onlar savaşçı insanlar değiller.”

Kuzu gibi bir arkadaşın olması bile hiç arkadaşın olmamasından iyidir. “Bilge Ustalar misallerini takip etmeli. Yunkai’yi bir kez esirgedim ama aynı hatayı tekrar yapmam. Bana saldırmaya cüret ederlerse, Sarı Şehir’i yerle bir ederim.”

“Ve sen Yunkai’yi yerle bir etmekle meşgulken tatlım, arkanda kalan Meereen ayaklanır. Gözünü tehlikelere karşı kapatma Daenerys. Hadımların iyi askerler ama Astapor düştüğü anda Yunkai’nin göndereceği orduya kıyasla azlar.”

“Azatlı kölelerim...” diye başladı Dany.

‘Yatak köleleri, berberler ve kiremit ustaları savaş kazanamazlar.”

Dany, Xaro’nun bu konuda yanılıyor olmasını umdu. Azatlı köleler eskiden düzensiz bir kalabalıktı ama Dany, savaşabilecek yaşta olan adamları gruplara ayırmış ve Gri Solucan’a onları birer askere dönüştürmesini emretmişti. *Bırak ne isterse düşünsün.* “Unuttun mu? Benim *ejderhalarım* var.”

“Var mı? Qarth’tayken, seni omzunda bir ejderha olmadan görmek mümkün değildi... ama şimdi, şu güzel omzun, o tatlı göğsün kadar çıplak.”

“Ejderhalarım büyüdü ama omuzlarım büyümedi. Evden uzak arazilerde avlanıyorlar.” *Hazzea, beni affet.* Dany, Xaro’nun ne tür fısıltılar duyduğunu ve neler bildiğini merak etti. “Eğer bir şüphen varsa, ejderhalarımı Astapor’un İyi Ustalar’ına sor.” *Bir köle tacirinin gözlerinin eriyip aktığını gördüm.* “Bana doğruyu söyle eski dostum, eğer ticaret yapmak için değilse, neden beni görmeye geldin?”

“Kalbimin kraliçesine bir hediye getirmek için.”

“Devam et.” *Bu nasıl bir tuzak şimdi*?

“Qarth’ta vermem için yalvardığın bir hediye. Gemiler. Koyda on üç gemi var. Eğer istersen hepsi senin. Sana bir donanma getirdim. Seni evine, Batıdiyar’a götürmesi için.”

Bir donanma. Bu, Dany’nin umut edebileceğinden fazlaydı ve elbette ki onu huzursuz etti. Xaro, Qarth’ta Dany’ye otuz gemi önermişti... bir ejderha karşılığında. “Peki gemiler için istediğin fiyat nedir?”

“Hiç. Artık ejderhalara karşı şehvet duymuyorum. İpek Bulut’um denize açıldığında, ejderhaların Astapor’da neler yaptığını gördüm. Gemiler şenindir tatlı kraliçem. On üç kadırga ve kürekçiler.”

On üç. Elbette. Xaro, On Üçler’den biriydi. Gruba üye olan her arkadaşını birer gemi vermeye ikna ettiği şüphesizdi. Dany, bu tacir prensi, onun kendi on üç gemisini feda etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. “Bunu düşünmeliyim. Gemileri teftiş edebilir miyim?”

“Şüpheci biri olmuşsun Daenerys.”

Her zaman. “Akıllı biri oldum Xaro.”

“İstediğin kadar teftiş et. Tatmin olduğunda, bana derhal Batıdiyar’a döneceğine dair söz ver ve gemiler senin olsun. Ejderhalarının, yedi yüzlü tanrının ve babanın küllerinin üstüne yemin et ve git.”

“Eğer bir ya da üç yıl beklemeye karar verirsem ne olacak?” Xaro’nun yüzünden kederli bir ifade geçti. “Bu beni çok üzer tatlı hazzım... şimdi ne kadar genç ve güçlü görünüyor olsan da, uzun vakit yaşamazsın. Burada yaşayamazsın.”

Bir eliyle bal peteği veriyor ve diğeriyle kamçı gösteriyor. “Yunkai bu kadar da ürkütücü değil.”

“Düşmanlarının hepsi Sarı Şehir’de değil. Soğuk kalpli ve mavi dudaklı adamlara dikkat et. Pyat Pree üç büyücü arkadaşıyla birlikte seni Pentos’ta aramak üzere yola çıktığında, sen Qarth’tan ayrılalı on beş gün bile olmamıştı.”

Dany, korkmaktan çok eğlenmişti. “Öyleyse rotadan ayrıldığım iyi olmuş. Pentos, Meereen’den yarım dünya uzakta.”

“Öyle,” dedi Xaro, “ama er ya da geç, Köle Körfezi’nin ejderha kraliçesiyle ilgili haberler Pree ve arkadaşlarının kulağına gidecek.” “Bunun beni korkutması mı gerekiyor? On dört yıl boyunca korku içinde yaşadım lordum. Her sabah korkuyla uyandım ve her gece korkuyla uyudum... lâkin ateşin içinden çıktığım gün bütün korkularım küle dönüştü. Artık beni korkutan bir tek şey var.”'

“Seni korkutan şey nedir tatlı kraliçem?”

“Ben sadece genç ve aptal bir kızım.” Dany ayak parmaklarının üstünde yükselip Xaro’nun yanağını öptü. “Ama sana tek korkumu söyleyecek kadar aptal değilim. Adamlarım gemileri inceleyecek. Sonra cevabımı duyacaksın.”

“Dediğin gibi olsun.” Xaro, Dany’nin çıplak göğsünü hafifçe okşadı ve “Kalmama ve seni ikna etmeme izin ver,” diye fısıldadı.

Dany bir an için baştan çıktı. Belki de dansçılar onu gerçekten heyecanlandırmıştı. *Gözlerimi kapatıp onun Daario olduğunu hayal edebilirim.* Hayali bir Daario, gerçek Daario’dan daha güvenli olurdu. Ama Dany bu düşünceyi bir kenara koydu. “Hayır lordum. Teşekkür ederim ama hayır.” Dany tacir prensin kolundan çıktı. “Belki başka bir gece.”

“Başka bir gece.” Xaro’nun ağzı üzgündü ama gözleri, hayal kırıklığına uğramıştan çok rahatlamış görünüyordu.

Xaro gittikten sonra, *eğer bir ejderha olsaydım Batıdiyar’a uçabilirdim,* diye düşündü Dany. *Xaro’ya ya da onun gemilerine ihtiyacım olmazdı.* On üç kadırganın kaç kişi alabileceğini merak etti. Onu ve *khalasar*'ını Qarth’tan Astapor’a taşımak için üç kadırga gerekmişti ama bu, sekiz bin Lekesiz ve sayısız azatlı köle Dany’ye katılmadan önceydi. *Ve ejderhalar, ejderhaları ne yapacağım*? “Drogon,” diye fısıldadı, “neredesin?” Bir an için, gökyüzünde süzülen Drogon’u görür gibi oldu, ejderhanın kara kanatları yıldızları yutuyordu.

Dany sırtını geceye döndü, gölgelerin içinde sessizce bekleyen Barristan Selmy’yi gördü. “Bir zamanlar, ağabeyim bana bir Batıdiyar bilmecesi sormuştu. Kim her şeyi dinler ama hiçbir şey duymaz?”

“Bir Kral Muhafızları şövalyesi.” Selmy’nin sesi vakurdu. “Xaro’nun teklifini duydunuz mu?”

“Duydum Majesteleri.” Yaşlı şövalye, Dany’yle konuşurken onun çıplak göğsüne bakmamak için uğraşıyordu.

Sör Jorah gözlerini kaçırmazdı. O beni bir kadın olarak seviyordu, Sör Barristan kraliçesi olarak seviyor. Mormont bir muhbirdi, Dany’nin Batıdiyar’daki düşmanlarına rapor veriyordu ama Dany’ye iyi tavsiyelerde de bulunmuştu. “Bu konu hakkında düşünüyorsunuz? Xaro hakkında?”

“Xaro hakkında, az şey. Lâkin o gemiler... Majesteleri, o gemilerle yıl sonundan önce evde olabiliriz.”

Dany asla bir eve sahip olmamıştı. Braavos’ta kırmızı kapılı bir ev vardı ama hepsi buydu. “Hediyeler getiren Qarthlılar’a karşı uyanık olmak gerek, bilhassa On Üçler’in tacirlerine karşı. Burada bir tuzak var. Belki de gemiler çürük ya da...”

“Eğer denize dayanıklı olmasalardı, Qarth’tan buraya kadar yüzemezlerdi,” dedi Sör Barristan, “ama Majesteleri teftiş konusunda ısrarcı olmakla akıllılık ettiler. Sabah ilk ışıklarda, Amiral Groleo’yu, kaptanlarını ve kırk denizcisini gemilere götürürüm. O kadırgaların her santimini yakından inceleriz.”

Bu iyi bir tavsiyeydi. “Evet, bunu yapın.” *Batıdiyar. Ev.* Ama Dany buradan ayrılırsa Dany’nin şehrine ne olacaktı? *Meereen hiçbir zaman senin şehrin değildi,* diye fısıldadı Viserys’in sesi. *Senin şehirlerin denizin karşısında. Yedi Krallık’ta. Düşmanların seni orada bekliyor. Sen onlara kan ve ateş ikram etmek için doğdun.*

Sör Barristan boğazını temizledi. “Tacirin bahsettiği şu büyücü...”

“Pyat Pree.” Dany büyücünün yüzünü hatırlamaya çalıştı ama görebildiği tek şey adamın dudaklarıydı. Büyücülerin şarabı adamın dudaklarını maviye çevirmişti. Şaraba *Akşam Gölgesi* deniyordu. “Eğer bir büyücünün büyüsü beni öldürebilseydi şimdiye kadar ölmüş olurdum. Onların sarayını küle çevirdim.” *Büyücüler canımı alacakken Drogon beni kurtardı. Drogon bütün büyücüleri yaktı.* “Siz nasıl derseniz Majesteleri. Ben yine de tetikte olacağım.” Dany şövalyenin yanağını öptü. “Olacağınızı biliyorum. Gelin, beni ziyafete geri götürün.”

Dany ertesi gün umut dolu uyandı, Köle Körfezi’ne geldiğinden beri kendini ilk kez böyle hissediyordu. Daario yakında yine onun yanında olacaktı, sonra birlikte Batıdiyar’a yelken açacaklardı. *Eve.* Genç rehinelerden biri Dany’nin sabah kahvaltısını getirdi. Mezzara isimli tombul, utangaç bir kızdı. Kızın babası Merreq piramidinde saltanat sürüyordu. Dany kızı mutlulukla kucakladı ve ona bir öpücükle teşekkür etti.

“Xaro Xhoan Daxos bana on üç kadırga önerdi,” dedi, meclis için

giyinmesine yardım eden Irri ve Jhiqui'ye.

Dothrak Dili'ni kullanarak, "On üç kötü bir rakamdır *Khaleesi,"* diye mırıldandı Jhiqui. "Bu bilinir."

"Bilinir," diye onayladı Irri.

"Otuz daha iyi olur," dedi Daenerys. "Uç yüz daha da iyi olur. Ama on üç, bizi Batıdiyar'a götürmek için kâfi gelir."

Dothraklı kızlar bakıştı. "Zehirli su lanetlidir *Khaleesi,"* dedi Irri. "Atlar o suyu içemez."

"Niyetim o suyu içmek değil," dedi Dany.

O sabah Dany'yi sadece dört ricacı bekliyordu. Her zaman olduğu gibi huzura çıkan ilk kişi Lord Ghael'di, her zamankinden daha sefil görünüyordu. Mermerlerin üstüne, Dany'nin ayaklarının dibine yığılırken, "Majesteleri," diye inledi. "Yukai'nin orduları Astapor'a hücum etti. Size yalvarıyorum, bütün kuvvetinizle birlikte güneye gelin!"

"Bu savaşın saçmalık olduğuna dair kralınızı uyarmıştım," diye hatırlattı Dany. "Beni dinlemedi."

"Muhteşem Cleon sadece köle tacirlerini devirmek istedi." "Muhteşem Cleon'un kendisi de köle taciri."

"Ejderhaların anası bizi böyle tehlikeli bir vakitte yalnız bırakmaz, bunu biliyorum. Duvarlarımızı savunmamız için bize Lekesizler'inizi ödünç verin."

Onları size verirsem benim duvarlarımı kim savunacak? "Azatlı kölelerimin çoğu Astapor'da kölelik yapıyordu. Belki de bazıları Cleon'u savunmak ister. Bu tercih, özgür insanlar olarak onlara aittir. Astapor'a özgürlük verdim. Şehri savunmak size düşer." "Öyleyse hepimiz ölü sayılırız. Bize özgürlük değil ölüm verdiniz." Ghael ayağa kalktı ve Dany'nin yüzüne tükürdü.

Güçlü Behvas, kolundan yakaladığı adamı öyle sert bir şekilde mermer zemine çarptı ki, Dany, Ghael'in dişlerinin kırılma sesini duydu. Kelkafa daha beter şeyler yapabilirdi ama Dany onu durdurdu.

Tokarının ucuyla yanağını silerken, "Yeter," dedi. "Birazcık tükürük kimseyi öldürmez. Onu buradan götürün."

Ghael'i apar topar salondan çıkardılar, adamın arkasında kırık dişlerden ve kandan ibaret bir iz kaldı. Dany diğer ricacıları memnuniyetle kovabilirdi... ama o hâlâ onların kraliçesiydi, bu yüzden ricacıları dinledi ve onlara adalet dağıtmak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

O gün öğleden sonra, Amiral Groleo ve Sör Barristan kadırgaları teftişten döndüler. Dany, adamların anlatacaklarını dinlemeleri için konseyini topladı. Konseyde Lekesizler adına Gri Solucan ve Tunç Canavarlar adına Skahaz mo

Kandaq vardı. Kansüvarilerinin yokluğunda Dothraklılar adına konuşmak için Rommo isimli, kısık gözlü, çarpık bacaklı, ihtiyar bir *jaqqa rhan* gelmişti. Azatlı köleler Dany'nin oluşturduğu üç grubun kumandanları tarafından temsil ediliyordu; Sadık Kalkanlar'ın Mollono Yos Dob'u, Özgür Kardeşler'in Symon Çizgili Sırt'ı ve Ananın Adamları'nın Marselen'i. Reznak mo Reznak kraliçenin hemen yanında, Güçlü Behvas da kraliçenin arkasında duruyordu, devasa kollarım göğsünde kavuşturmuştu. Dany tavsiye almakla ilgili bir sıkıntı çekmeyecekti.

Meereen'i Dany'ye kazandıran kuşatma makinelerinin inşası için gemisi parçalandığından beri, Greleo dünyanın en mutsuz adamıydı. Dany adamı teselli etmek için onu amiral ilan etmişti ama bu boş bir unvandı; Dany'nin ordusu şehre yaklaşırken, Meereen donanması Yunkai'ye gitmek üzere denize açılmıştı, yani yaşlı Pentoslu gemisiz bir amiraldi. Ama şimdi, aklaşmış dağınık sakallarının arasından, kraliçenin uzun zamandır görmediği bir şekilde gülümsüyordu.

"Yani gemiler sağlam," dedi Dany umutla.

"Yeterince sağlam Majesteleri. Onlar eski gemiler, evet, ama birçoğu gayet iyi muhafaza edilmiş. *Safkan Prenses'in* gövdesini kurtçuklar yemiş. O gemiyi açık denize götürmek istemem. *Narraqqa'nın* yeni bir kuyruk dümenine ve halatlara ihtiyacı var, Şeritli Keler'in de birkaç küreği kırık ama ikisi de işe yarar gemiler. Kürekçiler kölelerden oluşuyor fakat onlara adil bir kürekçi maaşı önerirsek çoğu bizimle kalır. Bildikleri tek iş kürek çekmek. Ayrılmayı tercih edenlerin yerini benim mürettebatımdan adamlar doldurabilir. Batıdiyar'a kadar uzun ve zorlu bir yol var ama tahminimce bu gemiler bizi oraya götürecek kadar sağlam."

Reznak mo Reznak yürek parçalayan bir inleme koyuverdi. "Öyleyse doğru. İlahemiz bizi terk etmek niyetinde." Ellerini ovuşturdu. "Siz gider gitmez, Yunkai, Ulu Ustalar'ı geri getirir. Size sadakatle hizmet etmiş olan bizler de kılıçtan geçiririz. Tatlı karılarımızla bakire kızlarımız tecavüze uğrar ve köleleştirilir." "Benimkiler uğramaz," diye kükredi Skahaz Kelkafa. "Bu olmadan önce onları kendi ellerimle öldürürüm." Kılıcının kabzasına vurdu.

Dany kendi yüzünün tokatlandığını hissetti. "Eğer gidişimden sonra olacaklardan korkuyorsanız benimle birlikte Batıdiyar'a gelin."

"Ejderhaların Anası nereye giderse Ananın Adamları da oraya gider," diye duyurdu Missandei'nin hayatta kalan ağabeyi Marselen.

"Nasıl?" diye sordu Symon Çizgili Sırt. Sırtını ve omuzlarını kaplayan yara izleri yüzünden bu ismi almıştı. Bu isim, Astapor'da bir köle olarak maruz

kaldığı kamçıların andacıydı. “On üç gemi... bu yeterli değil. Yüz gemi bile yeterli olmayabilir.”

“Ahşap atlar iyi değildir,” diye itiraz etti yaşlı *jaqqa rhan* Rommo. “Dothraklar at sürer.”

“Bu kullarınız kıyı şeridini takip edip karadan gelebilir,” diye önerdi Gri Solucan. “Gemiler ritmi belirleyip kafilenin ihtiyaçlarını karşılayabilir.”

“Bu sadece Bhorash harabelerine varana kadar işe yarar,” dedi Kelkafa. Oradan sonra, piyadeler eski Ejderha Yolu’nu takip edip Mantarys’e doğru ilerlerken, gemiler güneye dönüp Tolos’la Sedir Adası’nı geçmek ve Valyria’nın etrafından dolaşmak zorunda kalır.”

“O yola artık Şeytan Yolu deniyor,” dedi Mollono Yos Dob.

Sadık Kalkanlar’ın tombul kumandanı, mürekkepli elleri ve ağır göbeğiyle bir askerden çok bir kâtip gibi görünüyordu ama bir o kadar da zekiydi. “Pek çoğumuz ölürüz.”

“Meereen’de kalanlar, gidenlerin kolay ölümlerini kıskanırlar,” diye inledi Reznak. “Bizi *köleye* dönüştürürler veya çukurlara atarlar. Her şey eski hâline döner ya da eskisinden de kötü olur.” “Senin cesaretin nerede?” diye çıkıştı Sör Barristan. “Majesteleri sizi zincirlerinizden kurtardı. O buradan ayrıldığında, kılıçlarınızı keskinleştirmek ve kendi özgürlüğünüzü savunmak size düşer.”

“Gün doğumuna doğru yelken açacak birinden gelen bahadır sözler,” diye tepki verdi Symon Çizgili Sırt. “Arkanıza bakıp ölümümüzü seyredecek misiniz?”

“Majesteleri...”

“Efendimiz...”

“İlahemiz...”

“Yeter.” Dany masaya vurdu. “Kimse geride bırakılıp ölüme terk edilmeyecek. Hepiniz benim insanlarımsınız.” Ev ve aşk rüyaları Dany’nin gözlerini kör etmişti. “Meereen’i Astapor’un kaderine terk etmeyeceğim. Bunu söylemek bana ıstırap veriyor ama Batıdiyar beklemek zorunda.”

Groleo dehşete düşmüştü. “Gemileri kabul etmeliyiz. Eğer bu hediyeyi geri çevirirsek...”

Sör Barristan, Dany’nin önünde diz çöktü. “Kraliçem, diyarın size ihtiyacı var. Burada istenmiyorsunuz ama Batıdiyar’daki insanlar binlerce kişilik gruplar hâlinde sancağınıza koşacaklar. Büyük lordlar ve soylu şövalyeler mutlu seslerle, *‘Geldi,’* diye bağıracaklar birbirlerine. *‘Prens Rhaegar’ın kardeşi sonunda eve döndü.’* ” “Eğer beni o kadar çok seviyorlarsa, beklerler.” Dany ayağa kalktı. “Reznak, Xaro Xhoan Daxos’u çağır.”

Kraliçe, tacir prensi tek başına kabul etti. Cilalı abanozdan yapılmış sırasında, Sör Barristan'ın getirdiği minderlerin üstünde oturuyordu. Xaro'ya dört denizci eşlik ediyordu. Adamların omzunda dürülmüş bir duvar halısı vardı. "Kalbimin kraliçesi için bir hediye daha getirdim," dedi Xaro. "Kıyamet'in Valyria'yı alışından önceki zamanlardan beri ailemin mahzenindedir."

Denizciler duvar halısını yere serdiler. Eski, tozlu, soluk... ve devasa bir halıydı. Dany, desenleri açıkça görebilmek için Xaro'nun yanına gitmek zorunda kaldı. "Bir harita? Çok güzel." Harita, zeminin yarısını kaplamıştı. Denizler maviydi, araziler yeşildi, dağlar kahverengi ve siyahtı. Şehirler, altın ya da gümüş iplikle işlenmiş yıldızlar olarak gösterilmişti. *Tüten Deniz yok,* diye fark etti Dany. *Valyria henüz bir ada değil.*

"İşte şurada Astapor'u, Yunkai'yi ve Meereen'i görüyorsun." Xaro, Köle Körfezi'nin mavisinin yanında duran üç gümüş yıldızı gösterdi. "Batıdiyar... aşağıda bir yerde." Elini hafifçe salonun diğer tarafına doğru salladı. "Güneye ve batıya doğru ilerlemen gerekirken kuzeye döndün, Yaz Denizi'nin karşısına geçtin. Lâkin verdiğim hediye seni ait olduğun yere götürecek. Kadırgalarımı mutlu bir kalple kabul et ve küreklerini batıya doğru bük."

Keşke yapabilseydim. "O gemileri seve seve kabul ederim ama sana istediğin sözü veremem lordum." Dany, Xaro'nun elini tuttu. "Bana kadırgaları ver ve Meereen yıldızlar sönene dek Qarth'ın dostu olsun. Qarth'la ticaret yapmama izin ver ve kârın hatırı sayılır bir kısmını sen al."

Xaro'nun dudaklarındaki memnun gülümseme kayboldu. "Ne diyorsun? Bana gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Gidemem."

Xaro'nun gözlerinde biriken yaşlar zümrütleri, ametistleri ve siyah elmasları geçip adamın burnundan aşağı aktı. "On Üçler'e benim tavsiyemi dinleyeceğini söylemiştim. Yanıldığımı anlamak beni kedere boğuyor. Şu gemileri al ve uzaklara yelken aç, yoksa çığlıklar atarak öleceksin. Ne kadar çok düşman edindiğini bilemezsin."

Düşmanlarımdan birinin şu anda önümde durduğunu ve timsah gözyaşları döktüğünü biliyorum. Bunu fark etmek Dany'yi üzdü.

"Bin Taht Salonu'na gidip Safkanlılar'a senin canını bağışlamaları için yalvardığımda, onlara senin küçük bir çocuk olduğunu söyledim," diye devam etti Xaro. "Fakat Fevkalade Egon Emeros ayağa kalkıp, 'O *aptal* bir çocuk,' dedi, 'çılgın, pervasız ve hayatta kalması tehlikeli.' Ejderhaların küçükken kerametti. Büyüdüklerinde ölüm ve tahribat oldular. Dünyanın üzerinde duran alevli bir kılıç." Xaro gözyaşlarını sildi. "Seni Qarth'ta öldürmeliydim." "Çatının

altında konuktum, ekmeğini yedim ve şarabını içtim," dedi Dany. "Benim için yaptığın onca şeyin hatırına bu sözlerini unutacağım... bir sefere mahsus... ama beni bir kez daha tehdit etmeye kalkma."

"Xaro Xhoan Daxos tehdit etmez. Söz verir."

Dany'nin üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Ben de sana söz veriyorum; güneş doğmadan gitmiş olmazsan, bir yalancının gözyaşlarının ejderha ateşini nasıl ıslattığını hepimiz öğreniriz. Beni yalnız bırak Xaro. *Hemen."*

Xaro gitti ama dünyasını arkada bıraktı. Dany tekrar sırasına oturdu ve mavi ipek gibi görünen denize, Batıdiyar'a doğru baktı. *Bir gün*, diye söz verdi kendine.

Ertesi gün Xaro'nun kadırgası gitmişti ama adamın getirdiği "hediye" Köle Körfezi'nde kalmıştı. On üç Qarthlı kadırganın direğinde kırmızı uzun flamalar dalgalanıyordu. Daenerys meclisi yönetmek için aşağı indiğinde, gemilerden gelen bir elçinin beklediğini gördü. Adam tek kelime etmedi ama Dany'nin ayaklarının dibine siyah, kadife bir minder bıraktı, minderin üstünde kan lekeli bir eldiven vardı.

"Bu ne?" diye sordu Skahaz. "Kanlı bir eldiven..."

"...savaş anlamına gelir," dedi kraliçe.

JON

“Farelere dikkat et lordum.” Tek eliyle bir fener taşıyan Efkârlı Edd, basamaklardan inen Jon’a yolu gösteriyordu. “Eğer üstlerine basarsan berbat bir çığlık atarlar. Ben küçükken annem de buna benzer bir ses çıkarırdı. Şimdi düşünüyorum da, sanırım annemin içinde bir fare vardı. Kahverengi saçlar, boncuk gibi küçük gözler, peynir düşkünlüğü. Belki annemin bir kuyruğu da vardı, hiç kontrol etmedim.”

Kara Kale’nin bütün yapıları, kardeşlerin solucan yolları dediği labirentimsi tünellerle yeraltından birbirine bağlıydı. Toprağın altı karanlık ve kasvetliydi, bu yüzden solucan yolları yaz mevsimlerinde nadiren kullanılırdı ama kış rüzgârları esmeye ve karlar yağmaya başladığında, tüneller, kalede dolaşmak için en hızlı yollar olurdu. Kâhyalar tünellerden hâlihazırda faydalanıyorlardı. Jon ilerlerken, duvar nişlerinde yanan sayısız mum gördü.

Bowen Marsh, dört solucan yolunun birleştiği kavşakta bekliyordu. Marsh’ın yanında, mızrak kadar ince ve uzun bir adam olan Yontmaçubuk Wick vardı. “Bunlar üç ay dönümü öncesine ait sayımlar,” dedi Marsh, elindeki kâğıt tomarını Jon’a uzattı, “mevcut stoklarımızla karşılaştırmak için. Tahıl ambarlarıyla başlayalım mı?”

Toprağın altındaki gri loşluğun içinde hareket ettiler. Her ambar, tabak büyüklüğünde bir asma kilitle kilitlenmiş sağlam bir meşe kapıya sahipti. “Hırsızlık bir sorun mu?”

“Henüz değil,” dedi Bowen Marsh. “Ama kış geldiğinde buraya muhafızlar koyarsanız akıllılık etmiş olursunuz.”

Yontmaçubuk Wick, anahtarları bir halkaya geçirerek boynuna takmıştı. Jon’a anahtarların hepsi aynı görünüyordu ama Wick bir şekilde her kapı için doğru olanı buluyordu. İçeri girdiklerinde, Marsh yeni sayımı eski sayımla karşılaştırırken, Wick yumruk büyüklüğünde bir tebeşir parçasıyla her kasayı, her çuvalı ve her varili işaretliyordu.

Tahıl ambarlarında yulaf, buğday, arpa ve un çuvalları vardı. Kök kilerlerindeki çatı kirişlerinden soğan ipleri ve sarımsaklar sarkıyordu. Raflar

havuç, karakavza, turp ve şalgam kasalarıyla doluydu. Bir depoda, ancak iki adamın taşıyabileceği büyüklükte peynir tekerlekleri duruyordu. Sonraki depoda; tuzlu koyun eti, tuzlu domuz eti, tuzlu kuzu eti ve tuzlu balıkla dolu kasalar üç metrelik yığınlar oluşturacak şekilde dizilmişti. Tütsü odasının kirişlerinin altında üç yüz domuz budu ve üç bin siyah sosis sallanıyordu. Baharat ambarında tane karabiber, karanfil, tarçın, hardal tohumu, kişniş, adaçayı, maydanoz ve tuz blokları buldular. Başka bir yerde kasalarca elma, armut, kuru bezelye, kuru incir, torbalarca ceviz, badem, tütsülenmiş kuru somon, yağlı zeytinle doldurulmuş ve mumla mühürlenmiş kavanozlar vardı. Başka bir depo; kavanozlanmış tavşan, bala yatırılmış geyik budu, salamura edilmiş kabak, soğan, yumurta ve ringa balığı sunuyordu.

Jon ve Marsh bir manzenden diğerine giderken, solucan yolları biraz daha soğuyordu. Çok geçmeden, Jon fener ışığında buzlanan nefesini görmeye başladı. “Sur’un altındayız.”

“Birazdan içinde olacağız,” dedi Marsh. “Et soğukta bozulmaz. Uzun bir depolama için, tuzlamaktan daha iyi bir yol.”

Bir sonraki kapı paslı demirden yapılmıştı. Kapının arkasında ahşap basamaklar vardı. Efkârlı Edd feneriyle yolu gösterdi. Tepede, Kışyarı’nın büyük salonu kadar uzun ama ancak solucan yolları kadar geniş bir tünel buldular. Buzdan duvarlar demir kancalarla diken dikendi. Her kancaya bir hayvan bedeni asılmıştı: Derisi yüzülmüş geyikler, sığır böğürleri, tavandan sarkan devasa domuzlar, başsız koyunlar ve keçiler, hatta atlar ve ayılar. Kırağı her şeyi örtmüştü.

Sayım yapılırken, Jon sol elinin eldivenini çıkardı ve en yakındaki geyik buduna dokundu. Parmaklarının ete yapıştığını hissetti, elini geri çekerken bir parça deri kaybetti. Parmak uçları uyuşmuştu. *Ne bekliyordun'? Başının üstünde bir buz dağı var, Bowen Marsh’ın bile sayamayacağı kadar ton.* Yine de, oda olması gerektiğinden daha soğuk gibiydi.

İşi bittiğinde, “Korktuğumdan daha kötü lordum,” dedi Marsh. Sesi, Efkârlı Edd’in sesinden bile hüzünlüydü.

Jon az önce, dünyadaki bütün etler tarafından çevrelendiğini düşünmüştü. *Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.* “Nasıl olur? Bana epey yiyeceğimiz varmış gibi görünüyor.”

“Uzun bir yazdı. Hasat bereketliydi, lordlar cömertti. Kışın üç yılını geçirmemizi sağlayacak kadar stoğumuz var. Biraz cimrilik edersek, dört yıl. Fakat kralın adamlarını, kraliçenin adamlarını ve yabanılları beslemeye devam edersek... Sadece Köstebek Kasabası’nda binlerce işe yaramaz ağız var ve hâlâ

geliyorlar. Dün üç kişi daha kapılarda belirdi, bir önceki gün de on iki kişi. Bu böyle devam edemez. Onları Lütuf a yerleştirmek iyi ama ekin ekmek için geç kaldık. Daha yıl bitmeden, turplara ve yulaf lapasına talim ederiz. Ondan sonra da kendi atlarımızın kanını içeriz.”

“Lezzetli,” dedi Efkârlı Edd. “Soğuk bir gecede, bir kupa sıcak at kanından daha iyi bir şey yoktur. Benimkinin üstüne bir parça tarçın serpilmesini tercih ederim.”

Lord Kâhya, Efkârlı Edd’i duymazdan geldi. “Hastalıklar da olacak,” diye devam etti, “kanayan diş etleri ve gevşek dişler. Üstat Aemon, bu rahatsızlıkların reçetesinin limon suyu ve taze et olduğunu söylerdi ama limonlarımız bir yıl önce tükendi ve sürümüzü taze et için ayakta tutmaya yetecek kadar hayvan yemimiz yok. Çiftleştirmek için ayıracağımız birkaç hayvan dışında bütün sürüyü kesmek zorundayız. Daha önceki kışlarda, Kral Yolu’nu kullanarak güneyden yiyecek getirebiliyorduk ama savaşla birlikte... hâlâ sonbahardayız, bunu biliyorum, fakat her halükârda kış kumanyasına geçmemizi tavsiye ediyorum, eğer lordum memnun olacaksa.”

Adamlar buna bayılacak. “Eğer mecbursak. Her adamın yediği porsiyonu dörtte bir oranında küçülteceğiz.” *Kardeşlerim şu anda benden şikâyet ediyorlarsa, kar ve meşe palamudu lapası yerken neler diyecekler acaba*?

“Bu işe yarar lordum.” Lord Kâhya’nın ses tonu, bunun *yeterince* işe yaramayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

“Kral Stannis’in, yabanılların Sur’u geçmesine neden izin verdiğini şimdi anlıyorum. Onları yememizi istiyor.”

Jon gülümsemek zorunda kaldı. “İş oraya varmayacak.*[1] “Ah, güzel,” dedi Edd. ‘Yabanıllar lifli bir sürü gibi görünüyorlar ve benim dişlerim eskisi kadar keskin değil.”

“Eğer yeterli miktarda sikkemiz olsaydı, güneyden yiyecek satın alıp gemiyle buraya getirebilirdik,” dedi Lord Kâhya.

Yapabilirdik, diye düşündü Jon. *Altınımız olsaydı ve bize yiyecek satmaya gönüllü binlerini bulabilseydik.* Bunların ikisi de yoktu. *En iyi umudumuz Kartal Yuvası olabilir.* Arryn Vadisi bereketiyle meşhurdu ve savaştan etkilenmemişti. Jon, Leydi Catelyn’in kız kardeşinin, Ned Stark’ın piçini beslemek konusunda ne düşüneceğini merak etti. Çocukken, leydinin, onun yediği her lokmaya kinlendiğini hissederdi.

“Gerekirse her daim avlanabiliriz,” dedi Wick Yontmaçubuk. “Ormanda hâlâ av var.”

‘Yabanıllar ve daha karanlık şeyler de var,” dedi Marsh. “Avcılarımızı

ormana göndermem lordum. Göndermem.”

Hayır. Kapıları ebediyen kapatıp taş ve buzla mühürlersin. Kara Kale’nin yarısı Marsh’la hemfikirdi, Jon bunu biliyordu. Diğer yarısı da Marsh’la aynı fikirde olanlara kızıyordu. İki gece önce, yaşlı ormancı Dywen, “Kapılarımızı mühürleyin ve kara kıçlarınızı Sur’a yapıştırın. Özgür insanlar da Kafatası Köprüsü’nden ya da beş yüzyıl önce mühürlediğinizi sandığınız bir kapıdan geçerek gelsinler,” demişti. “Sur’u yüzlerce fersah boyunca gözleyecek adamımız yok. Bunu Tormund Devkıçı ve kahrolası Ağlak da biliyor. Ayakları buza gömülmüş hâlde bir gölcüğün içinde donmuş bir ördek gördünüz mü hiç? Aynı şey kargalar için de geçerlidir.” Kâhyalar ve inşaatçılar Bowen Marsh’tan yana olurken, korucuların çoğu Dywen’i haklı bulmuştu.

Ama bu başka bir günün sorunuydu. Şimdi ve burada, tek problem yiyecekti. “Kral Stannis’i ve adamlarını istesek bile açlığa terk edemeyiz,” dedi Jon. “Eğer gerekirse bütün bunları kılıç zoruyla alabilir. Onu durdurmaya yetecek kadar adamımız yok. Yabanıllar da doyurulmak.”

“Nasıl lordum?” diye sordu Bowen Marsh.

Keşke bilseydim. “Bir yol bulacağız.”

Tekrar yüzeye çıktıklarında, ikindi gölgeleri uzamaya başlamıştı. Bulutlar gökyüzünü eski sancaklar misali çizgi çizgi boyamıştı; gri, beyaz ve yırtık. Silahhanenin dışındaki avlu boştu ama Jon içeride, kralın yaverini onu beklerken buldu. Devan; on iki yaşında, kahverengi gözlü, kahverengi saçlı cılız bir çocuktu. Tav ocağının yanında donup kalmıştı, Hayalet tarafından baştan aşağı koklanırken kımıldamaya cesaret edemiyordu. “Sana zarar vermez,” dedi Jon, ama çocuk, Jon’un sesiyle irkildi ve bu ani hareket Hayalet’in diş göstermesine sebep oldu. “*Hayır!*” dedi Jon. “Hayalet, onu rahat bırak. Çekil.” Kurt, öküz kemiğiyle uğraşmaya geri döndü, dört ayaklı bir sessizliğe dönüştü.

Devan, Hayalet kadar beyaz görünüyordu, yüzü terle ıslanmıştı. “Lolordum. Majesteleri mevcudiyetinizi emrediyor.” Çocuk, Baratheon altınına ve siyahına bürünmüştü, kendi kalbinin üstüne kraliçenin adamlarının alevli kalbi işlenmişti.

“*Rica ediyor,* demek istiyorsun,” dedi Efkârlı Edd. “Majesteleri mevcudiyetinizi *rica ediyor.* Ben olsam böyle söylerdim.”

“Uzatma Edd.” Jon, bu çeşit ağız dalaşlarıyla uğraşacak durumda değildi.

“Sör Richard ve Sör Justin döndüler,” dedi Devan. “Gelecek misiniz lordum?”

Yanlış yol şövalyeleri. Massey ve Horpe kuzeye değil güneye gitmişlerdi. Öğrendikleri şey her ne ise Nöbet’i ilgilendirmiyordu ama Jon yine de meraklanmıştı. “Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Genç yaveri takip ederek

avluyu geçti. Jon, “Hayır. *Kail”* diyene kadar Hayalet de onların arkasında yürüdü. Ulu kurt, kalmak yerine koşarak uzaklaştı.

Kral Kulesi’nde, Jon silahlarını çıkardı ve kralın huzuruna kabul edildi. Çalışma odası sıcak ve kalabalıktı. Stannis ve kumandanları bir kuzey haritasının başında toplanmışlardı. Kalabalığın içinde yanlış yol şövalyeleri de vardı. Genç Thenn Magnarı Sigorn da oradaydı, üstüne bronz pullar dikilmiş deri bir yelek giymişti. Çıngıraklı, sarı ve çatlak tırnağıyla bileklerindeki kelepçeyi tırmalayarak bir köşede oturuyordu, kirli saçları gözlerinin üstüne düşmüştü. “İşte geldi,” dedi Jon’u gördüğünde, “Kafese kapatılmış ve elleri bağlanmış Mance Rayder’ı katleden cesur çocuk.” Adamın kelepçesindeki kare kesimli büyük taş kıpkırmızı parlıyordu. “Yakutumu sevdin mi Kar? Leydi Kırmızı’dan bir sevgi nişanı.”

Jon, Çıngıraklı’yı duymazdan geldi, diz çöktü. “Majesteleri,” dedi yaver Devan, “Lord Kar’ı getirdim.”

“Bunu görebiliyorum. Lord Kumandan, şövalyelerimi ve kumandanlarımı tanıyorsun sanırım.”

“Bu şerefe sahibim.” Jon, kralın etrafındaki adamlar hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmeye özen göstermişti. *Hepsi kraliçenin adamları.* Kralın etrafında, kralın adamlarından kimse olmaması Jon’a tuhaf göründü ama bu işin yolu buydu. Eğer söylentiler doğruysa, kralın adamları Ejderha Kayası’nda Stannis’in gazabını üstlerine çekmişlerdi.

“Şarap var. Ya da kaynatılmış limonlu su.”

“Teşekkür ederim, hayır.”

“Nasıl istersen. Sana bir hediyem var Lord Kar.” Kral, elini Çıngıraklı’ya doğru salladı. “O.”

Leydi Melisandre gülümsedi. “Adam istediğini söylemiştin Lord Kar. İnanıyorum ki Kemik Lordu hâlâ adam sayılır.”

Jon dehşet içinde kalmıştı. “Majesteleri, bu adama güvenilmez. Onu burada tutarsam, biri onun boğazını keser. Onu keşif gezisine yollarsam, yabanıllara geri döner.”

“Dönmem. O kahrolası aptallarla işim bitti.” Çıngıraklı, parmağını bileğindeki yakuta vurdu. “Kırmızı cadıya sor, piç.”

Melisandre, yabancı bir dilde yumuşak bir biçimde konuştu. Kadının boğazındaki yakut, ağır ağır, nabız gibi attı. Jon, Çıngıraklının bileğindeki daha küçük yakutun da parlayıp söndüğünü gördü. ‘Yakutu taktığı sürece, kanıyla ve ruhuyla bana bağlı,” dedi kırmızı rahibe. “Bu adam sana sadakatle hizmet edecek. Alevler yalan söylemez Lord Kar.”

Belki de söylemezler, diye düşündü Jon, *ama sen söylersin.*

“Senin için koruculuk yapacağım piç,” dedi Çıngıraklı. “Sana bilgece tavsiyeler vereceğim ya da sana tatlı şarkılar söyleyeceğim, hangisini tercih edersen. Hatta senin için dövüşeceğim. Sadece, benden siyah pelerini giymemi isteme.”

Sen siyah pelerin giymeyi hak etmiyorsun, diye düşündü Jon, ama dilini tuttu. Kralın huzurunda laf dalaşı yapmaktan hayır gelmezdi.

“Lord Kar, bana Mors Umber’dan bahset,” dedi Kral Stannis.

Gece Nöbetçileri taraf tutmaz, diye düşündü Jon ama içindeki başka bir ses, *kelimeler kılıç değildir,* diye fısıldadı. “İri Jon’un büyük amcasıdır. Ona Kargayemi derler. Bir keresinde, bir karga onun ölü olduğunu sanmış ve gözünü oymuş. Mors, kargayı eliyle yakalamış ve hayvanın başını ısırarak koparmış. Mors gençliğinde korkutucu bir dövüşçüymüş. Oğulları Uç Dişli Mızrak’ta ölmüş, karısı da doğum yaparken. Tek kızı, otuz yıl önce yabanıllar tarafından kaçırılmış.”

“Kafayı *bu* yüzden istiyor,” dedi Hanvoos Fell. “Bu Mors denen adama güvenebilir miyiz?”

Mors Umber diz mi çöktü? “Mors’un bir yürek ağacının önünde yemin etmesini sağlamalısınız Majesteleri.”

Dev Katili Godry güldü. “Kuzeyli adamların ağaçlara taptığını unutmuşum.”

“Ne çeşit bir tanrı, üstüne köpeklerin işemesine izin verir?” diye sordu Farring’in yakın arkadaşı Clayton Suggs.

Jon, adamların söylediklerini duymazdan geldi. “Majesteleri, Umberlar sizin yanınızda olduklarını mı duyurdular?”

“Yarısı. Ve şu Kargayemi’nin bedelini ödemem şartıyla,” dedi Stannis rahatsız bir ses tonuyla. “Mance Rayder’ın kafatasını içki kupası olarak istiyor. Bolton’a katılmak üzere güneye giden kardeşi için de af talep ediyor, adama Fahişefelaketi diyorlarmış.”

Sör Godry bunu da komik buldu. “Kuzeyli adamların ne tuhaf isimleri var! Bu da bir fahişenin kafasını mı koparmış?”

Jon, Godry’ye sakince cevap verdi. “Öyle de diyebilirsiniz. Elli yıl önce Eski Şehir’de, onu soymaya çalışan bir fahişeyi öldürmüş.” Kulağa tuhaf geliyordu ama yaşlı Kırağı Umber en küçük oğlunda üstat nitelikleri olduğuna inanmıştı. Mors, gözünü oyan kargayla ilgili konuşmayı severdi fakat Hother’ın hikâyesi fısıltılarla anlatılırdı... zira Hother’ın deştiği fahişe, bir erkekti. “Diğer lordlar da Bolton’a mı biat ettiler?”

Kırmızı rahibe, krala yanaştı. “Ahşap duvarları ve ahşap yolları olan bir kasaba gördüm, adamlarla doluydu. Duvarların üzerinde sancaklar dalgalanıyordu: Bir fare, bir savaş baltası, üç çam ağacı, bir tacın altında çapraz hâlde duran uzunbaltalar ve alevli gözleri olan bir at başı.”

“Hoornwood, Cerwyn, Tallhart, Ryswell ve Dustin,” diye açıkladı Sör Clayton Suggs. “Vatan hainleri, hepsi. Lannisterlar’ın süs köpekleri.”

“Ryswelller ve Dustinler, Bolton Hanedanı’na evlilik yoluyla bağlılar,” diye bilgi verdi Jon. “Diğerleri, savaşta lordlarını kaybettiler. Onları şimdi kimin yönettiğini bilmiyorum. Bununla birlikte, Kargayemi bir süs köpeği değildir. Majesteleri onun şartlarını kabul ederse akıllıca davranmış olur.”

Stannis dişlerini gıcırdattı. “Kargayemi, Umber’ın hiçbir dava için Umber’la dövüşmeyeceğini söylüyor.”

Jon şaşırmamıştı. “Eğer iş kılıçlara gelirse, Hother’ın sancağının nerede dalgalandığına bakın ve Mors’u sıranın diğer ucuna koyun.”

Dev Katili aynı fikirde değildi. “Majesteleri’nin zayıf görünmesine sebep olacaksın. Ben, gücümüzü gösterelim, derim. Son Ocak’ı yakıp yıkalım ve Kargayemi’nin mızrağa geçirilmiş başıyla savaş meydanına gidelim. Yarım sadakat sunabileceğini sanan bir sonraki lord için iyi bir ders olur bu.”

“Eğer kuzeydeki bütün ellerin size karşı kalkmasını istiyorsanız, iyi bir plan. Yarım hiçten iyidir. Umberlar Boltonlar’ı sevmez. Eğer Fahişefelaketi, Piç’e katıldıysa, bunun tek sebebi Lannisterlar’ın İri Jon’u esir olarak tutmasıdır.”

“Bu onun bahanesi, gerekçesi değil,” dedi Sör Godry. “Eğer yeğen zincire vurulu bir hâlde ölürse, amcalar onun arazilerini ve lordluk unvanını alabilirler.”

“İri Jon’un hem oğulları hem de kızları var. Kuzeyde, bir adamın çocukları, amcalarından önce gelir sör.”

“Çocuklar ölmediği takdirde. Ölü çocuklar her yerde sonuncudur.”

“Bunu Mors Umber’ın duyabileceği bir yerde söyleyin ve ölüm hakkında bilmek istediğinizden daha fazla şey öğrenin Sör Godry.”

“Ben bir devi katlettim evlat. Kalkanının üstüne pire resmi çizen pireli bir kuzeyliden neden korkayım?”

“Dev kaçıyordu. Mors kaçmayacak.”

İri şövalye kızardı. “Kralın çalışma odasında cüretkâr bir dilin var çocuk. Avluda başka bir şarkı söylüyorsun.”

“Ah, kes şunu Godry,” dedi Sör Justin Massey. Gevşek kollu ve bacaklı, sarı saçlı, her an gülümsemeye hazır, şişmanca bir şövalyeydi. Yanlış yol şövalyelerinden biriydi. “Ne kadar büyük bir kılıcın olduğunu hepimiz biliyoruz.

Onu bir kez daha yüzümüze sallamana gerek yok.”

“Burada sallanan tek şey, senin dilin Massey.”

“Sessiz olun,” diye çıkıştı Stannis. “Lord Kar, bana kulak ver. Burada, yabanılların Sur’a tekrar saldıracak kadar aptal olması umuduyla oyalandım. Bu arzumu yerine getirmediklerine göre, diğer düşmanlarımla ilgilenme vaktim geldi.”

“Anlıyorum.” Jon’un ses tonu ihtiyatlıydı. *Benden ne istiyor*? “Lord Bolton’a ya da onun oğluna karşı sevgi beslemiyorum ama Gece Nöbetçileri onlara karşı silah kuşanamaz. Yeminlerimiz...” ‘Yeminleriniz hakkında her şeyi biliyorum. Namusunu kendine sakla Lord Kar, sen olmadan da yeterince kuvvete sahibim. Dehşet Kalesi’nin üstüne yürümek niyetindeyim.” Stannis, Jon’un yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördüğünde gülümsedi. “Şaşırdın mı? Güzel. Kar’ı şaşırtan bir şey, başka birini de şaşırtabilir. Bolton Piçi, Hothor Umber’ı da yanma alarak güneye gitti. Mors Umber ve Arnolf Karstark bu konuda aynı fikirdeler. Bunun tek anlamı, Moat Cailin’e düzenlenecek bir saldırı olabilir. Bolton Piçi, lord babasının kuzeye dönüş yolunu açmak istiyor, benim yabanıllarla meşgul olduğumu ve onu rahatsız etmeyeceğimi düşünüyor olmalı. Bu çok iyi. Çocuk bana boğazını gösterdi. O boğazı keseceğim. Roose Bolton kuzeyi tekrar kazanabilir ama kazandığında, kalesinin, sürülerinin ve hasadının bana ait olduğunu öğrenecek. Eğer Dehşet Kalesi’ni gafil avlayarak alırsam...” “Alamazsınız,” dedi Jon.

Bir arı kovanına çomak sokmuştu sanki. Kraliçenin adamlarından biri güldü, biri tükürdü, biri bir küfür mırıldandı ve diğerleri aynı anda konuşmaya başladı. “Bu çocuğun damarlarında süt akıyor,” dedi Dev Katili Sör Godry. Lord Sweet, “Bir korkak, her yaprağın arkasında bir haydut görür,” dedi öfkeyle.

Stannis sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Ne demek istediğini açıkla.”

Nereden başlasam? Jon haritaya gitti. Kıvrılmasını engellemek için parşömenin köşelerine mumlar koyulmuştu. Bir ılık mum parmağı Fok Körfezi boyunca ağır ağır akıyordu. “Dehşet Kalesi’ne varmak için Kral Yolu’ndan aşağı gidip Son Nehir’i geçmeli, güneybatıya dönmeli ve Yalnız Tepeler’i aşmalısınız Majesteleri.” Jon gösterdi. “Bunlar Umber arazileri. Umberlar bu arazilerdeki her ağacı ve her kayayı tanır. Kral Yolu yüzlerce fersah boyunca Umberlar’ın batı hudutlarında akar. Şartlarını kabul edip onu kendi davanıza katmadığınız takdirde, Mors ordunuzu küçük parçalara ayırır.”

“Çok güzel. Bu yolu kullandığımı farz edelim.”

“Bu yol sizi Dehşet Kalesi’ne götürür,” dedi Jon. “Lâkin ordunuz bir kuzgundan ya da bir sıra uyarı ateşinden daha hızlı hareket edemezse, kale

gelişinizi haber alır. İlerleyişinizi kesmek ve sizi Sur'dan o kadar uzakta, düşmanlarla çevrelenmiş bir hâlde, yiyeceksiz ve barınaksız bırakmak Ramsay Bolton için kolay bir iş olur."

"Eğer Moat Cailin'deki kuşatmayı terk ederse."

"Moat Cailin, siz daha Dehşet Kalesi'ne varmadan düşer. Lord Roose kuvvetini Ramsay'in kuvvetiyle birleştirdiğinde, sizin bir adamınıza karşı onların beş adamı olacak."

"Ağabeyim çok daha kötü şartlar altında mücadeleler kazandı." "Moat Cailin'in çabucak düşeceğini farz ediyorsun Kar," diye itiraz etti Justin Massey, "ama demiradamlar yiğit savaşçılardır. Ayrıca, Moat'un daha önce hiç ele geçirilmediğini duydum."

"*Güneyden* geçirilmedi. Moat Cailin'deki küçük bir garnizon, yol ağzından gelen herhangi bir orduyu kırıp geçirebilir fakat harabeler, kuzeyden ve doğudan gelenlere karşı savunmasızdır." Jon tekrar Stannis'e döndü. "Efendimiz, bu cüretkâr bir saldırı ama tehlike..." *Gece Nöbetçileri taraf tutmaz. Baratheon ve Bolton benim için aynı şey olmalı.* "Eğer Roose Bolton sizi ana kuvvetiyle birlikte kendi duvarlarının altında yakalarsa, bu hepinizin sonu olur." "Tehlike, savaşın bir parçasıdır," dedi Sör Richard Horpe. Takımının göğsünde, kül ve kemik rengi zeminde üç ölüm pervanesi gösteren bir arma taşıyan, ince uzun, harap suratlı bir şövalyeydi. "Her mücadele kumardır Kar. Hiçbir şey yapmayan oturan adam da tehlikededir."

"Tehlikeler ve tehlikeler var Sör Richard. Bu... çok fazla, çok erken, çok uzak. Dehşet Kalesi'ni biliyorum. Bütünüyle taştan inşa edilmiş sağlam bir kaledir, kalın duvarları ve muazzam kuleleri vardır. Kışın yaklaşmasıyla birlikte, kalenin yiyecek stoğunun da sağlamlaştırıldığını göreceksiniz. Bolton Hanedanı asırlarca önce Kuzey Kralı'na karşı ayaklandı ve Harlon Stark, Dehşet Kalesi'ni kuşattı. Kaledekileri açlık yüzünden dışarı çıkmaya mecbur etmek tam iki yılını aldı. Dehşet Kalesi'ni ele geçirmeye dair bir umudunuz olmasını istiyorsanız, kuşatma makinelerine, kulelere ve koçbaşlarına ihtiyaç duyacaksanız Majesteleri."

"Gerekirse kuşatma kuleleri inşa edilebilir," dedi Stannis. "Koçbaşlarına ihtiyaç duyulursa, koçbaşları yapmak için ağaçlar kesilebilir. Arnolf Stark, Dehşet Kalesi'nde elliden az adam kaldığını yazmış, yarısı hizmetkâr. Zayıfça tutulan sağlam bir kale, zayıftır."

"Kalenin içindeki elli adam, dışındaki beş yüz adama bedeldir."

"Bu, adamların kim olduğuna bağlı," dedi Richard Horpe. "Kalenin içindekiler, ihtiyarlar ve yeşil oğlanlar olacak. Şu piçin savaşa uygun bulmadığı

adamlar. Bizim adamlarımız Karasu'da kanadılar ve sınandılar, üstelik şövalyeler tarafından komuta ediliyorlar."

"Yabanılların arasına nasıl daldığımızı gördün." Sör Justin, alnındaki bir tutam sarı saçı geri itti. "Karstarklar, Dehşet Kalesi'nde bize katılacaklarına dair yemin ettiler. Yabanıllarımız da var. Dövüş yaşına gelmiş üç yüz adam. Onlar kapıdan geçerken Lord Hanvood sayım yaptı. Yabanılların kadınları da dövüşüyor." Stannis, Sör Justin'e tatsız bir bakış attı. "Benim için dövüşmesinler sör. Arkamda ağlayan dullar istemiyorum. Kadınlar burada kalacak; yaşlılar, yaralılar ve çocuklarla birlikte. Kocalarının ve babalarının sadakati için rehine olarak hizmet verecekler. Yabanıl adamlar benim öncü kuvvetimi oluşturacaklar. Onları Magnar komuta edecek. Kendi şefleri çavuş olarak görev yapacak. Lâkin ilk olarak, onları silahlandırmalıyız."

Silahhanemi yağmalamaya niyetli, diye fark etti Jon. *Yiyecek ve giyecek, araziler ve kaleler, şimdi de silahlar. Beni her gün daha derinlere çekiyor.* Kelimeler kılıç olamayabilirdi ama kılıçlar kılıçtı. "Üç yüz mızrak bulabilirim," dedi gönülsüzce. "Eğer eski, çentikli ve paslı olmasına aldırmazsanız miğfer de bulabilirim."

"Zırh?" diye sordu Magnar. "Göğüs kalkanı, örgü zırh?" "Donal Noye öldüğünde zırh ustamızı kaybettik." Jon gerisini söylemedi. *Yabanıllara zırh ver ve diyar için iki kat tehlikeli olsunlar.*

"Kaynatılmış deri yeterli olur," dedi Sör Godry. "Mücadelenin tadını aldığımızda, hayatta kalanlar, ölüleri yağmalayabilir."

O *kadar uzun yaşamayı başaran birkaç adam.* Eğer Stannis yabanılları öncü kuvvete yerleştirirse, adamların çoğu çabucak zail olurdu. "Mance Rayder'ın kafatasından içki içmek Mors Umber'a keyif verebilir ama arazisinden geçen yabanıllar görmek vermez. Özgür insanlar Umberlar'ı Günlerin Şafağı'ndan beri yağmalıyorlar; altın, koyun ve kadın için Fok Körfezi'ni geçiyorlar. Kaçırılanlardan biri Kargayemi'nin *kızıydı.* Majesteleri, yabanılları burada bırakın. Onları almak, babamın sancak beylerini sizin aleyhinize döndürmekten başka bir işe yaramaz."

"Babanın sancak beyleri benim davamı her hâlükârda desteklemiyorlar. Sanırım beni... sen bana ne demiştin Lord Kar? Ölüme mahkûm bir başka taht talibi olarak görüyorlar." Stannis haritaya baktı. Uzunca bir zaman, odadaki tek ses, kralın diş gıcırtılarıydı. "Beni yalnız bırakın. Hepiniz. Lord Kar, sen kal."

Bu kaba azat ediliş, Justin Massey'yi memnun etmedi ama adamın gülümseyip odadan çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Horpe, Jon'a ölçülü bir bakış attıktan sonra Massey'yi takip etti. Clayton Suggs kupasını boşalttı ve

Hanvood Fell'e genç adamı güldüren bir şeyler söyledi. Kurduğu cümlenin içinde çocuk vardı. Suggs, yükselmeyi başarmış vasıfsız bir şövalyeydi, güçlü olduğu kadar kabaydı. Odadan ayrılan son adam Çıngıraklı'ydı. Kapıda durup Jon'a doğru alaycı bir reverans yaptı, bir ağız dolusu kahverengi, kırık dişin arasından gülümsedi.

Hepiniz ifadesi, Leydi Melisandre'yi kapsıyormuş gibi görünmüyordu. *Kralın kırmızı gölgesi.* Stannis, Devan'dan biraz daha limonlu su istedi. Kupası doldurulduğunda suyunu içti ve "Horpe ve Massey babanın makamına talipler," dedi. "Massey yabanıl prensesi de istiyor. Bir zamanlar ağabeyim Robert'ın yaverliğini yapmıştı, onun kadın etine olan düşkünlüğünü de kapmış. Eğer ben emredersem, Horpe, Val'le evlenir ama onun asıl şehvet duyduğu şey mücadeledir. Yaverken beyaz pelerin düşleri kuruyordu ama Cersei onun aleyhine konuştu ve Robert onu görmezden geldi. Belki de haklıydı. Sör Richard öldürmeyi ziyadesiyle seviyor. Hangisini Kışyarı Lordu yapardın Kar? Gülümseyeni mi, katili mi?"

"Kışyarı, kardeşim Sansa'ya ait," dedi Jon.

"Leydi Lannister ve onun mirasıyla ilgili duymam gereken her şeyi duydum." Kral, elindeki su kupasını kenara bıraktı. "*Sen* bana kuzeyi getirebilirdin. Babanın sancak beyleri Lord Eddard'ın oğluna koşarak gelirdi. Lord-Bir-Ata-Oturamayacak-Kadar-Şişko bile. Beyaz Liman benim için tedarik kaynağı ve gerektiğinde çekilebileceğim güvenli bir üs olurdu. Aptallığını telafi etmek için çok geç kalmış sayılmazsın Kar. Diz çök, piç kılıcını bana ada ve ayağa Kışyarı Lordu Jon Stark ve Kuzey Muhafızı olarak kalk."

Bunu bana kaç kez daha söyletecek? "Benim kılıcım Gece Nöbetçilerine yeminli."

Stannis iğrenmiş gibi görünüyordu. "Baban da inatçı bir adamdı. Buna, *onur,* derdi. Pekâlâ, Lord Eddard'ın da acı bir şekilde öğrendiği gibi, onurun bedeli vardır. Eğer senin için bir nebze teselli olacaksa, Horpe ve Massey hayal kırıklığına yazgılı. Kışyarı'nı Arnolf Karstark'a bağışlamak niyetindeyim. İyi bir kuzeyli adam."

"Kuzeyli bir adam." *Bir Karstark, bir Bolton'dan ya da bir Greyjoy'dan iyidir,* dedi Jon kendine ama bu düşünce onu teselli etmedi. "Karstarklar, kardeşimi düşmanlarının ortasında yalnız bıraktılar."

"Kardeşin, Lord Karstark'ın kafasını aldıktan sonra. Arnolf binlerce fersah uzaktaydı. Onda Stark kanı var. Kışyarı'nın kanı."

"Kuzeyin diğer hanedanlarının yarısında olduğundan fazla değil."

"O diğer hanedanlar bana biat etmediler."

“Arnold Karstark çarpık sırtlı, yaşlı bir adam. Üstelik gençliğinde bile Lord Rickard gibi bir savaşçı değildi. Mücadelenin sertliği onu öldürür.”

“Varisleri var,” dedi Stannis. “İki oğul, altı torun, birkaç kız. Eğer Robert’ın meşru oğulları olsaydı, ölenlerin çoğu hâlâ yaşıyor olurdu.”

“Mors Kargayemi’ni seçerseniz daha iyi olur Majesteleri.” “Dehşet Kalesi bunun kanıtı olacak.”

“Yani bu saldırıyı gerçekleştirmeye kararlısınız?”

“Büyük Lord Kar’ın tavsiyelerine rağmen mi? Evet. Horpe ve Massey hırslı olabilirler ama haksız değiller. Lord Bolton’ın yıldızı parlar ve benimki solarken burada böyle tembelce oturamam. Saldırmalıyım ve kuzeye hâlâ korkulacak bir adam olduğumu göstermeliyim.”

“Leydi Melisandre’nin alevlerde gördüğü sancakların arasında Manderly’nin balıkadamı yoktu,” dedi Jon. “Eğer Beyaz Liman’a ve Lord Wyman’ın şövalyelerine sahip olsaydınız...”

“*Eğer,* aptallar için üretilmiş bir kelimedir. Davos’tan haber alamadık. Beyaz Liman’a hiç varamamış bile olabilir. Arnolf Karstark, Dar Deniz’de şiddetli fırtınalar olduğunu yazmış. Böyle de olsa, ne yas tutmak ne de Lord-Çok-Şişman’ın keyfini beklemek için vaktim var. Beyaz Liman’ı kaybettiğimi düşünmeliyim. Yanımda bir Kışyarı oğlu olmadan, kuzeyi sadece savaşarak kazanmayı umabilirim. Bu durum, ağabeyimin kitabından bir sayfa çalmamı gerektiriyor. Robert bir tek kitap okumamıştır gerçi. Düşmanlarıma ölümcül bir darbe indirmeliyim; onlar tepelerine bindiğimi bile fark etmeden.”

Jon, ettiği bütün sözlerin heba olduğunu fark etti. Stannis ya Dehşet Kalesi’ni alacaktı ya da almaya çalışırken ölecekti. *Gece Nöbetçileri taraf tutmaz,* dedi bir ses, ama bir diğeri cevap verdi, *Stannis diyar için savaşıyor, demiradamlar ise köle ve yağma için.* “Majesteleri, nerede daha fazla adam bulacağınızı biliyorum. Bana yabanılları verin, adamları nerede ve nasıl bulacağınızı memnuniyetle söyleyeyim.”

“Sana Çıngıraklı’yı verdim. Onunla yetin.”

“Ben hepsini istiyorum.”

“Yeminli Kardeşlerinden bazıları senin de yarı yabanıl olduğuna inanmamı istiyor. Bu doğru mu?”

‘Yabanıllar sizin için sadece ok hedefi. Ben onları Sur’un üstünde daha verimli bir şekilde kullanabilirim. Bana dilediğim gibi faydalanmam için yabanılları verin ve size zaferi nerede bulacağınızı göstereyim... adamları da.”

Stannis ensesini ovuşturdu. “Ringa balığı satan bir kocakarı gibi pazarlık ediyorsun Lord Kar. Ned Stark seni bir balıkçı kadından mı peydahladı? Kaç

adam?”

“İki bin. Uç de olabilir.”

“Üç *bin'?* Bunlar ne çeşit adamlar?”

“Gururlu. Yoksul. Onurları söz konusu olduğunda huysuzlar ama amansız savaşçılar.”

“Bu bir piç hilesi olmasa iyi olur. Üç yüz savaşçıyı üç bin savaşçıyla mı takas edeceğim? Evet, ederim. Büsbütün aptal değilim. Eğer prensesi de burada bırakırsam, ona göz kulak olacağına dair söz verir misin?”

O *bir prenses değil.* “Nasıl isterseniz Majesteleri.”

“Seni bir ağacın önünde yemin etmeye zorlamam gerekir mi?” “Hayır.” *Bu bir şaka mıydı?* Konu Stannis olunca ayırt etmek zordu.

“Öyleyse anlaştık. Pekâlâ, nerede şu adamlar?”

“Onları burada bulacaksınız.” Jon, yanık elini haritanın üstünde açtı, Kral Yolu’nun batısını ve Lütuf un güneyini gösterdi.

“Şu dağlar mı?” Stannis kuşkuluydu. “Oralarda işaretlenmiş bir kale göremiyorum. Yol, kasaba ya da köy göremiyorum.” “Babamın eskiden sık sık söylediği gibi; harita, arazinin kendisi değildir. Yüksek vadilerde ve dağ çayırlarında binlerce yıldır insanlar yaşar. Kabile şefleri tarafından yönetilirler. Onlar için önemsiz lordlar diyebilirsiniz ama onlar kendi aralarında bu çeşit unvanlar kullanmazlar. Kabile müdafileri çift elli büyük kılıçlarla dövüşür. Sıradan adamlar birbirlerine sapanlarla ya da dağ dişbudağından yapılmış çomaklarla saldırır. Kavgacı bir halk olduklarını söylemem gerek. Birbirleriyle dövüşmedikleri zamanlarda sürüleriyle ilgilenirler, Buz Koyu’nda balık tutarlar ve görebileceğiniz en dayanıklı binekleri yetiştirirler.”

“Ve benim için savaşacaklarına inanıyorsun?”

“Eğer rica ederseniz.”

“Bana borçlu olunan bir şey için neden yalvarayım?”

“*Rica edin* dedim, *yalvarın* demedim.” Jon elini geri çekti. “Mesaj göndermek işe yaramaz. Onlara bizzat gitmeniz gerek Majesteleri. Ekmeklerini ve tuzlarını yiyin, biralarını için, gaydacılarını dinleyin, kızlarının güzelliğini ve oğullarının cesaretini övün, böylece onların kılıçlarını kazanırsınız. Kabileler, Torrhen Stark’ın diz çöküşünden bu yana bir kral görmediler. Gidişiniz onları onurlandırır. Onlara sizin için dövüşmelerini *emrederseniz,* birbirlerine bakarlar ve ‘Kim bu adam? Benim kralım değil,’ derler.”

“Kaç kabileden bahsediyorsun?”

“İrili ufaklı kırk kabile. Flint, Wull, Norrey, Liddle... Eski Flint’i ve Büyük Kova’yı kazanın, gerisi gelir.”

“Büyük Kora?”

“Wull. Dağlardaki en büyük göbek ve en fazla adam ondadır. Wulllar Buz Koyu’nda balık tutarlar. Küçük çocukları, uslu durmazlarsa demiradamlar tarafından kaçırılacaklarını söyleyerek korkuturlar. Bununla birlikte, onlara ulaşmak için Norrey arazilerinden geçmek zorundasınız Majesteleri. Lütuf a çok yakın yaşarlar ve Nöbet’in her daim iyi dostları olmuşlardır. Size rehberler verebilirim.”

“Verebilir misin?” Stannis çok az şeyi gözden kaçırıyordu. “Yoksa verecek misin?”

“Vereceğim. Onlara ihtiyacınız olacak. Sağlam ayaklı küçük atlara da ihtiyacınız olacak. Dağlara çıkan yollar, keçi patikalarından biraz daha geniştir.”

“Keçi patikaları?” Kralın gözleri kısıldı. “Ben hızlı hareket etmekten bahsediyorum ve sen vaktimi *keçi patikalarıyla* mı harcıyorsun?”

“Genç Ejderha, Dorne’u fethettiğinde, Kemik Yolu’ndaki Dorne gözcü kulelerini atlatmak için bir keçi patikası kullandı.” “Hikâyeyi ben de biliyorum ama Dareon o aşırı kibirli kitabında bu hikâyeyi abartarak anlattı. O savaşı gemiler kazandı, keçi patikaları değil. Dorne’un ana kuvveti Prens Geçidi’nde çatışırken, Meşe Yumruk, Kalaslı Kasaba’yı dağıttı ve Yeşil Kan’ın yarısına kadar çıktı,” Stannis parmaklarını haritaya vurdu. “Şu dağ lordları, geçişime engel olmayacaklar mı?”

“Sadece ziyafetlerle. Her biri, misafirperverliğiyle bir öncekini geçmek isteyecek. Lord babam, kabileleri ziyaret ederken yediği yemeklerin olağanüstü olduğunu söylerdi.”

“Uç bin adam için biraz yulaf lapasına ve gaydalara katlanabilirim sanırım,” dedi kral, ama ses tonu bu kadarına bile gönülsüz olduğunu söylüyordu.

Jon, Melisandre’ye döndü. “Leydim, haklı bir uyarım var. Eski tanrılar o dağlarda güçlüdür. Kabile adamları, tanrılarına hakaret edilmesine izin vermezler.”

Melisandre eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Endişe etme Jon Kar, dağ vahşilerini ve onların karanlık tanrılarını rahatsız etmeyeceğim. Benim yerim, senin ve cesur kardeşlerinin yanı.” Bu, Jon Kar’ın istediği son şeydi ama Jon itiraz edemeden önce kral konuştu. “Eğer Dehşet Kalesi’nin üstüne değilse, bu adamları nereye götürmemi istiyorsun?”

Jon haritaya baktı. “Derinorman Kalesi’ne.” Parmağıyla kaleyi gösterdi, “Eğer Bolton, demiradamlarla dövüşmek niyetindeyse siz de aynı şeyi yapmalısınız. Derinorman höyükten ve avludan ibaret bir kaledir, ormanın ortasında durur, gizlice yaklaşması kolaydır. Toprak siperlerle ve kazıklı çitlerle

korunan *ahşap* bir kaledir. Dağların arasında ilerlemek zaman alır, bunu kabul ediyorum ama ordunuz neredeyse Derinorman'ın kapısına kadar hiç görünmeden hareket edebilir."

Stannis çenesini ovuşturdu. "Balon Greyjoy ilk kez ayaklandığında, demiradamları denizde, yani en amansız oldukları yerde yendim. Karada, gafil avlayarak... evet. Yabanıllara ve Sur'un

Ötesindeki Kral'a karşı zafer kazandım. Eğer demiradamları da ezebilirsem, kuzey tekrar bir kralı olduğunu bilir."

Benim de bin yabandım olur, diye düşündü Jon, *bu sayının yansını bile besleyecek hâlim yokken.*

TYRION

Utangaç Bakire, yabancı bir koridorda yolunu bulmaya çalışan kör bir adam misali sislerin arasında yol alıyordu.

Rahibe Lemore dua ediyordu. Sis, kadının sesini boğuyor, küçültüyor, fısıltıya çeviriyordu. Griff güvertede volta atıyordu, adamın kurt derisi yeleğinin altındaki örgü zırh hafifçe şıngırdıyordu. Griff zaman zaman kılıcına dokunuyordu, silahın hâlâ orada durduğundan emin olmak istermiş gibi. Rolly Duckfield sancak sırığını itiyordu, Yandry iskeledeydi. Dümen yekesinde Ysilla vardı.

"Buradan hoşlanmadım," diye mırıldandı YarıUstat Haldon.

"Azıcık sisten korkuyor musun?" diye dalga geçti Tyrion ama gerçekten çok fazla sis vardı. Genç Griff, tekneyi sisin içinden çıkan tehlikelerden uzaklaştırmak için üçüncü bir sırıkla *Utangaç Bakire'nin* pruvasındaydı. Başta ve kıçta fenerler yanıyordu ama pus o kadar yoğundu ki, teknenin ortasında oturan cüce, önünde yüzen ve onu arkadan takip eden ışıklardan başka bir şey göremiyordu. Cücenin görevi maltızla ilgilenmek ve ateşin sönmediğinden emin olmaktı.

"Bu sıradan bir sis değil Hugor Tepe," dedi Ysilla. "Büyü kokuyor. Bir burnun olsa sen de anlardın. Burada pek çok seyyah kayboldu. Sırıklı tekneler, korsanlar ve büyük nehir kadırgaları da. Sislerin arasında ümitsizce dolaşırlar, açlıktan ya da çılgınlıktan ölene kadar asla bulamayacakları bir güneş ararlar. Burada, havada huzursuz hayaletler ve suyun altında işkence görmüş ruhlar vardır."

"Şimdi de var," dedi Tyrion. Sancakta, gemiyi devirecek kadar büyük bir el bulanık sulardan çıkıyordu. Suyun yüzeyinde sadece iki parmak ucu vardı ama *Utangaç Bakire* ilerledikçe, Tyrion suyun altındaki eli ve yukarı bakan solgun yüzü de görebiliyordu. Ses tonu rahattı fakat Tyrion huzursuzdu. Burası kötü bir yerdi, umutsuzluk ve ölüm kokuyordu. *Ysilla haklı. Bu sis doğal değil.* Sularda pis bir şey büyüyor ve havada iltihaplanıyordu. *Taş adamların çıldırması şaşırtıcı değil.*

“Dalga geçmemelisin,” diye uyardı Ysilla. “Fısıldayan ölüler, sıcak ve hızlı şeylerden nefret ederler. Onlara katılacak ruhlar arayıp dururlar.”

“Benim boyutlarımda bir kefenleri olduğundan şüpheliyim,” dedi cüce. Bir maşayla kömürleri karıştırdı.

“Taş adamları asıl etkileyen şey nefret değil, açlıktır.” YarıÜstat Haldon, ağzının ve burnunun üstüne sesini boğan sarı bir kaşkol sarmıştı. “Bu sislerin içinde, aklı başında bir adamın yemek isteyeceği hiçbir şey büyümez. Volantis’in troykası, senede üç kez, nehrin yukarısına erzak dolu bir kadırga gönderir ama merhamet gemisi her zaman geç gelir ve bazen yiyecekten çok ağız getirir.”

“Nehirde balık olmalı,” dedi Genç Griff.

“Bu sulardan çıkan hiçbir balığı yemem,” dedi Ysilla. “Yemem.”

“Sisi de solumazsak iyi ederiz,” dedi Haldon. “Garin’in Laneti etrafımızı sardı.”

Sisi solumamanın en iyi yolu, soluk almamak. “Garin’in Laneti sadece gri hastalık,” dedi Tyrion. Lanet genellikle çocuklarda görülürdü, bilhassa nemli ve soğuk iklimlerde. Hastalığa maruz kalmış deri sertleşir, kireçleşir ve çatlardı. Tyrion, gri hastalığın ilerlemesinin limonla, hardal lapalarıyla ve kaynar sıcaklıktaki banyolarla (üstatlar söylerdi) ya da duayla, kurbanla ve oruç tutmakla (rahipler ısrar ederdi) durdurulabileceğini okumuştu. Hastalık, genç kurbanlarını şekilsiz fakat sağ bırakarak geçerdi. Hem üstatlar hem de rahipler, gri hastalıkla işaretlenmiş çocukların, aynı rahatsızlığın daha az rastlanır ölümcül türünden ve hastalığın cevval kuzeni olan gri vebadan asla etkilenmeyeceğini söylerlerdi. “Suçlunun nem olduğu söylenir,” dedi Tyrion. “Havadaki kirli mizah anlayışı. Lanetler değil.”

“Fatihler de inanmadı Hugor,” dedi Ysilla. “Volantisli ve Valyrialı adamlar, Garin’i altın bir kafesin içinde astılar. Anne’sine adamları yok etmesi için yalvaran Garin’le alay ettiler. Ama gece olduğunda, su yükseldi ve adamları boğdu. Adamlar o günden bu güne dek asla huzur bulamadılar. Hâlâ suyun altındalar; bir zamanlar ateş lordları olan adamlar. Soluklan derinliklerden yukarı çıkıyor ve bu sisi oluşturuyor. Derileri, kalpleri gibi taşlaştı.” Tyrion’ın burun kökü amansızca kaşınıyordu. Tyrion kaşıdı. *Yaşlı kadın haklı olabilir. Burası iyi bir yer değil. Kendimi yine o tuvalet odasında babamın ölümünü izliyormuş gibi hissediyorum.* Derisi ve kemikleri taşa dönüşürken günlerini bu gri çorbanın içinde harcasaydı Tyrion da çıldırabilirdi.

Genç Griff, Tyrion’ın endişelerini paylaşıyormuş gibi görünmüyordu. “Bırak da bizi rahatsız etmeyi denesinler, onlara neden yaratıldığımızı gösteririz.”

“Bizler Anne ve Baha’nın suretinde, kandan ve kemikten yaratıldık,” dedi Rahibe Lemore. “Aşırı mağrur olup böbürlenmelerde bulunma, yalvarırım. Kibir, ölümcül bir günahtır. Taş adamlar da kibirliydi ve Kefenli Lord en kibirli olanlarıydı.”

Kor halindeki kömürlerden yükselen ısı Tyrion’ın yüzünü kızarttı. “Bir Kefenli Lord var mı yoksa bu sadece bir hikâye mi?” “Kefenli Lord, Garin’in zamanından beri bu sislere hükmeder,” dedi Yandry. “Bazıları onun bizzat Garin olduğunu söyler, ıslak mezarından kalkmış Garin.”

“Ölüler mezarlarından kalkmazlar,” dedi YarıUstat Haldon. “Ve hiç kimse bin yıl yaşamaz. Evet, bir Kefenli Lord var. Şimdiye kadar kırk Kefenli Lord oldu. Biri ölüyor ve diğeri onun yerini alıyor. Şu anki lord, Rhoyne’un Yaz Denizi’nden daha bereketli olduğuna inanan, Şahmeran Adaları’ndan gelen bir korsan.” “Evet, bunu ben de duydum,” dedi Ördek, “ama daha çok sevdiğim bir başka hikâye var. O hikâye, Kefenli Lord’un diğer taş adamlar gibi olmadığını söylüyor. Kefenli Lord hayatına bir heykel olarak başlamış, sonra sislerin içinden gri bir kadın gelmiş ve buz kadar soğuk dudaklarıyla lordu öpmüş.”

“Yeter,” dedi Griff. “Sessiz olun, hepiniz.”

Rahibe Lemore nefesini tuttu, “O *da neydi?”*

“Nerede?” Tyrion sisten başka bir şey görmüyordu.

“Bir şey hareket etti. Suyun dalgalandığını gördüm.”

“Bir kaplumbağa,” dedi prens neşeyle. “Büyük bir kemikparçalayan. Hepsi bu.” Sırığını öne uzattı ve tekneyi yeşil muazzam obeliskten uzaklaştırdı.

Nemli soğuk sis teknedekilere yapışmıştı. Yandry ve Ördek, sırıklarını pruvadan kıça doğru ağır ağır hareket ettirirken, griliğin içinden batık bir tapmak yükseldi. Çamurdan çıkıp yukarı tırmanan ve sivri bir şekilde havada son bulan mermer basamakları geçtiler. İleride belli belirsiz görülen başka şekiller de vardı: Yıkık kule tepeleri, başsız heykeller, tekneden daha büyük kökleri olan ağaçlar.

“Nehirdeki en güzel ve en zengin şehir buydu/’ dedi Yandry. “Chroyane, festival şehri.”

Fazla zengin, diye düşündü Tyrion, *fazla güzel. Ejderhaları cezbetmek asla iyi bir fikir değildir.* Teknenin etrafı batık şehirle çevriliydi. Yarı görülür bir şekil yukarıda kanat çırptı, derimsi beyaz kanatlar sisi dövdü. Cüce, daha iyi görebilmek için başını çevirdi ama havadaki şey göründüğü kadar ani bir şekilde ortadan kayboldu.

Çok vakit geçmeden görüntüye başka bir ışık girdi. “Tekne,” diye bağırdı bir ses nehrin karşısından. “Kimsin?”

“Utangaç Bakire,” diye geri bağırdı Yandry.

“Kral Balıkçısı. Yukarı mı, aşağı mı?”

“Aşağı. Postlar, bal, bira ve mum.”

‘Yukarı. Bıçaklar, iğneler, keten ve baharatlı şarap.” “Volantis’ten ne havadisler var?” diye seslendi Yandry.

“Savaş,” diye karşılık verdi diğer ses.

“Nerede?” diye bağırdı Griff. “Ne zaman?”

‘Yıl döndüğünde,” diye cevap geldi. “Nyessos ile Malaquo el ele yürüyor ve filler, şeritler gösteriyor.” Diğer tekne uzaklaşırken sesler hafifledi. *Utangaç Bakire’*dekiler uzaklaşan teknenin ışıklarının küçülüp kayboluşunu izledi.

“Sisin içinde, göremediğimiz teknelere seslenmek akıllıca mı?” diye sordu Tyrion. ‘Ya korsan olsalardı?” Korsanlar konusunda şanslı sayılırlardı; gece vakti Hançer Gölü’nde görülmeden ve taciz edilmeden ilerliyorlardı. Bir keresinde Ördek, Yıkanmaz Urho’ya ait olduğunu iddia ettiği bir gemi gövdesi gördü. Bununla birlikte, *Utangaç Bakire* rüzgâra karşı yol alıyordu ve Urho eğer gerçekten Urho’ysa tekneyle hiç ilgilenmedi.

“Korsanlar Hüzünler’e girmez,” dedi Yandry.

“Şeritli filler?” diye mırıldandı Griff. “Bunun anlamı ne? Nyessos ve Malaquo? Illyrio, Troyka Nyessos’a, adamı sekiz kere satın alacak kadar ödeme yaptı.”

“Altınla mı yoksa peynirle mi?” diye dalga geçti Tyrion.

Griff öfkelendi. “Bir sonraki nüktenle sisi ortadan kaldıramayacaksan, lafını kendine sakla.”

Cüce az daha, *tamam baba,* diyecekti. *Sessiz olacağım. Teşekkür ederim.* Tyrion, bahsedilen Volantisliler’i tanımıyordu ama filler ve kaplanlar, ejderhalara karşı ortak bir dava oluşturmak için iyi sebeplere sahip olmalılardı. *Belki de peynir tüccarı durumu yanlış değerlendirdi. Bir adamı altınla satın alabilirsin ama sadece kan ve çelik o adamın sadık kalmasını sağlar.*

Küçük adam kömürleri tekrar çevirdi ve daha parlak yanmaları için üfledi. *Bundan nefret ediyorum, bu sisten nefret ediyorum, bu yerden nefret ediyorum ve Griff ten hiç hoşlanmıyorum.* Illyrio’nun malikânesinden topladığı zehirli mantarlar hâlâ cebindeydi ve Tyrion, ağrılı olduğu bazı günlerde, o mantarları Griff’in yemeğine atmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Sorun; Griff’in hemen hemen hiç yemek yememesiydi.

Ördek ve Yandry sırıklara abandılar. Ysilla dümen yekesine döndü. Genç Griff, *Utangaç Bakire'*yi, pencereleri kör ve siyah gözler gibi aşağı bakan yıkık bir kulenin uzağına itti. Teknenin yelkeni gevşek ve ağır bir biçimde aşağı sarkıyordu. Gövdenin altındaki su derinleşti, sonunda sırıklar dibe dokunamaz

oldu ama akıntı tekneyi aşağı doğru sürüklemeye devam etti, ta ki...

Tyrion'ın görebildiği tek şey, nehirden yükselen devasa bir şekildi; kamburlu ve uğursuz. Tyrion, gördüğü şeyin, ağaçlıklı bir adanın üstünde yükselen bir tepe ya da yosunlarla kaplanmış ve sis tarafından gizlenmiş büyük bir kaya olduğunu düşündü. Ama *Utangaç Bakire* yaklaşırken, nehirden çıkan şeyin hatları belirginleşti. Nehrin kenarında, çürümüş ve yosunlarla kaplanmış ahşap bir kale görülüyordu. Kalenin üzerinde ince kuleler şekilleniyordu, bazılarının tepesi kırık mızraklar gibi kopmuştu. Körce gökyüzüne saplanan çatısız kuleler bir görünüp bir kayboldu. Salonlar ve koridorlar teknenin önünden akarak geçti: Zarif payandalar, narin kemerler, oluklu sütunlar, teraslar ve kameriyeler.

Hepsi mahvolmuş, terk edilmiş, devrilmiş.

Gri yosunlar burada yoğundu, devrik taşlan büyük yığınlar hâlinde kaplıyor ve kulelerden aşağı sarkıyorlardı. Pencerelerden ve kapılardan içeri girip dışarı çıkıyor, kemerli geçitlerin üstünü sarıyor ve yüksek taş duvarlara tırmanıyorlardı. Sis, sarayın dörtte üçünü gizliyordu ama Tyrion'ın gördükleri, bu ada kalesinin bir zamanlar Kızıl Kale'den on kat büyük ve yüz kat güzel olduğunu anlamak için yeterliydi. Tyrion nerede olduğunu biliyordu. "Aşk Sarayı," diye fısıldadı.

"Bu Rhoynar ismiydi," dedi YarıUstat Haldon, "ama bu saray bin yıl boyunca Hüzün Sarayı'ydı."

Harabe yeterince hüzünlüydü ama bu harabenin bir zamanlar ne olduğunu bilmek burayı daha da hüzünlü hâle getiriyordu. *Bir zamanlar burada kahkahalar vardı,* diye düşündü Tyrion. Çiçeklerle ışıldayan bahçeler ve güneşte altın gibi pırıldayan fıskiyeler vardı. Bu basamaklar bir zamanlar âşıkların ayak sesleriyle çınlardı ve şu yıkık kubbenin altında kim bilir kaç evlilik öpücüklerle mühürlendi. Tyrion'ın düşünceleri Tysha'ya gitti. Tysha kısa bir zaman için Tyrion'ın leydi karısı olmuştu. O *Jaime'ydi,* diye düşündü Tyrion kederle. O *benim kendi kanımdı, benim güçlü ağabeyimdi. Ben küçükken bana oyuncaklar getirirdi; çemberler, bloklar ve ahşaptan oyulmuş bir aslan. Bana ilk midillimi verdi ve onu sürmeyi öğretti. Bana seni getirdiğini söylediğinde hiç şüphelenmedim. Neden şüphelenecektim ki? O Jaime'ydi ve sen de rol oynayan herhangi bir kızdın. En başından beri bundan korkuyordum, bana gülümsediğin ve eline dokunmama izin verdiğin andan itibaren.* Öz babam bile beni sevememişti. Eğer altın için değilse, sen neden sevecektin?

Tyrion, sisin uzun ve gri parmaklarının arasından, iyice gerilmiş bir arbaletin pes ve titrek vızıltısını, karnı bir ok tarafından delinirken Lord

Tywin’in boğazından yükselen hırıltıyı ve ölmek için yere yığılan adamın poposunun çıkardığı şaplak sesini tekrar duydu. “Fahişeler nereye gidiyorsa oraya,” dedi. *Ve orası neresi*? diye sormak istedi babasına. *Tysha nereye gitti baba?* “Bu sise daha ne kadar katlanmak zorundayız?”

“Bir saat sonra Hüzünler’in açıklarına varmış oluruz,” dedi YarıUstat Haldon. “Oradan sonra, bu bir zevk yolculuğuna dönüşecek. Aşağı Rhoyne’un her kıvrımında bir köy vardır. Meyve bahçeleri, bağlar, güneşte olgunlaşan tahıllarla dolu tarlalar, balıkçılar, sıcak banyolar ve tatlı şaraplar. Selhorys, Valysar ve Volon Theyrs, duvarları olan büyük kasabalardır. O kadar büyüktürler ki Yedi Krallıkta şehir olabilirler. İnanıyorum ki...”

“İleride ışık var,” diye uyardı Genç Griff.

Işığı Tyrion da gördü. Kral Balıkçısı *ya da başka bir sırıklı tekne,* dedi kendine ama her nasılsa yanıldığını biliyordu. Burnu kaşındı. Tyrion burnunu vahşice kaşıdı. *Utangaç Bakire* ilerlerken ışık çoğaldı. Uzakta yumuşak bir yıldız, sisin içinde belli belirsiz pırıldıyor, *Bakire'*yi yanına çağırıyordu. Çok geçmeden iki ışık oldu, sonra üç: Suyun içinden yükselen bir sıra işaret ateşi.

“Rüya Köprüsü,” dedi Griff. “Üstünde taş adamlar olacak. Onlara yaklaştığımızda bağırmaya başlayabilirler ama ihtimalle bize zarar vermezler. Taş adamların çoğu; çelimsiz, sarsak, hantal ve akılsız yaratıklardır. Sona doğru hepsi çıldırır, en tehlikeli oldukları vakit budur. Gerekirse onları meşalelerle savuşturun. Hiçbir surette size dokunmalarına izin vermeyin.”

“Bizi görmemeleri de mümkün,” dedi YarıÜstat Haldon. “Neredeyse köprüye varana dek sis tarafından gizleneceğiz ve taş adamlar burada olduğumuzun farkına varmadan önce geçip gideceğiz.”

Taş gözler, kör gözlerdir, diye düşündü Tyrion. Gri hastalığın öldürücü türü, kollarda ve bacaklarda başlardı: Bir parmak ucunda karıncalanma, kararan bir ayak tırnağı, his kaybı. Uyuşukluk ele yayılırken ya da ayağa ve bacağa sinsice yaklaşırken; deri katılaşır, soğur ve taşı andıran gri bir ton alırdı. Tyrion gri hastalık için üç iyi tedavi olduğunu duymuştu: Balta, kılıç ve satır. Hastalıktan etkilenen uzuvları kesmek, bazen hastalığın yayılmasını durdurabilirdi ama bu her zaman işe yaramazdı. Kim bilir kaç insan bir kolunu ya da bir ayağını feda etmiş ve sonra bir diğer uzvunun grileştiğini fark etmişti. Bu gerçekleştiğinde, umut kaybolurdu. Taş dokusu yüze ulaştığında körlük başlardı. Hastalığın son safhalarında, lanet içe doğru dönerdi; kaslara, kemiklere ve iç organlara.

Köprü teknenin önünde büyüdü. Griff köprü için *Rüya Köprüsü* demişti ama bu rüya parçalanmış ve yıkılmıştı. Hüzün Sarayı’ndan çıkıp nehrin doğu kıyısına uzanan taş kemerler, sisin içine yürüyüp kayboluyordu. Kemerlerin yarısı

çökmüştü; üstlerini örten gri yosunların ağırlığı ve sudan yükselen siyah, kalın sarmaşıkların gücüyle aşağı çekilmişti. Köprünün geniş, ahşap zemini boydan boya çürümüştü ama yol boyunca dizilmiş olan fenerlerden bazıları hâlâ yanıyordu. *Utangaç Bakire* köprüye yaklaşırken, Tyrion ışıkta hareket eden taş adamların şekillerini gördü. Taş adamlar, yavaş ve gri pervaneler misali, fenerlerin etrafında amaçsızca dolaşıyordu. Bazıları çıplaktı, diğerleri kefenlere sarınmıştı.

Griff uzunkılıcını çekti. "Yollo, meşaleleri yak. Delikanlı, Lemore'u kamarasına götür ve onunla kal."

Genç Griff babasına inatçı bir bakış attı. "Lemore kamarasının nerede olduğunu biliyor. Burada kalmak istiyorum."

"Seni korumak için yemin ettik," dedi Lemore yumuşak bir sesle.

"Korunmaya ihtiyacım yok. Ben de Ördek gibi kılıç kullanabiliyorum. Yarı şövalyeyim."

"Ve yarı çocuksun," dedi Griff. "Ne dediysem onu yap. Şimdi."

Delikanlı sessizce küfür etti ve sırığını güverteye attı. Ses, sisin içinde tuhaf bir şekilde yankılandı, güverteye onlarca sırık düşüyordu sanki. "Neden kaçıp saklanmak zorundayım? Haldon, Ysilla ve hatta Hugor burada kalıyor."

"Evet," dedi Tyrion, "ama ben bir ördeğin arkasına saklanabilecek kadar ufağım." Maltızın kıpkırmızı közlerinin arasına yarım düzine meşale soktu ve yağlı paçavraların alev alışını izledi. *Ateşe bakma,* dedi kendine. Alevler onu gece körü yapardı.

"Sen bir *cücesin,"* dedi Genç Griff küçümseyen bir ifadeyle. "Sırrım ortaya çıktı," dedi Tyrion. "Evet, ben Haldon'ın yarısından bile azım. Benim yaşamam ya da ölmem kimsenin umurunda olmaz. Lâkin sen... sen her şeysin."

"Cüce," dedi Griff, "Seni uyarmıştım..."

Sislerin içinden hafif ve tiz bir inleme geldi.

Lemore titreyerek döndü. "Yedi hepimizi korusun."

Yıkık köprü en fazla beş metre ilerideydi. Köprünün sütunlarının etrafında çalkalanan su, deli bir adamın ağzından çıkan köpükler kadar beyazdı. Taş adamlar on iki metre yukarıda bir fenerin altında inliyor ve homurdanıyordu. Adamların çoğu, *Utangaç Bakire'ye,* suda sürüklenen bir kütüğe göstereceklerinden fazla ilgi göstermediler. Tyrion meşaleyi sıkı sıkı kavradı ve nefesini tuttuğunu fark etti. Sonra, tekne köprünün altındaydı. Teknenin her iki yanında, gri mantarlardan oluşan perdelerle örtülü beyaz duvarlar yükseliyordu, sular teknenin etrafında öfkeyle köpürüyordu. Bir an için, *Utangaç Bakire* sağ taraftaki iskeleye çarpacakmış gibi göründü ama Ördek sırığını kaldırdı ve

tekneyi tekrar kanalın merkezine itti, birkaç kalp atışı sonra kurtulmuşlardı.

Tyrion nefesini bırakır bırakmaz, Genç Griff onu kolundan yakaladı. “Ne demek istiyorsun? Ben *her şeyim?* Bununla neyi kastettin? Ben neden her şeyim?”

“Çünkü” dedi Tyrion, “taş adamlar Yandry’yi ya da Ysilla’yı alsalardı, onlar için üzülür ve yolumuza devam ederdik. Seni kaybetseydik, bütün bu teşebbüs mahvolurdu. Peynir tüccarıyla hadımın yıllar boyunca kurduğu hararetli planlar boşa giderdi... öyle değil mi?”

Delikanlı, Griff e baktı. “Kim olduğumu biliyor.”

Daha önce bilmiyordum, şimdi biliyorum. Utangaç Bakire o vakte kadar Rüya Köprüsü’nün epey aşağısına yüzmüştü. Teknenin arkasında gitgide küçülen bir ışık kalmıştı ve çok geçmeden o da kaybolacaktı. “Sen Genç Griff sin. Paralı asker Griff’in oğlusun,” dedi Tyrion. “Belki de sen, ölümlü maskesi takmış Savaşçı’sın. Dur da daha yakından bakayım.” Meşaleyi yukarı kaldırdı, ışık Genç Griffin yüzüne vurdu.

“Kes şunu,” diye emretti Griff, “yoksa pişman olursun.”

Cüce onu duymazdan geldi. “Mavi saçlar, gözlerinin mavi görünmesini sağlıyor, bu iyi. Saçlarını annenin hatırasına ithafen boyadığım anlatan hikâye o kadar dokunaklıydı ki az kalsın ağlıyordum. Yine de, bir paralı askerin oğlu, İnanç’ı öğrenmek için neden lekeli bir rahibeye ya da lisan ve tarih öğrenmek için zincirsiz bir üstada ihtiyaç duyar, insan merak ediyor. Ve zeki bir adam, babanın, silah eğitimi alman için seni özgür gruplardan birine göndermek yerine neden vasıfsız bir şövalye tuttuğunu sorgulayabilir. Sanki biri seni gizli tutmak istiyor, sanki seni bir şey için hazırlıyor... ama ne için? İşte muamma bu. Lâkin zaman içinde cevabı bulacağımdan eminim. Kabul etmem gerek, ölü bir çocuk için gayet soylu yüz hatlarına sahipsin.”

Çocuk kızardı. *“Ben ölü değilim.”*

“Nasıl olur? Lord babam senin cesedini kırmızı bir pelerine sardı ve seni Demir Taht’ın ayağına, kız kardeşinin yanma yatırdı. Sen babamın yeni krala verdiği hediyeydin. Pelerini açacak kadar midesi olanlar, kafanın yarısının gittiğini söylediler.”

Delikanlı bir adım geri çekildi. “Senin...?”

“...babam, evet. Lannister Hanedanı’ndan Tywin. Belki de onu duymuşsundur. ”

Genç Griff tereddüt etti. “Lannister? Baban...”

“...öldü. Benim elimle. Eğer Majesteleri bana Yollo ya da Hugor demekten memnun olacaksa, varsın olsun, ama şunu bil ki ben Lannister Hanedam’nın

Tyrion'ı olarak doğdum. Tywin ve Joanna'nın öz oğluyum. İkisini de ben öldürdüm. İnsanlar sana benim bir kral katili, akraba katili ve yalancı olduğumu söylecekler ve bunların hepsi doğru... ama düşününce, biz yalancılardan oluşan bir topluluğuz, öyle değil mi? Sahte babanı al mesela. *Griff,* değil mi?" Cüce kıs kıs güldü. "Örümcek Varys bu plana dâhil olduğu için tanrılara şükretmelisin. *Griff,* o hadımı bir an için bile kandıramazdı, tıpkı beni kandıramadığı gibi. *Lord değilim,* diyor lordum, şövalye değilim. Ben de cüce değilim. Bir şeyi söylemek onu gerçek yapmaz. Prens Rhaegar'ın oğlunu, onun aziz arkadaşı Jon Connington'dan daha iyi yetiştirebilecek biri var mıdır? Bir zamanlar Akbaba Tüneği Lordu ve Kral Eli olan Jon Connington." "Sessiz ol." Griffin sesi huzursuzdu.

Teknenin iskele tarafında, suyun altında devasa bir taş el görünüyordu. İki parmak su yüzeyine çıkmıştı. *Bunlardan kaç tane var*? diye merak etti Tyrion. Omurgasından aşağı bir ter deresi aktı, Tyrion titredi. Hüzünler teknenin yanından akıyordu. Tyrion sislerin arasında yıkık bir kule, başsız bir kahraman, yerden sökülüp devrilmiş kadim bir ağaç gördü. Ağacın muazzam kökleri, yıkık bir kubbenin çatısına ve pencerelerine dolanmıştı. *Bütün bunlar neden bu kadar tamdık görünüyor*?

İleride, beyaz mermerden yapılmış eğimli bir merdiven, zarif bir helezonla karanlık sulardan yükseliyor ve on metre yukarıda aniden son buluyordu. *Hayır,* diye düşündü Tyrion, *bu mümkün değil.*

"İleride." Lemore'un sesi tüyler ürperticiydi. "Işık."

Herkes baktı. Herkes gördü. "*Kral Balıkçısı,*" dedi Griff. "O ya da ona benzeyen bir başkası." Ama uzunkılıcını tekrar çekti.

Kimse tek kelime etmedi. *Utangaç Bakire* akıntıyla hareket etti. Tekne Hüzünler'e girdiğinden beri, yelken kaldırılmamıştı. *Bakire'*nin nehirle birlikte hareket etmekten başka şansı yoktu. Ördek gözlerini kısarak ve sırığını iki eliyle birden tutarak ayakta duruyordu. Bir süre sonra Yandry bile tekneyi itmekten vazgeçti. Bütün gözler uzaktaki ışıktaydı. Tekne yaklaştıkça, uzak ışık iki ışığa dönüştü. Sonra üç.

"Rüya Köprüsü," dedi Tyrion.

"Akıl almaz," dedi YarıÜstat Haldon. "Köprüyü arkamızda bıraktık. Nehir tek yönlü akar."

"Rhoyne anne nasıl isterse öyle akar," diye mırıldandı Yandry.

'Yedi bizi koru," dedi Lemore.

İleride, köprünün üstündeki taş adamlar feryat etmeye başladı. Bazıları tekneyi işaret ediyordu. "Haldon, prensi aşağı götür," diye emretti Griff.

Çok geçti. Akıntı, tekneyi dişlerinin arasına almıştı ve merhametsizce köprüye doğru sürüklüyordu. Yandry, *Bakire'*nin bir iskeleye çarpmasını engellemek için sırığını uzattı. Tekne, darbenin etkisiyle yan tarafa savruldu ve gri yosunlardan ibaret bir perdenin içine girdi. Tyrion yüzüne sürtünen filizleri hissetti, bir fahişenin parmakları kadar yumuşaklardı. Sonra arkadan bir çarpma sesi geldi, güverte öyle ani bir şekilde sallandı ki Tyrion az kalsın dengesini kaybedip nehre düşüyordu.

Teknenin içine bir taş adam düşmüştü.

Taş adam, *Utangaç Bakire'*yi sallayacak kadar sert bir şekilde kamaranın çatısına indi ve Tyrion'ın anlamadığı bir dilde bir kelime bağırdı. İkinci taş adam dümen yekesinin yanına indi. Yıpranmış döşeme, darbenin etkisiyle parçalara ayrıldı ve Ysilla bir çığlık koyuverdi.

Ysilla'yı en yakın kişi Ördek'ti. İri adam kılıcına uzanmakla vakit harcamadı. Bunun yerine sırığını savurdu, sırığı taş adamın göğsüne indirdi, taş adam nehre düştü ve hiç ses çıkarmadan sulara gömüldü.

Griff, kamaranın çatısından aşağı inen taş adamın tepesine bindi. Sağ elindeki kılıç ve sol elindeki meşaleyle yaratığı geriye doğru sürdü. *Utangaç Bakire* köprünün altından geçerken, Griff le yaratığın gölgeleri yosunlu duvarlarda dans etti. Taş adam teknenin kıç tarafına doğru gittiğinde, Ördek sırığıyla adamın yolunu kesti. Taş adam öne doğru ilerlediğinde, YarıUstat Haldon meşalesini salladı ve adamı geri itti. Taş adamın doğruca Griffin üstüne gitmekten başka seçeneği kalmadı. Kaptan kenara kaydı, kılıcı ışıldadı. Çeliğin, taş adamın kireçlenmiş gri derisine girdiği yerde kıvılcımlar oluştu. Adamın kolu güverteye yuvarlandı. Griff kolu tekmeleyerek kenara itti. Yandry ve Ördek sırıklarıyla geldiler. Yaratığı teknenin bordasına doğru sürüp Rhoyne'un karanlık sularına ittiler.

O esnada, *Utangaç Bakire* yıkık köprünün altından geçmişti. "Hepsinin işini bitirdik mi?" diye sordu Ördek. "Kaç adam atladı?"

"İki," dedi Tyrion titreyerek.

"Üç," dedi Haldon. "Arkanda."

Cüce döndü. Taş adam oradaydı.

Atlayış yüzünden tek bacağı kırılmıştı. Pantolonunun çürümüş kumaşından ve kumaşın altındaki gri etten sivri bir kemik parçası fırlamıştı. Kırık kemik kahverengi kanla lekelenmişti ama yaratık ilerlemeye devam ediyordu, Genç Griff e uzanıyordu. Yaratığın elleri gri ve sertti ama Griff i yakalamak için parmaklarını kapattıkça, eklemlerinden kan sızıyordu. Delikanlı yaratığa bakakalmıştı, kendisi de taştan yaratılmış gibi kıpırtısızdı. Eli kılıcının

kabzasındaydı ama delikanlı, elinin neden orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Tyrion, delikanlının bacağına vurup onu yere düşürdü, sonra delikanlının üstüne atladı ve meşalesiyle taş adamın yüzüne vurdu. Taş adam kırık bacağıyla geriye doğru yalpaladı, gri ve sert elleriyle alevleri dövdü. Cüce, yaratığın peşinden gitti, meşaleyi savurarak onun gözlerine soktu. *Biraz daha git. Geri, bir adım daha, bir adım daha.* Güvertenin sonuna gelmişlerdi ki taş adam Tyrion'ın üstüne atıldı, meşaleyi kavrayıp cücenin ellerinden aldı. *Biri beni becersin,* diye düşündü Tyrion.

Taş adam meşaleyi nehre fırlattı. Siyah sular alevleri tüketirken yumuşak bir *tıs* sesi duyuldu. Taş adam uludu. Eskiden bir Yaz Adalı'ydı; çenesi ve yanağının yarısı taşa dönüşmüştü ama teni, gri olmadığı yerlerde gece kadar siyahtı. Meşaleyi yakalayan elinin derisi çatlayıp açılmıştı. Parmak eklemlerinden kan sızıyordu ama taş adam bunu hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Tyrion bunun küçük bir merhamet olduğunu düşündü. Gri hastalık, ölümcül olmasına rağmen ağrılı değildi.

"Kenara çekili" diye bağırdı biri uzaktan. "Prens! Çocuğu koru!" dedi başka bir ses. Taş adam sendeleyerek ilerledi, elleri öne uzanmıştı.

Tyrion omzuyla taş adama vurdu.

Bir kaleye çarpmaya benziyordu ama bu kale kırık bir bacağın üstünde duruyordu. Taş adam sırtüstü yere düştü, düşerken Tyrion'ı yakaladı. Muazzam bir su serpintisi yaratarak nehre düştüler ve Rhoyne Anne ikisini birden yuttu.

Ani soğuk, cüceye bir çekiç gibi çarptı. Tyrion suya batarken, yüzünü yoklayan taş bir el hissetti. Diğer el onu omzundan yakaladı, karanlığın derinliklerine çekti. Tyrion kördü, burnu suyla dolmuştu, boğuluyordu, batıyordu. Omzuna yapışan parmaklardan kurtulmak için tekme atıp debelendi ama taş parmaklar geçit vermiyordu. Tyrion'ın dudaklarından bir hava kabarcığı çıktı. Dünya siyahtı ve anbean daha siyah oluyordu. Tyrion nefes alamıyordu.

Ölmek için boğulmaktan daha beter yollar var. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Tyrion çok uzun zaman önce, Kral Topraklarında can vermişti. Geriye kalan sadece onun hayaletiydi. Shae'yi boğan ve büyük Lord Tywin'in bağırsaklarına bir ok saplayan küçük, kindar bir hayalet. Tyrion'ın dönüştüğü yaratığın ardından kimse yas tutmazdı. *Yedi Krallık'a dadanacağım,* diye düşündü daha derine batarken. *Canlı halimi sevmediler, bırak da ölü halimden korksunlar.* Hepsine lanet okumak için ağzım açtığında, siyah sular ciğerlerini doldurdu ve etraf karardı.

DAVOS

“Lordumuz seni dinleyecek kaçakçı.”

Şövalye gümüş bir zırh giymişti. Adamın baldır zırhına ve çelik eldivenlerine, yosun yapraklarını anımsatacak şekilde savat kakılmıştı. Şövalyenin kolunun altındaki miğfer, küçük incilerden yapılmış bir taç takan ve oltu taşıyla yeşimden oyulmuş sakalları olan bir Merling kralının kafasıydı. Şövalyenin kendi sakalı kış denizi kadar griydi.

Davos ayağa kalktı. “Adınızı öğrenebilir miyim sör?”

“Sör Marlon Manderly,” dedi şövalye. Davos’tan bir baş uzun ve yirmi kilo ağırdı, arduvaz grisi gözleri ve kibirli bir konuşma tarzı vardı. “Lord Wyman’ın kuzeniyim ve lordun garnizonunun kumandanıyım. Beni takip et.”

Davos, Beyaz Liman’a bir elçi olarak gelmişti ama onu bir tutsağa dönüştürmüşlerdi. Davos’un dairesi geniş ve havadardı, şık bir şekilde döşenmişti ama kapısında muhafızlar vardı. Davos penceresinden Beyaz Liman’ın caddelerini görebiliyordu ama o caddelerde yürümesine izin verilmiyordu. Davos limanı da görebiliyordu ve *Güleç Ebe*'nin koydan çıkıp gidişini izlemişti. Casso Mogat, limandan ayrılmadan önce üç yerine dört gün beklemişti. O zamandan beri on beş gün daha geçmişti.

Lord Manderly’nin hane muhafızları mavi yünlüler giyiyor ve sıradan mızraklar yerine üç dişli gümüş mızraklar taşıyorlardı. Muhafızlardan biri Davos’un önünde, biri de arkasında yürüyordu, iki yanında birer muhafız daha vardı. Rengi solmuş sancakların, kırık kalkanların, yüzlerce kadim zafere ait paslı kılıçların ve yirmi ahşap figürün önünden geçtiler. Bu çatlak ve aşınmış figürler, sadece gemilerin pruvalarını süslemiş olabilirdi.

Lordun meclisinin iki yanında iki mermer balıkadam vardı; Balıkayak’ın küçük kuzenleri. Muhafızlar kapıları ardına kadar açarken, bir çığırtkan, asasının dibini eski ahşap zemine vurdu. Çınlayan bir sesle, *“Seaworth Hanedanı’ndan Sör Davos,”* diye bağırdı.

Davos, Beyaz Liman’a defalarca gelmişti ama Balıkadam Meclisi şöyle dursun, daha önce Yeni Kale’ye bile adım atmamıştı. Meclisin duvarları ve

tavam, birbirine ustaca bağlanmış ahşap plakalardan oluşturulmuş ve her türden deniz yaratığıyla süslenmişti. Davos yüksek masaya yaklaşırken, siyah yosun yapraklarının arasına gizlenmiş boyalı yengeçlerin, midyelerin ve boğulmuş denizcilerin kemiklerinin üstüne bastı. Duvarlarda, mavi yeşil boyanmış derinliklerin içinde beyaz köpekbalıkları dolaşıyordu. Yılan balıkları ve ahtapotlar, kayaların ve batık gemilerin arasında sürünüyordu. Kemerli uzun pencerelerin arasında ringa ve morina sürüleri yüzüyordu. Daha yukarıda, eski balık ağlarının tavan kirişlerinden sarktığı yerde, deniz yüzeyi tasvir edilmişti. Davos'un sağında, bir savaş kadırgası sakince gün doğumuna kürek çekiyordu; solunda, eski ve hırpalanmış bir göke yırtılmış yelkenleriyle fırtınadan kaçıyordu. Yüksek masanın arkasında, dalgaların altına hapsolmuş bir deniz canavarı ve gri bir leviathan vardı.

Davos, Wyman Manderly'yle yalnız konuşmayı ummuştu ama kalabalık bir meclisle karşılaştı. Duvarlara dizilmiş kadınların sayısı, salondaki erkeklerden beş kat fazlaydı. Davos'un gördüğü birkaç erkek, ya beyaz sakallara sahipti ya da tıraş olamayacak kadar gençti. Rahipler de vardı, beyaz ve gri elbiseler giymiş kutsal hemşireler de. Salonun üst tarafında, Frey Hanedam'nın gümüşi grisini kuşanmış bir düzine adam duruyordu. Yüzlerindeki benzerliği kör bir adam bile görebilirdi, pek çoğu İkizler'in armasını taşıyordu; bir köprüyle birbirine bağlanmış iki kule.

Davos, Üstat Pylos'tan kâğıtlardaki kelimeleri okumayı öğrenmeden çok daha önce insanların yüzlerini okumayı öğrenmişti. *Bu Freyler beni ölü görmekten mutluluk duyar,* diye fark etti bir bakışta.

Wyman Manderly'nin açık mavi gözlerinde de dostluk bulamadı. Lordun minderli tahtı, normal boyutlardaki üç adamı barındıracak kadar genişti ama Manderly tahttan taşıyordu. Lord oturduğu yere çökmüştü, kolları gevşekti, bacakları yayvandı. Lord, ellerini, taşınmayacak kadar ağırmış gibi tahtın kollarına koymuştu. Adamın yüzünü gördüğünde, *tanrılar merhamet edin,* diye düşündü Davos. *Bu adam ceset gibi görünüyor.* Wyman'm cildi mat bir griyle solgundu.

Krallar ve cesetler her zaman refakatçi çeker, derdi eski vecize. Manderly için de aynı şey söz konusuydu. Yüksek koltuğun sol yanında, neredeyse hizmet ettiği lord kadar şişman, kalın dudaklı, sarı bukleli bir üstat duruyordu. Lordun sağ yanındaki şeref koltuğunu Sör Marlon almıştı. Lordun ayaklarının dibindeki minderli tabureye tombul, pembe bir leydi tünemişti. Lord Wyman'ın arkasında iki genç kadın duruyordu, görünüşlerine bakılırsa kardeşlerdi. Daha büyük olan kadın, saçlarını uzun bir örgü hâlinde toplamıştı. Daha genç olan en fazla on beş

yaşındaydı, onun saç örgüsü daha da uzundu ve parlak bir yeşile boyanmıştı.

Kimse adım söyleyerek Davos'u onurlandırmadı. İlk önce üstat konuştu. "Beyaz Liman Lordu, Beyaz Bıçak Muhafızı, İnanç'ın Kalkanı, Mülksüzlerin Savunucusu, Mander'ın Lord Mareşali ve Yeşil El Nizamı'nın Şövalyesi Wyman Manderly'nin huzurundasınız," dedi. "Balıkadam Meclisi'nde, tebaanın ve ricacıların diz çökmesi adettendir."

Soğan şövalyesi diz çökebilirdi ama Kral Eli çökemezdi; diz çökmek, Davos'un hizmet ettiği kralın, bu şişman lorddan daha önemsiz olduğunu telkin ederdi. "Bir ricacı olarak gelmedim," dedi Davos. "Benim de bir dizi unvanım var. Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali, Kral Eli."

Taburede oturan tombul kadın gözlerini devirdi. "Tahtsız bir krala hizmet eden gemisiz bir amiral, parmaksız bir el. Huzurumuza çıkan bu adam bir şövalye mi yoksa bir bilmecenin cevabı mı?"

"O bir ulak sevgili gelinim," dedi Lord Wyman, "kötü alametlerin soğanı. Stannis, kuzgunların ona götürdüğü cevaptan hoşlanmadı ve bu... *kaçakçıyı* gönderdi." Yağ katmanlarının arasına gömülmüş gözlerini kısıp Davos'a baktı. "Sanırım şehrimizi daha önce de ziyaret ettin. Ceplerimizden sikke ve sofralarımızdan yiyecek aşırdın. Benden ne kadar çaldığını merak ediyorum doğrusu."

Yeterince çalmamışım ki tek öğün bile atlamamışsın. "Kaçakçılığımın bedelini Fırtına Burnu'nda ödedim lordum." Davos eldivenini çıkardı ve kısaltılmış dört parmağını göstermek için sol elini havaya kaldırdı.

"Hayat boyu ceza almanı gerektirecek hırsızlıklar için dört parmak ucu mu?" dedi taburedeki kadın. "Ucuz kurtulmuşsun Soğan Şövalyesi."

Davos bunu inkâr etmedi. "Eğer lordum memnun olacaksa, özel bir görüşme talep ediyorum."

Lord memnun olmadı. "Akrabalarımdan, sadık lordlarımdan ve iyi dostlarımdan sır saklamam."

"Lordum," dedi Davos, "sözlerimin, Majesteleri Kral'ın düşmanları tarafından duyulmasını istemem... ya da sizin düşmanlarınız tarafından."

"Bu salonda Stannis'in düşmanları olabilir. Benim yok." "Oğlunuzu katleden adamlar da mı yok?" Davos eliyle gösterdi. "Şu Freyler, Kırmızı Düğün'de oğlunuzun ev sahipleriydi." Freyler'den biri öne çıktı; zayıf, uzun, Myr yapımı bir hançer kadar ince olan bıyığının haricinde temiz tıraşlı bir şövalye. "Kırmızı Düğün, Genç Kurt'un marifetiydi. Gözümüzün önünde bir canavara dönüştü ve zararsız bir safdil olan kuzenim Çıngırak'ın boğazını parçaladı. Lord babamı da parçalayabilirdi fakat Lord Wendel araya girdi."

Lord Wyman gözyaşlarını geri itti. “Wendel her zaman yiğit bir çocuktu. Onun bir kahraman olarak öldüğünü duyduğumda şaşırmadım.”

Yalanın muazzamlığı Davos’u soluksuz bıraktı. “Wendel Manderly’yi *Robb Stark*'m öldürdüğünü mü iddia ediyorsunuz?” diye sordu Frey’e.

“Ve daha birçok kişiyi. Benim kendi oğlum Tytos ile kızımın kocası da onların arasındaydı. Stark bir kurda dönüştüğünde kuzeyli adamlar da aynı şeyi yaptı. Varglar bir ısırıkla başka varglar doğururlar, bu gayet iyi bilinir. Benim ve kardeşlerimin yapabildiği tek şey, onlar hepimizi öldürmeden önce hepsini yok etmekti.”

Adam hikâyeyi anlatırken *sırıtıyordu*. Davos adamın dudaklarını bir bıçakla yüzmek istedi. “Sör, adınızı öğrenebilir miyim?” “Frey Hanedanı’ndan Sör Jared.”

“Frey Hanedanı’ndan Jared, ben size yalancı derim.”

Sör Jared eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Bazı insanlar soğan doğrarken ağlar ama benim hiçbir zaman böyle bir zayıflığım olmadı.” Jared kılıcını çekerken, deriye sürtünen çelik fısıldadı. “Eğer gerçekten bir şövalyeyseniz sör, bu iftirayı bedeninizle savunun.”

Lord Wyman’ın gözleri büyüdü. “Balıkadam Meclisi’nde kan dökülmesine izin vermem. Çeliğinizi kaldırın Sör Jared, aksi hâlde huzurumdan ayrılmanızı istemek zorunda kalacağım.”

Sör Jared kılıcını kınına soktu. “Lordumuzun çatısının altında, lordumuzun sözü kanundur... lâkin şu soğan şövalyesi şehirden ayrılmadan önce onunla hesaplaşmak isterim.”

“Kani” diye uludu taburedeki kadın. “Bu uğursuz soğanın bizden istediği şey bu lordum. Nasıl sorun çıkardığını görüyor musunuz? Onu buradan gönderin, size yalvarıyorum. İnsanlarınızın kanını istiyor, cesur oğullarınızın kanını istiyor. Onu uzaklara gönderin. Kraliçe bu vatan hainiyle görüştüğümüzü duyarsa sadakatimizi sorgulayabilir. Kraliçe... o...”

“Mesele o raddeye gelmeyecek gelinim,” dedi Lord Wyman. “Demir Taht bizden şüphelenmek için hiçbir sebebe sahip olamayacak.”

Davos duyduğu şeyden hoşlanmamıştı ama onca yolu dilini tutmak için gelmemişti. “Demir Taht’ta oturan çocuk bir işgalcidir,” dedi “ve ben bir vatan haini değilim. Bu İsimle Anılan İlk Kral, meşru Batıdiyar Kralı Stannis’in El’iyim.”

Şişman üstat boğazını temizledi. “Stannis Baratheon, merhum kralımız Kral Robert’ın kardeşiydi, Baba onu adilce yargılasın. Tommen, Robert’ın oğlu. Böyle bir durumda veraset kanunları açıktır. Oğul, kardeşten önce gelir.”

“Üstat Theomore doğru söylüyor,” dedi Lord Wyman. “Böyle konularda çok bilgedir ve bana her zaman iyi tavsiyeler vermiştir.”

“*Meşru* bir oğul, kardeşten önce gelir,” diye onayladı Davos, “ama Tommen sözde Baratheon, tıpkı ağabeyi Joffrey gibi gayrimeşru doğmuştur. Onlar, tanrıların ve insanların bütün kanunlarına meydan okumak amacıyla Kral Katili tarafından peydahlanmıştır.”

Başka bir Frey konuştu. “Kendi dudaklarıyla vatan hainliğinden bahsediyor lordum. Stannis onun hırsızlık yapan parmaklarını aldı. Siz de onun yalan söyleyen dilini almalısınız.”

“Kafasını alın,” diye önerdi Sör Jared. “Ya da onunla onur meydanında karşılaşmama izin verin.”

“Bir Frey onur hakkında ne bilir?” diye karşılık verdi Davos. Freyler’in dördü ileri doğru hareketlendi ama Lord Wyman tekelini kaldırıp onları durdurdu. “Geri çekilin dostlarım. Onunla... ilgilenmeden önce kendisini dinleyeceğim.”

Yumuşak ellerini göbeğinin üstünde birleştiren Üstat Theomore, “Bu ensestle ilgili kanıtınız var mı sör?” diye sordu.

Edric Fırtına, diye düşündü Davos, *ama onu, Melisandre’nin ateşlerinden kurtarmak için Dar Deniz’in karşısına gönderdim.* “Stannis Baratheon’ın sözü var ve benim söylediğim her şey gerçek.”

Lord Wyman’ın yüksek koltuğunun arkasındaki kahverengi uzun örgülü, güzel ve genç kadın, “Kelimeler rüzgârdır,” dedi. “Ve erkekler amaçlarına ulaşmak için yalan söylerler, bunu birçok genç kızdan duyabilirsiniz.”

“Kanıt, bir lordun desteksiz sözlerinden daha fazlasını gerektirir,” dedi Üstat Theomore. “Bir taht kazanmak için yalan söyleyen ilk adam Stannis Baratheon olmaz.”

Pembe kadın tombul parmağını Davos’a doğrulttu. “Bizim vatan hainliğiyle işimiz olmaz. Bizler Beyaz Liman’da yaşayan, yasalara bağlı, sadık insanlarız. Kulaklarımıza daha fazla zehir dökmeyin, aksi hâlde kayınpederim sizi Kurt İni’ne gönderir.” *Ben bu kadım nasıl kızdırdım*? “Leydim bana ismini bağışlar mı acaba?”

Pembe kadın öfkeyle soludu ve soruyu üstadın cevaplamasına izin verdi. “Leydi Leona, Lord Wyman’ın oğlu Sör Wylis’in karısıdır. Sör Wyman şu anda Lannisterlar’ın tutsağı.”

Korkudan böyle konuşuyor. Eğer Beyaz Liman, Stannis’e biat ederse, bu kadının kocası hayatını kaybederdi. *Lord Wyman’dan oğlunu ölüme mahkûm etmesini nasıl isteyebilirim*? *Devan rehin tutulsaydı ben ne yapardım*?

“Lordum,” dedi Davos, “söz veriyorum, ne oğlunuz ne de Beyaz Liman’ın herhangi bir adamı zarar görecek.” “Bir yalan daha,” dedi Leydi Leona.

Davos, kadını duymazdan gelmenin daha iyi olacağını düşündü. “Robb Stark, Joffrey-sözde-Baratheon’a karşı silah kuşandığında, Beyaz Liman onunla birlikte yürüdü. Lord Stark gitti ama savaşı devam ediyor.”

“Lord Stark benim metbu lordumdu,” dedi Lord Wyman. “Stannis denen adam kim? Bizi neden rahatsız ediyor? Hatırladığım kadarıyla daha önce kuzeye gelme ihtiyacı duymadı. Lâkin şimdi ortaya çıkıyor, miğferini ters çevirip sadaka dileniyor.”

“O, diyarı kurtarmak için geldi lordum,” diye üsteledi Davos. “Arazilerinizi demiradamlara ve yabanıllara karşı savunmak için.” Yüksek koltuğun yanındaki Sör Marlon Manderly aşağılama dolu bir kahkaha koyuverdi. “Beyaz Liman asırlardır yabanıl görmedi ve demiradamlar bu kıyıları asla rahatsız etmedi. Lord Stannis bizi snarklardan ve ejderhalardan da koruyacak mı?”

Balıkadam Meclisi’nde bir kahkaha fırtınası koptu ama Lord Wyman’ın dizinin dibindeki Leydi Leona hıçkırmaya başladı. “Adalardan gelen demiradamlar, Sur’dan gelen yabanıllar... şimdi de haydutları, asileri ve büyücüleriyle birlikte bu vatan haini.” Parmağını Davos’a doğrulttu. “Ah evet, kırmızı cadınızı duyduk. Bizim Yedi’den yüz çevirmemizi ve bir ateş şeytanının önünde eğilmemizi istiyor!”

Davos, kırmızı rahibeden hiç hoşlanmıyordu ama Leydi Leona’yı cevapsız bırakmaya cesaret edemezdi. “Leydi Melisandre, kırmızı tanrının rahibesidir. Kraliçe Selyse, birçok insanla birlikte onun inancını benimsedi fakat Majesteleri Kral’ın takipçileri hâlâ Yedi’ye ibadet ediyor. Ben de onlardan biriyim.” Ejderha Kayası’ndaki sept ya da Fırtına Burnu’ndaki tanrı korusu hakkında soru sorulmaması için dua etti. *Eğer sorarlarsa onlara cevap vermek zorundayım. Stannis yalan söylememi istemez.*

‘Yedi, Beyaz Liman’ı korur,” dedi Leydi Leona. “Sizin kırmızı kraliçenizden ya da onun tanrısından korkmuyoruz. Bırakın ne büyü yapacaksa yapsın. İmanlı adamların duaları bizi kötülüklere karşı korur.”

“Öyle gerçekten.” Lord Wyman, Leydi Leona’nın omzuna dokundu. “Lord Davos, *gerçekten* bir lordsanız tabii, sözde kralınızın benden ne istediğini biliyorum. Çelik, gümüş ve bükülmüş dizler.” Öne eğilip dirseğinin üstüne dayandı. “Lord Tywin öldürülmeden önce Genç Kurt’a destek veren Beyaz Liman’a tam af önerdi. Uç bin ejderhalık fidyeyi ödersem ve sadakatimi hiç şüphe götürmeyecek bir şekilde kanıtlarsam oğlumu bana iade edeceğini söyledi. Kuzey Muhafızı ilan edilen Lord Bolton, Lord Hornwood’un arazileri ve

kaleleriyle ilgili talebimden vazgeçmemi istiyor ama diğer mallarıma dokunmayacak. Bolton'ın kayınpederi Walder Frey, kızlarından birini bana eş olarak vermeyi teklif etti. Şu an arkamda duran torunlarım için de kocalar önerdi. Bu teklifler bana ziyadesiyle cömert görünüyor. Adil ve uzun bir barış için de iyi bir başlangıç olur. Benden bu teklifleri çöpe atmamı istiyorsunuz. Ben de size soruyorum Soğan Şövalyesi; sadakatim karşılığında Lord Stannis ne teklif ediyor?"

Savaş, keder ve yanan adamların çığlıkları, diyebilirdi Davos. "Vazifenizi yapmak için bir fırsat," dedi. Stannis'in Wyman Manderly'ye vereceği cevap buydu. *El, kralın sesiyle konuşmalı.*

Wyman tekrar koltuğuna gömüldü. "Vazife. Anlıyorum." "Beyaz Liman tek başına ayakta duracak kadar güçlü değil. Onun size ihtiyacı olduğu kadar sizin de Majesteleri'ne ihtiyacınız var. Birlikte ortak düşmanlarınızı yenebilirsiniz."

"Lordum," dedi Sör Marlon, "Lord Davos'a birkaç soru sormama müsaade eder misiniz?"

"Nasıl istersen kuzen." Lord Wyman gözlerini kapadı.

Sör Marlon, Davos'a döndü. "Stannis'e kaç kuzeyli lord biat etti? Bize bunu söyleyin."

"Arnolf Karstark, Majesteleri'ne katılacağına dair ant içti." "Arnolf gerçek bir lord değil, sadece kale kumandanı. Şu anda Lord Stannis'in elinde kaç kale var?"

"Majesteleri makam olarak Gece Kalesi'ni aldı. Güneyde Fırtına Burnu'na ve Ejderha Kayası'na sahip."

Üstat Theomore boğazını temizledi. "Şimdilik. Fırtına Burnu ve Ejderha Kayası iyi savunulmuyor, çok yakında düşecek. Gece Kalesi perili bir harabe, kasvetli ve dehşet verici bir yer."

Sör Marlon devam etti. "Stannis araziye kaç adam çıkarabilir, bize bunu söyleyebilir misiniz? Kaç şövalyesi var? Kaç yaycı, kaç hürsüvari, kaç silahlı asker?"

Çok az, diye düşündü Davos. Stannis kuzeye en fazla bin beş yüz adamla gelmişti... ama Davos bunu itiraf ederse buradaki vazifesinin sonu felaket olurdu. Söyleyecek sözler aradı ama bulamadı.

"Sessizliğiniz bana istediğim cevabı veriyor sör. Kralınız bize sadece düşman getirecek." Sör Marlon lord kuzenine döndü. "Soğan şövalyesine, Stannis'in bize ne teklif ettiğini sordunuz lordum. Buna ben cevap vereyim. Bize yenilgi ve ölüm teklif ediyor. Havadan bir ata binmenizi ve rüzgârdan yapılmış bir kılıçla mücadeleye gitmenizi istiyor."

Şişman lord gözlerini ağır ağır açtı, bu çaba bile onun için çok fazlaydı sanki. “Kuzenim her zamanki gibi gerçekleri ortaya serdi. Bana söylecek başka bir şeyin var mı Soğan Şövalyesi? Yoksa bu fars oyununa bir son verebilir miyiz? Yüzünü görmekten sıkıldım.”

Davos, bıçak gibi keskin bir ümitsizlik hissetti. *Majesteleri başka bir adam göndermeliydi; bir lord, bir şövalye ya da bir üstat. Dili dolanmadan onun adına konuşabilecek biri.* “Ölüm,” derken duydu kendini, “evet, ölüm olacak. Kırmızı Düğün’de bir oğul kaybettiniz lordum. Ben Karasu’da dört oğul kaybettim. Peki neden? Çünkü Lannisterlar tahtı çaldı. Benden şüphe ediyorsanız Kral Topraklarına gidin ve Tommen’a kendi gözlerinizle bakın. Bunu kör bir adam bile görebilir. Stannis size ne teklif ediyor? İntikam. Benim ve sizin oğullarınız için intikam. Kocalarınız, babalarınız, kardeşleriniz için intikam. Katledilmiş lordunuz, katledilmiş kralınız, doğranmış prensiniz için intikam. İntikam!”

“Evet,” dedi ince ve tiz bir kız sesi.

Ses; sarı kaşlı, yeşil saç örgülü, yarı yetişkin kıza aitti. “Lord Eddard’ı, Leydi Catelyn’i ve Kral Robb’u öldürdüler. Robb bizim *kralımızdı!* İyi ve cesur biriydi. Ve Freyler onu öldürdü. Eğer Lord Stannis onun intikamını alacaksa, Lord Stannis’e katılmalıyız.” Manderly kızı yanma çekti. “Wylla, ne zaman ağzını açsan, seni sessiz rahibelere göndermek istiyorum.”

“Ben sadece...”

“Ne söylediğini duyduk,” dedi kızın ablası. “Çocuk saçmalamaları. Dostlarımız Freyler hakkında kötü şeyler söyleme. İçlerinden biri yakın zamanda lordun ve kocan olacak.”

Başını sağa sola sallayarak, “Hayır,” dedi kız. “Evlenmeyeceğim. *Asla* evlenmeyeceğim. Onlar *kralı* öldürdü.”

Lord Wyman kızardı. “Evleneceksin. Belirlenen gün geldiğinde evlilik yemini edeceksin, aksi takdirde sessiz rahibelere katılacaksın ve bir daha asla konuşmayacaksın.”

Zavallı kız hasta gibi görünüyordu. “Büyükbaba, *lütfen..."* “Sessiz ol çocuk,” dedi Leydi Leona. Lord büyükbabanı duydun. *Sessiz ol*\ Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Verilen sözü biliyorum,” diye üsteledi kız. “Üstat Theomore, onlara anlatın! Fetih’ten bin yıl önce bir söz verildi. Kurt İni’nde, eski ve yeni tanrıların huzurunda yeminler edildi. Dört bir yanımız sarılmışken, hiç dostumuz yokken, evlerimizden çıkarılmışken ve hayatlarımız tehlikedeyken kurtlar bizi evlerine aldılar, beslediler ve düşmanlarımızdan korudular. Bu şehir, onların bize verdiği arazinin üstüne inşa edildi. Bunun karşılığında, ebediyen onların adamları

olacağımıza dair ant içtik. *Stark* adamları!”

Üstat, boynundaki zinciri çekiştirdi. “Kışyarı’nın Starklar’ına kutsal yeminler verdik, evet. Lâkin Kışyarı düştü ve Stark Hanedanı yok oldu.”

“Çünkü Freyler *hepsini öldürdü!”*

Başka bir Frey konuştu. “Lord Wyman, söz alabilir miyim?” Wyman Manderly başıyla onayladı. “Soylu tavsiyelerini duymak bizi her zaman memnun eder Rhaegar.”

Rhaegar Frey bu iltifata bir reveransla karşılık verdi. Aşağı yukarı otuz yaşında olmalıydı. Düşük omuzlu ve göbekli bir adamdı ama gri kuzu yününden dikilmiş ve kenarlarına gümüş dokuma kumaş geçilmiş takımıyla şık görünüyordu. Pelerini de gümüş dokumaydı. Sincap kürküyle astarlanmış pelerin, ikiz kuleler şeklinde dövülmüş bir broşla Rhaegar’ın omzuna tutturulmuştu. Yeşil saç örgülü kıza, “Leydi Wylla,” dedi Rhaegar, “sadakat bir erdemdir. Evlilik bağıyla bağlandığınızda Küçük Walder’a da bu kadar sadık olacağınızı umuyorum. Starklar’a gelince, o hanedanın sadece erkek soyu tükendi. Lord Eddard’ın oğulları öldü lâkin kızları hayatta ve küçük olan kız, Ramsay Bolton’la evlenmek üzere kuzeye geliyor.”

“Ramsay *Kar,”* diye çıkıştı Wylla Manderly.

“Ne derseniz deyin. Hangi isimle olursa olsun, Ramsay çok yakında Arya Stark’la evlenecek. Verdiğiniz sözü tutmak istiyorsanız Ramsay’e biat edin, zira kendisi Kışyarı Lordu olacak.”

“O asla *benim* lordum olmayacak! Leydi Hormvood’u onunla evlenmeye zorladı, sonra kadını bir zindana hapsetti ve kendi *parmaklarım* yemek zorunda bıraktı.”

Balıkadam Meclisi’nden onaylama dolu mırıltılar yükseldi. “Kız doğru söylüyor,” dedi beyaz ve mor renkler giyen tıknaz bir adam. Adamın pelerininin yakası, çapraz duran bir çift bronz anahtarla tutturulmuştu. “Roose Bolton soğuk ve sinsi bir adam lâkin onunla baş edebiliriz. Ondan çok daha kötülerini gördük. Fakat Roose’un piç oğlu... onun deli ve zalim bir canavar olduğunu söylüyorlar.”

“*Söylüyorlar*?” Rhaegar Frey ipeksi sakalını sıvazladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bunu söyleyenler Roose’un düşmanları, evet... ama asıl canavar Genç Kurt’tu. O çocuk, insandan çok hayvandı, kan şehveti ve kibirle doluydu. Üstelik inançsızdı, lord büyükbabam bunu acı bir şekilde öğrendi.” Ellerini açtı. “Genç Kurt’a destek verdiği için Beyaz Liman’ı suçlamıyorum. Büyükbabam korkunç hatalar yaptı. Genç Kurt’un bütün mücadelelerinde, Beyaz Liman ve ikizler onun sancağı altında omuz omuza çarpıştı. Robb Stark hepimize ihanet etti. Üç Dişli Mızrakta daha güzel bir krallık kurmak amacıyla, kuzeyi

demiradamların zalim merhametine terk etti. Sonra, büyükbabamla yaptığı evlilik anlaşmasını, gözüne takılan ilk batılı fahişeyle evlenmek için bozdu ve onun uğruna birçok risk alan nehir lordlarını terk etti. Genç Kurt mu? O sefil bir köpekti ve sefil bir köpek gibi öldü."

Balıkadam Meclisi sessizleşti. Davos havadaki soğuğu hissedebiliyordu. Lord Wyman, Rhaegar'a ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi bakıyordu ama sonra, birdenbire, gıdısını sallandıracak kadar şiddetli bir şekilde başını salladı. "Evet, o bir köpekti. Bize sadece keder ve ölüm getirdi. Sefil bir köpekti gerçekten. Devam edin."

Rhaegar Frey devam etti. "Keder ve ölüm, evet... ve bu soğan lordu, bu intikam sözleriyle size daha fazla keder ve ölüm getirecek. Gözlerinizi açın, büyükbabamın açtığı gibi. Beş Kralın Savaşı sona erdi. Tommen bizim kralımız, bizim *tek* kralımız. Bu hüzünlü savaşın yaralarını sarması için ona yardım etmeliyiz. Robert'ın öz oğlu ve geyikle aslanın varisi olarak, Demir Taht, kanunlara göre Tommen'a aittir."

"Doğru ve bilgece sözler," dedi Lord Wymann Manderly.

"Hiç de değil." Wylla Manderly ayağını yere vurdu.

"Sessiz ol seni sefil çocuk," diye bağırdı Leydi Leona. "Genç kızlar göze süs olmalı, kulağa ağrı değil." Kızı saç örgüsünden yakaladı ve sürükleyerek salondan çıkardı. İşte bu salondaki tek dostum da gitti, diye düşündü Davos.

Wylla'nın ablası özür diler bir tonla, "Wylla her daim inatçı bir çocuk oldu," dedi. "Korkarım ki inatçı bir eş olacak."

Rhaegar omuz silkti. "Evlilik onu yumuşatır, hiç şüphem yok. Sağlam bir el ve sessiz bir kelime."

"Evlilik işe yaramazsa sessiz rahibeler var." Lord Wyman oturduğu yerde kıpırdandı. "Sana gelince Soğan Şövalyesi, bir gün için yeterince ihanet bahsi duydum. Sahte bir kral ve sahte bir tanrı uğruna şehrimi tehlikeye atmamı istiyorsun. Stannis Baratheon o buruşuk poposunu hak etmediği bir tahta oturtsun diye hayatta kalan tek oğlumu feda etmemi istiyorsun. Bunu yapmayacağım. Senin için yapmayacağım. Lordun için yapmayacağım. Kimse için yapmayacağım." Beyaz Liman Lordu ayağa kalktı. Harcadığı çaba yüzünde boğazı kızardı. "Sen hâlâ *kaçakçısın* sör. Altınımı ve kanımı çalmaya geldin. Oğlumun başını alacaksın. Sanırım ben senin başını almalıyım. *Muhafızlar*! Bu adamı tutuklayın!"

Davos, hareket etmeyi aklına bile getiremeden önce, üç dişli gümüş mızraklar tarafından çevrelendi. "Lordum," dedi, "ben bir elçiyim."

"Öyle misin? Şehrime bir kaçakçı gibi gizlice girdin. Bence sen lord

değilsin, şövalye değilsin, elçi değilsin; sadece bir hırsız, bir muhbir ve yalanlarla ihanetler satan bir tezgâhtarsın. Dilini kızgın bir kerpetenle koparmalı ve seni yüzülmek üzere Dehşet Kalesi'ne göndermeliyim ama Anne merhametlidir, ben de öyleyim." Lord Wyman, Sör Merlon'u bir el işaretiyle yanına çağırdı. "Kuzen, bu yaratığı Kurt İni'ne götür. Kafasını ve ellerini kes. Onları akşam yemeğinden önce bana getirmeni istiyorum. Şu kaçakçının başını, yalancı ağzına bir soğan tıkıştırılmış hâlde bir kazığın ucunda görmeden evvel tek lokma bile yiyemem."

LEŞ

Ona bir at, bir sancak, yumuşak bir yün takım, kürk bir pelerin verdiler ve onu serbest bıraktılar. Leş uzun zamandır ilk kez kokmuyordu. Leş'in eyere çıkmasına yardım ederken, "O kaleyle birlikte geri dön," dedi Damon Benim-İçin-Dans-Et, "yahut at sürmeye devam et ve biz seni yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğine bak. Lord bundan hoşlanır, evet hoşlanır." Damon sırıttı ve atın sağrısını kamçıladı. Yaşlı hayvan kişnedi ve silkinerek hareket etmeye başladı.

Damon, Sarı Dick, Grunt ve diğerlerinin onun peşinden geliyor olabileceğinden korkan Leş, arkasına bakmaya cesaret edemedi. Lord Ramsay'in şakalarından biri olabilirdi bu. Ona bir at verip onu serbest bıraktıklarında ne yapacağını görmek için planlanmış zalim bir sınav olabilirdi. *Kaçacağımı mı düşünüyorlar*? Ona verdikleri at çarpık bacaklı, açlıktan kırılmış, sefil bir yaratıktı. Leş, Lord Ramsay ve avcılarının sürdüğü iyi atları geride bırakmayı umut bile edemezdi. Ve Ramsay'in en çok sevdiği şey, havlayan köpeklerini taze avların peşine salmaktı.

Ayrıca, Leş nereye kaçacaktı? Arkasında kamplar vardı. Kamplardan biri Dehşet Kalesi'nin adamlarıyla, diğeri de Ryswellller'in Dereler'den getirdiği adamlarla doluydu. İki kampın arasında Höyükler ordusu bulunuyordu. Moat Cailin'in güneyinde bir başka ordu yolağzına yaklaşıyordu. Bu ordu, Dehşet Kalesi'nin sancağı altında yürüyen Boltonlar'dan ve Freyler'den oluşuyordu. Yolun doğusunda, rüzgârlı ve çorak bir sahil ile soğuk, tuzlu bir deniz uzanıyordu. Batıda, Boğaz'ın yılanlarla, aslan kertenkelelerle ve zehirli oklar taşıyan bataklık şeytanlarıyla dolu bataklıkları vardı.

Leş kaçmayacaktı. Kaçamazdı.

Ona kaleyi vereceğim. Vereceğim. Vermeliyim.

Gri, rutubetli ve sisli bir gündü. Rüzgâr güneyden esiyordu, bir öpücük kadar nemliydi. Uzakta, sabah sislerinin arasından Moat Cailin'in yıkıntıları görünüyordu. Leş'in atı adım adım yıkıntılara doğru ilerliyordu. Atın toynakları gri yeşil çamurun içine batıp çıktıkça belli belirsiz bir şlap sesi duyuluyordu.

Bu yoldan daha önce de geçtim. Bu tehlikeli bir düşünceydi ve Leş düşündüğü anda pişman oldu. “Hayır,” dedi, “hayır, o başka bir adamdı, sen adını öğrenmeden önceydi.” Onun adı Leş’ti. Bunu hatırlamak zorundaydı. *Leş, Leş, beleşle kafiyeli.*

Diğer adam bu yoldan geçtiğinde, arkasında bir ordu yürüyordu. Kuzeyin muazzam ordusu Stark Hanedanı’nın gri ve beyaz sancağının altında savaşa gidiyordu. Leş tek başına at sürüyordu, çam ağacından yapılmış bir direğin ucunda bir barış sancağı taşıyordu. Diğer adam bu yoldan geçtiğinde, hızlı ve iyi tabiatlı bir savaş atı sürüyordu. Leş’in atı deri ve kemikten ibaret bitkin bir hayvandı. Leş devrilir korkusuyla hayvanı ağır ağır yürütüyordu. Diğer adam iyi bir biniciydi ama Leş at sırtında rahatsızdı. Uzun zaman olmuştu. Leş bir binici değildi. Bir erkek bile değildi. Lord Ramsay’in mahlûkuydu o. Bir köpekten daha değersizdi, insan derisine bürünmüş bir solucandı. Geçen gece, Leş kaynar suyla dolu bir küvetin içinde ıslanırken, “Prens rolü oynayacaksın,” demişti Lord Ramsay. “Lâkin biz gerçeği biliyoruz. Sen Leş’sin. Ne kadar güzel kokarsan kok daima Leş olacaksın. Burnun sana yalan söyleyebilir. Adım hatırla. Kim olduğunu hatırla.”

“Ben Leş’im,” demişti Leş. “Sizin Leş’iniz.”

“Benim için şu küçük işi hallet. O zaman benim köpeğim olabilir ve her gün et yiyebilirsin,” diye söz vermişti Lord Ramsay. “Bana ihanet etmek isteyeceksin. Kaçmak, dövüşmek ya da düşmanlarımıza katılmak isteyeceksin. Hayır, sessiz ol, bunu inkâr edişini duymak istemiyorum. Bana yalan söylersen dilini alırım. Senin yerinde başka bir adam olsaydı bana düşman *olurdu* ama biz senin ne olduğunu biliyoruz, değil mi? İstersen bana ihanet et. Önemli değil... ama parmaklarını say ve bedeli öğren.”

Leş, bedeli biliyordu. *Yedi*, diye düşündü, *yedi parmak. İnsan yedi parmakla idare edebilir. Yedi kutsal bir sayıdır.* Lord Ramsay, Deriyüzen’e, Leş’in yüzük parmağını yüzmesini emretmişti, Leş canının nasıl yandığını hatırlıyordu.

Hava ıslak ve ağırdı. Yerler, sığ su birikintileriyle delik deşikti. Leş, ordunun geçişini hızlandırmak amacıyla Robb Stark’ın öncü kuvveti tarafından yola döşenen kalasların kalıntılarını takip ederek su birikintilerinin arasında dikkatlice ilerledi. Bir zamanlar kudretli bir perde duvarın durduğu yerde şimdi sadece etrafa dağılmış taşlar vardı. Siyah bazalt taşı blokları öyle büyüktü ki onları kaldırıp yerlerine koymak için yüz adam gerekmiş olmalıydı. Bazı bloklar bataklığa gömülmüştü, sadece bir köşeleri görünüyordu, diğerleri bir tanrının terk edilmiş oyuncakları gibi etrafa yayılmıştı; çatlak, ufalanmış, yosunlarla kaplanmış.

İleride kuleler yükseliyordu.

Ayyaş Kulesi devrilmek üzereymiş gibi yana eğilmişti, tam beş yüzyıldır böyleydi. Bir mızrak kadar düz olan Çocuklar Kulesi gökyüzüne saplanmıştı ama kulenin yıkık zirvesi rüzgâra ve yağmura karşı korumasızdı. Geniş ve bodur Kapı Kulesi, üç kulenin en büyük olanıydı, yosun tutmuş yüzeyi kaygandı, kulenin kuzey kanadındaki taşların arasında eğri büğrü bir ağaç büyümüştü. Doğu ve batı kanatlarında, yıkılmış duvardan geri kalan parçalar hâlâ ayakta duruyordu. *Ayyaş Kulesi'ni Karstarklar, Çocuklar Kulesi'ni de Umberlar almıştı,* diye hatırladı Leş. *Robb, Kapı Kulesi'ne bizzat sahip çıkmıştı.*

Eğer gözlerini kapatsaydı, sert kuzey rüzgârında cesurca dalgalanan sancakları zihin gözüyle görebilirdi. *Hepsi gitti, hepsi düştü.* Leş'in yanaklarına çarpan rüzgâr güneyden esiyordu ve Moat Cailin'in yıkıntılarının üzerinde dalganan tek sancak, siyah zeminde altın bir deniz canavarı sergiliyordu.

Leş izleniyordu. Gözleri hissedebiliyordu. Yukarı baktığında, Kapı Kulesi'nin mazgallı siperlerinin arasından ve Çocuklar Kulesi'nin tepesini taçlandıran kırık taşların arkasından bakan solgun yüzleri gördü. Efsaneye göre Çocuklar Kulesi, ormanın çocuklarının, Batıdiyar topraklarını ikiye bölmek amacıyla suların çekicini çağırdığı yerdi.

Boğaz'dan geçen tek kuru yol, yolağzıydı ve Moat Cailin'in kuleleri buranın kuzey ucunu, bir şişenin ağzını kapatan tıpa misali kapatmıştı. Yol dardı. Yıkıntılar, güneyden gelen düşmanları harabelerin altından ve arasından geçmek zorunda bırakacak şekilde yerleştirilmişti. Uç kuleden herhangi birini taciz etmek isteyen bir saldırgan, hayalet derisi isimli yosun türünün kaygan ve beyaz şeritleriyle fistolanmış nemli duvarlara tırmanırken, sırtını diğer iki kuleden gelecek oklara karşı açıkta bırakmak zorundaydı. Görebilmesi için barış sancağını salladı. "Silahsızım."

Cevap gelmedi. Leş biliyordu; duvarların içinde, demiradamlar onu kabul etmek ya da göğsünü oklarla doldurmak arasında tercih yapıyordu. *Sorun değil.* Burada hızlıca ölmek, Lord Ramsay'e bir akamet olarak dönmekten iyiydi.

Kapı kulübesinin kapıları ardına kadar açıldı. "Çabuk." Ok çarptığında, Leş sese doğru dönüyordu. Ok Leş'in sağından, perde duvarın kırık parçalarının bataklığa yarı gömülü olduğu yerden geldi, barış sancağının katlarını deldi ve Leş'in yüzünün en fazla otuz santim uzağından geçti. Leş öyle çok korktu ki, sancağı yere atıp eyerinden aşağı yuvarlandı.

"İçeri," diye bağırdı ses, "acele et, seni aptal, *acele et."*

Başının üzerinden bir ok daha geçerken, Leş ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek basamakları tırmandı. Biri onu yakalayıp içeri çekti ve Leş sertçe

kapanan kapının sesini duydu. Ayağa kaldırılıp bir duvara yapıştırıldı. Sonra boğazına bir bıçak dayandı, sakallı yüz o kadar yakındı ki, Leş adamın burun kıllarını sayabilirdi. “Sen kimsin? Burada bulunma amacın ne? Çabuk ol, yoksa sana da ona yaptığımı yaparım.” Muhafız, kapının yanında çürüyen bedeni başıyla gösterdi. Cesedin eti yeşildi ve kurtçuk kaynıyordu.

“Ben demirdoğumluyum,” diye yalan söyledi Leş. Eskiden olduğu delikanlı bir demirdoğumluydu, bu doğruydu, ama Leş bu dünyaya Dehşet Kalesi’nin zindanlarından gelmişti. “Yüzüme bak. Ben Lord Balon’ın oğluyum. Senin prensinim.” İsmi de söyleyebilirdi ama kelimeler boğazına takıldı. *Ben Leş’im. Leş, beleşle kafiyeli.* Fakat bunu bir süreliğine unutmak zorundaydı. Durumu ne kadar umutsuz olursa olsun, kimse Leş gibi bir yaratığa baş eğmezdi. Leş tekrar bir prensmiş gibi davranmak zorundaydı.

Muhafız, gözlerini kısarak Leş’in yüzüne baktı, ağzı kuşkuyla büküldü. Adamın dişleri kahverengiydi, nefesi bira ve soğan kokuyordu. “Lord Balon’ın oğulları öldürüldü.”

“Ağabeylerim. Ben değil. Lord Ramsay, Kışyarı’ndan sonra beni esir aldı. Sizinle görüşmem için beni buraya gönderdi. Buranın kumandanı sen misin?”

“Ben?” Adam bıçağını indirdi ve bir adım geri gitti, az kalsın cesede takılıp düşecekti. “Ben değilim lordum.” Muhafızın örgü zırhı paslıydı, deri giysileri çürüyordu, elinin üstündeki açık yaradan kan sızıyordu. “Komuta Ralf Kenning’de. Kaptan öyle söyledi. Ben sadece kapıya bakıyorum.”

“Peki bu kim?” Leş yerdeki cesedi tekmeledi.

Muhafız ölü adama onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. “O... suyu içti. Çığlığını susturmak için boğazını kesmek zorunda kaldım. Midesi bozuldu. Suyu içemezsin. Bu yüzden biramız var.” Muhafız yüzünü ovuşturdu, gözleri şişkin ve kırmızıydı. “Eskiden ölüleri kilerlere sürüklerdik. Aşağıdaki bütün mahzenler suyla dolu. Şimdi kimse zahmete girmek istemiyor, biz de cesetleri düştükleri yerde bırakıyoruz.”

“Kiler onlar için daha iyi bir yer. Onları suya verin. Boğulmuş Tanrı’ya.”

Adam güldü. “Orada tanrı filan yok lordum. Sadece fareler ve su yılanları var. Bacağınız kadar kalın, beyaz şeyler. Bazen basamaklardan yukarı çıkıyorlar ve insanı uykusunda ısırıyorlar.”

Leş, Dehşet Kalesi’nin altındaki zindanları hatırladı, dişlerinin arasında kıvranan fareyi, dudaklarındaki ılık kanın tadını hatırladı. *Eğer başarısız olursam Ramsay beni zindanlara geri gönderir, ama önce bir parmağımı daha yüzer.* “Garnizonda kaç adam kaldı?”

“Az,” dedi demiradam. “Bilmiyorum. Eskisinden daha azız. Ayyaş

Kulesi'nde de birkaç adam var sanırım. Çocuklar Kulesi'nde yok. Dagon Codd birkaç gün önce oraya gitti. Sadece iki adam hayatta kalmış, ölü olanları yiyorlarmış. Dagon ikisini de öldürmüş, tabii inanırsanız."

Moat Cailin düşmüş, diye fark etti Leş, *ama kimse onlara söylemeye tenezzül etmemiş.* Kırık dişlerini saklamak için ağzını ovuşturdu ve "Kumandanla konuşmak istiyorum," dedi.

"Kenning?" Muhafızın aklı karışmış gibiydi. "Bu günlerde söyleyecek fazla bir şeyi yok. Ölüyor. Ölmüş de olabilir. Onu görmeyeli kaç zaman oldu hatırlamıyorum."

"Nerede? Beni ona götür."

"O zaman kapıyı kim koruyacak?"

"O." Leş, cesedi tekmeledi.

Bu hareket muhafızı güldürdü. "Evet. Neden olmasın? Benimle gelin." Duvar apliğinden bir meşale aldı ve iyice parlayana kadar salladı. "Bu taraftan." Muhafız, Leş'i bir kapıdan geçirdi, sarmal bir merdivenden yukarı çıkardı. Onlar tırmanırken meşale alevi siyah taş duvarlarda pırıldadı.

Basamakların tepesindeki oda karanlık, dumanlı ve aşırı sıcaktı. Rutubeti engellemek için dar pencereye eski püskü bir hayvan derisi gerilmişti, maltızda bir tabaka bataklık kömürü yanıyordu. Odada pis bir koku vardı; küf, idrar ve dışkıdan ibaret zehirli bir hava. Zemin lekeli hasırlarla kaplıydı, odanın köşesinde yatak olarak kullanılan bir saman yığını vardı.

Ralf Kenning bir kürk dağının altında titriyordu. Adamın silahları yatağın yanma yığılmıştı; kılıç, balta, zırhlı yelek, demir savaş miğferi. Kalkanında fırtına tanrısının bulutlu eli vardı. Elin parmaklardan çıkan yıldırım, aşağıdaki öfkeli denize iniyordu. Resmin boyası solmuştu, soyuluyordu. Resmin altındaki ahşap çürümeye başlamıştı.

Ralf de çürüyordu. Kürklerin altında çıplaktı, ateşi vardı, solgun teni açık yaralarla ve yara kabuklarıyla kaplıydı. Kafası şekilsizdi, tek yanağı tuhaf bir şekilde şişmişti. Kanla tıkanan boğazı, yüzünü yutmak üzereydi. Aynı taraftaki kolu bir kütük kadar iriydi ve kurtçuk kaynıyordu. Ralf in görünüşüne bakılırsa, günlerdir kimse onu yıkamamış ve tıraş etmemişti. Adamın tek gözünden irin akıyordu, sakalı kuru kan ve kusmukla katılaşmıştı. "Ona ne oldu?" diye sordu Leş.

"Mazgallı siperlerdeydi. Bir bataklık şeytanı ona bir ok saldı. Sadece bir sıyrıktı ama... şeytanların okları zehirlidir, uçlarına dışkı ve daha beter şeyler sürülür. Ralf in yarasına kaynamış şarap döktük fakat işe yaramadı."

Bu yaratıkla görüşemem. "Onu öldür," dedi Leş, muhafıza. "Aklını

kaybetmiş. Bedeni kan ve kurtçuk dolu.”

Muhafız soluğunu tuttu. “Kaptan komutayı ona verdi.”

“Can çekişen bir atı öldürürsün.”

“Hangi at? Ben hiçbir zaman bir ata sahip olmadım.”

Ben oldum. Anılar koşarak geldi. Gülümseyen’in çığlıkları neredeyse insancaydı. Yelesi tutuşmuştu, Gülümseyen arka ayaklarının üstünde şaha kalkmıştı, acıdan kör olmuştu, toynaklarıyla havayı dövüyordu. *Hayır, hayır. O benim atım değildi. Leş’in hiçbir zaman bir atı olmadı.* “Onu senin için ben öldürürüm.” Leş, Ralf Kenning’in kalkanına yaslanmış olan kılıcı aldı. Hâlâ kabzayı tutacak kadar parmağı vardı. Kılıcın kenarını, saman yığınının üstünde yatan yaratığın şişkin boğazına indirdiğinde deri yarılarak açıldı ve dışarı siyah kanla sarı irin aktı. Kenning şiddetle sarsıldı, sonra hareketsizleşti. Oda korkunç bir ufunetle doldu. Leş, basamaklara gitti. Orada hava nemli ve soğuktu ama odadaki havaya kıyasla çok daha temizdi. Demiradam, Leş’in ardından dışarı çıktı, kusmamak için uğraşıyordu, yüzü bembeyazdı. Leş, muhafızı kolundan yakaladı, “ikinci kumandan kimdi? Diğer adamlar nerede?”

“Siperlerde ya da salonda. Uyuyorlar, içiyorlar. İsterseniz sizi onlara götürürüm.”

“Hemen götür.” Ramsay, Leş’e sadece bir gün vermişti.

Salon siyah taşlardan inşa edilmişti, yüksek tavanlı ve cereyanlıydı, dumanla doluydu, taş duvarlar beyaz yosun tabakalarıyla lekelenmişti. Daha önceki yılların daha sıcak ateşleriyle kararmış şöminede, cansız bir bataklık kömürü ateşi yanıyordu. Taştan oyulmuş muazzam bir masa, asırlardır yaptığı gibi salonu dolduruyordu. *Buraya son gelişimde o masada oturmuştum,* diye hatırladı Leş. *Robb masanın başındaydı, iri Jon onun sağında, Roose Bolton da solundaydı. Gloverlar, Helman Tallhart’ın yanında oturmuştu. Karstark ve oğulları onların karşısındaydı.*

İki düzine demirdoğumlu, masada oturmuş içki içiyordu. Leş içeri girerken, birkaç adam ifadesiz gözlerle ona baktı. Diğerleri onu görmezden geldi. Leş, adamların hiçbirini tanımıyordu. Birçoğu, gümüş morina şeklindeki broşlarla tutturulmuş pelerinler giymişti. Coddlar, Demir Adaları’nda saygı görmezlerdi. Codd erkeklerinin korkak ve hırsız olduğu söylenirdi ve Codd kadınları kendi babalarıyla ve kardeşleriyle yatan ahlaksız kadınlardı. Demir Donanma eve dönerken bu adamların arkada bırakılması Leş’i hiç şaşırtmadı. *Bu durum benim işimi epey kolaylaştıracak.* “Ralf Kenning öldü,” dedi Leş. “Burada komuta kimde?”

İçki içen adamlar boş gözlerle Leş’e baktı. Biri güldü. Diğeri tükürdü.

Sonunda Coddlar’dan biri, “Kim soruyor?” dedi.

“Lord Balon’ın oğlu.” *Benim adım Leş. Leş, beleşle kafiyeli.*

“Ramsay Bolton’ın emriyle buradayım. Beni Kışyarı’nda esir alan Hornwood Lordu ve Dehşet Kalesi’nin vârisi. Ramsay’in ordusu kuzeyinizde, babası güneyinizde. Fakat güneş batmadan önce Moat Cailin’i teslim ederseniz, Lord Ramsay merhametli olmaya hazır.” Leş ona verilen mektubu çıkardı ve masanın üstüne, içki içen adamların önüne attı.

Adamlardan biri mektubu aldı, çevirdi, parşömeni mühürleyen pembe mumu kazıdı. “Parşömen. Bu ne işe yarar? Bizim peynire ve ete ihtiyacımız var.”

“Çeliğe ihtiyacımız var demek istiyorsun,” dedi başka bir adam, sol kolu eksik bir ihtiyardı. “Kılıç. Balta. Yay. Evet, yüz yay ve onları kullanacak adamlar.”

“Demirdoğumlular teslim olmaz,” dedi üçüncü bir ses. “Bunu babama söyle. Duvarlar Robert tarafından yıkıldığında Lord Balon diz çökmüştü. Çökmeseydi ölürdü. Teslim olmazsanız siz de ölürsünüz.” Leş, parşömeni gösterdi. “Mührü kırın. Kelimeleri okuyun. Bu, Lord Ramsay’in eliyle yazılmış güvenli geçiş iznidir. Kılıçlarınızı bırakın ve benimle gelin. Lordum sizi doyuracak, rahatsız edilmeden Taşlı Kıyı’ya yürümenizi ve eve giden bir gemi bulmanızı sağlayacak.”

“Bu bir tehdit mi?” Coddlar’dan biri ayağa kalktı. Patlak gözlü, geniş ağızlı, ölü gibi beyaz tenli, iri bir adamdı. Sanki babası onu bir balıktan peydahlamıştı ama buna rağmen adam bir uzunkılıç taşıyordu. “Dagon Codd kimseye teslim olmaz.”

Hayır, lütfen, dinlemek zorundasınız. Garnizonun teslimiyeti olmadan kampa geri döndüğü takdirde Ramsay’in ona neler yapacağını düşünmek, Leş’in altını ıslatması için neredeyse yeterliydi. *Leş, Leş, beleşle kafiyeli.* “Cevabınız bu mu?” Kelimeler kulağında zayıfça çınladı. “Bu morina balığı hepiniz adına mı konuşuyor?” Leş’i kapıda karşılayan muhafız, kendinden o kadar emin görünmüyordu. “Victarion kaleyi tutmamızı emretti, evet etti. Kendi kulaklarımla duydum. Kenning’e, *ben dönene kadar burada kalın*, dedi.”

“Evet,” dedi tek kollu adam. “Söylediği şey buydu. Kral şûrasına gitti ama başında ahşap bir taht ve arkasında bin adamla geri döneceğine dair yemin etti.”

“Amcam asla geri dönmeyecek,” dedi Leş. “Kral şûrası, amcamın ağabeyi Euron’u taçlandırdı ve Kargagöz’ün başka savaşları var. Amcamın size değer verdiğini mi sanıyorsunuz? Vermiyor. Siz, ölmek üzere arkada bırakılanlarsınız. Amcam, kıyıya yürüdüğünde çizmesinden kazıdığı çamurlar gibi kazıyıp attı

sizi.”

Bu sözler hedefi vurmuştu. Leş bunu adamların gözlerinde, birbirlerine bakış şekillerinde ve kadehlerinin üzerinden kaş çatışlarında görüyordu. *Terk edilmiş olmaktan korkuyorlardı ama ben bu korkuyu kuşkusuzluğa çevirdim.* Bu adamlar, meşhur kaptanların akrabaları ya da Demir Adalarının büyük hanedanlarının mensupları değildi. Bunlar, kölelerin ve tuz karılarının oğullarıydı.

“Teslim olursak istediğimiz yere gidecek miyiz?” dedi tek kollu adam. “Burada yazan şey bu mu?” Mührü hâlâ kırılmamış olan parşömen dürümünü dürttü.

“Kendiniz okuyun,” diye cevapladı Leş, adamların hiçbirinin okuyamadığından hemen hemen emindi gerçi. “Lord Ramsay, ona sadık kaldıkları sürece tutsaklarına karşı saygılı davranır.” *Sadece ayak parmaklarımı, el parmaklarımı ve şu diğer şeyimi aldı, hâlbuki dilimi kopartabilir ya da bacaklarımın derisini baldırımdan ayaklarıma kadar yüzebilirdi.* “Kılıçlarınızı ona teslim edin ve hayatta kalın.” “Yalancı.” Dagon Codd uzunkılıcını çekti. “Sen, insanların Dönek dediği adamsın. Senin verdiğin sözlere neden inanalım?” *Sarhoş,* diye fark etti Leş. *Bira konuşuyor.* “Neye isterseniz inanın. Ben Lord Ramsay’in mesajını getirdim. Şimdi ona dönmeliyim. Yaban domuzu ve şalgam yiyeceğiz, sert kırmızı şarap içeceğiz. Benimle gelenler ziyafete katılacak. Geriye kalanlar bir gün içinde ölecek. Dehşet Kalesi Lordu şövalyelerini yolağzına getirecek, lordun oğlu da kuzeyden tepenize binecek. Merhamet gösterilmeyecek. Dövüşerek ölenler şanslı olacak. Zira hayatta kalanlar bataklık şeytanlarına verilecek.”

“*Yeter*,” diye hırladı Dagon Codd. “Demirdoğumluları *sözlerle* korkutabileceğini mi sanıyorsun? Defol. Ben karnını deşmeden, bağırsaklarını dışarı dökmeden ve sana yedirmeden önce efendine koş.”

Dagon daha çok şey söyleyebilirdi ama gözleri aniden kocaman açıldı. Bir fırlatma baltası, sert bir *dank* sesiyle Dagon’ın alnına saplandı. Codd’un kılıcı yere düştü. Adam, oltaya takılmış bir balık gibi çırpındı ve yüzüstü masaya devrildi.

Baltayı fırlatan kişi, tek kollu adamdı. Ayağa kalkarken diğer elinde de bir balta vardı. “Başka kim ölmek istiyor?” diye sordu içki içen adamlara. “Konuşun, isteğinizi yerine getireyim.” Dagon Codd’un kafasının düştüğü yerde oluşan kan gölünden çıkan dereler taş masaya yayılıyordu. “Bana gelince, ben yaşamak niyetindeyim, burada kalıp çürümeye niyetim yok.”

Bir adam, bir yudum bira içti. Bir diğeri, bir kan deresini, onun oturduğu

yere ulaşmadan önce temizlemek için kupasını ters çevirdi. Kimse konuşmadı. Tek kollu adam baltasını tekrar kemerine sıkıştırdığında, Leş kazandığını biliyordu. Kendini yine bir erkek gibi hissetti. *Lord Ramsay benden memnun kalacak.*

Deniz canavarı sancağını kendi elleriyle aşağı indirdi, kesik parmakları yüzünden biraz zorlanarak fakat Lord Ramsay'in bağışladığı parmaklar için minnet duyarak. Demirdoğumluların yola çıkmak için hazırlanması, öğleden sonranın büyük bölümünü aldı. Leş'in tahmin ettiğinden daha çok adam vardı; Kapı Kulesi'nde kırk yedi ve Ayyaş Kulesi'nde on sekiz. Adamlardan ikisi ölüme o kadar yakındı ki onlar için hiç umut yoktu, yürüyemeyecek kadar güçsüz olan beş kişi daha vardı. Onlar toplamdan çıktıktan sonra bile, geriye dövüşecek durumda olan elli iki adam kalıyordu. Lord Ramsay yıkıntılara saldırmayı tercih etseydi, bu adamlar ne kadar zayıf olursa olsunlar kendi sayılarının üç katını devirebilirlerdi. Perişan kafileyi kuzeyli adamların kamp kurduğu çamurlu alana götürmek üzere atının sırtına çıktığında, *Ramsay beni göndermekle iyi bir şey yaptı,* diye düşündü Leş. "Silahlarınızı burada bırakın," dedi tutsaklara. "Kılıçları, yayları, hançerleri. Silahlı adamlar, görüldükleri an öldürülecekler."

Kafile, Leş'in tek başına aldığı yolu ondan üç kat uzun zamanda alıyordu. Yürüyemeyen dört adam için derme çatma sedyeler yapılmıştı; beşinci adam, kendi oğlu tarafından sırtta taşınıyordu. Bu durum ilerleyişi yavaşlatıyordu ve bütün demiradamlar ne kadar korunaksız olduklarının farkındalardı; bataklık şeytanlarının ve onların zehirli oklarının menzilinde olduklarım biliyorlardı. Ölürsem, ölürüm. Leş sadece, okçuların ehil olması için dua etti.

Ölümü hızlı ve temiz olsun istiyordu. *Bir erkeğin ölümünü istiyorum, Ralf Kenning'in tahammül ettiği sonu değil.*

Tek kollu adam kafilenin önünde yürüyordu, topallıyordu. Adının Adrack Humble olduğunu söyledi, Büyük Wyk'te bir kaya karısı ve üç tuz karısı vardı. "Denize açıldığımızda dört karımın üçü hamileydi," diye böbürlendi "ve Humblelar'da ikizler sık görülür. Eve döndüğümde yapmam gereken ilk şey, oğullarımı saymak. Birine sizin adınızı bile verebilirim lordum."

Evet, ona Leş adını koy. Yaramazlık yaptığında ayak parmaklarını kesebilirsin ve ona yemesi için fare verebilirsin. Leş, başını çevirip tükürdü. Şanslı adamın Ralf Kenning olup olmadığını merak etti.

İleride Lord Ramsay'in kampı belirdiğinde, arduvaz grisi gökyüzünden hafif bir yağmur dökülmeye başladı. Bir devriye, kafilenin geçişini sessizce izledi. Hava, yağmurla boğulan yemek ateşlerinin dumanıyla doluydu.

Kalkanında at kafası olan önemsiz bir lordun liderlik ettiği bir grup süvari, kafilenin arka tarafına geçti. Süvarilerin lideri Lord Ryswell'in oğlullarından biriydi, Leş biliyordu. *Rogerya da Rickard.* İki delikanlıyı birbirinden ayırt edemiyordu. Kızıl bir aygırın sırtındaki süvari, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayatta kalanların hepsi lordum."

"Daha çok olacaklarını düşünmüştüm. Onlara üç kez saldırdık ve bizi üç kez geri püskürttüler."

Beklenmedik bir gurur parlamasıyla, *biz demirdoğumluyuz*, diye düşündü Leş. Ve bir an için yine prensti, Lord Balon'ın oğluydu, Pyke'ın kanıydı. Fakat düşünmek bile tehlikeliydi. Adını hatırlamak zorundaydı. *Leş, benim adım Leş, kalleşle kafiyeli.*

Bir tazı sürüsünün havlaması Lord Ramsay'in gelişini haber verdiğinde, kafile kampın hemen kenarındaydı. Ramsay'in yanında Fahişefelaketi ve en gözde altı adamı vardı; Deriyüzen, Ekşi Alyn, Benim-İçin-Dans-Et Damon, Küçük ve Büyük Walder. Köpekler kafilenin çevresini sardı, yabancılara diş gösterip havlıyorlardı. *Piç'in kızları*, diye düşündü Leş, sonra bu kelimeyi Ramsay'in yanında asla, asla, *asla* kullanmaması gerektiğini hatırladı.

Leş, eyerinden aşağı atladı ve diz çöktü. "Lordum, Moat Cailin sizindir. Bunlar kalenin son müdafileri."

"Çok az. Daha fazlasını ummuştum. İnatçı düşmanlardı." Lord Ramsay'in solgun gözleri ışıldadı. "Açlıktan ölüyor olmalısınız. Damon, Alyn, onlarla ilgilenin. Şarap, bira ve yiyebilecekleri kadar yemek verin. Deriyüzen, yaralıları üstadımıza götür."

"Tamam lordum."

Birkaç demirdoğumlu, kampın merkezindeki yemek ateşlerine doğru gitmeden önce teşekkür sözleri mırıldandı. Hatta Coddlar'dan biri Lord Ramsay'in yüzüğünü öpmeye çalıştı ama tazılar adamı uzaklaştırdı ve Alison adamın kulağından bir parça koparttı. Adam, boynuna kanlar süzülürken bile başını sallıyor ve lordun merhametini övüyordu.

Son tutsak da gittiğinde, Ramsay Bolton, Leş'e dönüp gülümsedi. Onu ensesinden yakaladı ve yüzünü kendine çekti, yanağını öptü, "Eski dostum Leş," dedi. "Bir prens olduğuna gerçekten inandılar mı? Şu demiradamlar nasıl da aptallar. Tanrılar gülüyor."

"Tek istekleri eve dönmek lordum."

Bir âşık kadar yumuşak bir şekilde, "Peki *sen* ne istiyorsun benim tatlı Leş'im?" diye mırıldandı Ramsay. Nefesi şarap ve karanfil kokuyordu. "Böylesi bahadır bir hizmeti ödüllendirmek gerekir. Sana parmaklarını geri verememe ama

benden istediğin bir şey mutlaka vardır. Seni özgür mü bırakmalıyım? Hizmetimden azat mı etmeliyim? Onlarla birlikte gitmek mi istersin? Soğuk gri denizdeki çorak adalara dönmek ve tekrar bir prens olmak mı istersin? Yoksa benim sadık hizmetkârım olarak kalmayı mı tercih edersin?"

Leş'in omurgasına soğuk bir bıçak sürtündü. *Dikkatli ol,* dedi Leş kendine, çok ama çok dikkatli ol. Lordun gülümsemesinden, gözlerinin parlayış şeklinden, ağzının kenarındaki tükürükten hoşlanmamıştı. Bu çeşit işaretleri daha önce de görmüştü. *Sen prens değilsin. Sen Leş'sin, sadece Leş, gebeşle kafiyeli. Ona istediği cevabı ver.*

"Lordum," dedi, "benim yerim burası, sizin yanınız. Ben sizin Leş'inizim. Ben sadece size hizmet etmek istiyorum. Tek arzum... bir matara şarap, bu benim için yeterli bir ödül olur... kırmızı şarap, en sert olanından, bir erkeğin içebileceği kadar çok şarap."

Lord Ramsay güldü. "Sen bir erkek değilsin Leş. Sen sadece benim mahlûkatımsın. Lâkin şarabını alacaksın. Walder, bu meseleyle ilgilen. Sana bir Bolton olarak söz vermiştim, zindanlara dönmeyeceksin. Bunun yerine, seni bir köpeğe dönüştüreceğiz. Sana her gün et vereceğiz, hatta eti çiğnemen için dişlerin bile olacak. Kızlarımın yanında uyuyabilirsin. Ben, Leş için bir tasman var mı?"

"Bir tasma yaparım lordum," dedi Kemik Ben.

Yaşlı adam bundan daha iyisini yaptı. O gece, tasmanın yanısıra eski bir battaniye ve yarım tavuk da vardı. Leş, et için köpeklerle kavga etmek zorunda kaldı ama Kışyarı'ndan beri yediği en iyi yemek buydu.

Ve şarap... koyu ve ekşiydi ama sertti. Tazıların arasında oturan Leş başı dönene kadar içti, kustu, ağzını sildi ve biraz daha içti. Sonra yere uzanıp gözlerini kapattı. Uyandığında, bir köpek, sakalındaki kusmuğu yalıyordu ve hilalin çehresinden koyu renk bulutlar geçiyordu. Gecenin içinde bir yerde bir adam çığlık atıyordu. Leş, köpeği kovaladı, diğer tarafına döndü ve uyumaya devam etti.

Ertesi sabah, Lord Ramsay, babasına yolun temizlendiği haber vermeleri için yolağzına üç süvari gönderdi. Kapı Kulesi'nin üzerinde, Pyke'ın deniz canavarlı sancağının Leş tarafından aşağı indirdildiği yerde, Bolton Hanedanı'nın derisi yüzülmüş adamı dalgalanıyordu. Çürümüş kalaslardan oluşan yol boyunca, çamurlu zemine ahşap kazıklar çakılmıştı. Yolda cesetler çürüyordu, kırmızı ve ıslak. *Altmış üç,* Leş biliyordu, *altmış üç ceset var.* Cesetlerden birinin kolu yoktu. Diğerinin ağzına mührü kırılmamış bir parşömen tıkıştırılmıştı.

Uç gün sonra, Roose Bolton'ın ordusunun öncü kuvveti yıkıntıların arasında ilerledi ve tüyler ürpertici devriyelerden oluşan sıranın önünden geçti. Güneş ne zaman bulutların arasından çıksa, maviye ve griye bürünmüş dört yüz Frey devriyesinin taşıdığı mızrakların uçları pırıldıyordu. Öncü kuvvetin başında yaşlı Lord Walder'm iki oğlu vardı. Oğullardan biri çıkık çeneli, kaslı, güçlü kuvvetliydi. Diğeri keldi, sivri burnunun üzerinde birbirine yakın haris gözler vardı. Adamın kahverengi seyrek sakalı, altındaki zayıf çeneyi saklayamıyordu. *Hosteen ve Aenys.* Leş, onları, adını öğrenmeden önceki zamanlardan hatırlıyordu. Hosteen bir boğaydı, zor öfkelenirdi fakat bir kez tahrik olduğunda zapt edilmezdi. Lord Walder'ın sahip olduğu en amansız dövüşçü oydu. Aenys daha yaşlıydı, daha zalimdi ve daha zekiydi; o bir kılıç adamı değil, bir kumandandı. İki kardeş de tecrübeli askerlerdi.

Öncü kuvvetin ardından kuzeyli adamlar geldi, yıpranmış sancakları rüzgârla dalgalanıyordu. Leş onların geçişini izledi. Sayıları çok azdı ve çoğu yayandı. Leş, Robb Stark'la birlikte Kışyarı'nın ulu kurdunun altında güneye yürüyen muazzam orduyu hatırladı. Yirmi bin kılıç ve mızrak Robb'la birlikte savaşa gitmişti ama on adamdan sadece ikisi geri dönüyordu, onların çoğu da Dehşet Kalesi'nin adamlarıydı.

Kafilenin merkezinde, kalabalığın en yoğun olduğu yerde, kan kırmızısı deri yeleğin üstüne koyu gri göğüs zırhı takmış bir adam at sürüyordu. Adamın rondelaları insan kafası şeklinde dövülmüştü, kafaların açık ağızları ıstırap çığlıkları atıyordu. Adamın omuzlarından akan pembe yün pelerinin üstüne kan damlaları işlenmişti. Adamın taktığı kapalı miğferin tepesinde uzun kırmızı ipek şeritler uçuşuyordu. Leş, adamı ilk gördüğünde, *hiçbir adalı Roose Bolton'ı zehirli bir okla öldüremeyecek,* diye düşündü. Bolton'ın arkasından üstü kapalı bir at arabası geliyordu. Araba, altı yük atı tarafından çekiliyor, önden ve arkadan arbaletçiler tarafından korunuyordu. Koyu mavi kadifeden dikilmiş perdeler arabanın içindekileri gözlerden saklıyordu.

Daha geriden yük kervanı geliyordu; savaşta elde edilen ganimetlerle yüklü hantal arabalar ve yaralılarla sakatları taşıyan çekçekler. En arkada yine Freyler vardı. En az bin adam, belki de daha fazla: Yaycılar, mızrakçılar, orak ve çomak taşıyan köylüler, hürsüvariler, atlı okçular ve bütün bu adamları arada tutan yüz şövalye.

Lord Ramsay babasını karşılamak üzere ileri yürüdü. Tasmalı, zincirli ve yine hırpani olan Leş diğer köpeklerle birlikte onu takip etti. Ama koyu renk zırh giyen binici miğferini çıkardığında, Leş miğferin altından çıkan yüzü tanımadı. Ramsay'in gülümsemesi süt gibi kesildi ve yüzü öfkeyle kızardı. "Bu da ne, bir

şaka mı?”

Üstü kapalı arabanın perdelerinin arkasından çıkarken, “Sadece önlem,” diye fısıldadı Roose Bolton.

Dehşet Kalesi Lordu ve piç oğlu arasında güçlü bir benzerlik yoktu. Lordun yüzü tıraşlıydı, teni pürüzsüzdü, sıradandı. Lord yakışıklı bir adam değildi ama çirkin de sayılmazdı. Mücadelelere katılmış olmasına rağmen yara izleri yoktu. Yaşı kırktan fazlaydı ama Roose buruşmamıştı, zamanın geçişini gösterecek bir tek çizgisi yoktu. Dudakları o kadar inceydi ki, lord ağzını kapattığında dudaklar tamamen yok oluyordu. Adamda bir yaşsızlık vardı, bir dinginlik; Roose Bolton’ın yüzünde öfke ve sevinç aynı görünürdü. Roose ve Ramsay’in tek ortak özelliği, gözleriydi. *Gözleri buz.* Leş, Roose Bolton’ın hiç ağlayıp ağlamadığını merak etti. *Eğer ağlıyorsa, gözyaşları yanaklarını üşütüyor mu?*

Bir zamanlar, Theon Greyjoy isimli bir delikanlı, Robb Stark’ın meclisinde yan yana oturduğu Bolton’la dalga geçerek eğlenmişti. Adamın yumuşak sesiyle alay etmiş, sülükleriyle ilgili şakalar yapmıştı. *O delikanlı çıldırmış olmalı. Bu adam, dalga geçilecek bir adam değil.* Bolton’ın serçe parmağında, bütün Freyler’in toplamından daha fazla zalimlik olduğunu anlamak için adama bir kez bakmak yeterliydi.

“Baba.” Lord Ramsay atasının önünde diz çöktü.

Lord Roose bir an için oğlunu inceledi. “Kalkabilirsin.” Arabanın içindeki iki genç kadının aşağı inmesine yardım etmek için döndü.

İlk kız kısa boyluydu ve çok şişmandı, kırmızı yuvarlak bir yüzü ve samur kürkünden yapılmış başlığın altında titreyen üç gıdısı vardı. ‘Yeni karım,” dedi Roose Bolton. “Leydi Walda, nüfusuma kabul ettiğim gayrimeşru oğlumla tanışın. Ramsay, üvey annenin elini öp.” Ramsay öptü. “Leydi Arya’yı hatırlayacağından eminim. Nişanlın.”

Kız, Theon’un hatırladığından daha zayıf ve daha uzundu ama bu normaldi. *Kızlar bu yaşlarda çok hızlı büyür.* Kızın elbisesi gri yünden dikilmişti, elbisenin kenarlarına beyaz saten geçilmişti. Kız, yakası gümüş bir kurt başıyla tutturulmuş kakım pelerin giymişti. Koyu kahverengi saçları beline kadar iniyordu. Ve gözleri...

Bu Lord Eddard’ın kızı değil.

Arya babasının gözlerine sahipti, Starklar’ın gri gözlerine. Bu yaştaki bir kız saçlarını uzatabilirdi, santimlerce uzayabilirdi, göğüslerinin dolduğunu görebilirdi ama gözlerinin rengini değiştiremezdi. *Bu kız, Sansa’nın küçük arkadaşıydı, kâhyanın kızı. Jeyne, kızın adı bu. Jeyne Poole.*

“Lord Ramsay.” Kız, Ramsay’in önünde reverans yaptı. Bu da yanlıştı.

Gerçek Arya Stark onun yüzüne tükürürdü. “İyi bir eş olmak ve size güçlü oğullar verebilmek için dua ediyorum.” “Vereceksin,” dedi Ramsay, “üstelik çok yakında.”

JON

Mum eriyip sönmüştü ama panjurların arasından parlak sabah ışıkları süzülüyordu. Jon çalışırken uyuyakalmıştı yine. Masası kitap yığınlarıyla kaplıydı. Jon, gecenin yarısını tozlu mahzende lamba ışığında geçirdikten sonra, kitapları bizzat yukarı çıkarmıştı. Sam haklıydı; kitapların tasnif edilmesi, listelenmesi ve sıraya koyulması lazımdı ama bu, okuma yazma bilmeyen kâhyaların yapabileceği bir iş değildi. Sam'in dönüşünü beklemek gerekecekti.

Eğer dönerse. Jon, Sam ve Üstat Aemon için endişeleniyordu. Cotter Pyke'ın Doğugözcüsü'nden gönderdiği habere göre, *Fırtına Kargası*, Skagos kıyısında bir kadırga enkazı görmüştü. Batık gemi *Kara Kuş* muydu, Stannis'in kiralık gemilerinden biri miydi yoksa oradan geçen bir ticaret gemisi miydi; *Fırtına Kargası* anlayamamıştı. *Amacım Şebboy'u ve bebeği güvenliğe ulaştırmaktı. Bunu yapmak yerine onları mezara mı gönderdim?*

Dün akşamın yemeği, neredeyse hiç dokunulmamış bir hâlde masada duruyordu. Efkârlı Edd, Jon'un içi çıkarılmış ekmeğini, Üçparmak Hobb'un kötü şöhretli üç etli yahnisiyle tıka basa doldurmuştu. Bayat ekmeği yumuşatabilmek için yapmıştı bunu. Kardeşler arasındaki latife, yahnideki üç etin, koyun eti, koyun eti ve koyun eti olduğuydu ama havuç, soğan ve turp daha doğru tahminlerdi. Yahniden geriye kalanların üstünde soğuk bir yağ tabakası parlıyordu.

Stannis'in Kral Kulesi'ni boşaltmasının ardından, Bowen Marsh, Jon'un, Yaşlı Ayı'nın eski dairesine taşınması için ısrar etmişti ama Jon bu teklifi geri çevirmişti. Kral'ın dairesine taşınmak, kralın asla geri dönmeyeceği mesajını verebilirdi.

Stannis güneye gittiğinden beri Kara Kale'nin üzerine tuhaf bir rehavet çökmüştü. Hem yabanıllar hem de kara kardeşler nefeslerini tutmuşlardı sanki bundan sonra olacakları görmek için bekliyor gibilerdi. Avlular ve yemek salonu genelde boştu. Lord Kumandan Kulesi iskelet hâlindeydi. Eski ortak salon, kararmış kiriş yığınlarından ibaretti. Hardin Kulesi bir sonraki şiddetli rüzgârla yıkılacakmış gibi görünüyordu. Jon'un duyabildiği tek hayat sesi, silahhanenin

önündeki avludan gelen belli belirsiz kılıç şıngırtısıydı. Demir Emmett, Zıpzıp Robin'e kalkanını yukarıda tutması için bağırıyordu. *Hepimiz kalkanlarımızı yukarıda tutsak iyi ederiz.*

Jon yıkandı, giyindi ve silahhaneden çıktı. Zıpzıp Robin'i ve Emmett'in diğer öğrencilerini yüreklendirecek birkaç laf etmek için avluda kısa bir süre durdu. Ty'ın koruma teklifini her zamanki gibi reddetti. Jon'un etrafında yeterince adam olacaktı; iş kan dökmeye gelirse, fazladan iki adam bir şey değiştirmezdi. Bununla birlikte, Jon, Uzunpençe'yi yanma almıştı ve arkasında Hayalet vardı.

Ahırlara vardığında, Efkârlı Edd'in, lord kumandanın atını eyerlediğini, dizginlediğini ve kumandam beklediğini gördü. Arabalar, Bowen Marsh'ın dikkatli bakışlarının altında sıraya giriyordu. Lord Kâhya bir şeyleri işaret ederek, söylenerek sıra boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu, yanakları kızarmıştı. Jon'u gördüğünde Lord Kâhya daha da beter kızardı. "Lord Kumandan. Bu konuda hâlâ ısrarlı mısınız? Bu..."

"...saçmalıkta?" diyerek cümleyi tamamladı Jon. "Lütfen *saçmalık* demek üzere olmadığınızı söyleyin lordum. Evet kararlıyım. Bu konuyu konuştuk. Doğugözcüsü daha fazla adam istiyor. Boz Kalkan ve Buz İzi de öyle, bundan eminim. Hâlâ boş duran on dört kalemiz daha var. Sur, uzun fersahlar boyunca kontrolsüz ve savunmasız."

Marsh dudaklarını büzüştürdü. "Lord Kumandan Mormont..."

"...öldü. Üstelik yabanılların eliyle değil. Kendi Yeminli Kardeşlerinin eliyle, güvendiği adamların eliyle. Benim yerimde olsaydı o ne yapardı? Bunu ne siz ne de ben bilebiliriz." Jon atını döndürdü. "Bu kadar konuşma yeter. Gidelim."

Efkârlı Edd bütün konuşmayı duymuştu. Bowen Marsh uzaklaşırken, Edd adamın arkasından başını salladı ve "Narlar," dedi. "Bütün o taneler. İnsan boğularak ölebilir. Ben şalgamı tercih ederim. İnsana zarar veren bir şalgam görmedim hiç."

Jon, Üstat Aemon'ı en çok böyle zamanlarda özlüyordu. Clydas kuzgunlarla yeterince iyi ilgileniyordu ama Aemon Targaryen'ın bilgisinin ve deneyiminin onda birine sahip değildi, irfanı bundan bile azdı. Bowen kendince iyi bir adamdı ama Kafatası Köprüsü'nde aldığı yara onun tavrım sertleştirmişti. Bowen'ın şimdilerde söylediği tek şarkı, kapıları mühürlemekle ilgili olandı. Othell Yanvyck sessiz olduğu kadar hissizdi, yaratıcılıktan uzaktı ve Baş Korucular göreve getirildikleri anda ölüyorlardı. Arabalar hareket etmeye başladığında, *Gece Nöbetçileri en iyi adamlarının çoğunu kaybetti*, diye düşündü Jon. *Yaşlı*

Ayı, Qhorin Yarımel, Donal Noye, Jarmen Buckwell, amcam...

Kafile, Kral Yolu boyunca güneye doğru ilerlerken hafif bir kar yağışı başladı. Arabalardan oluşan uzun sıra, bir düzine mızrakçı ve bir düzine okçunun refakatinde tarlalardan, derelerden ve ağaçlıklı bayırlardan geçiyordu. Son birkaç gezide, Köstebek Kasabası'nda bazı çirkinlikler yaşanmıştı; küçük itip kakmalar, biraz küfür, birçok öfkeli bakış. Bowen Marsh işi şansa bırakmamanın iyi olacağını düşünmüştü ve Jon adama hak vermişti.

Kafilenin başında Lord Kâhya vardı. Jon, Efkârlı Edd'le birlikte birkaç metre geriden geliyordu. Edd, Kara Kale'nin yarım mil güneyinde atını Jon'a iyice yanaştırdı, "Lordum yukarı bak," dedi. "Büyük ayyaş tepede."

Ayyaş, bir dişbudak ağacıydı, yılların rüzgârlarıyla yana eğilmişti. Ve şimdi bir yüzü vardı. Vakur bir ağız, burun yerine kırık bir dal, gövdeye derince oyulmuş iki göz. Gözler Kral Yolu'nun kuzeyine bakıyordu, kaleye ve Sur'a doğru.

Yabanıllar tanrılarını da yanlarına almışlar. Jon şaşırmamıştı. İnsanlar tanrılarından kolayca vazgeçmezlerdi. Leydi Melisandre'nin Sur'un ötesinde düzenlediği debdebeli nümayiş, bir anda bir fars oyunu kadar boş göründü. Durumu hafife almaya çalışarak, "Biraz sana benziyor Edd," dedi Jon.

"Evet lordum. Benim burnumda yapraklar büyümüyor ama yine de... Leydi Melisandre mutlu olmayacak."

"Ağacı görmeyecek. Kimsenin ona bir şey söylemediğinden emin ol."

"Ama leydi ateşlerde bir şeyler görüyor."

"Duman ve kor."

"Ve yanan insanlar. Büyük ihtimalle ben. Burnumda yapraklarla. Her zaman yanacağımdan korktum ama önce öleceğimi umuyordum."

Jon, yüzü kimin oyduğunu merak ederek tekrar ağaca baktı. Hem kargaları yabanıl kadınlardan uzak tutmak, hem de özgür insanların yağma amacıyla güneye kaymalarına engel olmak için Köstebek Kasabası'nın etrafına muhafızlar yerleştirilmişti. Dişbudak ağacını oyan her kimse, Jon'un devriyelerini atlatmıştı. Ve eğer bir adam kordonu geçebildiyse, diğerleri de geçebilirdi. *Muhafızları iki katına çıkarmalıyım,* diye düşündü Jon. İki kat fazla adam harca, bu iş olmasa Sur'da yürüyebilecek adamları harca.

Arabalar, donmuş çamurun ve rüzgârla savrulan karın arasında ağır ağır güneye doğru ilerlemeye devam ettiler. Bir mil sonra ikinci yüzle karşılaştılar. Yüz, buzlu bir derenin yanında büyüyen bir kestane ağacının gövdesine oyulmuştu. Yüzün gözleri, derenin üstünde uzanan ahşap köprüyü izliyordu. "İki kat problem," dedi Efkârlı Edd.

Kestane ağacı yapraksız ve cılızdı ama ağacın çıplak dalları boş değildi. Derenin üzerine sarkan alçak bir dalda bir kuzgun oturuyordu, tüylerini soğuğa karşı dikmişti. Jon'u gördüğünde kanatlarını açıp bir çığlık koyuverdi. Jon yumruğunu kaldırdı. Büyük siyah kuş, kanatlarını çırparak ve *"Mısır, mısır, mısır,"* diye bağırarak aşağı indi.

"Mısır özgür insanlar için," dedi Jon. "Sana yok." Yaklaşan kış gelip de bitmeden önce, kuzgunları yemek zorunda kalıp kalmayacaklarını merak etti.

Arabalardaki kardeşler de yüzü görmüştü, Jon bundan emindi. Kimse yüzden bahsetmiyordu ama adamların gözlerindeki mesaj açıktı. Jon bir keresinde, Mance Rayder'ın, dizçökenlerin çoğunun koyun olduğunu söylediğini duymuştu. "Bir köpek, bir koyun sürüsünü güdebilir," demişti Sur'un Ötesindeki Kral. "Lâkin özgür insanların kimi gölge kedisidir, kimi taş. Bu türlerden biri dilediği yere gider ve köpekleri paramparça eder. Diğeri, sen onu tekmelemezsen hiç kımıldamaz." Ne gölge kedileri ne de taşlar hiç tanımadıkları bir tanrının önünde eğilmek için hayatları boyunca ibadet ettikleri tanrılardan vazgeçecekti.

Köstebek Kasabası'nın hemen kuzeyinde, kasabanın sınırını işaretleyen muazzam meşe ağacına oyulmuş üçüncü yüze rast geldiler, yüzün derin gözleri Kral Yolu'na sabitlenmişti. *Bu dost bir yüz değil,* diye düşündü Jon Kar. İlk İnsanlar'ın ve ormanın çocuklarının büvet ağaçlarına kazıdığı yüzler, genellikle sert ya da vahşi hatlara sahip olurdu ama büyük meşe bilhassa öfkeli görünüyordu. Köklerini topraktan sökecek ve kükreyerek kafilenin peşine düşecek gibiydi. *Ağacın yaraları, onu oyan adamların yaralan kadar taze.*

Köstebek Kasabası göründüğünden daha büyüktü; kasabanın çoğu, soğuktan ve kardan uzakta, toprağın altındaydı. Bu şimdi her zamankinden daha doğruydu. Thenn Magnar'ı, Kara Kale'ye gelirken buradan geçmiş ve boş kasabayı ateşe vermişti. Yer yüzeyinde sadece kararmış kiriş yığınları ve kavrulmuş eski taşlar kalmıştı... ama donmuş toprağın altında hâlâ mahzenler, tüneller ve derin kilerler vardı. Özgür insanların sığındığı ve kasabaya adını veren köstebekler misali bir araya toplandığı yerler oralardı.

Arabalar, bir zamanlar demirhane olan yapının önünde hilal şeklinde sıralandı. Yakınlarda, bir grup kırmızı yüzlü çocuk kardan kale inşa ediyordu ama kara kardeşleri gördüklerinde dağıldılar, şu ya da bu deliğe girip kayboldular. Birkaç dakika sonra yeraltından yetişkinler çıkmaya başladı. Onlarla birlikte ufunet geldi; yıkanmamış bedenlerin ve kirli giysilerin, idrarın ve dışkının kokusu. Jon, kendi adamlarından birinin burnunu buruşturduğunu ve yanındaki arkadaşına bir şeyler söylediğini gördü. Özgürlüğün kokusuyla ilgili bir şaka, diye tahmin etti. Jon'un kardeşlerinin çoğu, Köstebek Kasabası'ndaki

vahşilerin pis kokusu hakkında şakalar yapıyordu.

Domuz cehaleti, diye düşündü Jon. Özgür insanlar, Gece Nöbetçilerinin adamlarından çok farklı değildi; bazıları temizdi, bazıları da pis. Fakat çoğu, bazı zamanlarda temizdi, diğer zamanlarda pis. Bu ufunet, en fazla yüz insan barındıracak şekilde kazılmış kilerlere ve tünellere sıkışan bin insanın kokuşuydu.

Yabanıllar bu dansı daha önce de yapmıştı. Tek kelime etmeden, arabaların arkasında bir sıra oluşturdular. Her adama karşılık üç kadın vardı, kadınların çoğu çocukluydu; annelerinin eteğine yapışmış, solgun ve cılız şeyler. Jon kollarda çok az bebek gördü. *Kollardaki bebekler yürüyüş sırasında öldü,* diye düşündü, *mücadeleden sağ kurtulanlar da kralın tutsak kampında can verdi.*

Dövüşçüler daha iyi durumdaydı. Justin Massey, konseyde, dövüş çağına gelmiş üç yüz adamdan bahsetmişti. Lord Hanvood Fell onları saymıştı. *Mızrak karıları da var. Elli, altmış, belki de yüze yakın.* Jon, Fell'in sayımının yaralı adamları da kapsadığım biliyordu. Onlardan birkaçını gördü; ilkel kol değneklerine yaslanmış, kol yenleri boş, elsiz adamlar. Tek gözlü ya da yarım yüzlü adamlar. İki arkadaşının arasında taşman bacaksız bir adam. Herkes gri yüzlü ve zayıftı. *Iskartalar,* diye düşündü Jon. *Yaratıklar, yaşayan yegâne ölüler değiller.*

Bununla birlikte, bütün dövüşçü adamlar ıskarta değildi. Bronz pullu zırhlar giymiş yarım düzine Thenn bir kiler merdivenin başında toplanmıştı, asık suratlarıyla etrafı seyrediyor ve diğerlerine katılmak için hiçbir teşebbüste bulunmuyorlardı. Jon, eski demirhanenin yıkıntılarının arasında iri, kel bir adam gördü. Adamın adının Halleck olduğunu hatırladı; Köpekbaşlı Harma'nın kardeşi. Fakat Harma'nın domuzları gitmişti. *Hiç şüphesiz onları yediler.* Kürkler giymiş şu iki adam, Boynuzayak adamlarıydı, cılız oldukları kadar vahşilerdi, karda bile yalınayaklardı. *Yine de, bu koyunların arasında kurtlar da var.*

Bunu Jon'a Val hatırlatmıştı. "Özgür insanlar ve dizçökenler birbirlerinden o kadar farklı değiller Jon Kar. Sur'un hangi tarafında doğmuş olursak olalım, erkekler erkektir, kadınlar da kadın. İyi ve kötü adamlar, kahramanlar ve caniler, onurlu adamlar, yalancılar, korkaklar, zalimler... bizde hepsinden bolca var, tıpkı sizde olduğu gibi."

Val haklıydı. Mesele, birini diğerinden ayırt edebilmekti, koyunları keçilerden ayırmaktı.

Kara kardeşler yiyecek dağıtmaya başladı. Tuzlu et dilimleri, kuru morina, kuru bezelye, şalgam, havuç, arpa, un, salamura yumurta, soğan ve elma

getirmişlerdi. “Bir soğan ya da bir elma alabilirsin,” dedi Kıllı Hal, bir kadına. “İkisini birden alamazsın. Seçmek zorundasın.”

Kadın anlamamış gibi görünüyordu. “İkisinden de ikişer tane almam gerek. Birer tane bana, diğerleri oğluma. Oğlum hasta, ama elma onu iyileştirir.”

Hal başım iki yana salladı. “Elmasını gelip bizzat almalı. Yahut soğanını. İkisini birden alamaz. Senin gibi. Şimdi, elma mı yoksa soğan mı? Çabuk ol, arkanda insanlar var.”

“Elma,” dedi kadın, Hal kadına bir elma verdi. Küçük, kuru, pörsümüş bir şey.

“İlerle kadın,” diye bağırdı bir adam. “Hava soğuk.”

Kadın, adamı umursamadı. “Bir elma daha/’ dedi Kıllı Hal’e. “Oğlum için. Lütfen. Oğlum çok küçük.”

Hal, Jon’a baktı. Jon kafasını sağa sola salladı. Çok yakında elmasız kalacaklardı. İsteyen herkese ikişer elma vermeye başlarlarsa, geç gelenler hiç elma alamazdı.

‘Yoldan çekil,” dedi kadının arkasındaki kız. Sonra kadını itti. Kadın yalpaladı, elmasını kaybetti ve düştü. Kadının kucağındaki diğer yiyecekler havaya saçıldı. Bezelyeler dağıldı, şalgam bir çamur birikintisine yuvarlandı, un torbası açıldı ve torbanın içindeki kıymetli toz karların üstüne döküldü.

Eski Dil’de ve Ortak Dil’de öfkeli sesler yükseldi. Başka bir arabadan daha fazla bağrışma geldi. “Bu *yeterli* değil,” diye hırladı yaşlı bir adam. “Siz kahrolası kargalar bizi açlıktan öldürüyorsunuz.” Düşen kadın, yere saçılan yiyeceklerinin peşinde emekliyordu. Jon, birkaç metre ileride çıplak çeliğin ışıltısını gördü. Jon’un yaycıları yay kirişlerine oklar yerleştirdiler.

Jon eyerinde döndü. “Rory. Şunları sustur.”

Rory, borusunu dudaklarına götürdü ve üfledi. *AAAAhooooooooooooooo.*

Kargaşa ve itişip kakışma son buldu. Başlar döndü. Bir çocuk ağlamaya başladı. Mormont’un kuzgunu Jon’un sol omzundan sağ omzuna uçtu. Kafasını yukarı aşağı sallayarak, *“Kar, kar, kar,”* diye mırıldandı.

Jon, son yankılar susana kadar bekledi, sonra atını mahmuzladı ve onu herkesin görebileceği bir yere gitti. “Sizi elimizden geldiğince doyuruyoruz, verebildiğimiz kadar veriyoruz. Elma, soğan, şalgam, havuç... önümüzde uzun bir kış var ve ambarlarımız tükenmez değil.”

“Siz kargalar yeterince iyi besleniyorsunuz.” Halleck öne çıktı. Şimdilik. “Biz Sur’u tutuyoruz. Sur diyarı koruyor... artık sizi de koruyor. Yüz yüze olduğumuz düşmanı tanıyorsunuz. Üstümüze gelen şeyin ne olduğunu biliyorsunuz. Bazılarınız onlarla karşılaştı. Yaratıklar, ak yürüyenler, mavi gözlü

ve siyah elli ölü şeyler. Onları ben de gördüm, onlarla dövüştüm, birini cehenneme gönderdim. Öldürüyorlar, sonra senin ölünü sana karşı gönderiyorlar. Devler onların karşısında duramadı. Thennler, nehir kabileleri, Boynuzayaklar, özgür insanlar; siz de onların karşısında duramadınız... günler kısalırken ve geceler soğurken onlar daha da güçleniyor. Evlerinizi terk ettiniz ve yüzlerce, binlerce kişilik gruplar hâlinde güneye geldiniz... eğer onlardan kaçmak için değilse, neden? Güvende olmak için. Pekâlâ, sizi güvende tutan şey Sur. Sizi güvende tutan *biziz,* o nefret ettiğiniz kara kargalar.” “Güvende ve aç,” dedi bir kadın. Tıknazdı, rüzgâr yanığı bir yüzü vardı, görünüşüne bakılacak olursa bir mızrak karısıydı.

“Daha fazla yiyecek mi istiyorsunuz?” diye sordu Jon. ‘Yemek, dövüşçüler için. Sur’u tutmamıza yardım edin ve kargalar kadar iyi beslenin.” *Ya da yiyecek tükendiğinde onlar kadar kötü beslenin.*

Kasabanın üstüne bir sessizlik çöktü. Yabanıllar tedbirli gözlerle bakıştılar. “*Yeme*k,” diye homurdandı kuzgun. “*Mısır, mısır.*” “Sizin için dövüşelim?” Sesin koyu bir aksam vardı. Genç Thenn Magnar’ı Sigorn, Ortak Dil’i duraksayarak konuşuyordu. “Sizin için dövüşmeyelim. Sizi öldürmek daha iyi. Hepinizi öldürelim.”

Kuzgun, kanatlarını çırptı. “Öldürelim, öldürelim.”

Sigorn’un babası, yani eski Magnar, Kara Kale’ye düzenlediği saldırıda, yıkılan merdivenin altında ezilip ölmüştü. *Biri benden Lannisterlar’la ortak dava oluşturmamı isteseydi ben de böyle hissederdim,* diye düşündü Jon. “Baban hepimizi öldürmeye çalıştı,” diye hatırlattı Sigorn’a. “Magnar cesur bir adamdı ama buna rağmen devrildi. Ve başarmış olsaydı... Sur’u kim tutacaktı?” Başını Thennler’den çevirdi. “Kışyarı’nın duvarları da sağlamdı ama Kışyarı bugün harabe hâlinde, yandı ve yıkıldı. Bir duvar, onu savunan adam kadar güçlüdür ancak.”

Kucağında şalgamlar olan bir adam, “Bizi öldürüyorsunuz, aç bırakıyorsunuz, şimdi de bizi kölelere dönüştürmek istiyorsunuz.”

Kırmızı yüzlü tombul bir adam, az önce konuşan adamı bir bağırışla onayladı. “Sırtıma o siyah süprüntüleri geçirmektense çıplak dolaşmayı tercih ederim.”

Mızrak karılarından biri güldü. “Seni karın bile çıplak görmek istemiyor Butts.”

Onlarca ses aynı anda konuşmaya başladı. Thennler Eski Dil’de bağırıyordu. Küçük bir oğlan çocuğu ağlamaya başladı. Jon, bütün sesler susana kadar bekledi, sonra Kıllı Hal’e döndü ve “Hal, şu kadına söylediğin şey neydi?”

diye sordu.

Hal, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Yiyecekle ilgili söylediğim şey mi? Hepsi bu dedim. Seçmek zorundalar.”

“Seçmek zorundasınız,” diye tekrar etti Jon Kar. “Hepiniz. Kimse sizden yemin etmenizi istemiyor. Hangi tanrılara taptığınız umurumda değil. Benim tanrılarım eski tanrılar, kuzeyin tanrıları. Lâkin sizler kırmızı tanrıya, Yedi’ye ya da dualarınızı duyan herhangi bir tanrıya ibadet edebilirsiniz. Bizim mızraklara ihtiyacımız var. Yaylara. Sur boyunca gözlere.

“Mızrak ya da yay tutmayı bilen, on iki yaşından büyük her çocuğu alacağım. Yaşlılarınızı, yaralılarınızı, sakatlarınızı, hatta artık dövüşemeyenlerinizi bile alacağım. Onların yapabileceği başka işler var. Okları dengelemek, keçileri sağmak, ateşler için odun toplamak, ahırları temizlemek... iş bitmez. Ve evet, kadınlarınızı da alacağım. Korunmaya muhtaçmış gibi görünen utangaç bakireler istemiyorum ama benimle gelmek isteyen her mızrak karısını alacağım.”

‘Ya kızlar?” diye sordu bir kız. Arya kadar küçük görünüyordu.

“On altı ve daha büyük olanlar.”

“On iki yaşındaki erkek çocukları alıyorsunuz.”

Yedi Krallık’ta, on iki yaşındaki oğlanlar genellikle yaver çömezi ya da yaver olarak hizmet verirdi, yıllarca silah eğitimi almış olurlardı. On iki yaşındaki kızlar, çocuktu. *Fakat bunlar yabanıl.* “Nasıl istersen. On iki yaşındaki kızlar ve erkekler. Ama sadece itaat etmeyi bilenler. Bu hepiniz için geçerli. Sizden diz çökmenizi asla istemeyeceğim ama başınıza kumandanlar koyacağım. Ne zaman kalkacağınızı, ne zaman uyuyacağınızı, nerede yiyeceğinizi, ne zaman içeceğinizi, ne giyeceğinizi, kılıcınızı ne zaman çekeceğinizi ve okunuzu ne zaman salacağınızı söyleyen çavuşlarınız olacak. Gece Nöbetçileri’nin adamları ömür boyu hizmet ederler. Sizden bunu istemeyeceğim ama Sur’da olduğunuz sürece benim emrimde olacaksınız. Bir emre karşı gelirseniz, kellenizi alırım. Bunu yapıp yapmayacağımı kardeşlerime sorun. Yaptığımı gördüler.”

“Kelle,” diye bağırdı Yaşlı Ayı’nın kuzgunu. *“Kelle, kelle, kelle.”* “Seçim sizin,” dedi Jon Kar. “Sur’u tutmamıza yardım etmek isteyenler benimle birlikte Kara Kale’ye gelecek. Onlara silah ve yiyecek vereceğim. Geriye kalanlar; şalgamlarınızı ve soğanlarınızı alıp deliklerinize dönün.”

Öne çıkan ilk kişi, az önce konuşan kızdı. “Dövüşebilirim. Annem bir mızrak karısıydı.” Jon başıyla onayladı. Kız, iki yaşlı adamın arasından kıvrılarak geçerken, *on iki yaşında bile olmayabilir,* diye düşündü lord kumandan, ama tek yeni askerini geri çevirmeyecekti.

En fazla on dört yaşında olan iki delikanlı, kızı takip etti. Sonra tek gözlü, yara izli bir adam geldi. “Onları ben de gördüm, yaşayan ölüleri. Kargalar bile onlardan daha iyidir.” Uzun boylu bir mızrak karısı, kol değnekli bir ihtiyar, ay yüzlü bir delikanlı, kızıl saçlarıyla Jon’a Ygritte’i hatırlatan genç bir adam.

Ve sonra Halleck. “Senden hoşlanmıyorum karga,” diye kükredi. “Fakat Mance’ten de hoşlanmıyordum. Ablamın hoşlandığından fazla değil. Yine de, Mance için dövüştük. Neden senin için dövüşmeyelim?”

İşte o zaman lanet kırıldı. Halleck itibarlı bir adamdı. *Mance haklıydı*. “Özgür insanlar isimleri ya da tuniklere işlenmiş küçük hayvanları takip etmez,” demişti Sur’un Ötesindeki Kral. “Özgür insanlar sikke için dans etmez. Senin kendini nasıl ünvanlandırdığın, yetki zincirinin ne anlama geldiği ya da büyükbabanın kim olduğu onları ilgilendirmez. Onlar gücü takip eder. Onlar adamı takip eder.”

Halleck’in kuzenleri Halleck’i takip etti, sonra Harma’nın sancaktarlarından biri, sonra Harma’yla omuz omuza dövüşmüş adamlar ve sonra onların yiğitliğini duymuş diğer adamlar. İhtiyarlar ve genç delikanlılar, hayatının baharında dövüşçüler, yaralılar ve sakatlar, çok sayıda mızrak karısı, hatta üç Boynuzayak adamı.

Ama hiç Thenn yok. Magnar döndü ve tünellerin içinde kayboldu, bronz kuşanmış köleler onu takip etti.

Son kuru elma da verildiğinde, arabalar yabanıl kaynıyordu. Kafile, o sabah Kara Kale’den ayrılırken olduğundan altmış üç kişi fazlaydı. Kral Yolu’nun yukarısına doğru yapılan dönüş yolcuğu sırasında, “Onları ne yapacaksınız?” diye sordu Bowen Marsh, Jon’a.

“Önce eğiteceğim, sonra silahlandıracağım, sonra onları böleceğim ve nereye gerekiyorsa oraya göndereceğim. Doğugözcüsü, Gölge Kule, Buz İzi, Boz Kalkan. Ayrıca, üç kale daha açmak niyetindeyim.”

Lord Kâhya arkaya baktı. “Kadınlar da mı? Kardeşlerimiz aralarında kadınlar olmasına alışık değiller lordum. Ettikleri yeminler... kavgalar olacak, tecavüzler...”

“Bu kadınların bıçakları var ve onları nasıl kullanacaklarını biliyorlar.”

“Peki bu mızrak karılarından biri, kardeşlerimizden birinin boğazını kestiğinde ne olacak?”

“Bir adam kaybetmiş olacağız,” dedi Jon, “ama biraz önce altmış üç adam kazandık. Sizin hesabınız iyidir lordum. Eğer yanılıyorsam beni düzeltin fakat benim hesabıma göre geriye altmış iki kalıyor.”

Marsh ikna olmamıştı. “Bize altmış üç ağız daha eklediniz lordum... ama

bunların kaçı dövüşçü ve kimin tarafında dövüşecekler? Eğer kapıya Ötekiler dayanırsa yabanıllar bizim yanımızda duracaklar... ama çığlık atan bin katille birlikte Tormund Devfelaketi ya da Ağlak Adam gelirse, o zaman ne yapacaklar?”

“Bunu o zaman öğreneceğiz. Dua edelim de iş asla oraya varmasın.”

TYRION

Rüyasında babasını ve Kefenli Lordu gördü. Rüyada ikisi tek ve aynıydı. Babası ona taş kollarıyla sarıldığında ve gri bir öpücük vermek için öne eğildiğinde, Tyrion uyandı. Ağzı kuruydu ve kan tadıyla paslıydı, kalbi göğsünde çekiç gibi vuruyordu.

“Cücemiz bize geri döndü,” dedi Haldon.

Tyrion, rüya ağlarından kurtulmak için başını salladı. *Hüzünler. Hüzünler’de kayboldum.* “Ölü değilim.”

“Bunu görüyoruz.” YarıUstat, Tyrion’ın üstüne eğildi. “Ördek, iyi bir kuş ol ve küçük dostumuz için biraz çorba kaynat. Açlıktan ölüyor olmalı.”

*Utangaç Bakire’*deydi, Tyrion anladı, sirke kokan kaşındırıcı bir battaniyenin altındaydı. *Hüzünler arkamızda kaldı. Boğulduğumu gördüğüm bir rüyaydı sadece.* “Neden sirke kokuyorum?”

“Lemore seni sirkeyle yıkadı. Sirkenin gri hastalığı önlediği söylenir. Ben bundan şüphe ediyorum ama denemekten zarar gelmezdi. Griff seni sudan çıkardıktan sonra, Lemore ciğerlerindeki suyu boşalttı. Buz gibi soğuktun, dudakların maviydi. Yandry seni suya geri atmamızı söyledi ama delikanlı bunu yapmamıza izin vermedi.”

Prens. Hatıra ansızın geldi: Çatlak gri elleriyle öne uzanan ve parmak eklemlerinden kan sızan taş adam. Ağır bir kayaydı, beni dibe çekiyordu. “Beni Griff mi yukarı çıkardı?” *Benden nefret ediyor olmalı, yoksa ölmeme izin verirdi.* “Kaç zamandır uyuyorum? Burası neresi?”

“Selhorys.” Haldon, kol yeninden küçük bir bıçak çıkardı. Bıçağı alçaktan Tyrion’a fırlatırken, “Tut,” dedi.

Cüce irkildi. Bıçak ayaklarının arasında düştü ve güverteye saplanarak titredi. Tyrion bıçağı aldı. “Bu ne?”

“Çizmelerini çıkar. Bıçağın ucunu bütün ayak ve el parmaklarına batır.”

“Kulağa çok... acılı geliyor.”

“Umarım. Yap.”

Tyrion çizmelerini ve çoraplarını çıkardı, gözlerini kısarak parmaklarına

baktı. Parmakları normalden daha kötü ya da daha iyi görünmüyordu. Bıçağın ucunu dikkatlice başparmağına batırdı.

“Daha sert,” dedi YarıÜstat Haldon.

“Kanımın akmasını mı istiyorsun?”

“Gerekirse.”

“Bütün parmaklarımda yara kabukları olacak.”

“Bu talimin amacı parmaklarını saymak değil. Senin irkildiğini görmek istiyorum. Parmakların acıdığı sürece güvendesin demektir. Bıçağı hissedemediğin zaman, korkmak için sebebin vardır.”

Gri hastalık. Tyrion yüzünü ekşitti. Bir parmağını daha bıçakladı, bıçağın ucunda kan damlası görünce küfretti. “Bu acıttı. Mutlu musun?”

“Sevinçten dans ediyorum.”

“Ayakların benimkilerden bile kötü kokuyor Yollo.” Ördek bir kâse çorba getirdi. “Griff, taş adamlara dokunmaman için seni uyarmıştı.”

“Evet ama taş adamları bana dokunmamaları için uyarmayı unuttu.”

“Bıçağı sokarken, gri deri tabakaları ve siyahlaşmaya başlamış tırnaklar ara,” dedi Haldon. “Eğer bu çeşit işaretler görürsen tereddüt etme. Bir parmak kaybetmek, bir ayak kaybetmekten iyidir. Bir kol kaybetmek, hayatının geri kalanım Rüya Köprüsü’nde inleyerek geçirmekten iyidir. Şimdi diğer ayağın. Sonra da el parmakların.”

Cüce, güdük bacaklarını tekrar çaprazladı ve diğer ayağının parmaklarını bıçaklamaya başladı. “Aletimi de bıçaklamak mıyım?”

“Bir zarar gelmez.”

“*Sana* bir zarar gelmez demek istiyorsun. Gerçi, aletimi o kadar az kullanıyorum ki kessem de olur.”

“Hiç çekinme. Onu boyarız, doldururuz ve bir servet karşılığında satarız. Cüce kamışının sihirli güçleri vardır.”

“Bunu kadınlara yıllardır söylüyorum.” Tyrion, hançerin ucunu ayak parmağının etli kısmına batırdı, kan damlasının çıkışını izledi, kanı emdi. “Kendime daha ne kadar işkence etmeliyim? Temiz olduğumdan ne zaman emin olacağız?”

“Gerçekten mi?” dedi YarıÜstat. “Hiçbir zaman. Nehrin yarısını yuttun. Şu anda bile grileşiyor olabilirsin. Kalbinden ve ciğerlerinden başlayarak içten dışarı doğru taşlaşıyor olabilirsin. Eğer durum buysa, parmaklarını bıçaklamak ve sirkeyle yıkanmak seni kurtarmaz. İşin bittiğinde gel, biraz çorba iç.”

Çorba güzeldi ama Yarı-Üstat’ın yemek yerken Tyrion’la arasına masayı koyması Tyrion’ın dikkatinden kaçmadı. *Utangaç Bakire,* Rhoyne’un batı

kıyısındaki eski bir iskeleye bağlanmıştı. İki rıhtım aşağıda bir Volantis kadırgası asker boşaltıyordu. Kumtaşından inşa edilmiş bir duvarın dibine dükkânlar, tezgâhlar ve ambarlar dizilmişti. Duvarın arkasından şehrin kuleleri ve kubbeleri görünüyordu, batan güneşin ışığıyla kırmızıya boyanmışlardı.

Hayır, bir şehir değil. Selhorys hâlâ bir kasaba olarak kabul ediliyordu ve Eski Volantis'ten yönetiliyordu. Burası Batıdiyar değildi.

Lemore güverteye çıktı, arkasında prens vardı. Rahibe, Tyrion'ı gördüğünde güverteyi koşarak geçip ona sarıldı. "Anne merhametli. Senin için dua ettik Hugor."

En azından sen ettin. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

Genç Griffin selamı o kadar coşkulu değildi. Küçük prens yüzünü asmıştı, Ysilla ve Yandry'yle birlikte kıyıya çıkmak yerine *Utangaç Bakire'*de kalmaya zorlandığı için kızmıştı. "Sadece güvende olmanı istiyoruz," dedi Lemore. "Bunlar karışık zamanlar." YarıUstat Haldon açıkladı. "Hüzünler'den Selhorys'e gelirken tam üç kez süvariler gördük. Nehrin doğu kıyısından güneye doğru gidiyorlardı. Dothraklılar. Bir keresinde o kadar yakınlarındaydık ki saç örgülerindeki zillerin çınlamasını duyduk. Bazı geceler, doğudaki tepelerin arkasında onların yaktığı ateşleri görüyoruz. Savaş gemilerinin yanından da geçtik; köle askerlerle dolu Volantisli nehir kadırgaları. Belli ki troyka, Selhorys'e düzenlenecek bir saldırıdan korkuyor."

Tyrion bunu çabucak anladı. Selhorys, Rhoyne'un batı kıyısında yer alan tek büyük nehir kasabasıydı. At efendilerine karşı, nehrin diğer tarafında duran kız kardeşlerinden çok daha savunmasızdı. *Yine de, Selhorys küçük bir ödül. Ben bir khal olsaydım, Selhorys'e sahte bir saldırı düzenler, Volantisliler'in kasabayı savunmak için gelmesini bekler, sonra güneye döner ve Volantis'e dörtnala at koştururdum.*

"Kılıç kullanmayı biliyorum," diye üsteliyordu Genç Griff. "Atalarının en cesur olanları bile böyle tehlikeli zamanlarda Kral Muhafızları'nı yanlarından ayırmazlardı." Lemore, rahibe elbisesini çıkarmış ve zengin bir tüccarın karısının ya da kızının giyebileceği türden kıyafetler giymişti. Tyrion kadını dikkatlice inceledi. Griffin ve Genç Griffin maviye boyalı saçlarının altındaki gerçeğin kokusunu kolayca almıştı; Yandry ve Ysilla olduklarını iddia ettikleri şeyden daha fazlası değillerdi; Ördek, olduğunu iddia ettiği şeyden bile azdı. Ama Lemore... *Bu kadın gerçekte kim*? *Neden burada*? *Tahminimce altın için değil. Bu prens ona ne ifade ediyor*? *Bu kadın gerçek bir rahibe oldu mu hiç*?

Lemore'un kıyafetindeki değişikliği Haldon da fark etmişti. "Bu beklenmedik inanç kaybından ne sonuç çıkarmalıyız? Seni rahibe elbiselerinin

içinde görmeyi tercih ederim Lemore.”

“Ben onu çıplak görmeyi tercih ederim,” dedi Tyrion. Lemore, Tyrion’a sitemkâr bir bakış attı. “Çünkü şeytani bir ruhun var. Rahibe elbisesi Batıdiyar diye bağırıyor, üstümüze nahoş bakışlar çekebilir.” Prens Aegon’a döndü. “Gizlenmesi gereken tek kişi sen değilsin.”

Delikanlı yatışmış gibi görünmüyordu. *Kusursuz bir prens ama hâlâ yan çocuk, dünyadan ve dünyanın kederlerinden bihaber.* “Prens Aegon,” dedi Tyrion. “ikimiz de bu teknede tıkılı kaldığımıza göre, beni bir *cyvasse* oyunuyla şereflendirirsin belki. Vakit geçirmek için.”

Prens tedbirli gözlerle cüceye baktı. *“Cyvasse’den* bıktım.”

“Bir cüceye yenilmekten bıktım, demek mi istiyorsun?” Tyrion’ın sözleri delikanlının gururunu iğneledi, tıpkı Tyrion’ın tahmin ettiği gibi. “Gidip tahtayı ve taşları al. Bu defa seni ezmeye niyetliyim.”

Kamaranın arkasında bağdaş kurarak oyunu güvertede oynadılar. Genç Griff, ordusunu taarruz yapacak şekilde dizdi; ejderhasını, fillerini ve koşum atını öne yerleştirdi. *Genç bir adamın hücum düzeni, cüretkâr olduğu kadar ahmakça. Hızlıca öldürmek için her şeyini tehlikeye atıyor.* Tyrion ilk hamleyi prensin yapmasına izin verdi. Haldon onların arkasında duruyor, oyunu izliyordu.

Prens ejderhasına uzandığında, Tyrion boğazını temizledi. “Senin yerinde olsaydım bunu yapmazdım. Ejderhanı bu kadar çabuk ortaya çıkarman bir hata.” Masumca gülümsedi. “Baban, aşırı cesur olmanın tehlikelerini bilirdi.”

“Gerçek babamı tanıyor muydun?”

“Onu iki ya da üç kez gördüm ama Robert onu öldürdüğünde ve benim babam beni bir kayanın altında sakladığında sadece on yaşındaydım. Hayır, Prens Rhaegar’ı tanıdığımı iddia edemem. Sahte babanın iddia ettiği gibi edemem. Lord Connington, prensin en aziz arkadaşıydı, değil mi?”

Genç Griff gözlerine düşen bir tutam mavi saçı kenara çekti. “Kral Toprakları’nda birlikte yaverlik yapmışlar.”

“Şu Lord Connington gerçek bir dost. Arazilerini ve unvanlarını alıp onu sürgüne gönderen bir kralın torununa hararetle sadık olduğuna göre, gerçek bir dost olmalı. Sürgüne gönderilmesi büyük talihsizlikti. Gönderilmeseydi, babam Kral Toprakları talan ederken Prens Rhaegar’ın dostu el altında olabilirdi, Prens Rhaegar’ın kıymetli oğlunun beyninin bir duvara saçılmasını engellerdi.”

Delikanlı öfkeyle kızardı. “O ben değildim. Sana söyledim. O, Sidiksu Dönemeci’nde sepicilik yapan bir adamın oğluydu. Annesi onu doğururken öldü. Babası onu bir testi Arbor altını karşılığında Lord Varys’e sattı. Adamın başka

oğulları vardı ama Arbor altını içmemişti. Varys, Sidiksu çocuğunu anneme verdi ve beni uzaklara götürdü.”

“Evet.” Tyrion fillerini hareket ettirdi. “Ve sidiksu prensi güvenli bir şekilde öldüğünde, hadım seni Dar Deniz’in karşısına kaçırarak şişman peynir tüccarı arkadaşına götürdü. Peynir tüccarı seni bir kazıklı teknede sakladı ve senin baban olmak isteyen bir sürgün lord buldu. Bu fevkalade bir hikâye. Sen Demir Taht’a oturduğunda, ozanlar senin kaçışınla ilgili daha nice hikâyeler anlatacaklar... güzel Daenerys’in seni hayat arkadaşı olarak kabul edeceğini varsayarak tabii.”

“Edecek. Etmek zorunda.”

“*Zorunda*?” Tyrion bir *tıs* sesi çıkardı. “Bu, kraliçelerin duymaktan hoşlandığı bir kelime değildir. Sen onun kusursuz prensisin, bu konuda hemfikiriz. Parlaksın, cesursun ve bir genç kızın arzu edebileceği kadar yakışıklısın. Bununla birlikte, Daenerys Targaryen bir genç kız değil. O bir Dothrak khal’inin dulu, ejderhaların anası ve şehirlerin akıncısı, Fatih Aegon’ın memeli hâli. Senin arzu ettiğin kadar istekli olmayabilir.”

“İstekli olacak.” Prens Aegon’ın sesi şaşkındı. Müstakbel karısının onu reddebileceği ihtimalini hiç düşünmediği açıktı. “Onu tanımıyorsun.” Prens, koşum atını aldı ve bir *güm* sesiyle yere bıraktı.

Cüce omuz silkti. “Daenerys’in çocukluğunu sürgünde geçirdiğini biliyorum. Hayaller ve komplolar içinde yaşadığını, bir şehirden diğerine kaçtığını, sürekli korktuğunu, asla güvende olmadığını, yarı deli bir ağabey haricinde arkadaşsız olduğunu biliyorum. Bekâretinin ağabeyi tarafından bir ordu vaadi karşılığında bir Dothraklı’ya satıldığını biliyorum. Çimenlerin üstünde bir yerde ejderhalarının doğduğunu biliyorum, Daenerys de onlarla birlikte doğdu. Onun gururlu bir kız olduğunu biliyorum. Nasıl olmasın? Gururdan başka neyi vardı? Güçlü olduğunu biliyorum. Eğer Daenerys zayıf olsaydı, Viserys’le birlikte kaybolur giderdi. Amansız olduğunu biliyorum. Astapor, Yunkai ve Meereen bunun kanıtı. O, çim denizini ve kızıl toprakları geçti. Suikastlerden, komplolardan ve büyülerden kurtuldu. Bir ağabeyin, bir kocanın ve bir erkek evladın yasını tuttu. Köle şehirlerini sandaletli narin ayaklarının altında ezip toza çevirdi. Şimdi, sen elinde bir dilenci kâsesiyle ortaya çıkıp, ‘İyi günler halacığım. Ben yeğenin Aegon’ım, ölümden geri döndüm. Bütün hayatım boyunca bir sırıklı teknenin üstünde yaşadım ama artık saçlarımdaki mavi boyayı çıkardım ve bir ejderha istiyorum... ah, bir de, Demir Taht üstünde senden daha iyi bir iddiam olduğunu söylemiş miydim?’ dediğinde, kraliçe ne tepki verecek sence?”

Aegon’ın ağzı öfkeyle çarpıldı. “Halama bir dilenci olarak gitmeyeceğim. Ona bir orduyla birlikte, bir akraba olarak gideceğim.”

“Küçük bir ordu.” İşte, bu onu iyice sinirlendirdi. Cüce, kendini Joffrey’yi düşünmekten alıkoyamadı. *Prensleri kızdırmakla ilgili bir istidadım var.* “Kraliçe Daenerys büyük bir orduya sahip ve senin bununla hiç ilgin yok.” Tyrion arbaletlerini hareket ettirdi.

“Ne istersen söyle. O benim karım olacak, Lord Connington bu meseleyle ilgilenecek. Ona kendi kanımmış gibi güveniyorum.”

“Belki de benim yerime sen soytarı olmalısın. Kimseye güvenme prensim. Ne zincirsiz üstadına, ne sahte babana, ne cesur Ördek’e, ne tatlı Lemore’a ne de seni bir bakladan büyüten diğer iyi dostlarına. Hepsinden öte şu peynir tüccarına, Örümcek’e ya da evlenmek niyetinde olduğun ejderha kraliçesine güvenme. Bunca güvensizlik mideni ekşitecek ve geceleri uyumanı engelleyecek, bu doğru ama hiç bitmeyen uzun bir uykuya dalmaktan iyidir.” Cüce, siyah ejderhasını, dağ sırasının karşı tarafına itti. “Ama ben ne bilirim ki? Sahte baban büyük bir lord. Bense çarpık ve küçük bir maymun adamım. Yine de, ben her şeyi daha farklı bir şekilde yapardım.”

Bu sözler delikanlının ilgisini çekti. “Nasıl farklı?”

“Senin yerinde olsaydım batı yerine doğuya giderdim. Dorne’da karaya çıkar ve sancaklarımı yükseltirdim. Yedi Krallık fetih için bir daha asla bu kadar hazır olmayacak. Demir Taht’ta bir çocuk oturuyor. Kuzey karışık, nehir toprakları perişan, Fırtına Burnu ve Ejderha Kayası bir asinin elinde. Kış geldiğinde diyar açlıktan kırılacak. Ve bütün bunlarla uğraşmak için geriye kim kalıyor? Yedi Krallık’ı yöneten çocuğu kim yönetiyor? Ah, benim tatlı ablam. Başka kimse yok. Ağabeyim Jaime gücün değil mücadelenin peşinde koşar, yönetimle ilgili bütün fırsatlardan kaçar. Amcam Kevan, biri onu zorla vazifelendirirse iyi bir vekil olur ama görevi almak için uğraşmaz. Tanrılar onu iyi bir takipçi olması için şekillendirmiş, bir hükmeden olması için değil.” *Pekâlâ, tanrılar ve lord babam.* “Mace Tyrell kraliyet asasını seve seve tutar ama benim akrabalarım kenara çekilip asayı ona vermez. Ve Stannis’ten herkes nefret eder. Geriye kim kaldı? Ah, sadece Cersei.

Batıdiyar parçalandı, kanıyor. Hiç şüphem yok ki tatlı ablam şu anda bile yaraları sarıyor... tuzla. Cersei, Kral Maegor kadar şefkatlidir, Değersiz Aegon kadar diğerkâmdır, Deli Aerys kadar bilgedir. Hiçbir hakareti unutmaz; gerçek ya da hayali olsun. Namertlik, ihtilaf ve muhalefet için önlemler alır. Haristir. Güç, unvan ve aşkla ilgili haristir. Tommen’ın hâkimiyeti, lord babamın dikkatle kurduğu ittifaklar tarafından destekleniyor ama Cersei çok yakında onları yok

edecek, herkesi yok edecek. Karaya çık ve sancaklarını yükselt; insanlar akın akın senin davana katılacak. Büyük ve küçük lordlar, sıradan insanlar. Lâkin çok uzun bekleme prensim. Bu an sonsuza dek sürmeyecek. Seni şimdi yukarı kaldıran dalga, yakında geri çekilecek. Ablam düşmeden ve daha ehil biri onun yerine geçmeden önce Batıdiyar'da ol."

"Fakat" dedi Prens Aegon, "Daenerys ve ejderhalar olmadan kazanmayı nasıl umabiliriz?"

"Kazanmana *gerek yok,"* dedi Tyrion. "Bütün yapman gereken; sancaklarını kaldırmak, destekçilerini toplamak ve Daenerys kuvvetini senin kuvvetine katmak için gelene kadar beklemek." "Onun beni kabul etmeyebileceğim söyledin."

"Belki de mübalağa ettim. Gidip seninle evlenmesi için ona yalvardığında sana acıyabilir." Cüce omuz silkti. "Tahtını bir kadının hevesine bağlı olarak riske atmak ister misin? Ama Batıdiyar'a gittiğinde... ah, işte o zaman bir dilenci değil bir asi olacaksın. Cesur, pervasız, Targaryen Hanedam'nın gerçek evladı. Fatih Aegon'ın ayak izlerini takip eden bir *ejderha.*

Sana söyledim, küçük kraliçemizi tanıyorum. Bırak da ağabeyi Rhaegar'ın ölü oğlunun hâlâ yaşadığını duysun. Bu cesur çocuğun, atalarının ejderhalı sancağını Batıdiyar'da tekrar yükselttiğini, babasının intikamını almak ve Demir Taht'ı Targaryen Hanedanı'na iade etmek için dört yanı düşmanlarla çevriliyken umutsuzca mücadele ettiğini duysun... ve uçarak yanma gelsin, rüzgârın ve suyun onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde. Sen, kraliçenin soyunun son erkeğisin. Ve şu Ejderhaların Anası, şu Zincir Kıran... o her şeyden öte bir *kurtarıcı.* Yabancı insanları zincirlere terk etmek yerine köle şehirlerini kanla boğan bir kız, öz ağabeyinin oğlunu tehlike içinde yalnız bırakmaz. Daenerys, Batıdiyar'a gelip seninle ilk kez karşılaştığında, siz eşit insanlar olarak tanışacaksınız, erkek ve kadın olarak, kraliçe ve dilenci olarak değil. Bu durumda Daenerys'in seni sevmekten başka bir şansı olacak mı, sorarım sana?" Tyrion gülümseyerek ejderhasını aldı ve oyun tahtasının karşı tarafına uçurdu. "Umarım Majesteleri beni bağışlar. Kralın kapana kısıldı. Dört hamlede ölüm."

Prens oyun tahtasına bakakaldı. "Ejderham..."

"...seni kurtaramayacak kadar uzakta. Onu savaş meydanının merkezine getirmeliydin."

"Ama sen dedin ki..."

"Yalan söyledim. *Kimseye* güvenme. Ve ejderhanı yakınlarda tut."

Genç Griff ayağa kalktı ve oyun tahtasını tekmeledi. *Cyvasse* taşları *Utangaç Bakire'*nin güvertesinde zıplayıp yuvarlanarak dört bir yana dağıldı.

“Topla şunları,” diye emretti delikanlı.

Neticede, pekâlâ bir Targaryen olabilir. “Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Tyrion ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulup güvertede emeklemeye başladı, taşları topladı.

Yandry ve Ysilla *Utangaç Bakire*’ye döndüğünde akşam olmak üzereydi. Karı kocanın arkasında el arabası iten bir hamal yürüyordu. Araba erzakla doluydu: Tuz, un, taze tereyağı, ketene sarılmış jambon dilimleri, portakal, elma ve armut çuvalları. Yandry’nin omzunda bir fıçı şarap vardı. Ysilla omzunda bir turna balığı taşıyordu. Balık, Tyrion kadar büyüktü.

Ysilla, iskele tahtasının ucundaki cüceyi gördüğünde öyle ani bir şekilde durdu ki Yandry kadına çarptı, turna balığı neredeyse nehre geri dönüyordu. Ysilla, Tyrion’a baktı ve üç parmağıyla tuhaf bir bıçaklama hareketi yaptı. Şeytanı uzaklaştırmak için bir işaret. “Balığı taşımana yardım edeyim,” dedi Tyrion, Ördek’e.

“Hayır,” diye bağırdı Ysilla. “Uzak dur. Kendi yiyeceğinden başka hiçbir yiyeceğe dokunma.”

Cüce, ellerini havaya kaldırdı. “Nasıl emredersen.”

Yandry şarap fıçısını sıraya bıraktı. “Griff nerede?” diye sordu Haldon’a.

“Uyuyor.”

“Öyleyse onu kaldır. Duyması gereken havadisler getirdik. Selhorys’teki her dilde kraliçenin adı var. Onun hâlâ Meereen’de olduğunu söylüyorlar. Dört bir yanı sarılmış. Eğer pazardaki konuşmalara inanacak olursak, Eski Volantis yakın zamanda ona karşı savaşa girecekmiş.”

Haldon dudaklarını büzüştürdü. “Balık satıcılarının dedikodularına güvenilmez. Yine de, Griff bunları duymak isteyecektir. Nasıl olduğunu bilirsin.” YarıÜstat güvertenin altına indi.

Kız batıya gitmek için yola çıkmadı. Kraliçenin iyi sebepleri vardı şüphesiz. Meereen ile Yunkai arasında, beş yüz fersah boyunca çöller, dağlar, bataklıklar, harabeler ve kötü şöhretiyle Mantarys uzanıyordu. *Oraya canavarların şehri diyorlar. Ama Daenerys karadan giderse, yiyecek ve su için Mantarys’ten başka nereye dönebilir*? *Deniz daha hızlı olur ama Daenerys’in gemileri yoksa...*

Griff güverteye çıktığında turna balığı maltızın üstünde cızırdıyordu, Ysilla balığa limon sıkıyordu. Paralı asker; örgü zırhını, kurt derisi pelerinini, yumuşak deri eldivenlerini ve koyu renk yün pantolonunu giymişti. Tyrion’ı uyanık gördüğüne şaşırdıysa bile, her zamanki sert bakışının ötesinde bir tepki göstermedi. Yandry’yi dümen yekesinin yanına çekti. İki adam orada, cücenin duyamayacağı kadar alçak seslerle konuştular.

Sonunda Griff, Haldon'ı çağırdı. "Bu dedikoduların ne kadar gerçek olduğunu bilmek zorundayız. Karaya çık ve öğrenebildiğin her şeyi öğren. Eğer onu bulabilirsen, Qavo bilir. Nehir Adamı'nı ve Boyalı Kaplumbağa'yı dene. Qavo'nun takıldığı diğer yerleri biliyorsun."

"Evet. Cüceyi de götüreceğim. Dört kulak, iki kulaktan fazla şey duyar. Ve Qavo'nun *cyvasse* konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Nasıl istersen. Güneş doğmadan önce geri dönmüş ol. Eğer herhangi bir sebeple gecikirsen, Altın Mürettebat'a git."

Bir lord gibi konuştu. Tyrion bu düşünceyi kendine sakladı. Haldon başlıklı bir pelerin giydi. Tyrion ev yapımı soytarı kıyafetini kahverengili ve grili bir takımla değiştirdi. Griff, cüceye ve yarı üstada Illyrio'nun sandıklarından birer gümüş kesesi verdi. "Dilleri gevşetmek için."

Tyrion ve Haldon nehir kıyısında yürürken akşam karanlığı gece karanlığına dönüşüyordu. Kıyıdaki bazı gemiler terk edilmiş görünüyordu, iskele tahtaları yukarı çekilmişti. Diğer gemiler,

Tyrion ve Haldon'a şüpheli bakışlar atan silahlı adamlarla doluydu. Kasaba duvarlarının altındaki ahırların kapısında parşömen fenerler yakılmıştı, parke taşlı yola renkli ışık havuzları düşüyordu. Tyrion, Haldon'ın yüzünün yeşile, sonra kırmızıya ve sonra mora dönüşmesini izledi. Yabancı dillerin yarattığı kakafoninin altında, yukarıdan bir yerden gelen tuhaf müziği duydu; davulların eşlik ettiği yüksek ve tiz flüt sesi. Bir köpek de havlıyordu.

Ve fahişeler sokaktaydı. Nehir ya da deniz; liman, limandı ve denizcilerin olduğu her yerde fahişeler de olurdu. *Babamın kastettiği şey bu muydu? Fahişelerin gitti yer bu mu, deniz mi?*

Lannis Limanı'nın ve Kral Toprakları'nın fahişeleri özgür kadınlardı. Selhorys'teki fahişeler köleydi. Sağ gözlerinin altındaki gözyaşı dövmeleri, esaretlerinin işaretiydi. *Hepsi de günah kadar yaşlı ve günahtan iki kat çirkin.* Bu kadınlar, bir erkeğin zamparalıktan vazgeçmesini sağlayabilirdi. Tyrion yürürken fahişelerin ona baktığını hissediyordu. Kadınların fısıldaştığım ve ağızlarını elleriyle kapatarak gülüştüğünü duyuyordu. *Sanırsın ki daha önce cüce görmemişler.*

Volantisli bir mızrakçı birliği nehir kapısında nöbet tutuyordu. Adamların zırhlı eldivenlerinden çıkan çelik pençelerden meşale ışığı yansıyordu. Mızrakçıların miğferleri, kaplan maskeleriydi. Maskelerin altındaki yüzlerin yanaklarına, yeşil çizgilerden dövmeler yapılmıştı. Volantis'in köle askerleri bu kaplan çizgileriyle gurur duyardı. Tyrion bunu biliyordu. Özgürlük hasreti çekiyorlar mı? diye merak etti. Şu çocuk kraliçe onlara özgürlük bağışlasa ne

yaparlar? *Eğer kaplan olamazlarsa ne olurlar? Eğer aslan değilsem ben neyim?*

Kaplanlardan biri cüceyi gördü ve diğerlerini güldüren bir şey söyledi. Tyrion ve Haldon kapıya vardığında, kaplan, pençeli eldivenini çıkardı ve tek kolunu cücenin boynuna sardı, cücenin kafasını sertçe ovuşturmaya başladı. Tyrion karşı koyamayacak kadar şaşkındı. Her şey bir kalp atışı zaman içinde bitti. "Bunu yapması için bir sebep var mıydı?" diye sordu Tyrion, YarıUstat Haldon'a.

Haldon, muhafızla onun dilinde konuştuktan sonra, "Bir cücenin başını ovmanın iyi şans getirdiğini söylüyor," dedi.

Tyrion kendini zorlayarak muhafıza gülümsedi. "Ona de ki, bir cücenin aletini emmek daha iyi şans getirir."

"Demesem daha iyi. Kaplanların keskin dişleri olduğu bilinir." Başka bir muhafız, elindeki meşaleyi sabırsızca sallayarak Tyrion ile Haldon'ı kapıdan geçirdi. Selhorys'e ilk önce YarıÜstat Haldon girdi, Tyrion ihtiyatlı adımlarla onu takip etti.

Önlerinde kare şekilli muazzam bir meydan belirdi. Meydan bu saatte bile kalabalık, gürültülü ve aydınlıktı. Hanların ve zevk evlerinin kapılarının üzerindeki demir zincirlerden fenerler sarkıyordu ama kapıların iç tarafındaki fenerler parşömenden değil renkli camlardan yapılmıştı. Sağ tarafta, kırmızı taşlardan inşa edilmiş bir tapınağın önünde bir gece ateşi yanıyordu. Tapınağın balkonunda kırmızı giysili bir rahip vardı, ateşin başında toplanan küçük kalabalığa nutuk veriyordu. Başka bir yerde, bir hanın önünde oturan yolcular *cyvasse* oynuyordu. Sarhoş askerler, genelev olduğu anlaşılan bir binaya girip çıkıyorlardı. Kadının biri, bir ahırın önünde katırını dövüyordu. Tyrion ve Haldon'ın yanından, beyaz renkli cüce bir fil tarafından çekilen iki el arabası geçti. *Burası başka bir dünya,* düşündü Tyrion, *ama benim bildiğim dünyadan çok farklı değil.*

Aşırı süslü bir zırh giyen ve aynı şekilde süslenmiş bir savaş atının sırtında oturan başsız bir adamın beyaz mermerden yapılmış heykeli meydana hükmediyordu. "Bu kim olabilir?" diye merak etti Tyrion.

"Troyka Horrono. Kan Asrı'ndan bir kahraman. Kırk yıl boyunca her yıl troyka seçildi, sonunda seçimlerden bıktı ve kendini ömür boyu troyka ilan etti. Volantisliler bundan hoşlanmadı. Horrono kısa zaman sonra öldürüldü. İki filin arasına bağlandı ve ikiye bölündü."

"Heykelin kafası yok."

"Horrono bir kaplandı. Filler iktidara gelince, fillerin takipçileri bir platformun üstüne çıktılar, bütün savaşların ve ölümlerin sorumlusu olarak

gördükleri heykellerin kafalarını devirdiler.” Haldon omuzlarını silkti. “O başka bir zamandı. Gel. Şu rahibin neden bahsettiğini anlasak iyi olur. Daenerys ismini duyduğuma dair yemin edebilirim.”

Meydanın karşısında giderek büyüyen kalabalığa karıştılar. Her yanında kendinden uzun yerliler olan cüce, adamların popolarından başka bir şey görmekte epey zorlanıyordu. Rahibin söylediği bütün kelimeleri duyabiliyordu ama kelimeleri anladığını iddia edemezdi. Ortak Dil’i kullanarak, “Ne söylediğini anlıyor musun?” diye sordu Haldon’a.

“Kulağımda kaval çalan bir cüce olmasaydı, anlayabilirdim.” “Ben *kaval çalmam.”* Tyrion, kollarını göğsünde birleştirip arkasına baktı, rahibi dinlemek için duran adamların ve kadınların yüzlerini inceledi. Baktığı her yerde dövmeler gördü. *Köleler. Beş kişiden dördü köle.*

“Rahip, Volantisliler’i savaşa çağırıyor,” dedi YarıÜstat. “Lâkin doğrunun tarafında olmalarını istiyor, Işık Tanrısının tarafında. Güneşi ve yıldızları yaratan, karanlığa karşı ebedi bir savaş sürdüren R’hllor’un yanında. Nyessos ve Malaquo ışıktan yüz çevirdiler, diyor. Onların kalpleri doğudan gelen harpiyalarla karardı, diyor...”

“Ejderhalar. Bu kelimeyi anladım. *Ejderhalar* dedi.”

“Evet. Ejderhalar onu zafere taşımak için geldi.”

“Onu? Daenerys mi?”

Haldon başıyla onayladı. “Benerro, Volantis’ten haber gönderdi. Onun gelişi, kadim bir kehanetin gerçekleşmesi demek. O, dünyayı yeniden yaratmak için duman ve tuzdan doğdu. O, Azor Ahai’nin yeniden vücut bulmuş hâli. Onun karanlığa karşı kazanacağı zafer asla bitmeyen bir yaz getirecek... ölüm bizzat diz çökecek ve kraliçe için savaşanlar yeniden doğacak...”

“Ben yine bu bedenin içinde doğmak zorunda mıyım?” diye sordu Tyrion. Kalabalık artıyordu. Tyrion insanların baskısını hissedebiliyordu. “Benerro kim?”

Haldon tek kaşını kaldırdı. “Volantis’teki kırmızı tapınağın Yüksek Rahip’i. Gerçeğin Alevi, İrfanın Işığı, Işık Tanrısının Baş Hizmetkârı, R’hllor’un Kölesi.”

Tyrion’ın tanıdığı tek kırmızı rahip, Myrli Thoros’tu. Şişman, güleryüzlü, Robert’ın sarayında aylak aylak dolaşıp kralın en güzel şaraplarını içen ve meydan dövüşlerinde kılıcım ateşe veren, şarap lekeli gürültücü adam. “Bana şişman, yoz ve müstehzi rahipler ver,” dedi Tyrion. “Yumuşak minderlerde oturmayı, şekerleme yemeyi ve küçükoğlanları kandırmayı seven rahipler ver. Sorun çıkaran tanrılara inananlar, onlar.”

“Bu sorunu kendi lehimize kullanabiliriz. Cevapları nerede bulabileceğimizi

biliyorum.” Haldon, Tyrion’ı başsız kahramanın önünden geçirdi ve cephesi meydana bakan taş bir hana götürdü. Hanın kapısının üzerinde, parlak renklere boyanmış devasa bir kaplumbağa kabuğu asılıydı, içeride, uzak yıldızlar misali yüzlerce kırmızı mum yanıyordu. Havada kızarmış et ve baharat kokusu vardı. Yanağında kaplumbağa dövmesi olan bir köle kız, kadehleri yeşil şarapla dolduruyordu.

Haldon kapı girişinde duraksadı. “İşte. Şu ikisi.”

Duvar nişindeki iki adam oymalı bir *cyvasse* masanın üstüne eğilmişti, kırmızı mumun ışığında gözlerini kısarak oyun taşlarına bakıyorlardı. Adamlardan biri zayıf ve solgundu, incelmiş siyah saçları ve sivri bir burnu vardı. Diğer adam geniş omuzlu ve göbekliydi, burgulu lüleleri ensesine kadar iniyordu, ikisi de başlarını oyundan kaldırıp Tyrion ve Haldon’a bakmaya tenezzül etmedi. Haldon adamların arasına bir sandalye çekti ve “Benim cücem, ikinizin toplamından daha iyi *cyvasse* oynar,” dedi.

İri olan adam, gözlerini kaldırdı ve davetsiz misafirlere tiksintiyle baktı, sonra Eski Volantis Dili’nde bir şeyler söyledi, Tyrion’ın takip edemeyeceği kadar hızlı konuşmuştu. Zayıf olan sandalyesine yaslandı. “Cüce satılık mı?” diye sordu Batıdiyar’ın Ortak Dili’nde. “Troykanın ucube koleksiyonuna *cyvasse* oynayan bir cüce lazım.”

“Yollo köle değil.”

‘Yazık.” Zayıf adam, oniksten oyulmuş filinin yerini değiştirdi.

Cyvasse masasının karşısında, kaymaktaşından oyulmuş bir ordunun arkasında duran adam, hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Koşum atını hareket ettirdi.

“Hata,” dedi Tyrion. O da rolünü oynayacaktı.

“Aynen öyle,” dedi zayıf adam. Kendi koşum atıyla cevap verdi. Hızlı hareketler birbirini takip etti ve sonunda zayıf adam gülümseyip, “Ölüm, dostum,” dedi.

İri adam öfkeyle oyun tahtasına baktı, sonra ayağa kalktı ve kendi dilinde bir şeyler homurdandı. Rakibi güldü. “Gel bakalım. Cüce bu kadar kötü oynuyor olamaz.” Tyrion’a boş sandalyeyi gösterdi. “Sıra sende küçük adam. Gümüşünü masaya koy ve ne kadar iyi oynadığını görelim.”

Hangi oyunu? diye sorabilirdi Tyrion. Sandalyeye tırmandı. “Midem doluyken ve elimde bir kupa şarap varken daha iyi oynarım.” Zayıf adam nazik bir şekilde döndü ve onlara yiyecek içecek getirmesi için köle kıza seslendi.

“Soylu Qavo Nogarys, Selhorys’te gümrük memurudur,” dedi Haldon. “Onu *cyvasse*'de bir kez bile yenemedim.”

Tyrion anladı. “Belki ben daha şanslı olurum.” Kesesini açtı ve gümüş sikkeleri oyun tahtasının yanma yığdı, bir gümüşün üstüne diğerini koydu, ta ki Qavo gülümseyene kadar.

Onlar taşları *cyvasse* masasına dizerken, “Nehrin aşağısından ne haberler var?” diye sordu Haldon. “Savaş çıkacak mı?”

Qavo omuzlarım silkti. “Yunkaili adamlar çıkmasını istiyor. Kendilerine Bilge Ustalar diyorlar. Ne kadar bilge olduklarını bilemem ama kurnazlık açısından sıkıntıları yok. Adamların elçisi, altınla ve değerli taşlarla dolu sandıklar ve iki yüz köle getirmiş; hazzın yedi makamında eğitilmiş genç kızlar ve pürüzsüz tenli oğlanlar. Elçinin ziyafetlerinin unutulmaz, rüşvetlerinin bol olduğunu duydum.”

“Yunkaili adamlar troykanızı satın mı aldı?”

“Sadece Nyessos’u.” Qavo, oyun tahtasının ortasındaki panoyu kaldırdı ve Tyrion’ın ordusunun dizilişini inceledi. “Malaquo yaşlı ve dişsiz olabilir ama hâlâ bir kaplan. Ve Doniphos tekrar troyka seçilmeyecek. Şehir savaşa susadı.”

“Neden?” diye sordu Tyrion. “Meereen denizin karşısında, fersahlarca uzakta. Şu küçük, tatlı, çocuk kraliçe Eski Volantis’i nasıl gücendirdi?”

“Tatlı mı?” Qavo güldü. “Eğer Köle Körfezi’nden gelen hikâyelerin yarısı doğruysa, o çocuk bir canavar. Onda kan susuzluğu olduğunu söylüyorlar. Onun aleyhinde konuşanları ağır ağır ölsünler diye kazığa geçiriyormuş. Ejderhalarını yeni doğan bebeklerin etiyle besleyen bir büyücüymüş. Tanrılarla alay eden, ateşkeşleri bozan, elçileri tehdit eden, ona sadakatle hizmet edenlere sırt çeviren bir yemin bozanmış. Şehveti doymak bilmiyormuş; erkeklerle, kadınlarla, hadımlarla, hatta köpeklerle ve çocuklarla yatıyormuş. Onu tatmin edemeyen âşıkların başına kötü şeyler geliyormuş. Erkeklerin ruhlarını köle olarak almak için onlara kendi bedenini veriyormuş.”

Ah, güzel, diye düşündü Tyrion. *Eğer bedenini bana verecekse ruhumu dilediği gibi alabilir. Gerçi ruhum küçük ve kavruk ama olsun.*

“Söylüyorlar,” dedi Haldon. “Bunları söyleyenler, onun Astapor ve Meereen’den kovduğu köle tacirleri. Söylenen her şey iftira.”

“En iyi iftiralar, gerçeklerle tatlandırılır,” dedi Qavo. “Lâkin kızın asıl günahı inkâr edilemez. Bu kibirli çocuk, köle ticaretini yok etmeyi kendine iş edindi ama bu ticaret hiçbir zaman Köle Körfezi’yle sınırlı değildi. Köle ticareti, bütün dünyaya uzanan deniz ticaretinin bir parçasıydı ve ejderha kraliçesi suları bulandırdı. Kara Duvarlar’ın ardında, kadim kanın lordları, uzun bıçaklarını bileyen mutfak kölelerini dinlerken uyku uyuyamıyor. Köleler sebzelerimizi yetiştirirler, sokaklarımızı temizlerler, gençlerimizi eğitirler. Onlar duvarlarımızı

korurlar, kadırgalarımızın küreklerini çekerler, mücadelelerimizde dövüşürler. Ve şimdi doğuya baktıklarında, uzakta pırıldayan şu genç kraliçeyi görüyorlar, şu *zincir kıranı*. Eski Kan buna tahammül edemez. Yoksul insanlar da kraliçeden nefret ediyor. En sefil dilencinin konumu bile bir köleninkinden daha yüksektir. Şu ejderha kraliçesi, bu teselliyi dilencinin elinden alacak."

Tyrion mızrakçılarını ilerletti. Qavo hafif atıyla cevap verdi. Tyrion arbaletçilerini bir kare yukarı çıkardı, "Dışarıdaki kırmızı rahip, Volantis'in gümüş kraliçe için savaşması gerektiğini düşünüyor gibiydi, kraliçeye karşı değil," dedi.

"Kırmızı rahipler dillerini tutsalar iyi ederler," dedi Qavo Nogarys. "Onların takipçileriyle diğer tanrılara ibadet edenler arasında hâlihazırda bir kavga var. Benerro'nun gevezelikleri, Benerro'nun üstüne korkunç bir gazap çekmekten başka bir işe yaramayacak."

"Ne gevezeliği?" diye sordu cüce.

Volantisli adam elini salladı. "Volantis'te, binlerce köle ve azatlı köle, Benerro'nun kanayan yıldızlardan ve dünyayı temizleyecek alevli bir kılıçtan bahsedişini dinlemek için her gece tapmak meydanında toplanıyor. Benerro, troykanın gümüş kraliçeye karşı silahlanması hâlinde Volantis'in mutlaka yanacağını söylüyor." "Ben bile böyle bir kehanette bulunabilirim. Ah, yemeğimiz geldi."

Yemek, dilimlenmiş soğan yatağında servis edilen kızarmış keçi etiydi. Et baharatlı ve aramalıydı. Dışı alazlanmış, içi kırmızı ve sulu bırakılmıştı. O kadar sıcaktı ki Tyrion'ın parmaklarım yaktı ama o kadar lezzetliydi ki Tyrion bir parça daha almak için uzandı. Lokmasını yeşil Volantis likörüyle yuttu, uzun zamandır şaraba bu kadar yakın bir şey içmemişti. Ejderhasını yukarı kaldırarak, "Çok güzel," dedi. Qavo'nun fillerinden birini oyun dışı bırakırken, "Oyundaki en güçlü taş ejderhadır," diye duyurdu. "Ve Daenerys Targaryen'ın üç ejderhası var."

"Uç," dedi Qavo, "dokuz bin düşmana karşı. Sarı Şehir'den gelen tek elçi Grazdan mo Eraz değildi. Bilge Ustalar Meereen'e karşı ayaklandığında, Yeni Ghis'in lejyonları da onların yanında dövüşecek. Toloslular. Elyrialılar. Hatta Dothraklılar." "Kapılarınızın dışında Dothraklılar var," dedi Haldon.

"Khal Pono." Qavo umursamaz bir tavırla elini salladı. "At efendileri gelir, onlara hediyeler veririz, at efendileri gider." Mancığını tekrar hareket ettirdi. Elini Tyrion'ın kaymaktaşı ejderhasının etrafında kapattı ve onu oyun dışı bıraktı.

Gerisi katliamdı ama cüce on iki hamle daha dayandı. Gümüş yığınını

avuçlarken, “Acı gözyaşları dökmenin zamanıdır,” dedi Qavo. “Bir oyun daha?”

“Gerek yok,” dedi Haldon. “Cücem tevazu konusunda iyi bir ders aldı. Teknemize dönsek iyi olacak sanırım.”

Meydandaki gece ateşi hâlâ yanıyordu ama rahip gitmişti ve kalabalık kaybolmuştu. Genelevin camlarında mum ışıkları pırıldıyordu. İçeriden bir kadın kahkahası geldi. “Gece yeni başlıyor,” dedi Tyrion. “Qavo bize her şeyi anlatmamış olabilir. Ve fahişeler, hizmet verdikleri adamlardan çok şey duyarlar.”

“Bir kadına bu kadar çok mu ihtiyacın var Yollo?”

“Parmaklarından başka bir âşığa sahip olmamak insanı bezdiriyor.” *Fahişelerin gittiği yer Selhorys olabilir. Tysha şu anda içeride olabilir, yanağında bir gözyaşı dövmesiyle.* “Az kalsın boğuluyordum. Bir erkek, böyle bir şey yaşadıktan sonra bir kadına ihtiyaç duyar. Ayrıca, aletimin taşa dönüşmediğinden emin olmalıyım.”

YarıÜstat güldü. “Seni kapının yanındaki tavernada bekleyeceğim. Fazla uzatmak

“Ah, bu konuda endişelenme. Çoğu kadın, benimle olan işini çabucak bitirmeyi tercih eder.”

Genelev, cücenin Lannis Limanı’nda ya da Kral Topraklarında sıkça gittiği genelevlere kıyasla mütevazı bir yerdi. Mülk sahibi Volantis dilinden başka bir dil konuşamıyordu ama gümüşün şıngırtısını yeterince iyi anladı ve Tyrion’ı kemerli bir yoldan geçirip tütsü kokulu bir odaya götürdü. Odada, canı sıkılmış dört yatak kölesi, çıplaklığın türlü hâlleri içinde tembellik ediyordu. Şu ikisi, en az kırkıncı isim günlerinin gelip gidişini görmüşler, diye tahmin etti Tyrion. En gençleri on beş ya da on altı yaşındaydı. Kadınların hiçbiri, rıhtımlarda çalışan fahişeler kadar çirkin değildi ama güzel de sayılmazlardı. Biri açıkça hamileydi. Diğeri sadece şişmandı ve göğüs uçlarında demir halkalar vardı. Dört kadının yanaklarına da gözyaşı dövmesi yapılmıştı.

“Batıdiyar dilini konuşan bir kızın var mı?” diye sordu Tyrion. Mülk sahibi gözlerini kıstı, söylenenleri anlamamıştı. Tyrion aynı soruyu Yüksek Valyria Dili’nde tekrar sordu. Bu sefer, mülk sahibi bir iki kelimeyi kavradı ve Volantis diliyle cevap verdi. Tyrion’ın adamın cevabından çıkarabildiği tek şey, “gün batımı kızı”ydı. Bunun, Gün Batımı Krallıklarından bir kız, anlamına geldiğini düşündü.

Evde bu türden bir tek kız mevcuttu ve o Tysha değildi. Kızın çilli yanakları ve kızıl bukleleri vardı, bunlar çilli göğüslerin ve kızıl bacak arası tüylerinin habercisiydi. “İşe yarar,” dedi Tyrion. “Bir sürahi şarap da istiyorum. Kırmızı

şarapla kırmızı et.” Fahişe, tiksinti dolu gözleriyle Tyrion’ın burunsuz suratına bakıyordu. “Seni rahatsız mı ettim tatlım? Ben rahatsız edici bir yaratığım. Ölü ve çürümüş olmasaydı, babam da aynı şeyi memnuniyetle söylerdi.”

Kız, Batıdiyarlı görünüyordu fakat Ortak Dil’den tek kelime konuşamıyordu. *Belki de küçükken bir köle taciri tarafından kaçırıldı.* Kızın yatak odası küçüktü ama yerde Myr halısı vardı ve yatak, saman yerine kuş tüyüyle doldurulmuştu. *Daha kötülerini de gördüm.* Kızdan bir kadeh şarap alırken, “Bana adını söyler misin?” diye sordu Tyrion. “Hayır mı?” Şarap sertti, ekşiydi ve tercüme gerektirmiyordu. “Tyrion elinin tersiyle ağzını sildi. “Daha önce bir canavarla yattın mı? Şimdi de herhangi bir zaman kadar iyi. Kıyafetlerini çıkar ve sırtüstü yat, eğer memnun olacaksan. Ya da olmayacaksan.”

Kız anlamamıştı. Tyrion kızın elindeki şarap sürahisini aldı ve kızın eteğini yukarı sıyırdı. Fahişe bu hareketten sonra ondan ne beklendiği anladı ama çok istekli bir yatak arkadaşı olmadığını kanıtladı. Tyrion o kadar uzun zamandır kadınsızdı ki üçüncü darbede kızın içine boşaldı.

Rahatlamıştan çok utanmış bir hâlde yatağın diğer tarafına yuvarlandı. *Nasıl da sefil bir yaratığa dönüşmüşüm.* Tohumlarının yatağa damlamasını seyrederken, “Tysha isimli bir kadın tanıyor musun?” diye sordu Tyrion. Fahişe cevap vermedi. “Fahişelerin nereye gittiğini biliyor musun?” Kız buna da cevap vermedi. Sırtında, çapraz çizgiler hâlinde kabarık yara dokuları vardı. *Bu kız hemen hemen ölü. Az önce bir cesedi düzdüm. Gözleri bile ölü görünüyor. Benden tiksinmeye bile mecali yok.*

Tyrion’ın şaraba ihtiyacı vardı. Bol şaraba. Sürahiyi iki eliyle birden kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Sıvı kıpkırmızı aktı. Boğazına. Çenesine. Tyrion’ın sakallarından damladı ve kuş tüyü yatağı ıslattı. Mum ışığında, Joffrey’yi zehirleyen şarap kadar koyu görünüyordu. İçki tükendiğinde, Tyrion sürahiyi kenara bıraktı, yerde yarı yuvarlanıp yarı sendeleyerek bir lazımlık aradı. Bulamadı. Midesi kalktı. Tyrion kendini yerde buldu, halının üstüne kusuyordu, yalanlar kadar teselli edici olan o fevkalade Myr halısının üstüne.

Fahişe dehşet içinde feryat etti. *Bunun için onu suçlayacaklar,* diye fark etti Tyrion, utandı. “Kafamı kes ve Kral Toprakları’na gönder,” dedi. “Ablam seni bir leydiye dönüştürür, bundan sonra kimse seni kırbaçlayamaz.” Kız bunları da anlamadı. Tyrion fa

İlişenin bacaklarını açtı, arada emekledi ve kıza tekrar sahip oldu. *Bu kadarını anlıyor en azından.*

Hem şarap tükenmişti, hem de Tyrion. Kızın kıyafetlerini yerden aldı ve

kapıya fırlattı. Kız, bu hareketin anlamını hemen kavradı, koşarak kaçtı, Tyrion'ı karanlığın içinde tek başına bıraktı. Tyrion kuş tüyü yatağa gömüldü. Çok sarhoşum. Gözlerini kapatmaya cesaret edemedi, uyuyakalmaktan korkuyordu. Hüzünler rüya perdesinin arkasında onu bekliyordu. Sonsuza kadar çıkan dik, kaygan, tehlikeli basamaklar. Yukarıda bir yerde Kefenli Lord. *Kefenli Lord'la tanışmak istemiyorum.* Tyrion tekrar kıyafetlerinin içine girdi ve merdiveni aradı. *Griff derimi yüzecek. Neden olmasın*? *Eğer derisinin yüzülmesini hak eden bir cüce varsa, o da benim.*

Basamakların yarısını indiğinde dengesini kaybetti. Her nasılsa, yuvarlanışa elleriyle engel olmayı ve hareketi bir parendeye çevirmeyi başardı. Basamakların başına indiğinde, aşağıdaki odada bulunan fahişeler şaşkınlıkla yukarı baktı. Tyrion ayağa sıçradı ve kadınları bir reveransla selamladı. "Sarhoşken daha kıvrak oluyorum." Mülk sahibine döndü. "Korkarım ki halınızı mahvettim. Kızı suçlamayın. Ödememe izin verin." Kesesinden bir avuç gümüş çıkardı ve adama fırlattı.

"İblis," dedi arkadan gelen pes bir ses.

Odanın köşesinde, gölgelerin arasında bir adam oturuyordu, adamın kucağında bir fahişe kıvranıyordu. *Bu kızı hiç görmedim. Görmüş olsaydım çilli yerine bunu yukarı çıkarırdım.* Bu kız diğerlerinden daha gençti, ince ve güzeldi, uzun gümüşi saçları vardı. Muhtemelen Lysliydi... ama kızın oturduğu kucağın sahibi Yedi Krallık'tandı. İri, geniş omuzlu, en az kırk yaşında, belki biraz daha yaşlı bir adamdı. Kafası keldi ama yanakları ve çenesi fırça gibi sakallarla kaplıydı. Kollarından ve hatta parmak eklemlerinden kıllar fışkırıyordu.

Tyrion adamın görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Adamın pelerinindeki siyah ayıyı daha da az sevmişti. *Yün. Bu sıcakta yün giymiş. Bir şövalyeden başka kim bu kadar deli olabilir*? Tyrion kendini zorlayarak, "Evden bu kadar uzaktayken Ortak Dil'i duymak ne hoş," dedi. "Lâkin beni biriyle karıştırıyorsunuz sanırım. Benim adım Hugor Tepe. Size bir kadeh şarap ısmarlayabilir miyim dostum?"

"Yeterince içtim." Şövalye, kucağındaki fahişeyi kenara itip ayağa kalktı. Adamın kılıç kemeri duvardaki kancada asılıydı. Adam kemeri aşağı indirip silahını çekti. Deriye sürtünen çelik fısıldadı. Fahişeler arzulu bakışlarla adamı izliyordu, gözlerinde mum ışıkları parlıyordu. "Sen benimsin *Hugor."*

Tyrion adamdan koşarak kaçamazdı, onu dövüşte yenemezdi, bu kadar sarhoşken onu zekâsıyla kandırmayı bile umamazdı. Ellerini açtı. "Peki, bana ne yapacaksın?"

"Seni teslim edeceğim," dedi şövalye, "kraliçeye."

DAENERYS

Galazza Galare, bir düzine Beyaz Fazilet'in eşliğinde Büyük Piramit'e geldi. Beyaz Faziletler, henüz tapınağın zevk bahçelerinde hizmet veremeyecek kadar küçük olan soylu kızlardı. Hoş bir görüntü oluşturuyorlardı; beyaz elbiseler giymiş, beyaz peçeler takmış, masumiyetlerini zırh olarak kuşanmış küçük kızlar ve onların çevrelediği, yeşil kıyafetli, gururlu, yaşlı kadın.

Kraliçe onları sıcak bir şekilde karşıladı, sonra Missandei'yi çağırdı; o ve Yeşil Fazilet yemek yerken kızların doyurulmasını ve eğlendirilmesini emretti.

Aşçılar olağanüstü bir yemek hazırlamıştı; naneyle aromalandırılan ve Dany'nin çok sevdiği yeşil incirlerle birlikte servis edilen ballı kuzu eti. Dany'nin en sevdiği rehinelerden ikisi yemek servisi yaptı ve kadehlerin sürekli dolu olmasını sağladı. Rehinelerden biri Qezza isimli badem gözlü bir kızdı, diğeri de Grazhar adında sıska bir oğlandı. Çocuklar kardeşti ve Yeşil Fazilet'in kuzenleriydi. Yeşil Fazilet onları öpücüklerle karşıladı ve uslu durup durmadıklarını sordu.

"İkisi de çok tatlı," dedi Dany. "Qezza bazen benim için şarkı söylüyor. Güzel bir sesi var. Sör Barristan, Grazhar'a ve diğer çocuklara batı tarzı şövalyelik öğretiyor."

Qezza kadının kadehini kırmızı şarapla doldururken, "Onlar benim kanım," dedi Yeşil Fazilet. "Majesteleri'ni memnun ettiklerini bilmek güzel. Umarım ben de aynı şeyi yapabilirim." Yaşlı kadının saçları beyazdı ve teni parşömen kadar inceydi ama yıllar, kadının gözlerindeki ışığı söndürememişti. Rahibenin gözleri, giysileri kadar yeşildi; hüzünlü gözler, irfan dolu gözler. "Bağışlayın ama... yorgun görünüyorsunuz Majestleri. Uyuyabiliyor musunuz?"

Dany gülmemek için kendini tuttu. "Pek iyi değil. Geçen gece üç Qarth kadırgası karanlığı örtünerek Skahazadhan'a girdi. Ananın Adamları, gemilerin yelkenlerine ateş okları saldılar ve güvertelerine yanan ziftle dolu variller fırlattılar ama kadırgalar hızla geçip gittiler ve kalıcı bir zarar görmediler. Qarthlılar nehri kapatmak niyetindeler, tıpkı koyu kapattıkları gibi. Üstelik artık yalnız da değiller. Yeni Ghis'ten gelen kadırgalar ve Tolos'tan çıkan bir karak

onlara katıldı.” Tolos, Dany’nin ittifak önerisini, onun bir fahişe olduğunu söyleyerek ve Meereen’in Ulu Ustalar’a geri verilmesini talep ederek cevaplamıştı. Bu bile Mantarys’in cevabına tercih edilirdi. Mantarys’in cevabı, bir kervanla birlikte bir sandığın içinde gelmişti. Dany sandığı açtığında, Mantarys’e gönderdiği üç elçinin salamura edilmiş başlarıyla karşılaşmıştı. “Belki de sizin tanrılarınız bize yardım edebilir. Onlardan bir fırtına göndermelerini ve kadırgaları koydan süpürmelerini isteyin.”

“Dua edeceğim ve kurban vereceğim. Bakarsınız Ghis’in tanrıları beni duyar.” Galazza Galare şarabını yudumladı ama gözlerini Dany’den ayırmadı. “Duvarların dışında olduğu kadar içinde de fırtınalar kopuyor. Dün akşam daha fazla azatlı kölenin öldüğünü duydum.”

“Üç.” Bunu söylemek Dany’nin ağzında acı bir tat bıraktı. “Korkaklar bazı dokumacılara saldırdı, kimseye zararı dokunmamış azatlı kadın kölelere. O kadınlar güzel şeyler yaratmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yatağımın baş ucunda onların hediye ettiği bir duvar halısı var. Harpiya’nın Oğulları onların tezgâhına zorla girdiler ve boğazlarını kesmeden önce onlara tecavüz ettiler.”

“Ben de böyle duydum. Lâkin bu katliama merhametle cevap verecek cesareti bulmuşsunuz Majesteleri. Rehine olarak tuttuğunuz soylu çocukların hiçbirine zarar vermemişsiniz.”

“Evet, henüz değil!” Dany genç rehinelerini sevmeye başlamıştı. Bazıları utangaçtı ve bazıları cesur, bazıları tatlıydı ve bazıları huysuz. Ama hepsi masumdu. “Kadeh taşıyıcılarımı öldürürsem kadehimi kim doldurur, yemeğimi kim getirir?” dedi neşeli olmaya çalışarak.

Rahibe gülümsemedi. “Söylentiye göre, Kelkafa onları ejderhalarınıza yedirecekmiş. Cana karşılık can. Öldürülen her Tunç Canavar için bir çocuk öldürecekmiş.”

Dany tabağındaki yemeği didikledi. Ağlamak korkusuyla, Grazhar ve Qezza’nın durduğu yere bakmaya cesaret edemiyordu. *Kelkafa’nın kalbi benimkinden daha katı*. Rehinelerle ilgili defalarca kavga etmişlerdi. Daha o sabah, “Harpiya’nın Oğulları piramitlerinde kahkahalar atıyorlar,” demişti Skahaz. “Eğer kafalarım kesmeyecekseniz rehineler ne işe yarar?” Skahaz’ın gözünde Dany zayıf bir kadındı sadece. *Hazzea yeterliydi. Eğer küçük çocukların kanıyla satın alınacaksa, barış ne işe yarar*? “Bu cinayetler rehinelerin marifeti değil,” dedi Dany, Yeşil Fazilet’e. “Ben kasap kraliçesi değilim.”

“Ve Meereen bunun için size teşekkür ediyor,” dedi Galazza Galare. “Astapor’un Kasap Kral’ının öldüğünü duyduk.”

“Ordusuna Yunkai’ye saldırma emri verdiğinde kendi askerleri tarafından öldürülmüş.” Dany’nin ağzındaki sözler acıydı. “Kendisine İkinci Cleon adını veren bir başka adam onun yerine geçtiğinde ilk Cleon’un bedeni henüz soğuk bile değilmiş. İkinci adam, boğazı kesilmeden önce sekiz gün dayanmış. Sonra onun katili taç takmış. İlk Cleon’un metresi de öyle. Astaporlular onlara Kral Boğazkesen ve Kraliçe Fahişe diyorlarmış. Yunkaililer ve onların paralı askerleri şehir duvarlarının dışında mücadele verirken, kral ve kraliçenin yandaşları caddelerde dövüşüyormuş.” “Bunlar ıstırap verici zamanlar. Majesteleri, haddimi aşıp size tavsiyede bulunabilir miyim?”

“İrfanınıza ne kadar kıymet verdiğimi biliyorsunuz.”

“Öyleyse beni dinleyin ve evlenin.”

“Ah.” Dany bunu bekliyordu.

“Sadece küçük bir kız olduğunuzu söylediğinizi defalarca duydum. Size bakıldığında yarı çocuk gibi görünüyorsunuz, bu çeşit imtihanlardan tek başına geçemeyecek kadar genç ve kırılgan bir çocuk. Yanınızda, bu yükleri taşımanıza yardım edecek bir kral olmalı.”

Dany çatalının ucuyla bir parça kuzu eti aldı, eti ağır ağır çiğnedi. “Söyleyin bana; şu kral, yanaklarını şişirip Xaro’nun kadırgalarını Qarth’a geri gönderebilir mi? Ellerini birbirine vurup Astapor’daki kuşatmayı kırabilir mi? Çocuklarımın karnını doyurup caddelerime tekrar huzur getirebilir mi?”

“Siz yapabilir misiniz?” diye sordu Yeşil Fazilet. “Bir kral, tanrı değildir. Ama yine de, güçlü bir adamın yapabileceği pek çok şey vardır. İnsanlarım size baktığında, bizi öldürmek ve çocuklarımızı köleleştirmek için denizin karşısından gelmiş bir fatih görüyorlar. Bir kral bu durumu değiştirebilir. Saf Ghiscar kanı taşıyan bir kral, şehirde yeniden huzur tesis edebilir. Aksi hâlde, korkarım ki, hâkimiyetiniz tıpkı başladığı gibi kan ve ateşle son bulacak.”

Dany yemeğini didikledi. “Peki Ghis tanrıları, kimi hayat arkadaşım ve kralım olarak almamı istiyor?”

“Hizdahr zo Loraq,” dedi Galazza Galare kesin bir ses tonuyla. Dany şaşırmış gibi yapmak zahmetine girmedi. “Neden Hizdahr? Skahaz da soylu.”

“Shakaz, bir Kandaq. Hizdahr ise Loraq. Majesteleri beni bağışlasın fakat Ghiscarlı olmayan biri aradaki farkı anlayamaz. Sizin kanınız Fatih Aegon’ın, Bilge Jaehaerys’in ve Ejderha Daeron’un kanı. Soylu Hizdahr’ın kanı da Muhteşem Mazdhan’ın Cömert Hazrak’ın ve Azat Eden Zharaq’ın kanı.”

“Onun ataları da benimkiler kadar ölü. Hizdahrlar, Meereen’i düşmanlara karşı savunmak için siperler yükseltecekler mi? Benim, gemileri ve kılıçları olan bir adama ihtiyacım var. Siz bana nesep öneriyorsunuz.”

“Biz eski bir halkız. Atalarımız bizim için önemlidir. Hizdahr zo Loraq’la evlenin ve bir erkek çocuk yapın; babası harpiya, annesi ejderha olan bir oğul. Bütün düşmanlarınız kar gibi eriyip gider.”

O, dünyanın tepesine çıkan aygır olacak. Dany kehanetlerin nasıl olduğunu biliyordu. Kehanetler kelimelerden yaratılırdı ve kelimeler rüzgârdı. Bir Loraq oğlu doğmayacaktı. Ejderhayı ve harpiyayı birbirine bağlayan bir veliaht olmayacaktı. *Güneş batıdan doğup doğudan battığında, denizler kuruyup dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığında.* Dany’nin rahmi ancak o zaman uyanacaktı...

...ama Daenerys Targaryen’in başka çocukları vardı; Dany onların zincirlerini kırdığında onu anne olarak kabul eden on binlerce evlat. Sadık Kalkan’ı düşündü, Missandei’nin ağabeyini ve arpını şiir gibi çalan Rylona Rhee isimli kadını. Hiçbir evlilik onları geri getiremezdi ama bir koca, bu mezalimi bitirmeye yardım edecekse, Dany ölülerine bir evlilik borçluydu.

Hizdahr’la evlenirsem, Skahaz bana düşman olur mu? Dany, Skahaz’a, Hizdahr’a güvendiğinden fazla güveniyordu ama Kelkafa korkunç bir kral olurdu. Çok çabuk öfkeleniyor ve çok geç affediyordu. Dany, en az kendisi kadar nefret edilen bir adamla evlenmenin bir yarar getirmeyeceğine inanıyordu. Dany’nin şimdiye kadar görebildiği kadarıyla, Hizdahr muteber bir adamdı. “Müstakbel kocam bu konuda ne düşünüyor?” diye sordu Yeşil Fazilet’e. *Benim hakkımda ne düşünüyor*?

“Bunu ona sormanız yeterli olacaktır Majesteleri. Soylu Hizdahr aşağıda bekliyor. Eğer sizi memnun edecekse onu çağırtın.” Çok fazla varsayımda bulunuyorsun rahibe, diye düşündü kraliçe, fakat öfkesini yuttu ve kendini gülümsemeye zorladı. “Neden olmasın?” Sör Barristan’ı çağırdı ve ondan Hizdahr’ı getirmesini istedi. “Uzun bir tırmanış. Lekesizler onun yukarı çıkmasına yardım etsin.”

Soylu adam tırmanışı tamamladığında, Yeşil Fazilet yemeğini bitirmişti. “Majesteleri memnun olacaksa müsaade istiyorum. Soylu Hizdahr’la konuşacaklarınız vardır şüphesiz.” Yaşlı kadın, dudağındaki bal damlasını sildi, Qezza ile Grazhar’ı alınlarında öptü ve ipek peçesini yüzüne taktı. “Merhamet Tapınağı’na dönmeli ve kraliçeme aklın yolunu göstermeleri için tanrılara dua etmeliyim.”

Kadın gittiğinde, Dany kadehinin Qezza tarafından tekrar doldurulmasına izin verdi, sonra çocukları gönderdi ve Hizdahr zo Loraq’ın huzura çıkarılmasını emretti. *Eğer o kıymetli dövüş çukurlarıyla ilgili tek kelime ederse, onu terastan aşağı atarım.*

Hizdahr, kapitone bir yeleğin altına düz, yeşil bir elbise giymişti. İçeri girdiğinde vakur bir yüz ifadesiyle reverans yaptı. “Benim için bir gülümseme yok mu?” diye sordu Dany, adama. “O kadar korkunç muyum?”

“Böyle bir güzelliğin önünde her vakit vakur olurum.”

Bu iyi bir başlangıçtı. “Benimle iç.” Dany kadehi bizzat doldurdu. “Neden burada olduğunu biliyorsun. Yeşil Fazilet, seni kocam olarak alırsam bütün kederlerimin sona ereceğini düşünüyor.”

“Ben asla bu kadar cüretkâr bir iddiada bulunamam. İnsanlar mücadele etmek ve acı çekmek için doğar. Kederlerimiz ancak biz öldüğümüzde son bulur. Bununla birlikte, size yardım edebilirim. Altınım ve nüfuzlu dostlarım var. Damarlarımda Eski Ghis’in kanı akıyor. Hiç evlenmemiş olmama rağmen, nüfusuma aldığım iki gayrimeşru çocuk sahibiyim, bir kız ve bir erkek, yani size veliaht verebilirim. Şehri sizin hâkimiyetinizle barıştırabilirim ve caddelerde devam eden gece katliamlarına son verebilirim.” “Yapabilir misin?” Dany adamın gözlerini inceledi. “Harpiya’nın Oğulları neden senin için bıçaklarını bıraksınlar? Onlardan biri misin?”

“Hayır.”

“Olsaydın bana söyler miydin?”

Adam güldü. “Hayır.”

“Kelkafa’nın gerçeği öğrenmek için bazı yöntemleri var.” “Skahaz kısa zaman içinde itirafta bulunmamı sağlar, buna eminim. Onunla bir gün geçirsem Harpiya’nın Oğulları’ndan biri olurum. İki gün, Harpiya olurum. Uç, babanızı da benim öldürdüğüm anlaşılır, Batıdiyar’da küçük bir çocukken. Sonra Skahaz beni bir kazığa geçirir ve ölümümü izler... ama ben öldükten sonra cinayetler devam eder.” Hizdahr öne eğildi. ‘Ya da benimle evlenirsiniz ve onları durdurmama izin verirsiniz.”

“Bana neden yardım etmek *istiyorsun*? Taç için mi?”

“Taç bana çok yakışır, bunu inkâr edemem. Fakat bundan daha fazlası var. Sizin azatlı kölelerinizi koruduğunuz gibi benim de kendi insanlarımı korumak istemem çok mu tuhaf? Meereen bir savaşa daha dayanamaz Majesteleri.”

Bu güzel ve dürüst bir cevaptı. “Ben asla savaş istemedim. Yunkaililer’i yendim ama şehirlerini esirgedim, hâlbuki şehri yağmalayabilirdim. Kral Celon onlara karşı yürüyüşe geçtiğinde krala katılmayı reddettim. Şu anda bile, Astapor kuşatma altında olduğu hâlde harekete geçmiyorum. Ve Qarth... Qarthlılar’a hiçbir zaman hiçbir zarar vermedim...”

“Evet, kasıtlı olarak vermediniz. Lâkin Qarth bir tacir şehridir ve tacirler gümüş sikkelerin şıngırtısını, sarı altının pırıltısını severler. Köle ticaretini

ezerken indirdiğiniz darbe Batıdiyar'dan Asshai'ye kadar hissedildi. Qarth kölelere bel bağlar. Tolos, Yeni Ghis, Lys, Tyrosh ve Volantis de öyle... liste çok uzun kraliçem."

"Bırak gelsinler. Benim içimde Cleon'dan çok daha zorlu bir düşman bulurlar. Savaşarak ölmeyi, çocuklarımı esarete geri göndermeye yeğlerim."

"Bir seçenek daha olabilir. Şayet İlahemiz, Sarı Şehir'in bu günden itibaren köle alıp satmasına ve köle yetiştirmesine ve izin verirse, Yunkai bütün azatlı kölelerin özgür kalması için ikna edilebilir. Daha fazla kan akmaz."

"Yunkai'nin *alıp satacağı* ve *yetiştireceği* kölelerin kanından başka," dedi Dany, ama adamın sözlerindeki gerçekliği de fark etmişti. *Bu, umabileceğimiz en iyi son olabilir.* "Beni sevdiğini söylemedin."

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa, söylerim."

"Bu, âşık bir adamın cevabı değil."

"Aşk nedir? Arzu? Eksiksiz bir adamın size bakıp da sizi arzulamaması mümkün değil Daenerys. Fakat sizinle evlenmek istememin sebebi bu değil. Siz gelmeden evvel Meereen ölüyordu. Bizi yönetenler; kurumuş aletleri olan yaşlı adamlar ve bacak araları toza dönüşmüş kocakarılardı. Piramitlerinin tepesinde oturur, zerdali şarabı içer ve Eski İmparatorluk'un ihtişamından bahsederlerdi. Asırların geçtiğini ve şehrin kiremitlerinin ufalandığını fark etmezlerdi. Siz bizi ateş ve kanla uyandırana dek, teamül ve tedbir, bizi demirden bir pençe gibi kavramıştı. Yeni bir çağ başladı ve yeni şeyler olası. Benimle evlenin."

Göze çirkin görünmüyor ve bir kralın diline sahip, diye düşündü Dany. "Öp beni," diye emretti.

Hizdahr, Dany'nin elini tuttu ve parmaklarını öptü.

"Böyle değil. Beni, senin karınmışım gibi öp."

Hizdahr, Dany'nin omuzlarını yavru bir kuşu tutarmışçasına nazikçe tuttu. Öne eğildi, dudaklarını Dany'nin dudaklarına bastırdı. Öpücüğü hafif, kuru ve aceleciydi. Dany heyecan hissetmedi.

"Sizi tekrar... öpeyim mi?" diye sordu adam.

"Hayır." Terastaki banyo havuzunun içinde yüzen küçük balıklar, Dany suya gömüldüğünde onun bacaklarını kemirirdi. Onların öpücüğü bile Hizdahr zo Loraq'ınkinden daha coşkuluydu. "Seni sevmiyorum."

Hizdahr omuzlarını silkti. "Zamanla sevebilirsiniz. Bazen böyle olduğu bilinir."

Bizim için olmaz, diye düşündü Dany. *Daario bu kadar yakınlardayken olmaz. Ben onu istiyorum, seni değil.* "Bir gün, aslında babama ait olan Yedi Krallık'ı geri almak için Batıdiyar'a dönmek isteyeceğim."

“Bir gün bütün insanlar ölecek ama ölümü düşünmek hiçbir işe yaramaz. Ben hayatı günbegün yaşamayı tercih ederim.”

Dany ellerini birleştirdi. “Kelimeler rüzgârdır, aşk ve barış gibi kelimeler bile. Ben eylemlere daha çok güvenirim. Yedi Krallık’taki şövalyeler, sevdikleri kızın aşkına layık olduklarını kanıtlamak için macera yolculuklarına çıkarlar. Sihirli kılıçlar, altın sandıklar, bir ejderhanın hâzinesinden çalınmış taçlar ararlar.” Hizdahr tek kaşını kaldırdı. “Ben sizinkilerden başka ejderha görmedim ve sihirli kılıçlar daha da zor bulunur. Eğer arzunuz buysa, size memnuniyetle yüzükler, taçlar ve altın dolu sandıklar getiririm.”

“Benim arzum, barış. Caddelerdeki gece katliamlarına son verebileceğini söylüyorsun. Ben de *bunu yap* diyorum. Bu gölge savaşı bitir lordum. Bu senin maceran olsun. Bana cinayetsiz doksan gün ve doksan gece verirsen tahta layık olduğunu anlarım. Bunu yapabilir misin?”

Hizdahr düşünceli görünüyordu. “Cesetsiz doksan gün ve doksan gece. Doksan birincide evleneceğiz?”

“Belki,” dedi Dany nazlı bakışlarla. “Ama genç kızların hercai olduğu bilinir. Her şeye rağmen sihirli bir kılıç isteyebilirim.” Hizdahr güldü. “Öyleyse ona da sahip olursunuz Majesteleri. Arzunuz benim için emirdir. Kethüdanıza söyleyin de düğün hazırlıklarına başlasın.”

“Hiçbir şey soylu Reznak’ı bundan daha fazla mutlu edemez.” Hizdahr’ın çabaları boşa gitse bile, Meereen’in yakında bir düğün olduğunu bilmesi, Dany’ye birkaç gecelik huzur satın alırdı. *Kelkafa bana kızacak ama Reznak mo Reznak sevinçten dans edecek.* Dany, bu iki adamdan hangisinin onun için daha önemli olduğunu bilmiyordu. Skahaz’a ve Tunç Canavarlar’a ihtiyacı vardı, Reznak’ın tavsiyelerine güvenmemeye başlamıştı. *Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et. Reznak’la Nizdahr işbirliği yapmış ve Yeşil Fazilet beni tuzağa düşürmek için bir kapan kurmuş olabilir mi?*

Hizdahr zo Loraq gider gitmez, Sör Barristan beyaz peleriniyle Dany’nin arkasında belirdi. Kral Muhafızları’nda hizmet vermekle geçen uzun yıllar, beyaz şövalyeye, Dany’nin eğlendiği vakitlerde göze görünmez olmayı öğretmişti ama adam asla uzakta değildi. *Biliyor,* Dany tek bakışta anladı *ve onaylamıyor.* Şövalyenin ağzının çevresindeki çizgiler derinleşmişti. “İşte böyle,” dedi Dany, “görünüşe bakılırsa tekrar evlenebilirim. Benim için mutlu musunuz sör?”

“Eğer emriniz buysa Majesteleri.”

“Sizin, benim için seçeceğiniz koca Hizdahr olmazdı.” “Kocanızı seçmek benim haddim değil.”

“Değil,” diye onayladı Dany. “Fakat anlamanız benim için önemli. İnsanlarım kanıyor. Ölüyor. Bir kraliçe, kendine değil diyara aittir. Evlilik ya da katliam. Benim seçeneklerim bunlar. Bir düğün ya da bir savaş.”

“Majesteleri, açık konuşabilir miyim?”

“Her zaman.”

“Üçüncü bir seçenek var.”

“Batıdiyar?”

Selmy başıyla onayladı. “Ben size hizmet etmeye yeminliyim Majesteleri. Ve nereye giderseniz gidin sizi korumaya. Benim yerim, sizin yanınız, burada ya da Kral Toprakları’nda... lâkin sizin yeriniz Batıdiyar, bir zamanlar babanıza ait olan Demir Taht. Yedi Krallık, Hizdahr zo Loraq’ı asla kral olarak kabul etmez.” “Tıpkı Meereen’in Daenerys Targaryen’ı kraliçe olarak kabul etmeyeceği gibi. Yeşil Fazilet haklı. Yanımda bir kral olmalı. Ghiscar kanı taşıyan bir kral. Yoksa beni sonsuza kadar bir zorba olarak görecekler. Kapılarını kırıp şehirlerine giren ve akrabalarını kazığa geçiren bir barbar.”

“Batıdiyar’da, babasının kalbini sevinçle doldurmak için geri dönen o kayıp çocuk olacaksınız. Siz yoldan geçerken halkınız tezahürat yapacak ve bütün iyi insanlar sizi sevecek.”

“Batıdiyar çok uzakta.”

“Burada oyalanmak onu daha yakın yapmayacak. Bu şehirden ne kadar çabuk ayrılırsak...”

“Biliyorum. *Biliyorum."* Dany, şövalyenin anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu. Batıdiyar’a gitmeyi en az Selmy kadar istiyordu ama önce Meereen’i iyileştirmeliydi. “Doksan gün uzun bir zaman. Hizdahr başarısız olabilir. Eğer olursa, denemesi bile bana vakit kazandırır. Müttefikler edinmek için, müdafaamı güçlendirmek için.”

“Peki ya başarılı olursa? Majesteleri o zaman ne yapacak?” “Vazifesini.” Dany dilinde kelimenin soğukluğunu hissetti. “Ağabeyim Rhaegar’ın evlendiğini gördünüz. Söyleyin bana, Rhaegar’ın evlenme sebebi aşk mıydı yoksa vazife mi?”

Yaşlı şövalye tereddüt etti. “Prenses Elia iyi bir kadındı Majesteleri. Nazik ve zekiydi, yumuşak bir kalbi ve tatlı bir aklı vardı. Prensin ona âşık olduğunu biliyorum.”

Âşık, diye düşündü Dany. Bu kelime çok şey anlatıyordu. *Belki zaman içinde ben de Hizdahr zo Loraq’a âşık olurum.*

Sör Barristan devam etti. “Babanızın ve annenizin evlendiğini de gördüm. Bağışlayın ama onların arasında hiç aşk yoktu ve diyar bunun bedelini çok ağır

ödedi.”

“Birbirlerini sevmedilerse neden evlendiler?”

“Büyükbabanız emretti. Bir orman cadısı, vadedilen prensin, onların nesebinden doğacağını söylemişti.”

“Orman cadısı mı?” Dany çok şaşırmıştı.

“Saraya Eski Taş’tan Jenny’le birlikte gelmişti. Bodur ve şekilsiz bir yaratıktı. İnsanların çoğu onun bir cüce olduğunu söylerdi ama kadını çok seven Leydi Jenny, onun, ormanın çocuklarından biri olduğunu iddia ederdi.”

“Ona ne oldu?”

‘Yaz Kalesi.” Bu iki kelime felaket yüklüydü.

Dany iç geçirdi. “Şimdi beni yalnız bırakın. Çok yorgunum.” “Emredersiniz.” Sör Barristan reverans yaptı ve gitmek için döndü. Fakat kapıda durdu. “Beni bağışlayın. Bir ziyaretçiniz var Majesteleri. Yarın sabah gelmesini söyleyeyim mi?”

“Kim?”

“Naharis. Fırtına Kargaları şehre döndü.”

Daario. Dany’nin kalbi göğsünün içinde kuş gibi çırpındı. “Döneli ne kadar... o ne zaman...?” Dany kelimeleri toparlayamıyordu.

Sör Barristan, Dany’yi anlamış gibiydi. “Daario geldiğinde siz rahibeyle birlikteydiniz Majesteleri. Rahatsız edilmek istemediğinizi biliyordum. Kumandanın havadisleri yarına kadar bekleyebilir.”

“Hayır.” *Kumandanımın bu kadar yakında olduğunu bilirken nasıl uyurum*? “Onu hemen yukarı gönderin. Ve... bu gece size daha fazla ihtiyacım olmayacak. Daario’yla güvende olurum. Ah, bir iyilik yapın ve Irri ile Jhiqui’yi de gönderin. Ve Missandei’yi.” Üstümü değiştirmek zorundayım, kendimi güzelleştirmem gerek.

Bunları hizmetçilerine de söyledi. “Majesteleri ne giymek ister?” diye sordu Missandei.

Yıldız tozu ve deniz köpüğü, diye düşündü Dany, *sol göğsümü Daario’nun zevki için açıkta bırakan incecik ipek. Ah, bir de saçımda çiçekler.* İlk tanıştıklarında, kumandan ona her gün çiçekler getirmişti, Yunkai’den Meereen’e kadar bütün yol boyunca. “Göğsünde inciler olan gri keten elbiseyi getir. Ah, beyaz aslan postumu da getir.” Drogo’nun aslan postuna sarındığından kendini güvende hissediyordu.

Daenerys kumandanı terasta, armut ağacının altındaki oymalı taş sırada karşıladı. Gökyüzünde yarımay yüzüyordu, binlerce yıldız ona eşlik ediyordu. Daario Naharis salınarak terasa geldi. *Kımıldamadan dururken bile salınıyor.*

Kumandan; çizgili bir pantolon, beyaz ipek bir gömlek ve altın halkalardan örülmüş bir yelek giymişti, pantolonun paçalarını mor deriden yapılmış uzun çizmelerin içine sokmuştu. Üç çatallı sakalı mordu, gösterişli bıyığı altındı, uzun buklelerinin yansı mordu yarısı altın. Tek kalçasında ince bir hançer asılıydı, diğerinde bir Dothrak *arakh'ı.* "Işıltılı kraliçem," dedi Daario, "yokluğumda daha da güzelleşmişsiniz. Bu nasıl mümkün?"

Kraliçe böyle iltifatlara alışıktı ama Daario'dan gelen kompliman, Reznak, Xaro ya da Hizdahr gibilerden gelenden daha anlamlıydı. "Kumandan. Lhazar'da bana çok iyi hizmet ettiğini duydum." *Seni çok özledim.*

"Kumandanınız size hizmet etmek için yaşıyor zalim kraliçem."

"Zalim?"

Daario'nun gözlerinde ay ışığı pırıldadı. "Kumandanınız sizin güzel yüzünüzü daha erken görebilmek için bütün adamlarından hızlı at koşturdu ama siz yaşlı bir kadınla kuzu ve incir yerken o perişan bir hâlde beklemek zorunda kaldı."

Bana burada olduğunu söylemediler, diye düşündü *Dany, yoksa bir aptallık edip seni hemen çağırabilirdim.* "Yeşil Fazilet'le akşam yemeği yiyordum." Hizdahr'dan bahsetmemek daha iyi olacaktı. "Acil bir şekilde onun tavsiyesine ihtiyacım vardı."

"Benim bir tek acil ihtiyacım var: Daenerys."

"Yemek getirteyim mi? Aç olmalısın."

"İki gündür yemek yemedim ama artık buradayım ve güzelliğinizden beslenmek benim için yeterli."

"Güzelliğim karın doyurmaz." Dany, ağaçtan bir armut koparıp Daario'ya attı. "Bunu ye."

"Eğer kraliçem emrediyorsa." Daario armuttan bir ısırık aldı, altın dişi pırıldadı, mor sakallarına meyve suyu aktı.

Dany'nin içindeki kız adamı öpmeyi öyle çok istiyordu ki canı yanıyordu. Öpücükleri sert ve zalimdir, dedi kız kendi kendine, çığlık atmam ya da durmasını emretmem onun umurunda olmaz. Ama Dany'nin içindeki kraliçe, bunun aptallık olacağını biliyordu. "Bana yolculuğundan bahset."

Daario lakayıt bir tavırla omuzlarını silkti. "Yunkai, Khyzai Geçidi'nin yakınlarına paralı askerler gönderdi. Askerler kendilerine Uzun Mızraklar diyorlar. Gece vakti tepelerine bindik ve birkaçını cehenneme gönderdik. Lhazar'da kendi çavuşlarımdan ikisini katlettim; kraliçemin Kuzu İnsanlara'a hediye olarak gönderdiği değerli taşları ve altın tabağı çalmak için plan yapmışlardı. Bunun dışında, her şey söz verdiğim gibi gitti."

“Mücadelede kaç adam kaybettin?”

“Dokuz,” dedi Daario, “ama Uzun Mızraklar’dan on iki adam, ceset olmaktansa Fırtına Kargası olmayı tercih etti. Adamlara, ejderhalarınıza karşı dövüşmek yerine onlarla birlikte dövüşürlerse daha uzun yaşayacaklarını söyledim. Sözlerimdeki irfanı gördüler.”

Duydukları Dany’yi tedirgin etti. “Yunkai için muhbirlik yapıyor olabilirler.”

“Muhbir olamayacak kadar aptallar. Onları tanımıyorsunuz.” “Sen de tanımıyorsun. Onlara güveniyor musun?”

“Ben bütün adamlarıma güvenirim,” dedi Daario. “Tükürüğümün gidebileceği mesafeye kadar.” Ağzındaki armut çekirdeğini tükürüp gülümsedi. “Size onların kafalarını getireyim mi? Eğer emrederseniz getiririm. Biri kel, ikisinin saç örgüsü var ve birinin sakalı dört ayrı renge boyanmış. Bir muhbir, sakalını niye bu şekilde boyar sorarım size? Sapancı adam, kırk adım mesafeden bir sivrisineğin gözüne taş sokabilir. Çirkin adam atlardan iyi anlıyor. Fakat kraliçem onların ölmesi gerektiğini söylerse...” “Ben bunu söylemedim. Ben sadece... gözlerini onlardan ayırma, hepsi bu.” Dany bunları söylediği için kendisini aptal gibi hissetti. Daario’nun yanında her zaman aptal gibi hissediyordu. *Beceriksiz, çocuksu ve akılsız. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyor*? Konuyu değiştirdi. “Kuzu insanlar bize yiyecek gönderecek mi?” “Tahıllar Skahazadhan’dan mavnayla gelecek kraliçem, diğer mallar Khyzai’den kervanla.”

“Skahazadhan olmaz. Nehir bize kapatıldı. Deniz de öyle. Koydaki gemileri görmüş olmalısın. Qarthlılar balıkçı teknelerimizin üçte birini uzaklaştırdılar ve bir o kadarına el koydular. Diğer balıkçı tekneleri limandan ayrılmaya korkuyor. Zaten sınırlı olan ticaretimiz tamamen kesildi.”

Daario, armudun çöpünü yere fırlattı. “Qarthlılar’ın damarında süt akar. Bırakın da ejderhalarınızı görsünler, bakın nasıl kaçıyorlar.”

Dany ejderhalar hakkında konuşmak istemiyordu. Çiftçiler hâlâ yanmış kemiklerle meclise geliyor ve kayıp koyunlardan şikâyet ediyorlardı. Drogon şehre dönmemişti. Kimileri onu nehrin kuzeyinde, Dothrak denizinin üzerinde gördüklerini rapor etmişlerdi. Çukurdaki Viserion zincirlerinden birini koparmıştı ve Rhaegal her geçen gün biraz daha vahşileşiyordu. Lekesizlerin söylediğine göre, bir keresinde çukurun demir kapıları korlaşmıştı, bir gün boyunca kimse kapılara dokunmaya cesaret edememişti. “Astapor da kuşatma altında.”

“İşte bunu biliyorum. Uzun Mızraklar’dan biri, Kırmızı Şehir’deki

insanların birbirini yediğini söyleyecek kadar uzun yaşadı. Sıranın Meereen'e geleceğini de söyledi, ben de onun dilini kesip sarı bir köpeğe yedirdim. Hiçbir köpek bir yalancının dilini yemez. Sarı köpek dili yiyince adamın doğru söylediğini anladım."

"Şehrin içinde de savaş var." Dany, Daario'ya Harpiya'nın Oğullarını, Tunç Canavarlar'ı ve kiremitlerin üstündeki kanı anlattı. "Düşmanlarım her yanda, şehrin içinde ve dışında."

"Saldırın," dedi Daario hiç düşünmeden. "Etrafı düşmanlarla çevrilmiş bir insan kendini savunamaz. Savunmayı deneyin, siz kılıcınızı savururken balta sizi sırtınızdan yakalar. Hayır. Bunca düşmanla karşı karşıyayken, en zayıf düşmanı seçerseniz, onu öldürürsünüz, atınızla üstünden geçersiniz ve kaçarsınız."

"Nereye kaçayım?"

"Yatağıma. Kollarıma. Kalbimin içine." Daario'nun *araklı*'nını ve hançerinin kabzaları altın kadınlar şeklinde dövülmüştü, çıplak ve iffetsiz. Daario, kabzaları müstehcen bir şekilde başparmaklarıyla okşadı ve muzipçe gülümsedi.

Dany yüzünün kızardığını hissetti. Daario onu okşuyordu sanki. *Onu yatağıma alırsam benim de iffetsiz olduğumu düşünür mü? Onunla asla yalnız kalmamalıyım. Yakınımda tutamayacağım kadar tehlikeli.* 'Yeşil Fazilet, Ghiscarlı bir kral almam gerektiğini söylüyor. Soylu Hizdahr zo Loraq'la evlenmem için ısrar ediyor." "O adamla?" Daario güldü. 'Yatağınızda bir hadım olsun istiyorsanız neden Gri Solucan'la evlenmiyorsunuz? Bir kral mı istiyorsunuz?"

Seni istiyorum. "Barış istiyorum. Hizdahr'a cinayetleri durdurması için doksan gün verdim. Durdurursa, onunla evleneceğim." "Benimle evlenin. Bu işi dokuz günde halledeyim."

Az kalsın, *bunu yapamayacağımı biliyorsun*, diyecekti Dany. "Gölgelerle dövüşüyorsunuz," diye devam etti Daario, "hâlbuki onları gönderen adamlarla dövüşmeniz gerekir. Hepsini öldürün ve servetlerini alın derim. Emri fısıldayın ve Daario hepsinin başını kesip bu piramitten daha yüksek bir yığın oluştursun." "Kim olduklarını bilseydim..."

"Zhak, Pahl ve Merreq. Onlar ve diğerleri. Ulu Ustalar. Başka kim olacak?"

Zalim olduğu kadar cüretkâr. "Bu cinayetlerin onların marifeti olduğuna dair kanıtımız yok. Benden kendi kullarımı katletmemi mi istiyorsun?"

"Kullarınız sizi memnuniyetle doğrar."

Daario o kadar uzun zamandır uzaklardaydı ki Dany onun ne olduğunu neredeyse unutmuştu. *Paralı askerler, tabiatları itibarıyla tehlikelidir,* diye

hatırlattı kendine. *Kaypak, inançsız ve acımasız. Daario asla bundan fazlası olmayacak. O kral hamurundan yoğrulmamış.* “Piramitler çok sağlam,” diye açıkladı. “Onları ancak büyük kayıplar vererek ele geçirebiliriz. Birine saldırdığımız anda, diğerleri bize karşı ayaklanır.”

“Öyleyse bu adamları bir bahaneyle piramitlerinden çıkarın. Bir düğün işe yarar. Neden olmasın? Hizdahr’a evlilik vadedin. Bütün Ulu Ustalar, ikinizin evlendiğini görmek için piramitlerinden çıkarlar. Onlar Merhamet Tapınağı’na geldiğinde bizi onların üstüne salın.”

Dany dehşet içindeydi. *Daario bir canavar. Yiğit bir canavar ama canavar işte.* “Beni Kasap Kral’la mı karıştırıyorsun?”

“Kasap olmak, et olmaktan iyidir. Bütün krallar kasaptır. Kraliçeler çok mu farklı?”

“Bu kraliçe farklı.”

Daario omuzlarını silkti. “Çoğu kraliçenin, kralın yatağını ısıtmak ve ona erkek çocuklar doğurmaktan başka gayesi yoktur. Şayet bu çeşit bir kraliçe olmak istiyorsanız, Hizdahr’la evlenin.” Dany öfkelendi. “Benim kim olduğumu unuttun mu?” “Hayır. Ya siz?”

Viserys olsa, bu hakaretten dolayı Daario’nun başını alırdı. “Ben ejderhanın kanıyım. Bana ders vermeye kalkışma.” Dany ayağa kalktığında aslan postu omuzlarında aşağı kayıp yere düştü. “Beni yalnız bırak.”

Daario derin bir reverans yaptı. “Ben itaat etmek için yaşarım.” Daario gittiğinde, Daenerys, Sör Barristan’ı tekrar çağırdı. “Fırtına Kargaları’nın araziye geri dönmesini istiyorum.” “Majesteleri? Daha yeni geldiler...”

“Gitmelerim istiyorum. Yunkai’nin art bölgelerinde devriye gezsinler ve Khyzai Geçidi’nden gelen kervanları korusunlar. Daario bundan böyle size rapor versin. Ona hak ettiği bütün unvanları verin ve adamlarına dolgun ücretler ödendiğinden emin olun ama onu hiçbir surette huzuruma kabul etmeyin.”

“Nasıl isterseniz Majesteleri.”

Dany o gece uyuyamadı, yatağında huzursuzca dönüp durdu. Kızın dokunuşlarının onu biraz rahatlatacağı umuduyla Irri’yi çağıracak kadar ileri gitti ama çok geçmeden Dothraklı kızı kendinden uzaklaştırdı. Irri tatlı, yumuşak ve istekliydi. Fakat o, Daario değildi.

Boş yatağında oturup *ben ne yaptım?* diye düşündü Dany. *Geri dönmesi için onca zaman bekledim ve onu yine uzaklara gönderdim.* “Beni bir canavara dönüştürecekti,” diye fısıldadı, “bir kasap kraliçeye.” Ama sonra, çok uzaklardaki Drogon’u ve çukurdaki ejderhaları düşündü. *Benim ellerim de kanlı. Kalbim de öyle. Daario ve ben çok farklı değiliz, ikimiz de canavarız.*

KAYIP LORD

Utangaç Bakire'nin güvertesinde volta atarken, *bu kadar uzun sürmemeliydi,* dedi Griff kendi kendine. Yoksa Tyrion Lannister gibi Haldon'ı da mı kaybetmişlerdi? Volantisliler onu kaçırmış olabilir miydi? Ördek'i onunla birlikte göndermeliydim. Haldon tek başına güvenilmez bir adamdı, Selhorys'te cücenin kaçmasına izin verdiğinde bunu kanıtlamıştı.

Utangaç Bakire, uzun ve karmakarışık nehir kıyısının tehlikeli bir bölümünde, iskeleden yıllardır ayrılmamış bir sırıklı tekne ile bir oyuncu mavnasının arasına bağlanmıştı. Oyuncular gürültücü ve neşeli insanlardı, sürekli konuşuyorlardı ve çoğu zaman sarhoşlardı.

Sıcak ve yapış yapış bir gündü. *Utangaç Bakire,* Hüzünler'den ayrıldığından beri bütün günler böyleydi. Volon Therys'in kalabalık nehir kıyısına acımasız bir güney güneşi vuruyordu ama havanın sıcaklığı Griffin en küçük derdiydi. Altın Mürettebat, kasabanın üç mil güneyinde, Griffin onları beklediği yerin epey kuzeyinde kamp kurmuştu. Troyka Malaquo beş bin piyade ve bin atlı askerle kuzeye gelmiş, Altın Mürettebat'ın delta yoluna girmesini engellemişti. Daenerys Targaryen bir dünya uzaktaydı ve Tyrion Lannister... pekâlâ, o her yerde olabilirdi. Eğer tanrılar merhametliyse, Lannister'ın kafası şu anda Kral Toprakları'na doğru gidiyordu ama daha büyük ihtimalle cüce sağlıklıydı, tek parça hâlindeydi ve yeni bir haysiyetsizliğin peşindeydi.

"Yedi cehennem aşkına, Haldon nerede?" dedi Griff, Leydi Lemore'a. "Uç at satın almak bu kadar uzun sürer mi?"

Lemore omuzlarını silkti. "Lordum, delikanlıyı teknede bırakmak daha güvenli olmaz mı?"

"Güvenli, evet. Akıllıca, hayır. O artık yetişkin bir erkek ve bu yol, onun yürümek için doğduğu yol." Griffin bu sorguya sabrı yoktu. Saklanmaktan yorulmuştu, beklemekten yorulmuştu, tedbirli olmaktan yorulmuştu. *Yeterince tedbir almak için vaktim yok.*

"Bunca yıldır, Prens Aegon'ı saklı tutmak için her şeyi yaptık," diye hatırlattı Lemore. "Saçlarını yıkayacağı ve kimliğini açıklayacağı bir vakit

gelecek, biliyorum ama o vakit şimdi değil. Bunu paralı askerlerle dolu bir kampta yapmamalı.”

“Eğer Harry Strickland’in ona karşı kötü bir niyeti varsa, delikanlıyı *Utangaç Bakire’de* saklayarak koruyamayız. Strickland’in emrinde on bin kılıç var. Bizim Ördek’imiz var. Aegon, bir prensten beklenebilecek her şeye sahip. Strickland ve diğerleri bunu görmek zorunda. Onlar prensin adamları.”

“Çünkü satın alındılar. On bin silahlı yabancı, artı dalkavuklar ve kamp takipçileri. Hepimizin mahvolması için bir tek adam yeter. Eğer Hugor’un başı bir lordluk unvanı ediyorsa, Cersei Lannister, Demir Taht’ın meşru veliahtı için ne kadar öder? Bu adamları tanımıyorsunuz lordum. Altın Mürettebat’la birlikte en son on iki yıl önce at sürdünüz, eski dostunuz da öldü.”

Karayürek. Myles Toyne, Griff in onu son görüşünde öyle hayat doluydu ki adamın öldüğünü kabullenmek zordu. *Sırığın tepesinde altın bir kafatası ve Karayürek’in yerinde Evsiz Harry Strickland.* Lemore haksız değildi, Girff bunu biliyordu. Babaları ve büyükbabaları Batıdiyar’dan sürülmeden önce ne olursa olsunlar, Altın Mürettebat’ın adamları şimdi paralı askerlerdi ve paralı askerlere güvenilmezdi. Yine de...

Geçen gece, Griff rüyasında yine Taşlı Sept’i görmüştü. Yalnızdı, elinde bir kılıç vardı, evden eve koşuyordu, kapıları kırıyordu, merdivenleri koşarak tırmanıyordu, çatıdan çatıya atlıyordu, kulakları uzaktan gelen çan sesleriyle çınlıyordu, pes bronz uğultular ve seslerin çıldırtıcı ahenksizliği kafatasını dövüyordu.

Çanların Savaşı’ndan bu yana on yedi yıl gelip geçmişti ama çanların sesi hâlâ Griff in bağırsaklarını düğümlüyordu. Bazıları, diyarın, Prens Rhaegar’ın Uç Dişli Mızrak’ta Robert’ın baltası tarafından devrildiği anda kaybedildiğini söyleyebilirdi ama akbaba, Taşlı Sept’te geyiği katletmiş olsaydı, Uç Dişli Mızrak Mücadelesi hiç yaşanmazdı. *Ogün çanlar hepimiz için çaldı. Aerys ve kraliçe için, Dorne’un Elia’sı ve onun küçük kızı için, Yedi Krallık’taki bütün dürüst adamlar ve kadınlar için. Ve benim gümüş prensim için.*

“Plan; Prens Aegon’ın kimliğini Kraliçe Daenerys’e ulaştığımızda açıklamaktı,” diyordu Lemore.

“Çünkü kızın batıya geldiğine inanıyorduk. Ejderha kraliçemiz o planı yakıp küle çevirdi. Ve Pentos’taki şişman dostumuz sağolsun, dişi ejderhayı kuyruğundan yakalayıp parmaklarımızı kemiklerimize kadar yaktık.”

“Illyrio, kızın Köle Körfezi’nde kalmayı tercih edeceğini tahmin edemezdi.’[1]

“Tıpkı Yalvaran Kral’ın genç öleceğini ve Khal Drogo’nun onu takip ederek

mezara gireceğini tahmin edemediği gibi. Şişman adamın tahminlerinin çok küçük bir kısmı gerçek oldu.” Griff, eldivenli eliyle kılıcının kabzasına vurdu. ‘Yıllardır şişman adamın flütüyle dans ediyorum Lemore. Bu bize ne fayda sağladı? Prens yetişkin bir erkek oldu. Onun zamanı...”

Oyuncuların çan seslerini bastırarak, “*Griff*” diye seslendi Yandry. “Haldon geliyor.”

Geliyordu. Su kıyısından iskelenin ayağına doğru yürüyen YarıUstat sıcaktan bunalmış ve darmadağın görünüyordu. Keten kıyafetinin koltuk altları koyu ter lekeleriyle kaplıydı ve adamın suratında, cücenin gittiğini itiraf etmek için *Utangaç Bakire*'ye döndüğü zamanki ekşi ifade vardı. Bununla birlikte, Haldon’ın arkasında üç at yürüyordu ve önemli olan buydu.

“Delikanlıyı getir,” dedi Griff, Lemore’a. “Hazır olsun.” “Nasıl istersen,” diye karşılık verdi Lemore mutsuz bir sesle. *Varsın öyle olsun.* Griff, Lemore’u seviyordu ama onun onayına ihtiyacı yoktu. Rahibenin görevi, prense İnanç’ın düsturlarını öğretmekti ve kadın bunu yapmıştı. Bununla birlikte hiçbir dua, delikanlıyı Demir Taht’a oturtmaya yetmezdi. Bu Griffin göreviydi. Griff, Prens Rhaegar’ı bir kez yarı yolda bırakmıştı, prensin oğlunu yarı yolda bırakmayacaktı. Teninde can olduğu sürece bunu yapmayacaktı.

Haldon’ın atları Griff i memnun etmedi. “Bulabildiğin en iyi hayvanlar bunlar mıydı?” diye sordu Griff, Yarı-Ustat’a.

“Bunlardı,” dedi Haldon öfkeli bir ses tonuyla. “Ve bize kaça mal olduklarını sormasan iyi edersin. Nehrin karşı kıyısına Dothraklar gelince, Volon Therys nüfusunun yarısı başka bir yere gitmenin daha iyi olacağına karar vermiş. At eti her gün biraz daha pahalılaşıyor.”

Kendim gitmeliydim. Griff, Selhorys’te olanlardan sonra, Haldon’a eskisi kadar güvenmekte zorluk çekiyordu. *Cücenin onu o tatlı diliyle kandırmasına izin verdi. Kendisi meydanda bir geri zekâlı gibi dolaşırken cücenin bir geneleve tek başına girmesine müsaade etti.* Genelevin sahibi, cücenin kılıç zoruyla götürüldüğünü iddia ediyordu ama Griff bundan hâlâ emin değildi. İblis, kendi firarını planlayabilecek kadar zeki bir adamdı. Fahişelerin bahsettiği sarhoş şövalye, Tyrion için çalışan bir hizmetkâr olabilirdi. *Suçun yansı benim. Cüce, taş adamla Aegon’ın arasına kendini koyduktan sonra tedbiri elden bıraktım. Onu gördüğüm ilk anda boğazını kesmeliydim.*

“İşe yararlar sanırım,” dedi Griff, Haldon’a. “Kamp sadece üç mil uzakta.” *Utangaç Bakire* onları kampa daha hızlı götürürdü ama Griff, kendisinin ve prensin nerede olduğunun Harry Strickland tarafından bilinmesini istemiyordu. Çamurlu bir kıyıya çıkmak için sığ sularda debelenmek fikrinden de

hoşlanmıyordu. Böyle bir giriş, bir paralı asker ve onun oğlu için münasip olabilirdi fakat büyük bir lord ve onun prensi için uygun değildi.

Delikanlı, Lemoreia birlikte kamaradan çıktığında, Griff çocuğu baştan ayağa dikkatlice inceledi. Prens, kılıç ve hançer kuşanmıştı, pırıl pırıl parlayana dek cilalanmış siyah çizmeler giymişti, kan kırmızı astarı olan siyah bir pelerin takmıştı. Saçları yıkanmış, kesilmiş ve koyu bir maviye boyanmıştı, gözleri de mavi görünüyordu. Delikanlının boynundaki siyah demir zincire takılmış kare kesimli üç büyük yakut, Yargıç Illyrio'nun hediyesiydi. *Kırmızı ve siyah. Ejderha renkleri.* Bu iyiydi. "Münasip bir prens gibi görünüyorsun," dedi Griff, delikanlıya, "Baban seni görseydi gurur duyardı."

Genç Griff, parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bu mavi boyadan bıktım. Artık boyadan kurtulmalıyız."

"Çok yakında." Griff de kendi saç rengine dönmekten mutlu olurdu, gerçi bir zamanlar kızıl olan saçları griye dönmüştü. Delikanlının omzuna vurdu. "Gidelim mi? Ordun, senin gelişini bekliyor."

"Kulağa hoş geliyor. Benim ordum." Delikanlının yüzünden bir gülümseme geçti, sonra aniden kayboldu. "Ama gerçekten öyleler mi? Onlar paralı askerler. Yollo beni hiç kimseye güvenmemem için uyardı."

"Bu akıllıca bir uyarı," diye kabul etti Griff. Komuta hâlâ Karayürek'te olsaydı işler değişirdi ama Myles Toyne dört yıldır ölüydü ve Evsiz Harry Strickland başka türden bir adamdı. Fakat Griff bunu delikanlıya söylemeyecekti. Cüce, çocuğun genç kafasına hâlihazırda yeterince şüphe ekmişti, "Herkes göründüğü gibi değildir ve prensler bilhassa tedbirli olmalıdır... ama şüphecilikte fazla ileri gitmek, sonunda insanı huysuz ve korkak yapar." *Kral Aerys öyle biriydi. Sonlara doğru Rhaegar bile bunu açıkça görmüştü.* "Sen orta yolu takip etmelisin. Bırak da adamların, senin güvenini sadık hizmetleriyle kazansınlar... ama kazandıklarında, onlara karşı cömert ve içten ol."

Delikanlı başıyla onayladı. "Bunu unutmayacağım."

En iyi atı prense verdiler. İri iğdişin rengi o kadar açık griydi ki hayvan neredeyse beyaz görünüyordu. Griff ve Haldon daha küçük atların sırtına binerek prensin yanında yol aldılar. Yol, en az yarım mil boyunca, Volon Therys'in yüksek ve beyaz duvarlarının altında güneye doğru aktı. Sonra kasabayı arkada bıraktılar, söğütlerin ve haşhaş tarlalarının arasındaki dolambaçlı yolu takip ederek yüksek, ahşap bir yel değirmeninin önünden geçtiler. Değirmenin rüzgârla dönen kanatları eski kemikler gibi çatırdıyordu.

Altın Mürettebat'ı nehrin kıyısında buldular. Güneş batıda alçalıyordu.

Arthur Dayne'in bile onaylayacağı bir kamptı bu; derli toplu, düzenli, savunması mümkün. Kampın çevresine derin bir hendek kazılmıştı, hendeğin içine sivri uçlu kazıklar çakılmıştı. Çadırlar sıralı bir şekilde kurulmuştu, sıraların arasında geniş yollar bırakılmıştı. Atıkların akıntıyla birlikte sürüklenip gitmesi için tuvalet çukurları nehrin kenarına kazılmıştı. At sıraları güneydeydi. Atların arkasında, su kenarında otlanan iki düzine fil vardı, hortumlarıyla sazları söküyorlardı. *Batıdiyar'da, bu hayvanların karşısında duracak bir tek savaş atı yok.*

Kamp sınırları boyunca dizilmiş yüksek sırıkların tepesinde, altın dokuma kumaştan dikilmiş savaş sancakları dalgalanıyordu. Sancakların altında silahlı ve zırhlı devriyeler yürüyordu; mızraklar ve arbaletler taşıyan adamlar, kampa yaklaşan herkesi dikkatlice izliyordu. Griff, Harry Strickland'in komutasına giren mürettebatın gevşeyeceğini düşünmüştü. Harry, disiplin sağlamaktan çok dost edinmekle ilgilenen bir adamdı ama Griffin endişelerinin yersiz olduğu anlaşılıyordu.

Kapıya vardıklarında, Haldon muhafızların çavuşuna bir şeyler söyledi. Bir ulak, bir kumandan bulması için gönderildi. Gelen kumandan, Griffin onu son gördüğü zamanki kadar çirkindi. Koca bir göbeği olan ve paytak paytak yürüyen paralı askerin yüzü eski yara izleriyle doluydu. Adamın sağ kulağı bir köpek tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu, sol kulağı yoktu. "Seni kumandan mı yaptılar Çiçek?" dedi Griff. "Altın Mürettebatın standartları olduğunu sanıyordum."

"Durum daha kötü hayvan herif," dedi Franklyn Çiçek. "Beni şövalye de yaptılar." Griffin kolunu yakaladı ve adamı kendine çekip kemiklerini kıracak kadar sert bir şekilde sarıldı. "On iki yıldır ölü olan bir adam için bile berbat görünüyorsun. Mavi saç, öyle mi? Harry senin geleceğini söylediğinde az kalsın altıma pisliyordum. Ve Haldon, seni buzlu kancık, seni görmek de güzel. O çubuk hâlâ poponda mı?" Genç Griff e döndü. "Ve bu da..." "Yaverim," dedi Griff. "Delikanlı, bu Franklyn Çiçek."

Prens, kumandanı başıyla selamladı. "Çiçek bir piç ismi. Hudutlar'dan gelmişsiniz."

"Evet. Annem Şıra Kalesi'nde çamaşırcıydı, lordun oğullarından birinin tecavüzüne uğrayana kadar. Bu durum beni bir çeşit kahverengi elmalı Fossoway yapıyor." Çiçek kapıyı gösterdi. "Benimle gelin. Kahrolası Volantisliler mızraklarını tıkırdatıyorlar ve amacımızın ne olduğunu öğrenmek istiyorlar."

Altın Mürettebatın adamları çadırların dışındaydı; zar atıyor, içki içiyor ve sinekleri kovalıyorlardı. Griff, adamlardan kaçının onun kim olduğunu bildiğini

merak etti. Çok azı. On iki yıl uzun bir zaman. Onunla birlikte at sürmüş olan adamlar bile, paralı asker Griffin temiz tıraşlı çizgili yüzünde ve mavi saçlarında, kızıl sakallı sürgün lord olan Jon Connington'ı göremezlerdi. Adamların çoğuna göre, Connington savaş sandığından altın çaldığı için mürettebattan kovulmuş ve Lys'te içkiden ölmüştü. Bu yalanın getirdiği utanç hâlâ Griffin kursağındaydı ama Varys bu yalanın elzem olduğu konusunda ısrar etmişti. O işveli sesiyle, "Kahraman sürgünle ilgili şarkılar yazılmasını istemiyoruz," diye kıkırdamıştı hadım. "Kahramanca ölen adamlar uzun zaman hatırlanırlar ama sarhoşlar ve korkaklar çabucak unutulurlar."

Bir hadım, erkek onuruyla ilgili ne bilir? Griff, Örümcek'in planına delikanlının iyiliği için razı olmuştu ama plandan hoşlandığı anlamına gelmiyordu bu. *Delikanlının Demir Taht'a oturduğunu görecek kadar yaşarsam, Varys'e o hakaretin ve daha pek çok şeyin bedelini ödeteceğim. O zaman kimin çabucak unutulduğunu göreceğiz.*

Baş kumandanın çadırı altın dokuma kumaştan yapılmış ve tepelerinde altın yaldızlı kafatasları olan kargılarla çevrelenmişti. Kafataslarından biri diğerlerinden daha büyüktü ve grotesk bir görüntüsü vardı. Onun altına ikinci bir kafatası yerleştirilmişti, bir çocuğun yumruğundan daha büyük değildi. *Canavar Maelys ve onun isimsiz erkek kardeşi.* Diğer kafatasları da onlara benziyordu ama ölümlerine sebep olan darbeler yüzünden çatlamış ya da parçalanmışlardı, bir tanesinin sivri dişleri vardı. "Hangisi Myles?" diye sordu Griff.

"Sondaki." Çiçek eliyle işaret etti. "Bekleyin. "Geldiğinizi haber vereyim." Çadıra girdi; Griffi, eski dostunun altın yaldızlı kafatasıyla baş başa bıraktı. Sör Myles Toyne, hayattayken günah kadar çirkin bir adamdı. Myles'ın meşhur atası, hakkında şarkılar yazılan esmer ve gösterişli Terrence Toyne o kadar yakışıklı bir adamdı ki kralın metresi bile ona karşı koyamamıştı fakat Myles kepçe kulaklara, çarpık bir çeneye ve Jon Connington'ın gördüğü en büyük burna sahipti. Ama Myles gülümsediğinde bütün bunların hiç önemi kalmazdı. Kalkanındaki arma yüzünden adamları ona Karayürek adını vermişti. Myles bu ismi sevmişti ve bunu belli etmişti. "Bir baş kumandan, dostlarını ve düşmanlarını aynı şekilde korkutmalı," demişti bir seferinde. "Adamlarımın benim zalim olduğumu düşünmesi daha iyi." Gerçek bunun tam tersiydi. Kemiklerine kadar asker olan Toyne amansızdı ama her zaman adildi, adamları için bir babaydı ve sürgün Jon Connington'a karşı her daim cömertti.

Ölüm, Myles'ın kulaklarını, burnunu ve bütün sıcaklığını alıp götürmüştü. Gülümseme, pırıltılı altın bir sırıtışa dönüşerek baki kalmıştı. Bütün kafatasları sırıtıyordu; Acıçelik'in, merkezdeki uzun sırığın tepesinde duran kafatası bile.

Onun sırıtacak neyi var? *Tek başına ve mağlup olmuş bir hâlde öldü. Yabancı topraklarda bir ıskartaydı.* Ölüm döşeğindeki Sör Aegor Nehir, adamlarına, Acıçelik'in kafatasını kaynatıp etlerinden temizlemelerini, altına batırmalarını ve Batıdiyar'ı geri almak için denizi geçerken onu önlerinde taşımalarını emretmişti. Aegor'ın halefleri de onun misalini takip etmişti.

Sürgünlüğü farklı bir şekilde ilerleseydi Jon Connington da haleflerden biri olabilirdi. Mürettebatla beş yıl geçirmişti, asker sıralarından yükselmiş ve Toyne'un sağ yanında itibarlı bir yer edinmişti. Mürettebatta kalmış olsaydı, Myles'ın ölümünden sonra, askerler Harry Strickland yerine ona dönebilirlerdi. Ama Griff seçtiği yoldan pişman değildi. *Batıdiyar'a, bir sırığın tepesindeki kafatası olarak dönmeyeceğim.*

Çiçek çadırdan çıktı. "İçeri girin."

Onlar içeri girdiğinde, Altın Mürettebat'ın yüksek rütbeli subayları oturdukları taburelerden ve kamp sandalyelerinden kalktılar. Eski dostlar Griff i gülümsemeler ve kucaklamalarla karşıladı, yeni adamlar daha resmiydi. *Bizi görmek, bazılarını, inanmamı istedikleri kadar mutlu etmedi.* Griff, bazı gülümsemelerin ardındaki bıçakları hissedebiliyordu. Adamların çoğu yakın zamana kadar Lord Jon Connington'ın mezarda olduğuna inanıyordu ve hiç şüphe yok ki kendi silah arkadaşlarından çalan bir adam için en uygun yerin mezar olduğunu düşünüyordu. Onların yerinde olsa Griff de aynı şekilde hissederdi.

Takdimleri Sör Franklyn yaptı. Paralı askerlerden bazıları, Çiçek gibi piç isimleri taşıyordu: Nehir, Tepe, Taş. Diğerleri, Yedi Krallık tarihinde büyük yeri olan isimlere sahipti; Griff; iki Strong, üç Peake, bir Mud, bir Mandrake, bir Lothson ve bir çift Cole saydı. Hepsinin halis olmadığını biliyordu. Özgür gruplarda, kişi kendini istediği isimle anabilirdi. Hangi isimle olursa olsun, paralı askerler kaba bir görkem sergilerdi. Aynı ticaretin içinde bulunan diğer birçok adam gibi, dünyevi zenginliğe kişilikten fazla değer verirlerdi. Mücevherli kılıçlar, kakmalı zırhlar, ağır torklar açık seçik ortadaydı ve oradaki her adam, altın kol bandı şekline bürünmüş lord fidyeleri takmıştı. Her halka, Altın Mürettebat'ın hizmetinde geçen bir yılı simgeliyordu. Marq Mandrake altın kafataslarından oluşan bir zincir de takmıştı. Adamın çiçek bozuğu yanağında, köle dövmesinin yakılarak çıkarıldığı yerde bir delik vardı.

Kumandanların hepsi Batıdiyar kanı taşımıyordu. Derisi is kadar siyah olan Kara Balaq, beyaz saçlı bir Yaz Adalı'ydı ve Karayürek'in zamanında olduğu gibi şimdi de mürettebatın yayalarını komuta ediyordu, yeşil ve turuncu tüylerden yapılmış olağanüstü güzel bir pelerin takmıştı. Gorys Edoryen,

kadavra gibi görünen bir Volantisliydi, mutemet olarak Strickland'in yerini almıştı, omzunun üstüne bir leopar derisi atmıştı, kan kırmızısı saçları yağlı bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü ama sivri uçlu sakalı siyahtı. Lysono Maar isimli muhbir başı Griff için yabancıydı. Lysli adamın leylak rengi gözleri, beyaz altın renginde saçları ve bütün fahişeleri kıskandırabilecek dudakları vardı. Griff ilk bakışta onun bir kadın olduğunu sanabilirdi. Adamın tırnakları mora boyanmıştı, kulak memelerinden inciler ve ametistler sarkıyordu.

Adamların yüzlerini incelerken, *hayaletler ve yalancılar,* diye düşündü Griff. *Unutulmuş savaşların, kayıp davaların, başarısız ayaklanmaların hortlakları. Mağluplardan, gözden düşenlerden, reddedilenlerden oluşan bir kardeşlik. Bu benim ordum. Bu bizim en iyi umudumuz.*

Harry Strickland'e döndü.

Evsiz Harry savaşçı gibi görünmüyordu. Tıknazdı. Kocaman yuvarlak bir kafası, yumuşak gri gözleri ve kafasındaki kelliği kapatmak için yana doğru taradığı ince saçları vardı. Strickland bir kamp sandalyesine oturmuş, ayaklarını bir leğen tuzlu suyun içine sokmuştu. "Ayağa kalkamadığım için beni bağışlayın," dedi selamlama olarak. 'Yürüyüşümüz yorucuydu ve benim parmaklarım su toplamaya meyilli. Bu bir lanet."

Bu zayıflığın göstergesi. Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun. Strickland, birliğin kuruluşundan beri Altın Mürettebat'ın üyesiydi. Harry'nin büyük büyükbabası, ilk Karaateş İsyanı sırasında Kara Ejderha'yla birlikte ayaklanmış ve bütün arazilerini kaybetmişti. "Dört nesildir altın," diyerek böbürlenirdi Harry, dört nesil süren sürgün ve yenilgi övünülecek bir şeymiş gibi.

"Sizin için bir merhem hazırlayabilirim," dedi Haldon. "Cildinizi sertleştirecek bazı madensel tuzlar da var."

"Çok naziksiniz." Strickland bir el işaretiyle yaverini çağırdı. "Watkyn, dostlarımız için şarap getir."

"Teşekkürler ama hayır," dedi Griff. "Biz su içelim."

"Nasıl tercih ederseniz." Baş kumandan, prense gülümsedi. "Bu da oğlun olmalı."

Biliyor mu? diye merak etti Griff. *Myles ona meselenin ne kadarım anlattı?* Varys gizlilik ihtiyacı konusunda son derece katıydı. Onun ve Illyrio'nun Karayürek'le yaptığı planlar sadece kendilerince biliniyordu. Mürettebatın geri kalanına bilgi verilmemişti, insanlar, bilmedikleri şeyi ağızlarından kaçıramazlardı.

Fakat o devir sona ermişti. "Kimse daha kıymetli bir oğul dileyemez," dedi Griff. "Lâkin delikanlı benim kanımdan değil. Adı da Griff değil. Lordlarım, size

Aegon Targaryen'ı takdim ederim; Rhaegar'ın ilk evladı, Dornelu Elia'dan doğma Ejderha Kayası Prensi... yakında, sizlerin yardımıyla, Bu İsimle Anılan Altıncı Kral Aegon. Andalların, Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın kralı, Yedi Krallık Lordu."

Griffin duyurusu sessizlikle karşılandı. Bazı adamlar boğazlarını temizlediler. Colelar'dan biri kadehini tekrar doldurdu. Gorys Edoryen bukleleriyle oynadı ve Griffin anlamadığı bir lisanda bir şeyler mırıldandı. Laswell Peake öksürdü, Mandrake ile Lothson bakıştı. *Biliyorlar,* diye fark etti Griff. *Her zaman biliyorlardı.* Harry Strickland'e döndü. "Onlara ne zaman söyledin?" Baş kumandan, leğenin içindeki su toplamış ayak parmaklarını kıpırdattı. "Nehre vardığımızda. Mürettebat haklı sebeplerle huzursuzdu. Münâzaalı Topraklar'daki kolay savaşı terk ettik. Peki ne uğruna? Bu tanrının belası sıcakta bunalmak ve ben kârlı anlaşmaları geri çevirirken sikkelerimizin eriyişini ve kılıçlarımız pas tutuşunu izlemek için mi?"

Griffin teni karıncalandı. "Kim anlaşma önerdi?"

'Yunkaili adamlar. Volantis'in desteğini kazanmak için yolladıkları elçi hâlihazırda üç özgür birliği Köle Körfezi'ne sevk etti. Bizim dördüncü birlik olmamızı istiyor ve Myr'in bize ödediği ücretin iki katını teklif ediyor. Bunun yanısıra, mürettebattaki her adam için birer köle ve benim için yüz güzide bakire öneriyor." *Kahretsin.* "Bu binlerce köle demek. Yunkaili adamlar bu kadar köleyi nerede bulacak?"

"Meereen'de." Strickland yaverini çağırdı. "Watkyn, havlu ver. Su soğuyor, parmaklarım da kuru üzüm gibi buruştu. Hayır, o havluyu değil, yumuşak olanı."

"Onu reddettin," dedi Griff.

"Ona teklifini düşüneceğimi söyledim." Ayakları kurulanan Harry irkildi. "Parmaklara hassas davran," dedi yavere. "Onları ince kabuklu üzümler olarak düşün delikanlı. Üzümleri ezmeden kurulamak gerekir. Hafif hafif dokun, ovalama. Evet, böyle." Tekrar Griff e döndü. "Kaba bir ret cevabı akıllıca olmazdı. Adam haklı olarak, aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sorabilirdi."

'Yakında kılıçlarınızı kullanacaksınız,"

"Kullanacak mıyız?" diye sordu Lysono Maar. "Targaryen kızının batıya gitmek için yola çıkmadığını biliyorsunuz sanırım." "Hikâyeyi Selhorys'te duyduk."

"Hikâye değil. Basit bir gerçek. Sebebini kavramak daha zor. Meereen'i yağmala, evet, neden olmasın? Kızın yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Köle şehirleri altın kokar ve fetih için sikke gerekir. Ama oyalanmak niye? Korku? Çılgınlık? Tembellik?"

“Sebebi önemli değil.” Harry Strickland bir çift çizgili yün çorap aldı. “Kraliçe Meereen’de ve biz buradayız. Varlığımızın, Volantisliler’i günbegün daha fazla rahatsız ettiği bir yerdeyiz. Bizi Batıdiyar’a, evimize götürecek bir kral ve kraliçeyi tahta oturtmak için buraya geldik ama görünüşe göre şu Targaryen kızı, babasının tahtını geri almaktan çok zeytin ağaçları dikmeye hevesli. Bu arada düşmanları bir araya geliyor. Yunkai, Yeni Ghis, Tolos. Kanlısakal ve Hırpani Prens arazide ona karşı dövüşecekler... ve çok yakında Eski Volantis’in donanmaları da tepesine binecek. Kızın elinde ne var? Çomaklar taşıyan yatak köleleri mi?” “Lekesizler ve ejderhalar,” dedi Griff.

“Evet, ejderhalar,” dedi baş kumandan, “fakat küçükler, yumurtadan yeni çıkmış sayılırlar.” Çorabını parmaklarından geçirip ayak bileğine çekti. “Bütün bu ordular bir yumruk gibi şehrin etrafında kapandığında ejderhalar ne kadar faydalı olacak?”

Tristan Nehir, parmaklarını dizine vurdu. “Bütün bunlar, kıza daha çabuk varmamız için daha çok sebep demek. Eğer Daenerys bize gelmiyorsa biz Daenerys’e gitmeliyiz.”

“Dalgaların üstünde yürüyebilir miyiz sör?” dedi Lysono Maar. “Tekrar söylüyorum, gümüş kraliçeye deniz yoluyla ulaşanlayız. Kaç gemi bulabileceğimizi anlamak için Volantis’e bizzat gittim, tacir rolü yaptım. Liman, türlü şekillerde ve boyutlarda kadırgalarla, gökelerle ve karaklarla dolu ama buna rağmen, kendimi kaçakçılarla ve korsanlarla arkadaşlık ederken buldum. Lord Connington’ın bizimle birlikte olduğu yıllardan hatırlayabileceği üzere, mürettebatta on bin adam var. Her biri üçer at sahibi olan beş yüz şövalye. Her biri atlı beş yüz yaver. Ve filler, filleri unutmamalıyız. Bir korsan gemisi kâfi gelmez. Bir korsan *donanmasına* ihtiyacımız olur... ve donanmayı bulsak bile... Köle Körfezi’nden gelen haberlere göre Meereen ablukaya alınmış.”

“Yunkai’nin teklifini kabul etmiş gibi yapabiliriz,” dedi Gorys Edoryen. “Yunkaililer’in bizi doğuya taşımasına izin veririz ve Meereen duvarlarına vardığımızda adamların altınlarını iade ederiz.”

“Bozulmuş tek anlaşma, mürettebatın onurunu lekelemeye yeter.” Harry Strickland, eline aldığı su toplamış ayağıyla duraksadı. “Hatırlatmama izin verin, bu gizli anlaşmaya mührünü basan Myles Toyne’du, ben değildim. Yapabilseydim bu anlaşmaya itibar gösterirdim ama nasıl göstereceğim? Açıkça görülüyor ki Targaryen kızı asla batıya gitmeyecek. Batıdiyar, onun babasının krallığıydı. Meereen ise onun krallığı. Daenerys, Yunkai’yi kırabilirse Köle Körfezi Kraliçesi olacak. Kıramazsa, biz ona ulaşamadan çok daha önce ölecek.”

Baş kumandanın sözleri Griff i şaşırtmadı. Harry Strickland her daim

yumuşak bir adam olmuştu. Harry için, uzun süren müzakarelerin sonucunda anlaşmalara varmak düşmanları ezmekten daha kolaydı. Harry'nin burnu altın kokusu alırdı ama midesinin mücadele kaldırıp kaldırmadığı başka bir soruydu. "Kara yolu da tehlikeli," dedi Franklyn Çiçek. "Şeytan Yolu ölü. Bu yürüyüşü yapmaya kalkışırsak mürettebatın yarısını kaybederiz, bizimle kalanların yarısını da yolun kenarına gömeriz. Bunu söylemekten üzüntü duyuyorum ama Yargıç Illyrio ve dostları, şu çocuk kraliçeye bu kadar umut bağlamakla hata etmiş olabilirler."

Hayır, diye düşündü Griff, *ama size umut bağlamakla büyük hata etmişler.*

Ve sonra Prens Aegon konuştu. "Öyleyse bana umut bağlayın," dedi. "Daenerys, Prens Rhaegar'ın kardeşi ama ben Rhaegar'ın oğluyum, ihtiyaç duyduğunuz tek ejderha benim."

Griff, siyah eldivenli elini Prens Aegonin omzuna koydu. "Cesurca konuştun," dedi, "ama ne söylediğini düşün."

"Düşündüm," diye üsteledi delikanlı. "Neden bir dilenci gibi halama koşayım? Benim iddiam onunkinden daha güçlü. Bırakın da o bana gelsin... Batıdiyar'da."

Franklyn Çiçek güldü. "Bunu sevdim. Doğuya değil batıya yelken açalım. Küçük kraliçeyi zeytinleriyle baş başa bırakalım ve Prens Aegon'ı Demir Taht'a oturtalım. Delikanlı işini biliyor, hakkını teslim edelim."

Baş kumandan, sanki biri yüzünü tokatlamış gibi görünüyordu. "Güneş beynini mi kavurdu Çiçek? Kıza ihtiyacımız var. Evliliğe ihtiyacımız var. Eğer Daenerys küçük prensimizi kabul eder ve onu hayat arkadaşı olarak alırsa, Yedi Krallık da aynı şeyi yapar. Kız olmadan, lordlar prensin iddiasıyla sadece dalga geçerler, ona sahtekâr ve taht talibi yaftası yapıştırırlar. Peki Batidiyar'a nasıl gitmemizi öneriyorsun? Lysono'yu duydun. Gemi bulamayız." *Bu adam dövüşmekten korkuyor,* diye fark etti Griff. *Onu nasıl Karayürek'in yerine seçebilmişler*? "Köle Körfezi'ne gidecek gemi bulamayız ama Batıdiyar başka bir mesele. Doğu bize kapandı ama deniz kapanmadı. Troyka sırtlarımızı görmekten memnun olur, buna eminim. Hatta Yedi Krallık'a gitmek için ayarlamalar yapmamıza bile yardım ederler. Hiçbir şehir, kapısında bir ordu olsun istemez."

"Haksız değil," dedi Lysono Maar.

"Aslan şimdiye kadar ejderhanın kokusunu mutlaka almıştır," dedi Colelar'dan biri. "Fakat Cersei'nin dikkati, Meereen'in ve şu diğer kraliçenin üzerindedir. Prensimizle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Karaya çıkıp sancaklarımızı yükselttiğimizde, insanlar akın akın bize katılır."

“Bazı insanlar,” dedi Harry, “*Hepsi* değil. Rhaegar’ın kardeşinin ejderhaları var. Rhaegar’ın oğlunun yok. Daenerys ve Lekesizler olmadan diyarı alamayız, o kadar güçlü değiliz.”

“İlk Aegon, diyarı hadımlar olmadan aldı,” dedi Lysono Maar. “Neden altıncı Aegon da aynı şeyi yapmasın?”

“Plan...”

“Hangi plan?” dedi Tristan Nehir. “Şişman adamın planı mı? Ay ne zaman dönse o plan değişiyor. En başta, Viserys Targaryen elli bin Dothrak çığlıkçısıyla birlikte bize katılacaktı. Sonra Yalvaran Kral öldü ve yerini kız kardeşi aldı; yumurtadan yeni çıkmış ejderhalarıyla birlikte Pentos’a gelen yumuşak başlı çocuk kraliçe. Fakat kız, Köle Körfezi’ne döndü ve arkasında yanan şehirlerden oluşan bir iz bıraktı, şişman adam da çocuk kraliçeyle Volantis’te buluşmamıza karar verdi. Şimdi bu plan da bozuldu.

Illyrio’nun planlarından bıktım. Robert Baratheon, Demir Taht’ı ejderhaların yardımı olmadan kazandı. Aynı şeyi biz de yapabiliriz. Ben yanılıyorsam ve diyar bizim için ayaklanmazsa, istediğimiz zaman geri çekilip Dar Deniz’in karşısına dönebiliriz. Tıpkı Acıçelik’in ve ondan sonra gelenlerin yaptığı gibi.” Strickland inatla başını salladı, “Risk...”

“...eskiden olduğu kadar büyük değil, zira Tywin Lannister öldü. Yedi Krallık fetih için bir daha asla bu kadar hazır olmayacak. Demir Taht’ta bir başka çocuk kral oturuyor. Bir öncekinden daha küçük bir çocuk. Yerde sonbahar yapraklarından daha fazla asi var.”

“Yine de,” dedi Strickland, “Tek başımıza kazanma umudumuz...”

Griff, baş kumandanın korkaklığını yeterince duymuştu. “Tek başımıza olmayacağız. Dorne bize katılacak, bize katılmak *zorunda.* Prens Aegon, Rhaegar’ın olduğu kadar Elia’nın da oğlu.” “Aynen öyle,” dedi delikanlı “ve Batıdiyar’da bize karşı koyacak kim kaldı? Bir kadın.”

“Bir *Lannister* kadını,” diye ısrar etti baş kumandan. “Kral Katili o sürtüğün yanında olacak. Arkalarına Casterly Kayası’nın bütün zenginliğini alacaklar. Illyrio, çocuk kralın Tyrell kızıyla nişanlandığını söyledi. Bu, Yüksek Bahçe’nin gücüyle de yüzleşmemiz gerektiği anlamına gelir,”

Laswell Peake parmaklarını masaya vurdu. “Aradan bir asır geçmiş olmasına rağmen, bazılarımızın Menzil’de hâlâ dostları var. Yüksek Bahçe’nin gücü, Mace Tyrell’in tahmin ettiği kadar büyük olmayabilir.”

“Prens Aegon,” dedi Tristan Nehir. “Biz sizin emrinizdeyiz. Arzunuz bu mu? Doğu yerine batıya yelken açmak mı?”

Aegon, “Bu,” diye karşılık verdi hevesle. “Eğer halam Meereen’i istiyorsa,

öyle olsun. Demir Taht'ı tek başıma alacağım, sizin kılıçlarınız ve sadakatinizle. Hızlı hareket et ve sert darbe indir. Bu sayede, Lannisterlar bizim karaya çıktığımızı bile öğrenmeden önce, birkaç kolay zafer kazanabiliriz. Bu durum, davamıza başka insanlar kazandırır."

Nehir, onaylama dolu bir ifadeyle gülümsüyordu. Diğerleri düşünceli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. "Şeytan Yolu'nda ölmektense Batıdiyar'da ölmeyi tercih ederim," dedi Peake. Marq Mandrake güldü, "Ben yaşamayı tercih ederim," diye karşılık verdi. "Araziler ve büyük bir kale kazanmayı tercih ederim." Franklyn Çiçek kılıcının kabzasına vurdu ve "Birkaç Fossoway öldürebildiğim sürece ben varım," dedi.

Bütün adamlar aynı anda konuşmaya başladığında, Griff rüzgârın yön değiştirdiğini biliyordu. *Aegon'ın bu yanını daha önce hiç görmemiştim.* Bu ihtiyatlı bir yol değildi ama Griff ihtiyatlı olmaktan ve sırlardan bezmişti, beklemekten yorulmuştu. Yense de yenilse de, ölmeden önce Akbaba Tüneği'ni bir kez daha görecekti ve babasının mezarının yanma gömülecekti.

Altın Mürettebat'ın adamları teker teker ayağa kalktılar, diz çöktüler ve kılıçlarını genç prensin ayağının dibine yatırdılar. Diz çöken son adam, su toplamış ayaklarıyla Harry Strickland oldu.

Adamlar baş kumandanın çadırından ayrılırken, güneş batı semasında kırmızıya devriliyor ve sırıkların tepesindeki kafataslarının üstüne kızıl gölgeler düşürüyordu. Franklyn Çiçek, prense kampı gezdirmeyi ve onu, kendisinin *delikanlılar* dediği bazı adamlarla tanıştırmayı önerdi. Griff buna izin verdi. "Ama unutma, prens, Dar Deniz'i geçene kadar mürettebat için Genç Griff olarak kalmalı. Batıdiyar'a vardığımızda delikanlının saçlarını yıkayacağız ve ona zırhını giydireceğiz."

"Tamam, anladım." Çiçek, Genç Griffin sırtına vurdu. "Benimle gel. Aşçılardan başlayacağız. Tanıman gereken iyi adamlar." Çiçek ve Genç Griff gittiğinde, Griff, Yarı-Üstat'a döndü. "*Utangaç Bakire'*ye git ve Leydi Lemore ile Sör Rolly'yi buraya getir. Illyrio'nın sandıklarına da ihtiyacımız olacak. Zırh ve bütün sikkeler. Yandry ve Ysilla'ya teşekkür et. Onların görevi tamamlandı. Majesteleri tahta çıktığında unutulmayacaklar." "Emredersiniz lordum."

Griff üstadı orada bıraktı ve Evsiz Harry'nin ona tahsis ettiği çadıra girdi.

Önlerindeki yol tehlikelerle doluydu, Griff bunu biliyordu ama ne çıkardı? *Bütün insanlar ölmeli.* Onun istediği tek şey zamandı. O kadar uzun beklemişti ki, tanrılar elbette ona birkaç yıl daha bahşederdi. Ona, Oğlu olarak kabul ettiği delikanlının Demir Taht'ta oturduğunu görecek kadar zaman verirlerdi. Topraklarını, adını, onurunu geri alacak kadar zaman. Gözlerini uyumak için her

kapattığında rüyalarında şiddetle çınlayan çanları susturacak kadar zaman.

Batan güneşin kızıl ve altın ışıkları çadırın açık kapısından içeri girerken, Jon Connington kurt derisi pelerinini omuzlarından attı, örgü zırhını çıkardı, bir kamp taburesinin üstüne oturdu ve sağ elindeki eldiveni çekti. Orta parmağının tırnağının oltu taşı gibi simsiyah kesildiğini gördü. Parmağı neredeyse ilk eklemine kadar grileşmişti. Yüzük parmağının ucu da kararmıştı. Griff hançeriyle parmağının ucuna dokundu ama hiçbir şey hissetmedi.

Ölüm, Griff biliyordu, *ama ağır bir ölüm. Hâlâ zamanım var. Bir yıl. İki yıl. Beş. Bazı taş adamlar on yıl yaşarlar. Denizi geçmek, Akbaba Tüneği'ni yeniden görmek, İşgalci'nin soyunu kökünden kazımak ve Rhaegar'ın oğlunu Demir Taht'a oturtmak için yeterli bir zaman.*

Sonra, Lord Jon Connington mutlu bir şekilde ölebilirdi.

RÜZGÂRLA SAVRULANLAR

Haber, kampın içinden sıcak bir rüzgâr gibi geçti. *Kraliçe geliyor. Kraliçenin ordusu yürüyüşte. Kraliçe güneye koşuyor. Şehri ve şehir halkım ateşe vermek için Yunkai'ye geliyor. Biz de onu karşılamak için kuzeye gidiyoruz.*

Kurbağa bu haberi Dick Straw'dan duymuştu. Dick haberi Yaşlı Kemik Ben'den almıştı. Kemik Ben'in haber kaynağı, Hırpani Prens'e kadeh taşıyıcısı olarak hizmet veren bir kuzeni olan Myrio Myrakis adında bir Pentoslu'ydu. "Kuzen bunu kumandanın çadırında, Caggo'nun kendi ağzından duymuş," diye üstelemişti Dick Straw. "Gün bitmeden yola çıkmış olacağız, göreceksin."

Bunun doğru olduğu anlaşıldı. Emir, kumandanlar ve çavuşlar aracılığıyla Hırpani Prens'ten geldi: Çadırları sökün, katırları yükleyin, atları eyerleyin, gün ağarırken Yunkai'ye gitmek için yola çıkacağız. "Yunkaili piçler Sarı Şehir'lerine girmemizi ve kızlarının arkasında dolaşmamızı istemezler," diye tahminde bulundu Baqq; kısık gözlü Myrli bir yaycıydı, adının anlamı *Bezelye'ydi.* 'Yunkai'ye erzak ve belki yeni atlar götüreceğiz, sonra ejderha kraliçesiyle dans etmek için Meereen'e gideceğiz. Yani, hemen zıpla Kurbağa, efendinin kılıcını iyice keskinleştir, çok yakında o kılıca ihtiyacı olabilir."

Quentyn Martell, Dorne'da bir prensti, Volantis'te bir tacirdi, ama Köle Körfezi'nin kıyılarında sadece Kurbağa'ydı. Yeşilbağırsak isimli, iri, kel, Dornelu bir şövalyenin yaveriydi. Rüzgârla Savrulanlar'ın adamları istedikleri isimleri kullanıyor ve akıllarına estikçe isimlerini değiştiriyorlardı. Quentyn'e *Kurbağa* ismini yapıştırmışlardı çünkü Quentyn, iri adam ne zaman bir emir bağırsa hemen zıplıyordu.

Rüzgârla Savrulanlar'ın kumandanı bile gerçek ismini kendine saklıyordu. Kan asrında ve Valyria'nın Kıyameti'ni takip eden kaos yıllarında bazı özgür birlikler doğmuştu. Diğerleri daha dün oluşmuştu ve yarın yok olacaktı. Rüzgârla Savrulanlar'ın otuz yıllık bir geçmişi vardı. Birliğin sadece bir kumandanı olmuştu; yumuşak sesli, mahzun gözlü, Pentos soylusu kumandan Hırpani Prens olarak anılıyordu. Saçları ve zırhı gümüşi griydi ama adamın giydiği hırpani pelerin rengârenk kumaş şeritlerinden yapılmıştı; güneşte solmuş maviler, griler, morlar, kırmızılar, altınlar, yeşiller, macentalar ve zincifreler. Dick Straw'un anlattığı hikâyeye göre, Hırpani Prens yirmi üç yaşındayken, Pentos soyluları onu yeni prensleri olarak seçmişlerdi; eski prenslerinin kafasını kestikten saatler sonra. Hırpani Prens bu vazifeyi kabul etmek yerine kılıcını kuşanmış, en sevdiği atının sırtına binmiş ve asla geri dönmemek üzere Münâzaalı Topraklar'a gitmişti. İkinci Oğullar, Demir Kalkanlar ve Bakire'nin Adamları'yla birlikte at sürmüştü. Daha sonra beş silah arkadaşıyla birlikte

Rüzgârla Savrulanlar'ı kurmuştu. Bu altı kurucu içinden yalnızca Hırpani Prens hayattaydı.

Kurbağa, bütün bunların doğru olup olmadığına dair bir fikre sahip değildi. Volantis'te Rüzgârla Savrulanlar'a katıldığından bu yana, Hırpani Prens'i sadece uzaktan görmüştü. Dornelu adamlar acemiydi, erattı, ok yemleriydi, iki bin adam arasında üç kişilerdi. Kumandanları onlara daha yakındı. Gerris Drinkwater burada zaman zaman Drink, genelde Dornelu Gerrold olarak anılıyordu ve bu sayede Kızılsırt Gerold'dan ve Kara Gerrold'dan ayrılıyordu bu desiseyi önerdiğinde, Quentyn, "Ben yaver değilim," diyerek itiraz etmişti. "Mahmuzlarımı Dorne'da kazandım. En az senin kadar şövalyeyim."

Ama Gerris haklıydı; o ve Arch, Quentyn'i korumak için için buradalardı ve bunun anlamı Quentyn'i iri adamın yanında tutmaktı. "İçimizdeki en iyi savaşçı Arch," demişti Drinkwater, "ama ejderha kraliçesiyle sadece sen evlenebilirsin."

Onunla evlen ya da onunla savaş; her iki durumda da yakında onunla karşılaşacağım. Quentyn, Daenerys Targaryen hakkında daha fazla şey duydukça, bu karşılaşmadan daha fazla korkuyordu. Yunkaili adamların iddiasına göre, kraliçe, ejderhalarını insan etiyle besliyor ve cildini pürüzsüz tutmak için bakirelerin kanıyla yıkanıyordu. Bezelye bu iddialara gülüyordu ama gümüş kraliçenin hafifmeşrepliğiyle ilgili hikâyelerden zevk alıyordu. "Kraliçenin kumandanlarından biri, erkeklerin otuz santimlik aletlere sahip olduğu bir soydan geliyor," demişti, "ama o bile kraliçe için yeterli değil. Kraliçe, Dothraklarla birlikte at sürüyor, bu yüzden aygırlar tarafından düzülmeye alışık, yani hiçbir erkek onun içini dolduramaz." Burnunu parşömenlerden kaldırmayan Volantisli zeki kılıç adamı Kitap, ejderha kraliçesinin hem zalim hem de deli olduğunu düşünüyordu. "Khal, kızı kraliçe yapmak için onun ağabeyini öldürdü. Sonra da kız, *khaleesi* olmak için İshali öldürdü. Kan büyüleri yapıyor, nefes aldığı kolaylıkla yalan söylüyor, canı istediği zaman kendi insanlarına düşman oluyor. Ateşkesleri bozdu, elçilere işkence yaptı... babası da deliydi. Onun kanında delilik var."

Kanında delilik var. Kral II. Aerys *deliydi*, bunu bütün Batıdiyar biliyordu. El'lerinden ikisini sürgüne göndermiş ve bir üçüncüsünü yakmıştı. *Eğer Daenerys babası kadar deliyse, yine de onunla evlenmeli miyim*? Prens Doran bu ihtimalden hiç bahsetmemişti.

Kurbağa, Astapor'u geride bırakmaktan mutluydu. Onun bildiği cehenneme en yakın şey Kırmızı Şehir'di. Yunkaililer, ölenleri ve ölmek üzere olanları şehrin içinde tutmak için kırık kapıları mühürlemişlerdi ama Quentyn Martell, kırmızı kiremitlerden müteşekkil o caddelerde dolaşırken gördüğü şeyleri

sonsuza dek unutmayacaktı. Cesetlerle dolu bir nehir. Kazığa geçirilmiş ve yeşil sinek bulutuyla sarmalanmış yırtık kıyafetli rahibe. Kanlı ve kokuşmuş bir hâlde sokaklarda yalpalayan ağır yaralı adamlar. Yarı pişmiş köpek yavruları için birbirleriyle kavga eden çocuklar. Bir dövüş çukurunda, üzerine yirmi aç köpek saldırırken çırılçıplak bir hâlde çığlıklar atan son özgür Astapor kralı. Ve ateşler. Her yerde ateşler. Quentyn gözlerini kapattığında ateşleri hâlâ görebiliyordu: O güne kadar gördüğü bütün kalelerden daha büyük olan piramitlerden yükselen alevler ve devasa kara yılanlar misali yukarı doğru kıvrılan yağlı duman bulutları.

Rüzgâr güneyden estiğinde, hava burada, şehrin üç mil uzağında bile duman kokuyordu. Şimdiye kadar büyük yangınların çoğu sönmüştü ama ufalanmış kırmızı duvarların ardında Astapor hâlâ içten içe yanıyordu. Küller, esen yelde gri ve iri kar taneleri misali tembelce süzülüyordu. Buradan ayrılmak iyi olacaktı.

İri adam da aynı fikirdeydi. Kurbağa onu bulduğunda, “Zamanı geldi de geçti bile,” dedi adam; Bezelye, Kitap ve Yaşlı Kemik Berile birlikte zar atıyordu, yine kaybediyordu. Paralı askerler, dövüştüğü kadar korkusuz bir şekilde kumar oynayan ama kumarda daha başarısız olan Yeşilbağırsak’ı seviyordu. “Zırhımı istiyorum Kurbağa. Örgü zırhımdaki kanı temizledin mi?”

“Evet sör.” Yeşilbağırsak’ın zırhı eski ve ağırdı, üst üste yamalanmıştı, çok yıpranmıştı. Aynı şey adamın miğferi, boyun korumalığı, baldır zırhı, çelik eldivenleri ve zırhının birbirleriyle uyumsuz diğer parçaları için de geçerliydi. Kurbağa’nın takımı sadece biraz daha iyiydi, Sör Gerris’inki fark edilir şekilde daha beterdi. Zırh ustası, Quentyn’in zırhı için *birlik çeliği* demişti. Quentyn bu zırhı daha önce kaç adamın giydiğini, içinde kaç adamın öldüğünü sormamıştı. Kendi iyi zırhlarını, altınlarıyla ve gerçek isimleriyle birlikte Volantis’te bırakmışlardı. Soylu hanedanlara mensup varlıklı şövalyeler, bir kepazelik yüzünden sürgün edilmedikleri takdirde, kılıçlarını satmak için Dar Deniz’in karşısına geçmezlerdi. Gerris planı anlattığında, Quentyn, “Namert rolü oynayacağıma fakir rolü oynarım,” demişti.

Rüzgârla Savrulanlar’ın kampı sökmesi bir saatten az sürdü. Gri bir aygırın sırtında oturan Hırpani Prens, klasik Yüksek Valyria Dili’ni kullanarak “Ve şimdi yola çıkıyoruz,” diye duyurdu. Aygırın benekli sağrısı, sahibinin öldürdüğü adamların pelerinlerinden kesilmiş şeritlerlerden oluşan bir dokumayla örtülmüştü. Prensin pelerini de aynı şeritlerden dikilmişti. Prens, altmışını geçmiş yaşlı bir adam olmasına rağmen eyerinde hâlâ dimdik oturuyordu ve adamın sesi arazinin dört bir yanma ulaşacak kadar kuvvetliydi.

“Astapor sadece tadımlıktı,” dedi, “Meereen ziyafet olacak.” Paralı askerlerden tezahürat çığlıkları yükseldi. Askerlerin mızraklarından açık mavi ipek şeritler sarkıyordu, başlarının üstünde Rüzgârla Savrulanlar’ın mavi beyaz sancağı dalgalanıyordu.

Uç Dornelu adam, diğerleriyle birlikte tezahürat yaptılar. Sessizlik dikkat çekerdi. Bununla birlikte, Rüzgârla Savrulanlar kıyı şeridini takip ederek Kanlısakal ve Kedi Tayfası’nın peşinden kuzeye doğru giderken, Kurbağa, Dornelu Gerrold’ın yanına gitti. “Şimdi,” dedi Batı Diyar’ın Ortak Dili’nde. Birlikte başka Batıdiyarlılar da vardı ama azlardı ve yakında değillerdi. “Şu işi şimdi yapmamız gerek.”

Bir oyuncunun boş gülümsemesiyle, “Burada olmaz,” diye uyardı Gerris. “Bu gece kamp kurduğumuzda bunu konuşuruz.”

Eski Ghiscar sahil yolundan gidildiğinde, Astapor’la Yunkai arasında yüz fersah vardı, Yunkai’den Meereen’e kadar bir elli fersah daha. İyi binekleri olan özgür birlikler, sıkı bir tempoyla altı günde ya da daha keyfekeder bir tempoyla sekiz günde Yunkai’ye varabilirdi. Eski Ghis’in piyade birlikleri bu sürenin yarı kat fazlasına ihtiyaç duyardı. Yunkaililer ve onların köle askerleri... “Öyle kumandanları varken denizin içine yürümemeleri bile mucize,” dedi Bezelye.

Yunkaililer kumandan sıkıntısı çekmiyordu. Yurkhaz zo Yunzak isimli yaşlı bir kahraman, baş komutandı. Rüzgârla Savrulanlar, ancak kırk köle tarafından taşınabilen muazzam bir tahtırevanın içinde dolaşan baş komutanı sadece uzaktan görebiliyorlardı.

Bununla birlikte, baş komutanın madunlarını görmemeleri mümkün değildi. Her yer, ortalıkta kara böcekler gibi koşuşturan Yunkaili önemsiz lordlarla doluydu. Adamların yarısının Ghazdan, Grazdan, Mazdhan ya da Ghaznak gibi isimleri vardı. Bir Ghiscar ismini diğerinden ayırmak, Rüzgârla Savrulanlar’ın çok azının ustalaştığı bir sanattı, bu sebeple önemsiz lordlara kendilerince isimler takmışlardı.

Önemsiz lordların en başta geleni Sarı Balina’ydı. Altın püsküllü sarı *tokarhr* giyen son derece şişman bir adam olan Sarı Balina o kadar ağırdı ki yardımsız ayakta duramıyordu, çişini tutamadığı için sürekli idrar kokuyordu, adamın sürdüğü ağır parfümler bile o keskin ufuneti saklayamıyordu. Bununla birlikte, Sarı Balina’nınYunkai’deki en zengin adam olduğu ve ucubelere ilgi duyduğu söyleniyordu. Adamın kölelerinin arasında keçi bacaklı bir çocuk, sakallı bir kadın, Mantarys’ten gelen iki başlı bir canavar ve geceleri yatağını ısıtan bir hermafrodit vardı. “Hem pipi hem de kuku,” dedi Dick Straw. “Balina’nın eskiden bir devi de vardı. Balina, köle kızları düzen devi izlemekten

hoşlanırdı. Sonra dev öldü. Duyduğuma göre, Balina yeni bir dev için bir çuval altın vermeye razıymış.”

Bir de Kız General vardı. Kızıl yeleli beyaz bir at sürüyor ve bizzat yetiştirip eğittiği yüz güçlü kuvvetli kölenin kumandanlığını yapıyordu. Kızın kölelerinin hepsi genç, zinde ve kaslıydı; peştamallar, sarı pelerinler ve erotik işlemelerle süslü bronz kalkanlardan başka bir şey giymiyor, takmıyorlardı. Kölelerin sahibesi en fazla on altı yaşındaydı ve kendini Yunkai’nin Daenerys Targaryen’ı ilan etmişti.

Küçük Güvercin tam olarak cüce değildi ama kötü bir ışıkta bir cüceyle karıştırılabilirdi, bununla birlikte güdük bacaklarını iyice açar, küçük göğsünü şişirir ve ortalıkta bir dev edasıyla yürürdü. Adamın askerleri, Rüzgârla Savrulanlar’ın gördüğü en uzun boylu adamlardı; en kısası iki metreydi ve en uzunu iki buçuğa yakındı. Hepsi uzun yüzlü ve uzun bacaklıydı, süslü zırhlarının bacaklarına yerleştirilmiş ayaklıklar onları daha da uzun gösteriyordu. Zırhlarının göğüs kısmı pembe mineli pullarla kaplıydı, başlarındaki miğferlerin çelik tepelikleri ve pembe tüylü tepe süsleri vardı. Her adamın kalçasında uzun, kıvrımlı bir kılıç asılıydı ve her adam kendi boyu kadar bir kalkan taşıyordu, kalkanların iki ucunda da yaprak şekilli bıçaklar vardı.

“Onları Küçük Güvercin yetiştiriyor,’’ diye bilgi verdi Dick Straw. “Dünyanın her yerinden uzun boylu köleler satın alıyor, kadınlarla erkekleri çiftleştiriyor ve en uzun boylu yavruyu Balıkçıllar için ayırıyor, bir gün ayaklıklardan vazgeçebilmeyi umuyor.”

“Birkaç kez gergiye bağlanmak bu süreci hızlandırabilir,” dedi iri adam.

Gerris Drinkwater güldü. “Korkutucu bir sürü. Beni, ayaklıkların üstünde yürüyen pembe pullu, pembe tüylü yaratıklardan daha fazla korkutabilecek bir şey yok. Onlardan biri benim peşime düşse öyle şiddetli gülerim ki mesanem boşalabilir.”

“Bazıları balıkçılların muhteşem olduğunu söyler,” dedi Yaşlı Kemik Bili.

“Eğer sahip olduğun kral tek ayak üstünde durup kurbağa yiyorsa.”

“Balıkçıllar korkaktır,” dedi iri adam. “Bir keresinde ben, Drink ve Cletus avlanıyorduk. Sığlıklarda dolaşan balıkçıllara rastladık, kurbağa yavrularını ve küçük balıkları yiyorlardı. Güzel bir manzara oluşturuyorlardı ama sonra tepelerinden bir şahin geçti, bütün balıkçıllar bir ejderha gürmüşçesine kanatlandı. Öyle şiddetli bir rüzgâr oluşturdular ki ben atımdan düştüm, fakat Cletus yayma bir ok yerleştirdi ve balıkçıllardan birini yere düşürdü. Tadı ördek gibiydi ama o kadar yağlı değildi.”

Küçük Güvercin ve onun Balıkçıllar’ı bile, Şıngırtılı Lordlar olarak anılan

paralı asker kardeşliğinin yanında soluk kalıyordu. Yunkai'nin köle askerleri, ejderha kraliçesinin Lekesizleriyle son karşılaştıklarında dağılıp kaçmışlardı. Şıngırtılı Lordlar bunun bir kez daha olmasını engellemek için bir kurnazlık düşünmüşlerdi; birliklerini onar kişilik gruplar halinde ellerinden ve ayaklarından birbirlerine zincirlemişlerdi. "Zavallı piçler, hep birlikte koşmadıkları takdirde koşamıyorlar," diye açıkladı Dick Straw gülerek. "Hep birlikte koştuklarında da hızlı koşamıyorlar."

"Çok hızlı yürüdükleri de söylenemez," dedi Bezelye. "Şıngırtılarını on fersah uzaktan duyabiliyorsun."

Bu kadar çılgın ya da daha beter olan başka lordlar da vardı: Ayyaş Fatih, Acımasız Güreşçi, Lapa Surat, Tavşan, Arabacı, Parfümlü Kahraman. Bazıları on askere sahipti, bazıları iki yüz ya da iki bin. Askerlerin hepsi, efendileri tarafından bizzat yetiştirilmiş ve silahlandırılmış kölelerdi. Lordların her biri varlıklıydı, her biri kibirliydi ve her biri şef ya da kumandandı, Yurkhaz zo Yunzak'tan başka kimseye hesap vermezlerdi, yoksul paralı askerlere karşı mağrurlardı, kıdemle ilgili sonu gelmez ve anlaşılmaz ağız dalaşları yapmaya meyillilerdi.

Rüzgârla Savrulanlar üç mil yol katettiğinde, Yunkaililer iki buçuk mil geride kalmışlardı. "Leş kokulu sarı aptallar sürüsü," diye şikâyet etti Bezelye. "Fırtına Kargaları'yla ikinci Oğullar'ın neden ejderha kraliçesinin tarafına geçtiğini hâlâ anlayamadılar." "Altın için olduğuna inanıyorlar," dedi Kitap. "Bize neden o kadar iyi ödeme yaptıklarını sanıyorsun?"

"Altın tatlıdır ama hayat daha tatlıdır," dedi Bezelye. "Astapor'da sakatlarla dans ediyorduk. Yanında bu sürü varken gerçek Lekesizler'le yüzleşmek ister misin?"

"Astapor'da Lekesizlerle dövüştük," dedi iri adam.

"Ben *gerçek* Lekesizler dedim. Bir çocuğun toplarını kasap satırıyla kesmek ve çocuğa dikenli bir şapka giydirmek onu Lekesiz yapmaz. Şu ejderha kraliçesinin elinde gerçek mallar var. Onlara doğru osurduğunda dağılıp kaçmayan türden mallar."

"Onlar ve ejderhalar." Dick Straw, ejderhalardan bahsetmek onları birliğin üstüne getirmeye yetermiş gibi gökyüzüne baktı. "Kılıçlarınızı keskin tutun çocuklar, yakında gerçek bir dövüşe gireceğiz."

Gerçek bir dövüş, diye düşündü Kurbağa. Kelimeler kursağında takıldı. Astapor duvarlarının dibindeki dövüş ona yeterince gerçek görünmüştü ama paralı askerler bunun tersini düşünüyordu. Savaşçı ozan Denzo D'han, "O katliamdı, dövüş değil," demişti daha sonra. Denzo bir kumandandı, yüz

mücadele görmüş tecrübeli bir muharipti. Kurbağa'nın tecrübesi, talim avlusu ve turnuva alanıyla sınırlıydı. Bu kadar deneyimli bir savaşçının hükmünü tartışmanın hadsizlik olacağını düşünmüştü.

Ama çatışma, ilk başladığında bir mücadele gibi görünmüştü. Kurbağa, şafak vakti iri adam tarafından tekmelenerek uyandırıldığında bağırsaklarının nasıl düğümlendiğini hatırlıyordu. "Zırhını giy seni uykucu tembel," diye gürlemişti iri adam. "Kasap bize bir mücadele vermeye geliyor. Adamın eti olmak istemiyorsan kalk." "Kasap Kral öldü," diye itiraz etmişti Kurbağa. Onları Eski Volantis'ten getiren gemiden indiklerinde bütün askerlerin duyduğu hikâye buydu, ikinci bir Kasap Cleon taç takmış ve ardından o da ölmüştü. Astapor şimdi bir fahişe ve deli bir berber tarafından yönetiliyordu. Yeni kralla kraliçenin yandaşları, şehri ele geçirmek için birbirleriyle dövüşüyorlardı.

"Belki de yalan söylediler," diye karşılık vermişti iri adam. 'Ya da bu adam, başka bir kasap. Belki de ilk kasap birkaç Yunkaili öldürmek için çığlıklar atarak mezarından çıktı. Hiç fark etmez Kurbağa. *Zırhını giy."* Çadırda on kişi kalıyordu, hepsi ayaklanmıştı; pantolonlarını ve çizmelerini giyiyor, zincirden örülmüş uzun pelerinlerini omuzlarına atıyor, göğüs kalkanlarını takıyor, baldır zırhlarının kayışlarını bağlıyor; miğferlerine, kalkanlarına ve kılıç kemerlerine uzanıyorlardı. Her zaman hızlı olan Gerris tamamen giyinen ilk adamdı, onu Arch izlemişti, birlikte Quentyn'in giyinmesine yardım etmişlerdi.

Üç yüz metre uzakta, Astapor'un yeni Lekesizler'i kapılardan içeri akıyor ve şehrin ufalanmış kırmızı kiremit duvarlarının altında sıralar oluşturuyorlardı. Lekesizlerin dikenli miğferlerinde ve uzun mızraklarının uçlarında şafak ışığı pırıldıyordu.

Üç Dornelu adam, at sıralarına doğru koşan dövüşçülere katılmak için çadırdan çıkmıştı. *Mücadele.* Quentyn, yürümeye başladığı günden itibaren kılıç, mızrak ve kalkan eğitimi almıştı ama o an bunun hiçbir anlamı yoktu. Uzaktan davul sesleri gelmeye başladığında, *Savaşçı, bana cesaret ver,* diye dua etmişti Kurbağa. *GÜM güm GÜM güm GÜM güm GÜM güm.* İri adam ona Kasap Kral'ı göstermişti. Kral, zırhlı bir atın sırtında dimdik oturuyordu, zırhının bronz pulları sabah ışığında ışıl ışıl yanıyordu. Quentyn, Gerris'in, mücadelenin başlamasından hemen önce tereddütlü bir şekilde onun yanına geldiğini hatırladı. "Ne olursa olsun Arch'ın yanında kal," demişti Gerris. "Unutma, kızı alabilecek tek kişi sensin." O sırada Astaporlular yaklaşıyordu.

Ölü ya da diri; Kasap Kral, Bilge Ustalar'ı gafil avlamıştı. Tıkırtılı takarlarının içinde koşuşturan Yunkaili adamlar, yarı eğitimli köle askerleri, kuşatma hattını kırıp geçen mızraklı Lekesizler'e karşı sıraya sokmaya

çalışıyordu. Yunkaili adamlar, müttefikleri ve hor gördükleri kiralık askerleri olmasa kolaylıkla ezilebilirlerdi ama Rüzgârla Savrulanlar ve Kedi Tayfası dakikalar içinde atlarına binmiş ve yıldırım hızıyla Astapor kanatlarına saldırmıştı. O sırada, Yeni Ghis'ten gelen bir lejyon diğer taraftan Yunkai kampına dalmış ve Lekesizler'Ie mızrak mızrağa, kalkan kalkana çarpışmıştı.

Geri kalanı katliamdı ama Kasap Kral bu sefer satırın yanlış tarafındaydı. Sonunda kralı doğrayan kişi, Caggo'ydu. Devasa savaş atının sırtında kralın müdafilerinin arasından geçmiş ve kıvrımlı Valyria *arakh'ıyla* Muhteşem Cleon'u omzundan kasığına kadar kesmişti. Kurbağa buna şahit olmamıştı ama olanlar, Cleon'un bakırının ipek gibi kesildiğini ve zırhın içinden berbat bir ufunetle yüzlerce mezar solucanı çıktığını iddia etmişti. Neticede Cleon gerçekten ölüydü. Umutsuz Astaporlular onu mezarından çıkarmış, ona bir zırh giydirmiş ve Lekesizler'e cesaret verir umuduyla onu bir atın sırtına bağlamışlardı.

Ölü Cleon'un düşüşü bu umuda son vermişti. Yeni Lekesizler mızraklarını ve kalkanlarını atıp kaçmışlardı ama Astapor'un kapılarının kapandığını görmüşlerdi. Bunu takip eden katliamda Kurbağa da üstüne düşeni yapmıştı, diğer Rüzgârla Savrulanlarla birlikte hadımların üstüne saldırmıştı, iri adamın yanında hızla at sürmüştü. Mızrak düzeni alan grup bir mızrak ucu misali Lekesizlerin içine dalarken, Kurbağa kılıcım sağa sola savurmuştu. Grup diğer taraftan çıktığında, Hırpani Prens onları döndürmüş ve ters yönden tekrar Lekesizlerin içine sokmuştu. Kurbağa, dikenli bronz miğferlerin altındaki yüzlere o zaman iyice bakmış ve yüzlerin sahiplerinin ondan daha yaşlı olmadığını anlamıştı. *Annelerine seslenen yeşil çocuklar,* diye düşünmüştü ama yine de onları öldürmüştü, araziden ayrıldığında kılıcı kanla kıpkırmızıydı ve kolları kaldırmayacağı kadar yorgundu.

Ama o gerçek bir mücadele değildi, diye düşündü. *Gerçek mücadele kısa zaman sonra tepemizde olacak ve o gelmeden biz gitmeliyiz, yoksa kendimizi yanlış tarafta dövüşürken buluruz.*

Rüzgârla Savrulanlar o gece Köle Körfezi'nin kıyısında kamp kurdular. Kurbağa ilk nöbeti çekti ve at sıralarını korumakla görevlendirildi. Gerris, gün batımından hemen sonra, suların üstünde yarım ay ışıldarken onunla buluştu.

"İri adam da burada olmalıydı," dedi Quentyn.

'Yaşlı Kemik Bill'i bulmaya ve gümüşlerinin geri kalanını kaybetmeye gitti," dedi Gerris. "Onu bu işe bulaştırma. Arch biz ne dersek onu yapacak, gerçi bundan hiç hoşlanmayacak."

"Evet." Bu macerada Quentyn'in de hoşlanmadığı birçok şey olmuştu:

Rüzgâr ve deniz tarafından sallanan aşırı kalabalık bir gemi, buğday biti kaynayan bayat ekmek yemek, tatlı bir kayıtsızlıkla zift gibi kara rom içmek, burun deliklerinde yabancı insanların iğrenç kokusu varken küflü saman yığınlarının üstünde uyumak...Volantis'te o parşömen parçasını imzaladığında ve kılıcını bir seneliğine Hırpani Prens'e adadığında beklediği her şey. Bunlar katlanılması gereken güçlüklerdi ve bütün maceraların öğeleriydi.

Fakat bundan sonra olması gerekenler açıkça ihanetti. Yunkaili adamlar, onları Eski Volantis'ten buraya, Sarı Şehir için dövüşsünler diye getirmişlerdi ama Dornelu adamlar şimdi döneklik edecek ve diğer tarafa geçeceklerdi. Bu aynı zamanda yeni silah arkadaşlarını da terk edecekleri anlamına geliyordu. Rüzgârla Savrulanlar, Quentyn'in tercih edeceği türden arkadaşlar değillerdi ama Quentyn onlarla birlikte denizi geçmişti, onların ekmeğini ve şarabım paylaşmıştı, onlarla omuz omuza dövüşmüştü, konuşmasını anladığı birkaç adamla hikâyeler değiş tokuş etmişti. Ve Quentyn'in anlattığı bütün hikâyeler yalansa bile, Meereen'e gjdişin bedeliydi bu.

Senin onurlu bulacağın bir yol değil, demişti Gerris, Tacir Evi'nde. Gerris'le birlikte atların arasında yürürken, "Daenerys şimdiye kadar Yunkai'ye giden yolu yarılamış olabilir," dedi Quentyn. "Arkasında bir orduyla."

"Olabilir," dedi Gerris, "ama öyle değil. Bu çeşit söylentileri daha önce de duyduk. Astaporlular, Daenerys'in kuşatmayı kırmak için ejderhalarıyla birlikte güneye geldiğinden emindi. Daenerys o zaman gelmedi ve şimdi de gelmiyor."

"Bundan emin olamayız. Kalbini çalmak üzere gönderildiğim kadına karşı dövüşmek zorunda kalmadan önce gitmeliyiz." 'Yunkai'ye kadar bekle." Gerris tepeleri gösterdi. "Bu araziler Yunkaililer'e ait. Hiç kimse üç firariyi beslemek ya da barındırmak istemeyecektir. Yunkai'nin kuzeyinde sahipsiz topraklar var,"

Gerris haksız değildi. Buna rağmen, Quentyn kendini huzursuz hissediyordu. "İri adam pek çok arkadaş edindi. Planın kaçmak ve Daenerys'e gitmek olduğunu her zaman biliyordu ama birlikte dövüştüğü adamları terk etmekten hiç hoşlanmayacak. Eğer fazla uzun beklersek, arkadaşlarını mücadele arifesinde yüzüstü bıraktığını hissedecek. Bunu asla yapmaz. Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun."

"Ne zaman gidersek gidelim, yaptığımız şeyin adı yüzüstü bırakmak olacak," dedi Gerris. "Üstelik Hırpani Prens firariler hakkında iyi şeyler düşünmüyor. Peşimizden avcılar gönderecek, yakalanırsak Yedi bizi korusun. Şanslıysak, bir daha asla kaçmayacağımızdan emin olmak için sadece bir ayağımızı keserler. Şanssızsak, bizi Güzel Meris'e verirler."

Son cümle Quentyn'i duraksattı. Güzel Meris onu korkutuyordu. Meris,

Batıdiyarlı bir kadındı ama Quentyn'den uzundu, bir seksenden sadece bir parmak kısaydı. Özgür birliklerin arasında yirmi yıl geçirdikten sonra kadının ne içinde ne de dışında güzel bir şey kalmıştı.

Gerris, Quentyn'in kolunu tuttu. "Bekle. Birkaç gün daha. Hepsi bu. Dünyanın yarısını geçtik, birkaç fersah daha sabret. Yunkai'nin kuzeyinde bir yerde fırsat bulacağız."

"Eğer böyle diyorsan," dedi Kurbağa tereddütle...

...ama tanrılar bir kez olsun merhametliydi ve fırsat çok daha önce geldi.

İki gün sonraydı. Hugh Hungerford onların yemek ateşinin yanında atını durdurdu ve "Dornelu," dedi. "Kumandanın çadırında bekleniyorsun."

"Hangimiz?" diye sordu Gerris. "Hepimiz Dorneluyuz." "Öyleyse hepiniz." Sakat elli, huysuz ve asık suratlı Hungerford bir süre için birliğin veznedarlığını yapmıştı ama Hırpani Prens onu kasadan sikke çalarken yakalamış ve adamın üç parmağını kesmişti. Hungerford şu anda sadece çavuştu.

Bu ne olabilir? Kurbağa o ana kadar, kumandanın onun varlığından haberdar olduğunu bile bilmiyordu fakat Hungerford çoktan uzaklaşmıştı ve soru sormaya vakit yoktu. Dornelu adamların yapabileceği tek şey, iri adamı toparlamak ve emre itaat etmekti. "Hiçbir şey itiraf etmeyin ve dövüşmeye hazır olun," dedi Quentyn, arkadaşlarına.

"Ben dövüşe her zaman hazırım," dedi iri adam.

Hırpani Prens'in branda kale demekten hoşlandığı gri, büyük çadır kalabalıktı. Quentyn, çadırda toplanan adamların Yedi Krallıktan gelenler ya da Batıdiyar kanı taşımakla böbürlenenler olduğunu fark etti. *Sürgünler ya da sürgünlerin oğulları.* Dick Straw, mürettebatta altmış Batıdiyarlı olduğunu söylemişti. Dick Straw'un kendisi, Hugh Hungerford, Güzel Meris ve birliğin en iyi yaycısı olan altın saçlı Lewis Lanster da dâhil olmak üzere o adamların üçte biri çadırdaydı.

Denzo D'han da oradaydı, yanında Caggo vardı. Adamlar ona *Caggo Cesetkatili* diyordu artık. Bunu yüzüne karşı söyleyemiyorlardı gerçi. Caggo çabuk öfkeleniyordu ve adamın kıvrımlı kılıcı en az sahibi kadar garazkârdı. Dünyada yüzlerce Valyria kılıcı vardı fakat Valyria *arakh*'larının sayısı bir elin parmaklarım geçmezdi. Ne Caggo ne de D'han Batıdiyarlı'ydı ama ikisi de kumandandı ve Hırpani Prens'in gözünde yüksek yerleri vardı. *Prensin sağ ve sol kolları. Büyük bir şeyler oluyor.*

Konuşmayı bizzat Hırpani Prens yaptı. "Yurkhaz'dan emirler geldi," dedi. "Görünüşe göre, hâlâ sağ olan Astaporlular saklandıkları deliklerden çıkmışlar. Astapor'da cesetlerden başka bir şey kalmadı. Bu yüzden söz konusu insanlar

kırsal bölgelere akın ediyorlarmış. Yüzlercesi, belki binlercesi varmış, hepsi aç ve hastaymış. Yunkaili adamlar onları Sarı Şehir'in yakınlarında istemiyorlar. Onları yakalamak, yoldan çevirmek ve Astapor'a ya da Meereen'e sürmekle görevlendirildik. Eğer ejderha kraliçesi onları kabul etmek isterse, edebilir. İnsanların yarısında kanlı ishal var ve sağlıklı olanlar bile doyurulması gereken ağızlar anlamına gelir." 'Yunkai, Meereen'den daha yakın," diye itiraz etti Hugh Hungerford. 'Ya dönmezlerse lordum?"

"Bu sebeple kılıçlarınız ve mızraklarınız var Hugh. Sert yaylar daha çok işinize yarar. İshal belirtisi gösterenlerden uzak durun. Kuvvetimizin yarısını tepelere gönderiyorum. Elli devriye, her birinde yirmi süvari. Kanlısakal da aynı emri aldı, yani Kediler de arazide olacak."

Adamlar birbirlerine baktılar, bazıları bıyık altından mırıldandı. Hem Rüzgârla Savrulanlar ve hem de Kedi Tayfası, Yunkai'yle anlaşmalıydı ama bir yıl önce Münâzaalı Topraklar'da savaş hattının karşıt taraflarında savaşmışlardı ve aralarında hâlâ kan davası vardı. Kediler'in amansız kumandanı Kanlısakal, katliama doymayan gürültülü bir devdi ve "hırpani kıyafetler giyen ihtiyar"a karşı duyduğu tiksintiyi sır olarak saklamıyordu.

Dick Straw boğazını temizledi. "Affedin ama şu an burada bulunan herkes Yedi Krallık doğumlu. Birliği daha önce kana ya da lisana göre bölmemiştiniz lordum. Neden bizi takım hâlinde gönderiyorsunuz?"

"Haklı bir soru. Siz doğuya at süreceksiniz, tepelerin derinliklerine, sonra Yunkai'nin etrafından dolaşıp Meereen'e gideceksiniz. Yolda Astaporlularla karşılaşırsanız onları sürün ya da öldürün... lâkin görevinizin asıl amacının bu olmadığını bilin. Muhtemelen, Sarı Şehir'in ötesinde ejderha kraliçesinin devriyeleriyle karşılacaksınız. İkinci Oğullar ya da Fırtına Kargaları. İkisi de işe yarar. Onlara katılacaksınız."

"Onlara katılmak mı?" dedi piç şövalye Sör Orson Taş. "Bizden dönek olmamızı mı istiyorsunuz?"

"İstiyorum," dedi Hırpani Prens.

Quentyn Martell neredeyse kahkaha atıyordu. *Tanrılar çıldırdı.* Batıdiyarlı adamlar huzursuzca kıpırdandı. Bazıları, orada akıl bulmayı umut ediyormuş gibi gözlerini şarap kadehlerine diktiler. Hugh Hungerford yüzünü astı. "Kraliçe Daenerys'in bizi kabul edeceğini mi düşünüyorsunuz."

"Evet."

"...ama kabul ederse, sonra ne olacak? Bizler muhbir miyiz? Suikastçi miyiz? Elçi miyiz? Taraf değiştirmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Caggo kaşlarını çattı. "Buna prens karar verir Hungerford. Senin üstüne

düşen, sana söyleneni yapmaktır.”

“Daima.” Hungerford iki parmaklı elini kaldırdı.

Savaşçı ozan Denzo D’han, “Açık konuşalım,” dedi. ‘Yunkaililer güven telkin etmiyor. Bu savaş nasıl neticelenirse neticelensin, Rüzgârla Savrulanlar zaferin ganimetinden payına düşeni almalı. Prensimiz bütün yolları açık tutmakla akıllılık ediyor.” “Komuta Meris’te olacak,” dedi Hırpani Prens. “Bu konudaki fikirlerimi biliyor... ayrıca Daenerys Targaryen, bir kadını daha kolay bir şekilde kabul edebilir.”

Quentyn dönüp Güzel Meris’e baktı. Kadının ölü gibi soğuk gözleriyle karşılaşınca titredi. *Bundan hoşlanmadım.*

Dick Straw’un da kuşkuları vardı. “Kız bize güvenmekle aptallık eder. İşin içinde Meris bile olsa. *Bilhassa* Meris varsa. Ben Meris’e güvenmiyorum, onu birkaç kere düzdüm.” Dick sırıttı ama hiç kimse gülmedi. Bilhassa Güzel Meris.

“Bence yanılıyorsun Dick,” dedi Hırpani Prens. “Hepiniz

Batıdiyarlısınız. Memleketten dostlarsınız. .Kraliçeyle aynı dili konuşuyorsunuz, aynı tanrılara tapıyorsunuz. Ona katılma sebebinize gelince, benim elimden eziyetlere maruz kaldınız. Dick, seni birlikteki bütün adamlardan fazla kamçıladım ve kanıt olarak sırtındaki izler var. Hugh benim tekdirim yüzünden üç parmağını kaybetti. Birliğin yarısı Meris’e tecavüz etti. *Bu* birliğin yarısı değil ama bundan bahsetmeye gerek yok. Ormanın Will’i, pekâlâ, sen sadece murdarsın. Sör Orson, kardeşini Hüzünler’e gönderdiğim için beni suçluyor. Sör Lucifer, Caggo’nun ondan çaldığı köle kız için hâlâ diş biliyor.”

“Kıza sahip olduktan sonra onu geri verebilirdi,” diye şikâyet etti Lucifer Long. “Onu öldürmesi için bir sebep yoktu.” “Çirkindi,” dedi Caggo. “Bu yeterli bir sebep.”

Hırpani Prens kimse konuşmamış gibi devam etti. “Webber, sen, Batıdiyar’da kaybettiğin topraklarla ilgili iddialar geliştireceksin. Lanster; ben senin o çok sevdiğin çocuğu öldürdüm. Dornelu adamlar; bizim size yalan söylediğimizi düşünüyorsunuz. Astapor’daki ganimet Volantis’te vadedilenden çok daha azdı ve ganimetin aslan payını ben aldım.”

“Son söylediklerinizdoğru,” dedi Sör Orson.

“En iyi desiseler, içinde biraz gerçek tohumu olanlardır,” dedi Hırpani Prens. “Her biriniz, beni terk etmek için geçerli sebeplere sahipsiniz. Daenerys Targaryen paralı askerlerin kaypak olduğunu da biliyor, ikinci Oğullar ve Fırtına Kargaları, Yunkaililer’in altınlarını aldılar ama mücadele rüzgârları Daenerys’ten yana esmeye başladığında kraliçeye katılmakta tereddüt etmediler.”

“Ne zaman gidelim?” diye sordu Lewis Lanster.

“Bir an önce. Rastlayabileceğiniz Kediler’e ve Uzun Mızraklar’a karşı uyanık olun. İlticanızın bir oyundan ibaret olduğunu bu çadırda bulunanlardan başka kimse bilmeyecek. Kartlarınızı çok erken açarsanız firari olarak damgalanırsınız ve dönek olarak bağırsaklarınız deşilir.”

Üç Dornelu adam, kumandanın çadırından çıkarken sessizlerdi. *Her biri Ortak Dil’i konuşan yirmi süvari*, diye düşündü Quentyn. *Fısıldamak çok daha tehlikeli bir hâle geldi.*

İri adam, Quentyn’in sırtına vurdu. “Bu çok tatlı Kurbağa. Bir ejderha avı.”

ASİ GELİN

Galbart Glover'ın üstadı mektubu getirdiğinde, Asha Greyjoy, Galbart Glover'ın uzun salonunda oturuyor ve Galbart Glover'ın şarabını içiyordu.

"Leydim." Üstat, Asha'yla her konuştuğunda olduğu gibi huzursuzdu. "Höyükler'den bir kuş geldi." Mektuptan bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi parşömeni Asha'ya uzattı. Parşömen sıkıca dürülmüş ve bir parça sert, pembe mumla mühürlenmişti.

Höyükler. Asha, Höyükler'i kimin yönettiğini hatırlamaya çalıştı. *Güneyli bir lord, dostum değil.* Ve şu mühür... Dehşet Kalesi'nin Boltonlar'ı, savaşlara, üstüne kan lekeleri saçılmış pembe sancakların altında giderlerdi. Pembe mühür kullanmaları akla yatkındı.

Elimde tuttuğum şey zehir, diye düşündü Asha. *Bunu yakmam gerek.* Mektubu yakmak yerine, mührü kırdı. Parşömen dürümü açılarak kucağına döküldü. Asha kahverengi kuru kelimeleri okuduğunda zaten karanlık olan ruh hâli daha da kararardı. *Kara kanatlar, kara haberler.* Kuzgunlar asla mutlu havadisler getirmezdi. Derinorman Kalesi'ne gönderilen son mesaj, Stannis Baratheon'dan gelen biat talebiydi. Bu mesaj daha kötüydü. "Kuzeyli adamlar Moat Cailin'i ele geçirmiş."

"Bolton Piçi mi?" diye sordu Asha'nın yanındaki Qarl. "*Kışyarı Lordu Ramsay Bolton,* diye imzalamış. Lâkin başka isimler de var." Leydi Dustin, Leydi Cenvyn ve dört Ryswell, Ramsay'in imzasının altına kendi imzalarını koymuşlardı, imzaların yanında kabaca çizilmiş bir dev resmi vardı. Bir Umber'in işareti.

İmzalar, isten ve kömür katranından yapılmış üstat mürekkebiyle atılmıştı ama imzaların üstündeki mesaj sert bir el tarafından kahverengi mürekkeple özensiz bir şekilde karalanmıştı. Mektup, Moat Cailin'in düşüşünden, Kuzey Muhafızı'nın kendi arazisine zaferle dönüşünden ve yakında gerçekleşecek olan bir düğünden bahsediyordu. İlk kelimeler, *"Bu mektubu demiradamların kanıyla yazıyorum,"* idi. Son kelimelerse, *"Size prensten bir parça gönderiyorum. Topraklarımda kalın ve onun kaderini paylaşın."*

Asha kardeşinin öldüğüne inanıyordu. Ölü olması bundan iyidir. Kucağına bir deri parçası düştü. Asha deri parçasını muma tuttu, deri tamamen yanana ve alevler parmaklarını yalayana kadar kıvrılarak yükselen dumanı izledi.

Galbart Glover'ın üstadı sabırsızca Asha'nın yanında bekliyordu. "Cevap verilmeyecek," dedi Asha.

"Havadisi Leydi Sybelle'le paylaşayım mı?"

"Eğer memnun olacaksan." Asha, Moat Cailin'in düşüş haberinin Leydi Sybelle'i sevindirip sevindirmeyeceğini bilmiyordu. Leydi Sybelle tanrı korusunda yaşıyor ve çocuklarıyla kocasının sağ salim eve dönmesi için dua ediyordu. *Büyük ihtimalle cevaplanmayacak bir dua daha. Leydinin yürek ağacı, bizim Boğulmuş Tanrı'mız kadar sağır.* Robett Glover ve kardeşi Galbart, Genç Kurt'la birlikte güneye gitmişlerdi. Eğer Kırmızı Düğün hakkında söylenenlerin yarısı doğruysa, adamların tekrar kuzeye gelmeleri mümkün değildi. *En azından çocukları sağ. Benim sayemde.* Asha leydinin çocuklarını On Kule'de, halalarının himayesine bırakmıştı. Leydi Sybelle'in küçük kızı hâlâ süt emiyordu. Asha, küçük kızın, bir fırtınalı deniz yolculuğuna daha maruz bırakılmayacak kadar zayıf olduğuna karar vermişti. Mektubu üstadın eline tutuşturdu. "Al. Eğer yapabilirse bu mektupta biraz teselli bulsun. Gidebilirsin." Üstat başını eğdi ve salondan ayrıldı. Adam gittikten sonra Tris Botley, Asha'ya döndü. "Eğer Moat Cailin düştüyse yakında Torrhen Kalesi de düşer. Sonra sıra bize gelir."

"Bir süre daha gelmez. Yarıkçene onları kanatır." Torrhen *Kalesi*, Moat Cailin gibi bir harabe değildi ve Dagmer kemiklerine kadar demirdi. Teslim olmadan önce can verirdi.

Babam hayatta olsaydı Moat Cailin asla düşmezdi. Balon Greyjoy, kuzeyin anahtarının Moat olduğunu biliyordu. Bunu Euron da biliyordu; sadece umursamıyordu. Tıpkı Derinorman Kalesi'ne ya da Torrhen Kalesi'ne ne olacağını umursamadığı gibi. "Euron, Balonin arayışlarıyla ilgilenmiyor. Amcam ejderhaların peşine düştü." Kargagöz, bütün kuvvetini Demir Adaları'ndan Eski Wyk'e çağırmış ve Gün Batımı Denizi'nin derinliklerine yelken açmıştı. Victarion, kamçılanmış bir köpek misali ağabeyinin peşinden gitmişti. Pyke'ta, Asha'nın lord kocasından başka başvuracak kimse kalmamıştı. "Yalnızız."

"Dagmer onları ezer," diye üsteledi Cromm. Mücadeleyi sevdiğinin yarısı kadar sevdiği bir kadına hiç rastlamamış bir adamdı. "Onlar sadece kurt."

"Bütün kurtlar katledildi." Asha başparmağının tırnağıyla pembe mührü kazıdı. "Bunlar, kurtları katleden deri yüzücüler." "Torrhen Kalesi'ne gidip dövüşe katılmalıyız," dedi Quenton Greyjoy. *Tuzlu Fahişe'nin* kaptanı ve

Asha'nın uzak bir kuzeniydi.

Daha da uzak bir kuzen olan Dagon Greyjoy, "Evet," dedi. Adamlar ona Sarhoş Dagon adını takmıştı ama sarhoş ya da ayık, Dagon savaşmayı seviyordu, "Neden bütün şan Yarıkçene'nin olsun?"

Galbart Glover'ın hizmetkârlarından ikisi rostoyu getirdi ama az önceki deri parçası Asha'nın bütün iştahını alıp götürmüştü. *Adamlarım bütün zafer umutlarından vazgeçti,* diye düşündü Asha kederle. Şimdi istedikleri tek şey iyi bir ölüm. Kurtlar bu isteği yerine getirecekti, Asha bundan emindi. *Er ya da geç, bu kaleyi geri almak için gelecekler.*

Kurt Ormanı'nın uzun çam ağaçlarının arkasında güneş batarken, Asha, eskiden Galbart Glover'a ait olan yatak odasının ahşap basamaklarını tırmandı. Çok fazla şarap içmişti, başı zonkluyordu. Asha Greyjoy bütün adamlarını, kaptanlarını ve mürettebatını aynı şekilde severdi ama adamların yarısı aptaldı. *Cesur aptallar ama aptallar işte. Yarıkçene'ye git, evet, gidebilirmişiz gibi...*

Derinorman'la Dagmer arasında uzun fersahlar, yalçın tepeler, sık ormanlar, vahşi nehirler ve Asha'nın düşünmekten korkacağı kadar fazla kuzeyli adam vardı. Asha dört dargemiye ve iki yüzden az adama sahipti... bu sayıya Tristifer Botley de dahildi ve ona güvenilemezdi. Durmadan aşktan bahsediyor olmasına rağmen, Tris'in Dagmer Yarıkçene'yle birlikte ölmek üzere Torrhen Kalesi'ne koşacağı hayal bile edilemezdi.

Qarl, Asha'nın peşinden Galbart Glover'ın yatak odasına girdi. "Dışarı çık," dedi Asha. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Beni istiyorsun," dedi Qarl. Asha'yı öpmeye çalıştı.

Asha adamı itti. "Bana bir kez daha dokunursan..."

"Ne?" Qarl hançerini çekti. "Soyun kızım."

"Git de kendini becer seni tüysüz çocuk."

"Seni becermeyi tercih ederim." Hızlı bir hançer darbesi Asha'nın yeleğinin bağcıkları çözdü. Asha baltasına aldı ama Qarl hançerini yere atıp kızın bileğini yakaladı, büktü, sonunda silah Asha'nın elinden düştü. Qarl, Asha'yı Glover'ın yatağının üstüne itti, onu sertçe öptü, göğüslerini ortaya çıkarmak için kızın tuniğini yırttı. Asha dizini Qarl'ın kasıklarına geçirmeyi denediğinde Qarl bükülerek kenara kaydı ve Asha'nın bacaklarını açtı. "Şimdi sana sahip olacağım."

"Yap," dedi Asha, tükürdü. 'Yap ve seni uykunda öldüreyim." Qarl içine girdiğinde Asha sırılsıklamdı. "Tanrılar seni kahretsin," dedi. Asha yarı acıdan yarı zevkten inleyene kadar Qarl onun göğüs uçlarını emdi. Dünya Asha'nın bacak arasından ibaretti. Asha, Moat Cailin'i unuttu, Ramsay Bolton'ı unuttu, o

küçük deri parçasını unuttu, kral şûrasını unuttu, başarısızlığını unuttu, sürgününü, düşmanlarını ve kocasını unuttu. Qarl onu çığlık attırana kadar düzdü, sonra ağlatana kadar bir kez daha, sonra tohumlarını onun rahmine boşalttı.

"Ben evli bir kadınım," diye hatırlattı Asha daha sonra. "Beni kirlettin tüysüz çocuk. Lord kocam senin hayalarını kesecek ve sana elbise giydirecek."

Qarl, Asha'nın üstünden indi. "Eğer koltuğundan kalkabilirse."

Oda soğuktu. Asha, Galbart Glover'ın yatağından kalktı ve yırtılmış kıyafetlerini çıkardı. Yeleğin yeni bağcıklara ihtiyacı olacaktı ama tunik mahvolmuştu. *Zaten sevdiğim bir tunik değildi.* Asha tuniği ateşe attı, diğer kıyafetlerini küçük bir yığın hâlinde yere bıraktı. Göğüsleri ağrıyordu ve bacaklarından Qarl'ın tohumları akıyordu. Asha biraz ay çayı demlemeli ya da dünyaya yeni bir deniz canavarı getirme riskini göze almalıydı. *Babam öldü, annem ölmek üzere, kardeşimin derisi yüzülüyor ve benim bütün bunlar için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve evliyim. Evliyim ve yatağa girdim... ama kocamla değil.*

Asha tekrar kürklerin altına girdiğinde Qarl uyuyordu. "İşte şimdi hayatın bana ait. Hançerimi nereye koydum?" Asha göğsünü adamın sırtına dayadı ve kollarını ona doladı. Qarl adalarda Bakir Qarl olarak tanınıyordu, bu sayede Çoban Qarl'dan, Tuhaf Qarl Kenning'den, Hızlıbalta Qarl'dan ve Köle Qarl'dan ayrılıyordu ama bu lakabı almasının asıl sebebi, bir kızınki kadar pürüzsüz olan yanaklarıydı. Asha onunla ilk tanıştığında Qarl sakal bırakmaya çalışıyordu. Gülerek, "Şeftali tüyü," demişti Asha. Qarl daha önce şeftali görmediğini itiraf etmişti. Asha da onu bir sonraki güney yolculuğuna katılmaya davet etmişti.

O vakitler mevsim hâlâ yazdı. Demir Taht'ta Robert oturuyordu. Balon, Deniztaşı Tahtı'nda kara kara düşünüyordu ve Yedi Krallıkta huzur vardı. Asha, *Kara Rüzgâr'ı* sahil şeridi boyunca yüzdürüp ticaret yapıyordu. Arbor'a varmadan önce Güzel Ada'ya, Lannis Limanı'na ve şeftalilerin her zaman büyük ve tatlı olduğu yirmi küçük limana uğramışlardı. Qarl'ın yanağına ilk kez bir şeftali tuttuğunda, "Anladın mı?" demişti Asha. Qarl'ı şeftaliden bir ısırık almaya zorladığında, meyvenin suyu adamın çenesine akmıştı ve Asha adamın çenesini öperek temizlemişti.

O geceyi şeftalileri ve birbirlerini tüketerek geçirmişlerdi. Sabah olduğunda Asha toktu, yapış yapıştı ve daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. *Bu altı yıl önce miydi, yoksa yedi mi*? Yaz, gitgide silikleşen bir anıydı ve Asha en son üç yıl önce bir şeftalinin tadını çıkarmıştı. Ama Qarl'ın tadını hâlâ çıkarıyordu. Kaptanlar ve krallar onu istemiyor olabilirlerdi ama Qarl istiyordu.

Asha’nın başka âşıkları da olmuştu; bazıları yatağını yarım yıl için paylaşmıştı, bazıları sadece yarım gece için. Qarl onu bütün âşıkların toplamından fazla memnun etmişti. Qarl on beş günde bir tıraş oluyor olabilirdi ama gür bir sakal bir adamı erkek yapmazdı. Asha, Qarl’ın pürüzsüz ve yumuşak tenine dokunmayı seviyordu. Onun, omuzlarına değen uzun ve düz saçlarını seviyordu. Onun öpüşünü seviyordu. Başparmağıyla adamın göğüs uçlarını okşadığında duyduğu gülüşü seviyordu. Qarl’ın bacaklarının arasındaki tüyler, başındaki sarı saçların daha koyu bir tonuydu ama Asha’nın organının etrafındaki siyah ve sert çalılığa kıyasla seyrekti. Asha bunu da seviyordu. Qarl bir yüzücünün vücuduna sahipti, ince ve uzundu, teninde bir tek yara izi yoktu.

Utangaç bir gülümseme, kuvvetli kollar, zeki parmaklar ve iki sağlam kılıç. Bir kadın bundan fazla ne isteyebilir? Asha seve seve Qarl’la evlenirdi ama o Lord Balon’ın kızıydı ve Qarl alt tabakaya aitti, bir kölenin torunuydu. *Evlenemeyeceğini kadar sıradan ama aletini ağzıma alamayacağım kadar sıradan değil.* Sarhoş ve gülümser bir hâlde kürklerin altına kaydı, Qarl’ı ağzına aldı. Qarl uykusunda döndü ve bir an sonra sertleşmeye başladı. Alet iyice sertleştiğinde Qarl uyanıktı ve Asha ıslaktı. Kürkleri çıplak omuzlarına çekip Qarl’ın üstüne oturdu. Bu sefer aynı anda zirveye ulaştılar.

“Benim tatlı leydim,” diye mırıldandı Qarl daha sonra, sesi uykuyla kalınlaşmıştı. “Benim tatlı kraliçem.”

Hayır, diye düşündü Asha, *ben kraliçe değilim ve asla olmayacağım.* “Haydi uyu.” Qarl’ın çenesini öptü, Galbart Glover’ın yatak odasının diğer ucuna yürüdü ve pencereleri ardına kadar açtı. Ay neredeyse dolunaydı, hava o kadar açıktı ki, Asha, zirveleri karla kaplı dağları görebiliyordu. *Soğuk, çorak ve yaşanması zor ama ay ışığında güzel.* Dağların zirveleri, bir sıra keskin diş gibi beyaz ve sivri parlıyordu. Yamaçlar ve daha alçak doruklar gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Deniz yakındaydı, sadece beş fersah kuzeydeydi ama Asha denizi göremiyordu. Arada çok fazla tepe vardı. *Ve ağaçlar, bir sürü ağaç.* Kuzeyli adamlar bu ormana Kurt Ormanı adını koymuştu. İnsan geceleri kurtların sesini duyabiliyordu, kurtlar karanlığın içinde birbirlerine sesleniyordu. *Bir yaprak okyanusu. Keşke sudan ibaret bir okyanus olsaydı.*

Derinorman, denize Kışyarı’ndan daha yakın olabilirdi ama Asha için yine de çok uzaktı. Hava tuz yerine çam kokuyordu. Şu gri ve amansız dağların kuzeydoğusunda, Stannis Baratheon’ın sancaklarının dalgalandığı Sur vardı. *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur,* denirdi ama madalyonun diğer yüzünde, *düşmanımın dostu benim düşmanımdır yazardı.* Demirdoğumlular, şu taht talibi

Baratheon'ın umutsuzca ihtiyaç duyduğu kuzeyli adamların düşmanlarıydı. *Ona genç ve güzel bedenimi önerebilirim,* diye düşündü Asha ama Stannis evliydi, Asha da öyle. Üstelik Stannis ve demirdoğumlular eski düşmanlardı. Balonin ilk ayaklanması sırasında, Stannis, Demir Donanma'yı Güzel Ada açıklarında ezmiş ve Büyük Wyk'i ağabeyi adına boyunduruk altına almıştı.

Derinormanın yosunlu duvarları; düz zirveli, geniş ve yuvarlak bir tepenin etrafını sarıyordu. Bir ucunda gözcü kulesi bulunan mağaramsı uzun salon tepeyi taçlandırıyordu. Tepenin altında; ahırı, maneji, demirhanesi, kuyusu ve koyun ağılıyla birlikte dış kale vardı. Kaleyi derin bir hendek, eğimli toprak bir set ve kazıklı bir çit koruyordu. Dış savunma duvarı, arazinin hatlarını takip ederek bir oval oluşturuyordu. Kare şekilli ikişer ahşap kuleyle korunan iki kapı vardı ve duvarların üstünde yürüme yolları bulunuyordu. Yosunlar, kalenin güney tarafındaki kazıklı çitleri tamamen kaplamış ve kulelerin yarı boyuna kadar tırmanmıştı. Doğuda ve batıda açık araziler uzanıyordu. Asha kaleyi aldığında, arazilerde yulaf ve arpa yetiştiriliyordu ama toprak saldırı sırasında ezilmişti. Daha sonraki ekinler bir dizi sert kırağı yüzünden ölmüştü, geride sadece çamur, kül ve çürük saplar kalmıştı.

Bu eski bir kaleydi fakat sağlamdı. Asha burayı Gloverlar'dan almıştı ve şimdi Bolton Piçi kaleyi Asha'dan alacaktı. Ama Asha'nın derisini yüzmeyecekti. Asha Greyjoy canlı olarak ele geçirilmeyecekti. Yaşadığı gibi ölecekti; elinde bir balta ve dudağında bir gülümsemeyle.

Lord babası, Demirormanı alması için ona otuz dargemi vermişti. Geriye dört gemi kalmıştı. Biri Asha'nın kendi gemisi *Kara Rüzgâr'dı.* Diğeri, Asha'nın bütün adamları kaçarken ona katılan Tris Botley'ye aitti. *Hayır. Bu adil değil. Onlar kaçmadı. Krallarına biat etmek için eve döndüler. Kaçan biri varsa, o bendim.* Bu anı Asha'yı hâlâ utandırıyordu.

Kaptanlar Asha'nın amcası Euron'u ahşap tacı takması için Nagga'nın tepesi'nden aşağı indirirken, "Git," diye ısrar etmişti Okuyucu.

"Dedi kuzgun kargaya. Benimle gel. Harlawlu adamları ayaklandırman gerek." Asha o zamanlar dövüşmeye kararlıydı.

"Harlawlu adamlar burada. Önemli olanlar. Bazıları Euron'un adını bağırıyordu. Harlaw'u Harlaw'a karşı kışkırtmayacağım." "Euron deli. Ve tehlikeli. Şu cehennem borusu..."

"Boruyu duydum. *Git* Asha. Euron tacı takar takmaz seni arayacak. Gözlerini sana dikmesine izin veremezsin."

"Diğer amcalarımla birlikte durursam..."

"...aforoz edilmiş olarak ölürsün. Herkes sana karşı. Adını o kaptanların

önüne koyduğunda, kendini onların yargısına teslim ettin. Şimdi o yargıya karşı çıkamazsın. Kral şûrasının kararı sadece bir kez bozuldu. Haereg'i oku."

Hayatı bir kılıcın ucunda dengede dururken sadece Okuyucu Rodrik eski bir kitaptan bahsederdi. "Sen kalıyorsan ben de kalıyorum," demişti Asha inatla.

"Aptallık etme. Euron bu gece, dünyaya gülümseyen yüzünü gösterdi ama yarın sabah... Asha, sen Balon'ın kızısın ve senin iddian Euron'un iddiasından daha güçlü. Nefes aldığın sürece Euron için tehlike olacaksın. Eğer burada kalırsan, öldürülecek ya da Kızıl Kürekçi'yle evlendirileceksin. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. *Git.* Bir fırsatın daha olmayacak."

Asha, böyle bir olasılığa karşı *Kara Rüzgâr'ı* adanın diğer ucunda karaya çıkarmıştı. Eski Wyk büyük bir ada değildi. Asha gün doğmadan önce gemisine gidebilir ve yokluğu Euron tarafından fark edilmeden önce Harlaw'a yelken açabilirdi. Yine de tereddüt etmişti, ta ki dayısı, "Bana duyduğun sevginin hatırına git çocuk. Beni senin ölümünü izlemek zorunda bırakma," diyene kadar.

Ve Asha gitmişti. Önce, annesine veda etmek için On Kule'ye. "Buraya tekrar gelişim çok uzun zaman sonra olabilir," diye uyarmıştı annesini. Leydi Alannys anlamamıştı. "Theon nerede?" diye sormuştu. "Bebeğim nerede?" Leydi Gwynesse'in merak ettiği tek şey, Lord Rodrik'in ne zaman geri döneceğiydi. "Ben onun yedi yaş büyüğüyüm. On Kule benim olmalı."

Asha, kendi evlilik haberini aldığında hâlâ On Kule'deydi, erzak ikmali yapıyordu. "Asi yeğenimin ehlileştirilmeye ihtiyacı var," demişti Kargagöz. "Ve onu ehlileştirecek adamın kim olduğunu biliyorum." Asha'yı Erik ÖrsKıran'la evlendirmiş, Erik'i de kendisi ejderhaların peşinde koşarken Demir Adaları'nı yönetmekle vazifelendirmişti. Erik zamanında büyük bir adamdı, Asha'nın büyükbabasının büyükbabasıyla, yani Sarhoş Dagon'a adını veren Dagon Greyjoy'la birlikte denize açıldığını söyleyip böbürlenebilecek korkusuz bir akıncıydı. Güzel Ada'daki yaşlı kadınlar, torunlarını hâlâ Lord Dagon'ın ve onun adamlarının hikâyeleriyle korkuturdu. *Kral şûrasında Eric'in gururunu yaraladım,* diye düşündü Asha. *Bunu unutmayacak.*

Amcasının hakkını da vermeliydi. Euron tek darbeyle bir rakipten bir destekçiye dönüşmüş, yokluğunda adaların güvende olmasını sağlamış ve Asha'yı tehdit olmaktan çıkarmıştı. Üstelik bir mide dolusu kahkaha da attı. Tris Botley'nin söylediğine göre, Kargagöz, düğünde Asha'nın yerinde durması için bir fok balığı getirtmişti. "Umarım Erik, evliliğin şartını yerine getirmek için ısrar etmemiştir," demişti Asha.

Eve gidemem, diye düşündü, *ama burada daha fazla kalmaya cesaret de edemem.* Ormanın sessizliği Asha'nın sinirlerini bozmuştu. O bütün hayatını

adalarda ve gemisinde geçirmişti. Deniz asla sessiz olmazdı. Taşlı kıyılara vuran dalgaların sesi Asha'nın kanındaydı ama Derinorman Kalesi'nde dalgalar yoktu... sadece ağaçlar vardı, bitmek tükenmek bilmeyen ağaçlar, asker çamlar, muhafız ağaçları, kayınlar, dişbudaklar, kadim meşeler, kestane ağaçları, demir ağaçlar ve göknarlar. Ağaçların çıkardığı ses, denizin seslerinden daha yumuşaktı ve Asha ağaçların sesini sadece rüzgâr estiğinde duyabiliyordu. Sonra her taraftan iç çekişler geliyordu; sanki ağaçlar, Asha'nın bilmediği bir lisanda fısıldaşıyordu.

Bu gece fısıltılar daha gürültülü gibiydi. *Kahverengi ölü yaprakların hışırtısı sadece*, dedi Asha kendine, *rüzgârda çıtırdayan çıplak dallar.* Pencereden uzaklaştı, ormandan uzaklaştı. *Ayaklarımın altında yine bir güverte olmasına ihtiyacım var. Bu olmazsa, midemde biraz yiyecek olmalı.* Bu gece çok şarap içmişti ama azıcık ekmek yemişti ve rostoya hiç dokunmamıştı.

Ay ışığı, Asha'nın kıyafetlerini bulmasına yetecek kadar parlaktı. Asha siyah pantolon, kapitone bir tunik ve üst üste binmiş çelik pullarla kaplı yeşil deri bir yelek giydi, Qarl'ı rüyalarıyla baş başa bırakarak kalenin dış merdiveninden aşağı indi. Devriye gezen adamlardan biri onu gördü ve mızrağını kaldırdı. Asha adama ıslık çaldı. O iç avludan geçerken, Galbart Glover'ın köpekleri havlamaya başladı. *Güzel*, diye düşündü Asha. *Havlamalar, ağaçların sesini boğar.*

Tris Botley kaim kürklere sarınmış bir hâlde mutfağa girdiğinde, Asha, at arabası tekerleği büyüklüğündeki sarı peynirden bir dilim kesiyordu. "Kraliçem," dedi Tris.

"Benimle dalga geçme."

"Sen her zaman kalbimin hâkimi olacaksın. Kral şûrasında bağıran aptalların sayısı ne kadar çok olursa olsun bu değişmez."

Ben bu çocukla ne yapacağım? Asha, Tris'in bağlılığından şüphe edemezdi. Tris, Nagga'nın tepesinde Asha'nın müdafisi olarak durmak ve onun adını bağırmakla kalmamış, daha sonra onunla birlikte denizi bile geçmişti; kralını, akrabalarını ve evini terk etmişti. Euron'un yüzüne karşı meydan okuyamamıştı gerçi. Kargagöz'ün donanması denize açıldığında, Tris basitçe geride kalmış ve diğer gemiler gözden kaybolduğunda yön değiştirmişti. Ama bunu yapmak bile cesaret gerektirirdi; Tris asla adalara geri dönemezdi. "Peynir?" dedi Asha. "Jambon ve hardal da var." "Benim istediğim şey yiyecek değil leydim. Ne istediğimi biliyorsun." Tris, Derinorman'da sakal bırakmıştı. Sakalların yüzünü sıcak tuttuğunu iddia ediyordu. "Seni gözcü kulesinden gördüm."

"Eğer nöbetteysen burada ne yapıyorsun?"

“Cromm ve Boru Hagen kuledeler. Ay ışığında hışırdayan yaprakları gözetlemek için kaç göze ihtiyacımız var? Konuşmamız gerek.”

“Yine mi?” Asha iç geçirdi. “Hagen’ın kızını biliyorsun. Kızıl saçlı olan. Herhangi bir erkek kadar iyi gemi kullanıyor ve güzel bir yüzü var. On yedi yaşında, sana baktığını gördüm.”

“Ben Hagen’ın kızını istemiyorum.” Tris az kalsın Asha’ya dokunuyordu ama sonra bir kez daha düşündü. “Asha, gitme vakti geldi. Dalgayı bizden uzakta tutan tek şey Moat Cailin’di. Eğer burada kalırsak kuzeyli adamlar hepimizi öldürür, bunu biliyorsun.”

“Kaçmamı mı istiyorsun?”

“Yaşamanı istiyorum. Seni seviyorum.”

Hayır, diye düşündü Asha. *Sen, sadece senin kafanda yaşayan masum bir bakireyi seviyorsun. Senin korumana muhtaç olan korkak bir çocuğu seviyorsun.* “Ben seni sevmiyorum,” dedi açıkça “ve kaçmıyorum.”

“Burada çamurdan, çamlardan ve düşmanlardan başka ne var? Burada bu kadar sıkıca tutman gereken ne var? Gemilere sahibiz. Benimle birlikte yelken aç ve denizin üstünde yeni hayatlar kuralım.”

“Korsan olarak mı?” Bu neredeyse baştan çıkarıcı bir fikirdi. *Bu kasvetli ormanı kuzeylilere bırakalım ve açık denizi geri alalım.*

“Tacirler olarak,” dedi Tris. “Kargagöz’ün yaptığı gibi doğuya gidelim ama ejderha boruları yerine ipekler ve baharatlarla geri dönelim. Yeşim Denizi’ne bir tek yolculuk yapsak tanrılar kadar zengin oluruz. Eski Şehir’de ya da Özgür Şehirler’den birinde bir malikâne yaptırırız.”

“Sen, ben ve Qarl?” dedi Asha. Qarl’ın adının Tris’i irkilttiğini gördü. “Hagen’ın kızı seninle Yeşim Denizi’ne gelebilir. Ben hâlâ deniz canavarının kızıyım. Benim yerim...”

“...*neresi*? Adalara dönemezsin. Lord kocana teslim olmak niyetinde değilsen tabii.”

Asha kendini Erik Demiryapan’la yatakta hayal etmeye çalıştı, adamın altında ezilirken ve kucaklamalarına tahammül ederken. *Kızıl Kürekçi’den ya da Solak Lucas Codd’dan iyidir.* ÖrsKıran bir zamanlar kükreyen bir devdi, amansız bir güce sahipti, kesinlikle korkusuzdu. Onunla yatağa girmek o kadar da kötü olmayabilirdi. *Büyük ihtimalle, kocalık vazifesini yerine getirmeye çalıştığı ilk seferde ölür.* Erik’in ölümü, Asha’yı adamın karısı yapmak yerine dulu yapardı ki bu durum, Erik’in torunlarına bağlı olarak, ya çok daha iyi olurdu ya da çok daha kötü. *Ve amcam. Nihayetinde, bütün rüzgârlar beni Euron’a doğru savurur.* “Harlaw’da rehinelerim var,” diye hatırlattı Asha, Tris’e. “Ve hâlâ Deniz Ejderi

Burnu var... eğer babamın krallığına sahip olamıyorsam, neden kendi krallığımı kurmayayım?” Deniz Ejderi Burnu’nun nüfusu, eskiden, şimdi olduğu kadar az değildi. Tepelerin ve bataklıkların arasında hâlâ harabeler bulunabilirdi; İlk İnsanlar’ın kadim kalelerinin yıkıntıları. Yüksek yerlerde, ormanın çocuklarının bıraktığı büvet ağacı çemberleri vardı.

“Boğulmamak için enkaz parçalarına tutunan bir adam misali Deniz Ejderi Burnu’na tutunuyorsun. Deniz Ejderi’nde herhangi bir insanın isteyebileceği ne var? Orada hiç maden yok, altın yok, gümüş yok, kalay ya da demir bile yok. Arazi, buğday ya da mısır yetiştirilemeyecek kadar ıslak.”

Buğday ya da mısır yetiştirmeyi planlamıyorum. “Orada ne var? Sana söyleyeyim. İki uzun kıyı şeridi, yüzlerce gizli mağara, göllerde su samurları, nehirlerde somon balıkları, kıyı boyunca midyeler, açık suda fok sürüleri, gemiler inşa etmek için uzun çam ağaçları.”

“O gemileri kim inşa edecek kraliçem? Siz Majesteleri Kraliçe, krallığınızın kullarını nereden bulacaksınız? Tabii kuzeyli adamlar bir krallık kurmanıza izin verirlerse. Yoksa niyetiniz, fok balıklarından ve su samurlarından oluşan bir krallığı yönetmek mi?”

Asha keder dolu bir kahkaha koyuverdi. “Su samurlarını yönetmek insanları yönetmekten daha kolaydır, bundan emin olabilirsin. Ve foklar insanlardan daha zekidir. Evet, haklı olabilirsin. Belki de benim için en iyi yol Pyke’a geri dönmektir. Harlaw’da dönüşüme sevinecek insanlar var. Pyke’ta da öyle. Ve Euron, Kara Dalga’da Lord Baelor’u öldürdüğünde dostlar kazanmadı. Aeron amcamı bulup adaları ayaklandırabilirim.” Kral şûrasından beri kimse Buharsaçlı’yı görmemişti ama Boğulmuş Adamlar rahibin Büyük Wyk’te saklandığını ve yakın zamanda Boğulmuş Tanrı’nın gazabını Kargagöz’ün ve yandaşlarının üstüne çekmek için ortaya çıkacağını söylüyorlardı.

“ÖrsKıran da Buharsaçlı’yı arıyor. Boğulmuş Adamlar’ın peşinden gidiyor. Kör Beron Blacktyde yakalandı ve sorgulandı. Yaşlı Gri Martı bile zincire vuruldu. Euron’un adamları Buharsaçlı’yı bulamıyorken sen nasıl bulacaksın?”

“O benim kanım. Babamın kardeşi.” Asha bunun yetersiz bir cevap olduğunu biliyordu.

“Ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Sanırım öğrenmek üzereyim.”

“Bence Buharsaçlı öldü. Bence Kargagöz onun boğazım kesti. Demiryapan, Buharsaçlı’nın kaçtığına inanmamız için onu arıyormuş gibi yapıyor. Euron bir akraba katili olarak anılmaktan korkuyor.”

“Amcam bunu duymasın. Kargagöz’e akraba katili olmaktan korktuğunu

söyle ve Kargagöz bunun tersini kanıtlamak için kendi oğullarından birini öldürsün.” Asha kendini hemen hemen ayık hissediyordu. Tristifer Botley onun üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

“Buharsaçlı’yı gerçekten bulsan bile başarısız olursun, ikiniz de kral şûrasının *parçasıydınız,* yani bir zamanlar Torgon’un yaptığı gibi seçimin adaletsizce gerçekleştiğini söyleyemezsiniz. Tanrıların ve insanların yasalarına göre, şûranın verdiği karara uymak zorundasınız.”

Asha kaşlarını çattı. “Bekle. Torgon mu? Hangi Torgon?” “Geçgelen Torgon.”

“O adam Kahramanlar Çağı’nda kraldı.” Asha, Torgon’la ilgili sadece bunu hatırlıyordu. “Ne olmuş ona?”

“Torgon Greyiron, kralın en büyük oğluydu. Fakat kral yaşlıydı ve Torgon çok hareketliydi. Babası öldüğünde, Torgon, Gri Kalkan’daki hisarını üs olarak kullanıyor ve Mander boyunca akınlar düzenliyordu. Kardeşleri ona babalarının ölüm haberini göndermediler. Bunu yapmak yerine, içlerinden birinin ahşap tacı takmak üzere seçileceği düşüncesiyle acil bir kral şûrası düzenlediler. Fakat kaptanlar ve krallar, kardeşlerden birini değil, Urragon Goodbrother’ı seçtiler. Yeni kralın verdiği ilk emir, eski kralın bütün oğullarının öldürülmesi oldu ve oğullar öldürüldü. Bu olaydan sonra, adamlar yeni kralı Kötükardeş lakabıyla anmaya başladılar, gerçekte adamla hiçbir akrabalıkları olmamasına rağmen. Yeni kral iki seneye yakın tahtta kaldı.”

Asha hikâyeyi hatırlamıştı. “Torgon eve döndü...”

“...ve kral şûrasının kanunlara uygun yapılmadığını, zira kendisinin iddiada bulunmak üzere orada olmadığını söyledi. Kötükardeş zalim olduğu kadar alçak da olduğunu kanıtlamıştı ve adalarda çok az dostu kalmıştı. Rahipler şiddetle onun aleyhinde konuştular, lordlar ona karşı ayaklandılar ve adamın kendi kaptanları onu parçalara ayırdılar. Geçgelen Torgon kral oldu ve kırk yıl boyunca tahtta kaldı.”

Asha, Tris Botley’yi kulaklarından tuttu ve onu dudaklarından öptü. Öpücüğün sonunda Tris kıpkırmızı ve soluk soluğaydı. “Bu da neydi?”

“Adına öpücük diyorlar. Nasıl da aptalım Tris, hatırlamam gerekirdi...” Asha birdenbire sustu, Tris konuşmaya çalıştığında onu da susturdu. “Bir savaş borusu var. Hagen.” Asha’nın ilk düşüncesi, kocasıydı. Erik Demiryapan, asi karısını almak için onca yol katetmiş olabilir miydi? “Boğulmuş Tanrı beni seviyor. Burada oturmuş ne yapacağımı düşünüyordum ve tanrı bana dövüşmem için düşmanlar gönderdi.” Asha ayağa kalktı, bıçağını kınına soktu. “Mücadele bize geldi.”

Asha dış avluya vardığında bütün gücüyle koşuyordu, Tris onun hemen arkasındaydı ama geç kalmışlardı. Dövüş bitmişti. Doğu duvarının dibinde, dış kapıya çok uzak olmayan bir noktada, kan içinde iki kuzeyli adam buldular. Lorren Uzunbalta, Altıparmaklı Harl ve Nemrutdil adamların başındaydı. "Cromm ve Hagen, onları duvarın üstünde gördüler," diye açıkladı Nemrutdil.

"Sadece bu ikisi mi?" diye sordu Asha.

"Beş kişi vardı, ikisini, onlar duvarı aşmadan önce öldürdük. Harl birini yürüme yolunda öldürdü. Bu ikisi avluya ulaşmayı başardı."

Adamlardan biri ölmüştü, kanı ve beyni Lorren'ın uzun baltasında pıhtılaşıyordu. Gittikçe büyüyen bir kan gölünün ortasında yatan ikinci adam, Nemrutdil'in mızrağı tarafından yere mıhlanmış olmasına rağmen düzensizce soluk alıp vermeye devam ediyordu. İkisi de kaynatılmış deriler ve kahverengi, yeşil, siyah alacalı pelerinler giymişlerdi. Başlarına ve omuzlarına dallar, yapraklar ve çalılar dikilmişti.

"Kimsin?" diye sordu Asha yaralı adama.

"Bir Flint. Sen kimsin?"

"Greyjoy Hanedanı'ndan Asha. Bu benim kalem."

"Derinorman, Galbart Glover'ın makamıdır. Mürekkep balıklarının evi değildir."

"Sizden başkaları da var mı?" diye sordu Asha, cevap alamayınca Nemrutdil'in mızrağını tutup çevirdi, yarasından daha fazla kan fışkıran kuzeyli adam ıstırapla feryat etti. "Burada ne işiniz vardı?" diye sordu Asha.

"Leydi," dedi adam. "Tanrılar. Lütfen dur. Leydi için geldik. Onu kurtarmak için. Sadece beş kişiydik."

Asha adamın gözlerinin içine baktı, mızrağa abandı. "Kaç adam daha var?" dedi. "Söyle, yoksa sabaha kadar can çekişmeni sağlarım."

Sonunda, çığlıkların arasında, "Çok," diye hıçkırdı adam. "*Binlerce.* Uç bin, dört... *ahhhhh*... lütfen..."

Asha mızrağı saplandığı yerden kurtardı ve iki eliyle birden kuzeyli adamın yalancı boğazına soktu. Galbart Gloverin üstadı, dağ kabilelerinin birbirleriyle geçinemediklerini ve başlarında bir Stark olmadan asla bir araya gelemeyeceklerini söylemişti. *Belki de yalan söylemedi. Belki de sadece yanılıyordu.* Asha yanılgının tadını amcasının düzenlediği kral şûrasında öğrenmişti. "Bu beş adam, asıl saldırıdan önce kapılarımızı açmak için gönderilmiş," dedi. "Lorren, Harl. Bana Leydi Glover'ı ve üstadı getirin."

"Bütün olarak mı yoksa kanlı bir hâlde mi?" diye sordu Lorren Uzunbalta.

"Bütün olarak ve zarar görmemiş bir hâlde. Nemrutdil, şu üç kere lanet olası

kuleye çık ve Cromm'la Hagen'a etrafı dikkatlice izlemelerini söyle. Bir yaban tavşanı bile görseler haberdar olmak istiyorum."

Çok geçmeden, Derinorman Kalesi korkmuş insanlarla doldu. Asha'nın kendi adamları zırhlarının içine girmeye çalışıyor ya da duvarların üstündeki yürüme yoluna tırmanıyorlardı. Galbart Glover'ın insanları korku dolu gözlerle etrafa bakıyor ve fısıldaşıyorlardı. Glover'ın kâhyası, kilerden yukarı taşınmak zorunda kaldı; Asha kaleyi aldığında adam bir bacağını kaybetmişti. Lorren çelik eldivenli yumruğunu üstadın yüzüne indirene kadar üstat şiddetle itiraz etti. Leydi Glover, hizmetçisinin kolunda tanrı korusundan geldi, yerdeki cesetleri görünce, "Sizi bu günün geleceğine dair uyarmıştım leydim," dedi.

Kırık burnundan kan damlayan üstat öne atıldı. "Leydi Asha, size yalvarıyorum, sancaklarınızı indirin ve canınız için pazarlık etmeme izin verin. Bize adilane ve onurlu bir muamele gösterdiniz. Bunu onlara söyleyeceğim."

"Sizi çocuklarla takas edeceğiz." Leydi Sybelle'in gözleri ağlamaktan ve uykusuz geceler yüzünden kıpkırmızıydı. "Gawen artık dört yaşında. Onun isim gününü kaçırdım. Ve tatlı kızım... bana çocuklarımı geri verirseniz, ne sizin ne de adamlarınızın zarar görmesine gerek kalır."

Asha cümlenin son kısmının yalan olduğunu biliyordu. *Kendisi* takas edilebilir ya da Demir Adaları'na, kocasının sevgi dolu kollarına geri gönderilebilirdi. Kuzenleri için de fidye ödenirdi.

Tris Botley ve mürettebattan birkaç adam daha fidyeyle kurtulurdu; onları geri satın alacak kadar zengin akrabaları olanlar. Geriye kalanlar baltaya, darağacına ya da Sur'a giderdi. *Yine de, seçme hakkına sahipler.*

Asha, onu herkesin görebilmesi için bir varilin üstüne çıktı. "Kurtlar hırlayarak üstümüze geliyorlar. Güneş doğmadan kapılarımızda olacaklar. Mızraklarımızı ve baltalarımızı bırakıp canımızı esirgemeleri için onlara yalvarmak mıyız?"

"Hayır." Bakir Qarl kılıcını çekti. Loren Uzunbalta, "Hayır," diye tekrar etti. *"Hayır,"* diye gürledi Cüce Rolfe; mürettebattaki herkesten daha uzun boylu, ayı gibi bir adamdı. *"Asla."* Ve yukarıdan tekrar Hagen'ın borusu duyuldu, boru sesi avlu boyunca yankılandı.

AHooooooooooooo diye çığlık attı savaş borusu, insanın kanını donduran pes ve uzun bir sesti. Asha boruların sesinden nefret etmeye başlamıştı. Eski Wyk'te, amcasının borusu, Asha'nın rüyaları için ölüm haberi vermişti ve şimdi Hagen'ın borusu, Asha'nın dünyada geçireceği son saatin haberini veriyor olabilirdi. *Eğer öleceksem, elimde bir balta ve dudağımda bir küfürle öleceğim.*

Asha Greyjoy, "Duvarlara," dedi adamlarına. Kendi adımlarını gözcü

kulesine doğru çevirdi, Tris Botley yanındaydı.

Ahşap gözcü kulesi, dağların bu tarafındaki en yüksek şeydi. Kaleyi çevreleyen ormandaki uzun çam ağaçlarına ve muhafız ağaçlara altı metre yukarıdan bakıyordu. Asha platforma çıktığında, "İşte orada Kaptan," dedi Cromm. Asha sadece ağaçları, gölgeleri, ay ışığıyla aydınlanmış tepeleri ve onların ardındaki karlı zirveleri gördü. Sonra ağaçların sinsice yaklaştığını fark etti. "Aha," diye güldü. "Dağ keçileri çam dallarına bürünmüş." Orman hareket ediyordu, ağır ve yeşil bir dalga gibi kaleye yaklaşıyordu. Asha çocukken duyduğu bir hikâyeyi hatırladı; ormanın çocuklarının İlk insanlar'a karşı verdiği mücadelede, yeşilgörenler ağaçları savaşçılara dönüştürmüştü.

"Bu kadar çok adamla dövüşemeyiz," dedi Tris Botley.

"Çıkagelen her adamla dövüşebiliriz köpek yavrusu," dedi Cromm. "Ne kadar fazla adam, o kadar büyük şan. İnsanlar bizim hakkımızda şarkılar söyleyecek."

Evet. Ama sertin cesaretinin şarkısını mı söyleyecekler yoksa benim aptallığımın mı? Deniz beş mil uzaktaydı. Asha ve adamları Derinorman'ın derin hendeklerinin ve ahşap duvarlarının ardında dövüşmekten başka ne yapabilirlerdi? *Derinorman'ın ahşap duvarları, ben kaleyi aldığımda Gloverlar'ın pek işine yaramadı,* diye düşündü Asha. *Neden benim işime yarasın?*

"Yarın sabah denizin dibinde kahvaltı yapacağız." Cromm, beklemeye tahammülü yokmuş gibi baltasını okşadı.

Hagen borusunu indirdi. "Eğer kuru ayaklarla ölürsek, Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarını nasıl bulacağız?"

"Orman küçük derelerle dolu," dedi Cromm. "Bütün dereler nehirlere akar, bütün nehirler de denize."

Asha ölmeye hazır değildi, burada olmazdı, şimdi olmazdı. 'Yaşayan bir adam, denizi, ölü bir adamdan daha kolay bulur," dedi. "Bırakın da bu kasvetli orman yine kurtların olsun. Biz gemilere gidiyoruz."

Düşmanlarının kumandanının kim olduğunu merak etti. *Ben olsaydım, Derinorman'a saldırmadan önce sahile gider ve dargemileri ateşe verirdim.* Bu, kurtlar için kolay olmazdı gerçi. Kendi dargemilerini kaybetmeden bunu yapamazlardı. Asha gemilerinin sadece yarısını karaya çıkarmıştı. Gemilerin diğer yarısı güvenli bir şekilde açık denizde duruyordu. Kuzeyli adamlar sahile gelecek olursa, gemiler yelkenlerini kaldıracak ve Deniz Ejderi Burnu'na gitmek üzere yola çıkacaklardı. "Hagen, borunu üfle ve ormanı titret," dedi Asha. "Tris, zırh kuşan. Şu tatlı kılıcını kullanmanın zamanı geldi." Tris'in ne kadar solgun

olduğunu görünce adamın yanağını sıktı. “Benimle birlikte ayın üstüne biraz kan sıçrat. Sana her ölüm için bir öpücük vereceğim.”

“Kraliçem,” dedi Tristifer, “burada duvarlar var. Fakat denize gider de kurtların gemilerimizi ele geçirdiğini ya da uzaklaştırdığını görürsek...”

“...ölürüz,” dedi Asha neşeyle. “Ama en azından ayaklarımız sudayken ölürüz. Demir doğumlular, burunlarında tuz kokusu ve kulaklarında dalgaların sesi varken daha iyi dövüşürler.”

Hagen’ın borusundan üç kısa ses çıktı; bu, demirdoğumluları gemilerine geri gönderecek sinyaldi. Aşağıdan bağrışmalar, mızrak ve kılıç tıkırtıları, at kişnemeleri geldi. Çok az at ve çok az binici. Asha merdivene yöneldi, avluya indiğinde Bakir Qarl’ın onu beklediğini gördü. Qarl, Asha’nın kızıl kısrağını, savaş miğferini ve fırlatma baltalarını hazırlamıştı. Demiradamlar Galbart Gloverin ahırından atlar çıkarıyordu.

“*Koçbaşı!”* diye bağırdı duvarların üstünden bir ses. “*Bir koçbaşı getirmişleri”*

“Hangi kapı?” diye sordu Asha atına binerken.

“Kuzey!”

Derinorman’ın yosunlu ahşap duvarlarının ardından borazan sesleri duyuldu.

Borazan? *Borazanlı kurtlar*? Bu yanlıştı ama Asha’nın bunu düşünecek vakti yoktu. Kuzey kapısı koçbaşının darbeleriyle titrerken, “Güney kapısını açın,” diye emir verdi Asha. Omzundaki kayıştan, kısa saplı bir fırlatma baltası çekti. “Baykuş vakti geçti kardeşlerim. Şimdi mızrak, kılıç ve balta zamanıdır. Eve gidiyoruz.”

Yüzlerce boğazdan, “*Evi*” ve *“Asha!”* nidaları yükseldi. Tris Botley, demir kırı bir aygırın sırtında Asha’nın yanına geldi. Diğer adamlar kalkanlarını ve mızraklarını kaldırarak avluda toplandılar. Binici olmayan Bakir Qarl, Nemrutdil ile Lorren Uzunbalta’nın arasındaki yerini aldı. Hagen gözcü kulesinin basamaklarından aşağı inerken, bir kurdun oku onu karnından yakaladı. Hagen başüstü yere çakıldı. Hagen’ın kızı feryat ederek babasına koştu. “Onu getirin,” dedi Asha. Yas tutulacak zaman değildi bu. Cüce Rolfe’un kendi atının üstüne çektiği kızın kızıl saçları rüzgârla uçuşuyordu. Asha koçbaşının darbeleriyle inleyen kuzey kapısını duyuyordu. *Kurtların arasından geçmek zorunda kalabiliriz,* diye düşündü. Güney kapısı ardına kadar açıldı, yol temizdi. *Ama ne kadar zaman için*?

“Dışarı!” Asha atını mahmuzladı.

Islak arazinin diğer ucundaki ağaçlara, kış buğdaylarının ölü filizlerinin ay

ışığı altında çürüdüğü yere vardıklarında, adamlar ve atlar aynı şekilde koşuyordu. Asha, yaya adamların hareket hâlinde olması ve kimsenin geride bırakılmaması için, süvarileri artçı kuvvet olarak kafilenin en arkasında tutuyordu. Uzun asker çamlar ve eğri büğrü yaşlı meşeler demirdoğumluların çevresini sardı. Derinorman çok isabetli bir şekilde isimlendirilmişti. Ağaçlar büyük ve karanlıktı, her nasılsa tehditkârdı. Birbirlerine dolanmış ana dallar rüzgârın her nefes alışında çatırdıyordu. Daha yukarıdaki ince dallar ayın yüzünü tırmalıyordu. Şuradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar mutlu olacağım, diye düşündü Asha. *Ağaçlar hepimizden nefret ediyor, nefretleri ahşap kalplerinin derinliklerinden geliyor.*

Dörtnala güneybatıya doğru koştular, sonunda Derinormanın ahşap kuleleri görünmez oldu ve borazan sesleri orman tarafından boğuldu. *Kurtlar kalelerini geri aldılar,* diye düşündü Asha, *belki de gitmemize izin vermekle yetinirler.*

Tris Botley, Asha'nın yanına geldi. Dallardan oluşan bir kubbenin arasından göz kırpan ayı göstererek, "Yanlış yöne gidiyoruz," dedi. "Gemilere varmak için kuzeye dönmemiz gerek."

"Önce batı," diye üsteledi Asha. "Güneş doğana kadar batı. Sonra kuzey." Gruptaki en iyi süvariler olan Cüce Rolfe'a ve Roggon Paslısakal'a döndü. "Önden gidin ve yolumuzun temiz olup olmadığına bakın. Sahile vardığımızda bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Eğer kurtlara rastlarsanız, geri dönüp bana haber verin."

Kocaman, kızıl sakalının arkasından, "Eğer mecbur kalırsak," dedi Roggon.

Keşif süvarileri gözden kaybolduktan sonra demirdoğumlular yürüyüşe devam ettiler ama ağır ilerliyorlardı. Ağaçlar, ayı ve yıldızları saklıyordu. Zemin kara ve tehlikeliydi. Henüz yarım mil katetmemişken, Quenton'ın kısrağı bir çukura girdi ve ön bacaklarından birini kırdı. Quenton kısrağın çığlıklarını susturmak için hayvanın boğazım kesmek zorunda kaldı. "Meşaleler yapmalıyız," diye ısrar etti Tris.

"Ateş, kuzeyli adamları üstümüze çeker." Asha, kaleyi terk etmekle hata yapıp yapmadığını düşünerek sessizce küfür etti. *Hayır, kalıp savaşsaydık şimdiye kadar hepimiz ölmüş olabilirdik.* Ama karanlığın içinde tökezleyerek ilerlemek de iyi değildi. *Yapabilseler, şu ağaçlar bizi öldürür.* Asha miğferini çıkardı ve terle ıslanmış saçlarını geriye itti. "Güneş birkaç saat içinde doğmuş olacak. Şafağa kadar burada duracağız."

Durmak kolaydı; huzur bulmak zor. Kimse uyumadı. Kürek darbelerinin arasında şekerleme yapmakla tanınan kürekçi Düşük Göz Dale bile uyumadı. Bazı adamlar, Galbart Glover'ın elma şarabıyla dolu bir matarayı elden ele

geçirerek içki içti. Yanında yiyecek getirenler, getirmeyenlerle yiyeceklerini paylaştı. Asha'nın kuzeni Quenton, ormanda meşaleler olup olmadığım anlamak için ağaçların tepesine üç adam gönderdi. Cromm baltasını biledi; Bakir Qarl da kılıcını. Atlar, kahverengi ölü otları ve kökleri yedi. Hagen'ın kızıl saçlı kızı, Tris'i elinden yakalayarak ağaçların arasına götürmek istedi. Tris kızı reddedince, kız onun yerine Altıparmaklı Harl'la gitti.

Keşke ben de aynı şeyi yapabilseydim. Kendini son bir kez Qarl'ın kollarında kaybetmek güzel olurdu. Asha'nın içinde kötü bir his vardı. *Kara Rüzgâr'ın* güvertesini bir kez daha ayaklarının altında hissedebilecek miydi? Hissetse bile, gemi onu nereye götürecekti? *Diz çökmeye, bacaklarımı açmaya ve Erik Demiryapan'ın dokunuşlarına katlanmaya tahammül etmeyeceksem; adalar bana kapalı. Ve Batıdiyar'daki hiçbir liman, deniz canavarının kızını hoş karşılamaz.* Asha, Tris'in istediği gibi tacir olabilir ya da Basamak Taşı'na gidip oradaki korsanlara katılabilirdi. *Ya da...*

"Size prensten bir parça gönderiyorum," diye mırıldandı.

Qarl sırıttı. "Ben senden bir parçayı tercih ederim," diye fısıldadı. "Tatlı bir parça..."

Çalıların üstünden bir şey uçtu ve yumuşak bir *güm* sesi çıkararak Asha'yla Qarl'ın arasına düştü, yerde zıpladı. Yuvarlak, siyah ve ıslaktı, yerde yuvarlanırken boynuna dolanan uzun saçları vardı. Bir meşe ağacının köklerinin arasında durdu. "Cüce Ralf eskisi kadar uzun boylu değil," dedi Nemrutdil. O sırada bütün adamlar ayaklanmıştı; kalkanlarına, mızraklarına ve baltalarına uzanıyorlardı. *Onlarda meşale yakmadı,* diye düşünecek kadar vakit buldu Asha *ve bu ormanı bizden çok daha iyi tanıyorlar.* Sonra demirdoğumluların etrafını saran ağaçlar bir volkan gibi püskürdü ve kuzeyli adamlar uluyarak dışarı aktı. *Kurtlar,* diye düşündü Asha, *kahrolası kurtlar gibi uluyorlar. Kuzeyin savaş çığlığı.* Demirdoğumlular kurtlara bağırdı ve dövüş başladı.

Hiçbir ozan bu mücadele hakkında şarkı yapmayacaktı. Hiçbir üstat, Okuyucu'nun kıymetli kitaplarından biri için bir satır izahat yazmayacaktı. Dalgalanan sancaklar yoktu, öten savaş boruları yoktu, adamlarını etrafında toplayıp çınlayan sesiyle son sözlerini söyleyen büyük bir lord yoktu. Şafak öncesi karanlıkta çarpıştılar. Gölgeye karşı gölge. Köklere ve taşlara takılıp tökezlediler, ayaklarının altında çamur ve çürümüş yapraklar vardı. Demirdoğumluların üstünde örgü zırhlar ve tuz lekeli deriler vardı; kuzeyli adamların üstünde kürkler, postlar ve çam ağacı dalları. Ay ve yıldızlar aşağıdaki mücadeleyi izledi, çıplak dallardan oluşan düğümlerin arasından ayın ve yıldızların solgun ışıkları süzüldü.

Ona saldıran ilk adam, gözlerinin arasına fırlatma baltası saplanmış bir hâlde Asha'nın ayaklarının dibinde can verdi. Asha, kalkanını koluna takacak kadar zaman kazandı. *"Bana gel!"* diye bağırdı, ama kendi adamlarına mı yoksa düşmanlarına mı seslendiğinden kendisi bile emin değildi. Önünde baltalı bir düşman belirdi. Kuzeyli adam sözsüz bir öfkeyle ulurken iki eliyle birden baltasını savuruyordu. Asha adamın darbesini engellemek için kalkanını kaldırdı, sonra kamasını düşmanının karnına saplamak için öne atıldı. Adam düşerken uluması ton değiştirdi. Asha döndü, arkasında bir başka kurt buldu ve baltasını adamın miğferinin altındaki alna indirdi. Düşmanın darbesi Asha'yı göğsünün altından yakaladı ama örgü zırh darbeyi kesti. Asha kamasını adamın boğazına sapladı ve onu kendi kanında boğulmaya bıraktı. Bir el, Asha'nın saçlarını tuttu fakat kafasını çevirmeye yetecek kadar sıkı kavrayamadı. Asha, çizmesinin topuğunu adamın ayak kemerine vurdu. Adam acıyla çığlık atarken Asha onun elinden kurtuldu, arkasına döndüğünde, yerde can çekişen adamın elinde bir avuç dolusu saç vardı. Qarl adamın tepesinde dikiliyordu, kılıcından kan damlıyordu ve gözlerinde ay ışığı parlıyordu.

Nemrutdil, kuzeyli adamları öldürürken onları sayıyordu, "Dört," diye bağırdı birini daha devirirken, bir an sonra da, "Beş." Katliam ve kan yüzünden çıldırmış olan atlar bağırıyor, çifte atıyor ve dehşet içinde gözlerini deviriyorlardı... Tris Botley'nin iri demir kırı aygırı hariç hepsi. Tris tekrar eyerine çıkmıştı, o kılıcını sağa sola savururken iri aygır şahlanıp dönüyordu. *Gece bitmeden Tris'e birkaç öpücük borçlanabilirim,* diye düşündü Asha.

"Yedi," diye bağırdı Nemrutdil. Ama Lorren Uzunbalta, tek bacağı bedeninin altında bükülmüş hâlde Nemrutdil'in hemen yanında yatıyordu ve gölgeler bağırıp hışırdayarak gelmeye devam ediyordu. Üstünde etraftaki ağaçlardan daha çok yaprak olan bir adamı öldürürken, çalılarla dövüşüyoruz, diye düşündü Asha. Bu düşünce onu güldürdü. Kahkahası birkaç kurt daha çekti, Asha onları da öldürdü, kendi sayımını başlatması gerekip gerekmediğini düşündü. *Ben evli bir kadınım, bu da benim sütten kesilmemiş bebeğim.* Kamasını, kürkün, yünün ve kaynatılmış derinin içinden geçirerek bir kuzeyli adamın göğsüne soktu. Kuzeylinin yüzü onun yüzüne o kadar yakındı ki Asha adamın nefesindeki ekşi ufuneti koklayabiliyordu. Kamanın ucu kaburgalardan birinin üstünden kaydığında, Asha demirin kemiğe sürtünüşünü hissetti. Adam titreyerek can verdi. Asha kuzeyliyi bıraktığında o kadar yorgundu ki az kalsın adamın üstüne devrilecekti.

Sonra, gölgelerin içinde sürünüp anneleri için ağlayan adamların hırıltılarını ve küfürlerini dinleyerek Qarl'la sırt sırta durdu. Çalılardan biri, Asha'nın

karnından girip Qarl'ın sırtından çıkacak ve ikisini birbirine mıhlayıp öldürecek kadar uzun bir mızrakla saldırıya geçti. *Yalnız ölmekten iyidir,* diye düşündü Asha ama Quenton mızrakçıyı Asha'ya ulaşamadan öldürdü. Bir an sonra, başka bir çalı, kafasının tepesine bir balta indirerek Quenton'ı öldürdü.

Asha'nın arkasındaki Nemrutdil, *"Dokuz,"* diye bağırdı. "Hepiniz kahrolun." Hagen'ın kızı, arkasında iki kurtla birlikte çırılçıplak bir hâlde ağaçların arasından çıktı. Asha, bir fırlatma baltasını saplandığı yerden kurtardı ve kızın arkasındaki kurtlardan birini devirmek için fırlattı. Adam yere düştüğünde, Hagenin kızı dizlerinin üstüne çöktü, ölü adamın kılıcını kaptı, ikinci adamı öldürdü ve sonra tekrar ayağa kalktı, kan ve çamura bulanmış bir hâlde, darmadağın kızıl saçlarıyla dövüşe katıldı.

Asha, mücadelenin metcezirinde bir yerde Qarl'ı kaybetti, Tris'i kaybetti, herkesi kaybetti. Kaması ve bütün fırlatma baltaları da kayıptı. Elinde balta yerine bir kılıç vardı; geniş ve kalın bir bıçağı olan, neredeyse kasap satırına benzeyen bir kısakılıç. Asha bunu nereden aldığını hayatta söyleyemezdi. Kolu ağrıyordu, ağzında kan tadı vardı, bacakları titriyordu, ağaçların arasından solgun şafak ışığı demetleri süzülüyordu. *O kadar oldu mu? Ne kadar zamandır dövüşüyoruz?*

Asha'nın son düşmanı, bakalı bir kuzey adamıydı, iri ve sakallıydı, yamalı ve küflü bir örgü zırh giymişti ki bunun tek anlamı adamın bir kumandan ya da müdafi olduğuydu. Kuzeyli düşman, bir kadınla dövüşmekten memnun değildi. Asha'ya her darbe indirişinde, *"Sürtük!"* diye bağırdı. Adamın tükürüğü Asha'nın yanaklarını ıslattı. *"Sürtük! Sürtük!"*

Asha da ona bağırmak istedi ama boğazı o kadar kuruydu ki hırıltıdan başka ses çıkaramadı. Kalkanında adamın baltası titriyordu, balta her aşağı inişinde ahşabı çatırdatıyor ve her yukarı kalkışında uzun kıymıklar koparıyordu. Birazdan Asha'nın kolunda bir tutam çıradan başka bir şey kalmayacaktı. Asha geri çekildi ve parçalanıp harabeye dönmüş kalkandan kurtuldu, sonra biraz daha geri çekildi ve hızla üstüne inen baltadan kurtulmak için sağa ve sola, sola ve sağa dans etti.

Sonra sırtı bir ağaca çarptı, Asha artık dans edemiyordu. Kurt, Asha'nın kafasını ikiye bölmek için baltasını kaldırdı. Asha sağa kaçmaya çalıştı ama ayağı yerdeki köklere dolandı. Asha kapana kısılmıştı, bedenini döndürdü, dengesini kaybetti. Balta, çeliğe çarpan çeliğin attığı çığlıkla Asha'nın kafasına indi. Dünya kırmızıya devrildi, sonra siyaha, sonra yine kırmızıya. Asha'nın bacağında yıldırım misali bir ağrı çatırdadı. Kuzeyli adam Asha'nın işini bitirecek darbeyi indirmek için baltasını kaldırırken, "Seni kahrolası sürtük,"

dedi.

Bir borazan öttü.

Bu yanlış, diye düşündü Asha. *Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarında borazanlar yok. Denizin altındaki merlingler, tanrılarını, deniz kabuklarının içine üfleyerek selamlar.*

Asha, rüyasında, alevli kırmızı kalpler gördü. Altın bir ormanın içinde, boynuzlarından alevler akan siyah bir erkek geyik de vardı.

TYRION

Volantis'e vardıklarında, gökyüzü batıda mor ve doğuda siyahtı, yıldızlar görünmeye başlamıştı. *Batıdiyar'daki yıldızlar,* diye düşündü Tyrion Lannister.

Bir ördek gibi bağlanıp bir eyere vurulmamış olsaydı, bu düşüncede biraz teselli bulabilirdi. Debelenmekten vazgeçmişti. Onu bağlayan düğümler çok sıkıydı. Tyrion bir çuval un gibi gevşemişti. *Gücümü saklıyorum,* dedi kendine, ama gücünü ne için sakladığını söyleyemezdi.

Volantis karanlıkta kapılarını kapatmıştı ve kuzey kapısındaki muhafızlar kapılarda bekleyen insanlara sabırsızca homurdanıyorlardı. Tyrion ve şövalye, limon ve portakal yüklü bir arabanın arkasında sıraya girdiler. Muhafızlar ellerindeki meşaleleri sallayarak arabayı kapıdan geçirdiler ama savaş atı süren kılıçlı ve örgü zırhlı iri Andal'a daha dikkatli bir şekilde baktılar. Bir kumandan çağırıldı. Kumandan ve şövalye Volantis dilinde bir şeyler konuşurken, muhafızlardan biri pençeli çelik eldivenini çıkardı ve Tyrion'ın kafasını ovuşturdu. "Ben iyi şans doluyum," dedi cüce, muhafıza. "Beni serbest bırakırsan iyi bir ödül almanı sağlarım." Tyrion'ı kaçıran şövalye bu sözleri duymuştu. "Yalanlarını senin dilini bilen insanlar için sakla İblis," dedi. Volantisliler, Tyrion'la şövalyenin içeri girmesi için ellerini salladılar.

Tyrion ve şövalye, kapılardan geçip şehrin muazzam duvarlarının altında ilerlediler. "*Sen* benim dilimi konuşuyorsun. Seni vaatlerle etkileyebilir miyim yoksa benim başımla lordluk unvanı almakta kararlı mısın?"

"Ben bir *lorddum.* Doğuştan gelen hakla. Boş unvanlar istemiyorum."

"Benim tatlı ablamdan alacağın tek şey bu."

"Lannisterlar'ın borçlarını mutlaka ödediğini duydum."

"Ah, her kuruşunu... ama bir metelik fazlasını değil lordum. Sana söz verilen yemeği alacaksın ama o yemek minnet sosuyla tatlandırılmış olmayacak ve neticede seni doyurmayacak."

"Belki de tek isteğim, senin, suçlarının bedelini ödediğini görmektir. Bir akraba katili, hem tanrıların hem de insanların gözünde lanetlidir."

"Tanrılar kördür ve insanlar sadece görmek istediklerini görürler."

“Ben seni yeterince iyi görüyorum İblis.” Şövalyenin ses tonuna karanlık bir şey dadanmıştı. “Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım, babamın adına ve hanedanıma utanç getiren şeyler... ama kendi atanı öldürmek? Bir insan bunu nasıl yapabilir?”

“Bana bir arbalet ver ve pantolonunu aşağı indir, sana nasıl yapıldığını göstereyim.” *Memnuniyetle.*

“Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayatın bir şaka olduğunu düşünüyorum. Seninki, benimki, herkesinki.”

Şehir duvarlarının iç tarafında, lonca binalarının, pazar yerlerinin ve hamamların önünden geçtiler. Geniş meydanların merkezlerindeki fıskiyeler su fışkırtıp şarkı söylüyordu. Taş sandalyelerde oturan adamlar *cyvasse* taşlarını hareket ettiriyor ve ince uzun kadehlerden şarap yudumluyordu. Köleler, karanlığı uzakta tutmak için süslü fenerler yakıyordu. Parke taşı kaplı yolların kenarında palmiye ve sedir ağaçları yükseliyordu ve her kavşakta abideler duruyordu. Cüce, heykellerin çoğunun başsız olduğuna dikkat etti. Heykeller, başsız olmalarına rağmen, akşamın mor karanlığında etkileyici görünmeyi başarıyorlardı.

Savaş atı nehir boyunca güneye doğru ilerlerken dükkânlar küçüldü ve yoksullaştı, yolun kenarındaki ağaçlar bir sıra köke dönüştü. Savaş atının toynaklarının altındaki parke taşları, yerlerini önce şeytan otlarına, sonra bebek dışkısı rengindeki ıslak ve yumuşak çamurlara bıraktı. Rhoyne’u besleyen küçük akıntıların üzerinde uzanan köprüler, yolcuların ağırlığı altında tehlikeli bir şekilde çatırdıyordu. Bir zamanlar nehre yukarıdan bakan bir hisarın yükseldiği yerde, şimdi kırık bir kapı vardı, yaşlı ve dişsiz bir adamın ağzı gibi açıktı. Siperlerin üstünde keçiler yürüyordu.

Eski Volantis, Valyria’nın ilk kızı, diye düşündü cüce. *Gururlu Volantis, Rhoyne’un kraliçesi ve Yaz Denizi’nin metresi, en kadim kanları taşıyan soylu lordların ve güzel leydilerin evi. Tiz çığlıklar atarak ara sokaklarda koşan çıplak çocuk sürülerini boş ver. Kılıçlarının kabzasını okşayarak şaraphanelerin kapılarında dikilen eşkıyaları boş ver. Etrafta kara böcekler gibi dolaşan çöküк sırtlı, yüzleri dövmeli köleleri boş ver. Kudretli Volantis, Dokuz Özgür Şehir’in en büyük ve en kalabalık olanı.* Bununla birlikte, eski savaşlar şehrin nüfusunu azaltmıştı ve Volantis’in geniş bölgeleri, üstünde durduğu çamura geri gömülmeye başlamıştı. *Güzel Volantis, fıskiyelerin ve çiçeklerin şehri.* Fakat fıskiyelerin yarısı kuruydu, havuzların yarısı çatlaktı ve pis suyla doluydu. Duvarlardaki ya da kaldırımlardaki her çatlaktan çiçekli sarmaşıklar çıkmıştı. Terk edilmiş dükkânların ve çatısız tapınakların duvarlarında genç ağaçlar kök

salmıştı.

Ve bir de koku vardı. Her yere sinmiş olan yoğun ufunet, sıcak ve rutubetli havada asılı kalmıştı. *Kokunun içinde balık var, çiçekler ve fil dışkısı da. Tatlı bir şeyler, topraksı bir şeyler, ölü ve çürük bir şeyler.* "Bu şehir yaşlı bir fahişe gibi kokuyor," dedi Tyrion. "Bacaklarının arasındaki berbat kokuyu bastırmak için edep yerini parfümle ıslatan, her yanı sarkmış hırpani bir sürtük gibi. Şikâyet ediyor değilim. Konu fahişeler olunca; gençleri daha güzel kokar ama yaşlıları daha fazla numara bilir."

"Bu konuda benden daha çok şey bilirsin."

"Ah, elbette. Seninle karşılaştığımız şu genelev... orayı bir septle mi karıştırmıştın? Kucağında kıvranan kadın, bakire kız kardeşin miydi?"

Şövalye kaşlarını çattı. "Diline düğüm atmamı istemiyorsan sesini kes."

Tyrion vereceği cevabı yuttu. İri şövalyeyi fazlaca zorladığı son seferde şişen dudağı hâlâ inmemişti. *Olmayan espri anlayışı ve sert eller kötü bir evlilik yaratıyor.* Tyrion, Selhorys'ten Volantis'e gelen yolda bu kadarını öğrenmişti. Aklı çizmelerine gitti, çizmelerin burnunda duran mantarlara. Şövalye onu adamakıllı aramamıştı. *Kaçış yolum her zaman var. Cersei beni canlı ele geçiremez en azından.*

Daha güneyde refah belirtileri tekrar görünmeye başladı. Terk edilmiş binalar azaldı, çıplak çocuklar yok oldu, kapı eşiklerinde duran eşkıyaların kıyafetleri zenginleşti. Hatta bazı hanlar, insanın boğazı kesilme korkusu yaşamadan uyuyabileceği yerler gibi göründü. Nehir yolunun kenarına dizilmiş demir direklerden, rüzgâr estikçe sallanan fenerler sarkıyordu. Caddeler genişledi, binalar daha gösterişli hâle geldi. Bazı binaların tepesinde renkli camlardan yapılmış muazzam kubbeler vardı. Altında ateşler yanan kubbeler akşam karanlığında mavi, kırmızı, yeşil ve mor ışıldıyordu.

Yine de, havada Tyrion'ı huzursuz eden bir şey vardı. Rhoyne'un batısındaki Volantis rıhtımları denizcilerle, kölelerle, tacirlerle ve onlara hizmet eden şaraphanelerle, hanlarla, genelevlerle doluydu; Tyrion biliyordu. Nehrin doğusunda, denizin karşı kıyısından gelen yabancılara daha ender rastlanırdı. *Burada istenmiyoruz,* diye fark etti cüce.

İlk kez bir filin yanından geçtiklerinde, Tyrion kendini dik dik bakmaktan alıkoyamadı. O küçük bir çocukken Lannis Limanı'nın hayvanat bahçesinde bir fil vardı ama Tyrion yedi yaşındayken hayvan ölmüştü... ve bu muazzam gri yaratık, Lannis Limanı'ndaki filden iki kat büyüktü.

Daha ileride, daha küçük bir filin arkasına düştüler, hayvan eski kemikler kadar beyazdı ve süslü bir arabayı çekiyordu. "Öküzsüz bir öküz arabası, öküz

arabası mıdır?” diye sordu Tyrion gardiyanına. Nükteli sorusuna cevap alamayınca tekrar sessizliğe gömüldü, önündeki beyaz cüce filin sallanan poposunu seyretti.

Volantis beyaz cüce fillerle doluydu. Tyrion ve şövalye, Kara Duvar’a ve Uzun Köprü civarındaki kalabalık bölgelere yaklaşırken bir düzine cüce fil gördüler. Büyük gri filler de vardı; sırtlarında kuleler taşıyan devasa yaratıklar. Ve akşamın yarı karanlığında, yarı çıplak kölelerin eşlik ettiği dışkı arabaları ortaya çıktı; kölelerin görevi, büyük ve küçük fillerin bıraktığı dışkı yığınlarını küremekti. Arabaları sinek sürüleri takip ediyordu, dışkı kölelerinin yanaklarında da sinek dövmeleri vardı. *Tatlı ablam için güzel bir iş*, diye düşündü Tyrion. *Elinde küçük bir kürek ve pembe yanaklarında sinek dövmeleriyle çok hoş görünür.*

Daha sonra, Tyrion ve şövalye sürünerek ilerlemeye başladı. Nehir yolundaki seyrüsefer çok yoğundu ve hemen hemen tamamı güneye akıyordu. Şövalye, akıntıya yakalanmış bir kütük misali trafiğin akışına uydu. Tyrion kalabalığı izledi. On adamdan dokuzunun yanağında köle dövmeleri vardı. “Çok fazla köle... hepsi birden nereye gidiyor?”

“Kırmızı rahipler gün batımında gece ateşlerini yakarlar. Yüksek Rahip konuşacak. Yapabilseydim bundan kaçınırdım ama Uzun Köprü’ye varmak için kırmızı tapmaktan geçmek zorundayız.”

Üç blok sonra, yol, meşalelerle aydınlatılmış devasa bir meydana açıldı ve işte tapmak oradaydı. *Yedi beni koru. Bu tapınak, Yüce Baelor Septi’nden üç kat büyük olmalı.* Sütunlardan, basamaklardan, payandalardan, köprülerden, kubbelerden ve hepsi birden tek devasa kayadan oyulmuşçasına birbirlerine dolanmış kulelerden oluşan muazzam Işık Tanrısı Tapınağı, Yüksek Aegon Tepesi gibi görünüyordu. Kırmızının, sarının, altın renginin ve turuncunun yüzlerce tonu tapınağın duvarlarında buluşuyor ve gün batımındaki bulutlar misali karışıyordu. Tapınağın ince kuleleri kıvrılarak yükseliyordu. Kuleler gökyüzüne uzanırken, etraflarında donmuş alevler dans ediyordu. *Taşa dönüşmüş ateş.* Tapınağın basamaklarının iki yanında büyük gece ateşleri yanıyordu, ateşlerin arasındaki Yüksek Rahip konuşmaya başladı.

Benerro. Rahip, kırmızı taştan inşa edilmiş bir sütunun tepesinde duruyordu. Sütun, taş bir köprüyle, daha önemsiz rahiplerin ve kalfaların durduğu yüksek bir terasa bağlanıyordu. Kalfalar açık sarı ve parlak turuncu kıyafetler giymişti, rahiplerin ve rahibelerin giysileri kırmızıydı.

Büyük meydan tıklım tıklım doluydu. Işık Tanrısı’na ibadet edenlerin pek çoğu, kol yenlerine bir parça kırmızı kumaş iğnelemiş ya da alınlarına kırmızı

şeritler bağlamışlardı. Tyrion ve şövalye hariç herkesin gözü yüksek rahibin üstündeydi. Atıyla birlikte kalabalığın içinden geçerken, ‘Yol açın,” diye kükredi şövalye. ‘Yol açın.” Volantisliler, homurdanarak ve öfkeli bakışlar atarak gönülsüzce kenara çekildiler.

Benerro’nun tiz sesi her yerden duyuluyordu. Rahip ince ve uzundu, süzgün bir yüzü vardı, teni süt gibi beyazdı. Adamın yanaklarına, çenesine ve sıfıra vurulmuş kafasına, gözlerinin etrafında çıtırdayan ve dudaksız ağzının kenarına kadar inen kırmızı bir maske oluşturacak şekilde alev dövmesi yapılmıştı. “Bu bir köle dövmesi mi?” diye sordu Tyrion.

Şövalye başıyla onayladı. “Kırmızı tapmak onları çocukken satın alır ve rahiplere, tapınak fahişelerine ya da savaşçılara dönüştürür. Şuraya bak.” Eliyle basamakları gösterdi. Tapınağın kapılarının önünde, kıvrılmış alevler şeklinde uçları olan mızraklar taşıyan, süslü zırhlar ve turuncu pelerinler giyen bir sıra adam duruyordu. “Ateşli El. Işık Tanrısı’nın kutsal askerleri, tapınağın müdafileri.”

Ateş şövalyeleri. “Peki bu elin kaç parmağı var?”

“Bin. Ne bir fazla, ne bir eksik. Sönen her alev için yeni bir alev tutuşturulur.”

Benerro parmağını aya doğrulttu, yumruğunu sıktı, ellerini genişçe açtı. Sesi zirveye ulaştığında, adamın parmaklarından ani bir ıslık sesiyle alevler çıktı. Kalabalığın soluğu kesildi. Rahip havaya alevli harfler de çizdi. *Valyria hiyeroglifi.* Tyrion on şekilden ancak ikisini tanıdı; biri *Kıyamet’ti,* diğeri *Karanlık.*

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Kadınlar ağlıyordu, erkekler yumruklarım sallıyordu, içimde kötü bir his var. Cüce, Myrcella’nın Dorne’a yelken açtığı günü ve onlar Kızıl Kale’ye dönerken başlayan ayaklanmayı hatırlamıştı.

Yarı-Üstat Haldon, kırmızı rahibi Genç Griffin lehine kullanmaktan bahsetmişti. Adamı şimdi bizzat gören ve duyan Tyrion, bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Griffin daha sağduyulu olmasını umdu. *Bazı dostlar düşmanlardan daha tehlikelidir. Ama Lord Connington bunu tek başına çözmek zorunda. Ben büyük ihtimalle, bir kazığın ucundaki kafa olacağım.*

Rahip, tapınağın arkasındaki Kara Duvar’ı işaret ediyordu, bir avuç zırhlı muhafızın durduğu ve aşağıyı seyrettiği istihkâm siperlerini gösteriyordu. “Ne diyor?” diye sordu Tyrion, şövalyeye.

“Daenerys’in tehlikede olduğunu söylüyor. Kraliçenin üstüne karanlık gözler çöktü ve gecenin köleleri onun yok oluşunu hazırlıyor. Hilekârlık tapınaklarında sahte tanrılara dua ediyorlar... imansız yabancılarla ihanet

komploları kuruyorlar...”

Tyrion’ın sırtındaki tüyler ürperdi. *Prens Aegon burada bir tek dost bulamayacak.* Kırmızı rahip kadim bir kehanetten bahsediyordu. Dünyayı karanlıktan kurtaracak bir kahramanın gelişini öngören bir kehanetten. *Bir kahraman. İki değil. Daenerys’in ejderhaları var. Aegon’ın yok.* Benerro ve takipçilerinin ikinci bir Targaryen’ı nasıl karşılayacağını öngörmek için, Tyrion’ın kâhin olmaya ihtiyacı yoktu. *Bunu Griff de görecek elbette,* diye düşündü, konuyu ne kadar önemsediğini fark edince şaşırdı.

Şövalye, kendisine edilen küfürleri duymazdan gelerek ve tapınağın arkasındaki yoğun kalabalığın içinde zorla yol açarak ilerledi. Önüne bir adam çıktı, ama şövalye uzunkılıcının kabzasını kavradı ve silahı, adama birkaç santim çıplak çelik gösterecek kadar çekti. Adam ortadan kayboldu ve Tyrion’la şövalyenin önünde bir ara sokak açıldı. Şövalye atını tırısa kaldırarak kalabalığı arkada bıraktı. Tyrion, Benerro’nun gittikçe hafifleyen sesini ve adamın sözlerinin ateşlediği gök gürültüsü kadar ani gürlemeleri bir süre daha duydu.

Bir ahıra rast geldiler. Şövalye atından indi ve ahırın kapısını yumrukladı. Sonunda, yanağında at başı dövmesi olan sıska bir köle koşarak geldi. Cüce sert bir şekilde aşağı çekildi ve bir direğe bağlandı. Şövalye, ahırın sahibini uyandırdı; adamla, atının ve eyerinin ederi üstüne pazarlık yaptı. *Bir atı satmak, o atı gemiyle dünyanın diğer ucuna götürmekten daha ucuz.* Tyrion yakın geleceğinde bir gemi olduğunu hissetti. Neticede o da bir kâhindi belki.

Pazarlık bittiğinde, şövalye silahlarını, kalkanını ve eyer heybelerini omzuna atıp en yakındaki demirhaneye nasıl gideceğini sordu. Demirhane de kapalıydı ama şövalyenin bağırışıyla hemen açıldı. Demirci kısık gözlerle Tyrion’a baktı, sonra başını salladı ve bir avuç sikkeyi kabul etti. “Buraya gel,” dedi şövalye, tutsağına. Hançerini çekti ve Tyrion’ın bileklerindeki ipi kesti. “Teşekkürler,” dedi Tyrion bileklerini ovuştururken. Ama şövalye yalnızca güldü ve “Minnettarlığını hak edenler için sakla İblis,” dedi. “Biraz sonra olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın.”

Haksız değildi.

Kalın ve ağır kelepçeler siyah demirden yapılmıştı, cücenin tahminine göre her biri en az bir kiloydu. Son halkalar da çekiçlenerek sıkıştırılırken, “Tahmin ettiğimden daha korkutucu olmalıyım,” dedi Tyrion. Kolu her darbede neredeyse omzuna kadar zonkluyordu. “Yoksa şu güdük bacaklarımla uzaklara kaçacağımdan mı korkuyorsun?”

Demirci, başını yaptığı işten hiç kaldırmadı ama şövalye gizemli bir şekilde güldü. “Beni ilgilendiren şey bacakların değil, dilin. Kelepçelerin içinde bir

kölesin. Kimse senin söylediğin tek kelimeyi dinlemez, Batıdiyar dilini konuşanlar bile.”

“Buna gerek yok,” diye itiraz etti Tyrion. “Küçük ve uslu bir tutsak olacağım, olacağım, olacağım.”

“Öyleyse ağzını kapat ve bunu kanıtla.”

Ve Tyrion başını eğdi, zincirler bir el bileğinden diğer el bileğine, el bileğinden ayak bileğine, ayak bileğinden diğer ayak bileğine bağlanırken dilini ısırdı. *Bu kahrolası şeyler benden daha ağır.* Yine de, en azından hâlâ nefes alıyordu. Şövalye, cücenin başını kolayca kesebilirdi. Sonuçta Cersei’nin istediği tek şey buydu. Tyrion’in başını hemen kesmemek, şövalyenin ilk hatasıydı. *Volantis’le Kral Toprakları’nın arasında dünyanın yarısı var ve yol boyunca pek çok şey olabilir sör.*

Yolun geri kalanını yürüdüler. Tyrion, şövalyenin uzun ve sabırsız adımlarına yetişmek için mücadele verirken tıkırdayıp şıngırdadı. Cüce ne zaman geride kalsa, şövalye zincirleri tutup sertçe çekti ve cüceyi tökezleyip zıplayarak yanında yürümek zorunda bıraktı. *Daha kötüsü de olabilirdi. Beni kamçılayarak yürümeye teşvik edebilirdi.*

Volantis, nehrin denizi öptüğü yerde, Rhoyne’un ağzının iki yanında uzanıyordu. Şehrin iki yarısı Uzun Köprü tarafından birbirine bağlanıyordu. Volantis’in en eski ve en zengin bölümü nehrin doğu tarafındaydı ama paralı askerler, barbarlar ve diğer yabancılar orada hoş karşılanmazdı, yani Tyrion ve şövalye batıya geçmek zorundalardı.

Uzun Köprü’nün kapı kulübesi, siyah taşlardan inşa edilmiş bir kemerdi. Kemerin üstüne sfenksler, mantikorlar, ejderhalar ve daha tuhaf yaratıklar oyulmuştu. Kemerin ilerisinde, Valyrialılar’ın şöhretin doruğundayken inşa ettiği muazzam köprü uzanıyordu. Köprünün kaynaşık taşlardan müteşekkil yolu, devasa sütunlarla destekleniyordu. Yol, sadece iki arabanın yan yana ilerleyebileceği kadar genişti, bu yüzden, batıya doğru ilerleyen bir araba ne zaman doğuya giden bir arabayla karşılaşsa, iki araba da sürünecek kadar yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Tyrion ve şövalyenin yaya olması iyiydi. Yolun üçte biri tükenmişken, karpuz yüklü bir arabanın tekerlekleri, ipek halılarla dolu başka bir arabanın tekerleklerine dolandı ve bütün trafiği durdurdu. Birbirlerine bağırıp küfür eden sürücüleri izleyen insanlar yüzünden yaya trafiğinin büyük bir kısmı da durmuştu ama şövalye, Tyrion’ı kolundan tutarak çekti ve kalabalığın içinde zorla ilerlemeye devam etti. İzdihamın ortasında, bir çocuk, şövalyenin kesesine uzanmaya çalıştı ama sert bir dirsek darbesi bu çabaya son verdi ve hırsızın

burnunu kanlı parçalara ayırdı.

Köprünün her iki yanında da binalar yükseliyordu: Dükkânlar ve tapmaklar, tavernalar ve hanlar, *cyvasse* salonları ve genelevler. Binaların çoğu üç ya da dört katlıydı; her kat, bir alttaki katın üzerinde çıkıntı oluşturuyordu. Binaların çatıları neredeyse öpüşüyordu. Köprüden geçmek, meşalelerle aydınlatılmış bir tünelden geçmeye benziyordu. Köprü boyunca türlü türlü dükkânlar ve tezgâhlar vardı. Mallarını sergileyen dokumacılar ve dantelciler; cam üfleyicileri, mum imalatçıları ve istiridye satan balıkçı kadınlarla dip dibeydi. Her altın satıcısının kapısında bir, her baharatçının kapısında iki muhafız vardı; çünkü baharat, altından iki kat değerliydi. Bir yolcu, dükkânların arasından nehri şöyle bir görebilirdi. Rhoyne, kuzeyde, yıldızlarla pırıl pırıl parlayan engin ve siyah bir kurdeleydi, Kral Toprakları'ndaki Karasu'dan beş kat daha genişti. Nehir, köprünün güneyinde iyice açılıyor ve tuzlu denizi kucaklıyordu.

Köprünün orta açıklığında, yol boyunca sıralanmış demir direklerden, hırsızların ve yankesicilerin soğanlar gibi ipe dizilmiş kesik elleri sarkıyordu. Kafalar da sergileniyordu. İki erkek ve bir kadın kafası vardı. Kafaların altındaki tabelalara işledikleri suçlar karalanmıştı. Cilalı miğferler takan ve gümüş örgü zırhlar giyen bir çift muhafız, başlara eşlik ediyordu. Adamların yanaklarında, yeşim taşı kadar yeşil kaplan çizgileri vardı. Muhafızlar zaman zaman mızraklarını sallıyor ve merhumlara saygılarını sunan kerkenezleri, martıları, leş kargalarım kovuyorlardı. Kuşlar, göz açıp kapayıncaya kadar kafalara geri dönüyordu.

"Suçları neymiş?" diye sordu Tyrion masumca.

Şövalye tabelalardaki yazılara baktı. "Kadın, efendisine el kaldıran bir köleymiş. Yaşlı adam insanları isyana teşvik etmekle ve ejderha kraliçesinin muhbiri olmakla suçlanmış."

"Ya genç olan?"

"Babasını öldürmüş."

Tyrion çürüyen başa tekrar baktı. *Dudakları hemen hemen gülümsüyor gibi görünüyor.*

Daha ileride, şövalye bir an için durdu ve mor kadife bir yastığın üstünde sergilenen mücevherli taca baktı. Yürümeye devam etti ama birkaç adım sonra tekrar durdu ve bir deri işçisinin tezgâhındaki bir çift eldiven için pazarlık etmeye başladı. Tyrion bu soluklanmalar için minnettardı. Hızlı tempo yüzünden soluk soluğaydı ve kelepçeler bileklerini sıyırmıştı.

Uzun Köprü'nün diğer ucundan nehrin batı kıyısındaki kalabalık bölgelere gitmek için kısa bir yürüyüş yapmak yeterliydi. Su kenarındaki aydınlık caddeler

denizcilerle, kölelerle ve sarhoş şenlikçilerle doluydu. Yoldan hantal hantal yürüyen bir fil geçti. Hayvanın sırtındaki kuleden bir düzine yarı çıplak kız el sallıyor, göğüslerini göstererek yayaları baştan çıkarıyor ve "Malaquo, Malaquo," diye bağırıyordu. Kızların oluşturduğu manzara öyle büyüleyiciydi ki Tyrion az kalsın filin bıraktığı dışkı yığınının tam içine yürüyordu. Son anda, şövalyenin onu kenara çekmesiyle kurtuldu, adam zincirleri öyle sert bir şekilde çekmişti ki Tyrion sendeleyip tökezledi.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?" diye sordu cüce.

"Neredeyse geldik. Balıkçılar Meydanı." istikametin, Tacir Evi isimli dört katlı bir han olduğu anlaşıldı. Devasa bina, çocuklar tarafından çevrelenmiş aşırı şişman bir adam misali, su kenarındaki ambarların, genelevlerin ve tavernaların arasında oturuyordu. Hanın ortak salonu Batıdiyar'daki bütün kalelerin büyük salonlarından daha genişti. Yüzlerce özel nişi, gizli köşesi, kararmış tavan kirişleri olan, labirente benzeyen loş bir yerdi. Salonun çatlak tavanında denizcilerin, tacirlerin, kaptanların, sarrafların, nakliyecilerin ve köle tacirlerinin yalan söyleyen, küfür eden ve birbirlerini elli farklı dillerde kandıran sesleri yankılanıyordu.

Tyrion, şövalyenin han seçimini onayladı. *Utangaç Bakire* er ya da geç Volantis'e varacaktı. Burası şehrin en büyük hanıydı; nakliyecilerin, kaptanların ve tacirlerin ilk tercihiydi. Bu mağaramsı ortak salonda birçok iş yapılıyordu. Tyrion, Volantis'i, bunu anlamaya yetecek kadar biliyordu. Griff, Ördek ve Haldonia birlikte buraya gelecekti ve Tyrion çok yakında tekrar özgür olacaktı.

O arada sabredecekti. Fırsat gelecekti.

Üst katlardaki odaların fazla büyük olmadığı anlaşıldı, bilhassa dördüncü kattaki ucuz odaların. Şövalyenin tuttuğu alçak tavanlı oda, binanın bir köşesine, eğimli bir çatının altına sıkıştırılmıştı; ortası çökmüş bir kuş tüyü yatağa, nahoş bir kokuya ve Tyrion'a Kartal Yuvası'ndaki geçici ikametini hatırlatan meyilli, ahşap bir zemine sahipti. *En azından bu odanın duvarları var.* Pencereleri de vardı. Pencereler ve duvardaki demir halkalar bu odanın ana hoşluklarıydı; demir halkalar, kölesini duvara zincirlemek isteyen birinin çok işine yarardı. Şövalye, Tyrion'ın zincirini halkaya bağlamadan önce, sadece bir mum yakmaya yetecek kadar zaman oyalandı.

"Bunu yapman şart mı?" diye itiraz etti cüce. "Nereye gideceğim? Pencereden mi kaçacağım?"

"Kaçabilirsin."

"Dördüncü kattayız ve ben uçamıyorum."

"Düşebilirsin. Seni canlı istiyorum."

Evet ama neden? Cersei bunu önemsemezdi. Tyrion zincirlerini şıngırdattı. “Kim olduğunu biliyorum sör.” Bulmacayı çözmek zor olmamıştı. Şövalyenin pelerinindeki ayı, kalkanındaki arma, kaybettiğini söylediği lordluk unvanı. “Ne olduğunu biliyorum. Ve sen de benim kim olduğunu biliyorsan, bir zamanlar Kral Eli olduğumu ve konseyde Örümcek’le birlikte oturduğumu da biliyorsun. Beni bu yolculuğa çıkaran kişinin hadım olduğunu öğrenmek ilgini çeker mi?” O *ve Jaime, ama ağabeyimi bu konunun dışında bırakacağım.* “Ben de en az senin kadar Örümcek’in mahlûkatıyım. Anlaşmazlık içinde olmamamız gerekir.”

Duyduğu şeyler şövalyeyi memnun etmemişti. “Örümcek’in sikkelerini aldım, bunu inkâr etmeyeceğim ama ben asla onun mahlûkatı olmadım. Ve şimdi başka birine sadığım.”

“Cersei’ye mi? Daha büyük aptallık. Ablamın istediği şey benim başım ve senin bir kılıcın var. Neden bu fars oyununu şimdi sonlandırmıyor ve ikimizi de kurtarmıyorsun?”

Şövalye güldü. “Bu bir cüce hilesi mi? Yaşamana izin vermem umuduyla ölüm için mi yalvarıyorsun?” Kapıya gitti. “Sana mutfaktan bir şeyler getireceğim.”

“Ne kadar naziksin. Burada bekleyeceğim.”

“Bekleyeceğini biliyorum.” Buna rağmen, şövalye kapıyı demir bir anahtarla kilitledi. Tacir Evi kilitleriyle meşhurdu. *Bir zindan kadar muhafazalı,* diye düşündü cüce umutsuzlukla, *ama en azından şu pencereler var.*

Tyrion, zincirlerinden kurtulma şansının olmadığını biliyordu ama buna rağmen kendini denemek zorunda hissetti. Elini kelepçeden çıkarmak için harcadığı çaba, daha fazla derisini sıyırmaktan ve bileğini kan içinde bırakmaktan başka bir işe yaramadı. Ne kadar çekiştirirse çekiştirsin demir halkaları duvardan sökemedi. Zincirlerin izin verdiği ölçüde yere yığılıp, *boş versene,* diye düşündü. Bacaklarına kramp girmeye başlamıştı. Cehennem kadar rahatsız bir gece olacaktı bu. *Pek çok gecenin ilki, bundan şüphe etmiyorum.*

Oda boğucuydu. Şövalye, karşılıklı duran pencereleri açıp rüzgârın cereyan yapmasını sağlamıştı. Binanın bir köşesine sıkıştırılmış çatı katı odasının iki penceresi olması şanstı. Pencerelerden biri Uzun Köprü’ye ve nehrin karşısındaki Eski Volantis’in kara duvarlı kalbine bakıyordu. Diğeri, aşağıdaki meydana açılıyordu. Mormont meydana Balıkçılar Meydanı demişti. Zincirler çok sıkıydı ama Tyrion yana eğildiğinde ve ağırlığını demir halkanın taşımasına izin verdiğinde ikinci pencereden dışarıyı görebildiğini fark etti. *Lysa Arryn’ın gökyüzü hücreleri kadar yüksek değil ama buradan atlamak beni yine de öldürür. Eğer sarhoş olursam...*

Meydan bu saatte bile kalabalıktı. Denizciler gürültülü bir şekilde eğleniyor, fahişeler müşteri bulmak için geziniyor ve tacirler kendi işleriyle ilgileniyordu. Yoldan bir kırmızı rahibe geçti, ayak bileklerine kadar inen elbiseler giyen ve meşaleler taşıyan bir düzine kalfa, kadına eşlik ediyordu. Başka bir yerde, iki *cyvasse* oyuncusu, bir tavernanın önünde mücadele ediyordu. Adamların masasının yanında duran köle, *cyvasse* tahtasının üstüne bir fener tutuyordu. Tyrion bir kadının şarkı söylediğini duyabiliyordu. Şarkının sözleri yabancıydı; melodisi yumuşak ve hüzünlü. Eğer ne dediğini anlasaydım, ağlayabilirdim. Daha yakında bir yerde, birbirlerine alevli meşaleler fırlatan bir çift jonglörün etrafında insanlar toplanıyordu.

Şövalye çok geçmeden geri döndü, elinde iki maşrapa ve kızarmış bir ördek vardı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, ördeği ikiye böldü ve yarısını Tyrion'a fırlattı. Tyrion ördeği havada yakalayabilirdi ama kollarım yukarı kaldırmaya çalıştığında zincirler ona engel oldu. Ördek, Tyrion'ın alnına çarptı, sıcak ve yağlı, yüzünde kaydı. Tyrion yere çömelmek ve zincirlerini şıngırdatarak ördeğe doğru uzanmak zorunda kaldı. Üçüncü denemesinde ördeği kaptı ve mutlu bir şekilde dişleriyle parçaladı. "Bunu yutmak için biraz bira?"

Mormont maşrapayı uzattı. "Bütün Volantis sarhoş oluyor. Sen neden olmayasın?"

Bira da tatlıydı. Meyve tadındaydı. Tyrion büyük bir yudum aldı ve mutlulukla geğirdi. Maşrapa, kalay ve kurşun alaşımından yapılmıştı, çok ağırdı. *Maşrapayı boşalt ve adamın kafasına fırlat,* diye düşündü cüce. *Eğer şanslıysam kafatası kırılır. Eğer çok şanslıysam ıskalarım ve ölümüne yumruklanırım.* Bir yudum daha içti. "Bu kutsal bir gün mü?"

"Seçimlerin üçüncü günü. On gün sürer. On günlük çılgınlık. Meşale alevinde yürüyüşler, nutuklar, oyuncular, halk ozanları ve dansçılar, kendi adayları onuruna ölüm düelloları yapan eşkıyalar, bedenlerine müstakbel troykanın isimleri boyanmış filler. Şu jonglörler Methso için gösteri yapıyor."

"Hatırlat da başka birine oy vereyim." Tyrion parmaklarındaki yağı yaladı. Aşağıdaki insanlar jonglörlere sikke atıyorlardı. "Şu müstakbel troykaların hepsi gösteriler düzenler mi?"

"Onlara oy getireceğini düşündükleri her şeyi yaparlar," dedi Mormont. "Yemek, içki, gösteri... Alios sokaklara yüz güzel köle kız gönderdi, seçmenlere yalan söylemeleri için."

"Ben oyumu ona vereceğim," dedi Tyrion. "Bana bir köle kız getir."

"Köle kızlar, oy vermeye yetecek kadar serveti olan özgür Volantisliler için. Nehrin batısındaki az sayıda kıymetli seçmen için."

“Ve bu delilik on gün boyunca sürüyor?” Tyrion güldü. “Bundan keyif alabilirim ama üç kral çok fazla. Yedi Krallığı tatlı ablam ve cesur ağabeyimle birlikte yönettiğimi hayal etmeye çalışıyorum. Birimiz diğerimizi bir yıl içinde öldürür. Troykanın aynı şeyi yapmıyor olmasına şaşırdım.”

“Birkaçı denedi. Belki de akıllı olanlar Volantislilerdir ve biz Batıdiyarlılar aptalızdır. Volantis de aptallıklardan payına düşeni aldı ama hiçbir zaman bir çocuk troykaya katlanmak zorunda kalmadı. Ne zaman deli bir adam seçimle başa gelse, görev süresinin sonuna kadar meslektaşları tarafından dizginlendi. Bir düşün; Deli Aerys’in yönetimi paylaştığı iki kral meslektaşı olsaydı, kim bilir kaç ölü hâlâ hayatta olurdu.

Ama Aerys’in yanında babam vardı, diye düşündü Tyrion. “Özgür Şehirler’deki bazı insanlar, bizim Dar Deniz’in karşısında yaşayan vahşiler olduğumuzu düşünüyor,” diye devam etti şövalye. “Vahşi olduğumuzu düşünmeyenler de, bir babanın güçlü eli için ağlayan çocuklar olduğumuza inanıyor.”

“Ya da bir annenin?” *Cersei buna bayılır. Özellikle başımı ona hediye ettiğinde.* “Bu şehri çok iyi biliyor gibisin.”

“Neredeyse bütün bir yılı burada geçirdim.” Şövalye, maşrapasının dibinde kalan tortuyu çalkaladı. “Stark tarafından sürgüne gönderildiğimde, ikinci karımla birlikte Lys’e kaçtım. Braavos daha iyi olurdu ama Lynesse sıcak bir yere gitmek istedi. Braavoslular’a hizmet etmek yerine, Rhoyne’da onlara karşı dövüştüm. Karım, burada kazandığım her sikke karşılığında on sikke harcamıştı. Lys’e geri döndüğümde, karımın bir âşığı olduğunu öğrendim. Adam, karımdan vazgeçip şehri terk etmezsem borçlarım sebebiyle köleye dönüştürüleceğimi söyledi. Volantis’e böyle geldim... köleliğin bir adım önünde, kılıcımdan ve sırtımdaki esvaptan başka hiçbir şeyim olmadan.”

“Ve şimdi eve gitmek istiyorsun.”

Şövalye, birasının son yudumunu içti. ‘Yarın bizim için bir gemi bulacağım. Yatak benim. Sen, zincirlerin ulaşmana izin verdiği herhangi bir zemin parçasını alabilirsin. Uyuyabilirsen uyu. Uyuyamazsan, işlediğin suçlan say. Bu seni sabaha kadar oyalar.” *Senin de hesap vermen gereken suçların var Jorah Mormont,* diye düşündü cüce, ama bu düşünceyi kendine saklamak daha akıllıca göründü.

J

Sör Jorah kılıç kemerini yatak direğine astı, çizmelerini fırlatıp attı, örgü

zırhını başının üstünden çekip çıkardı; yün ve deri katmalarından, ter lekeli iç gömleğinden soyundu. Koyu renk tüylerle kaplı, kaslı, yaralı gövdesini ortaya çıkardı. Mormont, ortası çökmüş yatağın hafifçe pis kokan rahatlığına gömülürken, *onu yüzebilseydim, derisini kürk niyetine satabilirdim,* diye düşündü Tyrion.

Şövalye hiç zaman geçirmeden horlamaya başladı, ödülünü zincirleriyle baş başa bıraktı. İki pencere de ardına kadar açık olduğundan, küçülmeye başlayan ay ışığı bütün odaya dökülüyordu. Aşağıdaki meydandan sesler geliyordu: Sarhoş şarkılardan kısa bölümler, sıcakta acı acı bağıran bir kedi, çeliğe çarpan çeliğin uzaktan duyulan çınlaması. *Biri ölmek üzere,* diye düşündü Tyrion.

Derisi sıyrılan bileği sancıyordu ve zincirler Tyrion'in değil uzanmasına, oturmasına bile müsaade etmiyordu. Tyrion'in yapabildiği en iyi şey, yan tarafına dönüp duvara yaslanmaktı, çok zaman geçmeden ellerindeki bütün hissi kaybetmeye başladı. Gerginliği rahatlatmak için hareket ettiğinde, ellerinin hissi bir acı dalgası hâlinde geri döndü. Tyrion çığlık atmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kasığına ok saplandığında babasının canının ne kadar acıdığını merak etti. Yalancı boğazı bir zincir tarafından sıkılırken Shae'in canının ne kadar yandığını. Tysha'nın tecavüze uğrarken neler hissettiğini. Tyrion'in çektiği eziyet, onların çektiklerinin yanında hiçti ama bunu bilmek cücenin acısını azaltmıyordu. Lütfen şu acıyı durdurun.

Sör Jorah yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Şimdi Tyrion'in görebildiği tek şey, şövalyenin geniş, kıllı ve kaslı sırtıydı. Şu zincirlerden kurtulamayı başarsam bile, kılıç kemerine ulaşmak için adamın üstünden atlamak zorundayım. Belki hançeri gevşetebilirsem... Ya da anahtarı almayı deneyebilirdi, kapının kilidini açardı, merdivenden inip ortak salondan geçerdi... ve nereye giderdi? *Arkadaşım yok, sikkem yok, yerel dili bile konuşamıyorum.*

Sonunda, yorgunluk ağrılara galip geldi ve cüce bölük pörçük bir uykuya daldı. Ama bacaklarında ne zaman bir kramp kök salsa,

Tyrion uykusunda bağırdı ve zincirlerinin içinde titredi. Uyandığında bütün kasları ağrıyordu ve pencereden içeri Lannister aslanı kadar parlak ve sarı bir sabah akıyordu. Tyrion, aşağıdaki balık satıcılarının bağrışlarını ve parke taşlı yolda ilerleyen demir kasnaklı tekerleklerin tıkırtısını duyabiliyordu.

Jorah Mormont, Tyrion'ın tepesinde dikiliyordu. "Seni halkadan sökersem, sana söyleneni yapacak mısın?"

"Söylenen şeyin içinde dans etmek de olacak mı? Dans etmekte zorlanabilirim. Bacaklarımı hissetmiyorum. Kopmuş olabilirler. Bunun dışında, ben senin yaratığınım. Lannister onurum üstüne söz veriyorum."

“Lannisterlar’ın onuru yok,” dedi Sör Jorah, zincirleri yine de gevşetti. Tyrion iki titrek adım attı ve yere düştü. Ellerine geri hücum eden kan, gözlerini yaşarttı. Tyrion dudağını ısırdı ve “Her nereye gidiyorsan, beni oraya kadar yuvarlaman gerekecek,” dedi.

Sör Jorah, Tyrion’ı, bileklerinin arasındaki zincirlerden tutup kaldırarak taşıdı.

Tacir Evi’nin ortak salonu, bir iç avlunun etrafına inşa edilmiş nişlerden ve mağaramsı oyuklardan ibaret loş bir labirentti. İç avlunun yassı taşlarla kapılı zemininde, çiçekli sarmaşıkların oluşturduğu karışık desenler vardı ve taşların arasında yeşil mor yosunlar büyümüştü. Köle kızlar ışığın ve gölgelerin içinde hızlıca hareket ediyor; birayla, şarapla ve nane kokan buzlu yeşil bir içecekle dolu sürahiler taşıyordu. Sabahın bu saatinde her yirmi masadan sadece biri doluydu.

O masalardan birinde bir cüce oturuyordu. Temiz tıraşlı, pembe yanaklı, geniş alınlı, basık burunlu kumral bir adamdı, elindeki tahta kaşıkla yüksek bir taburenin üstüne tünemişti, kızarmış gözleriyle bir kâse yulaf lapasına bakıyordu. Çirkin piç, diye düşündü Tyrion.

Diğer cüce, üstündeki bakışlarını hissetti. Kafasını kaldırıp Tyrion’ı gördüğünde, elindeki kaşığı düşürdü.

“Beni gördü,” dedi Tyrion, Mormont’a.

“Görse ne olur?”

“Beni *tanıyor.* Kim olduğumu biliyor.”

“Kimse göremesin diye seni bir çuvala mı tıkmalıyım?” Şövalye, uzunkılıcının kabzasına dokundu. “Eğer niyeti seni kaçırmayı denemekse, buyursun denesin.”

Buyursun ölsün, demek istiyorsun, diye düşündü Tyrion. *Senin gibi iri bir adama karşı nasıl bir tehdit oluşturabilir? O sadece bir cüce.*

Sör Jorah sessiz bir köşede bir masaya oturdu. Yemek ve içki ısmarladı. Sıcak taze ekmek, pembe balık yumurtası, sosis, kızarmış çekirge ve siyah birayla kahvaltı ettiler. Tyrion açlıktan kırılmış bir adam gibi yedi. “Bu sabah çok iştahlısın,” dedi şövalye.

“Cehennemdeki yemeklerin berbat olduğunu duydum.” Tyrion kapıya baktı; içeri uzun boylu, düşük omuzlu, sakalı mora boyanmış bir adam girmişti. *Tyroshlu bir tacir.* Adamla birlikte bir ses fırtınası da geldi; martıların çığlığı, bir kadın kahkahası, balık satıcılarının bağırışları. Tyrion bir an için Illyrio Mopatis’i gördüğünü sandı ama kapının önünden geçen şey, beyaz cüce fillerden biriydi.

Mormont bir dilim ekmeğin üstüne balık yumurtası sürdü ve bir ısırık aldı. “Birini mi bekliyorsun?”

Tyrion omuzlarını silkti. “Rüzgârın kimi getireceğini asla bilemezsin. Tek gerçek aşkım, babamın hayaleti ya da bir ördek.” Ağzına bir çekirge atıp çiğnedi. “Bir böcek için fena değil.”

“Dün gece buradaki tek konu Batıdiyar’dı. Sürgün bir lord, arazilerini geri almak için Altın Mürettebat’ı tutmuş. Volantis’teki kaptanların yarısı, gemilerini ona sunmak için nehrin yukarısına gidiyormuş.”

Tyrion az önce bir çekirge daha yutmuştu, az kalsın boğuluyordu. *Benimle dalga mı geçiyor? Griff ve Aegon hakkında neler biliyor?* “Kahretsin,” dedi. “Altın Mürettebat’ı ben tutmak istiyordum. Casterly Kayası’nı kendime almak için.” *Bu, Griffin taktiklerinden biri olabilir mi? Kasten yayılmış yalan haberler? Meğerki...* Yakışıklı küçük prens yemi yutmuş olabilir miydi? Adamlarını doğu yerine batıya mı çevirmişti? Kraliçe Daenerys’le evlenme umutlarından vaz mı geçmişti? *Ejderhalardan vaz mı geçti? Griff buna İzin verir mi?* “Seni de memnuniyetle işe alırım sör. Kanunlara göre babamın makamı bana ait. Kılıcını bana ada. Casterly Kayası’nı geri aldığımda seni altına boğarım.”

“Bir keresinde altınla boğulan bir adam görmüştüm. Hoş bir manzara değildi. Bir gün kılıcımı alacak olursan, bağırsaklarına saplanmış olarak alacaksın.”

“Kabızlık için kesin bir tedavi,” dedi Tyrion. “Babama sorman yeter.” Maşrapasına uzandı ve yüzündeki ifadeyi gizlemek için ağır ağır birasını içti. Bu, Volantisliler’in şüphelerini dindirmek için planlanmış bir taktik olmalıydı. *Sahte bir bahaneyle adamları gemiye bindir ve donanma denize açıldığında gemilere el koy. Griffin planı bu mu*? İşe yarayabilirdi. Altın Mürettebat’ta tecrübeli ve disiplinli on bin adam vardı. *Hiçbiri deniz adamı değil gerçi. Griff bütün boğazlara kılıç dayamak zorunda kalacak ve Köle Körfezi’ne vardıklarında savaşmaları gerekecek...*

Yemek servisi yapan kız geri döndü. “Dul birazdan sizi görecek. Onun için bir hediye getirdiniz mi sör?”

“Evet. Teşekkür ederim.” Sör Jorah kızın avcuna bir sikke sıkıştırdı ve onu gönderdi.

Tyrion kaşlarını çattı. “Bu kadın kimin dulu?”

“Su kenarının dulu. Rhoyne’un doğusunda ona hâlâ Vogarro’nun fahişesi diyorlar ama yüzüne karşı değil.”

Cüce aydınlanmamıştı. “Ve Vogarro...?”

“Bir fildi, yedi kez troyka oldu, çok zengindi, rıhtımlarda bir güçtü. Diğer adamlar gemiler inşa edip onları yüzdürürken, Vogarro rıhtımlar ve ambarlar inşa etti, yük taşıma simsarlığı ve sarraflık yaptı, gemi sahiplerini denizin tehlikelerine karşı sigortaladı. Köle ticaretiyle de uğraştı. Yunkai’de eğitilmiş ve iç çekmenin yedi makamını öğrenmiş bir yatak kölesine abayı yaktığında büyük bir skandal koptu... köleyi azat edip onunla evlendiğinde kopan skandal daha da büyüktü. Vogarro öldüğünde, karısı onun işlerini devam ettirdi. Azatlı köleler Kara Duvar’ın içinde ikâmet edemez, kadın bu sebeple Vogarro’nun malikânesini satmak zorunda kaldı. Tacir Evi’ne yerleşti. Bu otuz iki yıl önceydi ve kadın o günden beri burada. Arkandaki o; avlunun karşı tarafında, her zamanki masasında oturuyor. Hayır, bakma. Yanında biri var. Adamla işi bittiğinde sıra bize gelecek.”

“Peki bu yaşlı kadın sana nasıl yardım edecek?”

Sör Jorah ayağa kalktı. “İzle ve gör. Adam gidiyor.”

Tyrion, zincirlerini şıngırdatarak sandalyeden aşağı atladı. *Bu çok aydınlatıcı olacak.*

Avlunun karşı köşesinde oturan kadının tavrında tilkileri andıran bir şey vardı, gözlerinde sürüngenleri çağrıştıran bir şey vardı. Beyaz saçları o kadar inceydi ki kadının pembe kafa derisi görünüyordu. Tek gözünün altında, gözyaşı dövmelerini kesip çıkaran bıçağın izi duruyordu. Kadının sabah kahvaltısının artıkları masaya saçılmıştı; sardunya kafaları, zeytin çekirdekleri, ekmek kırıntıları. Tyrion, kadının “her zamanki masasının” ne kadar akıllıca seçildiğini gözden kaçırmadı; kadının arkasında yekpare bir taş duvar, bir yanında girişler ve çıkışlar için yapraklarla örtülü bir niş, önünde de hanın kapısının kusursuz manzarası vardı ama kadın gölgelerin içine gömülmüş ve neredeyse görünmez olmuştu.

Tyrion’ı gören yaşlı kadın gülümsedi, yumuşak olduğu kadar meşum bir ses tonuyla, “Bir cüce,” dedi. Ortak Dil’i belli belirsiz bir aksanla konuşuyordu. “Volantis son zamanlarda cücelerden geçilmiyor. Bu da numaralar yapıyor mu?”

Evet, demek istedi Tyrion. *Bana bir arbalet ver ve sana en iyi yaptığım numarayı göstereyim.* “Hayır,” dedi Sör Jorah.

“Yazık. Bir zamanlar her türden zekice numaralar yapabilen bir maymunum vardı. Cücen bana onu hatırlattı. Onu bana hediye olarak mı getirdin?”

“Hayır. Size bunları getirdim.” Sör Jorah, köprüde satın aldığı eldivenleri ortaya çıkardı ve masanın üstüne, dulun o sabah aldığı diğer hediyelerin yanma koydu: Bir gümüş kadeh, şeffaf denebilecek kadar ince yeşim taşı yapraklarından yapılmış süslü bir yelpaze, üstüne hiyeroglifler işlenmiş eski,

bronz bir hançer. Eldivenler böyle bir hazinenin yanında ucuz ve bayağı göründü.

‘Yaşlı ve buruşuk ellerim için eldivenler. Ne kadar hoş.” Dul, eldivenlere dokunmak için hareketlenmedi.

“Onları Uzun Köprü’den aldım.”

“İnsan Uzun Köprü’den hemen her şeyi alabilir. Eldivenler, köleler, maymunlar.” Yıllar, yaşlı kadının omurgasını bükmüş ve sırtını kamburlaştırmıştı ama dulun gözleri parlak ve siyahtı. “Şimdi, bu yaşlı dula, sana nasıl hizmet edebileceğini söyle.”

“Acilen Meereen’e gitmemiz gerek.”

Tek kelime. Tyrion Lannister’ın dünyası altüst oldu.

Tek kelime. Meereen. Yoksa Tyrion yanlış mı duymuştu? Tek kelime. *Meereen. Meereen dedi. Beni Meereen’e götürüyor.* Meereen yaşam demekti. En azından yaşam umudu.

“Neden bana geldin?” dedi dul. “Benim gemim yok.”

“Size borçlu olan pek çok kaptan var.”

Beni kraliçeye götüreceğini söylemişti. Evet ama hangi kraliçeye? *Beni Cersei’ye satmıyor. Beni Daenerys Targaryen’a veriyor. Bu yüzden başımı kesmedi. Biz doğuya gidiyoruz. Griff ile prens batıya gidiyorlar. Kahrolası aptallar.*

Ah, bütün bunlar çok fazlaydı. *Oyun içinde oyun. Ama bütün yollar ejderhanın boğazına çıkıyor.* Tyrion bir kahkaha koyuverdi ve kendini susturmayı başaramadı.

“Cücen kriz geçiriyor,” dedi dul. “Benim cücem sessiz olurdu, aksi hâlde onun ağzına bir tıkaç sokardım.”

Tyrion elleriyle ağzını kapattı. *Meereen!* Su kenarının dulu, Tyrion’ı umursamamaya karar verdi. “Bir şeyler içelim mi?” diye sordu. Hizmetkâr kızlardan biri Sör Jorah ve dul için iki yeşil cam kadeh doldururken havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Tyrion’in boğazı kuruydu ama onun için bir kadeh doldurulmadı. Dul bir yudum şarap aldı, şarabı ağzında yuvarladı, yuttu. “Bu yaşlı kulaklar, diğer bütün sürgünlerin batıya gittiğini duydu. Bana borçlu olan bütün kaptanlar da sürgünleri oraya götürmek ve Altın Mürettebatın hazinesinden azıcık altın yürütmek için birbirlerini yiyorlar. Soylu troykamız, donanmanın Basamaktaşı’na kadar güven içinde gitmesi için bir düzine savaş gemisi temin etti. Yaşlı Doniphos bile bu yolculuğa rıza gösterdi. Son derece görkemli bir macera. Hâl böyleyken sen ters istikamete gidiyorsun sör.”

“Benim işim doğuda.”

“Peki bu nasıl bir iş, merak ettim? Köleler olamaz, gümüş kraliçe o ticareti bitirdi. Dövüş çukurlarını da kapattı, yani mesele kan tadı da olamaz. Meereen, Batıdiyarlı bir şövalyeye bunlardan başka ne sunabilir? Kiremitler? Zeytinler? *Ejderhalar*? Ah, işte bu.” Yaşlı kadının gülümsemesi vahşileşti. “Duyduğuma göre, gümüş kraliçe onları yeni doğan bebeklerin etiyle besliyormuş. Kendisi de bakirelerin kanıyla yıkanıp her gece farklı bir âşıkla yatıyormuş.”

Sör Jorah’ın ağzı gerildi. “Yunkaililer kulaklarınıza zehir döküyor. Leydim böyle pisliklere inanmamalı.”

“Ben leydi değilim ama Vogarro’nun fahişesi bile yalanın tadını bilir. Lâkin şu kadarı doğru... ejderha kraliçesinin düşmanları var... Yunkai, Yeni Ghis, Tolos, Qarth... ve çok yakında Volantis. Meereen’e mi gideceksin? Sadece biraz bekle sör. Savaş gemileri gümüş kraliçeyi devirmek için doğuya kürek kırdığında kılıçlara ihtiyaç olacak. Kaplanlar pençelerini göstermeyi severler ve tehdit edilirlerse filler bile öldürürler. Malaquo şana susadı. Nyessos da zenginliğini köle ticaretine borçlu. Alios, Parquello ya da Belicho troyka olduğu anda, donanma yola çıkacak.”

Sör Jorah kaşlarını çattı. “Eğer Doniphos geri dönerse...” “Önce Vogarro döner. Ve benim tatlı lordum otuz yıldır ölü.” Arkada, bir denizci yüksek sesle bağırıyordu. “Buna bira mı diyorsunuz? Bir maymun, daha iyi bir bira işeyebilir.”

“Sen de onu içersin,” diye karşılık verdi başka bir ses.

Tyrion, duyduğu adamların Ördek ve Haldon olması umuduyla arkasına baktı. İki yabancı gördü... ve birkaç adım uzaktan dikkatle onu izleyen cüceyi. Cüce her nedense tanıdık görünüyordu.

Dul, nazikçe şarabını yudumladı. “İlk fillerden bazıları kadındı,” dedi, “kaplanları devirip eski savaşı bitirenler. Trianna dört kez troyka seçildi. Bu maalesef üç yüzyıl önceydi. Volantis o zamandan beri bir kadın troyka görmedi. Bazı kadınlar oy kullanma hakkına sahip oldu gerçi; Kara Duvar’ın ardındaki kadim saraylarda yaşayan asil doğumlu kadınlar, benim gibi yaratıklar değil. Eski Kanın mensupları, azatlı kölelerden önce çocuklarına ve köpeklerine oy kullanma hakkı verirler. Hayır, Belicho ya da belki Alios seçilecek ama her iki durumda da savaş çıkacak. Yahut onlar öyle düşünüyor.”

“Peki siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Sör Jorah.

Güzel, diye düşündü Tyrion. *Doğru soru.*

“Ah, ben de savaş çıkacağını düşünüyorum ama onların istediği savaş çıkmayacak.” Yaşlı kadın öne eğildi, siyah gözleri parlıyordu. “Bence bu şehirde kırmızı Rhllor’a tapanların sayısı, diğer bütün tanrılara tapanların sayısından

fazla. Benerro'nun vaazını duydun mu?"

"Dün gece."

"Benerro alevlerin içinde geleceği görebiliyor," dedi dul. "Troyka Malaquo'nun Altın Mürettebat'ı tutmayı denediğini biliyor muydun? Kırmızı tapmağı boşaltmak ve Benerro'yu kılıçtan geçirmek niyetindeydi. Kaplan pelerinlileri kullanmaya cesaret edemedi. Onların yarısı da Işık Tanrısı'na ibadet ediyor. Ah, Eski Volantis'te vahim günler yaşanıyor. Buruşuk yaşlı dullar için bile vahim günler. Ama Meereen'deki durum daha beter. Şimdi söyle bana sör... gümüş kraliçeyi neden arıyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir. Size yolculuğun bedelini ödeyebilirim, üstelik iyi bir bedel ödeyebilirim. Gümüşüm var."

Aptal, diye düşündü Tyrion. *Kadının istediği şey sikke değil; saygı. Söylediği tek kelimeyi duymadın mı*? Omzunun üzerinden tekrar arkasına baktı. Cüce, masaya biraz daha yaklaşmıştı ve elinde bir bıçak vardı. Tyrion'in ensesindeki tüyler ürperdi.

"Gümüşün sende kalsın. Benim altınım var. O kara bakışlarını da kendine sakla sör. Kaş çatmalarla korkutulamayacak kadar yaşlıyım. Zorlu bir adamsın, anlıyorum, belindeki uzunkılıcı da maharetle kullanıyorsun, gel gör ki burası benim diyarım. Parmağımı bükersem; kendini bir kadırganın göbeğinde, bir küreğe zincirlenmiş hâlde Meereen'e giderken bulursun." Yaşlı kadın, yeşim taşından yapılmış yelpazeyi masadan alıp açtı. Yaprak hışırtıları duyuldu ve kadının solundaki kemerli girişten bir adam çıktı. Adamın yüzü yara izleriyle doluydu, tek elinde bir satır kadar ağır ve kısa bir kılıç vardı. "Birileri sana, *su kenarının dulunu bul*, dedi ama onların seni dulun oğullarına karşı uyarmaları da gerekirdi. Lâkin bu çok güzel bir sabah, bu yüzden tekrar soracağım. Dünyanın yarısının ölü istediği Daenerys Targaryen'ı neden arıyorsun?"

Jorah Mormont'un yüzü öfkeyle kararmıştı ama adam yine de cevap verdi. "Ona hizmet etmek için. Onu savunmak için. Gerekirse onun uğruna ölmek için."

Mormont'un söyledikleri yaşlı kadını güldürdü. "Onu kurtarmak istiyorsun, öyle mi? Adlarını zikredemeyeceğim kadar çok düşmandan ve sayısız kılıçtan... zavallı dulun buna inanmasını istiyorsun? Şu... bakire olmasa da hâlâ güzel olan genç kıza yardım etmek için dünyanın yarısını kateden Batıdiyarlı sadık ve kahraman bir şövalye olduğuna inanmamı istiyorsun." Dul tekrar güldü. "Cücenin onu memnun edeceğini mi düşünüyorsun? Sence gümüş kraliçe onun kanıyla mı yıkanacak yoksa onun başını kesmekle mi yetinecek?"

Sör Jorah tereddüt etti. "Cüce..."

“...onun kim ve ne olduğunu biliyorum.” Yaşlı kadının taş kadar sert, siyah gözleri Tyrion’a döndü. “Akraba katili, kral katili, dönek. Lannister.” Dul, son kelimeyi küfürmüşçesine söylemişti. “*Sen* ejderha kraliçesine ne sunmayı planlıyorsun küçük adam?” *Nefretimi,* demek istedi Tyrion. Bunun yerine, kelepçelerin izin verdiği ölçüde ellerini açtı. “Benden ne isterse onu. Bilgece tavsiyeler, vahşi bir zekâ, biraz cambazlık. Eğer arzu ederse, kamışım. Etmezse, dilim. Ordularına liderlik yaparım ya da ayaklarını ovarım. Ve ondan istediğim tek ödül; ablama tecavüz edip onu öldürmeme izin vermesi olur.”

Tyrion’in söyledikleri yaşlı kadının yüzünü tekrar güldürdü. “Bu en azından dürüst,” dedi dul, “ama sen sör... bir düzine Batıdiyar şövalyesi ve onlara benzeyen bin maceracı gördüm ama hiçbiri, senin kendini resmettiğin kadar saf değildi. Erkekler bencil ve zalim yaratıklardır. Kelimeler ne kadar mülayimse, altlarında mutlaka o kadar karanlık gayeler vardır. Sana güvenmiyorum sör.” Yaşlı kadın yelpazesini salladı, Jorah ve Tyrion’ı, başının etrafında vızıldayan sineklermişçesine kovaladı. “Meereen’e gitmek istiyorsanız yüzün. Size yardım edemem.”

Yedi cehennem aynı anda patladı.

Sör Jorah ayağa kalktı. Dul, yelpazesini çarparak kapattı. Yaralı yüzlü adam gölgelerin içinden çıktı... ve bir kız çığlık attı. Tyrion döndü ve cücenin ona doğru koştuğunu gördü. *Bir kız,* diye fark etti âniden, *erkek kıyafetleri giymiş bir kız. Ve beni elindeki bıçakla deşmek niyetinde.*

Sör Jorah, dul ve yaralı yüzlü adam, yarım kalp atışı zaman için taş kadar kıpırtısız durdular. Yakınlardaki masalarda oturan adamlar, biralarını ve şaraplarını yudumlayarak olanları izlediler ama kimse müdahale etmek için hareketlenmedi. Tyrion iki elini aynı anda oynatmak zorunda kaldı, bileklerindeki zincirler masadaki sürahiye uzanmasına yetecek kadar gerildi. Tyrion sürahiyi aldı, döndü, sürahinin içindeki şarabı cüce kızın yüzüne boşalttı ve kızın bıçağından kurtulmak için kendini kenara fırlattı. Zemin Tyrion’ın kafasına çarparken, şarap sürahisi Tyrion’ın altında parçalandı. Kız tepesindeydi. Tyrion yana yuvarlandı, kızın bıçağı yer döşemesine gömüldü. Kız, bıçağını saplandığı yerden kurtardı, tekrar havaya kaldırdı...

...ve aniden yerden yukarı yükselmeye başladı, Sör Jorah’ın kıskacından kurtulmaya çalışırken bacaklarını vahşice sallıyordu. “Hayır!” diye bağırdı Batıdiyar’ın Ortak Dil’inde. “Beni *bırak!”* Tyrion, serbest kalmak için çırpınan kızın tuniğinin yırtıldığını duydu.

Mormont, cüce kızı tek eliyle yakasından tutmuştu. Diğer eliyle kızın hançerini aldı. ‘Yeter.”

O sırada hanın sahibi ortaya çıktı, elinde bir çomak vardı. Kırık sürahiyi gördüğünde öfkeli bir küfür savurdu ve orada neler olduğunu sordu.

Mor sakallı Tyroshlu adam, “Cüce dövüşü,” dedi gülerek. Tyrion, havada debelenen ve üstünden şarap damlayan kıza baktı. “Neden?” diye sordu. “Ben sana ne yaptım ki?”

“Onu öldürdüler.” Kız mücadele etmekten vazgeçti, Mormont’un kıskacında gevşekçe asılı kaldı, gözleri yaşlarla doldu. “Ağabeyimi. Ağabeyimi aldılar ve onu öldürdüler.”

“Kim öldürdü?” diye sordu Mormont.

“Denizciler. Yedi Krallıktan gelen denizciler. Beş kişilerdi, sarhoşlardı. Bizi meydanda mızrak müsabakası yaparken gördüler ve takip ettiler. Benim kız olduğumu fark ettiklerinde beni bıraktılar ama ağabeyimi aldılar ve onu öldürdüler. *Kafasını kestiler.”*

Tyrion ani bir hatırlama dalgasıyla sarsıldı. *Bizi meydanda mızrak müsabakası yaparken gördüler.* Kızın kim olduğunu o anda anladı. “Sen domuzu mu sürüyordun yoksa köpeği mi?”

“Köpeği,” diye hıçkırdı kız. “Oppo her zaman domuzu sürerdi.”

Joffrey’nin düğünündeki cüceler. O geceki bütün olaylar, cücelerin gösterisiyle başlamıştı. *Onlarla dünyanın diğer ucunda tekrar karşılaşmak ne tuhaf.* Belki de o kadar tuhaf değildi. *Domuzdaki aklın yarısına sahip olsalardı, Joffrey’nin öldüğü gece, Cersei oğlunun ölümünden onları da sorumlu tutmadan önce Kral Topraklarından kaçarlardı.* “Kızı bırak,” dedi Tyrion, Sör Jorah Mormont’a. “Bize zarar vermeyecek.”

Sör Jorah, cüce kızı yere bıraktı. “Ağabeyin için üzgünüm... ama onun cinayetinde bizim parmağımız yok.”

“Onun parmağı var.” Kız, şarapla ıslanmış yırtık tuniğini küçük ve solgun göğüslerine yapıştırarak dizlerinin üstünde doğruldu. “Denizcilerin istediği cüce oydu. Oppo’nun *o* olduğunu sandılar.” Kız ağlıyordu, onu dinleyen herkesten yardım dileniyordu. “O ölmeli. Tıpkı zavallı ağabeyimin öldüğü gibi. Lütfen. Biri bana yardım etsin. Biri onu öldürsün.” Hanın sahibi, kızı sertçe kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Volantis dilinde bağırıyor ve zararı kimin karşılayacağını soruyordu.

Su kenarının dulu, Mormont’a soğuk bir bakış attı. “Şövalyelerin zayıfları savunduğu ve masumları koruduğu söylenir. Ve ben, Volantis’teki en güzel bakireyim.” Kadının kahkahası aşağılama doluydu. “Senin adın ne çocuk?”

“Penny.”

Yaşlı kadın, Eski Volantis dilinde hanın sahibine seslendi. Tyrion, yaşlı

kadının, hanın sahibine, cüce kızı onun odasına götürmesini, kıza şarap vermesini ve onun için giyecek bir şeyler bulmasını söylediğini anlayacak kadar Volantis dili biliyordu.

Hanın sahibi ve cüce kız gittiğinde, dul, Tyrion'ı inceledi, siyah gözleri parlıyordu. "Bana kalırsa canavarlar daha büyük olmalı. Batıdiyar'da bir lordluk unvanı değerindesin küçük adam. Korkarım ki burada o kadar kıymetli değilsin. Ama yine de sana yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Görünüşe göre, Volantis cüceler için güvenli bir yer değil."

"Çok naziksiniz." Tyrion yaşlı kadına en tatlı gülümsemesini bahşetti. "Belki şu cazibeli demir bilezikleri de çıkarırsınız? Bu canavarın yarım bir burnu var ve o burun fena hâlde kaşınıyor. Zincirler burnumu kaşımama engel olacak kadar kısa. Onları memnuniyetle size hediye ederim."

"Ne kadar cömertsin. Lâkin ben zamanında demir taktım, şimdi gümüş ve altın tercih ediyorum. Ve üzülerek söylüyorum ki burası Volantis. Burada, kelepçeler ve zincirler bayat ekmekten daha ucuz, bir kölenin kaçmasına yardım etmek de suç."

"Ben köle değilim."

"Köle tacirleri tarafından alman her adam aynı hüzünlü şarkıyı söyler. Sana yardım etmeye cesaret edemem... işte." Yaşlı kadın tekrar öne eğildi. "İki gün sonra, *Selaesori Qhoran* isimli göke, Yeni Ghis üzerinden Qarth'a gitmek için denize açılacak. Teneke, demir, yün ve dantel topları, elli Myr halısı, tuzlu suya yatırılmış bir ceset, yirmi kavanoz ejderha biberi ve bir kırmızı rahip taşıyacak. Yola çıkılırken gemide olun."

"Olacağız," dedi Tyrion "ve teşekkür ederiz."

Sör Jorah kaşlarını çattı. "Bizim istikametimiz Qarth değil." "Gemi asla Qarth'a varamayacak. Benerro alevlerin içinde gördü." Kocakarı, bir tilkinin gülümsemesiyle gülümsedi.

"Dediğiniz gibi olsun." Tyrion sırıttı. "Eğer özgür bir Volantisli olsaydım ve gerekli kanı taşısaydım, troyka seçiminde sizin için oy kullanırdım leydim."

"Ben leydi değilim," dedi dul, "sadece Vogarro'nun fahişesiyim. Kaplanlar gelmeden önce gitmek istersiniz. Eğer kraliçenize ulaşırsanız, ona Eski Volantis'in kölelerinden bir mesaj iletin." Buruşuk yanağındaki solgun yara izine, gözyaşı dövmesinin kesilip çıkarıldığı yere dokundu. "Ona beklediğimizi söyleyin. Ona hemen gelmesini söyleyin."

JON

Sör Alliser emri duyduğunda, adamın ağzı gülümsemeyi andırır bir şekilde büküldü ama gözleri çakmak taşı kadar soğuk ve sert kaldı. “Piç oğlan beni ölüme gönderiyor demek.”

“Ol,” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu. “Öl, öl, öl.” *Yardımcı olmuyorsun.* Jon kuşu kovaladı. “Piç oğlan sizi keşif gezisine gönderiyor. Düşmanlarımızı bulmanız ve gerekirse onları öldürmeniz için. Kılıçta mahirsiniz. Burada ve Doğugözcüsü’nde silah ustasıydınız.”

Thorne, uzunkılıcının kabzasına dokundu. “Evet. Hayatımın üçte birini hödüklere, koyun kafalılara ve hilekârlara kılıç oyununun kurallarım öğretmeye çalışarak geçirdim. Bu durum ormanda pek işime yaramaz.”

“Dywen ve bir başka tecrübeli korucu sizinle birlikte olacak.” Dywen kıkırdayarak, “Size bilmeniz gerekenleri öğreteceğiz sör,” dedi Thorne’a. “Size soylu poponuzu yapraklarla silmeyi öğreteceğiz, münasip bir korucu gibi.”

Kedge Akgöz, Dywen’in söylediklerine güldü. Kara Jack Bulwer tükürdü. Sör Alliser sadece, “Emri reddetmemi bekliyorsun.” dedi. “Böylece, tıpkı Slynt’e yaptığın gibi başımı kesebileceksin. Sana bu zevki tattırmayacağım piç. Ama bir yabanıl bıçağı tarafından öldürülmem için dua et. Ötekiler’in öldürdüğü adamlar ölü kalmazlar... ve unutmazlar. Geri döneceğim Lord Kar.” “Umarım dönersiniz.” Jon, Sör Alliser’i arkadaşlarından biri olarak kabul edemezdi ama adamla hâlâ bir kardeşti. *Kimse, kardeşlerinden hoşlanman gerektiğini söyleyemez.*

Geri dönmeme ihtimalinin yüksek olduğu bilinirken, vahşi ormanın içine adam göndermek kolay bir şey değildi. *Her biri tecrübeli adamlar,* dedi Jon kendine... ama Jon’un amcası Benjen ve onun korucuları da tecrübeli adamlardı ve Tekinsiz Orman tarafından, arkalarında hiç iz bırakmadan yutulmuşlardı. İki korucu, Sur’a yaratık olarak geri dönmüştü. Jon Kar kim bilir kaçıncı kez Benjen Stark’a ne olduğunu merak etti. *Belki de korucular onlara dair bir işarete rastlar,* dedi kendine, ama gerçekte buna inanmıyordu.

Bir kafileye Dywen liderlik edecekti; Kara Jack Buhver ve Kedge Akgöz de

diğer ikisine. Onlar görev için heveslilerdi en azından. Tahta dişlerini emerek, “Tekrar ata binmek iyi hissettiriyor,” dedi Dywen kapıda. “Kusura bakmayın lordum, ama sürekli oturmaktan popomuzda kıymıklar çıktı.” Kara Kale’deki hiçbir adam, ormanı, ağaçları, dereleri, yenilebilir bitkileri, avın ve avcıların usullerini Dywen kadar iyi bilmiyordu. *Thorne, hak ettiğinden daha iyi ellerde.*

Jon, korucuların gidişini Sur’un tepesinden izledi; üç grup vardı, her birinde üç adam, her adamda birer çift kuzgun. Adamlar, küçük atların sırtlarında karınca kadar görünüyordu ve Jon onları birbirlerinden ayırt edemiyordu. Fakat onları tanıyordu. Her isim kalbine kazınmıştı. *Sekiz iyi adam, diye düşündü ve bir... Pekâlâ, göreceğiz.*

Son korucu da ağaçların arasında kaybolduğunda, Jon, Efkârlı Edd’le birlikte vinç kafesine bindi. Kafes ağır ağır aşağı inerken, birkaç dağınık kar tanesi rüzgârda dans ederek yere düşüyordu. Bir tanesi, parmaklıkların hemen gerisinde süzülerek kafesi takip etti, sonra rüzgâra yakalandı ve tekrar yukarı savruldu. Jon isteseydi, elini parmaklıkların arasında uzatıp kar tanesini yakalayabilirdi.

“Dün gece korkunç bir rüya gördüm,” diye itiraf etti Efkârlı Edd. “Sen benim kâhyamdın, yemeklerimi getiriyor ve dağınıklığımı topluyordun. Ben lord kumandandım, bir an bile huzur bulamıyordum.”

Jon gülümsemedi. “Senin kâbusun, benim hayatım.”

Cotter Pyke’ın kadırgaları, kuzeyin ağaçlıklı kıyılarında ve Sur’un doğusunda sayıları her geçen gün artan özgür insanlar olduğunu rapor etmişti. Kamplar, inşa aşamasında olan sallar ve hatta birilerinin tamir etmeye başladığı kırık bir göke gövdesi görülmüştü. Yabanıllar göze çarptıkları anda ağaçların arasında kayboluyorlardı ama Pyke’ın gemileri geçip gittiğinde tekrar ortaya çıktıklarına şüphe yoktu. Sör Denys Mallister, Gorge Boğazı’nın kuzeyinde hâlâ gece ateşleri görüyordu. İki kumandan da daha fazla adam istiyordu.

Peki, daha fazla adamı nereden bulacağım? Jon, her iki kumandana, Köstebek Kasabası’nm yabanıllarından onar kişi göndermişti: Yeşil oğlanlar, yaşlı adamlar, yaralılar ve sakatlar. Fakat adamların hepsi şu ya da bu işi yapabilecek durumdaydı. Memnuniyetten çok uzak olan Pyke ve Mallister cevap olarak şikâyet mektupları göndermişlerdi. “Adam istediğimde, aklımda Gece Nöbetçileri’nin adamları vardı. Sadakatlerinden şüphe etmek için asla sebep bulamayacağım eğitimli ve disiplinli adamlar,” yazmıştı Sör Denys. Cotter Pyke daha sertti. Üstat Harmune, Cotter Pyke’ın ağzından, “Bu adamları, diğer yabanılları uyarmak için Sur’dan aşağı sallandırabilirim ama başka bir işe yarayacaklarını sanmıyorum,” yazmıştı. “Bunlar gibilerine lazımlığımı

temizletmek için bile güvenmem. Üstelik *on adam yeterli değil.”*

Uzun zincirin ucunda sallanan vinç kafesi çatırdayıp gıcırdayarak aşağı doğru hareket etti ve Sur’un dibinden otuz santim yukarıda sarsılarak durdu. Efkârlı Edd kafesin kapısını açıp yere atladı. Yağan son kardan kalan buz tabakası, Edd’in çizmelerinin altında kırıldı. Jon, Edd’i takip etti.

Silahhanenin dışındaki avluda, Demir Emmett hâlâ acemi delikanlıları çalıştırıyordu. Çeliğe çarpan çeliğin şarkısı Jon’un içinde bir açlık uyandırdı. Jon, Kışyarı’nda, Sör Rodrik Cassel’in gözetimi altında Robb’la birlikte kılıç oyunu oynadığı daha sıcak ve daha basit çocukluk günlerini hatırladı. Sör Rodrik de ölmüştü; Kışyarı’nı geri almaya çalışırken Dönek Theon ve demiradamlar tarafından katledilmişti. Stark Hanedanı’nm muazzam hisarı Kışyarı, şimdi kararmış bir harabeydi. *Bütün hatıralarım zehirlendi.*

Demir Emmett, Jon’u gördüğünde elini kaldırdı ve dövüş durdu. “Lord Kumandan. Size nasıl hizmet edebilirim?”

“En iyi üç adamınla.”

Emmett sırıttı. “Arron. Emrick. Jace.”

Beygir ve Zıpzıp Robin, lord kumandan için dolgulu tunik, örgü zırhlı yelek, baldır zırhı, boyunluk ve miğfer getirdiler. Lordun sol kolu için demir kasnaklı bir kalkan ve sağ eli için köreltilmiş bir uzunkılıç. Kılıç, şafak ışığında gümüşi gri parlıyordu, hemen hemen yeniydi. *Donal’ın dökümhanesinden çıkan son kılıçlardan biri. Donal’ın bıçağı keskinleştirecek kadar uzun yaşamaması ne acı.* Kılıç, Uzunpençe’den daha kısaydı ama sıradan çelikten yapıldığı için daha ağırdı. Jon’un darbeleri normalden daha yavaş olacaktı. “İşe yarar,” dedi Jon. Rakiplerine döndü. “Gelin.”

“Önce hangimizi istersiniz?” diye sordu Arron.

“Hepinizi. Aynı anda.”

“Bire karşı üç mü?” Jace inanamamıştı. “Bu adil olmaz.” Conwy’nin son topladığı adamlardan biriydi, Güzel Ada’dan bir ayakkabı tamircisinin oğluydu. Belki de şaşkınlığı bundandı.

“Doğru. Buraya gel.”

Arron geldiğinde, Jon’un kılıcı çocuğun başının yan tarafına indi, çocuğun ayakları yerden kesildi. Göz açıp kapayıncaya kadar delikanlının göğsünde bir çizme, boğazındaysa bir kılıç ucu vardı. “Savaş asla adil değildir,” dedi Jon. “Şimdi ikiye karşı bir. Ve sen öldün.”

Kumların çıtırtısını duyduğunda ikizlerin geldiğini anladı. *Bu ikisi korucu olabilir.* Döndü, kalkanının kenarıyla Arron’ın darbesini engelledi ve kendi kılıcıyla Emrick’in kılıcını karşıladı. “Bunlar mızrak değil,” diye bağırdı.

“Yaklaşın.” İkizlere bu işin nasıl yapıldığını göstermek için atağa geçti. Önce Emrick. Silahını çocuğun başına ve omuzlarına savurdu, sağ ve sol ve tekrar sağ. Emrick kalkanını yukarı kaldırdı ve acemice bir karşı atak denedi. Jon, kendi kalkanını Emrick’in kalkanına vurdu, çocuğun alt bacağına bir darbe indirerek onu yere devirdi... ama yeterince çabuk değildi çünkü Arron, Jon’un tepesindeydi; Jon’un kalçasının arkasına, onu tek dizinin üstüne düşüren bir darbe indirmişti. *Bu morluk bırakacak.* Jon bir sonraki darbeyi kalkanıyla yakaladı, sonra ayağa kalktı ve Arron’ı avlunun diğer ucuna sürdü. Kılıçlar bir, iki, üç kez öpüşürken, *bu çocuk hızlı,* diye düşündü lord kumandan, *ama kuvvetlenmesi gerek.* Arron’ın gözlerindeki rahatlamayı gördüğünde, arkasında Emrick’in olduğunu anladı. Döndü ve Emrick’in omuzlarının arkasına, delikanlıyı kardeşinin üstüne yıkan bir darbe indirdi. O sırada Jace ayağa kalktı, Jon çocuğu tekrar yere devirdi. “Ölü adamların ayağa kalkmasından nefret ediyorum. Yaratıklarla karşılaştığın gün sen de aynı şekilde hissedeceksin.” Geri çekildi, kılıcını indirdi.

“Büyük karga küçük kargaları gagalayabilir,” dedi arkadan gelen bir ses, “ama bir erkekle dövüşmeye cesaret edebilir mi?”

Çıngıraklı bir duvara yaslanmıştı. Adamın çökük yanakları, sert kirli sakallarla kaplıydı ve küçük sarı gözlerinin önünde ince kahverengi saçlar uçuşuyordu.

“Kendine iltifat ediyorsun,” dedi Jon.

“Evet, ama seni dümdüz ederim.”

“Stannis yanlış adamı yaktı.”

“Hayır.” Yabanıl, bir ağız dolusu kahverengi ve kırık dişin arasından Jon’a sırıttı. “Bütün dünyanın görmesi için, yakmak zorunda olduğu adamı yaktı. Herkes yapmak zorunda olduğu şeyi yapar Kar. Krallar bile.”

“Emmett, onun için bir zırh bul. Çeliğin içinde olmasını istiyorum, eski kemiklerin içinde değil.”

Zırh ve kalkan kuşandığında, Kemik Lordu biraz daha dik duruyormuş gibi göründü. Daha uzun da görünüyordu. Omuzları Jon’un düşündüğünden daha kaim ve daha güçlü gibiydi. *Güçlü olan zırh, adam değil,* dedi Jon kendine. *Baştan ayağa Donal Noye’un çeliğine büründüğünde Sam bile zorlu görünebilir.* Yabanıl, Beygir’in uzattığı kalkanı almadı. Kalkan yerine çift elle kullanılan bir kılıç istedi. Kılıcı havada savururken, “İşte bu tatlı bir ses,” dedi. ‘Yaklaş Kar. Tüylerini uçurmaya niyetliyim.”

Jon hızla adama doğru atıldı.

Çıngıraklı geri çekildi ve Jon’un atağını çift elli bir darbeyle karşıladı. Jon

kalkanını kaldırmamış olsaydı, Çıngıraklı'nın kılıcı Jon'un göğüs zırhını çökertip kaburgalarının yarısını kırabilirdi. Darbenin kuvveti lord kumandanın bir an için yalpalamasına sebep oldu ve koluna keskin bir şok dalgası gönderdi. *Tahmin ettiğimden daha sert vuruyor.* Adamın çabukluğu bir başka nahoş sürprizdi. Darbeye darbeyle karşılık vererek birbirlerinin etrafında döndüler. Kemik Lordu elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Çift elli büyük kılıç, Jon'un uzunkılıcından daha hantal olmalıydı ama yabanıl, silahı kör edici bir hızla savuruyordu.

Demir Emmett'in acemileri başlangıçta lord kumandanları için tezahürat yapıyorlardı fakat Çıngıraklı'nın pervasız ataklarının hızı karşısında sessizliğe gömüldüler. Bir darbeyi daha durdururken, *bunu uzun zaman sürdüremez,* diye düşündü Jon. Çarpmanın etkisiyle inledi. Büyük kılıç, köreltilmiş olmasına rağmen, çam ağacından yapılmış kalkanı çatlatmış ve demir kasnağı bükmüştü. *Birazdan yorulacak.* Jon, yabanılın yüzüne saldırdı ve Çıngıraklı kafasını geri çekti. Jon, yabanılın baldırına vurmaya çalıştı ama Çıngıraklı zıpladı ve ustaca kurtuldu. Büyük kılıç Jon'un omzuna indi; omuz zırhını çınlatıp zırhın altındaki kolu uyuşturacak kadar sert bir darbeydi. Jon geriledi. Kemik Lordu neşeyle gülerek Jon'un peşinden gitti. *Kalkanı yok,* diye hatırlattı Jon kendine *ve şu devasa kılıç, ataklara cevap vermek için fazlasıyla hantal. Onun her darbesine karşılık iki darbe indirmem gerekir.*

Fakat her nasılsa indiremiyordu ve indirebildiği darbeler etkisiz kalıyordu. Yabanıl sürekli geri çekiliyor ya da sağa sola doğru hareket ediyordu, bu yüzden Jon'un uzunkılıcı adamın omzunu ya da kolunu sıyırıp geçiyordu. Çok geçmeden, Jon kendini daha sık geri çekilirken, rakibinin ezici darbelerinden kurtulmaya çalışırken ve bu denemelerin yarısını başarısızlıkla tamamlarken buldu. Kalkanı kıymıklara ayrılmıştı. Jon kalkanını kolundan çıkarıp attı. Alnından süzülen ter damlaları, miğferinin altındaki gözlerini yakıyordu. Çok güçlü ve çok hızlı, diye düşündü Jon. *O büyük kılıç sayesinde benden daha ağır ve menzili benimkinden daha geniş.* Jon, Uzunpençe'yi kullanıyor olsaydı daha farklı bir dövüş gerçekleşirdi ama...

Çıngıraklı yeni bir darbe indirmek için kılıcını kaldırıp gerildiğinde Jon bir fırsat yakaladı. Kendini ileri doğru fırlatarak rakibinin bedenine çarptı. İki adam birlikte yere düştüler, bacakları birbirine dolandı. Çelik, çeliğe vurdu. Sert zeminde yuvarlanırken iki adam da kılıçlarını kaybettiler. Yabanıl, Jon'un bacaklarının arasına dizini geçirdi. Jon, çelik eldivenli eliyle bir yumruk savurdu. Çıngıraklı bir şekilde üste çıktı, ellerinde Jon'un kafası vardı, kafayı yere vurdu, miğferin göz penceresini açtı. "Eğer bir hançerim olsaydı, şimdiye

kadar tek gözünü kaybetmiştin," diye hırladı. Beygir ve Emmett, yabanılı lord kumandanın göğsünden zorla kaldırdılar. "Beni *bırakın,* sizi kahrolası kargalar," diye kükredi Kemik Lordu.

Jon güçlükle tek dizinin üstünde doğruldu. Kafası çınlıyordu ve ağzı kan doluydu. Kanı tükürdü. "İyi dövüştü," dedi.

"Kendine iltifat ediyorsun karga. Tek damla ter dökmedim."

"Bir dahaki sefer dökeceksin," dedi Jon. Efkârlı Edd, lord kumandanın ayağa kalkmasına ve miğferini çıkarmasına yardım etti. Miğferin üstünde, Jon onu takmadan evvel var olmayan sayısız çentik vardı. "Adamı bırakın," dedi Jon, miğferi Zıpzıp Robin'e attı.

"Lordum," dedi Demir Emmett, "sizi ölümle tehdit etti, hepimiz duyduk. Eğer bir hançeri olsaydı…"

"Bir hançeri var. Kemerinde." Sör Rodrik bir defasında, *sizden daha hızlı ve daha güçlü bir adam her zaman vardır,* demişti Jon ve Robb'a. *O, muharebe meydanında karşılaşmadan önce talim avlusunda karşılaşmak isteyeceğiniz adamdır.*

"Lord Kar?" dedi yumuşak bir ses.

Jon döndü, elinde bir parşömenle kırık kemeraltında duran Clydas'ı gördü. "Stannis'ten mi?" Jon uzun zamandır kraldan haber almayı umuyordu. Gece Nöbetçileri taraf tutmazdı, bunu biliyordu, hangi kralın zafere ulaştığı onu ilgilendirmemeliydi ama her nasılsa ilgilendiriyordu. "Derinorman mı?"

"Hayır lordum." Clydas parşömeni uzattı. Mektup sıkıca dürülmüş ve bir parça sert, pembe mumla mühürlenmişti. *Sadece Dehşet Kalesi pembe mühür mumu kullanır.* Jon, zırh eldivenini çıkardı, mektubu aldı, mührü kırdı. İmzayı gördüğünde, Çıngıraklı'dan yediği dayağı unuttu.

Sivri uçlu ve büyük harflerle, *Ramsay Bolton, Hornwood Lordu,* diyordu imza. Jon başparmağının ucuyla dokunduğunda kahverengi mürekkep pul pul dağıldı. Bolton'ın imzasının altına Lord Dustin'in, Leydi Cerwyn'in ve dört Ryswell'in kendi işaretleri ve mühürleri eklenmişti. Daha kaba bir el, Umber Hanedanının devini çizmişti. "Mektupta neler yazdığını öğrenebilir miyiz lordum?" diye sordu Demir Emmett.

Jon, yazılanları Emmett'e söylememek için bir sebep göremedi. "Moat Cailin alınmış. Demiradamların yüzülmüş cesetleri Kral Yolu'ndaki direklere çivilenmiş. Roose Bolton bütün dürüst lordları Höyükler'e çağırıyor, Demir Taht'a olan sadakatlerini beyan etmek ve oğlunun evliliğini kutlamak..." Jon'un kalbi bir an için durdu. *Hayır, bu mümkün değil. O, babamla birlikte Kral Topraklarında öldü.*

“Lord Kar?” Clydas, sönük pembe gözleriyle dikkatlice Jon’a baktı. “Siz... iyi misiniz? Kötü görünüyorsunuz.”

“Arya Stark’la evlenecek. Küçük kız kardeşimle.” Jon o anda Arya’yı görür gibi oldu; kirli yüzü ve dağınık saçlarıyla uzun yüzlü, ince bacaklı, yumru dizli, sivri dirsekli Arya. Onun yüzünü yıkayacaklar ve saçlarını tarayacaklardı, Jon bundan emindi ama Arya’yı ne bir gelinliğin içinde ne de Ramsay Bolton’ın yatağında hayal edebiliyordu. *Ne kadar korkarsa korksun bunu belli etmeyecek. Eğer adam ona dokunmayı denerse, Arya onunla dövüşecek.*

“Kız kardeşiniz,” dedi Demir Emmett, “kaç yaşında?”

Şimdi on bir yaşında olmalı, diye düşündü Jon. *Hâlâ çocuk.* “Benim kız kardeşim yok. Sadece erkek kardeşlerim var. Sadece siz varsınız.” Leydi Catelyn bu sözleri işitmekten büyük mutluluk duyardı, Jon bunu biliyordu. Bilmek, bu sözleri söylemeyi kolaylaştırmıyordu. Jon’un parmakları parşömenin etrafında kapandı. *Keşke Ramsay Bolton’ın boğazını sıkmak da bu kadar kolay olsaydı.* Clydas boğazını temizledi. “Bir cevap verecek misiniz?”

Jon başını iki yana salladı ve avludan uzaklaştı.

Gece çöktüğünde, Çıngıraklı’nın Jon’a verdiği ezikler morardı. “Kaybolmadan önce sararacaklar,” dedi Jon, Mormont’un kuzgununa. “Kemik Lordu kadar soluk benizli görüneceğim.” *“Kemik,”* diye onayladı kuş. *“Kemik, kemik.”*

Jon, dışarıdan gelen belli belirsiz mırıltıları duyabiliyordu ama sesler, kelimeleri ayırt edemeyeceği kadar zayıftı. *Bin fersah uzaktaymış gibi duyuluyor.* Dışarıdakiler, gece ateşinin etrafındaki Leydi Melisandre ve takipçileriydi. Kırmızı kadın her akşam karanlık çökerken takipçilerinin akşam duasına liderlik ediyor, kırmızı tanrıya onları karanlıktan koruması için yalvarıyordu. Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu. Kırmızı kadının sürüsü, Stannis’in ve kraliçenin adamlarının çoğunun gidişiyle epey azalmıştı; Köstebek Kasabası’nın yabanıllarından elli kişi, kralın geride bıraktığı bir avuç muhafız ve kırmızı tanrıyı benimsemiş olan bir düzine kadar kara kardeş.

Jon, kendini altmış yaşındaki bir adam kadar tutuk hissetti. *Karanlık rüyalar,* diye düşündü *ve suçluluk duygusu.* Düşünceleri Arya’ya gidip durdu. *Ona yardım etmemin bir yolu yok. Yeminimin sözlerini söylediğimde bütün nesebimden vazgeçtim. Eğer adamlarımdan biri bana kız kardeşinin tehlikede olduğunu söyleseydi, ona, bu konunun onu ilgilendirmediğini söylerdim.* Bir adam sözleri söylediğinde, kanı artık siyah olurdu. *Bir piçin kalbi kadar siyah.* Jon bir zamanlar, Mikken’e Arya için bir eşkıya kılıcı yaptırmıştı, kızın eline sığacak kadar küçük bir kılıçtı. İğne. Arya’nın hâlâ o kılıca sahip olup

olmadığını merak etti. *Düşmanına sivri ucu sapla,* derdi kardeşine, ama kardeşi Piç'i delmeye kalkışırsa, bu onun hayatına mal olabilirdi.

"Kar," diye mırıldandı Mormont'un kuzgunu. *"Kar, kar."*

Birdenbire, Jon buna bir an daha katlanamayacağını hissetti.

Odanın kapısının dışında, iliğe ulaşmak için bir öküz kemiğini çiğneyen Hayalet'i buldu. "Ne zaman geri döndün?" Ulu kurt ayağa kalktı, kemiği terk ederek Jon'un arkasında yürümeye başladı.

Mully ve Fıçı, mızraklarına dayanmış hâlde kapıların iç tarafında duruyorlardı. Mully, karmakarışık turuncu sakallarının arasından, "Dışarıda zalim bir soğuk var lordum," diye uyardı Jon'u. "Orada uzun mu kalacaksınız?"

"Hayır. Sadece hava almaya ihtiyacım var." Jon geceye çıktı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve Sur boyunca sert bir rüzgâr esiyordu. Ay bile soğuk görünüyordu; bütün yüzü diken dikendi. Sonra, ilk bora Jon'u yakaladı, yün ve deri katlarını geçerek Jon'un dişlerini çatırdattı. Jon avlunun karşısına, boranın dişlerinin içine doğru yürüdü. Pelerini omuzlarında gürültüyle çırpındı. Hayalet, Jon'un arkasından geliyordu. *Nereye gidiyorum? Ne yapıyorum?* Kara Kale sessiz ve durgundu, salonları ve kuleleri karanlıktı. *Makamım,* diye düşündü Jon Kar. *Benim salonum, benim evim, benim hâkimiyetim. Bir harabe.*

Ulu kurt, Sur'un gölgesinde Jon'un parmaklarına sürtündü. Bir an için, gece binlerce kokuyla hayat buldu ve Jon Kar eski bir kar tabakasının kırıldığını duydu. Arkasında biri vardı, Jon aniden fark etti. Bir yaz günü kadar sıcak biri.

Arkasına döndüğünde Ygritte'i gördü.

Kız, Lord Kumandan Kulesi'nin kararmış taşlarının altında duruyordu, karanlıkla ve hatıralarla örtünmüştü. Ateşle öpülmüş kızıl saçlarında ay ışığı vardı. Jon'un yüreği ağzına geldi. "Ygritte," dedi Jon.

"Lord Kar." Ses, Melisandre'ye aitti.

Jon şaşkınlıkla irkildi. "Leydi Melisandre." Geri çekildi. "Sizi biriyle karıştırdım." *Geceleri bütün elbiseler gridir.* Ama kadının elbisesi aniden kırmızıya döndü. Jon, bu kadını nasıl Ygritte sandığını anlamıyordu. Melisandre daha uzundu, daha zayıftı, daha yaşlıydı ama ay ışığı kadının yüzünden yılları söküp almıştı. Kırmızı kadının burun deliklerinden sis yükseliyordu ve solgun elleri geceye karşı çıplaktı. "Parmaklarınız donacak" dedi Jon.

"Eğer R'hllor'un isteği buysa. Gecenin güçleri, kalbi tanrının kutsal ateşiyle yıkanmışlara dokunamaz."

"Kalbiniz beni ilgilendirmiyor. Sadece elleriniz."

"Önemli olan yegâne şey kalptir. Umutsuzluğa kapılma Lord Kar. Umutsuzluk, adı anılmaması gereken düşmanın silahıdır. Kız kardeşini

kaybetmedin.”

“Benim kız kardeşim yok.” Kelimeler bıçaktı. *Kalbimle ilgili ne biliyorsun rahibe*? *Kardeşimle ilgili ne biliyorsun*?

Melisandre eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Sahip olmadığın şu küçük kız kardeşin ismi ne?”

“Arya.” Jon’un sesi pürüzlüydü. “Aslında üvey kardeşim...” “...çünkü sen piç olarak doğdun. Bunu unutmadım. Kardeşini ateşlerimde gördüm, onun için ayarladıkları evlilikten kaçıyordu. Buraya, sana geliyordu. Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan, grilere bürünmüş bir kız. Bunu gün gibi açık gördüm. Henüz olmadı ama olacak.” Melisandre, Hayalet’e baktı. “Kurduna... dokunabilir miyim?”

Bu fikir Jon’u huzursuz etti. “Dokunmasanız daha iyi olur.” “Bana zarar vermeyecek. Adı Hayalet, değil mi?”

“Evet ama...”

“Hayalet.” Melisandre, kelimeyi bir şarkıya dönüştürmüştü. Ulu kurt, kadına doğru yürüdü. İhtiyatlı bir şekilde havayı koklayarak kadının etrafında döndü. Kadın elini uzattığında, ulu kurt eli de kokladı, sonra burnunu kadının parmaklarına sürttü. Jon beyaz bir nefes salıverdi. “Her zaman bu kadar...”

“...sıcak değil midir? Isı ısıyı çeker Jon Kar.” Kadının gözleri, karanlıkta parlayan iki kırmızı yıldızdı. Boğazındaki yakut, diğer iki gözden daha parlak ışıldayan üçüncü bir gözdü. Jon, Hayalet’in gözlerinin, doğru ışıkta aynı şekilde kırmızı yandığını görmüştü. *“Hayalet,”* diye seslendi. “Bana gel.”

Ulu kurt, Jon’a bir yabancıymış gibi baktı.

Jon inanmazlıkla kaşlarını çattı. “Bu... tuhaf.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Melisandre dizlerinin üstüne çöktü ve Hayalet’in kulağının arkasını kaşıdı. “Sur tuhaf bir yer ama eğer kullanmayı bilirsen burada güç var. Senin içinde ve bu hayvanın içinde güç var. O güce karşı koyuyorsun ama hata ediyorsun. O gücü kabul et. Onu kullan.”

Ben kurt değilim, diye düşündü Jon. “Peki, bunu nasıl yapacağım?”

“Sana gösterebilirim.” Melisandre, ince kolunu Hayaletin üstüne koydu ve ulu kurt kadının yüzünü yaladı. “Bilge Işık Tanrısı bizi dişi ve erkek olarak yarattı, daha büyük bir bütünün iki parçası. Birleşmemizde bir güç var. Hayat yaratma gücü. Işık yaratma gücü. Gölge yaratma gücü.”

“Gölge.” Bu kelime, Jon söylediğinde daha karanlık duyuldu. “Yeryüzünde yürüyen her insan dünyaya bir gölge düşürür. Bazıları zayıf ve güçsüzdür, diğerleri uzun ve karanlık. Arkana bakmalısın Lord Kar. Ay seni öptü ve buzun üstüne altı metrelik gölgeni dağladı,”

Jon omzunun üstünden arkasına baktı. Gölge, tıpkı kadının söylediği gibi oradaydı, ay ışığıyla Sur'un üstüne dağlanmıştı. Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan, grilere bürünmüş bir kız, diye düşündü Jon. *Buraya, sana geliyor.* Kırmızı rahibeye döndü. Kadının sıcaklığını hissedebiliyordu. *Onun gücü var.* Düşünce davetsizce geldi, Jon'u demir dişlerle yakaladı, ama Jon bu kadına borçlu olmak istemiyordu, kardeşi için bile. "Dalla bir zamanlar bana bir şey söylemişti. Val'in ablası, Mance Rayder'ın karısı. Büyünün kabzasız bir kılıç olduğunu söylemişti. Onu güvenli bir şekilde tutmanın yolu yoktur."

"Akıllı bir kadınmış." Melisandre ayağa kalktı, kırmızı elbisesi rüzgârla uçuşuyordu. "Lâkin kabzasız bir kılıç hâlâ kılıçtır ve bir kılıç, etrafın düşmanlarla çevriliyken sahip olman gereken şeydir.

Şimdi beni dinle Jon Kar. Dokuz karga, senin düşmanlarım bulmak için beyaz ormana uçtu. Üçü ölü. Henüz ölmediler. Ölüm onları bekliyor. Onlar ölümle buluşmak için at sürüyor. Onları karanlıktaki gözlerin olmaları için gönderdin lâkin döndüklerinde gözsüz olacaklar. Ateşlerimde onların ölü ve solgun yüzlerini gördüm. Kan ağlayan boş göz çukurları gördüm." Kırmızı saçlarını geri attı, gözleri kıpkırmızı parladı. "Bana inanmıyorsun. İnanacaksın. Bu inancın bedeli üç can olacak. Bilgelik için ödenen küçük bir bedel, denebilir... ama senin ödemek zorunda olduğun bir bedel değil. Ölülerinin kör ve tahrip edilmiş yüzlerine baktığında bunu hatırla ve o gün geldiğinde elimi tut." Kadının solgun teninden sisler yükseldi ve bir an parmaklarında büyülü ateşler dans ediyormuş gibi göründü. "Elimi tut," dedi kadın tekrar "ve kız kardeşini kurtarmama izin ver."

DAVOS

Kurt İni’nin loşluğuna rağmen, Davos Seaworth bu sabah bir şeylerin ters olduğunu hissedebiliyordu.

Duyduğu sesler yüzünden uyandı ve hücresinin kapısına doğru süründü fakat ahşap kalındı, Davos kelimeleri anlayamadı. Şafak gelmişti ama Garth’ın her sabah getirdiği yulaf lapası gelmemişti. Bu durum Davos’u tedirgin etti. Kurt İni’nde bütün sabahlar aynıydı ve herhangi bir değişiklik genellikle kötüye işaretti. *Bugün, öleceğim gün olabilir. Gartlı şu anda bile bir bileği taşıyla Leydi Lu’yu keskinleştiriyor olabilir.*

Soğan şövalyesi, Lord Manderly’nin son sözlerini unutmamıştı. *Bu yaratığı Kurt İni’ne götür, kafasını ve ellerini kes*, diye emretmişti şişman lord. Şu kaçakçının başını, yalancı ağzına bir soğan tıkıştırılmış hâlde bir kazığın ucunda görmeden evvel tek lokma bile yiyemem. Davos her gece kafasında bu sözlerle uykuya dalıyor ve her sabah bu sözlerle uyanıyordu. Eğer unutacak olursa, Garth memnuniyetle hatırlatıyordu. Garth’ın Davos’a verdiği isim, ölü adamdı. Garth sabahları geldiğinde, “Ölü adam için yulaf lapası,” diyordu her seferinde. Geceleri ise, “Mumu söndür ölü adam.”

Bir seferinde, ölü adamla tanışmaları için leydilerini getirmişti Garth. Siyah demir çubuğu okşayarak, “Fahişe pek fahişeye benzemez,” demişti, “ama onu kıpkırmızı olana kadar ısıtıp kamışına değdirdiğimde annen için ağlayacaksın. Ve bu da Leydi Lu. Lord Wyman haber gönderdiğinde, senin başını ve ellerini Leydi Lu alacak.” Davos, Leydi Lu’dan daha büyük ya da daha keskin bir balta görmemişti. Diğer gardiyan, Garth’ın, günlerini baltayı bileyerek geçirdiğini söylemişti. *Merhamet için yalvarmayacağım*, diye karar vermişti Davos. Bir şövalye olarak ölecekti; başını ellerinden önce kesmelerini isteyecekti sadece. Garth bile bu isteği geri çevirecek kadar merhametsiz olamazdı.

Kapının dışından gelen sesler zayıf ve boğuktu. Davos ayağa kalkıp hücrenin içinde yürümeye başladı. Hücresi geniş ve tuhaf bir şekilde rahattı. Davos, bu mekânın, bir zamanlar önemsiz bir lordun yatak odası olduğundan şüpheleniyordu. Hücre, Davos’un *Kara Hayat'taki* kaptan kamarasından üç kat

büyüktü ve Salladhor Saan'ın *Valyrian'*daki kamarasından bile genişti. Hücrenin tek penceresi yıllar önce kiremitlerle kapatılmıştı. Duvarlardan birinde, içine bir kazan sığacak büyüklükte bir şömine vardı ve bir köşeye gerçek bir tuvalet odası inşa edilmişti. Zemin, kıymıklarla dolu döşeme tahtalarından yapılmıştı. Davos'un samanla dolu uyku şiltesi küf kokuyordu ama bu çeşit rahatsızlıklar, soğan şövalyesinin beklediklerileriyle kıyaslandığında çok önemsizdi.

Yemekler de hoş bir şekilde şaşırtıcıydı. Gardiyanlar, olağan zindan yiyecekleri olan bayat ekmek ve bozuk et yerine taze balık, fırından yeni çıkmış sıcak ekmek, baharatlı koyun eti, turplar, havuçlar ve hatta yengeçler getiriyorlardı. Garth bu durumdan memnun değildi. "Ölüler, canlılardan daha iyi beslenmemeli," diye şikâyet etmişti birkaç kez. Davos, geceleri ısınmak için kürklere, ateşini beslemek için oduna, temiz kıyafetlere ve iç yağından yapılmış büyük bir muma sahipti. Kâğıt, kalem ve mürekkep istediğinde, Therry ertesi gün hepsini getirmişti. Davos okumayı sürdürmek için bir kitap istediğinde, Therry, *Yedi Köşeli Yıldız*[1] la çıkagelmişti.

Bununla birlikte, Davos'un hücresi bütün rahatlığına rağmen bir hücreydi. Duvarlar taş ve öyle kalındı ki Davos dış dünyanın seslerini duyamıyordu. Gardiyanlar tarafından sürekli kilitli tutulan kapı meşe ve demirden yapılmıştı. Tavandan kelepçeli dört zincir sarkıyordu; Lord Manderly'nin, Davos'u zincire vurmaya ve onu Fahişe'nin ellerine teslim etmeye karar vereceği günü bekliyorlardı. *Bugün, o gün olabilir. Garth bu sefer kapımı yulaf lapası getirmek için açmayabilir.*

Davos'un midesi gurulduyordu. Bu, sabahın geçip gittiğinin işaretiydi ve hâlâ yemek getirilmemişti. İşin en kötü kısmı ölmek değil; ne zaman ve nasıl öleceğini bilmemek. Davos kaçakçılık günlerinde birkaç hapishanenin ve zindanın içini görmüştü ama oraları diğer tutsaklarla paylaşmıştı; yani konuşacak, korkularını ve umutlarını paylaşacak birileri her zaman vardı. Burada kimse yoktu. Gardiyanlar dışında, Davos Seaworth, Kurt İni'nde yalnızdı.

Kalenin mahzenlerinde gerçek zindanlar olduğunu biliyordu; yeraltı hücreleri, işkence odaları, devasa farelerin karanlıkta cirit attığı büyük ve rutubetli çukurlar. Gardiyanlar bütün bu yerlerin boş olduğunu söylemişlerdi. "Burada sadece biz varız Soğan," demişti Sör Bartimus. O baş gardiyandı, kadavrayı anımsatan tek bacaklı bir şövalyeydi, yüzü yaralıydı ve tek gözü kördü. Sör Bartimus sarhoş olduğunda (ki Sör Bartimus hemen her gün sarhoştu) Üç Dişli Mızrak Savaşı'nda Lord Wyman'in hayatını nasıl kurtardığını anlatıp böbürlenmekten hoşlanıyordu. Kurt İni, tek bacaklı şövalyenin ödülüydü.

"Biz"in geri kalanı, Davos'un hiç görmediği bir aşçıdan, zemin

koğuşlarındaki altı muhafızdan, bir çift çamaşırcı kadından ve Davos'tan sorumlu iki zindancıdan ibaretti. Therry genç olandı, çamaşırcı kadınlardan birinin oğluydu, on dört yaşında bir delikanlıydı. Yaşlı olan Garth'tı; iri, kel ve suskundu, her gün aynı deri yeleği giyiyordu ve yüzünde her zaman öfkeli bir ifade vardı.

Kaçakçı olarak geçirdiği günler Davos Seaworth'e kötü adamları sezme yeteneği vermişti ve Garth kötü bir adamdı. Soğan şövalyesi, Garht'ın yanında dilini tutmaya özen gösteriyordu. Therry ve Sör Bartimus'la daha fazla konuşuyordu. Onlara getirdikleri yemekler için teşekkür ediyordu, onları umutlarım ve geçmişlerini anlatmaları için cesaretlendiriyordu, adamların sorularına nezaketle cevap veriyordu ve kendi sorularını sorarken ısrarcı davranmıyordu. Küçük taleplerde bulunuyordu; bir çanak su ve bir parça sabun, bir kitap, birkaç mum daha. Bu isteklerin çoğu yerine getiriliyordu ve Davos gerektiği gibi müteşekkir oluyordu.

Zindancılar Lord Manderly'den, Kral Stannis'ten ya da Freyler'den bahsetmiyorlardı ama diğer şeyler hakkında konuşuyorlardı. Therry, yeterince büyüdüğünde savaşa gitmek, mücadelelerde dövüşmek ve bir şövalye olmak istiyordu. Annesiyle ilgili sızlanmaktan da hoşlanıyordu. Kadının iki muhafızla yattığını itiraf etmişti. Adamlar farklı nöbettelerdi ve birbirlerinden habersizlerdi ama bir gün, biri ya da öteki bu durumu çözecekti ve kan dökülecekti. Therry bazı geceler hücreye şarap bile getiriyordu, birlikte içki içerlerken Davos'a kaçakçıların hayatı hakkında sorular soruyordu.

Sör Bartimus dışarıdaki hayatla ilgilenmiyordu; aslında, bacağını sürücüsüz bir ata ve bir üstadın testeresine kurban verdiği günden beri olan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu ama Kurt İni'ni seviyordu ve İn'in kanlı tarihini anlatmaktan daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Kurt İni, Beyaz Liman'dan çok daha yaşlıydı. Beyaz Bıçak'ın ağzını denizden gelen akıncılara karşı korumak üzere Kral Jon Stark tarafından inşa ettirilmişti. Kuzey Kralı'nın birçok oğlu, birçok amcası ve birçok kuzeni, Kurt İni'ni makam olarak kullanmıştı. Bazıları kaleyi kendi oğullarına ve torunlarına bırakmıştı, böylece Stark Hanedanı'nın yan dalları filizlenmişti. Boz Starklar, kaleyi beş asır boyunca ellerinde tutarak bu dalların en uzun ömürlüsü olmuşlardı ama Dehşet Kalesi tarafından Kışyarı Starklar'ına karşı başlatılan ayaklanmaya katılmış ve kendi sonlarını getirmişlerdi.

Boz Starklar'ın düşüşünden sonra kale defalarca el değiştirmişti. Flint Hanedanı kaleye bir asır boyunca sahip olmuştu, Locke Hanedanı da hemen hemen iki. Slatelar, Longlar ve Ashwoodlar nehri güvende tutmak için Kışyarı'nın desteğiyle kalenin yönetimini almışlardı. Bir keresinde, Uç Kız

Kardeş'ten gelen yağmacılar kaleyi ele geçirmiş ve burayı kuzeydeki üsleri hâline getirmişlerdi. Kale, Kışyarı ile Vadi arasında gerçekleşen savaşlar sırasında Yaşlı Şahin lakaplı Osgood Arryn tarafından kuşatılmış ve Osgood'un Kuş Pençesi ismiyle anılan oğlu tarafından yakılmıştı. Kral Edrick Stark kendi diyarını koruyamayacak kadar zayıf düştüğünde, Basamak Taşı'ndan gelen köle tacirleri Kurt İni'ni ele geçirmişlerdi. Köle tacirleri, tutsaklarını denizin karşı tarafına göndermeden önce onları kızgın demirlerle dağlamışlardı ve bu siyah taş duvarlar bütün bunlara şahitlik etmişti.

"Sonra uzun ve zalim bir kış çöktü," demişti Sör Bartimus. "Beyaz Bıçak dondu, körfez bile buz tutuyordu. Kuzey rüzgârları uluyarak geldi ve köle tacirlerini kalenin içine hapsetti. Tacirler ateşlerin başında toplanıp ısınırken, yeni kral onların tepesine bindi. O, *Brandon* Stark'tı. İnsanlar ona Buz Gözler derdi, Edric Karsakal'ın büyük büyük torunuydu. Kurt İni'ni geri aldı, köle tacirlerini çırılçıplak soydu ve onları, zindanlarda bulduğu zincire vurulu kölelere verdi. Kölelerin, köle tacirlerinin iç organlarını, tanrılara hediye olarak yürek ağacının dallarına astıkları söylenir.

Eski tanrılardan bahsediyorum, güneyli yeni tanrılardan değil. Sizin Yedi'niz kışı tanımaz, kış da onları."

Davos bu sözlerin doğruluğu karşısında bir şey diyememişti. Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde gördüklerinden sonra o da kışı tanımak istemiyordu. "Sen hangi tanrılara inanıyorsun?" diye sormuştu tek bacaklı şövalyeye.

"Eski tanrılara." Sör Bartimus sırıtmış ve bir kafatası gibi görünmüştü. "Ben ve benimkiler Manderlyler'den çok daha önce buradaydık. O iç organlarını ağacın dallarına asanlar belki de benim atalarımdı."

"Kuzeyli adamların yürek ağaçlarına kan kurbanları verdiğini hiç bilmiyordum."

"Siz güneylilerin, kuzey hakkında bilmediği çok şey var." Bartimus haksız değildi. Davos mumun yanma oturdu ve tutsak olarak geçirdiği günler sırasında karaladığı mektupları satır satır okudu. Şövalye olduğumdan daha iyi bir kaçakçıydım, yazmıştı karısına. *Kral Eli olduğumdan daha iyi bir şövalyeydim ve koca olduğumdan daha iyi bir Kral Eli'ydim. Çok üzgünüm Marya. Seni sevdim. Sana karşı işlediğim kusurları affet lütfen. Stannis savaşı kaybederse, biz de arazilerimizi kaybedeceğiz. Çocukları Dar Deniz'in karşısına götür ve eğer yapabilirsen onlara benim hakkımda iyi şeyler düşünmeyi öğret. Stannis, Demir Taht'ı kazanırsa, Seaworth Hanedanı hayatta kalacak ve Devan meclise girecek. Devan, diğer oğullarımızı soylu lordların yanına yerleştirmene yardım eder. Oğullarımız, yaver yamağı ve yaver olarak hizmet ederek şövalyelik unvanı*

kazanırlar. Bu, Davos'un Marya'ya verebileceği en iyi tavsiyeydi ama Davos bu tavsiyenin kulağa daha akıllıca gelmesini isterdi.

Hâlâ hayatta olan üç oğluna da mektuplar yazmıştı; onlar için parmaklarının uçlarıyla isimler satın alan babayı hatırlamalarını istiyordu. Steffon'a ve küçük Stannis'e yazdığı mektuplar kısa, tutuk ve tuhaftı; doğruyu söylemek gerekirse, Davos küçük oğullarını, Karasu'da yanan ya da boğulan büyük oğulları kadar iyi tanımıyordu. Devan'a daha uzun yazmıştı; ona, oğlunu kralın yaveri olarak görmekten nasıl gurur duyduğunu söylemiş ve en büyük oğul olarak leydi annesini ve kardeşlerini korumakla mükellef olduğunu hatırlatmıştı. *Majesteleri'ne, elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyle,* diyerek bitirmişti mektubu. *Onu yan yolda bıraktığım için üzgünüm. Nehrin, Kral Toprakları'nın altında yandığı gün kemik parmaklarımı kaybettiğimde şansımı da kaybettim.*

Davos, mektupların arasında ağır ağır gezindi, şuradaki kelimeyi değiştirmesi ya da buraya bir kelime eklemesi gerekip gerekmediğini düşünerek her mektubu defalarca okudu. *Hayatının sonuna bakan bir adamın söyleyecek daha fazla şeyi olması gerekir,* diye düşündü ama kelime bulmak zordu. Çok da başarısız olmadım, demeye çalıştı kendine. *Bit Çukuru'ndan çıkıp Kral Eli oldum ve okuyup yazmayı öğrendim.*

Bir halkaya geçirilmiş demir anahtarların şıngırtısını duyduğunda Davos hâlâ mektupların üstüne eğilmiş hâldeydi. Yarım kalp atışı sonra, hücrenin kapısı ardına kadar açıldı.

Kapıdan içeri giren adam, Davos'un gardiyanlarından biri değildi. Uzun boylu ve zayıftı, derin çizgili bir yüzü ve gri kahverengi saçları vardı. Kalçasından bir uzunkılıç sarkıyordu. Koyu kırmızıya boyanmış pelerini, zırhlı yumruk şeklindeki gümüş bir broşla omzuna tutturulmuştu. "Lord Seaworth," dedi adam, "fazla zamanımız yok. Lütfen benimle gelin."

Davos tedbirli bir şekilde yabancıya baktı. "Lütfen" kelimesi aklını karıştırmıştı. Başını ve ellerini kaybetmek üzere olan adamlar böyle nezaketlerle karşılaşmazlardı. "Kimsiniz?"

"Eğer lordum memnun olacaksa, Robett Glover."

"Glover. Sizin makamınız Derinorman Kalesi'ydi." "Ağabeyim Galbart'ın makamı. Öyleydi ve Kral Stannis sayesinde yine öyle. Kralınız, Derinorman'ı, onu çalan demir sürtükten geri aldı ve meşru sahibine iade etmeyi önerdi. Siz bu duvarların arasında hapisken pek çok şey oldu Lord Davos. Moat Cailin düştü ve Roose Bolton, Ned Stark'm küçük kızıyla kuzeye döndü. Onunla birlikte bir Frey ordusu da geldi. Bolton kuzgunlar göndererek bütün kuzeyli lordları Höyükler'e çağırdı. Biat, rehineler ve... Arya Stark'ın piç Ramsay Kar'la

evlendiğine tanık olacak şahitler talep ediyor. Boltonlar, bu evlilik sayesinde Kışyarı üstünde hak iddia etmek niyetindeler. Şimdi, benimle gelecek misiniz?"

"Başka ne seçeneğim var lordum? Sizinle gelmek ya da Gart ve Leydi Lu ile kalmak mı?"

"Leydi Lu kim? Çamaşırcı kadınlardan biri mi?" Glover sabırsızlanıyordu. "Eğer gelirseniz size her şeyi açıklayacağız."

Davos ayağa kalktı. "Eğer ölürsem, sizden mektuplarımı yerlerine ulaştırmanızı istirham ediyorum lordum."

"Size bu konuda söz veriyorum... fakat ölürseniz, bu Glover'ın ya da Lord Wyman'ın elinden olmayacak. Şimdi, hemen benimle gelin."

Glover, Davos'u karanlık bir koridor boyunca yürüttü ve aşınmış basamaklardan aşağı indirdi. Kalenin tanrı korusunu geçtiler. Korudaki yürek ağacı öyle büyük ve dolaşıktı ki bütün meşeleri, karaağaçları ve huşları yutmuş, kendisine yukarıdan bakan duvarları ve pencereleri kalın dallarıyla kırıp geçmişti. Ağacın kökleri bir adamın beli kadar kalındı. Gövdesinin genişliği, gövdenin üstüne oyulmuş yüzün şişman ve öfkeli görünmesine sebep oluyordu. Büvet ağacının ötesinde, Glover paslı bir demir kapıyı açtı ve bir meşale yakmak için duraksadı. Meşale, kıpkırmızı ve sıcak, parladığında, Glover, Davos'u, tonoz tavanlı bir mahzene inen basamaklardan aşağı yürüttü. Mahzenin nemli duvarları tuz yüzünden beyaz kabuk tutmuştu ve zeminde deniz suyu vardı. Sayısız mahzenden ve Davos'un hapsedildiği hücreden çok farklı olan küçük, nemli, kötü kokulu bir sıra hücrenin önünden geçtiler. Sonra boş bir duvara denk geldiler, Glover ittiğinde duvar döndü. Duvarın arkasında uzun, dar bir koridor ve daha çok basamak vardı. Bu basamaklar yukarı çıkıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Davos basamakları tırmanırken. Sesi karanlığın içinde hafifçe yankılandı.

"Basamakların altındaki basamaklarda. Bu geçit, Basamak Kalesi'nin altından akıp Yeni Kale'ye çıkıyor. Gizli bir yol. Ortalıkta görünmek sizin için iyi değil lordum. Ölü olmanız gerekiyor." Ölü adam için yulaf lapası. Davos basamakları tırmandı.

Bir duvardan daha geçtiler ama bu duvarın diğer tarafı tel kafes ve alçıydı. Duvarın arkasındaki oda küçük ve sıcaktı, konforlu bir şekilde döşenmişti. Yerde bir Myr halısı vardı ve masanın üstünde mumlar yanıyordu. Davos flüt ve keman sesleri duyuyordu, sesler yakından geliyordu. Duvardaki koyun derisinin üstüne solgun renklerle kuzey haritası boyanmıştı. Haritanın altında Wyman Manderly oturuyordu, devasa Beyaz Liman Lordu.

"Oturun lütfen." Lord Manderly görkemli bir şekilde giyinmişti. Adamın

takımı mavi yeşil kadifeden dikilmişti. Takımın eteklerine, kollarına ve yakasına altın iplikle nakışlar işlenmişti. Kakım kürkü bir pelerin, altından yapılmış üç dişli bir mızrakla lordun omzuna tutturulmuştu. “Aç mısınız?”

“Hayır lordum. Gardiyanlarınız beni iyi beslediler.”

“İstersen şarap var.”

“Sizinle konuşacağım lordum. Kralım bana bunu emretti. Sizinle içki içmek zorunda değilim.”

Lord Wyman iç geçirdi. “Size davranış şeklim utanç vericiydi, biliyorum. Sebeplerim vardı... lütfen oturun, içki için, size yalvarıyorum. Oğlumun güvenle geri dönüşünün şerefine için. En büyük oğlum ve vârisim Wylis artık evinde. Duyduğunuz sesler, onun eve dönüşünü kutlamak için verdiğim ziyafetin sesleri. Balıkadam Meclisi’nde bofa turtası ve kestaneyle kızartılmış geyik eti yiyorlar. Wynafryd, evleneceği Frey’le dans ediyor. Diğer Freyler dostluğumuzun şerefine şarap kadehleri kaldırıyor.” Davos, müziğin altında yüzlerce insanın mırıltısını ve kadehlerle tabakların tıngırtısını duyabiliyordu. Bir şey söylemedi.

“Az önce yüksek masadan kalkıp geldim,” diye devam etti Lord Wyman. “Her zamanki gibi çok fazla yedim ve bağırsaklarımın kötü olduğunu bütün Beyaz Liman bilir. Umalım da Frey dostlarım uzun süren tuvalet ziyaretimi sorgulamasınlar.” Kadehini yere boca etti. “İşte. Siz içeceksiniz ve ben içmeyeceğim. Oturun. Zaman kısa ve konuşmamız gereken çok şey var. Robett, El için şarap getir lütfen. Lord Davos, bilmiyorsunuz ama siz ölüsünüz.” Robett Glover şarapla doldurduğu kadehi Davos’a uzattı. Davos şarabı aldı, kokladı, içti. “Nasıl öldüğümü sorabilir miyim?”

“Baltayla. Kafanız ve elleriniz Fok Kapısı’nın üstüne yerleştirildi. Gözleriniz limana bakabilsin diye yüzünüz o tarafa döndürüldü. Kafanız kazığa geçirilmeden önce zifte batırıldı ama şimdiye kadar iyice çürüdünüz. Duyduğuma göre leş kargaları ve deniz kuşları gözlerinizi yemişler.”

Davos huzursuzca kıpırdandı. Ölü olmak tuhaf bir histi. “Eğer lordum cevap verirse, benim yerime kim öldü?”

“Bunun bir önemi var mı? Sıradan bir yüze sahipsiniz Lord Davos. Bunu söylemem sizi gücendirmemiştir umarım. Adamın teni sizinkiyle aynı renkti, sizinki gibi bir burnu, kulakları ve sizin sakalınıza benzeyecek şekilde kesilip şekillendirilebilecek sakalları vardı. Onu iyice ziftlediğimizden emin olabilirsiniz. Dişlerinin arasına sıkıştırılan soğan, adamın yüz hatlarını çarpıtmaya hizmet etti. Sör Bartimus adamın sol elinin parmaklarını tıpkı sizinkiler gibi kısalttı. Eğer teselli bulacaksanız, sizin yerinize ölen adam bir suçluydu. Ölerek, yaşarken yaptığı her şeyden daha iyi bir iş yapmış oldu.

Lordum, size karşı hiçbir kötü duygu beslemiyorum. Balıkadam Meclisi'nde gösterdiğim kin, Frey dostlarımızı memnun etmek için sergiledim bir fars oyunuydu."

"Bir oyuncunun hayatını benimsemelisiniz lordum," dedi Davos. "Siz ve aileniz çok ikna ediciydiniz. Gelininiz beni ölü görmeyi gerçekten istiyor gibiydi. Ve küçük kız..."

"Wylla." Lord Wyman gülümsedi. "Onun ne kadar cesur olduğunu gördünüz mü? Onu dilini kesmekle tehdit ettiğimde bile, bana, Beyaz Limanın Kışyarı Starkları'na olan borcunu hatırlattı ki bu asla ödenemeyecek bir borçtur. Wylla kalbinden konuştu, Leydi Leona da öyle. Eğer yapabilirseniz, Leona'yı bağışlayın lordum. O aptal, korkmuş bir kadın ve Wylis onun hayatı. Her adamın içinde Ejderha Şövalyesi Prens Aegon ya da Symeon Yıldızgöz olmak yoktur. Her kadın Wylla ve onun ablası Wynafryd kadar cesur değildir... gerçeği *bilen* ama rolünü korkusuzca oynayan.

Yalancılarla iş yaparken dürüst bir adam bile yalan söylemek zorunda kalır. Yaşayan son oğlum tutsak olarak kaldığı sürece Kral Toprakları'na meydan okumaya cesaret edemezdim. Lord Tywin, Wylis'i esir tuttuğunu bildirmek üzere bana bizzat mektup yazmıştı. Oğlumun zarar görmemiş bir hâlde serbest bırakılmasını istiyorsam, hainliğim için pişmanlık göstermeli, şehrimi teslim etmeli, Demir Taht'taki çocuk krala bağlılığımı bildirmeli... ve Kuzey Muhafızı Roose Bolton'a diz çökmeliydim. Bunları reddedersem, Wylis bir vatan haini gibi ölecek, Beyaz Liman saldırıya uğrayıp yağmalanacak ve halkım, Castamere'in Reyneler'inin kaderine maruz kalacaktı.

Ben şişman bir adamım, çoğu insan güçsüz ve aptal olduğumu da düşünür. Belki de Tywin Lannister da onlardan biriydi. Ona, diz çökeceğimi ve oğlum iade edildikten *sonra* kapılarımı açacağımı bildirmek için bir kuzgun gönderdim. Kapıları oğlumun dönüşünden önce açmayacaktım. Lord Tywin'in ölümü sorun yarattı. Daha sonra Wendel'in kemikleriyle birlikte Freyler geldi... barış yapmak ve bu barışı bir evlilikle mühürlemek için geldiklerini söylediler. Fakat ben, Wylis'i sağ salim geri alıncaya kadar onlara istediklerini vermek niyetinde değildim, onlar da ben sadakatimi kanıtlayıncaya kadar Wylis'i vermek niyetinde değildi. Sizin gelişiniz, bana sadakatimi kanıtlama olanağı verdi. Size Balıkadam Meclisi'nde gösterdiğim nezaketsizliğin sebebi buydu. Fok Kapısı'nın üzerinde çürüyen kafanın ve ellerin sebebi de bu." "Büyük bir risk almışsınız lordum," dedi Davos. "Eğer Freyler oynadığınız oyunun farkına varsalardı..."

"Hiç risk almadım. Şayet Freylerden biri, ağzına soğan sıkıştırılmış adama

yakından bakmak için kapıya tırmansaydı, hata için zindancılarımı suçlar ve Freyler'i sakinleştirmek için sizi ortaya çıkarırdım."

Davos, omurgasının ürperdiğini hissetti. "Anlıyorum." "Umarım anlıyorsunuzdur. Siz de oğullarınız olduğunu söylemiştiniz,"

Üç, diye düşündü Davos, *ama yedi oğlum vardı.*

"Birazdan, Frey dostlarımın şerefine kadeh kaldırmak için ziyafete dönmek zorundayım," diye devam etti Manderly. "Beni izliyorlar sör. Gözleri gece gündüz üzerimde, burunları ihanet ufuneti almak için etrafı kokluyor. Onları gördünüz. Kibirli Sör Jared ve kuzeni Rhaegar; bir ejderhanın adını taşıyan o pis sırıtışlı solucan. Onların arkasında sikke şıngırdatan Symond var. O adam, birçok hizmetkârımı ve iki şövalyemi satın aldı. Adamın karısının hizmetçilerinden biri, soytarımın yatağına girmenin yolunu buldu. Eğer Stannis mektuplarımın neden o kadar az şey anlattığını merak ediyorsa, bunun sebebi kendi üstadıma bile güvenemiyor olmamdır. Theomore, sadece kafası olan kalpsiz bir adam. Onu benim salonumda konuşurken duydunuz. Üstatlar, zincirlerini taktıklarında bütün eski sadakatlerinden vazgeçmek zorundadırlar ama Theomore'un, Lannis Limanı'nın Lannisterları'ndan biri olarak doğduğunu ve Casterly Kayası'nın Lannisterları'nın uzak akrabası olduğunu unutmam mümkün değil. Etrafım düşmanlarla ve sahte dostlarla çevrili Lord Davos. Şehrimi böcekler misali istila ettiler. Geceleri üstümde gezindiklerini hissedebiliyorum." Şişman adamın eli yumruk şeklini aldı ve gıdısı titredi. "Oğlum Wendel, İkizler'e konuk olarak gitti. Lord Walder'ın ekmeğini ve tuzunu yedi, arkadaşlarıyla birlikte sofraya oturmak için kılıcını duvara astı. Ve onu öldürdüler. *Öldürdüler,* diyorum. Freyler anlattıkları masalda boğulsunlar. Jared'la içki içtim, Symond'la şakalaştım, sevgili torunumu Rhaegar'a verdim... ama bütün bunların, olanları unuttuğum anlamına geldiğini sanmayın. Kuzey unutmaz Lord Davos. Kuzey unutmaz ve bu fars oyunu bitmek üzere. Oğlum evde."

Lord Wyman'in son cümleyi söyleyiş şeklindeki bir şey, Davos'u kemiklerine kadar üşüttü. "Eğer istediğiniz adaletse lordum, Kral Stannis'e bakın. Kimse ondan daha adil değildir." Robett Glover lafa karıştı. "Sadakatiniz size onur kazandırıyor lordum lâkin Stannis sizin kralınız, bizim kralımız değil."

"Sizin kralınız öldü," diye hatırlattı Davos, "Kırmızı Düğün'de Lord Wyman'in oğluyla birlikte öldürüldü."

"Genç Kurt öldü," diye kabul etti Manderly, "ama o cesur çocuk, Lord Eddard'in tek oğlu değildi. Robett, delikanlıyı getir." "Hemen lordum." Glover kapıdan çıktı.

Delikanlı? Robb Stark'ın kardeşlerinden biri Kışyarı harabesinden sağ çıkmış olabilir miydi? Manderly, kalesinde bir Kışyarı vârisi mi saklıyordu? *Bulunmuş bir çocuk mu yoksa sahte bir çocuk mu? Kuzey her ikisi için de ayaklanır,* diye düşündü Davos, ama Stannis Baratheon bir taklitçiyle asla işbirliği yapmazdı.

Robett Gloverin arkasından içeri giren çocuk ne bir Stark'tı ne de bir Stark zannedilmeyi umabilirdi. Genç Kurt'un katledilmiş kardeşlerinden daha büyüktü, görünüşüne bakılırsa on dört ya da on beş yaşındaydı, gözleri daha da yaşlıydı. Karmakarışık kahverengi saçlarının altındaki yüzü neredeyse yabaniydi; geniş bir ağzı, sivri bir burnu ve sivri uçlu bir çenesi vardı. "Kimsin?" diye sordu Davos.

Çocuk, Robett Glover'a baktı.

"Dilsiz, ama ona harfleri öğretiyoruz. Çabuk öğreniyor." Glover, kemerinden çıkardığı hançeri çocuğa verdi. "Lord Seaworth için adını yaz."

Odada parşömen yoktu. Çocuk, harfleri, duvardaki ahşap kirişe kazıdı. W... E... X İşini bitirdiğinde hançeri havaya fırlattı* yakaladı, duvardaki eserine hayranlıkla baktı.

"Wex demirdoğumlu. Theon Greyjoy'un yaveriydi. Wex, Kışyarı'ndaydı." Glover oturdu. "Lord Stannis, Kışyarı'nda olanlarla ilgili ne biliyor?"

Davos duydukları hikâyeleri düşündü. "Kışyarı, bir zamanlar Lord Stark'ın muhafızı olan Theon Greyjoy tarafından ele geçirildi. Theon, Stark'ın iki oğlunu öldürdü ve çocukların kafalarını kale duvarlarının üstüne yerleştirdi. Kuzeyli adamlar onu devirmek için geldiğinde, Theon bütün kaleyi kılıçtan geçirdi, son çocuğa kadar herkesi. Sonra Lord Bolton'ın piçi tarafından katledildi."

"Katledilmedi," dedi Glover. "Yakalandı ve Dehşet Kalesi'ne götürüldü. Piç o günden beri Theon'un derisini yüzüyor."

Lord Wyman başıyla onayladı. "Sizin anlattığınız, hepimizin duyduğu hikâye. Kuru üzümle dolu bir kâse lapa gibi yalanlarla dolu. Kışyarını kılıçtan geçiren Bolton Piçi'ydi... O zamanlar Ramsay Kar olarak anılıyordu, daha sonra çocuk kral tarafından Bolton yapıldı. Kar, kaledeki herkesi öldürmedi. Kadınları esirgedi, onları birbirlerine bağladı ve kendi eğlencesi için Dehşet Kalesi'ne götürdü.

"Kendi eğlencesi?"

"Ramsay büyük bir avcıdır," dedi Wyman Manderly "ve kadınlar onun en gözde avlarıdır. Kadınları çırılçıplak soyup ormana salar. Tazıları ve borularıyla onların peşine düşmeden önce kadınlara yarım gün mühlet verir. Zaman zaman bazı kadınlar kaçmayı başarır ve hikâyeyi anlatmak için yaşar. Çoğu o kadar

talihli olmaz. Ramsay kadınları yakaladığında tecavüz eder, yüzer, cesetleri köpeklere yedirir ve derileri yadigâr olarak Dehşet Kalesi'ne götürür. Ona iyi bir eğlence sunan kadınların önce boğazlarını keser, sonra derilerini yüzer. Aksi hâlde, tam tersini yapar."

Davos sarardı. "Tanrılar merhamet edin. İnsan böyle bir şeyi nasıl..."

"Kötülük onun kanında var," dedi Robett Glover. "O, tecavüzden doğmuş bir piç. Bir *Kar.* Çocuk kral ne derse desin." "Karın böyle kara olduğu görülmüş şey midir?" diye sordu Lord Wyman. "Ramsay, Lord Hornwood'un arazilerini, lordun duluyla zorla evlenerek aldı. Sonra kadını bir kuleye kapattı ve onu unuttu. Kadının kendi el parmaklarını yediği söyleniyor... ve Lannisterlar'ın kral adaleti anlayışı, Ramsay'i Ned Stark'ın küçük kızıyla ödüllendirmek."

"Boltonlar her zaman sinsi oldukları kadar zalimlerdi. Ama bu piç, insan derisine bürünmüş bir canavar," dedi Glover.

Beyaz Liman Lordu öne eğildi. "Freyler de daha iyi değiller. Wendel'i Robb Stark'ın katlettiğine inanmam için varglardan ve derideğiştirenlerden bahsediyorlar. Nasıl da kibirliler! Kuzeyin bu yalanlara inanmasını beklemiyorlar ama inanmış gibi yapacağımızı ya da ölmeye razı olacağımızı düşünüyorlar. Roose Bolton, Kırmızı Düğün'deki rolüyle ilgili yalan söylüyor. Bolton'ın piçi de Kışyarı'nın düşüşüyle ilgili yalan söylüyor. Mamafih, Wylis'i ellerinde tuttukları sürece bütün bu pisliği yutmak ve tadını övmekten başka çarem yoktu."

"Ya şimdi lordum?" diye sordu Davos.

Lord Wyman'ın, şimdi Kral Stannis'in yanında olacağım, dediğini duymayı umdu ama şişman adam bunu söylemek yerine tuhaf bir şekilde gülümsedi ve "Şimdi katılmam gereken bir düğün var," dedi. "Gözleri olan herkesin açıkça görebileceği gibi, bir atın sırtına oturamayacak kadar şişmanım. Çocukken at sürmeyi severdim. Genç bir adamken, mızrak müsabakalarında küçük tezahüratlar alacak kadar iyi bir sürücüydüm. Lâkin o günler geride kaldı. Bedenim, Kurt İni'nden daha korkunç bir hapishaneye dönüştü. Roose Bolton diz çökmemi istiyor ve kadife nezaketin altından demir bir zırh gösteriyor. Düğüne mavna ve tahtırevanla gideceğim. Yüz şövalye ve İkizler'den gelen iyi dostlarım bana eşlik edecekler. Freyler buraya deniz yoluyla geldi. Atları yok. Bu yüzden her birine, konuk hediyesi olarak birer binek atı vereceğim. Güneyli ev sahipleri hâlâ konuk hediyeleri veriyorlar mı?"

"Bazıları veriyor lordum. Konukların ayrıldığı gün."

"O hâlde anlıyorsunuzdur." Wyman Manderly ağır ağır ayağa kalktı. "Bir yıldan uzun süredir savaş gemileri inşa ediyorum. Bazılarını gördünüz ama

Beyaz Bıçak'ta gizlenen daha fazla gemi var. Bütün kayıplarıma rağmen, Boğaz'ın kuzeyindeki bütün lordlardan daha fazla koşum atına sahibim. Duvarlarım sağlam ve mahzenlerim gümüş dolu. Eskikale'nin ve Dulkadın Gözcüsü'nün liderliğini ben yapacağım. Sancak beylerim bir düzine küçük lorddan ve arazi sahibi yüz şövalyeden oluşuyor. Kral Stannis'e, Beyaz Bıçak'ın doğusundaki bütün toprakların ittifakını getirebilirim; Dulkadın Gözcüsü'nden Şahmerdan Kapısı'na, Koyunkafası Tepeleri'nden Kırık Dal'ın kaynağına kadar. Eğer bedelini öderseniz, bunu yapmayı taahhüt ederim."

"Size kralın şartlarını getirebilirim ama..."

Lord Wyman, Davos'un sözünü kesti. "Eğer *siz* bedelini öderseniz, dedim. Stannis'ten bahsetmedim. Bir krala değil bir kaçakçıya ihtiyacım var."

Hikâyeyi Robett Glover devam ettirdi. "Sör Rodrik Cassel kaleyi Theon Greyjoy'un demiradamlarından geri almaya çalıştığında Kışyarı'nda neler olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Bolton Piçi, Greyjoy'un, Sör Rodrik'i bir barış görüşmesi sırasında öldürdüğünü iddia ediyor. Wex buna hayır diyor. Çocuk daha çok kelime öğrenene kadar bütün gerçeği bilemeyeceğiz... ama Wex bize, *evet* ve *hayır* kelimelerini bilerek geldi. Ve bu kelimeler, doğru sorular sorulduğunda gayet faydalı olur."

"Sör Rodrik'i ve Kışyarı adamlarını öldüren Piç'ti," dedi Lord Wyman. "Greyjoy'un demiradamlarını da katletti. Wex, teslim olmaya çalışan adamların öldürüldüğünü görmüş. Ona nasıl kaçtığını sorduğumuzda, bir parça tebeşir aldı ve yüzü olan bir ağaç çizdi."

Davos, lordun söylediği şeyi düşündü. "Onu eski tanrılar korudu?"

"Sayılır. Wex yürek ağacına tırmanmış ve yaprakların arasına saklanmış. Bolton'ın adamları tanrı korusunu iki kez aramışlar, orada buldukları adamları öldürmüşler ama ağaçlara tırmanmayı akıl edememişler. Böyle mi oldu Wex?"

Çocuk, Glover'ın hançerini havaya fırlattı, tekrar yakaladı, başını salladı.

"Uzun bir süre ağacın tepesinde kalmış. Yere inmeye cesaret edemediği için dalların arasında uyumuş. Sonunda aşağıdan gelen sesler duymuş"

"Ölülerin sesleri," dedi Wyman Manderly.

Wex beş parmağını gösterdi, hançerin ucuyla her birine dokundu, sonra dört parmağını kıvırdı ve son parmağına tekrar dokundu.

"Altı kişi," dedi Davos. "Altı kişi vardı."

"İkisi, Ned Stark'in ölü oğullarıymış."

"Bir dilsiz bunu size nasıl söyleyebildi?"

"Tebeşirle. Wex iki çocuk çizdi... ve iki kurt."

"Delikanlı, demirdoğumlu. Kendisini göstermemenin daha iyi olacağını

düşünmüş,” dedi Glover. “Dinlemiş. O altı kişi, Kışyarı harabesinde fazla oyalanmamış. Dördü bir yola, ikisi başka bir yola gitmiş. Wex gizlice kadının ve küçük çocuğun peşine düşmüş. Kurdun onun kokusunu almaması için rüzgâr yönünde kalmış olmalı,”

“Nereye gittiklerini biliyor,” dedi Lord Wyman.

Davos anladı. “Çocuğu istiyorsunuz.”

“Lord Eddard’ın kızı Roose Bolton’ın elinde. Beyaz Liman, Bolton’a engel teşkil etmek için Ned’in oğluna ve... ulu kurda sahip olmalı. Dehşet Kalesi çocuğu inkâr ederse, kurt sayesinde, çocuğun bizim söylediğimiz kişi olduğu kanıtlanır. Ücretim bu Lord Davos. Beni metbu lorduma götür ve Stannis Baratheon’ı kralım olarak kabul edeyim.”

Davos Seaworth eski bir içgüdüyle elini boğazına götürdü. Parmak kemikleri onun şansıydı ve soğan şövalyesi Wyman Manderly’nin istediği şeyi yapmak için şansa ihtiyacı olacağını hissediyordu. Ama kemikler gitmişti, bu yüzden Davos, “Hizmetinizde benden daha iyi adamlar var,” dedi. “Şövalyeler, lordlar, üstatlar. Neden bir kaçakçıya ihtiyacınız olsun? Gemileriniz var.”

“Gemilerim var,” diye onayladı Lord Wyman, “ama gemilerin mürettebatları, nehir adamlarından ya da Isırık’ın ötesine hiç yelken açmamış balıkçılardan oluşuyor. Bu sebeple, hiç görünmeden ve taciz edilmeden daha karanlık sularda yüzen, tehlikelerden sıyrılmayı bilen bir adamım olmalı.”

“Çocuk nerede?” Her nasılsa, Davos duyacağı cevaptan hoşlanmayacağını biliyordu. “Nereye gitmemi istiyorsunuz lordum?”

“Wex. Ona göster,” dedi Robett Glover.

Dilsiz çocuk hançeri havaya attı, yakaladı ve Lord Wyman’ın duvarını süsleyen koyun derisi haritanın üstüne fırlattı. Hançer titreyerek haritaya saplandı. Çocuk sırıttı.

Davos, yarım kalp atışı zaman için, Wyman Manderly’den onu Kurt İni’ne geri göndermesini istemeyi düşündü. Hikâyeleriyle Sör Bartimus’a ve ölümcül leydileriyle Garth’a. İn’de, sabahları tutsaklar bile yulaf lapası yerdi. Ama dünyada, insanların insan etiyle kahvaltı ettiği başka yerler de vardı.

DAENERYS

Kraliçe her sabah, batı siperlerinden, Köle Körfezi'ndeki yelkenleri sayıyordu.

Bugün yirmi beş yelken saydı ama bazıları çok uzaktaydı ve hareket ediyordu, bu yüzden emin olmak zordu. Kraliçe bazen birini kaçırıyor ya da iki kez sayıyordu. *Ne fark eder*? *Bir boğucunun sadece on parmağa ihtiyacı var.* Bütün ticaret durmuştu ve balıkçılar koya çıkmaya cesaret edemiyordu. En cesur olanlar nehre hâlâ ağ atıyordu ama bu bile tehlikeliydi. Teknelerin çoğu, Meereen'in çok renkli kiremitlerden örülmüş duvarlarının altında bağlı duruyordu.

Koyun açıklarında Meereen gemileri de vardı. Dany'nin ordusu şehri kuşattığında kaptanlar tarafından denize çıkarılan gemiler; Qarth'tan, Tolos'tan ve Yeni Ghis'ten gelen donanmaları genişletmek için geri dönmüşlerdi.

Dany'nin amiralinin tavsiyelerinin işe yaramaz olduğu anlaşılmıştı. "Bırakın da ejderhalarınızı görsünler," dedi Groleo. "Bırakın da Yunkaili adamlar ateşin tadını alsınlar. Ticaret tekrar akmaya başlar."

"Bu gemiler bizi boğuyor ve amiralimin yapabildiği tek şey ejderhalardan bahsetmek," dedi Dany. "Sen benim amiralimsin, değil misin?"

"Gemisiz bir amiral."

"Gemi *inşa et*."

"Savaş gemileri kiremitten inşa edilmez. Köle tacirleri, yirmi fersahlık alandaki bütün ağaçları yaktılar."

"Öyleyse yirmi iki fersah katet. Sana arabalar, işçiler ve katırlar veririm. Neye ihtiyacın varsa veririm."

"Ben denizciyim, gemi ustası değil. Majesteleri'ni Pentos'a geri götürmek üzere gönderildim. Sizse bizi buraya getirdiniz ve birkaç çiviyle ahşap hurdası uğruna *Saduleon'umu* parçalara ayırdınız. O gemi gibisini bir daha görmeyeceğim. Evimi ve yaşlı karımı da bir daha görmeyebilirim. Daxos'un önerdiği gemileri geri çeviren ben değildim. Qarthlılar'a karşı balıkçı tekneleriyle savaşamam."

Amiralin karamsarlığı Dany'yi umutsuzluğa düşürdü. Umutsuzluk öyle büyüktü ki, Dany bu kır saçlı Pentoslu'nun ona ihanet edecek üç hainden biri olup olmadığını merak etti. *Hayır, o yalnızca yaşlı bir adam. Evinden uzakta ve acı çekiyor.* "Yapabileceğimiz *bir şey* olmalı."

"Evet. Ve size ne olduğunu söyledim. Şu gemiler ipten, ziftten, yelken bezinden, Qohor çamından, Güneydiyar tikinden, Büyük Norvos meşesinden, porsuk ağacından, dişbudak kerestesinden ve ladinden yapılmış. Ahşap, Majesteleri. Ahşap yanar. Ejderhalar..."

"Artık ejderhalarla ilgili bir şey duymak istemiyorum. Beni yalnız bırak. Git ve düşmanlarımızı batıracak bir fırtına çıkarmaları için Pentoslu tanrılarına dua et."

"Hiçbir denizci fırtına için dua etmez Majesteleri."

"Ne yapmayacağını duymaktan bıktım. Git."

Sör Barristan, Dany'nin yanında kaldı. "Ambarlarımız şu an için iyi durumda," dedi. "Majesteleri bezelye, üzüm ve buğday da ekti. Dothraklarınız köle tacirlerini tepelerden kovdular ve kölelerin zincirlerini çıkardılar. Onlar da ekin ekiyorlar, mahsullerini Meereen'e getirip satışa sunacaklar. Lhazar'ın dostluğuna da sahip olacaksınız."

Eğer bir kıymeti varsa, o dostluğu benim için Daario kazandı. "Kuzu insanlar. Keşke kuzuların dişleri olsaydı."

"Hiç şüphe yok ki kurtlar daha temkinli olurdu."

Dany güldü. "Öksüzleriniz nasıl sör?"

Yaşlı şövalye gülümsedi, "iyiler Majesteleri. Sormanız büyük incelik." Çocuklar, şövalyenin gururuydu. "Dördü ya da beşi, şövalye olacak niteliklere sahip. Belki de bir düzinesi."

"Eğer sizin kadar gerçek bir şövalye olacaksa biri bile yeter." Dany'nin bütün şövalyelere ihtiyaç duyacağı bir gün gelecekti. "Benim için mızrak dövüşü yaparlar mı? Bundan çok hoşlanırım." Viserys, Yedi Krallık'ta şahit olduğu turnuvaları Dany'ye anlatmıştı ama Dany bir mızrak müsabakasını bizzat görmemişti.

"Hazır değiller Majesteleri. Olduklarında, hünerlerini sergilemekten memnuniyet duyarlar."

"Umarım o gün çabucak gelir." Dany yaşlı şövalyeyi yanağından öpecekti ama o sırada kemerli kapı boşluğunun altında Missandei belirdi. "Missandei?"

"Majesteleri. Skahaz huzurunuza çıkmak için bekliyor."

"Onu yukarı gönder."

Tunç Canavarlar'dan ikisi Kelkafa'ya eşlik ediyordu. Biri şahin maskesi

takmıştı, diğerinde çakal sureti vardı. Tuncun ardından adamların sadece gözleri görünüyordu. “Majesteleri, Hizdahr dün akşam Zhak’ın piramidine girerken görüldü. Gecenin geç saatlerine kadar oradaydı.”

“Şu ana kadar kaç piramidi ziyaret etti?” diye sordu Dany. “On bir.”

“Peki, son cinayetin üstünden kaç gün geçti?”

“Yirmi altı gün.” Kelkafa’nın gözleri öfkeyle doldu. Dany’nin nişanlısını Tunç Canavarlar’a takip ettirmek ve adamın bütün eylemlerini kayıt altına almak onun fikriydi.

“Şu ana kadar, Hizdahr verdiği sözü tutmakta hayli başarılı oldu.”

“Nasıl? Harpiya’nın Oğulları bıçaklarını bıraktı ama neden? Soylu Hizdahr nazikçe rica ettiği için mi? Size söylüyorum, Hizdahr onlardan biri. Bu yüzden ona itaat ediyorlar. Hizdahr, Harpiya’nın ta kendisi bile olabilir.”

“Eğer bir Harpiya varsa.” Skahaz, Meereen’de bir yerde, Harpiya’nın soylu bir amiri olduğuna inanıyordu. Gölgelerden oluşan orduyu komuta eden gizli bir general olduğunu düşünüyordu. Harpiya’nın Oğulları’nın bir düzinesi Tunç Canavarlar tarafından ele geçirilmişti. Sağ olarak yakalanan Oğullar, sert bir şekilde sorgulandıklarında bazı isimler zikretmişlerdi... Dany’ye kalırsa çok fazla isim vermişlerdi. Bütün cinayetlerin, yakalanıp öldürülebilecek bir tek düşmanın işi olduğunu düşünmek güzeldi ama Dany gerçeğin böyle olmadığından şüpheleniyordu. *Düşmanlarım kalabalık,* “Hizdahr, çok dostu olan ikna edici bir adam. Üstelik zengin. Belki de bu barışı bizim için altınla satın aldı, belki de diğer soyluları evliliğimizin onların kârına olduğuna inandırdı.” “Eğer Harpiya değilse, Harpiya’yı tanıyor. Bunun gerçekliğini kolayca öğrenebilirim. Hizdahr’ı sorgulamama müsaade edin ve size bir itiraf getireyim.”

“Hayır,” dedi Dany. “İtiraflara güvenmiyorum. Bana birçok itiraf getirdin, hepsi de değersizdi.”

“Majesteleri...”

“Hayır dedim.”

Kelkafa’nın kaş çatması, adamın çirkin suratını daha da çirkinleştirdi. “Hata ediyorsunuz. Ulu Usta Hizdahr sizi aptal yerine koyuyor İlahemiz. Yatağınızda bir yılan olmasını mı istiyorsunuz?”

Yatağımda Daario’nun olmasını istiyorum ama onu senin ve senin insanlarının iyiliği için uzaklara gönderdim. “Hizdahr **Zo** Loraq’ı izlemeye devam edebilirsin ama ona zarar vermeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Sağır değilim Majesteleri. İtaat edeceğim.” Skahaz, kol yeninden bir parşömen dürümü çıkardı. “İlahemiz buna bir bakmalı. Kuşatmaya katılan Meereen gemilerinin ve gemilerin kaptanlarının listesi. Hepsi de Ulu Ustalar.”

Dany parşömeni inceledi. Meereen'in önde gelen ailelerinin tümü listedeydi: Hazkar, Merreq, Quazzar, Zhak, Rhazdar, Ghazeen, Pahl, hatta Reznak ve Loraq. "Bir isim listesiyle ne yapacağım?"

"O listede bulunan her adamın, şehrin içinde yakınları var. Oğullar ve kardeşler, eşler ve kızlar, anneler ve babalar. Tunç Canavarlar'ımın onları yakalamasına izin verin. Onların hayatları, size o gemileri geri kazandıracak."

"Eğer Tunç Canavarlar'ı piramitlerin içine gönderirsem, şehirde açık bir savaş başlatmış olurum. Hizdahr'a güvenmek zorundayım. Barış umudu beslemek zorundayım." Dany, parşömeni bir mumun üzerine tuttu ve isimlerin alev alışını izledi. Skahaz öfkeyle ona bakıyordu.

Daha sonra; Sör Barristan, Dany'ye, ağabeyi Rhaegar'ın onunla gurur duyacağını söyledi. Dany, Sör Jorah'ın Astapor'da söylediği sözleri hatırladı: *Rhaegar kahramanca savaştı, Rhaegar asilce savaştı, Rhaegar onuruyla savaştı. Ve Rhaegar* öldü.

Dany mor mermer salona indiğinde, salonun hemen hemen boş olduğunu gördü. "Bugün hiç ricacı yok mu?" diye sordu

Reznak mo Reznak'a. "Adalet, gümüş ya da koyun isteyen kimse yok mu?"

"Hayır İlahemiz. Şehir korkuyor."

"Korkulacak bir şey yok."

Ama o gece, Dany korkulacak çok şey olduğunu öğrendi. Dany'nin genç rehineleri Miklaz ve Kezmya sonbahar yeşilliklerinden ve zencefil çorbasından oluşan basit akşam yemeğini servis ederken Irri, Galazza Galare'in tapmaktan üç Mavi Fazilet'le birlikte geri döndüğünü haber vermek için Dany'nin yanma geldi. "Gri Solucan da geldi *Khaleesi.* Sizinle acil olarak konuşmak için yalvarıyorlar."

"Onları salona getir ve Reznak'la Skahaz'ı çağır. Yeşil Fazilet bu ziyaretin sebebini söyledi mi?"

"Astapor," dedi Irri.

Gri Solucan hikâyeyi anlatmaya başladı. "Sabah sisinin içinden çıkıp geldi, beyaz bir atın sırtında bir binici, ölmek üzereydi. Adamın kısrağı şehir kapılarına yaklaşırken sendeliyordu, gözlerini dehşetle yuvarlıyordu, hayvanın böğürleri kan ve terle pembeydi. Binici, '*Yanıyor, o yanıyor,*' diye bağırdı ve eyerden düştü. Bu kulunuz çağrıldı ve binicinin Mavi Faziletler'e götürülmesi için emir verdi. Hizmetkârlarınız sürücüyü tapmağa taşıdığında adam tekrar feryat etti, 'O *yanıyor*.' Adamın *tokarının* altındaki beden iskelet gibiydi, sadece kemik ve alev alev deri."

Hikâyeyi Mavi Faziletler'den biri devam ettirdi. "Lekesizler biniciyi

tapmağa getirdi. Adamı soyduk ve soğuk suyla yıkadık. Kıyafetleri lekeliydi, hemşirelerim adamın uyluğunda yarım bir ok buldular. Okun gövdesi kırılmıştı ama başı adamın bacağının içinde kalmıştı. Yara kangren olmuştu, biniciyi zehirliyordu. Adam bir saat içinde öldü."

'Yanıyor," diye tekrar etti Daenerys. "O, kim?"

"Astapor, Majesteleri," dedi bir başka Mavi Fazilet. "Adam bir kez söyledi. *'Astapor* yanıyor,' dedi."

'Yüksek ateş yüzünden sayıklamış olabilir."

"Majesteleri akıllıca konuşuyor," dedi Galazza Galare, "lâkin Ezzara başka bir şey gördü."

Mavi Fazilet Ezzara ellerini birleştirdi. "Kraliçem," diye mırıldandı, "adamın ateşini yükselten şey ok değildi. Binici altını pisletmişti, bir değil birçok kez, dışkısında da kan vardı." "Adamın atı kanıyordu, dedi Gri Solucan,"

"Bu doğru Majesteleri," diye onayladı hadım. "Beyaz kısrak, binicinin mahmuzları yüzünden kan içindeydi."

"Evet, Majesteleri," dedi Ezzara, "fakat bu kan, adamın dışkısına karışmıştı, iç çamaşırlarını lekelemişti."

"Adamın bağırsakları kanıyordu," dedi Galazza Galare.

"Emin olamayız," dedi Ezzara, "ama Meereen'in korkması gereken şeyler sadece Yunkai mızrakları olmayabilir."

"Dua etmeliyiz," dedi Yeşil Fazilet. "Bu adamı bize tanrılar gönderdi. Adam bir haberci olarak geldi. Bir işaret olarak geldi." "Neyin işareti?" diye sordu Dany.

"Gazabın ve yıkımın işareti."

Dany buna inanmak istemedi. "O tek adamdı. Bacağına ok saplanmış olan hasta bir adam. Onu buraya bir at getirdi, bir tanrı değil." *Beyaz bir kısrak.* Dany aniden ayağa kalktı. "Tavsiyeleriniz ve o zavallı adam uğruna yaptıklarınız için size teşekkür ederim." Yeşil Fazilet, salondan ayrılmadan önce Dany'nin parmaklarını öptü. "Astapor için dua edeceğiz."

Ve benim için. Ah, benim için dua edin leydim. Şayet Astapor düştüyse, Yunkai'nin kuzeye dönmesini engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Dany, Sör Barristan'a döndü. "Tepelere biniciler gönderin, kansüvarilerimi bulsunlar. Esmer Ben'i ve İkinci Oğulları da geri çağırın."

'Ya Fırtına Kargaları, Majesteleri?"

Daario. "Evet. Evet." Dany daha üç gece önce, rüyasında, Daario'nun yol kenarında ölü yattığını görmüştü. Daario, cesedinin üstünde kargalar dolaşırken görmeyen gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Dany diğer gecelerde, Daario'nun

Fırtına Kargaları'ndaki kumandan arkadaşlarına ihanet ettiği gibi ona da ihanet ettiğini düşünerek yatağında dönüp duruyordu. *Bana arkadaşlarının kafalarını getirdi.* Daario, Dany'yi bir çömlek altına satmak için, birliğiyle birlikte Yunkai tarafına geçtiyse ne olacaktı? *Bunu yapmaz.*

Yapar mı? "Fırtına Kargaları'nı da çağırın. Peşlerine derhal süvariler gönderin."

İlk önce İkinci Oğullar döndü; kraliçenin çağrısından sekiz gün sonra. Sör Barristan, Dany'ye kumandanın onunla konuşmak istediğini söylediğinde, Dany söz konusu kumandanın Daario olduğunu zannetti ve kalbi bir vuruş atladı. Fakat Sör Barristan'ın bahsettiği kumandan, Esmer Ben Plumm'dı.

Esmer Ben'in çizgilerle dolu yıpranmış bir yüzü vardı, teni tik ağacı rengindeydi, saçları beyazdı, gözlerinin kenarları kırışıktı. Dany, Ben'in kahverengi kayışımsı yüzünü görmekten öyle mutluydu ki adama sarıldı. Ben neşeyle gözlerini kıstı. "Majesteleri'nin evleneceğini duydum," dedi, "ama kimse benimle evleneceğini söylemedi." Reznak hızlı hızlı bir şeyler anlatırken Dany'yle Ben birlikte güldüler. Fakat Ben, "Uç Astaporlu yakaladık," dediğinde kahkahalar sustu. "Anlattıklarını duysanız iyi olur İlahemiz."

"Onları getir."

Dany, Astaporlular'ı, mermer sütunların arasında uzun mumların yandığı büyük salonda kabul etti. Adamların açlıktan kırılmak üzere olduğunu gördüğünde derhal yemek getirilmesini istedi. Bu üç Astaporlu, birlikte Kırmızı Şehir'den kaçan on iki kişiden geriye kalanlardı: Bir kiremit ustası, bir dokumacı ve bir ayakkabı tamircisi. "Kafilenizin geri kalanına ne oldu?" diye sordu kraliçe.

"Katledildiler," dedi ayakkabı tamircisi. "Yunkaili paralı askerler Astapor'un kuzeyindeki tepelerde dolaşıyorlar ve alevlerden kaçanları avlıyorlar."

'Yani şehir düştü mü? Duvarlar kalındı."

"Kalındı," dedi kiremit ustası, kırmızı gözleri olan kambur bir adamdı, "ama aynı zamanda eskiydi ve ufalanıyordu."

Dokumacı kadın başını kaldırdı. "Her gün, birbirimize ejderha kraliçesinin geri döneceğini söyledik durduk." Kadının dar yüzüne yerleşmiş ince dudakları ve donuk, ölü gözleri vardı. "Cleon'un sizi çağırdığı ve sizin de yolda olduğunuz söyleniyordu." *Beni çağırdı*, diye düşündü Dany. *En azından bu kadarı doğru.* "Şehir duvarlarının dışında, Yunkaililer ekinlerimizi silip süpürdüler ve hayvan sürülerimizi katlettiler," diye devam etti ayakkabı tamircisi. "Biz içeride açlıktan kırıldık. Kedileri, fareleri ve tabaklanmış derileri yedik. At derisi, ziyafet

demekti. Kral Boğazkesen ve Kraliçe Fahişe, birbirlerini katledilenlerin etlerini yemekle suçladılar. Kadınlar ve erkekler gizlice toplanıp kura çektiler, siyah taşı çeken kişinin etiyle beslendiler. Nakloz'un piramidi, bütün acılarımızın sorumlusunun Kraznus mo Nakloz olduğunu iddia edenler tarafından yağmalandı ve ateşe verildi." "Diğerleri Daenerys'i suçladı," dedi dokumacı, "ama daha çoğumuz, sizi sevmeye devam ettik. 'Yolda,' dedik birbirimize. 'Büyük bir ordunun başında buraya geliyor, bize yiyecek getiriyor.' " *Kendi halkımı hile zar zor doyuruyorum. Astapor'a yürüseydim Meereen'i kaybederdim.*

Ayakkabı tamircisi, Kasap Kralın cesedinin mezardan nasıl çıkarıldığını ve bronz bir zırhın içine nasıl sokulduğunu anlattı. Bunu yapmalarının sebebi, Astapor'un Yeşil Fazilet'inin, Kasap Kral'ın şehri Yunkaililer'den kurtaracağını öngörmüş olmasıydı. Muhteşem Cleon'un zırhlı ve pis kokulu cesedi, yeni Lekesizler'den geriye kalanların düzenleyeceği hücuma liderlik etmek üzere, açlıktan kırılan bir atın sırtına bağlanmıştı. Fakat Lekesizler, Yeni Ghis'ten gelen bir lejyonun demir dişlerinin arasına yürümüş ve son adama kadar katledilmişlerdi.

"Daha sonra, Yeşil Fazilet, Ceza Meydanındaki bir kazığa geçirildi ve ölene kadar orada bırakıldı. Hayatta kalanlar, Ullhor piramidinde bütün gece süren bir ziyafet düzenlediler ve zehirli şarap eşliğinde son yiyeceklerini tükettiler, böylece sabah olduğunda hiçbirinin yeniden uyanması gerekmeyecekti. Kısa zaman sonra hastalık geldi; her dört adamdan üçünü öldüren kanlı ishal. Sonunda, can çekişen adamlardan oluşan bir grup çıldırdı ve ana kapıdaki muhafızları parçaladı."

Yaşlı kiremit ustası lafa karıştı, "Hayır. O katliam, ishalden kaçmaya çalışan sağlıklı adamların marifetiydi."

"Bir önemi var mı?" diye sordu ayakkabı tamircisi. "Muhafızlar parçalandı ve kapılar ardına kadar açıldı. Yeni Ghis'in lejyonları bir nehir gibi akarak Astapor'a girdi. Onları Yunkaililer ve atlı paralı askerler takip etti. Kraliçe Fahişe, onlarla dövüşürken lanetler okuyarak can verdi. Kral Boğazkesen teslim oldu ve bir dövüş çukuruna atıldı, bir köpek sürüsü tarafından parça parça edildi." "Kimileri o zaman bile sizin geleceğinizi söyledi," dedi dokumacı kadın. "Sizi bir ejderhanın sırtında, Yunkai kamplarının üzerinde uçarken gördüklerine dair yemin ettiler. Her gün sizi bekledik."

Gelemedim, diye düşündü kraliçe. *Cesaret edemedim.*

"Ve şehir düştüğünde?" diye sordu Skahaz. "O zaman ne oldu?"

"Katliam başladı. Merhamet Tapmağı, tanrılardan onları iyileştirmelerini

isteyen hasta insanlarla doluydu. Lejyonlar kapıları mühürlediler ve tapmağı meşalelerle ateşe verdiler. Bir saat içinde şehrin her köşesinde yangınlar başladı. Caddeler, alevlerden kaçmak için koşuşan insan sürüleriyle doluydu ama çıkış yoktu. Yunkaililer kapıları tutuyordu."

"Fakat *siz* kaçabildiniz," dedi Kelkafa. "Bu nasıl oldu?"

Yaşlı adam cevap verdi. "Ben çekirdekten yetişme bir kiremit ustasıyım. Babam ve onun babası gibi. Büyükbabam, evimizi şehir duvarlarının dibine inşa etmiş. Her gece birkaç kiremiti yerinden oynatmak kolay bir işti. Bunu arkadaşlarıma söylediğimde, çökmemesi için payandalarla desteklenmiş bir tünel kazmama yardım ettiler. Kendi çıkış yolumuzu inşa etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdik."

Sizi yönetmeleri için bir konsey bırakmıştım, diye düşündü Dany, *bir şifacı, bir alim ve bir rahip.* Şehri ilk gördüğü hâliyle hatırladı; kırmızı kiremit duvarların ardında çorak ve tozlu. Zalim düşler gören ama buna rağmen hayat dolu. S*olucan'da âşıkların öpüştüğü adalar vardı ama Ceza Meydanı'nda insanları yüzüyorlar ve onları çırılçıplak bir hâlde sineklere bırakıyorlardı.* "İyi ki geldiniz," dedi Dany, Astaporlular'a. "Meereen'de güvende olacaksınız."

Ayakkabı tamircisi teşekkür etti, yaşlı kiremit ustası Dany'nin ayaklarını öptü ama dokumacı kadın arduvaz kadar sert gözleriyle kraliçeye baktı. *Yalan söylediğimi biliyor,* diye düşündü kraliçe. *Onları güvende tutamayacağımı biliyor. Astapor yanıyor ve sırada Meereen var.*

Astaporlular salondan çıkarıldığında, "Daha fazla insan geliyor," dedi Esmer Ben. "Bu üçünün atları vardı. İnsanların çoğu yayan."

"Kaç insan var?" diye sordu Reznak

Esmer Ben omuzlarını silkti. "Yüzlerce, binlerce. Kimi hasta, kimi yanmış, kimi yaralı. Kediler ve Rüzgârla Savrulanlar, mızraklarla ve kırbaçlarla tepelerin arasında dolaşıyorlar, insanları kuzeye sürüyor ve ağır hareket edenleri öldürüyorlar."

"Ayaklı ağızlar. Ve *hasta* olduklarını söylüyorsun?" Reznak ellerini sıktı. "Onları şehre sokmamaksınız İlahemiz."

"Ben olsam sokmazdım," dedi Esmer Ben Plumm. "Ben üstat değilim ama çürük elmaları iyi elmalardan ayrı tutmak gerektiğini bilirim."

"Onlar elma değil Ben," dedi Dany. "Onlar hasta, aç ve korkmuş insanlar." *Benim çocuklarım.* "Astapor'a gitmeliydim."

"Onları kurtaramazdınız Majesteleri," dedi Sör Barristan. "Kral Cleon'u Yunkai'ye açtığı savaşa karşı uyardınız. Adam aptaldı ve elleri kanla kırmızıya boyanmıştı."

Ve benim ellerim daha mı temiz? Dany, Daario'nun söylediği şeyi hatırladı; bütün krallar kasap ya da et olmalı. "Cleon düşmanımızın düşmanıydı. Eğer Hazzat Boynuzları'nda ona katılmış olsaydım, Yunkaililer ikimizin arasında ezilebilirdi."

Kelkafa aynı fikirde değildi. "Eğer Lekesizler'i güneye, Hazzat'a götürseydiniz, Harpiya'nın Oğulları..."

"Biliyorum. *Biliyorum.* Eroeh'a olanlar baştan yaşanıyor." Esmer Ben Plummin kafası karışmıştı. "Eroeh kim?" "Tecavüzden ve işkenceden kurtardığımı sandığım bir kız. Tek yaptığım, onun için daha kötü bir son hazırlamaktı. Ve Astapor'da tek yaptığım, on binlerce Eroeh yaratmaktı."

"Majesteleri, böyle olacağını bilemezdiniz."

"Ben kraliçeyim. Benim işim bilmekti."

"Olan oldu," dedi Reznak mo Reznak. "İlahemiz, size yalvarıyorum, Hizdahr'la bir an önce evlenin ve onu kral yapın. O, Bilge Ustalar'la konuşabilir ve barış sağlayabilir."

"Hangi şartlarla?" *Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et*, demişti Quaithe. Maskeli kadın beyaz kısrağın gelişini öngörmüştü, soylu Reznak hakkında da haklı mıydı? "Ben, savaştan anlamayan genç bir kız olabilirim ama meleyerek harpiyanın inine girecek bir kuzu da değilim. Hâlâ Lekesizler'e sahibim. Fırtına Kargaları'na ve ikinci Oğullar'a sahibim. Azatlı kölelerden oluşan üç birliğe sahibim."

"Onlara ve ejderhalara," dedi Esmer Ben Plumm sırıtarak "Çukurda, zincire vurulu," diye inledi Reznak mo Reznak. "Kontrol edilemeyen ejderhalar ne işe yarar? Onları beslemek için kapıları açtıklarında Lekesizler bile korkuyor."

"Ne? Kraliçenin evcil hayvanlarından mı korkuyorlar?" Esmer Ben'in gözleri neşeyle kısıldı, ikinci Oğullar'ın yaşlı kumandanı özgür birliklerin mahlûkatıydı, damarlarında bir düzine farklı ırkın kanı akan bir kırmaydı ama ejderhalara çok düşkündü, ejderhalar da ona.

"Evcil hayvan mı?" diye bağırdı Reznak. "Canavar desen daha doğru olur. Çocukları yiyen canavarlar. Onları..."

"*Sessizlik*," dedi Daenerys. "Bundan bahsetmeyeceğiz." Reznak, Dany'nin ses tonundaki öfkeyle irkildi. "Beni bağışlayın Majesteleri. Ben..."

Esmer Ben Plumm, Reznak'ı susturdu. "Majesteleri, bizim iki özgür birliğimize karşılık, Yunkaililer'in üç özgür birliği var. Volantis'e, Altın Mürettebat'ı geri getirmek üzere adamlar gönderdikleri söyleniyor. Yunkaililer dört lejyona da sahip, belki de daha fazla. Ayrıca, büyük bir *khalasar'ı* üstümüze salmak amacıyla Dothrak Denizi'nin karşısına süvariler gönderdiklerini duydum.

Bana sorarsanız, ejderhalara ihtiyacımız var.”

Dany iç geçirdi. “Üzgünüm Ben. Ejderhaları serbest bırakmaya cesaret edemem.” Dany, Ben’in beklediği cevabın bu olmadığını görebiliyordu.

Plumm alacalı sakallarını sıvazladı. “Eğer terazide ejderhalar yoksa... pekâlâ, Yunkaili piçler tuzağı kapatmadan evvel buradan ayrılmalıyız... ama önce, köle tacirlerinden, gidişimizi görmeleri karşılığında ücret almalıyız. Şehirlerini rahat bırakmaları için khal’lara ödeme yapıyorlar, bize neden yapmasınlar? Meereen’i onlara geri satalım ve altınla, değerli taşlarla ve benzeri şeylerle dolu arabalarımızla yola koyulalım.”

“Meereen’i yağmalayıp kaçmamı mı istiyorsun? Hayır, bunu yapmayacağım. Gri Solucan, azatlı kölelerim mücadele için hazırlar mı?”

Hadım, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onlar Lekesiz değil ama sizi utandırmazlar. Bu kulunuz mızrak ve kılıç üstüne yemin ediyor İlahemiz.”

“Güzel. Bu güzel.” Daenerys, etrafındaki adamların yüzlerine baktı. Suratını asmış Kelkafa. Çizgili yüzü ve hüzünlü mavi gözleriyle Sör Barristan. Solgun, terli Reznak mo Reznak. Beyaz saçlı, eski deriler kadar sert Esmer Ben. Pürüzsüz yanaklı, duygusuz, ifadesiz Gri Solucan. *Daario burada olmalı,* diye düşündü, *Kansüvarilerini de öyle. Eğer bir mücadele yaşanacaksa, kanımın kanı benimle olmalı.* Sör Jorah Mormont’u da özledi. *Bana yalan söyledi, beni gammazladı, ama aynı zamanda beni sevdi ve bana her zaman iyi tavsiyeler verdi.* “Yunkaililer’i daha önce yendim. Onları yine yeneceğim. Ama nerede? Nasıl?”

“Araziye çıkmayı mı düşünüyorsunuz?” Kelkafa’nın sesi inanmazlıkla kalınlaşmıştı. “Bu aptallık olur. Duvarlarımız Astapor’un duvarlarından daha yüksek ve daha kalın. Müdafilerimiz daha bahadır. Yunkaililer bu şehri kolayca ele geçiremez.”

Sör Barristan aynı fikirde değildi. “Bence bizi kuşatmalarına izin vermemeliyiz. Derme çatma bir orduları var. O köleler, asker değil. Eğer onları gafil avlarsak...”

“Bu konuda pek şansımız yok,” dedi Kelkafa. ‘Yunkaililer bu şehrin içinde birçok dosta sahip. Haberleri olur.”

“Ne büyüklükte bir ordu toplayabiliriz?” diye sordu Dany. “Affedin ama yeterince büyük bir ordu toplayanlayız,” dedi Esmer Ben Plumm. “Naharis ne diyor? Eğer bir mücadeleye gireceksek Fırtına Kargaları’na ihtiyacımız olacak.”

“Daario hâlâ arazide.” *Tanrılar, ben ne yaptım*? *Onu ölüme mi gönderdim*? “Ben, düşmanlarımızı gözlemeleri için İkinci Oğullar’a ihtiyacım var. Düşmanlarımız neredeler, hangi hızla ilerliyorlar, kaç adama sahipler ve nasıl

konumlanıyorlar bilmeliyim.” “Erzağa ve yeni atlara ihtiyacımız olacak.”

“Elbette. Sör Barristan bu konuyla ilgilenecek.”

Esmer Ben çenesini kaşıdı. “Düşmanlarımızdan bazılarının bizim tarafımıza geçmesini sağlayabiliriz. Eğer Majesteleri birkaç torba altın ve değerli taş ayırabilirse... deyim yerindeyse, kumandanlarının ağzına bal çalmak için... kim bilir?”

“Onları satın alalım. Neden olmasın?” dedi Dany. Münazaralı Topraklar’ın özgür birliklerinin arasında bu tür şeylerin her zaman vuku bulduğunu biliyordu. “Evet, çok güzel. Reznak, bu konuyla ilgilen, ikinci Oğullar yola çıktığında şehir kapılarını kapat ve duvarlardaki güvenliği iki katma çıkar.”

“Yapılacak Majesteleri,” dedi Reznak mo Reznak. “Şu Astaporlular ne olacak?”

Çocuklarım. “Buraya yardım almak için geliyorlar, imdat ve güvenlik için. Onlara sırtımızı dönemeyiz.”

Sör Barristan kaşlarını çattı. “Majesteleri, kontrol altına alınmamış kanlı ishalin, bir orduyu bütünüyle yok ettiğine şahit oldum. Kethüda haklı. Astaporlular’ın Meereen’e girmesine izin veremeyiz.”

Dany aciz gözlerle şövalyeye baktı. Ejderhaların ağlamaması iyiydi. “O hâlde dediğiniz gibi olsun. Onları duvarların dışında tutacağız, bu... lanet, kendi seyrini izleyip yok olana kadar. Nehir kenarında onlar için bir kamp kurun, şehrin batısında. Onlara gönderebildiğimiz kadar yiyecek göndereceğiz. Belki de sağlıklı olanları hastalardan ayırabiliriz.” Herkes Dany’ye bakıyordu. “İki kez mi söyleteceksiniz? Gidin ve emirlerimi yerine getirin.” Dany ayağa kalktı, Esmer Ben’in yanından hızla geçti ve terasının tatlı ıssızlığına çıkan basamakları tırmandı.

Meereen’le Astapor arasında iki yüz fersah vardı ama Kırmızı Şehir’in ölümünün dumanıyla bulanıklaşıp puslanmış güneybatı seması Dany’ye daha karanlık göründü. *Astapor’u kiremit ve kan inşa etti, kiremit ve kan insanlarım.* Dany’nin kafasında bu eski tekerleme çınladı. *Kül ve kemik Astapor’dur ve kül ve kemik onun insanlarıdır.* Dany, Eroah’ın yüzünü hatırlamaya çalıştı fakat ölü kızın yüz hatları dumana dönüşüp durdu.

Daenerys sonunda diğer tarafa döndüğünde, Sör Barristan onun yanında duruyordu, gecenin soğuğuna karşı beyaz pelerinine sarınmıştı. “Savaşabilir miyiz?” diye sordu Dany yaşlı şövalyeye.

“İnsanlar her zaman savaşabilir Majesteleri. Savaşı kazanıp kazanamayacağımızı sorun. Ölmek kolaydır ama zafer zor kazanılır. Azatlı kölеleriniz yarı eğitimli ve tecrübesiz. Paralı askerleriniz bir zamanlar

düşmanlarınıza hizmet ediyorlardı. Bir adam bir kez döneklik ettiyse, aynı şeyi tekrar yapmaktan çekinmez. Kontrol edemediğiniz iki ejderhanız var ve üçüncüsünü kaybetmiş olabilirsiniz. Bu duvarların ardındaki yegâne dostlarınız, savaşmayı hiç sevmeyen Lhazarlılar."

"Ama duvarlarım sağlam."

"Biz onların diğer tarafında otururken olduklarından daha sağlam değil. Ve Harpiya'nın Oğulları, duvarların iç tarafında, bizimleler. Ulu Ustalar da öyle. Hem öldürmedikleriniz burada hem de öldürdüklerinizin oğulları."

"Biliyorum." Kraliçe iç geçirdi. "Tavsiyeniz nedir sör?" "Mücadele," dedi Sör Barristan. "Meereen aşırı kalabalık, aç ağızlarla dolu ve içeride çok düşmanınız var. Korkarım ki bir kuşatmaya uzun zaman dayanamayız. İzin verin de kuzeyden gelen düşmanı kendi seçtiğim arazide karşılayayım."

"Düşmanı karşılamak," dedi Daenerys. "Yarı eğitimli ve tecrübesiz dediğiniz azatlı kölelerle."

"Bir zamanlar hepimiz tecrübesizdik Majesteleri. Lekesizler onların sertleşmesine yardım ederler. Eğer beş yüz şövalyem olsaydı..."

"Ya da beş. Lekesizler'i size verirsem, Meereen'i tutmak üzere Tunç Canavarlar'dan başka kimsem olmayacak." Sör Barristan itiraz etmeyince, Dany gözlerini kapadı. *Tanrılar,* diye dua etti, *güneşim ve yıldızım Khal Drogo'yu aldınız. Kahraman oğlumuzu henüz içine nefes çekmemişken aldınız. Benden alacağınız kanı aldınız. Size yalvarıyorum, şimdi bana yardım edin. Bana, önümde uzanan yolu görmem için bilgelik bahşedin. Çocuklarımı güvende tutmak için yapmak zorunda olduklarımı yapacak kuvvet bahşedin.*

Tanrılar cevap vermedi.

Daenerys gözlerini tekrar açtığında, "Biri içeride biri dışarıda iki düşmanla birden savaşamam," dedi. "Eğer Meereen'i elimde tutacaksam şehri arkama almalıyım. Bütün şehri. İhtiyacım olan... İhtiyacım olan kişi..." Cümleyi tamamlayamadı.

Sör Barristan nazikçe, "Majesteleri," dedi. Dany'yi yüreklendirmek istiyormuş gibiydi.

Bir kraliçe, kendine değil, halkına aittir.

"İhtiyacım olan kişi, Hizdahr zo Loraq."

MELİSANDRE

Melisandre’nin dairesi asla tam anlamıyla karanlık değildi.

Pencere sekisinde, gecenin dehşetlerini uzakta tutmak üzere üç mum yanıyordu. Yatağın her iki yanında ikişer mum daha titriyordu. Şöminedeki ateş gece gündüz canlı tutuluyordu. Melisandre’ye hizmet edecek insanların öğrenmek zorunda olduğu ilk ders, ateşin sönmesine asla izin verilmemesi gerektiğiydi.

Kırmızı rahibe, gözlerini kapadı ve bir dua okudu. Sonra şömine ateşine bakmak için gözlerini açtı. *Bir kez daha.* Emin olmak zorundaydı. Ondan önceki nice rahip ve rahibe, yanlış imgeler yüzünden gözden düşmüştü; Işık Tanrısının gönderdiği imgeler yerine, görmek istedikleri şeyleri görmüşlerdi. Stannis güneye, tehlikenin içine yürüyordu. Omzunda dünyanın kaderini taşıyan kral, yeniden vücut bulmuş Azor Ahai. Hiç şüphe yok ki R’hllor, Melisandre’ye, kralı nelerin beklediğine dair bir imge bahşedecekti. *Bana Stannis’i göster Tanrım,* diye dua etti kırmızı kadın. *Bana kralını göster, vasıtanı göster.*

İmgeler Melisandre’nin önünde dans etti. Altın rengi, kırmızı, titrek, biçimlenen, eriyen, birbirlerine karışan, tuhaf, korkutucu ve baştan çıkarıcı şekiller. Kırmızı rahibe, kan ağlayan göz çukurlarından ona bakan gözsüz yüzleri tekrar gördü. Sonra, derinliklerden yükselen ve üstlerine karanlık dalgalar çarptıkça ufalanan kıyıdaki kuleleri. Kafatası suretinde gölgeler gördü, sise dönüşen kafatasları. Şehvetle birleşmiş, kıvranan, yuvarlanan, birbirlerini kavrayan bedenler. Ateş perdelerinin ötesinde, mavi gökyüzünde daireler çizerek dönen kanatlı gölgeler.

Kız. Kızı tekrar bulmalıyım. Ölmek üzere olan atın sırtındaki gri kızı. Jon Kar, Melisandre’den bunu bekleyecekti, üstelik yakın zamanda. Kızın kaçtığını söylemek yeterli olmayacaktı. Jon bundan fazlasını isteyecekti, zamanı ve mekânı soracaktı. Ve Melisandre bu soruların cevabını bilmiyordu. Kızı yalnızca bir kez görmüştü. *Kül kadar gri bir kızdı, ben onu izlerken ufalandı ve rüzgârla savrulup yok oldu.*

Şöminenin içinde bir yüz şekillendi. Melisandre bir an için,

Stannis? diye düşündü... ama hayır, bunlar Stannis'in yüz hatları değildi. *Ceset kadar beyaz, ahşap bir surat.* Bu düşman mıydı? Yükselen alevlerin içinde binlerce kırmızı göz yüzüyordu. *Beni görüyor.* Ahşap yüzün yanındaki kurt suratlı çocuk başını geriye atıp uludu.

Kırmızı rahibe titredi. Uyluklarından kan süzüldü; siyah ve dumanlı. Ateş; rahibenin içindeydi, ıstırap gibiydi, esriklik gibiydi, onu dolduruyor, kavuruyor, dönüştürüyordu. Bir âşığın elleri kadar ısrarcı ısı pırıltıları, rahibenin teninde izler bırakıyordu. Uzun zaman öncesine ait sesler rahibeye sesleniyordu. Bir kadının, "Melony," diye inlediğini duydu rahibe. "Sürü Yedi," diye seslendi bir adam. Rahibe ağlıyordu, gözyaşları alevdi. Ve o, gözyaşlarını içmeye devam ediyordu.

Karanlık gökyüzünden kar taneleri süzülüyordu ve küller onları karşılamak için yerden yukarı yükseliyordu. Alevli oklar ahşap bir duvarın üzerinden kavisler çizerek gelirken ve ölü şeyler soğuğun içinde sessizce yürürken, gri ile beyaz birbirinin etrafında dönüyordu. Ölü şeyler muazzam bir uçurumun altındaydı, uçurumdaki yüzlerce mağaranın içinde ateşler yanıyordu. Sonra, imkânsız surette soğuk bir rüzgâr çıktı ve ortalığı beyaz sis bastı, ateşler birer birer söndü. Daha sonra geride sadece kafatasları kaldı.

Ölüm, diye düşündü Melisandre. *Kafatasları ölüm demek.*

Alevler hafifçe çıtırdadı ve Melisandre çıtırtıların içinde fısıldanan *Jon Kar* ismini duydu. Jon'un uzun suratı Melisandre'nin önünde yüzmeye başladı, kırmızı ve turuncu dillerle çizilmişti, bir görünüp bir kayboluyordu, titrek bir perdenin ardında yarı görünür bir gölgeydi. Şimdi bir insandı, şimdi bir kurt, şimdi yine insan. Ama kafatasları da oradaydı, kafatasları Jon'un etrafını sarmıştı. Melisandre, Jon'un içinde bulunduğu tehlikeyi daha önce de görmüş ve çocuğu uyarmaya çalışmıştı. *Dört yanında düşmanlar, karanlıktaki hançerler.* Jon dinlememişti.

İnanmayanlar, iş işten geçinceye kadar dinlemezdi.

"Ne görüyorsunuz leydim?" diye sordu sordu çocuk hafifçe.

Kafatasları. Binlerce kafatası ve yine piç çocuk. Jon Kar. Ateşlerin içinde ne gördüğü sorulduğunda, Melisandre, "Pek çok şey," diye cevap verirdi ama görmek, bu kelimelerin telkin ettiği kadar basit bir iş değildi. Görmek bir sanattı, bütün sanatlar gibi ustalık, disiplin ve çalışma isterdi. *Acı. Acı da ister.* R'hllor, seçilmişleriyle, kutsanmış ateş aracılığıyla konuşurdu. Külden, dumandan ve alevlerden müteşekkil ve sadece bir tanrının tam anlamıyla kavrayabileceği bir lisan kullanırdı. Melisandre sanatını uzun yıllar boyunca çalışarak geliştirmiş ve bunun bedelini ödemişti. Melisandre'nin tarikatında bile, kutsal alevlerin

içindeki yarı açığa çıkarılmış ve yarı saklanmış sırları görmekte onun kadar yetenekli hiç kimse yoktu.

Ama şimdi, Melisandre kendi kralını bile bulamıyordu. *Azor Ahai'yi görmek için dua ediyorum ve R'hllor bana Kar'ı gösteriyor.* "Devan," diye seslendi. "Bana içecek bir şey ver." Boğazı kavrulmuş ve tahriş olmuştu.

"Tamam leydim." Devan, pencerenin yanındaki taş sürahiden bir bardak su doldurdu ve bardağı Melisandre'ye götürdü.

"Teşekkür ederim." Melisandre bir yudum su aldı, yuttu ve delikanlıya gülümsedi. Delikanlı kızardı. Melisandre çocuğun ona âşık olduğunu biliyordu. *Benden korkuyor, beni istiyor ve bana tapıyor.*

Buna rağmen, Devan burada olmaktan memnun değildi. Kralın yaveri olarak hizmet vermekten gurur duyuyordu. Stannis'ten Kara Kale'de kalma emri almak onu yaralamıştı. Onun yaşındaki her delikanlı gibi, Devan'in kafası da şöhret rüyalarıyla doluydu. Hiç şüphe yok ki Devan, Derinorman Kalesi'nde sergileyeceği kahramanlığı hayal edip durmuştu. Onun yaşındaki diğer delikanlılar, kralın şövalyelerine yaverlik yapmak ve mücadelede onların yanında dövüşmek üzere güneye gitmişlerdi. Devan'in dışarıda bırakılması bir paylama gibi görünmüş olmalıydı; bir başarısızlık sebebiyle verilmiş bir ceza, belki de babasının başarısızlığı için verilmiş bir ceza.

Gerçekte, Devan buradaydı çünkü Melisandre böyle istemişti. Davos Seaworth'ün dört oğlu, kralın donanması yeşil ateş tarafından tüketildiğinde Karasu'da kaybolmuştu. Devan beşinci çocuktu ve Melisandre'nin yanında, kralın yanında olacağından daha güvendeydi. Lord Davos bunun için Melisandre'ye teşekkür etmeyecekti, tıpkı delikanlının etmediği gibi, ama Melisandre, Seaworth'ün yeterince keder yaşadığını düşünmüştü. Davos yanlış yoldaydı ama Stannis'e olan sadakatinden şüphe edilemezdi. Kırmızı rahibe bunu alevlerde görmüştü.

Devan hızlı, zeki ve yetenekliydi. Bu sıfatlar Melisandre'nin maiyetinin büyük bölümü için kullanılamazdı. Stannis güneye giderken Melisandre'nin hizmetine on iki adam bırakmıştı ama adamların çoğu işe yaramazdı. Majesteleri'nin her kılıca ihtiyacı vardı, bu yüzden rahibe için sadece ihtiyarları ve sakatları ayırabilmişti. Adamlardan biri, Sur'daki mücadele sırasında kafasına aldığı darbeyle kör olmuştu. Diğeri, devrilen atının altında kalıp bacağını kırdığında sakatlanmıştı. Melisandre'nin çavuşu, tek kolunu bir devin çomağına kurban vermişti. Muhafızlardan üçü, yabanıl kadınlara tecavüz ettikleri için Stannis tarafından iğdiş edilmiş hadımlardı. Melisandre'nin iki ayyaşı ve bir ödleği de vardı. Sonuncusu aşılmalıydı, bunu bizzat kral da kabul etmişti ama

adam soylu bir aileden geliyordu ve babasıyla kardeşleri Stannis'e en başından beri sadıklardı.

Melisandre'nin etrafında muhafızlar bulunması, kara kardeşlerin ona karşı saygılı olmasını sağlardı ama Melisandre kendini gerçek bir tehlikenin içinde bulursa Stannis'in bıraktığı adamların hiçbiri faydalı olmazdı. Bunun bir önemi yoktu. Asshaili Melisandre kendisi için korkmuyordu. R'hllor onu korurdu.

Rahibe bir yudum su daha içti, bardağı kenara bıraktı, gözlerini kırpıştırdı ve sandalyeden kalktı. Kasları sert ve ağrılıydı. Uzun zaman alevlere baktıktan sonra rahibenin loşluğa alışması birkaç dakika sürüyordu. Gözleri kuru ve yorgundu ama Melisandre, gözlerini ovuşturmanın onları daha beter edeceğini biliyordu.

Ateşin alçak yandığını gördü. "Devan, odun getir. Vakit ne?"

"Neredeyse şafak, leydim."

Şafak. Bize bir gün daha bahşedildi, R'hollor'a şükürler olsun. Gecenin dehşetleri geri çekildi. Melisandre, sık sık yaptığı gibi, geceyi ateşin yanındaki sandalyenin üstünde geçirmişti. Stannis gittiğinden beri yatağını pek kullanmamıştı. Omuzlarında dünyanın ağırlığı varken uyumak için vakti yoktu. Ve rüya görmekten korkuyordu. *Uyku, küçük ölüm. Rüyalar, hepimizi sonsuz geceye sürükleyecek olan Öteki'nin fısıltıları.* Melisandre, bir âşığın öpücüklerine benzeyen ısı dalgaları sayesinde al al olmuş yanaklarıyla, tanrısının kutsal ateşlerinin yakutumsu pırıltıları içinde yıkanarak oturmayı tercih ederdi. Bazı geceler uyuyakalıyordu ama asla bir saatten fazla değil. Gün gelecek ve Melisandre bir daha asla uyumayacaktı, bunun için dua ediyordu. Gün gelecek ve Melisandre rüyalardan kurtulacaktı. *Melony,* diye düşündü. *Sürü Yedi.*

Devan ateşi kütüklerle besledi. Amansız ve öfkeli alevler, gölgeleri odanın köşelerine geri iterek ve Melisandre'nin bütün istenmeyen rüyalarını yakıp yok ederek tekrar yükseldi. *Karanlık yine geri çekiliyor... kısa bir süre için. Ama Sur'un ardında düşman güçleniyor. Ve düşman kazanırsa, şafak bir daha asla sökmeyecek.* Melisandre, alevlerin içinden bakan yüzün, düşmanın yüzü olup olmadığı merak etti. *Hayır. O değildi. Onun çehresi daha ürkütücü olurdu; soğuk ve siyah, bir insanın bakıp da sağ kalamayacağı kadar korkunç.* Ama rahibenin gördüğü ahşap surat ve kurt yüzlü çocuk... onlar kesinlikle düşmanın hizmetkârlarıydı... onun müdafileriydi, tıpkı Stannis'in, Melisandre'nin müdafisi olduğu gibi.

Melisandre pencereye gitti, panjurları açtı. Doğu seması yeni yeni aydınlanıyordu ve sabah yıldızları katran siyahı gökyüzünde hâlâ asılı duruyordu. Kara Kale hareketlenmeye başlamıştı bile. Siyah pelerinli adamlar,

Sur’un tepesindeki kardeşlerinin nöbetlerini devralmadan önce yulaf lapası dolu kâselerle kahvaltı etmek için avlunun karşı tarafına geçiyorlardı. Rüzgârla savrulan birkaç kar tanesi, aşağı süzülerek açık pencereden içeri girdi.

“Leydim kahvaltı etmek ister mi?” diye sordu Devan.

Yiyecek. Evet, yemeliyim. Melisandre bazı günler yemek yemeyi unutuyordu. R’hllor, Melisandre’nin bedeninin bütün gıda ihtiyacını karşılıyordu ama bu, ölümlü adamlardan saklanması gereken bir durumdu.

Melisandre’nin Jon Kar’a ihtiyacı vardı, kızarmış ekmeğe ya da jambona değil, ama Devan’ı lord kumandana göndermek işe yaramazdı. Jon, Melisandre çağırdığında gelmiyordu; hâlâ silahhanenin arkasında, Nöbet’in merhum demircisinin iki odalı mütevazı dairesinde yaşamayı tercih ediyordu. Belki de kendisini Kral Kulesi’ne layık görmüyordu, belki de umursamıyordu. Jon’un hatasıydı bu, gençliğin sahte tevazusu aslında bir çeşit kibirdi. Bir hükümdar için gücün tuzaklarından kaçınmak asla akıllıca değildi. Çünkü güç, bu çeşit tuzaklardan kaçınacak kadar küçük ölçeklerde akmazdı.

Bununla birlikte, delikanlı tamamen saf değildi. Melisandre’nin dairesine bir ricacı gibi gitmemesi gerektiğini biliyordu, konuşulacak bir şey olduğunda rahibenin ona gitmesi için ısrar ediyordu. Rahibe gittiğinde, Jon genelde onu bekletiyor ya da onu görmeyi reddediyordu. En azından bu kadarı akıllıcaydı.

“Isırgan çayı, haşlanmış yumurta ve yağlı ekmek istiyorum. Mümkünse taze ekmek olsun, kızarmış değil. Yabanılı da bulabilirsin. Ona, kendisiyle konuşmam gerektiğini söyle.”

“Çıngıraklı’yı mı leydim?”

“Evet. Ve derhal.”

Devan gittiğinde, Melisandre yıkandı ve elbisesini değiştirdi. Kol yenleri gizli ceplerle doluydu. Rahibe, her sabah yaptığı gibi, bütün tozların yerinde durduğundan emin olmak için cepleri dikkatlice kontrol etti. Ateşi yeşile, maviye ya da gümüş rengine çeviren tozlar. Alevleri kükreten, tıslatan ve insan boyundan daha yükseğe zıplatan tozlar. Duman çıkaran tozlar. Gerçek için bir duman, şehvet için bir duman, korku için bir duman ve bir adamı defaten öldürebilecek o koyu, siyah duman. Kırmızı rahibe kendini her tozdan bir çimdikle silahlandırmıştı.

Dar Deniz’in karşısından getirdiği oymalı sandığın dörtte üçünden fazlası artık boştu. Melisandre daha fazla toz üretmek için gerekli bilgiye sahipti ama tozu oluşturan nadide maddelerin çoğundan yoksundu. *Büyülerim yeterli olur.* Melisandre Sur’da daha güçlüydü, Asshai’de olduğundan bile daha güçlüydü, her kelimesi ve hareketi daha tesirliydi ve rahibe burada daha önce hiç

yapmadığı şeyleri yapabilirdi. *Burada yarattığım gölgeler korkunç olacak. Karanlığın hiçbir yaratığı onların karşısında duramayacak.* Emrinde böyle büyüler varken, Melisandre kısa zaman sonra simyacıların ve ateş kehanetçilerinin zayıf hilelerine ihtiyaç duymayacaktı.

Sandığın kapağım kapattı, kilidi döndürdü ve anahtarı eteğindeki bir başka gizli cebe sakladı. Sonra kapının çalındığını duydu.

Vuruşun titrek sesine bakılırsa, gelen tek kollu çavuştu. “Leydi Melisandre, Kemik Lordu burada.”

“Onu içeri gönder.” Melisandre tekrar şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu.

Yabanıl, grinin ve kahverenginin tonlarıyla alacalanmış eski bir pelerinin altına, kaynatılmış deriden yapılmış ve bronz çivilerle beneklenmiş kolsuz bir yelek giymişti. *Kemik yok.* Adam gölgelerle de örtünmüştü. Yüzünden kayıp giden ve attığı her adımda şekillenen yarı görünür gri sis demetleri. Çirkin şeyler. *Adamın kemikleri kadar çirkin.* Sivri bir saç çizgisi, birbirine yakın koyu renk gözler, çökmüş yanaklar, bir ağız dolusu kahverengi kırık dişin üzerinde bir solucan gibi kıpırdanan bir bıyık.

Boynundaki yakut kendisine bağlı kölenin yakınlığıyla hareketlendiğinde, Melisandre boğazının çukurundaki ısıyı hissetti. “Kemik zırhını çıkarmışsın,” dedi adama.

“Tıkırtılar beni deli edecekti.”

“Kemikler seni koruyor,” diye hatırlattı rahibe. “Kara kardeşler seni sevmiyorlar. Dün akşam yemeğinde bazı kardeşlerle atışmışsın, Devan söyledi.”

“Bazılarıyla. Bowen Marsh liderlik hakkında atıp tutarken ben jambonlu fasulye çorbamı içiyordum. Yaşlı Nar, benim onu gözetlediğimi düşündü ve konuşmalarının bir katil tarafından dinlenilmesine tahammül etmeyeceğini duyurdu. Ona, eğer bu sözleri gerçekse, katilleri ateşin yakınında oturtmaması gerektiğini söyledim. Bowen kızardı ve boğulma sesleri çıkardı ama hepsi buydu.” Yabanıl, pencere kenarına oturdu, hançerini kınından çıkardı. “Eğer bir karga, ben yemeğimi kaşıklarken kaburgalarımın arasına bir bıçak sokmak istiyorsa, buyursun denesin. Hobb’un bulamacı, içine bir damla kan katıldığında daha lezzetli olur.” Melisandre çıplak çeliği önemsemedi. Eğer yabanıl ona zarar vermek niyetinde olsaydı, Melisandre bunu alevlerin içinde görürdü. Hayatının sonuna kadar kırmızı tapmağa bağlanmış küçük bir köle kızken okumayı öğrendiği ilk şey, kendi şahsına gelecek tehlikelerdi. Bir ateşin içine baktığında aradığı ilk şey hâlâ buydu. “Seni ilgilendirmesi gereken şey onların bıçakları değil, gözleri,” diye uyardı adamı.

“Evet, büyü.” Adamın bileğini saran demir kelepçedeki yakut, nabız gibi attı. Adam, bıçağının ucuyla yakuta vurdu. Taşa çarpan çelik hafif bir tıkırtı çıkardı. “Uyurken onu hissediyorum. Tenimdeki ısısını. Demir kelepçeye rağmen. Bir kadının öpücüğü kadar yumuşak. *Senin* öpücüğün. Ama bazen, yakut rüyalarımda yanmaya başlıyor ve senin dudakların dişlere dönüşüyor. Her gün, onu bileğimden çıkarmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum ve her gün çıkarmıyorum. Kahrolası kemikleri de takmak zorunda mıyım?”

“Büyü, gölgeden ve telkinden yapıldı, insanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler. Kemikler bunun bir parçası.” *Bu adamı esirgemekle hata mı ettim*? “Eğer büyü işe yaramazsa, seni öldürürler.” Yabanıl, tırnaklarının altındaki kiri hançerinin ucuyla kazımaya başladı. “Ben şarkılarımı söyledim, mücadelelerde dövüştüm, yaz şarabı içtim, Dornelu kadının tadına baktım. Bir adam, yaşadığı gibi ölmeli. Bu benim için, elimde çelikle ölmek demek.” Ölümün rüyasını mı gördü? *Düşman ona dokunmuş olabilir mi?* Ölüm düşmanın yöresi, ölüler onun askerleri. ‘Yakında çeliğine iş düşecek. Düşman ilerliyor, gerçek düşman. Ve Lord Karin korucuları, kör ve kanlı gözleriyle gün bitmeden geri dönecekler.” Yabanılın gözleri kısıldı. Gri gözler, kahverengi gözler; Melisandre, yakutun her nabız vuruşunda renklerin değiştiğini görebiliyordu. “Gözleri dışarı çıkarmak Ağlak’ın işi. O her zaman, en iyi karga kör kargadır, der. Bazen onun kendi gözlerini de çıkarmak istediğini düşünüyorum, çünkü gözleri sürekli akıyor ve kaşınıyor. Kar, özgür insanların lider olarak Tormund’u seçeceğini varsayıyor çünkü onun yapacağı şey bu olurdu. Kar, Tormund’u severdi. O yaşlı düzenbaz da Kari severdi. Ama lider Ağlak ise... bu iyi değil. Ne Kar için, ne de bizim için.”

Melisandre, adamın sözlerini ciddiye almış gibi vakur bir tavırla başını salladı ama şu Ağlak denen yabanılın önemi yoktu. Ağlak’ın özgür insanlarının hiçbirinin önemi yoktu. Onlar kayıp insanlardı, lanetlenmiş insanlardı; tıpkı ormanın çocukları gibi yeryüzünden silinmeye mahkûmlardı. Ama bunlar, Çıngıraklının duymak istediği sözler değildi ve Melisandre adamı kaybetmeyi göze alamazdı, şimdi olmazdı. “Kuzeyi ne kadar iyi biliyorsun?”

Çıngıraklı bıçağım ortadan kaldırdı. “Herhangi bir korucu kadar iyi biliyorum. Bazı bölgeleri onlardan daha iyi biliyorum. Kuzey büyük bir yer. Neden sordun?”

“Kız,” dedi Melisandre. “Ölmek üzere olan bir atın sırtındaki grili kız. Jon Karin kardeşi.” Başka kim olabilirdi? Kız, korunma için Jon’a koşuyordu, Melisandre bu kadarını açıkça görmüştü. “Onu alevlerimde gördüm ama sadece bir kez. Lord kumandanın güvenini kazanmalıyız ve bunu yapmanın tek yolu

kızı kurtarmak.”

“Benim kızı kurtarmam, demek mi istiyorsun? Kemik Lordu’nun?” Çıngıraklı güldü. “Çıngıraklı’ya aptallardan başka kimse asla güvenmedi. Kar aptal değil. Eğer kardeşinin kurtarılmaya ihtiyacı varsa, Kar kargaları gönderir. Ben öyle yapardım.”

“Kar senin gibi değil. O yeminler etti ve yeminleriyle yaşamaya kararlı. Gece Nöbetçileri taraf tutmaz. Lâkin sen Gece Nöbetçileri’nden değilsin. Karin yapamadığını sen yapabilirsin.”

“Eğer inatçı lord kumandan izin verirse. Ateşler şu kızın yerini gösterdiler mi?”

“Su gördüm. Derin, mavi ve durgun. Suyun üzerinde ince bir buz tabakası oluşmaya başlamıştı. Uçsuz bucaksız, engin bir suydu.”

“Derin Göl. Bu kızın etrafında başka neler gördün?”

“Tepeler. Araziler. Ağaçlar. Bir geyik. Taşlar. Kız kasabalardan uzak duruyor. Mümkünse, izini kaybettirip avcıları yanıltmak için küçük dere yatakları boyunca at sürüyor.”

Çıngıraklı kaşlarını çattı. “Bu durum işi zorlaştırır. Kızın kuzeye geldiğini söyledin. Göl kızın doğusunda mıydı yoksa batısında mı?”

Melisandre gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. “Batısında.” “O hâlde Kral Yolu’ndan gelmiyor. Zeki kız. Diğer tarafta daha az gözcü ve daha fazla sığınak var. Eskiden zaman zaman benim de kullandığım saklanma yerleri de...” Çıngıraklı, bir savaş borusunun sesiyle cümlesini yarıda bıraktı ve ayağa kalktı. Melisandre, bütün Kara Kale’nin üstüne aynı ani sessizliğin çöktüğünü ve her adamla delikanlının Sur’a doğru döndüğünü biliyordu; dinliyorlardı, bekliyorlardı. Borunun tek uzun üfleyişi, korucuların geri döndüğü anlamına geliyordu ama iki üfleyişi...

Gün geldi, diye düşündü kırmızı rahibe. *Lord Kar şimdi beni dinlemek zorunda kalacak.*

Uzun ve kederli bir haykışırın ardından boru sesi kayboldu, sessizlik bir saat sürmüş gibi göründü. Sonunda yabanıl, büyüyü bozdu. “Sadece tek üfleyiş. Korucular.”

“Ölü korucular.” Melisandre de ayağa kalktı. “Gidip kemiklerini giy ve bekle. Döneceğim.”

“Seninle geleceğim.”

“Aptal olma. Bulacaklarını bulduklarında, herhangi bir yabanıl görmek onları kışkırtacak. Kanları soğuyana dek burada kal.” Melisandre aşağı inerken, kırmızı rahibenin yarı unutulmuş kahvaltısını taşıyan Devan, Kral Kulesi’nin

basamaklarını tırmanarak yukarı çıkıyordu, çocuğun yanında Stannis'in Melisandre'ye bıraktığı muhafızların ikisi vardı. "Hobb'un fırından taze somunlar çıkarmasını bekledim leydim. Ekmek hâlâ sıcak." "Daireme bırak." Belki de kahvaltıyı yabanıl yerdi. "Lord Karin Sur'un ötesinde bana ihtiyacı var." *Henüz bunu bilmiyor ama yakında...*

Dışarıda hafif bir kar yağışı başladı. Melisandre ve refakatçisi kapıya vardığında, kapının etrafında bir grup karga toplanmıştı. Adamlar kırmızı rahibe için yol açtı. Bowen Marsh'ın ve yirmi mızrakçının eşlik ettiği lord kumandan, buzun içinde önden yürüyerek rahibeye yol gösterdi. Kar, çevredeki ağaçların arasında düşmanların gizleniyor olması ihtimaline karşı Sur'un tepesine de bir düzine okçu göndermişti. Kapıdaki muhafızlar kraliçenin adamları değillerdi ama rahibenin geçmesine izin verdiler.

Buzun altında bulunan ve Sur'un içinden geçen kıvrımlı tünel soğuk ve karanlıktı. Morgan, elinde bir meşaleyle Melisandre'nin önünde yürüyordu, Merrel de bir baltayla arkasında. İki adam da umutsuz ayyaşlardı ama sabahın bu vaktinde ayıklardı. En azından ismen kraliçenin adamlarıydılar, ikisi de Melisandre'den korkuyordu ve Merrel sarhoş değilken çetin olabiliyordu. Melisandre bugün onlara ihtiyaç duymayacaktı ama gittiği her yere iki muhafız götürmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bu durum, tayini mümkün bir mesaj taşıyordu. *Gücün tuzakları.*

Melisandre ve yanındakiler Sur'un kuzey tarafından dışarı çıktıklarında, kar yağışı sabit bir hâl almıştı. Sur'dan Tekinsiz Orman'ın kenarına kadar uzanan toprak, beyaz ve dağınık bir battaniyeyle örtülmüştü. Jon Kar ve kara kardeşler yirmi küsur metre uzakta, üç mızrağın etrafında toplanmışlardı.

Dişbudak ağacından yapılmış mızraklar iki buçuk metre boyundaydı. Soldakinin belli belirsiz bir yamukluğu vardı ama diğer ikisi pürüzsüz ve dümdüzdü. Mızrakların ucuna kesik başlar geçirilmişti. Kafaların sakalları buz tutmuştu ve yağan kar onlara beyaz başlıklar takmıştı. Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerlerde sadece boş çukurlar kalmıştı, kara ve kanlı boşluklar sessiz bir ithamla aşağı bakıyorlardı.

"Kim bunlar?" diye sordu Melisandre, kargalara.

"Kara Jack Bulwer, Kıllı Hal ve Garth Boztüy," dedi Bowen Marsh ciddi bir sesle. "Zemin yarı donmuş hâlde. Yabanılların mızrakları bu kadar derine gömmesi yarım gece almış olmalı. Hâlâ yakınlarda olabilirler. Bizi izliyor olabilirler." Lord Kâhya gözlerini kısarak ağaç sıralarına baktı.

"Orada yüzlerce yabanıl olabilir," dedi ekşi suratlı kara kardeş. "Binlerce yabanıl olabilir."

“Hayır,” dedi Jon Kar. “Gecenin karanlığında hediyelerini bıraktılar ve sonra kaçtılar.” Jon’un beyaz ulu kurdu, havayı koklayarak mızrakların etrafında dolaştı, sonra bacağını kaldırdı ve Kara Jack Buhver’ın başını taşıyan mızrağın üstüne işedi. ‘Yabanıllar hâlâ buralarda olsaydı, Hayalet onların kokusunu alırdı.” “Ağlak, bedenleri yakmıştır umarım,” dedi Efkârlı Edd olarak anılan ekşi suratlı adam. “Aksi hâlde bedenler, başlarını bulmak için gelebilirler.”

Jon Kar, Garth Boztüy’ün kafasını taşıyan mızrağı yakaladı ve sert bir şekilde topraktan çıkardı. “Diğer ikisini de çıkarın,” diye emir verdi. Dört karga, emre itaat etmek için hareketlendi.

Bowen Marsh’in yanakları soğuktan kızarmıştı. “Korucuları dışarı göndermemeliydik.”

“Bu, yaranın üstüne tuz basacak zaman ve yer değil. Burada olmaz lordum. Şimdi olmaz.” Kar, mızraklarla cebelleşen adamlara döndü ve “Kafaları alıp yakın,” dedi. “Çıplak kemikten başka hiçbir şey bırakmayın,” Ancak o zaman Melisandre’yi fark etmiş gibi göründü. “Leydim, lütfen benimle yürüyün.”

Nihayet. “Eğer lord kumandan memnun olacaksa.”

Sur’un altında yürürlerken, Melisandre, Jon’un koluna girdi. Morgan ve Merrel önden gidiyordu, Hayalet arkadan geliyordu. Rahibe konuşmadı ama adımlarını kasten yavaşlattı. Kadının geçtiği yerlerdeki buz, eriyerek damlamaya başladı. *Bu durum Kar’ın dikkatinden kaçmayacak.*

Kar, bir katil deliğinin demir kafesinin altında sessizliği bozdu. “Diğer altı adama ne oldu?”

“Onları görmedim,” dedi Melisandre.

“Bakacak mısınız?”

“Ebette lordum.”

“Gölge Kule’deki Sör Denys Mallister’dan bir kuzgun geldi,” dedi Jon Kar. “Mallister’ın adamları, Gorge Boğazı’nın ilerisindeki dağlarda ateşler görmüşler. Sör Denys yabanılların toplandığına inanıyor. Kafatası Köprüsü’nü bir kez daha zorlayacaklarını düşünüyor.”

“Bazıları bunu yapabilir.” Melisandre’nin gördüğü imgedeki kafatasları, Jon’un bahsettiği köprüyü işaret ediyor olabilir miydi? Her nedense, Melisandre böyle olmadığını düşünüyordu. “Lâkin bu saldırı, bir yanıltmacadan ibaret olur. Deniz kenarında, kara ve kanlı bir dalganın altında kalmış kuleler gördüm. En ağır darbenin ineceği yer, orası.”

“Doğugözcüsü?”

Öyle miydi? Melisandre, Kıyıdaki Doğugözcüsü’nü Kral Stannis’le birlikte görmüştü. Majesteleri, Kara Kale’ye yapılacak yolculuk için şövalyelerini bir

araya toplandığında Kraliçe Selyse'yi ve kızı Shireen'i orada bırakmıştı. Melisandre'nin ateşindeki kuleler farklıydı ama böyle şeyler imgelerde sık sık olurdu. "Evet lordum. Doğugözcüsü."

"Ne zaman?"

Melisandre ellerini açtı. "Yarın. Bir ay dönümü içinde. Bir yıl içinde. Ama harekete geçersen, gördüğüm şeyi bütünüyle engelleyebilirsin." *Yoksa imgelerin ne anlamı olurdu*?

"Güzel," dedi Jon Kar.

Jon ve Melisandre Sur'un altından çıktıklarında, kapının ardındaki karga sürüsü kırk adama yükselmişti. Adamlar Jon'la Melisandre'nin etrafında toplandılar. Melisandre kara kardeşlerden bazılarını isimleriyle tanıyordu: Aşçı Üçparmak Hobb, turuncu yağlı saçlarıyla Mully, Öküz Owen olarak anılan yarım akıllı oğlan, ayyaş Rahip Celladar.

"Doğru mu lordum?" dedi Üçparmak Hobb.

"Kim?" diye sordu Öküz Owen. "Dywen değil, yoksa öyle mi?"

"Garth da olmasın," dedi Melisandre'nin Akançamurlu Alf olarak tanıdığı kraliçe adamı. Alf, R'hllor'un gerçeği uğruna yedi sahte tanrıdan vazgeçen ilk adamlardan biriydi. "Garth yabanıllar için fazlasıyla zeki."

"Kaç kişi?" diye sordu Mully.

"Uç," dedi Jon. "Kara Jack Bulwer, Kıllı Hal ve Garth."

Akançamurlu Alf, Gölge Kule'deki uyuyanları uyandırmaya yetecek kadar gürültülü bir haykırış koyuverdi. Jon, Üçparmak Hobb'a, "Alf i yatağa yatır ve ona baharatlı şarap içir," dedi.

"Lord Kar," dedi Melisandre sessizce. "Benimle birlikte Kral Kulesi'ne gelir misin? Seninle paylaşacağım başka şeyler var."

Jon, o soğuk ve gri gözleriyle uzunca bir süre Melisandre'ye baktı. Sağ eli kapandı, açıldı, tekrar kapandı. "Nasıl isterseniz. Edd, Hayalet'i daireme götür."

Melisandre, Jon'un bu sözlerini bir işaret olarak algıladı ve kendi muhafızlarını gönderdi. Jon'la birlikte avluyu geçtiler. Sadece ikisi. Etraflarına kar düşüyordu. Melisandre, cesaret edebildiği ölçüde Jon Karin yakınında yürüyordu; Jon'dan kara bir sis misali dökülen güvensizliği hissedebilecek kadar yakın. *Beni sevmiyor, asla sevmeyecek ama benden faydalanacak. Gayet iyi.* Melisandre başlangıçta aynı dansı Stannis Baratheon'la da yapmıştı. Gerçekte, genç lord kumandan ve kral, ikisinin de kabul etmek istemeyeceği kadar fazla ortak noktaya sahipti. Stannis, ağabeyinin gölgesinde yaşayan küçük oğuldu. Piç doğumlu Jon Kar, insanların

Genç Kurt olarak andığı yenik kahramanın, yani meşru doğumlu kardeşinin

gölgesinde kalmıştı. İki adam da yaratılışları itibarıyla güvensiz ve kuşkucuydu. Yürekten taptıkları yegâne tanrılar, onur ve vazifeydi.

Kral Kulesi'nin sarmal merdivenini tırmanırken, "Kız kardeşinle ilgili bir şey sormadın," dedi Melisandre.

"Size söyledim. Benim kız kardeşim yok. Biz, yeminimizin sözlerini söylediğimiz anda bütün akrabalarımızı bir kenara koyarız. Arya'ya yardım edemem. Ne kadar..."

Jon, Melisandre'nin dairesine girerken konuşmayı kesti. Yabanıl içerideydi, rahibenin masasında oturuyordu, kahverengi sıcak ekmeğin üzerine hançeriyle yağ sürüyordu. Melisandre, Çıngıraklı'nın kemik zırhını kuşandığını görünce memnun oldu. Adamın miğfer olarak kullandığı kırık dev kafatası, pencere sekisinde duruyordu.

Jon Kar gerildi. "Sen."

"Lord Kar." Yabanıl, bir ağız dolusu kahverengi ve kırık dişin arasından gülümsedi. Adamın bileğindeki yakut, sabah ışığında kırmızı bir yıldız gibi pırıldıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı ediyorum. İstersen sen de buyurabilirsin."

"Seninle ekmek paylaşmam."

"Senin kaybın. Somun hâlâ sıcak. Hobb en azından bunu becerebiliyor." Yabanıl, ekmekten bir ısırık aldı. "Seni de bu kadar kolay bir şekilde ziyaret edebilirim lordum. Kapındaki muhafızlar kötü bir şaka. Sur'a yüzlerce kez tırmanmış bir adam, kolaylıkla bir pencereye de tırmanabilir. Ama seni öldürmenin ne faydası olur? Kargalar sadece daha beter birini seçer." Çıngıraklı lokmasını çiğnedi, yuttu. "Korucuların başına gelenleri duydum. Beni onlarla birlikte göndermeliydin."

"İhanet edip onları Ağlak'a satabilmen için mi?"

"İhanetlerden mi bahsediyoruz? Şu senin yabanıl karının adı neydi Kar? Ygritte miydi?" Yabanıl adam, Melisandre'ye döndü. "Atlara ihtiyacım olacak. Yarım düzine iyi ata. Ve bu, yalnız yapabileceğim bir iş değil. Köstebek Kasabası'na hapsedilen mızrak karılarından bazıları işe yarar. Bu iş için en iyisi kadınlar olur.

Kız onlara daha kolay güvenir ve kadınlar aklımdaki malum planı gerçekleştirmeme yardım eder."

Lord Kar, Melisandre'ye, "Bu adam neden bahsediyor?" diye sordu.

"Kız kardeşinden." Melisandre elini Jon'un koluna koydu. "Sen kardeşine yardım edemezsin ama o edebilir."

Kar, kolunu hızla geri çekti. “Sanmıyorum. Bu yaratığı tanımıyorsunuz. Çıngıraklı ellerini günde yüz kere yıkasa bile tırnaklarının altında hâlâ kan olur. Arya’yı kurtarmak yerine, büyük ihtimalle ona tecavüz etmeyi ve onu öldürmeyi tercih eder. Hayır. Eğer ateşlerinizin içinde gördüğünüz şey buysa leydim, gözlerinizde küller olmalı. Eğer bu adam benim iznim olmadan Kara Kale’den ayrılmayı denerse, onun kafasını bizzat keserim.”

Bana hiç seçenek bırakmıyor. Öyle olsun. “Devan, bizi yalnız bırak,” dedi kırmızı kadın. Yaver odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Melisandre boğazındaki yakuta dokundu ve bir kelime söyledi.

Ses, odanın köşelerinde tuhaf bir şekilde yankılandı ve odadakilerin kulaklarında bir solucan misali kıvrıldı. Yabanıl bir kelime duydu; karga bir başka kelime. İkisi de rahibenin dudaklarından dökülen kelime değildi. Yabanılın bileğindeki yakut karardı ve adamın etrafındaki ışık demetleriyle gölgeler kıvrılarak yok oldu.

Kemikler kaldı; tıkırdayan kaburgalar, adamın kollarındaki pençeler ve dişler, omuzlarındaki büyük ve sararmış köprücük kemiği. Kırık dev kafatası, kırık bir dev kafatası olarak kaldı. Sarı ve çatlak. Lekeli ve vahşi bir sırıtışla gülümseyen.

Ama sivri saç çizgisi yok oldu. Kahverengi bıyık, yumrulu çene, solgun sarı et ve küçük siyah gözler; hepsi eridi. Uzun kahverengi saçların içinden gri parmaklar geçti. Adamın ağzının kenarlarında gülücük çizgileri belirdi. Yabanıl bir anda daha iri bir adama dönüştü, göğsü ve omuzları genişledi, bacakları uzadı, yüzü temiz traşlı ve rüzgâr yanığıydı.

Jon Karin gözleri büyüdü. “Mance?”

“Lord Kar.” Mance Rayder gülümsemedi.

“Rahibe seni yaktı.”

“Kemik Lordu’nu yaktı.”

Jon Kar, Melisandre’ye döndü. “Bu ne çeşit bir büyü?” “Adına ne dersen de. Sihir, imge, göz bağı. R’hllor, Işık Tanrısı’dır Jon Kar. Ve onun hizmetkârlarına, ışıkla dokuma yapma yeteneği verilmiştir, tıpkı diğer insanların ipliklerle dokuma yaptığı gibi.”

Mance Rayder güldü. “Benim de şüphelerim vardı Kar, fakat denemesine izin verdim. Ya bunu deneyecektim ya da Stannis beni kızartacaktı.”

“Kemikler yardım ediyor,” dedi Melisandre. “Kemikler hatırlıyor. En güçlü büyüler böyle şeylerle yapılır. Ölü bir adamın çizmeleri, bir parça saç, bir torba parmak kemiği. Fısıldanmış kelimeler ve dualarla, bir adamın gölgesi bu çeşit nesnelerden çekilebilir ve bir başka adamın üstüne bir pelerin gibi serilebilir.

Pelerini giyen adamın özü değişmez, sadece imgesi değişir.” Melisandre büyüyü basit ve kolay bir şeymiş gibi anlatmıştı. Jon ve Mance’in büyünün zorluğunu ya da Melisandre’ye nelere mal olduğunu bilmelerine gerek yoktu. Bu, Melisandre’nin uzun zaman önce Asshai’de öğrendiği bir dersti; büyü ne kadar zahmetsiz görünürse, insanlar büyücüden o kadar çok korkardı. Alevler Çıngıraklı’yı yaladığında Melisandre’nin boğazındaki yakut öyle sıcak olmuştu ki kırmızı rahibe kendi teninin tütmeye ve kararmaya başlayacağından korkmuştu. Şükürler olsun ki Lord Kar, oklarını kullanarak Melisandre’yi bu ıstıraptan kurtarmıştı. Stannis bu meydan okuma karşısında köpürürken, kırmızı rahibe rahatlama duygusuyla titremişti.

“Sahte kralımız asabi bir tabiata sahip ama sana ihanet etmeyecek,” dedi Melisandre, Jon Kar’a. “Oğlu elimizde. Bunu unutma. Ve sahte kral, kendi hayatını sana borçlu.”

“Bana?” Karin sesi şaşkındı.

“Başka kime olacak lordum? Kanunlarınıza göre, sahte kralın suçlarının cezasını ancak onun hayatının kanı ödeyebilir ve Stannis Baratheon kanunlara karşı gelecek bir adam değildir... lâkin senin bilgece söylediğin gibi, insanların kanunu Sur’da son bulur. Sana, Işık Tanrısının senin dualarını duyacağını söylemiştim. Kız kardeşinin hayatını kurtarmak ve bunu yaparken senin için çok önemli olan onura ve ahşap tanrının önünde ettiğin yemine bağlı kalmak için bir yol istedin.” Melisandre solgun parmağıyla işaret etti. “O yol karşında duruyor Lord Kar. Arya’nın kurtuluşu. Işık Tanrısı’ndan ve... benden bir armağan.”

LEŞ

Leş önce, eve gitmek için koşan kızların havlamalarını duydu. Yassı kaldırım taşlarında çınlayan toynak sesleri onu ayağa kaldırdı. Leş'in zincirleri şıngırdadı. Ayak bileklerinin arasındaki zincir otuz santimden daha uzun değildi, Leş'in adımlarını kısaltıyor ve sürünmeye dönüştürüyordu. Bu hâldeyken hızlı hareket etmek zordu ama Leş elinden gelenin en iyisini yaptı, zıplayıp şıngırdayarak saman dolu şilteden kalktı. Ramsay Bolton geri dönmüştü ve Leş'in ona hizmet etmek üzere el altında olmasını isterdi.

Dışarıda, soğuk sonbahar semasının altında, avcılar kapılardan içeri dökülüyordu. Kemik Ben, etrafında uluyan ve havlayan kızlarla birlikte kafileye liderlik ediyordu. Onun arkasından Deriyüzen, Ekşi Alyn ve uzun, yağlı kamçısıyla Benim-İçin-Dans-Et Damon geliyordu. Leydi Dustin'in hediyesi olan gri sıpaları süren Walderlar daha gerideydi. Lord Ramsay, kendisi kadar asabi Kan isimli kırmızı aygırın sırtındaydı. Gülüyordu. Leş bunun çok iyi ya da çok kötü olabileceğini biliyordu.

Leş hangisi olduğunu çözemeden köpekler onun yanma geldi, kokusunu almışlardı, onu seviyorlardı; Leş sık sık onlarla birlikte uyuyordu ve Kemik Ben bazen, Leş'in köpeklerle aynı yemeği paylaşmasına izin veriyordu. Köpekler yassı döşeme taşlarının üstünde koşarak Leş'in etrafını sardılar, havladılar, onun kirli yüzünü yalamak için zıpladılar, bacaklarını kemirdiler. Helicent, Leş'in sol elini dişlerinin arasına alıp öyle şiddetli bir şekilde ısırdı ki Leş iki parmağını daha kaybetmekten korktu. Kırmızı Jeyne, Leş'in göğsüne atıldı ve adamın ayaklarım yerden kesti. Jeyne zinde ve kaslıydı; Leş ise zayıf, gri derili, hassas kemikli, beyaz saçlı bir perişandı.

Leş, Kırmızı Jeyne'i üstünden itip dizlerinin üstünde doğrulduğunda, süvariler atlarından inmeye başlamışlardı. Kaleden bir düzine atlı ayrılmıştı ve bir düzine atlı geri dönmüştü. Bu, araştırmanın başarısızlıkla sonuçlandığı anlamına geliyordu. Bu kötüydü. Ramsay başarısızlığın tadından hoşlanmazdı. *Bililerini incitmek isteyecek.*

Lord son zamanlarda kendisini dizginlemek zorunda kalıyordu; zira

Höyükler, Bolton Hanedanı'nın ihtiyaç duyduğu adamlarla doluydu ve Ramsay, Dustinler'in, Ryswellller'in ve kendisi gibi küçük lordların etrafında dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Onların yanındayken sürekli nezaket gösteriyor ve gülümsüyordu, kapalı kapıların ardında dönüştüğü adam başka bir şeydi.

Ramsay Bolton, Hornwood'un lorduna ve Dehşet Kalesi'nin vârisine yakışır bir şekilde giyinip kuşanmıştı. Giydiği pelerin kurt derilerinden yapılmış ve sonbahar soğuğuna karşı bir kurt kafasının sararmış dişleriyle lordun sağ omzuna tutturulmuştu. Ramsay'in bir kalçasında, bir satır kadar kalın ve ağır, orak biçimli bir kılıç vardı. Diğer kalçasından uzun bir hançer ve sivri uçlu, kıvrımlı, ustura kadar keskin bir deri yüzme bıçağı sarkıyordu. Uç silahın kabzası da sarı kemikten yapılmıştı. Kanin yüksek eyerinden aşağı, "Leş," diye seslendi lord, "berbat kokuyorsun. Kokunu avlunun karşı tarafından alabiliyorum."

"Biliyorum lordum," demek zorundaydı Leş. "Özür dilerim."

"Sana bir hediye getirdim." Ramsay döndü, arkasına uzandı, eyerinden bir şey çıkartıp fırlattı. "Yakala!"

Leş, zincirlerin, prangaların ve eksik parmaklarının arasında, adını öğrenmeden önce olduğundan daha sakardı. Kafa, Leşin sakat ellerine çarptı, parmak köklerinden sekti ve kurtçuklar yağdırarak ayaklarının dibine düştü, kurumuş kanla kabuk tutmuştu ve tanınmayacak hâldeydi.

"Sana onu yakalamanı söylemiştim," dedi Ramsay. "Onu yerden al."

Leş, kafayı kulağından tutarak kaldırmayı denedi. Beceremedi. Et yeşildi ve çürüyordu. Kulak, Leş'in parmaklarının arasında koptu. Küçük Walder güldü. Bir an sonra bütün adamlar gülüyordu. "Ah, onu rahat bırak," dedi Ramsay. "Kan'la ilgilen. Piçi fena zorladım."

"Tamam lordum. İlgileneceğim." Leş, kesik kafayı köpeklere bırakarak ata doğru koştu.

"Bugün domuz pisliği gibi kokuyorsun Leş," dedi Ramsay.

"Bu Leş için bir gelişme sayılır," dedi Benim-İçin-Dans-Et Damon.

Küçük Walder eyerinden aşağı atladı. "Benim atımla da ilgilenebilirsin Leş. Küçük kuzenimin atıyla da."

"Ben kendi atımla ilgilenebilirim," dedi Büyük Walder. Küçük Walder, Lord Ramsay'in gözdesiydi ve gittikçe ona benziyordu ama küçük Frey farklı bir hamurdan yoğrulmuştu, kuzenin oyunlarında ve zalimliklerinde nadiren rol alıyordu.

Leş, yaverleri önemsemedi, Kani ahırlara doğru yürüttü. Aygır onu tekmelemeye çalışınca Leş kenara kaçtı. Avcılar salona gitti; kesik kafa için

dalaşan köpeklere küfür eden Kemik Ben hariç hepsi.

Büyük Walder kendi atını yürüterek Leş'in peşinden ahıra girdi. Leş, Kanin gemini çıkarırken çocuğa kaçamak bir bakış attı. Diğer seyisler duymasın diye sessizce, "O kimdi?" diye sordu.

"Kimse." Büyük Walder gri atının eyerini çıkardı. "Yolda karşılaştığımız yaşlı bir adam, hepsi bu. Yaşlı bir keçiyi ve dört yavruyu güdüyordu."

"Lordumuz onu keçileri için mi öldürdü?"

"Lordumuz onu, kendisine Lord Kar dediği için öldürdü. Ama keçiler de iyiydi. Anneyi sağdık ve yavruları kızarttık."

Lord Kar. Leş başıyla onayladı, Kanin eyer kayışlarıyla uğraşıyordu, zincirleri şıngırdıyordu. *Hangi isimle olursa olsun, Ramsay öfkeliyken etrafında olunacak bir adam değil. Ya da öfkeli değilken.* "Kuzenlerinizi buldunuz mu lordum?"

"Hayır. Bulacağımızı hiç düşünmemiştim zaten. Onlar öldü. Lord Wyman onları öldürttü. Lordun yerinde olsaydım yapacağım şey bu olurdu."

Leş hiçbir şey söylemedi. Bazı şeylerin söylenmesi güvenli değildi. Bazı şeyler, lord salondayken ahırda bile söylenmemeliydi. Bir tek hata, Leş'e bir ayak parmağına mal olabilirdi, hatta bir el parmağına. *Ama dilime değil. Lord dilimi asla almaz. Beni acıdan esirgemesi için yalvardığımı duymaktan hoşlanıyor. Bana bunu söyletmekten hoşlanıyor.*

Süvariler on altı gündür avdaydı, ara sıra rastladıkları keçi yavruları dışında sadece ekmekleri ve tuzlu etleri vardı. Lord Ramsay o gece, Höyükler'e dönüşünü kutlamak için bir ziyafet düzenlenmesini emretti. Ziyafetin ev sahibi, yaşlı, tek kollu, Hanvood

Stout isimli önemsiz bir lorddu ve Ramsay'i reddetmemesi gerektiğini biliyordu, hâlbuki adamın kilerleri şimdiye kadar hemen hemen boşalmış olmalıydı. Leş, Stout'un hizmetkârlarının, kışlık erzaklarının Piç ve adamları tarafından nasıl tüketildiğiyle ilgili homurdandıklarını duymuştu. "Lord Eddard'ın küçük kızıyla yatağa gireceği söyleniyor, " diye sızlanmıştı Stout'un aşçısı; Leş'in onu dinlediğini bilmiyordu, "ama kar başladığında, düzülen bizler olacağız, bu dediğimi unutmayın."

Fakat Lord Ramsay bir ziyafet buyurmuştu ve bir ziyafet düzenlenmek zorundaydı. Stout'un salonuna masalar kuruldu, bir öküz kesildi. O gece güneş batarken, avdan boş ellerle dönen avcılar, kızarmış et ve kaburga, arpa ekmeği, havuç ve bezelye püresi yediler, yedikleriyle birlikte şaşılacak miktarda bira içtiler.

Lord Ramsay'in kupasını dolu tutmak Küçük Walder'a düştü. Büyük

Walder, yüksek masadaki diğer adamların kupalarını doldurdu. Leş, kokusuyla ziyafettekilerin iştahını kaçırmasın diye kapının yanına zincirlendi. O yemeğini, yani Lord Ramsay'in ona göndermeyi uygun bulduğu artıkları daha sonra yiyecekti. Fakat köpekler salonda gezinmenin keyfini çıkardılar, Maude ile Boz Jeyne, Will Short'un attığı etli kemik parçası için Lord Stout'un tazılarından biriyle kavga ettiğinde gecenin en iyi eğlencesini yarattılar. Leş, bütün salonda, üç köpeğin dövüşünü izlemeyen tek adamdı. Onun gözleri Ramsay Bolton'ın üzerindeydi.

Dövüş, ev sahibinin köpeğinin ölümüyle sonlandı. Stout'un yaşlı tazısının hiç şansı yoktu. Hayvan ikiye karşı tekti, Ramsay'in kancıkları ise genç, güçlü ve vahşiydi. Köpeklere, Ramsay'in hâlâ bir piçken ve ilk Leş'le dolaşırken avladığı, tecavüz ettiği, öldürdüğü köylü kızların adı verilmişti; bunu Leş'e söyleyen, köpekleri sahiplerinden çok seven Kemik Ben'di. "Sadece lordu iyi eğlendirenler," demişti adam. "Ağlayanlar, yalvaranlar ve koşmayanlar kancık olarak geri dönemezler." Dehşet Kalesi'nin barınağından çıkacak bir sonraki sürünün içinde bir Kyra olacaktı, Leş bundan emindi. "Lord onları kurt öldürmeleri için de eğitir," diye itiraf etmişti Kemik Ben. Leş hiçbir şey söylememişti. Kızların hangi kurtları öldürmesi gerektiğini biliyordu ama kızların onun kesik ayak parmağı için kavga edişini seyretmek istemiyordu.

Salonun kapıları bir rüzgâr dalgasıyla ardına kadar açıldığında ve gri zırhlı, demir miğferli bir düzine adam; Stout'un deri yelekli, altın kızıl pelerinli, hamur suratlı genç muhafızlarını iterek salona girdiğinde, iki hizmetkâr ölü köpeğin bedenini dışarı taşıyordu ve yaşlı bir kadın, kanla ıslanmış hasırlarla uğraşmak için bir paspas ve tırmık getirmişti. Ziyafettekilerin üstüne âni bir sessizlik çöktü... kemirdiği kemiği bir kenara fırlatan, kol yeniyle ağzını silen ve yağlı, ıslak dudaklı bir gülümsemeyle gülümseyip, "Baba," diyen Lord Ramsay dışında herkes sustu.

Dehşet Kalesi Lordu ifadesiz gözlerle ziyafet artıklarına, ölü köpeğe, duvar halılarına ve zincire vurulu Leş'e baktı. Mırıltı kadar yumuşak bir sesle, "Dışarı," dedi ziyafettekilere. "Şimdi. Hepiniz." Lord Ramsay'in adamları, kupalarını ve tabaklarını terk ederek masalardan kalktılar. Kemik Ben kızlara bağırdı, kızlar Ben'i takip ettiler, bazılarının dişlerinin arasında hâlâ kemikler vardı. Hanvood Stout sert bir reverans yaptı ve tek kelime etmeden kendi salonundan ayrıldı. "Leş'i çöz ve yanında götür," diye kükredi Ramsay, Ekşi Alyn'e. Ama Ramsay'in babası solgun elini sallayıp, "Hayır, onu bırak," dedi.

Lord Roose'un kendi muhafızları bile salondan çıkıp kapıları arkalarından kapadılar. Yankılar sustuğunda, Leş kendini salonda iki Bolton'la baş başa

buldu; baba ve oğul.

“Kayıp Freyler’imizi bulmamışsın.” Cümle, Roose Bolton’ın söyleyiş şekliyle, bir sorudan öte bir ifadeydi.

“Lord Lamprey’nin onlardan ayrıldığını iddia ettiği yere gittik ama kızlar iz bulamadılar.”

“Köylere ve hisarlara onları sordun.”

“Kelime israfı. Köylüler, gördükleri şeylere karşı gayet kör olabiliyorlar.” Ramsay omuzlarını silkti. “Ne fark eder? Dünya birkaç Frey’i özlemez. Eğer ihtiyaç duyacak olursak, İkizler’de onlardan çok var.”

Lord Roose, ekmeğin burnundan küçük bir parça koparıp yedi. “Hosteen ve Aenys huzursuz.”

“İstiyorlarsa, bırak da gidip arasınlar.”

“Lord Wyman kendini suçluyor. Söylediğine göre, bilhassa Rhaegar’dan hoşlanmaya başlamış.”

Lord Ramsay öfkeleniyordu. Leş bunu adamın ağzında, kalın dudaklarının bükülüşünde, boynundaki damarların kabarışında görebiliyordu. “O aptallar Manderly ile kalmalıydı.”

Roose Bolton omuzlarını silkti. “Lord Wyman’ın sürüsü salyangoz hızıyla ilerliyor... üstelik lordun sağlığı ve göbeği, onun günde birkaç saatten fazla yolculuk etmesine müsaade etmiyor, lord yemek yemek için sık sık mola veriyor. Freyler, Höyükler’e dönmek ve akrabalarıyla tekrar bir araya gelmek için sabırsızlanıyorlardı. Önden gittikleri için onları suçlayabilir misin?”

“Eğer önden gitmelerinin sebebi buysa. Manderly’ye inanıyor musun?”

Ramsay’in babasının solgun gözleri pırıldadı. “Sende böyle bir intiba mı bıraktım? Yine de, lord epey üzgün ve huzursuz.” “Yemek yiyemeyecek kadar üzgün ve huzursuz değil. Lord Domuz, Beyaz Liman’daki yiyeceklerin yarısını beraberinde getirmiş olmalı.”

‘Yiyeceklerle dolu kırk at arabası. Şarap ve bira fıçıları, taze bofa balığıyla dolu variller, bir keçi sürüsü, yüz domuz, midye ve istiridye kasaları, devasa bir morina balığı... Lord Wyman yemek yemeyi seviyor. Fark etmiş olmalısın.”

“Benim fark ettiğim şey, lordun hiç rehine getirmemiş olması.”

“Bu şüpheli bir durum.” Lord Roose boş bir kupa buldu, kupayı masa örtüsüyle sildi ve bir sürahiden doldurdu. “Görünüşe göre ziyafetler düzenleyen tek kişi Manderly değil.”

“Geri dönüşümü kutlamak için ziyafet düzenleyen sen olmalıydın,” diye şikâyet etti Ramsay. “Ve ziyafet, Höyük Kalesi’nde gerçekleşmeliydi, bu lazımlık kalesinde değil.”

“Höyük Kalesi ve kalenin mutfakları benim emrimde değil. Ben orada sadece konuğum. Kale ile kasaba Leydi Dustin’e ait ve leydi sana tahammül edemiyor.”

Ramsay’in yüzü karardı. “Eğer onun göğüslerini kesip kızlarıma yedirirsem, leydi o vakit bana tahammül eder mi? Eğer kendime bir çift çizme yapmak için onun derisi yüzersem, leydi bana tahammül eder mi?”

“Sanmıyorum. Ve o çizmeler pahalıya gelir. Höyükler’e,

Dustin Hanedanı’na ve Ryswellller’e mal olurlar.” Roose Bolton oğlunun karşısına oturdu. “Barbrey Dustin ikinci karımın kız kardeşi. Rodrik Ryswell’in kızı. Roger’ın, Rodrick’in ve adaşım Roose’un kardeşi. Diğer Ryswellller’in kuzeni. Barbrey merhum oğluma çok düşkündü ve oğlumun ölümünde senin de rolün olduğundan şüpheleniyor. Leydi Barbrey nasıl kin tutulacağını bilen bir kadındır. Buna şükret. Höyükler, Bolton’a sadık çünkü Leydi Barbrey kocasının ölümünden halâ Ned Stark’ı sorumlu tutuyor.”

“*Sadık*?” Ramsay öfkeyle doldu. “Leydinin tek yaptığı üstüme tükürmek. Onun kıymetli ahşap kasabasını ateşe vereceğim bir gün gelecek. O gün, bırak da leydi yangının üstüne tükürsün. Tükürükleri ateşi söndürebiliyor mu görelim.”

Roose yüzünü ekşitti, adamın içtiği biranın tadı birdenbire bozulmuştu sanki. “Bazen, gerçekten benim tohumum olup olmadığını merak ediyorum. Atalarım birçok şeydi lâkin asla aptal olmadılar. Hayır, şimdi sessiz ol, yeterince duydum. Şu an için kuvvetli görünüyoruz, evet. Lannisterlar’ın ve Freyler’in içinde güçlü dostlarımız var, üstelik kuzeyin büyük bölümünün kinden gelen desteğine sahibiz… ama Ned Stark’ın oğullarından biri ortaya çıktığında neler olacak sence?”

Ned Stark’ın bütün oğulları öldü, diye düşündü Leş. *Robb, İkizler’de katledildi. Bran ve Rickon... onların kafasını zifte batırdık...* Leş’in kendi kafası zonkluyordu. Leş, o ismini öğrenmeden önce vuku bulmuş hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Hatırlaması çok yaralayıcı olan şeyler vardı, en az Ramsay’in bıçağı kadar acı veren düşünceler...

“Stark’in küçük kurt yavruları öldü,” dedi Ramsay, kadehini tekrar birayla doldurdu “ve ölü kalacaklar. Bırak da çirkin yüzlerini göstersinler, kızlarım onların kurtlarını parçalara ayırır. Oğlanlar ne kadar çabuk gelirlerse, onları o kadar çabuk bir şekilde tekrar öldürürüm.”

Büyük Bolton iç geçirdi. *“Tekrar?* Hatalı konuştuğundan eminim. Sen Lord Eddard’ın oğullarını, o çok sevdiğimiz iki tatlı çocuğu asla öldürmedin. Bu Dönek Theon’un marifetiydi, unuttun mu? Eğer gerçek bilinseydi, kindar

dostlarımızın kaçını elimizde tutabilirdik sence? Sadece, bir çift çizmeye dönüştürmek istediğin Leydi Barbrey'i. Kralın emriyle bir Bolton'sın artık. Bir Bolton gibi davranmaya çalış. Hakkında hikâyeler anlatılıyor Ramsay. Hikâyeleri her yerde duyuyorum, insanlar senden korkuyor." "İyi."

"Yanılıyorsun. Bu iyi değil. Benim hakkımda asla hikâyeler anlatılmadı. Aksi halde burada oturuyor olabilir miydim sence? Eğlencelerin sana ait, seni bu yüzden azarlayacak değilim ama daha ihtiyatlı olmalısın. Huzurlu bir toprak, sessiz bir halk. Benim düsturum her daim bu oldu. Bu senin de düsturun olsun." "Leydi Dustin'i ve domuz gibi şişman karım bu sebeple mi bıraktın? Buraya gelmek ve bana sessiz olmamı söylemek için mi?" "Hayır. Duyman gereken havadisler var. Lord Stannis sonunda Sur'dan ayrıldı."

Bu haber Ramsay'i ayağa kaldırdı, adamın geniş ve ıslak dudaklarında bir gülümse pırıldadı. "Dehşet Kalesi'ne mi yürüyor?" "Maalesef ki hayır. Arnolf bunu anlamıyor. Yemi tuzağa yerleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptığına dair yemin ediyor." "Ben bundan şüphe ederim. Bir Karstark'in üstünü kazırsan, altında bir Stark bulursun."

"Genç Kurt kazıdan sonra Lord Karstark'ı infaz etti, gerçi bu hikâye eskisinden daha az gerçek olabilir. Öyle de olsa, Lord Stannis, Derinorman Kalesi'ni demiradamlardan aldı ve Glover Hanedanı'na iade etti. İşin daha beteri, dağ kabileleri Stannis'e katıldı. Wull, Norrey, Liddle ve diğerleri. Stannis'in kuvveti büyüyor."

"Bizim kuvvetimiz daha büyük."

"Şimdi öyle."

"Şimdi, Stannis'i ezme zamanıdır. Derinorman'a yürümeme müsaade et."

"Düğününden sonra."

Ramsay kupasını masaya vurdu, biradan geriye kalanlar masa örtüsüne saçıldı. "Beklemekten bıktım. Bir kızımız var, bir ağacımız var, şahitlik edecek yeterince lordumuz var. Kızla yarın evleneceğim, bacaklarının arasına bir erkek evlat ekeceğim ve kızın bekâret kanı kurumadan önce yola düşeceğim."

Kız, senin yola düşmen için dua edecek, diye düşündü Leş, *onun yatağına bir daha asla girmemen için dua edecek.*

"Kızın içine bir erkek evlat ekeceksin," dedi Roose Bolton, "ama burada değil. Kızla, Kışyarı'nda evlenmen gerektiğine karar verdim."

Lord Ramsay bu fikirden hoşlanmamış gibiydi. "Kışyarı'nı yerle bir ettim, yoksa unuttun mu?"

"Hayır, ama görünüşe göre sen unutmuşsun... Kışyarını *demiradamlar yerle* bir ettiler ve kale halkını doğradılar. Dönek Theon." Ramsay, Leş'e kuşkulu bir

bakış attı. “Evet. Theon yaptı. Ama yine de... o harabede bir düğün yapmak?”

“Kışyarı, harabeye dönmüş bile olsa Leydi Arya’nın evi. Kızla evlenmen, onunla yatağa girmen ve hak talebinde bulunman için daha iyi bir yer var mı? Fakat bu, meselenin yarısı. Stannis’in üzerine yürümek için aptal olmamız lazım. Bırak da Stannis bizim üzerimize yürüsün. O, Höyükler’e gelmeyecek kadar ihtiyatlı bir adam... ama Kışyarı’na gelmek *zorunda.* Stannis’in kabile adamları, kıymetli Ned’in kızını senin gibilerin eline terk etmezler. Stannis ya yürüyecek ya da kabile adamlarını kaybedecek... ve tedbirli bir kumandan olduğu için bütün dostlarını ve müttefiklerini yardıma çağıracak. Arnolf Karstark’ı çağıracak.”

Ramsay çatlak dudaklarını yaladı. “Ve onu ele geçireceğiz.” “Eğer tanrılar isterse.” Roose ayağa kalktı. “Kışyarı’nda evleneceksin. Lordları, üç gün içinde yola çıkacağımıza dair bilgilendireceğim ve onları bize katılmaya davet edeceğim.”

“Sen Kuzey Muhafızı’sın. Onlara emir ver.”

“Bir davet de aynı etkiyi yapar. Güç, nezaketle tatlandırıldığında çok lezzetli olur. Eğer bir gün hükmetmeyi umut ediyorsan, bunu öğrenmen gerek.” Dehşet Kalesi Lordu, Leş’e baktı. “Ah, evcil hayvanının zincirlerini çöz. Onu götürüyorum.” “Götürmek mi? Nereye? O bana ait. Onu alamazsın.”

Roose eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Sahip olduğun her şeyi sana ben verdim. Bunu unutmazsan iyi edersin piç. Leş’e gelince... eğer onu kurtarılamayacak kadar mahvetmediysen, bize hâlâ faydası dokunabilir. Beni annenin ırzına geçtiğim güne pişman etmeden önce anahtarları al ve Leş’in zincirlerini çıkar.”

Leş, Ramsay’in dudaklarının çarpıldığını gördü, piçin dudaklarının arasında tükürükler pırıldıyordu. Leş, Ramsay’in, elinde bir hançerle masanın üstüne zıplayacağından korktu fakat Ramsay kıpkırmızı kesildi, solgun gözlerini babasının daha solgun gözlerinden çekti ve anahtarları bulmaya gitti. Leş’in ayak bileklerindeki prangaları çıkarmak için dizlerinin üstüne çöktüğünde öne eğildi ve “Ona hiçbir şey söyleme ve söylediği her kelimeyi hatırla,” diye fısıldadı. “Şu Dustin kancığı sana ne söylerse söylesin seni geri alacağım. Sen kimsin?”

“Ben Leş’im lordum. Benim adım Leş, kalleşle kafiyeli.” “Öyle. Babam seni geri getirdiğinde bir parmağını daha alacağım. Hangi parmak olacağına sen karar vereceksin.”

Leş’in yanaklarına davetsiz gözyaşları akmaya başladı. “Neden?” diye ağladı Leş, sesi çatallıydı. “Babanızın beni sizden almasını ben istemedim. Ne isterseniz yaparım, hizmet ederim, itaat ederim, ben... lütfen, hayır...”

Ramsay, Leş'in yüzünü tokatladı. "Onu al," dedi babasına. "O bir erkek bile değil. Kokusu midemi bulandırıyor."

Lord ve Leş dışarı çıktıklarında, Höyükler'in ahşap duvarlarının üzerinde ay yükseliyordu. Leş, kasabanın ötesindeki inişli yokuşlu ovaların üstünde esen rüzgârın sesini duyabiliyordu. Höyük Kalesi ile Hanvood Stout'un doğu kapılarındaki mütevazı içkalesi arasında bir milden az mesafe vardı. Lord Bolton, Leş'e bir at önerdi. "At sürebilir misin?"

"Ben... lordum... Sanırım sürebilirim."

"Walton, Leş'in ata binmesine yardım et."

Leş, prangalardan kurtulmuş olmasına rağmen yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu. Derisi kemiklerinden gevşekçe sarkıyordu. Ekşi Alyn ve Kemik Ben, Leş'in seyirdiğini söylediler. Ve kokusu... Onun için getirdikleri kısrak bile, Leş onun sırtına binmeyi denediğinde geri çekildi.

Bununla birlikte nazik bir attı ve Höyük Kalesi'ne giden yolu biliyordu. Kafile kapıdan dışarı çıkarken, Lord Bolton, Leş'in yanma gitti. Muhafızlar geride, ihtiyatlı bir mesafede kaldılar. Höyüklerin geniş ve düz caddelerinde yan yana at sürerlerken, "Sana nasıl hitap etmemi istersin?" diye sordu lord.

Leş. Benim adım Leş, gebeşle kafiyeli. "Leş," dedi adam, "eğer lordum memnun olacaksa."

"Lordum." Bolton'ın dudakları, adamın dişlerinin dörtte birini gösterecek kadar aralandı. Bu bir gülümseme olabilirdi.

Leş anlamadı. "Lordum? Ben dedim ki..."

"...aksansız bir şekilde, *lordum,* dedin. Dilin, söylediğin her kelimeyle doğumuna ihanet ediyor. Eğer münasip bir köylü gibi konuşmak istiyorsan, lordum kelimesini ağzında çamur varmış gibi söylemelisin. Ya da kelimenin son hecesinde bir u harfi olduğunu fark edemeyecek kadar aptalmışsın gibi."

"Eğer... *lord'um* memnun olacaksa."

"Bu daha iyi. Kokun epey dehşet verici."

"Evet lord'um. Özür dilerim lord'um."

"Neden? Kokun oğlumun marifeti, senin değil. Bunun gayet farkındayım." Bir ahırın ve tabelasına buğday demeti boyanmış bir hanın önünden geçtiler. Leş, hanın pencerelerinden dışarı dökülen müzik sesini duydu. "İlk Leş'i tanıyordum. Kokuyordu ama kokmasının sebebi yıkanma ihtiyacı değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatımda ondan daha temiz bir yaratık görmedim. Günde üç kez yıkanırdı ve saçlarına kızlar gibi çiçekler takardı. Bir keresinde, ikinci karım hâlâ hayattayken, Leş karımın odasından parfüm çalarken yakalandı. Onu bu yüzden kırbaçlattım, on iki darbe. Adamın kanı bile

kötü kokuyordu. Ertesi yıl yine denedi. Bu kez parfümü içti, neredeyse ölüyordu. Bir şey değişmedi. Koku onun yaratılışından geliyordu. Sıradan insanlar bunun bir lanet olduğunu söylüyordu. Tanrılar onun kokmasını sağlamıştı, böylece insanlar, onun ruhunun çürüdüğünü anlayacaklardı. Eski üstadım kokunun bir hastalık işareti olduğu konusunda ısrarlıydı ama Leş, genç bir boğa kadar kuvvetliydi. Kimse onun yanında durmaya katlanamazdı, bu yüzden Leş, domuzlarla birlikte uyurdu... ta ki, Ramsay'in annesinin kapılarda belirdiği ve gittikçe vahşileşip asileşen piçim için bir hizmetkâr talep ettiği güne kadar. Ona Leş'i verdim. Bunun eğlenceli bir durum olması gerekiyordu ama Leş ve Ramsay etle tırnak gibi oldular. Gerçi merak ediyorum... Leş'i çürüten Ramsay miydi yoksa Leş mi

Ramsay'i çürüttü?" Lord, iki beyaz ay kadar solgun ve tuhaf gözleriyle yeni Leş'e baktı. "Zincirlerini çıkarırken sana ne fısıldadı?" "O... o dedi ki..." *Size hiçbir şey anlatmamamı söyledi.* Kelimeler Leş'in boğazında takıldı, Leş öksürüp boğulmaya başladı.

"Derin nefesler al. Sana ne söylediğini biliyorum. Beni gizlice gözetleyecek ve onun sırlarını saklayacaksın." Bolton güldü. "Sırları varmış gibi. Ekşi Alyn, Luton, Deriyüzen ve diğerleri. Ramsay onların nereden geldiğini sanıyor? Onların *kendi* adamları olduğuna gerçekten inanabilir mi?"

"Kendi adamları," diye tekrarladı Leş, kendisinden bazı yorumlar yapması beklendiği açıktı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Piçim ona nasıl sahip olduğumu anlattı mı hiç?"

Leş en azından *bunu* biliyordu. "Evet *lord'um*. Bir at gezisi sırasında onun annesine rastlamışsınız ve kadının güzelliğine vurulmuşsunuz."

"Vurulmak?" Bolton güldü. "Ramsay bu kelimeyi mi kullandı? O çocukta şarkıcı ruhu var... ama bu şarkıya inandıysan ilk Leş'ten daha kalın kafalısın demektir. Hikâyenin at gezisi kısmı bile yanlış. Ağlayan Su boyunca bir tilkiyi kovalarken bir değirmene rast geldim ve akıntıda çamaşır yıkayan genç bir kadın gördüm. Yaşlı değirmenci, kendisinin yarı yaşından küçük genç bir kızla evlenmişti. Kız uzun boylu, söğüt gibi bir yaratıktı, çok *sağlıklı* görünüyordu. Uzun bacakları ve olgun eriklere benzeyen küçük, diri göğüsleri vardı. Alışıldık bir surette güzeldi. Kıza baktığım anda onu istedim. Böylesi kızlar bana layıktı. Üstatlar, Kral Jaehaerys'in, cadaloz kraliçesinin açlığını gidermek amacıyla, lordun ilk gece hakkı geleneğini bozduğunu söylerler ama eski tanrıların hükmettiği yerde eski teamüller geçerlidir. Bunu inkâr ederler ama Umberlar da ilk gece teamülünü korurlar. Bazı dağ kabileleri de öyle. Ve Skagos'da... pekâlâ, Skagos'da yapılan şeyleri sadece yürek ağaçları görür.

Değirmencinin evliliği benim iznim ya da bilgim olmadan gerçekleşmişti. Adam benim hakkımı yemişti. Bu yüzden onu astırdım ve adamın cesedinin sallandığı ağacın altında hakkım olanı aldım. Doğruyu söylemek gerekirse, fahişe ip ziyan ettiğime değmedi. Tilki kaçtı, Dehşet Kalesi'ne dönerken en sevdiğim süvari atım sakatlandı. Yani neticede, o gün tatsız bir gündü.

Bir yıl sonra, aynı fahişe, avazı çıktığı kadar bağıran kırmızı suratlı bir canavarla birlikte Dehşet Kalesi'ne gelmeye cüret etti ve çocuğun benden olduğunu söyledi... Anneyi kırbaçlatmak ve çocuğu bir kuyuya artırmalıydım... ama bebekte *gerçekten* benim gözlerim vardı. Fahişenin ölü kocasının erkek kardeşi o gözleri görmüş, kızı dövmüş ve değirmenden kovmuştu. Bu duruma sinirlendim, değirmeni kıza verdim ve ölü değirmencinin kardeşinin dilini kestirttim; adamın, Lord Rickard'ı rahatsız edecek hikâyelerle Kışyarı'na gitmeyeceğinden emin olmak istiyordum. Kadına her yıl domuz yavruları, tavuklar ve sikke torbaları gönderdim; çocuğa babasının kim olduğunu asla söylememesi karşılığında. Huzurlu bir toprak, sessiz bir halk. Benim düsturum her daim bu oldu."

"Güzel bir düstur lord'um."

"Lâkin kadın bana itaatsizlik etti. Ramsay'in ne olduğunu görüyorsun. Onu kadın bu hâle getirdi. O ve Leş, Ramsay'in kulağına haklarını fısıldayıp durdular. Ramsay bir gün kuzeye hükmedebileceğim düşünüyor mu gerçekten?"

"O sizin için dövüşüyor," deyiverdi Leş. "O güçlü bir adam." "Boğalar güçlüdür. Ayılar. Piçimi dövüşürken gördüm. Suçlanacak tek kişi o değil. Onun hocası ilk Leş'ti ve Leş silah eğitimi almamıştı. Ramsay çok gaddar, bundan emin olabilirsin ama kılıcını et kesen bir kasap gibi savuruyor."

"O kimseden korkmuyor lord'um."

"Korkmalı. Bu tehlike ve hile dolu dünyada insanı sağ tutan şey korkudur. Kargalar burada, Höyükler'de bile başımızın üstünde dönüp duruyorlar, etimizi yiyecekleri günü bekliyorlar. Cenvynler'e ve Tallhartlar'a güvenilmez, şişman dostum Lord Wyman ihanet planları kuruyor... ve Fahişefelaketi... Umberlar aptal gibi görünebilirler ama belli bir kurnazlıktan yoksun değiller. Ramsay hepsinden korkmalı, benim korktuğum gibi. Bir dahaki görüşünde, bunu ona söyle."

"Ona... korkmasını mı söyleyeyim?" Bu düşünce Leş'in kendini hasta hissetmesine sebep oldu. "Lord'um, eğer bunu yaparsam... Ramsay beni..."

"Biliyorum." Lord Bolton iç geçirdi. "Onun kam kötü. Sülüklenmesi gerek. Sülükler kötü kam emerler, bütün öfkeyi ve acıyı emerler. Bunca öfkeyle dolu bir adam, düşünemez. Ama Ramsay... korkarım ki onun bozuk kanı sülükleri bile

zehirler.”

“O sizin tek oğlunuz.”

“Şu an için. Bir zamanlar bir oğlum daha vardı. Domeric. Sessiz fakat başarılı bir çocuktu. Dört yıl boyunca Leydi Dustin’in yaver çömezi olarak hizmet verdi. Vadi’de Lord Redfort’un yaveri olarak üç yıl geçirdi. Arp çalardı, tarih okurdu ve rüzgâr gibi at sürerdi. Atlar... Domeric atlar için yaratılmıştı, bunu Leydi Dustin’den de duyabilirsin. Lord Rickard’in kızı bile Domeric’i geçemezdi ki o kızın kendisi yarı at sayılır. Redfort, Domeric’in mızrak müsabakası meydanlarında büyük gelecek vadettiğini söylemişti. Büyük bir mızrak dövüşçüsü, önce büyük bir binici olmalıdır.”

“Evet lord’um. Domeric. Ben... ben onun adını duymuştum...” “Ramsay onu öldürdü. Üstat Uthor bir bağırsak hastalığı diyor ama ben zehir diyorum. Domeric, Vadi’de Redfort’un oğullarıyla dostluk etmekten keyif aldı. Yanında bir ağabey olsun istedi, bu yüzden piçimi bulmak için Ağlayan Su’ya gitti. Gitmesini yasaklamıştım ama Domeric yetişkin bir erkekti ve babasından daha akıllı olduğunu düşünüyordu. Şimdi oğlumun kemikleri, henüz beşikteyken ölen kardeşlerinin kemikleriyle birlikte Dehşet Kalesi’nin altında yatıyor ve ben Ramsay’le baş başayım. Söyle bana lordum, eğer akraba katilleri lanetleniyorsa, bir oğlu diğer oğlu tarafından öldürülmüş bir babanın ne yapması gerekir?”

Soru, Leş’i korkuttu. Deriyüzen bir keresinde, Piç’in, meşru doğumlu kardeşini öldürdüğünü söylemişti ama Leş buna inanmaya cesaret edememişti. *Deriyüzen yanılıyor olabilir. Kardeşler bazen ölür, bu onların öldürüldüğü anlamına gelmez. Benim ağabeylerim de öldü ama onları ben öldürmedim.* “Lordumun ona oğullar verecek yeni bir karısı var.”

“Ve piçim bundan çok hoşlanacak, değil mi? Leydi Walda doğurgan bir Frey. Küçük şişman karımdan tuhaf bir şekilde hoşlanmaya başladım. Ondan önceki iki karım yatakta hiç ses çıkarmazlardı ama Leydi Walda inliyor ve titriyor. Bunu oldukça cazip buluyorum. Eğer turtaları içine soktuğu şekilde dışarı oğullar çıkarırsa, Dehşet Kalesi yakın zamanda Boltonlar’la dolup taşar. Hiç şüphe yok ki Ramsay hepsini öldürür. En iyisi bu olur. Yeni oğullarımın erkeklik çağma geldiklerini görecek kadar uzun yaşamayacağım ve çocuk lordlar bütün hanedanlar için felaket demektir. Oğullarının öldüğünü görmek Walda’yı çok üzecek gerçi.”

Leş’in boğazı kuruydu. Leş, cadde boyunca dizilmiş karaağaçların çıplak dallarını tıkırdatan rüzgârı duyabiliyordu. “Lordum, ben...”

“*Lord’um,* unuttun mu?”

“Lord’um. Sormamda bir sakınca yoksa... beni neden istediniz? Ben

kimsenin işine yaramam. Ben bir erkek bile değilim, ben kusurluyum... ve kokum...”

“Bir banyo ve temiz kıyafetler daha güzel kokmanı sağlar.” “Banyo mu?” Leş, bağırsaklarının düğümlendiğini hissetti. “Ben... ben banyo yapmamayı tercih ederim lord’um. Benim... yaralarım var. Ve... bu kıyafetleri bana Lord Ramsay verdi. Onları... onun emri olmadan asla çıkarmamamı söyledi.”

“Paçavralar giyiyorsun,” dedi Lord Bolton epey sabırlı bir tavırla. ‘Yırtık, lekeli, kan ve sidik kokulu pis şeyler. Üstelik ince şeyler. Üşüyor olmalısın. Sana yumuşak ve sıcak kuzu yünleri giydireceğiz. Belki bir de kürk astarlı pelerin. Bunu ister misin?” *“Hayır,”* dedi Leş tiz bir sesle. “Hayır, ben sadece bu giysileri istiyorum. Leş’in giysilerini. Benim adım Leş, keleşle kafiyeli.” Kalbi davul gibi çarpıyordu ve sesi korkutucu bir ciyaklamaya dönüşmüştü. “Banyo yapmak istemiyorum. Lütfen lord’um, giysilerimi benden almayın.”

“En azından giysilerini yıkamamıza izin verir misin?”

“Hayır. Hayır lord’um. *Lütfen.”* Leş, tuniğini iki eliyle birden göğsüne yapıştırdı ve eyerin üstünde kamburlaştı. Roose Bolton’ın muhafızlara emir vereceğinden ve adamların onu oracıkta, caddenin ortasında soyacağından korktu.

“Nasıl istersen.” Bolton’ın solgun gözleri ay ışığında boş görünüyordu, sanki o gözlerin ardında hiç kimse yoktu. “Sana zarar vermek niyetinde değilim. Sana çok şey borçluyum.”

“Borçlu musunuz?” Leş’in bir yanı, *bu bir tuzak*, diye çığlık atıyordu. *Lord seninle oyun oynuyor. Oğul tam olarak babanın gölgesi.* Lord Ramsay her zaman Leş’in umutlarıyla oynuyordu. “Bana... bana ne borçlusunuz lord’um?”

“Kuzeyi. Kışyarı’nı aldığın gece Starklar’ın işini bitirdin ve onları ölüme mahkûm ettin.” Lord, kibirli bir tavırla elini salladı. “Bütün bunlar, ganimet için yapılan ağız dalaşı sadece.”

Kısa yolculuk, Höyük Kalesi’nin ahşap duvarlarında nihayetlendi. Kalenin kare şekilli kulelerinde sancaklar dalgalanıyordu: Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı, Cenvyn’in savaş baltası, Tallhart’in çam ağaçlan, Manderly’nin balıkadamı, yaşlı Lord Locke’un çapraz anahtarları, Umber’in devi, Flint’in taş eli ve Hormvood’un geyiği. Stout için şeritli kızıl ve altın rengi, Slate için çift çizgili beyaz çerçevenin içine alınmış gri zemin. Biri gri, biri siyah, biri altın ve biri kahverengi dört at kafası, Dereler’in dört Ryswell’ini haber veriyordu. Süregelen şaka, Ryswellller’in arma renklerinde bile anlaşamadığıydı. Ryswell sancaklarının üzerinde, binlerce fersah uzakta Demir Taht’ta oturan çocuğun erkek geyiği ve aslanı uçuyordu.

Kafile kapı kulübesinden geçip çimli avluya girerken, Leş, eski değirmeni çalıştıran pervane kanatlarının sesini dinledi. Ahırdan çıkan seyisler, binicilerin atlarını almak için avluya gelmişti. “Bu taraftan lütfen.” Lord Bolton, Leş’i içkaleye doğru yürüttü. İçkalenin tepesinde merhum Lord Dustin’in ve adamın dul karısının sancakları vardı. Lordun sancağında, çapraz şekilde duran uzun baltaların üzerine yerleştirilmiş dikenli bir taç görünüyordu. Leydinin sancağı, Rodrik Ryswell’in altın at başı armasını sergileyen dört eşit parçaya bölünmüştü.

Salona çıkan geniş ahşap basamakları tırmanırken, Leş’in bacakları titremeye başladı. Leş, bacaklarının titremesini engellemek için durmak zorunda kaldı, başını kaldırıp Büyük Höyük’ün çimli bayırlarına baktı. Kimileri, Büyük Höyük’ün, İlk İnsanlar’ı Batıdiyar’a getiren İlk Kral’ın mezarı olduğunu söylerdi. Diğerleri, höyüğün büyüklüğünden yola çıkarak, orada bir Dev Kralı’nın gömülü olması gerektiğini iddia ederdi. O yükseltinin bir höyük değil, sadece bir tepe olduğunu söyleyenler de vardı ama eğer öyleyse, bu çok yalnız bir tepeydi, zira Höyükler’in büyük bir bölümü dümdüz ve rüzgârlıydı.

Salonda, şöminenin yanında bir kadın duruyordu, ölmek üzere olan ateşin közlerinin üzerinde ince ellerini ısıtıyordu. Baştan ayağa siyahlara bürünmüştü, altın ya da değerli taşlar takmamıştı ama soylu biri olduğu çok açıktı. Ağzının kenarlarında ve gözlerinin çevresinde kırışıklar olmasına rağmen, kadın hâlâ dimdik ve güzel görünüyordu. Kahverengi gri saçlarını başının arkasında dul düğümü şeklinde toplamıştı.

“Bu kim?” diye sordu kadın. “Delikanlı nerede? Piçin ondan vazgeçmek istemedi mi? Bu yaşlı adam onun... ah, tanrılar, bu koku da ne böyle? Bu yaratık altını mı pisletti?”

“Bu adam Ramsay’le birlikteydi. Leydi Barbrey, size Demir Adaları’nın meşru lordunu, Greyjoy Hanedanı’ndan Theon’u takdim etmeme izin verin.”

Hayır, diye düşündü Leş. *Hayır, o ismi söyleme, Ramsay seni duyacak, duyacak, duyacak ve canımı yakacak.*

Kadının dudakları büzüldü. “Beklediğim gibi biri değil.” “Elimizdeki tek şey, o.”

“Piçin ona ne yapmış?”

“Sanırım biraz derisini yüzmüş. Birkaç küçük bölümünün derisini. Çok önemli bir şey değil.”

“Bu adam deli mi?”

“Olabilir. Fark eder mi?”

Leş daha fazlasını dinleyemedi. “Lütfen lord’um, leydi’m. Bir yanlışlık var.” Dizlerinin üstüne düştü, kış fırtınasına yakalanmış bir yaprak gibi

titriyordu, harap olmuş yanaklarından gözyaşları akıyordu. “Ben o değilim. Ben o dönek değilim. O Kışyarı’nda öldü. Benim adım Leş.” *Adım* hatırlamak zorundaydı. “Beleşle kafiyeli.”

TYRION

Penny sonunda kamarasından çıkıp uzun kış uykusundan uyanan bir orman yaratığı gibi sürünerek güverteye geldiğinde *Selaesori Qhoran,* Volantis'ten yedi gün uzaktaydı.

Akşamdı. Kırmızı rahip büyük demir maltızda gece ateşini yakmıştı. Mürettebat dua etmek için ateşin etrafında toplanmıştı. Moqorro'nun sesi, adamın muazzam gövdesinin içinde bir yerde gümleyen büyük bir davuldu. *"Bizi sıcak tutan güneşin için sana şükrediyoruz,"* dedi rahip. *"Bu soğuk ve karanlık denizde ilerlerken bizi kotlayan yıldızların için sana şükrediyoruz."* İri bir adamdı, Sör Jorah'tan daha uzun ve ondan iki kat daha genişti, kol yenleri ve etekleri saten alevlerle süslenmiş kırmızı bir elbise giymişti. Teni zift gibi karaydı, saçları kar gibi beyaz. Yanaklarında ve alnında sarı ve turuncu renkli alev dövmeleri vardı. Adamın kendi boyu kadar uzun olan asası bir ejderha başıyla taçlandırılmıştı. Rahip asanın dibini güverteye vurduğunda, ejderhanın ağzı çıtırtılı yeşil alevler tükürüyordu.

Rahibin muhafızları, Ateşli El'in beş köle savaşçısı, yanıtlara liderlik ediyordu. Adamlar Eski Volantis dilinde şakıyordu ama Tyrion, dualarını özlerini kavramaya yetecek kadar duymuştu. *Ateşimizi yak ve bizi karanlıktan koru, falan filan, yolumuzu aydınlat ve bizi sıcak tut, gece karanlık ve dehşet dolu, biraz daha falan filan.*

Bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Tyrion Lannister'ın hiçbir tanrıyla işi yoktu ama bu gemide R'hllor'a saygı göstermek akıllıcaydı. Güven içinde yola koyulduklarında, Jorah Mormont, Tyrion'ın zincirlerini, kelepçelerini ve prangalarını çıkarmıştı. Cüce, şövalyeye, onları geri takması için herhangi bir sebep vermek istemiyordu.

Selaesori Qhoran, suda yuvarlanan beş yüz tonluk bir banyo küvetiydi. Derin bir ambarı, kıç ve baş kasaraları, kasaraların arasında bir tek direği vardı. Baş kasarada grotesk bir pruva heykeli duruyordu; kolunun altına bir parşömen sıkıştırılmış, kabız ifadeli, tahta kurdu yenikli bir suret. Tyrion hayatında bundan daha çirkin bir gemi görmemişti. Geminin mürettebatı da çirkindi.

Kaptan, kem ağızlı, büyük göbekli, zalim bir adamdı, birbirine yakın haris gözleri vardı, kötü bir *cyvasse* oyuncusu ve daha kötü bir mağluptu. Kaptanın altında hizmet veren dört kaptan muavini vardı, hepsi azatlı kölelerdi. Gemide elli köle çalışıyordu. Her birinin yanağına, gökenin, pruva heykelinin kabaca çizilmiş dövmesi yapılmıştı. Tyrion, denizcilere, adının Hugor Tepe olduğunu defalarca söylemişti ama adamlar ona *Burunsuz* demekten hoşlanıyordu.

Kaptan muavinlerinin üçü ve mürettebatın dörtte üçten fazlası, Işık Tanrısı'nın ateşli takipçileriydi. Tyrion, akşam duası için kamarasından çıkan fakat dualarda yer almayan kaptandan o kadar emin değildi. Ama *Selaesori Qharn*'ın asıl efendisi Moqorro'ydu, en azından bu yolculuk için.

"Işık Tanrısı, kutun Moqorro'yu koru ve dünyanın karanlık yerlerinde onun yolunu aydınlat," diye gürledi kırmızı rahip. *"Ve erdemli kölen Benerro'yu savun. Ona bilgelik bağışla. Onun kalbini ateşle doldur."*

Tyrion, bu maskaralığı kıç kasarasının altına inen ahşap merdivenden izleyen Penny'yi o anda fark etti. Alt basamaklardan birinde duran kızın sadece başı görünüyordu. Başlığının altında, Penny'nin gözleri gece ateşinin ışığıyla kocaman ve beyaz parlıyordu. Kızın yanında köpeği vardı; yapmacık mızrak müsabakalarında sürdüğü iri, gri tazı.

"Leydim," diye seslendi Tyrion hafifçe. Gerçekte, Penny bir leydi değildi ama Tyrion kızın o aptal adını söylemekte zorlanıyordu ve kıza *kız* ya da *cüce* diye seslenmek niyetinde değildi.

Penny irkildi. "Ben... seni görmedim."

"Küçük bir adamım."

"Ben... ben iyi değildim." Kızın köpeği havladı.

Keder yüzünden hastaydım, demek istiyorsun. "Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa..."

"Hayır." Ve Penny bu kadar çabuk bir şekilde tekrar ortadan kayboldu, aşağı inerek köpeği ve domuzuyla paylaştığı kamaraya geri döndü. Tyrion onu suçlayamazdı. Tyrion gemiye ilk geldiğinde, *Selaesori Qhoran'ın* mürettebatı yeterince sevinmişti; neticede bir cüce, iyi şans demekti. Kafası o kadar çok ve o kadar sert bir şekilde ovulmuştu ki Tyrion'in kel kalmaması mucizeydi.

Fakat Penny daha karışık tepkilerle karşılanmıştı; bir cüce olabilirdi ama aynı zamanda bir kadındı ve kadınlar gemilere kötü şans getirirdi. Kızın kafasını ovan her adama karşılık, kızın arkasından sessizce lanetler okuyan üç adam vardı.

Ve benim suretim, kızın yarasına tuz basmaktan başka bir işe yaramaz. Ağabeyinin kafasını, benim kafam olması umuduyla kestiler ve ben burada

kahrolası bir gargoyle gibi oturup kıza boş avuntular öneriyorum. Onun yerinde olsaydım, beni denize atmalarından başka bir şey istemezdim.

Tyrion, Penny'ye acıyordu. Penny, tıpkı ağabeyi gibi, Volantis'te karşılaştığı zalimliği hak etmemişti. Tyrion'in onu son görüşünde, gemi limandan ayrılmadan hemen önce, kızın gözleri ağlamaktan yara olmuştu. O gözler, solgun bir yüze kazılmış iki kırmızı ve korkunç çukurdu. Gemi denize açıldığında, Penny kendini köpeği ve domuzuyla birlikte kamarasına kilitlemişti ama Tyrion kızın geceleri ağladığını duymuştu. Daha dün, kaptan muavinlerinden biri, Penny'nin gözyaşları gemiyi doldurmadan önce kızın denize atılması gerektiğini söylemişti. Tyrion adamın şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

Akşam duası bittiğinde ve gemi mürettebatı nöbet tutmak, rom içmek ya da hamaklarda yatmak üzere bir kez daha dağıldığında, Moqorro her gece yaptığı gibi gece ateşinin yanında kaldı. Kırmızı rahip gündüzleri dinleniyordu ama karanlık saatler boyunca nöbet tutuyordu; güneşin şafak vakti geri dönmesi için kutsal alevlerin başında dua ediyordu.

Tyrion kırmızı rahibin karşısında yere çömeldi ve gece soğuğuna karşı ellerini ısıttı. Moqorro uzun dakikalar boyunca Tyrion'ı fark etmedi. Titreyen alevlere bakıyordu, bir imgenin içinde kaybolmuştu. İddia ettiği gibi gelecek günleri mi görüyor? Eğer öyleyse, bu korkutucu bir yetenekti. Rahip bir süre sonra gözlerini kaldırdı ve cücenin gözlerine baktı. Vakur bir baş selamıyla, "Hugor Tepe," dedi. "Benimle dua etmek için mi geldin?"

"Biri bana gecenin karanlık ve dehşet dolu olduğunu söyledi. O alevlerin içinde neler görüyorsun?"

Batıdiyar'ın Ortak Dil'ini kullanarak, "Ejderhalar," dedi Moqorro. Ortak Dil'i neredeyse aksansız bir şekilde, çok iyi konuşuyordu. Yüksek rahip Benerro tarafından R'hllor'un inancını Daenerys Targaryen'a götürmek üzere seçilmesinin sebebi buydu şüphesiz. "Yaşlı ve genç, gerçek ve sahte, parlak ve karanlık ejderhalar. Ve sen. Bütün bunların ortasında hırlayan, büyük gölgeli küçük bir adam."

"Hırlayan? Benim gibi dost canlısı bir adam?" Tyrion neredeyse onur duymuştu. *Hiç şüphe yok ki adamın niyeti tam olarak bu. Önemli biri olduğunu duymaktan her aptal hoşlanır.* "Belki de gördüğün Penny'ydi. Hemen hemen aynı boydayız."

"Hayır dostum."

Dostum? *Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum*? "Meereen'e ne zaman varacağımızı da gördün mü?"

"Dünyanın kurtarıcısını görmek için sabırsızlanıyor musun?" *Evet ve hayır.*

Dünyanın kurtarıcısı başımı kesebilir ya da beni iştah açıcı olarak ejderhalarına verebilir. “Hayır,” dedi Tyrion. “Benim için bütün mesele, zeytinler. Lâkin bir zeytin tatmadan önce yaşlanıp öleceğimden korkuyorum. Köpek yüzüşüyle bu gemiden daha hızlı yol alabilirim. Söyle bana, *Selaesori Qhoran* bir troyka mıydı yoksa bir kaplumbağa mı?”

Kırmızı rahip güldü. “Hiçbiri. *Qhoran,* bir hükümdar değildir ama hükümdarlara hizmet eden, tavsiyeler veren ve onların işlerini yürütmelerine yardımcı olan biridir. Siz Batıdiyarlılar onun gibi adamlara kâhya ya da *yargıç* diyor olabilirsiniz.”

Kral Eli? Bu düşünce Tyrion’ı eğlendirdi. “Ya *selaesori?”* Moqorro burnuna dokundu. “Hoş aromalarla dolu demek. Siz güzel kokulu mu diyorsunuz? Çiçeksi?”

‘Yani *Selaesori Qhoran* aşağı yukarı *Pis Kokulu Kâhya* demek?” *“Güzel Kokulu Kâhya* daha doğru olur.”

Tyrion çarpık bir gülümseme bahşetti. “Sanırım ben *Pis Kokulu’ya* sadık kalacağım. Lâkin ders için teşekkür ederim.”

“Seni aydınlattığım için mutluyum. Belki bir gün, sana R’hllor’un gerçeğini öğretmeme de izin verirsin.”

“Bir gün.” *Bir kazığın üstündeki kafa olduğum zaman.*

Tyrion’in Sör Jorah’la paylaştığı mekân, sadece ismen kamaraydı; rutubetli, karanlık ve kötü kokulu küçük odada, sadece üst üste konmuş iki uyku hamağına yetecek kadar yer vardı. Tyrion,

Mormont’u alttaki hamağa uzanmış hâlde buldu, hamak geminin hareketiyle hafifçe sallanıyordu. “Kız sonunda burnunu üst güverteye çıkardı,” dedi Tyrion, Mormont’a. “Bana bir kez baktı ve hızla aşağı geri kaçtı.”

“Hoş bir görüntün yok.”

“Hepimiz senin kadar yakışıklı olamayız. Kız kayıp. Zavallı yaratığın bordadan atlamak ve kendini boğmak için yukarı çıktığını öğrenmek beni şaşırtmazdı.”

“O zavallı yaratığın adı Penny.”

“Kızın adını biliyorum.” Tyrion kızın adından nefret ediyordu. Kızın ağabeyi Groat ismini kullanıyordu ama adamın gerçek adı Oppo’ydu. *Groat ve Penny. En küçük ve en değersiz sikkeler. Daha kötüsü, kardeşlerin bu isimleri bizzat seçmiş olması.* Bu düşünce Tyrion’ın ağzında kötü bir tat bıraktı. “Hangi ismi kullanırsa kullansın, kızın bir arkadaşa ihtiyacı var.”

Sör Jorah hamakta doğruldu. “Öyleyse onunla arkadaş ol. Onunla evlen. Umurumda değil.”

Mormont'un sözleri de Tyrion'in ağzında kötü bir tat bıraktı. "Aynı türden olanlar birbirleriyle evlensinler, fikrin bu mu? Kendin için dişi bir ayı bulmayı mı düşünüyorsun sör?"

"Kızı getirmemiz için ısrar eden şendin."

"Ben onu Volantis'te bırakamayacağımızı söyledim. Bu, onu düzmek istediğim anlamına gelmez. Kız benim ölmemi istiyor, unuttun mu? Arkadaş olmayı isteyeceği son kişi benim."

"ikiniz de cücesiniz."

"Evet. Kızın ağabeyi de cüceydi. Öldürüldü, çünkü birkaç sarhoş soytarı onu benimle karıştırdı."

"Kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Hayır." Tyrion öfkelendi. "Hesabını vermem gereken yeterince günaha sahibim, bu günahın sorumluluğunu almayacağım. Joffrey'nin düğün gecesinde oynadıkları roller için kıza ve ağabeyine karşı kin beslemiş olabilirim ama onlara zarar gelmesini asla istemedim."

"Hiç şüphe yok ki sen zararsız bir yaratıksın. Bir kuzu kadar masumsun." Sör Jorah ayağa kalktı. "Cüce kız senin yükün. Onu öp, öldür ya da görmezden gel. Benim için fark etmez." Tyrion'ı iterek kamaradan çıktı.

İki kez sürgün edilmesi şaşırtıcı değil, diye düşündü Tyrion. *Yapabilseydim ben de onu sürgüne gönderirdim. Bu adam soğuk, tehditkâr, huysuz ve espri anlayışından yoksun. Ve bunlar onun iyi özellikleri.* Sör Jorah uyanık olduğu saatlerin çoğunu geminin baş kasarasında, volta atarak ya da küpeşteye yaslanıp denizi seyrederek geçiriyordu. *Gümüş kraliçesini arıyor. Geminin daha hızlı yüzmesini isteyerek Daenerys'i arıyor. Pekâlâ, Tysha, Meereen'de bekliyor olsaydı ben de aynı şeyi yapardım.*

Fahişelerin gittiği yer Köle Körfezi olabilir miydi? Bu muhtemel görünmüyordu. Tyrion'in okuduklarına göre, köle şehirleri fahişelerin yaratıldığı yerlerdi. *Mormont kendine bir fahişe satın almalıydı.* Güzel bir köle kız, şövalyenin asabiyetiyle ilgili mucizeler yaratabilirdi... bilhassa gümüş saçları olan bir kız, Selhorys'te Mormont'un aletinin üstünde oturan fahişe gibi bir kız.

Tyrion nehirde Griffe katlanmak zorunda kalmıştı ama en azından kaptanın gerçek kimliğiyle ilgili sırrı çözmeye çalışarak oyalanmış ve sırıklı teknenin küçük mürettebatının samimi dostluğuna sahip olmuştu. Maalesef, gökedeki herkes göründüğü kişiydi, kimse cana yakın değildi ve sadece kırmızı rahip ilginçti. O *ve belki de Penny. Ama kız benden nefret ediyor, etmesi de gerekiyor.*

Tyrion, *Selaesori Qhoran'dakı* hayatın çok sıkıcı olduğunu öğrenmişti. Günün en heyecanlı bölümü, Tyrion'in el ve ayak parmaklarına bıçak batırdığı

vakitlerdi. Nehirde görülecek harikalar vardı: Dev kaplumbağalar, harabeye dönmüş şehirler, taş adamlar, çıplak rahibeler. Bir sonraki kıvrımda nelerin saklanmış olabileceğini kimse bilemezdi. Denizde gündüzler ve geceler hep aynıydı. Volantis'ten ayrılan göke, en başta karayı gözden kaçırmadan yol almıştı, Tyrion bu sayede dağların denize yaptığı çıkıntılara bakabilmiş, taşlı uçurumlardan havalanan deniz kuşu bulutlarını ve ufalanan gözcü kulelerini seyredebilmiş, geminin önünden geçen kahverengi çıplak adaları sayabilmişti. Çok sayıda gemi de görmüştü: Balıkçı tekneleri, ağır hareket eden yük gemileri, dalgaları beyaz köpüklere çeviren kürekleriyle gururlu kadırgalar. Fakat *Selaesori Qhoran* açık denize çıktığında, etrafta denizden ve gökyüzünden, sudan ve havadan başka bir şey kalmamıştı. Su, su gibi görünüyordu. Gökyüzü, gökyüzü gibi görünüyordu. Bazen bulutlar oluyordu. Çok fazla mavi.

Ve geceler daha beterdi. Tyrion en iyi zamanlarda kötü uyuyordu ve bu gece iyi olmaktan çok uzaktı. Uyku, rüya demekti ve Tyrion'ın rüyalarında Hüzünler ile Lord Tywin yüzlü bir taş kral bekliyordu. Bu durum Tyrion'ı dilencinin seçimiyle baş başa bıraktı; Tyrion ya hamağa tırmanacak ve altındaki Jorah Mormont'un horlamasını dinleyecekti ya da güvertede kalıp denizi seyredecekti. Aysız gecelerde, su ufuktan ufuğa üstat mürekkebi kadar siyahtı. Karanlık; derin ve ürkütücüydü, soğuk bir surette güzeldi. Fakat Tyrion, suya uzun süre baktığında, küpeştenin üstünden atlayıp o karanlığa düşmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeye başlıyordu. Tyrion'in hayatı olan zavallı kısa hikâye, küçük bir su serpintisiyle çabucak son bulurdu. *Ama ya bir cehennem varsa ve babam beni orada bekliyorsa*?

Her akşamın en güzel bölümü, akşam yemeğiydi. Yiyecekler o kadar iyi değildi ama boldu, bu yüzden cücenin bir sonraki işi, yemek oldu. Yemek servisinin yapıldığı gemi mutfağı dar ve rahatsız bir mekândı; tavanı o kadar alçaktı ki, uzun boylu yolcular her daim kafalarını kırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu, özellikle Ateşli El'in genç ve iri köle savaşçılarının maruz kaldığı bir kazaydı. Tyrion bu duruma kıs kıs gülmekten çok hoşlanıyor olsa da yemeklerini tek başına yemeyi tercih ediyordu. Kalabalık bir masada, aynı dili paylaşmadığı insanlarla birlikte oturmak, hiçbir şey anlamadan onların konuşmalarını ve şakalaşmalarını dinlemek kısa zaman içinde yorucu bir hâl almıştı. Özellikle, şakaların ve kahkahaların kendisiyle ilgili olup olmadığını merak etmeye başladığından beri.

Mutfak aynı zamanda geminin kitaplarının muhafaza edildiği yerdi. Geminin kaptanı kitapsever bir adam olduğu için gemi üç kitap taşıyordu; kötüden daha kötüye giden gemicilik şiirlerinin toplandığı bir derleme, Lysli bir

yastık evindeki genç köle kızın erotik maceralarını anlatan iyice yıpranmış kalın bir kitap ve Troyka Belicho'nun Hayatinin dördüncü ve son cildi. Belicho, Volantisli meşhur bir vatanseverdi, aralıksız sürdürdüğü fetihler ve zaferler, Belicho devler tarafından yenildiğinde birdenbire son bulmuştu. Tyrion denizdeki üçüncü gününde bütün kitapları bitirmişti. Sonra, başka kitap olmadığı için, okuduklarını tekrar okumaya başlamıştı. En kötü yazılan kitap köle kızın hikâyesiydi ama en ilginç olan da oydu. Tyrion; yağlı pancar, soğuk balık yahnisi ve çivi çakmak için kullanılabilecek çöreklerden oluşan akşam yemeğini yerken okumak üzere köle kızın hikâyesini aldı.

Penny mutfağa girdiğinde, Tyrion köle kızla ablasının tacirler tarafından kaçırıldığı günü, kızın ağzından yazıldığı gibi okuyordu. "Ah," dedi Penny. "Düşünmüştüm ki... Seni rahatsız etmek istemezdim lordum."

"Beni rahatsız etmiyorsun. Beni yine öldürmeye çalışmayacaksın umarım."

"Hayır." Penny bakışlarını başka yere çevirdi, yüzü kızarıyordu. "Bu durumda, biraz arkadaşlık hoşuma gider. Bu gemide yapacak çok az şey var." Tyrion kitabı kapattı. "Gel. Otur. Yemek ye."

Kız, yemeklerinin çoğunu hiç dokunulmamış bir hâlde kamarasının kapısına bırakıyordu. Şu anda açlıktan kırılıyor olmalıydı. 'Yahni neredeyse yenebilir durumda. En azından balık taze." "Hayır. Bir keresinde balık kılçığı yüzünden boğuluyordum. Balık yiyemem."

"Öyleyse biraz şarap iç." Tyrion şarapla doldurduğu kadehi kıza doğru itti. "Kaptanımızın ikramı. Doğruyu söylemek gerekirse Arbor altınından çok idrara benziyor. Fakat idrar bile, denizcilerin içtiği kara zift romundan daha iyidir. Uyumana yardım eder."

Kız kadehe dokunmak için hareketlenmedi. "Teşekkür ederim lordum ama hayır." Geri çekildi. "Sana rahatsızlık vermemeliyim."

Penny kapıdan çıkıp gidemeden önce, "Bütün hayatını kaçarak mı geçireceksin?" diye sordu Tyrion.

Bu soru kızı durdurdu. Kızın yanakları parlak pembeye döndü. Tyrion onun tekrar ağlamaya başlayacağından korktu ama kız ağlamak yerine, dudaklarını meydan okurcasına dışarı çıkarıp, "Sen de kaçıyorsun," dedi.

"Kaçıyorum," diye itiraf etti Tyrion. "Fakat ben bir *yere* kaçıyorum ve sen bir *yerden* kaçıyorsun. İkisinin arasında dünyalar kadar fark var."

"Sen olmasaydın, ben ve ağabeyim asla kaçmak zorunda kalmazdık."

Bunu yüzüme karşı söylemek cesaret gerektirir. "Kral Toprakları'ndan mı yoksa Volantis'ten mi bahsediyorsun?"

"İkisinden de." Kızın gözlerinde yaşlar pırıldadı. "Her şeyden. Neden kralın

istediği gibi bizimle mızrak dövüşü yapmadın? Zarar görmezdin. Çocuğu memnun etmek için köpeğimin sırtına binip mızrak sallamak sana neye mal olurdu lordum? Sadece eğlenceydi. Altı üstü sana gülerlerdi."

"Bana gülerlerdi," dedi Tyrion. *Ama onların Joffrey'ye gülmesini sağladım. Ve bu zekice bir manevra değil miydi*?

"Ağabeyim, insanları güldürmenin iyi bir şey olduğunu söylerdi. Soylu ve onurlu bir şey. Ağabeyim..." Kızın yüzüne gözyaşları akmaya başladı.

"Ağabeyin için üzgünüm." Tyrion aynı sözleri daha önce Volantis'te de söylemişti ama kız orada öyle kederliydi ki Tyrion onun bu sözleri duyduğundan emin değildi.

Penny sözleri bu sefer duymuştu. "Üzgün. Üzgünsün." Dudakları titriyordu, yanakları ıslaktı, gözleri kırmızı çerçeveli çukurlardı. "O gece Kral Topraklarından ayrıldık. Ağabeyim yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu söyledi; birileri, kralın ölümünde parmağımızın olup olmadığını merak edebilir ve merakını gidermek için bize işkence yapmaya karar verebilirdi. Önce Tyrosh'a gittik. Ağabeyim oranın yeterince uzak olduğunu düşündü ama değildi. Orada yaşayan bir jonglör tanıyorduk. Adam, yıllardır her gün, Sarhoş Tanrı Fıskiyesi'nin yanında gösteri yapıyordu. Yaşlıydı, elleri eskisi kadar becerikli değildi, bazen toplarını düşürür ve meydan boyunca onların peşinden koşardı ama Tyroshlular ona yine de güler ve sikke fırlatırdı. Sonra bir sabah, adamın cesedinin Trios Tapınağı'nda bulunduğunu duyduk. Trios'un üç kafası vardır ve tapınağın kapılarının yanında büyük bir heykeli durur. Yaşlı jonglör üç parçaya ayrılmış ve Trios'un üç katlı ağızlarına tıkılmıştı. Ancak parçalar dikilerek tekrar birleştirildiğinde, jonglörün kafasının gittiği anlaşıldı."

"Tatlı ablam için bir hediye. Jonglör de cüceydi."

"Evet, küçük bir adamdı. Sen ve Oppo gibi. Groat. O jöngler için de üzgün müsün?"

"Şu ana kadar jonglörün varlığından habersizdim... ama evet, öldüğü için üzgünüm."

"O senin için öldü. Onun kanı senin ellerinde."

Jorah Mormont'un sözlerinin ardından gelen bu suçlama can yakıcıydı. "Onun kanı ablamın ve onu öldüren zalimlerin ellerinde. Benim ellerim..." Tyrion ellerini çevirdi, inceledi, yumruk hâline getirdi, "...benim ellerim kuru kanla kabuk bağladı, evet. Bana akraba katili dersen yanılmış olmazsın. Kral katili diye seslenirsen ona da cevap veririm. Anneleri, babaları, yeğenleri, âşıkları, erkekleri ve kadınları, kralları ve fahişeleri öldürdüm. Bir keresinde bir şarkıcı canımı sıktı, piçi yahni yaptırdım. Lâkin ne bir jönglörü ne de bir cüceyi

öldürdüm ve kahrolası ağabeyine olanlar yüzünden suçlanacak adam ben değilim.”

Penny şarap kadehini aldı ve Tyrion’ın yüzüne boşalttı. *Tıpkı tatlı ablam gibi.* Tyrion mutfak kapısının sertçe kapandığını duydu ama kızın gidişini görmedi. Gözleri yanıyordu ve dünya bulanıktı. *Penny’yle arkadaşlığımız buraya kadarmış.*

Tyrion Lannister diğer cücelerle çok sınırlı tecrübeler yaşamıştı. Lord Tywin oğlunun biçimsizliğini hatırlatan şeyleri hoş karşılamazdı. Ekiplerinde cüce oyuncular barındıran kumpanyalar, Lannis Limanından ve Casterly Kayası’ndan uzak durmayı çabucak öğrenmişlerdi. Tyrion büyürken, Dornelu Lord Fowler’ın makamında hizmet veren cüce bir soytarıdan, Parmaklar’da görev yapan cüce bir üstattan ve sessiz rahibelerin arasındaki dişi bir cüceden haberdar olmuştu ama hiçbir zaman onları arayıp bulma isteği duymamıştı. Kulağına daha şaibeli hikâyeler de çalınmıştı; nehir topraklarındaki bir tepeye dadanan cadı cüce ve Kral Topraklarında köpeklerle çiftleşerek ün kazanmış bir cüce fahişe. Sonuncuyu Tyrion’a bizzat tatlı ablası anlatmıştı, hatta Tyrion için kızgın bir kancık bulmayı önermişti. Tyrion nazik bir şekilde Cersei’nin kendinden bahsedip bahsetmediğini sorduğunda, Cersei, Tyrion’in yüzüne bir kadeh şarap fırlatmıştı. *Hatırladığım kadarıyla kırmızı şaraptı. Bu ise altın.* Tyrion kol yeniyle yüzünü sildi. Gözleri hâlâ yanıyordu.

Penny’yi fırtına gününe kadar bir kez daha görmedi.

O sabah, tuzlu hava durgun ve ağırdı ama batı seması kıpkırmızıydı, Lannister kırmızısı kadar parlak, alçak bulutlarla çizgilenmişti. Denizciler kapıları tirizlerle sağlamlaştırıyor, halatları çekiyor, güverteleri temizliyor ve henüz yere bağlanmamış her şeyi yere bağlıyorlardı. “Kötü rüzgârlar geliyor,” diye uyardı biri Tyrion’ı. “Burunsuz aşağı inmeli.”

Tyrion, Dar Denizi geçerken maruz kaldığı fırtınayı, ayaklarının altında sallanan güverteyi, geminin çıkardığı korkunç çatırtıları, şarabın ve kusmuğun tadını hatırladı. “Burunsuz burada kalacak.” Eğer tanrılar onu istiyorsa, Tyrion suda boğulmayı kendi kusmuğunda boğulmaya tercih ederdi. Yukarıda, gökenin yelkeni ağır ağır dalgalandı, uzun bir uykudan uyanan devasa bir hayvanın kürküne benziyordu, sonra gemideki her kafayı döndüren ani bir çatırtıyla doldu.

Rüzgâr gökeyi önüne katmıştı, onu seçilmiş rotasının çok uzağına sürüklüyordu. Geminin arkasında, kan kırmızısı gökyüzünde kapkara bulutlar birbirlerinin üstüne yığılıyordu. Kuşluk vakti geldiğinde, gemidekiler batıda titreyen şimşeği gördüler. Şimşeği uzak bir gök gürültüsü takip etti. Deniz sertleşti ve dalgalar yükselip *Pis Kokulu Kâhya*’nın gövdesine çarptı. Mürettebat

o zaman yelkeni aşağı indirmeye başladı. Tyrion geminin ortasında ayak altındaydı, baş kasarasına tırmanıp yere çömeldi, yanaklarına vuran soğuk yağmur kamçısının tadını çıkardı. Göke yukarı çıkıp aşağı indi, Tyrion'in o güne kadar sürdüğü bütün atlardan daha vahşi bir şekilde şahlanıyordu, her dalgayla havalanıyor ve iki dalga arasında aşağı kayarak su çukurlarına giriyordu, Tyrion'ı kemiklerine kadar titretiyordu.

Fırtına dindiğinde akşam çökmüştü. Tyrion Lannister iç çamaşırlarına kadar ıslanmıştı ama kendini her nedense mutlu hissediyordu... ve daha sonra kamarada, bir kusmuk gölünün içinde sarhoş bir Jorah Mormont bulduğunda, daha da mutlu oldu.

Tyrion akşam yemeğinden sonra mutfakta oyalandı, geminin aşçısıyla birlikte kara zift romu içerek hayatta kalışını kutladı. Aşçı, Ortak Dil'den sadece bir kelime (düzmek) bilen, iri, hantal ve yağlı bir Volantisli'ydi ama acımasız bir *cyvasse* oyuncusuydu, bilhassa sarhoş olduğunda. O akşam üç oyun oynadılar. İlk oyunu Tyrion kazandı, son ikisini kaybetti. Yenilgilerden sonra yeterince oynadığına karar verdi ve kafasını hem fillerden hem de romdan temizlemek için güverteye çıktı.

Baş kasarasında Penny'yi buldu. Kızın olduğu yerde genelde Sör Jorah'ı bulurdu. Şövalye, geminin yarı çürümüş iğrenç pruva heykelinin yanında durur ve mürekkep siyahı denizi seyrederdi. Arkadan bakılınca, Penny bir çocuk kadar küçük ve savunmasız görünüyordu.

Tyrion kızı rahatsız etmemenin en iyisi olacağını düşündü ama geç kalmıştı. Kız onu duymuştu. "Hugor Tepe."

"Eğer istersen." İkimiz de işin aslını biliyoruz. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Gideceğim."

"Hayır." Penny'nin yüzü solgun ve hüzünlüydü ama kız ağlamış gibi görünmüyordu. "Ben de üzgünüm. Şarap için. Ağabeyimi ve Tyrosh'taki zavallı yaşlı adamı öldüren sen değildin." "Bilerek olmadı ama benim de rolüm vardı."

"Onu çok özlüyorum. Ağabeyimi. Ben..."

"Anlıyorum." Tyrion kendini Jaime'yi düşünürken buldu. *Kendini şanslı say. Ağabeyin sana ihanet edemeden önce öldü.*

"Ölmek istediğimi sanıyordum," dedi kız, "ama bugün fırtına koptuğunda ve ben geminin batacağını düşündüğümde... ben... ben..."

"Her şeye rağmen yaşamak istediğini fark ettin." O *duyguyu biliyorum. Paylaştığımız ortak bir özellik daha.*

Penny'nin dişleri çarpıktı, kız bu sebeple çok ender gülümsüyordu ama bu sefer gülümsedi. "Şarkıcıyı gerçekten yahni yaptın mı?"

“Kim? Ben mi? Ben yemek pişiremem.”

Penny, gerçekte olduğu genç ve tatlı kız gibi kıkırdadı... on yedi ya da on sekiz yaşında bir kız gibi, on dokuzdan büyük değildi. “Şu şarkıcı ne yaptı?”

“Benim hakkımda bir şarkı yazdı.” Çünkü kadın, onun gizli hazinesiydi, onun utancı ve onun sevinciydi. Ve bir zincir ve bir kale, o kadının öpücüğüne kıyasla hiçti. Şarkının sözlerini böyle çabucak hatırlamak tuhaftı. Belki de sözler hiç unutulmamıştı. *Altından eller her daim soğuktu ama kadının elleri her daim sıcak.*

“Çok kötü bir şarkı olmalı.”

“Pek sayılmaz. Bir ‘Castamere Yağmurları’ değildi ama bazı bölümleri... pekâlâ...”

“Nasıl başlıyordu?”

Tyrion güldü. “Hayır. Beni şarkı söylerken duymak *istemezsin.”*

“Ağabeyim ve ben küçükken, annemiz bize şarkılar söylerdi. Şarkıyı sevdiğin sürece sesinin önemi yoktur, derdi.”

“Annen küçük...”

‘...bir insan mıydı? Hayır, ama babam öyleydi. Babam üç yaşındayken, kendi babası tarafından bir köle tacirine satılmış ama büyüdüğünde meşhur bir oyuncu olup özgürlüğünü satın almış. Bütün Özgür Şehirler’e ve Batıdiyar’a gitmiş. Eski Şehir’de ona Zıpzıp Fasulye derlermiş.”

Elbette. Tyrion irkilmemeye çalıştı.

“Babam öldü,” diye devam etti Penny. “Annem de. Oppo... ailemden geriye kalan son kişiydi ve şimdi o da yok.” Kafasını çevirip denize baktı. “Ne yapacağım? Nereye gideceğim? Bir zanaatım yok, sadece mızrak dövüşü gösterisi yapmayı biliyorum ve bunun için iki kişi gerekiyor.”

Hayır, diye düşündü Tyrion. *Orası gitmek isteyeceğin bir yer değil kızım. Benden bunu isteme. Bunu düşünme bile.* “Kendine öksüz bir çocuk bul,” dedi.

Penny, Tyrion’ın önerisini duymamış gibiydi. “Gösteri düzenlemek babamın fikriydi. Hatta ilk domuzu o eğitti. Fakat eğitim bittiğinde, babam domuzu süremeyecek kadar hastaydı, bu yüzden Oppo onun yerini aldı. Ben daima köpeği sürerdim. Bir keresinde Braavos’un Deniz Lordu için gösteri yaptık. Adam öyle çok güldü ki bize... büyük bir hediye verdi.”

“Ablam sizi orada mı buldu? Braavos’ta?”

“Ablan?” Kızın kafası karışmıştı.

“Kraliçe Cersei.”

Penny başını sağa sola salladı. “Kraliçe asla... bize bir adam geldi. Pentos’ta. Osmund. Hayır Oswald. Öyle bir şey. Onunla Oppo buluştu. Bütün

anlaşmalarımızı Oppo yapardı. Ağabeyim ne yapacağımızı, gideceğimiz bir sonraki yerin neresi olması gerektiğini her zaman bilirdi.”

“Gittiğimiz bir sonraki yer Meereen.”

Penny şaşkın gözlerle Tyrion’a baktı. “Qarth demek istiyorsun. Yeni Ghis üzerinden Qarth’a gidiyoruz.”

“Meereen. Köpeğini ejderha kraliçesi için süreceksin ve ağırlığınca altın kazanacaksın. Daha fazla yemek yemeye başlasan iyi olur. Böylece Majesteleri Kraliçe’nin huzurunda mızrak dövüşü yapmadan evvel iyice tombullaşırsın.”

Penny, Tyrion’in gülümsemesine karşılık vermedi. “Tek başıma, daireler çizerek dönmekten başka bir şey yapamam. Ve kraliçeyi güldürmeyi başarsam bile, daha sonra nereye giderim? Ağabeyim ve ben aynı yerde uzun zaman kalmazdık, insanlar bizi ilk gördüklerinde gülerler ama dördüncü ya da beşinci seferde, yapacağımız şeyi biz yapmadan önce bilirler. Sonra gülmekten vazgeçerler. Büyük şehirlerde çok sikke kazanılır ama ben en çok küçük kasabaları severim. Öyle yerlerdeki insanların gümüşü yoktur ama bizi sofralarında doyururlar, çocuklar peşimizden ayrılmaz.”

Lazımlığa benzeyen sefil kasabalarında daha önce hiç cüce görmedikleri için, diye düşündü Tyrion. İki başlı bir keçi ortaya çıkacak olsa, kahrolası şımarık veletler onu da takip ederler. Sonunda keçinin melemesinden bıkarlar ve hayvanı akşam yemeği için keserler. Ama kızı tekrar ağlatmak istemiyordu, aklından geçenleri söylemek yerine, “Daenerys’in iyi bir kalbi ve cömert bir tabiatı vardır,” dedi. Penny’nin bunu duymaya ihtiyacı vardı. “Sarayında senin için bir yer bulacağından eminim. Ablamın kolunun uzanamayacağı güvenli bir yer.”

Penny tekrar Tyrion’a döndü. “Ve sen de orada olacaksın.” *Eğer Daenerys, ağabeyimin döktüğü Targaryen kanma karşılık biraz Lannister kanı istediğine karar vermezse.* “Olacağım.”

O geceden sonra cüce kız güvertede daha sık görüldü. Ertesi gün ikindi vakti, hava ılık ve deniz sakinken, Tyrion geminin orta yerinde kızla ve kızın benekli domuzuyla karşılaştı. “Domuzumun adı Sevimli,” dedi Penny utangaç bir tavırla.

Domuzun adı Sevimli ve kızın adı Penny, diye düşündü Tyrion. *Birileri bunun hesabını vermeli.* Penny, Tyrion’a meşe palamutları verdi. Sevimli, meşe palamutlarını Tyrion’in elinden yedi. İri dişi domuz, burnunu çekip tiz sesler çıkarırken, *ne yaptığını anlamadığımı sanma kızım,* diye düşündü Tyrion.

Kısa zaman zaman sonra, Penny ve Tyrion yemeklerini birlikte yemeye başladılar. Bazı geceler baş başa kalıyorlardı, diğer yemeklerde Moqorro’nun

muhafızlarıyla birlikte kalabalığa karışıyorlardı. Tyrion muhafızlara, *parmaklar,* diyordu; neticede onlar Ateşli El'in adamlarıydı ve beş kişilerdi. Penny buna gülüyordu; bu, tatlı bir sesti ama Tyrion'in sıkça duyduğu bir ses değildi. Kızın yarası çok tazeydi, kederi çok derindi.

Tyrion, Penny'yi, gemiye *Pis Kokulu Kâhya* demeye alıştırdı ama kız her nedense, Tyrion'in Sevimli'yi *Jambon* diye çağırmasına sinirleniyordu. Tyrion, kızın gönlünü almak için ona *cyvasse* öğretmeyi denedi ama kısa zaman içinde bunun ümitsiz bir girişim olduğunu anladı. "Hayır," dedi bin kez, "ejderhalar uçar, filler değil."

Aynı gece, Penny eteğindeki taşları döktü ve Tyrion'a onunla birlikte mızrak dövüşü yapmak isteyip istemediğini sordu. "Hayır," dedi Tyrion. Ancak daha sonra, mızrağın belki de *mızrak* anlamına gelmediğini idrak etti. Vereceği cevap yine hayır olurdu ama Tyrion o kadar nezaketsiz davranmayabilirdi.

Jorah Mormont'la paylaştığı kamaraya döndü, bölük pörçük bir uyku uyuyarak hamağında saatlerce dönüp durdu. Rüyaları, sisin içinden ona uzanan gri taş ellerle ve babasının olduğu yere çıkan basamaklarla doluydu.

Tyrion sonunda pes etti ve biraz gece havası almak için yukarı çıktı. *Selaesori Qhoran'ın* şeritli büyük yelkeni gece için toplanmıştı. Biri hariç geminin bütün güverteleri boştu. Kaptan muavinlerinden biri baş kasarasındaydı. Moqorro geminin ortasında, maltızın başında oturuyordu. Közlerin arasında hâlâ birkaç küçük alev dans ediyordu.

Sadece en parlak yıldızlar görünür durumdaydı, hepsi batıdaydı. Belli belirsiz kırmızı bir ışıltı kuzey semasını aydınlatıyordu, gökyüzü kan çürüğü rengindeydi. Tyrion daha önce bundan daha büyük bir ay görmemişti. Devasa ve şişkin ay, güneşi yutmuş ve ateşle uyanmış gibi görünüyordu. Ayın suda yüzen ikizi her dalgayla kırmızı pırıldıyordu. "Vakit ne?" diye sordu Tyrion, Moqorro'ya. "Eğer doğu yer değiştirmediyse, bu gün doğumu olamaz. Gökyüzü neden kırmızı?"

"Gökyüzü Valyria'nın üzerinde her zaman kırmızıdır Hugor Tepe."

Tyrion'ın sırtından soğuk bir ürperti geçti. "Yakın mıyız?"

"Mürettebatın istediğinden daha yakın," dedi Moqorro o pes sesiyle. "Gün Batımı Krallıklarında Valyria hakkındaki hikâyeler bilinir mi?"

"Bazı denizcilerin, o kıyıya bakan herkesin lanetlendiğini söylediği bilinir." Tyrion bu çeşit hikâyelere inanmıyordu, amcası da inanmazdı. Gerion Lannister, Lannister Hanedanının atalarına ait kayıp kılıcı ve Kıyamet'ten kurtulan diğer hazineleri bulmak amacıyla Valyria'ya yelken açtığında, Tyrion on sekiz yaşındaydı. Amcasıyla birlikte gitmeyi umutsuzca arzulamıştı ama lord babası

bu yolculuğa “soytarı macerası” adını takmış ve Tyrion’in gitmesini yasaklamıştı.

Belki de çok haksız değildi. Gülen Aslan’ın Lannis Limanı’ndan ayrılışının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ve Gerion geri dönmemişti. Lord Tywin’in onu araması için gönderdiği adamlar, Gerion’ın izini Volantis’e kadar sürmüşlerdi. Gerion’ın mürettebatının yarısı onu orada terk etmişti ve Gerion onların yerini doldurmak üzere köleler satın almıştı. Hiçbir özgür adam, niyetinin Tüten Deniz’e gitmek olduğunu açıkça söyleyen bir kaptanın gemisinde çalışmazdı. “Öyleyse bulutlarda yansımasını gördüğümüz şey, On Dört Alev’in ateşleri mi?”

“On dört ya da on dört bin. Kim onları saymaya cesaret edebilir? Ölümlülerin o ateşlere çok derin bakması akıllıca bir şey değildir dostum. Onlar tanrının gazabının ateşleri. İnsanların yaktığı hiçbir ateş onların dengi olamaz. Biz insanlar, küçük yaratıklarız.”

“Bazıları diğerlerinden daha küçük.” *Valyria.* Kitaplar, Kıyamet gününde, beş yüz millik bir alan içindeki bütün tepelerin parçalara ayrıldığını ve havayı külle, dumanla, ateşle doldurduğunu yazardı. Alevler öyle sıcak ve açtı ki gökyüzündeki ejderhalar bile alev girdaplarının içine çekilip yanmışlardı. Yeryüzünde muazzam yarıklar açılmıştı; sarayları, tapınakları, kasabaları yutmuşlardı. Göller kaynamış ya da aside dönüşmüş, dağlar patlamış, ateşli fıskiyeler üç yüz metre yukarı tırmanan erimiş kayalar püskürtmüştü. Kırmızı bulutlardan ejderhacamları ve şeytanların kara kanı yağmıştı. Kuzeyde, yer yarılıp kendi içine çökmüş ve kızgın deniz tarafından doldurulmuştu. Dünyanın en gururlu şehri bir an içinde kaybolmuştu, şehrin efsanevi imparatorluğu bir gün içinde yok olmuştu, Uzun Yaz Toprakları kavrulmuş, boğulmuş ve mahvolmuştu.

Ateşin ve kanın üstüne kurulmuş bir imparatorluk. Valyrialılar, kendi ektikleri tohumları biçmişler. “Kaptanımız o laneti sınamak niyetinde mi?”

“Kaptanımız denizin elli mil açığında, o lanetli kıyının iyice uzağında olmayı tercih eder ama ona en kısa yoldan gitmesini emrettim. Başkaları da Daenerys’i arıyor.”

Genç prensiyle birlikte Griff. Altın Mürettebat’ın batıya doğru gittiğine dair bütün o söylentiler bir kandırmaca olabilir miydi? Tyrion bir şeyler söylemeyi düşündü ama sonra daha iyi düşündü. Kırmızı rahipleri çeken kehanetin içinde sadece bir kahramana yer olduğunu anlamıştı, ikinci bir Targaryen, onların kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. “Alevlerinde, başkaları dediğin insanları da gördün mü?” diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

“Sadece gölgelerini,” dedi Moqorro. “En çok da birini. Kan denizinde yol alan, bir tek siyah gözü ve on uzun kolu olan uzun boylu ve çarpık bir yaratık.”

EJDERHALARIN DANSI

KISIM II

BRAN

Ay hilâldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Solgun bir güneş doğdu, battı ve tekrar doğdu. Kırmızı yapraklar rüzgârda fısıldadı. Kara bulutlar gökyüzünü doldurdu ve fırtınalara dönüştü. Şimşekler çaktı, gök gürlemeleri haykırdı. Siyah elli ve mavi gözlü ölü adamlar yamaçtaki yarığın etrafında dolaştılar ama içeri giremediler. Kırık çocuk tepenin altında, büvet ağacından yapılmış tahtta oturuyordu, kollarında kuzgunlar dolaşırken karanlıktaki fısıltıları dinliyordu.

“Bir daha asla yürüyemeyeceksin,” demişti üç gözlü karga, “ama uçacaksın.”

Ara sıra, epey aşağıdan bir yerden şarkı sesi geliyordu. Yaşlı Dadı şarkıcılara

ormanın çocukları,

derdi ama onların adı, hiçbir insanın konuşamadığı Hakiki Dil’de,

toprağın şarkısını söyleyenler

idi. Ama kuzgunlar o dili konuşabiliyordu. Küçük siyah gözleri sırlarla doluydu. Şarkıları duyduklarında, kırık çocuğa

gaklıyor

ve onun derisini gagalıyorlardı.

Ay şişman ve yuvarlaktı. Yıldızlar siyah gökyüzünde dolaştı. Yağmur düştü, dondu, ağaç dalları buzun ağırlığıyla kırıldı. Bran ve Meera, toprağın şarkısını söyleyenler için isimler uydurdu: Kül, Yaprak, Terazi, Siyah Bıçak, Karlı Pelerin ve Kara Elmas. Yaprak, şarkıcıların gerçek isimlerinin insan dili için çok uzun olduğunu söyledi. Ortak Dil’i sadece o konuşabiliyordu. Bu yüzden Bran, diğer şarkıcıların yeni isimleriyle ilgili ne düşündüklerini hiç öğrenemedi.

Sur’un ötesindeki toprakların kemik dondurucu soğuğundan sonra mağaralar kutsal bir surette sıcaktı ve kayaların içine ayaz girdiğinde şarkıcılar ateş yakıp soğuğu tekrar geri gönderiyorlardı. Aşağıda rüzgâr yoktu, kar yoktu, buz yoktu, seni tutmak için ellerini uzatan ölü yaratıklar yoktu. Sadece rüyalar, kuru sazdan yapılmış mumların ışığı ve kuzgunların öpücükleri vardı. Ve karanlıkta fısıldayan adam.

Şarkıcılar ona

son yeşilgören

diyordu ama Bran'ın rüyalarında o hâlâ üç gözlü kargaydı. Meera Reed ona gerçek adını sorduğunda, adam kahkaha sayılabilecek korkunç bir ses çıkardı, "içimde hayat varken pek çok ismim oldu, hatta bir vakitler bir annem bile vardı ve onun bana verdiği isim Brynden idi."
"Brynden isimli bir amcam var," dedi Bran. "Aslında annemin amcası. Ona Brynden Karabalık derler."
"Amcan bana ithafen isimlendirilmiş olabilir. Kimilerine hâlâ benim ismim verilir. Eskisi kadar çok değil. İnsanlar unutur. Sadece ağaçlar hatırlar." Adamın sesi o kadar hafifti ki Bran duymakta zorlanıyordu.
Meera'nın Yaprak adını verdiği şarkıcı, "Son yeşilgörenin bedeninin büyük bölümü ağacın içine karıştı," diye açıkladı. "Fani hayatının ötesinde yaşadı ama hâlâ burada. Bizim için, sizin için, diyarların insanları için. Etinde sadece azıcık kuvvet kaldı. Bin bir göze sahip ama izlenecek çok şey var. Bir gün anlayacaksın."
Şarkıcılar, büyük mağaranın dışındaki küçük odada Bran ve arkadaşlarının uyuması için yataklar hazırlamışlardı. Bran, onu odaya taşımak için ellerinde ışıl ışıl yanan meşalelerle gelen Reedler'e, "Neyi anlayacağım?" diye sordu. "Ağaçlar neyi hatırlar?"
"Eski tanrıların sırlarını," dedi Jojen Reed. Zorlu yolculuğun ardından yiyecek, ateş ve istirahat sayesinde sağlığına tekrar kavuşmuştu ama şimdi daha üzgün görünüyordu, hüzünlüydü, gözlerinde bitkin ve tekinsiz bir bakış vardı. "İlk İnsanlar'ın bildiği, Kışyarı'nın unuttuğu... ama ıslak yabanın unutmadığı gerçekleri. Bizler, bataklıklarımızda ve adalarımızda yeşile daha yakın yaşarız ve hatırlarız. Toprak ve su. Çamur ve taş. Meşeler, karaağaçlar ve söğütler. Onlar hepimizden önce buradaydı ve biz gittiğimizde yine burada kalacaklar."
"Sen de kalacaksın," dedi Meera. Bran bunu duyunca üzüldü.
Ya siz gittiğinizde ben burada kalmak istemezsem
? diye soracaktı az daha ama kelimeleri söylemeden yuttu. Artık yetişkin bir erkek sayılırdı ve Meera'nın, onun ağlak bir bebek olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Belki siz de yeşilgörenler olabilirsiniz," dedi.
"Hayır Bran." Şimdi Meera'nın sesi hüzünlüydü.
"Hâlâ fani bedenin içindeyken o yeşil çeşmenin suyundan içmek, yaprakların fısıltısını duymak, ağaçların ve tanrıların gördüğü gibi görmek çok az kişiye bahşedilen şeylerdir," dedi Jojen.
"Çoğu kişi o kadar kutsanmış değildir. Tanrılar bana sadece yeşil rüyalar verdiler. Benim vazifem seni buraya getirmekti. Benim bu işteki rolüm sona erdi."

Ay, gökyüzündeki kara bir delikti. Ormanda kurtlar uludu, kar yığınlarının içinden geçip ölü şeylerin peşinden gittiler. Yamaçtan bir karga sürüsü havalandı, kuşlar tiz sesleriyle çığlık attılar, beyaz dünyanın üzerinde kara kanatlar çırpındı. Kırmızı bir güneş doğdu, battı ve tekrar doğdu, karları kızılın ve pembenin tonlarına boyadı. Tepenin altında Jojen kara kara düşündü, Meera kendi kendine yedi ve Hodor, sağ elinde bir kılıç, sol elinde bir meşaleyle karanlık tünellerde gezindi. Yoksa gezinen Bran mıydı?

Kimse, asla bilmemeli.

Uçurumun üstünde açılan büyük mağara zift kadar siyahtı, katran kadar siyahtı, bir karganın tüylerinden daha siyahtı. Işık içeri izinsizce giriyordu, istenmiyordu ve hoş karşılanmıyordu, çok geçmeden geri gidiyordu; yemek ateşleri, mumlar ve sazlar kısa bir zaman için yakılıyor ve sonra tekrar söndürülüyordu, kısa hayatlarına son veriliyordu.

Şarkıcılar Bran'a kendi tahtını yapmışlardı, Lord Brynden'ın oturduğu gibi bir taht; kırmızılarla lekelenmiş beyaz büvet ağacı ve canlı köklere dolanmış ölü dallar. Tahtı, uçurumdaki büyük mağaranın içine, aşağıda akan suyun sesinin siyah havada yankılandığı yere yerleştirmişlerdi. Bran'ı tahta oturttuktan sonra, onu sıcak kürklerle örtmüşlerdi.

Bran, öğretmeninin boğuk fısıltılarını dinleyerek orada oturuyordu. "Karanlıktan asla korkma Bran." Lordun sözlerine, ağaçla yaprağın belli belirsiz hışırtısı ve adamın hafif baş bükmesi eşlik ediyordu. "En güçlü ağaçlar, dünyanın karanlık yerlerinde kök salanlardır. Karanlık senin pelerinin, kalkanın, anne sütün olacak. Karanlık seni güçlü kılacak."

Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Kar taneleri sessizce aşağı süzüldü, asker çamları ve muhafız ağaçlarını beyazla örttü. İyice derinleşen kar yığınları mağaraların girişlerini kapadı. Yaz ne zaman sürüsüne katılıp avlanmak için dışarı çıksa, delip geçmek zorunda kaldığı beyaz bir duvarla karşılaştı. Bran o günlerde kurtlara nadiren katıldı ama bazı gecelerde onları yukarıdan izledi.

Uçmak, tırmanmaktan bile daha güzeldi.

Bran, Yaz'ın derisine, sırtı kırılmadan önce pantolonunun içine girdiği kadar kolay bir şekilde girmeye başlamıştı. Kendi derisini bir kuzgunun gece karası tüyleriyle değiştirmek daha zordu ama

bu kuzgunlarla

Bran'ın korktuğu kadar zor değildi. "Vahşi bir aygır, bir adam onun sırtına binmeye çalıştığında karşı koyar, tekme atar ve dişlerinin arasına giren eli ısırmaya çalışır," dedi Lord Brynden, "ama bir biniciyi tanımış bir at, başka bir biniciyi kabul eder. Genç ya da yaşlı, bu kuşların hepsi kullanıldı. Şimdi birini

seç ve uç.”
Bran bir kuş seçti, sonra bir tane daha, başarılı olamadı, ama üçüncü kuzgun ona siyah kurnaz gözlerle baktı, başını eğdi,
gakladı.
Ve bir çırpıda, Bran kuzguna bakan bir çocuk değil, çocuğa bakan bir kuzgundu. Nehrin şarkısı birdenbire daha gürültülü hâle geldi, meşaleler eskisinden biraz daha parlak yandı ve hava tuhaf kokularla doldu. Bran konuşmayı denediğinde sesi bir çığlık olarak çıktı. İlk uçuş, Bran’ın bir duvara çarpıp kırık bedenine geri dönmesiyle son buldu. Kuzgun zarar görmemişti. Bran’a doğru uçtu ve onun koluna kondu. Bran, kuzgunun tüylerini okşayıp tekrar kuşun içine girdi, çok geçmeden mağarada uçuyordu, mağaranın tavanından sarkan uzun dişlerin arasında dolaşıyordu, hatta uçurumun üzerinde kanat çırpıyor ve uçurumun soğuk siyah derinliklerine dalıyordu.
Sonra yalnız olmadığını fark etti.
Kendi derisine geri döndüğünde, “Kuzgunun içinde başka biri daha vardı,” dedi Lord Brynden’a. “Bir kız. Onu hissettim.”
“Bir kadın. Toprağın şarkısını söyleyenlerden,” dedi Bran’ın öğretmeni. “Uzun vakit önce öldü ama bir parçası kuşun içinde kaldı. Tıpkı, bedenin yarın ölecek olsa, senin bir parçanın Yaz’ın içinde kalacağı gibi. Ruhtaki bir gölge. Sana zarar vermez.”
“Bütün kuşların içinde şarkıcılar var mı?”
“Hepsinde,” dedi Lord Brynden. “İlk İnsanlar’a kuzgunlarla mesaj göndermeyi öğretenler, şarkıcılardı... fakat o günlerde, kuşlar kelimeleri konuşuyorlardı. Ağaçlar hatırlar lâkin insanlar unutur, şimdi mesajları parşömenlere yazıyorlar ve aynı deriyi hiç paylaşmadıkları kuşların bileklerine bağlıyorlar.”
Bran, bir zamanlar Yaşlı Dadı’nın da aynı hikâyeyi anlattığını hatırladı, fakat Robb’a hikâyenin gerçek olup olmadığını sorduğunda, Robb gülmüş ve kardeşinin gulyabanilere de inanıp inanmadığını sormuştu. Bran, Robb’un onunla birlikte olmasını dilerdi.
Ona uçabildiğimi söylerdim ama bana inanmazdı, göstermek zorunda kalırdım. Bahse girerim ki o da uçmayı öğrenebilirdi. O, Arya, Sansa, hatta bebek Rickon ve Jon Kar bile öğrenebilirdi. Hepimiz kuzgun olurduk ve Üstat Luwin’in kuşluğunda yaşardık.
Ama bu bir başka aptalca rüyaydı. Bran bazı günler, her şeyin sadece bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. Belki de kar yığınlarının içinde uykuya dalmış ve kendisi için güvenli, sıcak bir yer düşlemişti.
Uyanmak zorundasın,

diyordu kendi kendine,
hemen şimdi uyanmak zorundasın yoksa rüya görürken öleceksin.
Birkaç kez parmaklarıyla kendi kolunu çimdiklemişti ama bunu yapmak, kolunu acıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Başlangıçta, Bran günleri uyandığı ve uyuduğu zamanları göz önüne alarak saymayı denemişti ama burada uyumak ve uyanmak bir şekilde eriyip birbirine karışıyordu. Rüyalar derslere dönüşüyordu, dersler rüyalara. Olaylar ya bir anda oluyordu ya da hiç olmuyordu. Bran bunu yapmış mıydı yoksa sadece hayal mi etmişti?
Bran'ın uçmayı öğrenmesinden sonra, bir gün, "Sadece bin kişiden biri derideğiştiren olarak doğar," dedi Lord Brynden "ve bin derideğiştirenden sadece biri yeşilgören olabilir."
"Yeşilgörenlerin, çocukların büyücüleri olduğunu sanıyordum," dedi Bran. "Şarkıcıların, demek istiyorum."
"Bir anlamda öyle. Sizin ormanın çocukları dediklerinizin, güneş kadar sarı gözleri vardır ama çok uzun arada bir, içlerinden biri kan kadar kırmızı ya da ormanın kalbindeki bir ağaca yapışmış yosunlar kadar yeşil gözlerle doğar. Tanrılar, yetenek bahşetmek üzere seçtikleri kişileri bu alametlerle işaretler. Seçilmişler sıhhatli kişiler değildir, dünya üzerindeki günleri sayılıdır, zira her şarkının bir dengesi olmalıdır. Lâkin seçilmişler bir kez ağaçlara karıştıklarında ömürleri gerçekten uzar. Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik.
Yeşilgörenler."
Bran anlamadı, bu yüzden Reedler'e sordu. "Kitap okumayı sever misin Bran?" diye sordu Jojen.
"Bazı kitapları. Dövüş hikâyelerini severim. Ablam Sansa aşk hikâyelerini sever ama o hikâyeler aptalca."
"Bir okuyucu, ölmeden önce binlerce hayat yaşar," dedi Jojen. "Hiç okumayan insan sadece tek hayat yaşar. Ormanın şarkıcılarının kitapları yoktu. Mürekkepleri, parşömenleri, yazı dilleri yoktu. Bunlar yerine ağaçlara, daha da önemlisi büvet ağaçlarına sahiplerdi. Öldüklerinde ağaçlara karışırlardı; yapraklara, dallara ve köklere. Ve ağaçlar hatırlardı. Şarkıcıların bütün şarkılarını ve hecelerini, tarihlerini ve dualarını, bu dünya hakkında bildikleri her şeyi. Üstatlar, büvet ağaçlarının eski tanrılar için kutsal olduğunu söylerler. Şarkıcılar,
büvet ağaçlarının
eski tanrılar olduğuna inanırlar. Öldüklerinde o tanrısallığın bir parçası hâline gelirler." Bran'ın gözleri büyüdü. "Beni öldürecekler mi?"
"Hayır," dedi Meera. "Jojen, onu korkutuyorsun."

“Korkması gereken kişi o değil.”
Ay şişman ve yuvarlaktı. Yaz, sessiz ormanın içinde dolaştı, her ava çıkışında biraz daha zayıflayan uzun ve gri bir gölgeydi çünkü hayatta kalmak için gerekli av bulunamıyordu. Mağaranın ağzındaki mühür hâlâ yerinde duruyordu; ölü adamlar içeri giremiyordu. Kar, adamların çoğunu tekrar gömmüştü ama adamlar hâlâ oradaydı, gizlenmişlerdi, donmuşlardı, bekliyorlardı. Diğer ölü yaratıklar gelip onlara katılmıştı; bir zamanlar erkek, kadın, hatta çocuk olan yaratıklar. Kahverengi çıplak dallarda ölü kuzgunlar oturuyordu, kanatları buzla katılaşmıştı. Bir kar ayısı çalıların içine daldı, iriydi, iskelet gibiydi, kafa derisinin yarısı soyulmuştu, kafatası görünüyordu. Yaz ve sürüsü, ayının üzerine çullanıp onu parçalara ayırdılar. Sonra, etin çürümüş ve yarı donmuş olmasına aldırmadan karınlarını doyurdular, eti yerken bile hareket ettiler.
Tepenin altında hâlâ yiyecek vardı. Orada yüzlerce çeşit mantar büyüyordu. Siyah nehirde beyaz kör balıklar yüzüyordu ama pişirildiklerinde, gözleri olan balıklar kadar lezzetli oluyorlardı. Mağaraları şarkıcılarla paylaşan keçiler, süt ve peynir sağlıyordu.
Uzun yaz sırasında biriktirilmiş yulaf, mısır ve kuru meyveler bile mevcuttu. Mağaradakiler, hemen hemen her gün, arpa, soğan ve et parçalarıyla koyultulmuş kan yahnisi yiyorlardı. Jojen, etin sincap eti olabileceğini düşünüyordu ama Meera fare eti olduğunu söylüyordu. Bran umursamıyordu. Yediği şey etti ve tadı güzeldi. Yavaş yavaş pişirildiği için yumuşaktı.
İçi boş tepenin iyice aşağısına kadar uzanan mağaralar zamansız, engin ve sessizdi, yaşayan altmıştan fazla şarkıcının ve binlerce kemiğin eviydi. Bran ve arkadaşlarını, “İnsanlar bu yerde başıboş dolaşmamak,” diye uyardı Yaprak. “Sesini duyduğunuz nehir hızlı ve karanlıktır, aşağıdaki güneşsiz nehre doğru akar da akar. Ve daha da derinlere giden tüneller vardır. Dipsiz çukurlar, birdenbire ortaya çıkan kuyular, dünyanın kalbine inen unutulmuş yollar. Benim insanlarım bile her yeri keşfetmedi ve biz binlerce, binlerce insan yılıdır burada yaşıyoruz.”
Yedi Krallık halkı onlara
ormanın çocukları
diyebilirdi ama Yaprak ve insanları çocuksu olmaktan çok uzaktı. Onlara,
ormanın küçük ve bilge insanları,
demek daha doğru olurdu, insanlarla kıyaslandıklarla küçüklerdi, tıpkı bir kurdun, bir ulu kurttan daha küçük olması gibi. Bu, kurdun yavru olduğu anlamına gelmezdi. Şarkıcıların derisi fındık rengiydi, tıpkı bir geyiğin derisi gibi solgun benekleri vardı. Şarkıcılar, hiçbir insanın duyamayacağı sesleri

duyan büyük kulaklara sahipti. Gözleri de büyüktü. Bir çocuğun sadece karanlığı görebileceği tünellerdeki her şeyi görebilen, iri, altın rengi, kedi gözleri vardı. Ellerinde üç parmak ve bir başparmak bulunuyordu, tırnakların yerini siyah ve keskin çengeller almıştı.

Ve şarkıcılar

gerçekten

şarkı söylüyordu. Hakiki Dil'de söylüyorlardı, bu yüzden Bran sözleri anlamıyordu ama sesler kış havası kadar saftı. Bran bir keresinde, "Geri kalanınız nerede?" diye sordu Yaprak'a.

"Dünyanın derinliklerine gittiler," dedi Yaprak. "Taşların ve ağaçların içine karıştılar. İlk İnsanlar gelmeden önce, sizin Batı diyar dediğiniz bütün bu topraklar bizim evimizdi. Lâkin bizim sayımız o günlerde bile azdı. Tanrılar bizlere uzun ömürler verdi ama dünyayı istila etmemizi önlemek için kalabalık nüfuslar vermedi; onları avlayacak kurtlar olmadığında, geyiklerin bir ormanı istila edecek olmalarını düşün. Günlerin şafağından bahsediyorum, güneşimizin yükselmekte olduğu zamanlardan. Şimdi güneşimiz batıyor ve biz gittikçe azalıyoruz. Felaketimiz ve dostlarımız olan devlerin soyu da tükenmek üzere. Batı tepelerindeki büyük aslanların hepsi katledildi, bütün tekboynuzlar öldü, sadece birkaç yüz mamut kaldı. Ulu kurtlar hepimizden uzun yaşayacaklar ama onların sonu da gelecek. İnsanların yarattığı dünyada ne bizim için yer var ne de onlar için."

Yaprak bu sözleri söylerken üzgün görünüyordu, Bran da üzüldü ama o gece geç saatlerde,

insanlar üzülmez,

diye düşündü. İnsanlar nefret eder ve kanlı intikam antları içer. Şarkıcılar hüzünlü şarkılar söylerken insanlar dövüşür ve öldürür.

Bir gün Meera ve Jojen, Yaprak'ın uyarılarına rağmen, gidip nehri görmeye karar verdiler. "Ben de gelmek istiyorum," dedi Bran.

Meera, Bran'a mahzun bir bakışla karşılık verdi. Nehrin yüz seksen iki metre aşağıda olduğunu söyledi. Nehre varmak için dik basamaklardan iniliyor, dolambaçlı geçitlerden geçiliyordu ve yolculuğun son bölümünde bir iple aşağı inmek gerekiyordu. "Hodor, sırtında sen varken iple aşağı inemez. Üzgünüm Bran."

Bran, herkesten daha iyi bir tırmanıcı olduğu günleri hatırladı, Robb ya da Jon bile onun kadar iyi değildi. Bir yanı onu orada bıraktıkları için Meera ve Jojen'e bağırmak istedi; diğer yanı ağlamak. Fakat Bran neredeyse yetişkin bir erkekti, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, ama Reed kardeşler gittikten sonra Hodor'un

derisine girip onları takip etti.
İri seyis yamağı, Bran'a, ilk kez göl kulesinde, fırtına sırasında yaptığı gibi karşı koymuyordu artık. Hodor, Bran ne zaman onun derisine girse, bütün direniş duygusunu kaybetmiş bir köpek gibi kıvrılıyor ve saklanıyordu. Sığınak Hodor'un kendi içinde, derinlerde bir yerdeydi, Bran'ın bile ulaşamadığı bir çukurdu. Bran, derisine el konulmuş çocuk adama,
kimse seni incitmek istemiyor Hodor,
dedi sessizce.
Bir süre için yine güçlü olmak istiyorum sadece. Derini sana geri vereceğim, her zaman yaptığım gibi.
Bran'ın, Hodor'un derisini giydiğini kimse bilmiyordu. Bran sadece gülümsüyor, ona söyleneni yapıyor, zaman zaman "Hodor" diye mırıldanıyor ve mutlu bir şekilde sırıtarak Meera'yla Jojen'i takip ediyordu. Kimse onun aslında Bran olduğundan şüphelenmiyordu. Hodor kılığındaki Bran sık sık Reedler'in peşine takılıyordu, istense de istenmese de. Bu sefer, Reed kardeşler Hodor'un gelişinden memnun oldular. Jojen ipe tutunarak kolayca aşağı indi ama Meera kurbağa mızrağıyla bir kör balık yakaladıktan sonra yukarı çıkma zamanı geldi. Jojen'in kolları titremeye başladı, iple yukarı çıkamadı, ipi Jojen'in bedenine sarmak ve onu Hodor'un taşımasına izin vermek zorunda kaldılar. "Hodor," diye inledi Hodor ipe her asılışında.
Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Yaz, karların içinde kesik bir kol buldu. Kol siyahtı, kırağı kaplıydı, kendi kendini donmuş karın içinden yüzeye çıkarırken parmakları açılıp kapandı. Kolun üstünde, Yaz'ın boş midesini dolduracak kadar et vardı. Yaz, eti yedikten sonra, kolun kemiklerini kırıp iliğe ulaştı. Kol ancak o zaman ölü olduğunu hatırladı.
Bran, bir kurt olarak Yaz ve sürüsüyle birlikte beslendi. Bir kuzgun olarak kuş sürüsüyle birlikte uçtu. Gün batınımda tepenin etrafında daireler çizdi, düşmanları gözledi, havanın buzlu dokunuşunu hissetti. Hodor olarak mağaraları araştırdı. Kemiklerle dolu odalar, dünyanın derinliklerine inen kuyular, devasa yarasa iskeletlerinin tavandan baş aşağı sarktığı yerler buldu. Uçurumun üstünde uzanan ince taş köprüyü bile geçti ve köprünün diğer ucunda daha fazla geçit, daha fazla oda keşfetti. Odalardan biri şarkıcılarla doluydu. Şarkıcılar, tıpkı Brynden gibi, tahtlarda oturuyordu. Birbirlerine dolanmış büvet ağacı kökleri, şarkıcıların altından ve içinden geçiyor, bedenlerini sarıyordu. Şarkıcıların çoğu ölü görünüyordu ama Bran onların önünden geçerken şarkıcıların gözleri açıldı ve Bran'ın elindeki meşale ışığını takip etti. Bir şarkıcı, konuşmaya çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapattı. "Hodor," dedi Bran şarkıcıya, gerçek Hodor'un,

saklandığı çukurda kıpırdandığını hissetti.
Büyük mağarada, köklerden müteşekkil tahtta oturan yarı ceset yarı ağaç Lord Brynden, bir insandan çok, ahşaptan, eski kemiklerden ve çürümüş yünlerden yapılmış korkunç bir heykele benziyordu. Lordun harabe hâlindeki solgun yüzünde canlı görünen tek şey, adamın kırmızı gözüydü. O göz, ölü bir ateşteki son köze benziyordu, sararmış bir kafatasından sarkan beyaz derilerle ve kıvrımlı köklerle çevrelenmişti.
Lordun görüntüsü Bran'ı hâlâ korkutuyordu; adamın kurumuş derisine bir yılan gibi girip çıkan büvet ağacı kökleri, yanaklarında filizlenen mantarlar, boş göz çukurunda büyüyen beyaz ahşap kurdu. Bran, meşalelerin söndürüldüğü zamanları daha çok seviyordu. Karanlıkta, ona fısıldayan kişinin konuşan bir ceset değil, üç gözlü karga olduğunu hayal edebiliyordu.
Bir gün onun gibi olacağım.
Bu düşünce Bran'ı dehşete düşürüyordu. İşe yaramaz bacaklarıyla kırık bir çocuk olmak yeterince kötüydü. Bedeninin geri kalanını da kaybetmek ve bütün hayatını bedeninin içinde ve çevresinde büyüyen bir büvet ağacıyla geçirmekle mi lanetlenmişti? Lord Brynden hayat gücünü ağaçtan alıyordu. Bunu Yaprak söylemişti. Lord yemiyordu, içmiyordu. Uyuyordu, rüya görüyordu, izliyordu.
Ben bir şövalye olacaktım,
diye hatırladı Bran.
Eskiden koşardım, tırmanırdım, dövüşürdüm.
Bütün bunlar bin yıl önce olmuş gibi görünüyordu.
Bran şimdi neydi? Kırık çocuk Bran, Stark Hanedanı'ndan Brandon, kayıp bir krallığın prensi, yanmış bir kalenin lordu, harabelerin veliahtı. Bran, üç gözlü karganın bir afsuncu olacağını düşünmüştü, Bran'ın kırık bacaklarını tamir edebilecek bilge ve yaşlı bir büyücü. Ama aptalca bir çocuk rüyasıydı bu, Bran şimdi anlıyordu.
Bu çeşit masallar için fazlasıyla büyüğüm,
dedi kendine. Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. Bu, bir şövalye olmak kadar iyiydi. Neredeyse o kadar iyi.
Ay, gökyüzündeki kara bir delikti. Mağaranın dışında dünya dönüyordu. Mağaranın dışında güneş doğup batıyordu, ay değişiyordu, soğuk rüzgârlar uluyordu. Tepenin altında, Jojen Reed her zamankinden daha yalnız ve daha hüzünlü hâle geliyordu. Meera bu duruma üzülüyordu. Kardeşi tek başına mağarada dolaşırken, Meera, Bran'la birlikte küçük ateşin yanında oturuyordu, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyordu, Bran'la onun arasında uyuyan Yaz'ın tüylerini okşuyordu. Jojen, havanın iyi olduğu günlerde mağaranın ağzına bile

tırmanıyordu, saatlerce orada kalıyordu, ormanı seyrediyordu, kürklere sarınmış olmasına rağmen titriyordu.
“Eve gitmek istiyor,” dedi Meera, Bran’a. “Kaderine karşı koymaya bile çalışmayacak. Yeşil rüyalar yalan söylemez, diyor.”
“Cesurca davranıyor,” dedi Bran. Bran’ın babası uzun zaman önce, Bran ve ağabeylerinin yaz karlarının içinde ulu kurt yavrularını bulduğu günde,
bir adamın cesur olabileceği tek an, korktuğu andır,
demişti. Bran hâlâ hatırlıyordu.
“Aptalca davranıyor,” dedi Meera. “Ummuştum ki, üç gözlü kargayı bulduğumuzda... şimdi buraya neden geldiğimizi merak ediyorum.”
Benim için,
diye düşündü Bran. “Jojen’in yeşil rüyaları,” dedi.
“Jojen’in yeşil rüyaları.” Meera’nın sesi acıydı.
“Hodor,” dedi Hodor.
Meera ağlamaya başladı.
Bran o an sakat olmaktan nefret etti. “Ağlama,” dedi. Kollarını Meera’ya dolamak istedi. Kışyarı’nda, kendine zarar verdiği zamanlarda annesinin ona sarıldığı gibi sıkı sıkı Meera’ya sarılmak istedi. Meera oradaydı, Bran’dan sadece birkaç adım uzaktaydı ama Bran ona uzanamıyordu, aralarında yüzlerce fersah vardı sanki. Bran, Meera’ya dokunmak için, ellerini kullanarak bedenini ve bacaklarını sürüklemek zorundaydı. Zemin sert ve engebeliydi, Bran çok ağır hareket ederdi, yolda sıyrıklar ve yumrular edinirdi.
Hodor’un derisine girebilirim,
diye düşündü.
Hodor, Meera’ya sarılıp onun sırtını sıvazlayabilir.
Bu düşünce Bran’ın kendini tuhaf hissetmesine sebep oldu ama Meera ateşin başından kalkıp tünellerin karanlığına gittiğinde Bran hâlâ Hodor’un derisine girmeyi düşünüyordu, Meera’nın gittikçe uzaklaşan adımlarını dinledi, sonunda şarkıcıların seslerinden başka hiçbir şey kalmadı.
Ay hilaldi, bir bıçağın ağzı kadar ince ve keskindi. Günler geçip gitti, birbirinin ardı sıra, her biri, bir öncekinden kısa. Geceler uzadı. Güneş ışığı tepenin altındaki mağaralara ulaşamıyordu. Ay ışığı bu taşlı salonlara dokunamıyordu. Burada yıldızlar bile yabancıydı. Bu şeyler yukarıdaki dünyaya aitti. Zamanın demir halkalar içinde aktığı, günün geceye ve gecenin güne dönüştüğü yere aitti.
“Vakit geldi,” dedi Lord Brynden.
Lordun sesindeki bir şey, Bran’ın sırtında buzlu parmaklar dolaşmasına sebep oldu. “Neyin vakti geldi?”

“Bir sonraki adımın. Deri değiştirmenin ötesine geçmenin ve bir yeşilgören olmanın ne anlama geldiğini öğrenmenin.”
“Ağaçlar ona öğretecek,” dedi Yaprak. Bir el işareti yaptı, diğer şarkıcılardan biri öne çıktı, Meera’nın Karlı adını verdiği beyaz saçlı kadındı. Kadının elinde büvet ağacından yapılmış bir kâse vardı. Kâsenin üstüne, yürek ağaçlarının gövdesine kazınan yüzler gibi bir yüz kazınmıştı. Kâsenin içinde beyaz bir lapa vardı, koyu ve ağırdı, içinde kırmızı damarlar dolaşıyordu. “Bunu yemelisin,” dedi Yaprak. Bran’a bir tahta kaşık uzattı.
Çocuk kararsızca kâseye baktı. “Bu ne?”
“Büvet ağacı tohumlarından yapılmış bir lapa.”
Lapanın görüntüsü Bran’ın midesini bulandırdı. Kırmızı damarlar büvet ağacının özsuyu olmalıydı ama meşale ışığında tamamıyla kan gibi görünüyordu. Bran, tahta kaşığı lapaya daldırdı, sonra duraksadı. “Bu lapa beni yeşilgören mi yapacak?”
“Seni kanın yeşilgören yapıyor,” dedi Lord Brynden. “Bu lapa, istidadını uyandırmaya ve seni ağaçlarla evlendirmeye yardım edecek.”
Bran bir ağaçla evlenmek istemiyordu... ama onun gibi kırık bir çocukla başka kim evlenirdi?
Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik. Bir yeşilgören.
Bran lapayı yedi.
Tadı acıydı ama meşe palamudu lapası kadar acı değildi. İlk kaşık, mideye indirmesi en zor olandı. Bran az kalsın kusacaktı. İkinci kaşığın tadı daha güzeldi. Üçüncüsü neredeyse tatlıydı. Bran, lapanın geri kalanını hevesle kaşıkladı. Neden lapanın acı olduğunu düşünmüştü ki? Bal, yeni yağmış kar, karabiber, tarçın ve annesinin Bran’a verdiği son öpücüğün tadı vardı. Boş kâse, Bran’ın parmaklarının arasından kaydı ve mağaranın zemininde çatırdadı. “Kendimi farklı hissetmiyorum. Bundan sonra ne olacak?”
Yaprak, Bran’ın eline dokundu. “Ağaçlar sana öğretecek.” Bran elini kaldırdı, diğer şarkıcılar mağaranın içinde hareket etmeye başladılar, meşaleleri teker teker söndürdüler. Karanlık yoğunlaştı ve şarkıcılara doğru süründü.
“Gözlerini kapat,” dedi üç gözlü karga. “Teninden sıyrıl. Yaz’la birleştiğinde yaptığın gibi. Lâkin bu sefer köklerin içine git. Onları toprağın derinliklerine kadar takip et, tepedeki ağaçlara kadar takip et ve bana ne gördüğünü söyle.”
Bran gözlerini kapadı ve teninden sıyrıldı.
Köklerin içine,
diye düşündü.

Büvet ağacının içine. Ağaç ol.
Bir an için, siyah pelerinli mağarayı görebildi ve aşağıda akan nehrin sesini duyabildi.
Sonra birdenbire yine evindeydi.
Lord Eddard Stark, tanrı korusundaki derin ve siyah gölün yanında, bir kayanın üstünde oturuyordu. Yürek ağacının solgun kökleri, yaşlı bir adamın eğri büğrü kolları misali lordu sarıyordu. Büyük kılıç Buz, Lord Eddard'ın kucağında yatıyordu ve Lord, yağlı bir bezle kılıcı temizliyordu.
"Kışyarı,"
diye fısıldadı Bran.
Babası yukarı baktı. "Orada kim var?" diye sordu arkasına dönerek... ve Bran korktu, geri çekildi. Babası, siyah göl ve tanrı korusu kayboldu. Bran mağaraya geri döndüğünde, büvet ağacından yapılmış tahtın kalın kökleri onu bir anne gibi sardı. Bir meşale, Bran'ın önünde canlanarak ışık saçtı.
"Bize ne gördüğünü anlat." Yaprak uzaktan küçük bir kız gibi görünüyordu, Bran'dan ya da onun kız kardeşlerinden daha büyük değildi ama yakından bakıldığında çok daha yaşlıydı. İki yüz yaşında olduğunu iddia ediyordu.
Bran'ın boğazı çok kuruydu. Bran yutkundu. "Kışyarı. Kışyarı'ndaydım. Babamı gördüm. Babam ölmemiş, ölmemiş, onu gördüm, o Kışyarı'nda, hâlâ yaşıyor."
"Hayır," dedi Yaprak. "O öldü çocuk. Onu ölümden geri çağırmaya kalkma."
"Onu gördüm." Bran, yanağına baskı yapan sert ahşabı hissedebiliyordu. "Buz'u temizliyordu."
"Sen, görmek istediğin şeyi gördün. Kalbin baba ve ev hasreti çekiyor. Bu yüzden onları gördün."
"Bir adam, görmeyi umut etmeden önce bakmayı öğrenmelidir," dedi Lord Brynden. "Gördüğün şeyler geçmiş günlerin gölgeleriydi Bran. Senin tanrı korunda bulunan yürek ağacının gözlerinden bakıyordun. Zaman, bir ağaç için, bir insan için olduğundan farklıdır. Güneş, toprak ve su bir büvet ağacının anlayacağı şeylerdir. Büvet ağacı günleri, yılları ve asırları anlamaz. Zaman insanlar için bir nehirdir. Bizler bu akıntıda kapana kısıldık, hep aynı istikamette, geçmişten bugüne hızla akıp duruyoruz. Ağaçların hayatı farklıdır. Onlar bir tek yerde kök salar, büyür ve ölür. Şu nehir onları hareket ettirmez. Meşe pelittir, pelit de meşe. Ve büvet ağacı... binlerce insan yılı bir büvet ağacı için sadece bir andır. Sen ve ben, bu çeşit kapılardan geçmişe bakabiliriz."
"Ama," dedi Bran, "babam beni
duydu."
"Rüzgârda bir fısıltı duydu, yaprakların arasında bir hışırtı. Denesen bile babanla

konuşamazsın. Biliyorum. Benim de kendi hayaletlerim var Bran. Sevdiğim bir kardeş, nefret ettiğim bir ağabey, arzuladığım bir kadın. Onları ağaçların içinden hâlâ görebiliyorum ama sözlerim onlara ulaşmıyor. Geçmiş, geçmişte kalır. Geçmişten bir şeyler öğrenebiliriz ama onu değiştirenleyiz." "Babamı tekrar görecek miyim?"

"Yeteneklerini ustalıkla kullanmaya başladığında, istediğin yere bakacaksın ve ağaçların gördüğü her şeyi göreceksin. İster dün, ister geçen yıl, isterse binlerce asır önce olsun. İnsanlar, hayatlarını, ebedi bir şimdide kapana kısılmış hâlde yaşarlar, hatıraların sisi ve gelecek günler olarak bildiğimiz bir gölge denizinin arasında. Bazı kelebeklerin bütün hayatı bir gün sürer. Lâkin bu küçük zaman dilimi, kelebeklere bizim onlarca yılımız gibi görünüyor olmalı. Bir meşe üç yüzyıl yaşayabilir, bir kızılçam üç bin yıl. Bir büvet ağacı, eğer rahat bırakılırsa sonsuza dek yaşar. Mevsimler onlar için bir kelebeğin kanat çırpışı kadar zamanda geçer. Geçmiş, şimdi ve gelecek onlar için birdir. Nazarın tanrı korusuyla sınırlı kalmayacak. Şarkıcılar, yürek ağaçlarını uyandırmak için onlara gözler kazıdılar. O gözler, yeni bir yeşilgörenin kullanmayı öğrendiği ilk gözlerdir... ama zaman içinde ağaçların ötesini de görebileceksin."

"Ne zaman?" diye sordu Bran.

"Bir yıl içinde, üç ya da on yıl içinde. Bunu bilmiyorum. Sana söz veriyorum, zaman içinde bu yeteneğe sahip olacaksın. Lâkin şimdi yorgunum ve ağaçlar beni çağırıyor. Yarın sabah kaldığımız yerden devam ederiz."

Hodor, alçak bir sesle "Hodor" diye mırıldanarak Bran'ı odasına geri götürdü. Yaprak, bir meşaleyle birlikte onların önünde yürüdü. Bran, gördüklerini onlara anlatabilmek için Meera ve Jojen'in de odada olmasını ummuştu ama kayaya oyulmuş daracık oda boş ve soğuktu. Hodor, Bran'ı yatağına yatırdı, onu kürklerle örttü ve bir ateş yaktı.

Binlerce göz, yüzlerce deri, kadim ağaçların kökleri kadar derin bir bilgelik.

Alevleri izleyen Bran, Meera geri gelene kadar uyanık kalmaya karar verdi. Jojen mutsuz olacaktı, Bran bunu biliyordu ama Meera onun için sevinecekti. Bran gözlerini kapadığını hatırlamıyordu.

...ama sonra, her nasılsa yine Kışyarı'ndaydı, tanrı korusunda babasına bakıyordu. Lord Eddard bu sefer çok daha genç görünüyordu. Saçları kahverengiydi, saçlarında hiç gri yoktu, başını öne eğmişti, "...aralarında sevgiden başka hiçbir şey olmadan, kardeş kadar yakın büyümelerine izin verin," diye dua ediyordu "ve leydi karımın beni affetmesi için..."

"Baba." Bran'ın sesi rüzgârdaki fısıltıydı, yapraklardaki hışırtıydı. "Baba, benim. Bran. Brandon."

Eddard Stark başını kaldırdı ve uzun boylu büvet ağacına baktı ama konuşmadı.
Beni göremiyor,
diye fark etti Bran umutsuzlukla. Elini uzatıp babasına dokunmak istedi ama bütün yapabildiği izlemek ve dinlemekti.
Ağacın içindeyim. Yürek ağacının içindeyim. Ağacın kırmızı gözlerinden bakıyorum ama büvet ağacı konuşamaz, bu yüzden ben de konuşamıyorum.
Eddard Stark duasına devam etti. Bran gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Ama bunlar onun gözyaşları mıydı yoksa büvet ağacının gözyaşları mı?
Eğer ağlarsam, ağaç da ağlamaya başlar mı
?
Lord Eddard'ın sözlerinin geri kalanı, ahşaba çarpan ahşabın çıkardığı tıkırtılar tarafından boğuldu. Lord Eddard, sabah güneşiyle kaybolan sisler misali gözden kayboldu. Şimdi tanrı korusunda iki çocuk dans ediyordu, kırık ağaç dallarıyla düello yaparken birbirlerine bağırıyorlardı. İki çocuğun daha büyük ve daha uzun boylu olanı bir kızdı. Bir kayanın üstüne zıplayıp oğlan çocuğuna saldıran kızı izlerken,
Arya!
diye düşündü Bran. Oğlan çocuğu bizzat Bran'dı ve saçları hiç bu kadar uzun olmamıştı. Üstelik Arya, kılıç oyununda, beni bu kızın patakladığı gibi hiç pataklamadı. Kız, çocuğun baldırına vurdu, darbe öyle sertti ki çocuğun ayaklarını yerden kesti. Çocuk havuza düştü, sular sıçratıp bağırmaya başladı. Elindeki dalı bir kenara fırlatarak, "Sessiz ol aptal," dedi kız. "Sadece
su.
Yaşlı Dadı'nın bizi duymasını ve koşarak babamıza gitmesini mi istiyorsun?" Dizlerinin üstüne çöküp kardeşini sudan çekti ama henüz onu havuzun dışına çıkaramadan, iki çocuk da ortadan kayboldu.
Bundan sonra imgeler daha hızlı geldi, Bran sonunda kendini kaybolmuş ve sersemlemiş hissetti. Ne babasını ne de Arya'ya benzeyen kızı bir kez daha gördü ama siyah havuzdan hamile bir kadın çıktı, çıplaktı, üstünden su damlıyordu, ağacın önünde diz çöktü ve eski tanrılara onun intikamını alacak bir erkek evlat için dua etti. Sonra kahverengi saçlı bir genç kız geldi, bir mızrak kadar inceydi, ayak parmaklarının üstünde yükselerek Hodor kadar uzun boylu bir şövalyeyi öptü. Koyu renk gözlü, beyaz tenli ve öfkeli bir genç adam, büvet ağacının üç dalını kesti ve onlara ok şekli verdi. Ağaç daralıp kısalıyordu, her imgeyle biraz daha küçülüyordu. Küçük ağaçlar filizlere dönüşüp yok olurken, onların yerini yine küçülüp yok olacak yeni ağaçlar alıyordu. Ve şimdi, Bran uzun boylu sert lordlar görüyordu, kürk ve örgü zırh kuşanmış amansız adamlar.

Bazılarının yüzünü mahzen mezardaki heykellerden hatırlıyordu ama Bran onları isimlendiremeden önce, adamlar kayboldu.
Sonra, Bran olup biteni izlerken, sakallı bir adam, bir tutsağı büvet ağacının önünde diz çökmeye zorladı. Beyaz saçlı bir kadın, bir kırmızı yaprak yığının içinden geçerek onlara doğru yürüdü, kadının elinde bronz bir orak vardı.
“Hayır,” dedi Bran,
“hayır yapma,”
ama onu duymadılar, tıpkı babasının duymadığı gibi. Kadın, tutsağı saçlarından yakaladı, orağı adamın boğazına indirdi. Ve kırık çocuğun yapabildiği tek şey, ayakları toprağı döven adamı asırların sislerinin arasından izlemekti... ama adamın canı kırmızı bir nehir gibi dışarı akarken, Brandon Stark kanın tadını alabiliyordu.

JON

Yedi günlük karanlık gökyüzünden ve kar fırtınasından sonra, güneş gün ortasına doğru ortaya çıktı. Bazı kar yığınları adam boyundan daha uzundu ama kâhyalar bütün gün kar küremişti ve patikalar olabildiğince temizdi. Sur'da yansımalar pırıldıyordu. Her çatlak ve yarık mavi ışıldıyordu.

Jon Kar, iki yüz on beş metre yukarıdan Tekinsiz Orman'a bakıyordu. Aşağıdaki ağaçların arasında kuzey rüzgârı dolaştı. Yüksek dalların üstündeki kar kristalleri, buzlu sancaklar misali, ince ve beyaz dumanlar hâlinde havalandı. Başka hiçbir şey hareket etmedi.

Hiç hayat işareti yok.

Bu tam anlamıyla güven verici değildi. Jon'un korktuğu şey, ölüler değildi. Buna rağmen...

Güneş çıktı. Kar durdu. Bunun kadar iyi bir fırsat daha yakalamamız için bir ay dönümü geçmesi gerekebilir. Bir mevsim geçmesi gerekebilir.

"Emmett adamlarını toplasın," dedi Jon, Efkârlı Edd'e. "Koruma istiyorum. Ejderhacamıyla silahlanmış on korucu. Bir saat içinde hazır olsunlar."

"Tamam lordum. Komuta kimde olacak?"

"Bende."

Edd'in ağzı her zamankinden daha fazla büküldü. "Kimileri, lord kumandanın güven ve sıcak içinde Sur'un güneyinde kalmasının daha iyi olacağını düşünebilir. Ben şahsen böyle bir şey söylemem ama kimileri söyleyebilir."

Jon gülümsedi. "Kimileri benim huzurumda böyle söylemese iyi olur."

Ani bir bora, Edd'in pelerininin gürültüyle çırpınmasına sebep oldu. "En iyisi aşağı inmek lordum. Bu rüzgâr bizi Sur'dan aşağı atacak ve ben uçma becerisini asla edinemedim."

Jon ve Edd vinç kafesine girip zemine doğru alçalmaya başladılar. Rüzgâr şiddetliydi, Jon'un çocukken Yaşlı Dadı'dan duyduğu hikâyelerdeki buz ejderhasının nefesi kadar soğuktu. Ağır kafes sallanıyordu. Zaman zaman Sur'a sürtünüyor ve güneşte kırık cam parçaları gibi parlayan küçük kristal yağmurları başlatıyordu.

Cam,
diye düşündü Jon,
burada işimize yarayabilir. Kara Kale'nin kendi cam bahçelerine ihtiyacı var, Kışyarı'ndaki bahçeler gibi. Kıçın derinliklerinde bile sebze yetiştirebiliriz.
En iyi camlar Myr'den gelirdi ama berrak bir cam levhası kendi ağırlığınca baharat ederdi. Yeşil ve sarı camlar da berrak olanlar kadar işe yaramazdı.
Altına ihtiyacımız var. Yeterince sikkeyle, Myr'den cam üfleyicileri ve perdahçılar alabiliriz, onları kuzeye getirebiliriz, sanatlarını acemilerimize öğretmeleri karşılığında onlara özgürlük önerebiliriz. Bu işi böyle halledebiliriz. Eğer altınımız olsaydı. Altınımız yok.
Jon, Sur'un zemininde, bir kar yığınının içinde yuvarlanan Hayalet'i buldu. Ulu kurt taze karı sevmiş gibi görünüyordu. Jon'u gördüğünde ayağa kalktı ve üstündeki karları silkeledi. "Seninle gelecek mi?" diye sordu Efkârlı Edd.
"Gelecek."
"O zeki bir kurt. Ya ben?"
"Sen gelmeyeceksin."
"Sen zeki bir kumandansın. Hayalet daha iyi bir seçim. Yabanılları ısıracak dişlerim kalmadı artık."
"Eğer tanrılar merhametliyse, yabanıllarla karşılaşmayız. Gri iğdişi istiyorum."
Haber hızla Kara Kale'ye yayıldı. Bowen Marsh ahırdaki Jon'la yüzleşmek için avlunun karşı tarafından geldiğinde Edd hâlâ gri iğdişi eyerlemekle meşguldü. "Lordum, tekrar düşünmenizi rica ediyorum," dedi Marsh. 'Yeni adamlar yeminlerini septte de edebilirler."
"Sept yeni tanrıların evi. Eski tanrılar ormanda yaşar ve eski tanrılara ibadet edenler yeminin sözlerini büvet ağaçlarının arasında söyler. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."
"Saten, Eski Şehir'den geldi. Arron ve Emrick batı topraklarından. Eski tanrılar onların tanrıları değiller."
"Adamlarıma hangi tanrılara ibadet edeceklerini söyleyemem. Yedi ve kırmızı kadının Işık Tanrısı arasında seçim yapmakta özgürdüler. Bunlar yerine, bütün tehlikelere rağmen ağaçları seçtiler."
"Ağlak Adam hâlâ orada bir yerde olabilir, bizi izliyor olabilir."
"Ağaçlar kara rağmen en fazla iki saat uzakta. Gece yarısı dönmüş oluruz."
"Çok uzun. Bu akıllıca değil."
"Akılsızca," dedi Jon, "ama gerekli. Bu adamlar hayatlarını Gece Nöbetçileri'ne adamak üzereler. Hiç kırılmadan binlerce yıl evveline uzanan bir kardeşlik nesebine katılacaklar. Yemin önemli, teamüller de öyle. Bunlar bizi birbirimize

bağlayan şeyler; soylular ve alt tabakadan gelenler, gençler ve yaşlılar, âdiler ve asiller. Bu yemin ve teamüller bizi kardeş yapıyor.” Marsh’ın omzuna vurdu. “Size söz veriyorum, geri döneceğiz.”
“Evet lordum,” dedi Lord Kâhya, “ama canlı adamlar olarak mı geri döneceksiniz yoksa gözleri çıkarılıp kazıklara geçirilmiş kafalar olarak mı? Gecenin karanlığında geri geleceksiniz. Kar yığınları bazı yerlerde bel yüksekliğinde. Yanınıza tecrübeli adamlar aldığınızı görüyorum, bu iyi, ama Kara Jack Bulwer da bu ormanı iyi tanıyordu. Amcanız Benjen Stark bile...”
“Bende, onlarda olmayan bir şey var.” Jon başını çevirip ıslık çaldı.
“Hayalet.
Gel.” Ulu kurt sırtındaki karı silkeleyip Jon’un yanına gitti. Korucular hayvana yol açmak için kenara çekildiler ama kısraklardan biri kişnedi, ürküp geri kaçtı. Rory, hayvanın dizginlerini sertçe çekmek zorunda kaldı. “Sur sizindir Lord Bowen,” dedi Jon. Atının gemini tuttu ve hayvanı Sur’un altında kıvrılan buzlu tünelin kapısına doğru yürüttü.
Buzun ötesindeki ağaçlar uzun ve sessizdi, beyaz pelerinlerin altında kamburlaşmışlardı. Korucular ve acemiler bir araya toplanırken, Hayalet, Jon’un atının yanında yürüdü, sonra durdu, etrafı kokladı, nefesi havada dondu. “Ne oldu?” diye sordu Jon. “Orada biri mi var?” Jon’un görebildiği kadarıyla orman boştu ama Jon uzakları göremiyordu.
Hayalet, ağaçlara doğru gitti, beyaz pelerinli iki çam ağacının arasında geçti ve bir kar bulutunun içinde kayboldu.
Avlanmak istiyor ama avlamak istediği ne
? Jon, ulu kurt için, kurdun rastlayabileceği yabanıllar için endişelendiği kadar endişelenmiyordu.
Beyaz bir ormanın içinde beyaz bir kurt, bir gölge kadar sessiz. Yabanıllar onun geldiğini asla fark edemezler.
Hayalet’in peşinden gitmemesi gerektiğini biliyordu. Hayalet istediği vakit geri dönecekti, daha önce değil. Jon atını mahmuzladı. Adamlar onu takip etti. Atların toynakları buz tabakasını kırıyor ve buzun altındaki yumuşak kara gömülüyordu. Sabit bir yürüyüş temposuyla ormanın içine gittiler, Sur onların arkasında gitgide küçüldü.
Asker çamlar ve muhafız ağaçlan beyaz cübbeler giymişlerdi. Geniş yapraklı ağaçların kahverengi çıplak dallarından buz saçakları sarkıyordu. Beyaz ağaçlara giden yol sık kullanılan tanıdık bir yoldu ama Jon yine de Tom Barleycorn’u keşif süvarisi olarak önden gönderdi. Büyük Liddle ve Uzun Kasabalı Luke çalıların içine dalarak doğuya ve batıya gittiler. Kafileye iki yandan eşlik edecek

ve onları tehlikelere karşı uyaracaklardı. Her biri tecrübeli koruculardı, çelikle ve obsidiyen camıyla silahlanmışlardı, yardım çağırmaları gerekirse kullanmak için eyerlerine savaş boruları asmışlardı.
Diğerleri de iyi adamlardı.
En azından dövüşte iyi adamlar ve kardeşlerine sadıklar.
Jon, bu adamların Sur'a gelmeden önce ne yapmış olabileceklerini söyleyemezdi ama çoğunun geçmişinin, şu anda giydikleri pelerinler kadar kara olduğundan emindi. Jon burada, arkasında böyle adamlar adamlar olmasını isterdi. Adamlar ısırıcı soğuğa karşı başlıklarını yukarı kaldırmışlardı, bazıları yüzlerine kaşkollar sarmıştı, yüz hatlarını gizlemişlerdi. Fakat Jon onları tanıyordu. Her isim kalbine kazınmıştı. Onlar Jon'un adamlarıydı, onun kardeşleriydi.
Kafilede altı adam daha vardı; gençle yaşlının, iriyle çelimsizin, tecrübeliyle aceminin karışımı.
Yemin edecek altı adam.
Beygir, Köstebek Kasabası'nda doğmuş ve büyümüştü. Arron ve Emrick, Güzel Ada'dan gelmişlerdi. Saten, Batıdiyar'ın diğer ucundaki Eski Şehir'in genelevlerinden çıkmıştı. Her biri genç çocuklardı. Leathers ve Jack daha yaşlı adamlardı, kırklarını epey geçmişlerdi, Tekinsiz Orman'ın oğulları, ikisinin de kendi oğulları ve torunları vardı. Leathers ve Jack, Jon Kar'ın seslenişte bulunduğu gün onunla Sur'a giden altmış üç yabanıldan ikisiydi ve şu ana kadar sadece ikisi siyah pelerini giymeye karar vermişti. Demir Emmett bütün adamların hazır olduğunu söylemişti. Ya da adamlar ancak bu kadar hazır olabilirlerdi. Emmett, Jon ve Bowen Marsh her adamı sırayla tartmış ve onları bir gruba sevk etmişlerdi: Leathers, Jax ve Emrick, koruculara. Beygir, inşaatçılara. Arron ve Saten, kâhyalara. Adamların yemin etme zamanı gelmişti.
Jon'un o güne kadar gördüğü en çirkin atı süren Demir Emmett kafilenin başında yol alıyordu. Karmakarışık tüyleri olan hayvan, kıldan ve toynaklardan ibaretmiş gibi görünüyordu. "Söylentiye göre dün gece Harlot Kulesi'nde sorun çıkmış," dedi silah ustası.
"Hardin Kulesi." Jon'la birlikte Köstebek Kasabası'ndan gelen altmış üç kişinin on dokuzu kadınlar ve kızlardı. Jon onları, Sur'a ilk geldiğinde kaldığı terk edilmiş kuleye yerleştirmişti. Kadınlardan on ikisi mızrak karılarıydı; kendilerini ve küçük kızları kara kardeşlerin istenmeyen ilgisinden koruma becerisine fazlasıyla sahiplerdi. Hardin Kulesi'ne yeni ve tahrik edici ismini veren, kadınlar tarafından reddedilen bazı adamlardı. Jon bu maskaralığa göz yummayacaktı. "Üç sarhoş soytarı, Hardin'i bir genelevle karıştırmış, hepsi bu. Şimdi hepsi buz hücrelerde, yaptıkları hatayı düşünüyorlar."

Demir Emmett yüzünü ekşitti. “Erkekler erkektir, yeminler kelimelerdir ve kelimeler rüzgârdır. Kadınların etrafına korumalar koymalısınız.”
“Peki korumaları kim koruyacak?”
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.
Ama Jon öğrenmişti ve öğretmeni Ygritte’ti. Eğer Jon kendi yemine sadık kalamadıysa, kardeşlerinden bunu yapmalarını nasıl bekleyebilirdi? Fakat yabanıl kadınlara saygısızca davranmanın tehlikeleri vardı.
Bir adam bir kadına ya da bir bıçağa sahip olabilir,
demişti Ygritte bir zamanlar,
ama hiçbir adam ikisine birden sahip olamaz.
Bowen Marsh büsbütün haksız değildi. Hardin Kulesi kıvılcım bekleyen bir kavdı. “Üç kale daha açmak niyetindeyim,” dedi Jon. “Derin Göl, Samur Kale ve Uzun Mezar. Her birine özgür insanlardan oluşan bir garnizon yerleştireceğim. Komutayı bizim subaylarımıza vereceğim. Uzun Mezar’da, kumandan ve baş kâhya dışında sadece kadınlar olacak.” Bazı karışıklıklar yaşanacaktı, Jon bundan emindi ama kalelerin arasında, karışıklığı güçleştirecek uzun mesafeler vardı en azından.
“Peki bu güzide komutayı hangi zavallı alacak?”
“Onun yanında at sürüyorum.”
Demir Emmett’in yüzünden geçen dehşet ve haz karışımı ifade, bir çuval altından daha değerliydi. “Benden bu kadar nefret etmenizi sağlayacak ne yaptım lordum?”
Jon güldü. “Korkma, yalnız olmayacaksın. Efkârlı Edd’i yardımcın ve kâhyan olarak sana vereceğim.”
“Mızrak karıları çok mutlu olacak. Magnar’a bir kale bahşederseniz iyi yaparsınız.”
Jon’un gülümsemesi soldu. “Ona güvenebilseydim, bahşederdim. Korkarım ki Sigorn, babasının ölümü için beni suçluyor. Daha kötüsü, o emir vermek üzere büyütülmüş ve eğitilmiş bir adam, emir almak üzere değil. Thennler’i özgür insanlarla karıştırma.
Magnar,
Eski Dil’de
lord
anlamına gelir ama Styr kendi halkı için bir tanrı gibiydi. Styr’in oğlu da aynı hamurdan yoğrulmuş. Bu insanlardan diz çökmelerini istemiyorum ama itaat etmeleri gerek.”
“Evet lordum. Lâkin Magnar’la ilgili bir şey yaparsanız iyi edersiniz. Eğer onları

görmezden gelirseniz Thennler'le sorun yaşayacaksınız."
Sorun, lord kumandanın sürüsü,
diyebilirdi Jon. Köstebek Kasabası'na yaptığı ziyaret ona birçok sorun getirmişti, aslına bakılırsa kadınlar bu sorunların en küçüğüydü. Halleck, tam da Jon'un korktuğu gibi kavgacı biri olduğunu kanıtlamıştı ve kara kardeşlerin içinde özgür insanlardan kemiklerine kadar nefret eden adamlar vardı. Halleck'in takipçilerinden biri, şimdiden, avluda bir inşaatçının kulağını kesmişti ve bu sadece gelecekte dökülecek kanların habercisiydi. Jon eski kaleleri bir an önce açmak zorundaydı, böylece Harma'nın kardeşini Derin Göl'e ya da Samur Kalesi'ne gönderebilirdi. Bununla birlikte, şu an için iki kale de ikamete uygun değildi ve Othell Yarwyck ile adamın inşaatçıları hâlâ Gece Kalesi'ni onarmakla uğraşıyordu. Jon Kar bazı geceler, Stannis'in bütün yabanılları katletmesine engel olmakla korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.
Hiçbir
şey
bilmiyorum Ygritte,
diye düşündü,
belki de asla bilmeyeceğim.
Ağaçlıktan yarım mil uzakta, sonbahar güneşinin uzun ve kırmızı ışıklan yapraksız ağaçların çıplak dallarının arasından yere düşüyor ve kar yığınlarını pembeye boyuyordu. Biniciler, buzla zırhlanmış iki sivri kayanın arasında uzanan donmuş bir dereden geçtiler, sonra kuzeydoğuya giden kıvrımlı bir av patikasını takip ettiler. Ne zaman rüzgâr esse, kar serpintileri havayı doldurdu ve binicilerin gözlerini ısırdı. Jon, kaşkolünü ağzına çekti ve pelerinin başlığını kafasına geçirdi. "Az kaldı," dedi adamlara. Kimse cevap vermedi.
Jon, Tom Barleycorn'u görmeden önce adamın kokusunu aldı. Yoksa kokuyu alan Hayalet miydi? Son zamanlarda, Jon sık sık ulu kurtla bir olduğunu hissediyordu, uyanıkken bile. Önce ulu kurt göründü, üstündeki karları silkeledi, birkaç dakika sonra Tom ortaya çıktı. 'Yabanıllar," dedi Jon'a sessizce. "Ağaçlıkta."
Jon binicileri durdurdu. "Kaç kişiler?"
"Dokuz kişi saydım. Muhafız yok. Bazıları ölü olabilir ya da uyuyorlar. Çoğu kadın gibi görünüyor. İçlerinden biri çocuk ama bir de dev var. Sadece benim gördüğüm. Ateş yakmışlar, ağaçların arasından duman yükseliyor. Aptallar."
Dokuz. Benim on yedi yabanılım var.
Gerçi Jon'un yabanıllarının dördü yeşil çocuklardı ve hiçbiri dev değildi.
Bununla birlikte, Jon, Sur'a geri dönmeyecekti.

Eğer yabanıllar hâlâ yaşıyorlarsa onları kendi tarafımıza çekebiliriz. Eğer öldülerse... pekâlâ, birkaç ceset işimize yarayabilir.

Donmuş zemine yavaşça atlayarak, 'Yayan devam edeceğiz," dedi. Kar bilek yüksekliğindeydi. "Rory, Pate, atlarla kalın." Jon bu görevi acemilere de verebilirdi ama onların kanla tanışması gerekiyordu. Şimdi de herhangi bir zaman kadar uygundu. 'Yayılın ve hilal şekli alın. Ağaçlığı üç yandan sarmak istiyorum. Sağınızdaki ve solunuzdaki adamlar görüş mesafenizde olsun, böylece aranızdaki mesafe genişlemez. Kar, ayak seslerimizi boğacak. Eğer yabanılları gafil avlarsak daha az kan dökülür."

Gece hızla çöküyordu. Güneşin son ince dilimi ormanın batısında alçalırken ışıklar kayboldu. Pembe kar yığınları yine beyaza dönüşüyordu. Dünya karardıkça, renkler karları terk ediyordu. Akşam seması, defalarca yıkanmış eski bir pelerin gibi soluk griye dönüşüyor ve ilk utangaç yıldızlar ortaya çıkıyordu.

Jon, ileride, sadece bir büvet ağacına ait olabilecek beyaz bir gövde gördü. Gövdenin üstünde kırmızı yapraklardan bir baş vardı. Jon Kar sırtına uzandı ve Uzunpençe'yi kınından çıkardı. Sağa sola baktı, Saten'le Beygir'e bir baş işareti yaptı. İki delikanlının aynı baş işaretini öndeki adamlara iletişini izledi. Adamlar birlikte ağaçlığa doğru koştular, nefes alış verişlerinden başka ses çıkarmayarak eski kar yığınlarının arasında ilerlediler. Hayalet de onlarla birlikte koştu, Jon'un yanındaki beyaz bir gölgeydi.

Büvet ağaçları, ormanın içindeki açık alanın etrafında çember şeklinde yükseliyordu. Dokuz ağaç vardı, hemen hemen aynı yaşta ve aynı boydalardı. Her birinin gövdesine yüzler kazınmıştı ve yüzlerin hiçbiri aynı değildi. Bazı yüzler gülümsüyordu, bazıları çığlık atıyordu, bazıları Jon'a bağırıyordu. Gözler, derinleşen kızıllıkta siyah görünüyordu ama Jon, onların gün ışığında kan kırmızısı olacağını biliyordu.

Hayalet'in gözleri gibi.

Ağaçlığın ortasındaki ateş küçük ve zavallı bir şeydi. Küller, közler ve birkaç kırık dal ağır ve dumanlı yanıyordu. Ateş bu hâliyle bile, etrafında toplanan yabanıllardan daha canlı görünüyordu. Jon çalıların arasından çıktığında sadece bir yabanıl tepki verdi. Bir çocuktu, ağlamaya başladı, annesinin eski püskü pelerinini çekiştirdi. Kadın gözlerini açtı, nefesini tuttu. O esnada ağaçlık, korucular tarafından çevrelenmişti, adamlar kemik beyazı ağaçların önüne geçtiler, siyah eldivenli ellerinde çelikler pırıldıyordu, katliam için durum almışlardı.

Dev, korucuları en son fark etti. Ateşin yanında kıvrılmış uyuyordu ama bir şey onu uyandırdı; çocuğun ağlaması, siyah çizmelerin altında çatırdayan kar, hızlıca

içe çekilmiş bir nefes. Dev hareket etti, muazzam bir kaya parçası canlanmıştı sanki. Dev, bir homurtu çıkarıp doğrularak oturma pozisyonu aldı, uykusunu açmak için domuz budu büyüklüğündeki elleriyle gözlerini ovuşturdu... sonra, elinde kılıcı parlayan Demir Emmett'i gördü, kükredi, hızla ayağa kalktı, o muazzam ellerden biri bir tokmağın etrafında kapandı ve tokmağı yukarı kaldırdı.

Hayalet cevaben dişlerini gösterdi. Jon, ulu kurdu ensesinden yakaladı. "Burada dövüş istemiyoruz." Jon'un adamları devi devirebilirdi ama bunun bir bedeli olurdu. Bir kez kan döküldüğünde, yabanıllar dövüşe katılırdı. Çoğu ya da hepsi burada ölürdü. Jon'un kardeşlerinden bazıları da ölürdü. "Burası kutsal bir yer. Teslim olun. Biz..."

Dev, ağaçlardaki yaprakları sallayan bir ses çıkararak tekrar kükredi ve elindeki tokmağı yere vurdu. Tokmağın sapı iki metreydi, meşe ağacından yapılmıştı. Sapın ucundaki baş, ekmek somunu kadar büyük bir taştı. Tokmağın darbesi zemini titretti. Yabanıllardan bazıları kendi silahlarını almak için emeklemeye başladılar.

Jon Kar, Uzunpençe'yi çekmek üzereyken, Leathers ağaçlığın diğer ucundan konuştu. Adamın kelimeleri kaba ve boğuktu ama Jon kelimelerin içindeki müziği duydu ve Eski Dil'i tanıdı. Leathers uzunca bir süre konuştu. Konuşma bittiğinde, dev cevap verdi. Kükreme gibi bir şeydi, içine hırıltılar karışmıştı ve Jon tek kelimesini anlamamıştı. Fakat Leathers ağaçları işaret edip bir şey söyledi. Dev de ağaçları gösterdi, dişlerini gıcırdattı ve tokmağını yere attı.

"Tamamdır," dedi Leathers. "Dövüş istemiyorlar."

"İyi iş çıkardın. Ona ne söyledin?"

"Ağaçların bizim de tanrılarımız olduğunu. Buraya dua etmek için geldiğimizi."

"Edeceğiz. Çeliklerinizi kaldırın, hepiniz. Bu gece burada kan dökülmeyecek. "

Dokuz, demişti Tom Barleycorn ve dokuz yabanıl vardı. Fakat ikisi ölüydü ve biri öyle hastaydı ki sabaha ölebilirdi. Geri kalan altı kişinin içinde bir anne ve bir çocuk, iki yaşlı adam, ezilmiş bronzlar içinde yaralı bir Thenn ve Boynuzayak halkından biri bulunuyordu. Adamın ayakları öyle kötü şekilde buz tutmuştu ki Jon onun bir daha asla yürüyemeyeceğini bir bakışta anladı. Daha sonra, yabanılların ağaçlığa gelmeden önce birbirlerine yabancı olduklarını öğrendi. Bu insanlar, Mance Rayder'ın ordusu Stannis tarafından dağıtıldığında, katliamdan kaçmak için ormana sığınmışlardı, bir süre etrafta dolaşmışlardı, açlık yüzünden dostlarını ve akrabalarını kaybetmişlerdi, sonunda burada durmuşlardı, yola devam edemeyecek kadar zayıf ve yorgunlardı.

"Sur buradan sadece birkaç saat uzakta," dedi Jon. "Neden oraya

sığınmıyorsunuz? Diğerleri teslim oldu. Mance dahil.”
Yabanıllar birbirlerine baktılar. Sonunda, içlerinden biri, “Hikâyeleri duyduk,” dedi. “Kargalar teslim olan herkesi yakmışlar.”
“Mance’i bile yakmışlar,” diye ekledi kadın.
Melisandre,
diye düşündü Jon,
senin ve şu kırmızı tanrının hesap vermeniz gereken çok şey var.
“İsteyen herkes bizimle gelebilir. Kara Kale’de yiyecek ve barınak var. Sur, sizi, bu ormana musallat olan yaratıklardan korur. Size söz veriyorum, kimse yanmayacak.”
“Bir karganın sözü,” dedi kadın, çocuğuna sarıldı, “ama o sözü tutabileceğini kim söyleyebilir? Sen kimsin?”
“Gece Nöbetçileri’nin Lord Kumandanı ve Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın oğlu.” Jon, Tom Barleycorn’a döndü. “Rory ve Pate atları getirsinler. Burada, gereğinden bir an daha fazla kalmak istemiyorum.”
“Emredersiniz lordum.”
Kafilenin ormandan ayrılmadan önce yapacağı son bir şey kalmıştı: Yapmak için geldikleri şey. Demir Emmett adamlarını çağırdı, adamlar büvet ağaçlarının önünde diz çökerken, kafilenin geri kalanı saygılı bir mesafeden onları izledi. Günün son ışığı da gitmişti artık. Yegâne ışık, yukarıdaki yıldızlardan ve ağaçlığın ortasındaki zayıf ateşin kırmızı korlarından geliyordu.
Siyah başlıklar ve siyah pelerinler takan altı adam, gölgelerden oyulmuş gibi görünüyorlardı. Seslerini gecenin enginliğine karşı birlikte yükselttiler. Kendilerinden önce binlerce adamın yaptığı gibi, “Gece çöküyor ve son nefesime kadar sürecek nöbetim başlıyor,” dediler. Saten’in sesi bir şarkı kadar tatlıydı, Beygir’inki pürüzlü ve aksak. Arron sesi tedirgin bir ciyaklamaydı.
Umarım ölüm çok geç gelir.
Jon Kar, karın içinde tek dizinin üstüne çöktü.
Babamın tanrıları, bu adamları koruyun. Her neredeyse küçük kardeşim Arya’yı da koruyun. Size yalvarıyorum, Mance’in onu bulmasına ve güven içinde bana getirmesine izin verin.
Yılların ve asırların içinde yankılanan seslerle, “Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım,” diye yemin etti acemiler. “Hiç taç takmayacak, zafer kazanmayacağım. Nöbette yaşayacak, nöbette öleceğim.”
Ormanın tanrıları, aynı şeyi yapabilmem için bana güç verin,
diye dua etti Jon Kar sessizce.
Bana, yapmam gereken şeyi bilmem için akıl ve gerçekleştirmem için cesaret

verin.
“Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm,” dedi altı adam. Jon, adamların sesinin değiştiğini, güçlendiğini, daha emin çıktığını hissetti. “Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım.”
Diyar halkını koruyan kalkan.
Hayalet, burnunu Jon’un koluna sürdü, Jon kolunu kurdun bedenine sardı. Beygir’in yıkanmamış pantolonunun kokusunu, Saten’in sakalına sürdüğü tatlı parfümü, korkunun keskin ufunetini, devin güçlü aromasını koklayabiliyordu. Kendi kalbinin vuruşunu duyabiliyordu. Ağaçlığın karşısındaki çocuklu kadına, iki ihtiyara ve sakat ayaklı Boynuza yak adamına baktığında bütün gördüğü, insandı.
“Bu gece ve gelecek tüm gecelerde, hayatımı ve onurumu Gece Nöbetçileri’ne adıyorum.”
Rüzgâr çıkıyordu. Gitme zamanı gelmişti.
Geri dönüş yolculuğu, ağaçlığa gelmek için yapılan yolculuktan çok daha uzun sürdü. Devin adımları, bacaklarının uzunluğuna ve iriliğine rağmen ağırdı. Dev, alçak dallarda biriken karlan tokmağıyla dökmek için sık sık duruyordu. Kadın, Rory’nin atında, kadının çocuğu Tom Barleycorn’un atında, yaşlı adamlarsa Beygir ve Saten’in atlarında yolculuk ediyorlardı. Thenn, atlardan korkuyordu, yaralarına rağmen yürümeyi tercih etti. Boynuzayak adamı eyerde oturamadı ve bir çuval tahıl misali bir atın sırtına bağlanmak zorunda kaldı; bir türlü uyandırılamayan, solgun yüzlü, ince bacaklı kocakarı da öyle.
İki ceset için de aynı şey yapıldı. Bu durum Demir Emmett’in kafasını karıştırdı. “Cesetler bizi yavaşlatmaktan başka işe yaramaz lordum,” dedi Emmett. “Onları parçalara ayırıp yakalım.” “Hayır,” dedi Jon. “Onları da götürüyoruz. İşe yarayacaklar.” Gökyüzünde kafileye rehberlik edecek ay yoktu, ara sıra yıldızlar görünüyordu. Dünya siyah beyaz ve durgundu. Uzun, ağır, sonsuz bir yoldu bu. Kar, kafiledekilerin çizmelerine ve pelerinlerine yapıştı. Çam ağaçlarını titreten rüzgâr, adamların pelerinlerini havalandırıp döndürdü. Jon, gökyüzündeki kızıl göçebeye baktı. Kafile aşağıdan geçerken, kızıl göçebe muazzam ağaçların yapraksız dallarının arasından onları izliyordu. Özgür insanlar bu yıldıza
Hırsız
diyordu. Ygritte her zaman, bir kadın çalmak için en uygun zamanın, Hırsız’ın Aykız’da olduğu zaman olduğunu söylerdi.
Bir dev ya da iki ölü adam çalmak için en uygun zamanın ne olduğunu hiç söylemedi.

Kafile Sur'u tekrar gördüğünde neredeyse şafak sökmüştü.
Yaklaşan kafileyi bir devriye borusu selamladı. Borunun sesi, pes sesli devasa bir kuşun yüksek perdeli çığlığına benziyordu. Tek üfleyiş, korucuların geri döndüğü anlamına geliyordu. Büyük Liddle kendi savaş borusunu aldı ve devriye borusuna cevap verdi. Efkârlı Edd'in ortaya çıkıp sürgüleri çekmesi ve demir kapıyı ardına kadar açması için kapıda birkaç dakika beklediler. Edd, yabanıllardan oluşan perişan grubu gördüğünde dudaklarını büzüştürdü ve deve uzun bir bakış attı. "Tünelden rahatça geçebilmesi için bunu yağlamamız gerek lordum. Kilere birini göndereyim mi?"
"Ah, bence tünelden geçebilir. Yağlanmadan."
Geçti... ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek.
Bu büyük bir çocuk. En az dört metre. Kudretli Mag'den bile iri.
Mag tam olarak bu buzun altında can vermişti, Donal Noye ile ölümcül bir mücadeleye girişmişti. İyi bir adam. Nöbet çok fazla iyi adam kaybetti. Jon, Leathers'ı kenara çekti. "Devin sorumluluğu sende. Lisanını konuşabiliyorsun. Karnını doyur ve onun için ateşin yanında sıcak bir yer bul. Onunla kal. Kimsenin kışkırtmasına izin verme."
"Tamam." Leathers duraksadı. "Lordum."
Jon, canlı yabanılları, yaralarının ve soğuk ısırmalarının tedavi edilmesi için yolladı. Biraz sıcak yemeğin ve sıcak kıyafetlerin onları eski sağlıklarına kavuşturacağını umdu ama Boynuzayak adamı büyük ihtimalle iki ayağını birden kaybedecekti. Cesetleri buz hücrelerine gönderdi.
Jon, pelerinini kapının yanındaki kancaya asarken Clydas'ın odaya gelip gittiğini fark etti. Çalışma odasındaki masanın üstüne bir mektup bırakılmıştı. Jon ilk bakışta,
Doğugözcüsü ya da Gölge Kule,
diye tahmin etti ama mühür mumu siyah değil altın rengiydi. Mührün üstünde, alevli bir kalbin içine yerleştirilmiş bir geyik kafası vardı.
Stannis.
Jon, sertleşmiş mührü kırdı, parşömen dürümünü açtı, okudu.
Bir üstadın eli ama bir kralın sözleri değil.
Stannis, Derinorman Kalesi'ni ele geçirmişti ve dağ kabileleri ona katılmıştı. Flint, Norrey, Wull, Liddle, hepsi.

Ve bir destekçimiz daha oldu, beklenmedik fakat çok sevindirici, Ayı Adası'nın kerimelerinden biri. Adamları tarafından Dişi Ayı olarak anılan Alysane Mormont, bir balıkçı teknesinin mürettebatının içine savaşçılar yerleştirdi ve kıyının açığında bekleyen demiradamları gafil avladı. Greyjoy'un

dargemileri yakıldı ya da ele geçirildi, adamları teslim oldu ya da katledildi. Kaptanlar, krallar, dikkate değer savaşçılar ve asil doğumlular için fidye isteyeceğim ya da onları başka bir şekilde kullanacağım, geri kalanları asmak niyetindeyim...

Gece Nöbetçileri, diyarın savaşlarında ve anlaşmazlıklarında taraf tutmamaya yeminliydi. Buna rağmen, Jon Kar kendini memnun olmaktan alıkoyamıyordu. Okumaya devam etti.

...zaferimizin haberi yayıldıkça daha çok kuzeyli adam bizim tarafımıza geçiyor. Balıkçılar, hürsüvariler, dağlılar, Kurt Ormanı'nın derinliklerinde yaşayan çiftçiler, demiradamlardan kaçmak için taşlı kıyıdaki evlerini terk eden kasabalılar, Kışyarı kapılarında gerçekleşen mücadeleden sağ çıkanlar, bir zamanlar Hornwoodlar'a, Cenvynler'e ve Tallhartlar'a yeminli olan adamlar. Ben bu mektubu yazarken ordumuzda beş bin adam var ve sayımız her gün artıyor. Roose Bolton'ın bütün kuvvetiyle birlikte Kışyarı'na doğru ilerlediği haberini aldık. Piçini Kışyarı'nda senin üvey kız kardeşinle evlendirecekmiş. Bolton'm kaleyi eski kuvvetine kavuşturmasına izin veremeyiz. Ona karşı yürüyüşe geçeceğiz. Arnolf Karstark ve Mors Umber bize katılacaklar. Eğer yapabilirsem kız kardeşini kurtaracağım ve onun için Ramsay Kar'dan daha iyi bir eş bulacağım. Ben geri dönene kadar, sen ve kardeşlerin Sur'u tutmalısınız.

Mektup imzalanmıştı, başka bir el tarafından.

Işık Tanrısı infaz etti. Rhoynarlar'ın, Andallar'ın ve İlk İnsanların Kralı, Yedi Krallık Lordu, Baratheon Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral Stannis Baratheon tarafından imzalanıp mühürlendi.

Jon mektubu kenara bırakır bırakmaz, parşömen tekrar kıvrıldı, sırlarını saklamak istiyordu sanki. Jon, az önce okuduğu mektupla ilgili ne hissettiğinden emin değildi. Kışyarı'nda daha önce de mücadeleler gerçekleşmişti ama taraflardan biri her daim bir Stark olmuştu. "O kale bir iskelet," dedi Jon kendine. "Kışyarı değil, Kışyarı'nın hayaleti." Kelimeleri yüksek sesle söylemek şöyle dursun, bunu düşünmek bile acı vericiydi. Ve yine de...

Jon, yaşlı Kargayemi'nin mücadeleye kaç adam getireceğini ve Arnolf Karstark'ın kaç kılıç toplayabileceğini merak etti. Umberlar'ın yarısı Fahişefelaketi'yle birlikte arazinin karşı tarafında olacaktı, Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamının altında dövüşeceklerdi. Üstelik iki hanedanın da kuvvetlerinin büyük bölümü Robb'la birlikte güneye gitmiş ve asla geri dönmemişti. Kışyarı, harabeye dönmüş olmasına rağmen, onu ele geçiren taraf için dikkate değer bir avantaj sağlayacaktı. Robert Baratheon bir zamanlar bunu görmüş ve kaleyi sağlama almak için hızla harekete geçmişti. Ona şöhret

kazandıran cebri yürüyüşler ve gece yarısı sürüşleri gerçekleştirmişti. Kardeşi onun kadar cüretkâr olacak mıydı?
Sanmıyorum.
Stannis temkinli bir kumandandı ve Stannis'in ordusu; kabile adamlarından, güneyli şövalyelerden, kralın ve kraliçenin takipçilerinden yapılmış, bir parça kuzeyli lordla tuzlandırılmış hazmı zor bir yahniydi.
Stannis, Kışyarı'na hızla gitmeli ya da hiç gitmemeli,
diye düşündü Jon. Krala tavsiye vermek onun haddi değildi ama...
Mektuba tekrar baktı.
Eğer yapabilirsem kız kardeşini kurtaracağım.
Bu, Stannis'ten beklenmeyecek kadar büyük bir duyarlılıktı ama o zalim
eğer yapabilirsem
ve
onun için Ramsay Kar'dan daha iyi bir eş bulacağım
zeyliyle değer kaybetmişti. Ama Arya kurtarılmak üzere orada olmazsa ne olacaktı? Leydi Melisandre'nin alevleri gerçeği söylüyorsa ne olacaktı? Jon'un kardeşi bu çeşit zaptedenlerin ellerinden kaçabilir miydi gerçekten?
Bunu nasıl yapabilir
?
Arya her zaman zeki ve hızlıydı ama neticede sadece küçük bir kız. Üstelik Ramsay Bolton, böylesi değerli bir ödüle karşı ihmalkâr davranacak türden biri değil.
Peki, Bolton, Arya'yı hiç ele geçirmediyse ne olacaktı? Bu düğün, Stannis'i tuzağa düşürmek için planlanmış bir oyun olabilirdi. Jon'un bildiği kadarıyla, Eddard Stark, Dehşet Kalesi Lordu'ndan hiç şikâyet etmemişti ama fısıltılı sesli ve solgun yüzlü adama asla güvenmemişti.
Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan, grilere bürünmüş bir kız. Düğününden kaçıyor. Jon, bu sözlerin gücüyle Mance Rayder'ı ve altı mızrak karısını serbest bırakmıştı. "Genç ve güzel kadınlar," demişti Mance. Yanmamış kral bazı isimler vermişti ve işin geri kalanını Efkârlı Edd halletmişti, kadınları Köstebek Kasabası'ndan gizlice çıkarmıştı. Bütün bunlar çılgınlık gibi görünüyordu şimdi. Jon, Mance kendini açığa çıkardığı anda onu devirmemekle hata yapmış olabilirdi. Sur'un Ötesindeki Kral'a karşı kinle karışık bir hayranlık duyuyordu ama adam bir yemin bozan ve dönekti. Jon, Melisandre'ye daha da az güveniyordu. Ama bir şekilde buradaydı işte, bütün umutlarını Mance'e ve Melisandre'ye bağlamıştı.
Her şey kız kardeşimi kurtarmak için. Ama Gece Nöbetçileri'nin kız kardeşleri

yoktur.

Kışyarı’nda küçük bir çocukken, Jon’un kahramanı Genç Ejderha’ydı; on dört yaşındayken Dorne’u fetheden çocuk kral. Jon Kar, gayrimeşru doğumuna rağmen ya da gayrimeşru doğumu yüzünden, tıpkı Kral Daeron gibi orduları zafere yürütmeyi hayal etmişti. Büyüdüğünde bir fatih olmayı düşlemişti. Şimdi yetişkin bir adamdı ve Sur onundu ama elinde kuşkulardan başka bir şey yoktu. Jon, kuşkularını bile zaptedemiyordu.

DAENERYS

Kampın kokusu öyle dehşet vericiydi ki Dany'nin tek yapabildiği öğürmemekti.
Sör Barristan burnunu buruşturdu ve "Burada olmamalısınız Majesteleri," dedi. "Bu kara şakayı solumamalısınız."
"Ben ejderhanın kanıyım," diye hatırlattı Dany, şövalyeye. "Kanlı ishale yakalanmış bir ejderha gördünüz mü hiç?" Viserys, sıradan insanları etkileyen bulaşıcı hastalıkların Targaryenlar'ı etkilemediğini iddia ederdi ve Dany'nin şimdiye kadar gördüğü kadarıyla bu doğruydu. Dany üşüdüğünü, acıktığını ve korktuğunu hatırlıyordu ama hiç hasta olmamıştı.
"Yine de," dedi yaşlı şövalye, "Majesteleri şehre dönerse kendimi daha iyi hissederim." Meereen'in çok renkli kiremitlerden örülmüş duvarları yarım mil gerideydi. "Kanlı ishal, Alacakaranlık Çağı'ndan beri her ordunun felaketi olmuştur. Yiyecekleri bizim dağıtmamıza izin verin Majesteleri."
"Yarın. Şimdi buradayım. Görmek istiyorum." Dany gümüş atını mahmuzladı. Diğerleri onun peşinden gitti. Jhogo, Dany'nin önünde at sürüyordu; Aggo ve Rakharo arkasında. Adamların elinde, hastaları ve can çekişenleri uzakta tutmak üzere Dothrak kamçıları vardı. Gri benekli bir atın sırtında oturan Sör Barristan, Dany'nin sağındaydı. Sol tarafta Özgür Kardeşler'den Symon Çizgili Sırt ve Ananın Adamları'ndan Marselen vardı. Yiyecek arabalarını koruyan altmış asker, kumandaları yakından takip ediyordu. Hepsi atlıydı. Dothraklar'ı, Tunç Canavarlar'ı ve azatlı köleleri birbirlerine bağlayan tek şey, bu vazifeye karşı duydukları tiksintiydi.
Astaporlular, katedilen her metrede daha da uzayan korkunç bir alay hâlinde askerlerin arkasında yürüyordu. Bazıları Dany'nin anlamadığı bir dilde konuşuyordu. Diğerleri konuşamayacak durumdaydı. Çoğu, Dany'ye ellerini uzatıyor ya da Dany'nin gümüş atı onların önünden geçerken diz çöküyordu. Astapor, Lys ve Eski Volantis lehçeleriyle, Dothrak lisanıyla, Qarth'ın ağdalı heceleriyle ve hatta Batıdiyar'ın Ortak Dili'yle, "Anne," diye sesleniyorlardı. "Anne lütfen... anne, kardeşime yardım et... kardeşim hasta... çocuklarıma yiyecek ver... lütfen, yaşlı babama yardım et... ona yardım et... bana yardım et..."

Size yardıma gücüm kalmadı,
diye düşündü Dany umutsuzca. Astaporlular'ın gidecek yeri yoktu. Binlerce insan Meereen'in kalın duvarlarının dışında kalmıştı; erkekler, kadınlar, çocuklar, yaşlı adamlar, küçük kızlar, yeni doğmuş bebekler. Çoğu hastaydı, daha çoğu açtı ve hepsi ölüme mahkûmdu. Daenerys onları içeri almak için kapıları açmaya cesaret edememişti. Onlar için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Onlara şifacılar göndermişti; Mavi Faziletler, müzik büyücüleri, hekimler. Ancak şifacılar da hastalanmıştı ve şifacıların sanatları, beyaz kısrakla gelen kanlı ishalin dörtnala koşan ilerleyişini yavaşlatamamıştı. Sağlıklı insanları hasta olanlardan ayırmak da işe yaramamıştı. Sadık Kalkanlar, kocaları karılarından, çocukları annelerinden ayırmayı denemişlerdi ama Astaporlular onları tekmelemiş ve taşlamışlardı. Birkaç gün sonra, hasta olanlar ölmüş, sağlıklı olanlar hastalanmıştı.
İnsanları beslemek bile zorlaşmıştı. Dany her gün gönderebildiği kadar yiyecek gönderiyordu ama her gün daha fazla insan ve onlara verecek daha az yiyecek oluyordu. Yiyecekleri götürmeye istekli sürücüler bulmak da güçleşiyordu. Kampa gönderilen adamların çoğu kanlı ishale yakalanmıştı. Diğerleri şehre geri dönerken saldırıya uğramıştı. Dün, bir araba devrilmiş ve iki asker öldürülmüştü. Bu sebeple, kraliçe bugün yiyecekleri bizzat götürmeye karar vermişti. Kelkafa'dan Sör Barristan'a kadar bütün danışmanlar bu fikre şiddetle karşı çıkmıştı ama Daenerys fikrini değiştirmemişti. "Onlara yüz çevirmeyeceğim," demişti inatla. "Bir kraliçe, insanlarının acılarından haberdar olmalıdır."
İnsanların bolca sahip olduğu tek şey, acıydı. "Bütün atlar ve katırlar tükendi, çoğu Astapor'dan gelmişti," diye rapor etti Marselen. "İnsanlar her birini yedi Majesteleri, her farenin ve yakalayabildikleri her leşçi köpeğin yanısıra. Şimdi kendi ölülerini yemeye başladılar."
"İnsanlar insan eti yememeli," dedi Aggo.
"Bu bilinir," diye onayladı Rakharo. "Lanetlenecekler."
"Onlar lanetlenmenin de ötesine geçtiler," dedi Symon Çizgili Sırt.
Kafilenin peşinde şişkin karınlı küçük çocuklar yürüyordu, yalvaramayacak kadar korkak ve zayıflardı. Çökük gözlü sıska adamlar, kumların ve taşların ortasında çömelmişlerdi; kokulu, kahverengi ve kırmızı dereler hâlinde hayatlarını bağırsaklarından boşaltıyorlardı. İki kadın, kararmış bir kemik için kavga ediyordu. Yakınlarda, ayakta duran on yaşında bir çocuk bir fare yiyordu. Tek eliyle yiyordu; diğer eliyle, ödülünü kimse kapmaya çalışmasın diye, ucu sivriltilmiş bir çomak tutuyordu. Her yerde gömülmemiş cesetler vardı. Dany, siyah bir pelerinin altında, toprağa uzanmış bir adam gördü ama Dany adamın

yanından geçerken, pelerin çözülerek binlerce sineğe dönüştü. Yerde oturan iskelet gibi kadınlar, can çekişen yavrularına sarılmışlardı. Gözleri Dany'yi takip ediyordu. Seslenecek kadar gücü olanlar, "*An*ne... lütfen…" diyordu. "Tanrılar seni korusun. Anne..."

Tanrılar beni korusun,

diye düşündü Dany hüzünle. Şehriniz küle ve kemiğe dönüştü, insanlarınız yanıbaşınızda ölüyor. Size verecek barınağım, ilacım, umudum yok. Sadece bayat ekmek, kurtlu et, sert peynir ve biraz süt. Tanrılar beni korusun, korusun.

Ne çeşit bir anne, çocuklarını besleyecek sütten yoksun olur

?

"Çok fazla ölü var," dedi Aggo. 'Yakılmaları gerek."

"Onları kim yakacak?" diye sordu Sör Barristan. "Kahrolası kanlı ishal her yere yayıldı. Her gece yüzlerce insan ölüyor." Aggo ve Rakharo aynı anda, "Ölülere dokunmak iyi değildir," dediler.

"Olabilir," dedi Dany, "lâkin bu iş yapılmak zorunda." "Lekesizler ölülerden korkmuyor. Gri Solucan'la konuşacağım."

"Majesteleri," dedi Sör Barristan, "Lekesizler sizin en iyi dövüşçüleriniz. Onları bu salgın yüzünden kaybetmeyi göze alamayız. Bırakın da Astaporlular kendi ölülerini kendileri gömsünler." "Çok dermansızlar," dedi Symon Çizgili Sırt.

"Daha fazla yiyecek onları daha kuvvetli yapabilir," dedi Dany. Symon başını sağa sola salladı. "Yiyecekler can çekişenler için heba edilmemeli İlahemiz. Yaşayanları doyurmaya yetecek kadar yiyeceğimiz yok."

Adam haksız değildi, Dany biliyordu, ama sözleri duymayı kolaylaştırmıyordu bu. "Yeterince uzaklaştık," diye karar verdi kraliçe. "İnsanları burada doyuracağız." Elini kaldırdı. Arkadaki arabalar durdu. Sürücüler, Astaporlular'ın yiyeceklere saldırmasını engellemek için arabaların etrafına yayıldı. Arabalar durur durmaz etraftaki kalabalık yoğunlaşmaya başladı, salgından etkilenen insanlar yalpalayarak ve ayaklarını yere sürüyerek arabalara doğru geliyorlardı. Sürücüler onları durdurdu. "Sıranızı bekleyin," diye bağırdılar. "İtişmeyin. Geri çekilin. Geride durun. Herkes için ekmek var. Sıranızı bekleyin."

Dany sadece oturup izleyebilirdi. "Sör," dedi Barristan Selmy'ye, "yapabileceğimiz başka bir şey yok mu? Yiyecek tedarikiniz var."

"Majesteleri'nin askerleri için. Uzun bir kuşatmaya direnmemiz gerekebilir. Fırtına Kargaları ve ikinci Oğullar, Yunkaili adamları yağmalayabilirler ama onlara taraf değiştirtmeyi unlamazlar. Eğer Majesteleri bir ordu toplamama izin verirlerse..."

"Eğer bir mücadele olmak zorundaysa, mücadeleyi Meereen'in duvarlarının

ardından gerçekleştirmeyi tercih ederim. Bırakın da Yunkaililer siperlerime saldırmayı denesinler.” Kraliçe, etrafındaki manzaraya baktı. “Eğer yiyeceğimizi eşit olarak paylaşırsak...”
“...Astaporlular kendi paylarını birkaç gün içinde tüketirler ve bizim kuşatma için daha az yiyeceğimiz olur.”
Dany kampın karşı tarafına baktı, Meereen’in renkli kiremitlerden örülmüş duvarlarına. Hava sinek ve çığlık doluydu. “Tanrılar bu salgını, beni alçakgönüllü yapmak için yolladı. Çok fazla ölü var... insanları ceset yemek zorunda
bırakmayacağım.”
Bir el işaretiyle Aggo’ytı çağırdı. “Kapılara git. Bana elli Lekesiz ve Gri Solucan’ı getir.”
“Khaleesi.
Kanınızın kanı itaat edecek.” Aggo atını mahmuzladı ve dörtnala uzaklaştı.
Sör Barristan, iyi saklayamadığı bir endişeyle Aggo’yu izledi. “Burada daha fazla oyalanmamalısınız Majesteleri. Astaporlular emrettiğiniz gibi doyuruluyor. Bu zavallı sefiller için yapabileceğimiz başka bir şey yok. Şehre geri dönmeliyiz”
“Eğer istiyorsanız gidin sör. Size engel olmam. Hiçbirinize engel olmam.” Dany atından aşağı atladı. “Onları iyileştiremem ama onlara, annelerinin onları umursadığını gösterebilirim.” Jhogo nefesini tuttu.
“Khaleesi,
hayır.” Adam atından inerken saç örgüsündeki çanlar hafifçe çınladı. “Daha fazla yaklaşmamalısınız. Size dokunmalarına izin vermeyin! Yapmayın!”
Dany, Jhogo’nun yanından geçti. Birkaç metre ileride, yerde yaşlı bir adam vardı, inliyor ve gökyüzündeki bulutların gri karınlarına bakıyordu. Dany adamın yanında diz çöktü, koku yüzünden burnunu buruşturdu, adamın kirli, gri saçlarını geri itip alnına dokundu. “Teni alev alev yanıyor. Onu yıkamak için suya ihtiyacım var. Denizsuyu işe yarar. Marselen, bana su getir. Yağa da ihtiyacım olacak, cenaze ateşi için. Ölüleri yakmama yardım eder misin?”
Aggo, Gri Solucan ve elli Lekesiz’le birlikte geri döndüğünde, Dany herkesi ona yardımcı olmaya ikna etmişti. Symon Çizgili Sırt ve adamları, canlıları ölülerden ayırıyor ve cesetleri bir kenara yığıyorlardı. Jhogo, Rakharo ve Dothraklılar, hâlâ yürüyebilen insanları, banyo yapmaları ve kıyafetlerini yıkamaları için deniz kıyısına götürüyorlardı. Aggo, çıldırmış insanları izler gibi onları izliyordu ama Gri Solucan, kraliçenin yanında diz çöktü ve “Bu kulunuz size yardım edecek,” dedi.

Gün ortasından önce bir düzine ateş yanıyordu. Siyah duman sütunları yerden yukarı yükseliyor ve merhametsiz mavi gökyüzünü kirletiyordu. Cenaze ateşlerinden uzaklaşan Dany'nin binici kıyafetleri lekeli ve isliydi. "İlahemiz," dedi Gri Solucan, "ben ve kardeşlerim, buradaki işimiz bittiğinde denizde yıkanmak için müsaade istiyoruz, büyük tanrıçamızın kanunlarına uygun olarak temizlenmek için."
Kraliçe, hadımların kendi tanrıçaları olduğunu bilmiyordu. "Bu tanrıça kim? Ghis'in tanrılarından biri mi?"
Gri Solucan rahatsız görünüyordu. "Tanrıça pek çok isimle anılır. Mızrakların Leydisi, Mücadelenin Gelini, Orduların Anası. Lâkin onun gerçek adı, erkeklikleri onun mabedinde yakılmış bu zavallı kullara aittir. Başkalarıyla onun hakkında konuşamayız. Yalvarırım beni affedin."
"Nasıl istersen. Evet, eğer arzunuz buysa yıkanabilirsiniz. Yardımın için teşekkür ederim."
"Bu kulunuz size hizmet etmek için yaşıyor."
Daenerys ağrılı kollar ve hasta bir yürekle piramidine geri döndüğünde, Missandei eski bir parşömen okuyordu, Irri ve Jhiqui, Rakharo hakkında konuşuyordu. "Sen onun için fazla sıskasın," diyordu Jhiqui. "Neredeyse bir oğlan gibi görünüyorsun. Kakharo oğlanlarla yatmaz. Bu bilinir." Irri öfkeyle karşılık verdi. "Sen de neredeyse bir inek gibi görünüyorsun. Rakharo ineklerle yatmaz."
"Rakharo benim kanımın kanıdır. Hayatı bana aittir, size değil," dedi Dany kızlara. Rakharo, Meereen'den uzakta geçirdiği zaman boyunca neredeyse on beş santim uzamıştı, kaslarla kalınlamış kollar ve bacaklarla geri dönmüştü, saçına dört çan takmıştı. Dany'nin iki hizmetçisinin de fark ettiği gibi, Rakharo artık Aggo'ya ve Jhogo'ya yukarıdan bakıyordu. "Şimdi sessiz olun. Yıkanmam gerek." Dany daha önce kendini hiç bu kadar kirli hissetmemişti. "Jhiqui, şu giysileri çıkarmama yardım et, sonra da onları yak. Irri, Qezza'ya söyle bana hafif ve serin tutan giysiler bulsun. Bugün çok sıcaktı."
Terasta serinletici bir rüzgâr esiyordu. Dany havuza girerken mutlulukla iç geçirdi. Missandei, Dany'nin emriyle kıyafetlerini çıkardı ve onun ardından suya girdi. Dany'nin sırtını yıkarken, "Geçen gece Astaporlular'm duvarları tırmaladığını duydum," dedi küçük kâtibe.
Irri ve Jhiqui bakıştılar. "Kimse duvarları tırmalamıyordu," dedi Jhiqui. "Tırmalamak... nasıl tırmalayabilirler?"
"Elleriyle," dedi Missandei. "Kiremitler eski, ufalanıyorlar. Astaporlular, duvarları delerek şehre girmeye çalışıyorlar."

“Bunu yapmaları çok uzun yıllar alır,” dedi Irri. “Duvarlar çok kalın. Bu bilinir.”
“Bilinir,” diye onayladı Jhiqui.
“Ben de onların rüyasını gördüm.” Dany, Missandei’nin elini tuttu. “Kamp şehirden yarım mil uzakta tatlım. Kimse duvarları tırmalamıyordu.”
“Majesteleri en iyisini bilir,” dedi Missandei. “Saçlarınızı yıkayayım mı? Vakit neredeyse geldi. Reznak mo Reznak ve Yeşil Fazilet düğün hazırlarını konuşmak için...”
“...geliyorlar.” Dany, etrafa sular sıçratarak ayağa kalktı. “Neredeyse unutuyordum.”
Belki de unutmak istedim.
“Onların ardından Hizdahr’la yemek yemem gerek.” İç geçirdi. “Irri, yeşil
tokan
getir. Kenarlarında Myr danteli olan ipek
tokan.”
“O tamir ediliyor Khalessi. Danteli yırtılmıştı. Mavi
tokar
temiz.”
“Öyleyse mavi
tokar.
Ona da memnun olurlar.”
Dany sadece bir parça yanılmıştı. Rahibe ve kethüda onu bir
tokarın
içinde görmekten mutluluk duymuşlardı ama onların asıl istediği Dany’yi çırılçıplak soymaktı. Dany inanmazlık içinde onları dinledi. Kadının ve adamın sözleri bittiğinde, “Sizi gücendirmek istemem ama kendimi çırılçıplak bir hâlde Hizdahr’ın annesine ve kız kardeşlerine
göstermeyeceğim.”
Gözlerini kırparak, “Fakat” dedi Reznak mo Reznak, “bunu yapmak zorundasınız İlahemiz. Evlilikten önce, gelinin karnının ve... kadınlık organlarının, erkek hanesinin kadınları tarafından muayene edilmesi adettendir. Organların doğru biçimlendiğinden ve...”
“...kadının doğurgan olduğundan emin olmak için,” diye bitirdi Galazza Galare. “Bu kadim bir ritüeldir Majesteleri. Üç Fazilet, muayeneye tanıklık etmek ve uygun duaları okumak üzere orada olacaklar.”
“Evet,” dedi Reznak, “sonra da özel bir pasta yenecek. Nişanlılar için pişirilmiş bir kadın pastası. Erkeklerin pastanın tadına bakması yasaktır. Duyduğuma göre çok lezzetliymiş. Fevkaladeymiş.”

Eğer rahmim kurumuşsa ve kadınlık organlarım lanetlenmişse ne olacak
?
Bunun için de özel bir pasta pişirilecek mi
? “Evlendikten sonra, kadınlık organlarımı Hizdahr zo Loraq inceleyebilir.”
Khal Drogo onlarla ilgili bir sorun bulamadı, Hizdahr neden bulsun
? “Bırakın da Hizdahr’ın annesi ve kız kardeşleri birbirlerini muayene etsinler ve şu özel keki onlar yesinler. Ben yemeyeceğim. Soylu Hizdahr’ın soylu ayaklarını da yıkamayacağım.”
“Majesteleri anlamıyorsunuz,” diye itiraz etti Reznak. “Ayak yıkamak teamüllere göre kutsal bir eylemdir. Kocanızın hizmetkârı olacağınızı ifade eder. Düğün kıyafeti de anlam yüklüdür. Gelin, beyaz ipekten dikilmiş inci püsküllü bir
tokarın
üstüne koyu renk bir duvak takar.”
Tavşanların kraliçesi sarkık kulakları olmadan evlenmemeli.
“Bütün o inciler ben yürüdükçe tıkırdayacak.”
“İnciler doğurganlığı temsil eder. İlahemiz ne kadar çok inci takarsa o kadar çok ve sağlıklı çocuklar doğurur.”
“Neden yüz çocuk isteyeyim?” Dany, Yeşil Fazilet’e döndü. “Eğer Batıdiyar adetlerine uygun olarak evlenirsek...”
“Ghis tanrıları bunun gerçek bir evlilik olmadığını kabul eder.” Galazza Galare’in yüzü, yeşil ipekten yapılmış bir peçenin ardına gizlenmişti. Kadının sadece gözleri görünüyordu; yeşil, bilge ve hüzünlü. “Şehrin gözünde soylu Hizdahr’ın metresi olursunuz, nikâhlı karısı değil. Çocuklarınız piç olur. Hizdahr’la Merhamet Tapınağı’nda evlenmek zorundasınız İlahemiz. Meereen’in bütün soyluları evliliğinize şahitlik etmek üzere orada olmalı.”
Bütün soylu hanedanların başlarını bir bahaneyle piramitlerinden çıkarın,
demişti Daario.
Ejderhanın sözleri ateş ve kandır.
Dany bu düşünceyi bir kenara bıraktı. “Nasıl isterseniz,” dedi iç geçirerek. “Hizdahr’la Merhamet Tapınağı’nda, İncili beyaz bir
tokara
sarınmış hâlde evleneceğim. Başka bir şey var mı?”
“Küçük bir mesele daha var İlahemiz,” dedi Reznak. “Dövüş çukurlarını tekrar açmak, evliliğinizi kutlamak için çok uygun bir eylem olur. Hizdahr’a ve sevgi dolu insanlarınıza bir düğün hediyesi vermiş olursunuz. Meereen’in kadim geleneklerini ve adetlerini kucakladığınızı kanıtlarsınız.”
Yumuşak ve nazik sesiyle, “Tanrıları da çok memnun edersiniz,” dedi Yeşil

Fazilet.
Kanla ödenmiş başlık parası.
Dany bu mücadelede dövüşmekten yorulmuştu. Sör Barristan bile Dany'nin kazanamayacağını düşünüyordu. "Hiçbir hükümdar, bir halkın iyi olmasını sağlayamaz," demişti Selmy. "Kutsanmış Baelor dua etti, oruç tuttu ve Yedi için bütün tanrıların isteyebileceği kadar muhteşem bir tapınak inşa etti ama savaşa ve sefalete son veremedi."
Bir kraliçe, halkını dinlemeli,
diye hatırlattı Dany kendine. "Hizdahr düğünden sonra kral olacak. Eğer istiyorsa dövüş çukurlarını kendi açsın. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."
Bırak da kan onun ellerinde olsun, benim ellerimde değil.
"Eğer kocam onun ayaklarını yıkamamı istiyorsa, önce o benim ayaklarımı yıkamalı. Bu akşam bunu ona söyleyeceğim." Nişanlısının bunu nasıl karşılayacağını merak etti.
Boşuna endişelendiğini anladı. Hizdahr zo Loraq gün batınımdan bir saat sonra geldi. Eteğine altın boncuklar dikilmiş şarap rengi bir
tokar
giymişti. Dany, nişanlısı için şarap doldururken, Reznak ve Yeşil Fazilet'le yaptığı görüşmeyi anlattı. "Bunlar boş ritüeller," dedi Hizdahr, "bir kenara kaldırmamız gereken türden şeyler. Meereen çok uzun zamandır bu eski ve aptalca geleneklerin içinde boğuluyor." Dany'nin elini öptü. "Daenerys, kraliçem, eğer kralınız ve hayat arkadaşınız olmak için yapmam gereken şey buysa, sizi tepeden tırnağa memnuniyetle yıkarım."
"Kralım ve hayat arkadaşım olmak için yapman gereken tek şey, bana barış getirmek. Skahaz'ın söylediğine göre bazı mesajlar getirmişsin."
"Getirdim." Hizdahr bacak bacak üstüne attı. Kendinden memnun görünüyordu. "Yunkai bize barış verecek ama bir bedel karşılığında. Köle ticaretinin kesilmesi, bütün medeni dünyada büyük zarara sebep oldu. Yunkai ve şehrin müttefikleri bizden tazminat talep ediyor. Tazminat altınla ve değerli taşlarla ödenecek."
Altın ve değerli taşlar kolaydı. "Başka?"
'Yunkai eskisi gibi köle ticaretine devam edecek. Astapor bir köle şehri olarak yeniden inşa edilecek. Siz müdahale etmeyeceksiniz."
"Yunkaililer, ben şehirden henüz iki fersah bile uzaklaşmamışken köle ticaretini tekrar başlattılar. Geri döndüm mü? Kral Cleon ona katılmam ve Yunkaili adamlara karşı savaşmam için bana yalvardı. Adamın yalvarışlarını duymazdan geldim.

Yunkai'yle savaşmak istemiyorum.
Bunu kaç kere söylemeliyim? Benden ne çeşit sözler vermemi istiyorlar?"
"Ah, çalılığın dikenleri var kraliçem," dedi Hizdahr zo Loraq. "Bunu söylemek beni üzüyor lâkin Yunkaililer sizin verdiğiniz sözlere güvenmiyorlar. Arpın aynı telini çekip duruyorlar, ejderhalarınızın yaktığı bir elçiden bahsediyorlar."
"Adamın sadece
tokan
yandı," dedi Dany kaşlarını çatarak. "Öyle de olsa, size güvenmiyorlar. Yeni Ghis'in adamları da aynı şekilde düşünüyor. Sizin de sık sık söylediğiniz gibi, kelimeler rüzgârdır. Sizin edeceğiniz hiçbir söz, Meereen için barış tesis edemez. Düşmanlarınız söz değil eylem talep ediyor. Evlendiğimizi görecekler, benim kral olarak taçlandırıldığımı ve sizinle birlikte hükmettiğimi görecekler."
Dany, Hizdahr'ın kadehini tekrar doldurdu. Sürahiyi nişanlısının başına boşaltmaktan ve adamın kayıtsız gülümsemesini boğmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. "Evlilik ya da katliam. Bir düğün ya da bir savaş. Seçeneklerim bunlar mı?"
"Ben sadece tek seçenek görüyorum Majesteleri. Eski Ghis'in tanrılarının huzurunda yeminlerimizi edelim ve birlikte yeni bir Meereen yaratalım."
Kraliçe, arkadan gelen adım seslerini duyduğunda Hizdahr'a vereceği cevabı tasarlıyordu.
Yemek,
diye düşündü. Aşçılar, soylu Hizdahr'ın en sevdiği yemeği yapacaklarını söylemişlerdi; erik ve biberle doldurulmuş ballı köpek. Ama Dany arkasına döndüğünde, yeni banyo yapmış ve beyazlar kuşanmış Sör Barristan'ı gördü. "Majesteleri," dedi şövalye reverans yaparak, "sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir an önce öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm. Fırtına Kargaları şehre geri döndüler. Düşmandan haber getirdiler. Yunkaili adamlar tam da korktuğumuz gibi yürüyüşe geçmişler."
Soylu Hizdahr zo Loraq'ın yüzünden küçük bir öfke ifadesi geçti. "Kraliçe akşam yemeğinde. Paralı askerler bekleyebilir." Sör Barristan adamı duymazdan geldi. "Majesteleri'nin emrettiği gibi, Lord Daario'dan bana rapor vermesini istedim. Daario güldü. Majesteleri'nin küçük kâtibesi ona harfleri öğretirse, raporları kendi kanıyla yazacağını söyledi."
"Kan?" dedi Dany korkuyla. "Bu bir şaka mı? Hayır. Hayır, söylemeyin. Onu bizzat görmeliyim." Dany genç bir kızdı, yalnızdı, genç kızlar fikirlerini değiştirebilirlerdi. "Kaptanlarımı ve kumandanlarımı toplayın. Hizdahr, beni bağışlayacağını biliyorum." "Meereen en başta gelmeli." Hizdahr nezaketle

gülümsedi. “Başka gecelerimiz olacak. Binlerce gece.”
“Sör Barristan seni uğurlayacak.” Dany, hizmetçilerine seslenerek aceleyle dışarı çıktı. Kumandanını bir
tokarh
karşılamayacaktı. Sonunda sevdiği bir kıyafet bulana kadar bir düzine elbise denedi ama Jhiqui’nin getirdiği tacı reddetti.
Daario Naharis onun önünde diz çökerken, Dany’nin kalbi tekledi. Adamın saçları kuru kanla katılaşmıştı, alnındaki derin kesik kıpkırmızı parlıyordu, gömleğinin sol kolu neredeyse dirseğine kadar kanlıydı. “Yaralanmışsın,” dedi Dany.
“Bu mu?” Daario alnına dokundu. “Bir arbaletçi, gözümün içine bir ok saplamaya çalıştı ama ben oktan hızlıydım. Kraliçeme dönmek, onun gülümsemesinin sıcaklığıyla ısınmak için acele ediyordum.” Kolunu salladı, yere kırmızı damlalar düştü. “Bu benim kanım değil. Çavuşlarımdan biri Yunkaililer’in tarafına geçmemiz gerektiğini söyledi, ben de elimi onun boğazına soktum ve kalbini dışarı çıkardım. Kalbi hediye olarak gümüş kraliçeme getirmek niyetindeydim ama Kediler yolumu kesti. Homurdanarak ve tükürükler saçarak peşime düştüler. İçlerinden biri beni neredeyse yakalıyordu, kalbi onu yüzüne fırlatmak zorunda kaldım.”
“Çok kahramanca,” dedi Sör Barristan bunun tam tersini söyleyen bir ses tonuyla. “Majesteleri için başka havadisleriniz var mı?”
“Sert havadislerim var Sör Büyükbaba. Astapor yıkıldı ve köle tacirleri bütün kuvvetleriyle kuzeye geliyorlar.”
“Bu eski ve bayat bir haber,” diye homurdandı Kelkafa.
“Annen de babanın öpücükleri için aynı şeyi söyledi,” diye karşılık verdi Daario. “Tatlı kraliçem, buraya daha evvel gelebilirdim ama tepeler Yunkaili paralı askerlerle dolu. Dört özgür birlik. Fırtına Kargaları hepsini delip geçmek zorunda kaldı. Daha fazlası ve daha beteri de var. Yunkaililer ordularını sahil yolundan getiriyorlar. Yeni Ghis’ten gelen dört lejyon onlara katıldı. Zırhlı ve kuleli yüz filleri var. Toloslu sapancıları ve Qarth’tan gelen develi müfrezeleri de var. İki Ghiscar lejyonu daha Astapor’dan gemiye bindi. Eğer tutsaklarımız doğru söylüyorsa, lejyonlar Skahazadhan’ın ötesinde karaya çıkacaklar ve Dothrak deniziyle ilişkimizi kesecekler.”
Daario hikâyesini anlatırken, mermer zemine kırmızı kandamlaları düştü ve Dany her pıtırtıda irkildi. “Kaç adam öldü?” diye sordu hikâye bittiğinde.
“Bizimkilerden mi? Saymak için durmadım. Ama kaybettiğimizden çoğunu kazandık.”

“Daha fazla dönek?”
“Sizin soylu davanıza katılan daha fazla cesur adam. Kraliçem onlardan hoşlanacak. İçlerinden biri, Şahmeran Adaları’ndan gelen bir baltacı, bir canavar, Belwas’tan daha iri. Onu görmelisiniz. Batıdiyarlılar da var. Yirmi ya da daha fazla. Yunkai’den memnun olmayıp Rüzgârla Savrulanlardan firar edenler de bize katıldı. İyi Fırtına Kargaları olacaklar.”
“Eğer öyle diyorsan.” Dany kılı kırk yarmayacaktı. Meereen çok yakında her kılıca ihtiyaç duyacaktı.
Sör Barristan, Daario’ya kaş çattı. “Kumandan, dört özgür birlikten bahsettiniz. Biz sadece üçünü biliyoruz. Rüzgârla Savrulanlar, Uzun Mızraklar ve Kedi Tayfası.”
“Sör Büyükbaba sayı saymayı biliyor. İkinci Oğullar, Yunkaililer’in tarafına geçti.” Daario başını yana çevirip tükürdü. “Bu, Esmer Ben Plumm için. Onun o çirkin suratını bir dahaki görüşümde, adamı boğazından kasığına kadar keseceğim ve kara kalbini sökeceğim.”
Dany konuşmaya çalıştı ama kelime bulamadı. Ben’in yüzünü son gördüğü hâliyle hatırladı. Sıcak bir yüzdü, güvendiğim bir yüz. Koyu renk ten, beyaz saçlar, kırık bir burun, göz kenarındaki çizgiler. Kendisinde de bir damla ejderha kanı bulunduğunu söyleyip böbürlenen Ben’i ejderhalar bile severdi. Üç ihanet göreceksin.
Biri kanda, biri altında, biri aşkta.
Plumm üçüncü ihanet miydi yoksa ikinci mi? Bu durumda Sör Jorah ne olurdu? Dany’nin aksi, yaşlı ayısı? Dany güvenebileceği bir dosta asla sahip olamayacak mıydı?
Eğer onlardan bir anlam çıkaramıyorsan kehanetler ne işe yarar'? Eğer gün doğmadan Hizdahr’la evlenirsem bütün bu ordular sabah sisi gibi yok olacak mı? Barış içinde hükmetmeme izin verecekler mi?

Daario’nun duyurusu bir hengâmeye sebep oldu. Reznak acı acı inliyordu, Kelkafa homurdanıyordu, kansüvarileri intikam yemini ediyordu. Güçlü Belwas, yumruğunu yara izleriyle dolu karnına vurarak, Esmer Ben’in kalbini erik ve soğanla birlikte yiyeceğini söyledi. “Lütfen,” dedi Dany, ama onu sadece Missandei duydu. Kraliçe ayağa kalktı. “Sessiz olun! Yeterince duydum.” “Majesteleri.” Sör Barristan tek dizinin üstüne çöktü. “Bizler

sizin emrinizdeyiz. Ne yapmamızı istersiniz?”

“Planladığımız gibi devam edin. Toplayabildiğiniz kadar çok yiyecek toplayın.”
Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
“Kapıları kapatmalı ve bütün dövüşçüleri duvarların üstüne koymalıyız. Kimse içeri girmeyecek, kimse dışarı çıkmayacak.”
Salon bir an için sessizleşti. Adamlar birbirlerine baktılar. Sonra Reznak, “Astaporlular ne olacak?” dedi.
Dany çığlık atmak istedi; dişlerini gıcırdatmak, kıyafetlerini parçalamak ve yere vurmak istedi. Bunları yapmak yerine, “Kapıları kapatın,” dedi. “Uç kez mi söyleteceksiniz?” Astaporlular onun çocuklarıydı ama Dany şimdi onlara yardım edemezdi. “Beni yalnız bırakın. Daario, sen kal. Şu yaranın yıkanması gerek ve sana soracağım sorular var.”
Diğerleri reverans yapıp gitti. Dany, Daario Naharis’i basamaklardan çıkararak yatak odasına götürdü. Irri, kumandanın yarasını sirkeyle yıkadı ve Jhiqui yarayı beyaz ketenle sardı. Yara tedavi edildiğinde Dany hizmetçilerini de gönderdi. “Kıyafetlerin kan lekesiyle dolu,” dedi Daario’ya. “Kıyafetlerini çıkar.”
“Ancak sen de aynı şeyi yaparsan.” Daario, Dany’yi öptü. Adamın saçı kan, duman ve at kokuyordu, ağzı sert ve sıcaktı. Dany, adamın kollarında titredi. “Bana ihanet edenin sen olacağını düşünmüştüm,” dedi ayrıldıklarında.
Biri kanda, biri altında, biri aşkta,
büyücüler böyle demişti. “Düşündüm ki... Esmer Ben’i hiç düşünmedim. Ejderhalarım bile ona güveniyordu.” Kumandanın omuzlarını tuttu. “Asla benim aleyhime dönmeyeceğine dair söz ver. Buna dayanamam. Söz ver.”
“Asla aşkım.”
Dany ona inandı. “Bana doksan günlük huzur verdiği takdirde Hizdahr zo Loraq’la evleneceğime dair yemin ettim ama şimdi... Seni gördüğüm ilk andan itibaren seni istedim ama sen bir paralı askerdin, değişkendin, tehlikeliydin. Yüz kadına sahip olduğunu söyleyip böbürleniyordun.”
“Yüz?” Daario, mor sakallarının arasından güldü. ‘Yalan söyledim tatlı kraliçem. Bin kadınım oldu. Ama hiçbiri bir ejderha değildi.”
Dany, dudaklarını Daario’nun dudaklarına uzattı. “Ne bekliyorsun?”

KIŞ YARI PRENSİ

Soğuk, siyah küller şöminede katılaşmıştı, odada mumlardan başka ısı kaynağı yoktu. Ne zaman bir kapı açılsa, mumların alevi sallanıp titriyordu. Gelin de titriyordu. Geline, eteklerine dantel geçilmiş beyaz kuzu yünü giydirmişlerdi, elbisesinin kol yenlerine ve bedenine tatlı su incileri dikilmişti, kızın ayağındaki maral derisi terlikler güzeldi ama sıcak tutmuyordu. Gelinin yüzü solgundu, kansızdı.

Kızın omuzlarına kürk astarlı bir pelerin sererken,

buzdan oyulmuş bir yüz,

diye düşündü Theon Greyjoy.

Kara gömülmüş bir ceset.

"Leydim. Vakit geldi." Kapının dışından duyulan müzik onları çağırıyordu; ut, flütler ve davul.

Gelin, gözlerini kaldırdı. Mum ışığında pırıldayan kahverengi gözler. "Ona iyi ve sadık bir eş olacağım. Ben... ben onu mutlu edeceğim ve ona erkek evlatlar vereceğim. Gerçek Arya'nın olacağından daha iyi bir eş olacağım, görecek."

Bu tür konuşmalar seni öldürür yahut daha beterini yapar.

Theon bu dersi Leş olarak öğrenmişti. "Siz gerçek Arya'sınız leydim. Stark Hanedanı'ndan Arya, Lord Eddard'ın kızı, Kışyarı vârisi." İsim. Kız

ismini

bilmeliydi. "Arya Ayakaltı. Ablanız eskiden sizi Arya Atsurat diye çağırırdı."

"O ismi uyduran bendim. Arya'mn yüzü uzundu, bir atın yüzüne benziyordu. Benimki benzemiyor. Ben şirindim." Sonunda, kızın gözlerinden yaşlar döküldü. "Sansa gibi güzel değildim ama herkes şirin olduğumu söylerdi. Lord Ramsay benim şirin olduğumu düşünüyor mu?"

"Evet," diye yalan söyledi Theon. "Bana öyle dedi."

"Ama kim olduğumu biliyor. Gerçekte kim olduğumu. Bana baktığında bunu görebiliyorum. Ramsay öfkeli görünüyor, gülümsediğinde bile, ama bu benim suçum değil. Ramsay'in insanlara zarar vermekten hoşlandığını söylüyorlar."

"Leydim bu çeşit... yalanları dinlememeli."

“Sana zarar verdiğini de söylüyorlar. Ellerine ve...”
Theon’un ağzı kuruydu. “Ben... ben bunu hak ettim. Onu kızdırdım. Onu kızdırmamaksınız. Lord Ramsay... tatlı ve nazik bir adamdır. Onu memnun ederseniz size iyi davranır. İyi bir eş olun.”
“Bana yardım et.” Kız, Theon’a yapıştı. “Lütfen. Eskiden seni avluda izlerdim. Kılıçlarınla oynarken. Çok yakışıklıydın.”
Theon’un kolunu sıktı. “Eğer kaçarsak senin karın olurum... ya da Fahişen... sen neyin olmamı istersen. Benim erkeğim olabilirsin.” Theon kolunu kızdan kurtardı. “Ben... ben kimsenin erkeği değilim.”
Bir erkek bu kıza yardım ederdi.
“Sadece... sadece Arya olun. Lordun karısı olun. Onu memnun edin ya da... sadece onu memnun edin ve başka biri olmakla ilgili konuşmayı kesin.”Jey
ne, onun adı Jeyne, eynle kafiyeli. Müzik daha ısrarcı olmuştu. “Vakit çeldi. Gözlerinizdeki yaşlan silin.” Kahverengi gözler. Gözler gri olmalıydı. Biri görecek. Biri hatırlayacak.
“Güzel. Şimdi gülümseyin.”
Kız gülümsemeyi denedi. Dudakları titredi, seyirdi ve dondu, Theon kızın dişlerini gördü.
Güzel beyaz dişler,
diye düşündü,
ama lordu kızdırırsa, dişleri uzun süre güzel kalmaz.
Kapıyı açtığında mumlardan üçü ya da dördü söndü. Theon, gelini sislerin içine, düğün davetlilerinin beklediği yere götürdü.
Leydi Dustin, gelini damada Theon’un vereceğini söylediğinde, “Neden ben?” diye sormuştu Theon.
“Kızın babası ve bütün erkek kardeşleri öldü. Annesi İkizler’de can verdi. Amcaları kayıp, ölü ya da tutsak.”
“Hâlâ bir ağabeyi var.”
Bir ağabeyi ve iki erkek kardeşi var,
diyebilirdi Theon. “Jon Kar, Gece Nöbetçilerinde.”
“Üvey ağabey, gayri meşru doğumlu ve Sur’a bağlı. Sen kızın babasının vesayetindeydin. Kızın sahip olduğu, yaşayan bir akrabaya en yakın şey sensin. Kızı damada senin teslim etmen gayet münasip.”
Kızın sahip olduğu, yaşayan bir akrabaya en yakın şey.
Theon Greyjoy, Arya Stark’la birlikte büyümüştü. Theon bir sahtekârı tanıyabilirdi. Eğer Theon, Bolton’ın sahte gelinini Arya olarak kabul ederken görülürse, evliliğe şahitlik etmek üzere toplanmış kuzeyli lordlar kızın

meşruiyetini sorgulamak için herhangi bir sebebe sahip olmazlardı. Stout, Slate, Fahişefelaketi Umber, kavgacı Ryswellller, Hornwood adamları, Cenvyn kuzenleri, şişman
Lord Manderly... bu adamların hiçbiri, Ned Stark'ın kızlarını Theon kadar iyi tanımıyordu. Bazıları kendilerince şüphelenecek olsalar bile, bu vesveseleri kendilerine saklayacak kadar akıllı davranırlardı.
Kandırmacalarının üstünü örtmek için beni kullanıyorlar, kendi yalanlarının üstüne benim yüzümü koyuyorlar.
Roose Bolton, Theon'u bu sebeple bir lord gibi giydirmişti; bu fars oyununda kendine düşen rolü oynaması için. Bu iş bittiğinde, sahte Arya evlendiğinde ve yatağa girdiğinde, Bolton'ın Dönek Theon'a ihtiyacı kalmayacaktı. "Bize bu meselede hizmet et. Stannis'i yenilgiye uğrattığımızda, yapabileceğimiz en iyi şeyin, seni babanın makamına iade etmek olduğunu konuşacağız," demişti Lord yalanlar ve fısıltılar için yaratılmış o yumuşak sesiyle. Theon, adamın söylediklerinin tek kelimesine inanmamıştı. Onlar için bu oyunu oynayacaktı çünkü başka şansı yoktu, fakat daha sonra...
Sonra beni Ramsay'e geri verecek,
diye düşünmüştü.
Ramsay birkaç parmağımı daha alacak ve beni bir kez daha Leş'e dönüştürecek.
Meğerki tanrılar merhametli olsun ve Stannis Baratheon, Kışyarı'nın tepesine binip Theon dahil herkesi kılıçtan geçirsin. Theon'un umabileceği en iyi şey buydu.
Ne tuhaftır ki tanrı korusu odadan daha sıcaktı. Korunun sınırlarının ötesinde, sert ve beyaz bir kırağı Kışyarı'nı sıkıca yakalamıştı. Patikalar gizli buz yüzünden tehlikeydi. Cam Bahçeler'in kırık camlarındaki buzlar ay ışığıyla parlıyordu. Duvarlara yaslanmış kirli kar yığınları her kuytuyu ve her köşeyi doldurmuştu. Bazı yığınlar, arkalarındaki kapıları gizleyecek kadar yüksekti. Karın altında gri küller ve cüruflar yatıyordu. Orada burada, bir parça deri ve saçla süslenmiş kemiklerden oluşan yığınlar ya da kararmış kirişler görünüyordu. Mızraklar kadar uzun buz saçakları siperlerden sarkıyor ya da yaşlı bir adamın sert ve beyaz sakalları misali kuleleri süslüyordu. Fakat tanrı korusunun zemini donmamıştı. Sıcak havuzlardan, bir bebeğin nefesi kadar ılık buharlar yükseliyordu.
Gelin beyazlara ve grilere bürünmüştü; evlenecek kadar uzun yaşasaydı gerçek Arya da bu renklere bürünürdü. Theon siyah ve altın rengi giymişti. Pelerinini, Höyükler'deki bir demircinin kabaca dövdüğü deniz canavarı broşuyla omzuna tutturmuştu. Fakat başlığın altında, Theon'un saçları beyaz ve inceydi, teni yaşlı

bir adamın teni gibi mat griydi.
Sonunda bir Stark,
diye düşündü Theon. Bacaklarının etrafında sis demetleri dalgalanırken gelinle birlikte kemerli taş bir kapıdan geçtiler. Davul, bir bakirenin kalbi kadar ürkekti. Flütler tiz, tatlı ve davetkârdı. Ağaçların üzerinde, karanlık gökyüzünde hilal yüzüyordu, sis yüzünden yarı görünür liflideydi, ipek bir duvağın ardından bakan bir göze benziyordu.
Theon Greyjoy tanrı korusuna yabancı değildi. Küçük bir çocukken burada oyunlar oynamıştı, soğuk siyah havuzun sularında taş sektirmişti, kadim ağaçların kovuklarına hâzinelerini saklamıştı, kendi yaptığı yayla sincapların peşine düşmüştü. Büyüdüğünde, avluda Robb, Jorry ve Jon Kar'la yaptıkları talimlerin ardından sıcak havuzlara girmiş ve morluklarını suya bastırmıştı. I5ıı kestane ağaçlarının, karağaçların ve asker çamların arasında, yalnız kalmak istediğinde saklanabileceği gizli yerler bulmuştu. I5ir kızı ilk kez burada öpmüştü. Daha sonra, başka bir kız, şu gri yeşil muhafız ağacının gölgesindeki eski püskü şiltenin üstünde onu bir erkeğe dönüştürmüştü.
Fakat Theon tanrı korusunu hiç bu şekilde görmemişti. Gri ve korkunç. Ilık sislerle, yüzen ışıklarla, her yerden ve hiçbir yerden gelen seslerle dolu. Ağaçların altında sıcak kaynaklar tütüyordu. Topraktan yükselen ılık buhar, nemli nefesiyle ağaçları kefen gibi sarıyor ve pencerelere gri bir perde çekmek için sessizce duvarlara tırmanıyordu.
Bir çeşit patika vardı. Yosunlu kırık taşlardan oluşan kıvrımlı yaya yolu, rüzgârla savrulan toprağın ve yere düşen yaprakların altına gömülmüştü. Yol, toprağın altından çıkan kalın kökler yüzünden tehlikeliydi. Theon, gelini yol boyunca yürüttü.
Jeyne, onun adı Jeyne, eynle kafiyeli.
Ama Theon bunu düşünmemeliydi.
Dudaklarından bu ismi geçirmesi, ona bir parmağa ya da kulağa mal olurdu. Her adımına dikkat ederek ağır ağır yürüdü; acele ettiğinde, eksik ayak parmakları yüzünden aksıyordu ve tökezlemesi iyi olmazdı. Lord Ramsay'in düğününü yanlış bir adımla mahvet ve Lord Ramsay böyle bir sakarlığın bedelini, aksayan ayağın derisini yüzerek ödetsin.
Sis o kadar yoğundu ki sadece en yakındaki ağaçlar görünüyordu, ağaçların arkasında uzun gölgeler ve solgun ışıklar vardı. Kıvrımlı patikanın yanında ve ağaçların arasında mumlar titriyordu; gri, ılık bir çorbanın içinde yüzen ateşböcekleri. Tuhaf bir yeraltı dünyası gibiydi burası; lanetlenmişlerin günahlarıyla kazandıkları cehennemi bulana kadar kederle dolaştığı, iki dünya

arasında kalmış zamansız bir mekân.
O hâlde hepimiz: ölü müyüz
?
Stannis geldi ve hepimizi uykumuzda öldürdü
mü?
Mücadele henüz gerçekleşmedi mi yoksa dövüşülüp yenilgiyle mi sonuçlandı
?
Meşaleler açlıkla yanıyor ve düğün davetlilerinin yüzüne kıpkırmızı pırıltılar konduruyordu. Sisin yansıttığı değişken ışıklar, konukların yüz hatlarının hayvani, yarı insani ve çarpık görünmesine sebep oluyordu. Lord Stout bir çoban köpeğine, Lord Locke bir akbabaya, Fahişefelaketi Umber bir gargoyleye, Büyük Walder bir tilkiye, Küçük Walder kırmızı bir boğaya dönüşmüştü, sadece burun halkası eksikti. Roose Bolton'ın yüzü gri bir maskeydi, adamın gözlerinin olması gereken yerde kirli buz parçaları vardı.
Ağaçlar kuzgun doluydu. Kabarık tüyleriyle kahverengi çıplak dallara tüneyen kuşlar aşağıdaki töreni izliyordu.
Üstat Luwin'in kuşları.
Luwin ölmüştü, üstadın kulesi ateşe verilmişti ama kuşlar burada kalmıştı.
Burası onların evi.
Theon, bir eve sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.
Sonra sisler açıldı, tiyatro oyunundaki yeni bir sahneyi meydana çıkarmak için açılan perdeler gibi. Gelinle Theon'un önünde yürek ağacı belirdi, kemiksi dalları genişçe yayılmıştı. Ağacın geniş gövdesinin çevresinde, kırmızı ve kahverengi yığınlar hâlinde yapraklar birikmişti. Kuzgunların en yoğun olduğu yer burasıydı. Kuşlar, sürünün gizli lisanıyla fısıldaşıyordu. Ramsay Bolton kuşların altında duruyordu, yumuşak gri deriden yapılmış uzun çizmeler ve siyah kadifeden dikilmiş bir takım giymişti. Pembe ipek astarlı takımın üstünde koyu kırmızı gözyaşları pırıldıyordu. Ramsay'in yüzünde bir gülümseme dans etti. "Kim geldi?" diye sordu Ramsay. Takımının yakasının üstünde kalan boynu kırmızıydı. "Tanrıların huzuruna kim geldi?"
Theon cevap verdi. "Stark Hanedanı'ndan Arya evlenmek üzere buraya geldi. Çiçek açmış yetişkin bir kadın. Meşru ve soylu. Tanrıların inayetini istemeye geldi. Onu almaya kim geldi?"
"Ben," dedi Ramsay. "Bolton Hanedanından Ramsay, Hornwood Lordu, Dehşet Kalesi vârisi. Onu ben alıyorum. Onu kim veriyor?"
"Greyjoy Hanedanından Theon, bir vakitler gelinin babasının vesayetindeydi."
Theon, geline döndü. "Leydi Arya, bu adamı kocalığa kabul ediyor musunuz?"

Kız, gözlerini kaldırdı.
Kahverengi gözler, gri değil. Herkes bu kadar kör
mü? Uzunca bir an konuşmadı ama gözleri yalvarıyordu.
Şimdi bir şansın var,
diye düşündü Theon.
Onlara söyle. Onlara şimdi söyle. Herkesin önünde adım haykır, onlara Arya Stark olmadığını söyle, bırak da bu rolü oynamaya mecbur edildiğini bütün kuzey duysun.
Bu itiraf elbette ki kızın ölümü anlamına gelirdi, Theon'un ölümü anlamına da gelirdi. Fakat Ramsay, öfkenin doruğundayken onları hızlıca öldürebilirdi. Kuzeyin eski tanrıları onlara bu küçük ihsanı bağışlardı belki.
"Bu adamı kocam olarak kabul ediyorum," dedi gelin fısıltıyla.
Sislerin içinde ışıklar pırıldıyordu; kefene sarılmış yıldızlar kadar solgun yüz mum. Theon geri çekildi. Ramsay ile gelin el ele tutuştular ve yürek ağacının önünde diz çöktüler, teslimiyetin nişanı olarak başlarını eğdiler. Büvet ağacının kırmızı gözleri onlara baktı, büyük kırmızı ağzı gülercesine açıldı. Yukarıdaki dallardan bir kuzgun
gakladı.
Kadın ve erkek sessiz bir duanın ardından tekrar ayağa kalktılar. Ramsay, Theon'un birkaç dakika önce geline giydirdiği pelerini çıkardı; beyaz yünden dikilmiş, kenarlarına gri kürk geçilmiş, üstüne Stark Hanedanı'nın ulu kurdu işlenmiş ağır pelerini. Onun yerine, kendi takımındaki gibi kırmızı gözyaşlarıyla süslenmiş pembe bir pelerin serdi. Pelerinin sırtında Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı vardı, kırmızı sert deriden yapılmıştı, korkunç ve amansızdı.
Tören bu kadar çabuk bitmişti. Kuzeyde düğünler daha kısa sürerdi.
Rahipler olmadığı için,
diye düşündü Theon. Ramsay Bolton karısını kollarına aldı ve onunla birlikte sislerin içine yürüdü. Ford Bolton ve Leydi Walda onları takip etti, sonra da diğerleri.
Müzisyenler tekrar çalmaya başladı ve ozan Abel, "Tekmiş Gibi Atan İki Kalp" isimli şarkıya girdi. Abel'ın kadınlarından ikisi, seslerini onun sesine kattılar ve tatlı bir armoni oluşturdular.
Dua etmem gerekir mi
? diye düşündü Theon.
Eğer edersem eski tanrılar beni duyar mı
? Onlar Theon'un tanrıları değillerdi, asla olmamışlardı. Theon demirdoğumluydu, Pyke'ın oğluydu. Onun tanrısı, adaların Boğulmuş

Tanrı’sıydı... ama Kışyarı denizden fersahlarca uzaktı. Herhangi bir tanrının Theon’u son duyuşundan bu yana bir ömür geçmişti. Theon kim olduğunu, ne olduğunu, neden hâlâ yaşadığını ve hatta neden doğduğunu bilmiyordu.
“Theon,” diye fısıldadı bir ses.
Theon başını kaldırdı. “Bunu kim söyledi?” Ağaçlardan ve ağaçları örten sisten başka bir şey göremedi. Ses, yaprakların hışırtısı kadar hafifti, nefret kadar soğuktu.
Bir tanrının ya da bir hayaletin sesi.
Theon’un Kışyarı’nı ele geçirdiği gün kaç kişi ölmüştü? Kışyarı’nı kaybettiği gün kaç kişi daha ölmüştü?
Theon Greyjoy’un öldüğü ve Leş olarak yeniden doğduğu gün. Leş, Leş, beleşle kafiyeli.
Birdenbire, Theon orada olmak istemedi.
Tanrı korusundan çıktı. Soğuk, aç bir kurt gibi Theon’un üstüne çöktü ve onu dişlerinin arasına aldı. Theon başını rüzgâra karşı öne eğdi, mumlardan ve meşalelerden oluşan uzun sıranın peşinden koşarak Büyük Salon’a doğru gitti. Çizmelerinin altında buzlar çatırdadı, başlığı sert bir rüzgâr tarafından geri çekildi; Theon’un yüzünü görmeye hasret bir hayalet, buzlu parmaklarıyla başlığa asılmıştı sanki.
Kışyarı, Theon Greyjoy için hayaletlerle doluydu.
Theon’un, gençliğinin yazından hatırladığı kale değildi bu. Bu yer yaralı ve sakattı, kaleden çok harabeydi, kargaların ve cesetlerin buluşma yeriydi. Muazzam perde duvarlar hâlâ ayaktaydı; zira granit, ateşe kolayca teslim olmazdı, ama kulelerin ve içkalelerin çoğu çatısızdı. Bazı kuleler çökmüştü. Saz ve ahşap, bütünüyle ya da kısmen, ateş tarafından tüketilmişti. Kaleyi kış boyunca doyurması gereken meyveler ve sebzeler, Cam Bahçeler’in kırık camlarının altında ölmüş, kararmış ve donmuştu. Avlu, kara yarı gömülmüş çadırla doluydu. Roose Bolton, Frey dostlarının yanı sıra ordusunu da duvarların iç tarafına getirmişti. Harabelerin arasında toplanan binlerce insan bütün boş alanları dolduruyor; mahzenlerin içinde, çatısız kulelerin altında ve asırlardır metruk olan binalarda uyuyordu.
Yeniden inşa edilmiş mutfaktan ve çatısı tekrar yapılmış kışla kalesinden gri duman sütunları yükseliyordu. Karla taçlanmış mazgallı siperlerden buz saçakları sarkıyordu. Kışyarı’ndaki bütün renkler, geriye yalnızca gri ve beyaz kalana kadar emilmişti.
Stark renkleri.
Theon, bu durumu meşum mu yoksa güven verici mi bulması gerektiğini

bilmiyordu. Gökyüzü bile griydi.
Gri, gri ve daha gri. Bütün dünya gri, insanın baktığı her yer gri, gelinin gözleri dışında her
şey
gri.
Gelinin gözleri kahverengiydi.
İri, kahverengi ve korku dolu.
Kızın, kurtarıcı olarak Theon'u seçmesi doğru değildi. Ne düşünüyordu ki? Theon'un, Sansa'nın sevdiği hikâyelerdeki bir kahraman gibi ıslık çalıp kanatlı bir at çağıracağım ve onu uçurtup oradan kaçıracağını mı?
Theon kendine bile yardım edemiyordu. L
eş, Leş,
gebeşle kafiyeli.
Avlunun her yanında, kenevir iplerin ucunda yarı donmuş hâlde sallanan ölü adamlar vardı, suratları kırağı yüzünden beyazdı. Bolton'ın öncü kuvveti kaleye vardığında, Kışyarı gecekonducu kaynıyordu. İki düzineden fazla gecekonducu, kalenin harap hâldeki içkalelerinin ve kulelerinin arasına kurdukları yuvalardan mızrak zoruyla çıkarılmıştı. En cüretkâr ve en saldırgan olanlar asılmıştı, geri kalanlara işler verilmişti,
iyi hizmet ederseniz merhametli olurum,
demişti Lord Bolton onlara. Kurt Ormanı yakında olduğu için taş ve ahşap boldu. Önce, yanan kapıların yerini almak üzere yeni ve sağlam kapılar yükseltilmişti. Sonra, Büyük Salon'un çöken çatısı ortadan kaldırılmış ve hızla yeni bir çatı inşa edilmişti. İş bittiğinde, Lord Bolton işçileri asmıştı; sözüne sadık kalmış, adamlara merhamet göstermiş ve onları yüzmemişti.
O esnada Bolton ordusunun geri kalanı gelmişti. Rüzgâr kuzeyden uluyarak eserken, adamlar Kışyarı duvarlarının üstünde Kral Tommen'ın geyikli ve aslanlı sancağını yükseltmişti, kralın sancağının altına Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamını çekmişlerdi. Theon, Barbrey Dustin'in kafilesinde; leydinin kendisi,
Höyükler'in hizmetkârları ve müstakbel gelinle birlikte yolculuk etmişti. Leydi Dustin, Leydi Arya'nm vesayetinin, kızın evleneceği güne kadar kendisine verilmesi için ısrar etmişti ama o süre artık bitmişti.
Kız artık Ramsay'e ait. Sözleri söyledi.
Ramsay bu evlilikle Kışyarı Lordu olacaktı. Jeyne onu öfkelendirmemeye dikkat ettiği sürece, Ramsay'in kıza zarar vermesi için sebep yoktu.
Arya, onun adı Arya.

Theon’un elleri kürk astarlı eldivenlere rağmen acıyla zonklamaya başladı. Theon’un en çok acıyan yeri genellikle elleriydi, özellikle eksik parmakları. Dokunuşunun kadınlar tarafından arzulandığı bir zaman olmuş muydu gerçekten?

Kendimi Kışyarı Prensi ilan ettim,

diye düşündü

ve bütün bunlar o yüzden oldu.

Theon, insanların yüzyıllar boyunca onun hakkında şarkılar söyleyeceğini ve onun cesaretiyle ilgili hikâyeler anlatacağını sanmıştı. Ama şimdi, birileri ondan bahsediyorsa bile Dönek Theon olarak bahsediyordu ve anlatılan hikâyeler onun ihaneti hakkındaydı.

Burası hiçbir zaman benim evim olmadı. Ben burada tutsaktım.

Lord Stark ona zalimce davranmamıştı ama Lord Stark’la Theon’un arasında lordun büyük kılıcının çelik gölgesi her zaman vardı.

Bana karşı nazikti ama asla sıcak değildi. Bir gün beni öldürmek zorunda kalabileceğini biliyordu.

Theon, çadırların arasında dolanarak avluyu geçerken bakışlarını yerde tuttu.

Dövüşmeyi bu avluda öğrendim,

diye düşündü. Yaşlı Sör Rodrik’in dikkatli bakışları altında, Robb ve Jon Kar’la talim yaparak geçirdiği sıcak yaz günlerini hatırladı. O zamanlar, Theon’un bütün olduğu zamanlardı, bir kılıcın kabzasını herhangi bir adam kadar iyi tutabildiği zamanlar. Ama bu avluda daha karanlık hatıralar da vardı. Burası, Bran ve Rickon’ın kaçtığı gece, Theon’un Stark ahalisini bir araya topladığı yerdi. Ramsay o zamanlar Leş’ti, Theon’un yanında durmuştu; ona, çocukların nereye gittiğini söylemeleri için tutsaklardan birkaçının derisini yüzmesi gerektiğini fısıldamıştı.

Ben Kışyarı Prensi olduğum sürece kimsenin derisi yüzülmeyecek,

diye cevap vermişti Theon, hâkimiyetinin o kadar kısa süreceğini hiç hayal etmemişti.

Hiçbiri bana yardım etmedi. Hayatımın yansını onlarla birlikte geçirdim ve biri bile bana yardım etmedi.

Buna rağmen, Theon onları korumak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Fakat Ramsay, Leş’in yüzünü bir kenara koyup bütün insanları katletmişti, Theon’un demiradamlarını da öldürmüştü.

Atımı ateşe verdi.

Kalenin düştüğü gün Theon’un gördüğü son görüntü şuydu: Gülümseyen yanıyordu; şahlanan, tekmeler atan ve gözleri dehşetle beyazlaşan hayvanın

yelesinden alevler çıkıyordu.
Tam olarak bu avluda.
Theon'un önünde Büyük Salon'un kapıları belirdi; yanan kapıların yerini almak üzere aceleyle bir araya getirilmiş ham kalaslar Theon'a kaba ve çirkin göründü. Kapıları bir çift muhafız koruyordu, kürk pelerinlerin altında kamburlaşmışlardı, titriyorlardı, sakalları buzla sertleşmişti. Muhafızlar; basamakları tırmanan, kapının sağ kanadını iten ve salona giren Theon'a öfkeli gözlerle baktılar.
Salon kutsanmış bir surette sıcaktı, meşale ışığıyla parlaktı ve Theon'un o güne kadar hiç görmediği kadar kalabalıktı. Theon, sıcaklığın bedenine çarpmasına izin verdi, sonra salonun ön tarafına doğru yürümeye başladı. Adamlar sıralarda tıkış tıkış oturuyordu. Salon öyle hıncahınç doluydu ki hizmetkârlar insanların arasından geçerken kıvrılıp bükülmek zorunda kalıyordu. Tuzun üstündeki şövalyeler ve lordlar bile her zamankinden daha küçük bir alanın tadını çıkarıyordu.
Yüksek masanın yanındaki Abel, udunun tellerine vuruyor ve 'Yazın Güzel Kızları"nı söylüyordu.
Kendisine ozan diyor. Gerçekte bir deyyus.
Lord Manderly, Beyaz Liman'dan müzisyenler getirmişti ama adamların hiçbiri şarkıcı değildi. Bu yüzden, bir ut ve altı kadınla birlikte kapılara gelen Abel hoş karşılanmıştı. "İki kardeş, iki evlat, bir eş ve yaşlı annem," demişti şarkıcı ama kadınların hiçbiri ona benzemiyordu. "Kimi dans eder, kimi şarkı söyler, biri flüt biri de davul çalar. Aynı zamanda iyi çamaşır yıkarlar."
Ozan ya da deyyus, Able'ın sesi fena değildi ve adam iyi bir udiydi. Burada, harabelerin ortasında, kimse daha fazlasını bekleyemezdi.
Duvarlara sancaklar asılmıştı: Ryswellller'in altın, kahverengi, gri ve siyah at başları; Umber Hanedanı'nın kükreyen devi; Hormvood'un geyiği ve Manderly'nin balıkadamı; Cenvyn'in siyah savaş baltası ve Tallhart'ın çam ağaçlan. Yine de, sancakların parlak renkleri, ne arkalarındaki kararmış duvarları ne de bir zamanlar pencerelerin olduğu boşluklara çakılmış panoları gizleye bilmişti. Tavan bile yanlıştı; yeni kalaslar açık renk ve parlakken, eski kirişler asırların dumanıyla neredeyse siyaha boyanmıştı.
En büyük sancaklar yüksek masanın arkasındaydı. Kışyarı'nın ulu kurdu ve Dehşet Kalesi'nin derisi yüzülmüş adamı gelinle damadın arkasına asılmıştı. Stark sancağının görüntüsü, Theon'a tahmin ettiğinden daha sert çarptı.
Yanlış, bu yanlış, kızın gözleri kadar yanlış.
Poole Hanedanı'nın arması; gri zambaklarla çerçevelenmiş beyaz zeminde, mavi bir tabaktı. Duvara asılması gereken arma buydu.

“Dönek Theon,” dedi biri Theon geçerken. Diğer adamlar onu görünce başlarını çevirdiler. Biri tükürdü.

Niye tükürmesin

? Theon, Kışyarı’nı kalleşlikle ele geçiren, üvey kardeşlerini katleden, kendi insanlarını yüzülmek üzere Moat Cailin’e götüren ve üvey kız kardeşini Lord Ramsay’in yatağına sokan bir haindi. Roose Bolton ondan faydalanabilirdi ama kuzeyli adamlar ondan nefret ediyor olmalıydı.

Theon, sol ayağındaki eksik parmaklar yüzünden tuhaf ve izlemesi komik bir şekilde yürüyordu. Arkasında bir kadının güldüğünü duydu. Bu karla, buzla ve ölümle çevrili yarı donmuş mezar kalede bile kadınlar vardı.

Çamaşırcı kadınlar.

Bu,

kamp takipçisi

demenin daha nazik şekliydi ki kamp takipçisi de

fahişe

demenin daha zarif yoluydu.

Theon, kadınların nereden geldiğini söyleyemezdi. Mücadeleden sonra cesetlerin üstünde beliren kurtçuklar ya da kuzgunlar gibi birdenbire ortaya çıkmışlardı. Her ordu onları çekerdi. Bazıları, bir gecede yirmi adamı birden düzebilecek ve hepsinden fazla içki içebilecek sert fahişelerdi. Diğerleri bakireler kadar masum görünüyordu ama onların sanatlarının hilelerinden biriydi bu. Bazıları kamp gelinleriydi; şu ya da bu tanrıya fısıldanmış sözlerle takip ettikleri askerlere bağlanan ama savaş bittiğinde unutulmaya mahkûm olan kadınlardı. Geceleri adamın yatağını ısıtır, gündüzleri adamın çizmelerindeki delikleri onarır, akşam çökerken adamın yemeğini pişirir, mücadeleden sonra cesetleri yağmalarlardı. Bazıları ara sıra çamaşır bile yıkardı. Bu kadınlarla birlikte, piç çocuklar gelirdi; şu ya da bu kampta doğan, sefil, kirli yaratıklar. Ve bu çeşit kadınlar bile Dönek Theon’la dalga geçiyordu.

Bırak gülsünler.

Theon’un gururu burada, Kışyarı’nda yok olmuştu. Dehşet Kalesi’nin zindanlarında gurura yer yoktu. İnsan bir deri yüzme bıçağının öpücüğüyle tanıştığında, bir kahkaha onu incitme gücünü tamamıyla kaybediyordu.

Doğum ve kan, Theon için yüksek masanın sonunda, duvarın yanında bir yer satın almıştı. Theon’un solunda Leydi Dustin oturuyordu. Leydi her zamanki gibi sade kesimli ve gösterişsiz sıyalı yünler giymişti. Theon’un sağında kimse yoktu.

Onursuzluğumun onlara da bulaşacağından korkuyorlar.

Eğer cesaret edebilseydi, Theon gülerdi.
Gelin, Ramsay ve Roose Bolton'ın arasında en itibarlı yerde olmuyordu. Roose Bolton, Leydi Arya'nın şerefine kadeh kaldırılmasını emrettiğinde, kız gözlerini yere indirdi. "Leydinin doğuracağı çocuklar sayesinde iki kadim hanedan bir olacak ve Stark'la Bolton arasındaki uzun husumet bitecek," dedi lord, sesi o kadar yumuşaktı ki, adamlar onu duymak için gayret ederken salon sessizleşti. "İyi dostumuz Stannis'in bize katılmamış olmasından üzgünüm," diye devam etti lord, küçük bir kahkaha dalgası duyuldu. "Ramsay onun başım düğün hediyesi olarak Leydi Arya'ya vermek istiyordu." Kahkahalar büyüdü. "Stannis geldiğinde ona fevkalade bir karşılama sunmalıyız, gerçek kuzeyli adamlara yakışır bir karşılama. O güne kadar yiyelim, içelim ve eğlenelim dostlarım... zira kış neredeyse kapıda ve şu anda burada bulananların çoğu baharı görecek kadar uzun yaşamayacak."
Yiyecekleri ve içecekleri Beyaz Liman Lordu tedarik etmişti. Sarı ve siyah biralar; lordun derin mahzenlerinde yıllanmış kırınızı, altın ve mor şaraplar; şişman tabanlı gemilerle sıcak güneyden getirilmişti. Düğün konukları morina turtaları, balkabakları, şalgamlar, peynir tekerlekleri, üstünden duman tüten koyun eti dilimleri, neredeyse kararana kadar kızartılmış sığır kaburgaları ve son olarak, araba tekerleği kadar geniş üç düğün turtası yedi. Turtaların gevrek kabuklarının altı tıka basa havuçla, soğanla, turpla, karakavzayla ve kekikli yağın içinde yüzen baharatlı domuz parçalarıyla doldurulmuştu. Ramsay, turtaları orak biçimli kılıcıyla dilimledi ve dilimleri bizzat Wyman Manderly servis etti, üzerinden duman tüten ilk parçaları Roose Bolton'a ve lordun şişman Frey karısına verdi. Sonraki dilimler Walder Frey'in oğulları Sör Hosteen'e ve Sör Aenys'e gitti. "Bugüne kadar tattığınız en iyi turta budur lordlarım," diye duyurdu şişman lord. "Arbor altınıyla mideye indirin ve her lokmanın tadını çıkarın. Ben öyle yapacağım."
Manderly, sözüne sadık kalarak altı dilim turtayı silip süpürdü, her turtadan iki dilim aldı, ağzını şapırdatarak ve göbeğine vurarak midesini doldurdu. Sonunda, adamın tuniğinin önü yağ lekeleri yüzünden kahverengi oldu ve sakalı hamur kırıntılarıyla doldu. Şişman Leydi Walda bile Manderly'nin oburluğuna yetişemedi ama üç dilim turtayı mideye indirmeyi başardı. Ramsay de iştahla yedi. Fakat Ramsay'in solgun yüzlü karısı, önüne koyulan dilime bakmaktan başka bir şey yapmadı, gözlerini kaldırıp Theon'a baktığında, Theon, kızın kahverengi iri gözlerinin arkasındaki korkuyu gördü
Salona kılıç sokulmasına izin verilmemişti ama Theon Greyjoy dahil oradaki her adamın bir hançeri vardı. Yoksa Theon etini nasıl keserdi? Bir zamanlar Jeyne

Poole olan kıza her baktığında, çeliğin varlığını yanında hissetti.
Onu kurtaramam,
diye düşündü,
ama onu kolayca öldürebilirim.
Kimse bunu beklemezdi.
Bir şeref dansı için ona yalvarırım ve boğazını keserim. Ona iyilik yapmış olurum, olmaz mıyım? Ve eğer eski tanrılar duamı duyarsa, Ramsay de beni öldürür.
Theon ölmekten korkmuyordu. Dehşet Kalesi'nin altında, ölümden daha beter şeyler olduğunu öğrenmişti. Ramsay bu dersi ona parmak parmak öğretmişti ve bu Theon'un asla unutmayacağı bir dersti.
'Yemiyorsun," dedi Leydi Dustin.
"Evet." Yemek yemek Theon için zordu. Ramsay sayesinde o kadar çok kırık dişi vardı ki çiğnemek eziyetti. İçmek daha kolaydı ama Theon kadehi düşürmemek için iki elini birden kullanmak zorundaydı.
"Domuz turtasını sevmez misin lordum? Şişman dostumuzun söylediğine göre bugüne kadar tattığımız en iyi turta bu." Leydi, elindeki şarap kadehiyle Lord Manderly'yi gösterdi. "Daha önce bu kadar mutlu bir şişman adam gördün mü? Neredeyse dans ediyor. Kendi elleriyle servis yapıyor."
Bu doğruydu. Beyaz Liman Lordu, neşeli şişman adamın resmiydi, gülüyordu, gülümsüyordu, diğer lordlarla şakalaşıyor, onların sırtına vuruyor, şu ya da bu melodiyi çalmaları için müzisyenlere sesleniyordu. "Bize 'Biten Gece'yi çal," diye bağırdı. "Gelinimiz o şarkıyı sevecek, bunu biliyorum. Ya da genç ve cesur Dany Flint'i anlatan şarkıyı söyle ve hepimizi ağlat." İnsan Manderly'ye bakınca, yeni evlenen adamın o olduğunu düşünebilirdi.
"Sarhoş," dedi Theon. "Korkularını boğuyor. Bu adam kemiklerine kadar korkak."
Korkak mıydı? Theon emin değildi. Lordun oğulları da şişmandı ama mücadelede kendileri utandırmamışlardı. "Demir doğumlular da mücadeleden önce ziyafet düzenler. Ölümün bekliyor olma ihtimaline karşı hayattan son bir tat. Eğer Stannis gelirse..."
"Gelecek. Gelmek zorunda." Leydi Dustin güldü. "Ve geldiğinde, şişman adam altını ıslatacak. Oğulları Kırmızı Düğün'de öldü, adam buna rağmen ekmeğini ve tuzunu Freyler'le paylaştı, onları çatısının altında konuk etti, onlardan birine torununu verdi. Onlara turta servisi bile yapıyor. Manderlyler bir zamanlar güneyden kaçtılar, düşmanları tarafından arazilerinden ve kalelerinden kovuldular. Kan kendisinden beklendiği gibi akar. Şişman adam hepimizi

öldürmek istiyor, eminim, ama bunu yapacak cesareti yok. Şu terli etin altında... seninki kadar korkak ve dalkavuk bir kalp atıyor.”
Kadının son sözleri kamçıydı ama Theon aynı şekilde karşılık vermeye cesaret edemedi. Herhangi bir saygısızlık, ona deriye mal olurdu. “Eğer Leydim, Lord Manderly’nin bize ihanet etmek istediğine inanıyorsa, bunu Lord Bolton’a söylemeli.”
“Roose’un bilmediğini mi sanıyorsun? Aptal oğlan. Onu izle. Manderly’yi nasıl izlediğine bak. Önce Lord Wyman’ın yemediği hiçbir yemek Roose’un dudaklarına değmiyor. Roose, Manderly’nin aynı fıçıdan içtiğini görmeden hiçbir şarabı yudumlamıyor. Bence, şişman adamın bir ihanet girişiminde bulunması Roose’u memnun eder, eğlendirir. Roose’un duyguları yoktur. Şu çok sevdiği sülükler, onun içindeki bütün tutkuları yıllar önce emip bitirdiler. Roose sevmez, nefret etmez, hüzünlenmez. Bu onun için eğlenceli bir oyun. Bazı adamlar avlanır, bazıları kuş uçurur, bazıları zar atar. Roose insanlarla oynar. Sen ve ben, şu Freyler, Lord Manderly, Roose’un yeni ve şişman karısı, hatta piçi; bizler onun oyuncaklarından başka bir şey değiliz.” Masanın yanından bir hizmetkâr geçiyordu. Leydi Dustin kadehini uzattı, adamın kadehi doldurmasına izin verdi, sonra bir baş işareti yaparak Theon’un kadehini doldurttu. “Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi, “Lord Bolton basit bir lordluk unvanından daha fazlasını istiyor. Neden Kuzey Kralı olmasın? Tywin Lannister öldü, Kral Katili sakatlandı, İblis kaçtı. Lannisterlar eskisi kadar güçlü değiller ve sen nezaket gösterip Roose’u Starklar’dan kurtardın. Yaşlı Walder Frey, şişman Walda’sının kraliçe olmasına itiraz etmez. Lord Wyman önümüzdeki mücadeleden sağ çıkarsa Beyaz Liman sorun yaratabilir... ama Wyman’ın mücadeleden sağ çıkmayacağına eminim. Ancak Stannis kadar şansı var. Roose ikisini de ortadan kaldıracak, Genç Kurt’u kaldırdığı gibi. Başka kim kaldı?”
“Siz,” dedi Theon. “Siz varsınız. Höyükler Leydisi, evlilik yoluyla bir Dustin, doğumla bir Ryswell.”
Bu sözler leydiyi memnun etti. Gözleri pırıldayan kadın bir yudum şarap aldı ve “Höyükler’in
dulu,”
dedi. “Ve evet, eğer öyle tercih edersem, bir güçlük olabilirim. Bunu elbette ki Roose da biliyor ve beni hoş tutmak için elinden geleni yapıyor.”
Daha fazlasını söyleyebilirdi ama üstatları gördü. Uç üstat, yüksek masanın arkasındaki lord girişinden içeri girdi; biri uzun boyluydu, biri tombuldu, biri çok gençti. Ama kıyafetleriyle ve üstat zincirleriyle, siyah bir kabuktan çıkmış üç gri bezelye gibi görünüyorlardı. Savaştan önce, Medrick, Lord Hornwood’a;

Rhodry, Lord Cerwyn’e; genç Henly de Lord Slate’e hizmet etmişti. Roose Bolton onları Kışyarı’na Üstat Luwin’in kuzgunlarının sorumluluğunu almaları için getirmişti. Bu sayede buradan tekrar mesajlar alınıp gönderilebilecekti.

Üstat Medrick, Bolton’m kulağına bir şey fısıldamak için tek dizinin üstüne çöktüğünde, Leydi Dustin’in ağzı tiksintiyle büküldü. “Eğer kraliçe olsaydım, yapacağım ilk şey şu gri fareleri öldürmek olurdu. Her yerde dolaşıyorlar, lordların artıklarıyla yaşıyorlar, birbirleriyle çene çalıyorlar, efendilerinin kulaklarına fısıldıyorlar. Ama gerçekte kim efendi, kim hizmetkâr? Her büyük lordun bir üstadı var, her önemsiz lord bir üstat arzu ediyor. Eğer bir üstadın yoksa ehemmiyetsiz sayılıyorsun. Gri fareler mektuplarımızı yazıyor ve okuyor, okuma yazma bilen lordlar bile onları kullanıyor, kelimeleri kendi çıkarları için çarpıtmadıklarını kim kesin olarak söyleyebilir? Bu fareler ne içe yarar, sorarım sana?"

“Şifa verirler,” dedi Theon. Bir cevap vermesi bekleniyordu.

“Şifa verirler, evet. Akıllı olmadıklarını asla söylemedim. Hastalandığımızda ve yaralandığımızda bizi tedavi ederler yahut bir ebeveynin ya da çocuğun hastalığı için perişan olurlar. En zayıf ve en savunmasız anlarımızda, oradadırlar. Bazen bizi iyileştirirler, onlara gerektiği gibi minnettar oluruz. Başarısız olduklarında bizi teselli ederler ve biz bunun için de minnettar oluruz. Şükran duygusuyla onlara çatılarımızın altında bir yer veririz ve onları bütün utançlarımıza, sırlarımıza, meclislerimize ortak ederiz. Ve çok vakit geçmeden, yöneten, yönetilen olur.

Lord Rickard Karstark’ın başına gelen şey buydu. Onun gri faresinin adı Üstat Walys’ti. Üstatların tek isim kullanması çok zekice değil mi? Hisar’a ilk gittiğinde iki ismi olanlar bile tek isim kullanıyor. Bu sayede kimin gerçekte kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilemiyoruz... ama yeterince kararlıysan, yine de öğrenebilirsin. Üstat Walys zincirini dövmeden önce Walys Çiçek olarak tanınıyordu. Çiçek, Tepe, Nehir, Kar... bu çeşit isimleri gayrimeşru çocuklara veririz, onları işaretlemek için, ama onlar bu isimlerden çabucak kurtulurlar. Walys Çiçek’in annesi bir Hightower kızıydı... söylentilere göre babası da Hisar’ın aliüstatlarından biriydi. Gri fareler bizim sandığımız kadar namuslu değiller. Eski Şehir üstatları hepsinden daha beter. Walys zincirini dövdüğünde, adamın gizli babası ve arkadaşları onu hiç vakit kaybetmeden Kışyarı’na gönderdiler, Lord Rickard’ın kulaklarını bal kadar tatlı, zehirli sözlerle doldurması için. Tully evliliği Walys’in fikriydi, bundan asla şüphe etme. Walys...”

Roose Bolton ayağa kalktığında Leydi Dustin konuşmayı kesti. “Dostlarım,”

diye başladı lord. Salona sessizlik çöktü, öyle derin bir sessizlikti ki Theon pencerelere çakılmış levhalara vuran rüzgârı duyabiliyordu. “Stannis ve şövalyeleri, Stannis’in yeni tanrısının sancağını dalgalandırarak Derinorman Kalesi’nden ayrıldılar. Kuzey tepelerindeki kabileler, küçük ve güçsüz atlarının sırtında Stannis’le birlikte geliyorlar. Eğer havalar iyi giderse on beş gün içinde tepemizde olurlar. Umber Kargayemi de Kral Yolu’ndan geliyor, Karstarklar doğudan yaklaşıyor. Burada Lord Stannis’e katılmak ve bu kaleyi bizden almak niyetindeler.”
Sör Hosteen Frey ayağa kalktı. “Onları karşılamak için harekete geçmeliyiz. Neden kuwetlerini birleştirmelerine izin verelim?”
Diğer lordlar bağırarak fikir beyan ederken,
çünkü Arnolf Karstark taraf değiştirmek için sadece Lord Bolton’ın sinyalini bekliyor,
diye düşündü Theon. Lord Bolton sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Salon bu çeşit konuşmalar için uygun bir yer değil lordlarım. Oğlum evliliğinin şartlarını yerine getirirken bizler çalışma odasında toplanalım. Diğerleriniz, burada kaim ve yiyeceklerle içeceklerin tadını çıkarın.”
Dehşet Kalesi Lordu üç üstat eşliğinde salondan çıkarken, diğer lordlar ve kumandanlar onu takip etmek için ayağa kalktılar. Fahişefelaketi olarak anılan yaşlı ve cılız adam Hother Umber, kaşlarını çatarak ve suratını asarak gitti. Lord Manderly öyle sarhoştu ki dört güçlü adam tarafından salondan çıkarıldı. Şövalyelere yaslanmış hâlde Theon’un önünden geçerken, “Fare Aşçı hakkında bir şarkımız olmalı,” diye homurdanıyordu. “Şarkıcı, bize Fare Aşçı hakkında bir şarkı söyle.”
Leydi Dustin, yerinden son kalkanlardan biriydi. Kadın gittiğinde salon birdenbire boğucu göründü. Theon ne kadar çok içtiğini ancak ayağa kalktığında fark etti. Masadan uzaklaşırken tökezledi, bir hizmetçi kızın elindeki sürahinin düşmesine sebep oldu. Çizmelerine ve pantolonuna şarap döküldü.
Bir el, Theon’un omzunu yakaladı. Demir kadar sert beş parmak Theon’un etine gömüldü. “Çağırılıyorsun Leş,” dedi Ekşi Alyn, çürük dişleri yüzünden nefesi kokuyordu. Sarı Dick ve Benim-İçin-Dans-Et Damon da onunla birlikteydi. “Ramsay, gelini onun yatağına senin götüreceğini söyledi.”
Theon korkuyla titredi.
Ben üstüme düşeni yaptım,
diye düşündü.
Neden ben
? Ama itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu.

Lord Ramsay salonu hâlihazırda terk etmişti. Kimsesiz ve unutulmuş gelin sessiz bir şekilde Stark Hanedanı'nın sancağının altında oturuyordu, gümüş bir kadehi iki eliyle birden kavramıştı. Görünüşe bakılırsa kadehini bir kereden fazla boşaltmıştı. Belki de, yeterince içerse, bu zorlu sınavın ona dokunmadan geçip gideceğini düşünmüştü. Theon daha iyi biliyordu. "Leydi Arya," eledi. "Gelin. Vazifenizi yapma vakti geldi."

Kızı salonun arka kapısından dışarı çıkaran ve soğuk avludan geçirip Büyük Kule'ye götüren Theon'a Piç'in altı adamı eşlik etti. Lord Ramsay'in yatak odası üç kat yukarıdaydı. Yatak odası, alevlerin hafifçe dokunduğu odalardan biriydi. Basamakları tırmanırlarken, Benim-İçin-Dans-Et Damon ıslık çaldı Deriyüzen, kanlı çarşafın bir parçasının, Lord Ramsay tarafından özel bir iyiliğin nişanesi olarak kendisine verileceğini söyleyip böbürlendi.

Yatak odası gerdek için özenle hazırlanmıştı. Bütün mobilyalar yeniydi, yük arabasıyla Höyükler'den getirilmişti. Kubbeli yatağın kuştüyü bir şiltesi ve kan kırmızısı kadifeden dikilmiş perdeleri vardı. Taş zemin, kurt postlarıyla kaplanmıştı. Şöminede bir ateş, komodinin üstünde bir mum yanıyordu. Büfede bir sürahi şarap, iki kadeh ve yarım tekerlek damarlı beyaz peynir vardı.

Odada, kara meşeden oyulmuş, kırmızı deri minderli bir sandalye de vardı. Theon ve yanındakiler içeri girdiğinde Lord Ramsay o sandalyede oturuyordu. Lordun dudaklarında tükürükler pırıldıyordu. "İşte benim tatlı bakirem. Şimdi bizi yalnız bırakabilirsiniz çocuklar. Sen değil Leş. Sen kal."

Leş, Leş,

kalleşle kafiyeli.

Theon, eksik parmaklarının kasıldığını hissedebiliyordu: Sol elinde iki, sağ elinde bir parmak. Ve kalçasında hançeri vardı, kınında uyuyordu, ama çok ağırdı, ah çok ağırdı.

Sağ elimden sadece serçe parmağım gitti,

diye hatırlattı Theon kendine.

Hâlâ bir bıçağı tutabilirim.

"Lordum. Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Fahişeyi bana sen verdin. Hediyeyi açmak için senden daha uygun biri var mı? Ned Stark'ın küçük kızına bir bakalım."

Bu kız Lord Eddard'ın nesebinden değil,

diyecekti Theon neredeyse.

Ramsay biliyor, bilmek zorunda. Bu hangi yeni ve zalim oyun

? Kız, bir yatak direğinin yanında duruyordu, bir maral gibi titriyordu. "Leydi Arya, eğer arkanızı dönerseniz, elbisenizin bağcıklarını çözmem gerek."

“Hayır.” Lord Ramsay kendine bir kadeh şarap doldurdu. “Bağcıklar çok zaman alır. Elbiseyi kes.”
Theon hançerini çekti.
Yapmam gereken tek
şey
onu bıçaklamak. Bıçak benim elimde.
O anda oyunun farkına vardı. Kyra’yı ve anahtarları hatırlayarak,
bir başka tuzak,
dedi kendine.
Onu öldürmeye çalışmamı istiyor. Başarısız olduğumda, bıçağı tutmak için kullandığım elin derisini yüzecek.
Gelinin eteğini yakaladı. “Kımıldamadan durun leydim.” Elbisenin belden aşağısı boldu, Theon bıçağı oraya geçirdi ve kızı kesmemeye dikkat ederek ağır ağır yukarı kaydırdı. Çelik, hafif ve yumuşak bir ses çıkararak yünle ipeğin içinden fısıldadı. Kız titriyordu. Theon, sakat sol elinin izin verdiği kadar sıkı bir şekilde kızın kolunu tuttu.
Jeyne, Jeyne, eynle kafiyeli.
“Kımıldamayın.”
Elbise sonunda yere düştü, kızın ayaklarının dibinde beyaz bir yığın oluşturdu. “İç çamaşırlarını da çıkar,” diye emretti Ramsay. Leş itaat etti.
İç çamaşırları da çıktığında gelin çırılçıplak kaldı. Düğün kıyafetleri, beyaz ve gri paçavralardan ibaret bir öbek hâlinde kızın ayaklarının dibindeydi. Jeyne’in göğüslen küçük ve dikti, kalçaları dar ve çocuksuydu, bacakları bir kuşunkiler kadar inceydi. Bir çocuk.
Theon, kızın ne kadar küçük olduğunu unutmuştu.
Sansa’nın yaşında. Arya bundan da küçük olurdu.
Yatak odası, şöminedeki ateşe rağmen soğuktu. Jeyne ürpermişti, göğüslerini saklamak için ellerini yukarı kaldırmaya başladı ama Theon’un dudaklarından sessiz bir
hayır çıktı, Jeyne bunu gördü ve hemen durdu.
“Onunla ilgili ne düşünüyorsun Leş?” diye sordu Lord Ramsay.
“O...”
Nasıl bir cevap istiyor
? Kız tanrı korusuna gitmeden önce ne demişti?
Herkes şirin olduğumu söylerdi.
Artık şirin değildi. Theon, kızın kamçılanan sırtındaki solgun ve ince çizgileri görebiliyordu. “...güzel, çok... çok güzel.”

Ramsay ıslak bir gülümseme bahşetti. “Aletin sertleşiyor mu Leş? Pantolonunun bağcıklarını zorluyor mu?” Güldü. “Kışyarı Prensi hakkını almalı. Tıpkı eski zamanlardaki bütün lordlar gibi. İlk gece hakkı. Ama sen lord değilsin, değil mi? Sadece Leş’sin. Doğruyu söylemek gerekirse sen bir erkek bile değilsin.” Bir yudum şarap daha içti, sonra kadehi duvara fırlatıp paramparça etti, “ Leydi Arya. Yatağa çık. Evet, yastığa yaslan, aferin. Şimdi bacaklarını aç. Bacaklarının arasını görelim.”
Kız sessizce itaat etti. Theon kapıya doğru geri çekildi. Lord Ramsay yeni karısının yanına oturdu, elini kızın bacaklarına götürdü, sonra iki parmağını kızın içine soktu. Jeyne acıyla inledi. “Eski bir kemik kadar kurusun.” Ramsay elini geri çekip kızı tokatladı. “Bana, bir erkeğin nasıl memnun edileceğini bildiğin söylenmişti. Bu bir yalan mıydı?”
“Ha-hayır lordum. Ben e-eğitildim.”
Ramsay ayağa kalktı, yüzünde ateş ışığı parlıyordu. “Leş, buraya gel. Onu benim için hazırla.”
Leş bir an için anlamadı. “Ben... demek istediğiniz... lordum, benim... ben...”
“Ağzınla yap,” dedi Lord Ramsay. “Ve çabuk ol. Ben soyunmayı bitirdiğimde kız ıslak olmazsa, dilini kesip duvara çivilerim.” Tanrı korusunda bir yerde, bir kuzgun çığlık attı. Hançer hâlâ Theon’un elindeydi.
Theon hançeri kınına soktu.
Leş, benim adım Leş, gebeşle kafiyeli.
Vazifesini yapmak için öne eğildi.

GÖZCÜ

“Şu başa bir bakalım,” diye emretti prens.

Areo Hotah, uzun baltasının pürüzsüz sapını okşadı, dişbudaktan ve demirden müteşekkil karısını. Bunu yaparken sürekli izledi. Beyaz şövalye Sör Balon Swann’ı ve onunla birlikte gelenleri izledi. Her biri farklı bir masada oturan Kum Yılanları’nı izledi. Lordları, leydileri, hizmetkârları, yaşlı kör kethüdayı, ipeksi sakalı ve yaltakçı gülümsemesiyle genç üstat Myles’ı izledi. Yarı ışıkta yarı gölgede dururken herkesi gördü.

Hizmet et. İtaat et. Koru.

Hotah’ın göreviydi buydu.

Diğer insanların gözleri sadece sandığı görüyordu. Abanoz ağacından yapılmıştı, kilidi ve menteşeleri gümüştü. Güzel bir sandık olduğuna şüphe yoktu ama Güneş Mızrağı’nın Eski Saray’ında toplanan insanların çoğu, sandığın içinde ne olduğuna bağlı olarak, çok yakında ölebilirdi.

Terliklerini yere sürüyerek yürüyen Üstat Caleotte, salonun karşı tarafına geçip Sör Balon’ın yanına gitti. Kısa boylu şişman adam, yeni kıyafetlerinin içinde fevkalade görünüyordu. Reverans yaptı, sandığı beyaz şövalyenin ellerinden aldı ve yüksek masaya taşıdı; tekerlekli sandalyedeki Doran Martell yüksek masada, kızı Arriane ile merhum kardeşinin sevgili metresi Ellaria’nın arasında oturuyordu. Kokulu yüzlerce mum havayı tatlandırıyordu. Lordların parmaklarında ve leydilerin kemerleriyle saç filelerinde değerli taşlar pırıldıyordu. Areo Hotah, bronz pullarla kaplı yeleğini ayna gibi olana dek cilalamıştı, böylece kendisi de mum ışığında parlayabilirdi.

Salona sessizlik çöktü.

Dorne nefesini tutuyor.

Üstat Caleotte, sandığı Prens Doran’ın sandalyesinin yanına bıraktı. Adamın normalde çok sabit ve becerikli olan elleri, sandığın kilidini açıp kapağını kaldırırken ve içerideki kafatasını ortaya çıkarırken sakarlaştı. Hotah, birinin boğazını temizlediğini duydu. Fowler ikizlerinden biri, diğerine bir şeyler fısıldadı. Ellaria Kum gözlerini kapamıştı, sessizce dua ediyordu.

Muhafızların kumandanı, Sör Balon Swann’ın bir yay kadar gergin olduğunu fark etti. Bu yeni beyaz şövalye, eski şövalye kadar uzun ya da yakışıklı değildi ama iri bir adamdı, göğsü genişti, kolları kaslı ve kalındı. Gümüş bir broşun üstündeki iki kuğu, şövalyenin kar beyazı pelerininin yakasını sıkıca tutmuştu. Kuğulardan biri fildişiydi, diğeri oniks, Areo Hotah kuğuların birimleriyle dövüştüğünü düşündü. Kuğuları takan adam da bir dövüşçü gibi görünüyordu.

Bu şövalye diğeri kadar kolay bir şekilde ölmeyecek. SörArys’in yaptığı gibi

baltamın üstüne gelmeyecek. Kalkanının arkasında duracak ve benim onun üstüne gitmemi sağlayacak.
İş oraya varırsa, Hotah hazır olacaktı. Uzun baltası bir adamı tıraş edebilecek kadar keskindi.
Hotah sandığa kısa bir bakış attı. Kafatası, siyah keçeden yapılmış bir yatağın üstünde yatıyordu, sırıtıyordu. Bütün kafatasları sırıtırdı ama bu kafatası diğerlerinden daha mutlu görünüyordu.
Ve daha büyük.
Muhafızların kumandanı bundan daha iri bir kafatası görmemişti. Bunun alnı kalın ve ağırdı, çenesi devasaydı. Kemik, mum ışığında Sör Balon'ın pelerini kadar beyaz parlıyordu. "Onu kaidenin üstüne bırak," diye emretti prens. Gözlerinde yaşlar pırıldıyordu.
Kaide, siyah mermerden yapılmış bir sütundu, Üstat Caleotle'ten bir metre daha uzundu. Şişman üstat ayak parmaklarının üstünde yükseldi ama sütunun boyuna yetişemedi. Areo Hotah, üstada yardım etmek için hareketlenmek üzereydi ama Obara Kum ondan önce davrandı. Obara, kamçısı ve kalkanı yokken bile öfkeli ve erkeksi görünüyordu. Elbise yerine erkek pantolonu ve uzun bir tunik giymişti, beline bronz güneşlerden oluşan bir kemer takmıştı, kahverengi saçlarını sıkı bir düğüm hâlinde başının arkasında toplamıştı. Kafatasını rahibin yumuşak pembe ellerinden aldı ve mermer sütunun üstüne yerleştirdi.
"Dağ artık yürümüyor," dedi prens usulca.
Elbisesinin güzel olup olmadığını soran bir genç kızın ses tonuyla, "Ölümü uzun ve zorlu muydu Sör Balon?" diye sordu Tyene Kum.
"Günlerce inledi leydim," diye cevapladı beyaz şövalye, ama bunu söylemekten keyif almadığı belliydi. "Onu Kızıl Kale'nin her yerinden duyabiliyorduk."
"Bu sizi rahatsız mı ediyor sör?" diye sordu Leydi Nym. Kızın giydiği sarı ipek elbise öyle ince ve hafifti ki, mum ışığı elbisenin altındaki som altını ve mücevherleri ortaya çıkarıyordu. Beyaz şövalye bu aşırı dekolte giysiye bakmaktan rahatsızlık duyuyormuş gibi görünüyordu ama Hotah memnundu; Nymeria, yarı çıplak olduğu zamanlarda az tehlikeliydi; diğer vakitlerde, üstünde mutlaka bir düzine bıçak bulundururdu. "Sör Gregor kahrolası bir zalimdi. Eğer ıstırap çekmeyi hak eden bir adam varsa, o da Gregor'du."
"Olabilir leydim," dedi Sör Balon Swann, "lâkin Sör Gregor bir şövalyeydi. Ve bir şövalye, elinde kılıçla ölmeli. Zehir, öldürmenin kirli ve çirkin bir yoludur."
Leydi Tyene bu sözlere gülümsedi. Kızın giydiği elbise bej ve griydi, dantelden dikilmiş uzun kollan vardı, öyle edepli ve masumdu ki Tyene'e bakan bir adam onu en iffetli bakirelerden biri sanabilirdi. Areo Hotah işin aslını biliyordu.

Tyene'in yumuşak elleri, Obara'nın nasırlı elleri kadar ölümcüldü, belki de daha ölümcül. Areo, Tyene'i dikkatle izledi, kızın parmaklarının her küçük hareketine karşı tetikteydi.
Prens Doran kaşlarını çattı. "Öyledir Sör Balon ama Leydi Nym haklı. Eğer çığlıklar atarak ölmeyi hak eden bir adam varsa, o da Gregor Clegane'di. Kız kardeşimi katletti, kardeşimin bebeğinin kafasını bir duvara çarparak parçaladı. Şimdi sadece, Gregor'un bir cehennemde yanıyor olması ve Elia ile bebeğinin huzur bulması için dua ediyorum. Dorne'un açlık duyduğu adalet buydu. Adaletin tadına bakacak kadar uzun yaşadığım için mutluyum. Lannisterlar en sonunda iftihar dolu sözlerinin gerçekliğini kanıtladılar ve bu eski kan borcunu ödediler."
Prens, sözü Ricasso'ya bıraktı. Kör kethüda ayağa kalkıp kadehini kaldırdı. "Lordlar ve leydiler, şimdi hepimiz, Bu isimle Anılan İlk Kral ve Yedi Krallık Lordu Tommen'ın şerefine içelim." Kethüda konuşurken, hizmetkârlar konukların arasında dolaşmaya başladılar, taşıdıkları sürahilerden kadehleri doldurdular. Şarap, Dorne'un sert şarabıydı, kan kadar koyu ve intikam kadar tatlıydı. Kumandan içmedi. Prens de içenlere katılmadı. Onun kendi şarabı vardı; Üstat Myles tarafından hazırlanmış ve prensin şişkin eklemlerindeki ıstırabı azaltmak için içine bol miktarda haşhaş sütü katılmıştı.
Beyaz şövalye nezaket icabı içti. Şövalyenin eşlikçileri de aynı şeyi yaptılar. Prens Arianne, Leydi Jordayne, inayet Lordu, Limon Ormanı Şövalyesi, Hayalet Tepe Leydisi... hatta, Prens Oberyn öldüğünde Kral Topraklarında onun yanında olan Ellaria Kum bile içti. Hotah, içmeyenleri daha dikkatli gözledi: Sör Daemon Kum, Lord Tremond Gargalen, Fowler ikizleri, Dagos Manwoody, Cehennem Çukuru'ndan Ullerlar, Kemik Yolu'ndan Wylsler.
Bu adamlardan biri sorun çıkarabilir.
Dorne, öfkeli ve bölünmüş bir topraktı ve Prens Doran'ın Dorne üstündeki hakimiyeti olması gerektiği kadar sıkı değildi. Prensin kendi lordlarının çoğu, onun zayıf olduğunu düşünüyordu, Lannisterlar'a ve Demir Taht'ta oturan çocuk krala karşı açık savaş başlatmaktan memnuniyet duyarlardı.
Savaş isteyenlerin başında, Prens Doran'ın merhum kardeşi Oberyn'in, yani Kızıl Yılan'ın gayrimeşru kızları geliyordu. Kum Yılanları olarak anılan kızların üçü ziyafetteydi. Doran Martell çok akıllı bir prensti ve prensin kararlarını sorgulamak muhafızların kumandanına düşmezdi ama Areo Hotah, prensin, Mızrak Kulesi'ndeki hücrelerde kalan Obara'yı, Nymeria'yı ve Tyene'i neden serbest bıraktığını gerçekten merak ediyordu.
Tyene, Ricasso'nun isteğini bir homurtuyla reddetti, Leydi Nym de bir el

hareketiyle. Obara, kadehinin ağzına kadar doldurulmasına izin verdi, sonra kadehi baş aşağı ederek kırmızı şarabı yere döktü. Hizmetçi kızlardan biri şarabı temizlemek için yere çöktüğünde, Obara salonu terk etti. Kısa bir zaman sonra, Prenses Arianne izin istedi ve Obara'nın arkasından gitti.

Obara öfkesini küçük prensesten çıkarmaz,

Hotah bunu biliyordu,

Onlar kuzenler ve Obara prensesi çok sever.

Siyah mermer kaidenin üstündeki sırıtkan kafatası tarafından yönetilen ziyafet gecenin geç saatlerine kadar devam etti. Yedi tanrının ve Kral Muhafızları'nın yedi kardeşinin onuruna yedi çeşit yemek servis edildi. Çorba, yumurta ve limonla yapılmıştı. Yeşil biberler peynir ve soğanla doldurulmuştu. Bofa turtaları, balla kızartılmış horozlar ve Yeşilkan'ın dibinden çıkarılmış bir kedi balığı vardı, balık o kadar büyüktü ki ancak dört adam tarafından masaya taşınabildi. Daha sonra, içine yedi farklı türden yılanın parçaları katılmış, ejderha biberi ve kan portakalıyla ağır ağır pişirilmiş ve bir damla yılan zehiriyle acılaştırılmış yılan yahnisi geldi. Hotah, tadına bakmamış olmasına rağmen yahninin son derece acı olduğunu biliyordu. Yahniden sonra dilleri serinletmek için şerbet servis edildi. Tatlı olarak her konuğa şekerden yapılmış bir kafatası ikram edildi. Kafatasının kabuğunu kıran konuklar; tatlı krema, erik ve kirazla karşılaştılar.

Prenses Arianne dolma biber servisine yetişti.

Benim küçük prensesim,

diye düşündü Hotah. Fakat Arianne yetişkin bir kadındı artık, giydiği kırmızı ipekler bununla ilgili hiçbir şüphe bırakmıyordu. Arianne son zamanlarda başka açılardan da değişmişti; Myrcella'ya taç giydirmek için kurduğu komplo ihanete uğramış ve paramparça olmuştu, beyaz şövalyesi, Hotah tarafından kanlı bir şekilde öldürülmüştü, kendisi Mızrak Kulesi'ne hapsedilip yalnızlık ve sessizlikle cezalandırılmıştı. Bütün bunlar onu uslandırmıştı. Fakat başka bir şey daha vardı; babasının, onu serbest bırakmadan önce onunla paylaştığı bir sır. Kumandan bu sırrın ne olduğunu bilmiyordu. Prens, kızı Arianne'i, kendisiyle beyaz şövalyenin arasına oturtmuştu, bu yüksek itibarlı bir yerdi. Arianne sandalyesine tekrar otururken gülümsedi ve Sör Balon'ın kulağına bir şey fısıldadı. Şövalye cevap vermemeyi tercih etti. Hotah, adamın çok az yemek yediğini fark etti: Bir kaşık çorba, bir lokma biber, horozun bir budu, biraz balık. Sör Balon bofa turtasından uzak durdu ve yahniden sadece bir kaşık aldı ama bu kadarı bile adamın alnını terle ıslatmaya yetti. Hotah şövalyenin durumunu anlayabiliyordu; Dorne'a ilk geldiğinde, acı yemekler bağırsaklarını düğümlüyor

ve dilini yakıyordu. Fakat bu yıllar önceydi; saçları artık beyazdı ve Hotah, Dorne'lu bir adamın yiyebileceği her şeyi yiyebiliyordu.

Şekerden yapılmış kafatasları ikram edildiğinde Sör Balon'ın ağzı gerildi. Şövalye, kendisiyle dalga geçilip geçilmediğini anlamak için uzunca bir süre prense baktı. Doran Martell bunu fark etmedi ama Arianne etti. "Aşçımız küçük bir şaka yapmış Sör Balon," dedi. "Dornelu bir adam için ölüm bile kutsal değildir. Dilerim bize gücenmezsiniz. " Şövalyenin sırtını okşadı. "Dorne'da iyi vakit geçirdiğinizi umuyorum."

"Herkes çok misafirperverdi leydim."

Arianne, şövalyenin pelerininin yakasım tutan kuğulu broşa dokundu. "Kuğuları her daim sevmişimdir. Yaz Adaları'nın bu tarafındaki kuşlar, kuğuların yarısı kadar güzel değil."

"Tavuskuşlarınız bu söylediğinize itiraz edebilirler," dedi Sör balon.

"Edebilirler," dedi Arianne, "lâkin tavuskuşları kibirli ve gururlu yaratıklardır, o şatafatlı renkleriyle salınır dururlar. Ben beyaz bir kuğunun dinginliğini ya da siyah bir kuğunun güzelliğini tercih ederim."

Sör Balon başıyla onaylayıp bir yudum şarap içti.

Bu adam, Yeminli Kardeş'i kadar kolay bir şekilde baştan çıkmayacak,

diye düşündü Hotah.

Sör Arys yaşına rağmen bir çocuktu. Bu adam bir erkek, üstelik ihtiyatlı.

Şövalyenin huzursuz olduğunu bir bakışta anladı.

Burası onun için tuhaf ve küçük bir yer.

Hotah bunu anlayabiliyordu. Yıllar önce kendi prensesiyle birlikte ilk kez buraya geldiğinde, Dorne ona da garip görünmüştü. Buraya gönderilmeden önce sakallı rahiplerden Batıdiyar'ın Ortak Dil'ini öğrenmişti ama Dornelular onun takip edemeyeceği kadar hızlı konuşuyordu. Dorne kadınları iffetsizdi, Dorne şarabı ekşiydi, Dorne yemekleri tuhaf baharatlarla doluydu. Ve mavi gökyüzünden aşağı bakan Dorne güneşi, Norvos'un solgun güneşinden çok daha sıcaktı.

Kumandan, Sör Balon'ın yolculuğunun kısa fakat sıkıntılı olduğunu biliyordu. Uç şövalye, sekiz yaver, yirmi silahlı asker, birkaç seyis ve hizmetkâr, Kral Toprakları'ndan itibaren Balon'a eşlik etmişti. Ama dağları geçip Dorne'a girdiklerinde; ziyafetler, av partileri ve rastladıkları her kalede düzenlenen kutlamalar sebebiyle ilerleyişleri yavaşlamıştı. Şimdi Güneş Mızrağı'na varmışlardı ama ne Prenses Myrcella ne de Sör Arys Oakheart onları karşılamak için oradaydı.

Beyaz şövalye bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor,

diye düşündü Hotah,

ama bundan fazlası var.
Belki de Kum Yılanları'nın varlığı şövalyeyi sinirlendirmişti. Eğer durum buysa, Obara'nın salona geri dönüşü yaraya tuz basmış olmalıydı. Obara tek kelime etmeden yerine geçti, kaşlarını çatarak ve suratını asarak orada öylece oturdu, ne gülümsedi ne de konuştu.
Prens Doran, vakit gece yarısına yaklaşırken beyaz şövalyeye döndü ve "Sör Balon," dedi, "zarif kraliçemizden getirdiğiniz mektubu okudum. Mektubun içeriğinden haberdar olduğunuzu varsayabilir miyim sör?"
Hotah, şövalyenin gerildiğini gördü. "Haberdarım lordum. Majesteleri Kraliçe, kızını Kral Toprakları'na geri götürmem istenebileceğine dair beni bilgilendirmişti. Kral Tommen ablasını çok özledi, Prenses Myrcella'nın kısa bir ziyaret için saraya dönmesini istiyor."
Prenses Arianne yüzünü astı. "Ah, ama Myrcella'ya hepimiz çok alıştık sör. O ve kardeşim Trystane etle tırnak gibi oldular."
"Prens Trystane de Kral Toprakları'na gelebilir," dedi Balon Swann. "Eminim ki Kral Tommen onunla tanışmak ister. Majesteleri'nin kendi yaşına yakın çok az arkadaşı var."
"Çocuklukta kurulmuş ilişkiler bir ömür boyu devam edebilir," dedi Prens Doran. "Trystane ve Myrcella evlendiklerinde, Trystane ve Tommen kardeş olacaklar. Kraliçe Cersei haklı. Çocuklar tanışmak, arkadaş olmalı. Dorne onu çok özleyecek ama Trystane, Güneş Mızrağı'nın duvarlarının ötesindeki dünyadan bir şeyler görmeli."
"Kral Topraklarının onu son derece sıcak karşılayacağını biliyorum."
Şövalyeyi izleyen kumandan, bu adam neden terliyor şimdi
? diye merak etti.
Salon yeterince serin, adam yahniye de dokunmadı.
"Kraliçe Cersei'nin bahsettiği diğer meseleye gelince," diyordu Prens Doran, "doğru, Dorne'un küçük konseydeki sandalyesi kardeşimin ölümünden bu yana boş ve bu yerin tekrar doldurulmasının zamanı geldi. Majesteleri Kraliçe'nin benim tavsiyelerimden faydalanabileceğini düşünmesine sevindim lâkin böyle bir yolculuk için gücüm var mı emin değilim. Belki deniz yoluyla gidebiliriz?"
"Gemiyle?" Sör Balon şaşkın görünüyordu. "Bu... bu güvenli olur mu prensim? Sonbahar fırtınalı bir mevsimdir ve Basamaktaşı'ndaki korsanlar..."
"Korsanlar. Elbette. Haklı olabilirsiniz sör. Sizin geldiğiniz yoldan gitmek daha güvenli." Prens Doran hoş bir şekilde gülümsedi. "Yarın tekrar konuşalım. Su Bahçeleri'ne vardığımızda
Myrcella'ya konuyu anlatırız. Çok heyecanlanacağını biliyorum. I üç şüphem

yok ki o da kardeşini özlüyor.”
“Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Sör Balon. “Ve Su Bahçeleri’ni ziyaret etmek için. Çok güzel olduklarını duydum.”
“Güzel ve huzurlu,” dedi prens. “Ferahlatıcı meltemler, köpüklü sular ve çocukların kahkahaları. Bu dünyada en sevdiğim yer Su Bahçeleri’dir sör. Atalarımdan biri, Targaryen zevcesini mutlu etmek ve onu Güneş Mızrağı’nın tozuyla sıcağından kurtarmak için Su Bahçeleri’ni inşa ettirdi. Kızın adı Daenerys’ti. Daenerys, İyi Kral Daeron’un kardeşiydi ve Dorne’u Yedi Krallık’ın bir parçası yapan onun evliliğiydi. Kızın, Daeron’un piç kardeşi Daemon Karaateş’i sevdiğini bütün diyar biliyordu ama kral, binlerce insanın iyiliğinin, iki insanın arzularından önce gelmesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı, o iki insan onun için çok aziz olsa bile. Bahçeleri çocuk kahkahalarıyla dolduran Daenerys’ti. Başlangıçta kendi çocukları vardı. Sonra, prensin kanından gelen kızlara ve oğlanlara arkadaşlık etmeleri için, lordların ve arazi sahibi şövalyelerin çocukları getirildi. Havanın çok sıcak olduğu bir yaz günü, Daenerys seyislerin, aşçıların ve hizmetkârların çocuklarına acıdı, onları havuzları ve fıskiyeleri kullanmaya davet etti. Bu gelenek bugüne kadar devam etti.” Prens, sandalyesinin tekerleklerini kavrayıp kendini masadan uzaklaştırdı. “Şimdi bana izin vermelisiniz sör. Bu kadar konuşma beni yordu. Üstelik gün doğarken yola çıkmamız gerek. Obara, beni yatağıma götürür müsün lütfen? Nymeria, Tyene, siz de gelin ve yaşlı amcanıza iyi geceler dileyin.”
Prensin tekerlekli sandalyesini Güneş Mızrağı’nın ziyafet salonundan çıkarmak ve uzun bir koridor boyunca itip prensin odasına götürmek Obara Kum’a düştü. Areo Hotah; Kum Yılanları, Prenses Arianne ve Ellaria Kum’la birlikte Obara’yı takip ediyordu. Üstat Caleotte terlikli ayaklarıyla önden yürüyordu,
Dağ’ın kafatasını küçük bir çocukmuşçasına kucağında taşıyordu.
“Trystane ve Myrcella’yı Kral Toprakları’na göndermeyi cidden düşünüyor olamazsınız,” dedi Obara sandalyeyi iterken. Adımları uzun, öfke dolu ve aşırı hızlıydı. Sandalyenin ahşap tekerlekleri taş zeminde çatırdıyordu. “Bunu yaparsanız, kızı bir daha asla göremeyiz. Oğlunuz da hayatını Demir Taht’ın rehinesi olarak geçirir.”
“Aptal olduğumu mu sanıyorsun Obara?” Prens iç geçirdi. “Bilmediğin çok şey var. Bunları burada, herkesin duyabileceği bir yerde konuşmamalıyız. Eğer dilini tutarsan, seni aydınlatabilirim.” İrkildi. “Bana duyduğun sevgi adına
daha yavaş ol.
Son sarsıntı dizime bir bıçak sapladı.”
Obara hızını yarı yarıya düşürdü. “O hâlde ne yapacaksınız?”

Tyene cevap verdi. “Her zaman yaptığı şeyi,” diye mırıldandı. “Geciktir, gizle, lafı dolandır. Ah, kimse bunu cesur amcamız kadar iyi yapamaz.”
“Ona haksızlık ediyorsun,” dedi Prenses Arianne.
“Hepiniz sessiz olun,” diye emretti prens.
Odanın kapısı güvenle kapandığında, prens kadınların yüzüne bakmak için sandalyesini döndürdü. Bu çaba bile onu nefessiz bıraktı ve prensin bacaklarını örten Myr battaniyesi iki tekerlek telinin arasına sıkıştı. Prens, yırtılmasına engel olmak için battaniyeyi yakalamak zorunda kaldı. Örtünün altındaki bacaklar solgun, yumuşak ve korkunçtu. Prensin iki dizi de kırmızı ve şişkindi, ayak parmakları neredeyse mordu ve olması gerekenden iki kat büyüktü. Areo Hotah o parmakları binlerce kez görmüştü ama onlara bakmakta hâlâ zorlanıyordu.
Prenses Arianne öne çıktı. “Size yardım edeyim baba.”
Prens, battaniyeyi tellerin arasından kurtardı. “Hâlâ kendi battaniyemle başa çıkabilirim. En azından bu kadarını yapabilirim.” Prensin bacakları üç yıldır işe yaramaz hâldeydi ama ellerinde ve kollarında hâlâ biraz kuvvet vardı.
“Prensim için bir yüksük haşhaş sütü getireyim mi?” diye sordu Üstat Caleotte.
“Bu ağrıyla bir kova süte ihtiyacım var. Teşekkür ederim ama hayır. Aklımın başımda olmasını istiyorum. Bu gece sana daha fazla ihtiyacım olmayacak.”
“Çok güzel prensim.” Üstat Caleotte reverans yaptı, yumuşak pembe ellerinde hâlâ Sör Gregor’un kafası vardı.
“Onu ben alayım.” Obara Kum, kafatasını üstadın ellinden kaptı ve kol boyu mesafede tuttu. “Dağ neye benziyordu? Bunun o olduğunu nereden biliyoruz? Kafayı zifte batırabilirlerdi. Neden kemiğe kadar yüzdüler?”
Üstat Caleotte odadan çıkarken, “Zift, sandığı mahvedebilirdi, ” dedi Leydi Nym. “Dağ’ın öldüğünü kimse görmedi, haçının kesildiğini kimse görmedi. İtiraf ediyorum ki bu beni rahatsız ediyor ama kancık kraliçe bizi kandırarak ne elde etmeyi umabilir? Eğer Gregor Clegane yaşıyorsa, gerçek er ya da geç ortaya çıkar. Adam iki buçuk metre boyunda, Batıdiyar’da onun gibi biri daha yok. Clegane tekrar boy gösterirse, Cersei Lannister bütün Yedi Krallık’ın önünde yalancı durumuna düşer. Böyle bir risk alması için tamamen aptal olması gerekir. Ne kazanmayı umabilir?”
“Kafatası yeterince büyük, buna şüphe yok,” dedi prens. “Ve Oberyn’in Gregor’u ağır yaraladığını biliyoruz. Aldığımız her rapor, Clegane’in büyük acılar çekerek ağır ağır öldüğünü söylüyor.”
“Tıpkı babamın istediği gibi,” dedi Tyene. “Kardeşlerim, gerçekten, babamızın kullandığı zehri biliyorum. Babamızın mızrağı Dağ’ın derisini yırttıysa Clegane öldü demektir, adamın ne kadar iri olduğu umurumda değil. İsterseniz küçük

kardeşinizden şüphe edin ama atamızdan asla şüphe etmeyin.”
Obara öfkelendi. “Babamdan asla şüphe etmedim ve asla etmeyeceğim.” Alaycı bir şekilde kafatasını öptü. “Size garanti veriyorum ki bu bir başlangıç.”
“Başlangıç
?” dedi Ellaria Kum şaşkınlıkla. “Tanrılar esirgesin. Bunun bir son olmasını tercih ederim. Tywin Lannister öldü. Robert Baratheon, Amory Lorch ve şimdi Gregor Clegane; Elia ve çocuklarının ölümünde parmağı olan herkes öldü. Elia öldüğünde henüz hayatta olmayan Joffrey bile öldü. Çocuğun zail olduğunu kendi gözlerimle gördüm, nefes almaya çalışırken kendi boğazını tırnakladığını gördüm. Öldürecek başka kim kaldı? Rhaenys’in ve Argon’ın gölgeleri huzur bulsun diye Myrcella’nın ve Tommen’ın ölmesi mi gerek? Bu mesele nerede bitecek?” “Tıpkı başladığı gibi, kanda bitecek,” dedi Leydi Nym. “Casterly Kayası çatladığında ve kayanın altındaki kurtçuklarla solucanların üstüne güneş vurduğunda bitecek. Tywin Lannister’ın ve onun bütün işlerinin tamamen mahvolmasıyla bitecek.”
“Adam öz oğlunun eliyle öldü,” dedi Ellaria. “Daha ne dileyebilirsin?”
“Benim elimle ölmesini dilerdim.” Leydi Nym bir sandalyeye oturdu, siyah saç örgüsü omzunun üstünden kucağına düştü. Nym, babasının saç çizgisine sahipti. Çizginin altındaki gözler iri ve parlaktı. Kızın şarap kırmızısı dudakları ipeksi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Eğer benim elimden ölseydi, ölümü o kadar kolay olmazdı.”
Tyene, o tatlı rahibe sesiyle, “Sör Gregor gerçekten yalnız görünüyor,” dedi. “Ona eşlik edecek birkaç arkadaş istediğinden eminim.”
Ellaria’nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, koyu renk gözleri parlıyordu.
Ağlarken bile güçlü,
diye düşündü kumandan.
“Oberyn, Elia için intikam istedi. Şimdi siz Oberyn için intikam istiyorsunuz. Size hatırlatırım, benim dört kızım var. Sizin kardeşleriniz. Elia on dört yaşında, neredeyse yetişkin bir kadın. Obella on iki yaşında, genç kızlığın eşiğinde. Size tapıyorlar, tıpkı Dorea ve Loreza’nın onlara taptığı gibi. Eğer siz ölürseniz, El ve Obella sizin için intikam mı istemeli? Sonra da Dorea ve Loree onların intikamını mı almalı? Bu iş böyle mi olacak? Sonsuza kadar devam mı edecek? Tekrar soruyorum,
bu mesele nerede bitecek
?” Ellaria Kum, elini Dağ’ın başına koydu. “Babanızın ölümünü izledim. İşte onun katili. Geceleri teselli bulmak için yatağıma bir kafatası sokabilir miyim? Kafatası beni güldürür mü, bana şarkılar yazar mı, yaşlı ve hasta bir kadın

olduğumda benimle ilgilenir mi?”
“Ne yapmamızı istiyorsun leydim?” diye sordu Leydi Nym. “Mızraklarımızı bırakıp gülümseyelim ve bize yapılmış bütün haksızlıkları unutalım mı?”
“Biz istesek de istemesek de savaş çıkacak,” dedi Obara. “Demir Taht’ta bir çocuk oturuyor. Lord Stannis, Sur’u tutuyor ve davası için adamlar topluyor. İki kraliçe, lezzetli bir kemik için kavga eden iki kancık misali Tommen için kavga ediyor. Demiradamlar Kalkanlar’ı aldılar, Mander’a ve Menzil’in kalbine akınlar düzenliyorlar, ki bu, Yüksek Bahçe’nin de endişeleneceği anlamına geliyor. Düşmanlarımız kargaşa içinde. Zaman uygun.”
“Ne için uygun? Daha fazla kafatası yaratmak için mi?” Ellaria prense döndü. “Anlamayacaklar. Bunu daha fazla dinleyemem.” “Kızlarının yanına dön Ellaria,” dedi prens. “Sana söz veriyorum, onlara zarar gelmeyecek.”
“Prensim.” Ellaria prensin alnını öptü ve odadan ayrıldı. Areo Hotah kadının gidişine üzüldü. O
iyi bir kadın.
“Ellaria’nın babamızı çok sevdiğini biliyorum,” dedi Leydi Nym, “ama onu hiç anlamadığı ortada.”
Prens, kıza tuhaf bir bakış attı. “Senin hiçbir zaman anlamadığın kadar iyi anladı Nymeria. Ve babanı mutlu etti. Neticede nazik bir kalp, gururdan ve kahramanlıktan daha değerli olabilir. Öyle de olsa, Ellaria’nın bilmediği ve bilmemesi gereken şeyler. Bu savaş çoktan başladı.”
Obara güldü. “Evet, tatlı Arianne bu meseleyle ilgilendi.” Prenses kızardı. Hotah, prensin yüzünden bir öfke ifadesi geçtiğini gördü. “Ne yaptıysa, kendisi için olduğu kadar sizin için de yaptı. Ben olsam dalga geçmek için bu kadar acele etmezdim.” “Bu bir övgüydü,” dedi Obara Kum. “İstediğin kadar geciktir, gizle, lafı dolandır, ertele amca. Ne yaparsan yap, Sör Balon, Su Bahçeleri’nde Myrcella’yla yüz yüze gelecek ve kızın bir kulağının eksik olduğunu görecek. Kız ona, Sör Arys Oakheart’ın, kasığından boğazına kadar senin kumandanının çelik karısı tarafından kesildiğini söylediğinde...”
“Hayır.” Prenses Arianne oturduğu minderden kalktı ve elini Hotah’ın koluna koydu. “Böyle olmadı kuzen. Sör Arys, Gerold Dayne tarafından öldürüldü.”
Kum Yılanları birbirlerine baktılar. “Siyah Yıldız?”
“Bunu Siyah Yıldız yaptı,” dedi Hotah’ın küçük prensesi. “Prenses Myrcella’yı da öldürmeye çalıştı. Tıpkı kızın Sör Balon’a söyleyeceği gibi.”
Nym gülümsedi. “Hikâyenin en azından bu kısmı doğru.” Ağrıyla irkilerek, “Hepsi doğru,” dedi prens.
Onun canını yakan şey gut mu yoksa yalan söylemek mi?

“Ve Sör Gerold, Yüksek Dergâh’a kaçtı, şimdi ona ulaşamayacağımız bir yerde.”

Kıkırdayarak, “Siyah Yıldız,” diye mırıldandı Tyene. “Neden olmasın. Her şey onun marifeti. Lâkin Sör Balon bu hikâyeye inanacak mı?”

“Eğer hikâyeyi Myrcella’dan duyarsa inanır,” diye ısrar etti Arianne.
Obara inanmazlıkla homurdandı. “Kız bugün yalan söyleyebilir, yarın yalan söyleyebilir ama er ya da geç gerçeği anlatacaktır. Eğer Sör Balon’ın Kral Toprakları’na hikâyeler taşımasına izin verirsek, davullar gümler ve kan dökülür. Adamın buradan ayrılmasına izin vermemeliyiz.”
“Onu öldürebiliriz elbette,” dedi Tyene, “ama sonra adamın eşlikçilerini de öldürmemiz gerekir. O tatlı ve genç yaverleri bile öldürmemiz gerekir. Bu çok...
kirli
bir iş olur.”
Prens Doran gözlerini kapatıp tekrar açtı. Hotah, adamın bacaklarının battaniyenin altında titrediğini görebiliyordu. “Eğer kardeşimin kızları olmasaydınız, üçünüzü hücrelere geri gönderir ve kemikleriniz grileşene kadar orada tutardım. Bunu yapmak yerine sizi de bizimle birlikte Su Bahçeleri’ne götüreceğim. Orada öğreneceğiniz dersler var, eğer onları görecek kadar akla sahipseniz,”
“Dersler?” dedi Obara. “Benim orada bütün gördüğüm, çıplak çocuklar.”
“Evet,” dedi prens. “Sör Balon’a hikâyeyi anlattım ama bütün hikâyeyi anlatmadım. Çocuklar havuzlarda oyun oynarken, Daenerys portakal ağaçlarının arasından onları izlerdi. Sonra ani den bir şeyin farkına vardı. Soylu çocukları, alt tabaka doğumlu olanlardan ayıramıyordu. Onlar çıplakken sadece çocuktu. Hepsi masumdu, savunmasızdı, her biri uzun bir hayat, sevgi ve korunma hak ediyordu.
‘İşte senin diyarın,’
dedi Daenerys oğluna.
‘Attığın her adımda çocukları hatırla
.’ Havuzlardan ayrılacak yaşa geldiğimde, benim annem de bana aynı şeyi söyledi. Mızrakları çağırmak bir prens için kolay bir şeydir ama sonuçta bedeli çocuklar öder. Bilge bir prens, iyi bir sebebi yoksa savaş başlatmaz. Kazanmayı umut edemeyeceği bir savaş da başlatamaz.

Ben ne körüm ne de sağır. Benim zayıf, korkak ve dayanıksız olduğuma inandığınızı biliyorum. Babanız beni daha iyi tanırdı. Oberyn her zaman yılandı. Ölümcül, tehlikeli ve öngörülemez.
Kimse onu çiğnemeye cesaret edemezdi. Ben çimendim. Hoş, lütufkâr, güzel kokulu, her rüzgârla sallanan. Kim çimenin üstünden yürümekten korkar ki? Fakat yılanı düşmanlardan koruyan ve saldıracağı vakte kadar gizleyen, çimendir. Babanız ve ben, sizin sandığınızdan çok daha yakın çalıştık... ama şimdi o yok. Soru şu; onun yerini alıp bana hizmet etmeleri için, onun kızlarına güvenebilir miyim?"
Hotah kızları sırayla inceledi. Paslı çivileri, kaynatılmış derileri, birbirine yakın öfkeli gözleri ve kahverengi saçlarıyla Obara. Altın sicimle bağlanmış siyah saç örgüsüyle mahmur, latif, zeytin tenli Nymeria. Yumuşak elleri ve küçük kıkırdamaları olan mavi gözlü, sarışın, çocuk kadın Tyene.
Tyene üçü adına cevap verdi. "Zor olan, hiçbir şey yapmamak amca. Bize bir vazife ver, herhangi bir vazife. Bir prensin arzu edebileceği kadar sadık ve itaatkâr olduğumuzu göreceksin." "Bunu duymak güzel," dedi prens. "Lâkin kelimeler rüzgârdır. Sizler benim kardeşimin kızlarısınız ve sizleri seviyorum ama size güvenemeyeceğimi öğrendim. Yemin etmenizi istiyorum. Bana hizmet edeceğinize ve emirlerimi yerine getireceğinize dair yemin eder misiniz?"
"Eğer mecbursak," dedi Leydi Nym.
"Öyleyse şimdi, babanızın mezarı üstüne yemin edin." Obara'nın yüzü karardı. "Eğer amcam olmasaydınız..."
"Amcanım.
Ve prensinim. Yemin edin ya da gidin."
'Yemin ederim," dedi Tyene. "Babamın mezarının üstüne." 'Yemin ederim," dedi Leydi Nym. "Dorne'un Kızıl Yılanı ve sizden daha iyi bir adam olan Oberyn Martell'in üstüne."
"Evet," dedi Obara. "Ben de. Babamın üstüne. Yemin ederim."
Prensteki gerginliğin bir kısmı çözüldü. Hotah, prensin tekrar sandalyesine gömüldüğünü gördü. Prens elini uzattı, Prenses Arianne babasının elini tutmak için adamın yanma gitti. "Onlara anlat baba."
Prens Doran nefes aldı. "Dorne'un sarayda hâlâ dostları var. Bize bilmememiz gereken şeyleri söyleyen dostlar. Cersei'nin bize gönderdiği bu davet, bir desise. Trystane, Kral Toprakları'na asla ulaşamayacak. Yolda, Kral Ormanı'nda bir yerde, Sör Balon'ın kafilesi haydutlar tarafından saldırıya uğrayacak ve oğlum ölecek. Bu saldırıya bizzat şahitlik etmek ve kraliçeyi temize çıkarmak için saraya davet edildim. Ah. Şu haydutlara gelince... Onlar saldırırken, Yarımadam!

Yarımadam!’ diye bağıracaklar. Hatta Sör Balon, İblis’i şöyle bir görebilir, fakat başka kimse görmeyecek.”
Areo Hotah, Kum Yılanları’nı şaşırtmanın mümkün olduğuna inanmazdı. Yanılmıştı.
‘Yedi bizi korusun,” diye fısıldadı Tyene. “
Trystane
? Neden?”
“Kadın çıldırmış olmalı,” dedi Obara. “Trystane sadece bir çocuk.”
“Bu canavarca,” dedi Leydi Nym. “Bir Kral Muhafızları şövalyesinin bunu yapabileceğine inanmazdım.”
“Şövalyeler hizmet edeceklerine dair ant içerler. Tıpkı benim kumandanımın yaptığı gibi,” dedi prens. “Benim de şüphelerim vardı, lâkin deniz yoluyla gitmeyi önerdiğimde Sör Balon’ın nasıl ayak dirediğini gördünüz. Bir gemi, kraliçenin bütün planlarını bozar.”
Obara’nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Bana mızrağımı geri verin amca. Cersei bize bir kafa gönderdi. Biz ona bir çuval dolusu kafa göndermeliyiz.”
Prens Doran elini kaldırdı. Parmak eklemleri vişneler kadar iri ve kırmızıydı. “Sör Balon benim çatımın altında bir konuk. Ekmeğimi ve tuzumu yedi. Ona zarar vermeyeceğim. Hayır. Su Bahçeleri’ne gideceğiz. Sör Balon, Myrcella’nın hikâyesini duyacak ve kraliçesine bir kuzgun gönderecek. Myrcella, şövalyeden, ona zarar veren adamı bulmasını isteyecek. Eğer Swann benim tahmin ettiğim gibi bir adamsa, prensesin isteğini geri çevirmeyecek. Obara, Siyah Yıldız’ı sakalından tutup ininden çıkarması için, şövalyeyi Yüksek Dergâh’a sen götüreceksin. Dorne’un Demir Taht’a açıkça meydan okuma vakti gelmedi, bu yüzden Myrcella’yı annesine göndermek zorundayız, fakat kıza ben eşlik etmeyeceğim. Bu görev senin olacak Nymeria. Lannisterlar bundan hoşlanmayacak, tıpkı onlara Oberyn’i gönderdiğimde memnun olmadıkları gibi, ama seni geri çevirmeye cesaret edemeyecekler. Konseyde bir sese, sarayda bir kulağa ihtiyacımız var. Lâkin dikkatli ol. Kral Toprakları bir yılan çukurudur.”
Leydi Nym gülümsedi. “Ben yılanları severim amca.”
“Ya ben?” diye sordu Tyene.
“Senin annen bir rahibeydi. Oberyn bir keresinde, sen beşikteyken annenin sana
Yedi Köşeli
Yıldız’dan bölümler okuduğunu söylemişti. Senin de Kral Topraklarında olmanı istiyorum ama başka bir tepede. Kılıçlar ve Yıldızlar tekrar toplandı. Yeni Yüce Rahip de eskiler gibi bir kukla değil. Ona yaklaşmaya çalış.” “Neden olmasın? Beyaz bana yakışıyor. Beni çok... saf gösteriyor.”

“Güzel,” dedi prens, “güzel.” Duraksadı. “Eğer... eğer belli şeyler vuku bulmayacak olursa her birinize haber göndereceğim. Taht oyunlarında her şey hızlıca değişebilir.”
“Bizi başarısızlığa uğratmayacağınızı biliyorum kuzenlerim.” Arianne sırayla kızlara gitti, onların ellerini tuttu, dudaklarını öptü. “Amansız Obara. Kardeşim Nymeria. Tatlı Tyene. Hepinizi seviyorum. Dorne’un güneşi sizinle olsun.”
Kum Yılanları hep birlikte, “
Eğilmez, bükülmez, kırılmaz,”
dediler. Onlar gittikten sonra Arianne odada kaldı. Areo Hotah da kaldı; onun yeri orasıydı.
“Babalarının kızları,” dedi prens.
Küçük prenses gülümsedi. “Göğüsleri olan üç Oberyn.” Prens Doran güldü. Hotah onun gülüşünü uzun zamandır duymamıştı, kahkahasının sesini unutmuştu.
“Hâlâ Kral Toprakları’na benim gitmem gerektiğini düşünüyorum, Leydi Nym’in değil,” dedi Arianne.
“Çok tehlikeli. Sen benim vârisimsin, Dorne’un geleceğisin. Senin yerin, benim yanım. Yakında yeni bir vazifen olacak.” “Mesajın şu son bölümü. Havadisler aldınız mı?”
Prens Doran kızıyla gizli bir gülümseme paylaştı. “Lys’ten. Orada büyük bir donanma suya indirildi. Çoğunlukla Volantisli gemiler, bir ordu taşıyorlar. Kim oldukları ve nereye gittikleri hakkında bilgi yok. Fillerden bahsediliyor.”
“Ejderha yok mu?”
“Filler. Bununla birlikte, yavru bir ejderhayı büyük bir gökenin ambarında saklamak kolaydır. Daenerys denizde çok savunmasız. Eğer onun yerinde olsaydım, kendimi ve niyetimi olabildiğince uzun bir süre gizli tutardım. Böylece Kral Toprakları’nı gafil avlardım.”
“Quentyn onlarla birlikte olacak mı sizce?”
“Olabilir. Ya da olmayabilir. Eğer istikametleri gerçekten Batıdiyar’sa, bunu karaya çıktıklarında öğreneceğiz. Eğer yapabilirse, Quentyn, Daenerys’i Yeşil Kan’a getirecek. Ama bundan bahsetmek iyi olmaz. Beni öp. İlk ışıklarda Su Bahçeleri’ne gitmek için yola çıkacağız.”
Öyleyse öğle vakti buradan ayrılabiliriz,
diye düşündü Hotah.
Daha sonra, Arianne gittiğinde, Hotah uzun baltasını yere bıraktı ve Prens Doran’ı yatağa taşıdı, adamın üstüne bir battaniye örttü. “Kardeşimin kafası Dağ tarafından ezilene kadar, Beş Kralın Savaşı’nda Dorne’lu bir adam ölmemişti,”

diye mırıldandı prens. “Söyle kumandan, bu benim utancım mı yoksa medarıiftiharım mı?”
“Bunu söylemek benim haddim değil prensim.”
Hizmet et. İtaat et. Koru.
Basit bir adam için basit bir yemin. Hotah’ın bütün bildiği buydu.

JON

Val, şafak öncesi soğukta kapının yanında bekliyordu, giydiği ayı kürkü pelerin öyle genişti ki Sam'in üstüne oturabilirdi. Kızın yanında eğerli, dizginli, tek gözlü, gri bir at vardı. Mully ve Efkârlı Edd kızla birlikte duruyordu; bir çift alışılmadık muhafız. Adamların nefesi soğuk ve siyah havada buzlanıyordu.
"Ona kör bir at mı verdiniz?" diye sordu Jon inanmazlıkla.
"Sadece yarı kör lordum," dedi Mully. "Bunun dışında gayet sağlıklı." Atın boynunu okşadı.
"At yarı kör olabilir ama ben değilim," dedi Val. "Nereye gitmem gerektiğini biliyorum."
"Leydim, bunu yapmak zorunda değilsin. Risk..."
"...bana ait Lord Kar. Ve ben güneyli bir leydi değilim. Özgür insanlardan bir kadınım. Ormanı bütün siyah pelerinli koruculardan daha iyi bilirim. Ormanda bana musallat olacak hayaletler yok."
Umarını yoktur.
Jon buna bel bağlamıştı; Kara Jack Bulwer ve arkadaşlarının başarısız oldukları yerde Val'in başarılı olacağına güveniyordu. Özgür insanların Val'e zarar vermeyeceğini umut ediyordu ama ormanda bekleyen yegâne yaratıkların yabanıllar olmadığını hem Jon hem de Val gayet iyi biliyordu. "Yeterince yiyeceğin var mı?"
"Sert ekmek, sert peynir, yulaflı çörek, tuzlu balık, tuzlu et ve bütün o tuzu ağzımdan temizlemek için bir matara tatlı şarap. Açlıktan ölmeyeceğim."
"Öyleyse yola çıkma vaktin geldi."
"Sana söz veriyorum Lord Kar. Geri döneceğim. Tormund'la yada onsuz." Val gökyüzüne baktı. Ay, yarım aydı. "Beni dolunayın ilk gününde bekle."
"Bekleyeceğim."
Beni yan yolda bırakma,
diye düşündü Jon,
yoksa Stannis kafamı alır.
Kral, "Prensese göz kulak olacağına dair söz verir misin?" diye sormuştu ve Jon

söz vermişti.
Val bir prenses değil gerçi. Bunu krala elli kere söyledim.
Bu zayıf bir bahaneydi, Jon'un yaralı sözünü saran lime lime bir sargıydı. Jon'un babası bunu asla onaylamazdı.
Ben diyar halkını koruyan kılıcım,
diye hatırlattı Jon kendine. Sonuçta, diyar halkını korumak, bir adamın onurundan daha önemli olmalıydı.
Sur'un altındaki yol, buzdan bir ejderhanın karnı kadar soğuk ve karanlıktı, bir yılan kadar kıvrımlıydı. Efkârlı Edd bir meşaleyle birlikte önden yürüdü. Bir adamın kolu kadar kalın demir parmakları olan ve geçitleri kapayan kapıların anahtarları Mully'deydi. Kapılardaki mızrakçılar Jon Kar'a başlarını eğdiler ama Val'e ve atına dik dik baktılar.
Yeni yontulmuş yeşil ahşaptan yapılmış kalın kapıdan geçip Sur'un kuzeyine çıktıklarında, yabanıl prenses bir an durdu ve Kral Stannis'in zafer kazandığı karla kaplı araziye baktı. Arazinin ötesinde Tekinsiz Orman bekliyordu, sessiz ve karanlık. Yarım ayın ışığı, Val'in bal rengi saçlarını gümüşe dönüştürdü ve yanaklarını kar gibi beyaz yaptı. Val derin bir nefes aldı. "Havanın tadı tatlı."
"Dilim bunu fark edemeyecek kadar uyuşuk. Ben sadece soğuk tadı alıyorum."
"Soğuk?" Val hafifçe güldü. "Hayır. Hava soğuk olduğunda, nefes almak insanın canını yakar. Ötekiler geldiğinde..."
Bu huzursuz edici bir düşünceydi. Jon'un ormana gönderdiği altı korucu hâlâ kayıptı.
Henüz çok erken. Geri dönebilirler.
Fakat Jon'un başka bir yanı,
korucular öldü,
diye diretiyordu.
Onları ölmeleri için dışarı gönderdin, şimdi aynı şeyi Val'e yapıyorsun.
"Söylediğim şeyi Tormund'a söyle."
"Senin sözlerine göre hareket etmeyebilir ama onları dinleyecek." Val, Jon'un yanağını öptü. "Teşekkür ederim Lord Kar. Yarı kör at, tuzlu balık ve temiz hava için. Umut için."
Nefesleri karıştı, havada beyaz bir sise dönüştü. Jon Kar geri çekildi ve "İstediğim tek teşekkür..."
"...Tormund Devfelaketi. Evet." Val, ayı kürkü pelerininin başlığını yukarı çekti. Kahverengi kürkün üstünde gri lekeler vardı. "Gitmeden önce bir sorum var. Jarl'ı sen mi öldürdün lordum?"
"Jarl'ı Sur öldürdü."

“Ben de öyle duydum. Ama emin olmak zorundaydım.”
“Yemin ederim ki onu ben öldürmedim.”
Fakat olaylar başka türlü gelişseydi, öldürebilirdim.
“Öyleyse elveda,” dedi Val, sesi neredeyse neşeliydi.
Jon Kar’ın ruh hâli buna uygun değildi.
Hava neşeli olmak için fazlasıyla soğuk ve karanlık, saat de geç.
“Sadece bir süre için. Geri döneceksin. Hiçbir şey için değilse bile çocuk için.”
“Craster’ın oğlu?” Val omuz silkti. “O benim akrabam değil.”
“Ona şarkı söylediğini duydum.”
“Kendi kendime söylüyordum. Eğer o da dinlediyse ne yapabilirim?” Kızın dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Şarkılar onu güldürüyor. Ah, pekâlâ. O küçük ve tatlı bir canavar.”
“Canavar?”
“Lakabı. Ona bir isimle seslenmek zorundaydım. Onun sıcak ve güvende olmasını sağla. Annesinin ve benim hatırım için. Ve onu kırmızı kadından uzak tut. Kadın onun kim olduğunu biliyor. Ateşlerin içinde bir şeyler görüyor.”
Öyle olmasını umut ederek, Arya,
diye düşündü Jon. “Küller ve közler.”
“Krallar ve ejderhalar.”
Yine ejderhalar.
Jon bir an için ejderhaları görür gibi oldu. Gecenin içinde kıvrılan ejderhalar. Bir alev denizinin üstüne gölge düşüren kara kanatlar. “Eğer bilseydi, çocuğu bizden alırdı. Dalla’nın çocuğunu, senin canavarını değil. Kralın kulağına giden tek kelime, planımın sonu olurdu.”
Ve benim. Stannis bunu ihanet olarak kabul ederdi.
“Eğer biliyorsa planımın gerçekleşmesine neden izin verdi?”
“Çünkü işine geldi. Ateş kaypak bir şeydir. Bir alevin nereye doğru gideceğini kimse bilemez.” Val, ayağını üzengiye geçirdi, bacağını atın sırtına attı ve eyerden aşağı baktı. “Ablamın sana ne söylediğini hatırlıyor musun?”
“Evet.”
Kabzasız bir kılıcı güvenli bir şekilde tutmanın yolu yoktur.
Ama Melisandre haklıydı. Etrafın düşmanlarla çevriliyken, kabzasız bir kılıç bile boş bir elden iyiydi.
“Güzel.” Val, atını kuzeye çevirdi. “Öyleyse dolunayın ilk gecesi.” Jon, onu bir daha görüp görmeyeceğini merak ederek
Val’in gidişini izledi. Kızın,
ben güneyli bir leydi değilim,

dediğini duyabiliyordu,
özgür insanlardan bir kadınım.
Val asker çamların arkasında yok olurken, Efkârlı Edd, “Yabanıl prensesin ne dediği umurumda değil,” diye homurdandı. “Hava o kadar soğuk ki nefes almak insanın canını yakıyor. Nefes almaktan vazgeçerdim ama o zaman canım daha beter yanar.” Ellerini ovuşturdu. “Bu iş kötü bir şekilde bitecek.”
“Sen bütün işler için aynı şeyi söylüyorsun.”
“Evet lordum. Genellikle haklı çıkıyorum.”
Mully boğazını temizledi. “Lordum? Yabanıl prensesin gitmesine izin vermek... adamlar diyor ki...”
“...benim de yarı yabanıl olduğumu söylüyorlar,” dedi Jon. “Diyarı akıncılara, yamyamlara ve devlere satmaya niyetli bir dönek olduğumu söylüyorlar.” Kendisi hakkında söylenenleri bilmesi için alevlere bakmasına gerek yoktu. İşin en kötü kısmı, adamlar bütünüyle haksız değildi. “Kelimeler rüzgârdır ve Sur her zaman rüzgârlıdır. Gelin.”
Ton, silahhanenin arkasındaki dairesine döndüğünde hava hâlâ karanlıktı. Hayalet henüz dönmemişti.
Hâlâ avlanıyor.
Ulu kurt son zamanlarda sık sık dışarı çıkıyordu, av ararken her gün biraz daha uzaklara gidiyordu. Nöbet’in adamlarıyla Köstebek Kasabası’nın yabanılları arasında bulunan ve Kara Kale’ye yakın olan tepelerle arazilerde av kalmamıştı.
Kış geliyor,
diye düşündü Jon.
Yakında, çok yakında.
Baharı görüp göremeyeceklerini merak etti.
Efkârlı Edd mutfağa gitti, çok geçmeden bir kupa esmer bira ve kapaklı bir tepsiyle geri döndü. Jon, kapağın altında, yağda kızartılmış üç ördek yumurtası, bir dilim jambon, iki sosis, kan pudingi ve fırından yeni çıkmış sıcak ekmek somunu buldu. Ekmeği ve bir yumurtanın yarısını yedi. Jambonu da yiyebilirdi ama kuzgun ondan önce davrandı. Kuzgun, ödülünü yemek için kapı pervazına konarken, “Hırsız,” dedi Jon.
“Hırsız
,” diye onayladı kuzgun.
Jon sosisten bir ısırık aldı, ağzındaki sosis tadını bir yudum birayla temizlerken Efkârlı Edd geldi ve Bowen Marsh’ın kapıda olduğunu haber verdi. ‘Yanında Othell ve Rahip Cellador var.”
Çok hızlı.

Jon, kimin hikâyeler anlattığını ve birden fazla hikâyeci olup olmadığını merak etti. “İçeri gönder.”
“Tamam lordum. Yalnız sosislerinize dikkat edin. Adamlar aç görünüyor.”
Af, Jon’un kullanacağı kelime olmazdı. Rahip Cellador şaşkın ve mahmur görünüyordu, kendisini alazlayan ejderhanın pullarına korkunç bir şekilde ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Baş İnşaatçı Othwell Yanvyck hazmedemediği bir şey yutmuş gibiydi. Bowen Marsh öfkeliydi. Jon bunu adamın gözlerinde, ağzının gerginliğinde ve yanaklarının kırmızılığında görebiliyordu.
Bu kırmızılığın sebebi soğuk değil.
“Lütfen oturun,” dedi. “Size yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”
“Kahvaltımızı ortak salonda yaptık,” dedi Marsh.
“Ben biraz daha yiyebilirim.” Yanvyck bir sandalyeye oturdu. “Teklif etmeniz büyük incelik.”
“Belki biraz şarap?” dedi Rahip Cellador.
“Mısır,”
diye bağırdı kapı pervazındaki kuzgun.
“Mısır, mısır.”
“Rahip için şarap ve Baş İnşaatçımız için bir tepsi,” dedi Jon, Efkârlı Edd’e. “Kuş için bir şey getirme.” Konuklarına döndü. “Val için buradasınız.”
“Ve diğer meseleler için,” Bowen Marsh. “Adamların bazı endişeleri var lordum.”
Ve kim seni onlar adına konuşmakla görevlendirdi
? “Benim de endişelerim var Othell, Gece Kalesi’ndeki iş nasıl gidiyor? Kendini Kraliçe Eli ilan eden Sör Axell Florent’ten bir mektup aldım. Axell, Kraliçe Selyse’nin, Kıyıdaki Doğugözcüsü’ndeki meskeninden memnun olmadığını ve bir an önce kocasının yeni makamına taşınmak istediğini söylüyor. Bu mümkün olacak mı?” Yanvyck omuzlarını silkti. “Kalenin büyük bir bölümünü onardık ve mutfağın üstüne yeni bir çatı koyduk. Kraliçenin yiyeceğe, mobilyalara ve oduna ihtiyacı olur ama kale işe yarayabilir. Doğugözcüsü kadar rahat olmaz elbette, ayrıca gemilerin çok uzağında, Majesteleri Kraliçe bizden ayrılmak isterse diye söylüyorum. Bununla birlikte evet, kraliçe orada yaşayabilir. Lâkin binanın uygun bir kale gibi görünmesi için yıllar lazım. Daha fazla inşaatçım olsaydı daha kısa sürerdi.”
“Size bir dev verebilirim.”
Othell irkildi. “Avludaki canavarı mı?”
“Onun adı Wun Weg Wun Dar Wun. Leathers söyledi. Telaffuz etmesi zor,

biliyorum. Leather ona Wun Wun diyor ve bu işe yarıyormuş gibi görünüyor.” Wun Wun, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki devlere pek benzemiyordu; bir boğayı kıllarıyla, derisiyle, kemiğiyle bütün olarak yutan, sabah lapasına kan karıştıran o muazzam ve vahşi yaratıklar. Bu dev et yemiyordu ama kendisine bir sepet kök sebze verildiğinde aşırı haylaz bir çocuğa dönüşüyordu. Kare şekilli iri dişleriyle soğanları, turpları ve hatta sert şalgamları parçalıyordu. “İstekli bir işçi fakat ondan ne istendiğini anlaması her zaman kolay olmuyor. Eski Dil’i çat pat konuşuyor ama Ortak Dil’i hiç bilmiyor. Bununla birlikte yorulmaz bir yaratık, kuvveti olağanüstü. Bir düzine adamın işini tek başına yapabilir.” “Ben... lordum... adamlar asla... devler insan eti yerler... Teşekkür ederim ama hayır lordum. Böyle bir yaratığa göz kulak olacak adamım yok. O...”

Jon Kar şaşırmamıştı. “Nasıl isterseniz. Dev burada kalacak.” Doğruyu söylemek gerekirse, Jon, Wun Wun’dan ayrılmak istemiyordu. Ygritte olsa,

hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,

diyebilirdi ama Jon her fırsatta, Leathers ya da ormandan getirilen yabanıllar aracılığıyla devle konuşuyordu, devin halkıyla ve tarihiyle ilgili birçok şey öğreniyordu, Sam’in hikâyeleri kaleme almak üzere orada olmasını isterdi.

Bununla birlikte Jon, Wun Wun’un temsil ettiği tehlikelere karşı kör değildi. Dev, tehdit edildiği zaman vahşi tepkiler veriyordu ve o devasa eller bir adamı parçalayabilecek kadar güçlüydü. Wun Wun, Jon’a Hodor’u hatırlatıyordu.

Gerçek Hodor’dan iki kat iri, iki kat güçlü, onun yarısı kadar zeki bir Hodor. İşte, Rahip Celtador’u bile ayıltacak bir düşünce. Fakat Tormund’un devleri varsa, Wun Weg Wun Dar Wun onlarla anlaşmamıza yardım edebilir.

Mormont’un kuzgunu, üstüne tünediği kapı açıldığında memnuniyetsizlikle homurdandı; yumurta ve sosisle dolu bir tepsi ve bir sürahi şarap taşıyan Efkârlı Edd’in geri dönüşünü haber verdi. Edd şarap doldururken, Bowen Marsh bariz bir sabırsızlıkla bekledi, Edd odadan tekrar ayrıldığında, Marsh konuşmaya kaldığı yerden devam etti. “Tollett iyi bir adam, sevilen bir adam. Demir Emmett de iyi bir silah ustası. Lâkin onları buradan göndereceğiniz söyleniyor.”

“Uzun Mezar’da iyi adamlara ihtiyaç var.”

“Adamlar oraya Fahişe Çukuru demeye başladılar,” dedi Marsh. “Emmett’in yerine şu vahşi Leathers’ı getirmek istediğiniz doğru mu? Bu görev genelde şövalyelere verilir. Ya da en azından koruculara.”

“Leathers’ın vahşi olduğu doğru,” dedi Jon. “Bunu onaylayabilirim. Onunla talim avlusunda dövüştüm. Elinde bir taş balta varken, kalede dövülmüş bir kılıçla dövüşen şövalyeler kadar tehlikeli. Benim istediğim kadar sabırlı değil ve bazı delikanlıları dehşete düşürüyor... ama bu kötü sayılmaz. Delikanlılar bir gün

kendilerini gerçek bir dövüşün içinde bulacaklar, dehşete biraz aşinalık işlerine yarar.”
“Leathers bir
yabanıl.”
‘Yabanıldı, yeminin sözlerini söyleyene kadar. Artık bizim kardeşimiz. Delikanlılara kılıç oyunundan fazlasını öğretebilecek bir kardeş. Eski Dil’den birkaç kelime ve özgür insanlar hakkında bir iki şey öğrenmek onlara zarar vermez.”
“Özgür,”
diye homurdandı kuzgun.
“Mısır. Kral.”
“Adamlar ona güvenmiyorlar.”
Hangi adamlar
? diye sorabilirdi Jon.
Kaç adam'?
Ama bu sorular, onu girmek istemediği bir yola sokardı. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Başka bir şey var mı?”
Rahip Cellador konuştu. “Saten denen şu çocuk. Onu Tollett’in yerine şahsi kâhyanız ve yaveriniz yapacağınız söyleniyor. Lordum, o çocuk bir fahişe, Eski Şehir’in genelevlerinden çıkmış boyalı bir oğlan.”
Sen de ayyaşsın.
“Onun Eski Şehir’deyken ne olduğu bizi ilgilendirmez. O çok çabuk öğrenen zeki bir delikanlı. Diğer acemiler en başta ondan nefret ediyorlardı ama Saten hepsinin kalbini kazandı ve hepsiyle arkadaş oldu. Dövüşlerde korkusuz, hatta biraz okuyup yazabiliyor. Bana yemek servisi yapabilir ve atımı eyerleyebilir, sizce de öyle değil mi?”
“Büyük ihtimalle,” dedi Bowen Marsh, yüzü taş gibiydi, “la kin adamlar bundan hoşlanmaz. Teamüllere göre lord kumandanın yaverleri, bir gün komuta etmek üzere yetiştirilmiş soylu delikanlılar arasından seçilir. Gece Nöbetçileri’nin bir fahişeyi takip ederek mücadeleye gideceğine inanıyor musunuz lordum?” Jon öfkelendi. “Daha beterlerini takip ettiler. Yaşlı Ayı, halefi için bazı adamlar hakkında uyarı notları bıraktı. Gölge Kule’de, rahibelere tecavüz etmeyi seven bir aşçımız var. Tecavüz ettiği her kadın için, kendi etine yedi köşeli bir yıldız dağlamış. Sol kolu bilekten dirseğe kadar yıldız doluymuş, uylukları da öyle. Doğugözcüsü’nde, babasının evini ateşe verip evin kapısını sürgüleyen bir adamımız var. Bütün ailesi yanarak ölmüş, tam dokuz kişi. Saten, Eski Şehir’de ne yapmış olursa olsun, şimdi bizim kardeşimiz ve benim yaverim olacak.”

Rahip Cellador biraz şarap içti. Othell Yanvyck hançerini bir sosise batırdı. Bowen Marsh kıpkırmızı yüzüyle oturdu. Kuzgun kanatlarını çırptı ve
“Mısır, mısır, öl,”
dedi. Sonunda, Lord Kâhya boğazını temizledi. “Lordumuzun en iyisini bildiğine eminim. Buz hücrelerdeki cesetleri sorabilir miyim? Adamları huzursuz ediyorlar. Cesetlerin başında muhafızlar olmasına ne demeli? Bu, iki iyi adamı heba etmek demek. Tabii cesetlerin...” “...canlanacağından korkmuyorsam? Canlanacaklar.”
Rahip Cellador sarardı. ‘Yedi bizi korusun.” Adamın çenesine kırmızı bir çizgi hâlinde şarap aktı. “Lord Kumandan, yaratıklar canavarsı ve gayritabii varlıklardır. Tanrıların gözünde zelillerdir. Onlarla... onlarla
konuşmayı
denemek niyetinde olamazsınız.”
“Konuşabiliyorlar mı?”
diye sordu Jon Kar. “Bence konuşamıyorlar ama bunu kesin olarak bildiğimi iddia edemem. Canavar olabilirler ama ölmeden önce insandılar. Şimdi ne kadar insanlar? Benim katlettiğim yaratık, Lord Kumandan Mormont’u öldürmek niyetindeydi, onun kim olduğunu ve onu nerede bulacağını hatırladığı aşikârdı.”
Üstat Aemon, Jon’un amacını anlardı, Jon bundan emindi, Sam Tarly dehşete düşerdi ama o da anlardı. “Lord babam, bir adam düşmanını tanımak zorundadır, derdi eskiden. Yaratıkları çok az tanıyoruz, Ötekiler’i daha da az. Öğrenmemiz gerek.”

Bu cevap odadaki adamları memnun etmedi. Rahip Cellador boynundan sarkan kristale dokundu ve “Bence bu çok akılsızca Lord Kar,” dedi. “Yaşlı Hatun’un parlak fenerini kaldırması ve size aklın yolunu göstermesi için dua edeceğim.”

Jon Kar’ın sabrı tükenmişti. “Biraz bilgeliğin hepimize faydalı olacağından eminim.”
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar. “Şimdi, Val’den bahsedebilir miyiz?”
“Yani doğru mu?” dedi Marsh. “Onu serbest mi bıraktınız?” “Sur’un ötesine yolladım.”
Rahip Cellador nefesini tuttu. “Kralın rehinesi. Majesteleri kızın gittiğini

duyduğunda çok öfkelenecek.”
“Val geri dönecek.”
Eğer tanrılar merhametliyse, Stannis’ten önce.
“Bunu nasıl bilebilirsiniz?” diye sordu Bowen Marsh.
“Geri döneceğini söyledi.”
‘Ya yalan söylediyse? Ya başına bir felaket gelirse?”
“O zaman, istediğiniz gibi bir lord kumandan seçmek için şansınız olur. Korkarım ki o vakte kadar bana katlanmak zorundasınız.” Jon bir yudum bira içti. “Val’i, Tormund Devfelaketi’ni bulması ve ona teklifimi götürmesi için gönderdim.”
“Bu teklifin ne olduğunu öğrenebilir miyiz?”
“Köstebek Kasabası’nda yaptığım teklifin aynısı. Yiyecek, barınak ve barış. Eğer kuvvetini bizimkiyle birleştirir, ortak düşmanımıza karşı savaşır ve Sur’u tutmamıza yardım ederse.”
Bowen Marsh şaşırmış gibi görünmüyordu. “Tormund’un geçmesine izin vereceksiniz.” Ses tonu, her şeyi en başından beri bildiğini söylüyordu. “Tormund ve takipçileri için kapıları açacaksınız. Yüzlerce, binlerce insan.”
“Eğer Tormund’un o kadar takipçisi kaldıysa.”
Rahip Cellador yıldız işareti yaptı. Othell Yanvyck homurdandı. “Bazıları buna ihanet diyebilir,” dedi Bowen Marsh. “Bunlar yabanıl. Vahşiler, akıncılar, tecavüzcüler, insandan çok hayvanlar.”
“Tormund bunların hiçbiri değil,” dedi Jon. “Mance Rayder da değildi. Lâkin söylediğiniz her kelime doğru bile olsa, onlar hâlâ insanlar Bowen. Sizin ve benim gibi canlı insanlar. Kış geliyor lordlarım. Ve kış geldiğinde, biz canlı insanlar, ölülere karşı bir arada durmak zorunda kalacağız.”
“Kar,”
diye bağırdı Lord Mormont’un kuzgunu.
“Kar, Kar.”
Jon kuşu duymazdan geldi. “Ağaçlıktan getirdiğimiz yabanılları sorguladık. Pek çoğu, Köstebek Ana olarak anılan bir orman cadısıyla ilgili ilginç bir hikâye anlattı.”
“Köstebek
Ana?” dedi Bowen Marsh. “Alışılmadık bir isim.” “İddialara göre, içi boş bir ağacın dibine kazdığı çukurda yaşıyormuş. Ne kadar doğrudur bilmiyorum ama özgür insanları Dar Deniz’in karşısına, güvenliğe götürecek bir donanmanın imgesini görmüş. Mücadeleden kaçan binlerce umutsuz insan ona inanmış. Köstebek Ana onları Çetinocak’a götürmüş, dua etmeleri ve denizden gelecek

kurtuluşu beklemeleri için.”
Othell Yanvyck kaşlarını çattı. “Ben korucu değilim lâkin... Çetinocak’ın şeytani bir yer olduğu söylenir. Lanetli bir yer. Eskiden amcanız bile böyle söylerdi Lord Kar. Yabanıllar neden oraya gitsinler?”
Jon’un önündeki masada bir harita vardı. Jon, adamların görebilmesi için haritayı çevirdi. “Çetinocak korunaklı bir körfeze kurulmuş. Yüzer durumda olan büyük gemileri barındıracak kadar derin bir doğal limana sahip. Yakınlarda bol miktarda ağaç ve taş bulunuyor, sular balık kaynıyor, civarda fok ve deniz ineği sürüleri var.”
“Bütün bunların doğru olduğundan şüphem yok,” dedi Yanvyck, “fakat orası, geceyi geçirmek isteyeceğim bir yer değil. Hikâyeyi biliyorsunuz.”

Jon hikâyeyi biliyordu. Çetinocak, altı yüzyıl önce cehennem tarafından yutulduğu o geceye kadar, Sur’un kuzeyindeki tek gerçek kasaba olmaya çok yakındı. Hikâyenin hangi yorumuna inanılacağına bağlı olarak, kasabanın insanları o geceden sonra köleleştirilmiş ya da et için kesilmişti, evleri ve salonları büyük yangınlar tarafından tüketilmişti, alevler o kadar sıcak yanmıştı ki Sur’daki gözcüler güneşin kuzeyden doğduğunu sanmışlardı. Daha sonra, Tekinsiz Orman’ın ve Titreyen Deniz’in üstüne yarım yıl boyunca kül yağmıştı. Tacirler, eskiden Çetinocak’ın durduğu yerde, sadece kâbusa benzer bir yıkım bulduklarını rapor etmişlerdi; kararmış ağaçlar ve yanmış kemikler, şişmiş cesetlerle dolu sular, kasabanın üzerinde yükselen muazzam uçurumdaki mağaraların ağızlarında yankılanan kan dondurucu feryatlar.
O geceden bu yana altı asır geçmişti ama insanlar Çetinocak’tan hâlâ uzak duruyordu. Jon’a, vahşi doğanın mevkiyi ele geçirdiği söylenmişti ama korucular, harabelere, gulyabanilerin, şeytanların ve kana susamış yanan ruhların dadandığını iddia ediyordu. “Orası benim de tercih edeceğim bir sığınak olmazdı,” dedi Jon, “fakat Köstebek Ana, kurtuluşun, bir zamanlar cehennem cezasının bulunduğu yerde olacağını söylerken duyulmuş.” Rahip Cellador dudaklarını büzüştürdü. “Kurtuluş yalnızca Yedi sayesinde bulunur. Şu cadı bütün yabanılları felakete sürüklemiş.”
“Ve belki de Sur’u kurtarmış,” dedi Bowen Marsh. “Düşmanlardan bahsediyoruz. Bırakın da harabelerin arasında dua etsinler. Eğer tanrıları, onları daha iyi bir dünyaya götürecek gemiler gönderirse ne âlâ. Bu dünyada onları besleyecek kadar yiyeceğim yok.”
Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti. “Cotter Pyke’ın kadırgaları zaman zaman

Çetinocak’tan geçer. Pyke, orada mağaralardan başka sığınak olmadığını söylüyor. Pyke’ın adamları onlara
bağıran mağaralar
diyor. Köstebek Ana ve onu takip edenler, orada soğuk ve açlık yüzünden zail olacak. Yüzlercesi. Binlercesi.” “Binlerce düşman. Binlerce yabanıl.”
Binlerce insan,
diye düşündü Jon.
Erkekler, kadınlar, çocuklar.
İçi öfkeyle doldu ama konuştuğunda sesi hafif ve sakindi. “Bu kadar kör müsünüz yoksa görmek mi istemiyorsunuz? Bütün o düşmanlar öldüğünde ne olacağını düşünüyorsunuz?”
Kapının üzerindeki kuzgun homurdandı.
“Ölü, ölü, ölü.”
“Size ne olacağım söyleyeyim,” dedi Jon. “Ölüler tekrar doğacak. Yüzlercesi, binlercesi. Siyah eller ve mavi gözlerle yaratık olarak doğacaklar ve bizi avlamaya gelecekler.” Ayağa kalktı, kılıç elinin parmakları açılıp kapanıyordu. “Gidebilirsiniz.”
Rahip Cellador ayağa kalktı, terliyordu, yüzü griydi. Othell Yanvyck kalkarken gergindi, Bowen Marsh solgundu, dudakları gerilmişti. “Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler Lord Kar.” Başka bir şey söylemeden gittiler.

TYRION

Domuz, Tyrion’ın sürdüğü bazı atlardan daha yumuşak mizaçlıydı, sabırlı ve dengeliydi, sırtına binen Tyrion’ı neredeyse hiç ses çıkarmadan kabul etti ve sürücüsü kalkanıyla mızrağına uzanırken hiç kımıldamadı. Bununla birlikte, Tyrion dizginleri eline alıp ayaklarını hayvanın karnına vurduğunda domuz hemen harekete geçti. Adı Sevimli’ydi, Sevimli Domuz’un kısaltılmışı. Sevimli, bir domuz yavrusu olduğu günlerden bu yana eyer ve gem takmak üzere eğitilmişti.

Sevimli, güvertenin karşı tarafına doğru yürürken boyalı ahşap zırh tıkırdadı. Tyrion’ın koltuk altları ter yüzünden kaşınıyordu ve aşırı büyük miğferinin altındaki yara izinden ter damlaları süzülüyordu ama Tyrion bir tuhaf an boyunca kendini Jaime gibi hissetti, elinde mızrağıyla ve güneşin altında pırıldayan altın zırhıyla turnuva alanına çıkan Jaime gibi.

Kahkahalar başladığında rüya dağıldı. Tyrion bir şövalye değildi; sıkı sıkı tuttuğu sopayla bir domuzun sırtına binen ve romla körkütük sarhoş olmuş denizcileri eğlendirmek umuduyla hoplayıp zıplayan bir cüceydi. Cehennemde bir yerde, babası öfkeden kuduruyor ve Joffrey kıkırdıyordu. Tyrion, onların bu fars oyununu izleyen ölü ve soğuk gözlerini hissedebiliyordu. O gözler,

Selaesori Qhoran’ın

mürettebatının gözleri kadar istekliydi.

İşte şimdi Tyrion’ın düşmanı da geliyordu. Penny gri köpeğini sürüyordu. Hayvan güvertede zıpladıkça Penny’nin şeritli mızrağı sarhoşça sallanıyordu. Kızın zırhı ve kalkanı kırmızıya boyanmıştı ama boya solmuştu, pul pul dökülüyordu. Tyrion’ın zırhı maviydi. Benim değil. Groat’ın zırhı. Umarım asla benim olmaz.

Denizciler bağırıp çağırarak tezahürat yaparken, Tyrion Sevimli’yi hızlandırmak için hayvanın butlarını tekmeledi. Denizcilerin onu cesaretlendirmek için mi yoksa onunla alay etmek için mi bağırdıklarını kesin olarak söyleyemezdi ama kabataslak bir fikre sahipti.

Bu maskaralığa nasıl ikna oldum ben

?
Cevabı biliyordu gerçi. Rüzgâr kesilmişti ve gemi on iki gündür Keder Girdabı'nda süzülüyordu. Mürettebatın ruh hâli çirkindi ve adamların günlük rom kotası dolduğunda daha da çirkin hâle geliyordu. Bir adamın yelkenleri tamir etmeye, çatlakları kalafatlamaya ve balık tutmaya adayabileceği uzun saatler vardı. Jorah Mormont, adamların, cüce şansının onları nasıl yarı yolda bıraktığıyla ilgili konuştuklarını duymuştu. Geminin aşçısı rüzgâr çıkması umuduyla ara sıra hâlâ Tyrion'ın başını ovuyor olsa da, mürettebatın kalanı Tyrion'a zehirli bakışlar atmayı alışkanlık hâline getirmişti. Aşçı, şanslarını geri kazanmanın yolunun, cüce bir kızın göğüslerini sıkmak olabileceğini söylediğinden beri Penny'nin durumu Tyrion'ınkinden de zordu. Aşçı, Sevimli Domuz'a
Jambon
demeye de başlamıştı, Tyrion yaptığında kulağa çok daha komik gelen bir şakaydı bu.
"Onları güldürmek zorundayız," demişti Penny yalvararak. "Bizden hoşlanmalarını sağlamak zorundayız. Eğer onlara bir gösteri sunarsak, unutmalarına yardım edebiliriz. Lütfen lordum." Ve Tyrion bir şekilde, her nedense, her nasılsa razı olmuştu.
Rom yüzünden olmalı.
Gemide tükenen ilk şey, kaptanın şarabıydı. Tyrion Lannister, romun şaraptan çok daha kolay sarhoş ettiğini öğrenmişti.
Böylece kendini Groat'ın boyalı ahşap zırhının içinde, Groat'ın domuzunun sırtında bulmuştu. Groat'ın kardeşi ona mızrak dövüşü gösterisinin inceliklerini öğretmişti. Tyrion'ın bir zamanlar yeğenini eğlendirmek için bir köpeği sürmeyi reddettiği ve bu yüzden neredeyse başını kaybettiği göz önüne alınırsa, bu durumda lezzetli bir ironi vardı. Bununla birlikte, Tyrion domuzun sırtındayken bu ironinin tadını çıkarmakta zorlanıyordu.
Penny'nin mızrağının kör ucu tam zamanında aşağı inip Tyrion'ın omzunu sıyırdı. Tyrion'ın mızrağı Penny'nin kalkanının kenarına gürültüyle çarptı. Penny eyerinde kaldı. Tyrion kalamadı. Ama zaten kalmaması gerekiyordu.
Bir domuzun sırtından dürmek kolay...
ama bu domuzun sırtından düşmek göründüğü kadar kolay değildi. Tyrion düşerken, Penny'nin verdiği dersi hatırlayarak bir top gibi kıvrıldı ama buna rağmen bir
güm
sesiyle güverteye çarptı, dilini öyle sert bir şekilde ısırdı ki kan tadı aldı. Kendini

tekrar on iki yaşında hissetti, Casterly Kayası'nın büyük salonundaki yemek masasında taklalar atıyordu. O zamanlar cücenin çabasını övmek üzere, asık suratlı denizciler yerine Tyrion'ın amcası Gerion vardı. Denizcilerin kahkahaları, Joffrey'nin düğününde Groat ve Penny'nin maskaralıkları karşısında kopan kahkaha tufanlarına kıyasla az ve zorlamaydı. Bazı denizciler Tyrion'a öfkeyle tıslıyordu. Bir adam, kıç kasarasından, "Burunsuz, tıpkı benzediğin gibi bir domuz sürüyorsun," diye bağırdı. "Kızın seni yenmesine izin verdiğine göre hayalarını kaybetmiş olmalısın."

Üstüme bahis oynamış,

diye karar verdi Tyrion. Hakaretin ona çarpmasına izin verdi. Zamanında daha kötü hakaretler de duymuştu.

Ahşap zırh, ayağa kalkmayı tuhaf bir işe dönüştürdü. Tyrion kendini bir kaplumbağa gibi sırtüstü debelenirken buldu. En azından bu, bazı denizcilerin gülmesini sağladı.

Bacağımı kırmamam talihsizlik oldu, kırsaydım uluyarak gülerlerdi. Babamın bağırsaklarına bir ok sapladığım tuvalet odasında olsalardı öyle şiddetli kahkahalar atarlardı ki babamla birlikte altlarına sigarlardı. Ama şu kahrolası piçleri eğlendirmek için her şeyi yaparım.

Jorah Mormont sonunda Tyrion'ın çırpınmalarına acıdı ve onu çekip ayağa kaldırdı. "Bir soytarı gibi göründün."

Amaç buydu.

"Bir domuz sürerken kahraman gibi görünmek zor."

"Domuzlardan uzak durmamın sebebi bu olmalı."

Tyrion miğferinin tokasını açtı, miğferi çıkardı, bir topak kanlı balgam tükürdü. "Dilimin yarısını koparmış gibiyim."

"Bir dahaki sefere daha sert ısır." Sör Jorah omuzlarını silkti. "Doğruyu söylemem gerekirse, senden daha kötü mızrak dövüşçüleri gördüm."

Bu bir övgü müydü

? "Kahrolası domuzun sırtından düştüm ve dilimi ısırdım. Bundan daha kötü ne olabilir?"

"Gözünün içine bir kıymık almak ve ölmek."

Penny, Çıtırtı isimli, gri, iri köpeğinin sırtından indi. "Önemli olan iyi bir mızrak dövüşü çıkarmak değil Hugor." İnsanların duyabileceği yerlerde

Tyrion’a Hugor demeye özen gösteriyordu. “Önemli olan insanları güldürmek ve sikke atmalarını sağlamak.” Kan ve çürükler için yetersiz bir ödeme, diye düşündü Tyrion, ama bu düşünceyi kendine sakladı. “Bu konuda da başarısız olduk. Kimse bir metelik atmadı, yarım metelik bile atmadı.”

“Daha iyi olduğumuzda atacaklar.” Penny miğferini çıkardı. Gözlerinin üstüne kahverengi saçlar döküldü. Geniş alnının altındaki gözleri de kahverengiydi, yanakları pürüzsüz ve pembeydi. Penny, deri bir torbanın içinden Sevimli Domuz için meşe palamutları çıkardı. Dişi domuz mutlu sesler çıkararak palamutları kızın elinden yedi. “Kraliçe Daenerys için gösteri yaptığımızda üstümüze gümüş yağmurları yağacak, göreceksin.”

Bazı denizciler bağırarak ve ayaklarını güverteye vurarak yeni bir dövüş talep ediyordu. En gürültülü olan adam, her zamanki gibi geminin aşçısıydı. Gökedeki en düzgün

cyvasse

oyuncusu olmasına rağmen Tyrion adamdan nefret etmeye başlamıştı. “Bak, bizi sevdiler,” dedi Penny, yüzünde umut dolu küçük bir gülümseme vardı. “Tekrar dövüşelim mi Hugor?”

Tyrion tam itiraz edecekti ki, yardımcı kaptanlardan biri bağırdı ve onu bu zahmetten kurtardı. Kuşluk vakti gelmişti ve kaptan teknelerin tekrar denize indirilmesini istiyordu. Gökenin muazzam yelkeni günlerdir olduğu gibi gevşek bir şekilde direkten sarkıyordu. Bu, kürek çekmek anlamına geliyordu. Bununla birlikte tekneler küçüktü; gökeyse büyük. Gökeyi çekmek sıcak, terli, zahmetli, kürekçilerin elinde su kesecikleri bırakan ve sonuç vermeyen bir işti. Mürettebat bu işten nefret ediyordu. Tyrion onları suçlayamazdı. “Dul bizi bir kadırgaya yerleştirmeliydi,” diye mırıldandı. “Biri beni şu kahrolası tahtaların içinden çıkarırsa müteşekkir olurum. Sanırım kasığıma bir kıymık battı.”

Mormont, incelikten yoksun bir şekilde de olsa Tyrion’a yardım etti. Penny, köpekle domuzu güvertenin altına götürdü. Sör Jorah, ahşap göğüs kalkanıyla sırt kalkanını birleştiren kayışları çözerken, “Leydine, içeri girdiğinde kapısını kapatmasını ve sürgülemesini söylesen iyi olur,” dedi. “Kaburgalar, domuz butları ve jambonlar hakkında çok fazla konuşma duyuyorum.” “Domuz, Penny’nin geçim kaynağının yarısı.”

“Ghisli bir mürettebat köpek eti de yer.” Mormont göğüs kalkanıyla sırt kalkanını birbirinden ayırdı. “Ona bunu söyle.”

“Nasıl istersen.” Tyrion’ın tuniği terle ıslanmış ve göğsüne yapışmıştı. Tyrion

biraz rüzgâr için dua ederek tuniği çekiştirdi. Ahşap zırh, rahatsız olduğu kadar sıcak ve ağırdı. Yüzlerce kez boyanmıştı. Tyrion, Joffrey'nin düğününde, binicilerden birinin zırhında Robb Stark'ın ulu kurdunun olduğunu hatırladı, diğerinde Stannis Baratheon'ın arması ve renkleri vardı. "Kraliçe Daenerys için gösteri yapacaksak iki hayvana da ihtiyacımız olacak," dedi. Eğer denizciler kafalarına Sevimli Domuz'u kesmeyi koydularsa, onları ne Tyrion durdurabilirdi ne de Penny... ama Sör Jorah'ın uzunkılıcı adamları duraksatabilirdi.
"Kelleni bu şekilde kurtarmayı mı umuyorsun İblis?"
"Eğer sakıncası yoksa,
Sör
İblis. Ve evet. Majesteleri Kraliçe benim gerçek değerimi anladığında beni bağrına basacak. Neticede ben küçük ve sevimli bir adamım. Üstelik akrabalarımla ilgili işe yarar şeyler biliyorum. Lâkin o zaman gelene dek, kraliçeyi eğlendirmek zorundayım."
"İstediğin kadar hoplayıp zıpla, zıplamak suçlarını yok etmeyecek. Daenerys Targaryen şakalarla ve taklalarla kandırılacak aptal bir çocuk değil. Seninle adilce ilgilenecek."
Ah, umarım öyle yapmaz.
Tyrion, birbirinden farklı renklerdeki gözleriyle Mormont'u inceledi. "Peki şu kraliçe seni nasıl karşılayacak? Sıcak bir kucaklamayla, genç kızlara özgü bir kıkırdamayla, bir celladın baltasıyla?" Şövalyenin bariz huzursuzluğunu görünce sırıttı. "O genelevde kraliçenin işi sebebiyle bulunduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten? Dünyanın diğer ucundan kraliçeyi savunduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Yoksa ejderha kraliçesi seni kovduğu için mi kaçıyordun? Ama kraliçe seni neden kovmuş olsun? Ah, bekle, onu
gammazlıyordun."
Tyrion kıkırdadı. "Beni hediye ederek onun gönlünü tekrar kazanmak istiyorsun. Kötü planlanmış bir oyun, derim. Kimileri, sarhoş bir umutsuzluğun ameli bile diyebilir. Belki Jaime olsaydım... ama Jaime kraliçenin babasını öldürdü, ben sadece kendi babamı öldürdüm. Sence Daenerys beni idam edip seni bağışlayacak mı? Ama bunun tam tersi de olabilir. Belki de şu domuzu
sen sürmelisin Sör Jorah. Florian gibi, demirden yapılmış bir soytarı kıyafeti giymelisin. "
Şövalyenin darbesi Tyrion'ın başını döndürdü. Tyrion yere öyle sert bir şekilde çarptı ki kafası güvertede zıpladı. Tek dizinin üstünde doğrulurken ağzının kanla dolduğunu hissetti, kırık dişini tükürdü. Her gün biraz daha yakışıklı oluyorum ama ağzımda bir delik açıldı sanırım.

“Cüce sizi gücendirecek bir şey mi söyledi sör?” diye sordu masumca, yarılan dudağından çıkan kan baloncuklarını elinin tersiyle sildi.
“Ağzından bıktım cüce,” dedi Mormont. “Hâlâ birkaç dişin var. Dişlerini korumak istiyorsan yolculuğun geri kalanında benden uzak dur.”
“Bu çok zor olur. Aynı kamarayı paylaşıyoruz.”
“Uyumak için başka bir yer bulabilirsin. Aşağıda ambarda, yukarıda güvertede, hiç fark etmez. Sadece gözüme görünme.” Tyrion ayağa kalktı, bir ağız dolusu kanın içinden, “Nasıl istersen,” dedi ama iri şövalye çoktan gitmişti, adamın çizmeleri güverteyi dövüyordu.
Aşağıda, mutfakta, Tyrion ağzını rom ve suyla temizleyip acıdan irkilirken Penny geldi. “Neler olduğunu duydum. Ah, yaralandın mı?”
Tyrion omuz silkti. “Biraz kan ve kırık bir diş.”
Ama ben onu daha kötü yaraladım.
“Üstelik o bir şövalye. Üzülerek söylüyorum ki, korumaya ihtiyacımız olursa Sör Jorah’a güvenemeyiz.”
“Ne yaptın? Ah, dudağın kanıyor.” Penny, kol yeninden çıkardığı mendili Tyrion’ın dudağına bastırdı. “Ne söyledin?”
“Sör Bezoar’ın duymak istemediği birkaç gerçek.”
“Onunla alay etmemelisin.
Hiçbir şey
bilmiyor musun? İri insanlarla o şekilde konuşamazsın. Sana
zarar verebilirler.
Sör Jorah seni denize atabilirdi. Seni boğulurken görmek denizcileri güldürürdü. İri insanların etrafında dikkatli olmalısın. Onların yanında neşeli ve şakacı ol, onları güldür. Babam eskiden böyle derdi. Baban sana iri insanlara nasıl davranacağını anlatmadı mı hiç?” “Babam onlara küçük insanlar derdi,” dedi Tyrion, “ayrıca benim babam neşeli olarak tanımlayabileceğin bir adam değildi.” Sulu romdan bir yudum daha aldı, ağzını çalkaladı, tükürdü. “Yine de, ne demek istediğini anlıyorum. Cüce olmakla ilgili öğreneceğim çok şey var. Belki de mızrak dövüşü ve domuz sürüşü arasında bana öğretirsin.”
“Öğretirim lordum. Memnuniyetle. Fakat... şu gerçekler ne? Sör Jorah sana neden o kadar sert vurdu?”
“Neden olacak, aşk yüzünden. Şu şarkıcıyı pişirdiğim sebepten,” dedi Tyrion. Shae’i hatırladı, boğazındaki zincir Tyrion tarafından gerilirken kızın gözlerinde beliren bakışı. Altın ellerden oluşmuş bir zincir.
Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.
“Bakire misin Penny?”

Penny kızardı. “Evet. Elbette. Kim benimle...”
“Böyle kal. Aşk çılgınlık ve şehvet zehirli. Bekâretini koru. Daha mutlu olursun. Kendini Rhoyne’daki köhne bir genelevde, kayıp aşkına azıcık benzeyen bir fahişeyle birlikte bulma ihtimalin de azalır.”
Fahişelerin nereye gittiğini öğrenmek için dünyanın yarısını katetme ihtimalin de azalır.
“Sör Jorah ejderha kraliçesini kurtarmak ve kızın minnettarlığını kazanmakla ilgili hayaller kuruyor. Lâkin ben, kralların minnettarlığı hakkında birkaç şey bilirim ve Valyria’da bir saray sahibi olmayı tercih ederim.” Tyrion birdenbire sustu. “Hissettin mi? Gemi hareket etti.”
“Etti.” Penny’nin yüzü neşeyle aydınlandı. “Tekrar hareket ediyoruz. Rüzgâr...” Kapıya koştu. “Görmek istiyorum. Gel, yarışalım.” Çıkıp gitti.
Penny, kısa bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde mutfaktan çıkıp ahşap basamakları tırmanırken,
o çok genç,
diye hatırlattı Tyrion kendine.
Çocuk sayılır.
Yine de, Penny’nin heyecanını görmek Tyrion’ı eğlendirdi. Tyrion kızı takip ederek yukarı çıktı.
Yelken tekrar hayat bulmuştu, şişiyor, boşalıyor, sonra yine şişiyordu, yelken bezindeki kırmızı şeritler yılan gibi kıvrılıyordu. Kaptan yardımcıları Eski Dil’de emirler bağırırken, denizciler güvertede koşuyor ve halatlara asılıyordu. Teknelerdeki kürekçiler çekme halatlarını boşaltıp gökeye geri döndüler. Rüzgâr sert bir şekilde batıdan esiyordu, haşarı bir çocuk gibi halatları ve pelerinleri çekiştiriyordu.
Selaesori Qhoran
seyir hâlindeydi.
Belki de her şeye rağmen Meereen’e gideceğiz,
diye düşündü Tyrion.
Fakat kıç kasarasına çıkan basamakları tırmanıp etrafa baktığında, yüzündeki gülümseme soldu.
Mavi gökyüzü ve mavi deniz, ama batıda... Daha önce bu renkte bir gökyüzü görmedim.
Ufuk çizgisinden, kalın bir şeride benzeyen bulutlar geçiyordu. “Gayrimeşru doğumu simgeleyen bir arma bandı,” dedi Tyrion bulutları göstererek.
“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Penny.
“Büyük bir piçin gizlice bizi takip ettiği anlamına geliyor.”

Moqorro'yı ve adamın ateşli parmaklarından ikisini kıç kasarasında görmek Tyrion'ı şaşırttı. Henüz gün ortasıydı ve kırmızı rahiple adamları normalde akşam vaktine kadar ortaya çıkmazlardı. Rahip, vakur bir baş selamıyla Tyrion'ı selamladı. "İşte görüyorsun Hugor Tepe. Tanrı'nın gazabı. Işık Tanrısı'yla alay edilemez."
Tyrion'ın içinde kötü bir his vardı. "Dul, bu geminin hedefe asla varamayacağını söyledi. Bunun, gemi denize açılıp troykanın menzilinden çıktığında, kaptanın rota değiştirip Meereen'e gideceği anlamına geldiğini düşündüm. Ya da sen, Ateşli El'le birlikte gemiyi ele geçirecek ve bizi Daenerys'e götürecektin. Fakat Yüksek Rahip'in gördüğü şey bu değildi, değil mi?"
"Hayır." Moqorro'nun pes sesi, bir cenaze çanı kadar ciddi bir tonla çınladı. "Onun gördüğü şey buydu." Kırmızı rahip asasını kaldırdı ve başını batıya doğru eğdi.
Penny'nin kafası karışmıştı. "Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?"
"Aşağı inmemizin iyi olacağı anlamına geliyor. Sör Jorah beni kamaradan kovdu. Vakit geldiğinde senin kamaranda saklanabilir miyim?"
"Evet," dedi Penny. "Sen... ah..."
Fırtına yaklaşırken, gemi üç saat boyunca rüzgârın önünde koştu. Batı seması yeşile devrildi, sonra griye, sonra siyaha. Geminin arkasında kara bulutlardan oluşan bir duvar belirdi, ateşte unutulmuş bir kazan süt gibi köpürüyordu. Tyrion ve Penny, baş kasarasındaki heykelin yanında el ele tutuşarak bulutları izlediler, kaptanın ve mürettebatın yoluna çıkmamaya dikkat ettiler.
Son fırtına nefes kesici ve sarhoş ediciydi, Tyrion'ın kendini temizlenmiş ve tazelenmiş hissetmesini sağlayan beklenmedik bir kasırgaydı. Bu fırtına, ilkinden farklıydı. Bunu kaptan da hissetti ve gemiyi kuzeybatıya çevirerek fırtınanın yolundan çekilmeye çalıştı.
Bu beyhude bir çabaydı. Fırtına çok büyüktü. Deniz sertleşti. Rüzgâr ulumaya başladı.
Pis Kokulu Kâhya,
gövdesine dalgalar çarparken yükselip alçaldı. Geminin arkasında, şimşekler gökyüzünü bıçakladı. Işık ağı hâlindeki mor renkli yıldırımlar denizin üstünde dans etti. Onları gök gürültüsü takip etti. "Saklanma vakti geldi." Tyrion, Penny'yi kolundan tuttu ve onu güvertenin altına götürdü.
Sevimli ve Çıtırtı korku yüzünden yarı delirmiş hâldelerdi. Köpek haklıyordu, havlıyordu, havlıyordu. Tyrion'a koşup onun ayaklarını yerden kesti. Domuz her yere pislemişti. Penny hayvanları sakinleştirmeye çalışırken, Tyrion elinden geldiği kadarıyla etrafı temizledi. Sonra, gevşek olan her şeyi yere bağladılar ya

da ortadan kaldırdılar. “Korkuyorum,” diye itiraf etti Penny. Dalgalar geminin gövdesini döverken kamara sallanıp zıplamaya başladı, bir o yana bir bu yana savruldu.
Ölmek için boğulmaktan beter yollar var. Penny’nin ağabeyi bunu öğrendi, lord babam da öyle. Ve Shae, o yalancı sürtük. Altından eller her daim soğuktu, kadının elleri her daim sıcak.
“Bir oyun oynamalıyız,” dedi Tyrion. “Fırtınayı düşünmememize yardım edebilir.”
“Cyvasse
olmaz,” dedi Penny hemen.
Ayaklarının altındaki zemin yükselirken,
“Cyvasse olmaz,”
diye onayladı Tyrion.
Cyvasse
oynamak, taşların kamarada çılgınca uçup domuzla köpeğin üstüne yağmasından başka bir işe yaramazdı. “Küçük bir kızken şatoma gel oynadın mı hiç?”
“Hayır. Öğretebilir misin?”
Öğretebilir miydi? Tyrion tereddüt etti. Aptal cüce. Penny tabii ki şatoma gel oynamadı. Onun hiç şatosu olmadı.
Şatoma gel, soylu çocuklar için yaratılmış bir oyundu. Oyunun amacı; çocuklara görgü kurallarını, hanedan armalarını ve lord babalarının dostlarıyla düşmanları hakkında bir iki şey öğretmekti. “Bu oyun...” diye konuşmaya başladı Tyrion. Zemin tekrar şiddetle savrularak Tyrion’la Penny’yi birbirine çarptı. “Bu oyun işe yaramaz,” dedi Tyrion dişlerini gıcırdatarak. “Özür dilerim. Hangi oyunun işe yarayacağını bilmiyorum.”
“Ben biliyorum.” Penny, Tyrion’ı öptü.
Tuhaf, aceleci, acemice bir öpücüktü ama Tyrion’ı tamamıyla gafil avladı. Tyrion’ın elleri, kızı omuzlarından yakalayıp itmek için yukarı kalktı. Ama Tyrion duraksadı, sonra kızı kendine çekti. Penny’nin dudakları kuru ve sertti, bir pintinin kesesinin ağzından daha sıkı şekilde kapanmıştı.
Biraz merhamet,
diye düşündü Tyrion. Onun istediği şey bu değildi. Penny’den hoşlanıyordu, Penny’ye acıyordu, hatta bir şekilde Penny’ye hayranlık duyuyordu ama onu arzulamıyordu. Fakat kızı incitmek de istemiyordu. Tanrılar ve Cersei kıza yeterince acı çektirmişti. Tyrion, Penny’nin omuzlarını nazikçe tutarak öpüşmenin devam etmesine izin verdi. Kendi dudakları sımsıkı kapalı kaldı.
Selaesori Qhoran,

iki cücenin etrafında sallanıp titredi.
Sonunda, Penny birkaç santim geri çekildi. Tyrion kızın gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.
Güzel gözler,
diye düşündü, ama başka şeyler de gördü.
Çokça korku, azıcık umut... fakat hiç şehvet yok. Betti istemiyor, tıpkı benim onu istemediğim gibi.
Penny başını eğdiğinde, Tyrion kızın çenesini tutup başını tekrar yukarı kaldırdı.
"Bu oyunu oynayamayız leydim." Yukarıda gök gürledi, ses şimdi daha yakından gelmişti.
"Ben asla... daha önce bir erkeği öpmedim ama... ben sadece düşündüm ki... eğer boğulursak ve... ben... ben..."
"Tatlıydı," diye yalan söyledi Tyrion, "ama ben evliyim. Karım ziyafette benimle birlikteydi, belki onu hatırlarsın. Leydi Sansa." "O senin karın mıydı? O... çok güzeldi..."
Ve sahte. Sansa, Shae, bütün kadınlarım. Beni gerçekten seven tek kadın Tysha'ydı. Fahişeler nereye gider?
"Hoş bir kızdı," dedi Tyrion. "Tanrıların ve insanların şahitliğinde onunla evlendik. Onu kaybetmiş olabilirim ama bundan kesinlikle emin olana dek ona sadık kalmalıyım."
"Anlıyorum." Penny, yüzünü, Tyrion'ın yüzünden çevirdi.
Benim kusursuz kadınım,
diye düşündü Tyrion acı acı.
Hâlâ böyle aşikâr yalanlara inanacak kadar genç.
Geminin gövdesi çatırdıyordu, güverte sallanıyordu ve Sevimli, endişeyle bağırıyordu. Penny, ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek kamaranın diğer ucuna gitti, kollarını domu
zun başına doladı ve hayvanı sakinleştirmek için mırıldanmaya başladı, ikisine bakınca, kimin kimi teselli ettiğini anlamak zordu. Manzara öyle tuhaftı ki insanı kahkahalara boğmalıydı ama Tyrion bir gülümseme bile bulamadı.
Bu kız bir domuzdan daha iyisini hak ediyor,
diye düşündü.
Dürüst bir öpücük, biraz nezaket. Bu kadarım herkes hak eder, ne kadar iri ya da ufak tefek olursa olsun. Gözleriyle şarap kadehini aradı ama sonra bütün romun dökülmüş olduğunu gördü. Boğulmak yeterince kötü,
diye düşündü,
ama üzgün ve ayıkken boğulmak, işte bu çok zalimce.

Neticede, boğulmadılar... ama güzel ve huzurlu bir boğulmanın cazip göründüğü bazı anlar yaşadılar. Fırtına, günün geri kalanında ve gece boyunca sürdü. Geminin etrafında ıslak rüzgârlar uludu ve boğulmuş devlerin yumruklarına benzeyen dalgalar gövdeyi ezmek için yükseldi. Yukarıda, Tyrion ve Penny'nin sonradan öğrendikleri üzere, iki denizci denize düştü, yüzüne bir kazan kızgın yağ dökülen aşçı kör oldu ve kaptan, kıç kasarasından ana güverteye düşüp boynunu kırdı. Aşağıda; Çıtırtı uludu, havladı ve Penny'yi ısırmaya çalıştı. Sevimli Domuz tekrar sıçmaya başladı, dar ve rutubetli kamarayı domuz ağılına çevirdi. Tyrion bütün bunlar olurken kusmamayı başardı, şarapsızlığın bu başarıya katkısı büyüktü. Penny o kadar talihli değildi ama Tyrion, geminin gövdesi çatırdar ve tehlikeli bir şekilde inlerken kıza yine de sarıldı.
Gece yarısı yaklaşırken rüzgâr nihayet kesildi ve deniz duruldu. Tyrion tekrar güverteye çıktı. Orada gördüğü şeyler güven verici değildi. Göke, yıldızların altında, ejderhacamından bir denizin üstünde süzülüyordu ama fırtına geminin etrafında devam ediyordu. Doğu, batı, kuzey, güney; Tyrion'ın baktığı yerde kara dağlar misali bulutlar yükseliyordu, dağların bayırları ile muazzam uçurumları, mavi ve mor şimşeklerle canlıydı. Yağmur yağmıyordu ama güverte ıslak ve kaygandı.

Tyrion, birinin aşağıdan bağırdığını duyabiliyordu; korkuyla çıldırmış tiz bir ses. Moqorro'yu da duyabiliyordu. Kırmızı rahip baş kasarasında fırtınaya karşı duruyordu, asasını başının üstüne kaldırmıştı, davul gibi sesiyle dua ediyordu. Geminin orta bölümünde, bir düzine denizci ve iki ateşli parmak, birbirlerine dolanmış halatlarla ve ıslak yelkenle boğuşuyordu. Tyrion, adamların yelkeni tekrar yukarı çekmeye mi yoksa aşağı indirmeye mi çalıştığını hiç öğrenemedi. Yaptıkları her neyse Tyrion'a çok kötü bir fikir gibi göründü. Ve öyleydi.

Rüzgâr, sessiz bir tehdit gibi geri döndü, soğuk ve nemliydi, Tyrion'm yanaklarını okşadı, ıslak yelkeni salladı, Moqorro'nun kırmızı elbisesini çekiştirdi. Tyrion, bir içgüdü sayesinde, tam zamanında en yakındaki küpeşteye tutundu. Uç kalp atımı zaman içinde, küçük rüzgâr uluyan bir boraya dönüştü. Moqorro bir şey bağırdı, adamın asasının ucundaki ejderhanın ağzından yeşil alevler çıktı ve gecenin içinde kayboldu. Sonra yağmur geldi, siyah ve kör edici,

kıç ve baş kasaraları bir su duvarının ardında kayboldu. Yukarıda devasa bir şey çırpındı, Tyrion kafasını kaldırdığında yelkenin kanatlandığını gördü, yelken halatlarında hâlâ iki adam sallanıyordu. Sonra çatırtıyı duydu.
Ah, kahretsin,
diye düşünecek kadar zaman buldu,
çatırtı direkten geliyor olmalı.
Bir halat bulup tutundu, fırtınadan kurtulmak için kendini ambarın ağzına doğru çekmeye çalıştı ama şiddetli bir rüzgâr ayaklarını yerden kesip onu küpeşteye çarptı. Yağmur Tyrion'ın yüzünü kamçılıyordu, onu kör ediyordu, Tyrion'ın ağzı yine kanla doldu. Gemi, sıçmaya çalışan şişman ve kabız bir adam gibi inliyordu.
Sonra direk kırıldı.
Tyrion görmedi ama duydu. Yine o
çatırtı,
sonra işkence gören ahşabın çığlığı. Ve hava birdenbire kıymıklarla doldu. Ahşap parçalarından biri Tyrion'ın gözünü birkaç santimle ıskaladı, İkincisi boğazını buldu, üçüncüsü bacağına saplandı. Tyrion çığlık attı ama halata tutundu, sahip olduğunu bilmediği umutsuz bir kuwetle tutundu.
Dul, bu geminin varış noktasına asla varamayacağını söyledi,
diye düşündü. Sonra güldü, güldü, gök gürlerken ve ahşap inlerken ve dalgalar gemiye çarparken Tyrion çıldırmış gibi güldü.
Fırtına dindiğinde ve sağ kalan yolcularla denizciler yağmurdan sonra yeryüzüne çıkan pembe solucanlar misali sürünerek güverteye geldiğinde
Selaesori Qhoran kırık bir şeydi, suya gömülmüş bir şekilde yüzüyordu, on derece iskeleye yatmıştı, gövdesi elli yerden
hasar almıştı, ambarı deniz suyuyla doluydu, direği parçalanıp harabeye dönmüştü ve bir cüceden daha uzun değildi. Pruva heykeli bile kurtulamamıştı, parşömenleri taşıyan kolu kırılmıştı. Bir kaptan yardımcısı, iki ateşli parmak ve Moqorro dahil olmak üzere dokuz adam kayıptı.
İri kırmızı rahibin gittiğini fark ettiğinde, Benerro bunu ateşlerin içinde gördü mü
? diye merak etti Tyrion.
Moqorro gördü mü
?
"Kehanet, yarı eğitimli bir katır gibi," dedi Jorah Mormont'a. "Faydalı olacakmış gibi görünüyor ama ona güvendiğin anda kafanı tekmeliyor. Şu kahrolası dul, geminin varış noktasına asla varamayacağını biliyordu, bizi bu

konuda uyarmıştı, Benerro'nun bunu ateşlerde gördüğünü söylemişti. Benim bundan çıkardığım anlam... ne fark eder ki?" Ağzı çarpıldı. "Kehanet; büyük bir fırtına tarafından kıymığa dönüştürülecek olan direğimiz sayesinde, yiyeceğimiz tükenene ve biz birbirimizi yemeye başlayana kadar Keder Girdabı'nda amaçsızca sürükleneceğimiz anlamına geliyordu. Sence ilk olarak kimi keserler? Domuzu mu, köpeği mi yoksa beni mi?"
"En gürültülü olanı, derim."
Ertesi gün kaptan öldü, üç gece sonra da aşçı. Kalan mürettebatın yapabildiği tek şey, enkazı yüzer hâlde tutmaktı. Komutayı alan yardımcı kaptan, Sedir Adası'nın güney ucunda bir yerde olduklarını tahmin etti. Gemiyi en yakındaki kara parçasına çekmek üzere suya indirilen teknelerden biri battı. Diğer teknedeki adamlar, halatı kesip gökeyi ve bütün arkadaşlarını terk ederek kuzeye doğru kürek çekti.
"Köleler," dedi Jorah Mormont tiksintiyle.

İri şövalye, kendi iddiasına göre fırtına boyunca uyumuştu. Tyrion'ın şüpheleri vardı ama onları kendine sakladı. Bir gece birinin bacağını ısırmak isteyebilirdi ve bunun için dişlere ihtiyacı vardı. Mormont, cüceyle yaşadığı münakaşayı göz ardı etmekten memnunmuş gibi görünüyordu, Tyrion da o münakaşa hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar verdi.
Su ve yiyecek gitgide azalırken on dört gün boyunca sürüklendiler. Güneş insafsızca üstlerine vurdu. Penny, köpeği ve domuzuyla birlikte kamarasında kaldı. Tyrion, sargılı bacağının üstünde topallayarak ve geceleri yarasını koklayarak kıza yiyecek götürdü. Yapacak başka bir şey kalmadığında el ve ayak parmakla rina bıçak batırdı. Sör Jorah her gün kılıcını biledi, kılıcın ucunu parlayana kadar yağladı. Sağ kalan üç alevli parmak, her akşam güneş batarken gece ateşini yaktılar ama mürettebata dua okuturken süslü zırhlarını giydiler ve mızraklarını el altında tuttular. Ve bir tek denizci bile cücelerin başlarını ovmaya kalkışmadı.
Penny bir gece, "Onlar için yine mızrak dövüşü gösterisi yapalım mı?" diye sordu.
"En iyisi yapmamak," dedi Tyrion. "Gösteri, onlara şişman bir domuzumuz olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramaz." Sevimli her geçen gün biraz daha zayıflıyordu gerçi, Çıtırtı da bir deri bir kemikti.
Tyrion o gece rüyasında Kral Topraklarında olduğunu gördü, elinde bir arbalet vardı. "Fahişeler nereye gidiyorsa oraya," dedi Lord Tywin ama Tyrion'ın parmakları kıvrıldığında ve ok vızıldadığında, karnına ok saplanan kişi Penny'ydi.

Tyrion bağırma sesleriyle uyandı.
Zemin sallanıyordu, Tyrion bir an için yine
Utangaç Bakire'de
olduğunu sandı. Domuz boku kokusu onu kendine getirdi. Hüzünler ve o vakitlerin neşesi geride kalmıştı. Tyrion, Lemore'un, sabah yüzüşlerinden sonra çıplak teninde su damlaları pırıldarken ne kadar tatlı göründüğünü hatırladı, ama bu gemideki tek bakire zavallı Penny'ydi; bodur, küçük, cüce kız.
Fakat bir şeyler olmak üzereydi. Tyrion esneyerek hamaktan kalktı ve çizmelerini aradı. Çılgın bir düşünceydi ama arbaletini de aradı, elbette bulamadı.
Yazık,
diye düşündü,
büyük adamlar beni yemeye geldiğinde arbalet içe yarayabilirdi.
Çizmelerini giydi, bağrışmanın neyle ilgili olduğunu öğrenmek için güverteye çıktı. Penny oradaydı, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Bir gemi," diye bağırdı, "orada, orada, görüyor musun? Bir gemi var ve bizi gördüler, gördüler. Birsem/."

Tyrion bu defa kızı öptü... bir kez yanağından, bir kez alnından, bir kez de dudaklarından. Son öpücük Penny'yi kızarttı ve güldürdü, kız birdenbire utangaçlaştı ama önemli değildi. Diğer gemi yaklaşıyordu. Büyük bir kadırgaydı, Tyrion gördü. Kadırganın kürekleri, arkalarında, uzun ve beyaz bir iz bırakıyordu. "Bu gemi de ne?" diye sordu Tyrion, Sör Jorah Mormont'a. "Adını okuyabiliyor musun?"

"Adını okumama gerek yok. Rüzgâr yönünde ilerliyoruz. Geminin kokusunu alabiliyorum." Mormont kılıcını çekti. "Bu bir köle gemisi."

DÖNEK

Güneş batıda alçalırken ilk kar taneleri yere doğru süzüldü. Akşam çökerken kar yağışı o kadar yoğundu ki, ay beyaz bir perdenin ardında görünmeden yükseldi.
Sabah geldiğinde ve adamlar kahvaltı etmek için Kışyarı'nın Büyük Salonu'nda toplandığında, "Kuzeyin tanrıları, gazaplarını Lord Stannis'in üstüne saldılar," diye duyurdu Roose Bolton. "O burada yabancı, eski tanrılar onun hayatta kalmasına tahammül etmez."
Adamlar yumruklarını masalara vurarak onay dolu kükremeler koyuverdiler. Kışyarı harabeye dönmüş olabilirdi ama kalenin granit duvarları rüzgârı ve soğuğu hâlâ uzakta tutuyordu. Adamların yiyecek ve içecek stoğu yeterliydi, görevde olmadıkları zamanlarda ısınmak için ateşleri, kıyafetlerini kurutmak için mekânları, uzanıp uyumak için kuytu köşeleri vardı. Lord Bolton, ateşleri yarım yıl boyunca canlı tutacak miktarda odun temin etmişti, bu yüzden Büyük Salon her zaman sıcak ve konforluydu.
Theon Greyjoy tezahürata katılmadı. Frey Hanedanı'nın adamlarının da katılmadığını fark etti. Sör Aenys Frey'i ve adamın üvey kardeşi Sör Hosteen'i izlerken,
onlar da burada yabancı,
diye düşündü. Nehir topraklarında doğmuş ve büyümüş Freyler, daha önce bunun gibi bir kar yağışı görmemişlerdi. Beyaz Liman'la Höyükler arasında kaybolan ve Ramsay tarafından hiçbir sonuç almaksızın aranan adamları hatırlayarak,
kuzey daha şimdiden üç Frey aldı,
diye düşündü Theon.
Lord Wyman Manderly yüksek masada, bir çift Beyaz Liman şövalyesinin arasında oturuyordu, şişman elleriyle yulaf lapasını kaşıklıyordu. Lapayı, düğünde yediği domuz turtası kadar sevmediği ortadaydı. Başka bir yerde, tek kollu Hanvood Stout, kadavraya benzeyen Umber Fahişefaleketi'yle konuşuyordu.
Theon, bakır kazanlardan tahta kâselere aktarılan yulaf lapası için diğer

adamlarla birlikte sıraya girdi. Lordların ve şövalyelerin, lapayı tatlandırmak için süt, bal ve hatta bir parça yağ aldıklarını gördü ama Theon'a bunların hiçbiri verilmedi. Theon'un Kışyarı
Prensi olarak hâkimiyeti çok kısa sürmüştü. Sahte Arya'yı kocasına vermiş ve bu fars oyunundaki rolünü oynamıştı, artık Roose Bolton'ın işine yaramazdı.
Sırada Theon'un önünde duran bir Hornwood adamı, "Hatırladığım ilk kışta, kar benim boyuma erişmişti," dedi.
"Evet ama o zamanlar boyun sadece bir metreydi," diye karşılık verdi Dereler'den bir süvari.
Geçen gece, Theon uyuyamamış ve kendini kaçmayı düşünürken bulmuştu. Ramsay'in ve lord babasının dikkatleri başka bir yerdeyken Theon gizlice sıvışıp gidebilirdi. Fakat bütün kapılar kapatılmış ve sürgülenmişti, kapılara çok sayıda adam yerleştirilmişti. Lord Bolton'ın izni olmadan kimse kaleden ayrılamıyor ve kaleye giremiyordu. Theon gizli bir çıkış bulacak olsa bile, buna güvenemezdi. Kyra'yı ve kızın anahtarlarını unutmamıştı. Hem dışarı çıksa bile nereye gidecekti? Babası ölmüştü ve amcalarının ona yararı dokunmazdı. Theon, Pyke'ı kaybetmişti. Ona kalan, bir eve en yakın yer burasıydı, Kışyarı'nın kemiklerinin ortası.

Harabeye dönmüş bir adam, harabeye dönmüş bir kale. Burası benim yerim.

Ramsay, Piç'in Oğulları'yla birlikte salona girip müzik için bağırdığında, Theon hâlâ yulaf lapasını almak için bekliyordu. Abel uykulu gözlerini ovuşturdu, udunu aldı ve "Dorne'lunun Karısı"nı çalmaya başladı, çamaşırcı kadınlardan biri davulla ritm tuttu. Fakat şarkıcı, şarkının sözlerini değiştirdi; Dorne'lunun karısının tadına bakmak yerine, kuzeylinin karısının tadına baktı.
Bu yüzden dilini kaybedebilir,
diye düşündü Theon kâsesi doldurulurken. O
yalnızca bir şarkıcı. Lord Ramsay onun iki elini birden yüzebilir ve kimse bir tek laf etmez.
Ama Lord Bolton şarkının sözlerine gülümsedi ve Ramsay yüksek sesle güldü. Sonra diğerleri de gülmenin güvenli olduğunu anladı. Sarı Dick şarkıyı o kadar komik buldu ki burun deliklerinden şarap fışkırttı.
Leydi Arya eğlenceye ortak olmak üzere orada değildi. Düğün gecesinden beri odasından çıkmamıştı. Ekşi Alyn, Ramsay'in, yeni karısını çıplak bir hâlde yatak direğine zincirlediğini söylüyordu ama Theon bunun sadece lakırdı olduğunu biliyordu. Zincir filan yoktu, en azından insanların görebildiği bir zincir yoktu.
Sadece, kızın kaçmasına engel olmak için yatak odasının kapısında bir çift muhafız vardı.

Ve kız sadece banyo yaparken çıplak.
Ama kız her gece banyo yapıyordu. Lord Ramsay karısının temiz olmasını istiyordu. “Zavallı yaratığın oda hizmetçileri yok,” demişti Theon’a. “Sadece sen varsın Leş. Sana bir elbise giydireyim mi?” Gülmüştü. “Eğer yalvarırsan giydirebilirim. Şimdilik karımın banyo hizmetçisi olman yeterli. Onun senin gibi kokmasını istemiyorum.” Böylece, Ramsay ne zaman karısıyla yatmak istese, Leydi Walda’dan ya da Leydi Dustin’den birkaç hizmetçi ödünç almak ve mutfaktan sıcak su getirmek Theon’a düşmüştü. Arya hizmetçilerin hiçbiriyle konuşmuyordu ama kızlar Arya’nın morluklarını görüyordu.
Kendi hatası. Ramsay’i memnun etmedi.
Theon bir keresinde, kızın suya girmesine yardım ederken, “Sadece
Arya
ol,” demişti. “Lord Ramsay seni incitmek istemiyor. O bizi sadece... sadece unuttuğumuzda incitir. Beni hiçbir zaman sebepsiz yere kesmedi.”
“Theon...” diye fısıldamıştı kız ağlayarak.
“Leş.” Theon kızı kolundan tutup sarsmıştı. “Ben burada Leş’im. Bunu
unutmamalısın
Arya.” Ama kız, bir Stark değildi, sadece bir kâhyanın eniğiydi.
Jeyne, onun adı Jeyne. Benden onu kurtarmamı isteyemez.
Theon Greyjoy bir zamanlar ona yardım etmeye çalışabilirdi ama Theon demirdoğumluydu, Leş’ten daha cesur bir adamdı.
Leş, Leş, kalleşle kafiyeli.
Ramsay, onu eğlendirecek yeni bir oyuncak bulmuştu, göğüsleri olan bir oyuncak... ama çok geçmeden Jeyne’in gözyaşları cazibesini kaybedecek ve Ramsay yine Leş’ini isteyecekti.
Beni santim santim yüzecek, el parmaklarım gittiğinde ellerimi alacak, sonra ayak parmaklarımı, ayaklarımı. Ama bunu, ağrım dayanılmaz olduğunda ve ben durması için yalvardığımda yapacak.
Leş için sıcak banyolar hazırlanmayacaktı. Leş yine bokun içinde yuvarlanacaktı, yıkanması yasaklanacaktı. Giydiği kıyafetler paçavraya dönüşecekti, kokacaktı, çürüyene kadar Leş’in üstünde kalacaktı. Leş’in umut edebileceği en iyi şey, Ramsay’in kızlarıyla birlikte barınağa gönderilmekti.
Kyra,
diye hatırladı.
Yeni kancığa Kyra adını verdi.
Kâsesini aldı ve salonun arka tarafındaki boş bir sırada, en yakın meşalenin metrelerce uzağında bir yer buldu. Tuzun altındaki sıralar, gece ya da gündüz

fark etmeksizin her zaman dolu oluyordu; adamlar sıralarda oturup içki içiyor, zar atıyor, konuşuyor ya da sessiz köşelerde kıyafetleriyle birlikte uyuyorlardı. Çavuşlar, nöbet sıraları gelen adamları tekmeleyerek uyandırıyor ve pelerinlerini giyip duvarlarda yürümeleri için dışarı gönderiyorlardı. Fakat ne adamlar Dönek Theon'un mevcudiyetini hoş karşılıyordu ne de Theon onların varlığından memnundu.

Lapa gri ve suluydu. Theon üçüncü kaşıktan sonra lapayı itti ve kâsenin içinde soğumaya bıraktı. Yan masada oturan adamlar fırtına hakkında konuşuyor ve kar yağışının ne kadar süreceğiyle ilgili yüksek sesle düşünüyordu. Göğsüne Cerwyn arması işlenmiş olan siyah sakallı iri bir okçu, "Bütün gün ve bütün gece. Daha da uzun sürebilir," diye ısrar etti. Birkaç yaşlı adam başka kar fırtınalarından bahsettiler ve bu fırtınanın, onların gençliğinde yaşanan fırtınalara kıyasla hafif bir toz serpintisi olduğunu söylediler. Nehir topraklarından gelen adamlar dehşet içindeydi.

Bu güneyli kılıçlar ne karı ne de soğuğu seviyorlar.

Salona giren adamlar ateşlerin başında toplanıyor ya da ellerini maltızların üstüne tutuyorlardı, kapının iç tarafındaki kancalara astıkları pelerinlerden su damlıyordu.

Hava ağır ve dumanlıydı, Leş'in yulaf lapasının üstünde bir kabuk oluşmuştu, o sırada arkadan gelen bir kadın sesi, "Theon Greyjoy," dedi.

Az kalsın,

benim adım Leş,

diyecekti Theon. "Ne istiyorsun?" Kadın, sıranın üstünde sürünerek Theon'un yanına oturdu, gözlerine düşen bir tutam kızıl kahve saçı geri itti. "Neden yalnız yiyorsun lordum? Gel, canlan, dansa katıl."

Theon yulaf lapasına geri döndü. "Ben dans etmem." Kışyarı Prensi zarif bir dansçıydı ama Leş, eksik ayak parmaklarıyla grotesk olurdu. "Beni yalnız bırak. Hiç sikkem yok."

Kadın edepsizce gülümsedi. "Beni fahişe mi sandın?" Şarkıcının çamaşırcı kadınlarından biriydi, uzun ve zayıftı, güzel denemeyecek kadar cılızdı... fakat eskiden olsa, Theon Greyjoy yine de kadınla yatardı, o uzun bacaklar beline dolandığında nasıl hissedeceğini öğrenmek isterdi. "Sikke burada ne işime yarar?" dedi kadın. "Sikkeyle ne satın alırım? Kar mı?" Güldü.

“Bana bir gülümsemeyle ödeme yapabilirsin. Seni hiç gülümserken görmedim. Kız kardeşinin düğün ziyafetinde bile gülümsemedin.” “Leydi Arya benim kardeşim değil.” Ben gülümsemem de, diyebilirdi Theon. Ramsay gülümsememden nefret ediyor, bu yüzden dişlerime çekiçle vurdu. Zar zor yemek yiyorum. “Asla olmadı.”

“Güzel bir kız.”

Sansa gibi güzel değildim ama herkes şirin olduğumu söylerdi.

Jeyne’in sözleri, Abel’in iki kızının çaldığı davulların vuruşlarıyla birlikte Theon’un kafasında çınlıyordu. Başka bir kız, Küçük Walder Frey’i masanın üstüne çıkarmıştı, çocuğa dans etmeyi öğretiyordu. Bütün adamlar gülüyordu.

“Beni yalnız bırak,” dedi Theon.

“Ben lordumun zevkine uygun değil miyim? Eğer istersen sana Myrtle’ı gönderebilirim. Ya da Holly’yi, belki ondan daha çok hoşlanırsın. Holly’den bütün adamlar hoşlanır. İkisi de benim kardeşim değil ama tatlı kızlar.” Kadın öne eğilerek Theon’a biraz daha yaklaştı. “Eğer benim için gülümsemeyeceksen, bana Kışyarı’nı nasıl ele geçirdiğini anlat. Abel bu hikâyeyi şarkıya dönüştürür ve sen sonsuza dek yaşarsın.”

“Bir hain olarak. Dönek Theon olarak.”

“Neden Zeki Theon olmasın? Duyduğuma göre cesaretten gelen bir başarıymış. Kaç adamın vardı? Yüz? Elli?”

Daha az.

“Çılgınlıktı.”

“Fevkalade bir çılgınlık. Stannis’in beş bin adamı olduğu söyleniyor ama Abel elli bin adamın bile bu duvarları geçemeyeceğini iddia ediyor. Peki sen nasıl içeri girdin lordum? Gizli bir yol mu biliyordun?”

İplerim vardı,

diye düşündü Theon.

Kancalarım vardı. Karanlık ve şaşkınlık benden yanaydı. Kalenin savunması zayıftı, onları gafil avladım.

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Eğer Abel onun hakkında bir şarkı yaparsa, Ramsay, Theon’un kulak zarını deler ve şarkıyı asla duymamasını sağlardı.

“Bana güvenebilirsin lordum. Abel güveniyor.” Çamaşırcı kadın elini Theon’un elinin üstüne koydu. Theon’un elleri yüne ve deriye sarılıydı. Kadının elleri çıplaktı; uzun parmaklı, sert, kayışımsı. “Adımı sormadın. Adım Rowan.”

Theon geri çekildi. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordu.

Onu Ramsay gönderdi. Bu kadın Ramsay’in şakalarından biri, Kyra ve

anahtarlar gibi. Sadece bir şaka. Ramsay benim kaçmamı istiyor, böylece beni cezalandırabilir.
Theon kadına vurmak istedi. Kadının o alaycı gülümsemesini paramparça etmek istedi. Kadını öpmek istedi, onu oracıkta masanın üstünde düzmek istedi, kadının bağırarak onun adını söylemesini istedi. Ama ona dokunmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, ne öfkeyle ne de şehvetle.
Leş, benim adım Leş. Adımı unutmamalıyım.
Hızla ayağa kalktı ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürümeye başladı, sakat ayağı aksıyordu.
Dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Islak, ağır ve sessizce düşen kar, salona girip çıkan adamların ayak izlerini örtmeye başlamıştı. Kar yığınları neredeyse diz boyundaydı.
Kurt Ormanı'nda daha da yüksek olur... ve Kral Yolu'nda, rüzgârın estiği yerde, kardan kaçmanın yolu yoktur.
Avluda bir mücadele yaşanıyordu; Ryswellller, Höyüklerin çocuklarını kartoplarıyla dövüyordu. Yukarıda, birkaç yaver siperler boyunca kardan adamlar yapıyordu. Kardan adamları mızrak ve kalkanla silahlandırıyorlardı, kafalarına yarım miğferler takıyorlardı, onları iç duvar boyunca sıraya diziyorlardı; karlı devriyelerden oluşan bir birlik oluşturuyorlardı. Büyük Salon'un dışındaki devriyelerden biri, "Lord Kış, askerleriyle birlikte bize katıldı," diye şaka yaptı... sonra Theon'un yüzünü gördü ve kiminle konuştuğunu fark etti, kafasını çevirip tükürdü.
Beyaz Liman'dan ve İkizler'den gelen şövalyelerin savaş atları, çadırların arkasındaki at sıralarında titriyordu. Ramsay, Kışyarı'nı yağmalarken ahırları yakmıştı. Ramsay'in babası, lord sancak beylerinin ve şövalyelerin atlarını barındırmak için eski ahırlardan iki kat büyük yeni ahırlar inşa ettirmişti. Diğer atlar avlulara bağlanmıştı. Başlıklı seyisler atların arasında dolaşıyor ve hayvanları sıcak tutmak için sırtlarına battaniyeler örtüyorlardı.
Theon, kalenin iyice harabeye dönmüş bölümlerine doğru gitti. Bir zamanlar Üstat Luwin'in kulesi olan yıkıntının önünden geçti, duvardaki yarıkta mırıldanan kuzgunlar ona baktı, içlerinden biri ara sıra boğuk bir çığlık koyuveriyordu. Theon, eskiden ona ait olan yatak odasının kapısında durdu, Mikken'ın dökümhanesinin ve Leydi Catelyn'in septinin yıkıntılarını ziyaret etti. Yanık Kule'nin altından geçerken, burnunu Abel'ın çamaşırcı kadınlarından birinin boynuna süren Rickard Ryswell'i gördü. Elma yanakları ve basık burnu olan tombul kadın kürk bir pelerine sarınmıştı, ayakları çıplaktı. Theon, kürk pelerinin altındaki bedenin de çıplak olabileceğini düşündü. Kadın, Theon'u

gördüğünde, Ryswell'i yüksek sesle güldüren bir şey söyledi.
Theon onlardan uzaklaştı. Ahırın arkasında nadiren kullanılan bir merdiven vardı, ayakları Theon'u oraya götürdü. Basamaklar dik ve tehlikeydi. Theon dikkatlice tırmandı ve kendini iç duvarın üstünde, yaverlerin ve kardan adamların iyice uzağında buldu. Kimse ona kale içinde dolaşma özgürlüğü vermemişti ama kimse bunu yasaklamamıştı da. Theon, duvarların iç tarafında istediği yere gidebilirdi.
Kışyarı'nın iç duvarı, iki duvarın daha eski ve daha yüksek olanıydı. Duvarın kadim mazgallı siperleri otuz metre boyundaydı, her köşede kare şekilli bir kule vardı. Dış duvar, iç duvardan asırlar sonra inşa edilmişti, altı metre daha kısaydı, fakat daha kalındı ve daha iyi durumdaydı, kare şekilli kuleler yerine sekiz köşeli kuleleri vardı. Duvarların arasında hendek bulunuyordu, derin ve genişti... ve donmuş. Hendeğin buzlu yüzeyinde kar yığınları oluşmaya başlamıştı. Siperler boyunca da kar birikiyordu, mazgal dişlerinin arasını dolduruyor ve dişlerin başına beyaz, yumuşak şapkalar takıyordu.
Duvarların ötesindeki dünya göz alabildiğince beyazdı. Orman, araziler, Kral Yolu; kar hepsini solgun ve yumuşak bir battaniyeyle örtmüştü, kış kasabasının kalıntılarını gömmüştü, Ramsay'in adamları tarafından ateşe verilen evlerin kararmış duvarlarını saklamıştı.
Kar'ın açtığı yaralan, kar kapatıyor,
ama bu yanlıştı. Ramsay bir Bolton'dı artık, Kar değildi, kesinlikle Kar değildi.
Daha ileride, Kral Yolu arazilerin ve tepelerin arasında yok olmuştu. Her şey, tek ve engin bir beyazlığa dönüşmüştü. Ve kar hâlâ yağıyordu, rüzgârsız gökyüzünden sessizce aşağı süzülüyordu.
Stannis Baratheon orada bir yerde, donuyor.
Lord Stannis, Kışyarı'nı ani bir saldırıyla almaya mı çalışacaktı?
Eğer bunu yaparsa, davasını ölüme mahkûm etmiş olur.
Kale çok sağlamdı. Hendek donmuş bile olsa, Kışyarı'nın savunması hâlâ zorluydu. Theon kaleyi sinsice ele geçirmişti, karanlığı fırsat bilerek en iyi adamlarını duvarlara tırmandırmış ve hendekte yüzdürmüştü. Kalenin müdafileri saldırıya uğradıklarını anladıklarında iş işten geçmişti. Böylesi bir hile, Stannis için mümkün değildi.
Stannis, kalenin dış dünyayla olan bağlantısını kesmeyi ve müdafileri açlıktan öldürmeyi tercih edebilirdi. Kışyarı'nın ambarları ve kilerleri boştu. Bolton ve Freyler, Boğaz'dan uzun bir erzak katarıyla gelmişlerdi. Leydi Dustin, Höyükler'den yiyecek ve hayvan yemi getirmişti. Lord Manderly, Beyaz Liman'dan Kışyarı'na iyi bir kumanyayla varmıştı... fakat ordu büyüktü.

Doyurulacak bu kadar ağız varken yiyecek stoğu uzun dayanmazdı.
Ama Lord Stannis ve adamları da aç, yorgun ve üşümüş olacak, dövüşmeye mecalleri olmayacak... ama fırtına onları kalenin içine girmeye zorlayacak.
Tanrı korusuna da kar düşüyordu, kar taneleri zemine değdiğinde eriyordu. Beyaz pelerinli ağaçların altındaki toprak çamura dönüşmüştü. Sis demetleri, hayaletimsi kurdeleler gibi havada asılı duruyordu.
Neden buraya geldim? Bunlar benim tanrılarım değiller. Burası benim yerim değil.
Yürek ağacı, gövdesine kazınmış yüzü ve kanlı ellere benzeyen yapraklarıyla beyaz bir dev gibi Theon'un önünde duruyordu.
Büvet ağacının altındaki havuzun yüzeyi ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Theon havuzun yanında diz çöktü. "Lütfen," diye mırıldandı kırık dişlerinin arasından, "Benim amacım asla..." Kelimeler boğazında takıldı. "Beni kurtar," demeyi başardı sonunda. "Bana..."
Ne vereceksin? Kuwet? Cesaret? Merhamet?
Kar bembeyaz ve sessizce yağıyordu, fikrini kendine saklıyordu. Etraftaki tek ses, belli belirsiz bir ağlamaydı.
Jeyne,
diye düşündü Theon.
Bu Jeyne, gelin yatağında ağlıyor. Başka kim olabilir? Tanrılar ağlamaz. Yoksa ağlar mı?
Ses, tahammül edilemeyecek kadar acı vericiydi. Theon bir dala tutunup ayağa kalktı, dizlerindeki karı temizledi, tekrar ışıklara doğru yürüdü.
Kışyarı'nda hayaletler var,
diye düşündü
ve ben onlardan biriyim.
Theon Greyjoy geri döndüğünde, avluda daha çok kardan adam vardı. Yaverler, duvarlardaki kardan devriyeleri komuta etmeleri için bir düzine kardan lord yapmışlardı. Lordlardan biri bariz bir şekilde Lord Manderly'ydi; Theon'un o güne kadar gördüğü en şişman kardan adamdı. Tek kollu lord yalnızca Hanvood Stout olabilirdi. Kardan leydi, Barbrey Dustin'di. Kapıya en yakın duran, buz saçaklarından sakalı olan kar adam, Fahişefelaketi Umber olmalıydı.

İçeride, aşçılar arpalı dana yahnisi dağıtıyordu. Havuç ve soğanla koyul tutmuş yahni, dünden kalmış ve içi çıkarılmış bayat ekmek somunlarının içinde servis ediliyordu. Kızıl Jeyne koşarak Theon'un elini yaladı, Helicent masanın altına girip Theon'un ayaklarının dibine kıvrıldı. Bunlar iyi köpeklerdi. Onlara, Ramsay'in avlayıp öldürdüğü kızların isimlerinin verildiğini unutmak kolaydı.

Yorgun olmasına karşın, Theon biraz yahni yiyecek ve bira içecek kadar iştahlıydı. Salon gürültülüydü. Roose Bolton'ın iki keşif süvarisi Avcı Kapısı'ndan girerek kaleye geri dönmüş ve Lord Stannis'in ilerleyişinin sürünme derecesine kadar yavaşladığını rapor etmişti. Stannis'in şövalyeleri savaş atları sürüyordu ve bu iri hayvanlar kara saplanıp kalıyordu. Keşif süvarilerinin söylediğine göre, sağlam ayaklı küçük atlar süren tepe kabileleri daha hızlı ilerliyordu ama kabile adamları fazla öne geçmeye cesaret edemiyordu, yoksa ordu bölünürdü. Lord Ramsay, Abel'a, karın içinde güçlükle yürüyen Stannis'in şerefine bir yürüyüş marşı söylemesini emretti. Şarkıcı udunu tekrar aldı, çamaşırcı kadınlardan biri Ekşi Alyn'in kılıcını kaptı ve kar tanelerine saldıran Stannis'in taklidini yaptı.

Leydi Barbrey Dustin salona girdiğinde ve kendi yeminli kılıçlarından ikisini Theon'u ona getirmeleri için gönderdiğinde Theon üçüncü ekmek somunun son kırıntılarına bakıyordu. Theon yüksek masanın altında durduğunda, Leydi Dustin baştan ayağa onu süzdü ve havayı kokladı. "Bunlar, düğünde giydiğin aynı kıyafetler."

"Evet leydim. Bunlar bana verilen kıyafetler." Theon'un Dehşet Kalesi'nde öğrendiği derslerden biri buydu: Sana ne veriliyorsa al ve daha fazlasını isteme.

Leydi Dustin her zamanki gibi siyah giymişti ama elbisesinin kol yenlerine mavi gri kürk geçilmişti. Elbisenin yüksek ve sert yakası kadının yüzünü çerçevelemişti. "Bu kaleyi biliyorsun."

"Eskiden bilirdim."

"Altımızda bir yerde, eski Stark krallarının karanlıkta oturduğu bir mahzen mezar var. Adamlarım oraya inen yolu bulamadılar. Bütün yeraltı kemerlerini, kilerleri, hatta zindanları araştırdılar fakat..."

"Mahzen mezarlara zindanlardan ulaşılmaz leydim."

"Bana aşağı inen yolu gösterebilir misin?"

"Orada hiçbir şey yok. Yalnızca..."

"...ölü Starklar mı var? Evet. Ve benim en sevdiğim Starklar'ın hepsi ölü. Yolu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Theon mahzen mezarı sevmiyordu, hiç sevmemişti ama oranın yabancısı değildi.

"Göster. Çavuş, bir fener getir."

"Leydimin sıcak bir pelerine ihtiyacı olabilir," diye uyardı Theon. "Dışarı çıkmamız gerekecek."

Theon ve samur kürküne sarınmış Leydi Dustin salondan çıktıklarında kar her zamankinden daha yoğun bir şekilde yağıyordu. Leydi ve Theon başlıklı

pelerinlerinin altında kamburlaştılar, dışarıdaki muhafızları kardan adamlardan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Muhafızların hâlâ yaşadığının tek kanıtı, adamların burun deliklerinden çıkan buhardı. Siperler boyunca ateşler yakılmıştı, karanlığı uzakta tutmak için yapılmış beyhude bir eylemdi bu. Theon ve yanındakiler, dizlerine kadar çıkan pürüzsüz ve bozulmamış engin bir beyazlığın içinde güçlükle yürüdüler. Avludaki çadırlar kara gömülmüştü, çatıları karın ağırlığıyla bel vermişti.

Mahzen mezarın girişi, kalenin en eski bölümüydü, yüzlerce yıldır kullanılmayan İlk Kale'nin yakınındaydı. Ramsay, Kışyarı'nı yağmaladığında İlk Kale'yi ateşe vermişti, kalenin yanmayan bölümlerinin çoğu çökmüştü. Kaleden geriye sadece bir kabuk kalmıştı. Her yere molozlar saçılmıştı: Yıkık duvarın büyük parçaları, yanık kirişler, kırık gargoyleler. Kar hemen hemen her şeyi örtmüştü ama gargoylelerden biri kar yığınının içinden yukarı uzanmıştı, grotesk bir yüz görmez gözlerle gökyüzüne hırlıyordu.

Burası, düştüğünde Bran'ı buldukları yer.

Theon o gün avdaydı, Lord Eddard ve Kral Robert'la birlikte at sürüyordu, onları kalede bekleyen vahim habere dair hiç fikri yoktu. Haberi alan Robb'un yüzünü hatırladı. Kırık çocuğun hayatta kalacağını kimse beklememişti.

Tanrılar Bran'ı öldüremedi, tıpkı benim gibi.

Bu tuhaf bir düşünceydi, Bran'ın hâlâ hayatta olabileceğini hatırlamak daha da tuhaftı.

"Şurada." Theon, kar yığınının kale duvarına tırmandığı yeri işaret etti. "Aşağıda. Kırık taşlara dikkat edin."

Leydi Dustin'in adamlarının, karları küreyip molozların yerini değiştirerek girişi temizlemesi yarım saatten uzun sürdü. Giriş temizlendiğinde, kapının donmuş olduğu anlaşıldı. Leydi Dustin'in çavuşu bir balta bulmak zorunda kaldı, kapı açıldı, menteşeler çığlık attı, döne döne karanlığa inen basamaklar ortaya çıktı.

"Uzun bir yol," diye uyardı Theon, leydiyi.

Leydi Dustin kararlıydı. "Beron, ışık."

Yol dar ve dikti. Basamaklar asırların adımlarıyla aşınmıştı. Fenerli çavuş, sonra Theon, sonra Leydi Dustin ve en arkada leydinin diğer adamı; tek sıra hâlinde yürüdüler. Theon her zaman, mahzen mezarın soğuk olduğunu düşünmüştü, mezar yaz mevsiminde gerçekten soğuktu ama şimdi, aşağı inildikçe hava ılıklaşıyordu.

Ilık

değildi, kesinlikle ılık değildi, ama yukarıdan daha ılıktı. Görünüşe göre toprağın altındaki soğuk daimiydi, değişmezdi.

Adım adım dikkatlice aşağı inerken, “Gelin ağlıyor,” dedi Leydi Dustin. “Küçük Leydi Arya’mız.”
Şimdi dikkatli ol. Dikkatli ol, dikkatli ol.
Theon elini duvara dayadı. Titreyen meşale ışığı, basamakların hareket ediyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. “Dediğiniz gibi leydim.”
“Roose memnun değil. Piçine bunu söyle.”
O
benim piçim değil,
demek istedi Theon ama içindeki bir başka ses,
senin,
dedi,
senin. Leş, Ramsay’e ait ve Ramsay, Leş’e ait. Adını unutmamalısın.
“Eğer kız ağlayacaksa, ona griler ve beyazlar giydirmek işe yaramaz. Freyler umursamayabilir ama kuzeyli adamlar... Dehşet Kalesi’nden korkuyorlar ama Starklar’ı seviyorlar.”
“Siz sevmiyorsunuz,” dedi Theon.
“Sevmiyorum,” diye itiraf etti Höyükler Leydisi. “Lâkin geri kalanlar seviyor. Yaşlı Fahişefelaketi burada çünkü Freyler, İri Jon’u rehin tutuyor. Hornwood adamları Piç’in son evliliğini, leydi karısını nasıl aç bıraktığını, kadını kendi parmaklarını yemeye mecbur ettiğini unuttular mı sanıyorsun? Yeni gelinin ağladığını duyduklarında kafalarından neler geçiyor sence? Yiğit Ned’in kıymetli kızı.”
Hayır,
diye düşündü Theon.
O kız Lord Eddard’ın kam değil. Onun adı Jeyne, o sadece bir kâhya kızı.
Leydi Dustin’in şüphelendiğinden emindi ama yine de...
“Leydi Arya’nın hıçkırıkları, bize Stannis’in bütün kılıçlarından ve mızraklarından fazla zarar veriyor. Eğer Piç, Kışyarı Lordu olarak kalmak istiyorsa, karısına gülmeyi öğretmek zorunda.”
“Leydim,” diyerek araya girdi Theon. “Geldik.”
“Basamaklar daha aşağı iniyor,” dedi Leydi Dustin.
“Daha alt katlar var. Daha eski. En alt katın çöktüğünü duydum. Oraya hiç gitmedim.” Theon kapıyı açtı; kudretli granit sütunların karanlığın içine doğru ikişer ikişer yürüdüğü uzun, kemerli bir tünele girdiler.
Leydi Dustin’in çavuşu feneri kaldırdı. Gölgeler yer değiştirdi.
Muazzam bir karanlıkta küçük bir ışık.
Theon mahzen mezarda asla rahat olmamıştı. Taş kralların taş gözleriyle ona

baktığını ve pas tutmuş uzun kılıçların kabzalarında taş parmakların kıvrıldığını hissedebiliyordu. Krallar, demirdoğumluları sevmiyordu. Theon'un içi tamdık bir dehşet duygusuyla doldu.
"Ne kadar çok," dedi Leydi Dustin. "isimlerini biliyor musun?"
"Eskiden biliyordum... ama bu çok uzun zaman önceydi." Theon eliyle gösterdi. "Bu tarafta oturanlar, Kuzey Kralları. Torrhen sonuncuydu."
"Diz Çöken Kral."
"Evet leydim. Ondan sonrakiler sadece lorddu."
"Genç Kurt'a kadar. Ned Stark'ın lahdi nerede?"
"Sonda. Bu taraftan leydim."
Sütun sıralarının arasından geçen küçük kafilenin ayak sesleri mahzende yankılandı. Ölü adamların taş gözleri onları izliyor gibiydi, adamların taş ulu kurtlarının gözleri de öyle. Yüzler, anıları canlandırdı. Birkaç isim, davet edilmeksizin, Üstat Luwin'in hayaletimsi sesiyle fısıldanarak Theon'un aklına geldi. Kuzeye yüzyıl boyunca hükmeden Kral Edrick Karsakal. Gün batımının ötesine yelken açan Gemici Brandon. Aç Kurt lakaplı Theon Stark.
Adaşım.
Yedi Krallık'ın Kankuzgunu isimli büyücü bir piç tarafından yönetildiği zamanlarda, Pyke Lordu Dagon Greyjoy'a karşı savaş açmak için Casterly Kayası'yla ittifak kuran Lord Beron Stark.
"Şu kralın kılıcı yok," dedi Leydi Dustin.
Doğruydu. Theon onun hangi kral olduğunu hatırlamıyordu ama adamın tutuyor olması gereken uzun kılıç gitmişti. Geride, kılıcın bir zamanlar nerede durduğunu göstermek üzere paslı çizgiler kalmıştı. Bu görüntü Theon'u huzursuz etti. Theon, kılıçtaki demirin, ölülerin ruhlarını lahitlerin içinde kilitli tuttuğunu duymuştu. Eğer bir kılıç kaybolduysa...
Kışyarı'nda hayaletler var ve ben onlardan biriyim.
Yürümeye devam ettiler. Barbrey Dustin'in yüzü her adımla sertleşiyor gibiydi.
Bu mahzeni en az benim kadar sevmiyor.
Theon kendini, "Starklar'dan neden nefret ediyorsunuz leydim?" derken duydu.
Kadın, Theon'u inceledi. "Sebebim, senin onları sevme sebebinle aynı."
Theon tökezledi. "Onları sevmek mi? Ben asla... Ben bu kaleyi onlardan aldım leydim. Ben... ben Bran'la Rickon'u öldürdüm, kafalarını kazıklara geçirdim, ben..."
"...Robb Stark'la birlikte güneye gittin, Fısıltılı Orman'da ve Nehirova'da onunla omuz omuza dövüştün, kendi babanla anlaşmaya varmak üzere Robb'un elçisi olarak Demir Adaları'na döndün. Höyükler de Genç Kurt'a adam

gönderdi. Ona mümkün olduğunca az adam verdim ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum, yoksa Kışyarı'nın gazabını üzerime çekerdim. Böylece o ordunun içinde kendi gözlerim ve kulaklarım oldu. Beni gayet iyi bilgilendirdiler. Senin kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Şimdi soruma cevap ver. Starklar'ı neden seviyorsun?"
"Ben..." Theon, eldivenli elini bir sütuna dayadı, "...onlardan biri olmak istedim."
"Ve asla olamadın. Tahmin ettiğinden çok daha fazla ortak yönümüz var lordum."
Sadece birkaç adım uzakta yan yana koyulmuş üç lahit vardı. Leydi ve Theon orada durdular. Ortadaki heykeli inceleyerek, "Lord Rickard," dedi Leydi Dustin. Uzun yüzlü, sakallı, vakur ifadeli heykel onlara yukarıdan bakıyordu. Diğer heykeller gibi taş gözleri vardı ama onunkiler hüzünlü görünüyordu. "Rickard'ın kılıcı da kayıp."
Doğruydu. "Biri buraya gelip kılıçları çalmış. Brandon'ın kılıcı da gitmiş."
"Bundan nefret ederdi." Leydi Dustin eldivenini çıkarıp heykelin dizine dokundu. Beyaz et, siyah taşa değdi. "Brandon kılıcını severdi. Kılıcını bilemeyi severdi. 'Kılıcımın, bir kadının bacaklarının arasını tıraş edecek kadar keskin olmasını isterim,' derdi eskiden. Kılıcını kullanmayı nasıl da severdi. Bir keresinde bana, 'Kanlı bir kılıç güzel bir şeydir,' demişti."
"Onu tanıyordunuz," dedi Theon.
Fener ışığı, kadının gözlerinin alev almış gibi görünmesine sebep oluyordu. "Brandon, kocamın babası yaşlı Lord Dustin tarafından Höyükler'de himaye edildi ama zamanının çoğunu Dereler 'de at sürerek geçirdi. At sürmeyi severdi. Kız kardeşi de ona benzerdi. O ikisi, bir çift sentordu. Ve Lord babam, Kışyarı vârisine ev sahipliği yapmaktan çok hoşnuttu. Babamın Ryswell Hanedanı için büyük ihtirasları vardı. Bekâretimi, yolu bize düşen herhangi bir Stark'a sunabilirdi ama buna gerek yoktu. Brandon, istediğini almak konusunda asla utangaç değildi. Şimdi yaşlıyım, kuru bir şeyim, uzun zamandır dulum, ama Brandon'ın bana sahip olduğu geceyi ve onun erkekliğine bulaşan bekâret kanımın görüntüsünü hâlâ hatırlıyorum. O görüntüyü Brandon da sevmişti sanırım. Kanlı bir kılıç güzel bir şeydir, evet. Canım acımıştı ama tatlı bir acıydı. Bununla birlikte, Brandon'ın Catelyn Tully'yle evleneceğini öğrendiğim gün... çektiğim acının tatlı bir tarafı yoktu. Sana yemin ederim ki, Brandon, Catelyn'i asla istemedi, birlikte geçirdiğimiz son gecede bunu bana söyledi... ama Rickard Stark'ın da büyük ihtirasları vardı. Vârisini kendi tebaasından birinin kızıyla evlendirerek gerçekleştiremeyeceği

güneyli
ihtiraslar. Daha sonra, babam beni Brandon'ın kardeşi Eddard'la evlendirme umudu besledi ama Catelyn Tully onu da aldı. Ben, genç Lord Dustin'le kaldım, Ned Stark onu benden alana kadar."
"Robert'ın Ayaklanması..."
"Robert ayaklandığında ve Ned Stark sancaklarını çağırdığında, Lord Dustin ve ben evleneli yarım yıl bile olmamıştı. Kocama gitmemesi için yalvardım. Onun yerine gidebilecek akrabaları vardı. Balta kullanmaktaki maharetiyle ünlenmiş bir amca, Dokuzmetelik Kralları'nın Savaşı'nda dövüşmüş bir büyük amca. Ama kocam çok gururlu bir adamdı, Höyükler'in askerlerine bizzat liderlik etmek zorundaydı. Yola çıktığı gün ona bir at verdim; ateş gibi bir yelesi olan kızıl bir aygır, lord babamın at sürülerinin gururu. Lordum, savaş bittiğinde eve döneceğine dair yemin etti.
Ned Stark, Kışyarı'na geri dönerken bana atı getirdi. Kocamın onurlu bir şekilde öldüğünü, bedeninin Dorne'un kızıl dağlarının altına gömüldüğünü söyledi. Ama kendi kız kardeşinin kemiklerini kuzeye getirdi, kız burada yatıyor işte... ama sana yemin ediyorum, Lord Eddard'ın kemikleri asla kız kardeşinin kemiklerinin yanında yatmayacak. Onları köpeklerime yedireceğim." Theon anlamadı. "Lord Eddard'ın... kemikleri?"
Kadının dudakları çarpıldı. Çirkin bir gülümsemeydi, Theon'a Ramsay'i hatırlatan bir gülümseme. "Catelyn Tully, Lord Eddard'ın kemiklerini Kırmızı Düğün'den önce kuzeye gönderdi ama senin demir amcan Moat Cailin'i ele geçirip yolu kapadı. O vakitten beri izliyorum. Eğer o kemikler bataklıktan çıkacak olursa, Höyükler'den uzağa gidemeyecek." Leydi Dustin, Eddard Stark'ın heykeline son bir kez uzun uzun baktı. "Burada işimiz bitti."
Leydi ve Theon mahzen mezardan çıktıklarında kar hâlâ şiddetli bir şekilde yağıyordu. Leydi Dustin basamakları tırmanırken sessiz kalmıştı ama İlk Kule'nin yıkıntılarının altında durdu, titredi ve "Aşağıda söylediğim şeyleri asla tekrarlamazsan iyi edersin. Anlaşıldı mı?" dedi.
Anlaşılmıştı. "Dilimi ya tutarım ya da kaybederim."
"Roose seni iyi eğitmiş." Leydi Dustin, Theon'u orada bıraktı.

KRALIN GANİMETİ

Kralın ordusu, altın bir şafağın ilk ışığında, yuvasından çıkan uzun ve çelik bir yılan misali kazıklı çitlerin arkasından çıktı ve Derinorman Kalesi'nden ayrıldı.
Güneyli şövalyeler, katıldıkları mücadeleler sırasında ezilip çizilmiş kalkanlarla ve zırhlarla yola çıkmışlardı ama güneş ışığını yakalayan çelikler hâlâ parlıyordu. Solmuş, lekelenmiş, yırtılmış ve tamir edilmiş sancaklarla pelerinler kış ormanının ortasında hâlâ bir renk cümbüşü yaratıyordu. Lacivert, turuncu, kırmızı, yeşil, mor, mavi ve altın; kahverengi çıplak gövdelerin, gri yeşil çamların, muhafız ağaçlarının ve kirli kar yığınlarının arasında pırıldıyordu.
Her şövalyenin yaverleri, hizmetkârları ve silahlı adamları vardı. Onların ardından zırh ustaları, aşçılar ve seyisler; mızrakçı, okçu ve baltacı sıraları; yüzlerce mücadelede dövüşmüş yaşlı muharipler ve ilk mücadelelerine giden yeşil delikanlılar geliyordu. Önlerinde tepelerin kabileleri vardı. Küçük atlar süren şeflerin ve müdafılerin yanında; kürk, kaynatılmış deri ve eski örgü zırhlar giyen kıllı dövüşçüler yürüyordu. Bazı adamlar, ağaçların arasında kaybolmak için, yüzlerini yeşile ve kahverengine boyayıp bedenlerine çalı dalları bağlamışlardı.
Ana kafileyi yük katarı takip ediyordu: Katırlar, atlar, öküzler; yiyecek, hayvan yemi, çadır ve diğer levazımla dolu arabalar. Uzunluğu bir mili bulan katarın arkasında artçı kuwet vardı; düşmanın gizlice yaklaşıp kafileyi gafil avlamasını önleyecek öncü süvariler tarafından perdelenen daha fazla zırhlı şövalye.
Asha Greyjoy yük katarında yolculuk ediyordu, demir kasnaklı iki büyük tekerleği olan üstü kapalı bir arabanın içindeydi, elleri ve ayakları zincirliydi, erkeklerden daha beter horlayan bir Dişi Ayı tarafından gece gündüz izleniyordu. Majesteleri Kral Stannis, ödülünün esaretten kaçması hususunda hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Zincire vurulmuş ganimetini kuzeyli lordlara sergilemek için Kışyarı'na götürmek niyetindeydi. Deniz canavarının kızı, Stannis'in gücünün kanıtı.
Borazanlar yola çıkan kafileyi gördü. Mızrak uçları doğan güneşin ışığıyla ışıldadı. Ormanın sınırındaki çimenler sabah ayazıyla pırıldadı. Derinorman

Kalesi'yle Kışyarı arasında yüz fersahlık bir orman vardı. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil. "On beş gün," dedi şövalyeler birbirlerine.
Asha, Lord Fell'in, "Robert bu yolu on günde katederdi," diye böbürlendiğini duydu. Fell'in büyükbabası Yaz Kalesi'nde Robert tarafından katledilmişti ama bu durum, adamın katilini, kendi torunun gözünde tanrısal bir yiğit konumuna yükseltmişti. "Robert on beş gün önce Kışyarı'nın içinde olurdu, siperlerden Bolton'a nanik çekerdi."
"Bundan Stannis'e bahsetmesen iyi olur," dedi Justin Massey, "yoksa bizi hem gündüzleri hem de geceleri yürütür."
Bu kral, ağabeyinin gölgesinde yaşıyor,
diye düşündü Asha.
Ağırlığını ne zaman ayağına verse bileğine bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Orada bir şeyler kırılmıştı, Asha bundan emindi. Şişkinlik Derinorman Kalesi'nde kaybolmuştu ama ağrı kalmıştı. Burkulma olsa şimdiye kadar kesinlikle iyileşirdi. Asha ne zaman hareket etse zincirleri şıngırdıyordu. Kelepçeler Asha'nın bileklerini ve gururunu yaralıyordu ama teslim olmanın bedeli buydu.
Asha'nın babası bir keresinde, "Kimse diz çökmekten ölmemiştir," demişti. "Diz çöken kişi, elinde bir bıçakla tekrar ayağa kalkabilir. Diz çökmeyen ölü kalır, sertleşmiş bacakları ve her şeyiyle." Balon Greyjoy, ilk isyanı başarısızlıkla sonuçlandığında bu sözlerin doğruluğunu kanıtlamıştı; deniz canavarı, geyiğe ve ulu kurda diz çökmüştü ama Robert Baratheon ve Eddard Stark öldüğünde tekrar ayağa kalkmıştı.
Deniz canavarının kızı, Derinorman'da, ayak bileğindeki keskin acıyla, bağlanmış ve sakatlanmış (şükürler olsun ki tecavüze uğramamış) bir hâlde kralın önüne atıldığında aynı şeyi yapmıştı. "Teslim oluyorum Majesteleri. Bana ne isterseniz yapın. Sizden yalnızca adamlarımı esirgemenizi istiyorum." Asha'nın tek derdi; Qarl, Tris ve Kurt Ormanı'ndan sağ çıkan diğer adamlardı. Sadece dokuz kişi kalmıştı. Cromm en kötü yaralanandı.
Stannis adamların canlarını bağışlamıştı ama Asha onda gerçek bir merhamet duygusu görmemişti. Stannis'in azimli olduğuna şüphe yoktu, cesaretsiz de değildi. Adam, adil olduğunu söylemişti... adaleti sertçe ve merhametsizceydi ama Demir Adalarındaki hayat, Asha Greyjoy'u adaletin bu türüne alıştırmıştı. Yine de, Asha bu kraldan hoşlanamazdı. Kralın çukurlu mavi gözleri her zaman şüpheyle doluydu, o gözlerin altında soğuk bir gazap kaynıyordu. Asha'nın hayatı Stannis için hiçbir şey ifade etmiyordu. Asha sadece bir tutsaktı; Stannis'in demirdoğumluların hakkından gelebildiğini kuzeye kanıtlayacak bir

ganimetti.
Aptal adam.
Eğer Asha onları biraz tanıyorsa, bir kadını dize getirmek hiçbir kuzeyli adamı etkilemezdi ve Asha bir rehine olarak tamamen değersizdi. Demir Adaları şu anda Asha'nın amcası tarafından yönetiliyordu. Asha'nın ölmesi ya da yaşaması Kargagöz'ün umurunda olmazdı. Euron'un Asha'ya yamadığı sefil koca konuyla ilgilenebilirdi fakat Eric Demiryapan, Asha'nın fidyesini ödeyecek kadar sikkeye sahip değildi. Fakat bunları Stannis Baratheon'a anlatmanın yolu yoktu. Asha'nın kadınlığı adamı tiksindiriyordu. Yeşil toprakların erkekleri, her iki elinde de fırlatma baltası olan zırh ve deri giymiş kadınlardan değil, ipeklere bürünmüş yumuşak ve tatlı kadınlardan hoşlanıyordu. Bununla birlikte Asha, Derinorman Kalesi'nde kralla yaptığı kısa sohbet sırasında, bir elbise giyse de kralın ondan hoşlanmayacağına kanaat getirmişti. Kral, Galbart Glover'ın sofu karısı Leydi Sybelle'e doğru ve nazik davranmıştı ama onun yanında bile bariz bir şekilde rahatsızdı. Bu güneyli kral, kadınların başka bir ırka ait olduğunu düşünen erkeklerden biriydi; kadınlar onun için devler, gulyabaniler ve ormanın çocukları gibi tuhaf ve sırrına varılamaz yaratıklardı. Dişi Ayı da kralın dişlerini gıcırdatmasına sebep oluyordu.
Stannis'in dinlediği tek kadın vardı ve Stannis o kadını Sur'da bırakmıştı. Yük katarını komuta eden sarı saçlı şövalye Sör Justin Massey, "Doğrusu kadının bizimle olmasını isterdim," diye itiraf etmişti. "Leydi Melisandre yanımızda olmadan gittiğimiz son mücadele Karasu'ydu. Lord Renly'nin gölgesi tepemize bindi ve ordumuzun yarısını koya döktü."
"Son mücadele?" dedi Asha. "Şu büyücü kadın Derinorman Kalesi'nde miydi? Onu görmedim."
"Derinorman'dakine mücadele denemez," dedi Sör Justin gülümseyerek. "Demiradamlarınız cesurca dövüştü leydim ama sizden çok daha kalabalıktık ve sizi gafil avladık. Kışyarı geldiğimizi biliyor ve Roose Bolton bizim sahip olduğumuz kadar adama sahip."
Ya da daha fazla,
diye düşündü Asha.
Tutsakların bile kulakları vardı ve Asha, Kral Stannis'le kumandanlarının, Derinorman Kalesi'nde bu yürüyüşle ilgili yaptığı bütün konuşmaları duymuştu. Sör Justin en başından beri bu yürüyüşe karşıydı, Stannis'le birlikte güneyden gelen şövalyelerin ve lordların çoğu da öyle. Ama kurtlar ısrarlıydı; Roose Bolton'ın Kışyarı'nı tutmasına tahammül edilemezdi ve Ned'in kızı o piçin pençelerinden kurtarılmalıydı. Morgan Liddle, Brandon Norrey, Koca Kova

Wull ve hatta Dişi Ayı da aynı fikirdeydi. Galbart Glover'ın uzun salonunda tartışma çıktığı gece, "Derinorman Kalesi'nden Kışyarı'na yüz fersah yol var," demişti, Artos Flint. "Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil."
"Uzun bir yürüyüş," demişti Corliss Penny isimli bir şövalye.
Adamların Dev Katili dediği şövalye Sör Godry, "O kadar uzun sayılmaz," diye ısrar etmişti. "Zaten yeterince uzağa geldik. Işık Tanrısı bizim için bir yol açar."
"Peki Kışyarı'nın kapılarına vardığımızda ne olacak?" diye sormuştu Justin Massey. "Aralarında hendek olan iki duvar var ve iç duvarın boyu otuz metre. Bolton, bizimle arazide karşılaşmak üzere dışarı çıkmaz. Bizim de kaleyi kuşatmaya alacak levazımımız yok."
"Arnolf Karstark gücünü bizimkiyle birleştirecek, bunu unutma," demişti Harwood Fell. "Mors Umber da öyle. Lord Holton'ın sahip olduğu kadar kuzeyli adamımız olacak. Ayrıca, kalenin kuzeyindeki orman sıktır. Kuşatma kuleleri kuracağız, koçbaşları yapacağız..."
Ve binlerce adamınız ölecek,
diye düşünmüştü Asha.
"En iyisi kışı burada geçirmek olabilir," diye önermişti Lord Peasebury.
"Kışı burada geçirmek
mi?" diye kükremişti Koca Kova. "Galbart Glover'ın ne kadar yiyecek ve hayvan yemi biriktirdiğini sanıyorsun?"
Sonra, pelerininde ölümü simgeleyen pervaneler ve yüzünde yara izleri olan Sör Richard Horpe, Stannis'e dönmüş ve "Majesteleri," demişti, "ağabeyiniz..."
Kral, şövalyenin sözünü kesmişti. "Ağabeyim olsa ne yapardı hepimiz biliyoruz. Robert tek başına, dörtnala Kışyarı'nın kapılarına koşardı, kapıları savaş baltasıyla parçalardı ve sol eliyle Roose Bolton'ı, sağ eliyle de Piç'i öldürmek için kalenin içine girerdi." Stannis ayağa kalkmıştı. "Ben Robert değilim. Lâkin yürüyüşe geçeceğiz ve Kışyarı'nı kurtaracağız... ya da bunun için uğraşırken can vereceğiz."
Lordlar bazı şüpheler besliyor olsalar bile, sıradan adamlar krala inanıyordu. Stannis, Sur'da Mance Rayder'ın yabanıllarını ezmiş ve Derinorman'ı Asha'nın demiradamlarından temizlemişti. O Robert'ın kardeşiydi, Güzel Ada açıklarında gerçekleşen meşhur deniz savaşının muzafferiydi, Robert'ın Ayaklanması boyunca Fırtına Burnu'nu tutan adamdı ve bir kahramanın kılıcını taşıyordu; ışıltısı geceyi aydınlatan büyülü kılıç Işık Getiren.
Yürüyüşün ilk gününde, "Düşmanımız göründüğü kadar sağlam değil," demişti Sör Justin, Asha'ya "İnsanlar Roose Bolton'dan korkuyor ama onu sevmiyor. Ve Roose'un Frey dostları... kuzey Kırmızı Düğün'ü unutmadı. Kışyarı'ndaki her

lord o düğünde akrabalarını kaybetti. Stannis'in yalnızca kahrolası Bolton'a ihtiyacı var, sonra kuzeyli adamlar Bolton'ı terk edecekler."
Öyle olmasını umuyorsun,
diye düşünmüştü Asha,
ama önce, kralın Bolton'ı kanatması gerek. Sadece aptallar kazanan tarafı terk eder.
Sör Justin o ilk günde Asha'nın arabasına defalarca uğramıştı; Asha'ya yiyecek, içecek ve yürüyüş havadisleri getirmişti. Justin gülümsemeleriyle, sonu gelmez şakalarıyla, etli ve geniş bedeniyle, pembe yanaklarıyla, mavi gözleriyle, beyaz sarı dağınık saçlarıyla, düşünceli ve tutsağının rahatlığına özen gösteren bir gardiyandı.
Justin'in üçüncü ziyaretinden sonra, "Seni istiyor," demişti Dişi Ayı.
Gerçek adı Mormont Hanedanı'ndan Alysane'di ama kadın diğer adını, zırhını taşıdığı kadar kolay bir şekilde taşıyordu. Ayı Adası'nın kısa boylu, tıknaz ve kaslı vârisi; geniş kalçalara, büyük göğüslere ve nasırlı iri ellere sahipti. Kadın uyurken bile, kürklerin altına örgü zırh, örgü zırhın altına kaynatılmış deri, derinin altına da ısınmak için ters çevirdiği koyun postunu giyiyordu. Bütün bu katlar kadının boyuyla enini eşitliyordu ve onu vahşi gösteriyordu. Asha Greyjoy bazen, kendisinin ve Dişi Ayı'nın neredeyse aynı yaşta olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.
"Arazilerimi istiyor," diye karşılık vermişti Asha. "Demir Adaları'nı istiyor." Emareleri biliyordu. Aynılarını diğer taliplerinde de görmüştü. Massey, kendi atalarından kalan uzak güneydeki toprakları kaybetmişti, bu yüzden ya kârlı bir evlilik yapacaktı ya da kralın hanesinde sıradan bir şövalye olmayı kabul edecekti. Sör Justin'in, hakkında çok şey anlatılan yabanıl prensesle evlenme umutları Stannis'i çok kızdırmıştı, Justin de gözlerini Asha'ya çevirmişti. Asha'yı Pyke'taki Deniztaşı Tahtı'na oturtmak ve onun lordu ve efendisi olarak adalara hükmetmek istediği şüphesizdi. Asha'nın şimdiki lordunu ve efendisini aradan çıkarmak zorundaydı tabii... buna ilaveten, Asha'yı o adamla evlendiren amca da vardı.
Mümkün değil,
diye düşündü Asha.
Kargagöz, Sör Justin'i kahvaltı niyetine yer ve geğirmez bile.
Fark etmezdi. Asha kiminle evlenirse evlensin, babasının arazileri asla onun olmayacaktı. Demirdoğumlular bağışlayıcı insanlar değildi ve Asha iki kez yenilgiye uğratılmıştı; bir kez kral şûrasında amcası Euron tarafından, sonra da Derinorman Kalesi'nde Stannis tarafından. Bunlar, Asha'ya "hükmetmeye

uygun değil” damgası vurmak için yeterliydi. Justin Massey’yle ya da Stannis Baratheon’ın ehemmiyetsiz lordlarından biriyle evlenmek Asha’ya yarardan çok zarar getirirdi. Kaptanlar ve krallar,
deniz canavarının kızı neticede bir kadınmış,
derlerdi.
Bacaklarını şu yeşil toprakların lordu için nasıl da açıyor bir bakın.
Yine de, Sör Justin yiyecekle, şarapla ve sözlerle Asha’ya kur yapmak istiyorsa Asha adamın cesaretini kırmayacaktı. Justin, Dişi Ayı’dan daha iyi bir arkadaştı ve Asha beş bin düşmanın ortasında yapayalnızdı. Tris Botley, Bakir Qarl, Cromm, Roggon ve Asha’nın kanatılmış çetesinin geri kalanı Derinorman Kalesi’nde, Galbart Glover’ın zindanlarında bırakılmıştı.

Ordu, Leydi Sybelle’in verdiği rehberlerin tahminine göre, yürüyüşün ilk gününde yirmi iki mil yol katetti. Rehberler, Derinorman’a yemin etmiş izciler ve avcılardı; Ormancı, Ağaç, Dal ve Balçık gibi kabile isimlerine sahiplerdi. Ordu ikinci günde yirmi dört mil yol aldı. Öncü kuvvet, Glover arazilerinden çıkıp Kurt Ormanı’nın karanlığına girdi. O gece, kralın çadırının önünde kükreyen ateşin etrafında toplanan mütedeyyinler, “R’hllor, bize bu karanlıkta rehberlik etmesi için ışığım gönder,” diye dua ettiler. Çok sayıda güneyli şövalye ve silahlı asker vardı. Asha onlara kralın adamları derdi ama fırtına topraklarından ve taçlı topraklardan gelenler onlara kraliçenin adamları diyordu... bununla birlikte, adamların takip ettiği kraliçe, Stannis Baratheon’ın Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde bıraktığı kraliçe değil, Kara Kale’deki kırmızı kraliçeydi. Adamlar, alevlere, “Ah Işık Tanrısı, sana yalvarıyoruz. Ateşli gözlerini bize çevir. Bizi sıcak ve güvende tut,” diye şarkı söylediler. “Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.”

Sör Godry Farring isimli iri bir şövalye duaya önderlik ediyordu.
Dev Katili Godry. Küçük bir adam için büyük bir isim.
Farring, giydiği zırhın altında geniş göğüslü ve kaslı bir adamdı. Asha’ya kibirli ve mağrur görünüyordu. Şana açtı, ihtiyatsızdı, övülmeye doymuyordu. Sıradan insanları, kurtları ve kadınları hakir görüyordu. Neticede, Farring, krala benziyordu.
Sör Justin bir domuz budunun yarısıyla birlikte arabaya geldiğinde, “Bana bir at

verin,” dedi Asha, adama. “Bu zincirlerin içinde çıldırıyorum. Kaçmaya kalkışmayacağım. Size söz veriyorum.” “Keşke yapabilseydim leydim. Siz kralın esirisiniz, benim değil.”
“Kralınız bir kadının sözüne güvenmez.”
Dişi Ayı homurdandı. “Erkek kardeşinin Kışyarı’nda yaptıklarından sonra, herhangi bir demiradamın sözüne neden güvenelim?”
“Ben Theon değilim,” diye üsteledi Asha... ama zincirler kaldı. Sör Justin dörtnala kafilenin başına doğru giderken, Asha annesini son gördüğü zamanı hatırladı. Harlaw’daydı, On Kule’de. Annesinin yatak odasında bir mum titriyordu ama kadının oymalı yatağı boştu. Leydi Alannys bir pencerenin yanında oturuyordu, denize bakıyordu. “Bebek oğlumu getirdin mi?” diye sormuştu titreyen dudaklarıyla. Ona can veren kadının harabesine bakarak, “Theon gelemedi,” demişti Asha. Annesi iki erkek evlat kaybetmişti. Ve üçüncüsü...

Size prensten bir parça gönderiyorum.

Kışyarı’ndaki mücadele başladığında her ne olmuş olursa olsun, Asha Greyjoy erkek kardeşinin oradan sağ çıktığını düşünmüyordu.
Dönek Theon. Dişi Ayı bile, Theon’un kafasını bir kazığın ucunda görmek istiyor.
“Erkek kardeşlerin var mı?” diye sordu Asha gardiyanına.
“Kız kardeşlerim var,” diye cevap verdi Alysane Mormont her zamanki hırçın tavrıyla. “Beş kardeştik. Hepsi kız. Lyanna, Ayı Adası’na döndü. Lyra ve Jory annemizle birlikte. Dacey öldürüldü.”
“Kırmızı Düğün.”
“Evet.” Alysane bir an için Asha’ya baktı. “Bir oğlum var. Sadece iki yaşında. Kızım dokuz yaşında.”
“Genç başlamışsın.”
“Çok genç. Ama geç kalmaktan iyidir.”
Beni bıçakladı, diye düşündü Asha, ama bırak yapsın.
“Evlisin.” “Hayır. Çocuklarımın babası bir ayı.” Alysane gülümsedi. Dişleri çarpıktı ama gülümsemesinde sevimli bir şeyler vardı. “Mormont kadınları derideğiştirendir. Ayıya dönüşür ve ormanda eşler buluruz. Bunu herkes bilir.”
Asha da gülümsedi. “Mormont kadınları aynı zamanda savaşçıdır.”
Diğer kadının gülümsemesi soldu. “Biz, sizin bizi dönüştürdüğünüz şeyiz. Ayı Adası’ndaki her çocuk, denizden çıkan deniz canavarından korkmayı öğrenir.”
Eski Usul.
Asha başka tarafa döndü, zincirleri hafifçe şıngırdadı. Üçüncü günde orman iyice sıklaştı. Tekerlek izleriyle dolu yollar, geniş arabaların geçemeyeceği kadar

dar av patikalarına dönüştü. Kafile, tanıdık sınır işaretlerinin önünden geçti: Belli bir açıdan bakıldığında bir kurt kafasına benzeyen taşlı bir tepe, yarı donmuş bir çağlayan, gri yeşil yosunlarla kaplı doğal bir kemer. Asha hepsini tanıyordu; kardeşi Theon'u fetihten vazgeçmeye ve kendisiyle birlikte Derinorman Kalesi'nin güvenliğine dönmeye ikna etmek için Kışyarı'na giderken bu yoldan geçmişti.

Onu da başaramadım.

Ordu o gün on dört mil katetti ve buna memnun oldu.

Akşam karanlığı çöktüğünde, sürücü arabayı bir ağacın altına çekti. Adam atları arabadan çözerken Sör Justin geldi ve Asha'nın ayak bileklerindeki prangaları çıkardı. Justin ve Dişi Ayı, Asha'yı kampın içinden geçirip kralın çadırına götürdüler. Asha bir tutsak olabilirdi ama hâlâ Pyke'ın Greyjoylar'ından biriydi ve Stannis Baratheon onu kendi sofrasının artıklarıyla doyurmaktan hoşlanıyordu.

Kralın çadırı, Derinorman Kalesi'nin arkasındaki uzun salon kadar büyük sayılırdı ama büyüklüğünden başka bir görkemi yoktu. Sarı yelken bezinden yapılmış duvarlar iyice solmuştu, çamur ve suyla lekelenmişti, bazı yerleri küflenmişti. Çadırın merkez direğinin tepesinde kraliyet sancağı dalgalanıyordu; altın zemindeki alevli kalbin içinde bir erkek geyik kafası. Stannis'le birlikte kuzeye gelen güneyli lordların çadırları, kralın çadırını üç cepheden çevreliyordu. Dördüncü cephede gece ateşi kükrüyordu, kararan gökyüzünü alev girdaplarıyla kamçılıyordu.

Asha gardiyanlarıyla birlikte topallayarak geldiğinde, bir düzine adam, ateşi kütüklerle besliyordu.

Kraliçenin adamları.

Onların tanrısı Kırmızı R'hllor'du ve o kıskanç bir tanrıydı. Asha'nın tanrısı, yani Demir Adaları'nın Boğulmuş Tanrı'sı bu adamların gözünde şeytandı ve Asha şu Işık Tanrısı'nı benimsemediği takdirde lanetlenip ölüme mahkûm olacaktı.

Beni memnuniyetle şu kütükler ve kırık dallar gibi yakarlar.

Bazı adamlar ormandaki mücadeleden sonra bunu yapmayı Asha'nın yanında önermişti. Stannis öneriyi reddetmişti.

Kral çadırın dışında duruyordu, gece ateşine bakıyordu.

Orada ne görüyor? Zafer mi? Felaket mi? Kırmızı ve aç tanrısının yüzünü mü?

Kralın gözleri derin çukurlara gömülmüştü, kısa kesilmiş sakalları çökük yanaklarının ve kemikli çenesinin üstündeki bir gölgeydi. Fakat adamın bakışlarında kuwet vardı; Asha'ya, bu adamın asla yolundan dönmeyeceğini

söyleyen demir bir vahşet vardı.
Asha kralın önünde tek dizinin üstüne çöktü. “Efendimiz.”
Sizin için yeterince mütevazı mıyım Majesteleri? Yeterince hırpalanmış, boyun eğmiş ve kırılmış mıyım
? “Size yalvarıyorum, şu zincirleri bileğimden çıkarın. At sürmeme izin verin. Kaçmaya çalışmayacağım.”
Stannis, bacağına sürtünmeye kalkışan bir köpeğe bakar gibi Asha’ya baktı. “O zincirleri hak ettin.”
“Ettim. Şimdi size adamlarımı, gemilerimi ve aklımı öneriyorum.”
“Gemilerin benim. Bazıları yandı. Adamların... kaç adamın kaldı? On? On iki?”
Dokuz. Sadece dövüşecek kadar güçlü olanları sayarsanız altı.
“Dagmer Yarıkçene, Torrhen Kalesi’ni tutuyor. Amansız bir savaşçıdır ve Greyjoy Hanedanı’nın sadık bir hizmetkârıdır. Kaleyi ve garnizonu size teslim edebilirim.”
Belki,
diye ekleyebilirdi Asha, ama kralın önünde tereddüt göstermek işe yaramazdı.
“Torrhen Kalesi ayağımı çamura bulamaya değmez. Önemli olan Kışyarı.”
“Şu zincirleri çıkarın ve kaleyi almanıza yardım etmeme izin verin efendimiz. Ağabeyiniz, düşen düşmanları dosta dönüştürmekle meşhurdu. Beni kendi adamınız yapın.”
“Tanrılar seni bir adam yapmadı. Ben nasıl yapabilirim?” Stannis gece ateşine ve turuncu alevlerin içinde dans ettiğini gördüğü şey her ne ise ona döndü.
Sör Justin Massey, Asha’yı kolundan yakaladı ve kraliyet çadırına soktu. “Hata ettiniz leydim,” dedi. “Stannis’e asla Robert’tan bahsetmeyin.”
Daha akıllı olmalıydım.
Asha, küçük erkek kardeşlerin nasıl olduğunu bilirdi. Theon’un küçüklüğünü hatırladı; Rodrik ve Maron’a hayranlık duyarak ve onlardan korkarak yaşayan utangaç bir çocuk.
Asla büyümedi,
diye karar verdi.
Küçük erkek kardeş yüz yaşına kadar yaşayabilir ama her zaman küçük erkek kardeş olarak kalır.
Demirden yapılmış mücevherlerini şıngırdattı, Stannis’in arkasına geçip onu bileğindeki zincirle boğmanın ne kadar güzel olacağını düşündü.
O akşam, Benjicot Dal isimli bir keşif süvarisinin getirdiği cılız bir geyiğin etinden yapılmış yahniyi yediler. Ama sadece kraliyet çadırının içindekiler. Yelken bezinden yapılmış duvarın dışındakiler, bir parça ekmek ve parmaktan

uzun olmayan bir sosis yiyip Galbart Glover'm birasının sonunu içtiler.
Derinorman Kalesi'yle Kışyarı arasında yüz fersah vardı. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil. Yürüyüşün dördüncü gününde, "Keşke kuzgun olsaydık," dedi Sör Justin Massey. O gün kar yağmaya başladı. Önce birkaç küçük taneydi, soğuk ve ıslaktı ama kafilenin kolayca aşamayacağı bir şey değildi.
Fakat sonraki gün de kar yağdı, ondan sonraki gün de, ondan sonrakinde de. Kurtların kalın sakalları buzla katılaştı ve her temiz tıraşlı güneyli delikanlı yüzünü sıcak tutmak için sakal bıraktı. Çok geçmeden, kafilenin önünde uzanan zemin beyazla örtüldü, taşlar ve eğri büğrü kökler gizlendi, her adım bir maceraya dönüştü. Rüzgâr da çıktı, karı önüne kattı. Kralın ordusu, diz boyu kar içinde debelenen kardan adamlara dönüştü.
Karın üçüncü gününde, kralın ordusu bölünmeye başladı. Güneyli şövalyeler ve lordlar ilerlemek için mücadele verirken, kuzeyin tepelerinden gelen adamlar daha kolay yol aldı. Kuzeylilerin küçük atları sağlam ayaklı hayvanlardı, binek atlarıyla savaş atlarından daha az yiyorlardı ve onları süren adamlar için kar, ev demekti. Kurtların çoğu tuhaf ayakkabılar giyiyordu. Kayışlardan ve bükülmüş ahşaptan yaptıkları ayakkabılara ayı pençesi diyorlardı. Çizmelerinin altına bağladıkları bu tuhaf şey, her nasılsa, adamların buz tabakasını kırmadan ve uyluklarına kadar kara gömülmeden karın üstünde yürümesini sağlıyordu.
Bazı atların da ayı pençeleri vardı. Tüylü küçük atlar, ayı pençelerini, diğer atların demir nalları taşıdığı kadar rahat taşıyordu... ama binek atları ve savaş atları onları istemiyordu. Kralın birkaç şövalyesi, her şeye rağmen atlarının ayaklarına ayı pençeleri bağladı, güneyli iri hayvanlar inat edip yürümedi ya da ayı pençelerini ayaklarından çıkarmayı denedi. Bir savaş atı, ayı pençesiyle yürümeye çalışırken bacağını kırdı.
Kısa zaman sonra, ayı pençeli kuzeyli adamlar, ordunun geri kalanını arkalarında bırakmaya başladılar. Önce ana kafiledeki şövalyeleri geçtiler, sonra da Sör Godry Farring'i ve öncü kuvveti. Yük katarındaki arabalar gittikçe daha geride kaldı, öyle gerideydiler ki, daha hızlı bir tempo tutturmaları için artçı kuvvetteki adamlar tarafından sürekli kovalanıyorlardı.
Fırtınanın beşinci gününde, yük katarı, donmuş bir gölü gizleyen bel yüksekliğindeki engin kar yığınının içinden geçti. Gizli buz tabakası arabaların ağırlığının altında kırıldığında, dondurucu su üç arabacıyı ve dört atı yuttu. Onları kurtarmaya çalışan adamlar da suya düştü. Biri Hanvood Fell'di. Harwood'un şövalyeleri, adamı boğulmadan önce dışarı çıkardılar ama adamın dudakları maviye ve yüzü süt beyazına dönmüştü. Şövalyelerin daha sonra yaptığı hiçbir şey Hanvood'u ısıtmaya yetmedi. Hanvood, ıslak kıyafetleri

kesilip çıkarıldıktan, bedeni kürklere sarıldıktan ve ateşin yanma oturtulduktan sonra bile saatler boyunca şiddetle titredi. Aynı gece ateşli bir uykuya daldı. Asla uyanmadı.

O gece, Asha, kraliçenin adamlarının bir kurban vermekten bahsettiğini duydu; fırtınanın durması için kırmızı tanrıya sunulacak bir hediye. “Bu fırtınayı kuzeyin tanrıları üzerimize saldı,” dedi Sör Corliss Penny.

“Sahte tanrılar,” diye üsteledi Dev Katili Sör Godry.

“R’hllor bizimle,” dedi Sör Clayton Suggs.

“Melisandre değil,” dedi Justin Massey.

Kral hiçbir şey söylemedi. Ama duydu. Asha bundan emindi. Stannis, tadına bakmadığı soğan çorbası önünde soğurken, en yakındaki mumun alevini seyrederek ve etraftaki konuşmaları duymazdan gelerek yüksek masada oturdu. Richard Horpe isimli ince uzun komutan muavini kral adına konuştu. “Fırtına çok yakında dinecek,” diye duyurdu.

Fakat fırtına sadece kötüleşti. Rüzgâr, bir köle tacirinin kamçısı kadar zalim bir kamçıya dönüştü. Asha, Pyke’ta, rüzgâr denizden uluyarak geldiğinde soğuğu öğrendiğini sanırdı ama Pyke’taki soğuk buradakiyle kıyaslandığında hiçti.

İnsanı delirten bir soğuk bu.

Geceyi geçirmek için kamp kurulacağını haber veren bağırış duyulduğunda bile, insanın kendini ısıtması kolay bir iş olmuyordu. Çadırlar ağır ve nemliydi, kurulmaları zordu, sökülmeleri daha da zor. Üstünde çok fazla kar biriken çadırlar aniden çöküyordu. Kralın ordusu, Yedi Krallık’ın en büyük ormanında sürünüyordu ama kuru odun bulmak imkânsızdı. Kurulan her kamp daha az ateş görüyordu ve yanan ateşler ısıdan çok duman yayıyordu. Yemekler genelde soğuk, hatta çiğ yeniyordu.

Gece ateşi bile küçülmüş, çelimsiz bir şeye dönüşmüştü. Kraliçenin adamları dehşete düşmüştü. Sör Godry’nin pes sesi önderliğinde dua eden adamlar,

“Işık Tanrısı bizi bu şeytandan koru,”

dediler.

“Parlak güneşini bize yeniden göster, şu rüzgârları dindir ve şu karları erit ki düşmanlarımıza erişip onları ezebilelim. Gece karanlık ve dehşet dolu. Lâkin senin gücün, nurun ve ışığın var. R’hllor, bizi ateşinle doldur.”

Daha sonra, Sör Corliss Penny bir kış fırtınasının bütün bir orduyu dondurarak öldürüp öldürmediğini yüksek sesle merak ettiğinde, kurtlar güldüler. “Bu kış değil,” dedi Koca Kova Wull. “Biz tepelerde, sonbahar seni öper ama kış seni fena düzer, deriz. Bu sadece sonbahar öpücüğü.”

Öyleyse tanrı izin versin de gerçek kışı hiç bilmeyeyim.

Asha diğerlerinden daha iyi durumdaydı; neticede kralın ganimetiydi. Diğerleri aç kalırken onun karnı doyuruluyordu. Diğerleri titrerken o ısıtılıyordu. Diğerleri yorgun atların üstünde karın içinde debelenirken o üstü kapalı bir arabanın içinde kürklerden yapılmış bir yatağın üstünde yolculuk ediyordu, zincirlerinin içinde rahattı.

En zor durumda olanlar, atlar ve sıradan adamlardı. Fırtına topraklarından gelen iki yaver, ateşin en yakınında kimin oturacağına dair çıkan kavgada bir askeri bıçaklayıp öldürmüştü. Sonraki gece, umutsuzca sıcaklık isteyen okçular her nasılsa çadırlarını tutuşturmuşlardı, yangın en azından yakındaki çadırları ısıtmayı başarmıştı. Savaş atları yorgunluk ve hava şartları yüzünden telef olmaya başlamıştı. "Atsız bir şövalye neye benzer?" diye bilmece soruyordu adamlar. "Kılıçlı bir kardan adama." Ölen atlar, düştükleri yerde et için kesiliyordu. Erzak da tükenmeye başlamıştı.

Peasebury, Cobb, Foxglove ve diğer güneyli lordlar, fırtına dinene kadar kamp kurmak için krala baskı yapıyordu. Stannis hiçbirini dinlemiyordu. Kraliçenin adamları kırmızı ve aç tanrıya kurban vermek için ısrar etmeye geldiklerinde, kral onları da önemsemiyordu.

Asha bu hikâyeyi, diğer adamlar kadar mütedeyyin olmayan Justin Massey'den duymuştu. "Bir kurban, inancımızın hâlâ canlı olduğunu ispat eder Majesteleri," demişti Clayton Suggs. "Kuzeyin eski tanrıları bu fırtınayı üzerimize yolladılar. Fırtınayı sadece R'hllor durdurabilir. Ona bir inançsız vermeliyiz," demişti Godry Dev Katili.

"Ordumun yarısı inançsızlardan oluşuyor," diye karşılık vermişti Stannis. "Kimse yakılmayacak. Daha çok dua edin."

Bugün kimse yakılmayacak. Yarın da öyle... ama kar yağışı devam ederse, kralın kararlılığının zayıflaması kaç zaman alacak

? Asha, amcası Aeron'ın Boğulmuş Tanrı'ya olan inancını asla paylaşmamıştı ama o gece, Dalgaların Altında İkâmet Eden'e, Buharsaçlı'nın biç etmediği kadar tutkulu bir şekilde dua etti. Fırtına dinmedi. Yürüyüş, önce tökezleme, sonra sürünme hızına düşerek devam etti. Beş mil, iyi bir gündü. Sonra üç. Sonra iki.

Fırtınanın dokuzuncu gününde, her kamp, kaptanların ve kumandanların diz çöküp günün kayıplarını rapor etmek üzere ıslak ve yorgun bir hâlde kralın çadırına girdiğini gördü.

"Bir adam ölü, üç adam kayıp."

"Altı at kaybettik, biri benimdi."

"İki ölü adam. İçlerinden biri şövalye. Dört at devrildi. Birini tekrar ayağa

kaldırdık. Diğerleri kaybedildi. Savaş atları ve bir binek atı.”
Asha buna
soğuk sayımı
dendiğini duymuştu. En ağır kayıp yük katarındaydı: Ölü atlar, kayıp adamlar, devrilip kırılan arabalar. “Atlar kara saplanıp kalıyor,” dedi Justin Massey, Stannis’e. “Adamlar, sırf bir yere oturup ölmek için kafileden ayrılıyor.”
“Bırak ölsünler,” dedi Kral Stannis öfkeyle. “Biz devam ediyoruz.”
Kuzeyli adamlar, küçük atlarıyla ve ayı pençeleriyle daha iyi yol aldılar. Kara Donnel Flint ve üvey kardeşi Artos sadece bir adam kaybetti. Liddlelar, Wulllar ve Norreyler hiç kaybetmedi. Morgan Liddle’ın katırlarından biri kayboldu ama Morgan, katırı Minderin çaldığım düşünüyor gibiydi.
Derinorman Kalesi’yle Kışyarı arasında yüz fersah var. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil. On beş gün.
Yürüyüşün on beşinci günü gelip geçti, kafile yolun yarısını bile katetmemişti. Kafilenin arkasında kırık arabalardan ve donmuş cesetlerden oluşan bir iz uzanıyordu. Güneş, ay ve yıldızlar o kadar uzun zamandır yoktu ki Asha onların bir hayalden ibaret olup olmadıklarını merak etmeye başlıyordu.
Asha sonunda ayak bileklerindeki zincirlerden kurtulduğunda yürüyüşün yirminci günüydü. O gün akşama doğru, Asha’nın arabasını çeken atlardan biri öldü. Yeni bir at bulunamadı; kalan yük beygirleri, yiyecek ve hayvan yemi arabalarını çekiyordu. Sör Justin Massey, Asha’nın arabasının yanına geldiğinde, ölü atın et için kesilmesini ve arabanın yakacak olarak parçalanmasını söyledi, sonra Asha’nın ayaklarındaki prangaları çıkardı. “Size verecek bineğim yok leydim,” dedi. “Ve sizi arkama alıp yolculuk etmeye çalışırsam benim atımın da sonu gelir. Yürümek zorundasınız.”
Asha’nın ayak bilekleri, attığı her adımda vücudunun ağırlığı altında zonkluyordu.
Birazdan soğuk yüzünden uyuşacaklar,
dedi Asha kendine.
Bir saat içinde ayaklarımı hiç hissetmiyor olacağım.
Sadece biraz yanılmıştı; ayaklarının tamamen uyuşması bir saatten az sürdü. Kafile karanlık yüzünden durduğunda, Asha tökezliyor ve tekerlekli hapishanesinin rahatlığını özlüyordu.
Demirler beni güçsüzleştirdi.
Asha akşam yemeği vaktinde o kadar bitkindi ki masada uyuyakaldı.
On beş günlük yürüyüşün yirmi altıncı gününde sebzeler tükendi. Otuz ikinci günde tahıl ve hayvan yemi bitti. Asha, bir insanın, yarı donmuş çiğ et yiyerek

ne kadar hayatta kalabileceğini merak etti.
Sör Richard Horpe, soğuk sayımından sonra, “Dal, Kışyarı’ndan sadece üç gün uzakta olduğumuza dair yemin ediyor,” dedi krala.
“Eğer
en zayıf adamları arkada bırakırsak,” dedi Corliss Penny.
“En zayıf adamlar zaten kurtarılamaz durumda,” diye ısrar etti Horpe. “Hâlâ güçlü olanlar Kışyarı’na ulaşmak ya da diğerleri gibi ölmek zorunda.”
“Işık Tanrısı kaleyi bize verecek,” dedi Sör Godry Farring. “Eğer Leydi Melisandre bizimle olsaydı...”
Sonunda, kafilenin bir düzine at ve dört adam kaybettiği kâbus gibi bir günden sonra, Lord Peasebury kuzeyli adamlara döndü. “Bu yürüyüş bir çılgınlıktı. Ve ne uğruna? Bir kız?”
“Ned’in kızı,” dedi Morgan Liddle. Uç erkek kardeşin ikincisiydi, bu yüzden diğer kurtlar ona Ortanca Liddle diyordu ama onun duyabileceği yerlerde değil. Derinorman Kalesi’nde Asha’yı neredeyse öldüren adam Morgan’dı. Daha sonra, yürüyüş sırasında Asha’nın yanma gelmiş ve ondan özür dilemişti... mücadele hırsıyla ona sürtük dediği için özür dilemişti, kafasını bir baltayla ikiye ayırmak istediği için değil.
“Ned’in kızı,” diye tekrarladı Koca Kova Wull. “Eğer siz güneyli züppeler azıcık kar yüzünden saten pantolonlarınıza işememiş olsaydınız, kızı ve kaleyi çoktan alırdık.”
“Azıcık kar mı?” Peasebury’nin yumuşak ve kadınsı ağzı öfkeyle çarpıldı. “Senin kötü tavsiyelerin bizi bu yürüyüşe zorladı Wull. En başından beri Bolton’ın yaratığı olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Durum bu mu? Bolton seni kralın kulağına zehirli şeyler fısıldayasın diye mi gönderdi?”
Koca Kova adamın yüzüne güldü. “Lord Bezelye Kabuğu. Eğer bir erkek olsaydın, seni şu söylediklerin için öldürürdüm. Lâkin kılıcım, bir korkağın kanıyla kirletilemeyecek kadar iyi çelikten yapıldı.” Bir yudum bira içip ağzım sildi. “Evet, adamlar ölüyor. Biz Kışyarı’nı görmeden önce daha nicesi ölecek. Ne çıkar? Bu bir savaş. Savaşta adamlar ölür. Olması gereken budur. Her zaman böyleydi.”
Sör Corliss Penny inanmaz gözlerle kabile şefine baktı. “Ölmek mi
istiyorsun
Wull?”
Bu soru kuzeyli adamı eğlendirmiş gibiydi. “Yaz mevsiminin bin yıl sürdüğü bir yerde sonsuza kadar yaşamak istiyorum. Dünyaya yukarıdan bakmak için bulutların üstünde bir kale istiyorum. Tekrar yirmi altı yaşında olmak istiyorum.

Yirmi altı yaşındayken bütün gün dövüşüp bütün gece düzüşebiliyordum. İnsanların ne istediği önemli değildir.
Kış neredeyse tepemizde evlat. Ve kış ölümdür. Adamlarımın Ned'in küçük kızı için dövüşürken ölmesini; gözyaşları yanaklarında donarken, karın içinde yalnız ve aç bir hâlde ölmesine tercih ederim. Bu şekilde ölen adamlar için şarkılar yazılmaz. Bana gelince, ben yaşlıyım. Bu benim son kışım olacak. Bırak da ölmeden önce Bolton kanıyla yıkanayım. Baltam bir Bolton'ın kafatasına gömüldüğünde kanın yüzüme sıçradığını hissetmek istiyorum. O kanı dudaklarımdan yalamak ve ağzımda o kanın tadı varken ölmek istiyorum."
"Evet!" diye bağırdı Ortanca Morgan.
"Kan ve mücadele
!" Sonra bütün kabile adamları bağırıyordu, kupalarını ve içki boynuzlarını masaya vuruyor, kralın çadırını gürültüyle dolduruyorlardı.
Asha Greyjoy da bir mücadeleyi hoş karşılardı.
Bu sefalete son verecek bir mücadele. Çeliğe çarpan çelik, pembe kar, kırık kalkanlar ve kesik kollar. Sonra her şey biter.
Ertesi gün, kralın keşif süvarileri, iki göl arasında terk edilmiş bir çiftçi köyüne rastladılar; birkaç kulübesi, bir uzun salonu ve bir gözcü kulesi olan küçük ve yoksul bir yerdi. Richard Horpe durma emri verdi, hâlbuki ordu o gün sadece yarım mil yol katetmişti ve karanlığa saatler vardı. Yük katarı ve artçı kuvvet köye girdiğinde ay çoktan doğmuştu. Asha son gelenlerin arasındaydı.
"Bu göllerde balık var," dedi Horpe, krala. "Buzda delikler açacağız. Kuzeyli adamlar bunun nasıl yapılacağını biliyor."
Stannis, kabarık kürk pelerininin ve ağır zırhının içinde bile tek ayağı mezarda bir adam gibi görünüyordu. Derinorman Kalesi'ndeyken uzun ve zayıf bedeninde taşıdığı azıcık et, bu yürüyüş sırasında eriyip gitmişti. Derisinin altından kafatasının şekli görünüyordu. Kralın çenesi öyle sıkı sıkıya kenetliydi ki, Asha adamın dişlerinin paramparça olacağından korktu. "Öyleyse balık," dedi Stannis her kelimeyi ısırarak. "Lâkin ilk ışıkla yola çıkacağız."
Ama ışık doğduğunda, kamp sessizliğe ve kara uyandı. Gökyüzü siyahtan beyaza döndü ama daha parlak görünmedi. Asha Greyjoy, Dişi Ayı'nın horultularını duyarak, uyku kürklerinin altında ağrılı ve üşümüş bir hâlde uyandı, daha önce bu kadar gürültülü horlayan bir kadın görmemişti ama yürüyüş sırasında bu sese alışmıştı, hatta şimdi bu seste bir parça huzur buluyordu. Onu huzursuz eden, sessizlikti. Adamları atlara binmeleri, sıra oluşturmaları ve yürüyüşe hazırlanmaları için uyandıracak borazanlar ötmüyordu. Savaş boruları kuzeyli adamları öne çağırmıyordu.

Ters giden bir şey var.

Asha uyku kürklerinin altından emekleyerek çıkıp çadırın kapısına gitti, kapıyı gece boyunca mühürleyen kar duvarını yıktı, ayağa kalkıp buzlu sabah havasını içine çekerken zincirleri şıngırdattı. Kar hâlâ yağıyordu, Asha'nın uyumak için çadıra girdiği zamankinden çok daha yoğun bir şekilde. Göller kaybolmuştu, orman da öyle. Asha, diğer çadırların şekillerini ve gözcü kulesinin tepesinde yanan işaret ateşinin turuncu pırıltısını görebiliyordu ama kuleyi göremiyordu. Fırtına, geri kalan her şeyi yutmuştu.

Roose Bolton ileride bir yerde, Kışyarı'nın duvarlarının ardında onları bekliyordu ama Stannis Baratheon'm ordusu kara gömülmüş ve kıpırtısız bir hâlde oturuyordu, etrafı buz ve kar duvarıyla çevriliydi, açlıktan kırılıyordu.

DAENERYS

Mum neredeyse bitmişti. Erimiş parafin gölünün içinden yükselen bir santimlik mumun ışığı, kraliçenin yatağının üzerine düşüyordu. Alev titremeye başlamıştı.
Birazdan sönecek,
diye düşündü Dany
ve mum söndüğünde bir gece daha sona erecek.

Şafak her zaman çok erken geliyordu.

Daenerys uyumamıştı, uyuyamamıştı, uyumayacaktı. Tekrar açtığında sabah olacağı korkusuyla gözlerini kapatmaya bile cesaret edememişti. Eğer gücü olsaydı gecelerin sonsuza kadar sürmesini sağlardı ama yapabileceği en iyi şey uyanık kalmak ve gün doğumu onları belli belirsiz anılara dönüştürmeden önce her anın tadını çıkarmaktı.

Daario Naharis, Dany'nin yanında yeni doğmuş bir bebek gibi huzurla uyuyordu. O kendini beğenmiş gülümsemesiyle, uykuyla ilgili bir istidadı olduğunu söyleyip böbürlenirdi. Arazide sık sık eyerinin üstünde uyuduğunu iddia ederdi; bir mücadeleyle karşılaşacak olursa iyi dinlenmiş olmak için. "Çabuk uyuyamayan bir savaşçının dövüşecek gücü olmaz," derdi. Kâbuslar onu rahatsız etmiyordu. Dany, Ayna Kalkanlı Serwyn'in, öldürdüğü şövalyelerin ruhları tarafından nasıl huzursuz edildiğini anlattığında Daario sadece gülmüştü. "Eğer öldürdüğüm adamlar beni huzursuz etmeye gelirlerse onları tekrar öldürürüm." Dany o anda,
Daario bir paralı askerin vicdanına sahip,
diye fark etmişti.
Başka bir deyişle, hiç vicdanı yok.

Daario yüzüstü yatıyordu, yüzü yastıklara gömülmüştü, uzun bacaklarına keten örtüler dolanmıştı.

Dany, Daario'nun omurga çizgisini takip ederek elini adamın sırtında gezdirdi. Kumandanın teni pürüzsüzdü, hemen hemen tüysüzdü.
Teni ipek ve saten.

Dany parmaklarının altındaki hissi seviyordu. Parmaklarını Daario'nun

saçlarının içinden geçirmeyi, eyer üstünde geçen uzun bir günün ardından adamın bacaklarını ovmayı, adamın aletini avuçlamayı ve aletin sertleştiğini hissetmeyi seviyordu.
Dany sıradan bir kadın olsaydı, bütün hayatını Daario'ya dokunarak, adamın yara izlerini okşayarak ve onun insanlarla karşılaşma hikâyelerini dinleyerek geçirebilirdi.
İstese taamdan vazgeçebilirdim,
diye düşündü,
ama istemedi ve asla istemeyecek.
Daario, Dany'yle tek beden olduğunda onun kulağına aşk sözleri fısıldıyordu ama Dany, Daario'nun aslında ejderha kraliçesine âşık olduğunu biliyordu.
Taamdan vazgeçersem beni istemez.
Ayrıca, taçlarını kaybeden krallar genelde başlarını da kaybederdi ve Dany, durumun bir kraliçe için daha farklı olmayacağını düşünüyordu.
Mum son bir kez titredi ve söndü, kendi gölünün içinde boğuldu. Karanlık, kuş tüyü yatağı ve yatağın iki sakinini yutup odanın her köşesini doldurdu. Dany, kollarını kumandana dolayıp kendi bedenini adamın sırtına bastırdı. Daario'nun kokusunu içti, adamın etinin sıcaklığının ve kendi tenine değen tenin tadını çıkardı.
Unutma,
dedi kendine,
ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu unutma.
Kumandanın omzunu öptü.
Daario ona doğru yuvarlandı, gözleri açıktı. "Daenerys." Tembelce gülümsedi. Daario'nun diğer yeteneklerinden biriydi bu; bir kedi gibi aniden uyanıyordu. "Şafak mı geldi?"
"Henüz değil. Hâlâ vaktimiz var."
"Yalancı. Gözlerini görebiliyorum. Gecenin karanlığında olsaydık bunu yapabilir miydim?" Daario, örtüleri üstünden atıp oturdu. "Loş. Gün yakında doğacak."
"Bu gecenin bitmesini istemiyorum."
"Neden kraliçem?"
"Biliyorsun."
"Düğün mü?" Daario güldü. "Onun yerine benimle evlen." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."
"Sen kraliçesin. İstediğin her şeyi yapabilirsin." Daario, Dany'nin bacağını okşadı. "Bize kaç gece kaldı?"
İki. Sadece iki.

“Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu ve sonraki gece. Sonra bu işi bitirmeliyiz.”

“Benimle evlen ve sonsuza kadar bütün geceler bizim olsun.”
Yapabilseydim, evlenirdim. Khal Drogo, Dany’nin güneşi ve yıldızıydı ama o kadar uzun zamandır ölüydü ki Dany sevmenin ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Daario hatırlamasına yardım etmişti.
Ölüydüm ve o beni hayata döndürdü. Uyuyordum ve o beni uyandırdı. Benim cesur kumandanım. Buna rağmen, Daario son zamanlarda fazlasıyla cüretkâr olmuştu. Son saldırısından geri döndüğü gün, Yunkaili bir lordun kafasını Dany’nin ayaklarının dibine fırlatmış ve Dany’yi, bütün dünyanın görebilmesi için salonun ortasında öpmüştü. Barristan Selmy ikisini ayırmak zorunda kalmıştı. Sör Büyükbaba o kadar öfkelenmişti ki Dany kan dökülecekten korkmuştu. “Evlenemeyiz aşkım. Sebebini biliyorsun.”

Daario yataktan kalktı. “Öyleyse Hizdahr’la evlen. Ona düğün hediyesi olarak bir çift boynuz vereceğim. Ghisli erkekler boynuzlarla gezmekten hoşlanıyorlar. Boynuzları kendi saçlarından yapıyorlar; taraklar, mumlar ve demirlerle.” Pantolonunu bulup giydi. İç çamaşırı giyme zahmetine katlanmadı.
“Evlendiğimde, beni arzulamak ağır ihanet olacak.” Dany, yatak örtüsünü göğüslerinin üstüne çekti.
“O hâlde bir hain olmak zorundayım.” Daario, mavi ipek bir tuniği başından geçirdi ve sakalının çatallarını parmaklarıyla düzeltti. Sakalını Dany için yeni boyamıştı, mordan maviye döndürmüştü, Dany’nin onu ilk tanıdığı zamanki gibi. Daario, parmaklarını koklayıp sırıtarak, “Senin gibi kokuyorum,” dedi.
Dany, Daario sırıttığında pırıldayan altın dişi seviyordu. Adamın göğsündeki ince tüyleri seviyordu. Daario’nun kollarındaki kuvveti, onun kahkahasının sesini, Dany’nin gözlerine bakış şeklini ve aletini Dany’nin içine sokarken onun adını söylemesini seviyordu. Binici çizmelerini giyip bağcıkları bağlayan Daario’yu seyrederken, “Güzelsin,” dedi. Daario bazı günler, çizmelerini Dany’nin bağlamasına izin veriyordu ama görünüşe göre bugün vermeyecekti.
Bu iş de bitti.
“Evlenilecek kadar güzel değilim.” Daario, kılıç kemerini, asılı olduğu kancadan aldı.

“Nereye gidiyorsun?”
“Senin şehrinin içine,” dedi Daario. “Birkaç bira içmek ve kavga çıkarmak için. Bir adam öldürmeyeli epey zaman oldu. Belki de senin nişanlını aramalıyım.”
Dany kumandana bir yastık fırlattı. “Hizdahr’ı rahat bırakacaksın!”
“Kraliçem nasıl emrederse. Bugün meclisi toplayacak mısın?” “Hayır. Yarın evli bir kadın olacağım. Hizdahr da kral olacak. Bırak da meclisi
o
toplasın. Bunlar onun insanları.”
“Bazıları onun, bazıları senin. Özgür bıraktıkların.”
“Beni azarlıyor musun?”
“Çocuklarım dediğin insanlar. Annelerini istiyorlar.”
“Evet. Beni
azarlıyorsun.”
“Sadece biraz, kalbimin ışığı. Gelip meclisi toplar mısın?” “Belki düğünden sonra. Barıştan sonra.”
“Şu bahsettiğin
sonra
asla gelmiyor. Meclisi toplamalısın. Yeni adamlarım senin gerçek olduğuna inanmıyor. Rüzgârla Savrulanlar’dan gelenler. Çoğu Batıdiyar’da doğmuş ve büyümüş. Kulakları Targaryenlar’la ilgili hikâyelerle dolu. Seni kendi gözleriyle görmek istiyorlar. Kurbağa sana hediye getirmiş.”
“Kurbağa mı?” dedi Dany kıkırdayarak. “O kim?”
Daario omuzlarını silkti. “Dornelu bir delikanlı. Yeşilbağırsak denen iri bir şövalyenin yaverliğini yapıyor. Ona, hediyeyi sana iletilmek üzere bana verebileceğini söyledim ama dinlemedi.” “Ah, zeki bir kurbağa.
‘Hediyeyi bana ver.'
” Dany kumandana bir yastık daha fırlattı. “O hediyeyi bir kez olsun görebilir miydim acaba?”
Daario altın yaldızlı bıyığını sıvazladı. “Ben tatlı kraliçemden çalar mıyım hiç? Eğer sana layık bir hediye olsaydı, onu yumuşak ellerinin içine bizzat koyardım.”
“Aşkının nişanı olarak mı?”
“Bu konuda konuşmayacağım ama delikanlıya hediyeyi sana verebileceğini söyledim. Daario Naharis’i yalancı çıkarmazsın değil mi?” Dany adamı reddedemezdi. “Nasıl istersen. Kurbağanı yarın meclise getir. Diğerlerini de. Batıdiyarlılar’ı.” Ortak Dil’i Sör Barristan’dan başka birinden duymak iyi olacaktı.

“Kraliçem nasıl emrederse.” Daario derin bir reverans yaptı, sırıttı ve odadan ayrıldı, pelerini arkasında dalgalandı.
Dany, kollarını bacaklarına dolayarak dağınık yatak örtülerinin arasında oturdu, o kadar üzgün ve ümitsizdi ki ekmek, süt ve incirlerle odaya giren Missandei’yi duymadı. “Majesteleri? İyi misiniz? Bu kulunuz, gecenin karanlığında çığlıklarınızı duydu.”
Dany bir incir aldı. Siyah ve şişman bir meyveydi, çiy yüzünden hâlâ nemliydi.
Hizdahr çığlık atmamı sağlayabilecek mi?
“Rüzgârın çığlığını duymuşsun.” İncirden bir ısırık aldı ama Daario gitmişti ve meyve bütün lezzetini kaybetmişti. Dany iç geçirerek yataktan kalktı ve bir elbise getirmesi için Irri’ye seslendi, sonra terasa çıktı.
Etrafı düşmanlarla çevriliydi. Kıyıda her zaman en az bir düzine gemi vardı. Bazı günler, askerler kıyıya çıktığında yüz gemi oluyordu. Yunkaililer deniz yoluyla ahşap bile getiriyorlardı, hendeğin ardında çeşit çeşit mancınıklar inşa ediyorlardı. Dany, sakin gecelerde, sıcak ve kuru havada çınlayan çekiç seslerini duyabiliyordu.
Ama kuşatma kuleleri yok. Koçbaşları yok.
Yunkaililer Meereen’i saldırıyla almayı denemeyeceklerdi. Kuşatma hattının ardında bekleyeceklerdi, açlık ve hastalık Dany’nin insanlarını dize getirene kadar taş fırlatacaklardı.

Hizdahr bana barış getirecek. Getirmeli.

O gece aşçılar, Dany için hurmalar ve havuçlarla birlikte keçi yavrusu kızarttılar ama Dany sadece bir lokma yiyebildi. Meereen’le bir kez daha boğuşmak düşüncesi onu bitkin düşürmüştü. Daario ayakta duramayacak kadar sarhoş bir hâlde geri döndüğünde bile, Dany uyuyamadı. Yatak örtülerinin altında dönüp durdu, Hizdahr’ın onu öptüğünü hayal etti... ama adamın dudakları çürüktü, maviydi, Dany’nin içine giren erkekliği buz gibi soğuktu. Dany, saçları dağılmış bir hâlde, düğüm olmuş yatak örtülerinin içinde oturdu. Kumandan onun yanında uyuyordu ama Dany yine de yalnızdı. Kumandanı sarsmak, onu uyandırmak istedi. Kumandanın ona sarılmasını, onu düzmesini, unutmasına yardım etmesini istedi. Ama kumandam uyandırırsa, adamın yalnızca gülümseyeceğini ve “Bir rüyaydı kraliçem. Uyumaya devam et,” diyeceğini biliyordu.
Daario’yu uyandırmak yerine başlıklı bir sabahlık giyip terasa çıktı. Korkuluklara gitti, orada durup daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi şehre yukarıdan baktı.
Burası asla benim şehrim olmayacak. Asla benim evim olmayacak.

Şafağın pembe ışığı, Dany’yi terasta, çimenlerin üstünde, ince bir çiy

battaniyesinin altında uyurken buldu. Hizmetçileri tarafından uyandırıldığında, “Daario’ya bugün meclisi toplayacağıma dair söz verdim,” dedi Dany. “Tacımı bulmama yardım edin. Ah, bir de kıyafet getirin, hafif ve serin tutan bir şey olsun. ”
Dany bir saat sonra salona indi.
“Ateş Geçirmez, Meereen Kraliçesi, Andallar’ın, Rhoynarlar’ın ve İlk İnsanlar’ın Kraliçesi, Büyük Çim Denizi’nin Khaleesi’si, Zincir Kıran ve Ejderhaların Anası Daenerys Fırtınadadoğan için diz çökün,”
diye bağırdı Missandei.
Reznak mo Reznak reverans yapıp gülümsedi. “Majesteleri, her geçen gün biraz daha güzelleşiyorsunuz. Düğün fikri yüzünüze bir pırıltı verdi sanırım. Ah benim ışıltılı kraliçem!”
Dany iç geçirdi. “İlk ricacıyı çağırın.”
Dany o kadar uzun zamandır meclisi toplamıyordu ki davaların yarattığı izdiham bunaltıcıydı. Salonun arka tarafı hıncahınç insan doluydu, insanlar öncelik hakkı için kavga ediyordu. Öne çıkan ilk kişi kaçınılmaz surette Galazze Galare oldu, kadının başı dikti, yüzü yeşil bir peçenin ardına gizlenmişti. “Majesteleri, özel olarak konuşsak daha iyi olacak.”
“Keşke vaktim olsaydı,” dedi Dany tatlı bir sesle. “Yarın evleniyorum.” Yeşil Fazilet’le son görüşmesi pek iyi geçmemişti. “Benden istediğiniz nedir?”
“Sizinle, malum bir paralı asker kumandanının küstahlığı hakkında konuşmak istiyorum.”
Bunu herkese açık bir oturumda söylemeye cesaret mi ediyor
? Dany öfkelendi.
Cesaretli bir kadın, hakkını vereyim, ama bir azarlamaya daha tahammül edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyor.
“Esmer Ben Plumm’ın ihaneti hepimizi çok şaşırttı lâkin uyarınız çok geç geldi. Şimdi, tapınağınıza dönmek ve barış için dua etmek istediğinizi biliyorum.”
Yeşil Fazilet reverans yaptı. “Sizin için de dua edeceğim.”
Bir tokat daha,
diye düşündü Dany, yüzünü ateş basıyordu.
Oturumun geri kalanı, kraliçenin iyi bildiği can sıkıntısıydı. Dany minderlerin üstünde oturdu, insanları dinledi, tek ayağını sabırsızca salladı. Jhiqui öğle vakti incir ve domuz jambonu getirdi. Ricacıların sonu gelmiyordu. Dany’nin bir gülümsemeyle gönderdiği her iki kişiye karşılık kırmızı gözlü ya da homurdanan biri kalıyordu.
Daario Naharis yeni Fırtına Kargaları’yla birlikte geldiğinde gün batımı

yaklaşmıştı. Bir ricacı homurdanıp dururken, Dany, Rüzgârla Savrulanlar'dan Fırtına Kargaları'na geçen Batıdiyarlılar'a baktı.
Bunlar benim insanlarım. Ben onların meşru kraliçesiyim.
Pejmürde bir grup gibi görünüyorlardı ama paralı askerlerden beklenecek şey de buydu. Grubun en genci Dany'den en fazla bir yaş büyüktü, en yaşlısı altmış isim günü görmüş olmalıydı. Bazı adamlar varsıllık işaretleri taşıyordu: Altın kol halkaları, ipek tunikler, gümüş kakmalı kemerler.
Ganimet.
Adamların çoğunun kıyafeti basitti ve çok giyilmişlik izleri taşıyordu.
Daario grubu öne getirdiğinde, Dany içlerinden birinin kadın olduğunu gördü; iri, sarışın, zırhlı bir kadın. "Güzel Meris," diye tanıttı kumandan,
ama güzel,
Dany'nin bu kadın için kullanacağı son sıfattı. Meris'in boyu bir seksendi, kulağı yoktu, burnu kesikti, her iki yanağında da derin yara izleri vardı ve kadın, kraliçenin o güne kadar gördüğü en soğuk gözlere sahipti. Diğerlerine gelince...
Hugh Hungerford zayıf, somurtkan, uzun bacaklı, uzun suratlı bir adamdı, rengi solmuş kıyafetler giymişti. Webber kısa boylu ve kaslıydı; kafasında, göğsünde ve kollarında örümcek dövmeleri vardı. Kırmızı yüzlü Orsone Taş, bir şövalye olduğunu iddia etti, leylek bacaklı Lucifer Long da öyle. Ormanın Will'i diz çökerken bile şehvetle Dany'ye baktı. Dick Straw'ın kantaron mavisi gözleri, keten kadar beyaz saçları ve huzursuz edici bir gülümsemesi vardı. Zencefil Jack'in yüzü turuncu bir sakalın ardına gizlenmişti ve adamın konuşmasını anlamak mümkün değildi. "İlk mücadelesinde dilinin yarısını ısırarak kopardı," diye açıkladı Hungerford.
Dornelu adamlar daha farklı görünüyordu. "Eğer Majesteleri memnun olacaksa," dedi Daario, "bunlar; Yeşilbağırsak, Gerrold ve Kurbağa."
Yeşilbağırsak iriydi ve bir taş kadar keldi, Güçlü Behvas'a bile rakip olabilecek kalın kolları vardı. Gerrold, güneşten açılmış saçları ve gülümseyen mavi yeşil gözleri olan ince uzun bir delikanlıydı.
Bahse girerim ki bu gülümseme nice bakirenin gönlünü çalmıştır.
Gerrold'ın pelerini kahverengi yumuşak yünden yapılmış ve kum ipeğiyle astarlanmıştı, hoş görünüşlü bir giysiydi.
Üç adamın en genç ve en az etkileyici olanı yaver Kurbağa'ydı; ağırbaşlı, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü bodur bir delikanlıydı. Yüzü köşeliydi, alnı genişti, çıkık bir çenesi ve geniş bir burnu vardı. Yanağındaki ve çenesindeki sert ve kısa tüyler yüzünden, ilk kez sakal bırakmaya çalışan toy bir delikanlı gibi görünüyordu. Dany'nin bu delikanlıya neden Kurbağa dendiğiyle ilgili hiçbir

fikri yoktu.
Belki de diğerlerinden daha yükseğe sıçrayabiliyordur.
“Ayağa kalkabilirsiniz,” dedi kraliçe. “Daario, Dorne’dan geldiğinizi söyledi. Dornelu adamlar benim meclisimde daima hoş karşılanır. Babamın tahtı İşgalci tarafından çalındığında, Güneş Mızrağı babama sadık kalmıştı. Bana ulaşmaya çalışırken birçok tehlikeyle karşılaşmış olmalısınız.”
“Fazlasıyla,” dedi Gerrold, güneşten açılmış saçları olan yakışıklı delikanlı. “Dorne’dan ayrılırken altı kişiydik Majesteleri.” “Kayıplarınız için üzgünüm.” Kraliçe, Gerrold’ın iri arkadaşına döndü. “Yeşilbağırsak tuhaf bir isim.”
“Bir şaka Majesteleri. Gemilerden. Volantis’ten itibaren bütün yol boyunca deniz tutması yaşadım. Kusma ve... pekâlâ, gerisini söylememeliyim.”
Dany güldü. “Tahmin edebiliyorum sör.
Sör,
öyle değil mi? Daario bana bir şövalye olduğunuzu söyledi.”
“Eğer Majesteleri memnun olacaksa, üçümüz de şövalyeyiz.” Dany, Daario’ya baktı ve adamın yüzünden bir öfke pırıltısı geçtiğini gördü.
Bilmiyordu.
“Şövalyelere ihtiyacım var,” dedi.
Sör Barristan’ın kuşkuları uyandı. “Şövalyelik, Batıdiyar’ın bu kadar uzağında kolayca elde edilebilir. Bu iddianızı kılıç ya da mızrakla ispatlamaya hazır mısınız?”
“Eğer gerekirse,” dedi Gerold, “lâkin herhangi birimizin Cesur Barristan’a denk olduğunu iddia edecek değilim. Majesteleri, bizi affetmeniz için yalvarıyorum ama buraya sahte isimlerle geldik.” “Bir zamanlar aynı şeyi yapan biriyle tanışmıştım,” dedi Dany, “Arştan Beyazsakal isimli bir adamdı. O hâlde bana gerçek isimlerinizi söyleyin.”
“Memnuniyetle... lâkin, kraliçemin müsamahasına sığınıp daha az göz ve kulak olan bir yerde konuşmayı rica edebilir miyim?”
Oyun içinde oyun.
“Nasıl istersen. Skahaz, salonu boşalt.”
Kelkafa emirler bağırdı, işin geri kalanını Tunç Canavarlar yaptı, diğer Batıdiyarlılar ve günün ricacıları salondan çıkarıldı. Dany’nin danışmanları salonda kaldı.
“Şimdi,” dedi Dany, “isimleriniz.”
Yakışıklı Gerrold reverans yaptı. “Sör Gerris Drinkwater, Majesteleri. Kılıcım sizindir.”
Yeşilbağırsak kollarını göğsünde birleştirdi. “Benim de savaş çekicim sizindir.

Ben, Sör Archibald Yromvood.”
‘Ya siz sör?” diye sordu kraliçe, Kurbağa isimli delikanlıya.
“Eğer Majesteleri izin verirse, önce hediyemi takdim edebilir miyim?”
Meraklı bir şekilde, “Eğer istersen,” dedi Dany. Fakat Kurbağa yürümeye başladığında, Daario Naharis delikanlının önüne geçti ve eldivenli elini uzattı. “Hediyeyi bana ver.”
Taş yüzlü bodur delikanlı eğildi, çizmesinin bağcıklarını çözdü ve çizmesinin içindeki gizli cepten sararmış bir parşömen çıkardı.
“Hediyen bu mu? Bir parşömen parçası mı?” Daario, parşömeni Dornelu adamın elinden kapıp açtı, gözlerini kısarak mühürlere ve imzalara baktı. “Bütün bu altınlar ve kurdeleler çok sevimli ama sizin Batıdiyarlı karalamalarınızı okuyamıyorum.”
“Parşömeni kraliçeye götür,” diye emretti Sör Barristan. “Hemen.”
Dany, salondaki öfkeyi hissedebiliyordu. “Ben yalnızca küçük bir kızım ve küçük kızlar hediyeler almalıdır,” dedi hafif bir sesle. “Daario, lütfen, benimle alay etmemelisin. Hediyemi bana getir.”
Parşömen Ortak Dil’de yazılmıştı. Kraliçe, mühürleri ve imzaları inceleyerek parşömeni ağır ağır açtı. Sör Willem Dary ismini gördüğünde kalbi hızlandı. Mektubu bir kez okudu, sonra bir kez daha.
“Mektupta neler yazdığını öğrenebilir miyiz Majesteleri?” diye sordu Sör Barristan.
“Gizli bir anlaşma,” dedi Dany, “ben küçük bir kızken Braavos’ta yapılmış. Sör Willem Dary anlaşmayı bizim adımıza imzalamış; kendisi, İşgalci’nin adamları bizi ele geçiremeden önce, beni ve ağabeyimi Ejderha Kayası’ndan kaçıran adamdır. Prens Oberyn Martell, Dorne adına imza atmış, Braavos’un Deniz Lordu anlaşmaya şahitlik etmiş.” Parşömeni, bizzat okuması için Sör Barristan’a uzattı. “Bu anlaşma bir evlilikle mühürlenecektir, diyor. Ağabeyim Viserys, Prens Doran’ın kızı Arianne’i kraliçesi olarak alacakmış; Dorne’un, İşgalci’nin devrilmesine yardım etmesi karşılığında.”
Yaşlı şövalye anlaşmayı ağır ağır okudu. “Eğer Robert bundan haberdar olsaydı, bir zamanlar Pyke’ı ezdiği gibi Güneş Mızrağını da ezer ve Prens Doran’la Kızıl Yılan’ın başlarını alırdı... bu Dornelu prensesin başını da alabilirdi.”
“Hiç şüphe yok ki Prens Doran anlaşmayı bu sebeple gizli tuttu,” dedi Daenerys. “Ağabeyim, Dornelu bir prensesin onu beklediğini bilseydi, evlenecek yaşa gelir gelmez Güneş Mızrağı’na giderdi.”
“Ve Robert’ın savaş baltasını üstüne çekerdi. Dorne’un üstüne de çekerdi,” dedi Kurbağa. “Babam, Prens Viserys’in bir ordu bulacağı güne kadar beklemeye

razıydı.”
“Baban?”
“Prens Doran.” Kurbağa tek dizinin üstüne çöktü. “Majesteleri, ben Prens Quentyn Martell olma onuruna sahibim, bir Dorne prensiyim ve sizin en sadık kulunuzum.”
Dany güldü.
Dornelu prensin yüzü kızardı. Dany’nin kendi meclisi ve danışmanları şaşkın gözlerle ona baktılar. Skahaz Kelkafa, Ghis diliyle, “Majesteleri?” dedi. “Neden gülüyorsunuz?”
“Ona kurbağa diyorlar,” dedi Dany “ve şimdi neden böyle dediklerini öğrendik. Yedi Krallık’ta, gerçek aşkları tarafından öpül düklerinde büyülü prenslere dönüşen kurbağaları anlatan çocuk masalları vardır.” Dornelu şövalyelere gülümseyerek Ortak Dil’e döndü. “Söyle bana Prens Quentyn, sen de büyülü müsün?” “Hayır Majesteleri.”
“Bundan korkuyordum.”
Büyülü ya da büyüsüz, kahretsin. San saçlı ve geniş omuzlu delikanlı yerine bunun prens olması büyük talihsizlik.
‘Yine de, benden bir öpücük almaya geldin. Benimle evlenmek niyetindesin. Durum bu mu? Hediye olarak bana kendini getirdin. Eğer Dorne’u istiyorsam, Viserys ve senin kardeşin yerine, sen ve ben bu anlaşmayı mühürlemeliyiz.”
“Babam, beni kabul edilebilir bulacağınızı umdu.”
Daario Naharis aşağılayıcı bir kahkaha attı. “Bence sen küçük bir yavrusun. Kraliçenin yanında bir erkek olması gerek, miyavlayan bir oğlan değil. Dudaklarını yaladığında, ağzına annenin sütünün tadı geliyor mu?”
Sör Gerris Drinkwater bu sözlere öfkelendi. “Diline dikkat et paralı asker. Bir Dorne prensiyle konuşuyorsun.”
“Ve galiba prensin sütannesiyle.” Daario başparmaklarıyla kılıç kabzalarını okşadı ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi.
Skahaz kaşlarını çattı. “Bu delikanlı Dorne’un işine yarayabilir ama Meereen’in Ghis kanından bir krala ihtiyacı var.”
“Dorne’u biliyorum,” dedi Reznak mo Reznak. “Dorne; kum, akrepler ve güneşte kavrulan kırmızı dağlar demek.”
Prens Quentyn cevap verdi. “Dorne, kraliçemize hizmet etmeye ant içmiş elli bin mızrak ve kılıç demek.”
“Elli bin mi?” diye dalga geçti Daario. “Ben sadece üç kılıç saydım.”
“Yeter,”
dedi Daenerys. “Prens Quentyn bana bu hediyeyi sunmak için dünyanın yarısını

katetti. Ona saygısızlık edilmesine izin vermeyeceğim.” Dornelu adamlara döndü. “Keşke bir yıl önce gelseydiniz. Hizdahr zo Loraq’la evleneceğime dair taahhüt verdim.”
“Çok geç değil...” dedi Sör Gerris.
“Buna ben karar vereceğim,” dedi Daenerys. “Reznak, prens ve arkadaşları için soylu kanlarına uygun odalar tahsis edildiğinden emin ol. İhtiyaçlarıyla da ilgilenilsin.”
“Nasıl isterseniz Majesteleri.”
Kraliçe ayağa kalktı. “O hâlde şimdilik işimiz bitti.”
Daario ve Sör Barristan, piramidin tepesindeki odaya çıkan basamakları tırmanan Dany’yi takip ettiler. “Bu her şeyi değiştirir,” dedi yaşlı şövalye.
Irri’nin yardımıyla tacını çıkarırken, “Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi Dany. “Üç adam ne işe yarar?”
“Üç şövalye,” dedi Selmy.
“Üç yalancı,” dedi Daario öfkeyle. “Beni kandırdılar.”
“Ve seni satın aldılar, bundan eminim.” Daario inkâr etme zahmetine girmedi. Dany parşömeni açtı ve tekrar inceledi.
Bu anlaşma, biz kırmızı kapılı evde yaşarken Braavos’ta yapılmış.
Bu durum neden Dany’nin kendini çok tuhaf hissetmesine sebep oluyordu?
Dany kâbusunu hatırladı.
Bazen rüyaların içinde gerçekler vardır.
Hizdahr zo Loraq büyücüler için çalışıyor olabilir miydi? Rüyanın anlamı bu muydu? Tanrılar Dany’ye, Hizdahr’ı bir kenara bırakmasını ve şu Dornelu prensle evlenmesini mi söylüyordu? Dany’nin hafızasında bir şeyler kıpırdandı.
“Sör Barristan, Martell Hanedanı’nın arması nedir?”
“İçinden bir mızrak geçen pırıltılı bir güneş.”
Güneşin oğlu.
Dany ürperdi. “Gölgeler ve fısıltılar.” Quaithe başka ne söylemişti?
Beyaz kısrak ve güneşin oğlu. Bir aslan ve bir ejderha da vardı. Yoksa ejderha ben miyim
? “Parfüm kokulu kethüdaya dikkat et.” Dany bunu hatırlıyordu. “Rüyalar ve kehanetler. Neden her zaman bilmece hâlinde olmak zorunda? Bundan nefret ediyorum. Ah, beni yalnız bırakın sör. Yarın benim düğün günüm.” Daario o gece, bir erkeğin bir kadına sahip olabileceği tüm şekillerde Dany’ye sahip oldu ve Dany kendini memnuniyetle ona verdi. Son defasında, güneş doğarken, Doreah’tan uzun zaman önce öğrendiği gibi kumandanı ağzıyla sertleştirdi, sonra kumandanın üstünde öyle çılgınca hareket etti ki adamın yarası tekrar

kanamaya başladı. Dany, tatlı bir kalp atışı boyunca o mu adamın içinde yoksa adam mı onun içinde bilemedi.
Fakat güneş düğün gününün üstüne doğduğunda, Daario Naharis yataktan kalktı, kıyafetlerini giyip kılıç kemerini taktı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Dany kumandana. “Bugün saldırı düzenlemeni yasaklıyorum.”
“Kraliçem çok zalim,” dedi kumandan. “Eğer düşmanlarım katledemezsem, sen evlenirken ben kendimi nasıl eğlendiririm?” “Gece olduğunda hiç düşmanım kalmayacak.”
“Şimdi sadece şafak tatlı kraliçem. Gün uzun. Son bir saldırı için yeterince zaman var. Sana düğün hediyesi olarak Esmer Ben Plumm’ın kafasını getireceğim.”
“Kafa istemiyorum,” dedi Dany. “Bir zamanlar bana çiçekler getirirdin.”
“Sana Hizdahr çiçek getirsin. O, öne eğilip hindiba çiçeği koparacak bir adam değil, bu doğru, ama onun için memnuniyetle çiçek toplayacak adamları var. Gidebilir miyim?”
“Hayır.” Dany, Daario’nun orada kalmasını ve ona sarılmasını istiyordu.
Bir gün gidecek ve geri dönmeyecek,
diye düşündü.
Bir gün, bir yaycı, Daario’nun göğsüne bir ok saplayacak. Ya da on adam, mızraklar, kılıçlar ve baltalarla ona saldıracak.
Kahraman olmak isteyen on adamın beşi ölecekti ama bu Dany’nin kederini hafıfletmeyecekti.
Bir gün onu kaybedeceğim, tıpkı güneşim ve yıldızımı kaybettiğimi gibi. Lâkin, size yalvarıyorum tanrılar, onu bugün kaybetmeyeyim.
“Yatağa geri gel ve beni öp.” Daha önce kimse Dany’yi Daario gibi öpmemişti. “Ben senin kraliçenim ve sana beni düzmeni emrediyorum.”
Dany bunu şakacı bir tavırla söylemişti ama Daario’nun bakışları Dany’nin sözleriyle sertleşti. “Kraliçeyi düzmek kralın işi. Evlendiğiniz zaman soylu Hizdahr bu konuyla ilgilenir. Böyle terletici bir iş için fazlasıyla asil olduğu anlaşılırsa, bu işi onun yerine yapacak hizmetkârları da var. Dornelu delikanlıyla onun yakışıklı arkadaşını da yatağına çağırabilirsin, neden olmasın?” Daario yatak odasından çıktı.
Bir saldırı düzenleyecek,
diye düşündü Dany
ve eğer Ben Plumm’ın başını alırsa, düğün ziyafetine gelip adamın başını ayaklarımın dibine fırlatacak. Yedi beni korusun. Daario neden soylu bir aileden gelmiyor'?

Kumandan gittiğinde, Missandei kraliçeye basit bir kahvaltı getirdi; keçi peyniri, zeytin ve tatlı olarak kuru üzüm. “Kahvaltı için şaraptan fazlasına ihtiyacınız var Majesteleri. Küçücük bir şeysiniz ve bugün güce ihtiyaç duyacağınız muhakkak.”
Ufacık tefecik bir kızdan gelen bu sözler Dany’yi güldürdü. Dany, bu küçük kâtibeye o kadar güveniyordu ki onun yalnızca on bir yaşında olduğunu sık sık unutuyordu. Terasta birlikte kahvaltı ettiler. Dany bir zeytini kemirirken, Naathlı kız erimiş altına benzeyen gözleriyle Dany’ye baktı ve “Onlara evlenmekten vazgeçtiğinizi söylemek için geç değil,” dedi.
Geç,
diye düşündü kraliçe kederle. “Hizdahr’ın kanı kadim ve soylu. Bu birleşme, benim azatlı kölelerimi onun insanlarıyla birleştirecek. Biz bir bütün olduğumuzda şehir de bütün olacak.”
“Majesteleri soylu Hizdahr’ı sevmiyor. Bu kulunuz, sizin başka bir adamla evlenmeyi tercih edeceğinizi düşünüyor.”
Bugün Daario’yu düşünmemeliyim.
“Bir kraliçe mecbur olduğunda sever, istediğinde değil.” Dany iştahını kaybetmişti. “Bu yiyecekleri götür,” dedi Missandei’ye. “Banyo yapma vaktim geldi.”
Daha sonra, Jhiqui, Dany’yi kurularken, Irri kraliçenin tokarıyla geldi. Dany, Dothraklı kızların bol ipek pantolonlarını ve boyalı yeleklerini kıskandı. Bu kıyafetler, eteğine küçük inciler dikilmiş ağır püsküllü tokardan çok daha serindi. “Şunu bedenime sarmama yardım edin lütfen. Bütün bu incilerle tek başıma başa çıkamam.”
Dany, düğün ve düğünü takip eden gece için hevesli olması gerektiğini biliyordu. İlk düğününün gecesini hatırladı. O gece, Khal Drogo yıldızların altında Dany’nin bekâretini almıştı. Dany ne kadar korktuğunu ve heyecanladığını anımsadı. Hizdahr’la aynı duyguları yaşar mıydı?
Hayır. Ben eskiden olduğum kız değilim, Hizdahr da güneşim ve yıldızım değil.
Missandei piramidin içinden yeniden çıktı. “Reznak ve Skahaz size Merhamet Tapınağı’na kadar eşlik etme onuru için yalvarıyorlar Majesteleri. Reznak tahtırevanınızın hazırlanması için emir verdi.”
Meereenliler şehir içinde nadiren at sürüyorlardı. Kölelerin omuzlarında taşman tahtırevanları ve sandalyeleri tercih ediyorlardı. Zakh’ın adamlarında biri, “Atlar caddeleri pisletiyor,” demişti Dany’ye, “köleler pisletmiyor.” Dany köleleri azat etmişti ama caddeler tıpkı eskisi gibi tahtırevanlarla doluydu ve tahtırevanlar sihirli bir şekilde havada yüzmüyordu.

“Hava, bir tahtırevanın içinde kapalı kalamayacağım kadar sıcak,” dedi Dany. “Gümüş atım eyerlensin. Lord kocama kölelerin sırtında gitmeyeceğim.”
“Majesteleri,” dedi Missadei, “bu kulunuz çok üzgün ama bir tokarla at süremezsiniz.”
Küçük kâtibe sık sık olduğu gibi haklıydı.
Tokar,
at sürmek için uygun bir giysi değildi. Dany yüzünü buruşturdu. “Dediğin gibi olsun. Ama tahtırevanla gitmeyeceğim. Perdelerin arkasında boğulurum. Bana bir sandalye hazırlasınlar.” Dany madem sarkık kulaklarını takmak zorundaydı, bütün tavşanların onu görmesini sağlayacaktı.
Dany aşağı indiğinde Reznak ve Skahaz dizlerinin üstüne çöktüler. “Pırıl pırıl parlıyorsunuz ilahemiz. Size bakmaya cesaret eden her adam kör olacak,” dedi Reznak. Kethüda, kırmızı atlastan dikilmiş altın püsküllü bir
tokar
giymişti. “Hizdahr zo Loraq size sahip olacağı için çok şanslı... bunu söyleyerek cüretkâr davranıyorum ama siz de ona sahip olacağınız için şanslısınız. Bu evlilik şehrimizi kurtaracak, göreceksiniz.”
“Dua edelim de öyle olsun.”
Zeytin ağaçlarımı dikmek ve onların zeytin verdiğini görmek istiyorum. Hizdahr’ın öpücükleri beni mutlu etmese ne çıkar? Barış beni mutlu edecek. Ben bir kraliçe miyim yoksa sadece bir kadın mıyım
?
“insanlar bugün sinek sürüleri kadar kalabalık olacak.” Kel kafa, piliseli siyah bir etek giymiş ve yılan başı şeklinde bronz bir miğfer takmıştı.
“Sineklerden korkmalı mıyım? Tunç Canavarlar beni tehlikelerden korur.”
Büyük Piramit’in zemin katı her daim alacakaranlıktı. Dokuz metre kalınlığındaki duvarlar, caddelerin gürültüsünü boğuyor ve sıcağı dışarıda tutuyordu, bu yüzden içerisi serin ve loştu. Dany’nin eşlikçileri kapıların iç tarafında sıraya giriyordu. Atlar, katırlar ve eşekler doğu duvarına, filler ise batı duvarına bağlanmıştı. Dany’nin piramidinde, o tuhaf ve devasa hayvanlardan üç tane vardı. Dany’ye tüysüz gri mamutları hatırlatıyorlardı ama fillerin hortumları kesilip varaklanmıştı, gözleri hüzünlüydü.
Dany onları bulduğunda Güçlü Belwas üzüm yiyordu ve Barristan Selmy benekli gri atının eyerini bağlayan seyisi seyrediyordu. Dornelu adamlar yaşlı şövalyenin yanındaydı, konuşuyorlardı ama kraliçeyi görünce sustular. Prens diz çöktü. “Majesteleri, sizinle görüşmek zorundayım. Babamın kuvveti azalıyor lâkin sizin davanıza olan sadakati her zamanki gibi güçlü. Eğer şahsım ya da

davranışım sizi hoşnutsuz ettiyse üzgünüm, fakat...”
“Eğer beni hoşnut etmek istiyorsanız, benim için mutlu olun sür,” dedi Daenerys. “Bu benim düğün günüm, insanlar Sarı Şehir’de dans edecek, bundan şüphem yok.” İç geçirdi. “Kalkın prensim. Ve gülümseyin. Bir gün, babamın tahtını almak için Batıdiyar’a döneceğim ve Dorne’dan yardım isteyeceğim. Lâkin bugün, şehrim Yunkaililer tarafından demir bir çemberin içine alınmış durumda. Yedi Krallık’ı görmeden ölebilirim. Hizdahr ölebilir. Dalgalar Batıdiyar’ı yutabilir.” Dany prensin yanağını öptü. “Gelin. Evlenme vaktim geldi.”
Sör Barristan, Dany’nin sandalyeye çıkmasına yardım etti. Quentyn, Dornelu arkadaşlarının yanma döndü. Güçlü Belwas kapıların açılması için bağırdı ve Daenerys Targaryen sandalyede taşınarak güneşe çıkarıldı. Selmy, benekli gri atının sırtında, Dany’nin yanında yola koyuldu.
Düğün alayı Merhamet Tapınağı’na doğru dönerken, “Söyleyin bana,” dedi Dany, “annem ve babam kendi kalplerini dinlemekte özgür olsalardı, kimlerle evlenirlerdi?”
“Bu çok uzun zaman önceydi. Majesteleri o insanları tanımaz.”
“Ama siz tanıyorsunuz. Anlatın.”
Yaşlı şövalye başını eğdi. “Anneniz, vazifesine önem veren bir kraliçeydi.”
Sör Barristan, altın zırhının ve omuzlarından dökülen beyaz pelerininin içinde yakışıklıydı ama sesi, acı çeken bir adamın sesi gibiydi; her kelime, adamın boğazından geçen bir taştı sanki. “Ama genç bir kızken... fırtına topraklarından gelen genç bir şövalyeye vurulmuştu. O şövalye, bir turnuvada onun uğurunu takmış ve onu aşk ve güzellik kraliçesi ilan etmişti. Kısa süren bir şeydi.”
“O şövalyeye ne oldu?”
“Leydi annenizin babanızla evlendiği gün, o şövalye mızrağını bir kenara bıraktı. Sonra dindar bir adama dönüştü ve Kraliçe Rhaella’nın yerini yalnızca Bakire’nin doldurabileceğini söylerken duyuldu. Tutkusu elbette imkânsızdı. Arazi sahibi bir şövalye, kraliyet kanı taşıyan bir prensesle evlenmeye uygun değildir.”
Ve Daario Naharis yalnızca bir paralı asker, arazi sahibi bir şövalye
nin altın mahmuzunu bağlamaya bile uygun değil.
“Ya babam? Kraliçesinden daha çok sevdiği bir kadın var mıydı?”
Sör Barristan eyerinde kıpırdandı. “Sevdiği... değil. İstediği, daha doğru bir kelime olabilir... ama bu sadece bir mutfak dedikodusuydu, çamaşırcı kadınların ve seyis yamaklarının fısıltılarıydı...”
“Bilmek istiyorum. Babamı hiç tanımadım. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. İyi şeyleri ve... diğer şeyleri.”

“Nasıl emrederseniz.” Beyaz şövalye kelimeleri dikkatle seçti. “Prens Aerys... gençken, Casterly Kayası’ndan bir leydiye tutulmuştu, Tywin Lannister’ın kuzenine. Leydi ile Tywin evlendiğinde, babanız düğün ziyafetinde çok fazla içti ve lordun ilk gece hakkı geleneğinin bozulmasının talihsizlik olduğunu söyledi. Bu sadece bir sarhoş şakasıydı ama Lord Tywin bu çeşit sözleri ya da yatağa götürme töreni sırasında babanızın yaptığı şeyleri unutacak bir adam değildi.” Şövalyenin yüzü kızardı. “Çok konuştum Majesteleri. Ben...”
“İnayetli kraliçe, selamlar olsun!” Dany’nin alayının yanına başka bir alay geldi, Hizdahr zo Loraq kendi sandalyesinde gülümsüyordu.
Kralım.
Dany, Daario Naharis’in nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti.
Eğer bu bir hikâye olsaydı, biz tapmağa vardığımızda Daario dörtnala gelir ve benimle evlenmek için Hizdahr’a meydan okurdu.
Kraliçenin ve Hizdahr zo Loraq’ın düğün alayları Meereen’in içinde yan yana yol aldı. Sonunda, Merhamet Tapınağı güneşte parlayan altın kubbeleriyle alayların önünde belirdi.
Ne kadar güzel,
demeye çalıştı kraliçe kendine, ama içinde, kendini Daario’yu aramaktan alıkoyamayan küçük ve aptal bir kız vardı.
Eğer seni sevseydi, gelir ve seni kılıç zoruyla alırdı, tıpkı Rhaegar’ın o kuzeyli kızı aldığı gibi,
diye üsteledi Dany’nin içindeki kız, ama kraliçe bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Kumandan bunu deneyecek kadar çılgın olsa bile, Dany’ye yüz metre yaklaşamadan önce Tunç Canavarlar tarafından öldürülürdü.
Galazza Galare tapınağın kapılarının dışında bekliyordu; beyaz, pembe, kırmızı, mavi, altın ve mor giymiş hemşireler tarafından çevrelenmişti.
Eskisinden daha azlar.
Dany, Ezzara’yı aradı ama onu göremedi.
Kanlı ishal om da mı aldı
? Kraliçe, kanlı ishalin yayılmasını önlemek için Astaporlular’ı duvarların dışında açlıktan kırılmaya terk etmişti ama hastalık yine de yayılıyordu. Pek çok insan ishale yakalanmıştı: Azatlı köleler, paralı askerler, Tunç Canavarlar, hatta Dothraklılar. Buna rağmen, hastalık şu ana kadar hiçbir Lekesiz’e dokunmamıştı. Dany, en kötüsünün geride kalmış olması için dua etti.
Faziletler, fildişi bir sandalye ve altın bir kâse getirdiler. Daenerys Targaryen, püsküllere basmamak için
tokarını

zarifçe tutarak sandalyenin kadife minderine oturdu. Hizdahr zo Loraq dizlerinin üstüne çöktü, kraliçenin sandaletlerinin bağcıklarını çözdü, elli hadım şarkı söylerken ve on bin göz onu izlerken Dany'nin ayaklarını yıkadı. Parmaklarının arası güzel kokulu yağlarla dolarken,

nazik elleri var,

diye düşündü Dany.

Eğer kalbi de nazikse, zamanla ondan hoşlanabilirim.

Yıkama işi bittiğinde, Hizdahr, Dany'nin ayaklarını yumuşak bir havluyla kuruladı, sandaletlerini bağladı ve kraliçenin ayağa kalkmasına yardım etti. Dany ve Hizdahr, Yeşil Fazilet'i takip ederek el ele tapmağa girdiler, içerideki hava tütsüler yüzünden ağırdı ve Ghis'in tanrıları gölgeler giyinmiş bir hâlde nişlerde duruyordu.

Dört saat sonra, Dany ve Hizdahr, karı ve koca olarak tapınak tan çıktılar, el ve ayak bileklerindeki altın zincirlerle birbirlerine bağlanmışlardı.

JON

Kraliçe Selyse; kızı, kızının soytarısı, hizmetçileri, leydi eşlikçileri, şövalyeleri, yeminli kılıçları ve elli silahlı askerleriyle birlikte Kara Kale'ye geldi.
Hepsi kraliçenin adamları,
Jon biliyordu.
Selyse'nin yanında olabilirler ama Melisandre'ye hizmet ediyorlar.
Kırmızı rahibe, Jon'u kafilenin gelişine karşı uyarmıştı; Doğugözcüsü'nden aynı mesajı getiren kuzgunun kaleye varışından bir gün önce.
Jon, kraliçenin kafilesini ahırların yanında karşıladı, yanında Saten, Bowen Marsh ve siyah pelerinler giyen altı muhafız vardı. Eğer kraliçe hakkında söylenen şeylerin yarısı doğruysa, bu kadının önüne maiyetsiz çıkmak hata olurdu. Kraliçe, Jon'u bir seyisle karıştırabilir ve ona atının dizginlerini uzatabilirdi.
Kar yağışı en sonunda güneye gitmiş ve Kara Kale'ye nefes aldırmıştı. Jon Kar şu güneyli kraliçenin önünde diz çökerken havada bir parça sıcaklık bile vardı. "Majesteleri. Kara Kale sizindir ve sizi selamlar."
Kraliçe Selyse yukarıdan Jon'a baktı. "Teşekkürler. Lütfen beni lord kumandanınıza götürün."
"Kardeşlerim bu onuru bana bahşettiler. Ben Jon Kar."
"Siz? Genç olduğunuzu söylemişlerdi ama..." Kraliçe Selyse'nin yüzü zayıf ve solgundu. Kadının başında, kırmızı altından yapılmış, alev şeklinde uçları olan bir taç vardı, Stannis'in taktığı tacın ikizi, "...ayağa kalkabilirsiniz Lord Kar. Bu benim kızım, Shireen."
"Prenses." Jon başını eğdi. Shireen çirkin bir kızdı, boğazını ve yanağının yarısını grileştirip çatlatan gri hastalık tarafından daha da çirkinleştirilmişti. "Kardeşlerim ve ben hizmetinizdeyiz."
Shireen kızardı. "Teşekkür ederim lordum."
"Akrabamla tanıştığınıza inanıyorum. Sör Axell Florent," diye devam etti kraliçe.
"Sadece kuzgunlar aracılığıyla."

Ve raporlar.
Kıyıdaki Doğu gözcüsü'nden gelen mektuplar Axell Florent hakkında çok şey söylüyordu ve bunların çok azı iyiydi. "Sör Axell."
"Lord Kar." Florent, kısa bacakları ve kalın göğsüyle tıknaz bir adamdı. Sert kıllar adamın yanaklarıyla çenesini kaplıyor ve kulaklarıyla burun deliklerinden fışkırıyordu.
"Sadık şövalyelerim," diye devam etti Kraliçe Selyse. "Sör Narbert, Sör Benethon, Sör Brus, Sör Patrek, Sör Dorden, Sör Malegorn, Sör Lambert ve Sör Perkin." Her adam sırayla reverans yaptı. Kraliçe, soytarının adını söyleme zahmetine girmedi ama adamın boynuzlu şapkasındaki çanlar ve şişkin yanaklarındaki dövmeler, onu gözden kaçırmayı zorlaştırıyordu.
Yamalı Yüz.
Cotter Pyke mektuplarında soytarıdan da bahsetmişti, adamın yarı akıllı olduğunu söylemişti.
Kraliçe, bir baş işareti yaparak maiyetinin bir başka tuhaf üyesini çağırdı: Uzun boylu, zayıf, sopa gibi bir adam. Adamın boyunun uzunluğu, mor pelüşten yapılmış üç katlı egzotik bir şapkayla vurgulanmıştı. "İşte saygıdeğer Tycho Nestoris, Braavos'un Demir Bankası'nın temsilcisi, Majesteleri Kral Stannis'le görüşmeye geldi."
Bankacı, şapkasını çıkarıp derin bir reverans yaptı. "Lord Kumandan. Misafirperverliğiniz için size ve kardeşlerinize teşekkür ederim." Ortak Dil'i belli belirsiz bir aksanla kusursuz bir şekilde konuşuyordu. Jon'dan on beş santim uzun olan Braavoslu'nun çenesinden çıkan ip kadar ince sakal, adamın neredeyse beline kadar uzanıyordu. Kakım kürküyle astarlanmış kıyafetleri koyu mordu. Sert ve yüksek bir yaka adamın dar yüzünü çerçeveliyordu. "Size büyük rahatsızlık vermemişizdir umarım."
"Hiç vermediniz lordum. Hoş geldiniz."
Doğruyu söylemek gerekirse şu kraliçeden daha hoş geldiniz.
Cotter Pyke, bankacının gelişini önceden bildiren bir kuzgun göndermişti. Jon Kar o zamandan beri biraz düşünmüştü.
Jon tekrar kraliçeye döndü. "Kral Kulesi'ndeki kraliyet daireleri, dilediğiniz kadar bizimle kalmanız için hazırlandı Majesteleri. Lord Kâhya'mız Bowen Marsh'la tanışın. Kendisi adamlarınız için odalar bulacak."
"Bizim için yer açmanız çok nazik bir davranış." Kraliçenin sözleri yeterince nazikti ama kadının ses tonu,
bu zaten yapman gereken bir vazife, o odaların beni memnun etmesi için dua etsen iyi olur,

diyordu. “Burada uzun zaman kalmayacağız. Biraz dinlenir dinlenmez, Gece Kalesi’ndeki yeni makamımıza gitmek için yola çıkacağız. Doğugözcüsü’nden buraya yaptığımız yolculuk yorucuydu.”
“Nasıl isterseniz Majesteleri,” dedi Jon. “Aç ve üşümüş olduğunuzdan eminim. Ortak salonda sizi bekleyen sıcak yemekler var.”
“Çok güzel.” Kraliçe avluya baktı. “Lâkin ilk önce Leydi Melisandre’yle görüşmek istiyoruz.”
“Elbette Majesteleri. Leydinin dairesi de Kral Kulesi’nde. Bu taraftan lütfen.”
Kraliçe Selyse başıyla onayladı, kızının elini tutup Jon’u takip etti. Sör Axell, Braavoslu bankacı ve kafilenin geri kalanı kraliçeyi izledi, yünlere ve kürklere bürünmüş ördek yavrularına benziyorlardı.
“Majesteleri,” dedi Jon Kar, “inşaatçılarımız Gece Kulesi’ni size teslim edebilmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar... buna rağmen, kalenin büyük bir bölümü harabe hâlinde. Orası Sur’daki en büyük kale ve biz sadece bir bölümünü onarabildik. Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde daha rahat olabilirsiniz.”
Kraliçe Selyse burnunu çekti. “Doğugözcüsü’yle işimiz bitti. Orayı sevmiyoruz. Bir kraliçe kendi çatısı altında ev sahibesi olmalıdır. Cotter Pyke’ın görgüsüz ve nahoş bir adam olduğunu gördük, kavgacı ve pinti bir adam.”
Cotter’ın sizin hakkınızda neler söylediğini duymalısınız.
“Bunun için üzgünüm. Lâkin korkarım ki Gece Kalesi’ndeki şartları daha da az seveceksiniz Majesteleri. Bir kaleden bahsediyoruz, bir saraydan değil. Amansız ve soğuk bir yer. Oysa Doğugözcüsü...” “Doğugözcüsü
güvenli değil.”
Kraliçe, elini kızının omzuna koydu. “Bu kız kralın meşru veliahtıdır. Shireen bir gün Demir Taht’ta oturacak ve Yedi Krallık’ı yönetecek. Onu kötülüklerden korumak zorundayız ve Doğugözcüsü saldırının gerçekleşeceği yer. Ben ve kocam Gece Kalesi’ni makamımız olarak seçtik ve orada ikâmet edeceğiz. Biz...
ah!”
Lord Kumandan Kalesi’nin iskeletinin arkasından devasa bir gölge çıktı. Prenses Shireen bağırdı ve kraliçenin şövalyelerinin üçü aynı anda soluğunu tuttu. Bir diğeri küfretti. Şaşkınlığı yüzünden yeni kırmızı tanrısını tamamen unutarak,
“Yedi bizi korusun,”
dedi.
“Korkmayın,” dedi Jon. “O kimseye zarar vermez Majesteleri. Bu, Wun Wun.”
“Wun Weg Wun Dar Wun.” Devin sesi, bir dağ yamacından düşen kaya parçası misali gümbürdedi. Dev, kafilenin önünde diz çöktü. Diz çökmüş hâlde bile herkesten uzundu. “Diz çök. Kraliçe. Küçük kraliçe.” Hiç şüphe yok ki bu

sözleri ona Leathers öğretmişti.
Prenses Shireen'in gözleri tabak gibi büyüdü. "Bir
dev!
Hikâyelerdeki gibi gerçek bir dev. Ama neden bu kadar komik konuşuyor?"
"Ortak Dil'den sadece birkaç kelime biliyor," dedi Jon. "Devler kendi topraklarında Eski Dil'i konuşur."
"Ona dokunabilir miyim?"
"Dokunmazsan daha iyi edersin," dedi kraliçe. "Şuna bir bak. Pis bir yaratık." Kaşlarını çatıp Jon'a döndü. "Lord Kar, bu yaratığın Sur'un bu tarafında ne işi var?"
"Wun Wun, tıpkı sizler gibi Gece Nöbetçileri'nin konuğu."
Kraliçe bu cevaptan hoşlanmadı. Şövalyeler de öyle. Sör Axell tiksintiyle yüzünü buruşturdu, Sör Brus gergin bir şekilde güldü. "Bana devlerin hepsinin öldüğü söylenmişti dedi," Sör Narbert.
"Hemen hemen hepsi."
Ygritte onlar için ağladı.
"Karanlıkta ölüler dans ediyor." Yamalı Yüz tuhaf dans adımlarıyla ayaklarını hareket ettirdi. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh." Doğugözcüsü'nde, biri onun için hayvan derilerden, koyun postlarından ve tavşan kürkünden soytarı kıyafeti dikmişti. Adamın şapkasında, üstüne çanlar ve kahverengi sincap kürkü şeritleri bağlanmış geyik boynuzları vardı. Yamalı Yüz attığı her adımda çınlıyordu.
Wun Wun büyülenmiş gibi soytarıya baktı. Fakat dev, soytarıya uzandığında, soytarı çınlayarak geri çekildi. "Ah hayır, ah hayır, ah hayır." Bu tepki Wun Wun'un aniden ayağa kalkmasına sebep oldu. Kraliçe, Prenses Shireen'i yakalayıp geri çekti, şövalyeler kılıçlarına uzandılar, Yamalı Yüz panikle yalpaladı, dengesini kaybetti ve popo üstü bir kar yığınının içine düştü.
Wun Wun gülmeye başladı. Bir devin kahkahası, bir ejderhanın kükremesini utandırabilirdi. Yamalı Yüz kulaklarını örttü, Prenses Shireen yüzünü annesinin kürklerine gömdü, kraliçenin en cesaretli şövalyesi öne atıldı. Jon, adamın yolunu kesmek için kolunu yukarı kaldırdı. "Onu kızdırmak
istemezsiniz.
Çeliğinizi kınına sokun sör. Leathers, Wun Wun'u Hardin'e götür."
"Şimdi yemek, Wun Wun?" diye sordu dev.
"Şimdi yemek," diye onayladı Jon. Leathers'a döndü. "Wun Wun için bir kile sebze göndereceğim, senin için de et. Bir ateş yak."
Leathers sırıttı. 'Yakarım lordum ama Hardin kemik kadar soğuk. Belki

ısınmamız için biraz şarap da gönderirsiniz.”
“Senin için gönderirim. Wun Wun için değil.” Wun Wun, Kara Kale’ye gelene kadar hiç şarap içmemişti ama bir kez içtiğinde şaraba karşı devasa bir beğeni geliştirmişti. Aşırı
bir beğeni.
Jon, denkleme sarhoş bir dev eklemeden de yeterince derde sahipti. Kraliçenin şövalyelerine döndü. “Bir adam, eğer onu kullanmak niyetinde değilse kılıcını asla çekmemeli, derdi lord babam.” “Niyetim kılıcımı kullanmaktı.” Şövalye temiz tıraşlı ve rüzgâr yanığıydı; beyaz kürkten dikilmiş pelerininin altına, beş köşeli mavi bir yıldızla süslenmiş gümüş dokuma bir cübbe giymişti. “Bana, Gece Nöbetçileri’nin diyarı bu çeşit canavarlardan koruduğu öğretildi. Kimse onların evcil hayvan olarak tutulduğundan bahsetmedi.”
Kahrolası güneyli bir aptal daha.
“Adınız?”
“Eğer lordum memnun olacaksa, Kral Dağı’ndan Sör Patrek.” “Dağınızda misafir hakkına nasıl bakıyorsunuz bilmiyorum sör. Biz kuzeyde bu hakkı kutsal sayarız. Wun Wun burada misafir.”
Sör Patrek gülümsedi. “Söyleyin Lord Kumandan, Ötekiler gelirse onlara da misafirperverlik gösterecek misiniz?” Kraliçeye döndü. “Majesteleri, eğer yanılmıyorsam Kral Kulesi şurada. Bu onuru bana lütfeder misiniz?”
“Nasıl isterseniz.” Kraliçe, şövalyenin koluna girdi ve ikinci bir bakışa hiç gerek duymadan Gece Nöbetçileri’nin adamlarının önünden geçip gitti.
Bu kadındaki en sıcak şey, tacındaki alevler.
“Lord Tycho,” diye seslendi Jon. “Bir dakikanızı alabilir miyim?”
Braavoslu durdu. “Ben lord değilim. Braavos’un Demir Bankası’nın basit bir hizmetkârıyım.”
“Cotter Pyke’ın verdiği bilgiye göre Doğugözcüsü’ne üç gemiyle gelmişsiniz. İki kadırga ve bir göke.”
“Aynen öyle lordum. Bu mevsimde denizi geçmek tehlikeli olabiliyor. Bir tek gemi suyla dolup batabilir ama üç gemi birbirine yardım edebilir. Demir Bankası böyle konularda her daim ihtiyatlıdır,”
“Belki de siz buradan ayrılmadan önce baş başa görüşebiliriz?” “Hizmetinizdeyim Lord Kumandan. Braavos’ta, şu andan daha iyi bir zaman yoktur, deriz. Bu sizin için uygun mu?”
“Herhangi bir zaman kadar uygun. Çalışma odama mı çekilelim yoksa Sur’un tepesini mi görmek istersiniz?”
Bankacı yukarı baktı, buzun gökyüzüne karşı engin ve beyaz yükseldiği yere.

“Korkarım ki yukarısı acı soğuktur.”
“Soğuk ve rüzgârlı. Kenarlardan iyice uzakta yürümeyi öğrenirsiniz. Adamlar yine de savrulup aşağı düşer. Sur, dünyadaki hiçbir şeye benzemez. Onu görmek için başka bir şansınız olmayabilir.”
“Ölüm yatağımda bu ihtiyatlı hâlimden pişman olacağımdan eminim. Lâkin eyer üstünde geçen uzun bir günün ardından, sıcak bir odada olmayı tercih ederim.”
“O hâlde çalışma odama gidiyoruz. Saten, baharatlı sıcak şarap lütfen.”
Jon’un silahhanenin arkasındaki odası yeterince sessizdi ama bilhassa sıcak değildi. Ateş bir süre önce sönmüştü; Saten, ateşi beslemek konusunda Efkârlı Edd kadar gayret göstermiyordu. Mormont’un kuzgunu,
“Mısır,”
diye bağırarak Jon’u ve konuğunu karşıladı. Jon pelerinini astı. “Stannis’i aramaya geldiniz, bu doğru mu?”
“Doğru lordum. Kraliçe Selyse, Derinorman Kalesi’ne bir kuzgunla haber gönderebileceğimizi söyledi. Majesteleri Kral’ı,
Gece Kalesi’nde kendisini beklediğime dair bilgilendirmek için. Kralla konuşacağım mesele, mektuplara tevdi edilemeyecek kadar hassas.”
“Borç.”
Başka ne olabilir
? “Bizzat kralın borcu mu? Yoksa ağabeyinin borcu mu?”
Bankacı parmaklarını birbirine bastırdı. “Lord Stannis’in borçluluğunu ya da nakit sıkıntısını tartışmam münasip olmaz. Kral Robert’a gelince... Majesteleri’ne zor zamanlarda yardım etmek bizim için gerçekten mutluluktu. Lâkin şu anda, Demir Taht bütün geri ödemeleri durdurdu.”
Lannisterlar gerçekten bu kadar aptal olabilirler mi
? “Stannis’i ağabeyinin borçlarından sorumlu tutamazsınız.”
“Borç, Demir Taht’a ait,” diye açıkladı Tycho “ve o tahtta oturan kişi bu borcu ödemek zorunda. Genç Kral Tommen ve danışmanları inat ediyorlar, bu yüzden konuyu Kral Stannis’le konuşmak istedik. Kral Stannis güvenimize layık olduğunu kanıtlarsa, ona her türlü yardımda bulunmaktan büyük mutluluk duyacağız.”
“Yardım,”
diye bağırdı kuzgun. “
Yardım, yardım, yardım.”
Jon bu kadarını, Demir Bankası’nın Sur’a bir elçi gönderdiğini öğrendiği anda tahmin etmişti. “Son haber aldığımızda, Majesteleri, Lord Bolton’la ve adamın müttefikleriyle yüzleşmek üzere Kışyarı’na yürüyordu. Eğer isterseniz kralı

orada arayabilirsiniz ama bunun bazı riskleri var. Kendinizi kralın savaşının ortasında bulabilirsiniz.”
Tycho başım öne eğdi. “Demir Bankası’na hizmet edenler, Demir Taht’a hizmet eden sizler gibi sık sık ölümle yüzleşirler.”
Ben Demir Taht’a mı hizmet ediyorum
? Jon Kar artık emin değildi. “Size at, erzak, rehber ve Derinorman Kalesi’ne gitmek için ihtiyaç duyacağınız her şeyi vereceğim. Oradan sonra, Stannis’e giden yolu kendiniz bulmak zorundasınız.”
Stannis’in kafasını bir kazığın ucunda da bulabilirsiniz.
“Bunun bir bedeli olacak.”
“Bedel,”
diye bağırdı Mormont’un kuzgunu.
“Bedel, bedel.”
“Her zaman bir bedel vardır, öyle değil mi?” Braavoslu gülümsedi. “Nöbet ne istiyor?”
“Başlangıç olarak gemilerinizi. Mürettebatlarıyla birlikte.”
“Üçünü de mi? Braavos’a nasıl geri döneceğim?” “Gemilerinize yalnızca bir yolculuk için ihyacım var.” “Tehlikeli bir yolculuk olduğunu tahmin ediyorum. Başlangıç olarak dediniz?”
“Krediye de ihtiyacımız var. Bahara kadar karnımızı doyurmamızı sağlayacak miktarda altına. Yiyecek satın almak ve onları bize getirecek gemiler kiralamak için.”
“Bahar mı?” Tycho iç geçirdi. “Bu mümkün değil lordum.” Stannis, Jon’a ne söylemişti?
Ringa balığı satan bir kocakarı gibi pazarlık ediyorsun Lord Kar. Lord Eddard seni bir balıkçı kadından mı peydahladı
? Belki de bu konuda haklıydı.
İmkânsızı mümküne dönüştürmek bir saat sürdü, şartlar üzerinde anlaşmaya varmak bir saat daha aldı. Saten’in getirdiği baharatlı sıcak şarap sürahisi, bankacıyla Jon’un daha sıkıntı verici noktaları karara bağlamasına yardım etti. Jon Kar, Braavoslu’nun çıkardığı parşömeni imzalarken, iki adam da yarı sarhoş ve oldukça mutsuzdu. Jon bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü.
Üç Braavoslu gemi, Doğugözcüsü’ndeki donanmayı on bir gemiye yükseltecekti. Donanmada, Jon’un emriyle Cotter Pyke tarafından el konulmuş Ibbenli bir balina gemisi, aynı şekilde sahip olunmuş Pentoslu bir kadırga ve üç adet Lysli savaş gemisi de bulunuyordu; Salladhor Saan’ın sonbahar rüzgârlarıyla kuzeye sürüklenmiş donanmasının artıkları. Saan’ın üç gemisinin

de acil onanma ihtiyacı vardı ama onarım işi şimdiye kadar bitmiş olmalıydı.
On bir gemi yeterince mantıklı değildi fakat Jon biraz daha beklerse, kurtarma donanması Çetinocak'a vardığında oradaki insanlar ölmüş olacaktı.
Ya çimdi denize açıl ya da hiç açılma.
Bununla birlikte, Köstebek Ana ve insanlarının, hayatlarını Gece Nöbetçileri'ne emanet edecek kadar umutsuz olup olmayacakları meçhuldü.
Jon ve Tycho Nestoris çalışma odasından ayrıldıklarında hava kararmıştı. Kar yağmaya başlamıştı. "Görünüşe göre rahatlığımız kısa süreliymiş." Jon pelerinine daha sıkı sarındı.
"Kış neredeyse üstümüzde. Braavos'tan ayrıldığım gün, kanallarda buz vardı."
"Kısa bir zaman önce üç adamım Braavos'tan geçti," dedi Jon. "Yaşlı bir üstat, bir şarkıcı ve genç bir kâhya. Yabanıl bir kızla bebeğini Eski Şehir'e götürüyorlardı. Şans eseri onlarla karşılaşmış olabilir misiniz?"
"Korkarım ki karşılaşmadım lordum. Braavos'tan her gün Batıdiyarlılar geçer ama pek çoğu Paçavracı Limanı'm kullanır. Demir Bankası'nın gemileri Mor Liman'a bağlanır. Eğer isterseniz, eve döndüğümde adamlarınızla ilgili soruşturma yapabilirim." "Gerek yok. Şu anda Eski Şehir'de güvendedirler."
"Öyle umut edelim. Dar Deniz yılın bu vaktinde çok tehlikelidir. Son zamanlarda, Basamaktaşı'nda tuhaf gemiler görüldüğüne dair raporlar da geliyor."
"Salladhor Saan?"
"Lysli korsan mı? Kimileri, onun eski korsan yataklarına geri döndüğünü söylüyor, aynen öyle. Lord Redwyne'ın donanması da Kırık Kol'da dolaşıyor, eve döndüğüne şüphe yok. Fakat biz bu adamları ve gemileri tanıyoruz. Raporlarda bahsedilen yelkenler başka... uzak doğudan geliyor olabilirler... ejderhalar hakkında tuhaf konuşmalar duydum."
"Keşke burada da bir ejderha olsaydı. Bir ejderha bizi biraz ısıtabilirdi."
"Lordum şaka yapıyor. Gülmezsem beni affedin. Biz Braavoslular, Valyria'dan ve şehrin ejderha lordlarının gazabından kaçanların soyundan geliyoruz. Ejderhalarla ilgili şakalar yapmayız."
Evet, sanırım yapmazsınız.
"Özrümü kabul edin Lord Tycho." "Özre gerek yok Lord Kumandan. İşte şimdi acıktığımı hissettim. Yüklü miktarda altın borç vermek, insanın iştahını açıyor. Bana ziyafet salonunuzun yerini gösterme nezaketinde bulunur musunuz?"
"Sizi oraya bizzat götürürüm. Bu taraftan."
Salona gittikten sonra bankacıyla aynı sofraya oturmamak nezaketsizlik olurdu. Jon, masaya yemek getirmesi için Saten'i mutfağa gönderdi. Yeni gelen

konukların tuhaflığı, görevde ya da uykuda olmayan bütün adamları dışarı çıkarmıştı, bu yüzden mahzen kalabalık ve sıcaktı.
Kraliçe ve Prenses Shireen mahzende değildi; muhtemelen o anda Kral Kulesi'ne yerleşiyorlardı. Fakat Sör Brus ve Sör Malegorn oradaydı; mahzende toplanan kara kardeşleri, Doğugözcüsü'nden ve denizin ötesinden gelen son havadislerle eğlendiriyorlardı. Kraliçenin leydilerinden üç kadın bir arada oturuyordu; kendi hizmetçileri ve Gece Nöbetçileri'nin hayran bakışlı bir düzine adamı tarafından çevrelenmişlerdi.
Kapıya daha yakın bir yerde, Kral Eli bir horozun buduna saldırıyordu, eti kemikten emerek söküyor ve her lokmayı birayla mideye indiriyordu. AxeII Florent, Jon Kar'ı gördüğünde elindeki kemiği bir kenara fırlattı, elinin tersiyle ağzım sildi ve ayağa kalkıp Jon'un masasına doğru yürüdü. Axell, pergel bacakları, geniş göğsü ve kepçe kulaklarıyla komik bir görüntü oluşturuyordu ama Jon, adama gülmemesi gerektiğini biliyordu. Sör Axell, Leydi Melisandre'nin kırmızı tanrısını kabul eden kraliçenin, ilk takipçilerinden biriydi ve kadının amcasıydı.
Eğer bu adam bir akraba katili değilse bile, ona en yakın ikinci
şey. Üstat Aemon'ın Jon'a verdiği bilgiye göre, Axell Florent'in ağabeyi Melisandre tarafından yakılmıştı ama Sör Axell buna engel olmak için hiçbir şey yapmamıştı.
Ne çeşit bir adam öylece durur ve ağabeyinin canlı canlı yakılışım izler
?
"Nestoris?" dedi Sör Axell "ve lord kumandan. Size katılabilir miyim?" Jon ve bankacı cevap veremeden, Axell sıraya oturdu. "Lord Kar, eğer sormamda sakınca yoksa... Majesteleri Kral Stannis'in mektuplarda bahsettiği şu yabanıl prenses... o nerede olabilir lordum?"
Buradan fersahlarca uzakta,
diye düşündü Jon.
Eğer tanrılar merhametliyse, Val şimdiye kadar Tormund Devfelaketi'ni bulmuştur.
"Val, Mance Rayder'ın karısının kız kardeşidir. Dalla doğum yatağında öldükten sonra, Kral Stannis, bebeği ve Val'i esir olarak aldı. Lâkin Val bir prenses değil, sizin kastettiğiniz manada değil."
Sör Axell omuzlarını silkti. "Kız ne olursa olsun, Doğugözcüsü'ndeki adamlar onun güzel olduğunu söylüyorlar. Kendi gözlerimle görmek isterim. Şu yabanıl kadınların bazıları... pekâlâ, o kadınlardan biriyle evlenen bir erkek, koca olarak vazifesini yapmak için kadını yere devirmek zorunda kalır. Kızı getirin de bir

bakalım lord kumandan.”
“Val, teftiş için sergilenecek bir at değil sör.”
“Kızın dişlerini saymayacağıma dair söz veriyorum.” Florent sırıttı. “Ah, endişe etmeyin. Ona hak ettiği bütün saygıyı göstereceğim.”
Kızın burada olmadığını biliyor.
Bir köyün sırları olmazdı, Kara Kale’nin de öyle. Val’in yokluğundan açıkça bahsedilmiyordu ama bazı adamlar durumu biliyordu ve kardeşler geceleri ortak salonda konuşuyordu.
Axell ne duydu
? diye merak etti Jon.
Duyduklarının ne kadarına inandı
? “Beni bağışlayın sör, fakat Val bize katılmayacak.”
“Ben ona giderim. Fahişeyi nerede tutuyorsunuz?”
Sizden uzakta.
“Güvenli bir yerde. Yeter sör.”
Şövalyenin yüzü öfkeyle kızardı. “Lordum, benim kim olduğumu unuttunuz mu?” Adamın nefesi bira ve soğan kokuyordu. “Kraliçeyle mi konuşmalıyım? Majesteleri Kraliçe’nin edeceği tek laf, yabanıl kızı incelenmek üzere çırılçıplak bir hâlde salona getirir.”
Bu, bir kraliçe için bile güzel bir numara olur.
“Kraliçe, misafirperverliğimizi asla bu şekilde kötüye kullanmaz,” dedi Jon, dediklerinin doğru olmasını umarak. “Şimdi, bir ev sahibinin vecibelerini unutmadan önce gitmek zorundayım. Lord Tycho, lütfen izin verin.”
“Evet elbette,” dedi bankacı. “Memnuniyetle.”
Dışarıda, kar daha yoğun bir şekilde yağıyordu. Avlunun karşı tarafındaki Kral Kulesi ağır bir gölgeye dönüşmüştü. Kalenin pencerelerindeki ışıklar kar tarafından belirsizleştirilmişti.
Çalışma odasına geri dönen Jon, Yaşlı Ayı’nın kuzgununu, ahşap masanın arkasındaki meşe ve deriden yapılmış sandalyenin üstüne tünemiş hâlde buldu. Jon içeri girdiği anda, kuş yemek için bağırmaya başladı. Jon, kapının yanındaki çuvaldan bir avuç mısır alıp yere saçtı, sonra sandalyeye oturdu.
Tycho Naharis, arkasında anlaşmanın bir nüshasını bırakmıştı. Jon anlaşmayı üç kez okudu.
Bu basitti,
diye düşündü,
ummaya cesaret ettiğimden daha basit. Olması gerekenden daha basit.
Bu düşünce Jon’u huzursuz etti. Braavos sikkeleri, kalenin kendi stokları

tükendiğinde Gece Nöbetçileri'nin güneyden yiyecek almasına yardım edecekti, kışı atlatmaya yetecek kadar yiyecek, kış ne kadar uzun sürerse sürsün.
Uzun ve sert bir kış, Nöbet'i öyle derin bir borç batağına sokar ki içinden asla çıkamayız,
diye hatırlattı Jon kendine,
ama seçenekler borç ve ölüm olunca, en iyisi borç almak.
Ama bu durumdan hoşlanmıyordu. Ve bahar geldiğinde, bütün o altınları geri ödeme zamanı geldiğinde, durumdan daha da az hoşlanacaktı. Tycho Nestoris, görgülü ve zarif tavrıyla Jon'u etkilemişti ama Braavos'un Demir Bankası, alacaklarını tahsil etmek konusunda korkutucu bir şöhrete sahipti. Dokuz Özgür Şehir'in her birinin kendi bankası vardı, bazıları birden fazlasına sahipti; her sikke için, bir kemik parçası için kavga eden köpekler misali kavga ederlerdi. Fakat Demir Bankası, diğer bütün bankaların toplamından daha zengin ve daha nüfuzluydu. Prensler küçük bankalara olan borçlarını ödemeyi ihmal ettiklerinde, bankacılar karılarını ve çocuklarını köleliğe satar ve kendi damarlarını açarlardı. Prensler Demir Bankası'na olan borçlarını ödemediklerinde, yeni prensler hiç yoktan ortaya çıkar ve eski prenslerin tahtlarını alırlardı.
Tıpkı zavallı tombul Tommen'ın öğrenmek üzere olabileceği gibi.
Lannisterlar, Kral Robert'ın borçlarını ödemeyi reddetmek için iyi sebeplere sahiplerdi şüphesiz, ama bu yine de aptallıktı. Eğer Stannis anlaşma şartlarını kabul etmeyecek kadar kibirli olmasaydı, Braavoslular ona dilediği kadar altın ve gümüş verirlerdi; bir düzine paralı asker birliği satın almaya, yüzlerce lorda rüşvet vermeye, ordunun cebini dolu, karnını tok, sırtını pek, elini silahlı tutmaya yetecek kadar sikke.
Eğer Stannis, Kışyarı'nın duvarlarının dibinde ölü yatmıyorsa, Demir Taht'ı kazanmış olabilir.
Jon, Melisandre'nin, ateşlerin içinde ne gördüğünü merak etti.
Arkasına yaslandı, esnedi, gerindi. Yarın sabah Cotter Pyke için emirler yazacaktı. Çetinocak'a on bir gemi gönderin. Getirebildiğiniz kadar çok insanı geri getirin, önce kadınlar ve çocuklar. Yelken açma vakti gelmişti.
Fakat kendim mi gitmeliyim yoksa bu işi Cotter'a mı bırakmalıyım
? Yaşlı Ayı bir keşif gezisine liderlik etmişti.
Evet. Ve geri dönmedi.
Jon gözlerini kapadı. Sadece bir an için... ve uyandı, her yanı tutulmuştu, Yaşlı Ayı'nın kuzgunu,
"Kar, Kar,"

diye mırıldanıyordu ve Mully, Jon'u sarsıyordu. "Lordum, gelmeniz gerek. Özür dilerim lordum. Bir kız bulundu."
"Bir kız?" Jon, elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Val mi? Val mi döndü?"
"Val değil lordum. Kız, Sur'un bu tarafında bulundu."
Arya.
Jon dikildi. Arya olmalıydı.
"Kız,"
diye bağırdı kuzgun.
"Kız, kız."
"Ty ve Dannel, ona Köstebek Kasabası'nın iki fersah güneyinde rastlamışlar. Kral Yolu'ndan aşağı doğru kaçan yabanılları kovalıyorlarmış. Onları da getirdiler. Ama sonra kızı görmüşler. Soylu bir kız lordum, sizi soruyor."
"Kızın yanında kaç kişi var?" Jon su çanağına gitti, yüzüne su çarptı, çok yorgundu.
"Kimse yok lordum. Kız yalnız geldi. Atı ölmek üzereydi, bir deri bir kemik, topal ve terli."
Ölmek üzere olan bir atın sırtında oturan gri bir kız. Görünüşe göre Melisandre'nin ateşleri yalan söylememişti. Ama Mance Rayder ve mızrak karılarına ne olmuştu? "Kız şu anda nerede?" "Üstat Aemon'ın dairesinde lordum." Yaşlı üstat şu anda Eski Şehir'de, sıcak ve güvenli bir yerdeydi ama adamlar üstadın dairesini hâlâ aynı isimle anıyordu. "Soğuk yüzünden masmavi kesilmişti, çok fazla titriyordu. Ty, Clydas'ın kızı görmesini istedi." "Bu iyi." Jon kendini tekrar on beş yaşında hissetti.
Küçük kardeşim.
Ayağa kalkıp pelerinini giydi.
Jon, Mully'yle birlikte avluyu geçerken kar hâlâ yağıyordu. Doğuda altın bir şafak söküyordu ama Leydi Melisandre'nin Kral Kulesi'ndeki penceresinde hâlâ kırmızı bir ışık titriyordu.
Ne çeşit oyunlar oynuyorsun rahibe
?
Mance için yeni bir görevin mi var
?
Jon, kızın Arya olduğuna inanmak istiyordu. Onun yüzünü tekrar görmek, saçlarını karıştırmak, ona gülümsemek, güvende olduğunu söylemek istiyordu.
Ama güvende olmayacak. Kışyarı yandı, çöktü ve artık güvenli bir yer yok.
Jon, ne kadar isterse istesin, Arya'yı burada, yanında tutamazdı. Sur kadınlara

uygun bir yer değildi, hele soylu küçük kızlara uygun bir yer hiç değildi. Jon kardeşini Stannis'e ya da Melisandre'ye de teslim etmeyecekti. Kral onu kendi adamlarından biriyle evlendirmek isterdi, Horpe'la, Massey'yle ya da Dev Katili'yle. Ve kırmızı kadının Arya'ya neler yapmak isteyebileceğini yalnızca tanrılar bilirdi.

Jon'un görebildiği en iyi çözüm, Arya'yı Doğugözcüsü'ne göndermek ve Cotter Pyke'tan kızı bir gemiye bindirip denizin karşısına, bütün bu kavgacı kralların ulaşamayacağı bir yere göndermesini istemekti. Gemiler Çetinocak'tan dönene kadar beklemek gerekecekti elbette. Arya, Tycho Nestoris'le birlikte Braavos'a da gidebilirdi. Belki de Demir Bankası, Arya'yı himaye altına alacak soylu bir aile bulurdu. Braavos, Dokuz Özgür Şehir'in en yakın olanıydı ki bu durum şehri hem en iyi, hem de en kötü seçenek yapıyordu. Lorath ya da Ibben Limanı daha güvenli olabilirdi. Ama Jon onu nereye gönderirse göndersin, Arya'nın yaşamak için gümüşe, başının üstünde bir çatıya ve onu koruyacak birine ihtiyacı olacaktı. O daha çocuktu.

Üstat Aemon'ın eski dairesi o kadar sıcaktı ki, Mully kapıyı açtığında dışarı çıkan buhar bulutu hem Mully'yi hem de Jon'u kör etti. İçeride, şöminede yeni yakılmış bir ateş yanıyordu, kütükler çıtırdıyordu. Jon, bir ıslak elbise yığınının üstüne bastı. Yukarıdaki kuzgunlar,

"Kar, Kar, Kar,"

diye bağırıyordu. Kız, ateşin yanma kıvrılmıştı, kendinden üç kat büyük, siyah, yün bir pelerine sarınmıştı, uyuyordu.

Kız sadece bir an için, Jon'u duraksatacak kadar Arya gibi göründü. Uzun boylu, cılız, tay gibi bir kızdı, kahverengi saçları örülmüş ve deri şeritlerle bağlanmıştı. Uzun bir yüzü, sivri bir çenesi ve küçük kulakları vardı.

Ama çok büyüktü, çok fazla büyük.

Bu kız neredeyse benim yalımda.

'Yemek yedi mi?" diye sordu Jon, Mully'ye.

"Sadece ekmek ve çorba lordum." Clydas oturduğu sandalyeden kalktı. "Üstat Aemon yavaş yavaş yemenin daha iyi olduğunu söylerdi. Daha fazla yerse hazım zorluğu yaşayabilir."

Mully başıyla onayladı. "Donnel, Hobb'un sosislerinden bir tane teklif etti ama kız sosise dokunmadı."

Jon kızı suçlayamazdı. Hobb'un sosisleri yağdan, tuzdan ve Jon'un düşünmeye bile katlanamadığı şeylerden yapılırdı. "Belki de dinlenmesine izin vermeliyiz."

Sonra kız doğruldu, pelerini küçük ve solgun göğüslerine bastırdı. Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Neredeyim?"

“Kara Kale’de leydim.”
“Sur.” Kızın gözleri yaşlarla doldu. “Buradayım.”
Clydas kıza yaklaştı. “Zavallı çocuk. Kaç yaşındasın?”
“Bir sonraki isim günümde on altı olacağım. Ve çocuk değilim. Çiçek açmış yetişkin bir kadınım.” Esnedi, ağzını pelerinle örttü. Pelerinin katlarının arasından çıplak bir diz çıktı. “Zincir takmıyorsun. Sen bir üstat mısın?”
“Hayır,” dedi Clydas, “ama bir üstada hizmet ettim.”
Biraz Arya’ya benziyor,
diye düşündü Jon.
Aç ve cılız. Ama saçlarının ve gözlerinin rengi Arya’nınkilerle aynı.
“Beni sorduğunu söylediler. Ben..,”
“...Jon Kar’sın.” Kız, saç örgüsünü geri attı. “Benim hanedanım ve senin hanedanın, kan ve onurla birbirine bağlı. Dinle beni akrabam. Cregan amcam bütün hızıyla peşimden geliyor. Onun Karhold’u geri almasına izin vermemelisin.”
Jon kıza bakıyordu.
Onu tanıyorum.
Kızın gözlerinde, duruş şeklinde, konuşma tarzında tanıdık bir şey vardı. Hafızası bir an için Jon’u terk etti. Sonra geri geldi. “Alys Karstark.”
Kızın dudaklarına hayaletimsi bir gülümseme yerleşti. “Hatırlayacağından emin değildim. Beni son gördüğünde altı yaşındaydım.”
“Babanla birlikte Kışyarı’na gelmiştin.”
Başı Robb tarafından kesilen babanla birlikte.
“Ne sebeple geldiğinizi hatırlamıyorum.” Kız kızardı. “Kardeşinle tanışabilmem için. Ah, gelişimizin başka bir bahanesi vardı ama gerçek sebep buydu. Robb’la hemen hemen aynı yaştaydım, babam onunla eş olabileceğimizi düşündü. Bir ziyafet düzenlendi. Hem seninle hem de kardeşinle dans ettim. Kardeşin çok nazikti, bana iyi dans ettiğimi söyledi. Sen aksiydin. Babam, bunun piçlerden beklenecek bir özellik olduğunu söyledi.”
“Hatırlıyorum.” Bu yalnızca yarı yalandı.
“Hâlâ biraz aksisin,” dedi kız, “ama beni amcamdan kurtarırsan seni affederim.”
“Amcan... Lord Arnolf mu?”
“O bir lord değil,” dedi Alys küçümseme dolu bir sesle. “Ağabeyim Harry meşru lordumuzdur. Kanunlara göre ben de onun vârisiyim. Kız evlat, amcadan önce gelir. Arnolf amcam sadece kale kumandam. O benim büyük amcam, aslında
babamın
amcası. Cregan onun oğlu. Bu durumda kuzenim oluyor sanırım, ama ona her

zaman amca derdik. Şimdi ona kocam dememi istiyorlar.” Yumruğunu sıktı. “Savaştan önce Daryn Harnwood’la nişanlıydım. Evlenmek için benim çiçek açmamı bekliyorduk ama Kral Katili, Fısıltılı Orman’da Daryn’i öldürdü. Babam, evlenmem için güneyli bir lord bulacağını yazdı ama asla bulmadı. Kardeşin Robb, Lannisterlar’ı öldürdüğü için babamın boğazını kesti.” Ağzı çarpıldı. “Güneye gitmelerinin tek sebebinin, birkaç Lannister öldürmek olduğunu sanıyordum.”
“O kadar... basit değildi. Lord Karstark iki tutsağı katletti leydim. Silahsız çocukları, bir hücreye tıkılmış yaverleri.”
Kız şaşkın görünmüyordu. “Babam hiçbir zaman İri Jon gibi kükremedi ama öfkeli olduğunda ondan daha az tehlikeli değildi. Gel gör ki şimdi ölü. Senin kardeşin de öyle. Ama sen ve ben buradayız, hâlâ yaşıyoruz. Aramızda kan davası var mı Lord Kar?” “Bir adam siyahları kuşandığında bütün davaları geride bırakır. Gece Nöbetçileri’nin ne Karhold’la ne de seninle davası var.”
“Güzel. Korkuyordum... ağabeylerimden birini kale kumandanı olarak bırakması için babama yalvardım ama ağabeylerimin hiçbiri, güneyde kazanılacak şandan ve fidyeden vazgeçmek istemedi. Şimdi Torr ve Edd ölü. Harry, ondan son haber aldığımızda Bakire Havuzu’nda tutsaktı. O da ölmüş olabilir. Eddard Stark’ın son oğlundan başka gidecek bir yer bulamadım.”
“Neden krala gitmedin? Karhold, Stannis’ten yana olduğunu duyurdu.”
“'Amcam,
Lannisterlar’ın tahrik olup zavallı Harry’nin başını keseceği umuduyla Stannis’ten yana olduğunu duyurdu. Ağabeyim ölürse Karhold bana geçer ama amcalarım benim doğum hakkımı kendileri için istiyorlar. Cregan’ın benden bir çocuğu olduğunda bana ihtiyaçları kalmayacak. Cregan şimdiden iki eş gömdü.” Alys öfkeyle gözyaşlarını sildi, tıpkı Arya’nın yapacağı gibi. “Bana yardım edecek misin?”
“Evlilikler ve miraslar, kralı ilgilendiren konulardır leydim. Stannis’e senin adına bir mektup yazarım ama...”
Alys Karstark güldü ama bu umutsuzluğun kahkahasıydı. “Yaz ama cevap bekleme. Stannis o mektubu almadan önce ölmüş olacak. Amcam bu meseleyle ilgilenecek.”
“Ne demek istiyorsun?”
“Arnolf, Kışyarı’na gidiyor, bu doğru, ama sadece kralın sırtına hançer saplamak için. Uzun zaman önce Roose Bolton’la anlaşma yaptı... altın, af vaadi ve zavallı Harry’nin kafası karşığında. Lord Stannis bir katliamın içine yürüyor. Yani bana yardım edemez, üstelik edebilseydi bile etmezdi.” Alys, siyah pelerini sıkıca

kavrayarak Jon’un önünde diz çöktü. “Sen benim tek umudumsun Lord Kar. Babanın hatırına sana yalvarıyorum. Beni koru.”

KÖR KIZ

Onun geceleri uzak yıldızlarla ve karların üstüne vuran ay ışığıyla aydınlanıyordu ama kız her sabah karanlığa uyanıyordu.
Gözlerini açtı ve onu bir kefen gibi saran karanlığa körce baktı, gördüğü rüya silinmeye başlamıştı bile. Çok güzel. Rüyasını hatırlayarak dudaklarını yaladı. Koyunların melemesi, çobanın gözlerindeki dehşet, koyunlar kız tarafından teker teker öldürülürken köpeklerin çıkardığı sesler, kızın sürüsünün hırlamaları. Kar yağışları başladı başlayalı av azalmıştı ama dün gece kız ve sürüsü ziyafet çekmişti. Koyun, köpek ve insan eti. Kızın gri kuzenlerinden bazıları insanlardan korkuyordu, ölü insanlardan bile, ama kız korkmuyordu. Et, etti ve insanlar avdı. Kız, gece kurduydu.
Ama yalnızca rüyalarında.
Kör kız yatağın diğer yanına yuvarlandı, doğruldu, ayağa fırladı, gerindi. Soğuk taş bir sıranın üstündeki paçavra dolu şiltede uyuyordu ve her uyandığında tutulmuş oluyordu. Küçük, çıplak ve nasırlı ayaklarıyla su çanağına doğru yürüdü, bir gölge kadar sessizdi, yüzüne soğuk su çarptı, sonra kurulandı.
Sör Gregor,
diye düşündü.
Dunsen, Tatlı Raff. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.
Bu onun sabah duasıydı. Öyle miydi?
Hayır,
diye düşündü,
benim duam değil. Bu gece kurdunun duası. Bir gün onları bulacak, avlayacak, onların korkusunu koklayacak, kanlarının tadına bakacak. Bir gün.
Yığın hâlindeki iç çamaşırlarını buldu, giyilecek kadar temiz olduklarından emin olmak için onları kokladı, kendi karanlığının içinde iç çamaşırları giydi. Giymesi gereken hizmetçi kıyafeti, astığı yerdeydi; boyasız yünden yapılmış uzun bir elbise, sert ve kaşındırın. Kıyafeti aldı, tecrübeli bir hareketle başından geçirip aşağı çekti. Son olarak çoraplarını giydi; biri siyah, biri beyaz. Siyah çorabın lastiğinde bir ilmek vardı, beyazda yoktu. Kız bu sayede hangi çorabın hangi

çorap olduğunu ayırt ediyor ve her çorabı doğru bacağa giydiğinden emin oluyordu. Bacakları sıskaydı ama güçlü ve esnekti, her geçen gün biraz daha uzuyordu. Kız buna memnundu. Bir su dansçının uzun bacakları olmalıydı. Kör Beth su dansçısı değildi ama sonsuza dek Beth olarak kalmayacaktı.
Mutfağın yolunu biliyordu ama bilmeseydi bile burnu onu oraya götürürdü. Koridor boyunca yürürken havayı koklayarak,
acı biber ve kızarmış balık,
diye karar verdi kız
ve Umma'nın fırınından çıkmış taze ekmek.
Kokular kızın midesini guruldattı. Gece kurdu ziyafet çekmişti ama bu ziyafet kör kızın midesini doldurmamıştı. Kız, rüyalarında gördüğü etlerle beslenemezdi, bunu uzun zaman önce öğrenmişti.
Biber yağında çıtır çıtır kızartılmış sardalyalarla kahvaltı etti, balıklar o kadar sıcaktı ki kızın parmakları yandı. Kör kız, tabağında kalan yağı, Umma'nın sabah ekmeklerinden birinin burnuyla sıyırdı, ekmeği bir kadeh sulu şarapla birlikte mideye indirdi. Tatların ve kokuların keyfini çıkardı. Parmaklarına değen çıtır ekmek kabuğunu, yağın kayganlığını, elindeki küçük sıyrığa değen acı biberin sebep olduğu yanmayı hissetti.
Duy, kokla, tat, hisset,
diye hatırlattı kendine.
Göremeyen insanlar için dünyayı tanımanın birçok yolu var.
Yumuşak terlikleriyle bir fare kadar sessiz bir şekilde yürüyen biri odaya girdi. Kör kızın burun delikleri genişledi.
Nazik adam.
Erkeklerin kokusu kadınlarınkinden farklıydı, havada portakal aroması da vardı. Rahip, nefesini tatlandırmak için portakal kabuğu çiğniyordu.
Kör kız, masanın başına oturan nazik adamın, "Bu sabah kimsin?" diye sorduğunu duydu.
Tık, tık,
sesleri geldi, sonra da minik bir çıtırtı. İlk yumurtasını kırıyor.
"Kimse," diye cevap verdi kız.
'Yalan. Seni tanıyorum. Sen şu kör, dilenci kızsın."
"Beth." Kör kız eskiden bir Beth tanımıştı; Kışyarı'nda, Arya Stark olduğu zamanlarda. Belki de bu yüzden bu ismi seçmişti.
"Zavallı çocuk," dedi nazik adam. "Gözlerini geri ister misin? Sadece iste, tekrar göreceksin."
Nazik adam aynı soruyu her sabah soruyordu. "Gözlerimi yarın geri

isteyebilirim. Bugün istemiyorum.” Kızın yüzü durgun bir suydu, her şeyi saklıyordu, hiçbir şeyi açığa çıkarmıyordu.
“Nasıl istersen.” Kör kız, nazik adamın yumurtayı soyduğunu duyabiliyordu. Adam tuz kaşığını eline aldığında gümüşi bir tınlama duyuldu. Rahip, yumurtaları iyice tuzlayıp yemekten hoşlanıyordu. “Benim zavallı kör kızım dün gece nerede dilendi?” “Yeşil Yılanbalığı Hanı’nda.”
“Peki öğrendiğin ve bizden ayrılmadan önce bilmediğin üç yeni şey nedir?”
“Deniz Lordu hâlâ hasta.”
“Bu yeni bir şey değil. Deniz Lordu dün de hastaydı, yarın da hasta olacak.”
‘Ya da ölü.”
“Lord öldüğünde, bu yeni bir şey olacak.”
Lord öldüğünde bir seçim olacak ve bıçaklar dışarı çıkacak.
Braavos’ta işler böyle yürürdü. Batıdiyar’da, bir kral öldüğünde onun yerine oğlu geçerdi ama Braavos’ta krallar yoktu. “Tormo Fregar yeni deniz lordu olacak.”
‘Yeşil Yılanbalığı Hanı’nda konuşulan bu mu?”
“Evet.”
Nazik adam, yumurtasından bir ısırık aldı. Kör kız, adamın yumurtayı çiğnediğini duydu. Adam, ağzı doluyken asla konuşmazdı, lokmasını yuttu ve “Kimileri, şarapta bilgelik olduğunu söyler,” dedi. “Onlar aptal insanlardır. Diğer hanlarda başka isimlerden bahsediliyor, emin olabilirsin.” Yumurtadan bir ısırık daha aldı, çiğnedi, yuttu. “Öğrendiğin ve daha önce bilmediğin üç yeni şey nedir?”
“Bazı adamların, Tormo Fregar’ın kesinlikle yeni deniz lordu olacağını söylediğini
biliyorum,"
diye cevapladı kız. “Bazı sarhoş adamlar.”
“Daha iyi. Peki başka neler biliyorsun?”
Kör kız az kalsın,
Batıdiyar’da, nehir topraklarında kar yağıyor,
diyecekti. Ama nazik adam, ona bunu nereden bildiğini sorardı ve alacağı cevaptan hoşlanmazdı. Kız, geçen geceyi düşünerek dudağını ısırdı. “Fahişe S’vorn hamile. Çocuğun babasının kim olduğundan emin değil ama öldürdüğü Tyroshlu paralı asker olabileceğini düşünüyor.”
“Bunu bilmek güzel. Başka?”
“Merling Kraliçesi, boğulan Deniz Kızı yerine yeni bir kız seçti. Prestayn’ın hizmetçilerinden biri, on üç yaşında ve meteliksiz ama güzel bir kız.”

“Başlangıçta hepsi öyledir,” dedi rahip, “ama kızın güzel olduğunu onu kendi gözlerinle görmeden bilemezsin ve senin gözlerin yok. Sen kimsin çocuk?”
“Kimse.”
“Ben karşımda dilenci kız Kör Beth’i görüyorum. Sefil bir yalancı. Vazifenin başına git.
Valar morghulis.”
“Valar dohaeris
.” Kör Beth, kâsesini, kadehini, bıçağını ve kaşığını toplayıp ayağa kalktı. Masadan aldığı son şey, bir buçuk metre uzunluğunda, başparmak kalınlığında, sapı deriyle kaplı, ince ve esnek bir bastondu.
Kullanmayı öğrendiğinde gözlerden daha iyidir,
demişti küçük kız.
Bu bir yalandı. Kör kıza, onu test etmek için sık sık yalan söylüyorlardı. Hiçbir baston bir çift gözden daha iyi değildi. Umma onu Baston diye çağırmaya başlamıştı ama isimlerin önemi yoktu. Kör kız, kendisiydi.
Kimse. Ben kimseyim. Kör bir kızım sadece, Çok Yüzlü Tanrı’nın hizmetkârıyım.
Her akşam, akşam yemeğinde, küçük kız kör kıza bir bardak süt getiriyor ve bunu içmesini söylüyordu. Sütün tadı tuhaf ve acıydı, kör kızı tiksindiriyordu, yalnızca kokusu bile kızın midesini bulandırıyordu ama kız her şeye rağmen bütün bardağı içip bitiriyordu.
“Ne kadar zaman kör olmak zorundayım?” diye soruyordu.
“Karanlık, senin için aydınlık kadar tatlı olana dek,” diyordu küçük kız, “ya da gözlerini geri isteyene dek. İste ve tekrar gör.”
Ve sonra beni kovun.
Kör olmak, kovulmaktan iyiydi. Kimse kör kızın pes etmesini sağlayamayacaktı. Kör olarak uyandığı gün, küçük kız onu elinden tutmuş, Siyahın ve Beyazın Evi’nin temeli olan büyük kaya parçasının içindeki mahzenlerden ve tünellerden geçirmiş ve tapınağın dua salonuna giden dik basamaklardan çıkarmıştı. “Çıkarken basamakları say,” demişti. “Parmaklarınla duvarlara dokun. Duvarlarda işaretler var, gözle görülmez ama dokunmakla hissedilir.”
Bu, kör kızın ilk dersiydi. Daha birçok ders görmüştü.
Zehirler ve iksirler öğleden sonraydı. Tat alma ve dokunma duyulan kör kıza yardım ediyordu ama insan zehirlerle uğraşırken bu duyular çok tehlikeli olabiliyordu. Küçük kızın toksik karışımları koku alma duyusunu bile güvenli olmaktan çıkarıyordu. Yanmış parmak uçları ve su toplamış dudaklar kör kız için tanıdık olmuştu. Kör kız bir keresinde öyle kötü hastalanmıştı ki midesinde günlerce yiyecek tutamamıştı.

Akşam yemeği lisan dersleri içindi. Kör Kız, Braavos dilini anlıyor ve düzgün bir şekilde konuşuyordu, o kaba aksanından bile kurtulmuştu, fakat nazik adam memnun değildi; kör kızın Yüksek Valyria Dili'ni, Lys dilini ve Pentos dilini de öğrenmesini istiyordu.
Kör kız, geceleri küçük kızla birlikte yalan söyleme oyunu oynuyordu ama oyun, görecek gözler olmadığında çok farklıydı. Kör kız bazen sadece tonlardan ve kelime seçimlerinden yardım alıyordu, bazen de küçük kızın yüzüne dokunuyordu. Oyun en başta çok ama çok zordu, imkânsıza en yakın şeydi... ama kör kız düş kırıklığıyla çığlık atma noktasına geldiğinde her şey kolaylaştı. Kör kız yalanı
duymayı öğrendi, ağız ve göz çevresindeki kasların hareketinde yalanı hissetmeyi öğrendi.
Kızın diğer görevlerinin çoğu aynı kaldı ama görevlerini yerine getirmeye çalışan kız mobilyalara takılıp tökezledi, duvarlara çarptı, tepsileri düşürdü, tapınağın içinde umutsuzca, çaresizce kayboldu. Bir keresinde az kalsın merdivenden düşüyordu ama Syrio Forel ona dengede durmayı öğretmişti. Bu başka bir hayattaydı, kör kızın Arya diye çağırıldığı bir zamandaydı. Ama kör kız, merdivende bir şekilde dengesini bulmuş ve kendini tam zamanında yakalamıştı.
Kör kız hâlâ Arry, Gelincik, Kedi ve hatta Stark Hanedanı'nın Arya'sı olsaydı, geceleri ağlayarak uykuya dalabilirdi... ama kimsenin gözyaşları yoktu. Gözler olmayınca, en basit işler bile tehlikeliydi. Kör kız, mutfakta Umma'yla çalışırken kendini onlarca kez yakmıştı. Bir keresinde, soğan doğrarken, parmağını kemiğe kadar kesmişti. Mahzendeki odasını iki kez bulamamış ve basamakların dibinde, yerde uyumak zorunda kalmıştı. Bütün o kuytular ve nişler, tapmağı tehlikeli bir yere dönüştürmüştü. Tapmak, kör kız kulaklarını kullanmayı öğrendikten sonra bile tehlikeliydi; kızın tavanda ve otuz metrelik taş tanrıların bacaklarının etrafında yankılanan ayak sesleri, bizzat duvarların hareket ediyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu, siyah suyla dolu havuzdan da tuhaf sesler geliyordu.
"Beş duyun var," demişti nazik adam. "Diğer dördünü kullanmayı öğren; daha az kesiğin, daha az sıyrığın ve daha az yara kabuğun olur."
Kör kız, hava akımlarını teninde hissedebiliyordu artık, mutfağı burnuyla bulabiliyordu, kadınlarla erkekleri kokularından ayırt edebiliyordu. Umma'yı, hizmetkârları ve kalfaları, onlar kokuları alınacak kadar yaklaşmadan önce yürüyüş şekillerinden tanıyordu. Küçük kız ve nazik adam için aynı şey geçerli değildi; onlar istedikleri zaman, neredeyse hiç ses çıkarmadan yürüyorlardı.

Tapmakta yanan mumların da kokuları vardı. Kokusuz mumların fitillerinden bile belli belirsiz bir duman kokusu çıkıyordu. Kör kız burnunu kullanmayı öğrendikten sonra, kokular çığlık atmaya başlamıştı.

Ölü insanların da kendilerine özgü kokulan vardı. Kör kızın görevlerinden biri, her sabah tapınakta ölü insanları bulmaktı; havuzun siyah suyundan içtikten sonra her nereye uzanmış ve gözlerini kapamışlarsa.

Kör kız o sabah iki ölü buldu.

Bir adam, üzerinde bir tek mum yanan Yabancı'nın ayakların dibinde ölmüştü. Kör kız, mumun ısısını hissediyor ve burun kaşındıran kokusunu alıyordu. Mumun koyu kırmızı bir alevle yandığını biliyordu. Ceset, görebilen insanlar için, kıpkırmızı bir ışığın içinde yüzüyor olmalıydı. Kör kız, cesedi taşımaları için hizmetkârları çağırmadan önce diz çöktü ve adamın yüzünü hissetti, onun çene çizgisini takip etti, yanaklarına, burnuna ve saçlarına dokundu.

Gür ve kıvırcık saçlar. Çizgisiz, güzel bir yüz.

Adam gençti. Kör kız, adamı buraya getiren ve ona ölüm hediyesini aratan şeyin ne olduğunu merak etti. Ölmek üzere olan eşkıyalar sonlarını hızlandırmak için Siyahın ve Beyazın Evi'ne gelirlerdi ama bu adamın vücudunda yara yoktu.

İkinci ceset yaşlı bir kadına aitti. Kadın, sevilmiş ve kaybedilmiş şeylerin imgelerini gösteren özel mumların yandığı bir nişte, bir rüya koltuğunun üstünde uyumuştu. Tatlı ve halim bir ölüm, demekten hoşlanırdı nazik adam. Kör kızın parmaklan, kadının yüzünde bir gülümsemeyle öldüğünü söyledi. Kadının ölümünün üzerinden uzun zaman geçmemişti, bedeni hâlâ sıcaktı. Teni çok yumuşak, binlerce kez katlanıp buruşturulmuş eski ve ince deriler gibi.

Hizmetkârlar cesetleri taşımak için geldiğinde kör kız onları takip etti. Adamların ayak sesleri ona rehberlik etti, ama adamlar basamaklardan inmeye başladığında kör kız basamakları saydı, bütün basamakların sayılarını ezbere biliyordu. Tapınağın altında, mahzenlerden ve tünellerden oluşan bir labirent vardı. Orada, gören iki gözü olan insanlar bile sık sık kaybolurdu ama kör kız labirentin her santimini biliyordu, hafızası onu yanılttığında, bastonun yardımıyla yolu buluyordu

Cesetler mahzene bırakıldı. Kör kız karanlıkta çalışmaya koyuldu. Ölülerin çizmelerini ve kıyafetlerini çıkardı, keselerini boşaltıp sikkelerini saydı. Gözlerini kaybettikten sonra küçük kızdan öğrendiği ilk şeylerden biri, sikkeleri dokunma duyusuyla birbirinden ayırt etmekti. Braavos sikkeleri eski dostlardı, kör kızın onları tanımak için yapması gereken tek şey, parmak uçlarını sikkelerin yüzünde gezdirmekti. Başka topraklardan ve şehirlerden gelen sikkeler daha zordu, bilhassa çok uzaklardan gelenler. En sık rastlananlar Volantis paralarıydı;

bir yüzünde taç, diğer yüzünde kafatası olan, metelik büyüklüğünde sikkeler. Lys sikkeleri ovaldi, üstlerinde çıplak kadınlar vardı. Diğer sikkelere gemiler, filler ya da keçiler kazınmıştı. Batıdiyar sikkelerinin ön yüzünde bir kral başı, arka yüzünde bir ejderha bulunuyordu.
Yaşlı kadının kesesi yoktu, ince parmağındaki yüzük dışında hiçbir zenginliği yoktu. Kör kız, yakışıklı adamın üstünde, Batıdiyar'dan gelen dört altın ejderha buldu. En yıpranmış sikkeyi, üstünde hangi kralın olduğunu anlamak için başparmağının içiyle okşuyordu ki kapının açıldığım duydu.
"Kim var orada?" diye sordu.
"Kimse." Pes, pürüzlü ve soğuk bir sesti.
Ve hareket ediyordu. Kör kız kenara çekildi, bastonunu kavradı, yüzünü korumak için bastonu yukarı kaldırdı. Ahşap, ahşabın üstünde çatırdadı. Kör kızın bastonu darbenin etkisiyle neredeyse yere düşecekti. Kız bastonu tuttu, savurdu... ama az önce sesini duyduğu adamın olması gereken yerde sadece boş hava vardı. "Orada değilim," dedi ses. "Kör müsün?"
Kör kız cevap vermedi. Konuşmak, adamın çıkarabileceği sesleri dağıtmaktan başka bir işe yaramazdı. Adam hareket ediyordu, kör kız bunu biliyordu.
Sola mı yoksa sağa mı?
Sola zıpladı, sağa kaydı, hiçbir şeye vuramadı. Bacaklarının arkasına şiddetli bir darbe indi. "Sağır mısın?" Kör kız döndü, kaybolmuştu, bastonu sol elindeydi. Sol taraftan gelen bir kahkaha duydu. Kız, bastonunu sağa savurdu.
Bu sefer temas kurdu. Bastonu, adamın sopasına çarptı. Darbenin etkisi kör kızın koluna bir şok dalgası gönderdi. "Güzel," dedi ses.
Kör kız bu sesin kime ait olduğunu bilmiyordu.
Kalfalardan biri,
diye tahmin etti. Adamın sesini daha önce duyduğunu hatırlamıyordu ama Çok Yüzlü Tanrı'nın hizmetkârlarının, yüzlerini değiştirdikleri gibi kolay bir şekilde seslerini de değiştirmediklerini kim söyleyebilirdi? Kör kızın haricinde, Siyahın ve Beyazın Evi iki hizmetkârın, üç kalfanın, aşçı Umma'nın ve kör kız tarafından nazik adam ve küçük kız olarak anılan iki rahibin yuvasıydı. Diğerleri gelir ve giderdi, bazen gizli yollardan, ama sürekli tapmakta yaşayan yegâne insanlar bunlardı. Kör kızın düşmanı onlardan herhangi biri olabilirdi.
Kör kız sağa sola hareket etti, bastonunu döndürüyordu, arkasında bir ses duydu, o tarafa döndü, havaya saldırdı. Ve birdenbire, düşmanın sopası kör kızın bacaklarının arasındaydı, kız tekrar dönmeye çalıştığında bacakları dolandı. Kız tökezledi, öyle sert bir şekilde dizlerinin üstüne düştü ki dilini ısırdı.
Orada durdu. Taş

kadar kıpırtısız. Adam nerede?
Adam, kör kızın arkasında güldü. Ayağa kalkmaya çalışan kızın kulağına hafifçe vurdu, parmaklarını çıtlattı. Kızın bastonu yere düştü. Kör kız öfkeyle tısladı.
“Haydi. Bastonunu yerden al. Seni bugün için yeterince dövdüm.”
“Beni kimse dövemez.” Kör kız, bastonunu bulana dek yerde emekledi, sonra ayağa fırladı, kirlenmiş ve morarmıştı. Mahzen sakin ve sessizdi. Adam gitmişti. Gitmiş miydi? Kızın hemen yanında duruyor olabilirdi, kız bunu asla bilemezdi.
Adamın nefesini duymaya çalış,
dedi kendine, ama hiçbir şey duymadı. Bir süre daha bekledi, sonra bastonunu bir kenara koydu ve işine geri döndü.
Eğer gözlerim olsaydı, o adamı iyice dönebilirdim.
Bir gün, nazik adam kızın gözlerini geri verecekti ve kız herkese gününü gösterecekti.
Yaşlı kadının bedeni soğumuştu artık, eşkıyanın bedeni sertleşiyordu. Kör kız bunlara alışıktı. Genelde, canlı insanlardan çok ölülerle vakit geçiriyordu. Kanalların Kedisi’yken edindiği dostları özlüyordu; sakat sırtıyla Yaşlı Brusco, Brusco’nun kızları Talea ve Brea, Gemi’deki oyuncular, Mutlu Liman’daki Merry ve fahişeler, diğer bütün sefiller ve rıhtım pislikleri. En çok da Kedi’yi özlemişti; kendini, gözlerini özlediğinden bile çok. Kedi olmayı sevmişti; Tuzlu, Güvercin, Gelincik ya da Arry olmayı sevdiğinden çok daha fazla. O
şarkıcıyı öldürdüğümde Kedi’yi de öldürdüm.
Nazik adam, onun gözlerini her hâlükârda alacağını söylemişti, ona diğer duyularını kullanmayı öğretmek için, ama yarım yıl daha bekleyecekti. Siyahın ve Beyazın Evi kör kalfalara alışıktı ama kör kız kadar küçük olanlar azdı. Bununla birlikte, kız pişman değildi. Dareon, Gece Nöbetçileri’nden firar eden bir kaçaktı, ölmeyi hak etmişti.
Kör kız bunu nazik adama da söylemişti. “Peki sen, kimin ölüp kimin yaşayacağına karar veren bir tanrı mısın?” diye sormuştu adam. “Biz bu hediyeyi, dualar ve kurbanlardan sonra, Çok Yüzlü Tanrı tarafından işaretlenen kimselere veririz. Bu her daim böyle oldu, en başından beri. Nizamımızın kuruluşunu sana anlatmıştım. Nizamımızın ilk azasının, ölüm isteyen kölelerin dualarını nasıl cevapladığını anlatmıştım. Başlangıçta, ölüm hediyesi yalnızca onun hasretini çekenlere veriliyordu... lâkin bir gün, ilk azamız, kendi ölümü için değil efendisinin ölümü için dua eden bir köleyi duydu. Köle bunu o kadar yürekten istiyordu ki, duasının cevaplanması karşılığında bütün varlığından vazgeçmeye hazırdı. İlk kardeşimiz, bu fedakârlığın Çok Yüzlü Tanrı’yı memnun edeceğini düşündü ve o gece kölenin duasını cevapladı. Sonra kölenin

yanına gitti ve ‘Bu adamın ölümü karşılığında bütün varlığından vazgeçeceğini söyledin ama bir kölenin bütün varlığı hayatıdır,’ dedi. ‘Tanrı’nın senden istediği şey bu. Hayatının geri kalanını ona hizmet ederek geçireceksin.’ Ve ondan itibaren nizamımızın iki kardeşi oldu.” Adamın parmakları kızın kolunun etrafında kapanmıştı, nazik fakat sıkıca. “Bütün insanlar ölmelidir. Bizler ölümün vasıtalarıyız, kendisi değil. Şarkıcıyı öldürdüğünde, tanrının kudretini kendi üstüne aldın. Biz insanları öldürürüz ama onları yargılamayız. Anlıyor musun?”

Hayır,

diye düşünmüştü kız. “Evet,” demişti.

“Yalan söylüyorsun. Ve bu yüzden, yolunu bulana kadar karanlıkta yürümek zorundasın. Bizden ayrılmak istemiyorsan tabii. Sadece istemen yeter, istersen gözlerini geri alabilirsin.”

Hayır,

diye düşünmüştü kız. “Hayır,” demişti.

O akşam, yemekten ve kısa bir yalan oyunundan sonra, kör kız başının etrafına bir bez şeridi sardı ve işe yaramaz gözlerini sakladı, dilenci kâsesini buldu ve küçük kızın yardımıyla Beth’in yüzünü taktı. Küçük kız, diğer kızın gözleri alındığında onun kafasını tıraş etmişti, buna oyuncu tıraşı diyordu; oyuncular, perukları daha rahat kullanmak için başlarını aynı şekilde tıraş ediyordu. Ama bu tıraş dilencilerin işine de yarıyordu, pireleri ve bitleri onların başından uzak tutuyordu. Bununla birlikte, bir peruktan fazlasına ihtiyaç vardı. “Seni iltihaplı yaralarla kaplayabilirim,” dedi küçük kız, “ama o zaman, hancılar ve tavernacılar seni kapılarından kovarlar.” Kör kızın yüzüne, iltihaplı yaralar yerine çiçek hastalığı izleri koydu ve tek yanağına bir ben yerleştirdi, benin üstünde koyu renk kıllar vardı. “Çirkin mi?” diye sordu kör kız. “Güzel değil.”

“İyi.” Kör kız güzelliği hiçbir zaman önemsememişti, aptal Arya Stark olduğu vakitlerde bile. Ona sadece babası güzel olduğunu söylemişti. O

ve Jon Kar.

Annesi, Arya’ya, saçlarını yıkayıp fırçalarsa ve ablası gibi kıyafetlerine dikkat ederse güzel bir kız olabileceğini söylerdi. Arya; ablası, ablasının arkadaşları ve diğerleri için sadece Arya Atsurat’tı. Ama şimdi hepsi ölüydü, Arya bile, Arya’nın üvey ağabeyi Jon dışında herkes. Bazı geceler, kör kız Paçavracı Limanı’nın tavernalarında ve genelevlerinde Arya’nın ağabeyinden bahsedildiğini duyuyordu. Adamlardan biri onun için, Sur’un Kara Piçi demişti.

Bahse girerim ki Kör Beth’i Jon bile tanıyamaz.

Bu düşünce kör kızı hüzünlendirdi.

Kör kızın giydiği kıyafet eski püsküydü, rengi solmuştu ama temizdi ve sıcak tutuyordu. Kör kız, kıyafetinin altında üç bıçak saklıyordu, bıçaklardan biri çizmesinin içinde, biri kol yeninde, biri de belindeki kının içindeydi. Braavoslular genelde iyi insanlardı, zavallı kör bir dilenci kıza zarar vermektense ona yardım etmeyi tercih ederlerdi ama kör kızı, kolayca soyulacak ya da tecavüz edilecek biri olarak görebilecek birkaç kötü insan da her zaman vardı. Bıçaklar o kötü insanlar içindi. Çatlak bir dilenci kâsesi ve kendirden yapılmış bir ip, kızın kıyafetini tamamlıyordu.

Titan güneşin batışını haber verirken kör kız dışarı çıktı, tapınağın kapısında başlayan basamakları sayarak aşağı indi, sonra, onu kanalın üstünden geçirip Tanrıların Adası'na götürecek olan köprüye doğru döndü. Bedenine yapışan kıyafet ve elleriyle hissettiği nemli hava, ona sisin yoğun olduğunu söylüyordu. Braavos'un sisi seslere de tuhaf şeyler yapıyordu.

Bu gece, şehrin yarısı yarı kör olacak.

Kör kız, tapınakların önünden geçerken, akşam yıldızlarına şarkı söyleyen Yıldızlı Bilgelik Tarikatı kalfalarını duydu. Havada duman kokusu vardı. Kör kız, kokuyu takip ederek, Işık Tanrısı'nın evinin önündeki muazzam maltızlarda gece ateşleri yakan kırmızı rahiplerin olduğu yere doğru yürüdü, çok geçmeden ısıyı da hissetti, R'hllor'a tapınanlar yüksek sesle dua ediyordu.

"Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu."

Benim için değil.

Kör kızın geceleri ay ışığıyla, kurt sürüsünün şarkılarıyla, kemikten koparılmış kırmızı etin tadıyla ve gri kuzenlerin tanıdık kokularıyla doluydu. Kız sadece gündüzleri kör ve yalnızdı.

Kör kız, su kenarının yabancısı değildi. Kedi eskiden, Paçavracılar Limanı'nın rıhtımlarında ve ara sokaklarında dolaşır, Brusco için midye ve istiridye satardı. Eski püskü kıyafetleri, beni ve tıraşlanmış başıyla eskiden göründüğü gibi görünmüyordu ama güvende olmak için Gemi'den, Mutlu Liman'dan ve Kedi'nin iyi tanındığı yerlerden uzak duruyordu.

Her hanı ve tavernayı kokusundan tanıyordu. Kara Mavnacı'nın tuzlu bir kokusu vardı. Pynto'nun Yeri ekşi şarap, bozuk peynir ve kıyafetlerini ya da saçlarını hiç yıkamayan Pynto kokuyordu. Yelken Tamircisindeki havada her zaman kızarmış et kokusu vardı. Yedi Fener Evi tütsü aromalarıyla, Saten Sarayı ise zaniye olma hayali kuran genç ve güzel kızların parfümleriyle doluydu.

Her mekânın kendi sesi de vardı. Moroggo'nun Yeri'nde ve Yeşil Yılanbalığı Hanı'nda çoğu geceler şarkıcılar olurdu. Serseri Hanı'nda bizzat müşteriler şarkı söylerdi, sarhoş seslerle ve elli ayrı dilde. Sis Evi her daim, tanrılar, zaniyeler ve

deniz lordunun aptal olup olmadığı hakkında tartışan gondol sırıkçılarıyla dolu olurdu. Saten Sarayı çok daha sessizdi; fısıltılı tatlı sözlerin, ipek elbiselerin yumuşak hışırtılarının ve kıkırdayan kızların yeriydi.
Beth her gece farklı bir yerde dileniyordu, çünkü hancılar ve tavernacılar, sık sık görünmediği takdirde onun varlığını daha anlayışlı karşılıyordu. Beth dün geceyi Yeşil Yılanbalığı Hanı'nın önünde geçirmişti, bu gece sol yerine sağa döndü ve Paçavracılar Limanı'nın diğer ucunda, Batık Kasaba'nın hemen sınırında bulanan Pynto'nun Yeri'ne doğru yürüdü. Pynto gürültücü ve pis kokulu olabilirdi ama o kirli kıyafetlerinin altında yumuşak bir kalbi vardı. Eğer mekân çok kalabalık değilse, Pynto kör kızın içeri girip ısınmasına izin verirdi, ara sıra ona bir kupa birayla biraz yiyecek ikram eder ve hikâyeler anlatarak onu eğlendirirdi. Pynto, gençliğinde, Basamaktaşı'nın en amansız korsanıydı; serüvenlerini anlatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.
Beth bu gece şanslıydı. Taverna hemen hemen boştu. Beth, ateşe fazla uzak olmayan bir yerde sessiz bir köşe buldu. Oraya oturup bağdaş kurduğunda bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti. 'Yine mi sen?" dedi. Kedinin kulağının arkasını kaşıdı. Kedi zıplayarak Beth'in kucağına çıktı ve mırıldanmaya başladı. Braavos kedilerle doluydu ve en fazla kedi Pynto'nun Yeri'ndeydi. Yaşlı korsan kedilerin uğur getirdiğine ve kemirgenleri mekânından uzak tuttuğuna inanıyordu "Beni tanıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kör kız. Kediler, sahte bir benle kandırılamazdı. Onlar Kanalların Kedisi'ni hatırlıyordu.
Kör bir kız için iyi bir geceydi. Pynto neşeliydi; Beth'e bir kadeh sulu şarap, bir parça kokulu peynir ve bir yılan balığı turtasının yarısını verdi. "Pynto çok iyi bir adamdır," dedi, sonra
Beth'in yanına oturdu ve baharat gemisini nasıl kaçırdığını anlatmaya başladı, Beth bu hikâyeyi onlarca kez duymuştu.
Saatler geçtikçe taverna doldu. Pynto, Beth'e ilgi gösteremeyecek kadar meşguldü ama tavernanın müdavimleri kör kızın kâsesine sikkeler attı. Diğer masalarda yabancılar oturuyordu: Kan ve balık yağı kokan Ibbenli balina avcıları, saçlarına parfümlü yağ sürmüş iki eşkıya, Pynto'nun masalarının çok küçük olduğundan şikâyet eden şişman bir Lorathlı. Ve daha sonra, dün gece Braavos'a sürüklenen ve bu sabah Deniz Lordu'nun muhafızları tarafından ele geçirilen
İyi Yürek
isimli fırtına mağduru kadırganın mürettebatından üç Lysli.
Lysliler, ateşe en yakın masaya oturdular ve kara zift romu içerek sessizce konuşmaya başladılar, kimsenin onları dinleye memesi için seslerini iyice alçak

tuttular. Fakat Beth kimseydi ve adamların her kelimesini duydu. Ve bir an için, kucağında oturan kedinin kısık ve sarı gözleriyle bakarak adamları gördü. Denizcilerin biri yaşlıydı, biri gençti ve biri kulaksızdı ama üçünün de sarı saçları ve açık renkli pürüzsüz tenleri vardı. Bu özellikler, eski Özgür Kale'nin kanının hâlâ kuwetle aktığı Lys'e özgüydü.
Ertesi sabah, nazik adam kör kıza, öğrendiği ve daha önce bilmediği üç yeni şeyin ne olduğunu sorduğunda, kız hazırdı.
"Deniz Lordu'nun
İyi Yürek'ı
neden ele geçirdiğini biliyorum. Gemi köle taşıyordu. Yüzlerce köle. Kadınlar ve çocuklar. İplerle birbirlerine bağlanıp geminin ambarına tıkılmışlar." Braavos, firar etmiş köleler tarafından kurulmuştu ve burada köle ticareti yasaktı.
"Kölelerin nereden geldiğini biliyorum. Batıdiyar'dan, Çetinocak isimli eski ve lanetli bir yerden geldiler. Kölelerin hepsi yabanıl." Kör kız, Kışyarı'nda yaşayan Arya Stark'ken, Yaşlı Dadı ona Çetinocak hakkında hikâyeler anlatmıştı. 'Yabanıllar, Sur'un Ötesindeki Kral'ın öldürüldüğü büyük mücadeleden sonra kaçtılar. Bir orman cadısı, eğer Çetinocak'a giderlerse gemilerin geleceğini ve onları sıcak bir yere götüreceğini söyledi. Ama şu Lysli korsan gemilerinden başka gemi gelmedi. Fırtına tarafından kuzeye sürüklenen
İyi Yürek
ve
Fil.
Korsanlar, gemileri tamir etmek için Çetinocak'ta demir attılar ve yabanılları gördüler. Ama binlerce yabanıl vardı, gemiler hepsini alamazdı. Korsanlar da sadece kadınları ve çocukları almaya karar verdiler. Yabanılların hiç yiyeceği yoktu, bu yüzden erkekler, karılarını ve kızlarını gemilere gönderdiler. Fakat gemiler denize açılır açılmaz, Lysliler yabanılları aşağı götürdüler ve onları bağladılar. Yabanılları Lys'te satmak niyetindeydiler ama bir başka fırtınaya yakalandılar, gemiler birbirlerinden ayrıldı,
iyi Yürek
öyle ağır hasar aldı ki geminin kaptanı Braavos'a girmek zorunda kaldı. Ama
Fil,
Lys'e varmış olabilir. Pynto'nun Yeri'ndeki Lysliler,
Fil
'in daha fazla gemiyle birlikte geri döneceğini düşünüyorlar. Köle fiyatlarının yükseldiğini söylediler, Çetinocak'ta daha binlerce kadın ve çocuk varmış."
"Bunu bilmek güzel. İki etti. Üçüncü bir şey var mı?"

“Evet. Bana vuran kişinin sen olduğunu biliyorum.” Beth bastonunu çıkardı, nazik adamın parmaklarına indirdi, adamın bastonu yere düştü.
Rahip irkildi ve elini geri çekti. “Peki kör bir kız bunu nasıl bilebilir?”
Seni gördüm.
“Sana üç şey verdim. Dört şey vermek zorunda değilim.” Belki Beth yarın sabah, onu Pynto’nun Yeri’nden tapınağa kadar takip eden ve şu anda çatı kirişlerinde saklanıp onları izleyen kediyi nazik adama anlatırdı.
Belki de anlatmam.
Eğer nazik adamın sırları olabiliyorsa, kör kızın da olabilirdi.
Umma o akşam yemeğinde, tuzda pişirilmiş yengeç servis etti. Kör kız, kendisine uzatılan kadehi burnunu buruşturarak aldı ve üç yudumda boşalttı. Sonra nefessiz kaldı, kadehi yere düşürdü. Dili alev almıştı, alevleri söndürmek için bir kadeh şarabı kafasına diktiğinde, alevler boğazına ve burnuna yayıldı.
“Şarap işe yaramaz ve su sadece alevleri büyütür,” dedi küçük kız. “Bunu ye.” Kör kızın eline bir parça ekmek tutuşturdu. Kör kız ekmeği ağzına tıktı, çiğnedi, yuttu. İşe yaradı. İkinci ekmek parçası daha çok işe yaradı.
Sabah olduğunda ve gece kurdu onu terk ettiğinde kör kız gözlerini açtı, yanan bir mum gördü. Mumun kararsız alevi, Mutlu Liman’daki fahişeler gibi ileri geri salınıyordu. Kız daha önce bu kadar güzel bir şey görmemişti.

KIŞYARI'NDA BİR HAYALET

Ölü adam iç duvarın dibinde bulundu, boynu kırılmıştı, gece boyunca bedenini gömen karın üzerinde sadece sol bacağı görünüyordu.

Eğer Ramsay'in kancıkları karı kazmasaydı, adamın bedeni bahara kadar gömülü kalabilirdi. Kemik Ben köpekleri cesedin üstünden çekene kadar, Boz Jeyne ölü adamın yüzünün büyük bir kısmını yemişti, cesedin kime ait olduğunu kesin olarak anlamak yarım gün aldı: Kuzeye Roger Ryswell'le birlikte gelen kırk dört yaşında bir silahlı adam. "Bir ayyaş," diye duyurdu Ryswell. "Bahse girerim ki surdan aşağı işiyordu. Kaydı ve düştü." Kimse bu fikre karşı çıkmadı. Fakat Theon Greyjoy, bir adam gecenin karanlığında neden kaygan basamakları tırmanır ve sadece işemek için siperlere çıkar, merak etti.

O sabah, garnizon domuz yağında kızartılmış bayat ekmekle kahvaltı ederken (domuzu şövalyeler ve lordlar yedi) masalardaki konuşmaların hiçbiri cesetle ilgili değildi.

Theon, bir çavuşun, "Stannis'in kale içinde dostları var," diye fısıldadığını duydu. Yaşlı bir Tallhart adamıydı, eski püskü cübbesine üç ağaç işlenmişti. Nöbet yeni değişmişti. Öğle yemeği servis edilirken, adamlar soğuktan kaçmak için salona giriyor ve çizmelerindeki karı silkelemek için ayaklarını yere vuruyordu. Yemekte kan sosisi, pırasa ve fırından yeni çıkmış esmer ekmek vardı.

"Stannis mi?" dedi Roose Ryswell'in süvarilerinden biri, güldü. "Stannis şimdiye kadar kar yüzünden ölmüştür ya da donmuş kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Sur'a geri dönmüştür."

"Duvarlarımızın iki metre uzağında, yüz bin adamla birlikte kamp kurmuş olabilir," dedi Cerwyn renklerini taşıyan bir yaycı. "Bu fırtınada adamların birini bile göremeyiz."

Sonsuz, aralıksız, merhametsiz; kar bütün gün ve gece yağdı. Kar yığınları duvarlara tırmandı, siperlerdeki mazgalları doldurdu, beyaz battaniyeler bütün çatıları örttü, çadırlar ağırlığın altında bel verdi. Adamlar avlulardan geçerken kaybolmasınlar diye, binaların arasına ipler gerildi. Devriyeler, duvar yürüyüşlerini, yaverlerin yaptığı kardan devriyelere bıraktılar ve yarı donmuş ellerini maltızların üzerinde ısıtmak için küçük muhafız kulelerine doluştular. Kardan devriyeler, kar ve rüzgâr yüzünden her gece biraz daha irileşip tuhaflaştı. Devriyelerin karlı ellerindeki mızraklarda buz saçakları büyüdü. Azıcık kardan korkmadığını söylerken duyulan Hosteen Frey, soğuk ısırması yüzünden bir kulağım kaybetti.

En çok ıstırabı avludaki atlar çekti. Isınmaları için hayvanların üstüne örtülen

battaniyeler, sık sık değiştirilmediği takdirde sırılsıklam oluyor ve donuyordu. Soğuğu uzakta tutmak için yakılan ateşler yarardan çok zarar getiriyordu. Savaş atları alevlerden korkuyordu, alevlerden uzaklaşmaya çalışırken kendilerine ve diğer atlara zarar veriyorlardı. Sadece ahırlardaki atlar sıcak ve güvendeydi ama ahırlar hâlihazırda tıka basa doluydu.

Yaşlı Lord Lock, Büyük Salon'da, "Tanrılar bize düşman oldu," derken duyuldu. "Bu onların gazabı. Cehennemin kendisi kadar soğuk bir rüzgâr ve asla bitmeyen kar. Lanetlendik."

"Stannis

lanetlendi," diye ısrar etti bir Dehşet Kalesi adamı. "Dışarıda, fırtınanın ortasında olan o."

"Lord Stannis tahmin ettiğimizden daha sıcak olabilir," dedi aptal bir hürsüvari. "Adamın büyücüsü ateşleri çağırabiliyor. Belki de kadının kırmızı tanrısı şu karları eritebilir."

Bu aptalcaydı,

Theon o anda biliyordu. Adam, Sarı Dick'in, Ekşi Alyn'in ve Kemik Ben'in duyabileceği bir yerde çok yüksek sesle konuşmuştu. Hikâye Lord Ramsay'in kulağına ulaştığında, Piç'in Oğulları hürsüvariyi yakaladılar ve sürükleyerek kara çıkardılar. "Stannis'i çok seviyormuş gibi göründüğün için seni ona gönderiyoruz," dedi Ramsay. Benim-İçin-Dans-Et Damon, yağlı ve uzun kamçısıyla hürsüvariyi kırbaçladı. Deriyüzen ve Sarı Dick, adamın kanının ne kadar hızlı donacağına dair bahse girdiler. Ramsay, hürsüvarinin Siper Kapısı'na götürülmesini emretti.

Kışyarı'nın muazzam ana kapıları kapatılmış ve sürgülenmişti. Yivli kapı, kara ve buza öyle kötü saplanmıştı ki yukarı kaldırılabilmesi için etrafının kazılması gerekirdi. Aynı şey Avcı Kapısı için de geçerliydi ama kapı yakın zamanda kullanıldığı için orada en azından buz problemi yoktu. Kral Yolu Kapısı kullanılmamıştı, kapıdaki açılır kapanır köprünün zincirleri donmuş ve kaya gibi sertleşmişti. Geriye sadece Siper Kapısı kalmıştı; iç duvardaki küçük, kemerli, yan kapı. Gerçekte tam bir kapı değildi, donmuş hendeğin karşısına uzanan bir köprüsü vardı ama dış duvarın içinden geçip başka bir kapıya ulaşan bir geçidi yoktu, sadece dış siperlere ulaşım sağlıyordu, siperlerin ötesindeki dünyaya değil.

Kanlar içindeki hürsüvari köprünün karşısına taşındı ve basamaklardan yukarı çıkarıldı, hâlâ itiraz ediyordu. Deriyüzen ve Ekşi Alyn, kollarından ve bacaklarından tuttukları adamı, duvarın üstünden, yirmi beş metre aşağıdaki zemine attılar. Kar yığınları o kadar yükseğe tırmanmıştı ki, adam bütün

vücuduyla kara gömüldü... ama bir süre sonra, siperlerdeki yaycılar, hürsüvariyi kırık bacağıyla karın içinde sürünürken gördüklerini iddia ettiler. Yayalardan biri okunu dengeleyip uzaklaştı. “Adam bir saat içinde ölmüş olacak,” dedi Lord Ramsay.
“Ya da güneş batmadan önce Lord Stannis’in aletini emiyor olacak,” diye karşılık verdi Umber Fahişefelaketi.
“Dikkat etsin de lordun aletini kırmasın,” diyerek güldü Rickard Ryswell. “Bu soğukta dışarıda olan her adamın aleti donup katılaşır.”
“Lord Stannis fırtınada kayboldu,” dedi Leydi Dustin. “Fer sahlarca uzakta öldü ya da ölmek üzere. Bırakın da kış elinden geleni yapsın. Kar birkaç gün sonra hem Stannis’i hem de ordusunu gömecek.”
Leydinin budalalığına hayret ederek,
bizi de gömecek,
diye düşündü Theon. Barbrey kuzeyliydi ve işin aslını bilmeliydi. Eski tanrılar dinliyor olabilirlerdi.
Akşam yemeğinde bezelye lapası ve dünden kalan ekmek vardı. Bu durum sıradan adamların homurdanmasına sebep oldu; kıymetli tuzun etrafındaki şövalyeler ve lordlar domuz eti yiyordu.
Theon, ahşap kâsenin üstüne eğilmiş bir hâlde bezelye lapasının sonunu yerken, omzunda hafif bir dokunuş hissedip kaşığını elinden düşürdü. Kaşığı, Ramsay’in kancıklarından birinin eline geçmeden önce yerden almak için eğilirken, “Bana asla dokunma,” dedi. “Bana asla dokunma.”
Abel’ın çamaşırcı kadınlarından biri Theon’un yanına oturdu, fazla yakınma. Gençti, on beş ya da on altı yaşındaydı, iyice yıkanmaya muhtaç sarı saçları ve güzelce öpülmeye muhtaç dolgun dudakları vardı. “Bazı kızlar dokunmaktan hoşlanır,” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Eğer lordum memnun olacaksa, benim adım Holly.”
Fahişe Holly,
diye düşündü Theon, ama kız yeterince güzeldi. Eskiden olsa, Theon güler ve kızı kucağına oturturdu ama o günler geride kalmıştı. “Ne istiyorsun?”
“Şu mahzen mezarı görmek. Mezar nerede lordum? Bana gösterir misiniz?” Holly saçıyla oynadı. “Derin ve karanlık bir yer olduğunu söylüyorlar. Dokunmak için iyi bir yer. Bütün ölü krallar izlerken.”
“Seni Abel mı gönderdi?”
“Olabilir. Belki de ben kendi kendimi göndermişimdir. Ama Abel’ı istiyorsanız onu getirebilirim. Lordum için tatlı bir şarkı söyler.”
Kızın söylediği her kelime, Theon’u bunun bir oyun olduğuna ikna ediyordu.

Fakat kimin oyunu ve amacı ne
? Abel, Theon'dan ne isteyebilirdi? Adam sadece bir şarkıcıydı, udu ve sahte gülümsemesi olan bir deyyustu.
Kaleyi nasıl aldığımı öğrenmek istiyor, bu konuda bir şarkı yapmak değil.
Cevap Theon'a aniden geldi.
Dışarı çıkabilmek için, içeri nasıl girdiğimi öğrenmek istiyor.
Lord Bolton, Kışyarı'nı kundaktaki bir bebek misali sımsıkı sarmıştı. Onun izni olmadan kimse gidip gelemiyordu.
Çamaşırcı kadınlarla birlikte kaçmak istiyor.
Theon şarkıcıyı suçlayamazdı, buna rağmen, "Abel'la, seninle ya da kardeşlerinle işim olmaz," dedi. "Beni rahat bırak."
Dışarıda kar dans ediyordu. Theon, ipleri takip ederek Siper Kapısı'na gitti. Kapıdaki muhafızların burunlarından çıkan beyaz buhar bulutlarını görmese, onların Küçük Walder'ın yaptığı kardan adamlar olduğunu zannedebilirdi. "Duvarlarda yürümek istiyorum," dedi muhafızlara, kendi nefesi de havada donuyordu.
"Yukarısı çok soğuk," dedi muhafızlardan biri. "Burası da çok soğuk," dedi diğeri, "ama canın ne istiyorsa onu yap Dönek." Theon'a kapıdan geçmesini işaret etti.
Basamaklar karla kaplıydı, kaygandı, karanlıkta tehlikeliydi.
Theon, duvarın üstündeki yürüme yoluna çıktığında, hürsüvarinin aşağı atıldığı yeri çabucak buldu. Mazgalları dolduran kar duvarını yıktı ve mazgal dişlerinin arasından aşağı sarktı.
Atlayabilirim,
diye düşündü.
Süvari ölmedi, ben neden öleyim
? Atlayabilirdi ve... Ne?
Bacağımı kırıp karın altında mı öleyim
?
Donarak ölmek için mi kaçayım
?
Bu çılgınlıktı. Ramsay kızlarla birlikte Theon'un peşine düşerdi. Eğer tanrılar merhametliyse Kızıl Jeyne, Jez ve Helicent, Theon'u parçalara ayırırlardı. Ya da daha kötüsü olur ve Theon sağ olarak kaleye geri getirilirdi.
"Adımı
hatırlamak zorundayım," diye fısıldadı.
Ertesi sabah, Sör Aenys Frey'in kır saçlı yaveri, çırılçıplak ve ölü bir hâlde

kalenin hayvan mezarlığında bulundu. Yaver, suratını iyice saklayan kırağı yüzünden maske takmış gibi görünüyordu. Sör Aenys, adamın çok fazla içtiğini ve fırtınada kaybolduğunu ileri sürdü ama yaverin dışarı çıkmak için neden soyunduğunu kimse açıklayamadı.

Bir ayyaş daha,

diye düşündü Theon. Şarap, bütün şüpheleri yok ederdi.

Sonra, daha gün bitmeden, Flintler'e bağlılık yemini vermiş bir yaycı, ahırlarda kırık bir kafatasıyla ortaya çıktı. Lord Ramsay adamın bir at tarafından tekmelendiğini duyurdu.

Aslında kafasına bir sopa indirilmiş gibi,

diye karar verdi Theon.

Her şey çok tanıdıktı, Theon'un daha önce izlediği bir tiyatro oyunu gibiydi. Sadece oyuncular değişmişti. Son oyunda Theon'un oynadığı karakteri Roose Bolton canlandırıyordu. Aggar'ın, Gynir Kırmızıburun'un ve Gaddar Gelmarr'ın bölümleri de ölü adamlar tarafından oynanıyordu.

Leş de oradaydı,

diye hatırladı Theon,

ama o başka bir Leş'ti, ellerinden kan ve dudaklarından yalan akan bir Leş. Bal kadar tatlı bir Leş. Leş, Leş, kalleşle kafiyeli.

Ölümler, Roose Bolton'ın lordlarının Büyük Salon'da açıkça tartışmasına sebep oldu. Bazı lordların sabrı tükeniyordu. "Şu asla gelmeyen kralı daha ne kadar beklemek zorundayız?" diye sordu Sör Hosteen Frey. "Savaşı Stannis'e biz götürmeliyiz ve adamın sonunu getirmeliyiz."

"Kaleyi bırakacak mıyız?" diye homurdandı tek kollu Harwood Stout; ses tonu, kaleyi bırakmaktansa sağlam kolunu kestirmeyi tercih edeceğini söylüyordu. "Kör bir hâlde karların içine dalmamızı mı öneriyorsunuz?"

"Lord Stannis'le savaşmak için önce adamı bulmalıyız," dedi Roose Ryswell. "Keşif süvarilerimiz Avcı Kapısı'ndan dışarı çıktı ama hiçbiri geri dönmedi."

Lord Wyman Manderly muazzam göbeğine bir şaplak indirdi. "Beyaz Liman sizinle birlikte at sürmekten korkmaz Sör Hosteen. Bizi dışarı çıkarın, bize liderlik edin ve bütün şövalyelerim hemen arkanızda olsun."

Sör Hosteen şişman adama döndü. "Sırtıma bir mızrak saplayacak kadar yakınımda olacaklarından eminim. Akrabalarım nerede Manderly? Bana bunu söyle. Sana oğlunu getiren konuklardan bahsediyorum."

"Oğlumun kemiklerini getiren, demek istiyorsun." Manderly, hançerinin ucunu bir parça domuz etine batırdı. "Onları gayet iyi hatırlıyorum. Düşük omuzlu ve cerbezeli Rhaegar. Kılıç çekmekte tez Cesur Sör Jared. Sürekli sikke şıngırdatan

muhbirbaşı Symond. Onlar bana Wendel'in kemiklerini getirdi. Wylis'i, söz verdiği gibi sağ ve salim bir hâlde bana gönderen Tywin Lannister'dı. Lord Tywin. Sözüne sadık bir adam. Yedi onun ruhunu korusun." Lord Wyman domuz etini ağzına attı, gürültülü bir şekilde çiğnedi, ağzını şapırdattı ve 'Yol çok tehlikeli sör," dedi. "Beyaz Liman'dan ayrılırken kardeşlerinizin misafir hediyelerini verdim. Düğünde buluşacağımıza dair sözleştik. Onlarla vedalaştığımıza şahit olan birçok insan var."
"Birçok insan mı?" diye alay etti Aenys Frey. 'Yoksa siz ve sizin insanlarınız mı?"
"Ne söylemek istiyorsunuz Sör Aenys?" Beyaz Liman Lordu kol yeniyle ağzını sildi. "Ses tonunuzdan hoşlanmadım sör. Bir parça bile hoşlanmadım."
"Avluya çık seni yağ tulumu. Çık da sana hazmedebileceğin bütün parçaları servis edeyim."
Wyman Manderly güldü ama adamın altı şövalyesi hemen ayağa kalktı. Şövalyeleri güzel sözlerle sakinleştirmek Roger Ryswell ile Barbrey Dustin'e düştü. Roose Bolton hiç konuşmadı. Fakat Theon Greyjoy, adamın solgun gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şeyler gördü; huzursuzluk, hatta bir parça korku.
O gece, yeni ahır, çatısında biriken karın ağırlığıyla yıkıldı.
Yirmi altı at ve iki seyis öldü; çöken çatının altında ezilmiş ya da karın içinde boğulmuşlardı. Cesetleri kazıp çıkarmak sabahın büyük bir bölümünü aldı. Lord Bolton, olay yerini incelemek üzere kısa bir süre için dış avluya çıktı, sonra sağ kalan atların, dış avluda titreyen atlarla birlikte içeri getirilmesini emretti. Ölü adamlar kardan çıkarıldıktan ve atlar kesildikten hemen sonra bir ceset daha bulundu.
Bu ceset, sarhoş bir tökezlemeyle ya da bir atın çiftesiyle savuşturulamazdı. Ölü adam Ramsay'in gözdelerinden biriydi; tıknaz, sıracalı, çirkin, Sarı Dick isimli asker. Adamın aletinin ne renk olduğunu tespit etmek zordu, zira biri o aleti kesmiş ve adamın ağzına tıkmıştı, bunu öyle sert bir şekilde yapmıştı ki Dick'in üç dişini kırmıştı. Aşçılar, cesedi, mutfağın dışında boğazına kadar kara gömülmüş hâlde bulduklarında, hem adam hem de aleti masmavi kesilmişti. "Cesedi yakın," diye emretti Roose Bolton, "ve bu konu hakkında tek kelime etmeyin. Bu hikâyenin yayılmasını istemiyorum."
Hikâye yine de yayıldı. Öğle vakti geldiğinde Kışyarı'nın büyük bir bölümü hikâyeyi duymuştu, hem de Ramsay Bolton'ın dudaklarından, Sarı Dick onun "oğlu"ydu. "Bunu yapan adamı bulduğumuzda," demişti Lord Ramsay, "onun derisini yüzeceğim, çıtır çıtır kızartacağım ve kendisine yedireceğim." Katilin

adının bir altın ejderha değerinde olduğu duyurulmuştu.
Akşam üzeri olduğunda Büyük Salon'daki pis koku elle tutulur hâldeydi. Yüzlerce at, köpek ve insan tek çatı altına sıkışmıştı. Zemin; çamur, erimiş kar, at pisliği, köpek boku ve hatta insan dışkısı yüzünden kaygandı. Hava; ıslak köpek, ıslak yün ve sırılsıklam at battaniyesi kokuyordu. Kalabalık banklarda rahat bulmak mümkün değildi ama yiyecek vardı. Aşçılar, dışı iyice kızarmış ve içi kanlı bırakılmış taze at etini, kavrulmuş soğan ve şalgamla birlikte kalın dilimler hâlinde servis etti... ve bir kez olsun, sıradan askerler de lordlar ve şövalyeler kadar iyi yemek yedi.
At eti, Theon'un harabeye dönmüş dişleri için fazla sertti. Theon, eti çiğnemeye çalıştığında dayanılmaz bir ağrı hissetti; bu yüzden, şalgamları ve soğanları hançerinin yassı yüzeyiyle püre yapıp yedi, sonra at etini çok küçük parçalara ayırdı, her parçayı emdi ve dışarı tükürdü. Bu şekilde en azından etin tadını aldı, yağ ve kan sayesinde biraz da besin. Kemiği köpeklere fırlattı, Boz Jeyne'in kemikle birlikte kaçıp gidişini ve Sara'yla Willow'un havlayarak onu takip edişini izledi.
Lord Bolton, Abel'a yemek sırasında şarkı söylemesini emretti. Şarkıcı önce "Demir Mızraklar"ı, sonra da "Kış Bâkiresi"ni söyledi. Barbrey Dustin daha neşeli bir şey istediğinde, Abel, "Kraliçe Terliğini Çıkardı, Kral Tacını" ile "Ayı ve Güzel Bakire"yi söyledi. Freyler şarkıya eşlik ettiler ve nakarat geldiğinde kuzeyli adamlar bile yumruklarını masalara vurup bağırdılar,
"Bir ayıl Bir Ayıl"
Fakat sesler atları korkuttu, çok geçmeden şarkıcılar sustu ve müziğin sesi kısıldı.
Piç'in Oğulları bir duvar apliğinin altında toplanmıştı, aplikteki meşale dumanlar çıkararak yanıyordu. Luton ve Deriyüzen zar atıyordu. Grunt'ın kucağında bir kadın oturuyordu, adamın eli kadının göğsündeydi. Benim-İçin-Dans-Et Damon kamçısını yağlıyordu. "Leş," diye seslendi. Köpeğini çağıran bir adamın yapacağı gibi kamçısını hafifçe bacağına vurdu. "Yine kokmaya başladın Leş."
"Evet," dedi Theon hafif bir sesle, verecek başka cevabı yoktu.
Kamçısını yağlı bir bez parçasıyla ovarken, "Bu iş bittiğinde Lord Ramsay senin dudaklarını kesecek," dedi Damon.
Dudaklarım onun karısının bacaklarının arasındaydı. Bu saygısızlık cezasız kalamaz.
"Sen nasıl diyorsan."
Luton güldü. "Bence bunu istiyor."
"Git buradan," dedi Deriyüzen. "Kokun midemi bulandırıyor." Diğerleri güldü.

Adamlar fikirlerini değiştirmeden, Theon hızla uzaklaştı. İşkenceciler onu takip edip dışarı çıkmazdı; içeride yiyecek, içecek, arzulu kadınlar ve sıcak ateşler olduğu sürece bunu yapmazlardı. Theon salondan ayrılırken, Abel, "Baharda Açan Bakireler"i söylüyordu.

Dışarıda öyle yoğun bir kar yağışı vardı ki Theon en fazla bir metre ileriyi görebiliyordu. Kendini beyaz bir çölün ortasında tek başına buldu, her iki yanında da göğüs yüksekliğinde kar duvarları vardı. Başını kaldırdığında yanaklarına kar taneleri dokundu, soğuk ve yumuşak öpücükler gibi. Theon, arkasındaki salondan gelen müzik seslerini duyabiliyordu. Şimdi yumuşak ve hüzünlü bir şarkı çalıyordu. Theon bir an için kendini huzurlu hissetti.

Daha ileride, onunla zıt yönde yürüyen bir adamla karşılaştı, adamın arkasında başlıklı pelerini dalgalanıyordu. Theon ve adam yüz yüze geldiklerinde kısaca bakıştılar. Adam eline bir hançer aldı. "Dönek Theon. Akraba Katili Theon."

"Değilim. Ben... ben demirdoğumluydum."

"Sen tamamıyla sahteydin. Nasıl oluyor da hâlâ nefes alıyorsun?"

Sarı Dick'in aletini ağzına tıkan ve Roger Ryswell'in seyisini siperlerden aşağı atan katilin bu adam olup olmadığını merak ederek, "Tanrıların benimle işi bitmedi," diye cevap verdi Theon. Tuhaf bir şekilde, korkmuyordu. Sol elinin eldivenini çıkardı. "Lord Ramsay'in benimle işi bitmedi."

Adam baktı, güldü. "Öyleyse seni ona bırakıyorum."

Theon, kollarıyla bacakları karla katılaşana ve elleriyle ayakları uyuşana dek fırtınanın içinde yürüdü, sonra yine iç duvarın siperlerine tırmandı. Orada, otuz metre yukarıda, biraz rüzgâr esiyor ve karları havalandırıyordu. Bütün mazgallar dolmuştu. Theon bir delik açmak için kar duvarını delmek zorunda kaldı... ve hendeğin ötesini göremediğini fark etti. Dış duvardan geriye, sadece belirsiz bir gölge ve karanlıkta yüzen loş ışıklar kalmıştı.

Dünya kayboldu.

Kral Toprakları, Nehirova, Pyke, Demir Adaları, bütün Yedi krallık; Theon'un bildiği, okuduğu ya da hayalini kurduğu her yer kaybolmuştu. Geride sadece Kışyarı kalmıştı.

Theon burada hayaletlerle birlikte kapana kısılmıştı. Mahzen mezardaki eski hayaletler ve Theon'un yarattığı yeni hayaletler; Mikken, Farlen, Gynir Kırmızıburun, Aggar, Gaddar Gelmarr, Pelit Suyu'ndaki değirmencinin karısı ve iki küçük oğlu ve diğerleri.

Benim marifetim. Benim hayaletlerim. Hepsi buradalar. Öfkeliler.

Theon, mahzen mezarı ve kayıp kılıçları düşündü.

Odasına döndü, Çelikincik Walton geldiğinde Theon ıslak kıyafetlerini

çıkarıyordu. “Benimle gel dönek,” dedi Walton. “Lordumuz seninle konuşmak istiyor.”
Theon’un temiz ve kuru bir kıyafeti yoktu, çıkardığı ıslak paçavraları tekrar giyip adamı takip etti. Çelikincik onu Büyük Kule’ye, bir zamanlar Eddard Stark’a ait olan çalışma odasına götürdü. Lord Bolton yalnız değildi. Solgun yüzlü ve ciddi tavırlı Leydi Dustin lordla birlikte oturuyordu; Roger Ryswell’in pelerininin yakasında at başı şeklinde demir bir broş vardı; Aenys Frey ateşin yanında duruyordu, adamın yanakları soğuk yüzünden kızarmıştı.
“Bana kalede amaçsızca dolaştığın söylendi,” diye başladı Lord Bolton. “Ahırlarda, mutfaklarda, kışlalarda ve siperlerde görüldüğün rapor edildi. Çökmüş kulelerin yıkıntılarının yakınında, Leydi Catelyn’in eski septinin dışında ve tanrı korusunda da görülmüşsün. Bunları inkâr ediyor musun?”
“Hayır lord’um.” Theon, kelimeyi, ağzında çamur varmış gibi söylemeye özen gösterdi. Bunun Lord Bolton’ı memnun ettiğini biliyordu. “Uyuyamıyorum lord’um. Yürüyorum.” Başını önde tuttu, gözlerini yere saçılmış kuru sazlara dikti. Lordun yüzüne bakmak akıllıca değildi. “Savaştan önce buradaydım. Lord Eddard’ın muhafızıydım.”
“Rehineydin,” dedi Bolton.
“Evet lord’um. Rehineydim.”
Fakat burası benim evimdi. Gerçek bir ev değil ama bildiğim en iyi ev.
“Biri adamlarımı öldürüyor.”
“Evet lord’um.”
“Senin öldürmediğine inanıyorum?” Bolton’ın sesi her zamankinden daha yumuşak bir hâl aldı, “iyiliklerime böyle bir ihanetle karşılık vermezsin.”
“Hayır lord’um, yapmam. Ben... sadece yürüyorum, hepsi bu.”
Leydi Dustin konuştu. “Eldivenlerini çıkar.”
Theon şaşkın bir ifadeyle kadına baktı. “Hayır, lütfen. Ben... ben...”
“Leydinin dediğini yap,” dedi Sör Aenys. “Bize ellerini göster.”
Theon eldivenlerini çıkardı ve herkesin görebilmesi için ellerini yukarı kaldırdı.
Onların önünde çıplak duruyor değilim. Bu o kadar kötü değil.
Sol elinde üç parmak vardı, sağ elinde dört. Ramsay bir elin sadece serçe parmağını almıştı, diğerinin yüzük ve orta parmağını.
“Sana bunu Piç yaptı,” dedi Leydi Dustin.
“Eğer leydim memnun olacaksa, bunu... ondan ben istedim.” Ramsay her seferinde, Theon’un bunu istemesini sağlamıştı.
Ramsay beni her zaman yalvartıyor.
“Bunu neden yaptın?”

“Benim... benim o kadar çok parmağa ihtiyacım yoktu.”
“Dört parmak yeterli.” Sör Aenys, zayıf çenesinden farekuyruğu gibi sarkan ince sakalını parmakladı. “Sağ elinde dört parmak var. Hâlâ kılıç tutabilir. Ya da hançer.”
Leydi Dustin güldü. “Bütün Freyler bu kadar aptal mı? Ona bir bakın. Hançer tutmak mı? Bir kaşığı bile zor tutar. Onun, Piç’in o iğrenç yaratığının üstesinden gelip adamın erkekliğini boğazına tıkabileceğine inanıyor musunuz gerçekten?”
“Ölenlerin hepsi güçlü adamlardı,” dedi Roger Ryswell, “ve hiçbiri bıçaklanmamıştı. Aradığımız katil, Dönek değil.”
Roose Bolton’ın solgun gözleri Theon’un üstüne sabitlendi. O gözler, Deriyüzen’in bıçağı kadar keskindi. “Bu fikre katılmaya meyillim. Güç bir yana, bu adamın içinde oğluma ihanet etmek yok.”
Roger Ryswell homurdandı. “O değilse, kim? Kalenin içinde Stannis’in bir adamı var. Bu belli.”
Leş bir adam değil. Ben bir adam değilim.
Theon, Leydi Dustin’in mahzen mezardaki kayıp kılıçlardan bahsedip bahsetmediğini merak etti.
“Manderly’ye bakmalıyız,” diye mırıldandı Sör Aenys Frey. “Lord Wyman bizi sevmiyor.”
Ryswell ikna olmamıştı. “Fakat biftekleri, pirzolaları ve et turtalarını seviyor. Karanlıkta kalede dolaşması için sofradan kalkması gerek. Manderly bunu sadece tuvalete gitmek için yapıyor, bir saat süren çömelmelerini gerçekleştirmek için.”
“Cinayetleri bizzat Lord Wyman’ın işlediğini iddia etmiyorum. Lord beraberinde üç yüz adam getirdi. Yüz şövalye. İçlerinden herhangi biri...”
“Gece işi şövalyelerin işi değildir,” dedi Leydi Dustin. “Üstelik sizin düğününüzde akrabalarını kaybeden tek adam Lord Wyman değil Sör Frey. Fahişefelaketi’nin sizi daha çok sevdiğini mi sanıyorsunuz? Eğer İri Jon’u tutmasaydınız, adam iç organlarınızı dışarı döker ve onları size yedirirdi, Tıpkı Leydi Hornwood’un kendi parmaklarını yediği gibi. Flintler, Cenvynler, Tallhartlar, Slateler... Genç Kurt’un yanında hepsinin adamları vardı.”
“Ryswell Hanedanı’nın adamları da vardı,” dedi Roger Ryswell.
“Höyükler’in dışından Dustinler bile vardı.” Leydi Dustin’in dudakları ince ve vahşi bir gülümsemeyle aralandı. “Kuzey unutmaz Sör Frey.”
Aenys Frey’in dudakları öfkeyle titredi. “Starklar onurumuzu lekeledi. Kuzeyli adamların unutmaması gereken şey bu.”
Roose Bolton çatlak dudaklarını ovuşturdu. “Bu laf dalaşı işe yaramaz.”

Parmağını Theon’a doğrulttu. “Gidebilirsin. Nerede dolaştığına dikkat et. Aksi takdirde yarın bulacağımız ceset sen olabilirsin, yüzünde kırmızı bir gülümsemeyle.”
“Dediğiniz gibi lordum.” Theon, eldivenlerini sakat ellerine geçirdi ve sakat ayağının üstünde topallayarak odadan çıktı.
Kurt vakti geldiğinde Theon hâlâ uyanıktı, yün katmanlarına ve yağlı kürklere sarınmış bir hâlde iç duvarın üstündeki yürüme yolunda ikinci turunu atıyordu, kendini uyumaya yetecek kadar yormayı umuyordu. Bacakları dizlerine kadar karla kaplanmıştı, başı ve omuzları beyazla örtülmüştü. Yürüdüğü yönde rüzgâr yüzüne çarpıyordu ve eriyen kar taneleri buzlu gözyaşları misali yanaklarından aşağı süzülüyordu.
Sonra Theon boru sesini duydu.
Uzun ve pes bir inlemeydi, siperlerin üzerinde asılı kaldı, siyah havada sallandı, onu duyan her adamın kemiklerine işledi. Kale duvarlarındaki bütün devriyeler sese doğru döndüler, mızraklarının saplarını sıkıca kavradılar. Kışyarı’nın harabe hâlindeki salonlarında ve içkalelerinde; lordlar diğer lordları susturdu, uyuyanlar karanlık köşelerinde uyandı. Savaş borusunun sesi kaybolur kaybolmaz, bir davul gümlemeye başladı:
GÜM güm GÜM güm GÜM güm.
Ve her adamın ağzından, beyaz nefes bulutlarıyla yazılmış bir isim geçti.
Stannis,
diye fısıldadı adamlar.
Stannis burada, Stannis geldi, Stannis, Stannis, Stannis.
Theon titredi. Baratheon ya da Bolton; onun için önemi yoktu. Stannis, Sur’da Jon Kar’la ittifak kurmuştu ve Jon, Theon’un başım hiç düşünmeden alırdı.
Bir piçin pençelerinden, bir başka piçin ellerinde ölmek için kurtul.
Theon, eğer nasıl yapıldığını hatırlasaydı yüksek sesle gülerdi.
Davul sesi, Avcı Kapısı’nın ötesindeki Kurt Ormanı’ndan geliyor gibiydi.
Duvarın hemen dışındalar.
Theon yürüme yolu boyunca yürüdü, yirmi devriye içinde sadece bir adam daha aynı şeyi yaptı ama kapının iki yanında yükselen kulelere vardıklarında bile, beyaz peçenin ötesini göremediler.
Savaş borusu tekrar öttüğünde, “Duvarları boru sesiyle yıkmayı mı düşünüyorlar?” diye şaka yaptı bir Flint. “Belki de Stannis, Joramun’un Borusu’nu bulduğunu düşünüyordur.”
“Stannis kaleye saldıracak kadar aptal mı?” diye sordu bir devriye.
“O Robert değil,” diye duyurdu bir Höyükler adamı. “Kuşatma kuracak. Bizi aç

bırakıp dışarı çıkarmayı deneyecek.”
“Önce topları donar,” dedi bir başka devriye.
“Onunla dövüşmeliyiz,” dedi bir Frey.
Bunu yapın,
diye düşündü Theon.
Karın içine at sürün ve ölün. Kışyarını bana ve hayaletlere bırakın.
Roose Bolton’ın böyle bir mücadeleye sıcak bakacağını seziyordu.
Buna bir son vermek zorunda.
Kale, uzun bir kuşatmaya karşı koyamayacak kadar kalabalıktı ve kaledeki lordların çoğunun sadakati şüpheliydi. Şişman Wyman Manderly, Fahişefelaketi Umber, Hornwood Hanedanı’nın ve Tallhart Hanedanı’nın adamları, Lockelar, Flintler ve Ryswellller; hepsi, nesillerdir Stark Hanedanı’na bağlı olan kuzeyli adamlardı. Onları burada tutan, Lord Eddard’ın kızıydı, onun kanı. Fakat kız yalnızca bir oyundu, kurt postu giymiş bir koyundu. Bu fars oyunu açığa çıkmadan önce, kuzeyli adamları Stannis’e karşı dövüşmek üzere mücadeleye göndermek akıllıcaydı.
Karda katliam. Ve devrilen her adam, Dehşet Kalesi için daha az düşman demek.
Theon, dövüşmesine izin verilip verilmeyeceğini merak etti. Dövüşürse en azından bir erkek gibi, elinde bir kılıçla ölebilirdi. Ramsay’in ona asla vermeyeceği bir armağandı bu ama Lord Roose verebilirdi.
Eğer ona yalvarırsam. Benden istediği her şeyi yaptım, rolümü oynadım, kızı verdim.
Ölüm, Theon’un umabileceği en tatlı kurtuluştu.
Tanrı korusunda, kar hâlâ yere değdiği anda eriyordu. Sıcak havuzlardan yosun, çamur ve çürüme kokulu buharlar yükseliyordu. Havada ılık bir sis asılıydı; ağaçları, kasvet cübbeleri giyen uzun boylu askerlere dönüştürüyordu. Buharlı koru gündüz vakitleri eski tanrılara dua etmeye gelen kuzeyli adamlarla dolu oluyordu ama bu saatte bütün ağaçlık Theon Greyjoy’a aitti.
Ve büvet ağacı, bilen gözleriyle korunun tam ortasında bekliyordu. Theon havuzun kenarında durdu ve ağacın gövdesine kazınmış kırmızı yüzün önünde başını eğdi. Davul sesini buradan bile duyabiliyordu;
güm GÜM güm GÜM güm GÜM güm GÜM.
Ses, uzak bir gök gürültüsü misali, her yerden aynı anda geliyormuş gibi duyuluyordu.
Gece rüzgârsızdı. Kar; soğuk ve karanlık gökyüzünden dümdüz aşağı iniyordu ama yürek ağacının yaprakları yine de Theon’un adını fısıldıyordu. “Theon,” diyor gibiydi yapraklar, “Theon.”

Eski tanrılar,
diye düşündü Theon.
Beni tanıyorlar. Adımı biliyorlar. Ben Greyjoy Hanedanı'ndan Theon'dum. Eddard Stark'ın muhafızıydım, onun çocuklarının kardeşi ve arkadaşıydım.
"Lütfen." Dizlerinin üstüne düştü. "Tek isteğim bir kılıç. Theon olarak ölmeme izin verin, Leş olarak ölmeyeyim." Yanaklarına, imkânsız surette sıcak yaşlar döküldü. "Ben demirdoğumluydum. Pyke'ın oğluydum, adaların oğlu."
Yukarıdan aşağı bir yaprak süzüldü, Theon'un alnına dokundu, havuza kondu, suyun üstünde yüzdü. Kırmızıydı, beş parmağı vardı, kanlı bir ele benziyordu. "...Bran," diye mırıldandı ağaç.
Biliyorlar. Tanrılar biliyor. Ne yaptığımı gördüler.
Ve bir tuhaf an boyunca, büvet ağacının beyaz gövdesine kazınmış yüz, Bran'ın yüzü gibi göründü. Kırmızı, bilge ve hüzünlü gözleriyle Theon'a baktı.
Bran'ın hayaleti,
diye düşündü Theon ama bu çılgınlıktı.
Öldürdüğümüz çocuk Bran değildi. Öldürdüğümüz diğer çocuk Rickon değildi. Onlar değirmencinin oğullarıydı, Pelit Suyu'nun yanındaki değirmende yaşıyorlardı.
"iki kafa almalıydım, yoksa benimle dalga geçerlerdi... bana gülerlerdi... bana..."
"Kiminle konuşuyorsun?" dedi bir ses.
Theon döndü, Ramsay'in onu bulduğunu sanıp dehşete düştü ama gelen sadece çamaşırcı kadınlardı; Holly, Rowan ve adı Theon'a malum olmayan bir kadın daha. "Hayaletlerle," dedi Theon. "Bana fısıldıyorlar. Onlar... benim adımı biliyorlar."
"Dönek Theon." Rowan, Theon'un kulağını tutup büktü. "İki kafa almalıydın, öyle mi?"
"Yoksa adamlar ona
gülerlerdi,"
dedi Holly.
Anlamıyorlar.
Theon, Rowan'ın elinden kurtuldu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.
"Seni," dedi üçüncü çamaşırcı kadın, diğerlerinden daha yaşlıydı, pes sesliydi, saçları grileşmişti.
"Sana söylemiştim. Sana dokunmak istiyorum dönek." Holly gülümsedi. Kızın elinde bir bıçak belirdi.
Bağırabilirim,
diye düşündü Theon.

Biri beni duyar. Kale silahlı adamlarla dolu.
Theon yardım gelmeden önce ölürdü elbette, kanı toprağa akar ve yürek ağacını beslerdi.
Ve bunun neresi yanlış olur
? “Dokun bana,” dedi. “Beni öldür.” Sesinde meydan okumadan çok ümitsizlik vardı. “Durmayın. İşimi bitirin. Tıpkı Sarı Dick’in ve diğerlerinin işini bitirdiğiniz gibi. Sizdiniz.”
Holly güldü. “Nasıl biz olabiliriz? Biz kadınız. Göğüsler ve bacak araları. Düzülmek için buradayız, korku salmak için değil.” “Piç seni incitti mi?” diye sordu Rowan. “Parmaklarını kesti, değil mi? Ayak parmaklarını yüzdü? Dişlerini kırdı? Seni zavallı çocuk.” Theon’un yanağına dokundu. “Bunlar bir daha olmayacak, sana söz veriyorum. Dua ettin ve eski tanrılar bizi gönderdi. Theon olarak ölmek mi istiyorsun? Sana bunu vereceğiz. Kolay ve hızlı bir ölüm, canın hiç yanmayacak.” Gülümsedi. “Ama önce Abel için şarkı söyleyeceksin. Seni bekliyor.”

TYRION

“Sürü doksan yedi.” Mezatçı kamçısını şaklattı. “Sizi eğlendirmek için eğitilmiş bir çift cüce.”

Mezat, kahverengi geniş Skahazadhan’ın Köle Körfezi’ne aktığı yerde kurulmuştu. Tyrion Lannister havadaki tuz kokusunu alabiliyordu. Köle ağıllarının arkasındaki tuvalet çukurlarından gelen ufunet, tuz kokusuna karışmıştı. Tyrion, sıcaktan öte nemden rahatsızdı. Hava, Tyrion’ın kafasını ve omuzlarını örten sıcak ve ıslak bir battaniye gibi ağırlık yapıyordu.

“Köpek ve domuz sürüye dâhildir,” diye duyurdu mezatçı. “Cüceler onları sürüyor. Bir sonraki ziyafetinizde konuklarınızı eğlendirin ya da cüceleri bir çılgınlık için kullanın.”

Mezat katılımcıları ahşap sıralarda oturuyor ve meyveli içecekler yudumluyordu. Bazıları köleler tarafından yelleniyordu. Birçoğu

tokar

giyiyordu. Köle Körfezi’nin eski kanı tarafından çok sevilen bu olağandışı giysi, kullanışsız olduğu kadar şıktı. Diğer katılımcılar daha sade giyinmişti; tunikler ve başlıklı pelerinler giyen adamlar, renkli ipekliler içinde kadınlar. Büyük ihtimalle fahişeler ya da rahibeler; bu kadar uzak doğuda ikisini ayırt etmek zordu.

Sıraların arkasında, birbirleriyle şakalaşan ve mezatla dalga geçen batıklar duruyordu.

Paralı askerler,

Tyrion biliyordu. Adamların pelerinlerinin altında uzun kılıçlar, kamalar, hançerler ve fırlatma baltaları gördü. Paralı askerlerin saçları ve sakalları, adamların çoğunun Özgür Şehirler’den geldiğini söylüyordu ama orada burada Batıdiyarlı olabilecek birkaç adam da vardı.

Köle mi satırı alıyorlar

?

Yoksa sadece gösteriyi izlemek için mi buradalar

?

“Cüceler için ilk fiyatı kim verecek?”
Antika bir tahtırevanın üstünde oturan yaşlı bir kadın, “Üç yüz,” dedi. Korkunç derecede şişman bir Yunkaili adam, bir leviathan gibi yayıldığı yerden, “Dört,” diye seslendi, altın püsküllü sarı ipeklere bürünmüştü ve Illyrio’dan dört kat iri görünüyordu. Tyrion adamı taşıyan kölelere acıdı.
Bize böyle bir görev verilmeyecek en azından. Cüce olmak ne büyük şans.
“Dört yüz bir,” dedi eflatun
tokar
giyen bir kocakarı. Mezatçı kadına ters bir bakış attı ama teklifi geçerli saydı.
Selaesori Qhoran’ın
köle denizcileri, beş yüz gümüşle dokuz yüz gümüş arasında değişen fiyatlarla ayrı ayrı satılmıştı. Tecrübeli denizciler değerli mallardı. Köle tacirleri denizcilerin sakat gökesine bindiklerinde, denizciler onlara karşı koymamıştı; bu durum onlar için sadece sahip değişimiydi. Geminin kaptanları özgür adamlardı ama su kıyısının dulu, bir fidye senedi hazırlamış ve bu gibi bir durumda kullanmaları için kaptanlara vermişti. Hayatta kalan üç ateşli parmak henüz satılmamıştı ama onlar Işık Tanrısı’nın köleleriydi ve kırmızı tapınak tarafından geri satın alınacaklarına güvenebilirlerdi. Adamların yüzlerindeki alev dövmeleri, onların fidye senetleriydi.
Tyrion ile Penny’nin böyle bir güvenceleri yoktu. “Dört yüz elli,” dedi biri.
“Beş yüz.”
Bazı teklifler Yüksek Valyria Dili’nde yapılıyordu, bazıları da Ghis dilinde. Birkaç alıcı, işaretlerle teklifte bulunuyordu; bir parmak hareketi, bükülen bir bilek ya da boyalı bir yelpazenin sallanışı.
“Bizi bir arada tuttukları için mutluyum,” diye fısıldadı Penny.
Köle taciri sert bir bakış attı. “Konuşmak yok.”
Tyrion, Penny’nin omzunu sıktı. Saçları alnına yapışmıştı, paçavraya dönmüş tuniği de sırtına. Bunun sebeplerinden biri terdi, diğeri de kurumuş kan. Tyrion, Jorah Mormont gibi köle tacirlerine karşı koyacak kadar aptalca davranmamıştı ama cezadan da kaçamamıştı, kırbaç darbelerini ağzıyla kazanmıştı.
“Sekiz yüz.”
“Sekiz yüz elli.”
“Sekiz yüz elli bir.”
Bir denizci kadar değerliyiz,
diye düşündü Tyrion. Ama alıcılar Sevimli Domuz’u istiyordu belki de.
İyi eğitilmiş bir domuz bulmak zor.
Alıcıların kilo başına teklifte bulunmadığı kesindi.

Mezat dokuz yüz gümüşte hız kesmeye başladı. Dokuz yüz elli birde (teklif kocakarıdan gelmişti) durdu. Fakat mezatçı kokuyu almıştı, cücelerin kalabalık için gösteri yapması gerekiyordu. Çıtırtı ve Sevimli platforma çıkarıldı. Eyerleri ve dizginleri olmayan hayvanları sürmenin zor bir iş olduğu anlaşıldı. Domuz hareket etmeye başladığında, Tyrion hayvanın poposundan kaydı ve kendi poposunun üstüne düştü, alıcılar bir kahkaha fırtınası kopardı.
“Bin,” dedi acayip şekilde şişman olan adam.
“Bin bir,” dedi kocakarı.
Penny’nin ağzı sabit ve anlamsız bir gülümsemeyle donmuştu.
Sizi eğlendirmek için eğitildi.
Kızın babasının hesap vermesi gereken çok şey vardı, cüceler için hangi küçük cehennem ayrıldıysa orada.
“Bin iki yüz,” dedi sarı giyen leviathan. Bir köle, adama içecek uzattı.
Limon olduğuna şüphe yok.
Platforma sabitlenen o sarı gözler Tyrion’ı huzursuz etti.
“Bin üç yüz.”
“Bin üç yüz bir,” dedi kocakarı.
Babam her zaman, bir Lannister’ın on sıradan adamdan daha kıymetli olduğunu söylerdi.
Bin altı yüz gümüşte tempo tekrar düştü. Köle taciri, bazı alıcıları, cüceleri yakından incelemeleri için platforma davet etti. “Dişi olan genç,” dedi, “ikisini çiftleştirebilirsiniz. Yavrular iyi sikke eder.”
Kocakarı, cüceleri yakından gördüğünde, “Bunun burnunun yarısı gitmiş,” diye şikâyet etti. Kadının buruşuk yüzü memnuniyetsizlikle ekşidi. Teni kurtçuk beyazıydı. Kadın, eflatun
tokarın içinde, küf tutmuş kuru erik gibi görünüyordu. “Gözleri de farklı renklerde. Çirkin bir yaratık. ”
“Leydim henüz en iyi kısmımı görmedi.” Tyrion apış arasını avuçladı.
Cadaloz öfkeyle tısladı. Tyrion, sırtına inen şiddetli kamçı darbesiyle dizlerinin üstüne düştü. Ağzı kan tadıyla doldu. Tyrion sırıttı ve tükürdü.
Sıraların arkasından gelen yeni bir ses, “İki bin,” diye seslendi.
Peki, bir cüce, bir paralı askerin ne işine yarar?
Tyrion, adamı daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Yeni alıcı yaşlı bir adamdı, beyaz saçlıydı ama uzun boylu ve zindeydi, köseleye benzer esmer bir teni ve kısa tıraş edilmiş kır sakalları vardı. Rengi solmuş mor pelerininin altına bir uzunkılıç ve hançer gizlemişti.
“İki bin beş yüz.” Bu seferki ses; süslü bir zırh kuşanmış, kısa boylu, kalın belli,

iri göğüslü bir kıza aitti. Kızın siyah demirden yapılmış göğüs kalkanına, altın kakmayla, pençelerinden zincirler sarkan bir harpiya işlenmişti. Kız bir kalkanın üstüne oturmuş ve bir çift köle asker tarafından omuz yüksekliğine kaldırılmıştı.
“Üç bin.” Esmer tenli adam kalabalığı yararak ilerledi, adamın arkadaşları diğer alıcıları kenarlara iterek onun için yol açtı.
Evet. Daha yakma gel.
Tyrion paralı askerlerle nasıl konuşulacağını biliyordu. Bu adamın, onu, ziyafetlerde konukları eğlendirsin diye istediğini bir an bile düşünmemişti.
Beni tanıyor. Beni Batıdiyar’a geri götürmek ve ablama satmak istiyor.
Gülümsemesini gizlemek için ağzını ovuşturdu. Cersei ve Yedi Krallık dünyanın öbür uçundaydı. Tyrion oraya varmadan ewel çok şey vuku bulabilirdi.
Bronn’u ikna etmiştim. Biraz şansım olursa bu adamı da ikna edebilirim.
Kocakarı ve kalkanın üstündeki kız üç bin gümüşte pes ettiler ama sarıya bürünmüş şişman adam durmadı. Paralı askeri sarı gözleriyle tarttı, dilini sarı dişlerinin üstünde gezdirdi ve “Sürü için beş bin gümüş,” dedi.
Paralı asker kaşlarını çattı, omuzlarını silkti, dönüp gitti.
Yedi cehennem.
Tyrion, devasa Lord Sarıgöbek’in malı olmak istemediğinden emindi. Küçük sarı gözleri ve Sevimli Domuz kadar iri göğüsleri olan sarı et dağının tahtırevandan taşan görüntüsü, cücenin tüylerini diken diken etmek için yeterliydi. Ve adamdan gelen koku, platformun üstünde bile elle tutulacak kadar yoğundu.
“Eğer başka teklif yoksa...”
‘Yedi bin,” diye bağırdı Tyrion.
Ahşap sıralardan bir kahkaha dalgası geçti. “Cüce kendi kendini satın almak istiyor,” dedi kalkanın üstündeki kız.
Tyrion kıza şehvetli bir şekilde sırıttı. “Zeki bir köle, zeki bir efendi hak eder ve hepiniz çok aptal görünüyorsunuz.”
Bu sözler, teklif verenlerin daha çok gülmesine ve mezatçının kaş çatmasına sebep oldu. Mezatçı, bu durumun onun kârına olup olmadığını çözmeye çalışırken kamçısını okşuyordu.
“Beş bin gümüş hakarettir!” diye seslendi Tyrion. “Mızrak dövüşü yaparım, şarkı söylerim, komik şeyler anlatırım. Karınızı düzüp onun çığlık atmasını sağlarım. Eğer tercih ederseniz düşmanınızın karısını beceririm. Düşmanı utandırmak için daha iyi bir yol var mı? Arbalette ölümcülüm.
Cyvasse
masasında benden üç kat iri adamları yıldırıp titretirim. Zaman zaman yemek yaptığım bilinir. Kendim için on bin gümüş öneriyorum. Ben o kadar ederim,

ederim, ederim. Babam, borçlarımı mutlaka ödemem gerektiğini söylerdi.”
Mor pelerinli paralı asker geri döndü. Diğer alıcıların oluşturduğu sıraların üzerinden Tyrion’ın gözlerine bakıp gülümsedi.
Sıcak bir gülümseme,
diye düşündü Tyrion.
Dostça. Ama gözleri soğuk. Belki de bizi onun satın almaşım istemiyorumdur.
Sarı dağ, tahtırevanında kıvranıyordu. Adamın geniş yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Ghis dilinde Tyrion’ın anlamadığı bir şeyler mırıldandı ama ses tonu yeterince anlaşılırdı. “Bu yeni bir teklif miydi?” Cüce, başını yana eğdi. “Ben, Casterly Kayası’nın bütün altınını öneriyorum.”
Tyrion, kamçıyı hissetmeden önce onu duydu; havada ince ve keskin bir ıslık. Darbenin etkisiyle inledi ama bu sefer ayakta kalmayı başardı. Düşünceleri yolculuğunun başlangıcına gitti; Tyrion’ın en önemli sorununun, salyangozun yanında hangi şarabın içileceğine karar vermek olduğu zamanlara.
Ejderhaların peşine düşenlerin başına neler geliyor bak.
Tyrion’ın dudaklarından bir kahkaha koptu, ilk sıradaki alıcıların üstüne kan ve tükürük damlaları saçıldı.
“Satıldın,” diye duyurdu mezatçı. Sonra cüceye tekrar vurdu, sadece vurabildiği için. Tyrion bu defa yere düştü.
Muhafızlardan biri onu ayağa kaldırdı. Başka bir muhafız, Penny’yi, mızrağının dibiyle dürterek platformdan indirdi. Bir sonraki mal, yerini almak üzere platforma doğru yürütülmeye başlamıştı bile. On beş ya da on altı yaşında bir kızdı.
Selaesori Qhoran’
dan değildi. Tyrion onu tanımıyordu.
Daenerys Targaryen’la hemen hemen aynı yaşta.
Köle taciri kızı çırılçıplak soydu.
Biz bu aşağılamadan esirgendik en azından.
Tyrion, Meereen duvarlarının etrafındaki Yunkai kamplarına baktı. Kapılar çok yakın görünüyordu... ve köle ağıllarındaki konuşmalara inanılacak olursa, Meereen özgür bir şehir olarak kalmıştı. Şu ufalanan duvarların ötesinde, kölelik ve köle ticareti hâlâ yasaktı. Tyrion’ın yapması gereken tek şey, o kapılara ulaşıp içeri girmekti, sonra yine özgür bir adam olacaktı.
Ancak Penny’yi terk etmediği takdirde bunu yapması imkânsızdı. Penny, köpeği ve domuzu da yanma almak isterdi.
“O kadar da kötü olmayacak, değil mi?” diye fısıldadı Penny. “Bizim için onca gümüş ödedi. Bize nazik davranacak, değil mi?”

Onu eğlendirdiğimiz sürece.
“Kötü davranılmayacak kadar kıymetliyiz,” dedi Tyrion, son iki kırbaç darbesi yüzünden sırtından hâlâ kan süzülüyordu.
Ama gösterimiz bayatladığında... ve bayatlıyor, gerçekten bayatlıyor.
Efendinin kâhyası, bir katır arabası ve iki askerle birlikte, Tyrion’la Penny’yi almak için bekliyordu. Uzun, dar bir yüzü ve etrafına altın tel sarılmış bir keçi sakalı vardı. Şakaklarından çıkan kırmızı siyah saçlarına bir çift kuş pençesi şekli vermişti. “Nasıl da küçük ve sevimli yaratıklarsınız,” dedi adam. “Bana kendi çocuklarımı hatırlatıyorsunuz... daha doğrusu, çocuklarım yaşasaydı bana onları hatırlatırdınız. Size iyi bakacağım. Bana isimlerinizi söyleyin.”
“Penny.” Kızın sesi fısıltıydı, küçük ve korkmuş.
Lannister Hanedanı’ndan Tyrion, Casterly Kayası’nın meşru lordu, setli sümüklü solucan.
“Yollo.”
“Cesur Yollo ve Parlak Penny. Asil ve yiğit Yezzan zo Qaggaz’ın kölelerisiniz. Kendisi bir alim ve bir savaşçıdır, Yunkai’nin Bilge Ustalar’ı için muteberdir. Kendinizi şanslı addedin, zira Yezzan nazik ve iyiliksever bir efendidir. Onu babanız olarak düşünün.”
Memnuniyetle,
diye düşündü Tyrion ama bu kez dilini tuttu. Yakında yeni efendisi için gösteri yapmak zorunda kalacağından emindi ve bir başka kamçı darbesini göze alamazdı.
“Babanız özel hazinelerini çok sever, sizi de bağrına basacak,” diyordu kâhya. “Beni de, siz küçükken sizinle ilgilenen bakıcı olarak düşünün. Bütün çocuklarım bana Bakıcı der.”
“Sürü doksan dokuz,” diye bağırdı mezatçı. “Bir savaşçı.”
Kız çabucak satılmıştı, yeni sahibine götürülüyordu, kıyafetlerini pembe uçlu küçük göğüslerine yapıştırmıştı. İki köle taciri, Jorah Mormont’u kızın yerini almak üzere platforma sürükledi. Şövalye, bir peştemal dışında çıplaktı, sırtında kamçı yaralan vardı, yüzü o kadar şişti ki neredeyse tanınmaz durumdaydı. El ve ayak bilekleri zincirlerle bağlanmıştı.
Benim için pişirdiği yemeğin tadına bakıyor,
diye düşündü Tyrion ama iri şövalyenin sefaletinden hiç zevk almadı.
Mormont, zincirlerin içinde bile tehlikeli görünüyordu; kalın kollu ve geniş omuzlu bir canavardı. Şövalyenin göğsündeki koyu renkli sert tüyler, onun insandan çok hayvan gibi görünmesine sebep oluyordu. Adamın iki gözü de morarmıştı, garip bir şekilde şişmiş bir yüzde iki siyah çukur. Şövalyenin tek

yanağına bir damga vurulmuştu: Bir şeytan maskesi.
Köle tacirleri
Selaesori Qhoran'ın
güvertesine çıktığında, Sör Jorah onları uzunkılıcıyla karşılamıştı, devrilmeden önce üç adam öldürmüştü. Öldürülen adamların arkadaşları şövalyeyi memnuniyetle katlederdi ama kaptan bunu yasaklamıştı; bir savaşçı her daim iyi gümüş ederdi. Mormont bir ıskarmoza zincirlenmiş, neredeyse ölümüne dövülmüş, aç bırakılmış ve damgalanmıştı.
"İri ve güçlü," diye duyurdu mezatçı. "Dövüş çukurlarında iyi bir gösteri sergiler. Kim yüz gümüşle başlayacak?"
Kimse başlamadı.
Mormont değersiz kalabalıkla ilgilenmiyordu; gözlerini kuşatma hattının ötesine, çok renkli kiremitlerden örülmüş duvarları olan uzak şehre dikmişti. Tyrion o gözlerdeki bakışı, bir kitap okur gibi kolayca okudu:
Çok yakın ve buna rağmen çok uzak.
Zavallı sefil geç kalmıştı. Ağıllardaki muhafızlar Daenerys Targaryen'ın evlendiğini söylemişlerdi. Daenerys, Meereenli köle tacirini kral olarak almıştı, adam soylu olduğu kadar zengindi. Barış antlaşması resmi olarak imzalandığında, Meereen'in dövüş çukurları tekrar açılacaktı. Diğer köleler, muhafızların yalan söylediğini, çünkü Daenerys Targaryen'ın köle tacirleriyle asla barış yapmayacağını iddia etmişlerdi. Daenerys'e
Mhysa,
diyorlardı. Biri, Tyrion'a, bu kelimenin
Anne
anlamına geldiğini söylemişti. Gümüş kraliçe çok yakında şehirden çıkacak, Yunkaililer'i ezecek ve kölelerin zincirlerini kıracaktı.
Sonra bize limonlu kek pişirecek ve yaralarımızı öpüp iyileştirecek,
diye düşündü cüce. Soylu kurtarılışlara inancı yoktu. Gerekirse kendisini ve Penny'yi bizzat kurtarırdı. Çizmesinin burnuna tıkıştırdığı mantarlar ikisine de yeterdi.
Bakıcı hâlâ, efendisinin yeni ganimetlerine ders veriyordu. "Sizden istenen her şeyi yaparsanız küçük lordlar gibi yaşarsınız. Şımartılır ve sevilirsiniz. İtaatsizlik ederseniz... ama bunu asla yapmazsınız öyle değil mi? Benim şekerlerim bunu yapmazlar." Öne eğildi ve Penny'nin yanağını sıktı.
"Öyleyse iki yüz," dedi mezatçı. "Böyle iri bir canavar bunun üç katı eder. Bundan nasıl da iyi bir koruma olur! Hiçbir düşman size sataşmaya cesaret edemez!"

“Gelin küçük dostlarım,” dedi Bakıcı. “Sizi yeni evinize götüreceğim. Yunkai’de, Qaggaz’ın altın piramidinde ikâmet edecek ve gümüş tabaklardan yemek yiyeceksiniz. Lâkin burada, askerlerin mütevazı çadırlarında basit hayatlar yaşıyoruz.”
“Kim bana yüz gümüş verecek?” diye bağırdı mezatçı.
Sonunda biri teklif verdi ama teklif sadece elli gümüştü.
“Elli bir,” dedi eflatun
tokar
giyen kocakarı.
Askerlerden biri, Penny’yi katır arabasının arkasına bindirdi. “Bu yaşlı kadın kim?” diye sordu Tyrion.
“Zahrina,” dedi adam. “Ucuz dövüşçüler satın alır. Kahramanlar için et. Arkadaşın yakında ölecek.”
O
benim arkadaşım değildi.
Buna rağmen, Tyrion Lannister, Bakıcı’ya döndü ve “Kadının onu almasına izin veremezsin,” dedi.
Bakıcı gözlerini kısarak Tyrion’a baktı. “Çıkardığın seslerin anlamı ne?”
Tyrion eliyle gösterdi. “O adam bizim gösterimizin bir parçası. Ayı ve güzel bakire. Jorah, ayı. Penny, bakire. Ben de onu kurtaran cesur şövalyeyim. Etrafta dans edip ayının hayalarına vuruyorum. Çok komik.”
Kâhya mezat alanına baktı. “O mu?” Jorah Mormont için yapılan açık arttırma iki yüz gümüşe ulaşmıştı.
“İki yüz bir,” dedi eflatun
tokarlı
kocakarı.
“Sizin ayınız. Anlıyorum.” Bakıcı kalabalığın içinden geçti, tahtırevandaki sarı Yunkaili’nin üzerine eğilip devasa adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sarı adam başıyla onayladı, sonra yelpazesini kaldırdı. Hırıltılı bir sesle, “Uç yüz,” diye bağırdı.
Kocakarı burnunu çekip gitti. “Bunu neden yaptın?” diye sordu Penny, Ortak Dil’de.
Makul bir soru,
diye düşündü Tyrion.
Neden yaptım
? “Gösterin sıkıcı bir hâl almıştı. Her oyuncunun dans eden bir ayıya ihtiyacı vardır.”

Penny sitem dolu gözlerle Tyrion'a baktı, sonra tekrar arabanın arkasına çekildi ve kollarını Çıtırtı'ya dolayıp oturdu, köpek onun dünyadaki son dostuydu sanki.
Belki de öyledir.
Bakıcı, Jorah Mormont'la birlikte geri döndü. Efendinin köle askerlerinden ikisi, şövalyeyi katır arabasının arkasına, cücelerin arasına fırlattı. Şövalye karşı koymadı.
Kraliçesinin evlendiğini duyduğunda bütün mücadele gücünü kaybetti,
diye düşündü Tyrion. Kamçıların ve sopaların yapamadığını, fısıltıyla söylenmiş tek söz yapmıştı.
Kocakarının onu almasına izin vermeliydim. Jorah, bir göğüs kalkanındaki meme uçları kadar içe yaramaz olacak.
Bakıcı, katır arabasının ön tarafına tırmanıp dizginleri eline aldı. Tyrion ve arkadaşları, yeni efendileri soylu Yezzan zo Qaggaz'ın kuşatma kampındaki ikametgâhına doğru yola koyuldular. Katır arabasının arkasında dört köle asker yürüyordu, aracın her iki yanında ikişer asker daha vardı.
Penny ağlamadı ama kızın gözleri kıpkırmızı ve hüzünlüydü. Penny gözlerini Çıtırtı'tan hiç ayırmadı.
Eğer bakmazsa bütün bunların yok olacağını mı düşünüyor?
Sör Jorah hiçbir şeye ve hiç kimseye bakıyordu. Kamburlaşmıştı, zincirlerinin içinde kara kara düşünerek oturuyordu.
Tyrion her şeye ve herkese bakıyordu.
Yunkai ordugâhı bir tek kamp değildi; Meereen duvarlarının etrafında, hilal şeklinde dip dibe kurulmuş yüzlerce kamptan oluşuyordu. Kendi meydanları ve sokakları, tavernaları ve fahişeleri, iyi ve kötü mıntıkaları olan, ipek ve çadır bezinden inşa edilmiş bir şehirdi. Kuşatma hattıyla koy arasında sarı mantarlar misali çadırlar bitmişti. Bazı çadırlar küçük ve yoksuldu, yağmuru ve güneşi dışarıda tutmaya yarayan lekeli yelken bezi parçalarıydı. Fakat onların yanında, yüz adamın sığabileceği kadar geniş kışla çadırları ve saraylar kadar büyük ipek otağlar yükseliyordu. Otağların çatı direklerinin tepesinde harpiyalar ışıldıyordu. Bazı kamplar düzenliydi, çadırlar bir ateş çukurunun etrafına eş merkezli daireler hâlinde dizilmişti, silahlar ve zırhlar ilk dairenin et ı alana yığılmıştı, at sıraları dış dairedeydi. Diğer yerlerde mutlak bir kaos hüküm sürüyordu.
Meereen'in çevresindeki kuru ve kararmış araziler, fersahlar boyunca düz, çıplak ve ağaçsızdı. Fakat Yunkai gemileri, güneyden, altı devasa mancınık inşa etmeye yetecek miktarda kereste ve hayvan derisi getirmişti. Yakılmaya hazır zift ve reçine varilleri ile kaya parçaları tarafından çevrelenen mancınıklar, nehir kıyısı hariç şehrin üç yanma yerleştirilmişti. Katır arabasının yanında yürüyen

askerlerden biri Tyrion'ın nereye baktığını fark etti ve mancınıkların her birine bir isim verildiğini gururla söyledi: Ejderkıran, Kocakarı, Harpiya'nın Kızı, Fettan Abla, Astapor'un Hayaleti, Mazdhan'ın Yumruğu. Çadırların üzerinde on iki metre yükselen mancınıklar, kuşatma kampının baş simgeleriydi. "Mancınıkların sadece görüntüsü bile ejderha kraliçesine diz çöktürüyor," diye böbürlendi asker. "Ve kraliçe dizlerinin üstünde kalacak, Hizdahr'ın soylu aletini emecek, yoksa onun duvarlarını ezip moloza dönüştürürüz."

Tyrion bir kölenin kamçılandığını gördü, darbe üstüne darbe, sonunda adamın sırtı kandan ve çiğ etten ibaret bir harabeye dönüştü. Katır arabasının yanından zincire vurulu bir sıra adam geçti, her adımda şıngırdıyorlardı, mızraklar ve kısa kılıçlar taşıyorlardı ama el ve ayak bileklerinden birbirlerine bağlanmışlardı. I lavada kızarmış et kokusu vardı. Tyrion, güveç tenceresi için bir köpeğin derisini yüzen bir adam gördü.

Tyrion ölüler de gördü ve ölmek üzere olanları duydu. Dumanın, at kokusunun ve koyun tuzlu rayihasının altında kan ve dışkı ufuneti vardı. Çadırların birinden bir ceset çıkaran iki paralı askeri izlerken,

kanlı ishal,

diye düşündü Tyrion. Elleri seyirdi. Hastalık, bir orduyu, herhangi bir mücadeleden çok daha hızlı yok eder, demişti Lord Tywin bir zamanlar.

Vakit geçirmeden kaçmak için bir sebep daha.

Tyrion çeyrek mil ileride tekrar düşünmek için iyi bir sebep buldu. Kaçmaya çalışırken yakalanan üç kölenin etrafında insanlar toplanmıştı. "Benim küçük hâzinelerimin tatlı ve itaatkâr olacağını biliyorum," dedi Bakıcı. "Kaçmaya çalışanların başına neler geliyor bir bakın."

Tutsaklar bir kirişe bağlanmıştı ve bir çift sapancı tarafından hedef olarak kullanılıyordu. "Toloslular," dedi muhafız. "Dünyadaki en iyi sapancılar. Taş yerine kurşun toplar kullanırlar."

Tyrion, daha geniş menzilli yaylar varken neden sapan kullanıldığını hiçbir zaman anlamamıştı... ama daha önce Tolosluları iş başında da görmemişti. Kurşun toplar, diğer sapancıların kullandığı pürüzsüz taşlardan ve herhangi bir yaydan çok daha ağır hasar veriyordu. Toplardan biri, tutsaklardan birinin dizine çarptı. Adamın dizi patlayarak kan ve kemik yağmuruna dönüştü, alt bacağı koyu kırmızı bir tendonun ucunda sallanıyordu. Tutsak çığlık atmaya başladığında,

pekâlâ, artık kaçamayacak,

diye düşündü Tyrion. Adamın çığlıkları kamp takipçilerinin kahkahalarına ve sapancıların hedefi ıskalayacağına dair bahis oynayanların küfürlerine karıştı.

Penny yüzünü yana çevirdi ama Bakıcı, kızın çenesini tuttu ve kafasını döndürdü. “İzle,” diye emretti. “Ayı, sen de.”
Jorah Mormont başını kaldırıp Bakıcı’ya baktı. Tyrion, şövalyenin kollarındaki gerginliği görebiliyordu.
Kâhyayı boğacak ve bu hepimizin sonu olacak.
Fakat Mormont sadece sırıttı, sonra kahrolası gösteriyi izlemek için döndü.
Doğuda, Meereen’in muazzam duvarları sabah sıcağıyla balkıyordu. Şu zavallı aptalların varmayı umut ettiği sığmak orasıydı.
Fakat orası daha ne kadar sığınak olarak kalacak
?
Bakıcı dizginleri tekrar eline aldığında, üç sözde kaçağın üçü de ölmüştü. Katır arabası gıcırdayarak yola koyuldu.
Sarı efendinin kampı güneyde, Kocakarı’nın doğusundaydı. Mancınığın gölgesinde kalan kamp, dönümler boyunca yayılmıştı. Yezzan zo Qaggaz’ın mütevazı çadırının, sarı ipekten inşa edilmiş bir saray olduğu anlaşıldı. Çadırın sivri uçlu dokuz çatısını ayakta tutan merkez direklerin tepesinde, güneşte parlayan altın yaldızlı harpiyalar vardı. Sarayın çevresine daha küçük çadırlar dizilmişti. “Bunlar soylu efendimizin aşçılarının, metreslerinin, savaşçılarının ve önemsiz akrabalarının ikametgâhları,” dedi Bakıcı. “Lâkin siz şirinler, bizzat Yezzan’ın çadırında uyuma ayrıcalığına sahip olacaksınız. Efendimiz hazinelerini yakınında tutmaktan hoşlanır.” Mormont’a bakıp kaşlarını çattı. “Sen çadırda kalmayacaksın ayı. İri ve çirkinsin, dışarı zincirleneceksin.”
Şövalye cevap vermedi. “Önce, boyunluklar için ölçünüzün alınması gerek.”
Boyunluklar demirden yapılmıştı, güneşte parlasın diye hafifçe varaklanmıştı. Metalin üstüne Valyria hiyeroglifiyle Yezzan’ın ismi kazınmıştı ve boyunlukluların kulak altına denk gelen kısmına birer çift küçük çan asılmıştı; böylece, boyunluğu takan kişi, attığı her adımda küçük bir çınlama sesi çıkaracaktı. Jorah Mormont boyunluğunu abus bir sessizlikle kabul etti ama Penny, kendi boyunluğu demirci tarafından yerine sabitlenirken bağırmaya başladı. “Çok ağır,” diye sızlandı.
Tyrion kızın elini sıktı. “Som altından yapılmış,” diye yalan söyledi. “Batıdiyar’daki soylu leydiler böyle kolyelerin hayalini kurar.”
Boyunluk olması damga olmasından iyidir. Boyunluk çıkarılabilir.
Shae’i hatırladı; kızın boğazını saran altın zincirin, daha sıkı büküldükçe nasıl pırıldadığını.
Daha sonra Bakıcı, Sör Jorah’ı, yemek ateşinin yakınındaki bir kazığa bağlattı ve iki cüceyi Yezzan’ın çadırına götürüp onlara nerede uyuyacaklarını gösterdi.

Tyrion ve Penny, ana çadırdan sarı ipek duvarlarla ayrılan hah kaplı yatakhaneyi Yezzan'ın diğer hazineleriyle paylaşacaktı: Çarpık "keçi bacakları" olan bir oğlan, Mantarys'ten gelen iki başlı bir kız, sakallı bir kadın ve aytaşlarıyla Myr danteline bürünmüş uzun boylu, Şekerleme isimli bir yaratık. Cücelerin önüne getirildiğinde, "Erkek mi yoksa kadın mı olduğuma karar vermeye çalışıyorsunuz," dedi Şekerleme. Sonra eteğini kaldırdı ve eteğin altında ne olduğunu gösterdi. "Her ikisiyim, efendimiz en çok beni sever."

Bir ucube,

diye düşündü Tyrion.

Bir yerlerde bir tanrı gülüyor.

"Harika," dedi mor saçları ve menekşe rengi gözleri olan Şekerleme'ye, "ama biz bir defalığına, sevimli olanlar olmak istiyoruz."

Şekerleme güldü ama Bakıcı eğlenmemişti. "Şakalarını bu akşama, soylu efendimiz için gösteri yapacağınız zamana sakla. Onu memnun ederseniz ödüllendirilirsiniz. Etmezseniz..." Tyrion'ın yüzüne bir tokat indirdi.

Kâhya çadırdan ayrıldığında, "Bakıcı'ya karşı dikkatli olmak istersiniz," dedi Şekerleme. "Buradaki tek gerçek canavar odur." Sakallı kadın Ghis dilinin anlaşılmaz bir ağzını, Keçi çocuk ise denizcilere ait olan ve adına ticaret lisanı denen karma bir dili konuşuyordu. İki başlı kız geri zekâlıydı. Başlardan biri bir portakaldan daha büyük değildi ve hiç konuşmuyordu ama diğer baş sivri dişlere sahipti ve kafese fazlaca yaklaşan herkese hırlıyordu. Şekerleme dört lisanı akıcı olarak konuşabiliyordu, o lisanlardan biri Yüksek Valyria Dili'ydi.

"Efendi nasıl biri?" diye sordu Penny endişeyle.

"Pis kokar ve sarı gözleri var," dedi Şekerleme. "On yıl önce Sothoros'a gitti, o günden beri için için çürüyor. Sadece kısa bir vakit için bile olsa ona ölmekte olduğunu unutturursanız, size karşı çok cömert davranır. Ondan hiçbir şey esirgemeyin."

Tyrion ve Penny'nin, köle olmanın inceliklerini öğrenmek için sadece öğleden sonraları vardı. Yezzan'ın beden köleleri, bir banyo teknesini sıcak suyla doldurdular ve cücelelerin yıkanmasına izin verdiler; önce Penny, sonra Tyrion. Daha sonra, başka bir köle, Tyrion sırtındaki kesiklerin üstüne iltihaplanmayı engelleyecek kokulu bir merhem sürdü, ardından yaraları soğuk bir lapayla kapladı. Penny'nin saçları kesildi, Tyrion'ın sakalları düzeltildi. İkisine de yumuşak terlikler ve sade ama temiz kıyafetler verildi.

Akşam çökerken, Bakıcı döndü ve Tyrion'la Penny'ye oyuncu zırhlarını giyme vaktinin geldiğini söyledi. Yezzan bu akşam, Yunkaili Baş Komutan Yurkhaz zo Yunzak'ı ağırlayacaktı ve Penny'yle Tyrion'dan bir gösteri yapmaları

bekleniyordu. “Ayının zincirlerini çözelim mi?”
“Bu gece değil,” dedi Tyrion. “Efendimiz için önce biz mızrak dövüşü yapalım ve ayıyı bir başka zaman için saklayalım.”
“Aynen öyle. Gösteriniz bittikten sonra yemek ve içki servisine yardım edeceksiniz. Konuklarımızın üstüne bir şey dökmeyin, yoksa sizin için kötü olur.”
Akşam eğlencesi bir jonglörle başladı. Sonra, enerjik akrobatlardan oluşan bir trio geldi. Akrobatların ardından keçi bacaklı çocuk ortaya çıktı ve Yurkhaz’ın kölelerinden birinin çaldığı flüt eşliğinde tuhaf bir dans yaptı. Tyrion, flütçüye, “Castamere Yağmurları”nı bilip bilmediğini sormak istedi, kendi sırasını beklerken Yezzan’ı ve adamın konuklarını izledi. Şeref sandalyesinde oturan insan kurusu, bariz bir şekilde Yunkaili başkomutandı, sulu dışkı kadar sağlam görünüyordu. Başkomutanın beraberinde bir düzine lord vardı. El altında iki paralı asker kumandanı da bulunuyordu, kumandalara kendi birliklerinden birer düzine adam eşlik ediyordu. Kumandanlardan biri gri saçlı zarif bir Pentoslu’ydu, kanlı kumaş şeritlerinden örülmüş pelerini haricinde bütün giysileri ipekti. Diğer kumandan, bu sabah Tyrion’la Penny’yi satın almaya çalışan esmer tenli, kır sakallı adamdı. Şekerleme, “Esmer Ben Plumm,” diyerek adamı tanıttı.
Bir Batıdiyarlı ve bir Plumm. Güzel ve daha güzel.
“Sıra sizde,” eledi Bakıcı. “Eğlendirici olun benim küçük şirinlerim, yoksa pişman olursunuz.”
Tyrion, Groat’ın eski numaralarının yarısında bile ustalaşmamıştı ama domuzu sürebiliyordu, gerektiğinde düşebiliyordu ve aynı anda ayağa zıplayabiliyordu. Bütün bu numaralar beğeniyle karşılandı. Etrafta sarhoşça koşturan ve ahşap silahlarla birbirini dürten minik insanların görüntüsü, Köle Körfezi’nin yanındaki bir kuşatma kampında da, Joffrey’nin Kral Topraklarındaki düğününde olduğu kadar komikti.
Aşağılama,
diye düşündü Tyrion,
evrensel dil.
Cücelerden biri ne zaman bir darbe alsa ya da yere düşse, Yezzan çadırdaki en şiddetli ve en uzun kahkahayı koyuveriyordu. Adamın bütün bedeni, depremde titreyen bir yağ tulumu misali şiddetle titriyordu. Konuklar, Yezzan’a katılmadan önce, Yurkhaz zo Yunzak’ın tepkisini görmeyi bekliyordu. Başkomutan öyle kırılgan görünüyordu ki, Tyrion, gülme eyleminin adamı öldüreceğinden korkuyordu. Penny’nin miğferli başı bedeninden ayrıldığında ve altın şeritli yeşil

tokar
giyen ekşi suratlı bir Yunkaili'nin kucağına düştüğünde, Yurkhaz bir tavuk gibi gıdakladı. Sözde lord, miğferin içinde uzanıp da oradan sular damlatan mor renkli iri bir karpuz çıkardığında, Yunzak, yüzü meyveyle aynı renk olana kadar hırıldadı. Ev sahibine döndü ve adamın kulağına bir şeyler fısıldadı, Yezzan kıkır kıkır gülerek dudaklarını yaladı... bununla birlikte, Tyrion'a göre o sarı gözlerde öfke belirtisi de vardı.
Daha sonra, cüceler ahşap zırhlarıyla terden sırılsıklam olmuş giysilerini çıkardılar ve hizmet ederken kullanmaları için temin edilmiş tunikleri giydiler. Tyrion'a bir sürahi mor şarap verildi, Penny'ye de bir sürahi su. Kadehleri doldurarak etrafta gezindiler, terlikli ayakları kalın halıların üstünde fısıldadı. Bu göründüğünden daha zor bir işti. Çok geçmeden, Tyrion'ın bacaklarına korkunç kramplar girdi ve sırtındaki yaralardan biri tekrar kanamaya başladı. Kan, Tyrion'ın tuniğinin sarı ketenine işledi. Tyrion dilini ısırdı ve kadehleri doldurmaya devam etti.
Konukların çoğu, Tyrion ve Penny'yi, diğer köleleri umursadıkları kadar umursuyorlardı... ama Yunkaili bir adam, sarhoş bir şekilde, Yezzan'ın iki cüceyi çiftleştirmesi gerektiğini duyurdu. Başka bir adam, Tyrion'ın burnunu nasıl kaybettiğini merak etti. Tyrion az kalsın,
burnumu karının bacaklarının arasına soktum, karın da burnumu ısırdı,
diye cevap verecekti... ama gemideki fırtına sayesinde henüz ölmek istemediğine ikna olmuştu, bu yüzden sadece, "Saygısızlığımı cezalandırmak için kesildi lordum," dedi.
Daha sonra, kedigözleriyle püsküllenmiş mavi bir
tokar
giyen bir lord, Tyrion'ın mezat yerinde
cyvasse
yeteneğiyle ilgili böbürlendiğini hatırladı. "Haydi onu imtihan edelim," dedi. Ortaya bir masa ve taş takımları çıkarıldı. Birkaç dakika sonra, kırmızı yüzlü lord, masayı öfkeyle devirdi ve
cyvasse
taşlarını Yunkaililer'in kahkahaları eşliğinde halıların üstüne saçtı.
"Kazanmasına izin vermeliydin," diye fısıldadı Penny.
Esmer Ben Plumm yere devrilen masayı gülümseyerek kaldırdı. "Şimdi de beni dene cüce. Daha genç olduğum zamanlarda, ikinci Oğullar, Volantis'le anlaşmalıydı. Oyunu orada öğrendim."
"Ben yalnızca bir köleyim. Ne zaman ve kiminle oynayacağıma soylu efendim

karar verir.” Tyrion, Yezzan’a döndü. “Efendimiz?”
Bu fikir sarı lordu eğlendirmişti. “Nasıl bir bahis öneriyorsun Kumandan?”
“Kazanırsam, bu köleyi bana verirsiniz,” dedi Plumm. “Hayır,” dedi Yezzan zo Qaggaz. “Lâkin cücemi yenmeyi batırırsan, ona ödediğim miktarda sikkeyi altın olarak alırsın.” “Anlaştık,” dedi paralı asker. Halıların üstüne saçılan taşlar toplandı ve Esmer Ben’le Tyrion oyun masasına oturdu.
İlk oyunu Tyrion kazandı. Bahsi iki katma çıkaran Plumm ikinci oyunu aldı. Cüce, üçüncü tur için hazırlanırken rakibini inceledi. Adam esmer tenliydi, yanakları ve çenesi kısa tıraş edilmiş kır sakallarla kaplıydı, yüzü binlerce çizgi ve birkaç eski yara iziyle buruş buruştu. Plumm’ın sevimli bir görüntüsü vardı, bilhassa gülümsediğinde. Sadık hizmetkâr,
diye karar verdi Tyrion.
Herkesin en sevdiği amcası. Şakalarla, eski vecibelerle ve kaba bir bilgelikle dolu.
Hepsi sahteydi. O gülümsemeler Plumm’ın gözlerine, harisliğin bir ihtiyat peçesinin ardına gizlendiği yere hiç dokunmuyordu.
Bu adam aç ama tedbirli.
Paralı asker en az Yunkaili lord kadar kötü bir oyuncuydu ama cüretkâr olmak yerine sakin ve tutarlı bir şekilde oynuyordu. Açılış dizilimi her seferinde farklıydı ama buna rağmen aynıydı; tutucu, savunmacı ve edilgen.
Kazanmak için oynamıyor,
diye fark etti Tyrion.
Kaybetmemek için oynuyor,
ikinci oyunda, küçük adam mantıksız bir taarruzla altından kalkamayacağı bir hamle yaptığında, bu taktik işe yaramıştı. Üçüncüde yaramadı, dördüncüde ve son oyun olduğu anlaşılan beşincide de öyle.
Son oyunun sonlarına doğru, kalesi yıkılan, ejderhası ölen, filleri önde ve yük atları arkada olan Plumm gülümseyerek yukarı baktı ve “ Yollo yine kazandı,” dedi “Dört hamlede ölüm.”
“Üç.” Tyrion parmağının ucuyla ejderhasına vurdu. “Şanslıydım. Belki de bir sonraki oyunumuzdan önce kafamı ovmaksınız Kumandan. Şansımın bir kısmı parmaklarınıza bulaşabilir.”
Yine kaybedersin ama daha iyi bir oyun çıkarırsın.
Tyrion sırıtarak
cyvasse
masasından kalktı, şarap sürahisini aldı ve kadehleri doldurma işine geri döndü. Yezzan zo Qaggaz eskisinden daha zengindi ve Esmer Ben Plumm önemli

ölçüde fakirleşmişti. Tyrion'ın kocaman efendisi üçüncü oyun sırasında sarhoş halde uykuya dalmıştı, adamın sararmış parmaklarının arasından kayan altın kadeh yere düşmüş ve kadehin içindeki şarap halıya dökülmüştü ama adam uyandığında memnun olabilirdi.

Baş Komutan Yurkhaz zo Yunzak iri yapılı bir çift kölenin desteğiyle çadırdan ayrıldığında, diğer konuklar da gitme zamanının geldiğini anladı. Çadır boşaldıktan sonra, Bakıcı tekrar ortaya çıktı ve hizmetkârların ziyafet artıklarını yiyebileceğini söyledi. "Çabuk yiyin. Bütün bunlar siz uyumadan önce yine tertemiz olmalı."

Kâhya kamçısının sapıyla hafifçe Tyrion'ın yanağına vurduğunda, Tyrion dizlerinin üstündeydi; soylu Yezzan'ın yere dökülen şarabının, soylu Yezzan'ın halısında bıraktığı lekeyi çıkarmaya çalışıyordu, bacakları ağrıyordu ve sırtı acıyla çığlık atıyordu. "Yollo," dedi Bakıcı. "Sen ve karın iyi iş çıkardınız."

"O benim karım değil."

"Öyleyse fahişen. Ayağa kalkın, ikiniz de."

Tyrion dengesizce doğruldu, tek bacağı bedeninin altında titriyordu, düğümlenen uylukları öyle kötü zonkluyordu ki Tyrion ayağa kalmak için Penny'den yardım almak zorunda kaldı. "Ne yaptık?"

"Çok şey," dedi kâhya. "Bakıcı size, babanızı memnun ederseniz ödüllendirileceğinizi söyledi, söylemedi mi? Yezzan küçük hâzinelerini kaybetmek istemiyor ama Yurkhaz zo Yunzak, onu, böyle eğlenceli maskaraları kendine saklamanın bencillik olacağına ikna etti. Sevinin! Daznak'ın Büyük Çukuru'ndaki barış antlaşması kutlamalarında mızrak dövüşü yapma onuru kazandınız. Binlerce insan sizi görmeye gelecek. On binlerce insan. Ah, nasıl da güleceğiz!"

JAIME

Kuzgun Ağaç Kalesi eskiydi. Kalenin kadim taşlarının arasında büyüyen yosunlar, yaşlı bir kadının bacaklarındaki damarlar gibi duvarları sarmıştı. Kalenin ana kapısı iki muazzam kule tarafından korunuyordu ve daha küçük kuleler duvarların her açısını müdafaa ediyordu. Bütün kuleler kare şeklindeydi. Davul kuleler ve yarım ay şekilli kuleler mancınıklara karşı daha dayanıklıydı, zira fırlatılan taşlar kavisli duvarlardan sekerdi, fakat Kuzgunağaç, mimarların bu istisnai bilgeliğinden önce inşa edilmişti.

Kale, haritalar ve insanlar tarafından Karaorman Vadisi olarak anılan geniş ve verimli vadiye hükmediyordu. Bunun bir vadi olduğuna şüphe yoktu ama burada binlerce yıldır hiç ağaç yetişmemişti; ne kara, ne kahverengi ne de yeşil. Bir vakitler burada ağaçlar vardı ama baltalar onları çok uzun zaman önce temizlemişti. Bir zamanlar meşelerin yükseldiği yerlere evler, değirmenler ve hisarlar inşa edilmişti. Zemin çıplak ve çamurluydu, sulu kar yığınlarıyla beneklenmişti.

Bununla birlikte, kale duvarlarının iç tarafında, ormanın bir parçası hâlâ duruyordu. Blackwood Hanedanı eski tanrılara inanır ve Andallar'ın Batıdiyar'a gelişinden önceki zamanlarda İlk İnsanlar'ın ibadet ettiği şekilde ibadet ederdi. Tanrı korusundaki bazı ağaçların, Kuzgunağaç'ın kare kuleleri kadar yaşlı olduğu söylenirdi, bilhassa yürek ağacının; üst dalları fersahlarca uzaktan görülebilen, kemikli parmaklarıyla gökyüzünü tırmalayan, muazzam boyutlardaki büvet ağacı.

İnişli yokuşlu tepelik araziden geçip vadiye giren Jaime Lannister ve beraberindekiler, bir zamanlar Kuzgunağaç'ı çevreleyen tarlalardan, çiftliklerden ve meyve bahçelerinden geriye çok az şey kaldığını gördüler; sadece çamur ve küller, evlerin ve değirmenlerin kararmış iskeletleri. Bu boş arazide dikenli çalılar ve ısırganlar büyümüştü ama ekin denebilecek hiçbir şey yoktu. Jaime, baktığı her yerde babasının parmağını gördü, zaman zaman yol kenarında rastladığı kemiklerde bile. Kemiklerin çoğu koyun kemikleriydi ama atlar ve büyükbaş hayvanlar da vardı. Ara sıra bir insan kafatasına ya da göğüs

kafesinden yabani otlar çıkan başsız iskeletlere de rastlanıyordu.
Kuzgunağaç, Nehirova gibi büyük bir ordu tarafından kuşatılmamıştı. Bu kuşatma daha samimi bir hadiseydi, asırlarca önce başlayan bir dansın son adımıydı. Janos Bracken kalenin çevresine en fazla beş yüz adam yerleştirmişti. Jaime kuşatma kuleleri görmedi, koçbaşları ve mancınıklar görmedi. Bracken, Kuzgunağaç'ın kapılarını kırmak ya da kalenin yüksek ve kalın duvarlarına saldırmak niyetinde değildi, düşmanı aç bırakmaktan ve dışarı çıkmasını beklemekten memnundu. Kuşatmanın başlangıcında taarruzlar, çarpışmalar ve havada mekik dokuyan oklar olmuştu şüphesiz ama yarım yılın ardından bu çeşit saçmalıklar için herkes yorgundu. Can sıkıntısı ve sıradanlık yönetimi ele almıştı; disiplinin iki düşmanı.
Bu işi bitirme vakti geldi de geçti,
diye düşündü Jaime Lannister. Nehirova artık Lannisterlar'ın dindeyken, Kuzgunağaç, Genç Kurt'un kısa ömürlü krallığının son kalıntısıydı. Kale teslim olduğunda, Jaime'nin Uç Dişli Mızrak'taki işi bitecekti ve Jaime, Kral Toprakları'na dönmekte özgür olacaktı.
Krala dönmekte,
dedi Jaime kendi kendine, ama başka bir yanı fısıldadı,
Cersei'ye dönmekte.
Jaime, Cersei'yle yüzleşmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Jaime şehre geri dönene kadar Yüce Rahip, Cersei'yi idam etmezse tabii. Jaime'nin Nehirova'da Peck'e yaktırdığı mektupta,
"Hemen gel,"
yazmıştı Cersei.
"Bana yardım et. Beni kurtar. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Hemen gel."
Cersei'nin muhtaçlığı yeterince gerçekti, Jaime bundan şüphe etmiyordu. Geri kalanına gelince...
Lancel'le, Osmund Karakazan'la ve ihtimalle Ay Oğlan'la yatıyordu...
Jaime geri dönse bile, Cersei'yi kurtarmayı umut edemezdi. Cersei, ona atfedilen bütün ihanetlerden suçluydu ve Jaime'nin kılıç eli yoktu.
Kaledeki devriyeler, at koşturarak arazilerden gelen kafileye korkudan öte merakla baktı. Kimse tehlike borusu çalmadı ki bu Jaime için çok uygundu. Lord Bracken'ın çadırını bulmak zor olmadı. Kamptaki en büyük ve en iyi konumlu çadırdı; derenin yanındaki alçak bir yükseltinin üstüne kurulmuştu, Kuzgunağaç'ın iki kapısını rahatça görüyordu.
Çadır, merkez direğinin tepesinde dalgalanan sancak gibi kahverengiydi.

Sancakta, Bracken Hanedanı’nın kızıl aygırı, altın renkli bir kalkanın üstünde şahlanıyordu. Jaime kafilenin atlardan inmesini emretti ve adamlarına, isterlerse kampa karışabilecekle ı ini söyledi. “Siz ikiniz kalın,” dedi sancaktarlara. “Uzaklaşmayın. Bu iş çok vaktimi almayacak.” Onur’un sırtından aşağı atladı ve Bracken’ın çadırına doğru yürümeye başladı, kılıcı kınında tıkırdıyordu.
Çadırın kapısındaki muhafızlar, Jaime’nin yaklaştığını görünce kaygıyla birbirlerine baktılar. “Lordum,” dedi adamlardan biri. “Gelişinizi haber verelim mi?”
“Ben haber veririm.” Jaime, çadırın kapısını altın eliyle kenara çekti ve başım öne eğerek içeri girdi.
İçeridekiler iş üstündeydi, azgınlıkları öyle yoğundu ki ne kadın ne de adam Jaime’nin gelişini fark etti. Kadının gözleri kapalıydı, elleri Bracken’ın sırtındaki kahverengi kılları kavramıştı. İnliyordu. Lordun başı kadının göğüslerine gömülmüştü, elleri kadının kalçalarına kenetlenmişti. Jaime boğazını temizledi. “Lord Jonos.”
Kadın gözlerini açtı ve şaşkınlık dolu bir çığlık koyuverdi. Janos Bracken kadını itti, kınına uzandı, çıplak çeliği eline alıp küfrederek doğruldu.
“Kahrolası yedi cehennem,"
diye başladı, “çadırıma girmeye kim cesaret...” Sonra Jaime’nin beyaz pelerinini ve altın göğüs kalkanını gördü, kılıcının ucunu yere indirdi. “Lannister?”
Jaime yarım bir gülümsemeyle, “Keyfinizi böldüğüm için üzgünüm lordum,” dedi, “lâkin acelem var. Konuşabilir miyiz?”
“Konuşmak. Evet.” Lord Janos kılıcını kınına soktu. Jaime kadar uzun boylu değildi ama ondan ağırdı, bir demirciyi kıskandıracak kadar kaim kolları ve omuzları vardı. Yanakları ve çenesi kahverengi kirli sakallarla kaplıydı. Gözleri de kahverengiydi, o gözlerdeki öfke iyi gizlenememişti. “Beni gafil avladınız lordum. Gelişinizden habersizdim.”
“Görünüşe göre ben de sizin gelişinizi engelledim.” Jaime yataktaki kadına gülümsedi. Kadının tek eli göğsünün üstünde, diğer eli de bacaklarının arasındaydı, sağ göğsü açıkta kalmıştı.
Göğüs uçları Cersei’ninkilerden daha koyu renkliydi ve üç kat büyüktü. Jaime’nin bakışlarını hisseden kadın sağ göğsünü örttü ama bacaklarının arasını ortaya çıkardı. “Bütün kamp takipçileri bu kadar iffetli midir?” diye sordu Jaime. “Eğer bir insan şalgamlarını satmak istiyorsa, onları sergilemesi gerekir.”
“İçeri girdiğinizden beri şalgamlarıma bakıyorsunuz sör.” Kadın, yataktaki battaniyeyi buldu ve göğsüne çekti, sonra elini kaldırıp gözlerine düşen saçları geri itti. “Ayrıca şalgalarım satılık da değil.”

Jaime omuzlarını silkti. “Sizi olmadığınız bir şeyle karıştırdıysam özür dilerim. Kardeşimin yüzlerce fahişe tanıdığından eminim ama ben yalnızca bir fahişeyle yattım.”
“O bir savaş ganimeti.” Bracken, pantolonunu yerden alıp silkeledi. “Blackwood’un yeminli kılıçlarından birine aitti, ben adamın kafasını ikiye ayırana kadar. Ellerini aşağı indir kadın. Lannister lordum göğüslerine bakmak istiyor.”
Jaime bunu duymazdan geldi. “Pantolonunuzu ters giyiyorsunuz lordum,” dedi Bracken’a. Janos küfrederken, kadın yataktan kalktı ve yere saçılmış kıyafetlerini topladı. Eğilen, dönen ve uzanan kadının parmaklan, göğüsleriyle cinsel organın arasında huzursuzca çırpınıyordu. Kendini örtmek için gösterdiği çaba tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi; kadın ortalıkta çırılçıplak dolaşıp işine baksa bu kadar kışkırtıcı olmazdı. “Bir adın var mı kadın?” diye sordu Jaime.
“Annem bana Hildy ismini vermiş sör.” Hildy, lekeli bir içliği başından geçirip aşağı çekti ve saçlarını içliğin yakasından dışarı çıkardı. Yüzü neredeyse ayakları kadar kirliydi ve bacaklarının arası Bracken’ın kız kardeşi sanılmasına yetecek kadar kıllıydı ama kızda albenili bir şeyler vardı. Basık burnu, yeleye benzeyen kabarık saçları... ya da eteğini giydikten sonra yaptığı küçük reverans.
“Ayakkabımın diğer tekini gördünüz mü lordum?”
Bu soru Lord Bracken’ı rahatsız etmiş gibiydi. “Ben kahrolası bir oda hizmetçisi miyim? Gerekirse çıplak ayakla git. Sadece git.” “Lordumun beni eve götürmeyeceği anlamına mı geliyor bu? Lordumun küçük karısıyla dua etmem için?” Hildy gülerek Jaime’ye baktı. “Sizin de küçük bir karınız var mı sör?”
Hayır, kız kardeşim var.
“Pelerinim ne renk?”
“Beyaz,” dedi kız. “Ama eliniz som altın. Erkekte sevdiğim bir özellik. Sizin kadında sevdiğiniz özellik nedir lordum?”
“Masumiyet.”
“Kadında dedim. Kız evlatta değil.”
Jaime, Myrcella’yı düşündü.
Ona da söylemem gerek.
Dornelu adamlar bundan hoşlanmayabilirdi. Doran Martell oğlunu Myrcella’yla nişanlamıştı çünkü kızın Robert’ın kanı olduğuna inanıyordu. Düğümler ve karışıklıklar, diye düşündü Jaime. Keşke bütün bunları kılıcının hızlı bir darbesiyle kesip çözebilseydi. “Bir yemin ettim,” dedi Hildy’ye.
“Öyleyse size şalgam yok,” dedi kız şımarıkça. “Dışarı çık,” diye kükredi Lord Jonos.

Kız dışarı çıktı. Fakat Jaime'nin yanından geçerken elini aşağı uzatıp Jaime'nin aletini sıktı. Yarı çıplak bir hâlde çadırdan çıkmadan önce, "Hildy," diye hatırlattı Jaime'ye.
Hildy,
diye düşündü Jaime. "Leydi karınız nasıl?" diye sordu Lord Jonos'a.
"Nereden bileyim? Karımın rahibine sorun. Babanız kalemizi yaktığında, karım tanrıların bizi cezalandırdığına karar verdi. Şimdi tek yaptığı dua etmek." Janos sonunda pantolonunun yüzünü çevirmişti ve bağcıklarını bağlıyordu. "Sizi buraya getiren nedir lordum? Karabalık mı? Adamın nasıl kaçtığını duyduk."
"Duydunuz mu?" Jaime bir kamp taburesine oturdu. "Adamın kendisinden duymuş olabilir misiniz?"
"Sör Brynden koşarak bana gelmemesi gerektiğini bilir. O adamdan hoşlanıyorum, bunu inkâr etmeyeceğim. Lâkin yüzünü etrafta ya da kendi yüzümün karşısında görürsem onu zincire vururum. Karabalık diz çöktüğümü biliyor. O da aynı şeyi yapmalıydı ama o her daim inatçı bir adamdı. Ağabeyi bunu size söyleyebilirdi."
"Tytos Blackwood diz çökmedi," dedi Jaime. "Karabalık, Kuzgunağaç'ta sığınak arayabilir mi?"
"Arayabilir ama bulması için benim kuşatma hattımı geçmesi gerekir ve bildiğim kadarıyla kanatları yok. Çok yakında, Tytos kendisi için bir sığmağa ihtiyaç duyacak. Burada fareleri ve bitki köklerini yemeye başladılar. Tytos bir sonraki dolunaydan önce teslim olacak."
"Tytos güneş batmadan önce teslim olacak. Ona bazı şartlar sunmak ve onu tekrar kral huzuruna kabul etmek niyetindeyim." "Anlıyorum." Lord Janos yünden yapılmış kahverengi bir tunik giydi, tuniğin ön tarafına Bracken'ın kızıl aygırı işlenmişti. "Bir kupa bira alır mısınız lordum?"
"Hayır ama siz benim yüzümden içkisiz kalmayın."
Bracken kendisi için bir kupa bira doldurdu, yarısını içti ve ağzını sildi. "Şartlardan bahsettiniz. Ne tür şartlar?"
"Olağan şeyler. Lord Blackwood vatan ihanetini itiraf edecek. Starklar ve Tullyler'le yaptığı ittifaktan vazgeçecek. Tanrıların ve insanların huzurunda, bundan böyle Harrenhal'un ve Demir Taht'ın sadık tebaası olarak kalacağına dair yemin edecek. Ben de onu kral adına affedeceğim. Asiliğin bedeli olarak birkaç çanak altın alacağız elbette. Kuzgunağaç'ın tekrar ayaklanmayacağından emin olmak için bir rehine de isteyeceğim."
"Kızını isteyin," diye önerdi Bracken. "Blackwood'un altı oğlu ama tek kızı var. Ona çok düşkündür. Sümüklü küçük bir yaratık, yedi yaşından büyük olamaz."

“Küçük ama işe yarayabilir.”
Lord Janos birasının son yudumunu içti ve kupayı bir kenara fırlattı. “Bize söz verilen araziler ve kaleler ne olacak?”
“Hangi arazilerden bahsediyorsunuz?”
“Yay Bayırı’ndan Kösnü Çayırı’na kadar Dul Suyu’nun doğu kıyısı ve ırmaktaki bütün adalar. Kırıkmısır Değirmeni, Lord Değirmeni, Çamurlu Kale harabesi, Vecit, Muharebe Vadisi, Eski Demirhane, Kopça köyleri, Karakopça, Kurganlar, Kil Havuzu ve Çamur Makber’deki pazar kasabası. Arı Ormanı, Lorgen Ormanı, Yeşil Tepe ve Barba’nın Göğüsleri. Blackwoodlar o tepelere Missy’nin Göğüsleri der ama onlar ilk önce Barba’ya aitti. Balağacı ve bütün kovanları. İşte, lordum bakmak isterse hepsini işaretledim.” Jonos masaya gitti ve parşömene çizilmiş bir harita çıkardı.
Jaime haritayı sağlam eliyle aldı ama parşömeni düz tutmak için altın elini kullanmak zorunda kaldı. “Bu araziler çok fazla,” dedi. “Beylik arazilerinizi dörtte bir oranında genişleteceksiniz.”
Bracken’ın ağzı inatla gerildi. “Bütün bu araziler bir zamanlar Taş Çit’e aitti. Blackwoodlar onları bizden çaldı.”
“Göğüsler’in arasındaki şu köy nedir?” Jaime, altın yaldızlı parmak eklemiyle hafifçe haritaya vurdu.
“Metelik Ağacı. Bir zamanlar orası da bizimdi ama yüzyıldır kraliyet iktası. Orayı istemiyoruz. Biz sadece Blackwoodlar’m çaldığı arazileri istiyoruz. Lord babanız, Lord Tytos’u etkisiz hâle getirdiğimiz takdirde bu arazileri bize geri vereceğini vadetmişti.” “Mamafih, buraya gelirken, kale duvarlarının üzerinde Tully sancaklarının ve Starklar’ın ulu kurdunun dalgalandığını gördüm. Görünüşe göre Lord Tytos etkisiz hâle getirilmemiş.” “Tytos’la halkını arazilerden sürdük ve onları Kuzgunağaç’ın içine hapsettik. Bana, şu duvarlara saldırmam için yeterli sayıda adam verin ve kaledeki herkesi etkisiz hâle getirip mezara sokayım lordum.”
“Eğer sana yeterli sayıda adam verirsem, etkisiz hâle getirme işini sen değil onlar yapmış olur. Bu durumda seni değil kendimi ödüllendirmem gerekir.” Jaime haritayı katladı. “Mümkünse bu bende kalsın.”
“Harita sizindir. Araziler bizim. Lannisterlar’ın borçlarını mutlaka ödediği söylenir. Sizin için dövüştük.”
“Bize karşı dövüştüğünüz kadar değil.”
“Kral bizi affetti. Yeğenimi ve oğlumu sizin kılıçlarınız öldürdü. Yürüyen Dağ hasadımı çaldı ve alıp götüremediği her şeyi yaktı. Kalemi ateşe verdi ve kızlarımdan birine tecavüz etti. Tazminat istiyorum.”

“Dağ öldü, babam da öyle,” dedi Jaime. “Ve bazıları, başınızın yeterli bir tazminat olduğunu söyleyebilir. Stark’ın yanında yer aldınız ve o Lord Walder tarafından öldürülene kadar ona sadık kaldınız.”
“Lord Walder hem onu, hem de benim kanımı taşıyan bir düzine iyi adamı öldürdü.” Lord Jonos başını çevirip yere tükürdü. “Evet, Genç Kurt’a sadık kaldım, tıpkı size sadık kalacağım gibi; bana adil davrandığınız sürece. Diz çöktüm, zira bir ölü uğruna ölmenin ve kaybedilmiş bir davada Bracken kanı dökmenin mantıksız olduğunu gördüm.”
“Aklıselim bir adam.”
Fakat kimileri, Lord Blackwood’un daha onurlu bir adam olduğunu söyleyebilir.
“Arazilerinizi alacaksınız. En azından bazılarım. Blackwoodlar’ı kısmen etkisiz hâle getirdiğiniz için.”
Lord Jonos tatmin olmuş gibi görünüyordu. “Lordumun uygun gördüğü kadar arazi, bizi mutlu eder. Lâkin size bir tavsiyede bulunmama izin verin. Blackwoodlar’a nazik davranmak işe yaramaz. Onların kanında ihanet var. Andallar’ın Batıdiyar’a gelişinden önce, bu nehre Bracken Hanedanı hükmediyordu. Biz kraldık ve Blackwoodlar bizim tebaamızdı, fakat bize ihanet ettiler ve tacı zorla aldılar. Her Blackwood bir dönek olarak doğar. Onlara şartlar önerirken bunu hatırlarsanız iyi edersiniz.”
“Ah, hatırlayacağım.”
Jaime, Bracken’ın kuşatma kampından Kuzgunağaç’ın kapılarına dönerken, Peck bir barış sancağıyla onun önünde at sürüyordu. Yirmi çift göz, kapı kulübesinin siperlerinden onları izliyordu. Jaime, hendeğin kenarında Onur’un dizginlerini çekti. Kenarlarına taşlar dizilmiş derin hendeğin yeşil suları pislik doluydu. Açılır kapanır köprü aşağı inmeye başladığında, Jaime, Sör Kennos’a, Herrock’un Borusu’nu öttürmesini emretmek üzereydi.
Lord Tytos Blackwood, Jaime’yi dış avluda, kendisi kadar cılız bir savaş atının sırtında karşıladı. Çok uzun ve çok zayıf olan Kuzgunağaç Lordu’nun kancalı bir burnu, uzun saçları ve iyice kırlaşmış sakalları vardı. Lordun cilalı kızıl göğüs kalkanına, gümüş kakmayla beyaz bir ağaç işlenmişti; çıplak ve ölü ağaç, kanatlanmış oniks kuzgunlar tarafından çevrelenmişti. Adamın omuzlarından, kuzgun tüylerinden yapılmış bir pelerin sarkıyordu. “Lord Tytos,” dedi Jaime.
“Sör.”
“İçeri girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”
“Ne hoş geldiğinizi söyleyeceğim, ne de gelmenizi umut ettiğimi inkâr edeceğim. Kılıcım için buradasınız.”
“Bu işe bir son vermek için buradayım. Adamlarınız cesurca dövüştü ama

savaşınız kaybedildi. Teslim olmaya hazır mısınız?" "Krala. Jonos Bracken'a değil."
"Anlıyorum."
Blackwood bir an tereddüt etti. "Atımdan inip şimdi ve burada diz çökmemi mi istiyorsunuz?"
Yüzlerce göz iki adamı izliyordu. "Rüzgâr soğuk esiyor ve avlu çamurlu," dedi Jaime. "Şartlar üstünde anlaşmaya vardığımızda, çalışma odanızdaki halının üstünde diz çökersiniz."
"Çok naziksiniz," dedi Lord Tytos. "Gelin sör. Kalem yiyecekten yoksun olabilir ama teveccühten yoksun değildir."
Blackwood'un çalışma odası, mağaramsı ahşap bir kulenin ikinci katındaydı. Lord ve Jaime içeri girdiklerinde şöminede ateş yanıyordu. Oda geniş ve havadardı. Meşe kirişler yüksek tavanı destekliyordu. Duvarlara yün halılar asılmıştı. Kafes işi bir çift geniş kapı, tanrı korusuna yukarıdan bakıyordu. Jaime, kapıların elmas şekilli kalın camlarının ardından, kaleye ismini veren ağacın eğri büğrü dallarını görebiliyordu. Kadim ve muazzam bir büvet ağacıydı, Casterly Kayası'ndaki Taş Bahçe'de bulunan ağaçtan on kat büyüktü. Fakat bu ağaç çıplak ve ölüydü.
"Brackenlar ağacı zehirledi," dedi ev sahibi. "Bin yıldır bir tek yaprak göstermedi. Üstatların söylediğine göre bin yıl sonra taşa dönüşmüş olacak. Büvet ağaçları asla çürümez."
'Ya kuzgunlar?" diye sordu Jaime. "Onlar nerede?"
"Akşam karanlığı çökerken geliyorlar ve bütün gece kalıyorlar. Yüzlercesi. Ağacın her dalını kara yapraklar misali kaplıyorlar. Binlerce yıldır geliyorlar. Nasıl ya da niye olduğunu kimse bilmiyor ama ağaç onları her gece kendine çekiyor." Blackwood, yüksek sırtlı bir sandalyeye oturdu. "Hürmet gereği metbu lordumu sormak zorundayım."
"Sör Edmure benim tutsağım olarak Casterly Kayası'na gidiyor. Karısı, çocukları doğana kadar İkizler'de kalacak. Sonra o ve bebek Edmure'a katılacak. Edmure, kaçmaya ya da ayaklanmaya kalkışmadığı takdirde uzun bir hayat yaşayacak."
"Uzun ve acı. Onursuz bir hayat. Öldüğü güne kadar, savaşmaktan korkan bir adam olduğu söylenecek."
Haksızca,
diye düşündü Jaime.
Edmure çocuğu için korktu. Benim kimin oğlu olduğumu biliyordu, öz halamdan daha iyi biliyordu.

“Seçim ona aitti. Amcası bizi kanatabilirdi.”
“Bunda hemfikiriz.” Blackwood’un sesi hiç açık vermiyordu. “Sormamda sakınca yoksa, Sör Brynden’a ne yaptınız?”
“Ona, siyahlan kuşanmasına izin vereceğimi söyledim. Lâkin Brynden kaçmayı tercih etti.” Jaime gülümsedi. “Onu bir ihtimal burada saklıyor olabilir misiniz?”
“Hayır.”
“Saklasaydınız söyler miydiniz?”
Gülümseme sırası Tytos Blackwood’daydı.
Jaime ellerini kavuşturdu, altın parmaklarını etten parmaklarına geçirdi. “Belki de şartlardan bahsetme vakti geldi.”
“Diz çökeceğim vakit bu mu?”
“Eğer memnun olacaksanız. Yahut çöktüğünüzü de farz edebiliriz.”
Lord Blackwood oturduğu yerde kaldı. Çok geçmeden ana hususlarda anlaşmaya vardılar: İtiraf, bağlılık, af, ödenecek belli miktarda altın ve gümüş. Jaime haritayı uzattığında, Lord Tytos şöyle bir bakıp güldü. “Hangi arazileri istiyorsunuz?” diye sordu. “Dönek ödüllendirilmeli elbette.”
“Evet. Lâkin hayal ettiğinden daha küçük bir ödül alacak. Bu arazilerin hangilerini vermeye razısınız?”
Lord Tytos bir an düşündü. “Ahşap Çit, Yay Bayırı ve Kopça.” “Bir harabe, bir bayır ve birkaç ağıl? Haydi lordum. İhanetinizin bedelini ödemelisiniz. Jonos, en azından değirmenlerden birini isteyecek.” Değirmenler zengin vergi kaynaklarıydı. Lord, öğütülen tahılların yüzde onunu alırdı.
“O hâlde Lord Değirmeni. Kırıkmısır Değirmeni bizimdir.” “Ve bir köy daha. Kurganlar?”
“Kurganlar’ın taşlarının altına gömülmüş atalarım var.” Tytos haritaya tekrar baktı. “Ona Balağacı ile bütün kovanlarını verin. Onca şeker onu şişmanlatır ve dişlerini çürütür.”
“Anlaştık. Fakat son bir şey daha var.”
“Bir rehine.”
“Evet lordum. Bir kızınız var sanırım.”
“Bethany.” Lord Tytos üzgün görünüyordu. “İki erkek kardeşim ve bir kız kardeşim de var. İki dul hala, yeğenler, kuzenler. Onlardan biriyle yetineceğinizi düşünmüştüm.”
“Sizin kanınızın çocuğu olmalı.”
“Bethany yalnızca sekiz yaşında. Kahkaha dolu kibar bir kız. Bu kaleden bir gün bile ayrılmadı.”
“Neden Kral Topraklarını görmesine izin vermeyesiniz? Majesteleri Kral onunla

hemen hemen aynı yaşta. Yeni bir arkadaş edinmek onu çok mutlu eder.”
“O arkadaşın babası tarafından mutsuz edildiği takdirde asabileceği bir arkadaş mı?” diye sordu Lord Tytos. “Dört oğlum var. Kızım yerine onlardan birini almayı düşünür müsünüz? Ben on iki yaşında ve tam bir maceraperest. Sizin yaverliğinizi yapabilir.” “Ne yapacağımı bilemediğim kadar fazla yaverim var. Ne zaman işesem, aletimi tutma onuru için kavga ediyorlar. Ve sizin altı oğlunuz var lordum, dört değil.”
“Bir zamanlar öyleydi. Robert benim en küçük oğlumdu, asla sağlıklı olmadı. Dokuz gün önce ishalden öldü. Lucas, Kırınızı Düğün’de katledildi. Walder Frey’in dördüncü karısı bir Blackwood’du ama İkizler’de, tıpkı misafir hakkı gibi, akrabalık da değersiz. Lucas’ı ağacın altına gömmek istiyorum ama Freyler oğlumun kemiklerini henüz bana göndermediler.”
“Göndermelerini sağlayacağım. Lucas en büyük oğlunuz muydu?”
“İkinci oğlumdu. Brynden en büyük oğlum ve vârisimdir. Ondan sonra Hoster gelir, maalesef okumaya düşkün bir çocuk.” “Kral Toprakları’nda da kitaplar var. Erkek kardeşimin zaman zaman okuduğunu hatırlıyorum. Belki de oğlunuz o kitaplara bir bakmak ister. Hoster’ı rehine olarak kabul ediyorum.”
Blackwood’un rahatlaması elle tutulur yoğunluktaydı. “Teşekkür ederim lordum.” Bir an için duraksadı. “Cüretimi bağışlarsanız, Lord Jonos’tan da rehine talep etmeniz iyi olur. Kızlarından birini. Jonos, bütün azgınlığına rağmen bir erkek evlada sahip olamadı.”
“Savaşta öldürülen bir piç oğlu vardı.”
“Öyle mi? Harry piçti, bu doğru, ama onu Jonos’un peydahlayıp peydahlamadığı daha çetrefilli bir soru. Harry sarı saçlı ve yakışıklı bir çocuktu. Jonos bunların ikisi de değil.” Lord Tytos ayağa kalktı. “Bana benimle akşam yemeği yeme onuru bahşeder misiniz?”
“Başka bir zaman lordum.” Kale açlıktan kırılıyordu; Jaime’nin kaledeki insanların ağızlarından yiyecek çalması doğru olmazdı. “Burada oyalanamam. Nehirova bekliyor.”
“Nehirova mı yoksa Kral Toprakları mı?”
“İkisi de.”
Lord Tytos, Jaime’nin aklını çelmeye çalışmadı. “Hoster, bir saat içinde yola çıkmak için hazır olur.”

Çocuk bir saat sonra hazırdı, Jaime’yle ahırların yanında buluştu, omzuna bir uyku şiltesi asmıştı, kolunun altında bir tomar parşömen vardı. Hoster en fazla on altı yaşındaydı ama babasından bile uzundu, neredeyse iki metre boyundaydı, hantal ve biçimsizdi, saçının bir kümesi diğerlerinden farklı bir

yöne doğru uzamıştı. “Lord Kumandan. Ben rehineniz Hoster’ım. Bana Hos derler. ” Sırıttı.
Bunun bir eğlence olduğunu mu sanıyor
? “Peki, bunu söyleyenler kimler?”
“Arkadaşlarım. Kardeşlerim.”
“Ben senin arkadaşın değilim. Senin kardeşin de değilim.” Bu sözler, çocuğun yüzündeki sırıtışı sildi. Jaime, Lord Tytos’a döndü. “Lordum, herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın. Lord Beric Dondarrion, Myrli Thoros, Sandor Clegane, Brynden Tully, Taşyürek denen şu kadın... bütün bu insanlar haydut ve asidir, kralın ve kralın sadık kullarının düşmanıdır. Onların siz ya da insanlarınız tarafından saklandığını, korunduğunu ya da bir şekilde desteklendiğini öğrenecek olursam, size oğlunuzun başını göndermekte tereddüt etmem. Umarım bunu anlıyorsunuzdur. Şunu da anlayın: Ben Ryman Frey değilim.”
“Evet.” Lord Blackwood’un ağzındaki bütün sıcaklık izleri silinmişti. “Kiminle konuştuğumu biliyorum. Kral Katili.”
“Güzel.” Jaime eyerine çıktı ve Onur’u kapıya doğru döndürdü. “Size bereketli bir hasat ve kral huzurunun neşesini dilerim.” Jaime fazla uzağa gitmedi. Lord Jonos Bracken onu Kuzgunağaç’ın kapısında, bir sıra yaycının arkasında bekliyordu. Zırhlı bir atın sırtındaydı, at kıllarıyla süslenmiş bir miğfer takmış ve zırh kuşanmıştı. “Ulu kurtlu sancağı aşağı indirdiklerini gördüm,” dedi Jaime’ye. “İş bitti mi?”
“Bitti. Evinize dönün ve arazilerinize tohum ekin.”
Lord Bracken miğferinin göz siperini kaldırdı. “İnanıyorum ki sizin o kaleye girişinizden önce sahip olduğumdan daha fazla arazim var.”
“Kopça, Ahşap Çit, Balağacı ve bütün kovanları.” Jaime birini unutuyordu. “Ah, bir de Yay Bayırı.”
“Değirmen,” dedi Bracken. “Bir değirmenim olmalı.”
“Lord Değirmeni.”
Lord Jonos güldü. “Evet, bu işe yarar. Şimdilik.” Peck’in atının arkasında oturan Hoster Blackwood’u gösterdi. “Size rehine olarak verdiği şey bu mu? Kandırılmışsınız sör. Bu çocuk çok zayıf. Damarlarında kan yerine su akıyor. Ne kadar uzun boylu olduğuna bakmayın. Kızlarımdan biri, onu çürük bir dal misali kırabilir.”
“Kaç kızınız var lordum?” diye sordu Jaime.
“Beş. İkisi ilk karımdan. Üçü üçüncü karımdan.” Jonos, çok fazla konuştuğunu çok geç fark etti.
“Onlardan birini saraya gönderin. Vekil Kraliçe’ye eşlik etme ayrılacağına sahip

olacak.”
Bu sözlerin anlamını kavrayan Bracken’ın yüzü karardı. “Taş Çit’in dostluğuna bu şekilde mi karşılık veriyorsunuz?”
“Kraliçeye eşlik etmek büyük bir onurdur,” diye hatırlattı Jaime. “Kızınıza bunu öğretmek isteyebilirsiniz. Onu yıl bitmeden önce bekliyoruz.” Lord Bracken’ın cevap vermesini beklemedi, altın mahmuzlarıyla Onur’a hafifçe vurdu ve uzaklaştı. Jaime’nin adamları sıraya girerek onu takip etti. Çok geçmeden, toynakların tozuyla belirsizleşen kaleyi ve kampı arkalarında bıraktılar.
Kafile, Kuzgunağaç’a gelirken ne haydutlar ne de kurtlar tarafından rahatsız edilmişti, Jaime bu sebeple farklı bir yoldan geri dönmeye karar verdi; eğer tanrılar merhametliyse, Karabalık’a rastlayabilir ya da Beric Dondarrion’ın akılsız bir saldırıda bulunmasını sağlayabilirdi.
Gün bittiğinde, kafile Dul Suyu’nu takip ediyordu. Jaime rehinesini yanına çağırdı ve en yakın geçidin nerede olduğunu sordu. Çocuğun öncülüğünde geçide gittiler. Kafile sığ suların içinden nehrin karşısına geçerken, güneş bir çift yeşil tepenin arkasında alçalıyordu. “Göğüsler,” dedi çocuk.
Jaime, Lord Bracken’ın haritasını hatırladı. “O tepelerin arasında bir köy var.”
“Metelik Ağacı,” diyerek onayladı çocuk.
“Bu gece orada kamp kuracağız.” Köylüler, Sör Brynden’la ya da haydutlarla ilgili bilgiye sahip olabilirlerdi. Jaime, gittikçe kararan tepelere ve günün son ışığına doğru at sürerken, “Lord Jonos bu göğüslerin kime ait olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti,” diye seslendi Hoster’a. “Brackenlar onları bir isimle anıyor, Blackwoodlar başka bir isimle.”
“Evet lordum. Yüzyıldan fazladır böyle. Daha önce tepelere Anne’nin Göğüsleri denirdi. Ya da sadece Göğüsler. İki tepe var. Onların göğüslere benzediği düşünülüyor.”
“Neye benzediklerini görebiliyorum.” Jaime, çadırdaki kadını ve kadının koyu renkli büyük göğüs uçlarını nasıl saklamaya çalıştığını hatırladı. ‘Yüzyıl önce ne değişti?”
“Değersiz Aegon, Barba Bracken’ı metres tuttu,” diye cevap verdi kitaplara düşkün çocuk. “Barba büyük göğüslü bir kadındı. Kral, Taş Çit’i ziyarete geldiğinde ava çıktı ve tepeleri gördü, sonra da...”
“...onlara metresinin adını verdi.” Dördüncü Aegon, Jaime’nin doğumundan uzun yıllar önce ölmüştü ama Jaime, Aegon’ın saltanat tarihini, daha sonra neler olduğunu tahmin edecek kadar hatırlıyordu. “Ancak daha sonra Bracken kızını bir kenara fırlattı ve bir Blackwood kızı aldı, böyle mi oldu?”
“Leydi Melissa,” diyerek onayladı Hoster. “Ona Missy derlerdi. Tanrı

korumuzda bir heykeli var. Barba Bracken'dan çok daha güzeldi ama daha zayıftı. Barba, Missy'nin bir erkek çocuk kadar düz olduğunu söyledi. Kral Aegon bunu duyduğunda..."
"...Missy'ye Barba'nın göğüslerini verdi." Jaime güldü. "Blackwood ile Bracken arasındaki bu mesele nasıl başladı? Kaleme alındı mı?"
"Alındı lordum," dedi çocuk, "lâkin tarihin bir kısmı bizim üstatlarımız tarafından, bir kısmı da onların üstatları tarafından, hadiselerin vuku buluşundan asırlarca sonra yazıldı. Mesele Kahramanlar Çağı'na kadar gidiyor. O günlerde Blackwoodlar kraldı. Brackenlar ise at yetiştirmekle ünlü küçük lordlardı. Krala hak ettiği vergiyi ödemek yerine, atlardan kazandıkları altınları paralı askerler tutmak ve kralı devirmek için kullandılar."
"Bütün bunlar ne zaman oldu?"
"Andallar'dan beş yüzyıl önce. Eğer
Gerçek Tarih'e
inanacak olursak, onlardan bin yıl önce. Ancak Andallar'ın Dar Deniz'ine zaman geçtiğini kimse bilmiyor.
Gerçek Tarih,
o zamandan bu yana dört bin yıl geçtiğini söylüyor, bazı üstatlar ise sadece iki bin yıl geçtiğini iddia ediyor. Bir noktadan sonra bütün tarihler puslanıp dumanlanıyor ve tarihin netliği sis efsanesine dönüşüyor."
Tyrion bu çocuğu severdi. Sabahtan akşama kadar kitaplar hakkında konuşurlardı.
Jaime kardeşine karşı hissettiği öfkeyi bir an için unuttu ama sonra İblis'in ne yaptığını hatırladı. "Yani, Casterly Kayası'nın hâlâ Casterlyler'e ait olduğu zamanlarda, birinin ötekinden çaldığı taç için kavga ediyorsunuz. Meselenin kökü bu mu? Binlerce yıldır var olmayan bir krallığın tacı?" Güldü. "Çok fazla yıl, çok fazla savaş, çok fazla kral... bir de birilerinin barış yapmış olacağını düşünürsün."
"Birileri yaptı lordum. Pek çok kişi. Brackenlar'la yüzlerce kez barış yaptık, bu barışların çoğu evliliklerle mühürlendi. Her Bracken'da Blackwood kanı vardır, her Blackwood'da da Bracken kanı. Eski Kral'ın Huzuru yarım asır sürdü. Lâkin sonra yeni bir kavga patlak verdi ve eski yaralar tekrar kanamaya başladı. İnsanlar atalarına karşı yapılmış hataları hatırladığı sürece, hiçbir barış sonsuza dek sürmeyecek. Asırlardır biz Brackenlar'dan nefret ediyoruz onlar da bizden. Babam, bu nefretin asla bitmeyeceğini söylüyor."
"Bitebilir."
"Nasıl lordum? Babam, eski yaralar asla kapanmaz, der." "Benim babamın da bir

deyişi vardı. Düşmanını öldürebilecekken, yaralama. Ölü adamlar kin tutamaz.”
“Oğulları tutar,” dedi Hoster özür diler bir tonla.
“Eğer oğulları da öldürmezsen. Eğer benden şüphe ediyorsan Casterlyler’e sor. Lord ve Leydi Tarbeck’e ya da Castamere’in Keyneler’ine sor. Ejderha Kayası Prensi’ne sor.” Batıdaki tepeleri taçlandıran koyu kırmızı bulutlar, Jaime’ye bir an için Rhaegar’ın kızıl pelerinlere sarılmış çocuklarını hatırlattı.
“Starklar’ın hepsini bu yüzden mi öldürdünüz?”
“Hepsini değil,” dedi Jaime. “Lord Eddard’ın kızları hayatta. Uiri daha yeni evlendi. Diğeri...”
Brienne, neredesin
?
Kızı buldun mu?
“...eğer tanrılar merhametliyse bir Stark olduğunu unutur, iri yarı bir demirciyle ya da şişman yüzlü bir hancıyla evlenir, adamın evini çocuklarla doldurur ve çocuklarının başının bir şövalye tarafından ezilebileceği korkusuyla yaşamak zorunda kalmazdı.” “Tanrılar merhametlidir,” dedi rehine, kararsızca.
Buna inanmaya devam et.
Jaime, Onur’u mahmuzladı.
Metelik Ağacı, Jaime’nin beklediğinden çok daha büyük bir köydü. Savaş buraya da uğramıştı; kararmış meyve bahçeleri ve yıkık evlerin kavruk iskeletleri buna şahitlik ediyordu. Fakat harap olan her ev yerine üç yeni ev inşa edilmişti. Jaime, akşamın mavi karanlığının içinden, onlarca çatının üstüne serilmiş taze kesekleri ve ham ağaçtan yapılmış kapıları gördü. Bir ördek havuzuyla bir demirhanenin arasında, kasabaya adını veren ağaca rastladı; kadim ve uzun bir meşe. Ağacın eğri büğrü kökleri, ağır hareket eden kahverengi yılanlar gibi toprağa girip çıkıyordu, Ağacın devasa gövdesine yüzlerce bronz metelik çakılmıştı.
Peck ağaca baktı, sonra da boş evlere, “insanlar nerede?” “Saklanıyorlar,” dedi Jaime.
Evlerdeki ateşler söndürülmüştü ama bazıları hâlâ tütüyordu, bazıları soğuktu. Sıcak Harry Merrell’in bir sebze tarlasında bulduğu dişi keçi, etraftaki tek canlı yaratıktı... fakat köy, dört metre yüksekliğinde kalın duvarları olan, nehir topraklarındaki hisarlar kadar sağlam bir hisara sahipti ve Jaime köylüleri nerede bulacağını biliyordu.
Süvariler geldiğinde köylüler şu duvarların arkasına saklanmışlar, burada hâlâ bir köy olmasının sebebi de bu. Şimdi yine orada saklanıyorlar. Benden.
Jaime, Onur’u, hisarın kapılarına sürdü. “Siz, hisardakiler. Niyetimiz size zarar

vermek değil. Biz kralın adamlarıyız.”
Kapının üzerindeki duvarda yüzler belirdi. “Köyümüzü yakanlar, kralın adamlarıydı,” diye seslendi bir adam. “Ondan önce, başka bir kralın adamları koyunlarımızı aldı. Kralın adamları Harsley ile Sör Osmund’u öldürdüler ve Lacey’ye ölene kadar tecavüz ettiler.”
“Onlar benim adamlarım değildi,” dedi Jaime. “Kapıları açacak mısınız?”
“Gittiğinizde açacağız.”
Sör Kennos, Jaime’nin yanına geldi. “Kapıyı kolayca kırabiliriz ya da ateşe veririz.”
“Onlar üstümüze taş ve ok yağdırırken. ” Jaime başını sağa sola salladı. “Kanlı bir iş olur. Peki ne uğruna? Bu insanlar bize zarar vermediler. Evlerde kalacağız ama hırsızlık istemiyorum. Kendi yiyeceğimiz var.”
Yarım ay gökyüzünde sessizce ilerlerken, kafiledekiler atlarını köyün ortak alanlarındaki kazıklara bağladılar ve tuzlu et, kuru elma ve sert peynirden oluşan akşam yemeklerini yediler. Jaime az yedi, bir matara şarabı Peck ve rehine Hos’la paylaştı. Yaşlı meşe ağacına çivilenen metelikleri saymaya çalıştı ama metelikler o kadar çoktu ki Jaime sayıyı karıştırıp durdu.
Meteliklerin anlamı ne?
Jaime sorsaydı Blackwood çocuğu yanıtlardı ama işin gizemi bozulurdu.
Jaime, köyden kimsenin ayrılmamasını sağlamak için sınırlara devriyeler gönderdi. Düşmanın onları gafil avlamayacağından emin olmak için keşif süvarileri de yolladı. İki süvari tutsak bir kadınla birlikte geri döndüğünde, vakit gece yarısına yakındı. “Son derece cesur bir şekilde at sürüyordu lordum. Sizinle konuşmak istiyor.”
Jaime hızla ayağa kalktı. “Leydim. Seni bu kadar çabuk göreceğimi düşünmemiştim.”
Tanrılar merhamet edin, onu son gördüğüm hâlinden on yıl daha yaşlı görünüyor. Peki yüzüne ne olmuş?
“Şu sargı... yaralanmışsın...”
“Bir ısırık.” Kadın, ona Jaime’nin verdiği kılıcının kabzasına dokundu.
Yeminkâr.
“Lordum, bana bir görev verdiniz.”
“Kız. Onu buldun mu?”
“Buldum,” dedi Tarth Bakiresi Brienne.
“Nerede?”
“Bir günlük yol uzakta. Sizi ona götürebilirim sör... ama yalnız gelmeniz gerek. Aksi takdirde, Tazı onu öldürecek.”

JON

“R’hllor,” diye şarkı söyledi Melisandre, kollarım yağan kara karşı yukarı kaldırmıştı, “sen gözlerimizdeki ışıksın, kalbimizdeki ateşsin, karnımızdaki sıcaklıksın. Güneşin günümüzü ısıtır, yıldızların bizi gecenin karanlığından korur.”

Düğün konukları dağınık bir koro hâlinde,

“Işık Tanrısı R’hllor’u methedelim,”

diye karşılık verdi. Buz gibi soğuk bir rüzgâr konukların sözlerini alıp götürdü. Jon Kar, pelerinin başlığını kafasına çekti.

Bugün kar yağışı hafifti, havada ince kar taneleri dans ediyordu, ama Sur boyunca doğudan esen rüzgâr, Yaşlı Dadı’nın anlattığı hikâyelerdeki buz ejderhanın nefesi kadar soğuktu. Melisandre’nin ateşi bile titriyordu; çukurdaki alevler küçülmüştü, kırmızı rahibe şarkı söylerken onlar hafifçe çıtırdıyordu. Sadece Hayalet soğuğu hissetmiyormuş gibi görünüyordu.

Alys Karstark, Jon’a yaslandı. “Bir düğün sırasında yağan kar, soğuk bir evlilik anlamına gelir. Leydi annem eskiden hep böyle derdi.”

Jon, Kraliçe Selyse’ye baktı.

Bu kadınla Stannis’in evlendiği gün tipi fırtınası çıkmış olmalı.

Kakım kürkünün altında kamburlaşmış güneyli kraliçe kırılgan, solgun ve küçük görünüyordu. Leydileri, hizmetçileri ve şövalyeleri tarafından çevrilen kraliçenin ince dudaklarında sahte bir gülümseme donmuştu ama kadının gözleri derin bir saygıyla doluydu.

Soğuktan nefret ediyor ama alevleri seviyor.

Jon’un bunu görmesi için kadına bakması yeterliydi.

Melisandre tek laf etse, kraliçe kendi isteğiyle ateşin içine yürür, onu bir sevgili gibi kucaklar.

Kraliçenin bütün adamları kraliçe kadar coşkulu değildi. Sör Brus yarı sarhoş görünüyordu. Sör Malegorn’un eldivenli eli, adamın yanında oturan leydinin kalçasını kavramıştı. Sör Narbert esniyordu ve Kral Dağı’ndan Sör Patrek kızgın görünüyordu. Jon Kar, Stannis’in bu adamları neden kraliçeyle birlikte

bıraktığım anlamaya başlamıştı.
“Gece karanlık ve dehşet dolu,” dedi Melisandre. ‘Yalnız doğar ve yalnız ölürüz. Lâkin bu karanlık vadide yürürken birbirimizden ve senden güç alırız tanrımız. Bu iki insan, hayatlarını birleştirmek ve bu dünyanın karanlığına birlikte karşı koymak için bir araya geldi. Onların kalplerini ateşle doldur tanrım, doldur ki senin ışıklı yolunda el ele yürüyebilsinler.”
“Işık tanrısı bizi koru,”
diye bağırdı Kraliçe Selyse. Diğer sesler cevap verdi. Melisandre’nin inançlıları: Soluk benizli leydiler, titreyen hizmetçi kızlar, Sör Axell, Sör Narbert, Sör Lambert, demir zırhlar kuşanmış askerler, bronzlar kuşanmış Thennler ve hatta Jon’un kara kardeşlerinin birkaçı.
“Işık tanrısı çocuklarınızı kutsasın.”
Melisandre, derin ateş çukurunun bir uçundaydı, sırtı Sur’a dönüktü. Evlenmek üzere olan çift, çukurun diğer ucunda, rahibenin karşısındaydı. Kraliçe, kızı ve kızının soytarısıyla birlikte çiftin arasında duruyordu. Prenses Shireen kat kat kürklere sarınmıştı, yuvarlak görünüyordu, yüzünün büyük bölümünü örten kaşkoldan beyaz buharlar yükseliyordu. Sör Axell ve kraliçenin adamları, kraliyet grubunun etrafını sarmıştı.
Gece Nöbetçileri’nden birkaç adam ateş çukurunun etrafında toplanmıştı fakat çok sayıda kara kardeş, çatılardan, pencerelerden ve muazzam zikzak merdivenin basamaklarından töreni izliyordu. Jon, orada olan ve olmayan adamları zihnine not etti. Bazı adamlar görevdeydi, bazıları nöbetini tamamlamış ve uyumaya gitmişti. Fakat diğerleri, memnuniyetsizliklerini göstermek için törene katılmamayı tercih etmişlerdi. Othell Yanvyck ve Bowen Marsh törene katılmayanların arasındaydı. Rahip Chayle kısa bir süre için septten çıkmış, boynundaki yedi köşeli yıldızı okşamış ve dualar başladığında hemen septe girmişti.
Melisandre ellerini kaldırdı. Çukurdaki ateş, ödül almak isteyen kırmızı bir köpek gibi kadının parmaklarına doğru sıçradı. Bir kıvılcım girdabı, gökyüzünden düşen kar taneleriyle buluşmak için havaya yükseldi. “Ah Işık Tanrısı, sana şükrediyoruz,” dedi Melisandre, aç alevlere. “Senin inayetinle kralımız olan Stannis için sana şükrediyoruz. Ona yol göster ve onu savun R’hllor. Onu kötü insanların şerrinden koru ve karanlığın hizmetkârlarını ezmesi için ona kuvvet ver.”
Kraliçe Selyse, şövalyeler ve leydiler, “
Ona kuvvet ver,”
diye tekrar ettiler.

“Ona cesaret ver. Ona bilgelik ver.”
Alys Karstark, Jon’un koluna girdi. “Bu daha ne kadar sürecek Lord Kar? Eğer şu karın altına gömüleceksem, evli bir kadın olarak ölmek istiyorum.”
“Birazdan,” diye söz verdi Jon. “Birazdan.”
“Bizi ışıtan güneş için sana şükrediyoruz,”
diye şakıdı kraliçe.
“Gecenin karanlığında bize göz kulak olan yıldızlar için sana şükrediyoruz. Vahşi karanlığı uzakta tutan ocaklarımız ve meşalelerimiz için sana şükrediyoruz. Parlak ruhlarımız, sıcak karınlarımız ve kalplerimiz için sana şükrediyoruz.”
“Hayatlarını birleştirecek olanlar öne çıksın,” dedi Melisandre. Alevler kadının gölgesini Sur’a düşürüyordu ve rahibenin beyaz boğazındaki yakut ışıldıyordu.
Jon, Alys Karstark’a döndü. “Leydim. Hazır mısın?”
“Evet, Ah evet.”
“Korkmuyor musun?”
Kız, Jon’a küçük kardeşini hatırlatan bir edayla gülümsedi, Jon’un kalbi sızladı. “Bırak da o benden korksun.” Alys’in yanaklarında kar taneleri eriyordu ama saçları, Saten’in bir yerlerden bulduğu dantelle sarılmıştı. Kar, dantelin üstünde birikiyor ve kıza buzlu bir taç hediye ediyordu. Alys’in yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu.
“Kış leydisi.” Jon, kızın elini sıktı.
Thenn Magnar’ı ateşin yanında duruyordu, savaşa gider gibi giyinmişti; kürk, deri ve bronz kuşanmıştı, kalçasında bronz bir kılıç vardı. Magnar, dökülen saçları yüzünden olduğundan daha büyük görünüyordu ama müstakbel karısının gelişini izlemek için döndüğünde, Jon onun içindeki delikanlıyı gördü. Magnar’ın gözleri ceviz kadar büyüktü. Bunun sebebi ateş miydi, rahibe miydi yoksa adamın içine korku eken kadın mıydı, Jon söyleyemezdi.
Alys tahmin ettiğinden daha haklıydı.
“Kadını kim veriyor?” diye sordu Melisandre.
“Ben,” dedi Jon. “Karstark Hanedanı’ndan Alys geliyor. Çiçek açmış yetişkin bir kadın, asil kanlı ve asil doğumlu.” Jon, kızın elini son bir kez sıktı ve diğerlerine katılmak için geri çekildi.
“Bu kadını almak için kim geliyor?” diye sordu Melisandre. “Ben.” Sigorn göğsünü yumrukladı. “Thenn Magnar’ı.” “Sigorn, ateşini Alys’le paylaşacak mısın? Gece karanlık ve dehşet dolu olduğunda Alys’i ısıtacak mısın?”
“Yemin ederim.” Magnar’ın yemini, havadaki beyaz bir buluttu. Adamın omuzları karla beneklenmişti, gözleri kırmızıydı. “Kırmızı tanrının alevleriyle

onu her gün ısıtacağım.”
“Alys, ateşini Sigorn’la paylaşacağına dair yemin eder misin? Gece karanlık ve dehşet dolu olduğunda Sigorn’u ısıtacak mısın?” “Kanı kaynayana kadar.” Alys’in bakire pelerini, Gece Nöbetçileri’nin siyah yünüydü. Pelerinin sırtındaki Karstark güneşi, pelerini astarlamak için kullanılan beyaz kürkten yapılmıştı.
Melisandre’nin gözleri, boğazındaki yakut kadar parlaktı. “Öyleyse bana gelin ve bir olun.” Melisandre bir el işaretiyle çifti çağırdığında, bir alev duvarı kükreyerek yükseldi ve turuncu dillerle kar tanelerini yaladı. Alys Karstark, Magnar’ın elini tuttu. Alys ve Sigorn, yan yana, ateş çukurunun üzerinden atladılar. “İki kişi alevlerin içine gitti.” Şiddetli bir rüzgâr, kırmızı kadının kızıl eteğini havalandırdı, kadın eteğini aşağı bastırdı. “Bir kişi dışarı çıkacak.” Kadının bakır saçları rüzgârla dans etti. “Ateşin birleştirdiğini kimse ayıramaz.”
Kraliçenin adamları, Thennler ve hatta birkaç kara kardeş,
“Ateşin birleştirdiğini kimse ayıramaz,”
diye tekrar etti.
Krallar ve amcalar haricinde,
diye düşündü Jon Kar.
Cregan Karstark yeğeninden bir gün sonra gelmişti. Beraberinde atlı ve silahlı dört asker, bir avcı ve bir köpek sürüsü vardı. Leydi Alys’i bir karacaymış gibi takip etmişlerdi. Jon Kar onları Kral Yolu’nda, Köstebek Kasabası’nın yarım fersah güneyinde karşılamıştı, Kara Kale’ye varıp misafir hakkı talep etmelerine ya da görüşme çağrısı yapmalarına fırsat vermemişti. Karstark adamlarından biri, Ty’a bir arbalet oku salmış ve bunun için ölmüştü. Böylece geriye dört adam ve Cregan’ın kendisi kalmıştı.

Şükür ki Kara Kale bir düzine buz hücresine sahipti. Hepsine yer var. Diğer birçok şey gibi, soyluluk Sur’da son bulurdu. Yedi Krallık’ın soyluları arasında bir aile armasına sahip olmak âdettendi ama Thennler’in aile armaları yoktu, Jon da kâhyalara doğaçlama yapmalarını söylemişti. Kâhyaların iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Sigorn tarafından Leydi Alys’in omuzlarına serilen gelin pelerini, beyaz yün zeminde bronz bir disk sergiliyordu. Disk, kızıl ipekten yapılmış alevlerle çevrelenmişti. Dikkatlice bakanlar, bu yeni armada Karstark güneşinin yankılarını görebilirdi ama armayı Thenn Hanedanı’na uygun hâle getirmek için değişiklikler

yapılmıştı.

Magnar, Alys'in omuzlarındaki bakire pelerini yırtarcasına çekip aldı fakat kıza gelin pelerinini giydirirken neredeyse nazikti. Alys'in yanağını öpmek için öne eğildiğinde, nefesi kızın nefesine karıştı. Alevler bir kez daha kükredi. Kraliçenin adamları bir methiye şarkısı söylemeye başladı. Jon, Saten'in, "Bitti mi?" diye fısıldadığını duydu.

"Bitti," dedi Mully. "Bittiği iyi oldu. Onlar evlendi ve ben dondum." En iyi siyahlarını giymişti, yün takım o kadar yeniydi ki henüz solma fırsatı bulamamıştı ama Mully'nin yanakları rüzgâr sayesinde saçları kadar kırmızıydı. "Hobb'un tarçınlı ve karanfilli sıcak şarabı. Bu bizi biraz ısıtır."

"Karanfil ne?" diye sordu Öküz Owen.

Kar daha yoğun yağıyordu ve çukurdaki ateş sönmek üzereydi. Kalabalık dağılmaya ve avludan ayrılmaya başlamıştı; kraliçenin adamları, kralın adamları ve özgür insanlar, rüzgârdan ve soğuktan kaçmak için sabırsızlanıyordu. "Lordum ziyafete katılacak mı?" diye sordu Mully, Jon Kar'a.

"Kısa bir süre için." Jon ziyafette görünmezse, Sigorn bunu hakaret olarak kabul edebilirdi.

Ve sonuçta bu evlilik benim marifetim.

"Fakat ziyafetten önce ilgilenmem gereken başka meseleler var."

Jon, Hayalet'le birlikte Kraliçe Selyse'nin yanma gitti. Çizmeleri eski kar yığınlarını ezip çıtırdattı. Bir binadan diğerine giden yolları küremek çok zaman alan bir işe dönüşmüştü. Kara kardeşler, solucan yolları dedikleri yeraltı geçitlerini daha sık kullanır olmuşlardı.

"...çok güzel bir törendi," diyordu kraliçe. "Tanrımızın ateşli bakışını hissedebiliyordum. Ah, Stannis'e tekrar evlenmemiz için kaç kez yalvardığımı bilemezsiniz. Ruhlarımızın ve bedenlerimizin Işık Tanrısı tarafından kutsanıp gerçek bir birleşme yaşaması için. Birbirimize ateşle bağlandığımız takdirde, Majesteleri Kral'a daha fazla çocuk verebileceğimi biliyorum."

Ona daha çok çocuk verebilmek için, önce onun yatağına girmelisin.

Stannis Bratheon'ın karısından yıllardır uzak durduğu Sur'da bile biliniyordu. İnsan, Majesteleri Kral'ın, savaşın ortasında tekrar evlenme fikrine nasıl karşılık vermiş olabileceğini hayal edebiliyordu.

Jon reverans yaptı. "Eğer Majesteleri memnun olacaksa, ziyafet bekliyor."

Kraliçe kuşkulu gözlerle Hayalet'e baktı, sonra başını Jon'a çevirdi. "Elbette. Leydi Melisandre yolu biliyor."

Kırmızı rahibe konuştu. "Ateşlerimle ilgilenmeliyim Majesteleri. Bakarsınız

R’hllor, bana Majesteleri Kral’ın bir imgesini lütfeder. Belki de bir zaferin imgesini.”
“Ah.” Kraliçe Selyse kederli görünüyordu. “Elbette... tanrımızın bize bir imge bahşetmesi için dua edelim...”
“Saten, Majesteleri Kraliçeye yerini göster,” dedi Jon.
Sör Malegorn öne çıktı. “Majesteleri Kraliçe’ye ben eşlik edeceğim. Sizin... kâhyanıza ihtiyacımız yok.” Jon, şövalyenin
kâhya
kelimesinin söyleyiş şeklinden, adamın aslında başka bir şey söylemek istediğini anladı.
Oğlan! Evcil hayvan
?
Fahişe
?
Sör Malegorn kolunu uzattı, Kraliçe Selyse resmi bir şekilde adamın koluna girdi. Kadının diğer kolu kızının omzundaydı. Kraliyet ördekleri kraliçenin peşinden giderek avluyu geçti, soytarının şapkasındaki zillerin müziğiyle yürüyorlardı. “Balıkadamlar denizin altında deniz yıldızı çorbası içer,” dedi Yamalı Yüz. “Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”
Melisandre’nin yüzü karardı. “Bu yaratık tehlikeli. Onu sık sık alevlerimin içinde görüyorum. Bazen etrafında kafatasları oluyor, dudaklarında da kan.”
Zavallı adamı yakmamış olman şaşkınlık verici.
Kraliçenin kulağına fısıldanacak tek kelime, Yamalı Yüz’ün, kırmızı kadının ateşlerini beslemesine yeterdi. “Ateşin içinde soytarılar görüyorsunuz ama Stannis’ten bir ize rastlamıyorsunuz?”
“Onu aradığımda sadece kar görüyorum.”
Aynı işe yaramaz cevap.
Clydas, Stannis’i Arnolf Karstark’ın İhanetine karşı uyarmak için Derinorman Kalesi’ne bir kuzgun göndermişti ama Jon, kuşun krala ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu. Jon’un verdiği rehberler eşliğinde Braavoslu bankacı da Stannis’i arıyordu ama savaşla hava şartları arasında onu bulması mucize olurdu. “Kral ölmüş olsaydı bilir miydiniz?” diye sordu Jon, kırmızı rahibeye.
“Ölmedi. Stannis, Tanrı’nın seçilmişi. Onun kaderinde karanlıkla savaşmak var. Bunu alevlerin içinde gördüm, kadim bir kehanette okudum. Yıldızlar kanadığında ve karanlık çöktüğünde, Azor Ahai dumanın ve tuzun içinden tekrar doğup taş ejderhaları uyandıracak. Ejderha Kayası, dumanın ve tuzun yeri.”
Jon bütün bunları daha önce duymuştu. “Stannis Baratheon, Ejderha Kayası

Lordu’ydu fakat orada doğmadı. O, ağabeyi ve kardeşi gibi Fırtına Burnu’nda dünyaya geldi.” Kaşlarını çattı. ‘Ya Mance’e ne oldu? O da mı kayıp? Ateşlerinizin gösterdiği şey ne?” “Korkarım ki aynı şey. Sadece kar.”

Kar. Güneyde ağır kar yağışı vardı, Jon bunu biliyordu. Kalenin sadece iki gün uzağındaki Kral Yolu’nun geçit vermez olduğu söyleniyordu. Ve doğuda, Fok Körfezi’nde vahşi fırtınalar kopuyordu. Gelen son rapor, özgür insanları Çetinocak’tan kurtarmak için bir araya getirilen donanmanın, hâlâ Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde olduğunu söylüyordu; vahşi sular donanmayı limana hapsetmişti. “Havada dans eden kıvılcımlar görüyorsunuz. ”

“Kafatasları görüyorum. Ve sen. Ne zaman alevlere baksam seni görüyorum. Sana bahsettiğim tehlike iyice yaklaştı.”

“Karanlıktaki hançerler. Biliyorum. Şüphelerimi bağışlayın leydim. Ölmek üzere olan bir atın sırtında, evlilikten kaçan gri bir kız... böyle söylemiştiniz.”

‘Yanlış değildim.”

“Doğru değildiniz. Alys, Arya değil.”

“İmge gerçekti. Yanlış olan, benim onu okuyuş şeklimdi. Ben de senin kadar ölümlüyüm Jon Kar. Bütün ölümlüler hata yapar.” “Lord kumandanlar bile.” Mance Rayder’la mızrak karıları geri dönmemişti ve Jon, kendini, kırmızı kadının kasten yalan söyleyip söylemediğini merak etmekten alıkoyamıyordu.

Kendi oyununu mu oynuyor

?

“Kurdunu yanından ayırmazsan iyi edersin lordum.”

“Hayalet nadiren benden uzaklaşır.” Kendi adını duyan kurt, başını kaldırdı. Jon hayvanın kulaklarının arkasını kaşıdı. “Lâkin şimdi bana müsaade etmelisiniz. Hayalet, benimle gel.”

Sur’un dibine oyulmuş ve ağır ahşap kapılarla kapatılmış buz hücrelerin ebatları, küçükle daha küçük arasında değişiyordu. Bazıları bir adamın adım atmasına izin verecek kadar genişti ama bazıları o kadar küçüktü ki tutsaklar yere oturmak zorunda kalıyordu, en küçük hücrelerde bunu yapmak bile mümkün değildi.

Jon, baş tutsağına en geniş hücreyi vermişti; içeride bir lazımlık, tutsağın donmaması için kürkler ve bir matara şarap vardı. Muhafızların hücre kapısını açması biraz zaman aldı çünkü kilit donmuştu. Wick Yontmaçubuk, kapıyı Jon’un geçebileceği kadar araladı. Hafif bir dışkı kokusu vardı ama Jon’un beklediği kadar keskin bir koku değildi. Bu acı soğukta dışkı bile donuyordu. Jon Kar, buzlu duvarlarda kendi solgun yansımasını görebiliyordu.

Hücrenin bir köşesinde, neredeyse insan boyunda bir kürk yığını vardı. “Karstark,” dedi Jon Kar. “Uyan.”

Kürkler kıpırdandı. Bazıları donarak birbirine yapışmıştı. Kürkler hareket ettiğinde onları örten buz tabakası pırıldadı. Dışarı bir kol çıktı, sonra bir yüz. Düğüm olmuş, matlaşmış, aralarına griler karışmış kahverengi saçlar, iki öfkeli göz, bir burun, bir ağız, bir sakal. Tutsağın bıyıkları buz tutmuştu ve burnunun altında sümük parçaları donmuştu. “Kar.” Tutsağın nefesi buharlaştı. “Beni tutmaya hakkın yok. Misafirperverlik yasaları...”

“Sen benim misafirim değilsin. Sur’a silahlı bir hâlde benim iznim olmadan geldin. Amacın yeğenini zorla alıp götürmekti. Leydi Alys’e ekmek ve tuz verildi. O, misafir. Sen tutsaksın.” Jon, sözlerinin anlaşılması için bir süre bekleyip, ‘Yeğenin evlendi,” dedi.

Cregan Karstark’ın dudakları çekildi. “Alys benimle sözlüydü.” Ellisini geçmiş olmasına rağmen, Cregan hücreye atılmadan önce güçlü bir adamdı. Soğuk bu gücü ondan almış ve onu zayıflatmıştı. “Lord babam...”

“Baban bir kale kumandanı, bir lord değil. Ve bir kale kumandanı evlilik anlaşmaları yapma yetkisine sahip değildir.”

“Babam Arnolf, Karhold Lordu’dur.”

“Benim bildiğim bütün kanunlara göre, erkek evlat amcadan önce gelir.”

Gregan ayağa kalktı ve ayak bileklerine yapışan kürkleri silkip attı. “Harrion öldü.”

Yahut yakında ölecek.

“Kız evlat da amcadan önce gelir. Eğer Harrion öldüyse, Karhold, Harrion’ın kardeşi Alys’e aittir ve Alys, Thenn Magnar’ı Sigorn’la evlendi.”

“Bir yabanıl. Kirli, katil bir yabanıl.” Cregan’ın elleri yumruğa dönüştü. O elleri örten kürk astarlı deri eldivenler, adamın geniş omuzlarından sarkan mat ve katı pelerinle takımdı. Adamın yünden yapılmış siyah cübbesine hanedanının güneşi işlenmişti. “Senin ne olduğunu görebiliyorum Kar. Yarı kurt, yarı yabanıl. Bir vatan hainiyle bir fahişenin gayrimeşru oğlu. Soylu bir genç kızı, pis kokulu bir vahşinin yatağına sokacaksın. Kıza önce kendini mi tattırdın?” Adam güldü. “Niyetin beni öldürmekse, bunu yap ve akraba katili ol. Starklar ve Karstarklar aynı kanı taşır.”

“Benim adım Kar.”

“Piç.”

“Suçluyum. En azından bu konuda.”

“Bırak da şu Magnar, Karhold’a gelsin. Onun kafasını keser, ağzına işemek için bir tuvalete tıkarız.”

“Sigorn iki yüz Thenn’e liderlik ediyor,” dedi Jon. “Ve Leydi Alys, Karhold’un kapılarının kendisine açılacağına inanıyor. İki Karhold adamı hâlihazırda leydiye

bağlılık yemini verdi. Leydi Alys, babanın Ramsay Bolton'la yaptığı planı bize anlattı ve ley dinin söyledikleri bu iki adam tarafından doğrulandı. Karhold'da yakın akrabaların olduğunu duydum. Ağzından çıkacak tek laf, onların hayatlarını kurtarabilir. Kaleyi teslim et. Leydi Alys ona ihanet eden kadınları bağışlayacak ve erkeklerin siyahları kuşanmasına izin verecek."
Cregan başını iki yana salladı. Saçlarının arasında oluşan buz parçaları hafifçe tıkırdadı. "Asla," dedi adam. "Asla, asla, asla."
Bu adamın kafasını düğün hediyesi olarak Leydi Alys'e ve Magnar'a vermeliyim,
diye düşündü Jon ama buna cesaret edemezdi. Gece Nöbetçileri diyarın kavgalarında taraf tutmazdı ve bazı kişiler,
Nöbet'in Stannis'e hâlihazırda ziyadesiyle yardım ettiğini söyleyebilirdi.
Bu adamın kafasını kesersem, kuzeyli adamları, arazilerini yabanıllara vermek için öldürdüğüm iddia edilir. Onu serbest bırakırsam, Leydi Alys ve Magnar'la başardığım şeyi paramparça etmek için elinden geleni yapar.
Jon, babasının bu durumda ne yapacağını, amcasının bu durumla nasıl baş edeceğini merak etti. Fakat Eddard Stark ölmüştü ve Benjen Stark, Sur'un ötesindeki buz çölünde kaybolmuştu.
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.
"Asla, uzun bir zaman," dedi Jon. "Yarın ya da bir yıl sonra ilaha farklı düşünebilirsin. Bununla birlikte, Kral Stannis er ya da geç Sur'a dönecek, döndüğünde seni idam edecek... siyah bir [içlerin giyersen işler değişir. Bir adam siyahları giydiğinde bütün suçları silinir."
Senin gibi adamların suçları bile.
"Şimdi iznini rica ediyorum. Katılmam gereken bir ziyafet var."
Buz hücrelerin ısırıcı soğuğundan sonra kalabalık mahzen o kadar sıcak geldi ki Jon içeri girdiği anda kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Havada duman, kızarmış et ve baharatlı sıcak şarap kokusu vardı. Jon yüksek masadaki yerini alırken, Axell Florent şerefe kadeh kaldırıyordu. "Kral Stannis'e ve Kuzeyin Işığı Kraliçe Selyse'ye!" diye bağırdı adam. "Işık Tanrısı R'hllor'a, tanrı hepimizi korusun! Tek diyar, tek kral!"
"Tek diyar, tek kral,"
diye tekrar etti kraliçenin adamları.
Jon diğerleriyle birlikte içti. Alys Karstark'ın bu evlilikte mutluluk bulup bulmayacağını bilemezdi ama en azından bu gece, mutlu gecelerden biri olmalıydı.
Kâhyalar ilk yemeğin servisine başladılar; keçi eti ve havuç parçalarıyla

tatlandırılmış soğan çorbası. Krallara layık bir yemek sayılmazdı ama besleyiciydi, yeterince lezzetliydi ve insanın karnım ısıtıyordu. Öküz Owen kemanını aldı. Birçok özgür insan, flütler ve davullarla ona katıldı. Mance Rayder, Sur'a saldırdığında çalan aynı flütler ve davullar.

|on, müzik aletlerinin sesinin şimdi kulağa daha güzel geldiğini düşündü. Çorbayla birlikte fırından yeni çıkmış esmer ekmek somunları servis edildi. Masalarda yağ ve tuz vardı. Bu görüntü Jon'u hüzünlendirdi. Kara Kale'de tuz sıkıntısı yoktu ama Bowen Marsh'ın söylediğine göre, yağ, bir ay dönümü içinde tükenecekti.

Yaşlı Flint ve Norrey'e, yüksek masanın hemen altında itibarlı yerler verilmişti. Her iki adam da Stannis'le birlikte yürüyemeyecek kadar yaşlıydı; kendi yerlerine oğullarını ve torunlarını göndermişlerdi. Fakat düğün için Kara Kale'ye gelmekte tez davranmışlardı, Sur'a sütanneler de getirmişlerdi. Norrey kadını kırk yaşındaydı ve Jon'un o güne kadar gördüğü en büyük göğüslere sahipti. Flint kızı on dört yaşındaydı ve bir erkek çocuk kadar düz göğüslüydü ama yeterince sütü vardı. Val'in Canavar dediği bebek, iki sütanne arasında serpiliyor gibi görünüyordu.

Jon bunun için müteşekkirdi... ama kır saçlı yaşlı savaşçıların, tepelerden aşağı sadece sütanne getirmek için indiğine bir an bile inanmamıştı. Her iki adam da savaşçılarla birlikte gelmişti; Yaşlı Flint beş, Norey ise on iki adam getirmişti. Savaşçıların hepsi hayvan postları ve çivili deriler giymişti, kışın yüzü kadar korkutucu görünüyorlardı. Kimi uzun sakallara, kimi yara izlerine, kimi de her ikisine birden sahipti. Kuzeyin eski tanrılarına ibadet ediyorlardı, Sur'un ötesindeki özgür insanların ibadet ettiği tanrılara. Lâkin şimdi burada oturuyor ve denizin ötesinden gelen kırmızı tuhaf bir tanrının kutsadığı evlilik şerefine içki içiyorlardı.

İçmeleri, içmeyi reddetmelerinden daha iyi.

Ne Flint ne de Norrey kadehlerini ters çevirip şarabı yere dökmüşlerdi. Bu, bir kabul ediş göstergesi sayılabilirdi.

Belki de iyi güney şarabını ziyan etmek istemiyorlar. O taşlı tepelerde bu çeşit şaraplar içemiyorlar.

Bir sonraki yemeğin servis edilmesi beklenirken, Sör Axell Florent, Kraliçe Selyse'yi dansa kaldırdı. Diğer konuklar onları takip etti; önce kraliçenin şövalyeleri ve leydileri. Sör Brus ilk dansını Prenses Shireen'le yaptı, ardından kızın annesiyle dans etti. Sör Narbert, Selyse'nin leydi eşlikçilerinin hepsini sırayla dansa kaldırdı.

Kraliçenin adamları, kraliçenin leydilerinden bire üç oranında kalabalıktı, bu

yüzden en naçiz hizmetkâr kızlar bile dans etmeye zorlandı. Birkaç şarkı sonra, bazı kara kardeşler, suçları yüzünden Sur'a gönderilmeden önce saraylarda ve kalelerde öğrendikleri dans hareketlerini hatırlayıp piste çıktılar. Kral Ormanı'ndan gelen eski dolandırıcı Ulmer, dansta da okçulukta olduğu kadar mahir olduğunu kanıtladı. Zamanında Simon Toyne ve Büyük Göbekli Ben'le birlikte at sürmüş ve soylu tutsakların popolarına kendi işaretini dağlayan Beyaz Ahu Wenda'ya yardım etmiş Ulmer'ın, dans ettiği kızları Kral Ormanı Kardeşliği'nin hikâyeleriyle eğlendirdiği şüphesizdi. Saten baştan ayağa zarafetti, üç hizmetkâr kızla dans etti ama soylu bir leydiye yanaşmaya kalkışmadı. Jon bunun akıllıca olduğunu düşündü; kraliçenin bazı şövalyelerinin, bilhassa Kral Dağı'ndan Sör Patrek'in kâhyaya bakış şeklinden hiç hoşlanmamıştı.

Bu adam kan dökmek istiyor,

diye düşündü.

Bir bahane arıyor.

Öküz Owen, soytarı Yamalı Yüz'le dans etmeye başladığında kubbeli tavanda kahkahalar yankılandı. Bu manzara Leydi Alys'i gülümsetti. "Kara Kale'de sık sık dans eder misiniz?"

"Ne zaman düğün olursa leydim."

"Benimle dans edebileceğini biliyorsun. Bu nazikçe bir davranış olur. Eskiden benimle dans etmiştin."

"Eskiden?" dedi Jon.

"Çocukken," dedi Alys. Bir parça ekmek koparıp Jon'a fırlattı. "Gayet iyi biliyorsun."

"Leydim kocasıyla dans etmeli."

"Magnar'ım dans etmek için yaratılmamış. Eğer benimle dans etmeyeceksen, en azından bana sıcak şarap doldur."

"Nasıl emredersen." Jon, bir el işareti yaparak bir şarap sürahisi istedi. Kadehi Jon tarafından doldurulurken, "Artık evli bir kadınım," dedi Alys. "Küçük bir yabanıl ordusu olan yabanıl bir kocam var."

"Onlar kendilerine özgür insanlar diyorlar. Fakat Thennler ayrı bir halk. Çok eski bir halk." Bunu Jon'a Ygritte söylemişti.

Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.

"Ayazdiş'in kuzey ucunda bulunan, yüksek tepelerle çevrili gizli bir vadiden geliyorlar. Binlerce yıldır insanlardan çok devlerle ilişki içindeler. Bu durum onları farklı kılıyor."

"Farklı," dedi Alys, "ama daha çok bize benziyorlar."

“Evet leydim. Thennler’in lordları ve kanunları var.”
Diz çökmeyi biliyorlar.
“Bronz üretmek için bakır ve kalay çıkarıyorlar. Silahlarını ve zırhlarını çalmak yerine kendileri yapıyorlar. Gururlu ve cesur insanlar. Mance Rayder, Styr tarafından Sur’un Ötesindeki Kral olarak kabul edilmeden önce, eski Magnar’ı üç kez yenmek zorunda kaldı.”
“Ve şimdi buradalar, Sur’un bize ait olan tarafında. Dağlardaki evlerinden benim yatak odama sürüldüler.” Alys hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Bu benim kendi hatam. Lord babam, kardeşin Robb’u etkilemek zorunda olduğumu söylemişti ama ben sadece altı yaşındaydım ve bunun nasıl yapılacağını bilmiyordum.”
Ama şimdi on altı yaşındasın ve yeni kocanı nasıl etkileyeceğini öğrenmen için dua etmeliyiz.
“Leydim, Karhold’daki yiyecek stoğu ne durumda?”
“İyi değil.” Alys iç geçirdi. “Babam, erkeklerimizin çoğunu güneye götürdü. Geride hasat kaldırmak üzere sadece kadınlar ve çocuklar kaldı. Onlar, sakatlar ve savaşa gidemeyecek kadar yaşlı olan adamlar. Ekinlerin bir kısmı tarlalarda kurudu, bir kısmı da sonbahar yağmurları yüzünden çamura gömüldü. Ve şimdi kar geldi. Bu kış sert geçecek. Yaşlıların çok azı kışı sağ çıkaracak ve çocukların çoğu zail olacak.”
Bu, kuzeylilerin iyi bildiği bir hikâyeydi. “Babamın büyükannesi, anne tarafından bir Flint’miş. Dağlarda yaşayan Flintler’den.” dedi Jon. “Kendilerine İlk Flintler derlermiş. Diğer Flintler’in yiyecek, arazi ve eş bulmak için dağlardan inen genç neslin kanı olduğu söylenir. Dağlardaki hayat her daim sertmiş. Kar yağdığında ve yiyecek bulmak zorlaştığında, genç adamlar kış kasabasına gitmek ya da kalelerin hizmetine girmek zorunda kalmış. Yaşlı adamlar bütün güçlerini toplayıp ava çıkacaklarını duyurmuşlar. Bazıları ilkbaharda ortaya çıkmış. Diğerleri bir daha asla görülmemiş.”
“Karhold’da da hemen hemen aynı şey oluyor.”
Jon bu duruma şaşırmadı. ‘Yiyecek stoklarınız azaldığında bizi hatırlayın leydim. Yaşlı adamlarınızı Sur’a gönderin. Bizim yeminimizi etsinler. Burada, en azından karın içinde tek başlarına ölmezler. Bize delikanlılar da gönderin, eğer gönderebilirseniz.”
“Nasıl istersen.” Alys, Jon’un eline dokundu. “Karhold unutmaz.”
Kızarmış geyik dilimleniyordu. Et, Jon’un beklediğinden daha güzel kokuyordu. Jon, Hardin Kulesi’ndeki Leathers’a bir porsiyon et, Wun Wun’a da üç büyük tepsi kızarmış sebze gönderdi. Sonra büyük bir dilimle kendi karnını doyurdu. Üçparmak Hobb, Jon’un endişelerini boşa çıkarmış ve görevini layığıyla yerine

getirmişti. Hobb iki gece önce Jon'a gitmiş ve Gece Nöbetçileri'ne, yabanıllara yemek pişirmek için değil, onları öldürmek için katıldığını söylemişti. "Ayrıca, daha önce düğün ziyafeti hazırlamadım lordum. Kara kardeşler asla evlenmez. Kahrolası yeminimiz bunu yasaklar."
Jon kızarmış geyik etini bir yudum sıcak şarapla midesine indirirken Clydas geldi. "Bir kuş," dedi, Jon'un eline bir parşömen tutuşturdu. Parşömen bir parça siyah mumla mühürlenmişti.
Doğugözcüsü.
Jon, bunu, mührü kırmadan önce biliyordu. Mektup, Üstat Harmune tarafından yazılmıştı; Cotter Pyke ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu. Fakat sözler Pyke'a aitti, sert ve öz.

Bugün deniz sakin. On bir gemi Çetinocak'a gitmek üzere bu sabah denize açıldı. Uç Braavoslu, dört Lysli ve bizim dört gemimiz. Lysliler den ikisi denize dayanacak durumda değil. Kurtardığımızdan daha fazla yabanılın boğulmasına sebep olabiliriz. Sizin emriniz. Yirmi kuzgun ve Üstat Harmune denizde. Raporlar göndereceğiz. Ben donanmayı Kuş Pençesi'nden komuta ediyorum. Tuzluçaput, Karakuş'un kaptanı. Doğugözcüsü, Sör Glendon'ın komutasında.

"Kara kanatlar, kara haberler?" dedi Alys Karstark.
"Hayır leydim. Uzun zamandır beklediğim bir haber geldi."
Ama haberin son kısmı beni rahatsız ediyor.
Glendon Hewett tecrübeli ve güçlü bir adamdı, Cotter Pyke'ın yokluğunda kale kumandanı olması akla uygundu, fakat adam aynı zamanda Sör Alliser Thorne'un dostuydu ve kısa bir zaman için bile olsa Janos Slynt'le arkadaşlık etmişti. Jon, Hewett'ın onu yatağından nasıl kaldırdığını ve kaburgalarını nasıl tekmelediğini hâlâ hatırlıyordu.
Benim seçeceğim adam o olmazdı.
Parşömeni dürdü ve kemerine sıkıştırdı.
Bir sonraki yemek, balıktı. Turnabalığının kılçığı ayıklanırken, Leydi Alys, Magnar'ı dans pistine sürükledi. Sigorn'un hareketlerinden, adamın daha önce hiç dans etmediği anlaşılıyordu ama Sigorn o kadar çok içmişti ki bu durumu önemsemiyordu.
"Işık Tanrısı tarafından birleştirilmiş kuzeyli bir genç kız ve bir yabanıl savaşçı." Sör Axell Florent, Leydi Alys'in boş sandalyesine oturdu. "Majesteleri Kraliçe bu evliliği onaylıyor. Kraliçeye çok yakınım lordum, bu yüzden fikrini biliyorum. Kral Stannis de onaylayacak."

Eğer Roose Bolton kralın kafasını bir kazığa geçirmediyse.
"Maalesef ki herkes aynı fikirde değil." Sör Axell'in sakalı, adamın sarkık

çenesinin altındaki karmakarışık bir çalılıktı, şövalyenin kulaklarından ve burun deliklerinden kıllar fışkırıyordu. “Sör Patrek, kendisinin Leydi Alys için daha uygun bir eş olduğunu düşünüyor. Kuzeye geldiğinde bütün arazilerini kaybetti.”
“Bu salonda bundan çok daha fazlasını kaybetmiş adamlar var,” dedi Jon. “Birçok adam, diyara hizmet ederken hayatını kaybetti. Sör Patrek kendini şanslı addetmeli.”
Axell Florent gülümsedi. “Burada olsaydı kral da aynı şeyi söylerdi. Mamafih, Majesteleri Kral’ın sadık şövalyeleri için bazı telafiler olmalı. Ayrıca, şu yabanılları krala ve diyara bağlamalıyız. Bu evlilik iyi bir ilk adım. Lâkin kraliçenin, yabanıl prensesin de evlendirildiğini görmekten mutluluk duyacağım biliyorum.”
Jon iç geçirdi. Val’in gerçek bir prenses olmadığını açıklamaktan yorulmuştu. O ne kadar çok anlatırsa anlatsın, insanlar onu duymuyormuş gibi görünüyordu. “Israrcı bir adamsınız Sör Axell, hakkınızı teslim edeyim.”
“Beni suçlayabilir misiniz lordum? Bu kolayca kazanılacak türden bir ödül değil. Duyduğuma göre, prenses evlilik çağındaymış, üstelik güzel bir kızmış. İyi kalçaları ve iyi göğüsleri varmış, yapısı çocuk doğurmaya müsaitmiş.”
“O çocukların babası kim olacak? Sör Patrek mi? Siz mi?” “Daha iyi biri var mı? Biz Florentler’in damarlarında, eski Bahçıvan krallarının kanı dolaşır. Nikâhı Leydi Melisandre kıyabilir. Tıpkı Leydi Alys ile Magnar’ın nikâhını kıydığı gibi.”
“Tek eksiğiniz, bir gelin.”
“Çaresi kolayca bulunabilir.” Florent’in gülümsemesi o kadar sahteydi ki ağrılı görünüyordu. “Kız nerede Lord Kar? Onu diğer kalelerinizden birine mi gönderdiniz? Bozkalkan’a ya da Gölge Kule’ye? Diğer kadınlarla birlikte Fahişe Çukuru’na?” Axell, Jon’a doğru eğildi. “Kimileri, kızı kendi zevkiniz için sakladığınızı söylüyor. Bu durum, kız hamile olmadığı sürece benim için sorun değil. Ona kendi oğullarımı doğurtacağım. Eğer kızı eyerleyip üstüne bindiyseniz, pekâlâ... İkimiz de erkeğiz, öyle değil mir
Jon yeterince dinlemişti. “Sör Axell, eğer gerçekten Kraliçe Lili’yseniz, Majesteleri Kraliçe’ye acırım.”
Florent’in yüzü öfkeyle kızardı. “O hâlde doğru. Kızı kendinize saklamak niyetindesiniz. Piç, babasının makamını istiyor.”
Piç, babasının makamını geri çevirdi. Eğer piç, Val’i istiyor olsaydı, yapması gereken tek şey bunu krala söylemekti,
“izninizi rica ediyorum sör,” dedi Jon. “Temiz havaya ihtiyacım var.”
Burası leş gibi kokuyor.

Başını çevirdi. “Bu bir boruydu.”
Diğerleri de duymuştu. Müzik ve kahkahalar aynı anda sustu. Dans edenler oldukları yerde dondular, sesi dinlediler. Hayalet bile kulaklarını dikleştirdi. Kraliçe Selyse, “Duydunuz mu?” diye sordu şövalyelerine.
“Bir savaş borusu, Majesteleri,” dedi Sör Narbert.
Kraliçe, titreyen ellerini boğazına götürdü. “Saldırı altında mıyız?”
“Hayır Majesteleri,” dedi Kral Ormanı’ndan Ulmer. “Sur’da ki gözcüler. Hepsi bu.”
Tek üfleyiş,
diye düşündü Jon Kar.
Korucular geri döndü.
Sonra boru tekrar duyuldu. Ses mahzeni doldurdu, “iki üfleyiş,” dedi Mully.
Kara kardeşler, kuzeyli adamlar, özgür insanlar, Thennler, kraliçenin adamları; herkes sessizleşti, boruyu dinledi. Beş kalp atışı zaman geçti. On. Yirmi. Sonra Öküz Owen kıkır kıkır güldü ve Jon Kar tekrar nefes aldı. “İki üfleyiş,” diye duyurdu. ‘Yabanıllar.”
Val.
Tormund Devfelaketi nihayet gelmişti.

DAENERYS

Salon Yunkai kahkahalarıyla, Yunkai şarkılarıyla, Yunkai dualarıyla çınlıyordu. Dansçılar dans ediyordu. Müzisyenler zillerle ve tiz seslerle tuhaf melodiler çalıyordu. Şarkıcılar, Eski Ghis'in anlaşılmaz lisanıyla kadim aşk şarkıları söylüyordu. Şarap su gibi akıyordu; Köle Körfezi'nin kıvamsız şarabı değil, Arbor'ın tatlı kırmızısı ve Qarth'ın tuhaf baharatlarla aromalanmış rüya şarabı. Yunkaililer, Kral Hizdahr'ın davetiyle, barış antlaşması imzalamak ve Meereen'in meşhur dövüş çukurlarının tekrar açılışına şahit olmak üzere gelmişlerdi. Daenerys'in soylu kocası, Yunkailer'i ağırlamak için Büyük Piramit'i açmıştı.

Bundan nefret ediyorum,

diye düşündü Daenerys Targaryen.

Bu nasıl oldu

?

Derilerini yüzmeyi tercih edeceğim adamlarla oturmuş içki içiyor ve onlarla birlikte gülüyorum.

Bir düzine farklı et ve balık servis ediliyordu: Deve, timsah, mürekkep balığı, ballı ördek, deniz tırtılı ve egzotik tatlardan hoşlanmayanlar için keçi, domuz ve at. Ayrıca köpek. Köpek eti olmadan hiçbir Ghis ziyafeti eksiksiz sayılmazdı. Hizdahr'ın aşçıları bu eti dört farklı şekilde hazırlamıştı. Daario, Dany'yi, "Ghisliler yüzen, uçan ve sürünen her şeyi yerler, insanlar ve ejderhalar haricinde," diyerek uyarmıştı. "Bir şans verilse bahse girerim ki ejderhaları da yerler." Yalnızca etle ziyafet olmazdı, bu yüzden meyveler, tahıllar ve sebzeler de vardı. Havada safran, tarçın, karanfil, karabiber ve diğer pahalı baharatların kokuları asılıydı.

Dany yemeklere neredeyse hiç dokunmadı.

Bu barış,

dedi kendi kendine.

Bu ihtiyacım olan şey, uğruna çalıştığım şey, Hizdahr'la evlenmemin sebebi. Öyleyse tadı neden yenilgi gibi?

“Çok az kaldı aşkım,” dedi Hizdahr, Dany’ye. ‘Yunkaililer çok yakında gidecekler, müttefiklerini ve yanaşmalarını da götürecekler. Hepimiz istediğimizi almış olacağız. Barış, yiyecek ve ticaret. Limanımız tekrar açılacak ve gemilerin gelip gitmesine izin verilecek.”
“Evet, buna
izin verecekler
,” dedi Dany, “ama savaş gemileri burada kalacak. İstedikleri zaman boğazımızı tekrar sıkabilecekler. Duvarlarımın dibinde bir köle pazarı kurdular!”
“Duvarlarımızın
dışında
tatlı kraliçem. Yunkaililer’in rahatsız edilmeden özgürce köle ticareti yapması, barış şartlarından biriydi.”
“Kendi şehirlerinde. Benim görebileceğim bir yerde değil.” bilge Ustalar, Skahazadhan’ın hemen güneyinde, kahverengi geniş nehrin Köle Körfezi’ne döküldüğü yerde köle ağılları ve bir mezat yeri kurmuşlardı. ‘Yüzüme karşı benimle alay ediyorlar. Gücümün onları durdurmaya yetmediğini anlatan bir gösteri düzenliyorlar.”
“Poz verip kasılıyorlar,” dedi Dany’nin soylu kocası. “Dediğin gibi, bu sadece bir gösteri. Bırak da oyunlarını sergilesinler. Gittiklerinde, arkalarında bıraktıkları yeri bir meyve pazarına dönüştürürüz.”
“Gittiklerinde,” diye tekrar etti Dany. “Peki ne zaman gidecekler? Skahazadhan’ın ilerisinde süvariler görüldü. Rakharo’nun dediğine göre Dothraklı keşifçiler. Arkalarında bir
khalasar
var. Tutsaklar alacaklar. Erkekler, kadınlar ve çocuklar; köle tacirleri için hediyeler.” Dothraklar ticaret yapmazlardı ama hediyeler verip alırlardı. Yunkaililer bu pazarı bu yüzden kurdular. Buradan binlerce köleyle ayrılacaklar.”
Hizdahr zo Loraq omuzlarını silkti. “Ama ayrılacaklar. Önemli olan bu aşkım. Yunkai köle ticareti yapacak, Meereen yapmayacak; anlaşma bu. Biraz daha dayan, her şey bitecek.”
Daenerys, parlak kırmızı bir
tokara
sarınmış ve kara düşüncelerle sarılmış hâlde yemek boyunca sessizce oturdu. Sadece onunla konuşulduğu zaman konuştu. Onlar şehrin içinde yiyip içerken, duvarların dışında alınıp satılan erkekleri ve kadınları düşündü. Soylu kocası konuşabilir ve kötü Yunkai şakalarına gülebilirdi. Bu, bir kralın hakkı ve

göreviydi.
Masadaki konuşmaların çoğu, yarın gerçekleşecek olan dövüş müsabakalarıyla ilgiliydi. Karasaçlı Barsena bir yaban domuzuyla yüzleşecekti, kadının hançerine karşı domuzun dişleri. Khrazz ve Benekli Kedi de dövüşeceklerdi. Günün son müsabakasında, Dev Goghor, Kemikkıran Belaquo'nun karşısına çıkacaktı. İki adamdan biri güneş batmadan ölmüş olacaktı.
Hiçbir kraliçenin elleri temiz değildir,
dedi Dany kendine. Doreah'ı, Quaro'yu, Eroeh'i...
Hiç tanışmadığı Hazzea isimli kızı düşündü.
Çukurlarda birkaç insanın ölmesi, kapılarda binlerce insanın ölmesinden iyidir. Barışın bedeli bu. Bu bedeli rızamla ödüyorum. Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
Görünüşüne bakılırsa, Yunkaili Baş Kumandan Yurkhaz zo Yunzak, Aegon'ın Fethi sırasında hayatta olabilirdi. Yamuk sırtlı, buruşuk ve dişsiz kumandan, ziyafet masasına iki köle tarafından taşınmıştı. Diğer Yunkaili lordlar da daha etkileyici değildi. Biri ufak tefek ve bodurdu ama lorda eşlik eden adamlar tuhaf bir şekilde zayıf ve uzundu. Üçüncü lord genç ve yakışıklıydı ama o kadar sarhoştu ki Dany adamın söylediği tek kelimeyi anlayamıyordu.
Nasıl oldu da bu yaratıkların arasına düştüm
?
Paralı askerler farklı bir meseleydi. Dört özgür birliğin her biri kendi kumandanlarını göndermişti. Rüzgârla Savrulanlar, Hırpani Prens olarak tanınan Pentos soylusu tarafından temsil ediliyordu. Uzun Mızraklar'ı temsil eden Gylo Rhegan bir askerden çok, bir ayakkabıcı gibi görünüyor ve mırıltılarla konuşuyordu. Kedi Tayfası'ndan Kanlı Sakal, Gylo'ya ve daha bir düzine adama yetecek kadar ses çıkarıyordu, çalıya benzer gür sakalları ve kadınlarla şaraba karşı büyük bir iştahı olan iri adam; bağırıyor, geğiriyor, gök gürültüsü gibi osuruyor ve yanma gelen her hizmetçi kızı çimdikliyordu, ara sıra kızlardan birini kucağına çekiyor ve kızın göğüslerini mıncıklayıp bacaklarının arasını elliyordu.
Ziyafette ikinci Oğullar da temsil ediliyordu.
Eğer Daario burada olsaydı, bu ziyafet kanla biterdi.
Hiçbir barış, Daario'u, Esmer Ben'in Meereen'e girmesine ve şehirden canlı olarak çıkmasına izin vermeye ikna edemezdi. Dany, yedi elçinin ve kumandanların zarar görmeyeceğine dair söz vermişti fakat Yunkaililer bu sözle yetinmemiş ve Dany'den rehineler talep etmişlerdi. Meereen, üç Yunkai soylusuna ve dört özgür birlik kumandanına karşılık, kuşatma kampına yedi kişi

göndermişti: Hizdahr'ın kız kardeşi, iki kuzeni, Dany'nin kansüvarisi Jhogo, amirali Groleo, Lekesizler'in kumandanı Kahraman ve Daario Naharis.
Daario, kılıç kemeriyle altın yaldızlı fettanları Dany'ye vermiş ve "Kızlarımı sana bırakıyorum," demişti. "Onları benim için güvende tut aşkım. Yunkaililer'in arasında yaramazlık yapmalarını istemeyiz."
Kelkafa da ziyafette değildi. Hizdahr'ın taç giydikten sonra yaptığı ilk iş, Kelkafa'yı Tunç Canavarlar'ın kumandanlığından almak ve onun yerine kendi kuzeni Maghaz zo Loraq'ı getirmekti.
Böylesi daha iyi. Yeşil Fazilet, Loraq ile Kandaq arasında kan davası olduğunu söylüyor. Üstelik Kelkafa, lord kocamı hakir gördüğünü hiçbir zaman gizlemedi. Ve Daario...
Daario düğünden bu yana iyice vahşileşmişti. Dany'nin barışı onu hoşnut etmemişti, Dany'nin evliliğinden daha da hoşnutsuzdu ve Dornelu adamlar tarafından kandırılmış olmak onu çok öfkelendirmişti. Prens Quentyn, diğer Batıdiyarlılar'ın Hırpani Prens'in emriyle taraf değiştirdiğini söylediğinde, Gri Solucanla Lekesizler araya girmiş ve Daario'nun bütün adamları öldürmesine engel olmuşlardı. Sahte firariler, piramidin bağırsaklarındaki zindanlara atılmıştı... ama Daario'nun öfkesi iltihaplanmaya devam etmişti.
Rehine olması onun için daha güvenli. Kumandanım barış için yaratılmamış.
Dany, Daario'nun, sarayın önünde Esmer Ben'i öldürmesini, Hizdahr'la alay etmesini, Yunkaililer'i kışkırtmasını ve uğruna çok şey feda edilen barış antlaşmasını bir şekilde bozmasını göze alamazdı. Daario savaş ve keder demekti. Bundan böyle, Dany onu yatağından, kalbinden ve kendinden uzak tutmak zorundaydı. Daario, eğer Dany'ye ihanet etmezse, ona hâkim olmak isteyecekti. Dany, onu hangi durumun daha çok korkuttuğunu bilmiyordu.
Oburluk bittiğinde ve yarısı yenmiş yemekler kraliçenin ısrarıyla, aşağıdaki kapılarda toplanan fakir insanlara verilmek üzere masalardan kaldırıldığında, uzun ince kadehler Qarth'tan gelen amber renkli likörle doldurulduu. Sonra eğlenceler başladı.
Yurkhaz zo Yunzak'ın sahip olduğu kastratolardan oluşan bir grup, Eski İmparatorluk'un kadim dilinde şarkılar söyledi. Adamların sesi tiz, tatlı ve imkânsız surette saftı. "Daha önce bu kadar güzel sesler duymuş muydun aşkım?" diye sordu Hizdahr. "Tanrıların sesine sahipler, öyle değil mi?"
"Evet," dedi Dany, "lâkin erkeklerin meyvelerine sahip olmayı tercih ederler miydi merak ediyorum."

Bütün göstericiler köleydi. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı; köle sahipleri, kölelerini, onların azat edilmesinden korkmadan Meereen'e sokabileceklerdi. Bunun karşılığında, Yunkaililer, Dany'nin azat ettiği eski kölelerin haklarına ve özgürlüklerine saygı göstereceklerdi. Makul bir pazarlık, demişti Hizdahr, fakat bu pazarlığın kraliçenin ağzında bıraktığı tat, pisti. Dany, o pis tadı temizlemek için bir kadeh şarap daha içti.

"Eğer seni memnun edecekse, Yurkhaz şarkıcıları bize vermekten mutluluk duyar, bundan eminim," dedi Dany'nin soylu kocası. "Barışı mühürlemek için bir hediye. Sarayımız için güzel bir süs."

Bu kastratoları bize verecek ve sonra eve gidip yenilerini yaratacak. Dünya erkek çocuklarla dolu.

Şarkıcılardan sonra gelen akrobatlar da Dany'yi etkilemedi, en üst katında çıplak bir kız olan dokuz katlı bir piramit oluşturduklarında bile. Bu benim piramidimi mi temsil ediyor

? diye merak etti kraliçe.

En üst kattaki kız ben miyim

?

Daha sonra, Dany'nin lord kocası, Sarı Şehir'den gelen konukları Meereen'in gece manzarasını görebilmeleri için alt terasa götürdü. Ellerinde şarap kadehleri olan Yunkaililer, küçük gruplar hâlinde, bahçedeki limon ağaçlarının ve gece açan çiçeklerin altında dolaştılar. Ve Dany kendini Esmer Ben Plumm'la yüz yüze buldu.

Ben derin bir reverans yaptı. "İlahemiz. Çok güzel görünüyorsunuz. Her zaman böyleydiniz. Size bir düğün hediyesi getirebileceğimi düşündüm ama açık arttırmadaki fiyat benim için fazlasıyla yükseldi."

"Senden hediye istemiyorum." '

"Getireceğim hediyeyi isterdiniz. Eski bir düşmanınızın başı."

"Senin başın mı?" dedi Dany tatlı bir sesle. "Bana ihanet ettin."

"Eğer kusuruma bakmazsanız, bunun sert bir ifade olduğunu söyleyeceğim." Esmer Ben kırlaşmış sakallarını sıvazladı. "Daha önce de yaptığımız gibi kazanan tarafa geçtik, hepsi bu. Üstelik kararı ben vermedim. Adamlarım böyle istedi."

'Yani

onlar

bana ihanet etti, bunu mu söylüyorsun? Neden? ikinci Oğullar'a kötü mü davrandım? Ödemelerinizde hile mi yaptım?"

“Asla,” dedi Esmer Ben. “Lâkin mesele sadece sikke değildir Kudretli Majesteleri. Bunu çok uzun zaman önce, ilk mücadelemde öğrendim. Mücadeleden sonraki sabah ölülerin arasında dolaşıyordum, ganimet arıyordum. Bir cesede rastladım, kolu omzundan kopmuş bir baltacının cesedine. Adamın bedeni kuru kanla ve sineklerle kaplıydı, belki de bu yüzden kimse ona dokunmamıştı. Ama sineklerin ve kuru kanın altında çivili bir yelek vardı, iyi deriden yapılmış gibi görünüyordu. Yeleğin bana olacağını düşündüm, sinekleri kovaladım ve yeleği adamın üstünden çıkardım. Lanet olası şey, olması gerekenden çok daha ağırdı. Adam, yeleğin astarının altına bir hazine saklamıştı. *Atlın,*
İlahemiz. Tatlı, sarı altın. Herhangi bir adamın ölene kadar bir lord gibi yaşamasına yetecek kadar altın. Ama o altınların o adama ne faydası oldu? Adam, tek kolu kopmuş bir hâlde, bütün o sikkelerle birlikte kanın ve çamurun içinde yatıyordu. Ders budur, anlıyor musunuz? Gümüş tatlıdır ve altın anamızdır ama öldüğümüzde gümüşler ve altınlar, sıçtığımız son boktan daha değersizdir. Size daha önce de söylemiştim; yaşlı paralı askerler ve cesur paralı askerler vardır lâkin yaşlı ve cesur paralı asker yoktur. Oğullarım ölmek istemedi, hepsi bu. Ve onlara, Yunkaililer’in üstüne ejderhalarınızı salmak istemediğinizi söylediğimde...”
Beni yenilmiş olarak kabul ettiniz,
diye düşündü Dany
ve yanıldığınızı nasıl söyleyebilirim
? “Anlıyorum.” Dany konuşmayı orada sonlandırabilirdi ama merak ediyordu. “Bir lord gibi yaşamaya yetecek kadar altın, dedin. Onca altım ne yaptın?”
Esmer Ben güldü. “Aptal bir delikanlıydım, dost olarak kabul ettiğim bir adama altınlardan bahsettim, dostum çavuşumuza haber verdi ve silah arkadaşlarım gelip beni o yükten kurtardı. Çavuş çok genç olduğumu, altınları fahişelere ve başka şeylere harcayıp heba edeceğimi söyledi. Ama yeleğin bende kalmasına izin verdi.” Ben tükürdü. “Bir paralı askere asla güvenmeyin leydim.”
“Bu kadarını öğrendim. Bir gün bu ders için sana teşekkür etmeliyim.”
Esmer Ben’in gözleri kırıştı. “Gerek yok. Aklınızdakinin ne çeşit bir teşekkür olduğunu biliyorum.” Paralı asker tekrar reverans yaptı ve uzaklaştı.
Dany şehrine bakmak için döndü. Yunkaililer’in sarı çadırları, duvarların ötesinde düzenli sıralar hâlinde deniz kenarına dizilmişti. Çadırlar, kölelerin kazdığı hendeklerle korunuyordu. Yeni Ghis’ten gelen ve Lekesizlerde aynı şekilde eğitilip silahlandırılan iki demir lejyon, nehrin kuzeyinde kamp kurmuştu. Nehrin doğusunda iki lejyon daha vardı, Khyzai Geçidi’ne giden yolu

kapatıyorlardı. Özgür birliklerin at sıraları ve yemek ateşleri güneydeydi. Gündüzleri, gökyüzünde, gri kurdelelere benzeyen ince duman demetleri oluyordu. Geceleri uzaktaki ateşler görülebiliyordu. Zelâlet, körfezin hemen yanındaydı. Dany karanlıkta onu göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Bu onu daha çok öfkelendiriyordu.
“Sör Barristan?” dedi Dany yumuşak bir sesle.
Beyaz şövalye hemen ortaya çıktı. “Majesteleri.”
“Ne kadar duydunuz?”
‘Yeteri kadar. Haksız değildi. Bir paralı askere asla güvenmeyin.”
Ya da bir kraliçeye,
diye düşündü Dany. “ikinci Oğullar’ın içinde, Esmer Ben’i... ortadan kaldırmaya... ikna edilebilecek bir adam var mı?”
“Bir zamanlar Daario Naharis’in, Fırtına Kargaları’nın diğer kumandanlarını ortadan kaldırdığı gibi mi?” Yaşlı şövalye huzursuz görünüyordu. “Olabilir. Ben bilemem Majesteleri.”
Hayır,
diye düşündü Dany,
sen fazla dürüst ve fazla onurlusun.
“Eğer olmazsa, Yunkaililer’in üç özgür birliği daha var.”
“Dolandırıcılar ve katiller, yüzlerce muharebe meydanının artığı,” diye uyardı Sör Barristan, Dany’yi. “Plumm kadar tehlikeli kumandanlarla dolu.”
“Ben sadece küçük bir kızım ve bu meselelerle ilgili çok az şey bilirim. Lâkin bana öyle geliyor ki, biz onların tehlikeli
olmalarını
istiyoruz. Hatırlarsınız, bir zamanlar ikinci Oğullar’ı ve Fırtına Kargaları’nı bize katılmaları için ikna etmiştim.”
“Eğer Gylo Rhegan’la ya da Hırpani Prens’le özel olarak konuşmak isterseniz, onları dairenize getirebilirim Majesteleri.”
“Bu uygun bir zaman değil. Çok fazla göz ve çok fazla kulak var. Siz onları Yunkaililer’den gizlice ayırmayı başarsanız bile, adamların yokluğu dikkat çeker. Onlara ulaşmanın daha sessiz bir yolunu bulmalıyız... bu gece değil ama yakında.”
“Nasıl emrederseniz. Mamafih, korkarım ki ben bu görev için uygun değilim. Kral Topraklarında bu çeşit işler, Lord Serçeparmak’a ya da Örümcek’e bırakılırdı. Biz yaşlı şövalyeler basit adamlarız, sadece dövüşmeye yararız.” Selmy, kılıcının kabzasına dokundu.
“Tutsaklarımız,” diye önerdi Dany. “Dornelularla birlikte Rüzgarla

Savrulanlar’dan ayrılan Batıdiyarlı adamlar. Onları hâlâ hücrelerde tutuyoruz, öyle değil mi? Onları kullanın.”
“Onları serbest bırakın, demek mi istiyorsunuz? Buraya sizin güveninizi kazanmak ve ilk fırsatta size ihanet etmek için gönderildiler Majesteleri.”
“Fakat başarısız oldular. Onlara güvenmiyorum. Asla güvenmeyeceğim.” Doğruyu söylemek gerekirse, Dany insanlara nasıl güvenileceğini unutuyordu.
“Onları yine de kullanabiliriz. İçlerinden biri kadındı. Meris. Onu geri gönderin... iyi niyetimin göstergesi olarak. Eğer kumandan akıllı bir adamsa, anlar.” “Kadın en beterleri.”
“Daha iyi.” Dany bir an düşündü. “Uzun Mızraklar’ın ve Kedi Tayfası’nın ağzını da aramalıyız.”
“Kanlı Sakal.” Sör Barristan’ın kaş çatması derinleşti. “Eğer Majesteleri kusuruma bakmazsa, o adama bulaşmak istemeyiz. Siz Dokuzmetelik Kralları’nı hatırlamayacak kadar gençsiniz lâkin şu Kanlı Sakal denen adam onlarla aynı hamurdan yoğrulmuş. Onun içinde hiç onur yok, sadece açlık var... altın açlığı, şan açlığı, kan açlığı.”
“Bu çeşit adamları benden daha iyi tanıyorsunuz sör.” Eğer Kanlı Sakal, paralı askerlerin en onursuzu ve en harisiyse, aklı en kolay çelinecek adam da olabilirdi. Fakat Dany, böyle meselelerde Sör Barristan’ın tavsiyelerine karşı gelmek istemiyordu. “En iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın ama çabuk davranın. Eğer Hizdahr’ın barışı bozulacak olursa, hazır olmak istiyorum. Köle tacirlerine güvenmiyorum.”
Kocama güvenmiyorum.
“İlk zayıflık işaretinde aleyhimize dönerler.”
“Yunkaililer de zayıflıyor. Kanlı ishal Toloslular’ı ele geçirdi ve nehrin karşısına yayılıp üçüncü Ghis lejyonuna ulaştı.”
Beyaz kısrak.
Dany iç geçirdi.
Quaithe beni beyaz kısrağın gelişine karşı uyardı. Bana Dorne prensinden de bahsetti, güneşin oğlundan. Bana daha birçok şey anlattı ama hepsi bilmeceler halindeydi.
“Düşmanlarımdan kurtulmak için salgına bel bağlayamam. Güzel Meris’i serbest bırakın. Derhal.”
“Emredersiniz. Lâkin... Cüretimi bağışlarsanız, bir yol daha var Majesteleri.”
“Dorne yolu mu?” Dany iç geçirdi. Uç Dornelu adam, Prens Quentyn’in rütbesine uygun olarak ziyafetteydi ama Reznak, onları Hizdahr’ın mümkün olduğunca uzağına oturtmuştu. Hizdahr kıskanç tabiatlı bir adam değildi ama

yeni karısının yakınlarında rakip bir talip görmekten hiçbir erkek hoşlanmazdı.
“Delikanlı cana yakın ve hoşsohbet görünüyor ama...”
“Martell Hanedanı kadim ve soyludur. Bir asır boyunca Targaryen Hanedanı’nın sadık bir dostu olmuştur. Babanızın yedilisinde, Prens Quentyn’le birlikte hizmet verme onuruna sahip oldum Majesteleri. Prens Lewyn bir adamın isteyebileceği en iyi silah arkadaşıydı. Eğer Majesteleri memnun olacaksa, Quentyn Martell de aynı kanı taşıyor.”
“Quentyn, bahsettiği şu elli bin kılıçla birlikte gelseydi daha memnun olurdum. O, iki şövalye ve bir parşömenle ortaya çıktı. Bir parşömen, insanlarımı Yunkaililer’e karşı koruyabilir mi? Quentyn bir donanmayla gelseydi...”
“Güneş Mızrağı denizde hiçbir zaman güçlü olmadı Majesteleri.”
“Evet.” Dany, Batıdiyar tarihini, bunu bilecek kadar biliyordu. Nymeria, Dorne’un kumlu kıyılarına on bin gemi çıkarmıştı ama Dorne prensiyle evlendiğinde bütün gemilerini yakmış ve sırtını sonsuza dek denize dönmüştü.
“Dorne çok uzakta. Şu prensi memnun etmem için bütün insanlarımı terk etmem gerekir. Onu evine göndermelisiniz.”
“Dornelu adamlar çok inatçıdır Majesteleri. Prens Quentyn’in ataları iki yüzyıl boyunca sizin atalarınızla savaştı. Quentyn siz olmadan gitmez.”
O
hâlde burada ötür,
diye düşündü Dany,
eğer benim gördüklerimden daha fazlasına sahip değilse.
“Hâlâ içeride mi?”
“Şövalyeleriyle birlikte içki içiyor.”
“Onu bana getirin. Çocuklarımla tanışma vakti geldi.” Barristan Selmy’nin uzun ve vakur yüzünden bir şüphe ifadesi geçti. “Emredersiniz.”
Dany’nin kralı, Yurkhaz zo Yunzak ve diğer Yunkaili lordlarla birlikte gülüyordu. Dany kocasının onu özleyeceğini sanmıyordu ama her ihtimale karşı, hizmetçilerine, Hizdahr onu soracak olursa, adama tuvalete gittiğini söylemelerini emretti.
Sör Barristan, Dorne prensiyle birlikte basamakların yanında bekliyordu. Martell’in kare şekilli yüzü kızarmıştı.
Çok fazla şarap,
diye karar verdi kraliçe, ama prens bunu gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Quentyn, kemerini süsleyen bakır güneşler haricinde sade bir şekilde giyinmişti.
Ona Kurbağa diyorlar,

diye hatırladı Dany. Bunun sebebini görebiliyordu. Prens yakışıklı bir adam değildi.
Dany gülümsedi. “Prensim. Aşağı inen yol uzun. Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?”
“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.”
“O hâlde gelin.”
Meşaleler taşıyan iki Lekesiz küçük kafilenin önünde yürüdü. Biri balık, diğeri şahin maskesi takan iki Tunç Canavar arkadan geldi. Sör Barristan, Dany’nin her yere muhafızlarla gitmesi konusunda ısrarlıydı; burada, Dany’nin kendi piramidinde, barışın kutlandığı bu mutlu gecede bile. İnişi sessizlik içinde gerçekleştirdiler. Son basamaklara geldiklerinde, “Ejderhanın üç başı var,” dedi Dany. “Evliliğim bütün umutlarınızın sonu olmak zorunda değil. Neden burada olduğunuzu biliyorum.”
“Sizin için,” dedi Quentyn beceriksiz bir nezaketle.
“Hayır,” dedi Dany. “Ateş ve kan için.”
Fillerden biri, kaldığı bölmeden bağırdı. Aşağıdan cevap olarak gelen kükremenin ani ısısı Dany’nin yüzünü kızarttı. Prens Quentyn korkulu gözlerle etrafa baktı. “Ejderhalar kraliçenin geldiğini hissediyor,” dedi Sör Barristan.
Her çocuk annesini hisseder,
diye düşündü Dany.
Denizler kuruduğunda ve dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığında...
“Bana sesleniyorlar. Gelin.” Prens Quentyn’in elini tuttu ve adamı iki ejderhanın hapsedildiği çukura doğru götürdü. Lekesizler demir kapıları açtığında, Dany, Sör Barristan’a, “Siz dışarıda kalın,” dedi. “Prens Quentyn beni korur.” Dorne prensini çukurun kenarında durmak üzere içeri götürdü.
Ejderhalar boyunlarını çevirdiler ve ateşli gözlerle onlara baktılar. Viserion, zincirlerinden birini kırmış ve diğerlerini eritmişti; beyaz, devasa bir yarasa gibi çukurun tavanına tutunmuştu, pençeleri yanık tuğlalara gömülmüştü. Hâlâ zincirli olan Rhaegal bir boğa leşini didikliyordu. Çukurun zeminindeki kemik yığınları, Dany’nin buraya son gelişinde olduğundan daha yüksekti. Küle dönüşmüş tuğlalardan oluşan duvarlar, siyah ve griydi, uzun zaman dayanmazdı... ama tuğlaların ardında sadece toprak ve taş vardı.
Ejderhalar, eski Valyria’nın ateş yılanları gibi, kayaların içinde tünel kazabilirler mi?
Dany öyle olmamasını umdu.
Dorne prensinin yüzü süt gibi beyazladı. “Ben... üç ejderha olduğunu duymuştum.”

“Drogon avlanıyor.” Prensin, hikâyenin geri kalanını duymasına gerek yoktu. “Beyaz olan Viserion, yeşil olan Rhaegal. Onları ağabeylerime ithafen isimlendirdim.” Dany’nin sesi kavrulmuş taş duvarlarda yankılandı. Küçük bir kızın sesiydi, bir kraliçenin ve bir fatihin sesi değil. Yeni evlenmiş bir kızın mutlu sesi de değil.

Rhaegar cevap olarak kükredi. Çukur kırmızı ve sarı alevlerle doldu. Viserion yanıt verdi, onun alevleri turuncu ve altındı. Viserion kanatlarını çırptığında, gri bir kül bulutu havayı doldurdu. Ejderhanın bacaklarına dolanmış kırık zincirler şıngırdadı. Quentyn Martell sıçrayarak geri çekildi.

Daha zalim bir kadın, prense gülebilirdi ama Dany delikanlının elini sıktı ve “Beni de korkutuyorlar,” dedi. “Bundan utanılacak bir şey yok. Çocuklarım karanlıkta vahşi ve öfkeli oldular.”

“Onları... sürmek niyetinde misiniz?”

“Birini. Ejderhalar hakkında bildiğim her şeyi küçük bir kızken ağabeyimden duydum ve bazılarını kitaplardan okudum. Fatih Aegon’ın bile, Vhagar’ı ya da Meraxes’i sürmeye cesaret edemediği söylenir. Aegon’ın kız kardeşleri de Kara Dehşet Balerion’u sürmemişler. Ejderhalar insanlardan daha uzun yaşarlar, bazıları yüzlerce yıl hayatta kalır. Yani Aegon öldükten sonra Balerion’ın başka sürücüleri olmuş ama hiç kimse iki ejderha birden sürmemiş.”

Viserion tekrar tısladı, dişlerinin arasından duman çıktı. Dany ve Quentyn, ejderhanın boğazının derinliklerinde kaynayan altın ateşi gördüler.

“Onlar... ürkütücü yaratıklar.”

“Onlar

ejderha

Quentyn.” Dany, ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve prensin her iki yanağını da hafifçe öptü. “Ben de öyleyim.”

Genç prens yutkundu. “Benim... damarlarımda da ejderha kanı var Majesteleri. Köklerim ilk Daenerys’e, İyi Kral Daeron’un kız kardeşi ve Dorne Prensi’nin karısı olan Targaryen prensesine uzanıyor. Dorne Prensi, Su Bahçeleri’ni onun için inşa etti.”

“Su Bahçeleri?” Doğruyu söylemek gerekirse, Dany, Dorne ve Dorne tarihi hakkında çok az şey biliyordu.

“Babamın en sevdiği yer. Bir gün size Su Bahçeleri’ni göstermek beni çok mutlu eder. Pembe mermerlerden yapılmışlardır, havuzları ve fıskiyeleri vardır, denize bakarlar.”

“Kulağa hoş geliyor.” Dany, prensi çukurdan uzaklaştırdı. O

buraya ait değil. Buraya asla gelmemeliydi.

“Oraya dönmelisiniz. Korkarım ki sarayım sizin için güvenli bir yer değil. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla düşmana sahipsiniz. Daario’yu aptal durumuna düşürdünüz ve o böyle hakaretleri unutacak bir adam değil.”
“Şövalyelerim var. Yeminli kalkanlarım.”
“İki şövalye. Daario’nun iki yüz Fırtına Kargası var. Lord kocama da dikkat etmelisiniz. Ilımlı ve hoş bir adam gibi göründüğünü biliyorum lâkin aldanmayın. Hizdahr’ın tacı benim tacımdan güç alıyor ve Hizdahr, dünyadaki en amansız savaşçılardan oluşan bir ittifakı yönetiyor. O savaşçılardan biri, Hizdahr’ın bir rakibini aradan çıkarmak suretiyle onun lütfunu kazanmaya karar verecek olursa...”
“Ben Dorne prensiyim Majesteleri. Kölelerden ve paralı askerlerden kaçmam.”
Öyleyse gerçek bir aptalsın Kurbağa Prens.
Dany, vahşi çocuklarına son bir kez baktı. Delikanlıyı kapıya doğru götürürken ejderhaların çığlıklarını duyuyor ve tuğlalardan yansıyan alevlerin dansını görebiliyordu.
Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
“Sör Barristan bizi yukarı taşımaları için bir çift sandalye getirtecek ama tırmanış yine de yorucu olabilir.” Demir kapılar, Dany ile prensin arkasından gürültüyle kapandı. “Bana şu diğer Daenerys’i anlatın. Babamın krallığı hakkında bilmem gerekenden daha az şey biliyorum. Büyürken bir üstadım olmadı.”
Sadece ağabeyim vardı.
“Benim için zevktir Majesteleri,” dedi Quentyn.
Son konuk da piramitten ayrıldığında ve Dany dairesine çekilip lorduna ve kralına katıldığında vakit gece yansım epey geçmişti. Hizdahr mutlu ve sarhoştu. “Sözümü tuttum,” dedi. Irri ve Jhiqui, kralla kraliçeyi yatak için soyuyordu. “Barış istedin ve barış senin.”
Sen de kan istedin ve çok geçmeden sana kan vermeliyim,
diye düşündü Dany ama söylediği şey, “Müteşekkirim,” oldu.
Günün heyecanı Hizdahr’ın tutkularını alevlendirmişti. Hizmetçiler odadan ayrılır ayrılmaz, Hizdahr, Dany’nin kıyafetlerini yırtarcasına çıkardı ve onu sırtüstü yatağa devirdi. Dany kollarını kocasına doladı ve adamın işini görmesine izin verdi. Hizdahr’ın o kadar sarhoşken onun içinde uzun zaman kalamayacağını biliyordu.
Kalamadı. Daha sonra, burnunu Dany’nin kulağına sürttü ve “Tanrılar bu gece bize bir oğul bağışlamış olsun,” diye fısıldadı.
Dany’nin kafasında Mirri Maz Duur’un sözleri çınladı.

Güneş batıdan doğup doğudan battığında, denizler kuruyup dağlar rüzgârda yaprak gibi sallandığında, rahmim uyanıp canlı bir çocuk taşıdığında. İşte o zaman geri dönecek, daha önce değil.

Bu sözlerin anlamı çok açıktı; Dany'nin canlı bir çocuk doğurması, Khal Drogo'nun ölümden geri dönmesi kadar mümkündü. Fakat Dany kocasıyla bile paylaşamayacağı bazı sırlara sahipti, bu yüzden Hizdahr'ın umut beslemesine izin verdi.

Soylu Hizdahr çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Dany kocasının yanında dönüp durdu. Onu sarsmak, uyandırmak istedi. Hizdahr'ın ona tekrar sarılmasını, onu tekrar öpmesini, tekrar düzmesini istedi. Ama Hizdahr bunları yapsa bile, sonra yine uykuya dalacaktı ve Dany'yi karanlıkta bir başına bırakacaktı. Dany, Daario'nun ne yaptığını merak etti. O da huzursuz muydu? Dany'yi düşünüyor muydu? Onu gerçekten seviyor muydu? Hizdahr'la evlendiği için ondan nefret mi ediyordu?

Daario'yu yatağıma sokmamalıydım.

Daario sadece paralı askerdi, bir kraliçeye ıygun bir hayat arkadaşı değildi, ama yine de...

Bunu her zaman biliyordum ama yine de yaptım.

"Kraliçem?" dedi karanlıktaki yumuşak bir ses.

Dany irkildi. "Kim var orada?"

"Missandei." Naathlı kâtibe yatağa yaklaştı. "Bu kulunuz ağladığınızı duydu."

"Ağlamak mı? Ağlamıyordum. Neden ağlayayım? Barışa sahibim, kralıma sahibim, bir kraliçenin isteyebileceği her şeye sahibim. Kötü bir rüya görmüşsün, hepsi bu."

"Dediğiniz gibi olsun Majesteleri." Missandei reverans yapıp yürümeye başladı.

"Kal," dedi Dany. "Yalnız olmak istemiyorum."

Missandei eliyle Hizdahr'ı gösterdi. "Majesteleri Kral yanınızda."

"Majesteleri Kral rüya görüyor ama ben uyuyamıyorum. Yarın kan banyosu yapmak zorundayım. Barışın bedeli." Dany hafifçe gülümsedi ve yatağa vurdu. "Gel. Otur. Benimle konuş."

"Eğer memnun olacaksanız." Missandei, Dany'nin yanına oturdu. "Ne hakkında konuşalım?"

"Ev," dedi Dany. "Nath. Kelebekler ve ağabeyler. Bana seni mutlu eden şeyleri anlat. Seni güldüren şeyleri. Bütün tatlı anılarını. Bana dünyada hâlâ iyi şeyler olduğunu hatırlat."

Missandei elinden gelenin en iyisini yaptı. Dany nihayet uykuya daldığında ve dumanla ateşten ibaret tuhaf rüyalar görmeye başladığında, küçük kâtibe hâlâ

konuşuyordu Sabah çabucak geldi.

THEON

Gün tıpkı Stannis gibi geldi: Görünmeden.
Kışyarı saatlerdir uyanıktı. Kalenin siperleri ve kuleleri; yünler, örgü zırhlar ve deriler giyen ve asla gelmeyen bir saldırıyı bekleyen adamlarla doluydu. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında davulların sesi işitilmez oldu ama savaş boruları üç kez daha duyuldu, ses her seferinde biraz daha yakından geldi. Ve kar hâlâ yağıyordu.
Hayatta kalan seyislerden biri, "Fırtına bugün dinecek," diye ısrar etti yüksek sesle. "Daha kış bile gelmedi." Theon, eğer cesaret edebilseydi, gülerdi. Yaşlı Dadı'nın, kırk gün kırk gece süren fırtınalarla ilgili anlattığı hikâyeleri hatırladı. Bir yıl, on yıl süren fırtınalar... kaleleri, şehirleri ve krallıkları otuz metre karın altına gömen fırtınalar.
Theon, Büyük Salon'un arka tarafında, atların yakınında oturuyordu. Abel'ı, Rowan'ı ve domuz yağında kızartılmış bayat ekmek parçalarına saldıran Sincap isimli, kahverengi saçlı çamaşırcı kadını izliyordu. Kendisi, çiğnenecek kadar kıvamlı bir maşrapa esmer birayla kahvaltı etmişti.
Birkaç maşrapa daha içersem, Abel'ın planı o kadar çılgınca görünmeyebilir.
Roose Bolton esneyerek salona girdi. Solgun gözlü adama, tombul ve hamile karısı Şişko Walda eşlik ediyordu. Bolton'm önünde lordlar ve kumandanlar yürüyordu, aralarında Fahişefelaketi Umber, Aenys Frey ve Roger Ryswell de vardı. Wayman Manderly kahvaltı masasının ucunda oturuyordu, midesine sosisler ve haşlanmış yumurtalar indiriyordu. Wyman'ın yanındaki yaşlı Lord Lock, dişsiz ağzına yulaf lapası dolduruyordu.
Çok geçmeden Lord Ramsay de ortaya çıktı, salonun ön tarafına doğru yürürken kılıç kemerinin tokasını tutturdu. Bu sabah keyfi yok.
Theon bunu görebiliyordu.
Davullar yüzünden bütün gece uyanık kalmış,
diye tahmin etti,
ya da biri onu kızdırmış.
Yanlış bir kelime, kötü bir bakış, yersiz bir kahkaha; bunlardan herhangi biri

lordun gazabını uyandırabilir ve bir adamın derisine mal olabilirdi.
Lütfen lordum, bu tarafa bakmayın.
Ramsay'in her şeyi anlaması için tek bakış yeterdi.
Her şeyi yüzümden okuyacak. Bilecek. O her zaman bilir.
Theon, Abel'a döndü. "Bu işe yaramayacak," dedi. Sesi o kadar hafifti ki atlar bile onu duyamazdı. "Daha kaleden çıkamadan yakalanacağız. Kaçmayı başarsak bile Lord Ramsay peşimize düşecek. O, Kemik Ben ve kızlar."
"Lord Stannis duvarların diğer tarafında. Seslere bakılırsa fazla uzakta da değil. Yapmamız gereken tek şey ona ulaşmak." Abel'ın parmakları udun tellerinde dans etti. Şarkıcının sakalları kahverengiydi ama uzun saçları büyük ölçüde grileşmişti. "Eğer Piç peşimize düşerse, bunu yaptığına pişman olacak kadar uzun yaşayabilir."
Sen öyle san,
diye düşündü Theon.
Buna inan. Kendine bunun gerçek olduğunu söyle.
"Ramsay senin kadınlarını av olarak kullanacak," dedi şarkıcıya. "Onları kovalayacak, onlara tecavüz edecek ve cesetlerini köpeklere yedirecek. Eğer kadınlar onu iyice koşturursa, Ramsay bir sonraki köpek yavrularına kadınların isimlerini verecek. Senin derini yüzecek. O, Deriyüzen ve Benim-İçin-Dans-Et Damon, bu işi bir eğlenceye çevirecekler. Durmaları için onlara yalvaracaksın." Sakat eliyle şarkıcının kolunu yakaladı. "Onun eline tekrar düşmeme izin vermeyeceğine dair yemin ettin. Bana söz verdin." Theon bunu bir kez daha duymak istiyordu.
"Abel'ın sözü meşe kadar sağlamdır," dedi Sincap. Abel sadece omuz silkti. "Merak etme prensim."
Ramsay yüksek masada babasıyla tartışıyordu. Theon, adamların konuştuklarını duyamayacak kadar uzakta oturuyordu ama Şişko Walda'nın yuvarlak yüzündeki korku çok şey anlatıyordu. Theon, Wayman Manderly'nin biraz daha sosis için seslendiğini ve Roger Ryswell'in, tek kollu Harwood Stout'un yaptığı bir şakaya güldüğünü duydu.
Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarını görüp göremeyeceğini merak etti. Yoksa hayaleti burada, Kışyarı'nda mı kalacaktı?
Ölü ölüdür. Ölü olmak
Leş
olmaktan iyidir.
Eğer Abel'ın planı yolunda gitmezse, Ramsay, şarkıcıyla Theon'a uzun ve zor ölümler bahşederdi.

Bu sefer beni tepeden tırnağa yüzer. Ben ne kadar yalvarırsam yalvarayım ızdırabım son bulmaz.
Theon'un bildiği hiçbir acı, Deri yüzen'in küçük bıçağının uyandırdığı ıstıraba yaklaşamazdı. Abel çok yakında bunu öğrenecekti. Ve ne uğruna?
Jeyne, onun adı Jeyne ve gözlerinin rengi yanlış. Rolünü oynayan bir oyuncu. Lord Bolton ve Ramsay biliyor ama diğerleri kör. Bu sinsi gülüşlü, kahrolası şarkıcı bile kör. Birilerini kandıracağını sanıyorsun ama sen kandırılıyorsun Abel. Yanlış kız uğruna öleceksin.
Theon, Rowan tarafından Yıkık Kule'nin kalıntılarının arasında bekleyen Abel'a götürüldüğünde gerçeği söylemeye çok yaklaşmıştı ama son anda dilini tutmuştu. Şarkıcı, Eddard Stark'ın kızıyla birlikte kaçmak konusunda çok azimli görünüyordu. Lord Ramsay'in yeni karısının bir kâhya eniği olduğunu bilseydi...
Büyük Salon'un kapıları gürültüyle açıldı.

İçeri soğuk bir rüzgâr girdi ve buz kristallerinden oluşan bir bulut havada mavi beyaz parladı. Bulutun içinden Sör Hosteen Frey çıktı, beline kadar karla kaplanmıştı, kollarında bir ceset vardı. Masalardaki adamlar, kadehlerini ve kaşıklarını bırakıp dehşet verici manzaraya baktılar. Salona sessizlik çöktü.

Bir cinayet daha.

Yüksek masaya doğru yürüyen Sör Hosteen'in pelerinindeki karlar yere döküldü, zeminde adamın ayak sesleri çınladı. Bir düzine Frey şövalyesi Hosteen'in ardından içeri girdi. İçlerinden biri, Theon'un tanıdığı bir çocuktu. Büyük Walder, küçük olan, tilki suratlı ve bir çubuk kadar ince. Çocuğun göğsü, kolları ve pelerini kan lekeleriyle doluydu.
Kan kokusunu alan atlar bağırmaya başladı. Köpekler havayı koklayarak masaların altından çıktı. Adamlar sıralardan kalktı. Sör Hosteen'in kollarındaki bedenin pembe buzdan zırhı, meşale ışığıyla parladı.
"Kardeşim Merrett'in oğlu." Hosteen Frey, cesedi yüksek masanın önünde yere yatırdı. "Bir domuz gibi doğranmış ve büyük bir kar yığınının altına itilmiş. Bir çocuk."
Küçük Walder,
diye düşündü Theon.
Büyük olan.
Rowan'a baktı.
Altı kişiler,
diye hatırladı.
Bunu içlerinden herhangi biri yapmış olabilir.
Fakat çamaşırcı kadın, Theon'un bakışını hissetti. "Bu bizim işimiz değil," dedi.

Abel, “Sessiz ol,” diyerek kadını uyardı.

Lord Ramsay yüksek masadan kalkıp ölü çocuğun yanına indi. Babası daha ağır hareket etti; solgun gözlü, ifadesiz yüzlü, vakur. "Bu kirli bir iş.” Roose Bolton sesi bir kez olsun duyulacak kadar yüksekti. “Ceset nerede bulundu?”

“Şu yıkık kulenin altında lordum,” dedi Büyük Walder. “Eski gargoyleleri olan kulenin altında.” Çocuğun eldivenleri kuzeninin kanıyla katılaşmıştı. “Ona tek başına dışarı çıkmamasını söyledim ama bana bir adamı bulması gerektiğini söyledi. Adamın ona gümüş borcu varmış.”
“Hangi adam?” diye sordu Ramsay. “Bana onun adını ver. Bana onu göster çocuk. Sana o adamın derisinden bir pelerin yapayım.”
“Walder adamın adını söylemedi lordum. Sadece, sikkeleri zar oyununda kazandığını söyledi.” Frey çocuğu duraksadı. “Walder’a zar oyununu Beyaz Liman adamları öğretmişti. Hangileri olduğunu bilmiyorum ama onlar öğretmişti.”
“Lordum,” diye gürledi Hosteen Frey. “Bunu yapan adamın kim olduğunu biliyoruz. Bu çocuğu ve diğerlerini o öldürdü. Kendi eliyle değil, hayır. O bizzat cinayet İşleyemeyecek kadar korkak ve şişman. Cinayetleri sözleriyle işliyor.” Wyman Manderly’ye döndü. “Bunu inkâr ediyor musun?”
Beyaz Liman Lordu bir sosisin yarısını ısırdı. “İtiraf ediyorum...” Kol yeniyle dudaklarındaki yağı sildi, “...itiraf ediyorum ki bu zavallı çocuğu çok az tanıyorum. Lord Ramsay’in yaveriydi, öyle değil mi? Kaç yaşındaydı?”
“Son isim gününde dokuzuna basmıştı.”
“Çok küçük,” dedi Wyman Manderly. “Lâkin tanrıların bir lütfu olabilir bu. Çocuk yaşasaydı bir Frey olarak büyüyecekti.” Sör Hosteen masayı tekmeledi, masanın üst kısmı ayaklarından ayrılıp Lord Wyman’ın şişkin göbeğine devrildi. Kadehler ve tabaklar havaya uçtu, sosisler etrafa saçıldı ve bir düzine Manderly adamı küfürler ederek ayağa kalktı. Bazıları ellerine silah olarak kullanılabilecek şeyler aldı; bıçaklar, tabaklar, sürahiler.
Sör Hosteen Frey, uzunkılıcını kınından çıkarıp Wyman Manderly’ye doğru zıpladı. Beyaz Liman Lordu geri çekilmeye çalıştı ama masanın üst kısmı tarafından sandalyesine mıhlanmıştı. Hosteen’in bıçağı, Manderly’nin dört

gıdısından üçünü parlak kırmızı bir katı serpintisiyle yardı. Leydi Walda çığlık atarak kocasının koluna yapıştı. “Durun,” diye bağırdı Roose Bolton.
“Şu çılgınlığı durdurun.”
Manderlyler, Freyler’e saldırmak için sıraların üstünden atlarken, Roose Bolton’ın adamları öne çıktı. Manderlyler’den biri bir hançerle Sör Hosteen’e saldırdı fakat iri şövalye kendi etrafında dönüp adamın kolunu omzundan kopardı. Lord Wyman ayağa kalktı... ve yere devrildi. Manderly yerdeki kan gölünün içinde bir mors gibi çırpınırken, Yaşlı Lord Locke bir üstat bulmak için bağırdı.
Savaşçıları ayırmak ve katliama son vermek için kırk Dehşet Kalesi mızrakçısı gerekti. O zamana kadar altı Beyaz Liman adamı ve iki Frey ölmüştü, bir düzine yaralı vardı ve Piç’in Oğulları’ndan biri olan Luton gürültülü bir şekilde can çekişiyordu. Luton, bir avuç dolusu bağırsağı karnındaki yarığın içine geri sokmaya çalışırken ağlayarak annesini çağırıyordu. Lord Ramsay onu susturdu; Çelikincik’in adamlarından birinin mızrağını kaptı ve Luton’un göğsüne sapladı. Çatı kirişlerinde bile bağırışlar, dualar, küfürler, ürken atların çığlıkları ve Ramsay’in kancıklarının hırlamaları çınlıyordu. Salon, Roose Bolton’ın duyulmasına yetecek kadar sessizleşmeden önce, Çelikincik Walton mızrağının sapını defalarca yere vurmak zorunda kaldı.
“Görüyorum ki hepiniz kan istiyorsunuz,” dedi Dehşet Kalesi Lordu. Üstat Rhodry lordun yanında duruyordu, kolunda bir kuzgun vardı. Kuşun siyah tüyleri meşale ışığında gazyağı gibi parlıyordu.
Islak,
diye fark etti Theon.
Ve lordun elinde bir parşömen var. O da ıslak olmalı. Kara kanatlar, kara haberler.
“Kılıçlarımızı birbirimize savuracağımıza, onları Lord Stannis’e karşı kullanmalıyız.” Lord Bolton parşömeni açtı. “Stannis’in ordusu buradan üç gün uzakta bekliyor. Açlıktan kırılmış ve karda mahsur kalmış haldeler. Ve bilhassa ben, Stannis’in keyfini beklemekten sıkıldım. Sör Hosteen, şövalyelerinizi ve silahlı askerlerinizi ana kapıda toplayın. Madem mücadeleye bu kadar heveslisiniz, ilk darbeyi siz indirmelisiniz. Lord Wyman, Beyaz Liman adamlarını doğu kapısında toplayın. Onlar da önden gidecekler.”
Hosteen Frey’in kılıcı, neredeyse kabzasına kadar kıpkırmızıydı. Adamın yanağındaki kan damlaları çillere benziyordu.
Hosteen kılıcını indirdi ve “Emredersiniz lordum,” dedi. “Lâkin Stannis Baratheon’ın kafasını size getirdikten sonra, Lord Domuz Yağı’nın kafasını

kesme işini bitirmek niyetindeyim.”

Üstat Medrick, Lord Wyman’ın kanamasını durdurmak için uğraşıyordu. Dört Beyaz Liman şövalyesi adamın etrafını sarmıştı. En yaşlı şövalye, “Önce bizi geçmeniz gerekir sör,” dedi. Sert ifadeli yaşlı adamın kan lekeli pelerininde, eflatun zemin üstünde üç gümüş denizkızı sergileyen bir arma vardı.

“Memnuniyetle. Teker teker veya hepinizi birden, benim için fark etmez.”

Kanlı mızrağını savurarak,

“Yeter,"

diye kükredi Lord Ramsay. “ Bir tehdit daha duyarsam hepinizi bizzat deşerim. Lord babam konuştu! Gazabınızı taht talibi Stannis’e saklayın.”

Roose Bolton başıyla onayladı. “Oğlumun dediği gibi. Stannis’le işimiz bittiğinde birbirimizle savaşmak için yeterince vaktimiz olacak.” Kafasını çevirdi, Theon’un yanındaki şarkıcı Abel’ı bulana kadar soğuk ve solgun gözleriyle salonu araştırdı. “Şarkıcı,” diye seslendi, “gel ve bizim için sakinleştirici bir şeyler söyle.” Abel reverans yaptı. “Eğer lordum memnun olacaksa.” Elinde uduyla, birkaç cesedin üstünden çevikçe atlayarak platforma doğru yürüdü ve bağdaş kurarak yüksek masaya oturdu, Theon Greyjoy’un bilmediği hüzünlü ve sakin bir şarkı çalmaya başladı. Sör Hosteen, Sör Aenys ve diğer Freyler, atlarını salondan çıkarmak için hareketlendiler.

Rowan, Theon’un kolunu yakaladı. “Banyo. Şimdi olmalı.” Theon kadının kıskacından kurtuldu. “Gündüz vakti? Görülürüz.”

“Kar bizi gizler. Sağır mısın? Bolton kılıçlarını gönderiyor. Stannis’e onlardan önce ulaşmalıyız.”

“Ama... Abel...”

“Abel kendi kendini koruyabilir,” diye mırıldandı Sincap.

Bu çılgınlık. Umutsuz, aptalca, başarısızlığa mahkûm. Theon birasının son yudumunu içti ve gönülsüzce ayağa kalktı. “Kardeşlerini bul. Leydimin banyo teknesini doldurmak için çok su lâzım.” Sincap, her zamanki gibi sessiz adımlarla sıvışıp gitti. Rowan, Theon’u salondan çıkardı. Tanrı korusundaki o geceden beri, kız kardeşlerden biri Theon’un her adımını takip ediyor ve onu asla gözden kaçırmıyordu. Kızlar Theon’a güvenmiyordu. Neden güvensinler? Eskiden Leş’tim ve yine Leş olabilirim. Leş, Leş, kalleşle kafiyeli.

Dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Yaverlerin yaptığı kardan adamlar, üç metrelik korkunç ve şekilsiz devlere dönüşmüştü. Rowan ve Theon tanrı korusuna doğru giderlerken iki yanlarında da beyaz duvarlar yükseliyordu; kale, kule ve salon arasındaki yollar buzlu hendeklerden ibaret bir labirente dönüşmüştü ama Theon Greyjoy saat başı kürenen yolların her kıvrımını ve her dönüşünü biliyordu.
Tanrı korusu bile beyazlıyordu. Yürek ağacının altındaki havuzun yüzeyinde ince bir buz tabakası oluşmuştu. Ağacın beyaz gövdesine kazılmış yüzde, küçük buz saçaklarından oluşan bir bıyık çıkmıştı. Günün bu saatinde, eski tanrılar sadece Rowan'la Theon'a ait olamazdı. Rowan, Theon'u, ağacın önünde dua eden kuzeyli adamlardan uzaklaştırdı ve kışla duvarının arkasındaki kuytu köşeye, çürük yumurta gibi kokan sıcak çamur havuzunun yanına götürdü. Theon, çamurun bile buz tutmaya başladığını gördü. "Kış geliyor..."
Rowan, Theon'a sert bir bakış attı. "Lord Eddard'ın sözlerini söylemeye hakkın yok. Senin hakkın yok. Asla olmayacak. Yaptığın şeyden sonra..."
"Siz de bir çocuk öldürdünüz."
"Biz yapmadık. Sana söyledim."
"Kelimeler rüzgârdır."
Benden daha iyi değiller. Aynıyız.
"Diğerlerini öldürdünüz. Çocuğu neden öldürmeyesiniz? Sarı Dick..." "...senin kadar kötü kokuyordu. Domuz gibi bir adamdı." "Küçük Walder da domuz yavrusuydu. Onu öldürmek, Freyler'le Manderlyler'i birbirine düşürdü. Bu çok zekiceydi. Siz..."
"Biz yapmadık."
Rowan, Theon'u boğazından yakalayıp kışla duvarına yapıştırdı, yüzü Theon'un yüzünden bir santim uzaktaydı. "Bunu bir kez daha söylersen dilini keserim akraba katili." Theon kırık dişlerinin arasından gülümsedi. "Kesemezsin. Muhafızları geçmek için dilime ihtiyacın var. Yalanlarıma ihtiyacın var."
Rowan, Theon'un yüzüne tükürdü. Sonra onu bıraktı ve eldivenli ellerini bacağına sürerek temizledi; Theon'a dokunmak onu kirletmişti sanki.
Theon kızı kışkırtmaması gerektiğini biliyordu. Rowan kendince, Deriyüzen ya da Benim-İçin-Dans-Et Damon kadar tehlikeliydi. Fakat Theon yorgundu ve üşüyordu, günlerdir uyumamıştı, başı zonkluyordu. "Ben korkunç şeyler yaptım... kendi insanlarıma ihanet ettim, taraf değiştirdim, bana güvenen adamların ölüm emirlerini verdim... ama akraba katili değilim."
"Stark çocukları hiçbir zaman senin kardeşlerin olmadı. Evet. Biliyoruz."
Bu doğruydu ama Theon'un söylemek istediği şey bu değildi.
Onlarla aynı kanı taşımıyorduk ama onlara asla zarar vermedim. Öldürdüğümüz

çocuklar bir değirmencinin oğullarıydı.
Theon, çocukların annesini düşünmek istemiyordu. Değirmencinin karısını yıllardır tanıyordu, hatta onunla yatmıştı,
iri göğüsler, koyu renk göğüs uçları, tatlı bir ağız ve neşeli bir gülüş. Bir daha asla tadamayacağım zevkler.
Fakat bunları Rowan'a anlatmanın faydası yoktu. Rowan, Theon'un inkârlarına asla inanamazdı; tıpkı Theon'un, kızın inkârlarına inanmadığı gibi. "Ellerimde kan var ama o kan kardeşlerimin değil," dedi yorgunca. "Üstelik cezamı çektim."
"Yeterince çekmedin." Rowan sırtını Theon'a döndü.
Aptal kadın.
Theon kırık dökük bir yaratık olabilirdi ama hâlâ bir hançer taşıyordu. Hançeri kınından çıkarmak ve kadının kürek kemiklerinin arasına saplamak zor bir iş olmazdı. Theon bu kadarına hâlâ muktedirdi. Hatta kıza iyilik yapmış bile olurdu; bu son, Rowan ve kardeşlerinin, Ramsay tarafından yakalandıklarında yüzleşecekleri sondan daha hızlı ve daha temizdi.
Leş bunu yapabilirdi. Lord Ramsay'i memnun etmek umuduyla bunu yapardı. Bu fahişeler Ramsay'in karısını çalmaya niyetliydi; Leş buna izin vermezdi. Fakat eski tanrılar Theon'u tanımışlardı, ona adıyla seslenmişlerdi.
Demirdoğumlu. Ben demirdoğumluydum, Balon Greyjoy'un oğluydum ve Pyke'ın meşru vârisiydim.
Theon'un parmak kökleri seyirdi ama Theon hançerini kınında tuttu.
Sincap geri döndüğünde yanında diğer dört kız vardı: Gri saçlı sıska Myrtle, uzun saç örgülü Cadıgöz Willow, kalın belli ve büyük göğüslü Frenya, bıçaklı Holly. Hizmetçi kızlar gibi giyinmişlerdi, kaba yünden yapılmış gri elbiseleri ve tavşan kürküyle astarlanmış kahverengi yün pelerinleri vardı.
Kılıç taşımıyorlar,
Theon gördü.
Baltalan ya da çekiçleri yok, bıçaktan başka silahları yok.
Holly'nin pelerininin yakası gümüş bir tokayla tutturulmuştu. Frenya'nın bedenine bir ip kangalı dolanmıştı. Kangal, kızın kalçalarından göğüslerine kadar çıkıyor ve onu olduğundan da iri gösteriyordu.
Myrtle, Rowan için hizmetçi kıyafeti getirmişti. "Avlular aptallarla dolu," diye uyardı kardeşlerini. "Kaleden çıkmak niyetindeler."
Willow, aşağılama dolu bir kahkaha atarak, "Diz çökenler," dedi. "Lord konuştu. Ona itaat etmek zorundalar."
Mutlu bir cıvıltıyla, "Ölecekler," dedi Holly.

“Biz de öleceğiz,” dedi Theon. “Muhafızları geçmeyi başarsak bile, Leydi Arya’yı nasıl dışarı çıkaracağız?”
Holly gülümsedi. “Altı kadın içeri girdi, altı kadın dışarı çıkacak. Hizmetçi kızlara kim bakar? Stark kızını Sincap gibi giydireceğiz.”
Theon, Sincap’a baktı.
Hemen hemen aynı boydalar. Bu plan işe yarayabilir.
“Peki Sincap nasıl dışarı çıkacak?”
Sincap bizzat cevap verdi. “Bir pencereden çıkıp doğruca tanrı korusuna ineceğim. Ağabeyim tarafından akın yapmak üzere ilk kez Sur’un güneyine getirildiğimde on iki yaşındaydım. İsmimi orada kazandım. Ağabeyim, ağaçların tepesinde koştururken bir sincap gibi göründüğümü söyledi. O zamandan beri altı kez Sur’a tırmandım. Taş bir kuleden aşağı inebilirim sanırım.”
“Mutlu oldun mu dönek?” diye sordu Rowan. “Haydi şu işi yapalım.”
Kışyarı’nın mağaramsı mutfağı tek başına bir binayı işgal ediyordu, yangın ihtimaline karşı kalenin ana salonlarının ve iç kalelerinin epey uzağına inşa edilmişti. Mutfaktaki kokular saatlere göre değişiyordu; kızarmış etlerin, pırasaların, soğanların ve taze ekmeklerin durmadan değişen esansı. Roose Bolton mutfak kapısına muhafızlar dikmişti. Doyurulacak bunca ağız varken her yiyecek parçası değerliydi. Aşçılar ve bulaşıkçı çocuklar bile sürckli gözetim altındaydı. Fakat muhafızlar, Leş’i tanıyordu. Leydi Arya’nın banyosu için sıcak su almaya geldiğinde onunla dalga geçmeyi seviyorlardı ama hiçbiri daha ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Leş, Lord Ramsay’in evcil hayvanı olarak tanınıyordu.
Theon’un hizmetçi kızlarla birlikte geldiğini gören bir muhafız, “Ufunet Prensi sıcak su almaya geldi,” diye duyurdu. Mutfak kapısını açtı. “Çabuk olun. Sıcak hava dışarı kaçmasın.”
İçeride, Theon yanından geçen bir bulaşıkçı çocuğu kolundan yakaladı. "Leydim için sıcak su getir,” diye emretti. “Altı kova. İyice sıcak olsun. Lord Ramsay leydinin pembe ve temiz olmasından hoşlanıyor. ”
“Tamam lordum,” dedi çocuk. “Derhal lordum.”
“Derhal” Theon’un istediğinden daha uzun sürdü. Büyük kazanların hiçbiri temiz değildi, bulaşıkçı çocuk suyu ısıtmadan önce kazanlardan birini yıkamak zorunda kaldı. Sonra, suyun kaynaması sonsuza kadar, altı kovanın doldurulması iki kez sonsuza kadar sürdü. Abel’ın kadınları bütün o zaman boyunca bekledi, yüzleri başlıkları tarafından gölgelenmişti.
Her şeyi yanlış yapıyorlar.
Gerçek hizmetçi kızlar bulaşıkçı çocuklarla alay eder, aşçılarla fingirder, bir

ısırık şundan bir parça bundan almak için dil dökerdi. Rowan ve entrikacı kardeşleri dikkat çekmek istemiyordu ama kızların somurtkanca sessizlikleri muhafızların onlara tuhaf bakışlar atmasına sebep oldu. “Maisie, Jez ve diğer kızlar neredeler?” diye sordu adamlardan biri. “Her zaman gelenler.” “Leydi Arya onlardan memnun değildi,” diye yalan söyledi Theon. “Geçen seferki su, daha banyo teknesine ulaşmadan soğudu.”

Sıcak su havayı buhar bulutlarıyla doldurdu, gökyüzünden süzülmekte olan kar tanelerini eritti. Küçük kafile, buz duvarlı hendeklerden oluşan labirentten tekrar geçti. Su her adımda biraz daha soğudu. Geçitler birliklerle doluydu: Yün cübbeler ve kürk pelerinler giyen zırhlı şövalyeler, omuzlarına mızraklar asmış silahlı askerler, ipsiz yaylar ve ok demetleri taşıyan okçular, hürsüvariler ve savaş atlarını yürüten seyisler. Frey adamları ikiz kulelerin armasını taşıyordu. Beyaz Liman’dan gelenlerin armasında balıkadam ve üç dişli mızrak vardı. Küçük kafile ve askerler fırtınanın içinde zıt yönde yürüdüler, tedbirli gözlerle birbirlerine baktılar fakat kılıçlar çekilmedi.

Burada çekilmedi. Ormanda her şey farklı olabilir.

Yarım düzine tecrübeli Dehşet Kalesi adamı Büyük Kule’nin kapısını koruyordu. Muhafızların çavuşu, sıcak suyla dolu kovaları gördüğünde, ‘Yine mi banyo?” dedi. Ellerini soğuğa karşı koltukaltlarına sokmuştu. “Kız daha dün yıkandı. Bir kadın kendi yatağında ne kadar kirlenebilir ki?”

Theon, düğün gecesinde Jeyne’e yapmak zorunda bırakıldığı şeyleri hatırlayarak,

o yatağı Ramsay’le paylaşıyorsan tahmin edebileceğinden daha fazla kirlenirsin, diye düşündü. “Lord Ramsay’in emri.” “Öyleyse su donmadan önce içeri girin,” dedi çavuş. Muhafızlardan ikisi çift kanatlı kapıyı açtı.

İçerisi, neredeyse dışarısı kadar soğuktu. Holly çizmelerindeki karı silkeledi ve pelerininin başlığını geri çekti. “Bu işin daha zor olacağını düşünmüştüm, ” dedi. Nefesi havada dondu.

“Lordumun yatak odasının kapısında da muhafızlar var,” dedi Theon. “Ramsay’in adamları.” Muhafızlara burada Piç’in Oğulları demeye cesaret edemezdi. İnsan kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezdi. “Başınız yerde, başlıklarınız yukarıda olsun.” “Theon’un dediğini yap Holly,” dedi Rowan. “Biri seni tanıyabilir. Böyle bir soruna ihtiyacımız yok.”

Theon önden yürüyerek merdiveni çıkmaya başladı.

Daha önce bu basamakları binlerce kez tırmandım.

Çocukken yukarı koşarak çıkardı, aşağı inerken basamakları üçer üçer aşardı. Bir keresinde Yaşlı Dadı’ya çarpmış ve kadını yere devirmişti, bu kaza ile

Kışyarı'ndaki en kötü dayağını yemişti ama bu, Pyke'ta ağabeylerinden yediği dayaklara kıyasla şefkat dolu sayılırdı. Theon ve Robb, bu basamaklarda, ahşap kılıçlarla birbirlerine saldırarak nice dövüşler yapmışlardı. Bu iyi bir eğitimdi; sarmal bir merdiveni geri geri tırmanırken azimli bir rakiple dövüşmenin ne kadar zor olduğunu öğretmişti. Sör Rodrik, basamakları geri geri inen iyi bir dövüşçünün, yüz adamla baş edebileceğini söylerdi.
Fakat bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi herkes ölüydü. Jory, Sör Rodrik, Lord Eddard, Harwin, Hüllen, Cayn, Desmond, Şişman Tom, şövalyelik hayalleri kuran Alyn ve Theon'a ilk gerçek kılıcını veren Mikken. Belki Yaşlı Dadı bile.
Ve Robb. Theon için, Balon Greyjoy'un tohumlarından doğan bütün erkek evlatlardan daha çok kardeş olan Robb.
Kırmızı Düğün'de öldürüldü, Freyler tarafından katledildi. Onun yanında olmalıydım. Neredeydim
?
Onunla birlikte ölmeliydim.
Theon o kadar ani bir şekilde durdu ki Willow neredeyse onun sırtına gömülüyordu. Ramsay'in yatak odasının kapısı Theon'un önündeydi. Kapıdaki muhafızlar, Piç'in Oğulları'ndan Ekşi Alyn ve Grunt'tı.
Eski tanrılar bize şans diliyor olmalı.
Grunt'ın dili, Ekşi Alyn'in ise zekâsı yoktu. Biri gaddar, diğeri aşağılıktı. Bununla birlikte, ikisi de, hayatlarının büyük bir bölümünü Dehşet Kalesi'nin hizmetinde geçirmişlerdi. Onlara söylenen şeyi yaparlardı.
"Leydi Arya için sıcak su getirdim," dedi Theon.
"Kendini yıkamayı dene Leş," dedi Ekşi Alyn. "At pisliği gibi kokuyorsun." Grunt, arkadaşını onaylamasına homurdandı. Belki de adamın çıkardığı ses bir kahkahaydı. Fakat Alyn odanın kapısını açtı ve Theon'la kızlara içeri girmelerini işaret etti.
Bu odanın içinde gün doğmamıştı. Gölgeler her yeri kaplamıştı. Şöminedeki közlerin arasında son bir kütük çıtırdıyordu ve dağınık boş yatağın yanındaki komodinin üstünde bir mum titriyordu.
Kız gitmiş,
diye düşündü Theon.
Kendini umutsuzlukla camdan aşağı atmış.
Fakat pencereler fırtınaya karşı sıkı sıkı kapatılmıştı, panjurlar kar ve buzla mühürlenmişti. "Leydi nerede?" diye sordu Holly. Diğer kızlar, su kovalarını, ahşap banyo teknesinin içine boşalttı. Frenya kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı. Holly tekrar, "

Leydi nerede
?” diye sordu. Dışarıdan bir boru sesi geliyordu.
Borazan. Freyler, mücadele için toplanıyorlar.
Theon, eksik parmaklarının kaşındığını hissediyordu.
Sonra onu gördü. Kız, odanın en karanlık köşesine sinmişti, yerdeydi, kurt postlarından oluşan bir yığının altındaydı. Kız titremiyor olsaydı, Theon onu asla fark edemeyebilirdi. Jeyne, kendini gizlemek için kürklerin altına girmişti.
Bizden mi saklanıyordu
?
Yoksa lord kocasını mı bekliyordu
? Ramsay’in geliyor olabileceği düşüncesi, Theon’un çığlık atmak istemesine sebep oldu. “Leydim.” Theon kıza Arya diyemiyordu ve ona Jeyne demeye cesaret edemiyordu. “Gizlenmenize gerek yok. Bunlar dostlarınız.” Kürkler kıpırdandı. Yaşlarla pırıldayan bir göz dışarı baktı.
Koyu renk. Çok koyu. Kahverengi bir göz.
“Theon?”
“Leydi Arya.” Rowan kıza yaklaştı. “Hemen bizimle gelmelisiniz. Sizi ağabeyinize götürmeye geldik.”
“Ağabeyim?” Kızın yüzü kürklerin altından çıktı. “Benim... ağabeyim yok.”
Kim olduğunu unuttu. Adım unuttu.
“Aynen öyle,” dedi Theon, “ama bir zamanlar bir ağabeyiniz ve iki erkek kardeşiniz vardı. Robb, Bran ve Rickon.”
“Onlar öldü. Şimdi hiç ağabeyim yok.”
“Üvey ağabeyiniz var,” dedi Rowan. “Lord Karga.”
“Jon Kar?”
“Sizi ona götüreceğiz ama çabuk olmalısınız.”
Jeyne, kurt postlarını çenesine çekti. “Hayır. Bu bir oyun. Onun... lordumun, tatlı lordumun oyunu. Sizi o gönderdi. Bu, onu sevdiğimi kanıtlamam için düzenlenmiş bir sınav. Seviyorum. Seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum.” Kızın yanağına bir damla yaş süzüldü. “Ona söyleyin. Bunu ona söyleyin. Ne isterse yaparım... onunla... ya da köpekle... ya da... lütfen... ayağımı kesmesine gerek yok. Asla kaçmaya çalışmayacağım. Ona erkek çocuklar vereceğim. Yemin ederim. Yemin ederim...” Rowan hafifçe ıslık çaldı. “Tanrılar bu adamın belasını versin.”
“Ben
iyi
bir kızım,” diye ağladı Jeyne. “Beni

eğittiler.”
Willow kaşlarını çattı. “Biri şu kızı sustursun. Kapıdaki muhafız dilsizdi, sağır değil. Duyacaklar.”
“Kızı
ayağa kaldır dönek. ” Holly’nin elinde bıçak vardı. “Onu ayağa kaldır yoksa ben kaldıracağım. Gitmek zorundayız.
Küçük sürtüğü kaldır ve ona biraz cesaret ver.”
‘Ya çığlık atarsa?” dedi Rowan.

Hepimiz ölürüz, diye düşündü Theon. Onlara bunun saçmalık olduğunu söyledim ama beni dinlemediler. Abel hepsinin ölüm fermanını imzalamıştı. Bütün şarkıcılar yarı deliydi. Şarkılardaki kahraman, genç kızı canavarın kalesinden mutlaka kurtarırdı ama hayat bir şarkı değildi, tıpkı Jeyne Poole’un Arya Stark olmadığı gibi. Gözlerinin rengi yanlış. Ve burada kahramanlar yok. Sadece fahişeler var. Theon yine de Jeyne’in yanında diz çöktü, kürkleri aşağı çekti, kızın yanağına dokundu. “Beni tanıyorsun. Ben Theon’um biliyorsun. Ben de seni tanıyorum. Adım biliyorum.”

“Adım?” Kız başını iki yana salladı. “Benim adım...”
Theon, parmağını kızın dudaklarına koydu. “Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdi sessiz olman gerek. Bizimle gel. Benimle. Seni buradan götüreceğiz. Ramsay’den uzak bir yere götüreceğiz.” Jeyne’in gözleri genişledi. “Lütfen,” diye fısıldadı kız. “Ah, lütfen.”
Elini tuttuğu kızı ayağa kaldırırken Theon’un eksik parmaklarının kökleri karıncalandı. Kürkler yere düştü. Jeyne kürklerin altında çıplaktı, küçük göğüsleri diş izleriyle doluydu. Theon, kızlardan birinin nefesini tuttuğunu duydu. Rowan, Theon’un eline bir kıyafet yığını tutuşturdu. “Onu giydir. Dışarısı soğuk.” Sincap iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu, sedir ağacından yapılmış oymalı bir sandığın içinde daha kalın kıyafetler arıyordu. Sonunda, Lord Ramsay’in kapitone yeleklerinden birini ve iyice yıpranmış bir pantolonunu giymeye karar verdi.
Theon, Rowan’ın yardımıyla, Sincap’ın kıyafetlerini Jeyne Poole’a giydirdi.
Eğer tanrılar merhametliyse ve muhafızlar körse
,

kız geçip gidebilir.
“Şimdi dışarı çıkıp merdivenden aşağı ineceğiz,” dedi Jeyne’e. “Başını aşağıda, başlığını yukarıda tut. Holly’yi takip et. Koşma, ağlama, konuşma, kimsenin gözlerinin içine bakma.” “Yanımda dur,” dedi Jeyne. “Beni bırakma.”
“Tam yanında olacağım,” diye söz verdi Theon. Sincap, Leydi Arya’nm yatağına girdi ve battaniyeyi kafasına çekti.
Frenya yatak odasının kapısını açtı. Theon dışarı çıktığında, “Kızı iyice yıkadın mı Leş?” diye sordu Ekşi Alyn. Grunt, önünden geçen Willow’un göğsünü sıktı, iyi bir tercih yapmıştı; eğer Jeyne’e dokunacak olsaydı, kız çığlık atabilirdi. Sonra Holly, kol yenine sakladığı bıçakla Grunt’ın boğazını keserdi. Willow sadece kenara çekildi ve adamın önünden geçip gitti.
Theon bir an için kendini neredeyse mutlu hissetti.
Hiç bakmadılar. Hiç görmediler. Kızı burunlarının dibinden geçirdik!
Ama basamaklarda korku geri döndü. Theon ve kızlar Benim-İçin-Dans-Et Damon’la ya da Çelikincik Walton’la karşılaşırlarsa ne olacaktı? Ya da bizzat Ramsay’le?
Tanrılar beni korusun, Ramsay olmaz, ondan başka herkes olur.
Jeyne’i yatak odasından çıkarmak ne işe yarayacaktı? Theon, kızlar ve Jeyne hâlâ kalenin içindelerdi. Kaledeki bütün kapılar kapalıydı ve siperler devriye kaynıyordu. Theon ve kızlar büyük ihtimalle kulenin dışındaki muhafızlar tarafından durdurulacaklardı. Holly ve bıçağı; zırhlı, kılıçlı ve mızraklı altı adama karşı pek işe yaramayacaktı.
Ama dışardaki muhafızlar kapının yanında toplanmışlardı, sırtlarını buzlu rüzgâra ve savrulan kara dönmüşlerdi. Çavuş bile, Theon’a ve kızlara kısa bir bakış atmakla yetindi. Theon, çavuşa ve muhafızlara karşı keskin bir acıma duygusu hissetti. Ramsay, karısının gittiğini öğrendiğinde hepsinin derisini yüzecekti. Lordun Grunt’la Ekşi Alyn’e neler yapacağını düşünmek bile zordu.
Kapıdan on metre uzakta, Rowan elindeki boş kovayı yere bıraktı. Kızın kardeşleri de aynı şeyi yaptı. Büyük Kule hâlihazırda gözden kaybolmuştu. Avlu beyaz bir çöldü, fırtınanın ortasında tuhaf bir şekilde yankılanan yarı duyulur seslerle doluydu. Theon’la kızların etrafında buzlu hendek duvarları yükseliyordu; diz boyunda, sonra bel boyunda, sonra baş boyundan yüksek. Kışyarı’nın kalbindeydiler, çevreleri kale binalarıyla sarılıydı ama binaların hiçbiri görünmüyordu. Theon ve kızlar, Sur’un bin fersah uzağında, Her Daim Kış Topraklar’da kaybolmuş gibiydiler. Theon’un yanında tökezleyerek yürüyen Jeyne Poole, “Çok soğuk,” diye sızlandı.
Yakında daha da soğuk olacak.

Kış, kale duvarlarının ötesinde buzlu dişleriyle bekliyordu. O
kadar uzağa gidebilirsek tabii.
Üç hendeğin kesiştiği yol ayrımına geldiklerinde, “Bu taraftan,” dedi Theon.
“Frenya, Holly, siz onlarla gidin,” dedi Rowan. “Biz Abel’la geleceğiz. Bizi beklemeyin.” Dönüp karların içine daldı, Büyük Salon’a doğru yürümeye başladı.
Delilik ve daha büyük delilik,
diye düşündü Theon Greyjoy. Abel’ın altı kadınının hepsiyle birden kaçmak olasılık dışı görünmüştü; sadece ikisiyle kaçmak ise imkânsız görünüyordu. Fakat Jeyne’i odasına geri götürmek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak için geç kalmışlardı. Theon, Jeyne’i kolundan tuttu ve Siper Kapısı’na giden yola çekti.
Tam bir kapı değil,
diye hatırlattı kendine.
Muhafızlar geçmemize izin verse bile, dış duvarda bir kapı daha yok.
Diğer gecelerde, muhafızlar Theon’un kapıdan geçmesine müsaade etmişlerdi ama Theon bütün o vakitlerde tek başına gelmişti, Peşinde üç hizmetçi kız varken o kadar kolay bir şekilde geçip gidemezdi. Ve muhafızlar Jeyne’in başlığının altına bakıp da Lord Kamsay’in karısını tanıyacak olurlarsa...
Yol sola kıvrıldı. İleride, kardan bir perdenin ardında, iki muhafız tarafından korunan Siper Kapısı göründü. Adamlar yünlerin, kürklerin ve derilerin içinde ayılar kadar iri görünüyordu, ellerindeki mızrakların boyu iki buçuk metreydi. “Kim geliyor?” diye seslendi adamlardan biri. Theon sesi tanımadı. Muhafızın yüzü bir kaşkolün altına gizlenmişti, sadece gözleri görünüyordu. ‘Leş, sen misin?”
Evet,
demek istedi Theon ama kendini, “Theon Greyjoy,” derken duydu. “Size birkaç... kadın getirdim.”
“Siz zavallı çocuklar donuyor olmalısınız,” dedi Holly. “Sizi biraz ısıtayım.” Muhafızın mızrağının ucunu kenara itti ve adamın yüzüne uzandı, yarı donmuş kaşkolü aşağı çekip adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dudaklar birbirine değerken,
Holly’nin bıçağı muhafızın boğazının etine girdi. Theon, adamın gözlerinin genişlediği gördü. Geri çekilen Holly’nin dudaklarında kan vardı. Yere devrilen muhafızın ağzından da kan akıyordu.
Frenya, kafa karışıklığıyla soluğunu tutan ikinci muhafızın mızrağının sapını yakaladı. Kız ve adam bir an için mücadele ettiler. Sonra kız, muhafızın

pençesinden kurtardığı mızrağın dibini adamın alnına indirdi. Muhafız geriye doğru tökezlerken, Frenya mızrağı çevirdi ve ucunu karna sapladı.
Jeyne Poole bir çığlık koyuverdi. “Kahretsin,” dedi Holly. “Diz çökenler şimdi tepemize binecek.
Koşun!”
Theon tek eliyle Jeyne’in ağzını kapadı, diğer eliyle kızın belini yakaladı. Kızı, ölü muhafızların arasından ve donmuş hendeğin üstünden geçirerek kapıya doğru sürükledi. Belki de eski tanrılar onları hâlâ kolluyordu; açılır kapanır köprü, Kışyarı müdafılerinin dış siperlere gidip gelmesini kolaylaştırmak için aşağıda bırakılmıştı. Theon’la Jeyne’in arkasından ayak sesleri geliyordu, sonra iç duvarın siperlerinden bir borazan sesi duyuldu.
Frenya, açılır kapanır köprünün üstünde durup geri döndü. “Gidin. Ben diz çökenleri burada tutacağım.” Kanlı mızrak hâlâ kızın iri ellerindeydi.
Theon merdivenin başına vardığında sendeliyordu. Jeyne’i omzuna atıp basamakları tırmanmaya başladı. Jeyne mücadele etmekten vazgeçmişti, üstelik küçücük bir şeydi... fakat yumuşak karın altındaki basamaklar buz yüzünden kaygandı, Theon merdivenin yarısında dengesini kaybetti ve sert bir şekilde tek dizinin üstüne düştü, hissettiği acı öyle kötüydü ki az kalsın kızı da düşürüyordu, bir an için daha ileri gidemeyeceğinden korktu. Fakat Holly, Theon’u ayağa kaldırdı. Sonunda Jeyne’i siperlere çıkardılar.
Frenya aşağıda, karın içinde, yarım düzine muhafızla dövüşüyordu. Nefes nefese kalmış bir hâlde bir mazgal dişine yaslanan Theon aşağıdan gelen bağrışmaları duyabiliyordu. “Ne taraftan?” diye bağırdı Holly’ye. “Şimdi nereye gideceğiz?
Dışarı nasıl çıkacağız
?”
Holly’nin yüzündeki öfke, dehşete dönüştü. “Ah beni kanlı kanlı düzsünler. İp.” Kız isterik bir kahkaha koyuverdi.
“İp Frenya’da.”
Sonra inledi ve karnını tuttu. Kızın karnından bir ok çıkmıştı. Holly ellerini okun çevresine sardığında parmaklarının arasından kan sızdı. Göğüslerinin arasında ikinci bir ok belirmeden önce, “Dizçökenler iç duvarda...” diye inledi Holly, en yakındaki mazgal dişine tutunmaya çalışırken yere düştü, yumuşak
bir güm
sesiyle karların içine gömüldü.
Theon’la Jeyne’in solundan bağrışmalar geliyordu. Jeyne Poole, Holly’yi örten kardan battaniyenin beyazdan kırmızıya devrilişini izliyordu. İç duvardaki arbaletçiler silahlarını yeniden dolduruyorlardı, Theon biliyordu. Sağa gitmeyi

denedi ama o yönden de kılıçlı adamlar geliyordu. Theon, kuzeyde bir savaş borusunun öttüğünü duydu.
Stannis,
diye düşündü çılgınca.
Eğer ona ulaşabilirsek. Stannis bizim tek umudumuz.
Rüzgâr uluyordu ve Theon'la Jeyne kapana kısılmıştı.
Bir arbalet vızladı. Theon'un otuz santim uzağından bir ok geçti, en yakındaki mazgalı tıkayan donmuş karı parçaladı. Abel'dan, Rowan'dan, Sincap'tan ve diğerlerinden iz yoktu. Kız ve Theon yalnızdı.
Eğer bizi canlı olarak ele geçirirlerse, Ramsay'e teslim ederler.
Theon, Jeyne'i belinden yakaladı ve aşağı atladı.

DAENERYS

Gökyüzü merhametsiz bir maviydi, görünürde bir parça bile bulut yoktu.
Birazdan, kiremitler güneşin altında kavruluyor olacak,
diye düşündü Dany.
Kumların üstündeki savaşçılar, sandaletlerin altından ısıyı hissedecekler.
Jhiqui, Dany'nin ipek elbisesini çıkardı ve Irri, Dany'nin banyo havuzuna girmesine yardım etti. Yükselen güneşin hurma ağacı tarafında kırılan ışıkları suyun üstünde pırıldıyordu. Kraliçenin saçlarını yıkayan Missandei, "Dövüş çukurları açılmak zorunda olsa bile, Majesteleri'nin bizzat gitmesi gerekir mi?" diye sordu.
"Meereen'in yarısı beni görmek için orada olacak tatlım."
"Majesteleri," dedi Missandei, "bu kulunuz, Meereen'in yarısının, kanayan adamları görmek üzere orada olacağını söylemek için izin istiyor."
Haksız değil.
Kraliçe bunu biliyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Çok geçmeden Dany tertemiz oldu. Etrafa sular sıçratarak ayağa kalktı. Banyo suyu bacaklarından aşağı aktı ve göğüslerinde boncuklandı. Güneş gökyüzüne tırmanıyordu, Dany'nin insanları birazdan toplanmaya başlayacaktı. Dany, bütün günü, gümüş tepsilerden buzlu meyveler yiyerek ve kırmızı kapılı bir evin hayalini kurarak mis kokulu havuzun içinde geçirmeyi tercih ederdi ama bir kraliçe, kendine değil, halkına aitti.
Jhiqui, Dany'yi kurulamak için yumuşak bir havlu getirdi.
"Khaleesi,
bugün hangi
tokarınızı istiyorsunuz?" diye sordu Irri.
"Sarı ipek olanı." Tavşanların kraliçesi, sarkık kulakları olmadan ortaya çıkamazdı. Sarı ipek hafifti ve serin tutuyordu. Dövüş çukuru bunaltıcı derecede sıcak olacaktı.
Kırmızı kumlar, ölmek üzere olan adamların ayak tabanlarını yakacak. "Tokarın üstüne kırmızı peçeyi takacağım." Peçe, uçuşan kumların Dany'nin ağzına

girmesini engelleyecekti. Ve kırmızı, kan damlalarını gizleyecek.
Dany'nin saçlarını tarayan Jhiqui ve kraliçenin tırnaklarını boyayan Irri neşeli bir şekilde günün müsabakaları hakkında konuşurlarken Missandei tekrar ortaya çıktı. "Kral, hazır olduğunuz zaman ona katılmanızı emrediyor Majesteleri. Prens Quentyn de
Dornelu adamlarla birlikte geldi. Eğer memnun olacaksanız sizinle konuşmak istiyorlar."
Bugünle ilgili çok az şey beni memnun edebilir.
"Başka bir gün."
Sör Barristan, Büyük Piramit'in zemin katında, Tunç Canavarlar tarafından çevrelenmiş süslü bir tahtırevanın yanında bekliyordu.
Sör Büyükbaba,
diye düşündü Dany. Barristan, yaşına rağmen, Dany'nin hediyesi olan zırhın içinde uzun boylu ve yakışıklı görünüyordu. Hizdahr kuzenini karşılamaya giderken, "Bugün Lekesizler tarafından korunsaydınız daha mutlu olurdum Majesteleri," dedi yaşlı şövalye. "Tunç Canavarlar'ın yarısı, denenmemiş azatlı köleler."
Diğer yarısı da sadakati şüpheli Meere enliler,
demedi. Selmy hiçbir Meereenli'ye güvenmiyordu, kelkafalara bile.
"Ve onları denemezsek, denenmemiş olarak kalacaklar."
"Bir maske, pek çok şeyi gizleyebilir Majesteleri. Baykuş maskesi takan adam sizi dün ve ondan önceki koruyan baykuş mu? Bunu nasıl bilebiliriz?"
"Eğer ben Tunç Canavarlar'a güvenmezsem Meereen nasıl güvenir? O maskelerin altında iyi ve cesur adamlar var. Hayatımı onlara teslim ediyorum."
Dany, yaşlı şövalyeye gülümsedi. "Fazla endişeleniyorsunuz sör. Yanımda siz olacaksınız, bundan başka korumaya ihtiyacım mı var?"
"Ben yaşlı bir adamım Majesteleri."
"Güçlü Belwas da yanımda olacak."
"Dediğiniz gibi olsun." Sör Barristan sesini alçalttı. "Majesteleri. Meris denen kadını emrettiğiniz üzere serbest bıraktık. Gitmeden önce sizinle konuşmak istedi. Sizin yerinize onunla ben buluştum. Meris, Hırpani Prens'in, en başından beri Rüzgârla Savrulanlar'ı sizin tarafınıza çekmek niyetinde olduğunu iddia ediyor. Buraya Hırpani Prens tarafından sizinle gizlice görüşmek üzere gönderildiğini fakat size yaklaşamadan önce Dornelu adamların ihanetine uğradığını ve maskesinin düştüğünü söylüyor."
Hainlik üstüne hainlik,
diye düşündü kraliçe bezgince.

Bunun bir sonu yok mu
? “Kadının söylediklerinin ne kadarına inandınız sör?”
“Çok azına ama bunlar onun sözleriydi Majesteleri.” “Gerekirse bizim tarafımıza geçecekler mi?”
“Meris geçeceklerini söylüyor lâkin bir bedel karşılığında.” “Ödeyin.” Meereen’in altına değil demire ihtiyacı vardı. “Hırpani Prens sikkeden fazlasını istiyor Majesteleri. Meris, adamın Pentos’u istediğini söylüyor.”
“Pentos mu?” Dany’nin gözleri kısıldı. “Ona Pentos’u nasıl verebilirim? Pentos dünyanın diğer ucunda.”
“Meris, Hırpani Prens’in beklemeye razı olduğunu söylüyor. Biz Batıdiyar’a yürüyene kadar.”
Ya Batıdiyar’a asla yürümezsek
? “Pentos, Pentoslular’a aittir. Ayrıca Yargıç Illyrio da Pentos’ta. Khal Drogo’yla evliliğimi ayarlayan ve bana ejderha yumurtalarını veren adam. Bana sizi, Belwas’ı ve Groleo’yu gönderen adam. Ona çok fazla şey borçluyum. Bu borcu, adamın şehrini bir paralı askere vererek
ödemeyeceğim.
Hayır.”
Sör Barristan başını öne eğdi. “Çok akıllısınız Majesteleri.” Dany tekrar Hizdahr’a katıldığında, “Daha önce böyle kutlu bir gün görmüş müydün aşkım?” diye sordu adam. Dany’nin uzun boylu iki köle tarafından taşınan tahtırevana binmesine yardım etti.
“Senin için kutlu olabilir. Güneş batmadan önce ölecek olan adamlar için o kadar kutlu değil.”
“Bütün insanlar ölmelidir,” dedi Hizdahr. “Lâkin her insan, kulaklarında şehrin tezahüratı çınlarken şan içinde ölemez.” Kapıda bekleyen askerlere bir el işareti yaptı. “Açın.”

Dany’nin piramidinin önündeki meydan renkli kiremitlerle kaplanmıştı. Kiremitlerden dalgalar hâlinde ısı yükseliyordu. Her yer insan kaynıyordu, kimileri tahtırevanlarda ya da sandalyelerde oturuyor kimileri de eşek sürüyordu, çoğu yayandı. On kişiden dokuzu batıya doğru ilerliyordu; kiremitten inşa edilmiş dar caddeden, Daznak’ın Çukuru’na gidiyordu. Tahtırevanın piramitten çıktığını gören insanlar, tezahürat çığlıkları atıp

meydana dağıldılar. Ne kadar tuhaf, diye düşündü kraliçe. Beni, bir zamanlar yüz altmış üç Ulu Usta'yı kazığa geçirdiğim aynı meydanda alkışlıyorlar. Muazzam bir davul önden giderek kraliyet alayı için yolları temizliyordu. Cilalı bakır disklerden oluşan zırhlı yelek giyen bir kelkafa, her vuruş arasında kalabalığa bağırıyordu. GÜM. "Geliyorlar!" GÜM. "Yolu açın!" GÜM. "Kraliçe!" GÜM. "Kral!" GÜM. Tunç Canavarlar dörtlü sıralar halinde davulun arkasında yürüyordu. Bazıları çomak, bazıları da sopa taşıyordu. Hepsi piliseli etekler, deri sandaletler ve Meereen'in çok renkli kiremitlerini yansıtmak amacıyla rengârenk kumaş parçalarından dikilmiş pelerinler giyiyordu. Canavarlar'ın maskeleri güneşte ışıldıyordu: Domuzlar, boğalar, şahinler, balıkçıllar, aslanlar, kaplanlar, ayılar, dört dilli yılanlar ve korkunç şahmeranlar.

Atları hiç sevmeyen Güçlü Belwas, çivili yeleği ve her adımda sallanan yara izli göbeğiyle Dany'nin tahtırevanın önünde yürüyordu. Irri ve Jhiqui, Aggo ve Rakharo'yla birlikte at sırtında Behvas'i takip ediyordu. Güneşi başından uzak tutmak amacıyla üstü kapalı bir sandalyede yolculuk eden Reznak, atlıların arkasındaydı. Sör Barristan Selmy, Dany'nin yanında at sürüyordu, şövalyenin zırhı güneşle parlıyordu, bembeyaz pelerini omuzlarından akıyordu, sol kolunda geniş ve beyaz bir kalkan vardı. Yaşlı şövalyenin biraz gerisinden Dorne prensi Quentyn Martell ve prensin Dornelu eşlikçileri geliyordu.
Kafile uzun kiremit yolda ağır ağır ilerliyordu.
GÜM.
"Geliyorlar!"
GÜM.
"Kraliçemiz."
GÜM.
"Kralımız."
GÜM.
'Yolu açın."
Dany, arkasındaki hizmetçilerin tartıştığını duyabiliyordu; kızlar, günün final müsabakasını kimin kazanacağıyla ilgili münakaşa ediyordu. Jhiqui'nin favorisi, burnundaki bronz halkaya kadar insandan çok boğaya benzeyen devasa Goghor'du. Irri, Kemikkıran Belaquo'nun dayağının, devin sonunu getireceğini söylüyordu.
Hizmetçilerim Dothraklı,
dedi Dany kendine. Ölüm her khalasarın yol arkadaşıdır. Dany'nin Khal

Drogo’yla evlendiği gün, düğün ziyafetinde
arakhhr
pırıldamış ve diğerleri içki içip çiftleşirken adamlar ölmüştü. Ölüm ve yaşam, at efendilerinin arasında el ele yürürdü ve evliliklerin kanla kutsandığı düşünülürdü. Birazdan Dany’nin yeni evliliği de kanla ıslanacaktı.
Nasıl da kutsanmış bir evlilik olacak.
GÜM, GÜM, GÜM, GÜM, GÜM, GÜM,
diye çaldı davul;
eskisinden daha hızlıydı, aniden öfkelenmiş ve sabırsızlanmıştı. Kafile, Pahl’ın pembe beyaz piramidiyle Naqqan’ın yeşil siyah piramidinin arasında ansızın durdu. Sör Barristan kılıcım çekti.
Dany arkaya döndü. “Neden durduk?”
Hizdahr ayağa kalktı. “Yol tıkalı.”
Bir tahtırevan, kafilenin yolunu kesecek şekilde devrilip ters dönmüştü. Tahtırevanın taşıyıcılarından biri, sıcak yüzünden kiremitlerin üstüne yığılmıştı. “Adama yardım edin,” diye emretti Dany. “Onu ezilmeden önce caddeden alın ve ona suyla yiyecek verin. On beş gündür yemek yememiş gibi görünüyor.”
Sör Barristan huzursuzca sağa sola baktı. Teraslarda, soğuk ve anlayışsız gözlerle aşağıyı seyreden Ghisli yüzler vardı. “Majesteleri, bu duraksamadan hoşlanmadım. Bu bir tuzak olabilir. Harpiya’nın Oğulları...”
“...ehlileştirildi,” dedi Hizdahr zo Loraq. “Kraliçem beni kralı ve hayat arkadaşı olarak kabul etmişken ona neden zarar vermek istesinler? Şimdi, tatlı kraliçemin emrettiği gibi şu adama yardım edin.” Dany’nin elini tutup gülümsedi.
Tunç Canavarlar, kendilerine emredileni yaptılar. Dany adamları izledi. “Şu taşıyıcılar, ben buraya gelmeden evvel köleydiler. Onları azat ettim. Lâkin o tahtırevan eskisinden daha hafif değil.”
“Doğru,” dedi Hizdahr. “Fakat o adamlar, şimdi o tahtırevanı taşımak için ücret alıyorlar. Sen gelmeden evvel, yere düşen adam bir nezaretçi tarafından derisi yüzülene kadar kamçılanırdı, şimdiyse yardım alıyor.”
Bu doğruydu. Domuz maskesi takan bir Tunç Canavar, taşıyıcıya bir su matarası uzattı. “Sanırım küçük zaferler için müteşekkir olmalıyım,” dedi kraliçe.
“Bir adım, sonra bir adım daha, kısa zaman sonra koşuyor olacağız. Birlikte yeni bir Meereen yaratacağız.” Yol nihayet açılmıştı. “Devam edelim mi?”
Dany başıyla onaylamaktan başka ne yapabilirdi?
Bir adım, sonra bir adım daha, ama nereye gidiyorum?
Daznak’ın Çukuru’nun kapılarında, bronzdan dökülmüş iki devasa savaşçı, ölümcül bir dövüşün içinde kenetlenip kalmıştı. Biri bir kılıç savuruyordu, diğeri

bir balta; heykeltıraş, savaşçıları, birbirlerini öldürür şekilde tasvir etmişti. Adamların silahları ve bedenleri kapının üzerinde bir kemer oluşturmuştu.
Ölümcül bir sanat, diye düşündü Dany.
Kraliçe, dövüş çukurlarını kendi terasından defalarca görmüştü. Küçük çukurlar Meereen'i çiçek hastalığı lekeleri gibi sarmıştı, büyük olanlar iltihaplı yaralardı, fakat hiçbiri bu çukurla kıyaslanamazdı. Dany ve lord kocası, her biri farklı renkteki kademeli sıralar tarafından çember içine alınmış devasa kiremit kâsenin tepesine çıkmak için bronz savaşçıların altından geçerken, Güçlü Belwas ve Sör Barristan onların iki yanındaydı.
Hizdahr zo Loraq, Dany'yi, siyahın, morun, mavinin, yeşilin, beyazın, sarının ve kırmızıya devrilen turuncunun arasından geçirdi. Onu, kızıl kiremitlerin, aşağıdaki kumların rengini aldığı yere götürdü. Çukurdaki seyyar satıcılar; sosisler, kızarmış soğanlar ve çubuklara geçirilmiş köpek ceninleri satıyordu ama Dany'nin bu tür şeylere ihtiyacı yoktu. Hizdahr, Dany'yle oturacakları locayı, soğutulmuş şarap ve tatlı su sürahileriyle, incirlerle, hurmalarla, kavunlarla, narlarla, pikan cevizleriyle, biberlerle ve büyük bir kâse ballı çekirgeyle doldurmuştu. Güçlü Belwas, "Çekirge!" diye bağırarak kâseyi kaptı ve bir avuç çekirgeyi ağzına attı.
"Bunlar çok lezzetlidir," dedi Hizdahr. "Birkaç tane yemelisin aşkım. Baldan önce baharatların içinde yuvarlanırlar, bu yüzden aynı anda hem tatlı hem de acı olurlar."
"Behvas'ın neden terlediği anlaşıldı," dedi Dany. "Ben incir ve hurmayla yetineceğim."
Çukurun karşı tarafında rengârenk elbiseler kuşanmış Faziletler oturuyordu, yeşil giyen tek Fazilet olan Galazza Galare'in ağırbaşlı suretinin etrafında toplanmışlardı. Meereen'in Ulu Ustalar'ı kırmızı ve turuncu sıraları doldurmuştu. Kadınlar peçeliydi. Erkekler, fırçalayıp cilaladıkları saçlarına boynuz, el ve diken şekilleri vermişti. Hizdahr'ın kadim Loraq soyundan gelen akrabaları mor, eflatun ve çivit mavisi
tokarhr
tercih etmişlerdi. Phal'ın akrabaları pembe ve beyaz çizgili
tokarhr
giymişlerdi. Yunkai'den gelen elçiler sarılara bürünmüş ve kralın yanındaki locayı doldurmuştu, her birinin kendi köleleri ve hizmetkârları vardı. Daha önemsiz soylardan gelen Meereenliler üst sıralarda, katliam yerinin daha uzağında toplanmıştı. Kumun en uzağındaki siyah ve mor sıralar, azatlı köleler ve sıradan insanlar tarafından işgal edilmişti. Paralı askerler de oraya

yerleştirilmişti, kumandanlar sıradan askerlerin arasına oturtulmuştu. Dany, Esmer Ben'in yıpranmış yüzünü ve Kanlı Sakal'ın kızıl bıyıklarıyla uzun saç örgülerini gördü.
Hizdahr doğruldu ve elini yukarı kaldırdı. "
Ulu Ustalar
! Kraliçem, size ve halkına duyduğu sevgiyi göstermek için bugün buraya geldi. Onun izni ve inayetiyle, şimdi size ölümcül sanatınızı veriyorum.
Meereen!
Kraliçe Daenerys sevgini duysun!"
On bin ağız teşekkürlerini haykırdı, sonra yirmi bin, sonra hepsi birden. Dany'ye adıyla seslenmediler, çok azı kraliçenin ismini telaffuz edebiliyordu. Bunun yerine, Ghis'in eski dilinde,
"Anne\"
diye bağırdılar.
"Mhysa!"
Ayaklarını yere, ellerini göbeklerine vurdular ve çukur titreyene kadar haykırdılar,
"Mhysa, Mhysa, Mhysa."
Dany, seslerin ona çarpmasına izin verdi.
Ben sizin anneniz değilim,
diye bağırabilirdi,
ben sizin kölelerinizin annesiyim, sizler ballı çekirge yerken şu kumların üstünde can veren bütün çocukların annesiyim.
Arkada oturan Reznak, kraliçenin kulağına fısıldamak için öne eğildi, "ilahemiz, sizi nasıl sevdiklerini duyuyor musunuz?"
Hayır,
Dany biliyordu,
onlar ölümcül sanatı seviyorlar.
Tezahüratlar azalmaya başladığında Dany yerine oturdu. Loca gölgedeydi ama Dany'nin başı zonkluyordu. "Jhiqui," diye seslendi kraliçe, "bana tatlı su ver lütfen. Boğazım çok kuru."
"Khrazz günün ilk katlini yapacak," dedi Hizdahr, Dany'ye. "Ondan daha iyi bir dövüşçü asla var olmamıştır."
"Güçlü Belwas daha iyiydi," diye ısrar etti Güçlü Belwas. Khrazz, alt tabaka doğumlu bir Meereenli'ydi, uzun boyluydu, kafasının ortasından ensesine inen kırmızı siyah sert saçları vardı. Khrazz'ın rakibi, Yaz Adaları'ndan gelen abanoz tenli bir mızrakçıydı. Mızrakçının hücumları Khrazz'ı bir süre için oyaladı ama

Khrazz kısakılıcıyla mızrağı düşürdüğünde geriye sadece katliam kaldı. Daha sonra, Khrazz siyah adamın kalbini kesip çıkardı ve üstünden kan damlayan kırmızı kalpten bir ısırık aldı. “Khrazz, cesur adamların kalbinin onu güçlendirdiğine inanıyor,” dedi Hizdahr. Jhiqui, kralı onaylayan mırıltılar çıkardı. Dany bir zamanlar, doğmamış oğluna kuvvet vermek için bir aygırın kalbini yemişti... ama bu eylem,

maegi

tarafından ana rahminde öldürülen Rhaego’yıı kurtaramamıştı. Üç ihanet göreceksin. Maegi ilk ihanetti, Jorah ikinci, Esmer Ben üçüncü. Dany’nin ihanetlerle işi bitmiş miydi?

“Ah,” dedi Hizdahr memnun bir şekilde. “İşte şimdi Benekli Kedi geliyor. Adamın nasıl hareket ettiğine bir bakın kraliçem. İki ayaklı bir şiir.”

Hizdahr’ın ayaklı şiir için bulduğu rakip, Goghor kadar uzun ve Belwas kadar genişti ama yavaştı. Benekli Kedi rakibini sakat bıraktığında, iki adam Dany’nin bir buçuk metre uzağında dövüşüyordu. Rakip, dizlerinin düştü. Kedi, ayağını rakibinin sırtına dayadı, elini adamın başına götürdü ve boğazını bir kulağından diğerine kadar kesti. Kırmızı kumlar adamın kanım içti, rüzgâr ise son sözlerini. Kalabalık memnuniyetle bağırdı.

“Kötü dövüş, iyi ölüm,” dedi Güçlü Belwas. “Güçlü Belwas dövüşçülerin çığlık atmasından nefret ediyor.” Bütün çekirgeleri bitirmişti, geğirdi ve bir yudum şarap içti.

Beyaz Qarthlılar, siyah Yaz Adalılar, bakır tenli Dothraklılar, mavi sakallı Tyroshlular, Kuzu İnsanlar, asık suratlı Braavoslular, Sothoros’un balta girmemiş ormanlarından gelen esmer tenli yarı insanlar; her biri, Daznak’ın Çukuru’nda ölmek için dünyanın uzak yerlerinden gelmişti. Rüzgârla uçuşan uzun sarı saçları olan genç bir delikanlı hakkında, “Bu çocuk gelecek vadediyor tatlım,” dedi Hizdahr... ama delikanlının rakibi o sarı saçları yakaladı, çocuğun dengesini bozdu ve karnını deşti. Delikanlı, ölüyken, kılıçlı hâlinden bile genç göründü.

“Bir çocuk,” dedi Dany. “O sadece bir çocuktu.”

“On altı yaşındaydı,” dedi Hizdahr. “Hayatını altın ve şan için tehlikeye atmayı özgürce tercih etmiş bir yetişkindi. Nazik kraliçemin akıllıca buyurduğu üzere, bugün Daznak’ta hiç çocuk ölmeyecek.”

Bir başka küçük zafer.

Halkımı daha iyi insanlara dönüştüremeye bilirim ama onları daha az kötü insanlara dönüştürmeyi deneyebilirim. Daenerys kadınların dövüşmesini de menedecekti ama

Karasaçlı Barsena, kendisinin de erkekler kadar hayatını tehlikeye atma hakkı

olduğunu söyleyip itiraz etmişti. Kraliçe maskaralıkları da yasaklamak istemişti; sakatların, cücelerin ve yaşlı kadınların; baltalarla, meşalelerle ve çekiçlerle birbirine saldırdığı komik dövüşleri. Dövüşçüler ne kadar beceriksiz olursa, maskaralığın o kadar komik olacağı düşünülüyordu. Hizdahr, Dany'nin insanlarla birlikte gülmesi gerektiğini, bu sayede daha çok sevileceğini söylemişti. Bu maskaralıklar olmadan, sakatların, cücelerin ve yaşlı kadınların aç kalacağını iddia etmişti. Ve Dany maskaralıklara rıza göstermişti.
Suçluları dövüş çukuruna mahkûm etmek eski bir gelenekti. Dany bu geleneği devam ettirebilirdi ama sadece belli suçlar için. "Katiller, tecavüzcüler ve köleliği sürdürmekte ısrar edenler dövüşmeye zorlanabilir fakat hırsızlar ve borçlular zorlanamaz." Bununla birlikte hayvanların dövüşmesi hâlâ serbestti. Dany, bir filin, altı kızıl kurttan oluşan bir sürüyü çabucak yok edişini izledi. Daha sonra, bir boğa ve bir ayı kanlı bir dövüş sergiledi, sonunda iki hayvan da paramparça ve can çekişir bir hâlde kumlarda kaldı. "Et ziyan edilmiyor," dedi Hizdahr. "Kasaplar, hayvan leşlerini, aç insanlara sağlıklı yahniler yapmak için kullanıyor. Kader Kapıları'na giden her insan, yahniden bir kâse alabilir."
"Güzel bir kanun," dedi Dany.
Çok az güzel kanununuz var.
"Bunun devam etmesini sağlamalıyız."
Hayvan dövüşlerinden sonra, eğlence dövüşü geldi. Çukurda altı atlıya karşı altı piyade vardı. Piyadeler uzun kılıçlar ve kalkanlarla dövüşüyordu, atlılar ise Dothrak
araklılarıyla.
Sahte şövalyeler zırhlı yelekler giymişti, sahte Dothraklar'ın hiç zırhı yoktu. Atlılar en başta avantajlı göründüler, iki rakiplerini ezip üçüncünün kulağını kestiler. Fakat sonra, hayatta kalan şövalyeler atlara saldırmaya başladılar, binicileri teker teker atsız bırakıp öldürdüler. Jhiqui manzaradan iğrenmişti. "Bu gerçek bir
khalasar
değildi," dedi.
Katledilenler çukurdan çıkarılırken, "Cesetlerin sağlıklı yahni yapmak için kullanılmayacağını umuyorum," dedi Dany.
"Atlar, evet," dedi Hizdahr. "Adamlar, hayır."
"At eti ve soğan, insana kuvvet verir," dedi Belwas.
Eğlence dövüşünün ardından, günün ilk maskaralık gösterisi başladı. İki cüce arasında geçecek mızrak müsabakası, Hizdahr'ın oyunlara davet ettiği Yunkaili lordlardan biri tarafından sunuldu. Cücelerden biri bir köpek, diğeri de bir

domuz sürüyordu. C 'ilçelerin ahşap zırhları yeni boyanmıştı. Zırhlardan birinde işgalci Robert Baratheon'ın erkek geyiği, diğerinde Lannister Hanedanının altın aslanı vardı. Bu armaların Dany'yi mutlu etmek çizildiği aşikârdı. Cücelerin maskaralıkları Güçlü Belwas'ın kahkahalar atmasına sebep oldu ama Dany'nin gülümsemesi silik ve zorlamaydı. Kırmızılı cüce eyerinden düşüp kumların üstünde domuzunu kovalamaya başladığında, köpeğin sırtındaki cüce onun peşinden gitti, ahşap bir kılıçla kırmızılı cücenin poposuna vurdu. "Bu tatlı ve gülünç bir gösteri ama..." dedi Dany.
"Sabırlı ol tatlım," dedi Hizdahr. "Aslanları salmak üzereler." Daenerys meraklı gözlerle Hizdahr'a baktı. "Aslanlar?"
"Uç tane. Cüceler onları beklemiyor."
Dany kaşlarını çattı. "Cücelerin ahşap kılıçları var. Ahşap zırhları. Aslanlarla nasıl dövüşmelerini beklersin?"
"Kötü bir şekilde," dedi Hizdahr. "Lâkin bizi şaşırtabilirler de. Büyük ihtimalle, çığlık atarak koşacak ve çukurdan çıkmaya çalışacaklar."
Dany memnun değildi. "Bunu yasaklıyorum."
"Nazik kraliçem. İnsanlarını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."
"Dövüşçülerin, hayatlarını altın ve şan uğruna kendi istekleriyle tehlikeye atacak yetişkin adamlar olacağına dair söz verdin. Bu cüceler, ahşap kılıçlarla aslanlara karşı dövüşmeye razı olmadılar. Dövüşü durduracaksın. Hemen."
Kralın ağzı gerildi. Dany bir an için, Hizdahr'ın o uysal gözlerinde öfke pırıltısı gördüğünü düşündü. "Nasıl emredersen." Hizdahr çukur efendisini çağırdı. Kamçılı adama, "Aslan yok," dedi.
"Aslan yok mu Şahanemiz? Eğlence bunun neresinde?" "Kraliçem konuştu. Cüceler zarar görmeyecek."
"Kalabalık bundan hoşlanmayacak."
"Öyleyse Barsena'yı getir. Bu insanları sakinleştirir."
"İlahımız en iyisini bilir." Çukur efendisi kamçısını şaklatıp emirler bağırdı. Cüceler çukurdan çıkarıldı. Seyirciler hoşnutsuzlukla bağırıp cücelere taş ve çürük meyve yağdırdı.
Peştemal ve sandaletten başka hiçbir şey giymeyen Karasaçlı Barsena kumlara çıktığında, seyircilerden bir kükreme sesi yükseldi. Uzun boylu, esmer tenli, otuz küsur yaşındaki kadın, bir panterin ölümcül zarafetiyle hareket ediyordu. Tezahürat sesleri bütün çukuru doldururken, "Barsena çok sevilir," dedi Hizdahr. "Gördüğüm en cesur kadındır."
"Dövüşen kızlar o kadar da cesur değildir," dedi Güçlü Belwas. "Dövüşen Güçlü Belwas cesur olurdu."

“Bugün bir yaban domuzuyla dövüşecek,” dedi Hizdahr.
Evet,
diye düşündü Dany,
çünkü onun karşısına çıkacak bir kadın bulamadın. Sikke kesesi ne kadar şişman olursa olsun.
“Görünüşe göre domuzun karşısına ahşap bir kılıçla çıkmayacak.”
Domuz devasaydı, insan kolu kadar uzun dişleri ve öfke dolu küçük gözleri vardı. Dany, Robert Baratheon’ı öldüren domuzun bu kadar amansız görünüp görünmediğini merak etti.
Korkunç bir yaratık ve korkunç bir ölüm.
Bir kalp atımı zaman için, İşgalci’ye karşı acıma duygusu hissetti.
“Barsena çok hızlıdır,” dedi Reznak. “Domuzla dans edecek ve hayvan ona yaklaştığında onu dilimleyecek. Domuz, devrilmeden önce kan içinde kalacak. Göreceksiniz Majesteleri.”
Dövüş, Reznak’ın söylediği gibi başladı. Domuz saldırdı, Barsena kenara kaçtı, kadının bıçağı güneşte gümüş gibi parladı. Barsena ikinci ataktan sıçrayarak kurtulduğunda, “Bir mızrağa ihtiyacı var,” dedi Sör Barristan. “Bir yaban domuzuyla dövüşmenin yolu bu değil.” Yaşlı şövalye, Daario’nun her zaman söylediği gibi, huysuz bir büyükbaba misali konuşuyordu.
Barsena’nın bıçağı kıpkırmızıydı ama domuz kısa bir zaman sonra durdu.
Bir boğadan daha zeki,
diye fark etti Dany. Bunu Barsena da fark etmişti. Bağırarak, bıçağını bir elinden diğerine fırlatarak domuza yaklaştı. Hayvan geri çekildiğinde, Barsena küfretti ve domuzun burnuna saldırdı, hayvanı kışkırtmaya çalışıyordu... ve başarılı oluyordu. Barsena’nın bir sonraki sıçraması bir an gecikti ve domuzun azı dişi, kadının sol bacağını dizinden kasığına kadar yardı.
Otuz bin ağız aynı anda inledi. Barsena, parçalanmış bacağını tutarak bıçağını yere attı ve hayvandan uzaklaşmaya çalıştı ama daha iki adım atamadan tekrar domuzun saldırısına uğradı. Dany başını başka yere çevirdi. “Bu yeterince cesurca mıydı?” diye sordu Güçlü Belwas’a. Kumların üzerinde bir çığlık yankılandı.
“Dövüşen domuzlar cesurdur ama bu kadar yüksek sesle çığlık atmak, cesurca değildir. Güçlü Behvas’ın kulaklarını acıtıyor.” Hadım, yara izleriyle dolu şişkin göbeğini ovuşturdu. “Güçlü Behvas’ın midesini de bozuyor.”
Domuz, burnunu Barsena’nın karnına gömdü ve kadının iç organlarını dışarı çıkarmaya başladı. Koku, kraliçenin dayanabileceğinden daha kötüydü. Sıcak, sinekler, kalabalıktan gelen sesler...

nefes alamıyorum.
Dany peçesini çıkarıp attı.
Tokarını da çıkardı. İpekteki inciler birbirine çarpıp hafifçe tıkırdadı.
“Khaleesi
?” dedi Irri. “Ne yapıyorsunuz?”
“Sarkık kulaklarımdan kurtuluyorum.” Domuz mızrakları taşıyan bir düzine adam, domuzu cesetten uzaklaştırıp ağıla geri götürmek için kumlara çıktı. Çukur efendisi de adamların yanındaydı, elinde dikenli bir kamçı vardı. Çukur efendisi domuzu kamçılamaya başladığında, kraliçe ayağa kalktı. “Sör Barristan, beni güven içinde bahçeme geri götürür müsünüz?”
Hizdahr, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Oyunlar henüz bitmedi. Bir maskaralık, altı yaşlı kadın ve üç müsabaka daha var. Belaquo ve Goghor!”
“Belaquo kazanacak,” dedi Irri. “Bu bilinir.”
“Bilinmez,”
dedi Jhiqui. “Belaquo ölecek.”
“Biri ya da diğeri ölecek,” dedi Dany. “Ve hayatta kalan başka bir gün ölecek. Bu bir hataydı.”
“Güçlü Belwas çok fazla çekirge yedi.” Belwas’ın kahverengi geniş yüzünde hasta bir ifade vardı. “Güçlü Belwas’ın süte ihtiyacı var.”
Hizdahr, hadımı duymazdan geldi. “İlahem, Meereen halkı evliliğimizi kutlamaya geldi. Sana nasıl tezahürat yaptıklarını duydun. İnsanların sevgisini çöpe atma.”
“Bana değil, sarkık kulaklarıma tezahürat yaptılar. Beni bu mezbahadan götür kocam.” Dany, domuzun hırlamasını, mızrakçıları bağrışmalarını, çukur efendisinin kamçısının şaklamalarını duyabiliyordu.
“Tatlı leydim, hayır. Biraz daha kal. Maskaralık ve son dövüş için. Gözlerini kapat, kimse görmez. İnsanlar Belaquo’yla Goghor’u seyredecek. Şimdi gitmen...”
Hizdahr’ın yüzünden bir gölge geçti.
Arbede ve bağrışmalar durdu. On bin ses sustu. Bütün gözler gökyüzüne döndü. Dany’nin yanaklarına sıcak bir rüzgâr dokundu ve Dany, kendi kalbinin vuruşlarının üstünden kanatların sesini duydu. İki mızrakçı, sığınacak bir yer bulmak için kaçtı. Çukur efendisi olduğu yerde donup kaldı. Domuz, havayı koklayarak Barsena’nın yanına geri döndü. Güçlü Belwas inledi, sandalyesinden kayıp dizlerinin üstüne düştü.
Ejderha gökyüzünde dönüyordu. Pulları siyahtı. Gözleri, boynuzları ve omurgası kan kırmızısı. Üç ejderhanın en irisi olan Drogon, vahşi hayatta daha da

irileşmişti.
Oltu taşı kadar siyah olan kanatlarının genişliği bir uçtan diğer uca altı metreydi. Drogon, kumların üzerinde süzülürken kanatlarını bir kez çırptı, çıkan ses gök gürültüsü gibiydi. Domuz homurdanarak başını kaldırdı... ve alevler tarafından sarıldı. Dany, ısı dalgasını on metre uzaktan hissetti. Domuzun ölüm çığlığı neredeyse insansıydı. Drogon, domuz leşinin üstüne kondu ve pençelerini dumanlı ete geçirdi. Karnını doyururken Barsena'yla domuz arasında ayırım yapmadı.
"Ah tanrılar," diye inledi Reznak. "Kadını
yiyor!"
Kethüda, eliyle ağzını örttü. Güçlü Belwas gürültülü bir şekilde kusuyordu. Hizdahr zo Loraq'ın uzun ve solgun yüzünden tuhaf bir ifade geçti; biraz korku, biraz şehvet, biraz esrime. Hizdahr dudaklarını yaladı. Dany, tokarlarını tutmuş Pahllar'ın basamakları tırmandığını gördü, kaçmak için acele eden adamlar tokarlarının püsküllerine basıp tökezliyordu. Bazıları onları takip etti. Birbirlerini iterek koşuyorlardı. Daha çoğu yerlerinde kaldı.
Bir adam, kahramanlık yapmaya karar verdi.
Domuzu ağıla geri götürmek için gönderilen mızrakçılardan biriydi. Belki sarhoştu. Ya da deli. Belki de uzaktan uzağa Kara saçlı Barsena'yı seviyordu ya da Hazzea'yla ilgili fısıltılar duymuştu. Belki de sadece, hakkında şarkılar yazılmasını isteyen sıradan bir adamdı. Öne fırladı, elinde domuz mızrağı vardı. Ayağının altındaki kırmızı kumlar havalandı. Sıralardan bağrışmalar yükseldi. Drogon başını kaldırdı, dişlerinden kan damlıyordu. Kahraman, Drogon'un sırtına zıpladı ve demir mızrak ucunu ejderhanın pullu boynunun dibine sapladı.
Dany ve Drogon aynı anda çığlık attılar.
Kahraman, mızrağına abandı. Mızrak ucunu iyice derine gömmek için bütün ağırlığını kullandı. Drogon, bir acı tıslamasıyla kamburlaştı, kuyruğunu sağa sola salladı. Dany, ejderhanın uzun boynunun ucundaki başın döndüğünü ve hayvanın kara kanatlarının açıldığım gördü. Ejderha katili dengesini kaybedip kumların üstüne düştü. Mızrakçı yeniden ayağa kalmaya çalışırken Drogon'un dişleri adamın koluna gömüldü. Kahraman sadece,
"Hayır,"
diye bağıracak kadar vakit buldu. Drogon, kahramanın kolunu omzundan koparıp kenara attı. Bir fare çukurundaki kemirgeni fırlatıp atan bir köpek gibiydi.
Hizdahr zo Loraq diğer mızrakçılara, "Öldürün şunu," diye bağırdı.
"Canavarı öldürün!"

Sör Barristan, Dany’yi sıkıca tuttu. “Başka tarafa bakın Majesteleri.”
“Beni
bırak!”
Dünya yavaşlamış gibiydi. Dany, şövalyenin kıskacından kurtuldu, korkulukları aştı, çukura indiğinde sandaletinin tekini kaybetti. Koşarken parmaklarının arasındaki sıcak ve sert kumları hissetti. Sör Barristan ona sesleniyordu. Güçlü Belwas hâlâ kusuyordu. Dany daha hızlı koştu.
Mızrakçılar da koşuyordu. Bazıları, ellerindeki mızraklarla ejderhaya doğru gidiyordu. Diğerleri kaçıyordu, silahlarını bırakmışlardı. Kahraman, kumun üstünde sarsılıyordu. Adamın mızrağı hâlâ Drogon’un boynundaydı. Ejderhanın yarasından duman yükseliyordu. Diğer mızraklar yaklaşırken ejderha alev tükürdü, iki adam siyah alevle yıkandı. Drogon’un kuyruğu sağa sola sallandı ve hayvanın arkasında sürünen çukur efendisine çarpıp onu ikiye ayırdı. Meereenliler çığlık atıyordu, küfrediyordu, uluyordu. Dany, arkasından birinin geldiğini duyabiliyordu. “Drogon,” diye bağırdı.
“Drogon.”
Drogon’un başı döndü. Dişlerinin arasından duman çıktı. Kumlara damlayan kam da tütüyordu. Ejderha, kanatlarını tekrar çırptı, kızıl kumları havalandırdı. Dany, kırmızı sıcak bulutun içinde tökezledi, öksürdü. Drogon dişlerini gösterdi.
“Hayır,” diyecek kadar vakit buldu Dany.
Hayır. Bana zarar veremezsin. Beni tanımıyor musun?
Siyah dişler, Dany’nin yüzünün birkaç santim uzağında kapandı.
Kafamı koparmak istiyor.
Gözleri kum doluydu. Dany, çukur efendisinin cesedine takılıp tökezledi ve sırtüstü yere düştü.
Drogon kükredi. Ses, çukuru doldurdu. Sıcak bir rüzgâr Dany’yi sardı. Ejderhanın pullu boynu Dany’ye doğru uzandı. Drogon ağzını açtığında, kraliçe, hayvanın siyah dişlerinin arasındaki kırık kemik parçalarını ve kararmış etleri gördü. Drogon’un gözleri erimişti.
Cehenneme bakıyorum ama başımı çevirmeye cesaret edemem.
Dany daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.
Eğer ondan kaçarsam, beni yakar ve bir çırpıda yer.
Batıdiyar’da, rahipler yedi cehennemden ve yedi cennetten bahsederdi ama Batıdiyar ve oranın tanrıları çok uzaktaydı. Eğer burada ölürse, Dothraklar’ın at tanrısı çimleri ayırır ve Dany’yi kendi yıldızlı
khalasarına alır mıydı? Dany gece topraklarında güneşi ve yıldızının yanında at sürer miydi? Yoksa Ghis’in öfkeli tanrıları, onun ruhunu alıp işkence etmeleri

için harpiyalar mı gönderirdi? Drogon, kraliçenin yüzüne karşı kükredi. Hayvanın nefesi insan derisini haşlayacak kadar sıcaktı. Dany, sağ tarafında Barristan Selmy'nin bağırdığını duydu. "Bana gel! Buraya. Bana!"
Dany, Drogon'un gözlerinin kırmızı çukurlarında kendi yansımasını gördü. Nasıl da küçük, kırılgan ve korkmuş görünüyordu.
Korkumu görmesine izin veremem.
Eliyle kumları karıştırdı, çukur efendisinin cesedini itti, parmakları adamın kamçısının sapma değdi. Kamçıya dokunmak, Dany'nin kendini daha cesur hissetmesini sağladı. Deri sıcaktı, canlıydı. Drogon tekrar kükredi, ses o kadar şiddetliydi ki Dany az kalsın kamçıyı düşürüyordu. Ejderhanın dişleri Dany'ye yaklaştı.
Dany ejderhaya vurdu. Kamçıyı bütün gücüyle savurarak, "
Hayır
," diye bağırdı. Ejderha başını geri çekti. Dany tekrar,
"Hayır,"
dedi. "
HAYIR!
" Kamçının dikenleri, ejderhanın burnunu tırmaladı. Drogon doğruldu, kanatları kraliçeyi gölgede bıraktı. Dany, kamçıyı, ejderhanın pullu karnına indirdi, kolları ağrımaya başlayana kadar vurmaya devam etti. Drogon'un yılanımsı uzun boynu bir yay gibi büküldü. Ejderha, bir
tıssssss
sesi çıkararak Dany'ye ateş tükürdü. Dany eğilerek alevlerden kurtuldu, kamçıyı savurup,
"Hayır, hayır, hayır,"
diye bağırdı.
"Yere YAT!"
Drogon'un cevabı korku, öfke ve acı doluydu. Kanatlan bir kez açıldı, iki kez...
...ve katlandı. Ejderha son bir kez tısladı ve karın üstü yere uzandı. Mızrağın açtığı yaradan kan akıyordu. Kavrulmuş kumların üstüne damlayan kandan duman tütüyordu.
O, ete dönüşmüş ateş,
diye düşündü Dany,
ben de öyleyim.
Daenerys Targaryen ejderhanın sırtına bindi, mızrağı tutup dışarı çekti. Mızrağın ucu yarı erimişti. Kora dönüşen demir kırmızı parlıyordu. Dany demiri kenara fırlattı. Drogon, Dany'nin altında büküldü. Gücünü toplamaya çalışan ejderhanın

kasları seyiriyordu. Hava kum doluydu. Dany göremiyordu, nefes alamıyordu, düşünemiyordu. Kara kanatlar gök gürültüsü gibi çatırdadı. Ve aniden, Dany'nin altındaki kırmızı kumlar uzaklaşmaya başladı.

Dany, başı döner bir hâlde gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında ise bir gözyaşı ve toz sisinin içinden Meereen'i gördü. Gözyaşları basamaklara dökülüp caddelere yayılıyordu.

Kamçı hâlâ elindeydi. Dany kamçıyı Drogon'un boynuna indirip bağırdı, "

Daha yükseğe

!" Diğer eliyle ejderhanın pullarına yapıştı, parmakları tutunacak bir yer aradı. Drogon'un geniş siyah kanatları havayı dövüyordu. Dany, bacaklarının arasında hayvanın sıcaklığını hissediyordu. Kalbi patlamak üzereydi.

Evet,

diye düşündü,

evet, şimdi, şimdi yap, beni götür, beni götür, UÇ!

JON

Tormund Devfelaketi uzun boylu bir adam değildi ama tanrılar ona geniş bir göğüs ve muazzam bir göbek vermişti. Mance Rayder, Tormund'un ciğerlerinin gücünden dolayı ona Borucu adını takmıştı ve Tormund'un kahkahasının dağların zirvelerindeki karlan devirebileceğim söylemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Tormund'un öfkeliyken çıkardığı kükreme sesleri, Jon'a, bağıran bir mamutu hatırlatırdı.

Tormund o gün sıkça ve gürültülü bir şekilde kükredi. Haykırdı, bağırdı, yumruğunu masaya indirip bir su sürahisini devirdi, bal likörü boynuzunu elinden hiç düşürmedi; bu yüzden, tehditler savurduğunda ağzından çıkan tükürükler tatlıydı. Jon Kar'a korkak, yalancı, dönek, kara kalpli diz çöken, hırsız ve leş kargası dedi. Onu, özgür insanları arkadan düzmek isteyen bir oğlancı olmakla suçladı. İçki boynuzunu iki kez Jon'un kafasına fırlattı ama boynuzu boşalttıktan sonra. Tormund, iyi bal likörünü ziyan edecek bir adam değildi. Jon, adamın sözlerinin ona çarpmasına izin verdi. Sesini hiç yükseltmedi ve tehdide tehditle karşılık vermedi ama öngördüğünden fazla teslim de olmadı.

Sonunda, çadırın dışındaki ikindi gölgeleri uzamaya başladığında, Tormund Devfelaketi Borucu, Buz Kırıcı, Tormund Yıldırımyumruk, Ayıların Kocası, Al Kale'nin Şarap Kralı, Tanrılarla Konuşan ve Orduların Babası elini uzattı.

"O

hâlde anlaştık. Tanrılar beni affetsin. Beni asla affetmeyecek yüzlerce anne olduğunu biliyorum."

Jon, ona uzatılan eli tuttu. Kafasında yemininin sözleri çınlıyordu.

Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkım koruyan kalkanım.

Ve yemine yeni bir satır eklenmişti:

Ben kapıları açan ve düşmanın içeri girmesine izin veren muhafızım.

Jon, doğru şeyi yaptığından emin olmak için çok şey verirdi ama geri dönemeyeceği kadar uzun bir yol katetmişti. "Anlaştık," dedi.

Tormund'un el sıkışması kemik kıran türdendi. Adamın bu özelliği

değişmemişti. Sakalı da aynıydı ama o beyaz kılların altındaki yüz iyice zayıflamıştı ve o al yanaklara derin çizgiler kazınmıştı. Tormund, Jon'un elini kemikli bir lapaya dönüştürmek için elinden gelenin en iyisini yaparken, "Mance, fırsatı varken seni öldürmeliydi, "dedi. "Bulamaç için altın... ve çocuklar. Zalim bir fiyat. Eskiden tanıdığım o tatlı delikanlıya ne oldu?"
Onu lord kumandan yaptılar.
"Adil bir pazarlık iki tarafı da mutsuz eder. Uç gün?"
"Eğer o kadar uzun yaşarsam. Kendi adamlarımdan bazıları, .şartları duyduklarında yüzüme tükürecekler." Tormund, Jon'un elini bıraktı. "Eğer onları biraz tanıyorsam senin kargaların da homurdanacak. Ve onları tanıyorum, sayamayacağım kadar fazla karga öldürdüm."
"Sur'un güneyine geldiğinde, bunu yüksek sesle söylemesen iyi olur."
"Har!" Tormund güldü. Bu da değişmemişti; adam hâlâ sık sık ve kolayca gülüyordu. "Zekice sözler. Kargaların beni gagalayarak öldürmesini istemem." Jon'un sırtına vurdu. "Bütün insanlarım Sur'un ardında güvende olduğunda, birlikte oturur, şarap içer, et yeriz. O vakte kadar..." Yabanıl, sol kolundaki halkayı çıkarıp Jon'a fırlattı, sonra sağ kolundaki halkayla aynı şeyi yaptı. "İlk ödemen. Bu halkaları babamdan almıştım, o da kendi babasından almış. Şimdi ikisi de senin, seni hırsız kara piç."
Kol halkaları eski altından yapılmıştı, sert ve ağırlardı, üstlerine İlk İnsanlar'ın kadim hiyeroglifleri işlenmişti. Tormund Dev felaketi, Jon onu bildi bileli bu halkaları takıyordu. "Braavoslu bu halkaları altın için eritecek. Yazık olacak. Belki de bunlar sende kalmalı."
"Hayır. Tormund Yıldırımyumruk'un özgür insanları hâzinelerinden vazgeçmeye zorladığı ama kendi hazinelerini sakladığı söylensin istemem." Tormund sırıttı. "Ama aletime taktığım halkayı saklayacağım. O bunlardan çok daha büyük. Sen onu bir tork olarak kullanabilirsin."
Jon gülmek zorundaydı. "Hiç değişmiyorsun."
"Ah, değişiyorum." Tormund'un sırıtışı, yazın eriyen karlar gibi kayboldu. "Al Kale'de olduğum adam değilim artık. Çok fazla ölüm ve ölümden beter şeyler gördüm. Oğullarım..." Tormund'un yüzü kederle çarpıldı. "Dormund, Sur için yapılan savaşta katledildi. Bunu senin şövalyelerinden biri yaptı, baştan ayağa gri çeliklere bürünmüş bir piçti, kalkanında pervaneler vardı. Saldırıyı gördüm. Oğlum, ben ona ulaşamadan önce öldü. Ve Torwynd... onu soğuk aldı. Torwynd her daim hastaydı. Bir gece uyurken öldü. İşin en kötü tarafı, biz henüz onun öldüğünü anlamamışken, Torwynd bembeyaz bir yüzle ve mavi gözlerle ayağa kalktı. Onunla bizzat ilgilenmek zorunda kaldım. Bu çok zordu Jon." Adamın

gözlerinde yaşlar pırıldadı. “Doğruyu söylemek gerekirse, Torwynd gerçek bir erkek sayılmazdı ama benim küçük oğlumdu ve ben onu seviyordum.”
Jon, elini Tormund’un omzuna koydu. “Çok üzgünüm.” “Neden? Onu sen öldürmedin. Ellerinde kan var, tıpkı benim ellerimde olduğu gibi, ama o kan oğlumun kanı değil.” Tormund başını salladı. “Hâlâ iki güçlü oğlum var.”
“Kızın...?”
“Munda.” Tormund’un gülümsemesi geri döndü. “İnanmayacaksın ama Uzunmızrak Ryk’ı koca olarak aldı. Bana sorarsan, o çocukta mantıktan çok maslahat var ama kızıma iyi davranıyor. Kızımı incitecek olursa, aletini keserim ve onu kendi aletiyle döverim.” Tormund, Jon’un sırtına candan bir şekilde tekrar vurdu. “Geri dönme vaktin geldi. Biraz daha oyalanırsan seni yediğimizi düşünecekler.”
“Öyleyse üç gün sonra, şafakta. Önce erkek çocuklar.”
“Bunu ilk kez ve onuncu kez söylediğinde de duymuştum karga,” dedi Tormund. “Bizi dinleyen biri, aramızda hiç güven olmadığını düşünür.” Tükürdü. “Önce erkek çocuklar, evet. Mamutlar uzun yoldan gelecek. Doğugözcüsü’nün onları beklediğinden emin ol. Kahrolası kapılarına saldırılmamasını ve hiç kavga çıkmamasını sağlayacağım. Sıraya girmiş ördek yavruları gibi uslu ve düzenli olacağız. Ben de anne ördek olacağım. Har!” Jon’u çadırdan çıkardı.
Dışarıda parlak ve bulutsuz bir gün vardı. Güneş, on beş gün süren gaiplikten sonra gökyüzüne geri dönmüştü. Sur güneyde mavi beyaz pırıldıyordu. Jon’un Kara Kale’deki yaşlı adamlardan duyduğu bir deyiş vardı:
Sur’un ruh halleri Deli Kral Aerys’inkiler den fazladır.
Bazen de,
Sur’un ruh halleri bir kadınınkinden fazladır,
denirdi. Sur bulutlu günlerde beyaz bir kaya gibi görünürdü. Aysız gecelerde kömür kadar kara olurdu. Kar fırtınalarında kardan oyulmuş gibi dururdu. Ama bunun gibi günlerde, Sur’u buzdan başka bir şey zannetmek imkansızdı. Bunun gibi günlerde, Sur bir rahibin kristali gibi ışıldardı. Her çatlak ve her yarık güneşle boyanırdı. Yarı saydam dalgaların ardında buzlu gökkuşakları dans eder ve ölürdü. Bunun gibi günlerde, Sur güzeldi.
Tormund’un en büyük oğlu, atların yanında duruyordu, Leathers’la sohbet ediyordu. Özgür insanlar arasında Uzun Toregg olarak tanınıyordu. Leathers’ı birkaç santimle geçmesine rağmen babasına otuz santim yukarıdan bakıyordu. Beygir lakaplı Köstebek Kasabası çocuğu Hareth, ateşin yanına oturmuştu, sırtı diğer iki adama dönüktü. Jon bu görüşme için beraberinde sadece Beygir’i ve Leathers’ı getirmişti; daha fazla adam, bir korku emaresi olarak algılanabilirdi.

Üstelik Tormund kan dökmek isteseydi, yirmi adam iki adamdan daha faydalı olmazdı. Jon'un ihtiyaç duyduğu tek koruma, Hayalet'ti; ulu kurt düşmanların kokusunu alabiliyordu, düşmanlığını gülümsemelerin arkasına saklayanların kokusunu bile.
Fakat Hayalet gitmişti. Jon, siyah eldivenlerinin tekini çıkardı, iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı.
"Hayaleti
Buraya gel."
Yukarıdan kanat sesleri duyuldu. Mormont'un kuzgunu, yaşlı bir meşe ağacının dalından kalkıp Jon'un eyerine kondu.
"Mısır,"
diye bağırdı.
"Mısır, mısır, mısır."
"Sen de mi beni takip ettin?" Jon, kuşu kovalamak için elini uzattı ama kendini hayvanın tüylerini okşarken buldu. Kuzgun, Jon'un gözlerine baktı, başını yukarı aşağı sallayarak,
"Kar,"
diye mırıldandı. Sonra ağaçların arasından Val'le birlikte Hayalet çıktı.
Birbirlerine aitlermiş gibi görünüyorlardı. Val baştan ayağa beyazlara bürünmüştü; beyaz deriden yapılmış çizmelerin içine sokulmuş beyaz yün bir pantolon, büvet ağacından oyulmuş bir broşla omza tutturulmuş beyaz bir pelerin, kemik kopçalı beyaz bir tunik. Kızın nefesi de beyazdı... ama gözleri maviydi, uzun saç örgüsü bal rengiydi, yanakları soğuk yüzünden kızarmıştı. Jon Kar uzun zamandır böyle güzel bir manzara görmemişti.
"Kurdumu çalmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kıza.
"Neden olmasın? Eğer her kadının bir kurdu olsaydı, erkekler çok daha tatlı olurdu. Kargalar bile."
"Har!" diye güldü Tormund Devfelaketi. "Bu kızla ağız dalaşı yapma Lord Kar. Bu kız bizim gibiler için fazla zeki. Onu bir an önce çalsan iyi edersin. Yoksa Toregg uyanacak ve onu senden önce çalacak."
Şu öküz Axell Florent, Val için ne demişti? "Evlilik çağındaymış, üstelik güzel bir kızmış.
İyi kalçaları ve iyi göğüsleri varmış, yapısı çocuk doğurmaya müsaitmiş." Bunların hepsi doğruydu ama yabanıl kız bundan çok daha fazlasıydı. Bunu, Nöbet'in deneyimli korucularının bulamadığı Tormund'u bularak kanıtlamıştı. Bir prenses olmayabilirdi ama herhangi bir lord için kıymetli bir eş olurdu.
Ancak o köprü uzun zaman önce yanmıştı ve meşaleyi bizzat Jon fırlatmıştı.

“Toregg istediğini yapabilir,” dedi. “Ben bir yemin ettim.”
“Val bunu umursamaz. Umursar mısın?”
Val kalçasındaki kemik bıçağa vurdu. “Lord Karga, cesaret edebildiği herhangi bir gecede yatağıma girmeyi deneyebilir. Hadım edildiğinde, yeminine sadık kalmak onun için daha kolay olur.”
“Harl"
Tormund tekrar güldü. “Bunu duydun mu Toregg? Bu kızdan uzak dur. Bir kızım var, birine daha ihtiyacım yok.” Yabanıl şefi başını sallayarak çadırına girdi.
Jon, Hayalet’in kulağını kaşırken, Toregg, Val’in atını getirdi. Kız hâlâ, Sur’dan ayrıldığı gün Mully’den aldığı tüylü, tek gözlü, gri atı sürüyordu. Atını Sur’a doğru çevirirken, “Küçük canavar nasıl?” diye sordu.
“Senin bizden ayrıldığın güne göre iki kat iri ve üç kat gürültülü. Canı meme istediğinde sesi Doğugözcüsü’nden duyuluyor.” Jon atına bindi.
Val, Jon’un yanına geldi. “İşte... tıpkı söylediğim gibi sana Tormund’u getirdim. Şimdi ne olacak? Eski hücreme mi döneceğim?”
“Eski hücrende başkası var. Kraliçe Selyse, Kral Kulesi’ni kendine aldı. Hardin Kulesi’ni hatırlıyor musun?”
“O kule yıkılacakmış gibi görünüyor.”
“Yüzyıllardır öyle görünüyor. En üst katı senin için hazırlattım leydim. Kral Kulesi’ndeki odandan daha geniş fakat daha rahatsız bir yerin olacak. O kuleye kimse Hardin Sarayı diyemez.” “Özgürlüğü rahatlığa tercih ederim.”
“Kale içinde dolaşma özgürlüğün olacak ama üzülerek söylüyorum ki bir tutsak olarak kalmak zorundasın. Bununla birlikte, davetsiz misafirler tarafından rahatsız edilmeyeceğine dair söz verebilirim. Hardin Kulesi’ni benim adamlarım koruyor, kraliçenin adamları değil. Wun Wun da girişte uyuyor.”
“Koruyucu olarak bir dev? Dalla bile bununla böbürlenemezdi.”
Tormund’un yabanılları, çadırların içinden ve yapraksız ağaçlarının altından, Jon’la Val’in geçip gidişini izledi. Jon, dövüş yaşına gelmiş her adama karşılık üç kadın ve bir o kadar çocuk gördü. Mance Rayder özgür insanları Sur’a getirdiğinde, adamın takipçilerinin önünde koyun, keçi ve domuz sürüleri yürüyordu ama şimdi, etraftaki yegâne hayvanlar mamutlardı. Devlerin vahşiliği olmasaydı mamutlar da kesilirdi, Jon bundan emindi. Mamutların kemiklerinde ziyadesiyle et vardı.
Jon hastalık işaretleri de gördü. Bu durum onu anlatamayacağı kadar huzursuz etti. Tormund’un çetesi açlıktan kırılıp hasta olmuşsa, Köstebek Ana’yı takip edip Çetinocak’a giden binlerce insanın başına ne gelmişti?
Cotter Pyke yakında onlara ulaşacak. Eğer rüzgârlar nazik davrandıysa,

donanma şu anda, taşıyabildiği kadar çok özgür insanla birlikte Doğugözcüsü'ne dönüyor bile olabilir.
"Tormund'la görüşmen nasıl geçti?" diye sordu Val.
"Bunu bir yıl sonra sor. İşin zor bölümü hâlâ beni bekliyor. Kendi adamlarımı, bizzat pişirdiğim yemeği yemeye ikna edeceğim bölüm. Korkarım ki yemeğin tadından hoşlanmayacaklar." "Bırak da sana yardım edeyim."
"Ettin. Bana Tormund'u getirdin."
"Daha fazlasını yapabilirim."
Neden olmasın
? diye düşündü Jon.
Adamlarımın hepsi Val'in bir prenses olduğuna inanıyor.
Val, at sırtında doğmuş gibi görünüyor ve öyle at sürüyordu.
Savaşçı bir prenses,
diye karar verdi Jon,
bir kulede oturan, saçlarını fırçalayan ve onu kurtarmaya gelecek bir şövalye bekleyen kırılgan bir yaratık değil.
"Kraliçeyi bu anlaşmayla ilgili bilgilendirmeliyim," dedi. "İstersen onunla tanışabilirsin, tabii diz çökmeye razıysan." Jon'un, Majesteleri Kraliçe'yi, ağzını bile açmadan kızdırması iyi olmazdı.
"Diz çökerken gülebilir miyim?"
"Gülemezsin. Bu bir oyun değil. Halklarımızın arasında eski, derin ve kırmızı bir kan nehri akıyor. Stannis Baratheon, yabanılları diyara kabul etmeyi uygun gören az sayıda kişiden biri. Yaptığım şey için, Stannis'in kraliçesinin desteğine ihtiyacım var."
Val'in şen gülümsemesi soldu. "Sana söz veriyorum Lord Kar. Kraliçenin önünde münasip bir yabanıl prensesi gibi davranacağım."
O
benim kraliçem değil,
diyebilirdi Jon.
Gerçeği söylemek gerekirse kadının gideceği günü iple çekiyorum. Tanrılar merhametliyse, Selyse, Melisandre'yi de yanında götürür.
Yolun geri kalanında sessizce at sürdüler, Hayalet arkalarında yürüdü. Mormont'un kuzgunu kapıya kadar onları takip etti, sonra yukarı doğru kanat çırptı. Jon, Val ve diğerleri atlarından indiler. Beygir, buzlu tüneli aydınlatmak için bir meşaleyle birlikte önden gitti.
Jon ve beraberindekiler, tünelden geçip Sur'un güneyine vardılar. Kara kardeşlerden oluşan küçük bir kalabalık kapının yanında onları bekliyordu.

Aralarında Kral Ormanı’ndan Ulmer vardı. Yaşlı okçu, diğer adamların adına konuşmak için öne çıktı. “Delikanlılar merak içinde. Barış olacak mı lordum? Yoksa kan ve demir mi olacak?”
“Barış,” dedi Jon Kar. “Uç gün sonra, Tormund Devfelaketi insanlarım Sur’un içinden geçirecek. Dost olarak, düşman değil. Bazıları bize katılıp kardeşimiz bile olabilir. Bize düşen, onları içtenlikle karşılamak. Şimdi görevlerinizin başına dönün.” Jon, atının dizginlerini Saten’e uzattı. “Kraliçe Selyse’yi görmeliyim.” Majesteleri Kraliçe, Jon’un derhal ona gitmemesini hakaret olarak algılayabilirdi. “Daha sonra birkaç mektup yazmam gerek. Odama parşömen, kalem ve bir hokka üstat mürekkebi getir. Sonra Marsh’ı, Yanvyck’i, Rahip Cellador’u ve Clydas’ı çağır.” Cellador ayyaştı ve Clydas gerçek bir üstat değildi ama Jon’un elinde onlardan başka kimse yoktu.
Sam dönene kadar.
“Kuzeyli adamları da çağır. Flint ve Norrey. Leathers, sen de orada olmalısın.”
“Hobb soğan turtası pişiriyor,” dedi Saten. “Çağırdığınız adamlara akşam yemeğinde size katılmalarını söyleyeyim mi?” Jon düşündü. “Hayır. Onlara, gün batmamda Sur’un üstünde bana katılmalarını söyle.” Val’e döndü. “Leydim, lütfen benimle gel.”
“Karga emir verir, tutsak itaat eder.” Val’in ses tonu şakacıydı. “Onunla karşılaşan yetişkin adamların bacaklarını titretiyorsa, şu sizin kraliçe amansız bir kadın olmalı. Yün ve kürk yerine zırh mı kuşanmalıyım? Bu kıyafetleri bana Dalla verdi, bunların kanla lekelenmesini istemem.”
“Sözler kan döküyor olsaydı, korkmak için bir sebebin olurdu. Bence kıyafetlerin güvende leydim.”
Jon ve Val, kirli kar yığınlarının arasındaki yeni kürenmiş patikalardan geçerek Kral Kulesi’ne doğru yürüdüler. “Şu sizin kraliçenizin siyah sakalları olduğunu duydum.”
Jon, gülümsememesi gerektiğini biliyordu ama gülümsedi. “Sadece bıyığı var. Kılları sayabilirsin.”
“Nasıl da heves kırıcı.”
Kraliçe Selyse, kendi makamının hanımı olmak istediğiyle ilgili ne kadar konuşursa konuşsun, Kara Kale’nin rahatlığını Gece Kalesi’nin gölgeleri uğruna terk etmek hususunda aceleci davranmıyordu. Elbette muhafızları vardı; kapının önüne dört, basamaklara iki, kapının iç tarafındaki maltızın yanma iki adam yerleştirilmişti. Adamların kumandanı, Kral Dağı’ndan Sör Patrek’ti. Patrek; beyaz, mavi ve gümüş renkli şövalye kıyafetlerini giymişti, pelerininde beş köşeli yıldızlar vardı. Val’e takdim edilen şövalye, tek dizinin üstüne çöktü ve

kızın eldivenini öptü. “Bana söylenenden daha güzelsiniz prenses,” dedi. “Kraliçe güzelliğinizle ilgili çok şey anlattı.”
“Ne kadar tuhaf, kendisi beni hiç görmedi.” Val, Sör Patrek’in başına dokundu. “Şimdi ayağa kalk sör diz çöken. Kalk, kalk.” Bir köpekle konuşuyormuş gibi konuşuyordu.

Jon’un yapabildiği tek şey, gülmemekti. Taş kadar sert bir yüz ifadesiyle, şövalyeye kraliçeyi görmek istediğini söyledi. Sör Patrek, silahlı askerlerden birini, kraliçenin Jon’la Val’i kabul edip etmeyeceğini öğrenmek için yukarı gönderdi. “Kurt burada kalacak,” dedi.

Jon bunu bekliyordu. Ulu kurt, Kraliçe Selyse’yi en az Wun Wun kadar huzursuz ediyordu. “Hayalet, burada kal.”
Jon ve Val, Majesteleri Kraliçe’yi, ateşin yanında dikiş diker hâlde buldular. Kraliçenin soytarısı, sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dans ediyordu, adamın şapkasındaki çanlar çınlıyordu. Yamalı Yüz, Jon’u gördüğünde, “Karga, karga,” diye bağırdı. “Denizin altındaki kargalar kar gibi beyazdır. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.” Prenses Shireen pencere sekisine oturmuştu, yüzünü şekilsizleştiren gri hastalığın en kötü kısmını saklamak için, başlığını kafasına geçirmişti.
Leydi Melisandre’den iz yoktu. Jon bunun için müteşekkir oldu. Kırmızı rahibeyle er ya da geç yüzleşmesi gerekecekti ama bu görüşmenin kraliçenin huzurunda olmamasını tercih ederdi. “Majesteleri.” Tek dizinin üstüne çöktü. Val de aynı şeyi yaptı.
Kraliçe Selyse, dikişini bir kenara bıraktı. “Kalkabilirsiniz.”
“Eğer Majesteleri menün olacaksa, Leydi Val’i takdim etmek isterim. Val’in ablası Dalla...”
“...bizi bütün gece ayakta tutan şu ağlak bebeğin annesiydi. Onun kim olduğunu biliyorum Lord Kar.” Kraliçe burnunu çekti. “Val buraya kral kocamdan önce döndüğü için şanslısın, aksi hâlde bu iş senin için kötü sonuçlanabilirdi. Çok kötü sonuçlanabilirdi.”
“Sen yabanıl prenses misin?” diye sordu Shireen, Val’e.
“Kimileri beni öyle çağırıyor,” dedi Val. “Ablam, Sur’un Ötesindeki Kral Mance Rayder’ın karısıydı. Kral için bir erkek evlat doğururken öldü.”

“Ben de prensesim,” dedi Shireen, “ama bir ablam yok. Eskiden bir kuzenim vardı, denize açıldı. Bir piçti ama onu seviyordum.”
“Lütfen Shireen,” dedi kraliçe. “Lord kumandanın, buraya, Robert’ın gayrimeşru çocuklarını dinlemek için gelmediğine eminim. Yamalı Yüz, iyi bir soytarı ol ve prensesi odasına götür.”
Adamın şapkasındaki çanlar çınladı. “Uzağa, uzağa,” diye şarkı söyledi soytarı. “Gel benimle denizin altına, uzağa, uzağa, uzağa.” Küçük prensesi elinden tuttu ve onu odadan çıkardı.
“Majesteleri,” dedi Jon, “Yabanılların lideri şartlarımı kabul etti.”
Kraliçe Selyse başıya onayladı. “Lord kocamın arzusu, bu vahşi insanlara bir sığınak vermekti. Kral huzurunu korudukları ve kral kanunlarına sadık kaldıkları sürece diyarımızda hoş karşılanacaklar.” Dudaklarını büzdü. “Buraya devler getireceklerini duydum.”
Val cevap verdi. “Hemen hemen iki yüz dev Majesteleri. Ve seksenden fazla mamut.”
Kraliçe titredi. “Dehşet verici yaratıklar.” Jon, kadının devlerden mi yoksa mamutlardan mı bahsettiğini söyleyemezdi. “Mamafih, lord kocam bu çeşit hayvanları mücadelelerde kullanabilir.”
“Olabilir Majesteleri,” dedi Jon, “lâkin mamutlar, kapımızdan geçemeyecek kadar iriler.”
“Kapı genişletilemez mi?”
“Bunun... akıllıca olmayacağı kanaatindeyim.”
Selyse burnunu çekti. “Eğer öyle diyorsanız. Bu konularda bilgi sahibi olduğunuzdan eminim. Şu yabanılları nereye yerleştirmeyi düşünüyorsunuz? Köstebek Kasabası’nın o kadar insanı barındıracak kadar büyük olmadığı aşikâr. Kaç kişiler?”
“Dört bin Majesteleri. Terk edilmiş kalelerimizde garnizon kurmamıza yardım edecekler. Sur’u daha iyi koruyacağız.”
“O kalelerin harabe hâlinde olduğunu sanıyordum. Molozlardan ibaret kasvetli, rüzgârlı yerler. Doğugözcüsü’nde farelerden ve örümceklerden bahsedildiği duydum.”
Örümcekler şimdiye kadar soğuk yüzünden ölmüştür, diye düşündü Jon,
fareler de kışın et kaynağı olarak kullanılabilir.
“Bunların hepsi doğru Majesteleri... fakat harabeler bile bir çeşit sığınak sağlar. Ve sığınaklarla Ötekiler arasında Sur var.”
“Bütün bunları dikkatlice düşündüğünüzü görüyorum Lord Kar. Kral Stannis mücadeleden zaferle döndüğünde buna memnun olacak, bundan eminim.”

Eğer döneceğini farz edersek.
“Yabanıllar ilk önce, Stannis’i kralları, R’hllor’u da tanrıları olarak kabul etmek zorundalar,” diyerek devam etti kraliçe.
İşte buradayız, dar bir geçidin içinde yüz yüzeyiz. “Majesteleri, beni bağışlayın. Üzerinde anlaşmaya vardığımız şartlar bunlar değil.”
Kraliçenin yüzü sertleşti. “Keder verici bir dikkatsizlik.” Kadının sesindeki belli belirsiz sıcaklık bir anda kaybolmuştu.
“Özgür insanlar diz çökmez,” dedi Val, kraliçeye.
“Öyleyse diz çöktürülmekler,” dedi kraliçe.
“Bunu yaparsanız ilk fırsatta tekrar ayaklanırız Majesteleri,” diye söz verdi Val. “Ellerimizde bıçaklarla ayaklanırız.”
Kraliçenin dudakları gerildi, çenesi hafifçe titredi. “Küstahsınız. Bu, yabanıllardan beklenecek bir tavır sanırım. Size, sizi nezaket konusunda eğitebilecek bir koca bulmalıyız.” Kraliçe bakışlarını Jon’a çevirdi. “Bunu onaylamıyorum Lord Kumandan. Lord kocam da onaylamayacak. Her ikimizin de gayet iyi bildiği gibi kapıları açmanıza engel olamam. Lâkin kral mücadeleden döndüğünde, bunun hesabını vereceğinize dair yemin edebilirim. Belki de yeniden düşünmek istersiniz.”
“Majesteleri.” Jon tekrar diz çöktü. Val bu defa ona katılmadı. “Eylemlerimden memnun olmadığınız için üzgünüm. En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Gidebilir miyim?”
“Git. Derhal.”
Val, dışarı çıkıp kraliçenin adamlarından iyice uzaklaştığında öfkesini açığa vurdu. “Kadının sakallarıyla ilgili yalan söyledin. O kadının çenesinde, benim bacaklarımın arasındakinden fazla kıl var. Ve kadının kızı... kızın yüzü...”
“Gri hastalık.”
“Biz ona gri ölüm diyoruz.”
“Bu hastalık çocuklarda her zaman ölümcül değildir.”
“Sur’un kuzeyinde öyledir. Kesin tedavisi ağu otudur ama bir yastık ya da bir bıçak da işe yarar. O zavallı çocuğu ben doğurmuş olsaydım, ona merhamet hediyesini uzun zaman önce verirdim.” Bu, Jon’un daha önce hiç görmediği bir Val’di. “Prenses Shireen, kraliçenin tek çocuğu.”
“İkisine de acıyorum. O çocuk temiz değil.”
“Stannis savaşı kazanırsa, Shireen, Demir Taht’ın veliahtı olacak.”
“Öyleyse sizin Yedi Krallık’ınıza da acıyorum.”
“Üstatların inancına göre gri hastalık...”
“Üstatlar istedikleri şeye inanabilirler. Gerçeği öğrenmek istiyorsan orman

cadılarına sor. Gri ölüm uyur, sadece tekrar uyanmak için. O
çocuk temiz değil!”
“Tatlı bir çocuğa benziyor. Bilemezsin...”
“Bilirim. Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.” Val, Jon’un kolunu yakaladı. “Canavarın oradan çıkarılmasını istiyorum. Onun ve sütannelerin. Onları ölü kızla aynı kulede bırakamazsın.”
Jon, Val’in elini itti. “O
kız ölü değil.”
“Ölü. Annesi bunu göremiyor. Anlıyorum ki sen de göremiyorsun. Ama ölüm orada.” Val, Jon’dan uzaklaştı, durdu, döndü. “Sana Tormund Devfelaketi’ni getirdim. Sen de bana canavarımı getir.”
‘Yapabilirsem, getiririm.”
‘Yap. Bana borçlusun Jon Kar.”
Jon, Val’in gidişini izledi.
Yanılıyor. Yanılıyor olmalı. Gri hastalık onun iddia ettiği kadar ölümcül değil, çocuklarda değil.
Hayalet yine gitmişti. Güneş batıda alçalmıştı. Şimdi bir kadeh sıcak şarap çok işime yarar. İki kadeh daha çok işime yarar. Ama şarap beklemek zorundaydı. Jon’un yüzleşmesi gereken düşmanlar vardı. Düşmanların en kötü türü: Kardeşler.
Leathers, vinç kafesinin yanında Jon’u bekliyordu. Birlikte yukarı çıktılar. Kafes yükseldikçe rüzgâr şiddetlendi. On beş metre yukarıda, kafes her esintiyle sallanmaya başladı, zaman zaman Sur’a sürtünüyor ve güneşte pırıl pırıl parlayan kristal yağmurları oluşturuyordu. Jon ve Leathers, kalenin en uzun kulelerinin üzerine yükseldiler. Yüz yirmibirinci metrede, rüzgâr dişlerini çıkardı ve Jon’un siyah pelerinini yakalayıp gürültülü bir şekilde demir parmaklıklara çarptı. İki yüz on beşinci metrede, rüzgârın dişleri Jon’un etine battı. Vinçten sorumlu adamlar kafesi tutarken,
Sur benim,
diye hatırlattı Jon kendine,
en azından iki gün daha.
Jon buzun üstüne atladı, vinçteki adama teşekkür etti ve nöbetteki mızrakçıyı başıyla selamladı. İki adam da yüzlerini örten yün başlıklar takmışlardı, sadece gözleri görünüyordu. Ama Jon, Ty’ı, sırtından aşağı dökülen karmakarışık siyah saçlarından, Owen’ı da kınına tıkıştırdığı sosislerden tanıdı. Onları sadece duruşlarından da tanıyabilirdi. Babası bir keresinde, Kışyarı’nda, ona ve Robb’a, *iyi bir lord adamlarını tanımalıdır,*

demişti.
Jon, Sur'un kenarına yürüdü ve Mance Rayder'ın ordusunun yok olduğu ölüm sahasına baktı. Mance'in şimdi nerede olduğunu merak etti.
Seni buldu mu küçük kardeşim
?
Yoksa onu serbest bırakmam için bana oyun mu oynadı
?
Jon'un Arya'yı son görüşünden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Arya şimdi nasıl görünüyordu? Jon onu tanıyabilir miydi?
Arya Ayakaltı. Yüzü her zaman kirliydi.
Mikken'in onun için yaptığı küçük kılıcı hâlâ taşıyor muydu?
Düşmanına sivri ucu sapla,
demişti Jon, kardeşine. Jon'un Ramsay Kar hakkında duyduğu şey doğruysa, bu ders düğün gecesinde Arya'nm işine yarayacaktı.
Onu eve getir Mance. Ben senin oğlunu Melisandre'den kurtardım, şimdi de binlerce insanını kurtarmak üzereyim. Bana o küçük kızı borçlusun.
Kuzeydeki Tekinsiz Orman'da, ikindi vaktinin gölgeleri ağaçların arasında dolaşıyordu. Batı seması kıpkırmızıydı ama doğuda akşamın ilk yıldızları göz kırpıyordu. Jon Kar, kaybettiği her şeyi anımsayarak kılıç elinin parmaklarını esnetti.
Sam, seni tatlı aptal, beni lord kumandan yaptığında bana zalim bir oyun oynadın. Bir lord kumandanın hiç dostu olmuyor.
"Lord Kar?" dedi Leathers. "Kafes yukarı geliyor."
"Duyuyorum." Jon, Sur'un kenarında geri çekildi.
Yukarı çıkan ilk adamlar, kürke ve demire bürünmüş kabile şefleriydi; Flint ve Norrey. Norrey yaşlı bir tilkiye benziyordu, ince yapılı ve buruşuktu ama kurnaz ve çevikti. Torghen Flint, Norrey'den yarım baş kısaydı ama ondan iki kat ağır olmalıydı. Domuz budu kadar iri, kırmızı eklemli elleri vardı. Buzun üstünde topallayarak yürürken, karaçalı ağacından yapılmış siyah bir bastona dayanıyordu. Sonra Bowen Marsh geldi, ayı postuna sarınmıştı. Marsh'ın ardından Othell Yarwyck göründü. Sonra da yarı sarhoş Rahip Cellador.
"Benimle yürüyün," dedi Jon adamlara. Sur'un batı kenarı boyunca, üstüne çakıl taşlan yayılmış patikada, batan güneşe doğru yürüdüler. Isınma kulübesinden elli metre kadar uzaklaştıklarında, "Sizi neden çağırdığımı biliyorsunuz," dedi Jon. "Uç gün sonra, Tormund'u ve halkını Sur'un içinden geçirmek için kapıları açacağız. Birçok hazırlık yapmamız gerek."
Jon'un bildirisi sessizlikle karşılandı. Sonra Othell Yarwyck konuştu. "Lord

Kumandan, binlerce yabanıl var...”
“...cılız, kemiklerine kadar yorgun, evinden uzak, aç insanlar.” |on, yabanılların kamp ateşini işaret etti. “İşte oradalar. Tormund iddiasına göre dört bin kişiler.”
“Ateşlere bakılacak olursa üç bin kişiler derim.” Bowen Marsh sayılar ve ölçüler için yaşıyordu. “Orman cadısıyla birlikte Çetinocak’ta olan yabanıllar bu sayının iki katından fazla. Ve Sör Denys, Gölge Kule’nin ötesindeki dağlarda muazzam kamplar olduğunu yazdı...”
Jon bunu inkâr etmedi. “Tormund, Ağlak’ın, Kafatası Köprüsü’nü tekrar denemek niyetinde olduğunu söylüyor.”
Yaşlı Nar yara izine dokundu. O yarayı Kafatası Köprüsü’nü savunurken edinmişti. Ağlak Adam’ın Gorge Geçidi’nden karşıya geçmesini engellemişti. “Lord kumandan o... o canavarın da kapıdan geçmesine izin vermek niyetinde değil elbette?”
“Memnuniyetle olmasa da öyle.” Jon, Ağlak Adam’ın ona bıraktığı gözsüz kafaları unutmamıştı. Kara Jack Bulwer, Kıllı Hal ve Garth Boztüy.
Onların intikamını alamam ama isimlerini unutmayacağım.
“Evet lordum. Onun da kapıdan geçmesine izin vereceğim. Özgür insanlar arasında seçim yapamam, bunun geçebileceğini ve şunun geçemeyeceğini söyleyemem. Barış, herkes için barış demektir.”
Norrey, boğazını temizleyip tükürdü. “Kurtlarla ve leş kargalarıyla da barış yapın,”
“Zindanlarım çok barışçıldır,” diye homurdandı Yaşlı Flint. “Ağlak Adam’ı bana verin.”
“Ağlak kaç korucu öldürdü?” diye sordu Othell Yarwyck. “Kaç kadına tecavüz etti, kaç kadını öldürdü ya da çaldı?”
“Benim ırkımdan üç kadın çaldı,” dedi Yaşlı Flint. “Çalmadığı kızların gözlerini kör etti.”
“Bir adam siyahları giydiğinde bütün suçları affedilir,” diye hatırlattı Jon. “Eğer özgür insanların bizim yanımızda dövüşmesini istiyorsak, onların eski suçlarını affetmek zorundayız, tıpkı kendi insanlarımızın suçlarını affettiğimiz gibi.”
“Ağlak, yeminimizin sözlerini söylemez,” diye ısrar etti Yarwyck. “Pelerinimizi giymez. Diğer akıncılar bile ona güvenmiyor.”
“Bir adamı kullanmak için ona güvenmek gerekmez.”
Aksi hâlde sizlerden nasıl faydalanabilirdim?
“Ağlak’a ve onu seven adamlara ihtyacımız var. Yabanılı yabanıldan iyi bilen biri var mıdır? Düşmanımızı, düşmanımıza karşı dövüşmüş bir adamdan daha iyi kim tanır?”

“Ağlak’ın bütün bildiği tecavüz ve cinayet,” dedi Yarwyck. “Sur’u geçtiklerinde, yabanılların sayısı bizimkinden üç kat fazla olacak,” dedi Bowen Marsh. “Ve bu yalnızca Tormund’un çetesi. Ağlak’ın adamlarını Çetinocak’taki yabanıllara ekleyin. Gece Nöbetçileri’ni bir gecede ortadan kaldıracak kadar kuvvetli olacaklar.”
“Savaş sadece kalabalıkla kazanılmaz. Onları görmediniz. Yarısı, ayaklarının üstünde duran ölüler.”
‘Yerde yatan ölüler olmalarını tercih ederim,” dedi Yarwyck. “Eğer lordum memnun olacaksa.”
“Olmayacak.”
Jon’un sesi, pelerinini havalandıran rüzgâr kadar soğuktu. “O kampta çocuklar var. Yüzlerce, binlerce çocuk. Kadınlar da var.”
“Mızrak karıları.”
“Bazıları. Anneler, büyükanneler, dullar ve genç kızlarla birlikte... hepsini ölüme mi mahkûm edeceksiniz lordum?”
“Kardeşler ağız dalaşı yapmamalı,” dedi Rahip Cellador. “Diz çökelim ve yolumuzu bilgeliğiyle aydınlatması için Yaşlı Hatun’a dua edelim.”
“Lord Kar,” dedi Norrey, “şu yabanılları nereye yerleştirmeyi düşünüyorsunuz? Umarım benim arazilerime değildir.”
“Evet,” dedi Yaşlı Flint. “Onları Lütuf a yerleştirmek istiyorsunuz, aptallık ediyorsunuz, lâkin oradan ayrılmamalarını sağlayın, yoksa size onların kafaların gönderirim. Kış yakın, doyuracak daha fazla ağız istemiyorum.”
“Yabanıllar Sur’un üzerinde kalacak,” diye güvence verdi Jon. ‘‘Pek çoğu, terk edilmiş kalelerimizden birine yerleştirilecek.” Nöbet’in artık Buzizi’nde, Uzun Mezar’da, Samur Kale’de, Boz kalkan’da ve Derin Göl’de garnizonları vardı fakat terk edilmiş liflide bekleyen on kale daha mevcuttu. “Karıları ve çocukları olan idamlar, on yaşından küçük kız ve erkek yetimler, yaşlı kadınlar, dul analar, dövüşemeyecek durumda olan bütün kadınlar. Mızrak karılarını, kardeşlerine katılmaları için Uzun Mezar’a göndereceğiz. Bekâr erkekler, tekrar açtığımız diğer kalelere yollanacak. Siyahları giyenler burada kalacak ya da Doğugözcüsü’ne veya Gölge Kule’ye gidecek. Tormund makam olarak Meşe Kalkan’ı alacak, böylece elimizin altında olacak.”
Bowen Marsh iç geçirdi. “Eğer bizi kılıçlarıyla katletmezlerse, ağızlarıyla katledecekler. Tormund’u ve binlerce insanını nasıl besleyeceksiniz Lord Kumandan?”
Jon bu soruyu bekliyordu. “Doğugözcüsü vasıtasıyla. Gerekli miktarda yiyeceği gemiyle getireceğiz. Nehir topraklarından, fırtına topraklarından, Arryn

Vadisi'nden, Dorne'dan, Menzil'den, Dar Deniz'in karşısından ve Özgür Şehirler'den."
"Sormamda sakınca yoksa, bu yiyeceklerin bedeli nasıl ödenecek?"
Braavos'un Demir Bankası'ndagelen altınla,
diyebilirdi Jon. Bunu söylemek yerine, "Özgür insanların kürklerini ve hayvan postlarını muhafaza etmelerine izin verdim. Kış geldiğinde onlara ihtiyaç duyacaklar. Diğer bütün varlıklarını bize teslim etmek zorundalar. Altın, gümüş, amber, değerli taşlar, oymalar, kıymetli olan her şey. Onları, Özgür Şehirler'de satılmaları için Dar Deniz'in karşısına göndereceğiz."
"Yabanılların bütün varlığı," dedi Norrey. "Bununla bir kile mısır alabiliriz. İki kile de olabilir."
"Lord Kumandan, neden yabanılların silahlarından da vazgeçmelerini talep etmiyoruz?" diye sordu Clydas.
Leathers bu soruya güldü. "Özgür insanların sizin yanınızda ortak düşmanlarınıza karşı dövüşmesini istiyorsunuz. Silahımız olmadan bunu nasıl yapabiliriz? Yaratıklara kartopu mu fırlatacağız? Yoksa bize, onları dövmemiz için sopalar mı vereceksiniz?"
Yabanılların silahlan sopalardan biraz daha iyi,
diye düşündü Jon. Ahşap çomaklar; taş baltalar; tokmaklar; ateşle sertleşmiş ucu olan mızraklar; kemikten, taştan ve ejderhacamından yapılmış bıçaklar; hasır kalkanlar; kemik zırhlar; kaynatılmış deri. Thennler bronz kullanırdı. Ağlak gibi akıncılar, cesetlerden çalınmış çelik ve demir kılıçlar taşırdı... ama o kılıçlar bile, yıllarca kullanılmaktan aşınmış ve pas tutmuş çok eski silahlardı.
"Tormund Devfelaketi, insanlarının silahsızlandırmasına asla razı olmaz," dedi Jon. "Tormund, Ağlak'a benzemez ama korkak da değildir. Eğer ondan bunu istersek, kan dökülür." Norrey sakalını sıvazladı. "Yabanılları o harabe hâlindeki kalelere yerleştirebilirsiniz Lord Kar. Lâkin onların orada kalmasını nasıl sağlayacaksınız? Onların daha güneye, daha sıcak topraklara gitmesini engelleyecek ne var?"
"Bizim
topraklarımız," dedi Yaşlı Flint.
"Tormund bana bağlılık yemini verdi. Bahara kadar benim hizmetimde olacak. Ağlak ve diğer şefler de aynı yemini verecek. Aksi hâlde kapıdan geçmelerine müsaade etmeyeceğiz."
Yaşlı Flint başını iki yana salladı. "Bize ihanet edecekler." "Ağlak'ın sözü değersiz," dedi Othell Yanvyck.
"Bunlar tanrısız vahşiler," dedi Rahip Cellador. 'Yabanılların hainliği güneyde

bile meşhurdur.”
Leathers kollarını göğsünde birleştirdi. “Aşağıdaki mücadeleden mi bahsediyorsunuz? Ben diğer taraftaydım unuttunuz mu? Şimdi siyahları giyiyorum ve sizin delikanlılarınızı eğitiyorum. Bazıları benim için dönek diyebilir. Bu doğru olabilir... ama ben, siz kargalardan daha vahşi değilim. Bizim de tanrılarımız var. Kışyarı’nda ibadet edilenlerle aynı tanrılar.”
“Kuzeyin tanrıları. Sur’un inşasının evvelinden beri,” dedi Jon. “Tormund o tanrıların üzerine yemin etti. Sözünü tutacak. Onu, Mance Rayder’ı tanıdığım kadar tanıyorum. Bir süre onunla birlikte yürüdüm, hatırlarsınız.”
“Unutmadım,” dedi Lord Kâhya.
Unutmadın,
diye düşündü Jon,
unuttuğunu düşünmedim.
“Mance Rayder da bir yemin etmişti,” diye devam etti Marsh. “Taç takmayacağına, evlenmeyeceğine, çocuk sahibi olmayacağına dair yemin etmişti. Sonra sözünden döndü, bütün bunları yaptı ve diyarın üstüne korkunç bir ordu saldı. Sur’un ötesinde bekleyenler, o ordudan geriye kalanlar.”
“Iskartalar.”
“Kırık bir kılıç, eritilip tekrar dövülebilir. Kırık bir kılıç hâlâ öldürebilir.”
“Özgür insanların ne kanunları ne de lordları vardır,” dedi Jon. “Lâkin çocuklarını severler. Bu kadarını kabul edecek misiniz?”
“Bizi düşündüren onların çocukları değil. Biz babalardan korkuyoruz.”
“Tıpkı benim gibi. Bu yüzden rehine konusunda ısrar ettim.”
ilen, sizin sandığınız gibi herkese güvenen bir aptal değilim... inandığınız gibi yarı yabanıl da değilim.
“Yaşları sekizle on altı arasında değişen yüz erkek çocuk. Her şeften ve kumandandan bir oğul alınacak, geri kalanlar kabile tarafından seçilecek. Çocuklar; yaver ve yamer çömezi olarak hizmet verecek. Bu sayede, kendi adamlarımız diğer vazifeler için serbest kalacak. Çocuklardan bazıları bir gün siyahları giymeyi tercih edebilir. Bundan daha tuhaf şeyler oldu. Geriye kalanlar, atalarının sadakati için rehin tutulacak.”
Kuzeyli adamlar birbirlerine baktılar. “Rehineler,” dedi Norrey. “Tormund buna razı oldu mu?”
Ya olacaktı ya da insanlarının ölümünü izleyecekti,
diye düşündü Jon. “Buna kan parası dedi ama ödeyecek.”
“Evet, neden olmasın?” Yaşlı Flint bastonunu buza vurdu. “Kışyarı bizden erkek çocuklar istediğinde, verdiğimiz rehineler için ‘vesayet altına alındı’ derdik ama

onlar rehineydi ve zarar görmezlerdi.”
“Babaları Kış Kralı’m hoşnutsuz etmeyen çocuklar zarar görmezdi,” dedi Norrey. “Diğerleri eve döndüğünde, boyları bir baş kısalmış olurdu. Şimdi bana söyle evlat... şu yabanıl arkadaşların bize ihanet edecek olursa, gereken şeyi yapabilecek misin?”
Bunu Janos Slynt’e sorun.
“Tormund Devfelaketi beni denememesi gerektiğini biliyor. Sizin gözünüzde acemi bir çocuk olabilirim Lord Norrey ama ben hâlâ Eddard Stark’ın oğluyum.”
Lord Kâhya rahatlamamıştı. “Bu çocukların yaver olarak hizmet edeceğini söylüyorsunuz Lord Kumandan. Onlara
silah eğitimi
vermek niyetinde değilsiniz elbette?”
Jon öfkelendi. “Hayır lordum. Onlara iç çamaşırı dikmeyi öğretmek niyetindeyim. Elbette eğitimi alacaklar. Ayrıca tereyağı yapacaklar, odun kesecekler, ahırları temizleyecekler, lazımlıkları boşaltacaklar ve mesaj götürüp getirecekler... bütün bunların arasında mızrak, kılıç ve yay talimi yapacaklar.”
Marsh’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Açıksözlülüğümü bağışlayın Lord Kumandan ama bunu söylemenin daha yumuşak bir yolu yok. Önerdiğiniz şeyin adı ihanet. Gece Nöbetçileri sekiz bin yıldır Sur’un üstünde duruyor ve yabanıllara karşı savaşıyor. Şimdi yabanılların kapıdan geçmesine izin verecek ve onlara dövüşmeyi öğreteceksiniz. Lord Kar, size hatırlatmam mı gerekiyor? Siz bir
yemin ettiniz.”
“Ne yemin ettiğimi biliyorum.” Jon sözleri söyledi.
“Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım.
Sizin de yemininizi ederken söylediğiniz sözler bunlar mıydı?”
“Lord Kumandanın da gayet iyi bildiği gibi, bunlardı.”
“Bazı sözleri unutmadığımdan emin misiniz? Kral ve kral kanunlarıyla ilgili olanları. Kralın topraklarının her santimini koruyup her harap kaleye sahip çıkmamız gerektiğiyle ilgili olanları? Yeminin o kısmı nasıldı?” Jon bir cevap almak için bekledi. Cevap gelmedi.
“Ben diyar halkını koruyan kalkanım.
Sözler böyle. Şimdi söyleyin lordum... eğer bu yabanıllar, halkı oluşturan insanlar değilseler, neler?”
Bowen Marsh ağzını açtı. Dışarı hiç kelime çıkmadı. Adamın boynuna bir kızartı yürüdü.
Jon Kar başka tarafa döndü. Güneşin son ışıkları kaybolmaya başlamıştı. Jon,

Sur’un üstündeki çatlakların kırmızıdan griye, griden siyaha devrilişini, ateş çizgilerinin siyah buz nehirlerine dönüşmesini izledi. Leydi Melisandre birazdan gece ateşini yakacak ve şarkı söyleyecekti.

Işık Tanrısı, bizi koru, çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.

Jon, tuhaf sessizliği kırarak, “Kış geliyor,” dedi sonunda. “Kışla birlikte ak yürüyenler de geliyor. Sur onları durduracağımız yer... ama Sur’da daha fazla adam olmalı. Bu tartışma bitmiştir. Kapıları açmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Tormund ile insanlarına yiyecek, giyecek ve barınak vermemiz gerekecek. İnsanların bazıları hasta, bakıma ihtiyaçları olacak. Bu vazife senin Clydas. Kurtarabildiğin kadar çok insan kurtar.”

Clydas pembe gözlerini kırpıştırdı. “Elimden geleni yapacağım Jon. Lordum, demek istedim.”

“Özgür insanları yeni evlerine taşımak için her at ve öküz arabasına ihtiyacımız olacak. Othell, sen bu konuyla ilgilen.”

Yanvyck yüzünü buruşturdu. “Emredersiniz Lord Kumandan.”

“Lord Bowen, siz vergileri toplayacaksınız. Altın, gümüş, amber, torklar, kol halkaları, kolyeler. Hepsini tasnif edin, sayın ve güvenli bir şekilde Doğugözcüsü’ne ulaştırın.”

“Emredersiniz Lord Kar.”

Ve Jon düşündü.

Melisandre “buz” demişti, “karanlıktaki hançerler, donmuş kan ve çıplak çelik.”

Lord Kumandan’ın kılıç eli esnedi. Rüzgâr şiddetleniyordu.

CERSEI

Her gece, bir öncekinden daha soğuk gibiydi.
Hücrede ne şömine vardı ne de maltız. Mekândaki tek pencere, Cersei'nin dışarıyı göremeyeceği kadar yüksek ve içinden geçemeyeceği kadar dardı ama soğuğu içeri sokacak kadar genişti. Cersei, ona verilen ilk elbiseyi yırtmıştı, kendi giysilerinin iadesini talep etmişti ama bu talep onu çıplak ve titrer hâlde bırakmıştı. Ona yeni bir elbise getirdiklerinde, Cersei bunu giymiş ve getirenlere teşekkür etmişti, kelimeleri söylerken boğulacak gibi olmuştu.
Pencereden içeri sesler de giriyordu. Kraliçenin şehirde neler olduğunu anlamasının tek yolu buydu. Ona yemek getiren rahibeler hiçbir şey söylemiyordu.
Cersei bundan nefret ediyordu. Jaime onu kurtarmak için gelecekti ama Cersei onun geldiğini nasıl bilecekti? Jaime'nin, ordusunun önünden koşup tek başına gelecek kadar aptal olmamasını umuyordu. Çünkü Yüce Sept'in etrafını saran Fukara Dostlar'la baş edebilmek için her kılıca ihtiyaç duyacaktı. Cersei sık sık ikiziyle ilgili sorular soruyordu ama gardiyanlar cevap vermiyordu. Sör Loras'ı da soruyordu. Gelen son haberlere göre, Çiçek Şövalyesi, Ejderha Kayası'nı alırken edindiği yaralar sebebiyle kalede can çekişiyordu.
Bırak ölsün,
diye düşündü Cersei
ve acele etsin.
Delikanlının ölümü, Kral Muhafızları'nda boş bir yer anlamına gelecekti ve bu boşluk Cersei'nin kurtuluşu olabilirdi. Fakat rahibeler, Loras Tyrell hakkında, Jaime hakkında oldukları kadar sıkı ağızlılardı.
Cersei'nin tek ve son ziyaretçisi Üstat Qyburn'dü. Cersei'nin dünyası dört kişiden ibaretti: Kendisi ve üç yobaz gardiyanı. Rahibe Unella iri kemikli ve erkeksiydi, nasırlı elleri ve çirkin bir yüzü vardı. Rahibe Moelle, sert beyaz saçlara ve şüpheyle kısılmış gözlere sahipti, buruşuk yüzü bir baltanın bıçağı kadar keskindi. Rahibe Scolera kalın belli ve kısa boyluydu, büyük göğüsleri, zeytin renginde teni ve bozuk süte benzeyen ekşi bir kokusu vardı. Rahibeler

Cersei’ye su ve yiyecek getiriyorlardı, lazımlığını boşaltıyorlardı, birkaç günde bir elbisesini alıp yıkamaya götürüyorlardı. Cersei, elbisesi geri verilene kadar battaniyesinin altına sığınıyordu. Scolera zaman zaman, Cersei’ye
Yedi Köşeli Yıldız'dan
ya ila
Kutsal Dualar Kitabı’ndan
bölümler okuyordu ama rahibelerin hiçbiri onunla konuşmuyor ve onun sorularını yanıtlamıyordu.
Cersei üç rahibeden de nefret ediyordu, ona ihanet eden adamlardan nefret ettiği kadar.
Sahte dostlar, hain hizmetkârlar, ölümsüz aşktan bahseden adamlar, hatta Cersei’nin kendi kanından olanlar... hepsi, ihtiyacı olduğunda Cersei’yi terk etmişti. Osney Karakazan isimli o zayıf yaratık kamçının altında çözülmüştü, Yüce Serçe’nin kulaklarını sırlarla doldurup mezara girmişti. Osney’nin ağabeyleri, Cersei’nin sokaktan alıp adam ettiği o pislikler, sessizce oturmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Cersei’nin amirali Aurane Su, Cersei’nin onun için inşa ettirdiği donanmayı alıp denize kaçmıştı. Orton Merryweather, bu kötü zamanlarda kraliçenin tek gerçek dostu olan Taena’yı da almış ve koşarak Uzunmasa’ya dönmüştü.
Harys Swyft ve Yüce Üstat Pycelle, Cersei’yi tutsaklığa terk etmiş ve diyarı ona karşı komplo kuran adamlara vermişlerdi. Kralın yeminli korucuları olan Meryn Trantve Boros Blount hiçbir yerde bulunamıyordu. Cersei’nin kuzeni olan ve bir zamanlar onu sevdiğini iddia eden Lancel bile Cersei’yi suçlayanlar arasındaydı. Cersei amcasını Kral Eli yapacakken, adam ona yardım etmeyi reddetmişti.
Ve Jaime...
Hayır, Cersei buna inanamazdı, inanmayacaktı. Jaime, Cersei’nin zor durumunu öğrenir öğrenmez gelecekti. “
Hemen gel,”
diye yazmıştı Cersei. “
Bana yardım et. Beni kurtar. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Hemen gel.”
Qyburn, mektubu, ordusuyla birlikte nehir topraklarında olan Jaime’ye ulaştıracağına dair yemin etmişti. Fakat Qyburn bir daha hiç gelmemişti. Ölmüş olabilirdi. Belki de üstadın kafası, şehir kapılarının üzerindeki bir kazığa geçirilmişti. Belki de üstat, Kızıl Kale’nin altındaki kara hücrelerden birinde çürüyordu, Cersei’nin mektubu hiç gönderilmemişti. Kraliçe yüzlerce kez Qyburn’ü sormuştu ama gardiyanlar adamdan bahsetmiyordu. Cersei’nin kesin

olarak bildiği tek şey, Jaime'nin gelmediğiydi.
Henüz gelmedi,
dedi kendi kendine,
ama yakında gelecek. Jaime geldiğinde, Yüce Serçe ve kancıkları başka bir şarkı söyleyecek.
Cersei kendini çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.
Tehditler savurmuştu ama tehditleri taş suratlar ve sağır kulaklar tarafından karşılanmıştı. Emirler vermişti ama emirleri duymazdan gelinmişti. Bir kadının diğer kadına duyduğu tabii anlayışa sığınarak Anne'nin merhameti için yakarmıştı ama üç buruşuk rahibe, yemin ettiklerinde kadınlıklarını da bir kenara bırakmışlardı. Cersei onları etkilemeyi denemişti, onlarla nazikçe konuşmuştu, her hakareti uysalca kabul etmişti. Rahibeler etkilenmemişti. Cersei onlara ödüller, unvanlar, altınlar ve mecliste mevkiler vadetmişti. Rahibeler kraliçenin vaatlerine, tehditlerine verdikleri gibi karşılık vermişlerdi.
Ve Cersei dua etmişti. Ah nasıl da dua etmişti. Dua, rahibelerin istediği şeydi, kraliçe de onlara istediklerini vermişti. Kaya'nın kızı değilmiş de sokaktaki sıradan bir kadınmış gibi dizlerinin üstünde dua etmişti. Tanrılardan onun masumiyetini kanıtlamalarını yüksek sesle istemişti. Onu itham edenlerin ani ve acılı ölümlere maruz kalması için sessiz dualar okumuştu. Dizleri kanayana kadar dua etmişti. Dili onu boğacakmışçasına kalınlaşıp ağırlaşana kadar dua etmişti. Cersei, hücrede, küçük bir kızken ona öğretilen bütün duaları hatırlamış ve Anne ile Bakire'ye, Baba ile Savaşçı'ya, Yaşlı Hatun ile Demirci'ye seslenen yeni dualar uydurmuştu. Yabancı'ya bile dua etmişti. Bildiği bütün sözleri tanrılara vermişti ama gözyaşlarını esirgemişti.
Gözyaşlarımı asla alamazlar,
dedi kendine.
Cersei kendini zayıf hissetmekten nefret ediyordu.
Tanrılar, Jaime'ye ve o kasıntı Robert'a verdikleri kuvveti ona vermiş olsalardı, Cersei kendi başına firar edebilirdi.
Ah, bir kılıç ve onu savuracak yetenek için neler feda etmezdim.
Cersei bir savaşçının kalbine sahipti ama tanrılar ona bir kadının kırılgan bedenini vermişti. Kraliçe en başlarda rahibelerle dövüşmeyi denemişti ama kadınlar onu alt etmişti. Çok kalabalıklardı ve göründüklerinden daha kuvvetlilerdi. Çirkinlerdi ama onca dua, yer ovma ve çırak hıra sopalarla attıkları dayaklar sayesinde ağaç kökleri gibi sertleşmişlerdi.
Ve Cersei'nin dinlenmesine izin vermiyorlardı. Gece ya da gündüz; kraliçe ne zaman gözlerini kapasa gardiyanlardan biri geliyor, onu uyandırıyor ve

günahlarını itiraf etmesini istiyordu. Cersei sadakatsizlikle, zinayla, büyük ihanetle ve hatta cinayetle suçlanıyordu; çünkü Osney Karakazan, son Yüce Rahip'i Cersei'nin emriyle boğduğunu itiraf etmişti. Rahibe Unella, kraliçeyi sarsarak uyandırdıktan sonra, "Bütün cinayetlerini ve zinalarını duymak için geldim," diye homurdanıyordu. Rahibe Moelle, Cersei'yi günahlarının uykusuz bıraktığını söylüyordu. "Bölünmemiş uykuların huzurunu sadece masumlar bilir. Günahlarını itiraf edersen, yeni doğmuş bir bebek gibi uyursun."

Uyan, uyu ve tekrar uyan. Cersei'nin her gecesi, işkencecilerin kaba elleriyle parçalara bölünüyordu. Her gece bir öncekinden daha soğuk ve daha zalim oluyordu. Baykuş vakti, kurt vakti, bülbül vakti, ay doğumu, ay batımı, sabah karanlığı, akşam karanlığı; zaman, bir ayyaş gibi yalpalayarak yürüyordu. Vakit hangi vakitti? Gün hangi gündü? Bu bir rüya mıydı yoksa Cersei uyanmış mıydı? Cersei'nin uyumasına izin verilen küçük uyku kırıkları, onun aklını dilimleyen usturalara dönüşmüştü. Cersei her gün biraz daha durgun, biraz daha yorgun ve biraz daha hasta oluyordu. Yüce Baelor Septi'nin yedi kulesinden birindeydi, kaç zamandır bu hücrede hapis olduğunu bilmiyordu.

Burada yaşlanacağım ve burada öleceğim,

diye düşündü umutsuzca.

Cersei bunun olmasına izin veremezdi. Oğlunun ona ihtiyacı vardı. Risk ne olursa olsun kendini buradan kurtarmak zorundaydı. Dünyası bir metre karelik bir hücreden, bir lazımlıktan, topak topak bir şilteden ve tenini kaşındıran bir battaniyeden ibaretti ama o hâlâ Lord Tywin'in vârisi ve Kaya'nın kızıydı.

Uykusuzluktan yorgun düşen, kule hücresine giren soğuk yüzünden her gece titreyen, dönüşümlü olarak aç kalan ve ateşlenen Cersei, sonunda itirafta bulunmak zorunda olduğunu anladı.

O gece, Rahibe Unella onu uyandırmak için hücreye geldiğinde, kraliçeyi dizlerinin üstünde beklerken buldu. "Günah işledim," dedi Cersei. Ağzının içindeki dili kalındı, dudakları çatlak ve yaralıydı. "Korkunç günahlar işledim. Bunu şimdi anlıyorum. Bunca zamandır nasıl bu kadar kör olabildim? Yaşlı Hatun bana geldi ve fenerini yukarı kaldırdı. Fenerin kutsal ışığıyla bana yürümem gereken yolu gösterdi. Yine temiz olmak istiyorum. Sadece bağışlanmak istiyorum. Lütfen iyi rahibe, size yalvarıyorum, suçlarımı ve zinalarımı itiraf etmem için beni Yüce Rahip'e götürün."

"Ona söyleyeceğim Majesteleri," dedi Rahibe Unella. 'Yüce Rahip çok memnun olacak. Ölümsüz ruhlarımız sadece itiraf ve gerçek nedamet sayesinde kurtulur."

Ve o uzun gecenin geri kalanında Cersei'nin uyumasına izin verdiler. Saatler boyu süren kutsanmış bir uykuydu. Cersei, Jaime'yle evli olduğu ve oğlunun

hâlâ yaşadığı uzun ve tatlı bir rüya görürken; baykuş, kurt ve bülbül bir kez olsun görünmeden ve dikkat çekmeden geçip gittiler.
Sabah olduğunda, kraliçe kendini neredeyse kendisi gibi hissediyordu. Gelen gardiyanlara yine dindar sesler çıkardı, günahlarını itiraf etmekte ve yaptığı her şey için affedilmekte ne kadar kararlı olduğunu söyledi.
“Bunu duyduğumuz için mutluyuz,” dedi Rahibe Moelle.
“Ruhunuzdan büyük bir yük kalkacak,” dedi Rahibe Scolera. “İtiraftan sonra kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz Majesteleri.”
Majesteleri.
Bu basit kelime Cersei’yi heyecanlandırdı. Gardiyanlar, Cersei’nin uzun süren tutsaklığı sırasında bu basit nezaketi göstermekten bile kaçınmışlardı.
‘Yüce Rahip bekliyor,” dedi Rahibe Unella.
Cersei, mütevazı ve itaakâr bir şekilde başım öne eğdi. “Önce banyo yapmama izin verir misiniz? Rahibin karşısına çıkacak durumda değilim.”
‘Yüce Rahip izin verirse daha sonra yıkanırsınız,” dedi Rahibe Unella. “Şu anda önemsemeniz gereken şey etinizin beyhudeliği değil, ölümsüz ruhunuzun temizliği.”
Üç rahibe, Cersei’yi kule merdiveninden aşağı indirdi. Rahibe Unella önde, Rahibe Moelle ve Rahibe Scolera arkada yürüdü; Cersei’nin kaçmaya çalışacağından korkuyormuş gibi. Basamakları inerken alçak bir sesle, “Son ziyaretçimden bu yana çok uzun /aman geçti,” dedi Cersei. “Kral iyi mi? Çocuğu için endişelenen bir anne olarak soruyorum.”
“Majesteleri Kral’ın sağlığı iyi,” dedi Rahibe Scolera “ve gece gündüz gayet iyi korunuyor. Kraliçe her zaman onun yanında.”
Kraliçe benim!
Cersei yutkundu, gülümsedi. “Bunu bilmek güzel,” dedi. “Tommen onu çok seviyor. Onun hakkında söylenen o korkunç şeylere asla inanmadım.” Margaery Tyrell zina ve yüksek ihanet ithamlarından bir şekilde kurtulmayı başarmış mıydı? “Bir duruşma yapıldı mı?”
“Yakında yapılacak,” dedi Rahibe Scolera, “lâkin kraliçenin ağabeyi...”
“Sessiz ol.”
Rahibe Unella omzunun üzerinden Scolera’ya baktı. “Çok konuşuyorsun yaşlı kadın. Bu çeşit meseleler hakkında konuşmak bizim işimiz değil.”
Scolera başını öne eğdi. “Lütfen bağışlayın.”
Basamakların geri kalanını sessizlik içinde indiler.
Yüce Serçe, Cersei’yi kutsal odada kabul etti. Sade bir şekilde döşenmiş yedi köşeli odanın duvarlarından, Yedi’nin kabaca oyulmuş yüzleri bakıyordu.

Yüzlerdeki ifade, Yüce Rahip'in yüzündeki ifade kadar ekşi ve kınama doluydu. Cersei içeri girdiğinde, Yüce Rahip ahşap bir masada oturmuş mektup yazıyordu, Cersei'nin onu son görüşünden bu yana hiç değişmemişti; Cersei'yi yakalayıp hücreye attığı günden beri. Hâlâ gri saçlıydı, açlıktan kırılıyormuş gibi görünüyordu, yüzü sert ve çizgiliydi, gözleri kuşku doluydu. Seleflerinin gösterişli kıyafetleri yerine, boyasız yünden yapılmış, ayak bileklerine kadar inen şekilsiz bir tunik giymişti. Selam sözü olarak, "Majesteleri," dedi. "Anlıyorum ki itirafta bulunmak istiyorsunuz."

Cersei dizlerinin üstüne düştü. "Evet Yüce Rahip. Yaşlı Hatun uykumda bana geldi ve fenerini yukarı kaldırdı..."

"Elbette. Unella, sen burada kalıp Majesteleri'nin sözlerini kayda geçireceksin. Scolera, Moelle, siz gidebilirsiniz." Rahip, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Bu, Cersei'nin babasının binlerce kez kullandığı bir hareketti.

Rahibe Unella, Cersei'nin yanındaki sandalyeye oturdu, bir parşömen aldı, bir tüy kalemi, üstat mürekkebine batırdı. Cersei bıçak gibi bir dehşet hissetti. "İtirafta bulunduğumda..."

"Günahlarınıza uygun olan muameleyi göreceksiniz Majesteleri."

Bu adam amansız,

diye düşündü Cersei bir kez daha. Bir an için kendini topladı. "Öyleyse Anne bana merhamet etsin. Erkeklerle evlilik dışı ilişkiler kurdum. İtiraf ediyorum."

"Kimlerle?" Yüce Rahip'in gözleri Cersei'nin gözlerine kilitlenmişti.

Cersei, arkasında oturan Unella'nın yazı yazdığını duyabiliyordu. Tüy kalem hafif bir sürtünme sesi çıkarıyordu. "Kuzenim Lancel Lannister ve Osney Karakazan." İki adam da Cersei'yle yattığını itiraf etmişti, bunu inkâr etmek işe yaramazdı. "Osney'nin ağabeyleri. Her ikisi de." Cersei, Osfyrd'in ve Osmund'un neler söyleceğini bilemezdi. Çok şey itiraf etmek, az şey itiraf etmekten daha güvenliydi. "Günahımı haklı çıkarmaz biliyorum ama çok yalnızdım ve korkuyordum Yüce Rahip. Tanrılar, koruyucum ve aşkım Robert'ı benden almıştı. Tek başımaydım. Etrafımı entrikacılar, sahte dostlar ve oğullarımın ölümü için komplolar kuran hainler sarmıştı. Kime güveneceğimi bilmiyordum, ben de... Karakazanlar'ı kendime bağlamak için elimdeki yegâne vasıtayı kullandım."

"Vasıta derken kadınlık organlarınızı mı kastediyorsunuz?" "Etimi kastediyorum." Cersei tek elini yüzüne götürdü. Elini tekrar aşağı indirdiğinde, gözleri gözyaşlarıyla ıslaktı. "Evet. Bakire beni bağışlasın. Lâkin bunu çocuklarım için yaptım, diyar için yaptım. Bundan hiç zevk almadım. Karakazanlar... onlar sert ve zalim adamlar, beni hoyratça kullandılar, fakat

başka ne yapabilirdim? Tommen'ın etrafında, benim güvenebileceğim adamlar olmalıydı."
"Majesteleri Kral, Kral Muhafızları tarafından korunuyordu." "Kralın ağabeyi Joffrey kendi düğün ziyafetinde öldürülürken, Kral Muhafızları hiçbir şey yapmadan durdular. Bir evladımın ölümünü izledim, birini daha kaybetmeye dayanamazdım. Günah işledim, ahlaksızca zina yaptım ama bunu Tommen için yaptım. Beni bağışlayın Yüce Rahip, lâkin çocuklarımın güvenliği için yapmam gereken şey buysa, bacaklarımı Kral Topraklarındaki her adam için açarım."
"Bağışlamak sadece tanrılara mahsustur. Sizin kuzeniniz ve lord kocanızın yaveri olan Sör Lancel için ne diyeceksiniz? Onu da sadakatini kazanmak için mi yatağınıza aldınız?"
"Lancel." Cersei duraksadı.
Dikkatli ol,
dedi kendine.
Lancel rahibe her şeyi anlatmış olmalı.
"Lancel beni sevdi. Henüz çocuk sayılırdı ama onun bana ya da oğluma olan sadakatinden asla şüphe etmedim."
"Ama onu yine de kirlettiniz."
"Yalnızdım." Cersei hıçkırığını bastırdı. "Kocamı, oğlumu ve lord babamı kaybetmiştim. Vekil kraliçeydim ama bir kraliçe hâlâ bir kadındır ve kadınlar kolayca cezbedilen zayıf yaratıklardır... Siz bunun doğruluğunu bilirsiniz Yüce Rahip. Kutsal rahibelerin bile günah işlediği malumdur. Lancel'de huzur buldum. O iyi ve nazik bir delikanlıydı ve benim birine ihtiyacım vardı. Yanlıştı, biliyorum, ama başka kimsem yoktu... bir kadının sevilmeye ihtiyacı vardır, yanında bir erkeğe ihtiyacı vardır, bir kadın..." Cersei önlenemez bir şekilde hıçkırmaya başladı.
Yüce Rahip kraliçeyi teselli etmek için hareketlenmedi. Gözlerini Cersei'ye sabitlemiş bir hâlde öylece oturdu, yukarıdaki septte bulunan Yedi heykellerininki gibi taştan bir ifadeyle onun ağlayışını izledi. Uzun dakikalar geçti ama sonunda kraliçenin gözyaşları kurudu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve Cersei kendini bayılacakmış gibi hissediyordu.
Bununla birlikte, Yüce Serçe onunla işini bitirmemişti. "Bunlar sık rastlanan günahlar," dedi. "Dulların günahkârlığı iyi bilinir ve özlerinde bütün kadınlar hafifmeşreptir. Erkeklere istedikleri şeyleri yaptırmak için kurnazlıklarını ve güzelliklerini kullanırlar. Burada bir ihanet söz konusu değil. Kral Robert hayattayken, evlilik yatağınızdan sapmadıysanız tabii."
Titreyerek, "Asla," diye fısıldadı Cersei.

“Asla.
Yemin ederim.”
Rahip, kraliçenin yeminini umursamadı. “Size karşı başka suçlamalar da var Majesteleri, basit zinalardan çok daha ağır suçlar. Sör Osney Karakazan’ın âşığınız olduğunu kabul ettiniz. Sör Osney, selefimi sizin emrinizle boğduğu konusunda ısrar ediyor.
Kraliçe Margaery ve kuzenleri aleyhinde yalancı şahitlik yaptığını, yine sizin emrinizle onların hakkında zina ve yüksek ihanet hikâyeleri anlattığını söylüyor.”
“Hayır,” dedi Cersei. “Bu doğru değil. Margaery’yi kendi kızım gibi severim. Ve diğeri... Yüce Rahip’ten şikâyetçi olduğumu kabul ediyorum. O Tyrion’ın mahlukatıydı, zayıf ve yozdu, Kutsal İnanç’ımızın üstünde bir lekeydi. Bunu benim kadar siz de biliyorsunuz Yüce Rahip. Osney, rahibin ölümünün beni memnun edeceğini düşünmüş olabilir. Durum buysa, suçun bir kısmı benimdir... ama cinayet? Hayır. Cinayetten suçsuzum. Beni septe götürün, Baba’mın hüküm koltuğunun önünde durayım ve suçsuzluğumun gerçek olduğuna dair yemin edeyim.”
“Zaman içinde,” dedi Yüce Rahip. “Kendi lord kocanızın, Bu isimle Anılan İlk Kral olan sevgili ve merhum kralımız Robert’ın cinayetinde rol almakla da suçlanıyorsunuz.”
Lancel, diye düşündü Cersei. “Robert bir domuz tarafından öldürüldü. Şimdi de bir derideğiştiren olduğumu mu söylüyorlar? Bir varg? Kendi oğlumu, ilk evladım Joffrey’yi öldürmekle de suçlanıyor muyum?”
“Hayır. Sadece kocanızı öldürmekle suçlanıyorsunuz. Bunu reddediyorsunuz?”
“Ediyorum. Evet. Tanrıların ve insanların huzurunda reddediyorum.”
Rahip başını salladı. “Sonuncusu ve en beteri, çocuklarınızın babasının Kral Robert olmadığını söyleyenler var. Çocuklarınızın ensest ve zinadan doğmuş piçler olduğunu söyleyenler.”
“Bunu Stannis söylüyor,” dedi Cersei hemen. ‘Yalan, yalan, külliyen yalan. Stannis, Demir Taht’ı istiyor ama ağabeyinin çocukları onun yolunda duruyor. Bu yüzden, onların, ağabeyinin çocukları olmadığını iddia ediyor. O iğrenç mektup... o mektupta bir zerre bile gerçek yok. Bu suçlamayı kabul etmiyorum.”
Yüce rahip iki elini birden masanın üstüne koydu ve kendini yukarı iterek ayağa kalktı. “Güzel. Lord Stannis, kırmızı bir şeytana tapınmak için Yedi’nin gerçeğine yüz çevirdi. Yedi Krallık’ta onun sahte inancına yer yok.”
Bunu duymak neredeyse güven vericiydi. Cersei başıyla onayladı.
“Buna rağmen,” diyerek devam etti Yüce Rahip, “bunlar korkunç suçlamalar ve

diyarın gerçeği bilmesi gerek. Eğer gerçeği söylüyorsanız Majesteleri, bir duruşma masumiyetinizi mutlaka ortaya çıkarır.”
Bir duruşma, hâlâ.
“İtiraf ettim.”
“Bazı günahlarınızı itiraf ettiniz. Diğerlerini reddettiniz. Duruşmanız, gerçekleri yalanlardan ayıracak. İtiraf ettiğiniz günahlar için bağışlanmanız ve diğer suçlamalardan masum bulunmanız için Yedi’ye dua edeceğim.”
Cersei ağır ağır ayağa kalktı. “Bilgeliğiniz karşısında eğiliyorum Yüce Rahip,” dedi, “lâkin Anne’nin merhametinin bir damlası için yalvarabilir miyim? Oğlumu görmeyeli çok uzun zaman oldu, lütfen...”
Yaşlı adamın gözleri çakmak taşı parçaları gibiydi. “Bütün günahlarınızdan arınmadan kralın yanına yaklaşmanız münasip olmaz. Mamafih, salaha giden yolda ilk adımı attınız. Bu sebeple, başka ziyaretçilerinizin olmasına izin vereceğim.”
Kraliçe yeniden ağlamaya başladı. Bu seferki gözyaşları gerçekti. “Çok naziksiniz. Teşekkür ederim.”
“Anne merhametlidir. Ona teşekkür etmelisiniz.”
Moelle ve Scolera, Cersei’yi kule hücresine geri götürmek için bekliyordu. Unella onların yanma gitti. Hep birlikte basamakları tırmanırlarken, “Hepimiz sizin için dua ediyoruz Majesteleri,” dedi Rahibe Moelle. “Evet,” diye tekrar etti Rahibe Scolera. “Şimdi kendinizi çok daha hafif hissediyor olmalısınız. Düğün sabahındaki bir genç kız kadar temiz ve masum.”
Düğün sabahımda Jaime’yi düzdüm,
diye düşündü kraliçe. “Evet,” dedi. “Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Sanki iltihaplı bir çıban bir neşterle kesildi. Sonunda iyileşmeye başlayabilirim. Neredeyse uçacak gibiyim.” Dirseğini Rahibe Scolera’nın yüzüne geçirmenin ve kadını sarmal merdivenden aşağı yuvarlamanın ne kadar güzel olacağını düşündü. Eğer tanrılar merhametliyse, yaşlı kancık Rahibe Unella’ya çarpar ve onu da kendisiyle birlikte aşağı götürürdü.
“Tekrar gülümsediğinizi görmek güzel,” dedi Scolera.
‘Yüce Rahip ziyaretçilerim olabileceğini söyledi.”
“Söyledi,” dedi Rahibe Unella. “Eğer bize kimleri görmek istediğinizi söylerseniz, onlara haber göndeririz.”
Jaime, Jaime’ye ihtiyacım var.
Fakat Jaime şehirdeyse neden ikizine gelmemişti? Cersei, Yüce Baelor Septi’nin duvarlarının ardında neler olduğuyla ilgili daha iyi bir Fikir edinene kadar Jaime’yi beklemeliydi, bu daha akıllıca olurdu. “Amcam,” dedi. “Sör Kevan

Lannister, babamın kardeşi. O şehirde mi?”
“Şehirde,” dedi Rahibe Unella. “Vekil Kral, Kızıl Kale’de ikâmet ediyor. Onu derhal çağıracağız.”
“Teşekkür ederim,” dedi Cersei.
Vekil Kral
? diye düşündü. Şaşırmış gibi yapamadı.
Mütevazı ve nadim bir kalbin, ruhun günahlarını temizlemekten çok daha büyük faydalar sağladığı anlaşıldı. Kraliçe o gece daha geniş bir hücreye taşındı. İki kat aşağıdaki hücre, yumuşak battaniyelere ve Cersei’nin dışarıyı seyredebileceği gerçek pencerelere sahipti. Yemek vakti geldiğinde, Cersei’ye bayat ekmek ve yulaf lapası yerine kızarmış horoz, üstüne kırık cevizler serpilmiş çıtır sebzeler ve tereyağında yüzen şalgamlar getirildi. Cersei, yakalandığından beri ilk kez o gece dolu bir mideyle yatağa girdi ve gecenin karanlık vakitlerini hiç rahatsız edilmeden uyuyarak geçirdi.
Ertesi sabah, şafakla birlikte Sör Kevan geldi.
Kapı açıldığında ve Sör Kevan hücreye girdiğinde Cersei hâlâ kahvaltı ediyordu.
“Bizi yalnız bırakın,” dedi Sör Kevan gardiyanlara. Rahibe Unella, Scolera ve Moelle’yi dışarı çıkarıp kapıyı arkadan kapadı. Kraliçe ayağa kalktı.
Sör Kevan, Cersei’nin onu son gördüğü hâlinden daha yaşlı görünüyordu. İri bir adamdı, geniş omuzlu ve kalın belliydi, büyük çenesinin çizgisini takip eden kısa tıraş edilmiş sarı sakalları ve alnından itibaren açılmaya başlamış sarı saçları vardı. Kırmızıya boyanmış yün pelerini, aslan kafası şeklindeki altın bir broşla omzuna tutturulmuştu.
“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi kraliçe.
Amcası kaşlarını çattı. “Oturmalısın. Sana söylemem gereken şeyler var...”
Cersei oturmak istemiyordu. “Bana hâlâ kızgınsın. Bunu sesinde duyabiliyorum. Beni affet amca. Şarabımı yüzüne dökmekle hata ettim ama...”
“Bir kadeh şarabın umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Lancel benim
oğlum
Cersei. Senin öz kuzenin. Eğer sana kızgınsam, sebebi budur. Ona göz kulak olmalıydın, ona rehberlik etmeliydin, onun için iyi bir aileden münasip bir kız bulmalıydın. Sen bunları yapmak yerine...”
“Biliyorum. Biliyorum.”
Lancel beni, benim onu istediğimden çok daha fazla istedi. Bahse girerim ki hâlâ istiyor.
“Yalnızdım, zayıftım. Lütfen amca. Ah amca. Tatlı yüzünü görmek o kadar güzel ki. Korkunç şeyler yaptım, biliyorum, fakat benden nefret etmene dayanamam.”

Cersei amcasına sarıldı ve adamın yanağını öptü. “Beni affet. Beni affet.”
Sör Kevan kraliçenin sarılışına birkaç kalp atımı zaman boyunca tahammül etti, sonunda kendi kollarını kaldırdı. Kucaklaması kısa ve tuhaftı. “Yeter,” dedi. Sesi ifadesiz ve soğuktu. “Affedildin. Şimdi otur. Bazı kötü havadisler getirdim Cersei.”
Adamın sözleri Cersei’yi korkuttu. “Tommen’a bir şey mi oldu? Lütfen. Hayır. Oğlum için çok korktum. Kimse bana bir şey anlatmadı. Lütfen bana Tommen’ın iyi olduğunu söyle.” “Majesteleri Kral iyi. Sık sık seni soruyor.” Sör Kevan, ellerini Cersei’nin omuzlarına koydu.
“Öyleyse Jaime. Jaime mi?”
“Hayır. Jaime hâlâ nehir topraklarında bir yerde.”
“Bir yerde?” Cersei bu kelimelerin tınısından hoşlanmamıştı. “Kuzgunağaç’ı aldı ve Lord Blackwood’un teslimiyetini kabul etti,” dedi Sör Kevan, “ama Nehirova’ya dönerken adamlarından ayrıldı ve bir kadınla birlikte çekip gitti.”
“Bir kadın?” Cersei anlamaz gözlerle amcasına baktı. “Hangi kadın? Neden? Nereye gittiler?”
“Kimse bilmiyor. Jaime’den başka haber almadık. Söz konusu kadın, Akşamyıldızı’nın kızı Leydi Brienne olabilir.”
O
kadın.
Kraliçe, Tarth Bakiresi’ni hatırlıyordu; erkek zırhı giyen, iri, çirkin ve paytak
şey. Jaime beni öyle bir yaratık için terk etmez. Kuzgunum ona hiç ulaşmadı, yoksa Jaime gelirdi.
“Güneyde karaya çıkan paralı askerlere dair raporlar aldık,” diyordu Sör Kevan. “Tarth, Basamaktaşı, Gazap Burnu... Stannis’in bir özgür birlik tutmak için gereken sikkeyi nereden bulduğunu bilmeyi gerçekten çok isterdim. Onlara karşı koyacak kuvvetim yok, burada yok. Mace Tyrell bu kuvvete sahip lâkin kızıyla ilgili mesele bir çözüme ulaşmadan önce harekete geçmeyi reddediyor.”
Bir cellat, Margaery’yle ilgili meseleyi çabucak çözüme ulaçtım.
Cersei, Stannis’i ya da paralı askerleri hiç umursamıyordu.
Hem onu hem de Tyrelller’i Ötekiler alsın. Bırakın da birbirlerini doğrasınlar, diyar daha iyi bir yer olur.
“Lütfen amca, beni buradan çıkar.”
“Nasıl? Silah zoruyla mı?” Sör Kevan pencereye yürüyüp dışarı baktı, kaşlarını çatmıştı. “Bu kutsal yeri bir mezbahaya çevirmem gerekir ve bunu yapmak için adamım yok. Kuvvetimizin büyük bir bölümü kardeşinle birlikte Nehirova’daydı. Yeni bir ordu kurmak için vaktim olmadı.” Yüzünü Cersei’ye

döndü. ‘Yüce Rahip’le konuştum. Günahlarını telafi etmeden seni bırakmayacak.”
“İtiraf ettim.”
“Telafi etmek,
dedim. Şehrin önünde. Bir yürüyüş...”
“Hayır.” Cersei, amcasının ne söylemek üzere olduğunu biliyordu ve bunu duymak istemiyordu. “Asla. Ona bunu söyle. Ben bir kraliçeyim, bir rıhtım fahişesi değil.”
“Zarar görmeyeceksin. Kimse sana dokunmayacak...”
Cersei daha sert bir sesle,
“Hayır,”
dedi. “Ölmeyi tercih ederim.”
Sör Kevan etkilenmemişti. “Eğer arzun buysa, yakında gerçek olabilir. Yüce Rahip; kral cinayeti, ilah cinayeti, ensest ve yüksek ihanet suçlarıyla yargılanmana karar verdi.”
“İlah cinayeti?” Cersei’yi neredeyse gülecekti. “Ne zaman bir tanrı öldürdüm?”
‘Yüce Rahip, Yedi’nin dünyadaki sözcüsüdür. Ona saldırırsan bizzat tanrılara saldırmış olursun.” Sör Kevan, Cersei itiraz edemeden önce elini kaldırdı. “Bu konuları konuşmak fayda getirmez. Burada olmaz. Bunları duruşmada konuşacağız.” Gözlerini hücrede gezdirdi. Yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu.
Biri bizi dinliyor.
Cersei burada bile, şimdi bile özgürce konuşmaya cesaret edemiyordu. Derin bir nefes aldı. “Beni kim yargılayacak?”
“İnanç,” dedi Sör Kevan, “eğer dövüşle yargılanmakta ısrarcı olmazsan. O durumda bir Kral Muhafızları şövalyesi tarafından savunulmak zorundasın. Sonuç ne olursa olsun, hakimiyetinin sonu geldi. Tommen reşit olana kadar onun vekili olarak hizmet vereceğim. Mace Tyrell, Kral Eli ilan edildi. Yüce Üstat Pycelle ve Sör Harys eski görevlerine devam ediyorlar, lâkin Paxter Redwyne lord amiral oldu ve Randyll Tarly yüksek yargıcın vazifelerini üstlendi.”
İkisi de Tyrell sancak beyleri. Diyarın bütün yönetimi Cersei’nin düşmanlarına veriliyordu, Kraliçe Margaery’nin yakınlarına ve akrabalarına. “Margaery de itham ediliyor. O ve kuzenleri. Serçeler onu nasıl serbest bırakıyor da beni bırakmıyor?”
“Randyll Tarly ısrar etti. Bu fırtına koptuğunda Kral Toprakları’na gelen ilk adam oydu, ordusunu da beraberinde getirdi. Tyrell kızları yine de yargılanacaklar ama Yüce Rahip onlara karşı açılan davanın zayıf olduğunu kabul ediyor. Yarı deli gibi görünen şu şarkıcı hariç, kraliçenin âşığı olduğu ileri

sürülen bütün adamlar, suçlamayı reddettiler ya da sözlerini geri aldılar. Yüce Rahip, kızları Tarly'nin vesayetine verdi, Lord Randyll de zamanı geldiğinde kızları duruşmaya getireceğine dair kutsal bir yemin etti."
'Ya kızı suçlayanlar?" diye sordu kraliçe. "Onlar nerede?"
"Osney Karakazan'la Mavi Ozan burada, septin altında. Redwyne ikizleri masum ilan edildi. Arpçı Hamish öldü. Diğerleri, Kızıl Kale'nin altındaki zindanlara atıldı, senin adamın Qyburn'ün sorumluluğundalar."
Oyburn,
diye düşündü Cersei. Bu iyiydi, Cersei'nin tutunabileceği bir dal vardı en azından. Adamlar Lord Qyburn'ün elindeydi ve Lord Qyburn mucizeler yaratabilirdi.
Ve dehşetli şeyler. Dehşetli şeyler de yaratabilir.
"Daha kötü haberler de var. Oturacak mısın?"
"Oturmak mı?" Cersei başını sağa sola salladı. Daha kötü ne olabilirdi? Küçük kraliçe ve kuzenleri kuşlar kadar özgürken, Cersei yüksek ihanet suçuyla yargılanacaktı. "Söyle. Nedir?"
"Myrcella. Dorne'dan vahim haberler aldık."
Cersei hemen,
"Tyrion,"
dedi. Tyrion, Cersei'nin küçük kızını Dorne'a göndermişti ve Cersei kızım eve getirmesi için Sör Balon Swann'ı görevlendirmişti. Bütün Dorne adamları yılandı ve Marteller en beter olanlarıydı. Kızıl Yılan, İblis'i müdaafa etmeyi bile denemiş ve cüceyi Joffrey'nin cinayetinden aklayacak zafere çok yaklaşmıştı. "Tyrion bunca zamandır Dorne'daydı ve şimdi kızımı yakaladı."
Sör Kevan tekrar kaşlarını çattı. "Myrcella, Gerold Dayne isimli Dornelu bir şövalyenin saldırısına uğradı. Adam Myrcella'nın yüzünü kesti. Myrcella... üzgünüm... bir kulağını kaybetti." "Bir kulak." Cersei dehşet içinde amcasına baktı. O
sadece bir çocuktu, benim kıymetli prensesimdi, üstelik çok güzeldi.
"Kızımın kulağını kesti. Peki Prens Doran ve Dornelu şövalyeler neredeydi? Küçük bir kızı koruyamadılar mı? Arys Oakheart neredeydi?" "Myrcella'yı savunurken katledildi. Dayne'in onu kestiği söyleniyor."
Sabah Kılıcı bir Dayne'di,
diye hatırladı kraliçe ama o çok uzun zaman önce ölmüştü. Bu Sör Gerold kimdi ve Cersei'nin kızına neden zarar vermek istemişti? Kraliçe buna anlam veremiyordu, meğerki... "Tyrion, Karasu Savaşı'nda burnunun yarısı kaybetti. Myrcella'nın yüzüne saldırmak, bir kulağını kesmek... bu işte İblis'in o kirli ve

küçük parmakları var.”
“Prens Doran kardeşinle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ve Balon Swann, Myrcella’nın Gerold Dayne’i suçladığını yazdı. Şövalyeye Siyah Yıldız diyorlarmış.”
Cersei acı bir kahkaha koyuverdi. “Ne derlerse desinler, o kardeşimin maşası. Tyrion’ın Dornelular arasında dostları var. İblis bunu en başından beri planladı. Myrcella’yı Prens Trystane’le nişanlayan Tyrion’dı. Sebebini şimdi anlıyorum.”
“Her gölgede Tyrion’ı görüyorsun.”
“O gölgelerin mahlukatı. O Joffrey’yi öldürdü. O babamı öldürdü. Orada duracağını mı sanıyorsun? İblis’in hâlâ Kral Topraklarında olduğundan ve Tommen’ı öldürmek için planlar yaptığından korkuyordum ama önce Myrcella’yı öldürmek için Dorne’a gitmiş olmalı.” Cersei hücresini adımladı. “Tommen’ın yanında olmam gerek. Şu Kral Muhafızları, bir göğüs kalkanındaki meme uçları kadar faydasız.” Amcasına döndü. “Sör Arys öldürüldü, dedin.”
“Siyah Yıldız denen şu adam tarafından, evet.”
“Öldü. Arys öldü. Bundan emin misin?”
“Bize söylenen bu.”
“O hâlde Kral Muhafızlarında boş bir yer var. O yer derhal doldurulmalı. Tommen’ın korunması gerek.”
“Lord Tarly, Jaime’ye sunmak üzere kıymetli şövalyelerden oluşan bir liste hazırlıyor. Lâkin Jaime yeniden ortaya çıkana katlar...”
“Kral, bir adama beyaz pelerin verebilir. Tommen iyi bir çocuk. Ona kimi seçmesi gerektiğini söyleyin ve seçsin.”
“Ve sen kimi seçmesini istiyorsun?”
Cersei’nin hazır bir cevabı yoktu.
Müdaafımin yeni bir yüz kadar yeni bir isme de ihtiyacı var.
“Qyburn biliyor. Bu konuda ona güven. Aramızda fikir ayrılıkları var amca, fakat paylaştığımız kanın ve babama karşı duyduğun sevginin hürmetine, Tommen’ın ve onun sakat kız kardeşinin hatırına, senden istediğim şeyi yap. benim adıma Lord Qyburn’e git, ona beyaz bir pelerin götür ve vaktin geldiğini söyle.”

KRALİÇE MUHAFIZI

“Sen kraliçenin adamıydın,” dedi Reznak mo Reznak. “Kral, meclisi topladığında, etrafında kendi adamlarının olmasını istiyor.”
Ben hâlâ kraliçenin adamıyım. Bugün, yarın, daima, son nefesime kadar.
Barristan Selmy, Daenerys Targaryen’ın öldüğüne inanmayı reddediyordu.
Belki de bu yüzden bir kenara koyuluyordu.
Hizdahr hepimizi teker teker uzaklaştırıyor.
Ölüm kapısında bekleyen güçlü Güçlü Belwas, tapınakta, Mavi Faziletler’in bakımı altındaydı... fakat Selmy, Faziletler’in, çekirgelerin başladığı işi bitirmekle meşgul olduğundan şüpheleniyordu. Skahaz Kelkafa, Selmy’nin emrinden alınmıştı. Lekesizler kışlalara çekilmişti. Jhogo, Daario Na haris, Amiral Groleo ve Lekesizler’in Kahramanı; Yunkaililer’in rehineleri olarak kalmıştı. Aggo, Rakharo ve kraliçenin
khalasa
rının geri kalanı, kayıp kraliçeyi aramak üzere nehrin karşısına gönderilmişti. Missandei’nin yerine bile bir başkası getirilmişti; kral, bir çocuğu haberci olarak kullanmanın münasip olmadığını düşünmüştü.
Ve şimdi de ben.
Eskiden olsa, Selmy bu azli, onuruna sürülmüş bir leke olarak kabul edebilirdi. Ama bu Batıdiyar’daydı. Adına Meereen dedikleri bu yılan çukurunda, onur denen şey bir soytarı kıyafeti kadar saçmaydı. Ve bu güvensizlik karşılıklıydı. Hizdahr zo Loraq, Selmy’nin kraliçesinin hayat arkadaşı olabilirdi ama asla onun kralı olmayacaktı. “Eğer Majesteleri Kral’ın arzusu beni meclisten azletmekse...”
“Işığımız,” diye düzeltti kethüda. “Hayır, hayır, hayır, beni yanlış anladınız. İlahımız, Yunkai’den gelen bir temsilciler kurulunu kabul etmek üzere. Onlarla orduların geri çekilmesi hususunu tartışacak. Temsilciler... ah... ejderhanın gazabıyla hayatını kaybedenler için tazminat talep edebilir. Hassas bir mesele. Kral, tahtta, Meereenliler tarafından korunan Meereenli bir kralın görünmesinin daha iyi olacağını düşünüyor. Bunu anlayabildiğinizden eminim sör.”

Tahmin ettiğinden daha fazlasını anlıyorum.
“Majesteleri Kral kendisini korumak üzere kimleri seçti acaba?”
Reznak mo Reznak gülümsedi. “İlahımız’ı çok seven korkunç savaşçılar. Dev Goghor. Krazz. Benekli Kedi. Kemikkıran Belaquo. Hepsi de kahraman.”
Hepsi de çukur dövüşçüsü.
Sör Barristan şaşırmamıştı. Hizdahr zo Loraq yeni tahtında endişe içinde oturuyordu. Meereen’in son kralından bu yana bin yıl geçmişti ve eski kanın mensuplarının arasında bile, Hizdahr’dan daha iyi bir kral seçebileceklerine inanan insanlar vardı. Yunkaililer, paralı askerleri ve müttefikleriyle birlikte şehrin dışında bekliyordu. İçeride Harpiya’nın Oğulları vardı.
Ve kralın koruyucuları her gün biraz daha azalıyordu. Hizdahr’ın Gri Solucan’a karşı yaptığı aptalca hata, ona Lekesizler’e mal olmuştu. Majesteleri Kral, Lekesizler’in komutasını bir kuzenine vermeye kalkıştığında ki Tunç Canavarlar’ın komutasını da bir başka kuzenine vermişti, Gri Solucan, Lekesizler’in, sadece annelerinden emir alan özgür adamlar olduğunu söylemişti. Tunç Canavarlar’a gelince; onların yarısı azatlı kölelerdi, diğer yarısı da yalnızca Skahaz mo Kandaq’a sadık olabilecek kelkafalardan oluşuyordu. Kral Hizdahr’ın bir düşman denizine karşı tek güvenilir desteği, çukur dövüşçüleriydi.
“Dövüşçüler, Majesteleri Kral’ı bütün tehditlere karşı koruyabilir mi?” Sör Barristan’ın ses tonu, adamın gerçek duygularıyla ilgili hiç ipucu vermiyordu. Selmy, duygularını gizlemeyi yıllar önce Kral Toprakları’nda öğrenmişti.
“Şahanemiz,” diye vurguladı Reznak mo Reznak. “Diğer vazifeleriniz değişmeyecek sör. Bu barış başarısızlığa uğrayacak olursa; Işığımız, şehrin düşmanlarına karşı savaşacak orduyu sizin komuta etmenizi isteyecektir.”
En azından bu kadar aklı var.
Kemikkıran Belaquo ve Dev Goghor, Hizdahr’ın kalkanları olarak işe yarayabilirlerdi. Fakat bu adamların bir orduya liderlik etmesi fikri o kadar gülünçtü ki yaşlı şövalye az kalsın gülümseyecekti. “Majesteleri Kral’m emrindeyim.”
“Majesteleri
değil,” diye sızlandı kethüda. “Bu Batıdiyar tarzı bir unvan. Şahanemiz, Işığımız, İlahımız.”
Kibirlimiz daha uygun olurdu.
“Dediğiniz gibi olsun.”
Reznak dudaklarını yaladı. “Öyleyse anlaştık.” Adamın bu seferki yağlı gülümsemesinde azil vardı. Sör Barristan odadan çıktı, kethüdanın parfüm

kokusunu arkada bırakmaktan mutluydu.
Bir erkek ter kokmalı, çiçek değil.
Meereen'in Büyük Piramit'i, zemininden zirvesine kadar iki yüz elli metre yüksekliğindeydi. Kethüdanın dairesi ikinci kattaydı. Kraliçenin ve Selmy'nin daireleri en tepedeydi. Yukarı çıkmaya başladığında,
benim yaşımda bir adam için uzun bir tırmanış,
diye düşündü Sör Barristan. Kraliçenin işleriyle uğraşırken bu basamakları günde beş ya da altı kez tırmanıyordu, buna dizlerindeki ve belindeki ağrılar şahitlik edebilirdi.
Bu basamaklarla yüzleşemeyeceğim bir gün gelecek,
diye düşündü şövalye
ve o gün benim istediğimden daha erken burada olacak.
O gün gelmeden, Barristan en azından birkaç öğrencisinin onun yerini almak üzere hazır olmasını sağlamalıydı.
Hazır olduklarında onları bizzat şövalye ilan edeceğim, her birine at ve altın mahmuzlar vereceğim.
Saltanat daireleri durgun ve sessizdi. Hizdahr buraya yerleşmemişti, Büyük Piramit'in kalbinin derinliklerinde bulunan ve muazzam duvarlar tarafından çevrelenen kendi dairesinde kalmayı tercih etmişti. Mezzara, Miklaz, Qezza ve kraliçenin diğer genç kadeh taşıyıcıları gerçekte rehinelerdi ama hem Selmy hem de kraliçe çocukları o kadar çok seviyorlardı ki Selmy onları rehine olarak düşünemiyordu kralla birlikte gitmişlerdi. Irri ve Jhiqui diğer Dothraklılar'la birlikte piramitten ayrılmıştı. Sadece Missandei kalmıştı; piramidin zirvesindeki kraliçe dairesinde gezinen küçük ve meyus hayalet.
Sör Barristan terasa çıktı. Meereen'in üzerindeki gökyüzü ceset rengindeydi, mat beyaz ve ağırdı, bir uçtan diğer uca bulutlarla doluydu. Güneş, bir bulut duvarının ardına gizlenmişti, hiç görünmeden batacaktı, bu sabah görünmeden doğduğu gibi. Gece sıcak, terli, boğucu, yapış yapış ve nefes aldırmaz olacaktı. Yağmur üç gündür yağma tehdidinde bulunuyordu ama yere bir damla su bile düşmemişti. Yağmur bir rahatlama getirebilirdi, şehrin yıkanıp temizlenmesine yardım edebilirdi.
Sör Barristan buradan; küçük piramitleri, şehrin batı duvarlarını ve Köle Körfezi'nin kıyılarındaki Yunkai kamplarını görebiliyordu. Kamplardan, devasa bir yılanı anımsatan yağlı ve kalın bir duman sütunu yükseliyordu.
Yunkaili adamlar ölülerini yakıyorlar,
diye düşündü şövalye.
Beyaz kısrak, kuşatma kamplarının arasında dörtnala koşuyor.

Kraliçenin aldığı bütün önlemlere rağmen, hastalık şehrin içinde ve dışında yayılmıştı. Meereen'in pazar yerleri kapalıydı, sokakları boştu. Kral Hizdahr dövüş çukurlarının açık kalmasına izin vermişti ama çukurlara giden insan sayısı azdı. Söylentilere göre, Meereenliler Merhamet Tapınağı'ndan bile uzak durmaya başlamıştı.

Köle tacirleri bunun için de Daenerys'i suçlamanın bir yolunu bulacak,

diye düşündü Sör Barristan. Onların fısıltılarını duyabiliyordu; Ulu Ustalar, Harpiya'nın Oğulları, Yunkaililer, birbirlerine kraliçenin öldüğünü söylüyorlardı. Şehrin yarısı buna inanıyordu ama kelimeleri yüksek sesle söylemeye henüz cesaret edemiyorlardı.

Ama yakında edecekler.

Sör Barristan kendini çok yorgun, çok yaşlı hissediyordu.

Onca yıl nereye gitti?

Son zamanlarda, Barristan ne zaman su içmek için bir havuzun kenarına çömelse, suyun derinliklerinden ona bakan bir yabancıyla karşılaşıyordu. Mavi gözlerinin kenarındaki ince çizgiler ne zaman oluşmuştu? Saçları ne zaman güneş ışığından kara dönüşmüştü.

Yıllar önce yaşlı adam. Onlarca yıl önce.

Ama Kral Toprakları'ndaki turnuvadan sonra şövalye ilan edildiği gün, daha dün gibiydi. Barristan, Kral Aegon tarafından omzuna değdirilen kılıcın dokunuşunu hâlâ hatırlıyordu; bir genç kızın öpücüğü kadar hafif. Barristan yeminini ederken, sözler boğazına takılmıştı. Yeni şövalye o geceki ziyafette, ejderha biberiyle Dorne usulü pişirilmiş yaban domuzu kaburgası yemişti, biberler o kadar acıydı ki şövalyenin ağzı yanmıştı. Kırk yedi yıl. Ve tat hâlâ Barristan'ın hafızasındaydı ama Barristan on gün önce ne yediği sorulsa cevap veremezdi, bütün Yedi Krallık'ın geleceği buna bağlı olsa bile veremezdi.

Büyük ihtimalle haşlanmış sosis. Ya da tadı sosisten daha iyi olmayan bir başka saçma yemek.

Selmy, kim bilir kaçıncı kez, onu buraya getiren tuhaf kaderi düşündü. O bir Batıdiyar şövalyesiydi. Fırtına topraklarının ve Dorne hudutlarının adamıydı. Onun yeri Yedi Krallık'tı, Köle Körfezi'nin boğucu kıyıları değil.

Daenerys'i eve götürmek için geldim.

Ama onu kaybetmişti, tıpkı kızın babasını ve ağabeyini kaybettiği gibi.

Hatta Robert'ı. Onu da yan yolda bıraktım.

Belki de Hizdahr, Selmy'nin sandığından daha akıllıydı.

On yıl önce, Daenerys'in niyetinin ne olduğunu sezebilirdim. On yıl önce, onu durduracak kadar hızlı davranabilirdim.

Bunun yerine, Dany çukura atlarken Selmy afallamış bir hâlde yerinde durmuş, kızın adını bağırmış, sonra da kırmızı kumların üstünde beyhude bir çabayla kızın peşinden koşmuştu.
Yaşlandım ve yavaşladım.
Naharis'in Selmy'yle Sör Büyükbaba diyerek dalga geçmesi boşuna değildi.
Ogün kraliçenin yanında Daario olsaydı, benden daha hızlı hareket eder miydi
? Selmy cevabı bildiğini düşünüyordu ama hoşlandığı bir cevap değildi bu.
Geçen gece rüyasında yine o günü görmüştü: Dizlerinin üstüne çökmüş bir hâlde safra ve kan kusan Belwas, ejderha katillerini cesaretlendiren Hizdahr; dehşet içinde kaçışan, basamaklarda itişip kakışan, birbirini ezen, çığlık atıp bağıran erkekler ve kadınlar. Ve Daenerys...
Daenerys'in saçları tutuştu. Elinde bir kamçı vardı ve kız bağırıyordu, sonra ejderhanın sırtına bindi, uçtu.
Drogon'un havalanırken kaldırdığı kumlar Sör Barristan'ın gözlerine girmişti ama şövalye, gözyaşlarından ibaret bir peçenin ardından, ejderhanın çukurdan yükseldiğini ve hayvanın muazzam kara kanatlarının kapılardaki bronz savaşçıların omuzlarım dövdüğünü görmüştü.
Geri kalanını sonradan öğrenmişti. Kapıların ötesinde yoğun bir kalabalık birikmişti. Ejderhanın kokusuyla çıldıran atlar dehşetle şahlanmıştı, demir naili ayaklarıyla havayı tekmelemişlerdi. Tahtırevanlar ve yiyecek satan tezgâhlar devrilmişti, insanlar yere düşüp ezilmişti. Mızraklar fırlatılmış, arbalet okları salınmıştı. Kimi evine koşmuştu. Yaralarından duman tüten ejderha havada vahşice bükülmüştü, sırtında kız vardı, sonra alev püskürtmüştü.
Tunç Canavarlar, günün geri kalanını ve gecenin büyük bir bölümünü cesetleri toplamakla geçirmişti. Son sayıma göre iki yüz on dört ölü ve bunun üç katı kadar yaralı vardı. Drogon şehirden gitmişti, son olarak Skahazadhan'ın üzerinde görülmüştü, kuzeye doğru uçuyordu. Daenerys Targaryen'dan hiç iz bulunamamıştı. Bazı insanlar, kraliçenin düştüğünü gördüğüne dair yemin etmişti. Diğerleri, kraliçenin ejderha tarafından yenmek üzere götürüldüğünü iddia etmişti.
Yanılıyorlar.
Sör Barristan, ejderhalar hakkında, her çocuğun duyduğu masallardan öte bir şey bilmiyordu ama Targaryenlar'ı tanıyordu. Daenerys o ejderhayı
sürüyordu,
tıpkı Aegon'ın bir zamanlar Balerion'u sürdüğü gibi.
Yüksek sesle, "Eve gidiyor olabilir," dedi kendi kendine.
"Hayır," diye mırıldandı arkadan gelen bir ses. "Kraliçe bunu yapmaz sör. Bizi

almadan eve gitmez.”
Sör Barristan döndü. “Missandei. Çocuk. Kaç zamandır orada duruyorsun?”
“Çok olmadı,” dedi Missandei. “Sizi rahatsız ettiysem üzgünüm.” Duraksadı. “Skahaz mo Kandaq sizinle konuşmak istiyor.”
“Kelkafa mı? Onunla konuştun mu?” Bu ihtiyatsızlıktı, ihtiyatsızlık. Skahaz ile kral arasındaki düşmanlık derindi ve Missandei bunu bilecek kadar zekiydi. Skahaz, kraliçenin evliliğine yüksek sesle muhalefet etmişti ve Hizdahr bu gerçeği unutmamıştı. “Burada mı? Piramidin içinde mi?”
“İstediği zaman gelip gidiyor sör.”
Evet, bunu yapabilir.
“Benimle konuşmak istediğini kim söyledi?”
“Baykuş maskesi takan bir Tunç Canavar.”
Seninle konuşurken baykuş maskesi takıyordu. Şu anda bir çakal, bir kaplan ya da tembel hayvan olabilir.
Sör Barristan, maskelerden en başından beri nefret ediyordu. Dürüst adamlar yüzlerini saklamaya asla ihtiyaç duymamalıydı. Ve Kelkafa...
Ne düşünüyor olabilir
? Tunç Canavarların komutası Hizdahr tarafından Marghaz zo Loraq’a verildikten sonra, Skahaz, Nehir Muhafızı ilan edilmişti. Skahazadhan’ın elli fersahlık kıyı şeridinde bulunan bütün yolcu teknelerinden, tarak gemilerinden ve sulama hendeklerinden sorumlu olacaktı ama Kelkafa bu kadim ve şerefli vazifeyi reddetmişti. Hizdahr, Kelkafa’nın, mütevazı
Kandaq piramidine çekilmeyi tercih ettiğini söylüyordu.
Kelkafa, onu koruyacak bir kraliçe yokken buraya gelmekle büyük bir risk alıyor.
Üstelik Sör Barristan onunla konuşurken görülürse, şövalyenin üstüne de şüphe çekilirdi.
Barristan bu işin kokusundan hoşlanmamıştı. Bu işte desise, fısıltı, yalan ve karanlıkta tezgâhlanmış entrika kokusu vardı. Bunlar, Barristan’ın, Örümcek ve Lord Serçeparmak’la birlikte geride bırakmak istediği şeylerdi. Barristan Selmy kitaplara düşkün bir adam değildi ama seleflerinin eylemlerinin kaydedildiği Beyaz Kitap’ın sayfalarını sık sık karıştırırdı. Seleflerinin kimi kahramandı, kimi iradesiz, düzenbaz ve korkaktı. Çoğu sadece erkekti; diğer erkeklerden daha hızlı ve güçlü, kılıçta ve kalkanda daha yetenekli ama yine de kibre, hırsa, şehvete, aşka, öfkeye ve kıskançlığa tutsak; altına, kuvvete ve ölümsüzleri pençesine alan diğer zaaflara aç olan erkekler. En iyileri, kusurlarının üstesinden gelmeyi başarmış, görevini yapmış ve ellerinde kılıçlarıyla ölmüşlerdi. En kötüleri...
En kötüleri, taht oyunları oynayanlardı.

Selmy, Missandei’ye, “Şu baykuşu tekrar bulabilir misin?” diye sordu.
“Denerim sör.”
“Ona... arkadaşımızla... konuşacağımı söyle. Hava karardıktan sonra, ahırın yanında.” Piramidin kapıları gün batımında kapatılıp sürgüleniyordu. Ahır o vakitte sessiz olurdu. “Aynı baykuş olduğundan emin ol.” Bunu yanlış bir Tunç Canavar’ın duyması iyi olmazdı.
“Anladım.” Missandei gidecekmiş gibi döndü, sonra bir an için durdu ve “Yunkaililer şehri akreplerle çevrelemiş,” dedi. “Drogon geri dönecek olursa, gökyüzünü demir oklarla dolduracaklarmış.”
Bunu Sör Barristan da duymuştu. “Bir ejderhayı gökyüzünde öldürmek kolay değildir. Batıdiyar’da birçok kişi, Aegon’ı ve kız kardeşlerini vurup düşürmeyi denedi ama hiçbiri başarılı olamadı.”
Missandei başıyla onayladı. Kızın rahatlayıp rahatlamadığını söylemek zordu. “Sizce kraliçeyi bulacaklar mı sör? Çim topraklar çok engin ve ejderhalar gökyüzünde iz bırakmıyor.”
“Aggo ve Rakharo, kraliçenin kanının kanı... hem Dothrak denizini Dothraklılar’dan iyi kim bilir?” Selmy, küçük kâtibenin kolunu sıktı. “Onu bulacaklar.”
Eğer hâlâ yaşıyorsa.
Çimlerde dolaşan başka khal’lar vardı. On binlerce süvarisi olan
khalassar'
lara sahip at efendileri. Fakat küçük kızın bunu duymasına gerek yoktu. “Kraliçeyi çok sevdiğini biliyorum. Yemin ederim ki onu güvende tutacağım.”
Bu kelimeler kızı bir parça rahatlamış gibiydi.
Ama kelimeler rüzgârdır,
diye düşündü Sör Barristan.
Kraliçenin yanında değilken onu nasıl koruyabilirim
?
Barristan Selmy birçok kral görmüştü. Benzersiz Aegon’ın sıkıntılı saltanatı sırasında doğmuştu, şövalyeliğini onun ellerinden almıştı. Yirmi üç yaşında, Dokuzmetelik Kralları Savaşı’nda Canavar Maelys’i öldürdükten sonra, omuzlarına Aegon’ın oğlu Jaehaerys tarafından beyaz bir pelerin serilmişti. Jaehaerys’in oğlu Aerys çılgınlık içinde tükenirken, Selmy aynı beyaz pelerinin içinde Demir Taht’ın yanında durmuştu.
Durdum, gördüm, duydum ve hiçbir şey yapmadım.
Ama hayır. Bu adil değildi. Selmy görevini yapmıştı. Sör Barristan bazı geceler, o görevi layığıyla yapıp yapmadığını merak ediyordu. Tanrıların ve insanların

huzurunda yemin etmişti, şerefine leke sürüp o yemine karşı gelemezdi... ama Kral Aerys'in saltanatının son yıllarında, o yemini tutmak çok güçlenmişti. Selmy, hatırlarken bile acı çektiği şeyler görmüştü ve o kanın ne kadarının kendi ellerinde olduğunu birçok kez merak etmişti. Aerys'i Lord Darklyn'in zindanından kurtarmak için Gölgeli Vadi'ye gitmemiş olsaydı, Lord Tywin kasabayı yağmalarken, Aerys o zindanda ölebilirdi. Sonra Prens Rhaegar, Demir Taht'a çıkar ve belki diyarı iyileştirirdi. Gölgeli Vadi, Selmy'nin en büyük başarısıydı ama bu hatıra şövalyenin ağzında acı bir tat bırakıyordu.

Ama geceleri şövalyeye musallat olan, başarısızlıklardı.

Jaehaerys, Aerys, Robert. Üç ölü kral. Hepsinden daha iyi bir kral olabilecek Rhaegar. Prenses Elia ve çocukları. Sadece bir bebek olan Aegon ve kedisiyle birlikte Rhaenys.

Her biri ölmüştü ama onları korumaya yeminli Selmy yaşıyordu. Ve şimdi de Daenerys; Selmy'nin pırıl pırıl parlayan kraliçesi. O

ölmedi. Buna inanmayacağım.

İkindi vakti, Sör Barristan'ı şüphelerinden biraz olsun uzaklaştırdı. Şövalye, öğleden sonrayı, piramidin üçüncü katındaki talim salonunda geçirdi. Öğrencileriyle çalıştı, onlara kılıç, kalkan, at ve mızrak sanatını öğretti... ve mertliği; bir şövalyeyi, bir dövüş çukuru savaşçısından üstün yapan kaideyi. Selmy gittikten sonra, Daenerys kendi yaşıtı koruyuculara ihtiyaç duyacaktı ve Sör Barristan ona bu koruyucuları vermekte kararlıydı.

Barristan'ın eğittiği delikanlılar sekizle yirmi yaş aralığındaydı. Şövalye altmış öğrenciyle işe başlamıştı ama eğitimin, çocukların çoğu için fazla sert olduğu anlaşılmıştı. Şimdi bu sayının yarısından az öğrenci vardı fakat bazı çocuklar büyük gelecek vade diyordu. Selmy, çiftten çifte yürüyüp, onların ahşap kılıçlarla ve yuvarlak uçlu mızraklarla birbirlerine saldırmasını izlerken,

koruyacak bir kralım olmadığına göre artık onları eğitmek için daha fazla vaktim olacak,

diye düşündü.

Cesur çocuklar. Alt tabakadan geliyorlar ama bazıları iyi şövalyeler olacaklar, üstelik kraliçelerini seviyorlar. Eğer kraliçe olmasaydı, bu çocukların hepsi dövüş çukurlarına düşerdi. Hizdahr'nı çukur dövüşçüleri var ama Daenerys'in şövalyeleri olacak.

"Kalkanını yukarıda tut," diye bağırdı Selmy. "Bana darbelerini göster. Şimdi birlikte. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, aşağı, yukarı..."

Selmy, akşam yemeğini, güneş batarken kraliçenin terasında yedi. Meereen'in rengârenk kiremitleri önce griye, ardından siyaha devrilirken, yaşlı şövalye mor

alacakaranlığın içinden, basamaklı piramitlerde teker teker uyanan ateşleri izledi. Aşağıdaki caddelerde ve sokak aralarında toplanan gölgeler, göller ve nehirler yarattı. Şehir alacakaranlıkta huzurlu bir yer gibi görünüyordu, hatta güzel bir yer. Şarabının son yudumunu içerken,
bu barış değil, bir salgın hastalık,
diye düşündü yaşlı şövalye.
Dikkat çekmek istemiyordu, yemeğini bitirdiğinde meclis kıyafetlerini değiştirdi, Kraliçe Muhafızı pelerini yerine, sıradan bir adamın giyebileceği, başlıklı, kahverengi bir yolcu pelerini giydi. Kılıcını ve hançerini bırakmadı; bu görüşme bir tuzak olabilirdi. Selmy Hizdahr'a hiç güvenmiyordu ve Reznak mo Reznak'a karşı olan güveni daha da azdı. Belki de parfüm kokulu kethüda, Selmy'yle Skahaz'ı birlikte yakalamak ve onları krala karşı komplo kurmakla suçlamak amacıyla bu gizli görüşmeyi bizzat ayarlamıştı.
Kelkafa ihanetten bahsedecek olursa, onu tutuklamaktan başka seçeneğim kalmaz. Ben bu durumdan hiç hoşlanmıyor olsam da, Hizdahr benim kraliçemin hayat arkadaşı. Benim yükümlülüğüm ona karşı, Skahaz'a değil.
Yoksa öyle miydi?
Kral Muhafizı'nın ilk yükümlülüğü, kralı zarardan ve tehditten korumaktı. Beyaz şövalyeler; kralın emirlerine itaat edeceklerine, sırlarını saklayacaklarına, tavsiyeleri istendiğine tavsiye vereceklerine, istenmediğinde sessiz kalacaklarına, krala hizmet edeceklerine ve onun adıyla onurunu savunacaklarına dair de yemin ederlerdi. Daha açık bir şekilde konuşmak gerekirse; Kral Muhafızları'nın korumasını diğer insanlara, hatta kraliyet kanından gelenler bile tevsi etmek ya da etmemek, tamamıyla krala ait bir tercihti. Bazı krallar doğru düşünür ve karılarının, çocuklarının, kardeşlerinin, amcalarının, halalarının, uzak ya da yakın kuzenlerinin, hatta zaman zaman âşıklarının, metreslerinin ve piçlerinin Kral Muhafızları tarafından korunmasını uygun görürdü. Fakat diğer krallar, yakınlarının korunmasını hane şövalyeleri ile silahlı askerlere bırakmayı tercih eder ve Kral Muhafızları'nı şahsi korumaları olarak tutup yanlarından hiç ayırmazlardı.
Eğer kraliçe, bana Hizdahr'ı korumamı emretmiş olsaydı, bu emre itaat etmekten başka seçeneğim olmazdı.
Fakat Daenerys Targaryen ne münasip bir Kraliçe Muhafızları birliği kurmuş ne de hayat arkadaşıyla ilgili herhangi bir emir vermişti.
Böyle konularda karar ı>eren bir lord kumandanım varken hayat daha basitti,
diye düşündü Selmy. Şimdi lord kumandan benim ve hangi yolun doğru olduğunu bilmek zor.

Merdivenin son basamaklarına geldiğinde, Selmy kendini, piramidin kiremit duvarlarının arasındaki meşale ışığıyla aydınlatılmış koridorlarda tek başına buldu. Büyük kapılar kapatılmış ve sürgülenmişti. Kapıların dışında dört Tunç Canavar nöbet tutuyordu. İçeride dört nöbetçi daha vardı ki yaşlı şövalyenin karşılaştığı canavarlar onlardı; domuz, ayı, tarla faresi ve mantikor maskesi takan iri adamlar.
“Her şey yolunda sör,” dedi ayı.
“Böyle devam etsin.” Sör Barristan’ın, piramidin güvenliğinden emin olmak için geceleri etrafta dolaştığı bilinen bir şeydi.
Piramidin derinliklerinde, Viserion ve Rhaegal’in zincirli olduğu çukurun demir kapılarının önünde dört Tunç Canavar daha vardı. Adamların maskelerinden meşale ışıkları yansıyordu; maymun, koç, kurt ve timsah.
“Beslendiler mi?” diye sordu Sör Barristan.
“Evet sör,” diye cevap verdi maymun. “Birer koyun yediler.”
Bu kaç zaman daha yeterli olacak merak ediyorum.
Ejderhalar büyüdükçe iştahları da artıyordu.
Kelkafa’yı bulma zamanı gelmişti. Sör Barristan, kraliçenin filleriyle gümüş kısrağının önünden geçip ahırın arkasına gitti. O geçerken bir merkep ses çıkardı ve birkaç at, şövalyenin taşıdığı fenerin ışığına tepki verdi. Bunun dışında her şey karanlık ve sessizdi.
Sonra bir gölge, kendini boş bir bölmeden ayırdı ve siyah etekli, baldır zırhlı, göğüs kalkanlı bir Tunç Canavar’a dönüştü. Barristan Selmy, başlığın altındaki maskeyi gördüğünde, “Bir kedi?” dedi. Kelkafa, Tunç Canavarlar’ı komuta ettiği zamanlarda, korkutucu ve buyurgan ifadeli bir yılan maskesi takıyordu.
Skahaz mo Kandaq’ın tanıdık sesi, “Kediler her yere gider,” diye cevap verdi. “Kimse onlara bakmaz.”
“Eğer Hizdahr burada olduğunu öğrenirse...”
“Ona kim söyleyecek? Marghaz mı? Marghaz, Hizdahr’ın bilmesini istediğimi biliyor. Canavarlar hâlâ benim. Bunu unutma.” Kelkafa’nın sesi, adamın taktığı maske yüzünden boğuktu ama Selmy o sesteki öfkeyi duyabiliyordu. “Zehirci elimde.” “Kimmiş?”
“Hizdahr’ın pastacısı. İsmi sana bir şey ifade etmez. Adam sadece maşaymış. Harpiya’nın Oğulları adamın kızını almışlar ve kraliçe öldüğünde kızın geri verileceğine dair yemin etmişler. Belwas ve ejderha, Daenerys’i kurtardı. Kızı kimse kurtarmamış. Gecenin kör karanlığında babasına teslim edilmiş. Dokuz parça hâlinde. Yaşadığı her yıl için bir parça. “
“Neden?” Şüphe, Barristan’ın içini kemiriyordu. “Oğullar cinayetlere son

verdiler. Hizdahr'ın barışı..."
"...düzmece. En başta değildi, hayır. Yunkaililer kraliçemizden, onun ejderhalarından ve Lekesizler'inden korkuyordu. Bu toprak daha önce de ejderha gördü. Yurkhaz zo Yunzak tarihi biliyordu. Hizdahr da öyle. Neden barış olmasındı? Daenerys barış istiyordu, çok istiyordu, adamlar bunu görebiliyordu. Kraliçe, Astapor'a gitmeliydi." Skahaz, Selmy'ye yaklaştı. "Bu öncedendi. Çukur her şeyi değiştirdi. Daenerys gitti, Yurkhaz öldü. Yaşlı bir aslan sürüsü yerine, bir çakal sürüsü geldi. Kanlı Sakal... o adam barış istemiyor. Daha fazlası da var. Daha kötüsü. Volantis, donanmasını üstümüze gönderdi."
"Volantis." Selmy'nin kılıç eli karıncalandı.
Yunkai'yle barış yaptık. Volantis'le değil.
"Emin misin?"
"Eminim. Bilge Ustalar biliyor. Onların arkadaşları da. Harpiya, Reznak, Hizdahr. Kral, Volantisliler geldiğinde onlara kapıları açacak. Daenerys'in azat ettiği herkes yine köle olacak. Daha önce köle olmayanlar bile zincire vurulacak. Hayatının geri kalanını bir dövüş çukurunda geçirebilirsin yaşlı adam. Khrazz senin kalbini yiyecek."
Selmy'nin başı zonkluyordu. "Daenerys'e haber verilmeli." "Önce onu bulmamız gerek." Skahaz, Selmy'nin kolunu yakaladı. Parmakları demir gibiydi. "Kraliçeyi bekleyemeyiz. Özgür Kardeşler'le, Ana'nın Adamları'yla ve Sadık Kalkanlar'la konuştum. Loraq'a güvenmiyorlar. Yunkailileri kırmalıyız. Lâkin Lekesizler'e ihtiyacımız var. Gri Solucan seni dinler. Onunla konuş." "Ne amaçla?" İhanetten bahsediyor. Komplodan.
"Hayat." Kelkafa'nın gözleri, tunçtan yapılmış kedi maskesinin arkasında siyah göller gibiydi. "Volantisliler şehre varmadan önce saldırıya geçmeliyiz. Kuşatmayı kırmalıyız, köle taciri lordları öl dürmeliyiz, onların paralı askerlerini kendi tarafımıza çekmeliyiz. Yunkaililer bir saldırı beklemiyor. Kamplarda muhbirlerim var. Hastalık olduğunu söylüyorlar, her gün daha da kötüleşiyormuş. Askerler disiplinlerini kaybetmişler. Lordlar sürekli sarhoşmuş, ziyafetler düzenleyip tıka basa yiyorlarmış, Meereen düştüğünde ganimeti nasıl paylaşacaklarını konuşuyorlarmış, öncelik hakkı için ağız dalaşı yapıyorlarmış. Kanlı Sakal ve Hırpani Prens birbirinden nefret ediyor. Kimse bir mücadele beklemiyor. Şimdi değil. Hizdahr'ın barışının bizi uyuttuğuna inanıyorlar."
"O barış antlaşmasını Daenerys imzaladı," dedi Sör Barristan. "Onun izni olmadan antlaşmayı bozamayız."
"Ya Daenerys öldüyse?" diye sordu Skahaz. "O zaman ne olacak? Bana sorarsan, Daenerys kendi şehrini ve çocuklarını korumak isterdi."

Onun çocukları azatlı kölelerdi. Zincirlerden kurtardığı insanlar, ona Mysha derdi. “Anne.”
Kelkafa yanılmıyordu. Daenerys çocuklarını korumak isterdi. “Hizdahr ne olacak? O hâlâ Dany’nin hayat arkadaşı. Onun kralı. Kocası.”
“Onun zehircisi.”
Öyle mi? “Kanıtın nerede?”
“Adamın taktığı taç ve oturduğu taht yeterli kanıt. Gözlerini aç yaşlı adam. Hizdahr, hayatı boyunca istediği her şeyi Daenerys’ten aldı. Şimdi yönetimi eline geçirmişken, onu neden paylaşsın?”
Neden gerçekten
? O gün çukur çok sıcaktı. Selmy, kırmızı kumların üzerinde harelenen havayı hâlâ görüyor ve birilerini eğlendirmek için ölen adamların bedenlerinden dökülen kanın kokusunu hâlâ alıyordu. Ve kraliçenin çekirge yemesi için ısrar eden Hizdahr’ın sesini hâlâ duyuyordu.
Bunlar çok lezzetlidir... tatlı ve acı... ama kendisi bir çekirgeye bile dokunmadı...
Selmy şakaklarını ovdu.
Hizdahr zo Loraq’a hiçbir yemin vermedim. Vermiş olsaydım bile, Hizdahr beni bir kenara atardı, Joffrey’nin yaptığı gibi.
“Şu... pastacı, onu bizzat sorgulamak istiyorum. Tek başıma.”
“Öyle mi?” Kelkafa, kollarını göğsünde birleştirdi. “O hâlde anlaştık. Onu istediğin gibi sorgula.”
“Eğer... eğer adamın söyleyecekleri beni ikna ederse... bu işte senin yanında olacağım. Hizdahr zo Loraq’a zarar vermemeni istiyorum. Ta ki... adamın bu işte bir rolü olduğu kanıtlanana kadar.”
“Hizdahr’ı neden bu kadar çok umursuyorsun yaşlı adam? Hizdahr, eğer Harpiya değilse, Harpiya’nın ilk oğlu.”
“Kesin olarak bildiğim tek şey, Hizdahr’ın, kraliçenin hayat arkadaşı olduğu. Bu konuda söz vermeni istiyorum, aksi takdirde, yemin ediyorum ki karşında dururum.”
Skahaz’ın gülümsemesi vahşiydi. “Öyleyse söz veriyorum. Hizdahr, suçu kanıtlanana kadar zarar görmeyecek. Ama kanıt bulduğumuzda, onu kendi ellerimle öldüreceğim. Bağırsaklarını sökeceğim ve adamın ölmesine izin vermeden önce o bağırsakları ona göstereceğim.”
Hayır,
diye düşündü yaşlı şövalye.
Eğer Hizdahr kraliçemin ölümü için komplo kurduysa, onun içini bizzat ben bitireceğim ama ölümü hızlı ve temiz olacak.

Batıdiyar’ın tanrıları çok uzaktaydı ama Sör Barristan Selmy sessiz bir dua okumak için bir an durdu. Yolunu aydınlatması için Yaşlı Hatun’a yalvardı. Çocuklar için, dedi kentli kendine. Şehir için. Kraliçem için.
“Gri Solucanda konuşacağım.”

DEMİR TALİP

Keder,
gün doğumunda tek başına ortaya çıktı. Sabahın soluk pembe semasında, geminin siyah yelkenlerinin keskin hatlı silueti vardı.
Uyandırıldığında,
elli dört,
diye düşündü Victarion yüzünü ekşiterek
ve denizde tek başına yol alıyor.
Fırtına Tanrısı'na zalimliği için sessiz bir küfür savurdu, öfkesi kara bir taş gibi midesine oturmuştu.
Gemilerim nerede
?
Kalkanlar'dan, Demir Donanma'yı oluşturan yüz geminin doksan üçüyle birlikte ayrılmıştı. Bir tek lorda değil bizzat Deniz Taşı Tahtı'na ait olan, adaların dört bir yanından gelen adamlar tarafından yönetilen ve mürettebatlandırılan bir donanma. Yeşil toprakların muazzam savaş kadırgalarından daha küçük fakat herhangi bir dargemiden üç kat büyük, derin gövdeli, vahşi mahmuzlu, mücadelede kralın donanmasıyla baş edebilecek gemiler.
Dorne'un rüzgârlı ve çıplak kıyı şeridi boyunca yaptıkları uzun yolculuğun ardından, Basamaktaşı'ndan tahıl, et ve tatlı su almışlardı. Orada,
Demir Zafer
şişman bir ticaret gemisi ele geçirmişti.
Asil Leydi
isimli büyük göke; Martı Kasabası, Gölgeli Vadi ve Kral Toprakları üzerinden Eski Şehir'e gidiyordu; tuzlu morina, balina yağı ve salamura edilmiş ringa taşıyordu. Yiyecek, donanmanın ambarı için hoş bir ilaveydi. Redwyne Boğazları'nda ve Dorne kıyılarında ele geçirilen beş gemi daha üç göke, bir savaş gemisi ve bir kadırga donanmadaki gemi sayısını doksan dokuza çıkarmıştı.
Doksan dokuz gemi, üç gururlu donanma hâlinde, Sedir Adaları'nın güney

ucunda tekrar birleşmek üzere Basamaktaşı'ndan ayrılmıştı. Kırk beş gemi şu anda dünyanın öbür uçundaydı. Victarion'un yirmi iki gemisi, üçlü ve dörtlü gruplar hâlinde, bazısı da tek başına olmak üzere ayrı ayrı yol almıştı. Topal Ralfin on dört gemisi vardı. Kırmızı Ralf Stonehouse'la birlikte dokuz gemi denize açılmıştı. Kırmızı Ralf kayıplar arasındaydı. Denizde ele geçirilen dokuz ganimetin donanmaya katılmasıyla, toplam gemi sayısı elli dört olmuştu... Fakat ele geçirilen gemiler savaş gemileri değil; gökeler, balıkçı tekneleri, ticaret gemileri ve köle gemileriydi. Mücadelede, Demir Donanma'nın kayıp gemilerinin boşluğunu dolduramazlardı.

Donanmanın karşısına çıkan son gemi,

Bakirenin Gazabı'ydı,

bu üç gün önceydi. Ondan önceki gün, güneyden üç gemi birlikte çıkagelmişti;

Kuzgun Yemi, Demir Öpücük

ve onların arasında hantalca yol alan

Asil Leydi.

Fakat bir önceki ve ondan önceki gün hiçbir şey çıkmamıştı, daha evvelki gün de sadece

Başsız Jeyne

ve

Korku

gelmişti. Sonraki iki gün, deniz bomboştu ve gökyüzü bulutsuzdu. O sırada Topal Ralf gemileriyle birlikte ortaya çıkmıştı:

I.ord Quellon, Beyaz Dul, Ağıt, Keder, Leviathan, Demir Leydi, Orakçının Rüzgârı ve Savaş Çekici.

Arkalarında altı gemi daha vardı, ikisi fırtınada zarar görmüştü ve iple çekiliyordu.

Ralf, sürünerek Victarion'a geldiğinde, "Fırtınalar," diye mırıldanmıştı. "Uç büyük fırtına ve aralarda kötü rüzgârlar. Valyria'dan esen kül ve kükürt kokulu kırmızı rüzgârlar. Bizi o çürük kıyıya sürükleyen kara rüzgârlar. Bu yolculuk en başından lanetliydi. Kargagöz sizden korkuyor lordum, yoksa sizi neden bu kadar uzağa göndersin? Geri dönmemizi istemiyor."

Eski Volantis'in bir gün açığında ilk fırtınayla karşılaştığında Victarion da aynı şeyi düşünmüştü.

Tanrılar akraba katillerinden nefret eder,

demişti kendi kendine,

yoksa ağabeyimi kendi elimle onlarca kez öldürmüştüm.

Deniz kabarırken ve güverte ayaklarının altında yükselip alçalırken, Victarion,

Dagon’ın Ziyafeti
ile
Kızıl Dalganın
birbirine çarptığını görmüştü, çarpışma o kadar şiddetliydi ki iki gemi de parçalara ayrılmıştı.
Ağabeyimin marifeti,
diye düşünmüştü Victarion. Bunlar kaybettiği ilk gemilerdi ama son olmamıştı.
Victarion, Topal’ın yüzüne iki tokat indirmiş ve “İlk tokat kaybettiğin gemiler için,” demişti. “İkincisi lanetli sözlerin için. Bunları bir kez daha söylersen, dilini gemi direğine çivilerim. Eğer Kargagöz dilsizler yaratabiliyorsa, ben de yaratabilirim.” Elindeki zonklama olmasa, Victarion ağzından çıkan kelimeleri o kadar sert söylemeyebilirdi ama söylediklerinde ciddiydi. “Diğer gemiler de gelecek. Fırtınalar şimdilik durdu. Donanmama kavuşacağım.”
Gemi direğindeki maymun istihzayla bağırdı, Victarion’un hüsranını sezmişti sanki.
Pis, gürültücü yaratık.
Victarion hayvanın peşine bir adam gönderebilirdi ama maymunlar bu oyunu seviyor gibiydi, üstelik mürettebattan daha çevik olduklarını kanıtlamışlardı. Maymunun sesi Victarion’un kulaklarında çınladı ve elindeki zonklamayı arttırdı.
“Elli dört,” diye homurdandı Victarion. Bu kadar uzun bir yolculukta, Demir Donanma’nın bütün gemilerini muhafaza etmeyi ummak fazla olurdu... ama Boğulmuş Tanrı, Victarion’a yetmiş gemi bağışlayabilirdi, hatta seksen.
Keşke Buharsaçlı ya da başka bir rahip yanımızda olsaydı.
Victarion denize açılmadan önce kurban vermişti, Basamaktaşı’nda donanmayı üçe böldüğünde aynı şeyi tekrar yapmıştı ama belki de yanlış duaları okumuştu.
Belki de Boğulmuş Tanrı’nın hükmü burada geçmiyor.
Victarion çok uzağa geldiklerinden korkmaya başlamıştı, tanrıların bile tuhaf olduğu yabancı denizlere girdiklerinden... fakat bu şüphelerini sadece esmer kadına anlatmıştı; kadın dilsizdi, Victarion’un söylediklerini tekrar edemezdi.
Keder
göründüğünde, Victarion, Tekkulak Wulfe’u çağırdı. “Tarla Faresi’yle konuşmak istiyorum. Topal Ralfe, Kansız Tom’a ve Kara Çoban’a haber gönder. Bütün av kafileleri geri çağırılacak, sahil kampları sabahın ilk ışığında bozulacak. Toplayabildiğiniz kadar meyve toplayın ve domuzları gemilere bindirin. Gerektiğinde onları kesebiliriz.
Köpekbalığı,

donanmadan ayrılan gemilere nereye gittiğimizi söylemek için burada kalacak.”
Köpekbalığı’
nın onarılması için zaman gerekiyordu; fırtınalar yüzünden, geminin gövdeden başka bir şeyi kalmamıştı. Köpekbalığı’nı burada bırakmak, donanmayı elli üç gemiye indirecekti ama yapacak bir şey yoktu. “Donanma yarın, akşam dalgasında yola çıkacak.”
“Emredersiniz,” dedi Wulfe, “lâkin bir gün daha, bir gemi daha anlamına gelebilir Lord Kaptan.”
“Evet. On gün daha, on ya da hiç gemi anlamına da gelebilir. Yelkenleri görmeyi bekleyerek onca günü heba ettik. Küçük bir donanmayla kazanacağımız zafer daha tatlı olur.”
Ayrıca, ejderha kraliçesine Volantisliler’den önce ulaşmalıyım.
Victarion, Volantis’te, ikmal yapan kadırgalar görmüştü. Bütün şehir sarhoş gibi görünüyordu. Denizciler, askerler ve tamirciler, sokaklarda soylularla ve şişman tüccarlarla dans ediyordu. Hanlarda ve şaraphanelerde yeni troyka şerefine kadeh kaldırılıyordu. Bütün konuşmalar; ejderha kraliçesi öldüğünde şehre akacak olan altınlar, değerli taşlar ve kölelerle ilgiliydi. Victarion Greyjoy, bir gün içinde hazmedemeyeceği kadar çok şey görmüştü; utanç verici olmasına rağmen su ve yiyecek için altın bedel ödemiş ve gemisini tekrar denize çıkarmıştı.
Fırtına, Victarion’un gemilerini dağıtıp geciktirdiği gibi, Volantisliler’in gemilerini de dağıtıp geciktirmişti belki. Eğer şans güldüyse, Volantisliler’in savaş gemileri batmış ya da karaya oturmuş olabilirdi. Ama hayır. Hiçbir tanrı bu kadar merhametli değildi ve fırtınadan kurtulan o yeşil kadırgalar büyük ihtimalle Valyria’nm etrafını dolaşmışlardı.
Köle askerlerle dolu o büyük savaş Dromondları, kuzeye dönüp Meereen’e ve Yunkai’ye doğru gitmiştir. Eğer Fırtına Tanrısı onları esirgediyse, şimdiye dek Keder Girdabı’na varmışlardır.
Müttefikleri hâlihazırda Meereen’deydi: Yunkaililer, Astaporlular; Yeni Ghis’ten, Qarth’tan, Tolos’tan ve Fırtına Tanrısı bilir başka nerelerden gelen adamlar; hatta Meereen’in, şehir düşmeden önce kaçan kendi savaş gemileri. Victarion hepsine karşı elli dört gemiye sahipti.
Köpekbalığı
çıkınca elli üç gemi.
Kargagöz dünyanın öbür ucuna yelken açmıştı; Qarth’tan Uzun Ağaçlar Kasabası’na kadar akınlar düzenlemiş ve sadece çılgın adamların gittiği tanrısız limanlara uğramıştı. Euron, Tüten Deniz’e bile meydan okumuş ve hayatta kalıp

bunu anlatmıştı. Üstelik bunları bir tek gemiyle yaptı. Eğer Euron tanrılarla dalga geçebiliyorsa, ben de geçebilirim.
“Tamam Kaptan,” dedi Tekkulak Wulfe. Berber Nute’un yarısı etmezdi ama Nute’u Kargagöz çalmıştı. Euron, Berber Nute’u Meşe Kalkan Lordu ilan ederek, Victarion’un en iyi adamını kendine bağlamıştı. “Hâlâ Meereen’e mi gidiyoruz?”
“Başka nereye gideceğiz?
Ejderha kraliçesi beni Meereen’de bekliyor. Ağabeyime inanacak olursak, kraliçe dünyadaki en güzel kadın. Saçları platin, gözleri ametist.”
Euron’un bir kez olsun doğruyu söylediğini ummak çok mu fazlaydı?
Belki de.
Belki de ejderha kraliçesi, çiçek bozuğu bir yüzü ve dizlerine kadar sarkmış göğüsleri olan hırpani bir sürtüktü, kraliçenin
ejderhaları
da Sothoryos’un bataklıklarından gelen kertenkelelerden başka bir şey değildi.
Ama Euron’un söyledikleri doğruysa...
Victarion, Daenerys Targaryen’ın güzelliğini, Basamaktaşı’ndaki korsanların dudaklarından ve Eski Volantis’teki şişman tacirlerden duymuştu. Bu doğru olabilirdi. Üstelik Euron, ejderha kraliçesini Victarion’a hediye etmemişti; onu kendine almak niyetindeydi.
Beni, bir hizmetkârmışım gibi kızı almaya gönderdi. Kraliçeyi kendime aldığımda Kargagöz nasıl da uluyacak. Bırak da adamlar homurdansın.
Victarion, batıya boş ellerle dönemeyecek kadar uzağa gelmiş ve çok şey kaybetmişti.
Demir kaptan yumruğunu sıktı. “Git ve emirlerimin ifa edildiğinden emin ol. Her nerede saklanıyorsa üstadı bul ve onu kamarama gönder.”
“Tamam.” Wulfe topallayarak uzaklaştı.
Victarion Greyjoy pruvaya doğru döndü, donanmasına baktı. Dargemiler denizi doldurmuştu. Yelkenler sarılmış, kürekler içeri çekilmişti. Gemiler demirli bir hâlde suda sallanıyor ya da kumlu sahilde bekliyordu.
Sedir Adaları.
Sedir ağaçları neredeydi? Görünüşe göre dört yüzyıl önce boğulmuşlardı. Victarion, avlanmak için onlarca kez karaya çıkmış ama hiç sedir ağacı görmemişti.
Euron’un Batıdiyar’da Victarion’a musallat ettiği kadınsı üstat, buranın eski adının Yüz Mücadele Adası’ olduğunu iddia ediyordu ama mücadelelerde dövüşen adamlar asırlar önce toza dönüşmüştü.

Buraya Maymun Adası demeliler.
Domuzlar da vardı: Demirdoğumluların o güne kadar gördüğü en büyük, en siyah domuzlar ve çalılıkların arasında ciyaklayan domuz yavruları. İnsanlardan hiç korkmayan cesur yaratıklar.
Ama öğreniyorlar.
Demir Donanma'nın ambarları füme domuz jambonuyla, tuzlu domuz etiyle ve domuz pastırmasıyla doluyordu.
Fakat maymunlar... maymunlar bir salgın hastalıktı. Victarion, o şeytani yaratıkların gemiye getirilmesini yasaklamıştı ama her nasılsa, maymunlar donanmanın yarısını istila etmişti, Victarion'un
Demir Zafer'
ini bile.
Keşke bir arbaletim olsaydı.
Victarion bu denizi sevmiyordu. Bu bulutsuz gökyüzünü sevmiyordu. Mürettebatın kafasına vuran ve güverteleri yalınayak dolaşılamayacak kadar ısıtan bu parlak güneşi sevmiyordu. Hiç yoktan çıkıp gelen fırtınaları sevmiyordu. Pyke'ın çevresindeki denizler genelde fırtınalı olurdu ama orada, insan fırtınanın yaklaştığını anlayabilirdi. Bu güneyli fırtınalar, kadınlar kadar tehlikeliydi. Suyun rengi bile yanlıştı; kıyıya yakın yerlerde parlak bir turkuvaz ve açıklarda neredeyse siyah kadar koyu bir mavi. Victarion, evinin gri yeşil sularını özlemişti, beyaz köpüklü dalgaları ve metcezirleri.
Sedir Adaları'nı da sevmiyordu. Avlanmak güzeldi ama ormanlar fazla yeşil ve fazla sessizdi, eğri büğrü ağaçlarla ve Victarion'un adamlarının daha önce hiç görmediği parlak çiçeklerle doluydu. Ayrıca, donanmanın demir attığı yerin yarım fersah kuzeyinde bulunan Velos isimli boğulmuş şehrin yıkık saraylarının ve kırık heykellerinin arasında korkunç şeyler dolaşıyordu. Victarion, karada geçirdiği son gecede, karanlık ve rahatsız edici rüyalar görmüştü, uyandığında ağzı kan doluydu. Üstat, Victarion'un, uykusunda dilini ısırdığını söylemişti fakat Victarion, bunu Boğulmuş Tanrı'dan gelen bir işaret olarak kabul etmişti, burada daha fazla oyalanırsa kendi kanında boğulacağını söyleyen bir uyarı.
Rivayete göre, Kıyamet'in Valyria'ya geldiği gün, adanın üstünde yüz metrelik bir su duvarı yükselmişti. Binlerce erkek, kadın ve çocuk boğulmuştu. Geriye, o sırada denizde olan bir avuç balıkçıdan ve adanın en yüksek tepesindeki taş kulede nöbet tutan mızrakçılardan başka kimse kalmamıştı. Onlar, tepelerin ve vadilerin hırçın denize gömüldüğüne şahit olanlardı. Güzel Velos, sedir ağacından ve pembe mermerden inşa edilmiş saraylarıyla birlikte göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Adanın kuzey ucundaki kiremit duvarlar ve

Ghozai isimli şehrin köle limanında bulunan basamaklı piramitler de aynı akıbete uğramıştı.
Victarion, donanmanın üç bölümünün yeniden birleşmesi için bu adayı seçerken, çok fazla boğulmuş adam, diye düşünmüştü,
Boğulmuş Tanrı orada kuvvetli olur.
Fakat Victarion bir rahip değildi. Her şeyi yanlış anlamışsa ne olacaktı? Belki de Boğulmuş Tanrı, adayı bir gazap anında yok etmişti. Aeron olsa bilirdi ama Buharsaçlı, Demir Adaları'na dönmüştü, Kargagöz ve saltanatı aleyhinde vaazlar veriyordu.
Deniztaşı Tahtı'nda imansız bir adam oturamaz.
Ama kaptanlar ve krallar, kral şûrasında Euron'un adını bağırmışlardı; Victarion'u ya da diğer imanlı adamları değil onu seçmişlerdi.
Sabah güneşi, göz kamaştırıcı parlak hareler hâlinde sudan yansıyordu. Victarion'un kafası zonklamaya başlamıştı. Ama kafasının güneşten mi, elinden mi yoksa onu huzursuz eden şüphelerden mi zonkladığını söyleyemezdi. Kamarasına indi, oradaki hava loş ve serindi. Esmer kadın, Victarion'un ne istediğini, o söylemeden önce biliyordu. Demir Kaptan bir sandalyeye otururken, esmer kadın su çanağının içinden yumuşak bir havlu aldı ve kaptanın alnına serdi. "Güzel," dedi Victarion. "Güzel. Şimdi de elime."
Esmer kadın cevap vermedi. Euron, onu Victarion'a vermeden önce dilini kesmişti. Victarion, Kargagöz'ün de kadınla yattığından emindi. Ağabeyinin tarzı buydu. Esmer kadının gemiye geldiği gün,
Euron'un hediyeleri zehirlidir,
diye hatırlatmıştı kaptan kendine.
Onun artıklarını istemiyorum.
Kadının boğazını kesmeye ve cesedini denize atmaya karar vermişti, Boğulmuş Tanrı'ya bir kan hediyesi. Ama her nedense, bunu bir türlü yapamamıştı.
O zamandan beri çok yol almışlardı. Victarion esmer kadınla konuşabiliyordu. Kadın asla cevap vermiyordu. Eldivenini çıkarırken,
"Keder
son gemi," dedi kaptan. "Diğerleri kayboldu, geç kaldı ya da battı." Esmer kadın, bıçağının ucunu, kaptanın kalkan elindeki yarayı saran keten sargının altına soktu. Kaptan yüzünü buruşturdu. "Bazıları, donanmayı bölmekle hata yaptığımı söyleyecek. Aptallar. Doksan dokuz gemimiz vardı... dünyanın öbür ucuna sürülemeyecek kadar hantal bir hayvan. Gemileri bir arada tutsaydım, en yavaş olanlar en hızlı olanları tutsak edecekti. Üstelik o kadar boğaz için yiyeceği nereden bulacaktım? Hiçbir liman, sularında onca savaş gemisi olsun

istemez. Fırtınalar bizi her halükârda bölecekti. Yaz Denizi'ne dağılmış yapraklar misali."

Victarion, donanmayı bir arada tutmaktansa filolara bölmüş ve her birini farklı rotalardan Köle Körfezi'ne göndermişti. En hızlı gemileri, Sothoryos'un kuzey kıyısındaki korsan rotasında yüzdürmesi için Kırmızı Ralf Stone'a vermişti. O hararetli yerde ölü şehirler çürürdü, boğucu sahillerden uzak durmak gerektiğini bütün denizciler bilirdi ama Şahmeran Adaları'nın; firari köleler, köle tacirleri, deriyüzenler, fahişeler, benekli adamlar ve daha beter insanlarla dolu çamurlu ve kanlı kasabalarında, demir bedeli ödemekten korkmayan adamlar için bol bol yiyecek vardı.

Daha büyük, daha ağır ve daha yavaş gemiler, Kalkanlar'da esir alınan insanları satmak üzere Lys'e gitmişti. Tutsaklar; Lord Hewett'ın Kasabasından ve diğer adalardan gelen kadınlar, çocuklar ve teslim olmayı ölmeye tercih eden erkeklerdi. Victarion, böyle zayıf cibiliyetli yaratıklardan tiksiniyordu. Buna rağmen, insan satmak Victarion'un ağzında acı bir tat bırakıyordu. Bir adamı köle olarak almak ya da bir kadını tuz karısı olarak tutmak doğru ve münasipti ama insanlar, altın için satılabilecek keçiler ya da kümes hayvanları değildi. Victarion, satış işini Topal Ralfe bıraktığına memnundu. Ralf, bu işten kazandığı sikkeleri, doğuya doğru uzun bir yolculuk yapacak olan büyük gemileri erzakla doldurmak için kullanacaktı.

Victarion'un gemileri, güneye kıvrılıp Valyria'nın etrafını dolaşmadan önce, Volantis'te yiyecek, şarap ve temiz su ikmali yapmak için Münazaalı Topraklar'ın kıyıları boyunca sürünmüştü. Bu, doğuya giden en bilindik ve en kalabalık yoldu; gemilerin fırtına esnasında sığınabileceği, tamirat yapabileceği, gerekirse ambarlarını tazeleyebileceği küçük adalarla ve ganimetlerle doluydu.

"Elli dört gemi çok az," dedi Victarion, esmer kadına, "ama daha fazla bekleyemem. Tek yol..." Homurdandı. Esmer kadın, sargıyı açarken yara kabuğunun bir parçasını da kaldırmıştı. Kabuğun altındaki et gri siyahtı, "...tek yol, şu köle tacirlerini gafil avlamak. Bir vakitler Lannis Limanı'nda yaptığım gibi. Onlara denizden yaklaş, onları paramparça et, sonra kızı al ve Volantisliler tepene binmeden önce eve koş." Victarion bir korkak değildi ama bir aptal da değildi; üç yüz gemiyi elli dört gemiyle alt edemezdi. "Ejderha kraliçesi benim karım olacak, sen de onun hizmetçisi olacaksın." Dilsiz bir hizmetçi, ağzından sır kaçıramazdı.

Victarion başka şeyler de söyleyecekti ama üstat geldi, bir fare kadar ürkek bir şekilde kapıyı tıklattı. "İçeri gir," diye seslendi Victarion "ve kapıyı sürgüle. Neden burada olduğunu biliyorsun."

“Lord Kaptan.” Gri kıyafetleri ve kahverengi küçük bir bıyığı olan üstadın görüntüsü de fareye benziyordu. O
bıyığın onu daha erkeksi gösterdiğini mi sanıyor
? Adamın adı Kenvin’di. Çok gençti, en fazla yirmi iki yaşında olabilirdi. “Elinizi görebilir miyim?” diye sordu.
Aptalca bir soru.
Üstatların bazı faydaları vardı ama Victarion, Kerwin denen şu adam için tiksintiden başka bir şey hissetmiyordu. Kerwin, pürüzsüz pembe yanaklarıyla, yumuşak elleriyle ve kahverengi bukleleriyle birçok kızdan daha kız gibi görünüyordu.
Demir Zafer'
1
e
ilk geldiğinde yapmacık bir gülümsemesi de vardı ama Basamaktaşı’nın açıklarında yanlış adama gülümsemiş ti; Burton Humble, üstadın dört dişini kırmıştı. Kısa bir zaman sonra, Kerwin sürünerek kaptana gelmiş ve mürettebattan dört adamın, onu alt güverteye götürdüğünü ve bir kadın gibi kullandığını söylemişti. Victarion, üstatla arasından duran masaya bir hançer koymuş ve “Bu işe son vermenin yolu budur,” demişti. Kerwin hançeri almıştı kaptanın tahminine göre silahı reddedemeyecek kadar korkmuştu ama hiç kullanmamıştı.
“Elim burada,” dedi Victarion. “İstediğin kadar bak.”
Üstat Kerwin, yarayı daha iyi inceleyebilmek için tek dizinin üstüne çöktü. Hatta yarayı bir köpek gibi kokladı. “İltihabı tekrar akıtmak zorundayım. Renk... Lord Kaptan, kesik iyileşmiyor. Elinizi kesmek zorunda kalabilirim.”
Bunu daha önce de konuşmuşlardı. “Elimi kesersen seni öldürürüm. Ama önce, seni küpeşteye bağlarım ve kıçını mürettebata hediye ederim. Şimdi işini yap.”
“Acı çekeceksiniz.”
“Her zaman.”
Hayat acının ta kendisidir seni aptal. Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarından başka hiçbir yerde huzur yoktur.
“Yap.”
Çocuk bu kadar pembe ve yumuşak birini erkek olarak düşünmek zordu hançerin kenarını kaptanın avcuna yatırdı ve yarayı kesti. Yaradan fışkıran iltihap, bozuk süt kadar koyu ve sarıydı. Esmer kadın koku yüzünden burnunu buruşturdu, üstat öğürdü, Victarion bile midesinin kalktığını hissetti. “Daha derin kes. Hepsini dışarı çıkar. Bana kan göster.”

Üstat Kevin hançeri daha derine batırdı. Hançer bu sefer acıttı una iltihapla birlikte kan da aktı, fener ışığında simsiyah görünerek kadar koyu renk bir kan.
Kan iyiydi. Victarion onaylar gibi homurdandı. Yarası üstat tarafından kurulanır, sıkılır ve sirkede kaynatılmış yumuşak bir bezle iltihabından arındırılırken, Victarion gözlerini bile kırpmadan öylece oturdu. Üstat işini bitirdiğinde, çanaktaki temiz su, üstü köpükle kaplı iğrenç bir çorbaya dönüşmüştü. Sadece bu görüntü bile bir insanı hasta etmeye yeterdi. "Şu pisliği al ve git." Victarion başıyla esmer kadını gösterdi. "Elimi o sarabilir."
Çocuk gitti ama koku kaldı. Son zamanlarda kokudan kaçış yoktu. Üstat, yaranın güvertede, açık havada, güneş ışığında temizlemesinin daha iyi olacağını söylemişti ama Victarion bunu yasaklamıştı. Bu, mürettebatın görebileceği bir şey değildi. Denizciler evlerinden yarım dünya uzaktaydı, demir kaptanın paslandığını görmelerine izin verilemezdi.
Victarion'un sol eli hâlâ zonkluyordu, mat bir ağrıydı ama ısrarcıydı. Victarion yumruğunu sıktığında, koluna bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu.
Bıçak değil, uzunkılıç. Bir hayaletin elindeki ıızunkılıç.
Hayaletin adı Serry idi. Bir şövalye, Güney Kalkanı'nın vârisi.
Onu öldürdüm, ama o, beni mezarından bıçaklamaya devam ediyor. Onu gönderdiğim sıcak cehennemden kılıcını uzatıyor ve çeliği elime saplayıp etimin içinde döndürüyor.
Victarion o dövüşü dün gibi hatırlıyordu. Kalkanı paramparça olmuştu, işe yaramaz bir şekilde kolundan sarkıyordu. Serry'nin uzunkılıcı aşağı indiğinde, Victarion elini yukarı kaldırmış ve kılıcı yakalamıştı. Delikanlı göründüğünden daha güçlüydü; kılıç, kaptanın zırh eldiveninin pullu çeliğini ve eldivenin altındaki dolguyu yarıp ete gömülmüştü. Daha sonra Victarion,
küçük bir kedinin tırmığı,
demişti kendi kendine. Kesiği yıkamış, üstüne kaynar sirke dökmüş, sarmış ve unutmuştu. Ağrının geçeceğine ve yaranın zamanla iyileşeceğine güvenmişti.
Fakat yara iltihaplanmıştı. Victarion, Serry'nin kılıcının zehirli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Yoksa yara neden iyileşmeyi reddetsindi? Gerçek bir erkek zehirle öldürmezdi. Moat Cailin'deki bataklık şeytanları, Victarion'un adamlarının üstüne zehirli oklar salmışlardı ama onlar gibi alçak yaratıklardan beklenecek bir davranıştı bu. Serry soylu bir şövalyeydi. Zehir; korkaklar, kadınlar ve Dornelu adamlar içindi.
Victarion, "Serry değilse kim?" diye sordu esmer kadına. "Bunu o fare kılıklı üstat yapıyor olabilir mi? Bir üstat, büyüler ve başka numaralar bilir. Kerwin, elimi kesmesine izin vereceğim umuduyla, o numaralardan birini beni

zehirlemek için kullanıyor olabilir.” Victarion daha çok düşündükçe, bu ihtimal daha olası görünüyordu. “O sefil yaratığı bana Kargagöz verdi.” Euron, Kenvin’i Yeşil Kalkan’dan almıştı. Kerwin orada Lord Chester’a hizmet ediyor, lordun kuzgunlarıyla ilgileniyor ve çocuklarına ders veriyordu. Fare, Euron’un dilsizlerinden biri tarafından, boynundaki gayet münasip zincirden tutulup sürüklenerek

Demir Zafer’e

getirildiğinde nasıl da ciyaklamıştı. “Eğer bu onun intikamıysa, bana haksızlık ediyor. Onun alınması için ısrar eden Euron’du, kuşlarıyla herhangi bir yaramazlık yapmasın diye.” Euron, Kenvin’in yolculukla ilgili haberler gönderebilmesi için, Victarion’a üç kafes dolusu kuzgun da vermişti ama Victarion kuşların salınmasını yasaklamıştı.

Bırak da Kargagöz endişelenip meraklansın.

Esmer kadın Victarion’un elini altı kat temiz sargıyla sarıyordu ki Longwater Turna kamaranın kapısını çaldı,

Keder

’in kaptanının bir tutsakla birlikte geldiğini haber verdi. “Bize bir büyücü getirdiğini söylüyor Kaptan. Onu denizden çıkardığını söylüyor.”

“Bir büyücü?” Boğulmuş Tanrı, Victarion’a hediye göndermiş olabilir miydi? Buraya, dünyanın öbür ucuna? Aeron olsa bilirdi ama Aeron, hayata geri döndürülmeden önce, Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarının haşmetini görmüştü. Victarion, her insanın yapması gerektiği gibi, tanrısına karşı sıhhatli bir korku besliyordu ama onun inancı çeliğeydi. Yaralı elini esnetti, eldivenini takıp ayağa kalktı. “Bana şu büyücüyü göster.”

Keder

’in kaptanı güvertede bekliyordu. Ufak tefek bir adamdı, çirkin olduğu kadar kıllıydı, doğuştan bir Sparr’dı. Adamları ona Tarla Faresi diyordu. Victarion’u gördüğünde, “Lord Kaptan,” dedi, “bu Moqorro. Boğulmuş Tanrı’dan bir hediye.”

Büyücü devasa bir adamdı; Victarion kadar uzundu, ondan iki kat genişti, büyük kaya parçalarına benzeyen bir göbeği ve yüzünü aslan yelesi gibi saran kemik beyazı sakalları vardı. Teni siyahlı. Yaz Adalılar’ın kuğu gemilerinde kullanılan fındık rengi değil, Dothraklı at efendilerinin kızıl kahvesi değil, esmer kadının toprak ve kömür karışımı rengi değil,

siyahtı.

Kömürden siyah, oltu taşından siyah, bir kuzgunun kanatlarından siyah.

Yanmış,

diye düşündü Victarion,
eti kararıp gevrekleşene kadar alevlerde kızartılmış bir adam gibi yanmış.
Adamın yanaklarında ve alnında hâlâ alevler dans ediyordu. Adamın gözleri, donmuş alevlerden oluşan bir maskenin arasından dışarı bakıyordu.
Köle dövmeleri,
kaptan biliyordu. Şeytanın işaretleri.
"Onu kırık bir serene tutunmuş hâlde bulduk," dedi Tarla Faresi. "Gemisi batmış, on gündür suyun içindeymiş."
"On gündür denizin içinde olsaydı ölür ya da deniz suyu içmekten delirirdi." Tuzlu su kutsaldı; Aeron Buharsaçlı ve diğer rahipler, insanları o suyla kutsayabilir ve kendi inançlarını kuvvetlendirmek için ara sıra birkaç yudum içebilirlerdi ama hiçbir ölümlü, derin denizin suyunu günlerce içip hayatta kalmayı umut edemezdi. Victarion, tutsağa, "Bir büyücü olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye sordu.
Siyah adam, Ortak Dil'i kullanarak, "Hayır Kaptan," dedi. Sesi, denizin dibinden geliyormuş gibi derindi. "Ben, Işık Tanrısı R'hllor'un mütevazı bir kölesinden başka bir şey değilim."
R'hllor. Öyleyse bir kırmızı rahipsin.
Victarion yabancı şehirlerde böyle adamlar görmüştü. Bu adamlar ipekten, kadifeden ve kuzu yününden dikilmiş kırmızı elbiseler giyer, kutsal ateşlerle ilgilenirdi. Bu adam, kalın bacaklarına yapışan ve gövdesini saran soluk renkli, tuz lekeli paçavralar giymişti... ama Victarion, paçavralara daha yakından baktığında, kıyafetin bir zamanlar kırmızı olduğunu anladı. "Bir pembe rahip," dedi.
"Şeytani bir rahip," dedi Tekkulak Wulfe. Tükürdü.
"Belki de elbisesi tutuşmuştur, o da elbisesini söndürmek için suya atlamıştır," dedi Longwater Turna. Herkes güldü. Maymunlar bile eğlenmiş gibi görünüyordu. Yukarıda gevezelik ettiler. İçlerinden biri, kendi bokundan bir avuç alıp güverteye fırlattı.
Victarion Greyjoy kahkahalara güvenmezdi. Kahkaha sesi onu her zaman huzursuz ederdi; kendini, anlamadığı bir şakanın öznesiymiş gibi hissetmesine sebep olurdu. Çocukken, Euron Kargagöz onunla sık sık alay ederdi. Buharsaçlı olmadan önce Aeron da aynı şeyi yapardı. Victarion'un ağabeylerinin alayları her zaman övgü kılığına bürünürdü ve Victarion bazen onunla alay edildiğini bile anlamazdı. Kahkahaları duyana kadar. Sonra öfke gelirdi. Boğazının gerisinde kaynayan öfkenin tadı, Victarion'un boğulacakmış gibi hissetmesini sağlardı. Maymunlar da aynı hissi veriyordu. Onların maskaralıkları kaptanın

yüzüne bir gülümseme kondurmuyordu ama mürettebat kükrüyor, bağırıyor ve ıslık çalıyordu.
“Üzerimize lanet getirmeden önce onu Boğulmuş Tanrı’ya gönderin,” dedi Burton Humble.
“Bir gemi batmış ve sadece bu adam enkaza tutunmuş,” dedi Tekkulak Wulfe. “Mürettebat nerede? Bu adam mürettebatı tüketmeleri için şeytanları mı çağırmış? Şu gemiye ne olmuş?” “Fırtına,” dedi Moqorro. Kollarını göğsünde birleştirmişti, korkutucu görünmüyordu ama etrafındaki bütün adamlar onun ölmesini istiyordu. Maymunlar bile bu büyücüden hoşlanmamıştı. Yukarıda ipten ipe atlıyor, çığlık atıyorlardı.
Victarion kararsızdı.
Denizden çıkmış. Boğulmuş Tanrı, bizim onu bulmamızı istemese, onu suyun yüzeyine gönderir miydi
? Euron’un büyücüleri vardı. Belki de Boğulmuş Tanrı, Victarion’un da bir büyücüsü olsun istemişti. “Bu adama neden büyücü diyorsun?” diye sordu kaptan, Tarla Faresi’ne. “Ben yalnızca bir kırmızı rahip görüyorum.”
“Ben de böyle düşünmüştüm Lord Kaptan... ama o bazı şeyler biliyor. Kimse ona söylemeden önce Köle Körfezi’ne gittiğimizi bildi. Sizin burada, bu adada olacağınızı da bildi.” Küçük adam duraksadı. “Lord Kaptan, bu adam... onu buraya getirmezsek sizin kesinlikle öleceğinizi söyledi.”
“Benim
öleceği mi?” Victarion güldü.
Bu adamın boğazını kesin ve cesedini denize atın,
demek üzereyken sakat eli zonklamaya başladı. Bileğinden dirseğine kadar uzanan ağrı öyle ıstırap vericiydi ki Victarion sözlerinin safraya dönüştüğünü hissetti, sendeledi ve düşmemek için küpeşteye tutundu.
“Büyücü, kaptanı lanetledi,” dedi bir ses.
Diğer adamlar o sese katıldı.
“Boğazını kesini
Üzerimize şeytanları çekmeden önce onu öldürün!” Hançerini ilk çeken adam, Longwater Turna’ydı. “
HAYIR!
” diye kükredi Victarion. “Geri çekilin! Hepiniz. Turna, çeliğini ortadan kaldır. Tarla Faresi, gemine dön. Humble, büyücüyü kamarama getir. Diğerleriniz, görevlerinizin başına dönün.” Bir an için, adamların ona itaat edeceğinden emin olamadı. Adamlar, ellerinde yarım kılıçlarıyla, hiçbir şey yapmadan durdular, karar vermek için birbirlerine baktılar. Gökyüzünden maymun boku yağmuru

yağıyordu. Victarion büyücüyü kolundan yakalayıp ambar ağzına doğru çekene kadar kimse kımıldamadı.
Victarion kamaranın kapısını açtığında, esmer kadın sessiz ve gülümser bir hâlde ona doğru döndü... ama kaptanın yanında kırmızı rahibi gören kadının dudakları dişlerinden çekildi, kadın ani bir öfkeyle bir yılan gibi tıssssssladı. Victarion, sağlam elinin tersiyle kadına vurup onu yere devirdi. “Sessiz ol kadın, ikimize de şarap getir.” Siyah adama döndü. “Tarla Faresi doğru mu söyledi? Ölümümü mü gördün?”
“Bunu ve daha fazlasını.”
“Nerede? Ne zaman? Mücadelede mi öleceğim?” Victarion’un sağlam eli kapanıp açıldı. “Bana yalan söylersen, kafanı bir karpuz gibi kırar ve beynini maymunlara yediririm.”
“Ölümünüz şu anda burada, bizimle lordum. Bana elinizi verin.”
“Elim. Elimle ilgili ne biliyorsun?”
“Sizi gece ateşlerinde gördüm Victarion Greyjoy. Sert ve amansız bir ifadeyle alevlerin içinde yürüdünüz. Büyük baltanızdan kan damlıyordu. Sizi bileklerinizden ve boğazınızdan yakalayan dokunaçları, sizi dans ettiren siyah sicimleri görmüyordunuz.”
“Dans?”
Victarion öfkelendi. “Gece ateşleri yalan söylüyor. Ben dans etmek için yaratılmadım ve ben kimsenin kuklası değilim.” Eldivenini çıkardı, kesik elini kırmızı rahibe gösterdi, “işte. İstediğin şey bu muydu?” Yeni sargının rengi kan ve iltihap yüzünden değişmişti bile. “Bana bu yarayı veren adamın kalkanında bir gül vardı. Bir diken elimi çizdi.”
“En küçük çizik bile ölümcül olabilir Lord Kaptan. Lâkin izin verirseniz bu yarayı iyileştiririm. Bir bıçağa ihtiyacım olacak. En iyisi gümüş olur ama demir de işe yarar. Bir de maltız. Ateş yakmam gerek. Acı çekeceksiniz. Daha önce hiç tatmadığınız korkunç bir acı. Ama işimiz bittiğinde, elinizi geri alacaksınız.”
Bu büyücü adamların hepsi aynı. Fare de beni acıya karşı uyarmıştı.
“Ben demirdoğumluyum rahip. Acıya gülerim. İstediğini alacaksın... ama başarısız olursan ve elim iyileşmezse, boğazını keseceğim ve seni bizzat denize atacağım.”
Moqorro reverans yaptı, koyu renk gözleri ışıldıyordu. “Öyle olsun.”
Demir Kaptan o gün bir daha görülmedi ama saatler geçerken,
Demir Zafer’
in mürettebatı, kaptanın kamarasından derin, karanlık ve çılgın kahkahalar geldiğini rapor etti. Longwater Turna ve Tekkulak Wulfe kamara kapısını

açmaya çalıştıklarında kapının sürgülü olduğunu fark ettiler. Daha sonra bir şarkı duyuldu; üstadın dediğine göre Yüksek Valyria dilinde söylenen, tiz sesli, tuhaf bir ağıt. Maymunlar gemiyi o zaman terk ettiler, bağırarak suya atladılar.

Gün batımı geldiğinde, deniz mürekkep gibi siyahlaştığında ve güneş gökyüzünü deri bir kırmızıya boyadığında, Victarion güverteye döndü. Belinden yukarısı çıplaktı, sol kolu dirseğine kadar kanlıydı. Mürettebattaki adamlar fısıldaşarak ve birbirlerine bakışlar atarak toplandığında, Victarion yanmış ve kararmış elini havaya kaldırdı. Üstadı işaret eden parmaklarından duman yükseliyordu. “Şu adam. Boğazını kesin ve onu denize atın. Rüzgârlar Meereen’e kadar bizim yanımızda olacak.” Moqorro bunu ateşlerin içinde görmüştü. Fahişenin evlendiğini de görmüştü ama bundan ne çıkardı? Victarion Greyjoy’un dul bıraktığı ilk kadın o olmayacaktı.

TYRION

Şifacı hoş sözler mırıldanarak çadıra girdi ama havadaki kötü koku ve Yezzan zo Qaggaz'a bir bakışı bu duruma bir son verdi. "Beyaz kısrak," dedi adam, Şekerleme'ye.

Ne büyük sürpriz,

diye düşündü Tyrion.

Kim tahmin edebilirdi ki? Bir burnu ve benim gibi yarım bir burnu olan adamlar dışında?

Yezzan ateşler içinde yanıyordu. Kendi dışkısından oluşan bir gölün içinde kıvranıyordu. Yezzan'ın boku kanlı bir çamura dönüşmüştü... ve adamın sarı poposunu silmek Yollo ile Penny'ye düşmüştü. Efendi, onların yardımıyla bile kendi ağırlığını kaldıramıyordu; yatağın diğer ucuna yuvarlanmak bütün kuvvetini alıyordu.

"Benim sanatım burada faydalı olmaz," dedi şifacı. "Soylu Yezzan'ın hayatı tanrıların elinde. Mümkünse onu serin tutun. Bazıları bunun iyi geldiğini söyler. Ona su getirin." Beyaz kısraktan etkilenen insanlar sürekli susuzluk çekiyordu, sıçmaların arasında litrelerce su içiyordu, "içebildiği kadar çok, temiz su."

"Nehir suyu değil," dedi Şekerleme.

"Hiçbir surette." Şifacı, bu sözlerin ardından kaçarcasına gitti.

Bizim de kaçmamız gerek,

diye düşündü Tyrion. O altın tasmalı bir köleydi, attığı her adımda neşeyle çınlayan küçük çanları vardı.

Yezzan'ın özel hâzinelerinden biri. Bir ölüm fermanından ayırt edilemez bir onur.

Yezzan zo Qaggaz, ciğerparelerini yanında tutmaktan hoşlanıyordu, bu yüzden hasta adama eşlik etmek Yollo'ya, Penny'ye ve diğer hâzinelere düşmüştü.

Zavallı yaşlı Yezzan.

Yağtulumu lordu kötü bir efendi değildi. Şekerleme bu konuda haklıydı. Tyrion, gece ziyafetlerinde hizmet verirken, Meereen'le yapılan barışa saygı gösteren Yunkaili Iordların başında Yezzan'ın geldiğini öğrenmişti. Diğer lordların çoğu

sadece zaman geçiriyor ve Volantis ordularının şehre varmasını bekliyordu. Birkaç lord, Volantisliler zafere ve ganimetin en iyi bölümüne sahip olmasın diye şehre derhal saldırmak istiyordu. Yezzan bunların hiçbirine destek vermiyordu. Meereen'in rehinelerini, paralı asker Kanlı Sakal'ın önerdiği gibi mancınıkla geri göndermeye de razı olmuyordu.
Ama iki gün içinde çok şey değişebilirdi. İki gün önce, Bakıcı sağ ve salimdi. İki gün önce, Yezzan beyaz kısrağın nal seslerini duymamıştı. İki gün önce, Eski Volantis'in donanmaları iki gün daha uzaktaydı. Ve şimdi...
Penny, lütfenbanaöyleolmadığınısöyle sesiyle, 'Yezzan ölecek mi?" diye sordu.
"Hepimiz öleceğiz."
"Kanlı ishal yüzünden demek istedim."
Şekerleme umutsuz gözlerle cücelere baktı. 'Yezzan ölmemeli." Hermafrodit, devasa efendisinin alnını okşadı, adamın terle ıslanmış saçlarını geri itti. Yezzan inledi. Adamın bacaklarından aşağı kahverengi bir su deresi daha aktı. Efendinin yatağı kirlenmişti, kokuyordu, ama adamı hareket ettirmenin yolu yoktu. "Bazı efendiler, ölürken kölelerini azat ederler," dedi Penny. Şekerleme kıkırdadı. Ürkütücü bir sesti. "Sadece gözdelerini. Onları bu dünyanın kederlerinden azat ederler. Sevgili efendilerine mezarda eşlik, sonraki hayatta hizmet etsinler diye." Şekerleme biliyor olmalı. Kesilecek ilk boğaz onunki.
Keçi çocuk konuştu. "Gümüş kraliçe..."
"...öldü," diye ısrar etti Şekerleme. "Onu unut! Ejderha onu nehrin karşısına götürdü. Kraliçe, Dothrak denizinde boğuldu." "İnsan çimlerde boğulmaz," dedi keçi çocuk.
"Özgür olsaydık," dedi Penny, "kraliçeyi bulabilirdik. 'Ya da onu aramaya giderdik en azından."
Sen köpeğinin, ben domuzumun sırtında, Dothrak denizinde bir ejderhayı kovalıyoruz.
Tyrion gülmemek için yara izini kaşıdı. "Şu malum ejderha, kızarmış domuza düşkün olduğunu hâlihazırda gösterdi. Kızarmış cüce iki kat lezzetlidir."
"Benimki sadece bir dilekti," dedi Penny. "Uzaklara gidebiliriz. Savaş bitti ve yine gemiler var."
Bitti mi
? Tyrion bundan şüpheliydi. Parşömenler imzalanmıştı ama savaşlar parşömen üstünde yapılmazdı.
M
"Qarth'a gidebiliriz," diye devam etti Penny. "Ağabeyim, oradaki caddelerin yeşim taşıyla kaplı olduğunu söylerdi. Şehir duvarları dünyanın harikalarından

biri. Qarth'ta gösteri yaptığımızda, üstümüze gümüş ve altın yağmurları yağacak, göreceksin."
"Koydaki gemilerin bazıları Qarthlı," diye hatırlattı Tyrion. "Lomas Longstrider, Qarth'ın duvarlarını görmüş. Onun yazdığı kitap benim için yeterli. Gelmek istediğim kadar doğuya geldim." Şekerleme, Yezzan'ın ateşli yüzünü nemli bir bezle sildi. "Yezzan yaşamalı. Yoksa hepimiz onunla birlikte ölürüz. Beyaz kısrak bütün sürücüleri alıp götürmez. Efendi iyileşecek."
Bu su katılmamış bir yalandı. Yezzan'ın bir gün daha yaşaması mucize olurdu. Tyrion'a kalırsa, yağtulumu lordu, Sothoryos'ta kaptığı iğrenç hastalık yüzünden zaten ölüyordu. Kanlı ishal sadece adamın ölümünü hızlandıracaktı.
Aslında bir merhamet.
Ama cücenin istediği türden bir merhamet değildi. "Şifacı, efendinin temiz suya ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz bununla ilgileniriz." "Çok naziksin." Şekerleme uyuşmuş gibi konuşuyordu. Bu sadece boğazının kesilmesinden korktuğu için değildi; Yezzan'ın hâzineleri arasında, sadece Şekerleme bu devasa efendiden gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.
"Penny benimle gel." Tyrion çadırın kapısını açtı ve Penny'yi Meereen sabahının sıcağına çıkardı. Hava nemli, sıcak ve bunaltıcıydı ama Yezzan'ın sarayımsı çadırını dolduran ter, dışkı ve hastalık kokusundan sonra yine de rahatlacıydı.
"Su, efendiye yardım edecek," dedi Penny. "Şifacı böyle söyledi, doğru olmalı. Temiz tatlı su."
"Temiz tatlı su, Bakıcı'ya yardım etmedi."
Zavallı yaşlı Bakıcı.
Yezzan'ın askerleri, geçen gece alacakaranlıkta, Bakıcı'yı bir ceset arabasına atmıştı. Her saat başı insanlar ölüyorken kimse yeni bir ölü adama dikkatle bakmazdı, bilhassa Bakıcı kadar nefret edilen bir adama. Kramplar başladığında, Yezzan'ın diğer hâzineleri nezaretçinin yanma gitmeyi reddetmişti. Adamı sıcak tutmak ve ona içecek götürmek Tyrion'a kalmıştı.
Sulu şarap, limonata ve içinde mantar dilimleri olan köpek kuyruğu çorbası.
İç Bakıcı. Kıçından fışkıran bok suyunun yerine yenisinin koyulması gerek. "Hayır." Bakıcı'nın söylediği son söz buydu. Adamın duyduğu son sözler ise, "Bir Lannister borcunu mutlaka öder," oldu.
Tyrion bu gerçeği Penny'den saklamıştı ama kız, efendinin başına neler geleceğini anlamalıydı. "Eğer Yezzan gün doğumunu görecek kadar yaşarsa çok şaşırırım."
Penny, Tyrion'ın koluna yapıştı. "Bize ne olacak?"
"Yezzan'ın vârisleri var. Yeğenleri." Yeğenlerin dördü, adamın köle askerlerini

komuta etmek üzere Yezzan'la birlikte Yunkai'den gelmişti. Biri ölmüştü, bir taarruz sırasında Targaryen paralı askerleri tarafından katledilmişti. Diğer üç yeğen, büyük ihtimalle Yezzan'ın kölelerini bölüşeceklerdi. Yeğenlerin sakatlara, ucubelere ve grotesklere düşkün olup olmadığı o kadar kesin değildi. "İçlerinden biri bizi miras alabilir. Yahut mezat yerine geri döneriz."
"Hayır." Penny'nin gözleri büyüdü. "Bu olmasın. Lütfen." "Bu ihtimalden ben de hoşlanmıyorum".
Birkaç metre ileride, Yezzan'ın altı askeri tozun içinde çömelmişti. Kemik fırlatıyor ve bir şarap matarasını elden ele geçiyorlardı. İçlerinden biri Yara lakaplı çavuştu. Kötü huylu zalim bir adamdı, taş kadar pürüzsüz bir kafası ve öküz gibi kolları vardı.
Ve bir öküz kadar zeki,
diye hatırladı Tyrion.
Askerlere doğru yürüdü. 'Yara," diye seslendi, "soylu Yezzan'ın temiz tatlı suya ihtiyacı var. Yanına iki adam al ve taşıyabildiğin kadar su getir. Ve çabuk ol."
Askerler oyunu bıraktı. Yara ayağa kalktı, yüzü asıktı. "Ne dedin cüce? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"
"Kim olduğumu biliyorsun. Yollo. Lordumuzun hâzinelerinden biri. Şimdi sana dediğimi yap."
Askerler güldü. "Su getir Yara," dedi biri alay eder gibi "ve çabuk ol. Yezzan'ın maymunu sana bir emir verdi."
"Askerlere ne yapacaklarını
söyleyemezsin,"
dedi Yara. "Askerler?" Tyrion kafası karışmış gibi yaptı. "Ben sadece köleler görüyorum. Boynunda bir boyunluk var. Tıpkı benim boynumda olduğu gibi."
Yara'nın eliyle indirdiği vahşi darbe, Tyrion'ı yere serdi ve dudağını patlattı. "Yezzan'ın boyunluğu. Senin değil."
Tyrion, patlak dudağındaki kanı elinin tersiyle sildi. Ayağa kalkmaya çalıştığında dengesini kaybetti ve tekrar dizlerinin üstüne düştü, dengesini geri kazanmak için Penny'nin yardımına ihtiyaç duydu. "Şekerleme, efendinin su içmesi gerektiğini söyledi," dedi en iyi sızlanışıyla.
"Şekerleme gitsin ve kendi kendini düzsün. Bunun için yaratılmış. Biz o ucubeden de emir almayız."
Hayır,
diye düşündü Tyrion. Köleler arasında bile lordlar ve köylüler vardı. Hermafrodit uzun zamandır efendinin evcil hayvanıydı, şımartılıyor ve kayırılıyordu, Yezzan'ın diğer köleleri bu sebeple ondan nefret ediyordu.

Askerler, emirlerini efendilerinden ve gözetmenlerinden almaya alışıktı. Fakat Bakıcı ölmüştü ve Yezzan yeni bir gözetmen seçemeyecek kadar hastaydı. Üç yeğene gelince; o cesur özgür adamlar, beyaz kısrağın nal seslerini duydukları anda, başka bir yerde acil işleri olduğunu hatırlamışlardı.
“S-su,” dedi Tyrion yalvararak. “Nehir suyu olmaz, şifacı söyledi. Temiz, tatlı su.”
Yara homurdandı. “Siz gidin. Ve çabuk olun.”
“Biz mi?” Tyrion’la Penny umutsuzca bakıştı. “Su çok ağır. Biz sizin kadar kuvvetli değiliz. Bir... bir öküz arabası alabilir miyiz?”
“Bacaklarınızı alın.”
“Onlarca kez gidip gelmemiz gerekir.”
‘Yüzlerce kez gidip gelin. Umurumda değil.”
“Sadece ikimiz... efendinin ihtiyacı olan suyu taşıyamayız.” “Ayınızı da alın,” diye önerdi Yara. “Sadece su taşımaya yarıyor.”
Tyrion geri adım attı. “Dediğin gibi olsun sahip.”
Yara sırıttı.
Sahip, Ah, bundan hoşlandı.
“Morgo, anahtarları getir. Kovaları doldur ve hemen geri dön cüce. Kaçmaya çalışan kölelere ne olduğunu biliyorsun.”
“Kovaları getir,” dedi Tyrion, Penny’ye. Sör Jorah Mormont’u kafesten çıkarmak için Morgo’yla gitti.
Şövalye, tutsaklığa iyi uyum sağlayamamıştı. Ayıyı oynamak ve güzel bakireyi alıp götürmek için çağırıldığında suratını asmış ve işbirliği yapmamıştı, cansız adımlar atmış ve gösteriye katılmaya tenezzül etmemişti. Ama kaçmaya da çalışmamıştı. Gardiyanlarına şiddet göstermemişti, genelde adamların emirlerini duymazdan gelmiş ya da onlara mırıltılı küfürlerle cevap vermişti. Bakıcı bunların hiçbirinden memnun olmamıştı, Mormont’u demir bir kafese kapatıp onu her akşam dövdürerek memnuniyetsizliğini göstermişti. Mormont, darbeleri sessizce kabul etmişti. Şövalye dövülürken duyulan yegâne sesler, onu döven kölelerin küfürleri ve Sör Jorah’ın bereli etine indirilen sopaların donuk gümbürtüleriydi.
İri şövalyenin dövülüşünü ilk kez gördüğünde,
bu adam bir kabuk,
diye düşünmüştü Tyrion.
Dilimi tutmalı ve Zahrina’nın onu almasına izin vermeliydim. O bundan daha iyi bir kader olurdu.
Mormont, gözlerini kısıp eğilerek dar kafesten çıktı, iki gözü de morarmıştı, sırtı

kuru kan yüzünden kabuk kabuk olmuştu. Yüzü öyle çürük ve şişti ki insan yüzü gibi görünmüyordu. Şövalye, bir peştemal haricinde çıplaktı; kirli, sarı bir bez parçası. “Cücelerin su taşımasına yardım edeceksin,” dedi Morgo.
Sör Jorah’ın tek cevabı, aksi bir bakıştı.
Bazı adamlar, özgür olarak ölmeyi köle olarak yaşamaya tercih ediyor sanırım.
Şükürler olsun ki Tyrion’ın böyle bir derdi yoktu, fakat Mormont, Morgo’yu öldürürse, diğer köleler Tyrion’ın bu özelliğini fark edemeyebilirdi. Şövalyenin cesurca ve aptalca bir şey yapmasına fırsat vermeden, “Gel,” dedi Tyrion. Yürüdü ve Mormont’un onu takip edeceğini umdu.
Tanrılar bir kez olsun merhametliydi. Mormont takip etti.
Penny için iki, Tyrion için iki ve Sör Jorah için dört kova. En yakın kuyu Kocakarı’nın güneybatısındaydı. Tyrion, Penny ve Mormont o yöne doğru gittiler. Attıkları her adımda, boyunluklarındaki çanlar neşeyle çınladı. Kimse onları umursamadı. Onlar sadece, efendileri için su taşıyan kölelerdi. Boyunluklar bazı avantajlar sağlıyordu; özellikle, üstüne Yezzan zo Qaggaz’ın isminin kazındığı boyunluklar. Bir köle, efendisi kadar önemliydi; Yezzan, sarı renkli devasa bir sümüklü böcek olmasına ve sidik kokmasına rağmen Sarı Şehir’deki en zengin adamdı ve savaşa altı yüz köle asker getirmişti. Tyrion ve arkadaşlarının boynundaki boyunluklar, onlara kamp içinde istedikleri yere gitme özgürlüğü veriyordu.
Yezzan ölene kadar.
Şıngırtılı Lordlar’ın köleleri en yakın arazide talim yapıyordu. Köleler, kumda yanaşık düzende yürüyüp uzun mızraklarıyla sıralar oluştururken, onları birbirlerine bağlayan zincirlerin şıngırtıları sert ve metalik bir müzik yaratıyordu. Başka yerlerde, gruplar hâlindeki köleler, mancınıkların ve akreplerin altında taştan rampalar yükseltiyordu, siyah ejderhanın geri dönmesi durumunda kampı daha iyi savunabilmek için onları gökyüzüne doğru çeviriyorlardı. Ağır makineleri rampalara iterken terleyip küfreden köleleri görmek, cüceyi gülümsetti. Arbaletler de vardı. İki adamdan biri, bir arbalet ve oklarla dolu bir sadak taşıyordu.
Eğer herhangi biri Tyrion’a sormayı akıl etseydi, Tyrion ona zahmet etmemesini söylerdi. Demir oklardan biri tesadüfen bir göze denk gelmediği takdirde, kraliçenin evcil hayvanı böyle oyuncaklarla yere indirilemezdi.
Ejderhaları öldürmek o kadar kolay değil. Onu bunlardan biriyle gıdıklamak, onu daha beter kızdırmaktan başka bir işe yaramaz.
Bir ejderhanın en hassas yeri gözleriydi. Gözler ve gözlerin arkasındaki beyin. Bazı hikâyelerin anlattığı gibi belden aşağısı değil. O bölgedeki pullar,

ejderhanın sırtındaki ve böğürlerindeki pullar kadar sertti. Boğazın altı da değil. Bu çılgınlıktı. Bu sözde ejderha katilleri, ateşi bir mızrak darbesiyle söndürmeyi de deneyebilirdi. Rahip Barth,
Gayritabii Tarih'te,
"Ölüm, ejderhanın ağzından gelir," diye yazmıştı, "ama o yöne doğru gitmez."
Daha ileride, Yeni Ghis'ten gelen iki lejyon kalkan duvarın önüne dizilmişti. At kılıyla süslenmiş yarım miğferler takan çavuşlar, anlaşılmaz aksanlarıyla emirler bağırıyorlardı. Çıplak gözle bakıldığında, Ghisliler, Yunkaili köle askerlerden daha zorlu görünüyordu ama Tyrion'ın şüpheleri vardı. Lejyonerler, Lekesizlerde aynı tarzda silahlanmış ve örgütlenmiş olabilirdi... ama Ghisliler üç yıl boyunca askerlik hizmeti veren özgür vatandaşlarken, hadımların askerlikten başka hayatı yoktu.
Kuyunun başında çeyrek millik bir sıra oluşmuştu.
Meereen'in bir günlük yürüyüş sınırları içinde sadece bir avuç kuyu vardı, bu yüzden bekleyiş her zaman uzundu. Yunkai ordularının çoğu, içme suyunu Skahazadhan'dan alıyordu. Tyrion bunun çok kötü bir fikir olduğunu şifacının uyarısından önce de biliyordu. Daha zeki olanlar, tuvalet çukurlarının yukarısında kalmaya dikkat ediyordu ama hâlâ şehrin aşağısındalardı.
Kuşatma dikkate alındığında, şehrin bir günlük yürüyüş sınırları içinde temiz su kuyuları bulunması Daenerys Targaryen'ın hâlâ masum biri olduğunu kanıtlıyordu.
Kraliçe her kuyuyu zehirleyebilirdi. Sonra bütün Yunkaililer nehir suyu içmek zorunda kalırdı. Kuşatmanın ne kadar uzun süreceğini o zaman görürdük.
Lord babasının yapacağı şey bu olurdu, Tyrion şüphe etmiyordu.
Tyrion ve arkadaşları ne zaman bir başka yere doğru yürü se, boyunluklarındaki çanlar keyifle çınlıyordu.
O kadar neşeli bir ses ki, birinin gözünü bir kaşıkla dışarı çıkarmak istememe sebep oluyor.
Griff, Ördek ve Yarı-Ustat Haldon, genç prensleriyle birlikte Batıdiyar'a varmış olmalılardı.
Ben de onlarla birlikte olmalıydım... ama hayır, bir fahişe düzmek zorundaydım. Akraba katili olmak yeterli değildi, mahvoluşumu mühürlemek için bir bacak arasına ve şaraba ihtiyacım vardı. Ve şimdi burada, dünyanın yanlış uçundayım, gelişimi altın çanlarla duyuran bir köle boyunluğu takıyorum. Doğru şekilde dans edersem "Castamere Yağmurları"nı çalabilirim.
Son haberleri ve dedikoduları duymak için kuyu başından daha iyi bir yer yoktu. Tyrion ve Penny sıra boyunca ağır ağır ilerlerken, paslı demir boyunluk takan

yaşlı bir köle, “Ben ne gördüğümü biliyorum,” dedi. “Ejderhanın bacakları ve kolları kopardığını, insanları ikiye böldüğünü, onları yakıp kül ettiğini gördüm, insanlar koşmaya başladılar, çukurdan çıkmaya çalıştılar. Oraya bir gösteri izlemeye gitmiştim ve Ghis’in tanrıları şahittir ki bir gösteri izledim. Mor sıralardaydım, bu yüzden ejderhanın beni rahatsız etmeyeceğini düşündüm.”
“Kraliçe, ejderhanın sırtına çıktı ve uçtu,” dedi uzun boylu esmer bir kadın.
“Denemiş,” dedi yaşlı adam, “ama tutunamamış. Arbaletler ejderhayı yaralamış. Duyduğuma göre kraliçe de pembe göğüslerinin arasından vurulmuş. Yere düşmüş, bir arabanın tekerlerinin altında ezilmiş. Kraliçenin öldüğünü gören bir adamı tanıyan bir kız tanıyorum.”
Bu grubun içinde sessiz kalmak daha akıllıcaydı ama Tyrion kendini tutamadı. “Bir ceset bulunmadı,” dedi
Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Sen bu konuda ne bilirsin ki?”
“Onlar oradaydı,” dedi esmer kadın. “Bunlar kraliçe için mızrak dövüşü yapan cüceler.”
Yaşlı adam, Tyrion’la Penny’yi ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak aşağı baktı. “Siz domuz süren cücelersiniz.”
Şöhretimiz bizden önde yürüyor. Tyrion alaycı bir reverans yaptı ve domuzlardan birinin köpek olduğunu söylemekten kaçındı. “Sürdüğüm domuz aslında kız kardeşim, ikimiz de aynı burna sahibiz. Kardeşim bir büyücü tarafından lanetlendi. Ama ona büyük ve ıslak bir öpücük verirseniz güzel bir kadına dönüşür. Kötü olan şu ki, kardeşimi bir kez tanıdığınızda, yine domuza dönüşsün diye onu tekrar öpmek istersiniz.”
Bir kahkaha fırtınası koptu. Yaşlı adam bile gülüyordu. “Öyleyse onu gördün,” dedi arkada duran kızıl saçlı bir delikanlı. “Kraliçeyi gördün. Söyledikleri kadar güzel mi?”
Bir tokara sarınmış, gümüşi saçlı, ince belli bir kız gördüm,
diyebilirdi Tyrion.
Yüzü peçeliydi ve ben uzaktaydım. Bir domuzun sırımdaydım.
Daenerys Targaryen, sahip locasında, Ghisli kralının yanında oturuyordu ama Tyrion’ın gözleri kraliçenin arkasında duran altın zırhlı şövalyeye kenetlenmişti. Adamın yüz hatları görünmüyordu ama cüce, Barristan Selmy’yi nerede görse tanırdı.
Illyrio en azından bu konuda haklıydı,
diye düşündüğünü hatırladı.
Ama Selmy beni tanıyacak mı? Ve tanırsa ne yapacak?
Tyrion kendini orada ve o anda tanıtacaktı ama bir şey onu durdurmuştu; ihtiyat,

korkaklık, içgüdü, adı her neyse. Cesur Barristan'ın onu düşmanlıktan başka bir şeyle karşılayacağını hayal edememişti. Selmy, Jaime'nin Kral Muhafızları'ndaki varlığını asla onaylamamıştı. Yaşlı şövalye, isyandan önce, Jaime'nin çok genç ve deneyimsiz olduğunu düşünmüştü; isyandan sonra, Kral Katili'nin beyaz yerine siyah pelerin giymesi gerektiğini söylemişti. Ve Tyrion'ın suçları daha kötüydü. Jaime çılgın bir adamı öldürmüştü. Tyrion öz babasının kasıklarına bir ok saplamıştı, Sör Barristan'ın yıllardır tanıdığı ve hizmet ettiği bir adamın kasıklarına. Tyrion her şeye rağmen şansını deneyebilirdi ama Penny o sırada onun kalkanına bir darbe indirmişti ve an, bir daha geri dönmemek üzere geçip gitmişti.

Penny, sıradaki diğer kölelere, "Kraliçe gösterimizi izledi," diyordu, "ama onu sadece o zaman gördük."

"Ejderhayı görmeliydiniz," dedi yaşlı adam.

Keşke görseydik.

Tanrılar Tyrion'a bu kadarını bile lütfetmemişti. Daenerys Targaryen kanatlanırken, Bakıcı, cücelerin ayak bileklerine demir halkalar bağlıyordu. Adam, cüceleri mezbahaya bıraktıktan sonra oradan ayrılsaydı ya da ejderha gökyüzünden yere indiğinde diğer köle tacirleriyle birlikte kaçsaydı, iki cüce özgür bir şekilde yürüyüp gidebilirdi.

Ya da küçük çatılarımızı çınlatarak koşardık.

Tyrion omuzlarım silkerek, "Bir ejderha mı vardı?" dedi. "Benim tek bildiğim, kimse ölü bir kraliçe bulamadı."

Yaşlı adam ikna olmadı. "Ah, yüzlerce ceset buldular. Cesetleri çukura atıp yaktılar ama cesetlerin yarısı zaten kızarmıştı. Belki de yanmış, ezilmiş, kanla kaplanmış kraliçeyi tanıyamadılar. Belki de siz köleleri sessiz tutmak için başka türlü konuştular."

"Biz

köleler?" dedi esmer kadın. "Sen de boyunluk takıyorsun."

"Ghazdor'un

boyunluğu," diye böbürlendi yaşlı adam. "Onu doğduğumdan beri tanıyorum. Neredeyse kardeşi gibiyim. Sizin gibi köleler, yani Astapor'un ve Yunkai'nin süprüntüleri... siz özgür olmak için sızlanıyorsunuz ama ben boyunluğumu ejderha kraliçesine vermem, bunun için aletimi yalasa bile vermem. Benim efendim adil bir adam, bu daha iyi."

Tyrion adama itiraz etmedi. Esaretle ilgili en tehlikeli şey, esarete alışmanın çok kolay oluşuydu. Tyrion'a göre kölelerin hayatı, Casterly Kayası'nda hizmet veren adamların hayatlarından farklı değildi. Bazı efendilerin ve gözetmenlerin

zalim olduğu doğruydu ama aynı şey bazı Batıdiyarlı lordlar ve kâhyalar için de geçerliydi. Yunkaili efendilerin çoğu, kölelerine yeterince nazik davranıyordu; işlerini yaptıkları ve sorun çıkarmadıkları sürece... ve paslı bir boyunluk takan bu adamın, Lord Titrekyanak isimli efendisine karşı hissettiği hararetli sadakat, hiç de alışılmadık değildi.

"Büyük Yürekli Ghazdor mu?" dedi Tyrion tatlı bir sesle. "Efendimiz Yezzan sürekli onun zekâsından bahseder." Yezzan'ın asıl söyledikleri,

benim popomun sol yanağında, Ghazdor'un ve bütün kardeşlerinin toplamında olduğundan daha fazla zekâ var

, idi ama Tyrion gerçek kelimeleri kullanmamanın daha iyi olacağını düşündü.

Tyrion'la Penny kuyuya ulaştığında öğle vakti gelip geçmişti. Tek bacaklı cılız bir köle kuyudan su çekiyordu, gözlerini şüpheyle kısarak cücelere baktı. "Yezzan'ın suyunu her zaman Bakıcı çeker, dört adam ve bir katır arabasıyla." Kovayı bir kez daha kuyuya bıraktı. Yumuşak bir şop sesi duyuldu. Tek bacaklı adam su dolmasını bekledi, sonra kovayı yukarı çekmeye başladı. Kolları güneşten yanmıştı, soyuluyordu, inceydi ama tamamen kastan oluşuyordu.

"Katır öldü," dedi Tyrion. "Bakıcı da öyle. Zavallı adam. Yezzan ise beyaz kısrağa bindi. Efendimizin altı askeri ishal oldu. İki kova su alabilir miyim?"

"Nasıl istersen." Gereksiz sohbet böylece bitti.

Duyduğun nal sesleri mi?

Tyrion'ın askerler hakkında söylediği yalan, tek bacaklı adamın daha hızlı hareket etmesini sağladı.

Tyrion ve arkadaşları dönüş yoluna koyuldu. Cücelerin her biri temiz suyla dolu iki kova taşıyordu. Sör Jorah'ın iki elinde de ikişer kova vardı. Gün sıcaktı, hava ıslak yün gibi kesifti ve kovalar her adımda ağırlaşıyordu.

Kısa bacaklar üstünde uzun bir yürüyüş.

Tyrion adım attıkça kovalardan su sıçrıyor ve cücenin bacaklarını ıslatıyordu. Tyrion'ın çanları bir yürüyüş marşı çalıyordu. İşin buraya varacağını bilseydim baba, yaşamana izin verebilirdim. Yarım mil doğuda, bir çadırın ateşe verildiği yerden siyah dumanlar yükseliyordu.

Dün gecenin ölülerini yakıyorlar.

Kafasını sağa eğerek, "Bu taraftan," dedi Tyrion.

Penny, kafası karışmış bir hâlde Tyrion'a baktı. "O yoldan gelmedik."

"O dumanı solumak istemeyiz. O duman kötü niyetlerle dolu." Bu bir yalan değildi.

Tamamıyla değil.

Penny kısa zaman sonra nefes nefese kaldı, kovaların ağırlığıyla mücadele

ediyordu. “Dinlenmem gerek.”
“Nasıl istersen.” Tyrion, mola vermekten memnun bir şekilde kovalarını yere bıraktı. Zonklayan bacaklarını ovmak için bir kayanın üstüne oturdu.
“İstersen ben ovabilirim,” dedi Penny. “Düğümlerin nerede olduğunu biliyorum.”
Tyrion zaman içinde Penny’yi sevmişti ama kızın dokunuşlarından hâlâ rahatsız oluyordu. Sör Jorah’a döndü. “Birkaç dayak sonra benden daha çirkin olacaksın Mormont. Söyle bana, içinde bir parça dövüş gücü kaldı mı?”
İri şövalye, morarmış iki gözünü kaldırdı ve bir böceğe bakar gibi Tyrion’a baktı. “Boynunu kıracak kadar İblis.”
“Güzel.” Tyrion kovalarım yerden aldı. “Öyleyse bu taraftan.” Penny alnını kırıştırdı. “Hayır. Soldan gitmeliyiz.” Eliyle işaret etti. “Şu görünen mancınık, Kocakarı.”
“Şu da Fettan Abla.” Tyrion başıyla diğer yönü gösterdi, “Güven bana. Benim gösterdiğim yol daha kısa.” Yürümeye başladı, çanları çınladı. Penny onu takip edecekti, Tyrion biliyordu.
Bazen kızı ve kızın küçük hayallerini kıskanıyordu. Penny ona Sansa Stark’ı hatırlatıyordu; evlendiği ve kaybettiği çocuk gelini. Penny, yaşadığı onca dehşet verici şeye rağmen bir şekilde inançlı kalmıştı.
Daha akıllı olmalı. O Sansa’dan büyük. Üstelik bir cüce. Bunu unutmuş gibi davranıyor, ucube koleksiyonundaki bir köle değilmiş de asil doğumlu güzel bir kızmış gibi davranıyor.
Çoğu gecelerde, Tyrion, Penny’nin dua ettiğini duyuyordu.
Kelime ziyam. Eğer bizi dinleyen tanrılar varsa, onlar, eğlenmek için bize işkence eden zalim tanrılar. Esaretle, kanla ve acıyla dolu böyle bir dünyayı başka kim yaratırdı
?
Başka kini bize bu suretleri verirdi
? Tyrion bazen Penny’yi tokatlamak istiyordu, onu sarsmak, ona bağırmak, onu rüyalarından uyandıracak herhangi bir şey yapmak istiyordu.
Kimse bizi kurtarmayacak,
demek istiyordu.
Henüz en kötüsünü görmedik.
Ama her nedense bu sözleri söyleyemiyordu. Kızın çirkin yüzüne sağlam bir tokat indirip gözlerindeki perdeyi kaldırmak yerine, kendini onun omzunu okşarken ya da ona sarılırken buluyordu.
Her dokunuş bir yalan. Ona öyle fazla miktarda sahte sikke verdim ki, kendini

zengin zannediyor.
Tyrion, Penny'den, Doznak'ın Çukuru'nun gerçeğini bile saklamıştı.
Aslanlar. Aslanları üzerimize salacaklardı.
Bu çok ironik olurdu.
Belki de Tyrion, paramparça olmadan önce küçük ve acı bir kahkaha atacak kadar zaman bulurdu.
Onlar için nasıl bir son hazırlandığını kimse Tyrion'a söylememişti ama Daznak'ın Çukuru'nun kiremitlerinin altında bilmeceyi çözmek zor olmamıştı. Sıraların altında gizli bir dünya vardı; çukur dövüşçülerinden ve onlarla ilgilenen adamlardan, onları besleyen aşçılardan, silahlandıran demircilerden, onları kanatan, tıraş eden ve yaralarını sargılayan berber hekimlerden, onlara dövüşlerden önce ve sonra hizmet eden fahişelerden, yenilenleri zincirler ve kancalar kullanarak kumdan çeken ceset taşıyıcılarından ibaret karanlık bir âlem.
Tyrion'a ilk ipucunu Bakıcı'nın yüzü vermişti. Penny ve Tyrion, yaptıkları gösterinin ardından, dövüşçülerin müsabakalardan önce ve sonra bir araya toplandığı mahzene dönmüşlerdi. Mahzendeki bazı dövüşçüler silahlarını keskinleştiriyorlardı. Diğerleri tuhaf tanrılara dua ediyor ya da ölmek üzere dışarı çıkmadan önce haşhaş sütüyle sinirlerini uyuşturuyorlardı. Dövüşen ve kazanan adamlar bir köşede zar atıyordu, sadece ölümle yüzleşen ve hayatta kalan adamların gülebileceği şekilde gülüyorlardı.
Bakıcı, Çıtırtı'yı yürüten Penny'yi gördüğünde, kaybettiği bir iddiadan dolayı borçlu olduğu bir çukur çalışanına gümüş sikkeler veriyordu. Bakıcı'nın gözlerindeki şaşkınlık bir kalp atışı zaman içinde kaybolmuştu ama Tyrion o şaşkınlığın ne anlama geldiğini kavramıştı.
Bakıcı geri dönmemizi beklemiyordu. Kimse geri dönmemizi beklemiyordu. Orada ölmemiz gerekiyordu.
Tyrion, bir hayvan terbiyecisinin çukur efendisine yüksek sesle sızlandığını duyduğunda, bilmecenin son parçası da yerini bulmuştu. "Aslanlar aç. İki gündür bir şey yemediler. Bana onları beslemem söylendi ama besleyemedim. Kraliçe etin bedelini ödemeli."
"Kraliçe meclisi topladığında, bunu onunla konuşursun," demişti çukur efendisi.
Penny hiç şüphelenmemişti. Onun çukurla ilgili tek sıkıntısı, daha fazla insanın gülmemiş olmasıydı. Tyrion neredeyse,
aslanlar üstümüze salınsaydı insanlar altlarını ıslatana kadar gülerdi,
diyecekti. Bunu söylemek yerine kızın kolunu sıkmıştı.
Penny aniden durdu. "Yanlış yoldan gidiyoruz."
"Hayır." Tyrion kovaları yere bıraktı. Parmaklarında sapların bıraktığı derin

oluklar vardı. “Gitmek istediğimiz çadırlar şunlar. Şuradakiler.”
“ikinci Oğullar?” Sör Jorah’ın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. “Orada yardım bulacağını sanıyorsan, Esmer Ben Plumm’ı tanımıyorsun demektir.”
“Ah, tanıyorum. Plumm ve ben beş el
cyvasse
oynadık. Esmer Ben açıkgöz, inatçı, zeki... ama ihtiyatlı. Rakibinin riskler almasına izin verirken kendisi arkasına yaslanıyor ve karar vermeden önce durup düşünüyor. Mücadeleye, mücadelenin aldığı şekle göre mukabele ediyor.”
“Mücadele? Ne mücadelesi?” Penny, Tyrion’dan uzaklaştı. “Geri dönmemiz gerek. Efendimizin temiz suya ihtiyacı var. Geç kalırsak kamçılanırız. Ayrıca Sevimli Domuz ve Çıtırtı da orada.”
“Şekerleme onlarla ilgilenir,” diye yalan söyledi Tyrion. Daha büyük ihtimalle, Yara ve arkadaşları, çok yakında kızarmış domuz eti ve köpek yahnisi yiyor olacaktı ama Penny’nin bunu duymasına gerek yoktu. “Bakıcı öldü ve Yezzan ölmek üzere. Herhangi biri yokluğumuzu fark edene kadar hava kararır. Bir daha asla böyle bir fırsat bulamayız.”
“Hayır.
Kaçmaya çalışırken yakaladıkları kölelere ne yaptıklarını biliyorsun.
Biliyorsun.
Lütfen. Kamptan ayrılmamıza asla izin vermezler.”
“Kamptan ayrılmadık.” Tyrion kovaları aldı. Arkasına hiç bakmadan hızlıca yürümeye başladı. Mormont onu takip etti. Birkaç dakika sonra, aceleyle onların peşinden koşan Penny’nin ayak sesleri duyuldu. Kumlu bir bayırdan indiler ve eski püskü çadırlardan oluşan bir çemberin kenarına vardılar.
At sıralarına yaklaştıklarında ilk muhafızı gördüler; kırmızı sakalından Tyroshlu olduğu anlaşılan uzun boylu bir mızrakçı. “Kimler gelmiş? O kovalarda ne var?”
“Su,” dedi Tyrion, “eğer memnun olacaksınız.”
“Bira beni daha çok memnun ederdi.” Tyrion’ın sırtına bir mızrak ucu dokundu; arkadan bir muhafız daha gelmişti. ‘Yolunu mu kaybettin cüce?” Tyrion, adamın sesinde Kral Toprakları’nı duydu.
Bit Çukuru’ndan bir pislik.
“Birliğinize katılmak için buradayız.”
Kovalardan biri Penny’nin parmaklarından kayıp yere devrildi. Penny kovayı düzeltene kadar suyun yarısı döküldü.
“Bu birlikte yeterince soytarı var. Niye üç tane daha isteyelim?” Tyroshlu, mızrağının ucuyla Tyrion’ın boyunluğuna vurdu, küçük altın çanları çınlattı. “Benim gördüğüm, kaçak bir köle. Uç kaçak köle. Bunlar kimin boyunlukları?”

“Sarı Balina’nın.” Bu cevabı, konuşmaları duyup gelen üçüncü bir adam vermişti; cılız, kirli sakallı, ekşi yaprak çiğnemekten dişleri lekelenmiş bir asker.
Bir çavuş.
Tyrion bunu, diğer iki muhafızın adama gösterdiği saygıdan anlamıştı. Adamın sağ elinin olması gereken yerde bir kanca vardı.
Bronn’un vasat bir gölgesi ya da ben Kutsal Baelor’um.
“Bunlar Ben’in satın almaya çalıştığı cüceler,” dedi çavuş, “ama iri olan... en iyisi onu da getirin. Üçünü de getirin.”
Tyroshlu, mızrağıyla yolu gösterdi. Tyrion hareket etti. Diğer paralı asker yanaklarında ayva tüyleri ve başında saman rengi saçları olan delikanlı Penny’yi kolunun altından tutup havaya kaldırdı. “Ah, benimkinin memeleri varmış,” dedi gülerek. Emin olmak için elini kızın tuniğinin altına soktu.
“Getir şunu,” diye parladı çavuş.
Delikanlı, Penny’yi omzuna attı. Tyrion, güdük bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde önden yürüdü. Nereye gittiklerini biliyordu: Ateş çukurunun diğer ucundaki büyük çadıra. Çadırın bez duvarları, yılların güneşi ve yağmuruyla çatlayıp solmuştu. Birkaç paralı asker, önlerinden geçip giden cüceleri izlemek için döndü, bir kamp takipçisi kıkırdadı ama kimse müdahale etmek için hareketlenmedi.
Çadırın içinde kamp sandalyeleri, ahşap bir masa, mızrakların ve baltalı kargıların durduğu bir raf, çarpıcı renklere boyanmış eski halılar ve üç subay vardı. Subaylardan biri ince ve latifti; keçi sakalı, eşkıya bıçağı ve pembe bir takımı vardı. Diğeri tombuldu, kelleşmeye başlamıştı; bir elinde kalem ve parmaklarında mürekkep lekeleri vardı.
Üçüncü subay, Tyrion’ın aradığı adamdı. Tyrion reverans yaptı. “Kumandan.”
“Onları gizlice kampa girerken yakaladık.” Genç muhafız, Penny’yi halının üstüne attı.
“Kaçaklar,” dedi Tyroshlu. “Kovalı kaçaklar.”
“Kova?” diye sordu Esmer Ben Plumm. Kimse açıklamaya cesaret edemeyince, “Nöbetlerinize dönün çocuklar,” dedi. “Ve bundan kimseye bahsetmeyin.” Muhafızlar gittiğinde Tyrion’a gülümsedi.
“Cyvasse
oynamak için mi geldin Yollo?”
“Eğer istersen. Seni yenmek beni eğlendiriyor. İki kere dönek olduğunu duydum Plumm. Tam bana göre bir adam.”
Esmer Ben’in dudaklarındaki gülümseme, adamın gözlerine hiç ulaşmadı. Plumm, konuşan bir yılanı inceliyormuş gibi Tyrion’ı inceledi. “Neden

buradasın?”
“Rüyalarını gerçek yapmak için. Mezatta bizi satın almaya çalıştın. Sonra bizi *cyvasse*’de kazanmaya çalıştın. Bir burnum varken bile, böyle bir tutku uyandıracak kadar yakışıklı değildim... benim gerçek değerimi bilenler için durum başka. Pekâlâ, işte buradayım, beni alabilirsin. Şimdi iyi bir arkadaş ol, demircini çağır ve bizi şu boyunluklardan kurtar, işerken çınlamaktan bıktım.” “Soylu efendinle sorun yaşamak istemem.”
“Yezzan’ın üç kayıp köleden daha acil dertleri var. Beyaz kısrağa bindi. Ayrıca, bizi niye burada arasınlar? Havayı koklayarak buraya gelen herkesin cesaretini kırmaya yetecek kadar kılıcın var. Büyük bir kazanç için küçük bir risk.”
Pembe takım giyen züppe tısladı. “Kampımıza hastalık getirdiler. Çadırlarımızın içine kadar hastalık getirdiler.” Ben Plumm’a döndü. “Şu cücenin kafasını keseyim mi Kumandan? Geri kalanını bir tuvalet çukuruna atarız.” Kılıcını çekti; mücevherli kabzası olan bir eşkıya bıçağı.
“Kafamla uğraşırken çok dikkatli ol,” dedi Tyrion. “Üstüne kanım sıçrasın istemezsin. Kan, hastalığı taşır. Ayrıca bütün kıyafetlerimizi kaynatmanız ya da yakmanız gerekiyor.”
“Kıyafetlerini sen onların içindeyken yakmayı düşünüyorum Yollo.”
“Benim adım Yollo değil. Ama sen bunu biliyorsun. Beni ilk gördüğün andan beri biliyorsun.”
“Olabilir.”
“Ben de seni tanıyorum lordum,” dedi Tyrion. “Evdeki Plummlar’dan daha az mor ve daha çok kahverengisin ama adın yalan değilse batılı bir adamsın, doğumla değilse kanla. Plumm Hanedanı, Casterly Kayası’na yeminlidir. Aslında bu hanedanın tarihini biraz bilirim. Soyunuz, Dar Deniz’in karşısındaki bir taş işçisinden türedi. Bahse girerim ki Viserys Plumm’ın küçük oğullarından biriydi. Kraliçenin ejderhaları sana düşkündü, değil mi?” Paralı asker eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Bunu sana kim söyledi?”
“Kimse. Ejderhalar hakkında duyduğun hikâyelerin çoğu saçmalıktır. Konuşan ejderhalar, altın ve değerli taş biriktiren ejderhalar, dört bacağı ve fil kadar büyük göbeği olan ejderhalar, sfenkslere bilmeceler soran ejderhalar... hepsi saçmalık. Ama eski kitaplarda gerçekler de var. Kraliçenin ejderhalarının seni sevdiğini bilmekle kalmıyorum, seni neden sevdiklerini de biliyorum.” “Annem, babamda bir damla ejderha kanı olduğunu söylerdi.” “İki damla. Bu ya da yüz seksen santimlik bir alet. Hikâyeyi biliyor musun? Şimdi, sen zeki bir Plumm’sın ve kafamın bir lordluk unvanı ettiğini biliyorsun... ama Batıdiyar’da. Batıdiyar

dünyanın öbür ucunda. Sen oraya vardığında, kafamdan geriye sadece kemikler ve kurtçuklar kalacak. Tatlı ablam, kafanın bana ait olduğunu kabul etmeyecek ve seni vadedilen ödülden mahrum bırakacak. Kraliçelerin nasıl olduğunu bilirsin. Hepsi de kaypak sürtüklerdir ve Cersei onların en beteridir."
Esmer Ben sakalını kaşıdı. "Öyleyse seni canlı canlı teslim ederim. Ya da kafanı bir kavanoza tıkıp turşusunu kurarım."
'Ya da beni birliğe alırsın. Bu en akıllıca hareket olur." Tyrion sırıttı. "Ben ikinci oğul olarak doğdum. Bu birlik benim kaderim."
Pembeli adam kaşlarını çatarak, "ikinci Oğullar'da soytarılara yer yok," dedi. "Bizim dövüşçülere ihtiyacımız var."
"Size bir dövüşçü getirdim," dedi Tyrion. Mormont'u parmağıyla dürttü.
"Bu yaratık mı?" Eşkıya güldü. "Çirkin bir hayvan. Ama ikinci Oğul olmak için sadece yara izleri yetmez."
Tyrion farklı renklerdeki gözlerini devirdi. "Lord Plumm, bu iki arkadaşın isimleri nedir? Pembe olan çok can sıkıcı."
Eşkıya dudağım kıvırdı. Elinde kalem olan adam Tyrion'ın küstahlığına güldü. Ama arkadaşların isimlerini veren, Jorah Mormont'tu. "Hokka, birliğin veznedarıdır. Şu züppe kendine Zeki Kasporio der ama Kancık Kasporio daha uygun bir isim olur. Beş para etmez bir adamdır."
Mormont'un yüzü tanınmaz hâlde olabilirdi ama sesi değişmemişti. Kasporio, Jorah'a şaşkınlık dolu bir bakış attı. Plumm'ın gözlerinin kenarındaki çizgiler neşeyle kırıştı. "Jorah
Mormont
? Bu sen misin? Gerçi gittiğin günkü kadar gururlu görünmüyorsun. Sana hâlâ
sör
mü demeliyiz?"
Sör Jorah'ın şiş dudakları grotesk bir sırıtışla büküldü. "Bana bir kılıç verirsen, beni istediğin isimle çağırabilirsin Ben." Kasporio geriledi. "Sen... kraliçe seni kovdu..."
"Geri döndüm. Bana aptal diyebilirsin."
Aşık bir aptal.
Tyrion boğazını temizledi. "Eski günleri bilahare yâd edersiniz... ben, omuzlarımın üstünde duran başımın niye daha faydalı olacağını açıkladıktan sonra. Dostlarıma karşı çok cömert olduğumu anlayacaksın Lord Plumm. Benden şüphe edersen Bronn'a sor, Dolf oğlu Shagga'ya sor, Timett oğlu Timett'e sor."
"Peki, onlar kim?" diye sordu Hokka isimli adam.

“Kılıcını bana adayan ve bu hizmet sayesinde ziyadesiyle zenginleşen iyi adamlar.” Tyrion omuzlarını silkti. “Ah, tamam, ‘iyi’ kısmıyla ilgili yalan söyledim. Onlar kana susamış piçler, tıpkı sizin gibi.”
“Belki,” dedi Esmer Ben. “Belki de sen bazı isimler uydurdun.
Shagga
mı dedin? Bu bir kadın ismi mi?”
“Göğüsleri yeterince büyük. Emin olmak için, onu bir dahaki görüşümde pantolonunun içine bakarım. Şuradaki bir
cyvasse
seti mi? Masayı kur ve şu oyunu oynayalım. Ama ilk önce bir kadeh şarap içeceğim sanırım. Boğazım eski bir kemik kadar kuru ve bana öyle geliyor ki anlatmam gereken çok şey var.”

JON

O gece rüyasında; ormanda uluyan, savaş borularının feryatları ve davulların vuruşları eşliğinde ilerleyen yabanılları gördü.

Güm GÜM güm GÜM güm GÜM,

diye geliyordu ses, bir vuruşta bin yürek. Kiminin mızrağı, kiminin yayı, kiminin baltası vardı. Diğerleri, kemikten yapılmış arabalar sürüyordu, midilliler kadar iri köpekler arabaları çekiyordu. Arabaların arasında devler yürüyordu, boyları on iki metreydi, meşe ağaçları kadar büyük tokmakları vardı.

"Sağlam durun," diye seslendi Jon Kar. "Onları geri püskürtün." Sur'un üstünde duruyordu. Tek başınaydı. "Alev," diye bağırdı, "onları alevle besleyin." Ama onu duyacak kimse yoktu.

Gittiler. Beni terk ettiler.

Yanan oklar tıslayarak yukarı fırladı, arkalarında alev dilleri kaldı. Korkuluk kardeşler yere tökezlendi, siyah pelerinleri alev aldı. Düşmanlar, örümcekler misali buza tırmanırken,

"Kar,"

diye feryat etti bir kartal. Jon siyah buzla zırhlanmıştı ama bıçağı avcunun içinde kıpkırmızı yandı. Ölü adamlar Sur'un tepesine tırmandığında, Jon onları tekrar ölsünler diye aşağı yolladı. Bir ihtiyarı, sakalsız bir delikanlıyı, bir devi, sivri dişleri olan sıska bir adamı, kızıl saçlı bir kızı katletti. Kızın Ygritte olduğunu çok geç fark etti. Kız, ortaya çıktığı kadar çabuk bir şekilde gitti.

Dünya kırmızı bir sise dönüştü. Jon kılıcını batırdı, savurdu, salladı. Donal Noye'u keserek yere devirdi ve Sağır Dick Follard'ın bağırsaklarını deşti. Qhorin Yarımel dizlerinin üstüne düştü, boğazından akan kanı beyhude bir çabayla durdurmaya çalıştı.

"Ben

Kışyarı Lordu'yum," diye bağırdı Jon. Şimdi önünde Robb vardı, saçları erimiş karla ıslaktı. Uzunpençe onun kafasını aldı. Sonra pürüzlü bir el, Jon'u omzundan yakaladı. Jon döndü...

...ve göğsünü gagalayan bir kuzgunla uyandı.

“Kar,”
diye bağırdı kuş. Jon kuşa vurdu. Kuzgun, memnuniyetsizliğini çığlık atarak duyurdu ve bir yatak direğine kondu, şafak öncesi karanlığın içinden uğursuz bir şekilde Jon’a baktı.
Gün gelmişti. Vakit kurt vaktiydi. Birazdan güneş doğacaktı ve dört bin yabanıl bir nehir hâlinde Sur’un içinden akacaktı. Çılgınlık. Jon Kar, yanık elini saçlarının arasından geçirdi ve ne yaptığını bir kez daha düşündü. Kapılar bir kez açıldığında geri dönüş olmayacaktı.
Tormund’la anlaşma yapan kişi Yaşlı Ayı olmalıydı. Jaremy Rykker, Qhorin Yarımel, Denys Mallister ya da bir başka tecrübeli adam olmalıydı. Amcam olmalıydı.
Fakat bu çeşit endişeler için vakit geçti. Her tercihin kendi riskleri, kendi sonuçları vardı. Jon oyunu sonuna kadar oynayacaktı.
Mormont’un kuzgunu odanın diğer ucunda mırıldanırken Jon yataktan kalktı ve karanlıkta giyindi.
“Mısır,"
dedi kuzgun.
“Kral, Kar, Jon Kar, Jon Kar.”
Bu tuhaftı. Jon’un hatırladığı kadarıyla, kuzgun daha önce onun tam adını hiç söylememişti.
Jon, mahzende diğer yüksek rütbelilerle birlikte kahvaltı etti. Kızarmış ekmek, yağda yumurta, kan sosisi, yulaf lapası ve sarı biradan oluşan yemeği yerken, hazırlıkları bir kez daha gözden geçirdiler. “Her şey hazır,” diye güvence verdi Bowen Marsh. “Eğer yabanıllar anlaşma şartlarına uyarlarsa, her şey emrettiğiniz gibi yürür.”
Ve uymazlarsa, bu iş kana ve katliama dönüşür.
“Unutmayın,” dedi Jon, “Tormund’un insanları aç, korkmuş ve üşümüş hâlde. Bazıları bizden nefret ediyor, en az bazılarınızın onlardan nefret ettiği kadar. Hepimiz ince bir buz tabakasının üstünde dans ediyoruz. Bir çatlak oluşursa hepimiz boğuluruz. Eğer bugün kan dökülürse, ilk darbeyi indirenin bizden biri olmaması için dua edin. Aksi hâlde, eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ederim ki o darbeyi indiren adamın başını keserim.”
Adamlar, “Emredersiniz, yerine getirilecek, evet lordum,” gibi mırıltılı sözlerle ve baş hareketleriyle cevap verdiler. Sonra teker teker ayağa kalktılar, kılıç kemerlerini ve siyah pelerinlerini takıp dışarı çıktılar.
Masadaki son adam, dün gece altı arabayla birlikte Uzun Mezar’dan gelen Efkârlı Edd’di. Kara kardeşler şimdi o kaleye Fahişe Mezarı diyordu. Edd’in

Uzun Mezar'a gönderiliş sebebi, arabaların taşıyabildiği kadar mızrak karısı toplamak ve onları kız kardeşlerine katılmaları için geri getirmekti.
Jon, bir ekmek parçasını yumurtanın sarısına batıran Edd'i izledi. Edd'in ekşi suratını görmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. "Onarım işi nasıl gidiyor?" diye sordu eski kâhyasına.
Tollett, "On yıl sonra biter," dedi her zamanki kasvetli ses tonuyla. "Kaleye taşındığımızda her yer fare doluydu. Mızrak karıları o iğrenç yaratıkları öldürdü. Şimdi her yer mızrak karısı dolu. Fareleri geri istediğim günler oluyor."
"Demir Emmett'in hizmetinde bulunmaktan memnun musun?" diye sordu Jon.
"Aslında Kara Maris onun hizmetinde lordum. Ben... katırlarla ilgileniyorum. Nettles onlarla akraba olduğumu iddia ediyor. Aynı uzun yüze sahip olduğumuz doğru ama ben katırlar kadar inatçı değilim. Her neyse, şerefim üzerine yemin ederim ki katırların annesiyle hiç tanışmadım." Edd, yumurtasını bitirip iç geçirdi. "Cıvık yumurtaları seviyorum. Lütfen lordum, yabanılların bütün tavuklarımızı yemesine izin verme."
Avluda, doğu seması aydınlanmaya başlamıştı. Gökyüzünde bir parça bile bulut yoktu. "Görünüşe göre bu iş için güzel bir gün olacak," dedi Jon. "Aydınlık, ılık ve güneşli bir gün."
"Sur ağlayacak. Ve kış neredeyse kapıda. Bu doğal değil lordum. Bana sorarsan kötü bir işaret."
Jon gülümsedi. "Ya kar yağsaydı?"
"Daha kötü bir işaret."
"Sen nasıl bir havayı tercih ederdin?"
"içeride kaldığımız havaları," dedi Efkârlı Edd. "Eğer lordum izin verirse katırlarımın yanına dönmeliyim. Gittiğimde beni özlüyorlar. Mızrak karıları için aynı şeyi söyleyemem."
Orada ayrıldılar; Tollett, doğu yoluna dönüp arabaların beklediği yere gitti, Jon Kar ahırlara yöneldi. Saten, Jon'un atını eyerleyip dizginlemişti, onu bekliyordu. Üstat mürekkebi kadar siyah ve parlak bir yelesi olan savaş atı, Jon'un keşif gezileri için tercih edeceği bir binek değildi ama bu sabah önemli olan tek şey etkileyici görünmekti ve siyah yeleli aygır bunun için kusursuz bir tercihti.
Jon'un kuyrukları da bekliyordu. Jon, etrafının muhafızlarla çevrili olmasından hiç hoşlanmıyordu ama bugün yanında birkaç iyi adam bulundurması akıllıcaydı. Ellerinde uzun mızraklar, kemerlerinde kılıçlar ve hançerler olan örgü zırhlı, yarım miğferli, siyah pelerinli muhafızlar korkutucu bir manzara oluşturuyordu. Jon bu görev için emrindeki bütün ihtiyarları ve acemi delikanlıları gözden geçirmiş ve olgunluk çağında sekiz adam seçmişti: Ty, Mtılly, Solak Lew, Büyük

Liddle, Rory, Bit Fulk, Garrett Yeşilmızrak. Ve Kara Kale'nin yeni silah ustası Leathers; özgür insanlara, Sur'un altındaki mücadelede Mance için dövüşmüş bir adamın bile, Gece Nöbetçileri'nde itibarlı bir mevkiye sahip olabileceğini göstermek için.

Herkes kapıda toplandığında, doğu semasında koyu kırmızı bir yara belirmişti.

Yıldızlar gidiyor,

diye düşündü Jon.

Tekrar ortaya çıktıklarında, sonsuza kadar değişmiş bir dünyanın üzerinde pırıldayacaklar.

Kraliçenin adamlarından birkaç kişi, Leydi Melisandre'nin gece ateşinin közlerinin yanında durmuş olup biteni izliyordu. Jon, Kral Kulesi'ne baktığında, bir pencerenin ardında kırmızı bir parlama gördü. Kraliçe Selyse'den elbette eser yoktu.

Zaman gelmişti. "Kapıyı açın," dedi Jon hafif bir sesle.

"KAPIYI AÇINI"

diye kükredi Büyük Liddle. Sesi gök gürültüsü gibiydi. İki yüz on beş metre yukarıdaki nöbetçiler duydular ve savaş borularını dudaklarına götürdüler. Ses çınladı, Sur'dan yansıyıp bütün dünyaya yayıldı.

Ahooooooooooooooooooooooooooooooo.

Tek uzun üfleyiş. Bu ses, dört bin yıldan fazladır korucuların eve gelişini haber veriyordu. Bugün anlamı farklıydı. Bu ses bugün, yabanılları yeni evlerine çağırıyordu.

Uzun tünelin her iki ucundaki kapılar ardına kadar açıldı ve demir sürgüler çıkarıldı. Yukarıdaki buzun üstünde şafak ışığı pırıldadı; pembe, altın ve mor. Efkârlı Edd yanılmamıştı. Sur birazdan ağlayacaktı.

Tanrılar, tek başına ağlamasına izin verin.

Saten önden giderek buzun altında yürüdü, tünelin karanlığını demir bir fenerle aydınlattı. Jon, atını dizginlerinden tutup yürüterek Saten'i takip etti, muhafızlar arkasındaydı. Sonra Bowen Marsh ve kâhyalar geldi, her biri farklı görevlere sahip yirmi adam. Yukarıda, Sur, Kral Ormanı'ndan Ulmer'a teslim edilmişti. Kara Kale'nin en iyi kırk yaycısı Ulmer'la birlikteydi, aşağıda çıkacak herhangi bir soruna ok yağmuruyla cevap vermek için hazırlardı.

Sur'un kuzeyinde Tormund Devfelaketi bekliyordu, onun ağırlığını kaldıramayacak kadar cılız görünen küçük bir atın sır tındaydı. Tormund'un hâlâ hayatta olan iki oğlu Toreggve genç Dryn, altmış savaşçıyla birlikte Tormund'un yanındaydı.

"Har\"

diye seslendi Tormund. “Muhafızlar, öyle mi? Güven bunun neresinde karga?”
“Sen benim getirdiğimden fazla adam getirmişsin.”
“Getirdim. Yanıma gel delikanlı. Halkımın seni görmesini istiyorum. Daha önce bir lord kumandan görmemiş olan binlerce insanım var; çocukken, eğer uslu durmazlarsa korucuların onları yiyeceğini duymuş yetişkin adamlar. Seni olduğun gibi görmeleri gerek; siyah pelerin giymiş uzun yüzlü bir delikanlı. Gece Nöbetçileri’nde korkulacak bir şey olmadığını öğrenmeleri gerek.”
Bu, öğrenmemelerini tercih edeceğim bir ders.
Jon, yanık elinin eldivenini çıkardı, iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. Kapıdaki Hayalet koşarak geldi. Tormund’un atı öyle sert bir şekilde geri çekildi ki yabanıl adam neredeyse eyerinden düşüyordu. “Korkulacak bir şey yok mu?” dedi Jon. “Hayalet, dur.”
“Sen kara kalpli bir piçsin Lord Karga.” Tormund Borucu, kendi savaş borusunu dudaklarına götürdü. Borunun sesi gök gürültüsü gibi yankılandı ve özgür insanlar kapıya doğru akmaya başladı.
Jon, şafaktan akşam karanlığına kadar yabanılların geçişini izledi.
Önce rehineler geldi; yaşları sekizle on altı arasında değişen yüz çocuk. “Bu senin kan paran Lord Karga,” diye duyurdu Tormund. “Bu çocukların ağlayan anneleri, geceleri rüyalarına musallat olmaz umarım.” Bazı çocuklar kapıya anneleri ya da babaları, bazıları da büyük kardeşleri tarafından getirildi. Çoğu yalnız geldi. On dört ve on beş yaşındaki çocuklar hemen hemen yetişkin erkeklerdi ve bir kadının eteğine yapışmış hâlde görülmek istemiyorlardı.
İki kâhya kapıdan geçen çocukları saydı, isimleri parşömenlere not etti. Üçüncü kâhya, çocukların değerli eşyalarını vergi olarak aldı ve eşyaları da kayda geçirdi. Çocuklar, binlerce yıldır akrabalarının düşmanı olan bir nizama hizmet için, daha önce hiçbirinin gitmediği bir yere gidiyordu ama Jon hiç gözyaşı görmedi, ağlayan anneler duymadı.
Bunlar kış insanları,
diye hatırlattı kendine.
Onların geldiği yerde, insanın gözyaşları yanaklarında donar. O
karanlık tünele girme sırası kendine geldiğinde, bir tek rehine bile ayak diremedi ya da sinsice kaçmaya çalışmadı.
Hemen hemen bütün çocuklar zayıftı, bazıları sıskalık sınırını aşmıştı, çırpı gibi bacakları ve çubuk gibi kolları vardı. Bunun dışında şekil şekil ve renk renklerdi. Jon, uzun ve kısa çocuklar gördü, esmer, sarışın, kumral ve Ygritte gibi ateşle öpülmüş çocuklar gördü. Yara izleri, sakat bacakları ve çiçek bozuğu yüzleri olan çocuklar gördü. Yaşı büyük olan çocukların çoğu ince sakallara ya da küçük

bıyıklara sahipti ama Tormund'unki gibi gür bir sakalı olan tek delikanlı vardı. Bazı çocuklar kaliteli yumuşak kürkler, bazıları kaynatılmış deriler, bazıları da zırh döküntüleri giymişti. Çoğu yüne ve fok derisine bürünmüştü, birkaçı paçavralar içindeydi. Biri çıplaktı. Çoğunun silahı vardı: Ucu keskinleştirilmiş mızraklar, taş başlı tokmaklar; kemikten, taştan ya da ejderhacamından yapılmış bıçaklar, dikenli çomaklar, ağlar, birkaç eski ve paslı kılıç. Boynuzayak çocukları, kar yığınlarının içinde neşeli bir şekilde yalınayak yürüdü. Diğer delikanlılar, aynı kar yığınlarının üstünde, çizmelerine taktıkları ayı pençeleriyle yürüdüler ve asla kara gömülmediler. Altı çocuk atla geldi, iki çocuk katırla. İki kardeş, bir keçiyle ortaya çıktı. En iri rehine iki metre boyundaydı ama bir bebeğin yüzüne sahipti. En küçük rehine, dokuz yaşında olduğunu iddia eden ama altıdan büyük görünmeyen çelimsiz bir çocuktu.

Tanınmış adamların oğulları özel olarak not edildi. Tormund bu çeşit çocukları göstermeyi ihmal etmedi. "Şuradaki çocuk Soren Kalkankıran'ın oğludur," dedi uzun boylu bir delikanlı için. "Şu kızıl saçlı delikanlı, Gerrick Kankralı'nın tohumudur. Raymun Kızılsakal'ın soyundan geldiğini söyler ama doğruyu istersen Kızılsakal'ın kardeşinin soyundan gelir." Gerrick'in oğlundan sonra gelen iki çocuk, birbirlerine ikiz olacak kadar çok benziyorlardı ama Tormund, onların bir yıl arayla doğmuş kuzenler olduğu konusunda ısrarcıydı. "Biri Avcı Harle, diğeri ise Yakışıklı Harl tarafından aynı kadından peydahlandı. Babaları birbirinden nefret eder. Senin yerinde olsaydım, birini Doğugözcüsü'ne, diğerini Gölge Kule'ye gönderirdim."

Diğer rehineler; Göçebe Howd'un, Broog'un, Devyn Fokyüzen'in, Ahşap Kulak Kabilesi'nden Kyleg'in, Morna Beyaz Maske'nin ve Büyük Öküz Balığı'nın oğulları olarak isimlendirildiler. "Büyük Öküz Balığı? Gerçekten mi?"

"Donuk Kıyı'daki insanların tuhaf isimleri vardır."

Üç rehine, Qhorin Yarımel tarafından öldürülen meşhur akıncı Kargakatili Alfyn'in oğullarıydı. Ya da Tormund öyle söylüyordu. "Kardeş gibi görünmüyorlar," dedi Jon.

"Farklı annelerden doğan üvey kardeşler. Alfyn'in aleti minicik bir şeydi, seninkinden bile küçüktü ama Alfyn aletini soktuğu yerlerle ilgili hiç çekingen değildi. Her kasabada bir oğlu vardır." Tormund, fare yüzlü çelimsiz bir çocuk hakkında, "Bu, Varamyr Altıderi'nin eniklerinden biri," dedi. "Varamyr'i hatırlıyorsun değil mi?"

Jon hatırlıyordu. "Derideğiştiren."

"Evet, öyleydi. Ayrıca ahlaksız bir bücürdü. Büyük ihtimalle öldü. Mücadeleden beri kimse onu görmedi."

Erkek çocuklardan ikisi, kılık değiştirmiş kızlardı. Jon onları gördüğünde Rory'yi ve Büyük Liddle'ı çağırıp kızları ona getirmelerini emretti. Biri uysalca geldi ama diğeri tekmeler atıp muhafızları ısırdı.
Bu iş kötü neticelenebilir.
"Bu ikisinin meşhur babaları var mı?"
"Flar! Şu cılız şeylerin mi? Sanmıyorum. Kabile tarafından seçilmişler."
"Bunlar kız."
"Öyle mi?" Tormund gözlerini kısarak çocuklara baktı. "Ben ve Lord Karga, hanginizin daha büyük alete sahip olduğuna dair iddiaya girdik. Pantolonlarınızı indirin de bir bakalım."
Kızlardan biri kızardı. Diğeri meydan okur gibi dik dik baktı. "Bizi rahat bırak Tormund Devufuneti. Gitmemize izin ver." "Har! Sen kazandın karga. Bunların aleti yok. Gerçi şu küçük olanın taşakları var. Bir mızrak karısı olabilir." Kendi adamlarına seslendi. "Lord Kar iç çamaşırını ıslatmadan önce, gidin ve şu kızlar için kız kıyafetleri bulun."
"Onların yerini alacak iki erkek çocuk lazım."
"Neden?" Tormund sakalını kaşıdı. "Bana kalırsa rehine, rehinedir. Şu senin keskin kılıcın, bir kızın başını da bir oğlanın başını kestiği kolaylıkla kesebilir. Bir baba, kız evlatlarını da sever. Pekâlâ, çoğu baba."
Beni kaygılandıran onların babalan değil.
"Mance, Cesur Danny Flint hakkında şarkı söyler miydi?"
"Hatırladığım kadarıyla hayır. Danny kimdi?"
"Siyahları kuşanmak için erkek kılığına girmiş bir kız. Şarkısı hüzünlü ve güzel ama başına gelenler öyle değil." Şarkının bazı uyarlamalarına göre kızın hayaleti hâlâ Gece Kalesi'nde dolaşıyordu. "Kızları Uzun Mezar'a göndereceğim." Oradaki yegâne erkekler Demir Emmett ve Efkârlı Edd'di, Jon ikisine de güveniyordu. Bütün kardeşleri için aynı şeyi söyleyemezdi.
Yabanıl anladı. "Siz kargalar, ahlaksız kuşlarsınız." Tükürdü. "O hâlde iki erkek çocuk daha. Onları alacaksın."
Doksan dokuz rehine ağır adımlarla Sur'un altından geçtiğinde, Tormund Devfelaketi son rehineyi ortaya çıkardı. "Oğlum Dryn. Ona iyi bakıldığından emin ol yoksa karaciğerini kızartıp yerim."
Jon çocuğu inceledi.
Bran'ın yaşında. Daha doğrusu, Theon tarafından öldürülmeseydi olacağı yaşta.
Fakat Dryn'de Bran'ın tatlılığından eser yoktu. Kısa bacaklı, kalın kollu, kırmızı geniş yüzlü, kahverengi saçlı tıknaz bir çocuktu, babasının minyatürüydü. "Bizzat benim yaverim olarak hizmet verecek," diye söz verdi Jon.

“Duydun mu Dryn? Sakın kibre kapılma.” Tormund, Jon’a döndü. “Zaman zaman iyi bir dayağa ihtiyacı olacak. Ama dişlerine dikkat et. Isırır.” Tekrar borusunu aldı, kaldırdı, üfledi.
Bu sefer savaşçılar ortaya çıktı. Ve sadece yüz kişi değillerdi. Adamlar ağaçların altından çıkıp yürümeye başlarken,
beş yüz,
diye tahmin etti Jon Kar,
belki de bin.
On kişiden biri atlıydı ama hepsi silahlıydı. Sırtlarında taşıdıkları hasır kalkanlar hayvan postlarıyla ya da kaynatılmış deriyle kaplanmıştı. Kalkanların üstüne yılanlar, örümcekler, kesik başlar, kanlı çekiçler, kırık kafatasları ve şeytanlar boyanmıştı. Birkaç savaşçı, çalıntı çeliklere bürünmüştü; cesetlerden ya da ölü koruculardan yağmalanan çentikli zırh parçalan. Diğerleri, Çıngıraklı gibi kemiklerle zırhlanmıştı. 11er biri kürk ve deri giymişti.
Savaşçıların arasında mızrak karıları da vardı, uzun saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Jon, Ygritte’i hatırlamadan onlara bakamadı: Ygritte’in saçlarındaki ateş ışıltısını, mağarada Jon’u soyarken ki yüzünü, sesinin tınısını. Ygritte yüzlerce kez, “Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar,” demişti.
Bu, şimdi de o zaman olduğu kadar doğruydu.
“Önce kadınları gönderebilirdin,” dedi Jon, Tormund’a. “Anneleri ve genç kızları.” Yabanıl kurnaz gözlerle Jon’a baktı. “Evet, gönderebilirdim. Ve siz kargalar, şu kapıyı kapatmaya karar verebilirdiniz. Diğer tarafta birkaç savaşçı; bu durumda kapı açık kalır öyle değil mi?” Sırıttı. “Kahrolası atını satın aldım Jon Kar. Lâkin bu, atın dişlerini saymayacağım anlamına gelmez. Benim ve insanlarımın sana güvenmediğimizi düşünme sakın. Size, en az sizin bize güvendiğiniz kadar güveniyoruz.” Güldü. “Savaşçılar istemiştin, öyle değil mi? İşte buradalar. Her biri altı karga eder.”
Jon gülümsemek zorundaydı. “Silahlarını ortak düşmanımız için sakladıkları sürece sorun yok.”
“Sana bu konuda söz verdim, vermedim mi? Tormund Dev felaketi’nin sözü. Demir kadar sağlam.” Tormund başını çevirip tükürdü.
Savaşçılardan oluşan nehrin içinde Jon’un birçok rehinesinin babası vardı. Bazıları, kılıçlarının kabzasını okşayarak, soğuk ve ölü gözlerle Jon’a baktılar. Diğerleri, uzun zamandır görmedikleri bir akrabalarına gülümser gibi ona gülümsediler. Fakat o gülümsemelerden birkaçı, Jon Kar’ı soğuk bakışlardan daha fazla huzursuz etti. Kimse diz çökmedi ama hemen herkes yemin etti. “Tormund neye yemin ettiyse ben de ediyorum,” dedi siyah saçlı Brogg,

konuşmayı sevmeyen bir adamdı. Soren Kalkankıran, başını yarım santim aşağı eğerek kükredi, “İhtiyaç duyacak olursan, Soren’in baltası şenindir Jon Kar.” Kızıl sakallı Gerrick Kralkanı, üç kızını yanında getirmişti. “İyi eşler olacaklar ve kocalarına asil kanlı oğullar doğuracaklar,” diye böbürlendi. “Tıpkı babaları gibi, bir zamanlar Sur’un Ötesindeki Kral olan Raymun Kızılsakal’ın soyundan geliyorlar.”

Jon, kanın özgür insanlar arasında önemi olmadığım biliyordu. Bunu ona Ygritte öğretmişti. Gerrick’in kızları Ygritte’le aynı kızıl ışıltılı saçlara sahipti ama Ygritte’in saçları kıvırcık bir düğümken kızlarınki düz ve uzundu.

Ateşle öpülmüş.

“Her biri ötekinden güzel üç prenses,” dedi Jon, Gerrick’e. “Kraliçeye takdim edilmelerini sağlayacağım.” Selyse Baratheon, bu üç kızdan, Val’den hoşlandığından fazla hoşlanabilirdi; bunlar daha genç ve çok daha korkaktı.

Babalan aptal gibi görünüyor ama kızlar yeterince tatlı.

Göçebe Howd kılıcının üstüne yemin etti; Jon’un o güne gördüğü en çentikli ve en çukurlu demir parçası. Devyn Fokyüzen, Jon’a, fok derisinden yapılmış bir şapka armağan etti, Avcı Harle da ayı pençesinden bir kolye. Savaşçı cadı Morna, büvet ağacından yapılmış maskesini Jon’un eldivenli elini öpmeye yetecek kadar bir zaman için çıkardı ve Jon’un adamı ya da kadını olacağına dair yemin etti; Jon hangisini tercih ederse.

Kapıdan geçen her savaşçı, değerli eşyalarını çıkardı ve kâhyalar tarafından kapının önüne yerleştirilmiş el arabalarından birinin içine attı. Amber kolye uçları, altın torklar, mücevherli hançerler, değerli taşlarla süslenmiş gümüş broşlar, bilezikler, savatlı kupalar, altın kadehler, savaş boruları, içki boynuzları, yeşim bir tarak, tatlı su incilerinden yapılmış bir kolye... hepsi teslim edildi ve Bowen Marsh tarafından kayda geçirildi. Bir adam, büyük bir lord için hazırlandığı kesin olan gümüş pullu bir zırh yeleği verdi. Bir diğeri, kabzasında üç safir bulunan kırık bir kılıç çıkardı.

Daha tuhaf şeyler de vardı: Gerçek mamut kılından yapılmış oyuncak bir mamut, fildişi bir penis, tekboynuz başından yapılmış bir miğfer. Bu tür şeyler Özgür Şehirler’den ne kadar yiyecek satın alırdı; Jon Kar hiç bilmiyordu.

Süvarilerden sonra Donuk Kıyı adamları geldi. Jon, Çıngıraklı gibi tıkırdayan kemik arabaların teker teker geçişini izledi. Arabaların yarısı, eskisi gibi tekerlekler üstünde ilerliyordu, diğerlerine kızaklar takılmıştı. Kızaklı arabalar kar yığınlarının üstünde rahatça kaydı, tekerlekli olanlar kara gömülüp kaldı.

Kemik arabaları çeken köpekler, ulu kurtlar kadar iri, ürkütücü hayvanlardı. Donuk Kıyı kadınları fok derilerine bürünmüştü, bazılarının kucağında bebekler

vardı. Daha büyük çocuklar, annelerinin arkasında yürüdüler ve ellerindeki taşlar kadar kara ve sert gözlerle Jon'a baktılar. Bazı erkeklerin şapkalarında geyik boynuzları vardı, bazıları da şapkalarına öküz balığı dişleri takmıştı. Jon kısa zaman içinde, bu iki türün birbirinden hoşlanmadığını anladı. Kafilenin en arkasında birkaç cılız geyik vardı. İri köpekler, sürüden ayrılanların topuklarını ısırdı.

"Bu insanlara karşı dikkatli ol Jon Kar," dedi Tormund. "Vahşi bir halk. Erkekler kötü, kadınlar daha beter." Eyerinden deri bir matara alıp Jon'a uzattı. "Al. Bu onları daha az ürkütücü yapabilir. Ve seni gece için ısıtır. Hayır, devam et, sende kalsın. Güzelce iç." Mataranın içinde, Jon'un gözlerini yaşartacak ve göğsüne ateş yılanları salacak kadar sert bir bal likörü vardı. "Sen iyi bir adamsın Tormund Devfelaketi. Bir yabanıl için."

"Çoğundan daha iyi olabilirim. Lâkin bazıları kadar iyi değilim."

Güneş, parlak mavi gökyüzünde ağır ağır ilerlerken yabanıllar gelmeye devam etti. Gün ortasından hemen önce, bir öküz arabası tünelin virajlarından birinde sıkıştığında hareket durdu. Jon Kar duruma bakmaya gitti. Araba sıkışıp kalmıştı. Arkadaki adamlar, arabayı parçalayacaklarını ve öküzü olduğu yerde keseceklerini söyleyip sürücüyü tehdit ediyorlardı. Sürücü ve yakınları, böyle bir şeye kalkışırlarsa onları öldüreceklerini söylüyorlardı. Jon, Tormund'un ve Toregg'in yardımıyla yabanılların kan dökmesini önledi ama yolu tekrar açmak bir saat aldı.

Tormund, hafifçe bulutlanan gökyüzüne ekşi bir ifadeyle baktı ve "Daha büyük bir kapıya ihtiyacın var," dedi Jon'a. "Bu yol çok yavaş. Sütnehri'ni bir kamışın içinden geçirmeye benziyor.

Har.

Keşke Joramun'un Borusu bende olsaydı. Onu güzelce öttürürdüm ve molozların arasında yürürdük."

"Melisandre, Joramun'un Borusu'nu yaktı."

"Öyle mi?" Tormund, kalçasına bir şaplak indirip güldü. "Demek o güzel boruyu yaktı. Bence büyük bir günah. O boru bin yaşındaydı. Onu bir devin mezarında bulduk, daha önce hiçbirimiz o kadar büyük bir boru görmemiştik. Mance bu yüzden sana onun Joramun'un Borusu olduğunu söylemeye karar verdi. Kahrolası Sur'u bir üfleyişle yıkacak kuvvete sahip olduğunu düşünmeni istedi. Lâkin gerçek olanı asla bulamadık. Dört kazı yaptık ama bulamadık. Bulsaydık, Yedi Krallık'tâki her diz çöken, şarabım bütün yaz boyunca soğutacak kadar buz parçasına sahip olurdu."

Jon kaşlarını çatarak eyerinde döndü.

Ve Joramun, Kış Borusu'nu üfleyip topraktaki devleri uyandırdı.
Altın bantları ve kadim hiyeroglifleri olan o muazzam boru... Mance Rayder yalan mı söylemişti yoksa şu anda Tormund mu yalan söylüyordu?
Eğer Mance'in borusu sahteyse, gerçek boru nerede
?
Öğleden sonra güneş gitti, gün gri ve rüzgârlı oldu. "Kar havası," dedi Tormund sertçe.
Diğer insanlar da düz ve beyaz bulutlarda aynı kehaneti görmüştü. Acele etmeye başladılar. Sinirler gerildi. Saatlerdir sırada olanların önüne geçmeye çalışan bir adam bıçaklandı. Toregg, saldırganın elinden bıçağı aldı, iki adamı da sıradan çıkardı ve en baştan başlamaları için yabanıl kampına geri gönderdi.
Küçük çocuklarla dolu bir el arabasını kapıya doğru iten dört yaşlı kadını izlerken, "Tormund," dedi Jon, "bana düşmanımızı anlat. Ötekiler hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyorum." Yabanıl, çenesini sıvazladı. "Burada olmaz," dedi, "Sur'un bu tarafında olmaz." Yaşlı adam, beyaz pelerinler giymiş ağaçlara doğru huzursuzca baktı. "Onlar asla uzakta değildir. Gündüzleri ortaya çıkmazlar, şu yaşlı güneş pırıldarken çıkmazlar, ama sakın uzağa gittiklerini düşünme. Gölgeler asla uzağa gitmez. Sen onları görmeyebilirsin lâkin onlar her zaman peşindedir."
"Güneyden buraya gelirken sizi rahatsız ettiler mi?"
"Asla güruh hâlinde gelmediler, eğer sormak istediğin buysa, ama her zaman bizimleydiler, sınırlarımızı kemirdiler. Düşünmek istemediğim kadar fazla keşif süvarisi kaybettik. Arkada kalmak ya da kafileden ayrılmak insanın hayatına mal oluyordu. Her akşam, kampımızı ateşlerle çevreledik. Ateşten kesinlikle hoşlanmıyorlar. Ama karlar geldiğinde... kar, sulu sepken ve dondurucu yağmur... kuru odun bulmak ve çıraları tutuşturmak çok zor... ve
soğuk...
bazı geceler ateşlerimiz küçülüp söndü. Böyle gecelerin sabahında mutlaka ölüler bulursun. Tabii önce ölüler seni bulmazsa. Tonvynd'in bulunduğu gece... oğlum... o..." Tormund yüzünü başka tarafa çevirdi.
"Biliyorum," dedi Jon Kar.
Tormund ona döndü. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Ölü bir adamı öldürdün, evet, duydum. Bir adam bir ölüyle dövüşebilir ama ölülerin efendisi geldiğinde... bir sisle nasıl dövüşebilirsin karga? Dişleri olan gölgelerle... nefes aldığında canını yakacak kadar soğuk olan ve göğsüne bir bıçak gibi saplanan havayla... bilmiyorsun, bilemezsin... kılıcın
soğuğu

kesebilir mi?”
Sam’in eski kitaplarda bulup ona anlattığı şeyleri hatırlayarak,
göreceğiz,
diye düşündü Jon. Uzunpençe eski Valyria’nın ateşlerinde dövülmüştü, ejderha aleviyle dövülmüş ve büyülerle tavlanmıştı.
Sam ona ejderha çeliği diyordu. Sıradan çelikten daha sağlam, daha hafif, daha sert ve daha keskin...
Ama bunlar bir kitaptaki kelimelerdi. Gerçek sınav mücadelede gelecekti.
“Haksız değilsin,” dedi Jon. “Bilmiyorum. Ve tanrılar merhametliyse asla bilmeyeceğim.”
“Tanrılar nadiren merhametlidir Jon Kar.” Tormund başıyla gökyüzünü gösterdi. “Bulutlar yığıldı. Hava şimdiden daha karanlık ve daha soğuk. Sur artık ağlamıyor. Bak.” Döndü ve oğlu Toregg’e seslendi. “Kampa dön ve insanları harekete geçir. Hastalar, güçsüzler, tembeller ve korkaklar; hepsini ayağa kaldır. Mecbur kalırsan onların kahrolası çadırlarını ateşe ver. Karanlık çökerken kapı kapanmalı. O vakte kadar kapıdan geçmemiş olanlar, onları benden önce Ötekiler’in bulması için dua etsinler. Anladın mı?”
“Anladım.” Toregg atını mahmuzladı ve sıranın sonuna doğru dörtnala koşmaya başladı.
Yabanıllar durmaksızın geldiler. Gün kararmıştı. Gökyüzü baştan sona bulutlarla doldu ve ısı kayboldu. Kapıda daha fazla itişip kakışma vardı; insanlar, keçiler ve boğalar birbirini eziyordu.
Bu sabırsızlıktan öte bir şey,
diye fark etti Jon.
Korkuyorlar. Savaşçılar
>
mızrak kanlan, akıncılar; şu ormandan korkuyorlar, ağaçların arasında yürüyen gölgelerden korkuyorlar. Gece çökmeden önce, ormanla aralarına Sur’u koymak istiyorlar.
Bir kar tanesi havada dans etti. Sonra biri daha.
Benimle dans et Jon Kar,
diye düşündü Lord Kumandan.
Yakında benimle dans edeceksin.
Yabanıllar durmaksızın geldiler. Kimi şimdi daha hızlı hareket ediyordu, aceleyle muhabere meydanının karşı tarafına koşuyordu. Diğerleri yaşlılar, gençler ve çelimsizler neredeyse hiç kımıldamıyordu. Bu sabah, meydan kalın bir kar battaniyesiyle örtülüydü, karın üstündeki ince buz tabakası güneşte

parlıyordu. Meydan şimdi siyah, kahverengi ve kaygandı. Özgür insanların geçişi, zemini çamura ve pisliğe dönüştürmüştü. Ahşap tekerlekler ve at nalları; kemikten, boynuzdan ve demirden yapılmış kızaklar, domuz ayakları, ağır çizmeler, ineklerin ve boğaların yarık ayakları, Boynuzayak halkının çıplak ve kara ayakları; hepsi zeminde izler bırakmıştı. Yumuşak zemin kafileyi daha da yavaşlatmıştı. “Daha büyük bir kapıya ihtiyacın var,” dedi Tormund tekrar.

Akşam üstüne doğru, kar sabit bir şekilde yağıyordu ama yabanıllardan oluşan nehir bir dereye dönüşmüştü. Yabanıl kampının olduğu yerdeki ağaçların arasından duman sütunları yükseliyordu. “Toregg,” diye açıklamaya başladı Tormund, “ölüleri yakıyor. Uyuyan ve bir daha uyanmayan birileri her zaman vardır. Onları çadırlarının içinde, kıvrılmış ve donmuş bir hâlde bulursun. Toregg ne yapılması gerektiğini biliyor.”

Toregg, atlı ve silahlı bir düzine savaşçıyla birlikte ormandan çıktığında, dere küçük bir akıntıya dönüşmüştü. “Artçı kuvvetim,” dedi Tormund gülümseyerek. “Siz kargaların koruculari var. Bizim de var. Hepimiz dışarı çıkmadan önce saldırıya uğrayabiliriz diye, onları kampta bırakmıştım.”

“En iyi adamların.”

“Ya da en kötü. O adamların her biri bir karga öldürdü.” Süvarilerin arasında yaya bir adam vardı, adamın arkasında kocaman bir hayvan yürüyordu.

Bir yaban domuzu,

Jon gördü,

devasa bir yaban domuzu.

Hayalet’ten iki kat büyük olan yaratık, sert ve siyah kıllarla kaplıydı, insan kolu kadar uzun dişlere sahipti. Jon daha önce bu kadar büyük ya da bu kadar çirkin bir domuz görmemişti. Domuzun önündeki adam da daha güzel değildi; hantal, çatık kaşlı ve basık burunluydu, koyu renk sakallarla kaplı büyük bir çenesi ve birbirine yakın küçük gözleri vardı.

“Borroq.” Tormund başını çevirip tükürdü.

“Bir derideğiştiren.” Bu bir soru değildi. Jon her nasılsa biliyordu.

Hayalet başını çevirdi. Yağan kar, domuzun kokusunu maskelemişti ama beyaz kurt kokuyu şimdi almıştı. Jon’un önüne geçti, sessiz bir hırlamayla dişlerini gösterdi.

“

Hayır!

” diye bağırdı Jon. “Hayalet, yat. Bekle.

Bekle!”

‘Yaban domuzları ve kurtlar,” dedi Tormund. “En iyisi bu gece ulu kurdunu bir

yere kapat. Borroq'un da domuz için aynı şeyi yapmasını sağlayacağım." Kararan gökyüzüne baktı. "Bunlar sonuncular. Geç bile kaldılar. Bütün gece kar yağacak, hissediyorum. Şu buzun diğer tarafında neler olduğuna bakma vakti geldi."
"Sen önden git," dedi Jon. "Buzdan geçen son kişi ben olacağım. Ziyafette sana katılırım."
"Ziyafet?
Har
İşte bu, duymaktan hoşlandığım bir kelime." Yabanıl, küçük atını Sur'a doğru çevirip mahmuzladı. Toregg ve süvariler onu takip ettiler, kapıda atlarından indiler, hayvanları dizginlerinden tutarak tünele soktular. Bowen Marsh, son arabaları tünele çeken kâhyalara nezaret edecek kadar oyalandı. Geriye sadece Jon Kar ve muhafızları kaldı.
Derideğiştiren on metre ileride durdu. Adamın canavarı çamuru eşeledi, kokladı. Domuzun tümsekli sırtı ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Hayvan hırladı, başını aşağı indirdi ve Jon bir an için canavarın saldırıya geçeceğini düşündü.
"Kardeşim," dedi Jon. "Devam etsen iyi olur. Kapıyı kapatmak üzereyiz."
"Bunu yapın," dedi Borroq. "Kapıyı sıkıca kapatın. Geliyorlar karga." Jon'un o güne kadar gördüğü en çirkince gülümsemeyi sergiledi ve kapıya doğru yürüdü. Yaban domuzu onu takip etti. Yağan kar, onların arkasında kalan izleri örttü.
"Bu iş bitti," dedi Rory, adamla domuz gittiğinde.
Hayır,
diye düşündü Jon Kar,
daha yeni başladı.
Bowen Marsh, rakamlarla dolu bir parşömenle birlikte Sur'un güneyinde bekliyordu. "Bugün kapıdan üç bin yüz on dokuz yabanıl geçti," dedi Lord Kâhya. "Rehinelerinizin altmışı, karınları doyurulduktan sonra Doğugözcüsü'ne ve Gölge Kule'ye gönderildi. Edd Tolett, altı araba dolusu kadını Uzun Mezar'a götürdü. Diğerleri bizimle kaldı."
"Uzun zaman için değil," diye söz verdi Jon, Marsh'a. "Tormund kendi insanlarını birkaç gün içinde Meşe Kalkan'a götürmeyi planlıyor. Onları nereye yerleştireceğimize karar verdiğimizde diğerleri de gidecek."
"Siz nasıl diyorsanız Lord Kar." Kelimeler sertti. Bowen Marsh'ın ses tonu,
onun
yabanılları nereye yerleştireceğini bildiğini söylüyordu.
Jon'un geri döndüğü kale, bu sabah ayrıldığı kaleden çok farklıydı. Jon bildi bileli, Kara Kale sessizliğin ve gölgelerin yeri olmuştu; siyahlar giyen bir grup

adamın, bir zamanlar on binlerce insanı barındırmış bir kalenin enkazları arasında hayalet gibi dolaştığı bir yer. Bütün bunlar değişmişti. Jon Kar'ın daha evvel hiç ışık görmediği pencerelerde şimdi parıltılar vardı. Avlularda yabancı sesler yankılanıyordu ve yıllardır sadece siyah çizmeleri bilen buzlu patikalarda özgür insanlar yürüyordu. Jon, eski Taş Kışla'nın dışında, birbirlerine kar fırlatan adamlar gördü.

Oynuyorlar,

diye düşündü şaşkınlıkla.

Yetişkin adamlar çocuklar gibi oyun oynuyor, bir zamanlar Bran ve Arya'nın yaptığı gibi kartopu fırlatıyor.

Donal Noye'un silahhanesi hâlâ karanlık ve sessizdi. Jon'un arka taraftaki odası daha da karanlıktı. Ama Jon pelerinini çıkarır çıkarmaz, Dannel başını kapıdan içeri uzattı ve Clydas'ın bir mesaj getirdiğini haber verdi.

"Onu içeri gönder." Jon, şöminede tutuşturduğu ince mumla üç kalın mum yaktı.

Clydas gözlerini kırparak odaya girdi, elinde bir parşömen vardı. "Özür dilerim Lord Kumandan. Çok yorgun olduğunuzu biliyorum ama bunu hemen görmek isteyeceğinizi düşündüm."

"İyi yaptın." Jon okudu:

Altı gemiyle Çetinocak'tayız. Denizler çok sert. Karakuş bütün mürettebatıyla birlikte kaybedildi, iki Lysli gemi Skane'de karaya oturdu. Kuş Pençesi su alıyor. Burası çok kötü. Yabanıllar kendi ölülerini yiyorlar. Ormanda ölü şeyler var. Braavoslu kaptanlar gemilerine sadece kadınları ve çocukları alıyorlar. Cadı kadın bize köle tacirleri diyor. Fırtına Kargası'nı ele geçirme girişimi bozguna uğratıldı, altı denizci ve çok sayıda yabanıl öldü. Sekiz kuzgun kaldı. Denizde ölü şeyler var. Karadan yardım gönderin, denizler çok fırtınalı. Üstat Harmune'un eliyle, Kuş Pençesi'nden.

Cotter Pyke mektubun altına kendi kızgın mührünü vurmuştu.

"Havadisler kötü mü lordum?" diye sordu Clydas.

"Gayet kötü."

Ormanda ölü şeyler var. Denizde ölü şeyler var. Denize açılan on bir geminin altısı kaldı.

Jon Kar kaşlarını çatarak parşömeni dürdü.

Gece çöküyor,

diye düşündü

ve şimdi benim savaşım başlıyor.

KOVULMUŞ ŞÖVALYE

“Bu
Soylu İsmi Taşıyan On Dördüncü Adam, Meereen Kralı, Ghis’in Evladı, Eski İmparatorluk’un Sekiz Başkanından Biri, Skahazadhan’ın Efendisi, Ejderhaların Hayat Arkadaşı ve Harpiya’nın Kanı, İlahımız Hizdahr zo Loraq için diz çökün,”
diye bağırdı müjdeci. Adamın sesi mermer zeminden yansıdı ve sütunların arasında çınladı.
Sör Barristan Selmy, elini pelerininin katlarının arasına soktu ve kınındaki kılıcını gevşetti. Kralın huzuruna kılıçla çıkmak, kralın muhafızları dışında herkese yasaktı. Görünüşe göre Selmy, azledilmiş olmasına rağmen hâlâ o sayının içinde kabul ediliyordu. En azından kimse onun kılıcını almaya çalışmamıştı.
Daenerys Targaryen, meclis toplantılarını, abanoz ağacından yapılmış cilalı bir sırada oturarak yönetmeyi tercih ederdi. Pürüzsüz ve gösterişsiz sıra, Sör Barristan’ın kraliçeyi rahat ettirmek için bulduğu minderlerle dolu olurdu. Kral Hizdahr o sırayı, altın yaldızlı ahşaptan yapılmış iki görkemli tahtla değiştirmişti, tahtların uzun sırtları ejderha şeklinde yontulmuştu. Başında altın bir taç ve elinde mücevherli bir asa olan kral, sağ taraftaki tahta oturdu. İkinci taht boş kaldı.
Önemli olan taht, diye düşündü Sör Barristan.
Ejderha şekli verilmiş bir sandalye, ne kadar özenle oyulmuş olursa olsun gerçek bir ejderhanın yerini tutamaz.
İkiz tahtların sağ tarafında Dev Goghor duruyordu; yara izleriyle dolu acımasız bir yüzü olan devasa adam. Sol tarafta Benekli Kedi vardı, tek omzunun üstüne bir leopar derisi atmıştı. Onların arkasında Kemikkıran Belaquo ve soğuk bakışlı Khrazz vardı.
Hepsi de tecrübeli katiller,
diye düşündü Selmy,
ama gelişi borularla ve davullarla haber verilen bir düşmanla bir dövüş

çukurunda yüzleşmek başka, gizli bir katili saldırıya geçmeden önce bulmak başka.

Gün yeni başlamıştı ama Selmy kendini kemiklerine kadar yorgun hissediyordu, bütün geceyi dövüşerek geçirmiş gibiydi. Sör Barristan, yaşlandıkça daha az uykuya ihtiyaç duyuyordu sanki. Bir yaverken günde on saat uyur ve talim avlusuna gittiğinde hâlâ esniyor olurdu. Altmış üç yaşında, gecede beş saat uykunun yeterinden fazla olduğunu öğrenmişti. Geçen gece neredeyse hiç uyumamıştı. Yatak odası, kraliçenin dairesinin içinde bulunan küçük bir hücreydi, aslında bir köle bölmesiydi. Odanın mobilyaları bir yatak, bir lazımlık, bir giysi dolabı ve bir sandalyeden oluşuyordu. Selmy, yatağın yanındaki komodinin üstünde bir mum ve Savaşçı'nın ahşap bir oymasını tutuyordu, dindar bir adam sayılmazdı ama ahşap oyma sayesinde kendini bu tuhaf şehirde daha az yalnız hissediyordu ve gecelerin kara nöbetleri sırasında o oymadan yardım istiyordu.

Beni, içimi kemiren şu şüphelerden kurtar,

diye dua ediyordu,

hana doğru olan şeyi yapma gücü ver.

Fakat ne dua ne de şafak ona sarahat getiriyordu.

Salon, yaşlı şövalyenin daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı ama şövalyenin asıl önemsediği orada olmayan yüzlerdi; Missandei, Belwas, Gri Solucan, Aggo, Jhogo, Rakharo, Irri, Jhiqui ve Daario Naharis. Kelkafa'nın yerinde, kralın kuzeni ve Tunç Canavarlar'ın yeni kumandanı olan Marghaz zo Loraq duruyordu; göğüs kalkanı takan, deri şeritli bir etek giyen, kalın bacaklı, şişman bir adam. Selmy daha şimdiden, adama karşı yoğun bir küçümseme duygusu geliştirmişti. Bu tür adamları Kral Toprakları'nda da görmüştü; üstlerine yaltaklanan, astlarına zalim davranan, kibirli ve basiretsiz yaratıklar.

Skahaz da salonda olabilir,

diye düşündü, Selmy, çirkin yüzü bir maskenin arkasına saklanmış olabilir. Sütunların arasında kırk Tunç Canavar vardı. Kelkafa onlardan herhangi biri olabilirdi.

Salonda yüzlerce ses uğulduyordu, sesler sütunlarda ve mermer zeminde yankılanıyordu. Meşum ve öfkeli bir uğultuydu. Selmy'ye, arılar bir nehir hâlinde dışarı akmadan önce arı kovanından gelen sesi hatırlatıyordu. Ve Selmy kalabalıktaki yüzlerde öfke, keder ve korku görüyordu.

Kralın yeni müjdecisi oturumu resmen açar açmaz çirkinlik başladı. Bir kadın, Daznak'ın Çukuru'nda ölen ağabeyi için feryat etti, bir diğeri de zarar gören tahtırevanı için. Şişman bir adam, yanık kolunu meclise göstermek için

sargılarını çıkardı. Mavi
tokar
giyen bir adam, Kahraman Harghaz'dan bahsetmeye başladığında bir azatlı köle tarafından yere serildi. İki adamı ayırmak ve sürükleyerek salondan çıkarmak için altı Tunç Canavar gerekti.
Tilki, şahin, fok, çekirge, aslan, kurbağa.
Aynı adamlar her gün aynı maskeleri mi takıyorlardı yoksa her sabah yeni maskeler mi seçiyorlardı?
"Sessizlik!" diye yalvarıyordu Reznak mo Reznak. "Lütfen! Cevap vereceğim ama..."
"Doğru mu?" diye bağırdı bir azatlı kadın köle. "Annemiz öldü mü?"
"Hayır, hayır, hayır," diye cırladı Reznak. "Zamanı geldiğinde, Kraliçe Daenerys bütün kudreti ve ihtişamıyla Meereen'e dönecek. O vakte kadar, İlahımız Kral Hizdahr..."
"O benim kralım değil!" diye bağırdı bir azatlı köle.
İnsanlar itişip kakışmaya başladı.
"Kraliçe ölmedi,"
diye duyurdu kethüda. "Kansüvarileri, Majesteleri Kraliçe'yi bulmak ve onu sevgili kocasıyla sadık kullarına getirmek için Skahazadhan'm karşısına geçti. Her birinin onar süvarisi ve her süvarinin üçer atı var. Kraliçe Daenerys bulunacak."
Daha sonra, brokar takım giyen uzun boylu bir Ghisli, soğuk ve gür bir sesle konuştu. Kral Hizdahr ejderha tahtında kıpırdandı, ilgili fakat sakin görünmek için elinden geleni yapıyordu. Cevabı yine kethüda verdi.
Sör Barristan, Reznak'ın yağlı sözlerinin ona çarpıp gitmesine izin verdi. Kral Muhafızları'nda geçirdiği yıllar, ona duymadan dinlemenin sırlarını öğretmişti. Bu yetenek, konuşmacının, kelimelerin gerçekten rüzgâr olduğunu kanıtladığı durumlarda çok işe yarıyordu. Selmy, salonun arka tarafında Dorne prensini ve delikanlının iki arkadaşını gördü.
Martell tehlikede olduğunun farkında değil. Daenerys onun bu meclisteki tek dostuydu ve Daenerys artık yok.
Dornelu adamların, o sırada söylenenlerin ne kadarını anladıklarını merak etti. Köle tacirlerinin konuştuğu kırma Ghis dilini Selmy bile her zaman anlayamıyordu, özellikle hızla konuşulduğunda.
Prens Quentyn dikkatle dinliyordu en azından.
Bu çocuk tam babasının oğlu.
Quentyn düz yüzlü ve tıknazdı, uyanık, aklı başında ve vazifeşinas bir delikanlı

gibi görünüyordu... ama genç bir kızın kalbini hızlandıracak türden bir delikanlı değildi. Ve Daenerys
Targaryen, başka ne olursa olsun, safdili oynarken iddia ettiği gibi hâlâ genç bir kızdı. Bütün iyi kraliçeler gibi halkını her şeyden önde tutuyordu aksi hâlde Hizdahr zo Loraq'la asla evlenmezdi ama Dany'nin içindeki kız hâlâ şiirsellik, tutku ve kahkaha özlemi duyuyordu.
Dany ateş istiyor ve Dorne ona çamur gönderdi.
Birinin ateşini düşürmek için çamurdan lapa yapabilirdin, çocuğunu doyurmak için çamura tohum ekip ekin yetiştirebilirdin. Ateş seni sadece tüketiyorken çamur seni beslerdi ama aptallar, çocuklar ve genç kızlar her zaman ateşi tercih ederdi.
Prensin arkasında duran Sör Gerris Drinkwater, Yronwood'un kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sör Gerris, prensin olmadığı her şeydi: Uzun boylu, ince, yakışıklı, bir kılıç adamının zarafetine ve bir saray mensubunun zekâsına sahip. Selmy, pek çok Dorne bakiresinin, o güneşle açılmış saçları okşadığından ve o gülümseyen dudakları öptüğünden emindi. Selmy kendini, eğer prens bu olsaydı, işler farklı gelişebilirdi, diye düşünmekten alıkoyamıyordu... ama Drinkwater'da, Selmy'nin damağı için fazlaca şekerli olan bir şeyler vardı.
Sahte sikke,
diye düşündü yaşlı şövalye. Böyle adamları daha önce de görmüştü.
Gerris'in fısıldadığı şey komik olmalıydı zira Yromvood apansız bir kahkaha koyuverdi. Kahkaha o kadar gürültülüydü ki bizzat kral döndü ve Dorne'lu adamlara baktı, prensi gördüğünde kaşlarını çattı.
Sör Barristan o ifadeyi sevmedi. Kralın kuzenini çağırmasından, öne eğilmesinden ve adamın kulağına bir şey Asılmasından daha da az hoşlandı.
Sör Barristan kendi kendine,
ben Dorne'a yeminli değilim,
dedi. Ama Kral Muhafızları'nın arasındaki bağların hâlâ çok sıkı olduğu günlerde, Lewyn Martell, Barristan'ın Yeminli Kardeş'iydi. Üç Dişli Mızrak'ta Prens Lewyn'e yardım edemedim ama şimdi onun yeğenine yardım edebilirim. Martell bir yılan yatağında dans ediyordu ama yılanları göremiyordu. Daenerys, tanrıların ve insanların huzurunda bir başka adamla evlenmişti, Quentyn'in buna rağmen devam eden mevcudiyeti Plizdahr'ı kışkırtabilirdi ve Quentyn şimdi, kralın gazabına karşı kraliçenin korumasına da sahip değildi.
Bununla birlikte...
Selmy'nin aklına gelen şey ona bir tokat gibi çarptı. Quentyn, Dorne sarayında büyümüştü, desiselerin ve zehirlerin yabancısı değildi. Quentyn'in tek amcası

Prens Lewyn de değildi.
Quentyn, Kızıl Yılan'ın akrabası.
Daenerys başka bir adamla evlenmiş olabilirdi ama Hizdahr ölürse Dany özgür kalır ve tekrar evlenebilirdi.
Kelkafa yanılmış olabilir mi
? Çekirgelerin Dany için getirildiğini kim söyleyebilir?
Kâse kralın locasındaydı. Belki de hedef en başından beri kraldı.
Hizdahr'ın ölümü kırılgan barışı paramparça ederdi. Harpiya'nın Oğulları cinayetlerine, Yunkaililer de savaşlarına devam ederlerdi. Daenerys'in, Quentyn'den ve delikanlının getirdiği evlilik anlaşmasından daha iyi bir seçeneği kalmazdı.
Selmy, salonun arka tarafındaki taş basamakları tırmanan çizmelerin sesini duyduğunda hâlâ bu şüpheyle boğuşuyordu. Yun kaili adamlar gelmişti. Sarı Şehir'den gelen kafileye üç Bilge Usta liderlik ediyordu, her birinin kendi silahlı eşlikçileri vardı. Köle tacirlerinden biri altın püsküllü kırmızı
tokar
giymişti, diğerinin
tokan
mavi turuncu çizgiliydi. Üçüncü adamın göğüs kalkanına; oniks, yeşim taşı ve incilerle erotik sahneler resmedilmişti. Paralı asker kumandanı Kanlı Sakal, omzuna astığı deri çuval ve yüzündeki cinayet ifadesiyle adamlara eşlik ediyordu.
Hırpani Prens yok,
diye fark etti Selmy.
Esmer Ben Plumm yok.
Serinkanlı gözlerle Kanlı Sakal'a baktı.
Bana seninle dans etmem için küçücük bir sebep ver son gülenin kim olacağını görelim.
Reznak mo Reznak öne çıktı. "Bilge Ustalar, bizi şereflendirdiniz. Işığımız Kral Hizdahr, Yunkai'den gelen dostlarını selamlıyor. Anlıyoruz ki..."
"Bunu anlayın." Kanlı Sakal, omzundaki çuvalın içinden kesik bir baş çıkarıp kethüdaya fırlattı.
Reznak korku dolu bir çığlık atıp kenara kaçtı. Kesik kafa zıplayarak kethüdanın yanından geçti, mor mermer zeminde kan lekeleri bırakarak yuvarlandı ve Kral Hizdahr'ın ejderha tahtının ayağına çarpıp durdu. Salon boyunca dizilmiş olan Tunç Canavarlar, mızraklarını indirdiler. Dev Goghor, kendini kralın tahtının önüne attı. Benekli Kedi ve Khrazz, kralın iki yanına geçerek bir duvar

oluşturdu.
Kanlı Sakal güldü. “Adam ölü. Isırmaz.”
Kethüda, dikkatli ama çok dikkatli bir şekilde kafaya yaklaştı, kesik kafayı saçlarından nazikçe tutup yukarı kaldırdı. “Amiral Groleo.”
Sör Barristan tahta doğru baktı. Çok sayıda krala hizmet etmişti, onların böyle bir provokasyona nasıl tepki verebileceğini hayal etmekten geri duramadı. Aerys korkuyla irkilip geri çekilirdi, büyük ihtimalle Demir Taht’ın dikenlerine sürtünüp kendini keserdi, sonra kılıçlı adamlarına seslenir ve Yunkaili adamları kesmelerini söylerdi. Robert, Kanlı Sakal’a aynı yöntemle geri ödeme yapmak için çekicini isterdi. Birçok insan tarafından zayıf olarak tanınan Jaehaerys bile, Kanlı Sakal’ın ve Yunkaili adamların tutuklanmasını emrederdi.
Hizdahr donmuş gibi oturuyordu, büyülenmiş bir adam gibiydi. Reznak, kesik başı, kralın ayaklarının dibinde duran saten minderin üstüne bıraktı, sonra kaçtı, ağzı tiksintiyle bükülmüştü. Sör Barristan, kethüdanın çiçekli parfümünün kokusunu metrelerce uzaktan alabiliyordu.
Ölü adam, sitem dolu gözlerle yukarı bakıyordu. Sakalı kuru kanla katılaşmıştı ama boğazından hâlâ kırmızı damlalar sızıyordu. Görünüşe bakılacak olursa, adamın başını bedeninden ayırmak için birden fazla darbe gerekmişti. Salonun arka tarafındaki ricacılar gizlice dışarı çıkmaya başladılar. Tunç Canavarlar’dan biri, taktığı şahin maskesini çıkarıp kahvaltısını kustu.
Barristan Selmy kesik kafaların yabancısı değildi. Ama bu kafa... Groleo o eski gemiyle dünyanın yarısını katetmişti. Pentos’tan Qarth’a ve sonra Astapor’a.
Groleo iyi bir adamdı. Bu sonu hak etmedi. İstediği tek
şey
evine geri dönmekti.
Şövalye gerildi, bekledi.
Kral Hizdahr en sonunda, “Bu,” dedi, “bu... bu bizi memnun etmedi... bu ne anlama geliyor... bu...”
Kırmızı
tokarh
köle taciri bir parşömen çıkardı. “Bu mesajı ustalar konseyinden getirdim.” Parşömeni açtı. “Burada yazıyor:
“Yedi kişi, barış antlaşmasını imzalamak ve Daznak’ın Çukuru’ndaki kutlama oyunlarına şahitlik etmek üzere Meereen’e girdi. Onların güvenliğinin teminatı olarak bize yedi rehine verildi. Sarı Şehir, Meereen’in konuğu iken zalimce öldürülen Yurkhaz zo Yunzak’ın yasını tutuyor. Kanın bedeli, kanla ödenmeli.’ ”

Groleo’nun Pentos’ta bir karısı vardı. Çocukları, torunları.
Onca rehine içinden neden o seçildi?
Jhogo, Kahraman ve Daario Na haris savaşçıları komuta etmiş adamlardı ama Groleo donanmasız bir amiraldi. Çubuk mu çektiler?
Yoksa Groleo’nun bizim için daha değersiz olduğunu mu düşündüler, bir misillemeye sebep vermeyeceğini mi farz ettiler?
diye sordu şövalye kendi kendine... ama bu soruları sormak, soruları cevaplamaktan daha kolaydı.
Böyle düğümleri çözecek yeteneğim yok.
“Majesteleri,” diye seslendi Sör Barristan. “Eğer hatırlarsanız, soylu Yurkhaz kaza eseri öldü. Ejderhadan kaçmaya çalışırken basamaklarda tökezledi ve kendi köleleriyle eşlikçilerinin ayaklarının altında ezildi. Ya da korku yüzünden kalbi durdu. O yaşlı bir adamdı.”
“Kralın izni olmadan konuşan bu adam da kim?” diye sordu çizgili
tokar
giyen köle taciri; çıkık bir çenesi ve ağzına büyük gelen dişleri olan ufak tefek bir adamdı. Selmy’ye bir tavşanı hatırlatıyordu. “Yunkaili lordlar, muhafızların gevezelikleriyle mi meşgul olmalı?”
Tokar
ının eteklerindeki incileri salladı.
Hizdahr zo Loraq gözlerini kesik kafadan alamıyordu. Reznak kralın kulağına bir şey fısıldadı, kral ancak o zaman kımıldadı. ‘Yurkhaz zo Yunzak sizin baş komutanınızdı,” dedi. “Şu anda hanginiz Yunkai adına konuşuyorsunuz?”
“Hepimiz,” dedi tavşan. “Ustalar konseyi.”
Kral Hizdahr biraz cesaret buldu. “O hâlde barışımızı bozma mesuliyeti hepinize ait.”
Göğüs kalkanı takan Yunkaili adam cevap verdi. “Bizim barışımız bozulmadı. Kanın bedelini kan öder. Cana karşı can. İyi niyetimizin bir simgesi olarak, rehinelerden üçünü size geri getirdik.” Adamın arkasındaki demir sıra açıldı. Üç Meereenli öne getirildi; tomarlarını tutan iki kadın ve bir adam.
“Kız kardeşim,” dedi Hizdahr zo Loraq sertçe. “Kuzenlerim.” Bir el işaretiyle kanayan kafayı gösterdi. “Şunu gözümün önünden alın.”
“Amiral bir deniz adamıydı,” diye hatırlattı Sör Barristan, krala. “Belki de Şahanemiz, Yunkaililer’den, amiralin bedeninin bize iade edilmesini ister, böylece amirali dalgaların altına gömebiliriz.”
Tavşan dişli lord elini salladı. “Eğer Işığımız memnun olacaksa, bu istek yerine getirilir. Saygımızın nişanesi olarak.”

Reznak mo Reznak gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Saygısızlık etmek istemem ama hatırladığım kadarıyla İlahımız Kraliçe Daenerys, size... ah... yedi rehine vermişti. Diğer üçü...” “Onlar konuğumuz olarak kalacaklar,” dedi göğüs kalkanı takan Yunkaili lord. “Ejderhalar yok edilene kadar.”
Salona sessizlik çöktü. Sonra mırıltılar, homurtular, fısıltılı küfürler, fısıltılı dualar duyuldu; kovanda kımıldanan arılar. “Ejderhalar...” dedi Kral Hizdahr.
“...canavardır, Daznak’ın Çukuru’nda herkesin gördüğü gibi. Onlar hayattayken gerçek bir barış mümkün değil.”
Reznak cevap verdi. “Şahanemiz Kraliçe Daenerys, Ejderhaların Anası’dır. Sadece o...”
Kanlı Sakal, Reznak’ın sözünü kesti. “O gitti. Yandı ve tükendi. Onun kırık kafatasında yabani otlar büyüdü.”
Bu sözler bir kükremeyle karşılandı. Kimileri bağırmaya ve küfretmeye başladı. Diğerleri, ayaklarını yere vurdular ve onay dolu ıslıklar çaldılar. Tunç Canavarlar, salonu tekrar sessizleştirmek için mızraklarının dibini yere vurmak zorunda kaldılar.
Sör Barristan, gözlerini Kanlı Sakal’dan hiç ayırmadı.
Bir şehri yağmalamaya geldi ama Hizdahr’ın barışı onu ganimetten etti. Kan dökülsün diye elinden gelen her şeyi yapar.
Hizdahr zo Loraq, tahtından ağır ağır kalktı. “Konseyime danışmak zorundayım. Bu oturum bitmiştir.”
“Bu Soylu İsmi Taşıyan On Dördüncü Adam, Meereen Kralı, Ghis’in Evladı, Eski Imparatorluk’un Sekiz Başkanından Biri, Skahazadhan’ın Efendisi, Ejderhaların Hayat Arkadaşı ve Harpiya’nın Kanı, İlahımız Hizdahr zo Loraq için diz çökün,”
diye bağırdı müjdeci. Tunç Canavarlar, sütunların arasından çıkıp bir sıra oluşturdular, sonra yanaşık düzende ağır ağır ilerlemeye başladılar ve ricacıları salondan çıkardılar.
Dornelu adamlar, diğer insanların çoğunun gittiği kadar uzağa gitmek zorunda değildi. Quentyn Martell’e, rütbesine ve konumuna uygun olarak, Büyük Piramit’in içinde bir daire tahsis edilmişti; meclis salonundan iki kat aşağıda, kendi tuvaleti ve terası olan geçişli odalar. Belki de prens ve arkadaşlarının, basamaklara doğru yürümeden önce kalabalığın dağılmasını bekleme sebepleri buydu.
Sör Barristan düşünceli bir hâlde onları izledi.
Daenerys ne isterdi'?
diye sordu kendine. Bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu. Yaşlı şövalye

salonun karşı tarafına doğru yürüdü. Dornelu adamları basamakların başında yakaladı. Drinkwater'in, "Senin babanın meclis toplantıları hiç bu kadar eğlenceli olmadı," diye şaka yaptığını duydu.
"Prens Quentyn," diye seslendi Selmy. "Biraz konuşabilir miyiz?"
Quentyn Martell döndü. "Sör Barristan. Elbette. Dairem bir kat aşağıda."
Hayır.
"Size tavsiye vermek haddim değil Prens Quentyn... lâkin sizin yerinizde olsam daireme dönmezdim. Siz ve arkadaşlarınız, bütün basamakları inip buradan ayrılmalısınız."
Prens Quentyn şaşkın gözlerle baktı. "Piramitten mi?"
"Şehirden. Dorne'a dönün."
Dornelu adamlar bakıştılar. "Silahlarımız ve kalkanlarımız odalarımızda," dedi Gerris Drinkwater. "Sikkelerimizden bahsetmiyorum bile."
"Kılıçların yerine yenileri alınabilir," dedi Sör Barristan. "Size, Dorne'a dönmenizi sağlayacak kadar sikke verebilirim. Prens Quentyn, kral bugün sizi işaretledi. Kaşlarını çattı."
Gerris Drinkwater güldü. "Hizdahr zo Loraq'tan mı korkacağız? Onu az önce gördünüz. Yunkaili adamların önünde sinip kaldı. Ona bir
kafa
gönderdiler ve o hiçbir şey yapmadı."
Quentyn Martell başıyla onayladı. "Bir prens, harekete geçmeden önce iyice düşünmelidir. Şu kral... onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kraliçe de beni ona karşı uyarmıştı, bu doğru, lâkin..."
"Kraliçe sizi uyardı mı?" Selmy kaşlarını çattı. "Neden hâlâ buradasınız?"
Prens Quentyn öfkelendi. "Evlilik anlaşması..."
"...iki ölü adam tarafından yapıldı ve içinde size ya da kraliçeye dair tek kelime yok. O anlaşma, kız kardeşinizi kraliçenin ağabeyine veriyor, yani bir başka ölü adama. Anlaşmanın hiçbir ehemmiyeti yok. Majesteleri Kraliçe, siz ortaya çıkana kadar anlaşmanın varlığından bile habersizdi. Babanız sırlarını iyi saklıyor Prens Quentyn. Korkarım ki fazla iyi. Eğer kraliçe bu anlaşmadan Qarth'tayken haberdar olsaydı, yönünü asla Köle Körfezi'ne çevirmezdi ama siz çok geç geldiniz. Amacım yaranıza tuz basmak değil lâkin Majesteleri Kraliçe'nin yeni bir kocası ve eski bir âşığı var. Görünüşe göre ikisini de size tercih ediyor."
Prensin siyah gözlerinde öfke pırıldadı. "Şu Ghisli küçük lord, Yedi Krallık Kraliçesi için münasip bir hayat arkadaşı değil." "Buna siz karar veremezsiniz." Sör Barristan duraksadı, halihâzırda çok şey söyleyip söylemediğini düşündü.

Hayır. Ona hikâyenin geri kalanım da anlat.
“O gün Daznak’ın Çukuru’nda, locadaki yiyeceklerin bazıları zehirliydi. Hepsini Güçlü Belwas’ın yemiş olması sadece tesadüf. Mavi Faziletler, Belwas’ın, cüssesi ve olağanüstü kuvveti sayesinde kurtulduğunu söylüyor ama Belwas ölüme çok yaklaştı. Hâlâ ölme ihtimali var.”
Prens Quentyn’in yüzündeki şaşkınlık aşikârdı. “Zehirlenmek istenen kişi... Daenerys miydi?”
“O ya da Hizdahr. Belki de her ikisi. Fakat loca Hizdahr’ındı. Bütün hazırlıkları Majesteleri Kral yapmıştı. Eğer zehir onun marifetiyse... bir günah keçisine ihtiyacı olacak. Uzak diyarlardan gelen ve mecliste hiç dostu olmayan bir rakipten daha iyisini bulabilir mi? Kraliçenin reddettiği bir talipten daha iyisini bulabilir mi?”
Quentyn Martell sarardı.
“Beni
Ben asla... bu işte parmağım olduğunu düşünemezsiniz...”
Quentyn ya doğruyu söylüyor ya da çok usta bir oyuncu.
“Başkaları düşünebilir,” dedi Sör Barristan. “Kızıl Yılan amcanızdı. Ve Kral Hizdahr’ın ölmesini istemek için iyi sebepleriniz var.”
“Diğerlerinin de var,” dedi Gerris Drinkwater. “En başta Naharis. Kraliçenin...”
“...aşığı,” diye bitirdi Sör Barristan; Dornelu şövalyenin, kraliçenin onurunu lekeleyecek bir şey söylemesine izin vermedi. “Dorne’da onları böyle anıyorsunuz, değil mi?” Cevap beklemedi. “Prens Lewyn benim Yeminli Kardeş’imdi. O günlerde, Kral
Muhafızları arasında küçük sırlar vardı. Lewyn’in bir metresi olduğunu biliyordum. Lewyn bunda utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyordu.”
“Evet,” dedi Quentyn, yüzü kızarmıştı, “ama...”
“Cesaret edebilseydi, Daario, Hizdahr’ı hiç düşünmeden öldürürdü,” diye devam etti Sör Barristan. “Lâkin zehirle değil. Asla. Üstelik Daario orada bile değildi. Hizdahr da çekirgeler için onu suçlamak isterdi... ama kralın Fırtına Kargaları’na ihtiyacı olabilir ve Kargalar’ın kumandanını ölüme mahkûm ederse onları kaybeder. Hayır prensim. Eğer Majesteleri Kral bir zehirciye ihtiyaç duyarsa, size bakar.” Selmy, çekinmeden söyleyebileceği her şeyi söylemişti. Eğer tanrılar gülümserse, birkaç gün sonra Meereen’in yönetimi Hizdahr zo Loraq’ta olmayacaktı... ama Prens Quentyn’i yaklaşan kan gölünün ortasında bırakmak bir işe yaramazdı. “Eğer Meereen’de kalmak zorundaysanız, saraydan uzak durun ve Hizdahr’ın sizi unutması için dua edin,” dedi Sör Barristan. “Lâkin Dorne’a giden bir gemi daha akıllıca olur prensim. Hangi yolu seçerseniz seçin,

size iyi şanslar dilerim.”
Barristan üç basamak inmişti ki Quentyn Martell ona seslendi. “Size Cesur Barristan diyorlar.”
“Bazıları öyle diyor.” Selmy bu ismi on yaşındayken kazanmıştı. Yeni yaver olmuştu ama öyle kibirli, öyle gururlu ve öyle aptaldı ki tecrübeli şövalyelerle mızrak dövüşü yapabileceğini düşünmüştü. Lord Dondarrion’un silahhanesinden bir savaş atı ile bir zırh ödünç almış ve Karaliman’da gizemli şövalye olarak piste çıkmıştı.
Müjdeci bile gülmüştü. Kollarım o kadar inceydi ki, mızrağımı aşağı indirdiğimde yapabildiğim tek şey, mızrağın ucunun yere sürünmesini engellemekti.
Lord Dondarrion, Selmy’yi attan aşağı çekip dövse haklı olurdu ama Prens Ejderhakanat, üstüne oturmayan bir zırhın içinde piste çıkan ahmak çocuğa acımış ve ona mücadelesini sergileme ayrıcalığı tanımıştı. Selmy’nin mücadelesi sadece bir tur sürmüştü. Daha sonra, Prens Duncan onu ayağa kaldırıp miğferini çıkarmıştı.
“Bir çocuk,”
diye duyurmuştu kalabalığa.
“Cesur bir çocuk.” Elli üç yıl önce. O vakit Karaliman’da olan adamların kaçı hâlâ hayatta
?
“Dorne’a yanımda Daenerys olmadan gittiğimde bana ne isim takacaklar sizce?” diye sordu Prens Quentyn. “İhtiyatlı Quentyn? Korkak Quentyn? Ürkek Quentyn?”
Çok Geç Gelen Prens, diye düşündü yaşlı şövalye... ama bir Kral Muhafızları şövalyesi, hiçbir şey öğrenmese bile, dilini tutmayı öğrenirdi. “Akıllı Quentyn,” dedi Barristan. Ve bunun doğru olmasını umdu.

REDDEDİLMİŞ TALİP

Sör Gerris Drinkwater; Bezelye'yi, Kitap'ı ve Yaşlı Kemik Ben'i, Meereen'in pek de hoş olmayan şarap mahzenlerinden birinde, sarı bira içip çıplak kölelerin birbirlerini öldürüşünü seyreder hâlde bulduğunu söylemek için piramide döndüğünde, neredeyse hayalet vakti gelmişti.

"Bezelye bir bıçak çekti ve firarilerin midelerinin sarı balçıkla dolu olup olmadığı üstüne bahse girmeyi teklif etti," dedi Sör Gerris. "Ona bir ejderha attım ve sarı altının işe yarayıp yaramayacağını sordum. Bezelye sikkeyi ısırdı ve ne satın almak istediğimi sordu. Cevap verdiğimde, bıçağını ortadan kaldırdı ve sarhoş ya da deli olup olmadığımı öğrenmek istedi."

"Bırak da ne istiyorsa düşünsün, mesajı ilettiği sürece sorun değil," dedi Quentyn.

"O kadarını yapacak. Bahse girerim ki istediğin görüşme de gerçekleşecek. Sırf, Paçavra seni Güzel Meris'e verip ciğerini söktürsün ve onu soğanla kızartabilsin diye. Selmy'yi dinlemeliydik. Cesur Barristan kaçmanı söylüyorsa, çizmenin bağcıklarını bağlarsın. Liman hâlâ açıkken, Volantis'e giden bir gemi bulmalıyız." Geminin bahsi bile Sör Archibald'ın yanaklarını yeşile dönüştürdü.

"Gemi istemiyorum. Volantis'e kadar tek ayağımın üstünde zıplayarak gitmeyi tercih ederim."

Volantis,

diye düşündü Quentyn.

Sonra Lys, sonra ev. Geldiğim yoldan geri dönerim, boş ellerle. Üç cesur adam öldü, ne uğruna

?

Yeşilkan'ı tekrar görmek, Güneş Mızrağı'nı ve Su Bahçeleri'ni ziyaret etmek, Köle Körfezi'nin sıcak, nemli ve pis havası yerine Demir Ormanı'nın temiz dağ havasını solumak güzel olurdu. Quentyn, babasının ona sitem sözleri söylemeyeceğini biliyordu ama hayal kırıklığı orada, adamın gözlerinde dururdu. Quentyn'in kız kardeşi yüzünü asardı. Kum Yılanları, kılıç kadar keskin gülümsemeler eşliğinde Quentyn'le dalga geçerdi. Ve Lord Yromvood,

Quentyn’in ikinci babası, Quentyn’in güvende olması için kendi oğlunu da yolculuğa gönderen adam...
“Sizi burada tutmayacağım,” dedi Quentyn, arkadaşlarına.
“Babam bu görevi benim omuzlarıma yükledi, sizin omuzlarınıza değil. Eğer arzunuz buysa eve gidin. İstediğiniz yoldan. Ben kalıyorum.”
İri adam omuzlarını silkti. “Drinkwater ve ben de kalıyoruz.” Ertesi gece, Denzo D’han şartları konuşmak üzere Prens Quentyn’in kapısına geldi. “Seninle yarın, baharat çarşısının yanında buluşacak. Mor nilüferle işaretlenmiş kapıyı bul. Kapıyı iki kez çal ve özgürlük diye seslen.”
“Anlaştık,” dedi Quentyn. “Arch ve Gerris yanımda olacak. İsterse o da iki adam getirebilir. Daha fazlası olmaz.”
“Eğer prensim memnun olacaksa.” Kelimeler yeterince nezaket doluydu ama Denzo’nun ses tonu kötü niyetle keskindi, savaşçı şairin gözleri istihzayla parlıyordu. “Gün batımında gel. Ve takip edilmediğinden emin ol.”
Dornelu adamlar, yanlış bir yola sapar ya da mor nilüferi bulmakta zorluk çekerler diye gün batımına bir saat kala Büyük Piramit’ten ayrıldılar. Quentyn ve Gerris kılıç kemerlerini taktılar. İri adam, savaş çekicini geniş sırtına astı.
Berbat kokulu bir ara sokaktan eski baharat pazarına doğru yürürlerken, “Bu saçmalıktan vazgeçmek için geç değil,” dedi Gerris. Havada idrar kokusu vardı. Çelik kasnaklı tekerlekleri olan bir ceset arabasının tıngırtıları duyuluyordu. “Yaşlı Kemik Ben, Güzel Meris’in, bir adamın ölümünü bir ay dönümüne yayabileceğini söylerdi. Onlara yalan söyledik Quentyn. Buraya gelmek için onları kullandık ve sonra Fırtına Kargaları’na geçtik.”
“Bize emredildiği gibi.”
“Ama Hırpani, bunu gerçekten yapmamızı istemedi,” dedi iri adam. “Hırpani’nin diğer oğulları Sör Orson, Dick Straw, Hungerford, Will, bütün o sürü bizim sayemizde hâlâ bir zindanda. Yaşlı Paçavra bundan çok hoşlanmış olamaz.”
“Evet,” dedi Prens Quentyn, “ama altından hoşlanıyor.” Gerris güldü. “Ne yazık ki bizim hiç altınımız yok. Bu barışa güveniyor musun Quent? Şehrin yarısı, ejderha katili için kahraman diyor; diğer yarısı, onun adı geçince kan tükürüyor.”
“Harzoo,” dedi iri adam.
Quentyn kaşlarını çattı. “Adamın adı Harghaz’dı.”
“Hizdahr, Humzum, Hagnag, ne fark eder? Ben hepsine Harzoo diyorum. O bir ejderha katili değildi. Bütün yaptığı, kıçını çıtır çıtır kızarttırmaktı.”
“Cesurdu.”
Ben o canavarın karşısına sadece bir mızrakla çıkacak cesarete sahip olur muydum

?
“Cesurca öldü, demek istiyorsun.”
“Çığlık atarak öldü,” dedi Arch.
Gerris, elini Quentyn’in omzuna koydu. “Kraliçe geri dönse bile, hâlâ evli olacak.”
“Eğer Kral Harzoo’yu çekicimle ezersem, olmayacak.” “Hizdahr,” dedi Quentyn. “Onun adı Hizdahr.”
“Çekicimin bir öpücüğünden sonra kimse onun adının ne olduğunu umursamaz,” dedi Arch.
Anlamıyorlar.
Quentyn’in arkadaşları, onun burada oluşunun gerçek amacını unutmuşlardı.
Yol Daenerys’ten geçiyor, ona doğru gitmiyor. Daenerys ödülün kendisi değil, ödüle giden vasıta.
“Daenerys bana, ‘Ejderhanın üç başı var,’ dedi. ‘Evliliğim bütün umutlarınızın sonu olmak zorunda değil. Neden burada olduğunuzu biliyorum. Ateş ve kan için.’ Benim damarlarımda Targaryen kanı var, bunu biliyorsunuz. Köklerim...”
“Köklerini boş ver,” dedi Gerris. “Ejderhalar senin kanını umursamaz, tadı dışında. Bir ejderhayı tarih dersiyle ehlileştiremezsin. Onlar canavar, üstat değil. Quent, yapmak istediğin şey gerçekten bu mu?”
“Yapmak zorunda olduğum şey bu. Dorne için. Babam için. Cletus, Will ve Üstat Kedry için.”
“Onlar öldü,” dedi Gerris. “Umursamazlar.”
“Hepsi öldü,” diye onayladı Quentyn. “Ne için? Ejderha kraliçesiyle evlenebileyim diye beni buraya getirmek için. Cletus bu yolculuğa
büyük macera
demişti. Şeytan yolları, fırtınalı denizler ve yolun sonunda dünyanın en güzel kadını. Torunlarımıza anlatacağımız bir hikâye. Ama Cletus bir çocuğun babası olamayacak, eğer şu taverna fahişesinin karnına bir piç bırakmadıysa. Will düğününü asla görmeyecek. Onların ölümlerinin bir anlamı olmalı.”
Gerris, kiremit duvara yaslanmış bir ceset gösterdi, yeşil bir sinek bulutu cesede eşlik ediyordu. “Onun ölümünün bir anlamı var mıydı?”
Quentyn tiksintiyle cesede baktı. “O kanlı ishal yüzünden öldü. Ondan uzak durun.” Beyaz kısrak şehir duvarlarının içindeydi. Caddelerin bu kadar boş görünmesi boşuna değildi. “Lekesizler onun için bir ceset arabası gönderir.”
“Şüphesiz. Ama benim sorum bu değildi. İnsanların yaşamları anlamlıdır, ölümleri değil. Will ve Cletus’u ben de seviyordum ama bu onları geri getirmez. Bu bir hata Quent. Paralı askerlere güvenemezsin. ”

“Onlar da diğer insanlar gibi. Altın, şan ve güç istiyorlar. Ben buna güveniyorum.”

Buna ve kendi kaderime. Ben bir Dorne prensiyim ve benim damarlarımda ejderha kanı var.

Quentyn ve arkadaşları, Rhazdar’ın sarı yeşil piramidinin gölgesinde çömelen birbirine benzer kulübelerin arasındaki kiremit kulübenin ahşap kapısının üstüne boyanmış mor nilüferi bulduğunda, güneş şehir duvarlarının altına inmişti. Quentyn, söylendiği gibi kapıyı iki kez çaldı. Kaba bir ses kapının ardından cevap verdi, Köle Körfezi’nin anlaşılmaz kırma diliyle bir şeyler homurdandı. Bu dil, Eski Ghis lisanıyla Yüksek Valyria Dili’nin çirkin bir harmanıydı. Prens aynı dilde karşılık verdi. “Özgürlük.”

Kapı açıldı. Tedbir olarak içeri önce Gerris girdi, Quentyn onun hemen arkasındaydı, en arkada iri adam vardı, içerideki hava, mavimsi bir dumanla pusluydu. Dumanın tatlı kokusu; idrarın, ekşi şarabın ve çürük etin daha keskin ufunetini tam olarak gizleyemiyordu. Mekân, dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü, bitişik kulübelerle sağa ve sola doğru genişliyordu. Caddeden bir düzine yapı olarak görünen şey, içeride bir tek uzun salona dönüşüyordu.

Bu vakitte, mekânın yarıdan azı doluydu. Birkaç müşteri, Dornelu adamlara, sıkkın, düşmanca ya da meraklı bakışlar attı. Diğerleri, odanın diğer ucundaki çukurun etrafında toplanmıştı. Çukurun içinde iki çıplak kadın bıçaklarla birbirine saldırıyordu ve izleyiciler onlar için tezahürat yapıyordu.

Quentyn, buluşmaya geldikleri adamı göremedi. Sonra, daha önce görmedikleri bir kapı ardına kadar açıldı ve kapıdan yaşlı bir kadın çıktı; püsküllerinde minicik kafatasları olan koyu kırmızı bir

tokar

giymişti. Buruş buruş bir yaratıktı, teni kısrak sütü gibi beyazdı, saçları o kadar inceydi ki Quentyn o saçların altındaki kafa derisini görebiliyordu. “Dorne,” dedi kadın. “Ben Zahrina’yım. Mor Nilüfer. Aşağı git. Onları bulacaksın.” Kapıyı tuttu ve Quentyn’le arkadaşlarının kapıdan geçmesi için elini salladı.

Kapının ardında ahşap bir merdiven vardı, basamaklar dik ve yılankaviydi. Bu sefer iri adam öne geçti ve Gerris en arkada kaldı, prens onların arasındaydı.

Bir yeraltı kileri.

Aşağı inen yol uzundu ve öyle karanlıktı ki Quentyn kaymamak için yolu hissederek yürümek zorunda kaldı. Basamakların sonuna doğru, Sör Archibald hançerini çekti.

Yukarıdaki şaraphaneden üç kat daha büyük olan kiremit bir mahzene vardılar. Duvarlara devasa fıçılar dizilmişti. Kapının iç tarafına kırmızı bir fener asılmıştı,

masa olarak kullanılan ters döndürülmüş bir fıçının üstünde siyah bir mum titriyordu. Mahzendeki tek ışık buydu.
Caggo Cesetkatili, şarap fıçılarının yanında volta atıyordu, siyah
arakhı kalçasından sarkıyordu. Güzel Meris bir arbalete sarılmıştı, gözleri iki gri taş kadar sert ve cansızdı. Dornelu adamlar içeri girdiğinde, Denzo D'han kapıyı sürgüledi, sonra kapının önünde durup kollarını göğsünde birleştirdi.
Çok kalabalıklar,
diye düşündü Quentyn.
Hırpani Prens masada oturuyordu, elinde bir kadeh şarap vardı. Prensin gümüş grisi saçları mum ışığında neredeyse altın rengi görünüyordu ama adamın gözlerinin altındaki torbalar eyer heybeleri kadar büyük duruyordu. Hırpani Prens, kahverengi yünden yapılmış bir yolcu pelerini giymişti, pelerinin altında gümüşi bir örgü zırh ışıldıyordu. Bu bir ihanet belirtisi miydi yoksa basit bir ihtiyat işareti mi?
Yaşlı bir paralı asker, ihtiyatlı bir paralı askerdir.
Quentyn, adamın masasına yaklaştı. "Lordum, pelerininiz yokken farklı görünüyorsunuz."
"Paçavra pelerinim mi?" Pentoslu omuz silkti. "Sefil bir şey... fakat o paçavralar düşmanlarımı korkuyla dolduruyor. Rüzgârla savrulan paçavralarımın görüntüsü, muharebe meydanında adamlarıma bütün sancaklardan daha fazla cesaret veriyor. Ve eğer görünmeden hareket etmek istersem, sadece pelerinimi çıkarıyorum ve sıradan bir adam oluyorum." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur. Anladığım kadarıyla bir prenssin. Keşke bunu önceden bilseydim. Bir şey içer misin? Zahrina yemek de ikram ediyor. Ekmeği bayat ve yahnisi ağza alınmaz, içinde bir birkaç parça et olan yağ ve tuz. Zahrina köpek eti olduğunu söylüyor ama bence fare eti daha olası. Fakat seni öldürmez. İnsan sadece yemek cazip olduğunda dikkatli davranmalı. Zehirciler daima en lezzetli yemekleri seçerler."
"Uç adam getirmişsiniz," dedi Sör Gerris, sesinde resmiyet vardı. "İkişer adam getirmek konusunda anlaşmaya varmıştık." "Meris adam değil. Meris, tatlım, gömleğini çıkar, ona göster." "Buna gerek yok," dedi Quentyn. Eğer duydukları doğruysa, o gömleğin altında, Meris'in göğüslerini kesen adamın bıraktığı yara izlerinden başka bir şey yoktu. "Meris bir kadın, buna katılıyorum. Yine de şartları çarpıttınız."
"Hırpani ve çarpık; ben nasıl da hilekârım. İkiye üç, önemli bir üstünlük değildir, bu böyle kabul edilmelidir, ama kıymetiharbiyesi vardır. Bu dünyada, bir adam, tanrıların ona verdiği hediyeleri benimsemeyi öğrenmek zorundadır. Ben bu

dersi bir bedel karşılığında öğrendim ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak onu sana takdim ediyorum.” Hırpani Prens tekrar sandalyeyi gösterdi. “Otur ve ne için geldiysen söyle. Seni, söyleyeceklerini dinlemeden öldürmeyeceğime dair söz verdim. Prens dostum için en azından bu kadarını yapabilirim. Quentyn, değil mi?”
“Martell Hanedanı’ndan Quentyn.”
“Kurbağa sana daha çok yakışıyor. Yalancılarla ve firarilerle birlikte içki içmek âdetim değildir ama beni meraklandırdın.” Quentyn oturdu.
Bu iş, bir yanlış lafla biran içinde kana dönüşür.
‘Yaptığımız hile için bizi affetmenizi rica ediyorum. Köle Körfezi’ne giden yegâne gemiler, sizi savaşa getirmek için tutulmuş gemilerdi.”
Hırpani Prens omuz silkti. “Her döneğin bir hikâyesi vardır. Kılıcını bana adayan, sikkelerimi alan ve kaçan ilk adamlar siz değilsiniz. Hepsinin sebepleri vardı. ‘Küçük oğlum hasta,’ ya da ‘Karım beni boynuzluyor,’ ya da ‘Diğer adamlar bana aletlerini emdiriyor.’ Sonuncusu çok cazibeli bir oğlandı ama onun firarını mazur görmedim. Başka bir adam, yemeklerimizin çok kötü olduğunu ve hastalanmadan önce kaçmak zorunda kaldığını söyledi; ayağını kestim, kızarttım ve ona yedirdim. Sonra onu kamp aşçısı yaptım. Yemeklerimizin kalitesi önemli derecede arttı, kontratı bittiğinde adam yenisini imzaladı. Fakat sen... en iyi adamlarımın çoğu, senin yalancı dilin yüzünden kraliçenin zindanına kapatıldı ve bahse girerim ki yemek bile pişiremiyorsundur.” “Ben bir Dorne prensiyim,” dedi Quentyn. “Babama ve halkıma karşı bir sorumluluğum var. Gizli bir evlilik anlaşması vardı.” “Duydum. Ve gümüş kraliçe o parşömen parçasını gördüğünde senin kollarına atıldı, öyle mi?”
“Hayır,” dedi Güzel Meris.
“Hayır mı? Ah, hatırladım. Müstakbel eşin bir ejderhanın sırtına binip uçtu. Pekâlâ, kız geri döndüğünde bizi nikâhınıza davet etmeyi unutma. Birlikteki adamlar sizin mutluluğunuza kadeh kaldırmak ister ve ben Batıdiyar düğünlerini çok severim. Bilhassa yatağa sokma törenini, ancak... ah, bekle...” Hırpani Prens, Denzo D’Han’a döndü. “Denzo, bana ejderha kraliçesinin bir Ghisli’yle evlendiğini söylemiştin sanırım.”
“Bir Meereen soylusu. Zengin.”
Hırpani Prens tekrar Quentyn’e döndü. “Bu doğru olabilir mi? Elbette olamaz. Şu senin evlilik anlaşmandan ne haber?” “Kraliçe ona güldü,” dedi Güzel Meris.
Daenerys hiç gülmedi.
Diğer Meereenliler, Quentyn’i, Robert’ın bir zamanlar mecliste tuttuğu Yaz Adalı gibi eğlenceli bir garabet olarak görebilirdi ama kraliçe, Quentyn’le her

zaman nazik bir şekilde konuşmuştu. “Çok geç geldik,” dedi Quentyn.
“Beni daha evvel terk etmemeniz talihsizlik olmuş.” Hırpani Prens şarabını yudumladı. ‘Yani... Prens Kurbağa’nın bir düğünü olmayacak. Bu yüzden mi zıplayarak bana döndün? Dornelu delikanlılar kontratlarına sadık kalmaya mı karar verdi?”
“Hayır.”
“Ne kadar üzücü.”
“Yurkhaz zo Yunzak öldü.”
“Eski havadisler. Onu ölürken gördüm. Zavallı adam bir ejderha gördü ve kaçmaya çalışırken tökezledi. Sonra on bin kişi adamın üstüne basıp geçti. Sarı Şehir’in gözyaşlarına boğulduğundan eminim. Onun şerefine kadeh kaldırmamı mı istiyorsun?”
“Hayır. Yunkaili adamlar yeni bir kumandan seçtiler mi?” “Ustalar konseyi bir anlaşmaya varamadı. Yezzan zo Qaggaz en büyük desteğe sahipti ama şimdi o da öldü. Ulu Ustalar baş komutayı kendi aralarında dönüşümlü olarak paylaşıyorlar. Bugünkü liderimiz Ayyaş Fatih lakaplı Yunkai soylusu, senin saflardan arkadaşın. Yarın Lord Titrekyanak lider olacak.”
“Tavşan,” dedi Meris. “Titrekyanak döndü.”
‘Yanıldığımı kabul ediyorum tatlım. Yunkaili dostlarımız bize bir çizelge verecek kadar nazikti.
Çizelgeye başvurmak konusunda daha özenli olmaya
çalışmalıyım.”
“Yurkhaz zo Yunzak sizi tutan adamdı.”
“Kontratımızı şehri adına imzaladı. Aynen öyle.”
“Meereen ve Yunkai barış yaptı. Kuşatma kaldırılacak, ordular dağıtılacak. Mücadele olmayacak, katliam olmayacak, yağma ve ganimet olmayacak.”
“Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu.”
‘Yunkaili adamlar dört özgür birlik için ücret ödemeye daha ne kadar devam edecek sizce?”
Hırpani Prens bir yudum şarap içti ve konuştu. “Can sıkıcı bir soru. Fakat özgür birlik adamlarının hayatı böyledir. Bir savaş biter, bir diğeri başlar. Şükürler olsun ki, bir yerlerde binleriyle savaşan birileri mutlaka vardır. Belki de burada. Biz burada oturmuş içki içiyorken; Kanlı Sakal, Kral Hizdahr’a yeni bir kafa göndermeleri için Yunkaili dostlarımıza baskı yapıyor. Azatlı köleler ve köle tacirleri birbirlerinin boğazlarına bakıp bıçaklarını keskinleştiriyor. Harpiya’nın Oğulları piramitlerin içinde komplolar düzenliyor. Beyaz kısrak hem köleleri hem de lordları aynı şekilde ezip geçiyor. Sarı Şehir’den gelen dostlarımız

denize bakıyor. Ve çim topraklarında bir yerde, bir ejderha, Daenerys Targaryen'ın etini didikliyor. Bu gece Meereen'i kim yönetiyor? Yarın kim yönetecek?" Pentoslu omuz silkti. "Emin olduğum tek şey var. Biri bizim kılıçlarımıza ihtiyaç duyacak."
"O kılıçlara benim ihtiyacım var. Sizi Dorne kiralayacak."
Hırpani Prens, Güzel Meris'e baktı. "Bu kurbağanın küstahlıktan yana sıkıntısı yok. Ona hatırlatmalı mıyım? Sevgili prensim, imzaladığın son kontratı, o pembe ve sevimli poponu silmek için kullandın."
"Yunkaili adamların size ödediği ücretin iki katını ödeyeceğim"
"Ödemeyi, kontratı imzaladığımız anda altınla yapacaksın, değil mi?"
"Bir kısmını Volantis'e vardığımızda vereceğim, geri kalanını da Güneş Mızrağı'na döndüğümde. Denize açıldığımızda yanımızda altın vardı ama birliğe katıldığımızda altınları saklamak zor olacaktı, bu yüzden sikkelerimizi bankalara yatırdık. Size belgeleri gösterebilirim."
"Ah, belgeler. Ama
iki kat
ücret alacağız."
"İki kat belge," dedi Güzel Meris.
"Ücretin geri kalanını Dorne'da alacaksınız," diye ısrar etti Quentyn. "Babam onurlu bir adamdır. Eğer bir anlaşmaya mührümü basarsam, babam anlaşmanın şartlarını yerine getirir. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."
Hırpani Prens şarabını bitirdi, kadehini ters çevirdi ve Quentyn'le kendi arasına koydu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? İspatlı bir yalancı ve bir yemin bozan, bizimle kontrat yapmak ve ücretimizi vaatlerle ödemek istiyor. Peki hangi hizmet karşılığında? Rüzgarla Savrulanlar, Yunkaililer'i ezip Sarı Şehir'i mi yağmalayacak? Arazide bir Dothrak
khalasarını mı yenecek? Seni evine, babana mı götürecek? Yoksa Kraliçe Daenerys'i ıslak ve arzulu bir hâlde senin yatağına mı getirecek? Bana doğruyu söyle Prens Kurbağa. Benden ve adamlarımdan ne istiyorsun?"
"Bir ejderhayı çalmama yardım etmenizi istiyorum."
Caggo Cesetkatili kıkırdadı. Güzel Meris'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Denzo D'han ıslık çaldı.
Hırpani Prens sadece sandalyesinin arkasına yaslandı ve "Ejderhalar için iki kat ücret yetmez küçük prens," dedi. "Bu kadarını bir kurbağa bile bilir. Ejderhalar pahalıya gelir. Ve ücreti vaatlerle ödeyen bir adam, en azından daha büyük vaatlerde bulunması gerektiğini bilecek kadar akıl sahibi olur."
"Eğer ücreti üç katma çıkarmamı istiyorsanız..."

“Benim istediğim,” dedi Hırpani Prens, “Pentos.”

YENİDEN DOĞMUŞ GRİFİN

Önce okçuları gönderdi.
Kara Balaq'ın komutasında bin yay vardı. Jon Connington, gençliğinde, birçok şövalye gibi yayaları küçümserdi ama sürgünde akıllanmıştı. Ok, kendi minvalinde bir kılıç kadar öldürücüydü. Bu yüzden Connington, Evsiz Harry Strickland'den, bu uzun yolculuk için Balaq'ın komutasındaki yayaları yüz adamlık on birliğe bölmesini ve her birliği farklı bir gemiye yerleştirmesini istemişti.
O gemilerin altısı bir arada kalmış ve yolcularını Gazap Burnu'nun kıyılarına götürmüştü, (diğer dört gemi gecikmişti ama Volantisliler gemilerin er ya da geç ortaya çıkacağını söylüyordu; Griff, gemilerin kaybolmuş ya da başka bir yere gitmiş olabileceğini düşünüyordu) şu anda birliğin elinde altı yüz yay vardı. Bu iş için iki yüz yay yeterliydi. "Kuzgunları dışarı göndermeye çalışacaklar," dedi Connington, Kara Balaq'a. "Üstat Kulesi'ni izleyin. Şurada." Kamp alanındayken çamurla çizdiği haritayı gösterdi. "Kaleden ayrılan her kuşu yere indirin."
"işimiz bu," dedi Yaz Adalı.
Balaq'ın adamlarının üçte biri arbalet kullanıyordu. Diğer üçte bir, doğunun çift kıvrımlı kirişli yaylarını taşıyordu. Porsuk ağacından yapılan ve Batıdiyarlı okçular tarafından kullanılan uzun yaylar onlardan daha iyiydi ama en iyisi, Kara Balaq'ın ve elli Yaz Adalı'nın kullandığı, altınyürek ağacından yapılan büyük yaylardı. Ne çeşit yaylar taşıyor olurlarla olsunlar, Balaq'ın bütün adamları, kendilerini yüzlerce mücadelede, akında ve çatışmada kanıtlamış, keskin gözlü, deneyimli muhariplerdi. Kendilerini Akbaba Tüneği'nde bir kez daha kanıtladılar.
Kale; Gazap Burnu'nun kıyısında, üç tarafı Gemikıran Koyu'nun çalkantılı sularıyla çevrili, azametli, koyu kırmızı kayalardan bir uçurumun üstünde yükseliyordu. Kalenin tek girişi, bir kapı kulübesi tarafından korunuyordu. Girişin ardında, Conningtonlar'ın akbaba gırtlağı dediği uzun ve çıplak bayır uzanıyordu. Gırtlağı zorlamak kanlı bir iş olabilirdi. Çünkü bayır, saldırganları,

mızraklarla, taşlarla ve kalenin ana kapısının iki yanında yükselen yuvarlak kulelerdeki müdafilerin oklarıyla karşılıyordu. Ve saldırganlar o kapılara ulaştığında, içerideki adamlar onların başına kaynar yağ döküyordu. Griff yüz ya da daha fazla adam kaybetmeyi bekliyordu.

Dört adam kaybetti.

Ormanın, kapı kulübesinin ardındaki araziye yayılmasına izin verilmişti. Franklyn Çiçek, çalılıkları gizlenmek için kullandı ve kampta yapılan koçbaşıyla birlikte ağaçların arasından çıkmadan önce, adamlarını kapının yirmi metre yakınına kadar götürdü. Ahşaba vuran ahşap sesi, siperlere iki adam getirdi; Kara Balaq'ın okçuları ikisini de devirdi. Kapı kapalıydı ama sürgülenmemişti, bu sayede ikinci darbe gerçekleşti. Kalenin merkezinden bir savaş borusu sesi geldiğinde, Sör Franklyn'in adamları gırtlağın yarısını çoktan tırmanmıştı.

Adamların kancaları perde duvarın üzerinden geçerken ilk kuzgun havalandı, birkaç dakika sonra da ikinci kuzgun. İki kuş da daha yüz metre uçamadan oklar tarafından yere düşürüldü. Bir muhafız, kapılara ulaşan ilk adamın üstüne bir kova yağ döktü ama yağı ısıtacak zaman bulamamıştı; kova, muhteviyatından daha fazla zarar verdi. Çok geçmeden, siperlerde kılıçlar çınlamaya başladı. Altın Mürettebat'ın adamları mazgal dişlerinin arasından geçti ve,

"Birgrifitt! Birgrifitt!"

diye bağırarak yürüme yolu boyunca koştu. Bu nida, Connington Hanedanı'nın kadim savaş çığlığıydı ve kalenin müdafılerinin kafasını karıştırmış olmalıydı.

Her şey birkaç dakika içinde bitti. Griff, beyaz bir savaş atının sırtında gırtlağa tırmandı, yanında Evsiz Harry Strickland vardı. Kaleye yaklaştığında, üstat kulesinden havalanan üçüncü kuzgunu gördü, kuşu bizzat Kara Balaq vurdu. Griff, avluda, "Başka mesaj istemiyorum," dedi Sör Franklyn Çiçek'e. Üstat kulesinden uçan son şey, üstat oldu. Kollarını kanat gibi çırpan adam, bir kuşla karıştırılabilirdi.

Bu, bütün direnişin sonuydu. Geri kalan muhafızlar silahlarını bıraktılar. Bu kadar kısa bir zaman içinde, Akbaba Tüneği tekrar Jon Connington'a aitti ve Connington bir kez daha lorddu.

"Sör Franklyn," dedi lord, "kaleyle mutfakları araştırın ve bulduğunuz herkesi dışarı çıkarın. Malo, üstat kulesinde ve silahhanede aynı şeyi yapın. Sör Brendel; ahırlar, sept ve kışla. Herkesi avluya getirin ve kimseyi öldürmemeye çalışın, ölmekte ısrar edenler hariç. Fırtına topraklarını kazanmak istiyoruz ama bunu katliamla yapmak istemiyoruz. Anne'nin mihrabının altına bakmayı unutmayın; orada, gizli bir sığınağa inen gizli bir merdiven var. Kuzeybatı kulesinin altında, doğruca denize inen bir gizli merdiven daha var. Kimse kaçmasın."

“Kaçmayacak lordum,” diye söz verdi Franklyn Çiçek. Connington adamların gidişini izledi, sonra bir el işaretiyle Yarı-Ustat’ı çağırdı. “Haldon, kuşluğun sorumluluğu sende. Bu gece bazı mesajlar göndereceğim.”
“Dua edelim de bizim için birkaç kuzgun bırakmış olsunlar.” Zaferin süratinden Evsiz Harry Strickland bile etkilenmişti. Conningtonlar’ın beş nesil boyunca oturduğu oymalı ve altın yaldızlı Akbaba Tahtı’nı görmek için büyük salona girdiğinde, “Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim,” dedi.
“Zorlaşacak. Şimdilik onları gafil avladık ama bu sonsuza dek süremez, Kara Balaq diyardaki bütün kuzgunları yere indirse bile.”
Strickland duvarlardaki rengi solmuş goblenleri, kırmızı beyaz camları olan elmas şekilli pencereleri, mızrak, kılıç ve savaş çekici raflarını inceledi. “Bırak gelsinler. Tedarikli olduğumuz sürece, bu kale bizim sayımızın yirmi kat fazlasıyla baş edebilir. Kaleye deniz yoluyla girilip çıkılabildiğini de söylüyorsun.” “Aşağıda, uçurumun altında gizli bir mağara var. Sadece deniz çekildiğinde ortaya çıkıyor.” Ama Connington, kimsenin gelmesine izin vermek niyetinde değildi. Akbaba Tüneği sağlam fakat küçük bir kaleydi ve burada kaldığı sürece Connington da küçük görünecekti. Bununla birlikte, yakınlarda, oldukça büyük ve dayanıklı bir kale daha vardı.
Onu al ve diyarı titret.
“Bana izin vermelisin baş kumandan. Lord babam septin altında gömülü, onun için dua etmeyeli çok uzun zaman oldu.”
“Elbette lordum.”
Fakat Connington, baş kumandandan ayrıldığında septe gitmedi. Adımları onu doğu kulesinin çatısına götürdü. Bu kule,
Akbaba Tüneği’nin en yüksek kulesiydi. Connington basamakları çıkarken, geçmiş tırmanışları hatırladı. Durup ormanlara, uçurumlara, denize bakmayı ve bütün bunların Connington Hanedanı’na ait olduğunu bilmeyi seven lord babasıyla birlikte yaptığı yüzlerce tırmanışı ve Rhaegar Targaryen’la yaptığı bir (yalnızca bir!) tırmanışı anımsadı. Prens Rhaegar, Dorne’dan dönerken eşlikçileriyle birlikte on beş gün boyunca burada kalmıştı.
Prens o zamanlar çok gençti, ben daha da gençtim, ikimiz de delikanlıydık.
Prens, kendisi için düzenlenen karşılama ziyafetinde gümüş telli arpını almış ve konuklar için müzik yapmıştı.
Bir aşk ve felaket şarkisiydi,
diye hatırladı Jon Connington,
prens udunu bıraktığında salondaki bütün kadınlar ağlıyordu.
Erkekler ağlamıyordu elbette. Özellikle Jon’un babası. Tek sevgisi toprak olan

Lord Armond Connington, bütün geceyi, Lord Morring'le yaşadığı ihtilafta prensin onun tarafını tutmasını sağlamaya çalışarak geçirmişti.

Çatı kapısı öyle kötü sıkışmıştı ki yıllardır hiç açılmadığı belliydi. Jon Connington, kapıyı, omzuyla sertçe vurarak açmak zorunda kaldı. Fakat siperlere çıktığında karşılaştığı manzara hâlâ eskisi kadar büyüleyiciydi: Rüzgârla oyulmuş taşları ve sivri uçlu kayalarıyla uçurum, kalenin dibinde huzursuz bir canavar gibi kıpırdanıp kükreyen deniz, sonsuzluğa uzanan gökyüzü ve bulutlar, sonbahar renkleriyle orman. Prens Rhaegar, Jon'un şu anda durduğu yerde durmuş ve "Babanın arazileri çok güzel," demişti. "Bir gün hepsi benim olacak," diye karşılık vermişti

Jon. Arbor'dan Sur'a kadar bütün diyarın vârisi olan bir prensi etkileyecekmişim gibi.

Akbaba Tüneği, sadece birkaç yıl için bile olsa, nihayetinde Jon'un olmuştu. Jon Connington, tıpkı babası ve büyükbabası gibi, fersahlar boyunca batıya, kuzeye ve güneye uzanan geniş topraklara hükmetmişti. Ama babası ve büyükbabası topraklarını asla kaybetmemişlerdi. Jon etmişti. Çok fazla yükseldim, çok fazla sevdim, çok fazla cesaret ettim. Bir yıldızı yakalamaya çalıştım ve düştüm.

Çanların Savaşı'ndan sonra, Aerys Targaryen çılgın bir nankörlük ve kuşku kriziyle Jon'un unvanlarını alıp onu sürgüne göndermişti. Connington Hanedanı'nda kalan araziler ve lordluk unvanı, Jon'un Prens Rhaegar'a eşlik etmek üzere Kral Toprakları'na giderken kale kumandanı ilan ettiği kuzeni Sör Ronald'a geçmişti. Savaştan sonra, Robert Baratheon grifinlerin yıkımını tamamlamıştı. Kuzen Ronald kalesini ve kafasını muhafaza etmişti ama lordluk unvanını ve arazilerinin neredeyse tümünü kaybetmişti. Araziler Robert'a destek veren lordlara dağıtılmıştı ve Ronald, Akbaba Tüneği Şövalyesi olmuştu.

Ronald Connington yıllar önce ölmüştü. Jon'a, şu anki Akbaba Tüneği Şövalyesi'nin, yani Ronald'ın oğlu Ronnet'in, nehir topraklarında savaşta olduğu söylenmişti. Bu iyiydi. Jon Connington'ın tecrübelerine göre, insanlar kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyler uğruna savaşırlardı, o şeyleri hırsızlıkla kazanmış olsalar bile. Jon, geri dönüşünü, akrabalarından birini öldürerek kutlamak istemiyordu. Kırmızı Ronnet'in babası lord kuzeninin düşüşünden istifade etmişti, bu doğruydu ama Ronnet o zamanlar çocuktu. Jon Connington merhum Sör Ronald'dan bile nefret etmiyordu. Bütün suç Jon'undu.

Jon her şeyi Taşlı Sept'te, kibri yüzünden kaybetmişti.

Robert Baratheon kasabada bir yerde saklanıyordu, yalnız ve yaralıydı. Jon Connington bunu biliyordu. Robert'ın kafasını kazığa geçirirse isyanın sona ereceğini de biliyordu. Genç ve gururluydu. Nasıl olmasındı? Kral Aerys onu El

ilan etmiş ve ona bir ordu vermişti. Jon, bu güvene ve Rhaegar'ın sevgisine layık olduğunu kanıtlamak istiyordu; asi lordu kendi elleriyle katledecek ve Yedi Krallık tarihine geçecekti.

Jon böylece Taşlı Sept'e saldırmış, kasabayı kapatmış ve bir arama başlatmıştı. Jon'un şövalyeleri evden eve gitmiş, her kapıyı kırmış, her kilere bakmıştı. Jon kanalizasyon kanallarına bile adamlar göndermişti ama Robert yine de ondan kaçmayı başarmıştı. Kasabalılar Robert'ı

saklamıştı.

Onu bir sığınaktan diğerine taşımış ve kralın adamlarından hep bir adım önde olmuşlardı. Bütün kasaba hain doluydu. Sonunda işgalciyi bir geneleve saklamışlardı. Ne çeşit bir kral, kadınların eteklerinin arkasına gizlenirdi? Ama Jon'un araştırması devam ederken, Eddard Stark ve Hoster Tully asi bir orduyla birlikte kasabaya gelmişlerdi. Orduyu çanlar ve mücadele takip etmişti. Robert, elinde bir kılıçla genelevden çıkmıştı ve kasabaya adını veren eski septin basamaklarında Jon'u öldürmeye çok yaklaşmıştı.

Dört yıl sonra, Jon Connington kendi kendine suçlu olmadığını ve bir adamın yapabileceği her şeyi yaptığını söylemişti. Jon'un askerleri her deliği aramıştı. Jon ödüller ve aflar vadetmişti, rehineler almıştı, rehineleri karga kafeslerine tıkmış ve Robert teslim edilene kadar onlara yiyecek ya da su verilmeyeceğine dair yemin etmişti. Bunların hiçbiri işe yaramamıştı. Jon bir gece, "Tywin Lannister bile daha fazlasını yapamazdı," demişti Karayürek'e, sürgününün ilk yılındaydı.

"İşte bu konuda yanılıyorsun," diye karşılık vermişti Myles Toyne. "Lord Tywin kasabayı aramakla uğraşmazdı. Kasabayı ve kasabadaki her canlı yaratığı yakardı. Erkekleri, delikanlıları, bebekleri, soylu şövalyeleri, kutsal rahipleri, domuzları, fahişeleri, fareleri, asileri; hepsini yakardı. Ateşler söndüğünde ve geriye küllerle közler kaldığında, Robert Baratheon'ın kemiklerini bulmaları için adamlarını gönderirdi. Daha sonra, Stark ve Tully ordularıyla birlikte ortaya çıktığında, Tywin her ikisine de af önerirdi. Adamlar bu öneriyi kabul eder, kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp evlerine dönerlerdi."

Atalarının siperlerine yaslanarak,

Myles haksız değildi,

diye düşündü Jon.

Robert'ı teke tek bir dövüşte öldürmenin şanım istedim. Robert benden kaçtı ve Uç Dişli Mızrak'ta Rhaegar'ı katletti.

"Rhaegar'ı yarı yolda bıraktım," dedi, "ama oğlunu yarı yolda bırakmayacağım."

Connington çatıdan indiğinde, adamları kale garnizonunu ve hayatta kalan insanları avluda toplamıştı. Sör Ronnet gerçekten Jaime Lannister'la birlikte kuzeyde bir yerdeydi ama Akbaba Tüneği grifinlerden yoksun değildi. Tutsaklar arasında Ronnet'ın erkek kardeşi Raymund, kız kardeşi Alynne ve gayrimeşru oğlu Ronald Fırtına da vardı. Connington onların batı kulesine hapsedilmelerini emretti. Kız ağlamaya başladı. Kızıl saçlı piç çocuk, en yakındaki mızrakçıyı ısırmayı denedi. "Kesin şunu, ikiniz de," diye bağırdı Jon. "Kırmızı Ronnet büsbütün aptal olduğunu kanıtlamazsa, hiç kimse zarar görmeyecek."

Jon Connington'ın lord olduğu zamanlarda, buradaki tutsakların sadece birkaçı kalenin hizmetindeydi: Tek gözü kör yaşlı bir çavuş, birkaç çamaşırcı kadın, Robert'ın İsyanı sırasında seyis yamağı olan bir seyis, korkunç şekilde şişmanlamış aşçı ve kalenin zırh ustası. Griff, yolculuk sırasında, senelerdir ilk kez sakal bırakmıştı. Sakallarının çoğu şaşırtıcı bir şekilde kızıl çıkmıştı ama ateşin içinde biraz kül de vardı. Jon, hanedanının grifinleriyle süslenmiş kırmızı beyaz tuniğinin içinde, Prens Rhaegar'ın arkadaşı ve refakatçisi olan genç lordun daha yaşlı ve daha sert hâli gibi görünüyordu... ama Akbaba Tüneği'nin erkekleri ve kadınları ona hâlâ yabancı gözlerle bakıyordu.

"Bazılarınız beni tanıyor," dedi Jon. "Diğerleriniz tanıyacak. Ben, sürgünden dönen meşru lordunuzum. Düşmanlarım size benim öldüğümü söylediler. Gördüğünüz üzere o hikâyeler yalan. Kuzenime hizmet ettiğiniz gibi bana da sadakatle hizmet ederseniz zarar görmezsiniz."

Jon, insanları teker teker öne çıkardı, herkesin ismini sordu, sonra onlara diz çökmelerini ve bağlılık yemini vermelerini emretti. Her şey düzgün gitti. Garnizonun askerleri saldırıdan sadece dört adam kurtulmuştu; yaşlı çavuş ve üç delikanlı kılıçlarını Jon'un ayağının dibine koydular. Kimse itiraz etmedi. Kimse ölmedi.

Zafer sahipleri, o gece büyük salonda, kızarmış et ve taze balık yediler, kalenin mahzenlerinden getirilen kırmızı şarabı içtiler. Jon Connington, Akbaba Tahtı'nda oturdu, yüksek masayı Evsiz Harry Strickland, Kara Balaq, Franklyn Çiçek ve esir alınan üç grifinle paylaştı. Çocuklar onunla aynı kanı taşıyordu ve Jon onları tanıması gerektiğini düşünüyordu ama piç oğlan, "Babam seni öldürecek," diye bağırdığında, Jon esirlerini yeterince tanıdığına karar verdi, onları hücrelerine geri yolladı ve masadan kalktı.

Yarı-Üstat Haldon ziyafete katılmamıştı. Jon onu üstat kulesinde buldu. Haldon bir parşömen yığınının üzerine eğilmişti, etrafı haritalarla doluydu. "Birliğin geri kalanının nerede olduğunu bulmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Connington.

"Keşke bulabilseydim lordum."

On bin adam, silahları, atları ve filleriyle birlikte Volon Therys'ten denize açılmıştı. Şimdiye kadar bu sayının yarısı bile
Batıdiyar'a ulaşamamıştı; kararlaştırılan karaya çıkma noktasına, Yağmur Ormanı'nın kenarındaki uzun ve ıssız kıyıya, Jon Connington'ın gayet iyi bildiği... bir zamanlar ona ait olan topraklara varamamıştı.
Birkaç yıl önce olsa, Jon, Gazap Burnu'na çıkmaya asla cesaret edemezdi; fırtına lordları Baratheon Hanedanı'na ve Kral Robert'a hararetle sadıktı. Fakat Robert'ın ve Renly'nin ölümü her şeyi değiştirmişti. Stannis, dünyanın diğer ucunda olmasaydı bile, hararetli bir sadakat uyandıramayacak kadar sert ve soğuk bir adamdı. Fırtına topraklarının Lannister Hanedanı'nı sevmesi için de bir sebep yoktu. Ayrıca burada, Jon Connington'ın kendi dostları da vardı.
Yaşlı lordlar beni hâlâ hatırlar ve lordların oğulları hikâyeleri duymuş olmalı. Üstelik Rhaegar'ı ve onun küçük oğlunu herkes biliyor.
Şükürler olsun ki Jon'un gemisi, varış noktasına ulaşan ilk gemilerden biriydi. Ondan sonraki tek mesele, yerel lordlara fark ettirmeden bir kamp alanı kurmak ve karaya çıkan adamları hızlı bir şekilde bir araya toplamaktı. Altın Mürettebat, güçlükler karşısında ne kadar azimli olduğunu bu noktada kanıtlamıştı. Aceleyle bir araya getirilmiş hane şövalyelerinden ve yerel askerlerden oluşan bir ordunun yaşayacağı kargaşa ve bu kargaşanın sebep olacağı gecikme, Jon'un kampında görülmemişti. Altın Mürettebat'ın üyeleri Acıçelik'in vârisleriydi ve disiplin onlar için anne sütü demekti.
'Yarın bu vakitlerde elimizde üç kale olacak," dedi Jon. Akbaba Tüneği'ni alan adamlar, mevcut kuvvetin dörtte birini temsil ediyordu. Sör Tristan Nehir, Morrigen Hanedanı'nın makamı olan Karga Yuvası'nı almak için Jon'la aynı anda yola çıkmıştı. Laswell Peake de Wyldelar'ın hisarı olan Yağmur Evi'ni almaya gitmişti. Her iki adam da eşit oranda kuvvete sahipti. Birliğin diğer adamları, Volantisli veznedar Gorys Edoryen'in komutasında, karaya çıkış noktasını ve prensi korumak üzere kamp alanında kalmıştı. Jon, adamlarının sayısının artmaya devam edeceğini düşünüyordu çünkü her gün birkaç gemi daha karaya çıkış noktasına varıyordu. "Atlarımızın sayısı hâlâ çok az."
"Ve hiç filimiz yok," dedi Yarı-Üstat. Filleri taşıyan büyük gökelerin hiçbiri gelmemişti. Jon onları en son Lys'te, donanmayı dağıtan fırtınadan önce görmüştü. "Batıdiyar'da atlar bulunabilir. Filler..."
"...önemli değil." O devasa hayvanlar bir meydan muharebesinde faydalı olabilirlerdi ama arazide düşmanlarla karşılaşmadan önce güçlerini toplamaları gerekirdi ve bu zaman alırdı. "Şu parşömenlerden işe yarar bir şeyler öğrenebildin mi?"

“Ah, çok şey öğrendim lordum.” Haldon hafifçe gülümsedi. “Lannisterlar kolayca düşman ediniyorlar ama dostlarını ellerinde tutmak konusunda güçlük yaşıyorlar. Tyrelller’le kurdukları ittifak bozulmak üzere. Kraliçe Cersei ile Kraliçe Margaery, bir tavuk kemiği için kavga eden kancıklar misali Tommen için kavga ediyor ve her ikisi de ihanet ve ahlaksızlıkla suçlanıyor. Mace Tyrell, Kral Toprakları’na dönüp kızını kurtarmak için Fırtına Burnu’ndaki kuşatmayı terk etti; geride, Stannis’in adamlarını kalenin içinde tutmak üzere bir avuç adam bıraktı.”
Connington oturdu. “Devam et.”
“Lannisterlar, kuzeyde Boltonlar’a ve nehir topraklarında Freyler’e güveniyor. İki hanedan da hainlikleriyle ve zalimlikleriyle meşhur. Lord Stannis Baratheon hâlâ açıkça başkaldırıyor. Adaların demirdoğumluları da krala karşı ayaklanmış durumda. Kimse Vadi’den bahsetmiyor. Bundan Arrynlar’ın taraf tutmadığı sonucunu çıkarıyorum.”
“Ya Dorne?” Vadi çok uzaktı; Dorne yakın.
“Prens Doran’ın küçük oğlu, Myrcella Baratheon’la nişanlanmış. Dornelular’ın Lannister Hanedanı’yla işbirliği yaptığını düşünebiliriz lâkin Kemik Yolu’nda ve Prens Geçidi’nde orduları var, bekliyorlar...”
“Bekliyorlar.” Jon kaşlarını çattı. “Ne için?” Daenerys ve ejderhalar yokken, Jon’un asıl umudu Dorne’du. “Güneş Mızrağı’na bir mektup yolla. Doran Martell, kız kardeşinin oğlunun hâlâ hayatta olduğunu ve babasının tahtını almak için Batıdiyar’a geldiğini bilmeli.”
“Nasıl isterseniz lordum.” Yarı-Üstat bir başka parşömene baktı. “Karaya çıkışımızın zamanlaması bundan daha iyi olamazdı. Her yerde olası dostlarımız ve müttefiklerimiz var.”
“Ama ejderhalarımız yok,” dedi Jon Connington. “Şu olası müttefikleri kendi tarafımıza çekmek için, onlara önerecek başka bir şey bulmalıyız.”
“Altın ve araziler, geleneksel teşviklerdir.”
“Keşke altımız ya da arazilerimiz olsaydı. Altın ve arazi vaadi kimileri için yeterli olabilir ama Strickland ve adamları, en iyi arazileri ve kaleleri, yani sürgüne gönderilen atalarından çalınan yerleri kendileri için isteyecekler. Olmaz.”
“Önerecek bir ödülünüz daha var lordum,” dedi Yarı-Üstat Haldon. “Prens Aegon. Bir evlilik anlaşması, bazı büyük hanedanları bizim sancağımız altına getirir.”
Parlak prensimiz için bir gelin.
Jon Connington, Prens Rhaegar’ın düğününü gayet iyi hatırlıyordu.

Elia hiçbir surette prense layık değildi. En haçından beri kırılgan ve hastalıklıydı, doğumdan sonra iyice zayıflamıştı.
Elia, Prenses Rhaenys'i doğurduktan sonra yarım yıl boyunca yataktan kalkamamıştı ve Prens Aegon'ın doğumu onu neredeyse öldürmüştü. Üstatlar, Prens Rhaegar'a, Elia'nın bir daha anne olamayacağını söylemişti.
"Daenerys Targaryen bir gün eve dönebilir," dedi Connington. "Aegon onunla evlenebilmek için bekâr kalmalı."
"Lordum en iyisini bilir," dedi Haldon. "Bu durumda, olası dostlarımıza daha küçük bir ödül teklif etmeyi düşünmeliyiz." "Senin önerin nedir?"
"Siz. Evli değilsiniz. Büyük bir lordsunuz. Hâlâ çocuk sahibi olabilirsiniz. Bugün mülksüzleştirdiğimiz kuzenlerinizden başka vârisiniz yok. Kadim bir hanedanın evladısınız. Sağlam bir kaleniz ve zafer kazandığınızda müteşekkir bir kral tarafından size iade edilecek ve hatta genişletilecek verimli topraklarınız var. Bir savaşçı olarak ünlüsünüz ve Kral Aegon'ın El'i olduğunuzda onun sesiyle konuşup diyarı onun adına yöneteceksiniz. Bence birçok hevesli lord, kızını böyle bir adamla evlendirmek ister. Dorne prensi bile."
Jon Connington'ın cevabı, uzun ve soğuk bir bakıştı. Yarı-Üstat m onu en az şu cüce kadar rahatsız ettiği zamanlar vardı. "Sanmıyorum." Ölüm kolumda yürüyor. Bunu ne bir erkek ne de bir kadın bilmeli. Jon ayağa kalktı. "Prens Doran'a mektup yaz."
"Emredersiniz lordum."
Jon Connington o gece lord dairesinde, kırmızı beyaz kadifeden yapılmış tozlu cibinliğin altında, bir zamanlar babasına ait olan yatakta uyudu, şafak vakti yağmurun sesiyle uyandı. Bir hizmetkâr, Jon'un kapısını ürkekçe tıklatıp yeni lordun kahvaltı için neler istediğini sordu. "Haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek ve bezelye. Ve bir testi şarap. Mahzendeki en kötü şarabı getir." "En...
kötü
mü lordum?"
"Beni duydun."
Yiyecekler ve şarap getirildiğinde, Jon kapıyı sürgüledi, testiyi bir çanağa boşalttı ve elini çanağın içine soktu. Leydi Lemore gri hastalıktan şüphelendiğinde, cücenin tedavisi için sirkeli bezler ve sirke banyosu önermişti. Fakat her sabah bir testi sirke istemek dikkat çekerdi. Şarap da işe yarardı ama iyi şarabı ziyan etmeye gerek yoktu. Jon'un dört parmağının tırnakları kararmıştı ama başparmağının tırnağı şimdilik iyiydi. Orta parmağı ikinci eklemine kadar grileşmişti.
Onları kesmeliyim,

diye düşündü Jon,
ama eksik parmaklarımı nasıl açıklarım
? Gri hastalığın duyulmasına izin veremezdi. Tuhaf görünse de, bir mücadele sırasında arkadaşını kurtarmak için ölüm riski alan adamlar, gri hastalık söz konusu olduğunda aynı arkadaşı hiç düşünmeden terk ederdi.
Kahrolası cücenin boğulmasına izin vermeliydim.
Günün ilerleyen saatlerinde, Jon Connington giysilerini giyip eldivenlerini takarak kaleyi bir kez daha teftiş etti ve bir savaş konseyi düzenlemek için Evsiz Harry Strickland ile kumandanlarına haber gönderdi. Dokuz kişi çalışma odasında toplandı: Connington ve Strickland, Yarı-Üstat Haldon, Kara Balaq, Sör Franklyn Çiçek, Malo Jayn, Sör Brendel Byrne, Dick Cole ve Lymond Pease. YarıUstat'ın iyi havadisleri vardı. "Marq Mandrake'in kampından haberler geldi. Volantisliler onu karaya çıkarmışlar, Estermont olduğu anlaşılan bir kıyıda, beş yüze yakın adamla birlikte. Marq, Yeşil Kaya'yı ele geçirmiş."
Estermont, Gazap Burnu açıklarında bir adaydı ve Jon'un hedeflerinden biri değildi. "Kahrolası Volantisliler bizden kurtulmaya o kadar hevesliler ki bizi gördükleri ilk kara parçasına atıyorlar," dedi Franklyn Çiçek. "Basamaktaşı'na dağılmış yüzlerce delikanlımız olduğuna dair bahse girerim."
Yaslı bir ses tonuyla, "Fillerimle birlikte," dedi Harry Strickland. Evsiz Harry fillerini özlemişti.
"Mandrake'in hiç okçusu yok," dedi Lymond Pease. 'Yeşil Kaya düşmeden önce kaleden kuzgunlar uçurulup uçurulmadığını biliyor muyuz?"
"Uçurulduğunu düşünüyorum," dedi Jon Connington. "Ama kuzgunlar ne çeşit mesajlar taşıyordu? Olsa olsa, denizden gelen dağınık akıncıların haberlerini." Jon, daha Volon Therys'ten denize açılmadan önce, ilk saldırılar sırasında hiç sancak göstermemeleri için kumandanlarını uyarmıştı; ne Prens Aegon'ın üç başlı ejderhası, ne Jon'un grifinleri, ne de birliğin kafataslı altın sancakları sergilenecekti. Lannisterlar Stannis Baratheon'dan, Basamaktaşı'nın korsanlarından, ormanlardaki haydutlardan ya da suçlayabilecekleri başka kimler varsa onlardan şüpheleneceklerdi. Kral Toprakları'na ulaşan raporların kafa karıştırıcı ve çelişkili olması daha iyiydi. Demir Taht harekete geçmekte ne kadar ağır davranırsa, Jon kuvvetini toplamak ve müttefikler bulmak için o kadar fazla vakte sahip olurdu. "Estermont'ta gemiler olmalı. Orası bir ada. Haldon, Mandrake'e haber yolla. Adada bir garnizon bıraksın ve adamlarının geri kalanını soylu tutsaklarla birlikte Gazap Burnu'na getirsin."
"Emredersiniz lordum. Estermont Hanedanı'nın her iki kralla da kan bağları var. İyi rehineler olurlar."

Evsiz Harry mutlu bir şekilde, “İyi fidyeler,” dedi.
“Prens Aegon’ı çağırma vakti de geldi,” diye duyurdu Lord Jon. “Akbaba Tüneği’nin duvarlarının ardında daha güvende olur.”
“Bir süvari gönderirim,” dedi Franklyn Çiçek. “Lâkin size söyleyeyim; delikanlı, güvende olmak fikrinden hiç hoşlanmayacak. O, mücadelenin tam ortasında olmak istiyor.”
Onun yaşındayken hepimizin istediği gibi,
diye düşündü Lord Jon.
“Prensin sancağını dalgalandırma vakti geldi mi?” diye sordu Pease.
“Henüz değil. Bırak da Kral Toprakları, doğum hakkını geri almak isteyen bir lordun, birkaç paralı askerle birlikte eve geldiğini düşünsün. Hatta Kral Tommen’a bir mektup yazıp affedilmek istediğimi bildireceğim, unvanlarımın ve arazilerimin geri verilmesini talep edeceğim. Bu onları biraz oyalar. Onlar düşünürken, ben nehir topraklarındaki, Menzildeki ve Dorne’daki olası dostlarımıza gizlice haber göndereceğim.” En önemli adım buydu. Önemsiz lordlar, zarar görmek korkusu ya da kazanç elde etmek umudu ile Jon’un davasına katılabilirdi ama Lannister Hanedanıyla hanedanın müttefiklerine meydan okuyacak kuvvet sadece Dorne Prensi’nde vardı. “Herkesten önce Doran Martell’i kazanmalıyız.”
“Pek şansımız yok,” dedi Strickland. “Dornelu adamlar kendi gölgelerinden korkarlar. Cesur olduklarını söyleyemeyiz.”
Tıpkı senin cesur olduğunu söyleyemeyeceğimiz gibi.
“Prens Doran ihtiyatlı bir adamdır, bu doğru. Kazanacağımıza ikna olmadan bize katılmaz. Onu ikna etmek için, ona kuvvetimizi göstermeliyiz.”
“Eğer Peake ve Nehir başarılı olurlarsa, Gazap Burnu’nun büyük bölümünü biz kontrol edeceğiz,” dedi Strickland. “Bu kadar günde dört kale aldık. Bu fevkalade bir başlangıç ama kuvvetimizin sadece yarısı burada. Adamlarımızın geri kalanını beklemeliyiz. Atlarımız ve fillerimiz de yok. Bekleyelim, derim. Gücümüzü toplayalım, küçük lordları davamıza katalım, Lysono Maar etrafa muhbirler göndersin, düşmanlarımızla ilgili öğrenebileceğimiz ne varsa öğrenelim.”
Connington, tombul baş kumandana soğuk bir bakış attı.
Bu adam bir Karayürek değil, Acıçelik değil, Maelys değil. Mümkün olsa, ayaklarının altının tekrar su toplamasını göze almaktansa, yedi cehennemin her biri buz tutana kadar bekler.
“Dünyanın yarısını burada beklemek için katetmedik. Tek şansımız, Kral Toprakları kim olduğumuzu öğrenmeden önce sert ve hızlı bir şekilde saldırmak.

Fırtına Burnu'nu almak niyetindeyim. Orası hemen hemen zaptedilemez bir kale ve Stannis Baratheon'ın güneydeki son sığınağı. Kaleyi aldığımızda, gerektiğinde sığınabileceğimiz sağlam bir istihkâma sahip olacağız. Kaleyi almak gücümüzü de ispat edecek."
Altın Mürettebat'ın kumandanları bakıştı. "Eğer Fırtına Burnu hâlâ Stannis'e sadık olan adamlar tarafından tutuluyorsa, kaleyi Lannisterlar'dan değil Stannis'ten almış oluruz," diye itiraz etti Brendel Byrne. "Neden Stannis'le birlikte Lannisterlar'a karşı ortak bir dava oluşturmayalım?"
"Stannis, Robert'ın kardeşi. Targaryen Hanedanı'nı deviren soyun mensubu," diye hatırlattı Jon Connington. "Üstelik Stannis, hâlâ onun komutasında olan yetersiz kuvvetle birlikte binlerce fersah uzakta. Onunla aramızda bütün diyar var. Sadece ona ulaşmak bile yarım yıl sürer ve Stannis'in bize önerebileceği çok az şey var."
"Eğer Fırtına Burnu zaptedilemez bir kaleyse, onu nasıl almayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Malo.
"Kurnazlıkla."
Evsiz Harry Strickland itiraz etti. "Beklemeliyiz."
"Bekleyeceğiz." Jon Connington ayağa kalktı. "On gün. Daha fazla değil. Hazırlanmak o kadar sürer. On birinci günün sabahında, Fırtına Burnu'na gitmek için yola çıkacağız."
Dört gün sonra prens geldi, yüz atlıdan oluşan kafilenin başında at sürüyordu, arkasında üç fil yürüyordu. Rahibe Lemore prensin yanındaydı, yine beyaz rahibe kıyafetlerini giymişti. Prensle rahibenin önünde Sör Duckfield vardı, adamın omuzlarından kar beyazı bir pelerin akıyordu.
Ördek'in attan inişini seyrederken,
sağlam ve sadık bir adam,
diye düşündü Connington,
ama Kral Muhafızlarına layık değil.
Prensi, o pelerini Duckfield'a vermekten vazgeçirmek için elinden geleni yapmıştı. Bu onurun şöhretli savaşçılar ve büyük lordların oğulları için saklanmasının daha iyi olacağını, çünkü o savaşçıların bağlılığının prensin davasına ihtişam katacağını ve yaklaşan mücadelede büyük lordların desteğinin gerekeceğini söylemişti ama prensi etkileyememişti. "Eğer gerekirse, Ördek benim için can verir," demişti genç prens "ve Kral Muhafızlarımdan beklediğim tek şey bu. Kral Katili şöhretli bir savaşçıydı ve büyük bir lordun oğluydu."
Onu diğer altı mevkiyi boş bırakmaya ikna ettim en azından, yoksa Ördek'in arkasında, her biri bir öncekinden yetersiz altı ördek yavrusu yürüyor olurdu.

“Majesteleri’ni çalışma odama getirin,” diye emretti Jon. “Derhal.”
Fakat Prens Aegon Targaryen, Genç Griff olduğu zamanlardaki kadar itaatkâr bir delikanlı değildi. Prens, Ördek’le birlikte çalışma odasına geldiğinde aradan bir saat geçmişti. “Lord Connington,” dedi Aegon, “Kalenizi sevdim.”
“Babanızın arazileri çok güzel,” demişti. Gümüşi saçları rüzgârla dalgalanıyordu, gözleri koyu mordu, bu çocuğun gözlerinde daha koyu bir mor.
“Ben de severim Majesteleri. Lütfen oturun. Sör Rolly, şimdilik size ihtiyacımız yok.”
“Hayır. Ördek’in kalmasını istiyorum.” Prens oturdu. “Strickland ve Çiçek’le konuştuk. Bize, Fırtına Burnu’na düzenlemeyi planladığınız şu saldırıdan bahsettiler.”
Jon Connington öfkesinin açığa çıkmasına izin vermedi. “Ve Evsiz Harry saldırıyı ertelemeniz için sizi ikna etmeye mi çalıştı?” “Aslında bunu yapmayı denedi,” dedi prens, “ama saldırıyı ertelemeyeceğim. Harry yaşlı bir bakire, öyle değil mi? Haksız değilsiniz lordum. Saldırı düzenlenecek... küçük bir değişiklikle. Saldırıya ben liderlik edeceğim.”

KURBAN

Kraliçenin adamları kasabanın yeşil alanında iki büyük odun yığını yaptı.
Yoksa kasabanın beyaz alanında mı
? Donmuş zemine delikler açmak için kürenen alanlar dışındaki her yerde diz boyu kar vardı. Rüzgâr batıdan esiyor ve göllerin donmuş yüzeyinin üstünden daha fazla kar getiriyordu.
“Bunu izlemek istemezsin,” dedi Aly Mormont.
“İstemem ama izleyeceğim.” Asha Greyjoy deniz canavarının kızıydı, çirkinliğe bakmaya dayanamayacak şımarık bir bakire değildi.
Karanlık, soğuk ve aç bir gündü, tıpkı önceki ve ondan önceki gün gibi. Günün büyük bölümünü buzun üstünde, donmuş göllerden daha küçük olanının yüzeyinde açtıkları iki deliğin yanında, eldivenli elleriyle sıkı sıkı tuttukları balık oltalarıyla geçirmişlerdi. Kısa bir zaman öncesine kadar adam başı birer ya da ikişer balık yakalayabiliyorlardı, buzda balık avı konusunda daha tecrübeli olan Kurt Ormanı adamları gölden dört ya da beş balık çekebiliyordu. Bugün, Asha’nın yakaladığı tek şey, kemiklerine kadar işleyen soğuktu. Aly de daha iyisini yapamamıştı. İkisi de üç gündür tek balık tutamamıştı.
Dişi Ayı tekrar denedi. “
Benim
bunu izlememe gerek yok.”
Kraliçenin adamlarının yakmak istediği kişi sen değilsin.
“Öyleyse git. Kaçmayacağım. Nereye giderim? Kışyarı’na mı?” Asha güldü. “Duyduğuma göre buraya üç günlük mesafedeymiş.”
Kraliçenin altı adamı, kraliçenin diğer altı adamı tarafından açılan deliklerin içine, çam ağacından yapılmış iki devasa kazık yerleştirmeye çalışıyordu. Asha, adamlara amaçlarının ne olduğunu sorma gereği duymadı. Biliyordu.
Kazıklar.
Birazdan akşam olacaktı ve kırmızı tanrı beslenmek zorundaydı. Kraliçenin adamları bu işe,
bir kan ve ateş adağı,

diyordu,
Işık Tanrısı hararetli gözünü bize çevirecek ve şu üç kere lanet olası karları eritecek.
Sör Godry Farring, kazıkların deliklerine çakılmasını izlemek için toplanan adamlara, "Işık Tanrısı, bu korku ve karanlık dolu yerde bile bizi korur," dedi.
"Senin güneyli tanrının karla ne ilgisi var?" diye sordu Artos Flint. Adamın siyah sakallan buz tutup katılaşmıştı. "Bu eski tanrıların gazabı. Asıl onları sakinleştirmeliyiz."
"Evet," dedi Koca Kova Wull. "Kırmızı Rahloo burada hiçbir anlam ifade etmiyor. Eski tanrıları kızdıracaksınız. Eski tanrılar, adalarından bizi izliyorlar."
İki gölün arasında çiftçi kasabası duruyordu. Büyük gölün üstünde ağaçlıklı küçük adalar vardı, boğulmuş bir devin donmuş yumrukları, buzun altından yukarı vurmuş ve adaları oluşturmuştu sanki. Adalardan birinde yaşlı bir büvet ağacı yükseliyordu. Eğri büğrü ağacın gövdesi ve dalları, ağacın etrafını saran kar kadar beyazdı. Sekiz gün önce, Asha, Aly Mormont'la birlikte, ağacın kırmızı gözlerine ve kanlı ağzına yakından bakmaya gitmişti.
Bu sadece özsu,
demişti kendi kendine,
büvet ağaçlarının içinde dolaşan özsu.
Ama gözleri ikna olmamıştı; görmek inanmaktı ve Asha'nın gözlerinin gördüğü şey donmuş kandı.
"Bu karı siz kuzeyli adamlar getirdiniz," diye üsteledi Carlos Penny. "Siz ve şeytan ağaçlarınız. R'hllor bizi kurtaracak." "R'hllor hepimizi lanetleyecek," dedi Artos Flint. İkinizin tanrılarına da lanet olsun, diye düşündü Asha Greyjoy.
Sör Godry kazıkları inceledi. Kazıklardan birini, yerine iyice oturduğundan emin olmak için itti. "Güzel, güzel. İşe yarar. Sör Clayton, kurbanı buraya getirin."
Sör Clayton Suggs, Godry'nin sağlam sağ eliydi.
Yoksa kurumuş kolu mu
? Asha, Sör Clayton'dan hoşlanmıyordu. Farring kırmızı tanrıya hararetle bağlıydı ama Suggs sadece zalimdi. Asha, aralanmış dudakları ve hevesli gözleriyle alevleri izleyen Suggs'ı gece ateşlerinin başında görmüştü.
Bu adam tanrıyı değil, alevleri seviyor,
diye karar vermişti. Asha, Sör Justin'e, Suggs'ın daha önce de böyle olup olmadığını sorduğunda, Justin yüzünü buruşturmuştu. "Ejderha Kayası'nda işkencecilerle kumar oynar ve onların tutsakları sorgulamasına yardım ederdi. Bilhassa, tutsak genç bir kadın olduğunda."
Asha şaşırmamıştı. Asha'yı yakmak Suggs'a büyük zevk verirdi.

Eğer fırtına dinmezse.
Kafile, on dokuz gündür, Kışyarı'ndan üç gün uzaktaydı.
Derinormatı Kalesi'yle Kışyarı arasında yüz fersah var. Kuzgun uçuşuyla üç yüz mil.
Ama kafiledeki kimse kuzgun değildi ve fırtına dinmiyordu. Asha her sabah güneşi görmek umuduyla uyanıyordu ama bir başka karlı günle karşılaşıyordu. Fırtına, her kulübeyi ve ağılı kar yığınlarının altına gömmüştü. Kar yakında uzun salonu da yutacaktı.
Devrilen atlar, göllerden çıkarılan balıklar (balıklar her geçen gün biraz daha azalıyordu) ve avcıların bu ölü ormanda bulabildiği yetersiz gıdalar dışında yiyecek yoktu. Kralın şövalyeleri ve lordları at etinin aslan payını aldığı için sıradan adamlara neredeyse hiç et kalmıyordu. Sıradan adamların kendi ölülerini yemeye başlaması boşuna değildi.
Dişi Ayı, dört Peasebury adamının, merhum Lord Fell'in adamlarından birini kestiğini ve adamın kalçalarıyla kollarından çıkan et parçalarını ateşte kızarttığını söylediğinde, Asha da herkes gibi dehşete düşmüştü ama şaşırmış rolü yapamamıştı. Asha, dört adamın, bu amansız yürüyüş sırasında insan eti yiyen ilk kişiler olmadığına dair bahse girebilirdi; onlar sadece ilk yakalananlardı.
Peasebury'nin dörtlüsü, ziyafetin bedelini canlarıyla ödeyecekti, kralın emri buydu... ve kraliçenin adamlarının iddiasına göre, onları yakmak fırtınayı dindirecekti. Asha Greyjoy, kraliçenin adamlarının kırmızı tanrısına inanmıyordu ama onların haklı olması için dua ediyordu. Fırtına dinmezse başka cenaze ateşleri yakılırdı ve Sör Clayton Suggs gönlünden geçeni alırdı.
Sör Clayton tarafından dışarı çıkarılan dört yamyam çıplaktı, bilekleri deri kayışlarla bağlanmıştı. En gençleri, karın içinde tökezlerken ağlıyordu. Diğer ikisi çoktan ölmüş adamlar gibi yürüyordu, gözleri yere sabitlenmişti. Asha, adamların ne kadar sıradan olduğunu görünce şaşırdı.
Canavar değiller,
diye düşündü,
sadece insanlar.
Dört adamın en yaşlı olanı, diğerlerinin çavuşuydu. Sadece o meydan okudu. Onu mızrak zoruyla yürüten kraliçe adamlarına zehir tükürdü. "Hepinizi becereyim. Kırmızı tanrınızı da becereyim," dedi. "Beni duyuyor musun Farring?
Dev Katili?
Kahrolası kuzenin öldüğünde güldüm Godry. Onu da yemeliydik. Delikanlı

kızartıldığında mis gibi koktu, bahse girerim ki eti yumuşak ve suluydu.” Bir mızrağın sapı, adamı dizlerinin üstüne düşürdü ama onu susturamadı. Adam ayağa kalktığında bir ağız dolusu kan ve kırık diş tükürüp konuşmaya devam etti. “En lezzetli yer, kamış. Ateşin üstünde çıtır çıtır kızarmış şişman bir sosis.” Adam zincire vurulurken bile saçmalamaya devam etti. “Corliss Penny buraya gel. Penny ne çeşit bir isim? Annenin ücreti bu kadar mıydı? Ve sen Suggs, seni kahrolası piç, sen...”
Sör Clayton tek kelime etmedi. Hızlı bir hançer darbesi çavuşun boğazını kesti, adamın göğsüne bir kan nehri aktı.
Ağlayan adam daha çok ağladı, her hıçkırıkta bedeni sarsıldı, o kadar zayıftı ki Asha onun kaburgalarını sayabiliyordu. “Hayır,” diye yalvardı adam. “Lütfen. O ölüydü, o ölüydü ve biz açtık, lütfen...”
“Çavuş zekiydi,” dedi Asha, Aly Mormont’a. “Suggs’ı öldürmeye teşvik etti.” Eğer sıra kendisine gelirse, aynı numaranın iki kez işe yarayıp yaramayacağını merak etti.
Dört kurban sırt sırta bağlandı, bir kazığa iki kişi. Üç canlı ve bir ölü adam orada asılı durdu. Işık Tanrısı’nın mütedeyyinleri adamların ayaklarının altına ağaç kütükleri ve dallar yığdılar, sonra yığınları lamba yağıyla ıslattılar. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Kar her zamanki gibi yoğun yağıyordu ve odunlar kısa zaman sonra sırılsıklam olacaktı.
“Kral nerede?” diye sordu Sör Corliss Penny.
Dört gün önce, Sör Godry’nin akrabası ve kralın yaverlerinden biri olan Bryen Farring isimli bir çocuk soğuğa ve açlığa yenik düşmüştü. Delikanlının bedeni alevlere verilirken, Stannis Baratheon asık suratıyla cenaze ateşinin yanında durmuştu. Kral daha sonra gözcü kulesine çekilmiş ve o zamandan beri dışarı çıkmamıştı... fakat zaman zaman kulenin çatısında görülüyordu, gece gündüz yanan işaret ateşinin başında duruyordu.
Kırmızı tanrıyla konuşuyor,
diyordu kimileri.
Leydi Melisandre’yi çağırıyor,
diye üsteliyordu diğerleri. Her halükârda, Asha Greyjoy kralın kaybolduğunu ve yardım çığlıkları attığını düşünüyordu.
Sör Godry en yakındaki askere, “Canty, gidip kralı bul ve ona her şeyin hazır olduğunu söyle,” dedi.
“Kral burada.” Ses, Richard Horpe’a aitti.
Sör Richard, örgü zırhının ve göğüs kalkanının üstüne kapitone takımını giymişti. Takıma işlenen armada, kül ve kemik rengi zemin üstünde ölümü

simgeleyen üç pervane vardı. Kral Stannis, Morpe'un yanında yürüyordu. Onların arkasından, bastonuna yaslanmış bir hâlde topallayan Arnolf Karstark geliyordu. Kuzeyli adam bir oğul, üç torun, dört yüz mızrakçı, kırk okçu, bir düzine atlı mızrakçı, bir üstat, bir kafes kuzgun... ama sadece kendi insanlarına yetecek kadar yiyecek getirmişti.
Asha'nın anladığına göre, Karstark aslında bir lord değildi. Gerçek lord, Lannisterlar'ın tutsağıydı ve Arnolf sadece Karhold'un kale kumandanıydı. Adam zayıf, bükük ve çarpıktı, sol omzu sağ omzundan on beş santim yukarıdaydı. Cılız bir boynu, gri kısık gözleri ve sarı dişleri vardı. Birkaç tel beyaz saç onu tamamıyla kel olmaktan kurtarıyordu. Adamın çatallı sakalının yarısı beyaz yarısı griydi ama her zaman dağınıktı. Asha, Arnolf un gülümsemelerinde ekşi bir şeyler olduğunu düşünüyordu ama söylentiler doğruysa, Kışyarı alındığı takdirde, kale bu adamın komutasına bırakılacaktı. Karstark Hanedanı uzak geçmişte Stark Hanedanı'ndan filizlenmişti ve Lord Arnolf, Eddard Stark'ın sancak beyi olup da Stannis'in tarafına geçen ilk adamdı.
Asha'nın bildiği kadarıyla, Karstarklar'ın tanrıları, kuzeyin eski tanrılarıydı; Wulllar'ın, Norreyler'in, Flintler'in ve diğer dağ kabilelerinin inandığı tanrılar. Asha merak etti; Arnolf yakma törenine kralın emriyle, kırmızı tanrının gücüne bizzat şahitlik etmek üzere mi gelmişti?
Kazıklara bağlanan adamların ikisi, Stannis'i gördüklerinde merhamet için yalvarmaya başladılar. Kral sessizce onları dinledi, sonra Godry Farring'e döndü ve "Başlayabilirsiniz," dedi.
Dev Katili kollarını kaldırdı.
"Işık tanrısı, bizi duy."
"Işık Tanrısı bizi koru,"
diye şakıdı kraliçenin adamları, "çünkü gece karanlık ve dehşet dolu."
Sör Godry başını kararan gökyüzüne doğru kaldırdı.
"Bizi ısıtan güneşin için sana şükrediyoruz ve onu bize geri vermen için sana yalvarıyoruz. Ah tanrım, ışığın düşmanımıza giden yolu aydınlatsın. "
Adamın yüzünde kar taneleri eridi.
"Geceleri bize göz kulak olan yıldızlar için sana şükrediyoruz. Yıldızları gizleyen şu perdeyi kaldırman için sana yalvarıyoruz. O perdeyi kaldır ki yıldızların yüzünü bir kez daha görebilelim.
"
"Işık Tanrısı bizi koru,"
diye dua etti kraliçenin adamları

“ve şu vahim karanlığı bizden uzak tut.”
Sör Corliss Penny öne çıktı. İki eliyle birden tuttuğu meşaleyi başının üzerinde çevirdi, alevleri körükledi. Tutsaklardan biri ağlamaya başladı.
“R’hllor,”
diye şarkı söyledi Sör Godry, “Şimdi sana dört şeytani adam veriyoruz. Onları mutlu ve sadık kalplerle senin arındırın alevlerine veriyoruz ki ruhlarındaki karanlık yanıp yok olsun. Onların habis etleri kavrulup kararsın ki ruhları özgür ve arınmış bir şekilde ışığa ulaşsın. Onların kanını kabul eyle. Ah tanrım, hizmetkârlarını bağlayan buzdan zincirleri erit. Onların acısını duy. Kılıçlarımıza kuvvet ver ki senin düşmanlarının kanını akıtabilelim. Bu kurbanı kabul et ve bize Kışyarı’na giden yolu göster. Göster ki inançsızların hakkından gelelim.”
“Işık Tanrısı bu kurbanı kabul et,”
diye tekrarladı yüz ses. Sör Corliss ilk odun yığınını ateşe verdi, sonra meşaleyi ikinci yığının üstüne fırlattı. Tutsaklar öksürmeye başladı. İlk alevler göründü, bakireler kadar utangaçlardı, dans ediyor ve kütüklerden bacaklara sıçrıyorlardı. Dakikalar içinde iki odun yığını da ateşle sarıldı.
Alevler bacaklarını yalarken,
“Adam ölüydü,”
diye bağırdı ağlayan delikanlı. “Onu ölü bulduk... lütfen...
açtık...”
Alevler delikanlının bacaklarının arasına ulaştı, çocuğun yalvarışları, tek ve kelimesiz bir çığlığa dönüştü.
Asha Greyjoy boğazındaki safra tadını alabiliyordu. Demir Adaları’nda, Boğulmuş Tanrı’yı onurlandırmak için kendi insanlarının boğazını kesip cesetlerini denize atan rahipler görmüştü. Bu zalimceydi ama şimdi olanlar daha beterdi.
Gözlerini kapat,
dedi Asha kendine.
Kulaklarını kapat. Başka tarafa dön. Bunu görmene gerek yok.
Kraliçenin adamları kırmızı R’hllor için bir zafer ilahisi söylüyordu ama Asha çığlıkların üstünden ilahinin sözlerini duyamıyordu. Yüzüne alevlerin ısısı çarpıyordu ama Asha yine de titriyordu. Hava dumanla ve yanan etin kokusuyla ağırlaşmıştı. Bedenlerden biri, onu kazığa bağlayan kora dönmüş zincirlerin içinde hâlâ seyiriyordu.
Bir süre sonra çığlıklar sustu.
Kral Stannis tek kelime etmeden uzaklaştı, gözcü kulesinin ıssızlığına döndü.
Alevlerde cevaplar aramak için işaret ateşine döndü,

Asha biliyordu. Arnolf Karstark kralın peşinden gitmek istedi ama Sör Richard Horpe adamı kolundan yakalayıp uzun salona doğru çevirdi, izleyiciler dağılmaya başladı, her biri kendi ateşine ve bulabildiği yetersiz akşam yemeğine doğru yürüdü.

Clayton Suggs, Asha'nın yanma geldi. "Demir sürtük gösteriyi beğendi mi?" Adamın nefesi bira ve soğan kokuyordu.

Domuz gözleri var,

diye düşündü Asha. Bu çok uygundu; Suggs'ın kalkanında ve pelerininde kanatlı domuzlar vardı. Suggs, yüzünü Asha'nın yüzüne öyle çok yakınlaştırdı ki Asha adamın burnundaki siyah noktaları sayabildi. "Kazıkta kıvranan sen olduğunda, kalabalık daha da büyük olacak," dedi adam.

Haksız değildi. Kurtlar Asha'yı sevmiyordu; Asha demirdoğumluydu ve halkının işlediği suçların hesabını vermek zorundaydı; Moat Cailin'in, Derinorman Kalesi'nin, Torrhen Kalesi'nin, taşlı kıyıda asırlarca devam eden akınların ve Theon'un Kışyarı'nda yaptığı her şeyin hesabını vermek zorundaydı.

"Beni bırakın sör." Suggs ne zaman onunla konuşsa Asha baltalarını özlüyordu. Parmak dansında adalardaki bütün adamlardan iyiydi ve bunu kanıtlayacak on parmağa sahipti.

Keşke şu adamla dans edebilseydim.

Bazı adamların yüzleri bir sakal için ağlardı; Sör Clayton'ın yüzü, gözlerinin arasına saplanacak bir balta için ağlıyordu. Ama Asha'nın baltası yoktu, yapılabilecek en iyi şey adamın elinden kurtulmaya çalışmaktı. Sör Clayton, Asha'yı daha sıkı tuttu, adamın eldivenli parmakları demir pençeler misali Asha'nın koluna battı.

"Leydim onu bırakmanızı istedi," dedi Aly Mormont. "Onu dinleseniz iyi edersiniz sör. Leydi Asha yakılmayacak."

"Yakılacak," diye üsteledi Suggs. "Bu şeytana tapan kadın çok uzun zamadır aramızda." Yine de Asha'nın kolunu bıraktı. Kimse Dişi Ayı'yı yok yere kışkırtmak istemezdi.

Justin Massey o anda ortaya çıktı. "Kral, ganimeti için başka planlar yapıyor," dedi gülümseyerek. Yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Kral mı? Yoksa sen mi?" Suggs, aşağılama dolu bir kahkaha koyuverdi. "İstediğin kadar dolap çevir Massey. Kız yine de yanacak. Kız ve kızın damarındaki kral kanı. Kral kanında güç vardır, kırmızı kadın eskiden böyle söylerdi. Tanrımızı memnun edecek bir güç."

"Bırak da R'hllor ona yolladığımız dört adamla yetinsin."

“Alt tabakadan gelen dört köylü. Bir dilenci hediyesi. O pislikler, karı asla durduramaz. Kız durdurabilir.”
Dişi Ayı konuştu. “Onu yakarsak ve kar yağmaya devam ederse ne olacak? Ondan sonra kimi yakacaksınız? Beni mi?”
Asha dilini daha fazla tutamadı. “Neden Sör Clayton olmasın? Belki de R’hllor kendi hizmetkârlarından birini istiyordur. Aleti alevler tarafından yalanırken ilahiler söyleyecek inançlı bir adam istiyordur.”
Sör Justin güldü. Suggs o kadar eğlenmemişti. “Kahkahaların tadını çıkar Massey. Kar yağmaya devam ederse kimin güleceğini göreceğiz.” Kazıklardaki ölü adamlara baktı, gülümsedi ve Sör Godry’yle diğer kraliçe adamlarına katılmak üzere gitti.
“Kurtarıcım,” dedi Asha, Justin Massey’ye. Niyeti ne olursa olsun, adam bu kadarını hak etmişti. “Beni kurtardığınız için teşekkür ederim sör.”
“Bu durum, kraliçenin adamları arasında dostlar edinmenizi sağlamayacak,” dedi Dişi Ayı. “R’hllor’a olan inancınızı kayıp mı ettiniz?”
“Bundan daha fazlasına olan inancımı kaybettim,” dedi Massey. Nefesi sise dönüştü. “Ama akşam yemeğine hâlâ inanıyorum. Bana katılır mısınız leydilerim?”
Aly Mormont kafasını sağa sola salladı. “Hiç iştahım yok.” “Benim de yok. Ama yine de biraz at eti yemelisiniz, yoksa yakında yemediğinize pişman olursunuz. Derinorman Kalesi’nden ayrılırken sekiz yüz atımız vardı. Dün geceki sayı altmış dörttü.” Bu durum Asha’yı şaşırtmadı. Massey’nin kendi atı da dâhil olmak üzere, büyük savaş atlarının hemen hemen hepsi ölmüştü. Binek atlarının çoğu da gitmişti. Kuzeyli adamların küçük atları bile yem yokluğu sebebiyle sendeliyordu. Ama atlara neden ihtiyaç vardı? Stannis artık yürümüyordu. Güneş, ay ve yıldızlar o kadar uzun zamandır yoktu ki Asha onların bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. “Ben yiyeceğim.”
Aly tekrar kafasını salladı. “Ben yemeyeceğim.”
“Öyleyse Leydi Asha’yla ilgilenmeme müsaade edin,” dedi Sör Justin. “Size söz veriyorum, kaçmasına müsaade etmeyeceğim.” Dişi Ayı, adamın sesindeki şakacı tonu duymazdan gelerek gönülsüzce razı oldu. Orada ayrıldılar. Aly çadırına gitti; Asha ve Justin Massey uzun salona. Salon uzakta değildi ama kar yığınları derindi, rüzgâr sertti ve Asha’nın ayakları buz tutmuştu. Bilekleri her adımda zonkluyordu.
Uzun salon, küçük ve vasat bir yer olmasına rağmen kasabadaki en geniş yapıydı; Stannis göl kenarındaki gözcü kulesine yerleşirken, lordlar ve kumandanlar uzun salonu kendilerine almışlardı. Salonun kapısında bir çift

muhafız vardı. Adamlardan biri Massey için kapıyı açtı. Sör Justin, Asha'yı kapıdan geçirerek sıcakla kutsanmış salona soktu.
Salonun iki yanı boyunca sıralar ve ahşap masalar uzanıyordu, elli insanın oturacağı kadar yer vardı... ama içeriye bu sayının iki katı adam sıkışmıştı. Toprak zeminin ortasına bir ateş hendeği kazılmıştı, tavanda bir sıra duman deliği bulunuyordu. Hendeğin bir kenarına kurtlar, diğer kenarına da şövalyeler ve güneyli lordlar oturmuştu.
Asha, güneylilerin acınacak hâlde olduğunu düşündü; adamlar çökük yanaklı ve cılızdı, bazıları solgun ve hastaydı, diğerlerinin yüzü kırmızı ve rüzgâr yanığıydı. Onlarla kıyaslandıklarında, kuzeyliler zinde ve sağlıklı görünüyordu; çalılar kadar gür sakalları olan iri adamlar, kürklere ve demirlere bürünmüştü. Onlar da açtı, onlar da üşümüştü ama yürüyüş, küçük atları ve ayı pençeleri olan kuzeyli adamlar için daha kolay olmuştu.
Asha kürk eldivenlerini çıkardı, parmaklarını esnetirken acıyla irkildi. Donmuş ayakları ısıyla çözülürken bacakları zonkladı. Çiftçiler kaçarken geride önemli miktarda bataklık kömürü bırakmıştı. Hava, yanan yosunların topraksı kokusuyla ve dumanla doluydu. Asha, pelerinini, üstüne yapışan karları silkeledikten sonra kapının yanındaki kancaya astı.

Sör Justin, Asha ile kendisi için iki yer bulup yemek getirdi; bira ve kızarmış at eti parçalan. Asha bir yudum bira içip at etine saldırdı. Bu seferki porsiyon, Asha'nın son yediği porsiyondan daha küçüktü ama etin kokusu kızın midesini guruldatmaya yetti. Çenesine kan ve yağ damlarken, "Teşekkür ederim sör," dedi Asha.

"Justin. Israr ediyorum." Massey, etini küçük parçalara bölüp hançerinin ucuyla yedi.
Masanın sonundaki Will Foxglove, etrafındaki adamlara, Stannis'in üç gün sonra tekrar yürüyüşe geçeceğini söylüyordu. Bunu, kralın atlarıyla ilgilenen seyislerden birinin ağzından duymuştu. "Majesteleri Kral, ateşlerde zafer görmüş," dedi, "binlerce yıl boyunca hem lordların kalelerinde hem de köylülerin kulübelerinde anlatılacak bir zafer."
Justin Massey, başını at etinden kaldırdı. "Dün geceki soğuk sayımı seksene ulaştı." Dişlerinin arasından çıkardığı kıkırdak parçasını en yakındaki köpeğe

fırlattı. “Yürürsek, yüzlerce insan kaybederiz.”
“Burada kalırsak binlerce insan kaybedeceğiz,” dedi Humfrey Clifton. “Ya devam et ya da öl, derim.”
“Devam et
ve
öl, diye cevap veririm. Kışyarı’na varsak ne olacak? Kaleyi nasıl alacağız? Adamlarımızın yarısı tek adım atamayacak kadar güçsüz. Onlara duvar mı tırmandıracaksınız? Kuşatma kaleleri mi inşa ettireceksiniz?”
“Hava düzelene kadar burada kalmalıyız,” dedi Sör Ormund Wylde; tabiatı, vahşi anlamındaki ismini yalanlayan, kadavraya benzeyen, yaşlı bir şövalyeydi. Asha, bazı silahlı askerlerin, bundan sonra hangi büyük şövalyenin ya da lordun öleceğine dair bahse girdiğini duymuştu. Sör Osmund net bir şekilde favoriydi.
Benim üstüme ne kadar sikke koyduklarını merak ediyorum,
diye düşündü Asha.
Belki de bahse katılmak için hâlâ vakit vardır.
“Burada en azından bir sığınağa sahibiz,” diye üsteliyordu Wylde, “göllerde balık da var.”
“Çok az balık ve çok fazla balıkçı,” dedi Lord Peasebury kederle. Kederli olmak için iyi sebepleri vardı; az önce Sör Godry tarafından yakılanlar, onun adamlarıydı ve o anda salonda bulunan bazı kişiler, Peasebury’nin, adamlarının ne yaptığını gayet iyi bildiğini ve hatta onların ziyafetine ortak olduğunu söylemişti.
“Haksız değil,” diye homurdandı Ned Woods, Derinorman’dan gelen keşif süvarilerinden biriydi. Burunsuz Ned diye çağırılıyordu; iki kış önce, soğuk ısırması yüzünden burnunun ucunu kaybetmişti. Woods, Kurt Ormanı’nı yaşayan her adamdan daha iyi biliyordu. Kralın en kibirli lordları bile, Woods konuşurken dinlemeyi öğrenmişti. “Gölleri tanıyorum. Cesetlere musallat olan kurtçuklar misali göllere dadandınız. Buzda o kadar çok delik açtınız ki daha fazla adamın suya düşmemiş olması mucize. Adanın çevresinde, farelerin kemirdiği bir peynir tekerleğine benzeyen yerler var.” Kafasını salladı. “Göllerin işi bitti. Onları balıksız bıraktınız.”
“Yürüyüşe geçmek için bir sebep daha,” dedi Humfrey Clifton. “Eğer kaderimizde ölüm varsa, elimizde kılıçla ölelim.”
Bu, geçen gece ve ondan önceki gece yapılan aynı tartışmaydı.
Yola devam et ve öl, burada kal ve öl, geri çekil ve öl.
“Arzu ettiğin gibi ölmekten çekinme Humfrey,” dedi Justin Massey. “Şahsen ben, hayatta kalmak ve bir bahar daha geçirmek isterim.”

“Bazıları buna korkaklık diyebilir,” diye karşılık verdi Lord Peasebury.
“Korkak olmak yamyam olmaktan iyidir.”
Peasebury’nin yüzü ani bir öfkeyle çarpıldı. “Sen...”
“Ölüm, savaşın bir parçasıdır Justin.” Sör Richard Horpe kapının iç tarafında ayakta duruyordu. Erimiş kar, adamın saçlarını ıslatmıştı. “Bizimle birlikte yürüyenler, Bolton’dan alacağımız ganimeti paylaşacaklar ve ölümsüz bir şanın sahibi olacaklar. Yürüyemeyecek kadar güçsüz olanlar kendi kendilerini korumak zorunda kalacaklar. Lâkin söz veriyorum, Kışyarı’nı alır almaz buraya yiyecek göndereceğiz.”
“Kışyarı’nı alamayacaksınız
!”
Arnolf Karstark, oğlu Arthor ve üç torunuyla birlikte yüksek masada oturuyordu. Masadan, “Evet, alacağız,” diyen bir gıdaklama geldi. Lord Arnolf ayağa kalktı, avının üstünden kalkan bir akbabaya benziyordu. Destek almak için lekeli eliyle oğlunun omzuna tutundu. “Kışyarı’nı Ned ve onun kızı için alacağız. Zalimce katledilen Genç Kurt için alacağız. Gerekirse ben ve insanlarım size yolu göstereceğiz. Bu kadarını Majesteleri Kral’a da söyledim.
Yürüyelim,
dedim. Yürüyelim ve ay dönmeden önce Freyler’in ve Boltonlar’ın kanıyla yıkanalım.”
Adamlar, ayaklarını yere, yumruklarını masalara vurmaya başladılar. Asha hemen hemen hepsinin kuzeyli olduğunu gördü. Ateş hendeğinin karşı tarafındaki güneyli lordlar, sıralarda sessizce oturuyordu.
Justin Massey, gürültü dinene kadar bekledi. Sonra konuştu. “Cesaretiniz hayranlık verici Lord Karstark. Lâkin cesaret, Kışyarı duvarlarında bir gedik açamaz. Peki, kaleyi nasıl almayı düşünüyorsunuz? Kartoplarıyla mı?”
Lord Arnolf’un torunlarından biri cevap verdi. “Koçbaşları yapmak için ağaçları keseceğiz ve kapıları kıracağız.”
“Ve öleceksiniz.”
Bir başka torun sesini duyurdu. “Merdivenler yapacağız, duvarlara tırmanacağız.”
“Ve öleceksiniz.”
Lord Arnolf’un küçük oğlu Arthor Karstark konuştu. “Kuşatma kuleleri inşa edeceğiz.”
“Ve öleceksiniz. Ve öleceksiniz. Ve öleceksiniz.” Sör Justin gözlerini devirdi. “Tanrılar merhamet edin. Bütün Karstarklar deli mi?”
“Tanrılar

mı?” dedi Richard Horpe. “Kendini kaybettin Justin. Burada bir tek tanrı var. Bu topluluğun içinde şeytanlardan bahsetme. Şimdi bizi sadece Işık Tanrısı kurtarabilir. Aynı fikirde değil misin?” Elini kılıcının kabzasına koydu ama gözlerini Justin Massey’nin yüzünden hiç ayırmadı.
Sör Justin o bakışın altında ezildi. “Işık Tanrısı, evet. İnancım seninki kadar sağlam Richard, bunu biliyorsun.”
“İnancını değil cesaretini sorguluyorum Justin. Derinorman Kalesi’nden ayrıldığımızdan bu yana, attığımız her adımda yenilgiden bahsettin. Kimin tarafında olduğunu merak etmeye başladım.”
Massey’nin boynu kızardı. “Burada kalıp hakarete uğramayacağım.” Massey, duvardaki ıslak pelerinini sert bir şekilde çekip aldı. Asha kumaşın yırtıldığını duydu. Massey, Horpe’un yanından geçip kapıya doğru yürüdü.
Çok çabuk dağıldı, diye düşündü Asha.
Kurtarıcım içyağından yapılmış.
Buna rağmen, Asha’yı yakmaya çalışan kraliçe adamlarına karşı koyacak az sayıdaki kişiden biri Sör Justin’di. Asha ayağa kalktı, pelerinini giydi ve kar fırtınasına çıkıp şövalyeyi takip etti.
Henüz on metre ilerleyemeden kayboldu. Gözcü kulesinin tepesinde yanan işaret ateşinin turuncu pırıltısını görebiliyordu ama kasaba yok olmuştu. Asha, kardan ve sessizlikten ibaret beyaz bir dünyada tek başınaydı, uyluklarına kadar çıkan kar yığınlarının arasında güçlükle ilerliyordu. “Justin?” diye seslendi. Cevap alamadı. Sol tarafta bir yerde, bir atın kişnediğini duydu.
Zavallı hayvanın sesi korku dolu. Belki de yarının akşam yemeği olacağını biliyor.
Asha pelerinine sıkı sıkı sarındı.
Farkında olmadan kasabanın yeşil alanına döndü. Çam ağacından yapılmış kazıklar hâlâ duruyordu, kavrulmuş ve kararmıştı ama yanmamıştı. Ölülerin zincirleri şimdiye kadar soğumuştu ama demir kollarıyla cesetlere hâlâ sıkıca sarılıyorlardı. Cesetlerden birinin üstüne bir kuzgun konmuştu, kararmış kafatasına yapışan yanık et parçalarını didikliyordu. Uçuşan kar, cenaze ateşinin tabanını örtmüştü, ölü adamın ayak bileğine kadar tırmanmıştı.
Eski tanrılar onu gömmek istiyor,
diye düşündü Asha.
Bu onların marifeti değildi.
Clayton Suggs’ın pes sesi, “İyice bak sürtük,” dedi. “Kızardığında sen de bu kadar güzel görüneceksin. Söyle bana, mürekkep balıkları çığlık atabilir mi?”
Babamın tanrısı, eğer dalgaların altındaki ıslak salonunda beni duyabiliyorsan,

bana küçük bir fırlatma baltası bahşet.
Boğulmuş Tanrı cevap vermedi. Nadiren cevap verirdi. Tanrıların sorunu buydu.
“Sör Justin’i gördün mü?”
“Şahlanan aptalı mı? Ondan ne istiyorsun sürtük? Eğer düzül meye ihtiyacın varsa, ben Massey’den daha erkeğim.”
Yine mi sürtük
? Suggs gibi adamların kadınları sürtük diyerek aşağılaması çok tuhaftı, zira bir kadında değer verdikleri tek şey onun bacak arasıydı. “Kral tecavüzcüleri hadım ediyor,” diye hatırlattı Asha.
Sör Clayton güldü. “Kral ateşlere bakmaktan yarı kör oldu.
Ama korkma sürtük, sana tecavüz etmeyeceğim. Sonra seni öldürmem gerekir. Ben senin yandığını görmeyi tercih ederim.”
At yine kişniyor.
“Duydun mu?”
“Neyi duydum mu?”
“Bir at. Hayır, atlar. Birden fazla.” Asha başım çevirdi, etrafı dinledi. Kar, seslerle tuhaf oyunlar oynuyordu. Sesin hangi yönden geldiğini anlamak zordu.
“Bu bir mürekkep balığı oyunu mu? Ben hiç ses...” Suggs kaşlarını çattı. “Lanet olsun. Süvariler.” Kılıç kemerini yokladı. Kürk ve deri eldivenlerin içindeki elleri sakardı. Sonunda, kınındaki uzun kılıcı çekmeyi başardı.
Süvariler gelmişti.
Fırtınanın içinden bir hayalet birliği gibi çıktılar, küçük atların sırtındaki büyük adamlar. Giydikleri kabarık kürkler onları daha da iri gösteriyordu, kalçalarından kılıçlar sarkıyordu, kılıçlar kınlarının içinde tıkırdıyor ve bir çelik şarkısı söylüyordu. Asha, bir adamın eyerine bağlanmış baltayı gördü, bir başka adamın sırtında savaş baltası vardı. Adamlar kalkan da taşıyordu ama kalkanlara boyanmış armalar kar yüzünden görünmüyordu. Asha; giydiği yün, kürk ve kaynatılmış deri katlarına rağmen kendini çırılçıplak hissediyordu.
Bir boru,
diye düşündü,
kampı ayaklandırmak için bir boruya ihtiyacım var.
“Koş, seni aptal sürtük,” diye bağırdı Sör Clayton. “Koş ve kralı uyar. Lord Bolton tepemizde.” Suggs bir zalim olabilirdi ama cesaretten yoksun değildi. Elinde kılıcıyla karların içinde ilerledi, süvarilerle kral kulesinin arasına kendi bedenini koydu. Kulenin işaret ateşi, Suggs’ın arkasında tuhaf bir tanrının gözü gibi turuncu parlıyordu. “Orada kim var? Dur!
Dur

\”
Baş süvari, Suggs’ın önünde dizginlerini çekti. Adamın arkasında başka atlılar vardı, belki yirmiye yakın, Asha’nın onları sayacak kadar vakti yoktu. Fırtınanın içinde yüz süvari daha olabilirdi. Roose Bolton’ın bütün ordusu birazdan kasabaya varabilirdi. Ama bunlar...
Keşif süvarisi olamayacak kadar fazla, öncü kuvvet olamayacak kadar azlar.
Ve iki adam siyahlar kuşanmıştı. Asha aniden,
Gece Nöbetçileri,
diye fark etti. “Kimsiniz?” diye seslendi.
“Arkadaşlar,” diye cevap verdi tanıdık bir ses. “Sizi Kışyarı’nda aradık ama davul çalan ve boru üfleyen Kargayemi’nden başka bir şey bulamadık. Sizi bulmak epey vakit aldı.” Süvari eyerinden indi, başlığını geri çekip reverans yaptı. Sakalı çok gürdü, buzla katılaşmıştı, Asha bir an için adamı tanımadı, sonra, “Tris?” dedi.
“Leydim.” Tristifer Botley diz çöktü. “Bakir de burada. Roggon, Nemrutdil, Parmak, Rook... altı kişiyiz, at sürebilecek durumda olan herkes geldi. Cromm yaraları yüzünden öldü.”
“Bu ne?” diye sordu Clayton Suggs. “Sen bu kızın adamlarından biri misin? Derinorman’ın zindanından nasıl kaçtınız?”
Tris ayağa kalktı ve dizlerindeki karı silkeledi. “Sybelle Glover’a özgürlüğümüz karşılığında yüklü bir miktar fidye önerildi ve leydi, fidyeyi, kral adına kabul etmeyi seçti.”
“Ne fidyesi? Kim deniz pislikleri için fidye öder ki?”
“Ben ödedim sör.” Cevap veren adam, küçük atının sırtında öne çıktı. Çok uzun ve çok zayıftı, bacakları o kadar uzundu ki ayaklarının yere sürünmemesi mucizeydi. “Beni güven içinde krala götürecek eşlikçilere ihtiyacım vardı. Leydi Sybelle’in de doyuracak daha az boğaza ihtiyacı vardı.” Uzun boylu adamın yüzü bir kaşkol tarafından gizleniyordu ama adamın kafasında, Asha’nın Tyrosh’a son gidişinden bu yana gördüğü en tuhaf şapka vardı; birbirinin üstüne bindirilmiş üç silindirden oluşan kenarsız bir kule. “Bana Kral Stannis’i burada bulabileceğim söylendi. Onunla derhal konuşmam gerek.”
“Peki sen kimsin?”
Uzun boylu adam zarif bir şekilde küçük atından indi, tuhaf şapkasını çıkardı, reverans yaptı. “Ben Tycho Naharis’im. Braavos’un Demir Bankası’nın mütevazı bir hizmetkârıyım.”
Gecenin içinden çıkıp gelebilecek bütün garip şeylerin arasında, Asha Greyjoy’un bekleyeceği en son şey, Braavoslu bir bankacıydı. Bu çok saçmaydı.

Asha gülmek zorundaydı. “Kral Stannis gözcü kulesini makam olarak kullanıyor. Sör Clayton sizi ona götürmekten mutluluk duyar, bundan eminim.”
“Bu çok iyi olur. Zaman çok mühim.” Bankacı zeki gözlerle Asha’yı inceledi. “Eğer yanılmıyorsam, siz Greyjoy Hanedanı’ndan Leydi Asha’sınız.”
“Ben Greyjoy Hanedanı’ndan Asha’yım. Bir leydi olup olmadığımla ilgili farklı fikirler var.”
Braavoslu gülümsedi. “Size bir hediye getirdik.” Bir el işaretiyle arkasında duran adamı çağırdı. “Kralı Kışyarı’nda bulmayı umuyorduk. Maalesef buradaki kar fırtınası kaleyi de sarmıştı. Kalenin duvarlarının dibinde, bir grup acemi delikanlıyla birlikte kralın gelişini bekleyen Mors Umber’i bulduk. Umber bize bunu verdi.”
İki kişi kaba bir şekilde önüne atıldığında,
bir kız ve yaşlı bir adam,
diye düşündü Asha. Kız, giydiği kürklere rağmen şiddetle titriyordu. Bu kadar korkmamış olsaydı güzel bile görünebilirdi fakat burnunun ucu soğuk ısırmasından dolayı kararmıştı. Yaşlı adam... kimse onun yakışıklı olduğunu düşünmezdi. Asha, bedeninde bu adamdan daha fazla et olan korkuluklar görmüştü. Adamın yüzü, kafatasına geçirilmiş deriydi, kirli saçları kemik beyazıydı. Ve adam berbat kokuyordu. Adamın sadece görüntüsü bile Asha’yı tiksintiyle dolduruyordu.
Adam gözlerini kaldırdı. “Kardeşim. Bak. Bu sefer seni tanıdım.”
Asha’nın kalbi bir vuruş atladı. “77ıeon?”
Adamın dudakları geri çekildi, bu bir gülümseme olabilirdi. Dişlerinin yarısı gitmişti, geri kalanlar kırık ve parça parçaydı. “Theon,” diye tekrar etti adam. “Benim adım Theon. Adını bilmek zorundasın.”

VICTARION

Demir Donanma avına yaklaşırken, deniz siyahtı ve ay gümüştü.
Gemiyi, Sedir Adası ile Astapor limanının arkasındaki tepelerin arasında gördüler; tıpkı siyah rahip Moqorro'nun söylediği gibi. Geminin ana direğindeki gözcü sepetinden, "Ghisli," diye bağırdı Longwater Turna. Victarion Greyjoy, Ghisli geminin gittikçe büyüyen yelkenlerini baş kasarasından izledi. Sonra yükselip alçalan kürekleri ve geminin suda bıraktığı beyaz izi seçti. Ay ışığında parlayan köpükler, denizin üstünde bir yara izi gibiydi.
Gerçek bir savaş gemisi değil,
diye fark etti Victarion.
Büyük bir ticaret kadırgası.
İyi bir ganimet. Avı takip etmeleri için kaptanlara işaret verdi. Gemiye çıkacak ve onu ele geçireceklerdi.
Kadırganın kaptanı tehlikeyi fark etmişti. Rotasını değiştirip batıya döndü, Sedir Adası'na doğru ilerlemeye başladı. Belki de gizli bir körfeze sığınmayı ya da peşindeki gemiyi adanın kuzey kıyısı boyunca uzanan sivri kayalıklara sürüklemeyi umut ediyordu. Bununla birlikte, kadırga yüklüydü ve rüzgâr demirdoğumlulardan yanaydı.
Keder
ve
Demir Zafer
avın yolunu kesti. Hızlı
Atmaca
ve çevik
Parmak Dansçısı
avın arkasına geçti. Ghisli kaptan o zaman bile sancağını indirmedi.
Ağıt,
avın yanına yanaştı, geminin iskele tarafını tırmalayıp küreklerini parçaladı. İki gemi Ghozai harabelerine o kadar yakındı ki, şehrin yıkık piramitlerinin üstüne şafağın ilk ışıkları vururken gemidekiler maymunların gevezeliklerini

duyabiliyordu.
Kadırganın kaptanı zincire vurulmuş bir hâlde Victarion'a getirildiğinde, ganimetin adının
Ghis Şafağı
olduğunu söyledi. Kadırga, Yeni Ghis'ten yola çıkmıştı, Meereen'de ticaret yapmıştı ve Yunkai üzerinden Ghis'e geri dönüyordu. Kaptan, gırtlak sesleriyle, tıslamalarla ve hırıltılarla dolu Ghis dilinden başka bir dil konuşmuyordu. Victarion daha önce bu kadar çirkin bir lisan duymamıştı. Moqorro, kaptanın sözlerini, Batıdiyar'ın Ortak Dil'ine tercüme etti. Kaptan, Meereen için yapılan savaşın kazanıldığını iddia ediyordu; ejderha kraliçesi ölmüştü ve Hizdak isimli bir Ghisli şehri yönetiyordu.
Victarion, yalan söylediği için kaptanın dilini kestirdi. Moqorro, Daenerys Targaryen'ın ölmediğinden emindi. Rahibin kırmızı tanrısı R'hllor, kraliçenin yüzünü kutsal alevlerin içinde ona göstermişti. Victarion yalanlara tahammül edemezdi, Ghisli kaptanın elleriyle ayaklarını bağlatıp adamı denize attırdı. Boğulmuş Tanrı'ya bir hediye. "Kırmızı tanrın hak ettiğini alacak," diye söz verdi Moqorro'ya, "ama denizlerde, Boğulmuş Tanrı'nın hükmü geçer."
"R'hllor'dan ve adının anılmaması gereken Öteki'nden başka tanrı yoktur." Büyücü rahip siyahlar giymişti ama kıyafetinin yakasında, kollarında ve eteklerinde altın şeritler vardı.
Demir Zafer'de
kırmızı kumaş yoktu, fakat Moqorro'nun tuz lekeli paçavralar içinde dolaşması da uygun değildi, bu yüzden Victarion, Tom Tidewood'a, rahip için yeni kıyafetler bulmasını emretmişti, hatta kendi tuniklerinden birkaçını adama vermişti. Tunikler siyah ve altın rengiydi, zira Greyjoy Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıydı, sancaklarda ve yelkenlerde de aynı arma vardı. Kırmızı rahiplerin kızıl ve kırmızı kıyafetleri demirdoğumlular için yabancıydı ama Victarion, Greyjoy renkleri giyen Moqorro'nun mürettebat tarafından daha kolay bir şekilde kabul göreceğini ummuştu.
Umudu beyhudeydi. Tepeden tırnağa siyahlar giyen ve yüzünde kırmızı turuncu alev dövmelerinden bir maske bulunan rahip her zamankinden daha uğursuz görünüyordu. Rahip güvertede dolaştığında, mürettebat ondan uzak duruyordu. Rahibin gölgesi kazara üstlerine düşecek olsa, adamlar yere tükürüyordu. Kırmızı rahibi denizden çıkaran Tarla Faresi bile, adamı Boğulmuş Tanrıya vermesi için Victarion'a baskı yapıyordu.
Fakat Moqorro, bu tuhaf kıyıları demirdoğumlulardan daha iyi tanıyordu, ejderhaların sırlarına da vakıftı.

Kargagöz'ün büyücüleri var, benim neden olmasın
? Victarion'un kara büyücüsü, Euron'un üç büyücüsünün toplamından daha kudretliydi. Buharsaçlı bir büyücüyü onaylamazdı ama Aeron ve takvası çok uzaktaydı.
Victarion yanık elini kudretli bir yumruk hâline getirdi.
"Ghis Şafağı,
Demir Donanma gemilerine uygun bir isim değil," dedi. "Geminin adını
Kırmızı Tanrının Gazabı
olarak değiştiriyorum, senin şerefine büyücü."
Büyücü başını öne eğdi. "Kaptan nasıl uygun görürse." Ve Demir Donanma'nın gemi sayısı tekrar elli dörde yükseldi.
Ertesi gün ani bir fırtınayla karşılaştılar. Moqorro bunu da önceden haber vermişti. Yağmurlar dindiğinde üç geminin kaybolduğu anlaşıldı. Gemiler batmış mıydı, karaya mı oturmuştu yoksa rüzgârla savrulup rotadan mı çıkmıştı; bilmenin yolu yoktu. "Nereye gittiğimizi biliyorlar," dedi Victarion, adamlarına. "Eğer hâlâ yüzüyorlarsa onlarla tekrar karşılaşırız." Demir kaptan geride kalanları bekleyemezdi. Müstakbel karısının etrafı düşmanlar tarafından sarılmışken bunu yapamazdı.
Dünyanın en güzel kadını benim baltama muhtaç.
Ayrıca, Moqorro üç geminin kaybolmadığını söylemişti. Büyücü rahip, her gece,
Demir Zafer'in
baş kasarasında bir ateş yakıyor ve ilahiler söyleyerek alevlerin etrafında dolaşıyordu. Alevlerin ışığı, adamın siyah derisini cilalı oniks gibi parlak yapıyordu. Ve bazen, Victarion, rahibin yüzündeki alev dövmelerinin dans ettiğini görür gibi oluyordu. Alevler kıvrılıyor, bükülüyor, eriyip birbirine karışıyor, rahip başım hareket ettirdikçe renk değiştiriyordu.
Bir kürekçi, "Kara rahip şeytanları üzerimize çekiyor," derken duyulmuştu. Bu sözler Victarion'a rapor edildiğinde, demir kaptan kürekçiyi kırbaçlatmıştı, adamın sırtı omuzlarından beline kadar kan içinde kalmıştı. Moqorro, "Kayıp kuzularınız Yaros isimli adada sürüye geri dönecek," dediğinde, "Dua et de dönsünler rahip," diye karşılık vermişti demir kaptan. 'Yoksa kırbacın tadına sen de bakarsın."
Demir Donanma, Astapor'un kuzeybatısında ikinci ganimetini aldığında, deniz mavi yeşildi ve mavi gökyüzünde güneş ışıldıyordu.
Bu seferki gemi,
Güvercin
isimli bir Myr gökesiydi. Halı, yeşil şarap ve Myr danteli taşıyordu. Yeni Ghis

üzerinden Yunkai’ye gidiyordu. Geminin kaptanı, uzak şeyleri yakın gösteren bir Myr gözüne sahipti; her biri, bir sonrakinin içine girecek şekilde işlenmiş pirinç tüplerin ucunda iki cam mercek. Victarion bu hâzineyi kendine sakladı. Gökeye Örümcek Kuşu adını verdi. Gökenin mürettebatının fidye için tutulmasını emretti. Mürettebattakiler köle ya da köle taciri değil, özgür Myr insanları ve deneyimli denizcilerdi. Böyle adamlar iyi sikke ederdi. Myr’den yola çıkan
Güvercin,
Meereen ya da Daenerys hakkında yeni bilgilere sahip değildi, Rhoyne’daki Dothrak süvarileri ve yürüyüşe geçen Altın Mürettebat gibi Victarion’un hâlihazırda bildiği eski havadisleri vardı.
O gece, gece ateşinin yanında duran kara rahip Moqorro’ya, “Ne görüyorsun?” diye sordu kaptan. “Yarın bizi neler bekliyor? Daha çok yağmur mu?” Hava yağmur kokuyordu.
“Gri gökyüzü ve sert rüzgârlar,” dedi Moqorro. ‘Yağmur yok. Arkadan kaplanlar geliyor. İleride sizin ejderhanız bekliyor.”
Sizin ejderhanız.
Victarion bu kelimelerin tınısı sevdi. “Bana bilmediğim bir şey söyle rahip.”
“Kaptan emir verir ben itaat ederim,” dedi Moqorro. Mürettebat ona Kara Alev demeye başlamıştı. Bu ismi, “Moqorro” diyemeyen Steffar Stammerer uydurmuştu. “Sahil şeridi burada batıdan doğuya doğru akar. Kuzeye döndüğü yerde iki tavşan daha bulacağız. Çok bacaklı hızlı tavşanlar.”
Rahibin dediği gerçekleşti. Bu seferki gemilerin ince, uzun ve hızlı iki kadırga olduğu anlaşıldı. Onları ilk önce Topal Ralf gördü. Ama çok geçmeden, kadırgalar
Keder'
i ve
Meyus Leydi'
yi geride bıraktı. Victarion;
Demir Kanat'ı, Atmaca'
yı ve
Deniz Canavarının Öpücüğü'
nü kadırgaların peşine yolladı. Donanmada bu üçünden daha hızlı bir gemi yoktu. Kovalamaca gün boyu sürdü, ama kısa ve vahşi bir çatışmanın ardından iki kadırga da ele geçirildi. Gemiler boştu, Meereen’de kamp kuran Ghis lejyonları için silah, levazım... ve savaşta ölen adamların yerini dolduracak yeni lejyonerler almak üzere Yeni Ghis’e gidiyorlardı. “Mücadelede katledilen adamların yerine mi?” diye sordu Victarion. Kadırgaların mürettebatı öyle

olmadığını söyledi. Ölümlerin sebebi, beyaz kısrak denilen kanlı ishaldi. Ve tıpkı *Ghis Şafağı'nın*
kaptanı gibi, kadırgaların kaptanları da Daenerys Targaryen'ın öldüğü yalanını tekrar etti.
"Hangi cehennemdeyse ona benden bir öpücük verin," dedi Victarion. Baltasını istedi ve kaptanların kafasını orada, o anda kesti. Daha sonra kaptanların adamlarını da öldürdü, sadece küreklere zincirli köleleri esirgedi. Kölelerin zincirlerini bizzat kırdı, onlara artık özgür insanlar olduklarını ve Demir Donanma'nın küreklerini çekme ayrıcalığına kavuştuklarını söyledi. Bu ayrıcalık, Demir Adaları'nda doğan her adamın çocukluk hayaliydi. "Ejderha kraliçesi köleleri azat ediyor, ben de aynı şeyi yapıyorum," diye duyurdu demir kaptan.
Kadırgalara
Hayalet
ve
Gölge
isimlerini verdi. O gece, esmer kadına sahip olduktan sonra, "Çünkü bu gemilerin geri dönmesini ve Yunkaili adamlara musallat olmasını istiyorum," dedi ona. Artık yakındı, her gün biraz daha yaklaşıyordu. Esmer kadının göğüslerini sıkarken, "Bir yıldırım misali üzerlerine çökeceğiz," dedi. Boğulmuş Tanrı'nın denizin derinliklerinden gelen sesini duyuyor gibiydi.
Bana iyi hizmet ettin kaptan,
diyordu sanki dalgalar.
Seni bu vazife için yaratmıştım.
Fakat Victarion kırmızı tanrıyı da besleyecekti, Moqorro'nun ateş tanrısını. Rahibin iyileştirdiği kol korkunç görünüyordu, dirseğinden parmak uçlarına kadar kızarmış et parçaları vardı. Bazen, Victarion parmaklarını kapattığında, deri çatlıyor ve çatlaktan dumanlar çıkıyordu ama kol, daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. "Şimdi yanımda iki tanrı var," dedi Victarion esmer kadına. "Hiçbir düşman iki tanrının önünde duramaz." Sonra kadını sırtüstü yuvarladı ve ona bir kez daha sahip oldu.
Geminin baş kasarasının önünde Yaros'un uçurumları belirdiğinde, Victarion üç kayıp gemisinin onu beklediğini gördü, tıpkı Moqorro'nun söylediği gibi. Demir kaptan adama ödül olarak bir tork verdi.
Şimdi bir tercih yapmak zorundaydı: Boğazlardan geçme riskini mi almalıydı yoksa Demir Donanma'yı adaların çevresinden mi dolaştırmalıydı? Güzel Ada'nın acı hatırası hâlâ demir kaptanın aklındaydı. Demir Donanma adalarla

ana kara arasında sıkışıp kalmışken, Stannis Baratheon hem kuzeyden hem de güneyden saldırmıştı. Victarion hayatının en ezici mağlubiyetini yaşamıştı. Ama Yaros'un etrafını dolaşmak Victarion'a çok kıymetli günler kaybettirirdi. Yunkai bu kadar yakındayken boğazlardan geçmek büyük olasılıkla ağır olurdu ama Victarion, Meereen'e iyice yaklaşmadan evvel Yunkaili gemilerle karşılaşmayı beklemiyordu.

Kargagöz olsa ne yapardı?

Victarion bir süre bunu düşündü, sonra kaptanlarına işaret verdi. "Boğazlardan geçeceğiz."

Yaros donanmanın arkasında kaybolmadan önce üç ganimet daha alındı. Tarla Kuşu'yla

Keder

'in payına şişman bir savaş gemisi düştü.

Uçurtma

'nın kaptanı Manfryd Merlyn bir ticaret kadırgası aldı. Gemilerin ambarları ticari mallarla doluydu; şaraplar, ipekler, baharatlar, nadir bulunan ahşaplar ve daha nadir bulunan kokular. Fakat asıl ödül, gemilerin kendisiydi. Günün ilerleyen saatlerinde, bir balıkçı teknesi,

Yedi Kafatası

ve

Köle Afeti

tarafından ele geçirildi. Küçük, yavaş ve pis bir şeydi, güvertesine çıkmaya bile değmezdi. Victarion, balıkçıları dize getirmek için iki gemi gerektiğini öğrendiğinde sinirlendi fakat siyah ejderhanın geri döndüğünü o balıkçıların dudaklarından duydu. "Gümüş kraliçe gitti," dedi balıkçı teknesinin kaptanı. "Ejderhasının sırtında uzaklara uçtu, Dothrak denizinin karşısına geçti."

"Dothrak denizi nerede?" diye sordu Victarion. "Demir Donanma'yı o denizin karşısına yüzdüreceğim ve her neredeyse kraliçeyi bulacağım."

Balıkçı yüksek sesle güldü. "Bu görülmeye değer bir manzara olur. Dothrak denizi çimenlerden ibarettir seni aptal."

Bunu söylememeliydi. Victarion, adamı yanık eliyle boğazından tutup havaya kaldırdı, onu gemi direğine çarptı, Yunkaili'nin yüzü kapkara olana dek adamın boğazını sıktı. Adam bir süre çırpındı, beyhude bir çabayla demir kaptanın kıskacından kurtulmaya çalıştı. "Victarion Greyjoy'a aptal diyen adam, bununla böbürlenecek kadar uzun yaşamaz." Victarion elini açtığında, balıkçının bedeni gevşek bir şekilde güverteye düştü. Longwater Turna ve Tom Tidewood, cesedi küpeştenin üstünden denize attı. Boğulmuş Tanrı'ya bir hediye daha.

Daha sonra, kara rahip Moqorro, “Sizin Boğulmuş Tanrı’nız bir canavar,” dedi. “O, adının anılmaması gereken karanlık tanrı Öteki’nin kölesinden başka bir şey değil.”
“Dikkatli ol rahip,” dedi Victarion. “Bu gemide, tanrıya küfrettiğin için dilini kesecek dindar adamlar var. Kırmızı tanrın hak ettiğini alacak, söz veriyorum. Benim sözüm demirdir. İstediğin adama sor.”
Kara rahip başını eğdi. “Gerek yok. Işık Tanrısı bana sizin değerinizi gösterdi Lord Kaptan. Her gece, ateşlerimde, sizi bekleyen şanı ve şerefi görüyorum.”
Bu sözler, Victarion Greyjoy’u, o gece esmer kadına da söylediği gibi ziyadesiyle memnun etti. “Ağabeyim Balon büyük bir adamdı,” dedi demir kaptan, “ama onun yapamadığını ben yapacağım. Demir Adaları yine özgür olacak ve Eski Usul geri dönecek. Bunu Dagon bile başaramadı.” Dagon Greyjoy’un Deniztaşı Tahtı’nda oturuşundan bu yana neredeyse yüzyıl geçmişti ama demirdoğumlular hâlâ onun alanlarından ve mücadelelerinden bahsederdi. Dagon’ın zamanında Demir Taht’ta zayıf bir kral vardı, kralın çapaklı gözleri Dar Deniz’in karşısına, piçlerin ve sürgünlerin isyan planları yaptığı yere sabitlenmişti. Lord Dagon fırsattan istifade etmiş ve Gün Batımı Denizi’ni ele geçirmek amacıyla Pyke’tan yelken açmıştı. “Aslanı sakalından yakaladı ve ulu kurdun kuyruğunu düğümledi ama Dagon bile ejderhaları yenemedi. Ama ben ejderha kraliçesine sahip olacağım. Kraliçe yatağımı paylaşacak ve bana kudretli oğullar doğuracak.”
O gece, Demir Donanma’nın gemi sayısı altmıştı.
Yaros’un kuzeyinde, tuhaf gemiler çoğaldı. Victarion’un gemileri Yunkai’ye çok yakındı. Sarı Şehir ile Meereen arasındaki sahil şeridi levazım gemileriyle dolu olmalıydı. Bu yüzden Victarion, Demir Donanma’yı açık sulara çıkardı. Orada bile başka gemilerle karşılaşma ihtimali vardı. “Kimsenin kaçmasına ve düşmanımızı uyarmasına izin vermeyin,” diye emretti demir kaptan. Emri yerine getirildi.
Sarı Şehir’in kuzeyindeki sularda bir köle gemisinin yakalandığı sabah, deniz yeşildi ve gökyüzü griydi.
Keder, Savaşçı Fahişe ve Demir Zafer
tarafından ele geçirilen geminin ambarında, Lys’in zevk evlerine doğru götürülen parfüm kokulu yirmi oğlan ve seksen kız vardı. Gemideki adamlar, kendi kara sularına bu kadar yakınken bir tehlikeyle karşılaşmayı beklemiyorlardı, bu yüzden demirdoğumlular gemiyi alırken hiç zorlanmadı. Gemiye,
Arzulu Bakire

ismi verildi.
Victarion köle tacirlerini kılıçtan geçirdi, sonra kürekçilerin zincirlerinin kırılmasını emretti. “Artık benim için kürek çeke çeksiniz. İyi çekin, ödüllendirilirsiniz.” Kızları, kaptanların arasında bölüştürdü. “Lysliler sizi fahişelere çevirecekti,” dedi onlara, “ama biz sizi kurtardık. Şimdi birçok adam yerine sadece bir adama hizmet edeceksiniz. Kaptanlarını memnun eden kızlar, tuz karıları olarak alınabilirler, bu itibarlı bir mevkidir.” Parfüm kokan oğlanları zincire vurup denize attı. Onlar gayritabii yaratıklardı. Gemi, oğlanlardan temizlediğinde daha güzel kokmaya başladı.
Victarion, en güzel yedi kızı kendine aldı. Kızlardan birinin kızıl saçları ve çilli göğüsleri vardı. Biri her yerini tıraşlamıştı. Biri kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü, bir fare kadar ürkekti. Biri, Victarion’un o güne kadar gördüğü en büyük göğüslere sahipti. Beşincisi siyah saçlı, altın tenli, ufak tefek bir şeydi, gözleri amber rengiydi. Akıncısı süt gibi beyazdı, göğüs uçlarına ve bacaklarının arasındaki dudaklara altın halkalar takmıştı. Yedinci si mürekkep kadar siyahtı. Yunkaili köle tacirleri, kızlara zevkin yedi makamını öğretmişti ama Victarion’un onları isteme sebebi bu değildi. Victarion, Meereen’e varıp kraliçesini alana dek esmer kadınla yetinebilirdi. Hiçbir adam, güneş onu bekliyorken mum ışığına ihtiyaç duymazdı.
Demir Kaptan yeni ganimetine
Tacirin Çığlığı
adını verdi. Demir Donanma’nın gemi sayısı altmış bire yükseldi. Victarion, demirdoğumlulara, “Ele geçirdiğimiz her gemi bizi daha güçlü kılıyor,” dedi, “ama şimdiden sonra işimiz zorlaşacak. Yarın ya da öbür gün savaş gemileriyle karşılaşabiliriz. Meereen’in kara sularına girmek üzereyiz, düşmanlarımızın donanmaları bizi bekliyor. Köle Şehirleri’nin gemileriyle karşılaşacağız; Tolos’tan, Elyria’dan, Yeni Ghis’ten hatta Qarth’tan gelen gemilerle.” Eski Volantis’in yeşil kadırgalarından bahsetmemeye özen gösterdi, kadırgalar şu anda Keder Girdabı’ndan geçiyor olmalıydı. “Köle tacirleri çelimsiz yaratıklardır. Bizden nasıl kaçtıklarını, kılıçtan geçirilirken nasıl çığlık attıklarını duydunuz. Her biriniz yirmi tacir edersiniz çünkü siz demirden yaratıldınız. Köle tacirlerinin yelkenlerini gördüğünüz anda bunu hatırlayın. Merhamet göstermeyin ve merhamet beklemeyin. Bizim merhamete ne ihtiyacımız var? Biz demirdoğumluyuz. İki tanrı bize göz kulak oluyor.
Tacirlerin gemilerini ele geçireceğiz, umutlarını paramparça edeceğiz ve körfezlerini kana bulayacağız.”
Victarion’un sözleri muazzam bir tezahüratla karşılandı. Kaptan bir baş

selamıyla yanıt verdi, sonra kendine ayırdığı yedi kızı güverteye çağırdı. Her birini yanaklarından öptü ve onlara kendilerini bekleyen onurdan bahsetti, kızlar onun sözlerini anlamıyordu gerçi. Kızları balıkçı teknesine bindirdi, teknenin halatlarını çözdü ve tekneyi ateşe verdi.

Demir Donanma'nın savaş gemileri yanan teknenin yanından geçerken, "Bu masumiyet ve güzellik armağanıyla iki tanrıyı da tebcil ediyoruz," dedi Victarion. "Bu kızlar, fani şehvetle lekelenmeden, ışığın içinde tekrar hayat bulsun ya da Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarına inip denizler kuruyana dek dans edip gülsün."

Dumanlar çıkaran tekne deniz tarafından yutulurken, Victarion, yedi güzel kızın çığlığının neşeli bir şarkıya dönüştüğünü duydu. Sonra sert bir rüzgâr geldi, yelkenleri doldurdu, gemileri önce kuzey doğuya, sonra yine kuzeye sürdü. Onları Meereen'e ve çok renkli kiremitlerden inşa edilmiş piramitlere doğru götürdü.

Bir şarkının kanatlarında sana uçuyorum Daenerys,

diye düşündü demir kaptan.

Victarion, o gece ilk kez, büyük Valyria'nın dumanlı viranelerinde Kargagöz tarafından bulunan ejderha borusunu ortaya çıkardı. Kıvrımlı bir şeydi, bir uçtan diğer uca iki metreydi, kapkara parlıyordu, kırmızı altından ve siyah Valyria çeliğinden yapılmış kasnakları vardı.

Euron'un cehennem borusu.

Victarion, esmer kadının kalçaları kadar sıcak ve pürüzsüz olan boruyu okşadı. Boru o kadar parlaktı ki, Victarion onun derinliklerinde kendi yüz hatlarının çarpık tasvirini görebiliyordu. Borunun kasnaklarına tuhaf ve sihirli yazılar kazınmıştı. Moqorro o yazıların Valyria hiyeroglifleri olduğunu söyledi.

Bu kadarını Victarion da biliyordu. "Ne diyorlar?"

"Çok şey." Kara rahip altın kasnaklardan birini gösterdi. "Burada borunun adı yazıyor. '

Ben Ejderha Bağcısı'yım,'

diyor. Sesini duydunuz mu hiç?"

"Bir kez." Victarion'un ağabeyinin kırmalarından biri, Eski

Wyk'teki kral şûrasında cehennem borusunu öttürmüştü. Devasa bir adamdı, kafası tıraşlıydı, kaslı kollarında altın, oniks ve yeşim halkalar vardı, göğsüne bir şahin dövmesi yapılmıştı. "Borunun çıkardığı ses... her nasılsa yakıyordu. Kemiklerim alev almış gibiydi, etim içeriden dağlanıyordu. Yazılar kıpkırmızı ve sıcak parladı, sonra bembeyaz ve sıcak, bakması zordu. Ses asla susmayacak gibi geldi. Uzun bir çığlık gibiydi. Eriyip tek olmuş binlerce çığlık gibi."

“Peki boruyu üfleyen adama ne oldu?”
“Öldü. Boruyu üfledikten sonra dudakları su topladı. Kuşu da kanıyordu.” Kaptan, göğsüne vurdu. “Şahin, buradaydı. Tüylerinden kan damlıyordu. Adamın içinin yandığım söylediler ama bu bir masal da olabilir.”
“Gerçek bir masal.” Moqorro, cehennem borusunu çevirip ikinci altın kasnaktaki yazıyı okudu. “Burada,
‘Hiçbir fâni beni üfleyip hayatta kalamaz,’
diyor.”
Victarion, ağabeyinin ihanetlerini düşündü.
Euron’un hediyeleri zehirlidir.
“Kargagöz, bu borunun, ejderhaları benim irademe bağlayacağına dair yemin etti. Ama bedeli ölümse, bu ne işime yarar?”
“Ağabeyiniz boruyu bizzat üflemedi. Siz de yapmamalısınız.” Moqorro çelik kasnağı gösterdi. “İşte.
‘Ateş için kan, kan için ateş.’
Boruyu kimin üflediği önemli değil. Ejderhalar borunun sahibine gelir. Borunun *sahibi*
olmalısınız. Kanla.”

ÇİRKİN KÜÇÜK KIZ

Çok Yüzlü Tanrı’nın on bir hizmetkârı, o gece tapınağın altında toplandı. Daha önce hiç bu kadar kalabalık olmamışlardı. Sadece küçük lord ve şişman adam ön kapıdan girdi; diğerleri gizli yollardan, tünellerden ve geçitlerden geldi. Siyah beyaz elbiselerini giymişlerdi ama yerlerine otururken başlıklarını geri çektiler ve o gün takmayı tercih ettikleri yüzleri gösterdiler. Yüksek sırtlı sandalyeler, yukarıdaki tapınağın kapıları gibi abanozdan ve büvet ağacından yapılmıştı. Abanoz sandalyelerin arkasına büvet yüzler kakılmıştı, büvet sandalyelerin arkasına da abanoz yüzler.

Diğer çıraklardan biri, bir sürahi kırmızı şarapla birlikte odanın karşı tarafında duruyordu. Kızın elinde bir sürahi su vardı. Tanrının hizmetkârlarından biri, bir şey içmek istediğinde kaşını kaldırıyor ya da parmağını büküyordu. Kalfaların biri ya da ikisi birden gidip hizmetkârın kadehini dolduruyordu. Ama genellikle öylece duruyorlardı.

Ben taştan oyuldum,

diye hatırlattı kız kendi kendine.

Ben bir heykelim. Kahramanlar Kanalı’nın kenarında duran Deniz Lordu heykelleri gibi.

Su ağırdı ama kızın kolları güçlüydü.

Rahipler Braavos dilini kullanıyordu ama içlerinden biri uzun dakikalar boyunca Yüksek Valyria Dili’nde konuştu. Kız kelimeleri anlıyordu ama her zaman duyamıyordu; hizmetkârlar alçak seslerle konuşuyordu. Bir veba kurbanının yüzünü takan rahip, “Bu adamı tanıyorum,” dedi. “Bu adamı tanıyorum,” diye tekrar etti şişman adam. Ama yakışıklı adam, “Bu adama hediyeyi vereceğim, onu tanımıyorum,” dedi. Daha sonra, şaşı adam, aynı şeyi başka biri için söyledi. Uç saatlik şarap ve konuşmadan sonra, rahipler tapınaktan ayrıldılar... nazik adam, küçük kız ve veba izleri olan rahip dışında hepsi. Rahibin yanaklarında açık yaralar vardı ve saçları dökülmüştü, burun deliğinden kan damlıyordu, gözlerinin kenarında da kuru kan vardı. Nazik adam, küçük kıza, “Kardeşimiz seninle konuşmak istiyor,” dedi. “İstersen otur.” Kız, abanoz yüzlü büvet

sandalyelerden birine oturdu, kanlı yaralardan korkmuyordu, sahte yüzlerden korkmayacak kadar uzun zamandır Siyahın ve Beyazın Evi'ndeydi.
Kızla baş başa kaldıklarında, "Sen kimsin?" diye sordu vebalı adam.
"Kimse."
"Öyle değil. Sen Stark Hanedanından Arya'sın, dudağını ısıran ve yalan söyleyemeyen kız."
"Eskiden Arya'ydım. Şimdi değilim."
"Neden buradasın yalancı?"
"Hizmet etmek için. Öğrenmek için. Yüzümü değiştirmek için."
"Önce kalbini değiştirmelisin. Çok yüzlü Tanrı'nın hediyesi çocuk oyuncağı değildir. Kendi amaçların ve kendi keyfin için öldürdün. Bunu inkâr mı edeceksin?"
Kız, dudağını ısırdı. "Ben..."
Rahip, kızı tokatladı.
Kız, yanağının zonkladığını hissetti ama bu tokadı hak ettiğini biliyordu. "Teşekkür ederim." Yeterince tokat yerse, dudağını ısırmaktan vazgeçebilirdi. Bunu Arya yapıyordu, gece kurdu değil. "İnkâr ediyorum."
'Yalan söylüyorsun. Gerçeği gözlerinde görebiliyorum. Bir kurdun gözlerine sahipsin ve kan tadını seviyorsun."
Kız,
Sör Gregor,
diye düşündü.
Dunsen, Tatlı Ralf. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.
Konuşursa yalan söylemesi gerekecekti ve rahip anlayacaktı. Kız sessiz kaldı.
"Bana eskiden bir kedi olduğunu söylediler. Balık kokuyor muşsun, ara sokaklarda dolaşıyormuşsun, sikke için midye ve istiridye satıyormuşsun. Senin gibi küçük yaratıklara uygun küçük bir hayat. İste ve o hayatı sana geri verelim. El arabanı it, midyelerini sat, mutlu ol. Kalbin, bizden biri olmak için fazla yumuşak."
Beni kovmak niyetinde.
"Benim kalbim yok. Sadece boşluğum var. Birçok insan öldürdüm. İsteseydim seni de öldürürdüm." "Bunun tadı sana tatlı mı gelirdi?"
Kız doğru cevabı bilmiyordu. "Belki."
"Öyleyse buraya ait değilsin. Bu evde, ölümün hiçbir tatlılığı yoktur. Biz savaşçı değiliz, asker değiliz, kibirle kabarmış eşkıyalar değiliz. Biz, keselerimizi şişmanlatmak için bir lordun emriyle cinayet işlemeyiz. Biz, Çok Yüzlü Tanrı'nın hizmetkârlarından başka bir şey değiliz."

“
Valar dohaeris." Bütün insanlar hizmet etmeli.
“Sözleri biliyorsun ama hizmet edemeyecek kadar gururlusun. Bir hizmetkâr mütevazı ve itaatkâr olmalıdır.”
“İtaat ediyorum. Herkesten daha mütevazı olabilirim.”
Bu sözler rahibi güldürdü. “Tevazu tanrıçası olacağından eminim. Lâkin bedeli ödeyebilir misin?”
“Hangi bedel.”
“Bedel sensin. Bedel, sahip olduğun ve sahip olmayı umduğun her şey. Gözlerini aldık ve onları sana geri verdik. Sonra kulaklarını alacağız ve sessizlik içinde yürüyeceksin. Bize bacaklarını verip sürüneceksin. Kimsenin kızı, kimsenin karısı, kimsenin annesi olmayacaksın. Adın bir yalan olacak, taktığın yüz kendi yüzün olamayacak.”
Kız az kalsın yine dudağını ısıracaktı ama bu sefer kendini yakaladı, durdu.
Yüzüm, her şeyi gizleyen karanlık bir göl.
Taşıdığı bütün isimleri düşündü: Arry, Gelincik, Güvercin, Kanalların Kedisi. Kışyarı’nda yaşayan Arya Atsurat isimli aptal kızı düşündü, isimlerin önemi yoktu. “Bedeli ödeyebilirim. Bana bir yüz verin.” “Yüzler kazanılır.”
“Nasıl?”
“Malum bir adama malum bir hediye vererek.”
“Hangi adam?”
“Tanıdığın biri değil.”
“Çok insan tanımıyorum.”
“Onlardan biri. Bir yabancı. Sevmediğin, nefret etmediğin, hiç tanışmadığın biri. Onu öldürecek misin?”
“Evet.”
“Öyleyse yarın, yine Kanalların Kedisi olacaksın. O yüzü tak, izle, itaat et. Çok Yüzlü Tanrıya layık bir hizmetkâr olup olmadığını görelim.”
Kedi, ertesi gün, kanaldaki evde yaşayan Brusco’ya ve adamın kızlarına geri döndü. Onu gören Brusco’nun gözleri büyüdü. Selam sözü olarak, “
Valar morghulis,"
dedi Kedi.
“Valar dohaeris,”
diye karşılık verdi Brusco.

O andan sonraki zaman, Kedi asla uzaklara gitmemiş gibi geçti. Kedi, öldürmek zorunda olduğu adamı ilk kez öğle vakti, Mor Liman'ın parke taşlı sokaklarında el arabasını iterken gördü. Yaşlı bir adamdı, ellisini epey geçmişti. Kedi kendi kendine, uzun bir hayat yaşamış, demeye çalıştı. Babamın hayatı o kadar kısa sürmüşken bu adamın hayatı neden bu kadar uzun sürsün? Ama Kanalların Kedisi'nin babası yoktu, bu yüzden bu düşünceyi kendine sakladı.

Adamın yanından geçerken,
"Deniz tarakları, istiridyeler,"
diye bağırdı.
"Midyeler, karidesler."
Hatta adama gülümsedi. Bazen, insanları durdurup bir şey satın almalarını sağlamak için yapman gereken tek şey gülümsemekti. Yaşlı adam Kedi'nin gülümsemesine cevap vermedi. Kaşlarını çatıp yürümeye devam etti, bir su birikintisine bastı. Sıçrayan sular Kedi'nin ayaklarını ıslattı.
Adamın gidişini izlerken,
hiç nazik değil,
diye düşündü Kedi.
Yüzü sert ve zalim.
Yaşlı adamın burnu dar ve sivriydi, dudakları inceydi, gözleri birbirine yakındı, saçları grileşmişti ama sivri uçlu küçük sakalı hâlâ siyahtı. Kedi, adamın sakalının boyalı olduğunu düşündü ve saçlarının neden boyanmadığını merak etti. Adamın bir omzu diğerinden daha yüksekti, onu çarpık gösteriyordu.
Kedi, o gece Siyahın ve Beyazın Evi'ne döndüğünde, "O şeytani bir adam," diye duyurdu. "Zalim dudakları ve gaddar gözleri var, bir caninin sakalına sahip."
Nazik adam güldü. "O herhangi bir adam, içinde hem aydınlık hem de karanlık var. Onu yargılamak sana düşmez."
Bu sözler, kızı duraksattı. "Tanrılar onu yargıladı mı?"
"Bazı tanrılar yargılamış olabilir. Eğer insanları yargılamayacaklarsa, tanrılar ne işe yararlar? Çok Yüzlü Tanrı insanların ruhlarını tartmaz. Hediyesini en kötü insanlara verdiği gibi, en iyi insanlara da verir. Aksi takdirde iyi insanlar sonsuza dek yaşardı." Yaşlı adamla ilgili en kötü şey, adamın elleriydi; Kedi buna ertesi gün, el arabasının arkasından adamı izlerken karar verdi. Adamın uzun ve kemikli parmakları sürekli hareket ediyordu; adamın sakalını kaşıyor, kulağını çekiyor, bir masaya vuruyor, kıpırdıyor, kıpırdıyor, kıpırdıyordu.
Elleri iki beyaz örümceğe benziyor.

Kedi o ellere daha çok baktıkça, onlardan daha çok nefret etti.
“Ellerini çok fazla hareket ettiriyor,” dedi tapınakta. “İçi korku dolu olmalı. Hediye ona huzur verecek.”
“Hediye herkese huzur verir.”
“Onu öldürdüğümde gözlerimin içine bakacak ve bana teşekkür edecek.”
“Eğer bunu yaparsa, başarısız olmuşsun demektir. En iyisi, seni hiç fark etmemesi.”
Kedi, yaşlı adamı birkaç gün izledikten sonra, onun bir çeşit tacir olduğuna karar verdi. Adamın yaptığı ticaret denizle ilgiliydi ama Kedi onu bir kez bile bir gemide görmedi. Adam, günlerini, Mor Liman yakınlarındaki bir çorbacıda oturarak geçiriyordu; önünde bir kâse soğan çorbası soğurken kâğıtları ve mühür mumlarını karıştırıyordu, sert bir ses tonu kullanarak kaptanlarla, gemi sahipleriyle ve diğer tacirlerle konuşuyordu, adamların hiçbiri ondan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu.
Ama ona para getiriyorlardı: Braavos’un altın, gümüş ve kare şekilli demir sikkeleriyle dolu şişman keseler. Yaşlı adam sikkeleri dikkatlice sayıyordu, onları tasnif edip düzgünce istifliyordu. Sikkelere asla bakmıyordu. Bunu yapmak yerine, onları ağzının sol tarafıyla ısırıyordu, çünkü sadece o tarafta dişleri vardı. Zaman zaman bir sikkeyi masanın üstünde döndürüyor ve sikkenin dururken çıkardığı sesi dinliyordu.
Yaşlı adam, bütün sikkeleri sayıp tatlarına baktıktan sonra, bir parşömenin üstüne bir şeyler karalıyor, parşömeni mühürlüyor ve kaptana veriyordu. Yahut başını sağa sola sallıyor ve sikkeleri masanın karşı tarafına itiyordu. Bunu ne zaman yapsa, diğer adam öfkeyle kızarıyor ya da korkuyla sararıyordu.
Kedi anlamıyordu. “Adamlar ona altın ve gümüş ödüyor ama yaşlı adam onlara sadece kâğıt veriyor. Bu adamlar aptal mı?”
“Birkaçı aptal olabilir. Çoğu sadece ihtiyatlı. Kimi onu kandırdığını düşünüyor ama yaşlı adam kolayca kandırılacak biri değil.”
“Ama adamlara ne satıyor?”
“Onlara sigorta senedi yazıyor. Adamların gemileri bir fırtınada kaybolacak ya da korsanlar tarafından ele geçirilecek olursa; yaşlı adam, geminin ve geminin içindeki her şeyin bedelini ödeyeceğine dair güvence veriyor.”
“Bu bir çeşit bahis mi?”
“Bir çeşit. Bütün kaptanların kaybetmeyi umduğu bir bahis.”
“Evet, ama kazanırlarsa...”
“...gemilerini kaybediyorlar, genelde hayatlarını da. Denizler tehlikelidir, en tehlikeli oldukları zaman sonbahardır. Denizde boğulan birçok kaptan,

çocuklarının ve dul karısının zorda kalmayacağını bilerek, Braavos'ta imzaladığı sigorta senedinden küçük bir teselli almıştır şüphesiz." Nazik adamın dudaklarından hüzünlü bir gülümseme geçti. "Lâkin böyle bir sigorta senedi yazmak başka şey, sigortanın yükümlülüğünü yerine getirmek bambaşka bir şey."
Kedi anladı.
Kaptanlardan biri yaşlı adamdan nefret ediyor olmalı. Kaptanlardan biri Siyahın ve Beyazın evine gelip yaşlı adamın ölmesi için dua etti.
Kedi, bunu hangi kaptanın yaptığını merak etti ama nazik adam ona söylemedi. "Böyle meseleleri araştırmak senin işin değil," dedi. "Sen kimsin?"
"Kimse."
"Kimse, soru sormaz." Kedi'nin ellerini tuttu. "Eğer bunu yapamayacaksan, sadece söylemen yeterli. Bunda utanılacak bir şey yok. Bazı insanlar Çok yüzlü Tanrı'ya hizmet etmek için yaratılmıştır, bazıları yaratılmamıştır. İste ve bu vazifeyi senden alayım." "Yapacağım. Yapacağımı söyledim. Yapacağım."
Ama nasıl
? Bu daha zordu.
Yaşlı adamın muhafızları vardı. Biri ince ve uzun, diğeri kısa ve tombul iki adam. Adamın yanından hiç ayrılmıyorlardı, onun izni olmadan kimseyi yaklaştırmıyorlardı. Bir keresinde, yaşlı adam çorbacıdan evine dönerken, bir sarhoş neredeyse ona çarpacaktı ama uzun boylu muhafız araya girmiş ve sarhoşu sertçe itip yere devirmişti. Çorbacıda, soğan çorbasını ilk önce kısa boylu muhafız tadıyordu. Yaşlı adam, çorbayı içmek için soğumasını bekliyordu; muhafızın kötü etkilenmediğinden emin olmaya yetecek bir süre.
"Korkuyor," dedi Kedi, "ya da birinin onu öldürmek istediğini biliyor."
"Bilmiyor," dedi nazik adam, "ama şüpheleniyor."
"İşemeye bile muhafızlarıyla gidiyor," dedi Kedi, "ama muhafızlar gittiğinde o gitmiyor. Uzun boylu olan, diğerinden daha hızlı. Onun su dökmeye gitmesini bekleyeceğim, çorbacıya gireceğim ve yaşlı adamı gözünden bıçaklayacağım."
"Diğer muhafız ne olacak?"
"O yavaş ve aptal. Onu da öldürebilirim."
"Muharebe meydanında önüne çıkan herkesi doğrayan bir kasap mısın sen?"
"Hayır."
"Umarım değilsindir. Sen Çok yüzlü Tanrı'nın hizmetkârısın ve Çok Yüzlü Tanrı'nın hediyesi sadece işaretlenmiş ve seçilmiş olan insanlara verilir."
Kedi anladı.
Yaşlı adamı öldür. Sadece onu öldür.

Kedi, bir yol bulmadan önce üç gün daha yaşlı adamı izledi. Parmak bıçağıyla talim yapmak bir gün daha aldı. Kırmızı Roggo, Kedi'ye bıçağı nasıl kullanacağını öğretmişti ama Kedi, gözleri alındığından beri bir sikke kesesi kesmemişti. Bıçağın nasıl kullanıldığını hâlâ bildiğinden emin olmak istedi.

Sakin ve hızlıca, başka yolu yok, beceriksizlik etme,

dedi kendine. Kol yenindeki bıçağı çekti, tekrar ve tekrar. Bıçağı kullanmayı hâlâ hatırladığını görünce memnun oldu. Çeliği, mum ışığında gümüşi mavi parlayana dek bileği taşına sürttü. İşin diğer kısmı daha zorluydu ama küçük kız Kedi'ye yardım etmek üzere oradaydı. Kahvaltı ederken, "Yarın yaşlı adama hediyeyi vereceğim," diye duyurdu Kedi.

"Çok Yüzlü Tanrı memnun olacak." Nazik adam ayağa kalktı. "Kanalların Kedisi birçok insan tarafından tanınıyor. Bu işi yaparken görülürse, Brusco ve kızlarının başını derde sokabilir. Yeni bir yüz edinmenin vakti geldi."

Kız gülümsemedi ama içten içe memnundu. Kedi'yi bir kez kaybetmişti, onun yasını tutmuştu, onu tekrar kaybetmek istemiyordu. "Nasıl görüneceğim?"

"Çirkin. Kadınlar seni gördüklerinde başlarını çevirecekler. Çocuklar dik dik bakıp seni gösterecekler. Güçlü adamlar sana acıyacak, bazıları birkaç damla gözyaşı dökecek. Seni gören, seni kolay kolay unutamayacak. Gel."

Nazik adam, bir kancada asılı duran demir feneri aldı. Kedi'yi siyah havuzun ve sessiz tanrıların önünden geçirip tapınağın arka tarafındaki basamaklara götürdü. Nazik adam ile Kedi basamakları tırmanırken, küçük kız onların peşine takıldı. Kimse konuşmadı. Basamaklara sürtünen terlikli ayakların hışırtısından başka ses duyulmadı. On sekiz adım, küçük kafileyi, bir insan elinin parmakları gibi ayrılan beş geçidin bulunduğu mahzenlere getirdi. Buradaki basamaklar daha dar ve daha dikti ama kız bu basamakları binlerce kez inip çıkmıştı, onlardan korkmuyordu. Yirmi iki adım sonra yeraltı kilerine vardılar. Buradaki tüneller çok dar ve kıvrımlıydı, büyük bir kayanın kalbinden geçen siyah solucan yollarına benziyordu. Geçitlerden biri, ağır bir demir kapıyla kapatılmıştı. Rahip, feneri bir kancaya astı, elini cebine soktu ve süslü bir anahtar çıkardı.

Kızın kolları ürperdi.

Kutsal oda.

Nazik adam onu daha aşağı götürecekti, üçüncü kata, sadece rahiplerin girebildiği gizli odalara.

Anahtar, çok hafif bir ses çıkararak, kilidin içinde üç kez şıngırdadı. Kapı açıldı, yağlanmış demir menteşeler hiç ses çıkarmadı. Kapının ardında, som kayadan yontulmuş başka basamaklar vardı. Rahip, feneri bir kez daha eline aldı ve yolu gösterdi.

Dört, beş, altı, yedi.
Kız, sopasını yanında getirmiş olmayı isterdi.
On, on bir, on iki.
Tapmakla kilerin arasında kaç basamak olduğunu biliyordu. Tavan arasına giden dar sarmal merdivenin basamaklarını ve çatıya çıkan ahşap el merdiveninin çubuklarını bile saymıştı.
Fakat bu merdiven ona yabancıydı ve bu yüzden tehlikeliydi.
Yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç.
Hava her adımda biraz daha soğuyor gibiydi. Basamak sayısı otuza ulaştığında, kız, kanalların da altına indiklerini anladı.
Otuz üç, otuz dört.
Ne kadar derine ineceklerdi?
Basamaklar bir başka demir kapının önünde son bulduğunda, kızın sayımı elli dörde ulaşmıştı. Bu kapı kilitli değildi. Nazik adam kapıyı açıp içeri girdi. Kız onu takip etti, arkasında küçük kız vardı. Adımları karanlığın içinde yankılandı. Nazik adam yukarı kaldırdığı fenerin kapaklarını açtı. Duvarlara ışık vurdu.
Binlerce yüz, kıza bakıyordu.

Duvarlara asılmışlardı. Kızın önünde, arkasında, yukarıda, aşağıda, baktığı ve döndüğü her yerde yüzler vardı. Kız yaşlı yüzler, genç yüzler, beyaz yüzler, koyu yüzler, pürüzsüz yüzler, buruşuk yüzler, çilli yüzler, yaralı yüzler, güzel yüzler, çirkin yüzler, kadınlar ve erkekler, genç kızlar ve delikanlılar, hatta bebekler, gülümseyen yüzler, asık yüzler, tüysüz yüzler, tüylerle kaplı yüzler; hırsla, öfkeyle, şehvetle dolu yüzler gördü. Maskeler, dedi kendi kendine, bunlar sadece maske. Ama bunu düşündüğü anda bile, bunun doğru olmadığım biliyordu. Bunlar deriydi.

“Seni korkuttular mı çocuk?” diye sordu nazik adam. “Hâlâ bizden ayrılabilirsin. İstediğin şey gerçekten bu mu?”
Arya dudağını ısırdı. Ne istediğini bilmiyordu. Eğer buradan ayrılırsam, nereye giderim? Yüzlerce ceset yıkamış ve soymuştu, ölü şeyler onu korkutmuyordu.
Cesetleri buraya getirip yüzlerini kesiyorlar, ne olmuş yani
? O gece kurduydu, deri parçaları onu korkutamazdı.
Bunlar deri başlıklar, hepsi bu, bana zarar veremezler.

‘Yap şunu,” dedi.
Nazik adam onu odanın karşısına götürdü, yan geçitlere giren bir sıra tünelden geçirdi. Fener ışığı her dönüşü aydınlattı. Tünellerden birinin duvarları insan kemiklerinden yapılmıştı, tavanı kafatası sütunları tarafından destekleniyordu. Bir başka tünelin sonunda, daha da aşağı inen sarmal basamaklar vardı.
Burada kaç mahzen var
? diye merak etti kız.
Sonsuza dek aşağı mı iniyor bunlar
?
“Otur,” diye emretti rahip. Kız oturdu. “Şimdi gözlerini kapat.” Kız gözlerini kapattı. “Canın acıyacak,” diye uyardı rahip, “lâkin acı, gücün bedelidir. Kımıldama.”
Taş kadar kıpırtısız,
diye düşündü kız. Hareket etmeden oturdu. Kesik hızlıydı, bıçak keskin. Kazın tenine değen metalin soğuk olması gerekirdi ama ılıktı. Kız, yüzüne kan aktığını hissedebiliyordu; alnına, yanaklarına ve çenesine kırmızı bir perde dökülüyordu. Perde kızın dudaklarına ulaştığında, kız tuz ve bakır tadı aldı, dudaklarını yalayıp titredi.
“Bana yüzü getir,” dedi nazik adam. Küçük kız cevap vermedi ama taş zemine sürtünen terliklerin fısıltısı duyuldu. Nazik adam, Kedi’ye bir kadeh uzattı ve “Bunu iç,” dedi. Kedi, kadehi bir dikişte boşalttı. İçtiği şey ekşiydi, limon gibi. Kız, binlerce yıl önce, limonlu kek seven bir kız tanımıştı.
Hayır, o ben değildim. O Arya’ydı.

“Oyuncular yüzlerini hilelerle değiştirir,” diyordu nazik adam, “büyücüler, gözü aldatan yanılsamalar yaratmak için ışığı, gölgeleri ve nefsi kullanır. Bu sanatları öğreneceksin lâkin bizim burada yaptığımız çok daha derin bir iştir. Zeki insanlar hileleri fark edebilir ve yanılsamalar keskin gözlerin önünde erir, fakat senin takmak üzere olduğun yüz, doğarken sahip olduğun yüz kadar gerçek ve berktir. Gözlerini kapalı tut.” Kız, saçlarının, nazik adamın parmaklan tarafından geri itildiğini hissetti. “Kımıldama. Kendini tuhaf hissedeceksin. Başın dönebilir ama hareket etmemelisin.”

Sonra, yeni yüz eski yüzün üstüne çekilirken hafif bir hışırtı duyuldu. Deri, kızın

yüzüne sürtündü, sert ve kuruydu ama kızın kanını emdikçe yumuşadı, esnekleşti. Kızın yanakları ısındı, kızardı. Kız, kalbinin çırpındığım hissetti ve uzun bir an boyunca nefes alamadı. Taş kadar sert eller boğazını sıkıyordu, onu boğuyordu. Kız, saldırganın kollarını tırmalamak için kendi ellerini yukarı kaldırdı ama orada kimse yoktu. Kızın içi korkunç bir dehşetle doldu, kız bir ses duydu, kör edici bir acı eşliğinde gelen berbat bir çatırdama sesi. Gözlerinin önünde bir surat yüzüyordu; ağzı öfkeyle çarpılmış, şişman, sakallı, zalim bir surat. “Nefes al çocuk,” dedi rahip. “Korkuyu soluğunla dışarı çıkar. Gölgelerden kurtul. Adam ölü. Kız ölü. Kızın acısı bitti.

Nefes al.”

Kız derin ve sarsıcı bir nefes aldı ve adamın söylediklerinin doğru olduğunu fark etti. Kimse onu boğmuyordu, kimse ona vurmuyordu. Buna rağmen, yüzüne dokunmak için yukarı kaldırdığı elleri titriyordu. Parmaklarının ucunda kuru kan parçalan ufalandı. Kız, yanaklarına, gözlerine ve çene çizgisine dokundu. “Yüzüm hâlâ aynı.”

“Öyle mi? Emin misin?”

Emin

miydi? Bir değişiklik hissetmemişti ama bu hissedilecek bir şey olmayabilirdi. Elini yüzünde gezdirdi; bir zamanlar Harrenhal’dayken Jaqen H’ghar’ın yaptığı gibi. Jaqen bunu yaptığında, adamın yüzü dalgalanmış ve değişmişti. Kız bunu yaptığında, hiçbir şey olmadı. “Aynı gibi geliyor.”

“Sana öyle geliyor,” dedi rahip. “Aynı görünmüyor.”

“Diğer gözler için, burnun ve çenen kırık,” dedi küçük kız. ‘Yanak kemiğinin parçalandığı yer çökük ve dişlerinin yarısı eksik.” Kız, dilini kullanarak ağzının içini araştırdı ama bir delik ya da kırık dişler bulamadı.

Büyücülük,

diye düşündü.

Yeni bir yüzüm var. Çirkin, kırık bir yüz.

“Bir süre kâbuslar görebilirsin,” dedi nazik adam. “Yüzünü aldığın kızın babası onu öyle sık ve zalimce dövüyordu ki kız bize gelene kadar acıdan ve korkudan hiç kurtulamadı.”

“Onu siz mi öldürdünüz?”

“Hediyeyi kendisi için istedi. Babası için değil.”

Babasını öldürmeliydiniz.

Nazik adam, kızın düşüncelerini okumuş olmalıydı. “Ölüm, sonunda kızın babası için de geldi. Bütün insanlar için geldiği gibi. Yarın, malum bir adam için gelmesi gerektiği gibi.” Feneri yukarı kaldırdı. “Burada işimiz bitti.”

Şimdilik. Duvarlardaki derilerin boş göz delikleri, tapınağa dönmek için basamakları tırmanan kızı izledi. Kız, bir an için, derilerin dudaklarının kımıldadığını gördü. Dudaklar, duyulamayacak kadar hafif seslerle karanlık ve tatlı sırlar fısıldıyordu.
Kız o gece uyuyamadı. Soğuk ve karanlık odasında battaniyeye dolanmış bir hâlde dönüp durdu ama nereye dönerse dönsün yüzleri gördü.
Gözleri yok ama beni görebiliyor.
Duvarda babasının yüzünü gördü. Onun yanında leydi annesinin yüzü asılıydı, onların altına kardeşlerinin yüzleri sıralanmıştı.
Hayır. O başka bir kızdı. Ben kimseyim ve benim kardeşlerim siyah beyaz elbiseler giyer.
Ama siyah şarkıcı oradaydı, kızın İğne'yle öldürdüğü seyis yamağı oradaydı, yol ağzındaki handa öldürdüğü sivilceli yaver oradaydı, Harrenhal'dan kaçarken boğazını kestiği muhafız oradaydı. Vadeci de duvardaydı, kara deliklere dönüşen gözleri kötülükle pırıldıyordu. Kız, adamın sırtına tekrar ve tekrar ve tekrar sapladığı hançeri anımsadı.
Sonunda Braavos'un üstüne gri, karanlık ve bulutlu bir gün doğdu. Çirkin kız sis olmasını ummuştu ama tanrılar sık sık yaptıkları gibi kızın dualarını duymazdan gelmişlerdi. Hava berrak ve soğuktu, rüzgârın nahoş bir ısırığı vardı. Ölmek için güzel bir gün, diye düşündü kız. Duası davetsizce dudaklarına geldi.
Sör Gregor, Dünsen, Tatlı Ralf. Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.
İsimleri sessizce söyledi. Siyahın ve Beyazın Evi'nde, insan onu kimlerin dinlediğini asla bilemezdi.
Mahzenler, tapınağın havuzundan su içmek için Siyahın ve Beyazın Evi'ne gelen insanlardan alınan eski kıyafetlerle doluydu.
Burada, dilenci paçavralarından gösterişli ipeklere ve kadifelere kadar her şey bulunabilirdi. Çirkin bir kız, çirkin kıyafetler giymeli, diye karar verdi kız. Etekleri iyice yıpranmış lekeli kahverengi bir pelerin, balık kokan yeşil bir tunik ve ağır çizmeler seçti. Son olarak parmak bıçağını aldı.
Acelesi yoktu, Mor Liman'a uzun yoldan gitmeyi tercih etti. Köprüyü geçip Tanrıların Adası'na vardı. Brusco'nun kızı ne zaman ay kanı yüzünden yatağa düşse, Kanalların Kedisi buradaki tapınakların arasında midye ve istiridye satardı. Çirkin kız, Talea'yı görmeyi umuyordu; belki de Talea, unutulmuş tanrıların küçük ve meyus mabetlerinin bulunduğu Labirent'in dışında satış yapıyordu, ama bu aptalcaydı. Bugün hava çok soğuktu ve Talea bu kadar erken uyanmaktan nefret ederdi. Lys'in Ağlayan Leydisi'nin mabedinin dışındaki heykel, çirkin kız onun önünden geçerken gümüşi gözyaşları döküyordu.

Gelenek Bahçeleri’nde otuz metre boyunda yaldızlı bir ağaç duruyordu, ağacın yaprakları gümüştü, imtizaç Tanrısı’nın ahşap salonundaki kurşun camlı pencerelerde meşale ışıkları parlıyordu, camların üstünde elli farklı türde parlak renkli kelebekler dans ediyordu.

Bir keresinde, Denizcinin Karısı, kızla birlikte dışarı çıkmış ve ona şehrin tuhaf tanrılarının hikâyelerini anlatmıştı. “Burası Yüce Çoban’ın Evi. Uç başlı Trios’un üç kuleli bir kalesi var. Trios’un ilk başı can çekişenleri yer ve yeniden doğanlar üçüncü baştan çıkar, ortadaki başın ne yaptığını bilmiyorum. Bunlar, Sessiz Tanrı’nın Taşları. Şuradaki de Dökümcü’nün Labirent’i. Dökümcü’nün rahipleri, sadece adamakıllı yürümeyi öğrenenlerin bilgeliğe giden yolu bulabileceğini söylerler. Kanalın ilerisinde Kırmızı Boğa’nın Tapınağı var. Boğa’nın rahipleri her on üç günde bir beyaz bir buzağının boğazını keser ve dilencilere kanla dolu kâseler verir.”

Görünüşe göre bugün, on üçüncü gün değildi; Kırmızı Boğa’nın basamakları boştu. Kardeş tanrılar Semosh ve Selloso, Siyah Kanal’ın karşılıklı kenarlarında yükselen ve taş bir köprüyle birbirine bağlanan ikiz tapınaklarda rüya görüyorlardı. Çirkin kız köprüyü geçip rıhtımlara doğru gitti, sonra Paçavracı Limanı’nın içinden geçti ve Batık Kasaba’nın suya yarı gömülmüş kuleleriyle kubbelerinin arasında yürüdü.

Çirkin kız Mutlu Liman’a vardığında, bir grup Lysli denizci mekândan ayrılıyordu ama fahişelerin hiçbiri yoktu. Gemi kapalıydı, oyuncular hâlâ uyuyor olmalıydı. Fakat çirkin kız daha ileride, Ibbenli bir balina avı gemisinin yanındaki iskelede, Kedi’nin eski arkadaşı Tagganaro’yu gördü. Tagganaro, Fokların Kralı Casso’yla top oynuyordu, o sırada adamın yankesicileri, top oyununu izleyen seyircilerin keselerini yürütüyordu. Çirkin kız oyunu izlemek için durdu, Tagganaro tanımaz gözlerle ona baktı ama Casso bağırıp yüzgeçlerini salladı.

Beni tanıdı,

diye düşündü çirkin kız,

ya da balık kokusunu aldı.

Aceleyle yoluna devam etti.

Çirkin kız Mor Liman’a vardığında, yaşlı adam çorbacı dükkânının içinde her zamanki masasında oturuyordu, bir yandan bir gemi kaptanıyla pazarlık ediyor, diğer yandan bir kese sikke sayıyordu. Uzun boylu muhafız yaşlı adamın yanındaydı. Kısa boylu olan kapıya yakın oturuyordu, içeri girenleri inceliyordu. Sorun değildi. Çirkin kızın içeri girmeye niyeti yoktu. Çorbacının yirmi metre ilerisindeki odun yığınının üstüne tünedi. Rüzgârın hayalet parmakları, kızın

pelerinini çekiştirdi.
Liman, böyle gri ve soğuk bir günde bile kalabalık bir yerdi. Kız, fahişe arayan denizciler ve denizci arayan fahişeler gördü. Gösterişli fakat buruşuk kıyafetler giyen iki sarhoş eşkıya, birbirine yaslanmış hâlde çirkin kızın önünden geçti.
Çirkin kız istediği adamı gördüğünde, neredeyse öğle vakti gelmişti. Adam varlıklı bir gemi sahibiydi, daha önce yaşlı adamla üç kez ticaret yapmıştı. İri ve kel tacir, kahverengi kadifeden dikilmiş kürk astarlı ağır bir pelerin giymişti, gümüş aylar ve yıldızlarla süslenmiş bir kemer takmıştı. Sol bacağı bir kaza sebebiyle sakat kalmıştı. Adam bir bastona dayanarak ağır ağır yürüyordu.
Bu adam herhangi biri kadar işe yarar,
diye düşündü çirkin kız,
bazılarından daha çok işe yarar.
Odun yığınının üstünden aşağı atlayıp tacirin peşine düştü. Bir düzine uzun adımdan sonra adamın yanma vardı, parmak bıçağını eline aldı. Sikke kesesi adamın sağ tarafındaydı, kemere asılmıştı ama adamın pelerini kızı engelliyordu. Parmak bıçağı sakin ve hızlı bir şekilde dışarı çıktı. Derin bir kesik, kadifeyi geçti. Adam hiçbir şey hissetmedi. Kırmızı Roggo bunu görse gülümserdi. Çirkin kız kesiğin içine elini uzattı, parmak bıçağıyla keseyi kesti, avcunu altınlarla doldurdu...
İri adam döndü. “Ne...”
Adamın hareketi, elini pelerinden dışarı çıkarmaya çalışan kızın kolunu büktü. Sikkeler yere saçıldı.
“Hırsız!”
İri adam, çirkin kıza saldırmak için bastonunu kaldırdı. Çirkin kız, tacirin sakat bacağını tekmeledi, kenara çekildi, adam yere düşerken kız koşmaya başladı. Parmaklarının arasından birkaç sikke daha kaydı. Arkasından,
“Hırsız! Hırsız!
” sesleri geliyordu. Büyük göbekli bir hancı, kızın kolunu yakalamak için beceriksizce bir hamle yaptı ama çirkin kız hancının etrafında döndü, kahkahalar atan bir fahişenin yanından hızla geçti, en yakındaki ara sokağa doğru koştu.
Kanalların Kedisi bu ara sokakları biliyordu,
diye hatırladı çirkin kız. Sola döndü, alçak bir duvarın üstünden atladı, küçük bir kanalı zıplayarak geçti, tozlu bir depoya açılan kilitsiz bir kapıdan içeri girdi. O zamana kadar kovalamaca sesleri kesilmişti ama en iyisi emin olmaktı. Çirkin kız depodaki sandıkların arkasına çömeldi, kollarını dizlerine dolayarak bekledi. Bir saate yakın bir zaman orada durdu, sonra depodan çıkmanın güvenli olduğuna karar verdi, binanın yan cephesini tırmandı ve neredeyse Kahramanlar

Kanalı’na kadar çatılarda ilerledi. Gemi sahibi şimdiye kara sikkelerini toplamış ve çorbacıya gitmiş olmalıydı. Belki de şu anda bir kâse sıcak çorba içiyor ve yaşlı adama, kesesini çalmaya çalışan çirkin kızı anlatıyordu.
Nazik adam, Siyahın ve Beyazın Evi’nde çirkin kızı bekliyordu, tapınağın havuzunun kenarına oturmuştu. Çirkin kız adamın yanma oturdu, havuzun kenarına bir sikke koydu. Sikke altındı, bir yüzünde bir ejderha, diğer yüzünde bir kral vardı.
“Batıdiyar’ın altın ejderhası,” dedi nazik adam. “Bu sikkeyi nereden buldun? Biz hırsız değiliz.”
“Çalmıyordum. Adamın sikkelerinden birini aldım ama ona bizim sikkelerimizden birini bıraktım.”
Nazik adam anladı. “Adam, o sikkeyle ve kesesindeki diğer sikkelerle yaşlı adama ödeme yaptı. Kısa bir zaman sonra yaşlı adamın kalbi durdu. Böyle mi oldu? Çok üzücü.” Rahip, altın sikkeyi alıp havuzun içine attı. “Öğrenecek çok şeyin var ama umutsuz olmayabilirsin.”
O gece, çirkin kıza, Arya Stark’ın yüzünü geri verdiler.
Ona kalfaların giydiği yumuşak ve kalın elbiselerden birini de getirdiler, elbisenin yarısı siyah, yarısı beyazdı. “Burada olduğun zamanlarda bu elbiseyi giy,” dedi rahip, “lâkin şu sıralar ona çok az ihtiyaç duyacağını da bil. Yarın sabah, ilk kalfalık eğitimini almak için Izembaro’ya gideceksin. Mahzenlerdeki kıyafetlerden istediğini al. Şehir, Mor Liman’ın müdavimleri tarafından tanınan çirkin bir kız arıyor, yani yüzünü de değiştirsen iyi olur.” Çirkin kızın çenesini tuttu, kızın kafasını sağa sola çevirip başıyla onayladı. “Bu sefer güzel bir yüz gerek sanırım. Kendi yüzün kadar güzel. Sen kimsin çocuk?”
“Kimse,” dedi çirkin kız.

CERSEI

Kraliçe, tutsaklığının son gecesinde uyuyamadı. Gözlerini ne zaman kapatsa, kafası yarına dair kötü önsezilerle ve imgelerle doldu.
Muhafızlarım olacak,
dedi kendi kendine.
Muhafızlar insanları benden uzak tutacak. Kimsenin bana dokunmasına izin verilmeyecek.
Yüce Serçe bu konuda söz vermişti.
Yine de, kraliçe korkuyordu. Myrcella'nın Dorne'a gitmek için denize açıldığı gün, yani ekmek isyanının çıktığı gün, kraliyet alayının geçeceği bütün yollara altın pelerinliler yerleştirilmişti ama ayak takımı altın pelerinlilerin oluşturduğu duvarı geçmiş, eski Yüce Rahip'i parçalara ayırmış ve Lollys Stokeworth'e defalarca tecavüz etmişti. Eğer Lollys gibi solgun, yumuşak ve aptal bir yaratık hayvanları tahrik edebiliyorsa, bir kraliçe ne kadar şehvet uyandırabilirdi?
Cersei hücresini adımladı, küçük bir kızken Casterly Kayası'nın bağırsaklarında gördüğü kafese kapatılmış aslanlar kadar huzursuzdu. Cersei ve Jaime, aslanların kafeslerine girmek konusunda birbirlerine meydan okurlardı. Cersei bir keresinde, elini iki demir parmaklığın arasından içeri uzatacak ve sarımsı kahverengi hayvanlardan birine dokunacak kadar cesaret bulmuştu. Cersei her zaman kardeşinden daha cesurdu. Aslan dönmüş ve altın rengi kocaman gözleriyle Cersei'ye bakmıştı, sonra onun parmaklarını yalamıştı. Hayvanın dili eğe kadar sertti ama Cersei elini geri çekmemişti, sonra Jaime, Cersei'yi omuzlarından tutup kafesten uzaklaştırmıştı.
"Senin sıran," demişti Cersei ikizine. "Hayvanın yelesini çek, sana meydan okuyorum. "Jaime
bunu yapamadı. Kılıç bende olmalıydı, onda değil.
Omuzlarına ince bir battaniye örten Cersei, çıplak ayaklarıyla, titreyerek hücreyi adımladı. Yarın için endişeliydi. Akşama her şey bitecekti.
Küçük bir yürüyüşün ardından evime döneceğim, yine Tommen'ın yanında olacağım, Maegor Hisarı'ndaki odamda olacağım.

Sör Kevan, Cersei'nin tek kurtuluşunun bu yürüyüş olduğunu söylemişti. Ama öyle miydi? Cersei amcasına güvenemiyordu, Yüce
Rahip'e güvenemediği gibi.
Hâlâ reddedebilirim. Hâlâ masum olduğum konusunda ısrar edip her şeyi bir yargılamayla tehlikeye atabilirim.
Ama Cersei, İnanç tarafından yargılanmaya cesaret edemiyordu. Margaery Tyrell buna cesaret etmişti. Yargılama küçük gülün işine yarayabilirdi ama yeni Yüce Rahip'in etrafındaki rahiplerin, rahibelerin ve serçelerin arasında Cersei'nin dostları yoktu. Cersei'nin tek umudu dövüşle yargılamaydı ama bunun için bir müdafisi olmalıydı.

Jaime elini kaybetmeseydi...

Ama bu yol hiçbir yere çıkmıyordu. Jaime'nin kılıç eli gitmişti, Jaime de öyle. Jaime, Brienne denen kadınla birlikte nehir topraklarında bir yerde kaybolmuştu. Kraliçe yeni bir müdafi bulmak zorundaydı, yoksa bugünkü çetin sınav, kraliçenin sancılarının en önemsizi olurdu. Düşmanları onu ihanetle suçluyordu. Cersei, ne pahasına olursa olsun Tommen'a ulaşmak zorundaydı. O
beni sever. Öz annesini reddetmez. Joff inatçı ve öngörülemezdi ama Tommen iyi bir çocuk. O küçük ve uslu bir kral. Ona ne söylenirse yapar.
Eğer burada kalırsa Cersei'nin sonu gelirdi ve Kızıl Kale'ye dönmenin tek yolu yürümekti. Yüce Rahip son derece sertti ve Sör Kevan adama karşı parmağını kıpırdatmayı bile reddetmişti.
Günün ilk ışıkları pencereye vurduğunda, "Bugün bana hiçbir zarar gelmeyecek," dedi Cersei. "Sadece gururum yaralanacak." Sözleri kulağında boş çınladı.
Jaime hâlâ gelebilir.
Cersei, altın zırhı güneşle parlayan Jaime'nin, sabah sislerinin arasından çıkıp geldiğini hayal etti. Jaime, eğer beni birazcık sevdiysen...
Gardiyanlar Cersei'yi almaya geldi. Rahibe Scolera; Rahibe Unella'ya ve Rahibe Moelle'ye liderlik ediyordu. Kadınların yanında dört çırak ve iki sessiz rahibe vardı. Gri elbiseler giyen sessiz rahibelerin görüntüsü Cersei'nin içini korkuyla doldurdu.
Neden buradalar
? Ölecek miyim? Sessiz rahibeler ölülerle ilgilenirdi. "Yüce Rahip, bana hiçbir zarar gelmeyeceğine dair söz verdi."
"Gelmeyecek." Rahibe Unella çırakları çağırdı. Çıraklar bir kalıp soda sabunu, bir çanak su, bir makas ve bir ustura getirdi. Çeliğin görüntüsü Cersei'yi ürpertti.
Beni tıraş edecekler. Biraz daha aşağılama, lapamın içine bir kuru üzüm tanesi

daha.

B

en Cersei Lannister'ım, Kaya'nın aslanıyım, Yedi Krallık'ın meşru kraliçesiyim, Tywin Lannister'ın öz kızıyım. Ve saçlar yeniden büyür.

"Bitirin şu işi," dedi Cersei.

Diğerinden daha yaşlı olan sessiz rahibe makası aldı. Tecrübeli bir berberdi, buna şüphe yoktu; mensubu olduğu nizam, katledilmiş soyluların cesetlerini akrabalarına geri göndermeden önce temizlerdi ve saçları kesmekle sakalları düzeltmek temizlik işinin parçalarıydı. Kadın ilkönce kraliçenin saçlarını kesti. Makas açılıp kapanırken, Cersei bir heykel kadar kıpırtısız bir şekilde oturdu. Altın rengi saç demetleri yere döküldü. Cersei hücredeyken, saçlarıyla gerektiği gibi ilgilenmesine izin verilmemişti ama güneşin dokunuşuyla o kirli ve karmakarışık saçlar bile ışıldıyordu.

Tacım,

diye düşündü kraliçe.

Diğer tacımı benden çaldılar ve şimdi bunu da alıyorlar.

Bukleler Cersei'nin ayaklarının dibinde bir yığın oluşturduğunda, çıraklardan biri kraliçenin kafasını sabunladı ve sessiz rahibe usturayla kısa saçları kazıdı.

Cersei, bu işin saçlarının kazınmasıyla son bulacağını ummuştu ama hayır.

"Elbisenizi çıkarın Majesteleri," diye emretti Rahibe Unella.

"Burada mı?" diye sordu kraliçe. "Neden?"

"Kırpılmanız gerekiyor."

Kırpılmak,

diye düşündü Cersei,

bir koyun gibi.

Elbisesini çıkarıp yere attı. "Ne istiyorsanız yapın."

Sonra yine sabun, ılık su ve ustura geldi. Kraliçenin koltuk altlarındaki kıllar gitti, sonra bacaklarındakiler, sonra da bacaklarının arasındaki çıkıntıyı örten altın tüyler. Sessiz rahibe usturayla birlikte kraliçenin bacaklarının arasına girdiğinde, Cersei, şu anda kadının diz çöktüğü yerde Jaime'nin olduğu vakitleri hatırladı, uyluklarındaki öpücükleri ve ıslaklığı. Jaime'nin öpücükleri her zaman sıcaktı. Ustura buz kadar soğuktu.

Tıraş işi bittiğinde, Cersei bir kadının olabileceği kadar çıplak ve savunmasızdı.

Arkasına saklanacağım bir tek tüy bile kalmadı.

Cersei'nin dudaklarından küçük, umutsuz ve acı bir kahkakaha koptu.

"Majesteleri bu işi eğlenceli mi buluyor?" dedi Rahibe Scolera.

"Hayır rahibe," dedi Cersei.

Ama bir gün, dilini sıcak bir kerpetenle koparacağım ve bu çok eğlenceli olacak.
Çıraklardan biri Cersei için bir elbise getirdi. Beyaz rahibe elbisesi, Cersei'yi kule merdivenlerinden inerken ve septten çıkarken örtecek, ibadet edenleri çıplak etin görüntüsünden esirgeyecekti.
Yedi hepimizi korusun, nasıl da ikiyüzlüler.
"Sandalet giymeme izin verilecek mi?" diye sordu Cersei. "Sokaklar çok kirli."
"Günahlarınız kadar kirli değil," dedi Rahibe Moelle. "Yüce Rahip, kendinizi, tanrıların yarattığı şekilde sergilemenizi emretti. Annenizin rahminden çıkarken ayaklarınızda sandaletler var mıydı?"
"Hayır rahibe," demek zorunda kaldı kraliçe.
"Öyleyse cevabınızı aldınız."
Bir çan çınlamaya başladı. Kraliçenin uzun süren tutsaklığı sona ermişti. Cersei elbiseye sıkı sıkı sarındı, yumuşak kumaşın sıcaklığı için müteşekkirdi. "Gidelim," dedi. Oğlu şehrin karşı tarafında onu bekliyordu. Cersei ne kadar erken yola düşerse, oğluna o kadar çabuk kavuşurdu.
Cersei Lannister aşağı inerken, taş basamaklar ayaklarının altını sıyırdı. Cersei, Baelor Septi'ne, bir arabanın içinde, bir kraliçe olarak gelmişti. Buradan çıplak ayaklarla ve kel bir kafayla ayrılıyordu.
Ama ayrılıyorum. Önemli olan bu.
Kule çanları şarkı söylüyordu; şehri, kraliçenin utancına şahitlik etmeye çağırıyordu. Yüce Baelor Septi, şafak ayini için gelen inançlılarla doluydu. Septin kubbesinde dua sesleri yankılanıyordu. Fakat kraliçenin alayı göründüğünde septe bir sessizlik çöktü. Cersei koridor boyunca yürüyüp bir zamanlar lord babasının cesedinin yattığı yerden geçerken, binlerce göz onu izliyordu. Kraliçe yürümeye devam etti, ne sağa baktı ne de sola. Çıplak ayakları mermer zemini dövdü. Cersei üzerindeki gözleri hissedebiliyordu. Sanki Yedi de mihrapların arkasından onu izliyordu.
Savaşçı'nın Oğulları, Fener Salonu'nda Cersei'nin gelişini bekliyordu. Omuzlarında gökkuşağı pelerinleri vardı, miğferlerini süsleyen kristaller fener ışığında pırıldıyordu. Ayna gibi parlayana kadar cilalanmış gümüş zırhlar giymişlerdi ama Cersei o zırhların altında kıldan dokunmuş mintanlar olduğunu biliyordu. Oğullar'ın uçurtma şekilli kalkanlarının hepsi aynı armayı taşıyordu: Karanlıkta ışıldayan kristal bir kılıç, sıradan insanların Kılıçlar olarak andığı nizamın kadim alameti.
Oğullar'ın kumandanı, Cersei'nin önünde diz çöktü. "Belki de Majesteleri beni hatırlar. Ben, Sör Sadık Theodan'ım. Yüce Rahip size refakat etmemi buyurdu. Ben ve kardeşlerim, sizi güvenli bir şekilde şehrin karşısına götüreceğiz."

Cersei'nin bakışları, Theodan'ın arkasında duran adamların yüzlerine kaydı. İşte oradaydı: Lancel, Cersei'nin kuzeni, Sör Kevan'ın oğlu, bir zamanlar Cersei'yi sevdiğini iddia eden ama sonra tanrıları daha çok sevdiğine karar veren hain.

Benim kanım ve benim ihanetçim.

Cersei, Lancel'i unutmayacaktı. "Ayağa kalkabilirsiniz Sör Theodan. Hazırım."

Şövalye ayağa kalktı, elini kaldırdı. İki adam muazzam kapılara doğru gitti ve onları ardına kadar açtı. Cersei kapılardan geçip açık havaya çıktı; güneş ışığını görünce, deliğinden çıkan bir fare gibi gözlerini kırpıştırdı.

Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu, Cersei'nin elbisesinin eteği bacaklarına çarpmaya başladı. Sabah havası, Kral Toprakları'nın tanıdık kokularıyla ağırdı. Cersei ekşi şarap, taze ekmek, bayat balık, dışkı, duman, ter ve at sidiği kokuları aldı. Hiçbir çiçek bu kadar güzel kokamazdı. Elbisesinin içinde kamburlaşan Cersei, mermer basamakların tepesinde duraksadı, Savaşçı'nın Oğulları kraliçenin etrafını sardı.

Cersei aniden, tam olarak bu noktada daha önce de durduğunu hatırladı; Lord Eddard Stark'ın başının kesildiği gün.

Bunun olmaması gerekiyordu. Joff, lordun canını bağışlamalı ve adamı Sur'a göndermeliydi.

Stark'ın büyük oğlu Robb, Kışyarı Lordu olacaktı ama Sansa bir rehine olarak sarayda kalacaktı. Varys'le Serçeparmak şartlar üzerinde çalışmıştı ve Ned Stark, küçük kızının boş kafasını kurtarmak için gururunu yutmuştu.

Sansa için iyi bir evlilik ayarlayabilirdim. Bir Lannister evliliği. Joff olmazdı elbette ama Lancel ya da onun küçük kardeşlerinden biri uygun düşebilirdi.

Petyr Baelish, Sansa'yla kendisinin evlenmesini önermişti ama bu imkânsızdı; Baelish fazlasıyla alt tabaka doğumluydu.

Eğer Joffrey ona söyleneni yapmış olsaydı, Kışyarı asla savaşa girmeyecekti ve Robert'ın kardeşleriyle babam ilgilenecekti.

Ama Joff, Stark'm kafasının kesilmesini emretmişti ve Lord Slynt ile Sör Payne bu emri hızlıca yerine getirmişti.

Tam olarak buradaydı,

diye hatırladı kraliçe. Janos Slynt, Ned Stark'm kafasını saçlarından tutarak havaya kaldırmıştı, Stark'm hayat kanı merdivenlerden aşağı akmıştı, o andan sonra geri dönüş olmamıştı.

Hatıralar çok uzak görünüyordu. Joffrey ölmüştü, Stark'ın bütün oğulları da öyle. Cersei'nin babası bile can vermişti. Ve şimdi Cersei yine Yüce Sept'in basamaklarında duruyordu ama bu sefer, ayak takımının izlediği kişi Ned Stark değil, oydu.

Aşağıdaki geniş mermer meydan, Stark'ın öldüğü günkü kadar kalabalıktı. Kraliçe, baktığı her yerde gözler gördü. Kalabalık, eşit sayıda kadın ve erkekten oluşuyordu. Bazı insanların omuzlarında çocuklar vardı. Dilenciler ve hırsızlar, tavernacılar ve tacirler, sepiciler ve seyisler, oyuncular ve yoksul fahişeler, bütün pislikler kraliçenin küçük düşürülmesini görmeye gelmişti. Pisliklerin arasına Fukara Dostlar karışmıştı. O kirli ve tıraşsız yaratıklar, mızraklar ve baltalarla silahlanmış, çentikli göğüs kalkanları takmış, paslı örgü zırhlar ve çatlak deriler kuşanmış, üstüne İnanç'ın yedi köşeli yıldızı işlenmiş beyaz yün cübbeler giymişlerdi. Yüce Serçe'nin hırpani ordusu.

Cersei'nin bir yanı, hâlâ Jaime'nin gelmesini ve onu bu aşağılamadan kurtarmasını istiyordu ama Jaime ortada görünmüyordu. Sör Kevan da yoktu. Cersei şaşırmadı. Sör Kevan son ziyaretinde açık konuşmuştu; Cersei'nin utancının, Casterly Kayası'nın şerefini lekelemesine izin verilemezdi. Bugün hiçbir aslan Cersei'yle birlikte yürümeyecekti. Bu çile sadece ve sadece Cersei'ye aitti.

Rahibe Unella, Cersei'nin sağında durdu; Rahibe Moelle solunda, Rahibe Scolera da arkasında. Kraliçe kaçacak ya da ayak direyecek olursa, bu üç acuze onu tapınağa geri sokacak ve bu defa hücresinden asla çıkmamasını sağlayacaktı.

Cersei başını kaldırdı. Meydanın ilerisinde; aç gözlerden, açık ağızlardan ve kirli yüzlerden oluşan bu denizin ötesinde, şehrin karşı tarafında Aegon Tepesi yükseliyordu. Kızıl Kale'nin kuleleri ve siperleri, doğan güneşin ışığıyla pembeye boyanmıştı. Çok uzak değil. Cersei kalenin kapılarına vardığında çilelerinin en kötüsü son bulacaktı. Cersei oğluna kavuşacaktı. Müdafisine kavuşacaktı. Amcası ona söz vermişti.

Tommen beni bekliyor. Benim küçük kralım. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.

Rahibe Unella öne çıktı. "Huzurunuza bir günahkâr geliyor," diye duyurdu. "O, Lannister Hanedanı'ndan Cersei, dul kraliçe, Majesteleri Kral Tommen'ın anası, Majesteleri Kral Robert'ın dulu. Istırap verici yalanlar söyledi ve zina yaptı."

Rahibe Unella, Cersei'nin sağına geçti. "Bu günahkâr, günahlarını itiraf etti ve bağışlanmak için yalvardı. Yüce Rahip, bu kadının, kibrinden arınmak ve kendini tanrının yarattığı şekilde şehrin iyi insanlarına sergilemek suretiyle nedamet göstermesini buyurdu."

Rahibe Scolera bitirdi. "Günahkâr şimdi, mütevazı bir kalple, bütün sırlardan ve gizlerden arınmış bir şekilde, çırılçıplak bir hâlde, nedamet yürüyüşünü yapmak üzere tanrıların ve insanların huzuruna çıkıyor."

Büyükbabası öldüğünde, Cersei bir yaşındaydı. Cersei'nin babasının lord olduktan sonra yaptığı ilk şey, kendi babasının metresini Casterly Kayası'ndan kovmak olmuştu. Kadın, hem Lord Tytos'un müsrifçe verdiği kıyafetlerden, hem de kendi kendine aldığı mücevherlerden yoksun bırakılmış ve bütün batı onun ne olduğunu görebilsin diye Lannis Limanı'nın caddelerinde çırılçıplak dolaştırılmıştı.

Cersei o zamanlar, bu temaşayı bizzat göremeyecek kadar küçüktü ama büyürken hikâyeleri duymuştu. Olaya şahitlik eden çamaşırcı kadınlar ve muhafızlar, kadının nasıl ağlayıp yalvardığını, soyunması emredildiğinde kıyafetlerine nasıl yapıştığını, çıplak ayaklarıyla caddelerde yürürken göğüslerini ve cinsel organını örtmek için nasıl umutsuzca çabaladığını anlatmışlardı. "Kibirli ve gururlu bir kadındı," demişti muhafızlardan biri. "Öyle mağrurdu ki pisliğin içinden geldiğini unutmuş gibiydi. Ama kıyafetlerini çıkardığında, diğer fahişelerden biri oluverdi."

Eğer Sör Kevan ve Yüce Serçe, Cersei'ye de aynı şeyin olacağını düşünüyorlarsa çok yanılıyorlardı. Cersei'nin damarlarında Lord Tywin'in kanı vardı.

Ben bir dişi aslanım. Onlar için kuyruk sallamayacağım.

Kraliçe, elbisesini çıkardı.

Sakin ve acelesiz tek hareketle çırılçıplak kaldı. Sanki kendi dairesinde banyo yapmak için soyunuyordu ve hizmetçilerden başka kimse ona bakmıyordu. Tenine soğuk değdiğinde, kraliçe şiddetle titredi. Kendini, büyük babasının fahişesinin yaptığı gibi elleriyle gizlemeye çalışmamak için bütün gücünü kullandı. Elleri yumruğa dönüştü, tırnakları avcuna battı. Herkes ona bakıyordu, bütün aç gözler. Ama ne görüyorlardı?

Ben güzelim,

diye hatırlattı Cersei kendine. Jaime bunu ona kaç kez söylemişti? Robert bile, kocalık haklarını almak için sarhoş bir hâlde Cersei'nin yatağına geldiğinde, bu kadar iltifatı ona çok görmemişti.

Ama insanlar Ned Stark'a da aynı şekilde bakıyordu.

Hareket etmek zorundaydı. Çıplak, kırpılmış ve yalınayak Cersei, mermer basamakları ağır ağır inmeye başladı. Başını dik tuttu, bir kraliçenin yapması gereken şey buydu. Muhafızlar Cersei'nin önünde yayıldı. Fukara Dostlar insanları kenara itip kraliçe için yol açarken, Kılıçlar onun iki yanma geçti. Rahibe Unella, Rahibe Scolera ve Rahibe Moelle kraliçeyi takip etti. Rahibelerin arkasında beyaz kıyafetli çırak kızlar vardı.

"Fahişe!"

diye bağırdı biri. Bir kadın sesiydi. Diğer kadınlar söz konusu olduğunda en zalim olanlar, yine kadınlardı.
Cersei onu duymazdan geldi.
Daha fazlası ve daha beterleri olacak. Bu yaratıkların hayattaki en büyük eğlencesi, kendilerinden üstün olanlarla alay etmek.
Cersei onları susturamazdı, bu yüzden onları duymuyormuş gibi yapmak zorundaydı. Onlara bakmayacaktı. Gözlerini şehrin karşı tarafındaki Yüksek Aegon Tepesi'ne dikecekti, Kızıl Kale'nin güneşle ışıldayan kulelerine. Cersei kurtuluşu orada bulacaktı, eğer Sör Kevan sözünü tutarsa.

Bunu o istedi. O ve Yüce Serçe. Küçük gül de istedi, hiç şüphem yok. Günah işledim ve günahlarımın bedelini ödemeliyim. Utancımı şehrin bütün dilencilerinin önünde sergilemeliyim. Gururumu kırabileceklerini düşünüyorlar, bunun benim sonum olacağını sanıyorlar ama yanılıyorlar.
Rahibe Unella ve Rahibe Moelle, Cersei'yle aynı tempoda yürüyordu. Rahibe Scolera bir çan çalarak arkadan geliyordu.
"Ayıplayın,"
diye sesleniyordu yaşlı acuze,
"günahkârı ayıplayın, ayıplayın, ayıplayın."
Sağ taraftan bir fırıncı çırağı bağırıyordu, çocuğun sesi rahibenin sesine karışıyordu, "Etli börekler, üç metelik, sıcak etli börekler." Mermer zemin soğuk ve kaygandı, Cersei düşme korkusuyla dikkatli adımlar atıyordu. Yol, Cersei'yi, Kutsanmış Baelor'un heykelinin önünden geçirdi. Kaidesinin üstünde, yüzündeki himmet ifadesiyle dimdik ve sakin duran heykele bakan biri, Baelor'un nasıl büyük bir soytarı olduğunu asla tahmin edemezdi. Targaryen sülalesinden hem iyi hem de kötü krallar çıkmıştı ama o kralların hiçbiri Baelor kadar aziz olmamıştı. İnsanları ve tanrıları eşit derecede seven bu nazik ve mütedeyyin rahip kral, kendi kız kardeşlerini hücreye hapsetmişti. Baelor'un heykelinin, Cersei'nin çıplak göğüslerinin görüntüsü karşısında ufalanmaması mucizeydi. Tyrion eskiden, Kral Baelor'un kendi aletinden korktuğunu söylerdi. Baelor bir keresinde, Kral Toprakları'ndaki bütün fahişeleri sürgüne göndermişti. Tarih kitapları, kadınlar şehir kapılarından dışarı çıkarılırken Baelor'un onlar için dua ettiğini ama onlara hiç bakmadığını yazardı.
"Kahpe," diye bağırdı bir ses. Bir başka kadın. Kalabalığın içinden bir şey uçtu. Çürük bir sebze. Cersei'nin başının üstünden geçip Fukara Dostlar'dan birinin ayaklarının dibine düştü.
Korkmuyorum. Ben bir dişi aslanım.
Cersei yürümeye devam etti. "Sıcak börekler," diye bağırıyordu fırıncının çırağı.

“Sıcak böreklerim var.” Rahibe Scolera çanını çalıyordu, “
Ayıplayın
,” diyordu, “
günahkârı ayıplayın, ayıplayın ayıplayın.”
Fukara Dostlar, Cersei’nin önünde yürüdüler, insanları kalkanlarıyla kenara iterek dar bir yol açtılar. Cersei onları takip etti, başı dikti, gözleri uzaktaydı. Her adım, Kızıl Kale’yi biraz daha yakınlaştırıyordu. Her adım, Cersei’yi oğluna ve kurtuluşa yaklaştırıyordu.
Meydanı geçmek yüzyıl sürmüş gibi geldi ama sonunda, Cersei’nin ayaklarının altındaki mermer kaldırım taşma dönüştü. Etrafta dükkânlar, ahırlar ve evler belirdi. Visenya Tepesi’nden aşağı iniş başladı.
İlerleyiş burada daha yavaştı. Cadde dik ve dardı, çok kalabalıktı. Fukara Dostlar yolu tıkayanları itti, onları kenara çekmeye çalıştı ama gidecek bir yer yoktu ve kalabalığın arka tarafındaki insanlar da öne doğru baskı yapıyordu. Cersei başını yukarıda tutmaya çalıştı, ıslak ve kaygan bir şeye bastı, az kalsın düşüyordu ama Rahibe Unella onu kolundan yakaladı. “Bastığınız yere dikkat etmelisiniz Majesteleri.”
Cersei fahişenin elinden kurtuldu. Uysal bir sesle, “Evet rahibe,” dedi ama kadının yüzüne tükürecek kadar öfkeliydi. Yürümeye devam etti, üstüne sadece ürperti ve gurur giymişti. Kızıl Kale’yi aradı. Kale şimdi görünmüyordu, caddenin iki tarafındaki yüksek binalarla gizlenmişti. Çanını çınlatarak, “
Ayıplayın, ayıplayın,”
dedi Rahibe Scolera. Cersei daha hızlı yürümeye çalıştı ama önünde yürüyen Yıldızlar’ın sırtına çarpıp adımlarını tekrar ağırlaştırdı. Yolun ilerisinde, el arabalı bir adam, şişe geçirilmiş et parçaları satıyordu. Fukara Dostlar adamı yoldan çekerken yürüyüş durdu. Et, Cersei’nin gözüne fare gibi göründü ama yol yürüyüşe devam etmesine yetecek kadar açıldığında et kokusu havayı doldurmuştu ve etraftaki adamların yarısı şişe geçirilmiş parçaları çiğniyordu. “Biraz ister misiniz Majesteleri?” diye seslendi bir adam. Domuz gözlü, kocaman göbekli, iri bir adamdı, Robert’ı hatırlatan siyah, dağınık sakalları vardı. Cersei tiksintiyle baktığında, adam elindeki şişi ona fırlattı. Şiş, Cersei’nin bacağına çarpıp yere düştü. Tam pişmemiş et, kraliçenin uyluğunda yağlı ve kanlı bir iz bıraktı.
Buradaki bağrışmalar, meydandakilerden daha gürültülü gibiydi. Belki de bunun sebebi, ayak takımının kraliçeye çok daha yakın olmasıydı. En sık duyulan sözler “fahişe” ve “günahkâr”dı ama “kahpe” ve “hain” diyenler de vardı. Cersei ara sıra, Stannis ya da Margaery için tezahürat yapan insanlar da duyuyordu.

Kaldırım taşları pisti, yol o kadar dardı ki kraliçe su birikintilerinin etrafından bile dolaşamıyordu.
Kimse ıslak ayaklar yüzünden ölmemiştir,
dedi kendine. Birikintilerin sadece yağmur suyu olduğuna inanmak istiyordu ama at sidiği de bir o kadar muhtemeldi.
Pencerelerden ve balkonlardan pislik yağıyordu: Çürük sebzeler, bira kovaları, yere çarptığında kırılıp kükürt kokusu çıkaran yumurtalar. Sonra biri, hem Fukara Dostlar'ın hem de Savaşçı'nın Oğulları'nın üzerinden ölü bir kedi fırlattı. Hayvanın leşi, patlayacak kadar sert bir şekilde kaldırım taşlarına çarptı, Cersei'nin bacaklarına bağırsaklar ve kurtçuklar saçıldı.
Cersei yürümeye devam etti.
Ben körüm ve sağırım, bunlar da solucanlar,
dedi kendine.
"Ayıplayın, ayıplayın
," diye şarkı söyledi rahibeler. "Kestane, kızarmış sıcak kestane," diye bağırdı bir seyyar satıcı. Balkonlardan birinde oturan bir ayyaş, kadehini alaycı bir tavırla kaldırarak, "Sürtük Kraliçe," diye seslendi. "Kraliyet memelerine selamlar olsun!"
Kelimeler rüzgârdır,
diye düşündü Cersei.
Kelimeler bana zarar veremez.
Visenya Tepesi'nin yarısını inmişken, kraliçe ilk kez düştü; dışkı olabilecek bir şeyin üstüne basıp kaydı. Rahibe Unella tarafından ayağa kaldırıldığında dizi kanıyordu. Kalabalıktan bir kahkaha dalgası yükseldi. Bir adam bağırdı ve kraliçenin dizini öpüp iyileştirmeyi önerdi. Cersei, tepedeki Yüce Baelor Septi'nin yedi kristal kulesini hâlâ görebiliyordu.
Gerçekten bu kadar az yol mu katettim
? Daha kötüsü, Cersei, Kızıl Kale'yi gözden kaybetmişti. "Nerede... nerede...?"
"Majesteleri." Refakatçilerin kumandanı Cersei'nin yanma geldi. Cersei adamın ismini unutmuştu. "Devam etmelisiniz. Kalabalık azgınlaşmaya başladı."
Evet,
diye düşündü
Cersei. Azgınlaştı.
"Korkmuyorum."
"Korkmalısınız." Kumandan, Cersei'yi kolunda tutup çekti. Cersei sendeleyerek tepeden aşağı indi aşağı, hep aşağı her adımda irkildi, kumandanın onu desteklemesine izin verdi.

Yanımda Jaime olmalıydı.
Jaime kılıcını çeker ve kalabalığın arasında bir yol açardı. Cersei'ye bakmaya cesaret eden her adamın gözlerini oyup dışarı çıkarırdı.
Kaldırım taşları çatlak ve eğri büğrüydü, kaygandı, sertti. Cersei'nin topuğu keskin bir şeye denk geldi, bir taşa ya da kırık bir çanağa. Cersei acıyla çığlık attı. "Sandalet istemiştim," diye bağırdı Rahibe Unella'ya. "Bana bir çift sandalet verebilirdiniz. Bu kadarını yapabilirdiniz." Şövalye tekrar kraliçenin kolunu tuttu, sıradan bir hizmetçinin kolunu tutar gibi.
Kim olduğumu unuttu mu
? Cersei, Batıdiyar'ın kraliçesiydi. Bu şövalye, kaba ellerini kraliçeye değdirme hakkına sahip değildi.
Tepenin zeminine doğru, eğim azaldı ve cadde genişlemeye başladı. Cersei, Aegon Tepesi'nin zirvesindeki Kızıl Kale'yi tekrar görebiliyordu. Sör Theodan'ın kıskacından kurtuldu. "Beni sürüklemenize gerek yok sör." Aksayarak yürümeye devam etti, taşların üzerinde kanlı ayak izleri bıraktı.
Çamurun ve pisliğin içinde yürüdü, kanıyordu, ürpermişti, topallıyordu. Her yerden sesler geliyordu. "Benim karımın memeleri bunlardan daha güzel," diye bağırdı bir adam. Arabası Fukara Dostlar tarafından yoldan çekilen bir sürücü küfretti.
"Ayıplayın, ayıplayın, günahkârı ayıplayın,"
diye şakıdı rahibeler. Bir genelev penceresindeki fahişe, eteğini yukarı kaldırarak, "Şuna bakın," diye seslendi aşağıdaki adamlara, "benim içime, onun içine girenin yarısı kadar kamış girmedi." Çanlar çınlıyordu, çınlıyordu, çınlıyordu. "Bu kraliçe olamaz," diye bağırdı bir çocuk, "bu kadın annem kadar sarkık."
Bu benim kefaretim,
dedi Cersei kendine.
Korkunç günahlar işledim ve bu benim kefaretim. Yakında bitecek, her şey geride kalacak, sonra unutacağım.
Kraliçe, tanıdık yüzler görmeye başladı. Gür favorileri olan kel bir adam, Cersei'nin babasının kaş çatışıyla, bir pencereden aşağı baktı. Adam Lord Tywin'e o kadar çok benziyordu ki Cersei tökezledi. Bir fıskiyenin altında genç bir kız oturuyordu, ıslanmıştı, Melera Hetherspoon'ın suçlayan gözleriyle Cersei'yi süzdü. Cersei, Ned Stark'ı gördü, lordun yanında kızıl saçlı Sansa ve kızın gri kurdu vardı. Kalabalığın içinde dolaşan her çocuk Tyrion'a dönüştü, Joffrey ölürken gülen Tyrion gibi Cersei'ye gülüyorlardı. Joff da oradaydı, Cersei'nin oğlu, onun ilk evladı, onun altın bukleli tatlı gülüşlü parlak çocuğu,

Joff un güzel dudakları vardı, o...
Kraliçe ikinci kez düştü.
Ayağa kaldırıldığında yaprak gibi titriyordu. “Lütfen,” dedi. “Anne merhamet et. İtiraf ettim.”
“Ettiniz,” dedi Rahibe Moelle. “Bu sizin kefaretiniz.”
“Az kaldı,” dedi Rahibe Unella. “Gördünüz mü?” Eliyle işaret etti. “Tepeye tırmanacağız. Hepsi bu.”
Tepeye tırmanacağız.
Bu doğruydu. Yüksek Aegon Tepesi’nin ayağına gelmişlerdi, kale yukarıdaydı.
“Fahişe,” diye bağırdı biri. “Kardeşini beceren sürtük,” diye ekledi bir başkası. “Zelil.”
“Bunu emmek ister misin Majesteleri?” Kasap önlüğü takan bir adam, cinsel organını pantolonundan çıkarıp sırıttı. Önemli değildi. Cersei neredeyse evine gelmişti.
Tırmanmaya başladı.
Kahkahalar ve bağrışmalar burada daha kabaydı. Yürüyüş, Cersei’yi Bit Çukuru’ndan geçirmemişti, Çukur’un sakinleri de gösteriyi izlemek için Aegon Tepesi’nin alçak yamaçlarında toplanmıştı. Fukara Dostlar’ın, kalkanların ve mızrakların arkasından Cersei’ye bakan yüzleri çarpık, canavarsı ve korkunç görünüyordu. Her yerde domuzlar ve çıplak çocuklar vardı. Dilenciler ve yankesiciler kalabalığın arasında böcekler gibi dolaşıyordu. Cersei; sivri dişli adamlar, kafaları kadar büyük cedreleri olan acuzeler, boynuna yılan sarılmış bir fahişe, yanakları ve alnı iltihaplı yaralarla dolu bir adam gördü. Cersei topallayarak önlerinden geçerken, insanlar güldüler, bağırdılar ve dudaklarını yaladılar. Bazıları ağza alınmaz tekliflerde bulundu, diğerleri hakaret etti.
Kelimeler rüzgârdır,
diye düşündü Cersei,
kelimeler beni incitemez. Ben güzelim. Batıdiyar’daki en güzel kadınım. Jaime öyle olduğumu söyledi. Jaime bana asla yalan söylemez. Hatta Robert, Robert beni hiç sevmedi ama güzel olduğumu gördü, beni istedi.
Fakat Cersei kendini güzel hissetmiyordu. Yaşlı, kullanılmış, kirli ve çirkin hissediyordu. Karnında, doğurduğu çocuklardan kalan çatlaklar vardı ve göğüsleri eskiden olduğu kadar sert değildi, onları yukarıda tutacak bir giysi yokken sarkık görünüyorlardı.
Bunu yapmamalıydım. Ben onların kraliçesiydim ama çimdi gördüler, gördüler, gördüler.
Cersei, giyinmiş ve tacını takmışken bir kraliçeydi. Çıplakken, kanıyorken ve

topallıyorken sadece bir kadındı, kalabalıktaki adamların karılarından çok farklı olmayan bir kadın, onların genç ve güzel kızlarından çok annelerine benzeyen bir kadın.

Ben ne yaptım

?

Cersei'nin gözlerinde bir şey vardı, batıyordu, onun görüşünü bulandırıyordu. Cersei ağlayamazdı, ağlamayacaktı, solucanlar onun gözyaşlarını görmemeliydi. Sert bir rüzgâr, Cersei'nin şiddetle titremesine sebep oldu.

Ve birdenbire acuze oradaydı, sarkık göğüsleriyle ve yeşilimsi buruşuk teniyle kalabalığın içinde duruyordu, diğer insanlarla birlikte gülüyordu, çapaklı sarı gözleri kötülükle pırıldıyordu.

"Kraliçe olacaksın,"

diye tısladı kadın,

"sonra daha genç ve daha güzel bir kraliçe gelecek, seni devirecek ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak."

Artık gözyaşlarını durdurmanın bir yolu yoktu. Gözyaşları kraliçenin yanağını asit gibi yaktı. Cersei tiz bir çığlık koyuverdi, tek koluyla göğüslerini sakladı, diğer elini bacaklarının arasına götürdü ve koşmaya başladı, Fukara Dostları iterek kendine yol açtı, tepeyi tırmanırken kamburlaştı, yolun yarısını katetmişken tökezleyip düştü, on metre sonra tekrar düştü, artık emekliyordu, ellerinin ve ayaklarının üstünde bir köpek gibi yukarı tırmanıyordu. Kral Toprakları'nın insanları ona yol veriyor, gülüyor, eğleniyor, alkış tutuyordu.

Sonra birdenbire, insanlar bölündü ve kalabalık yok oldu, Cersei'nin önünde kale kapıları ve kırmızı pelerinli mızrakçılar belirdi. Cersei, amcasının emirler bağıran tanıdık sesini duydu, beyaz zırhlar ve karlı pelerinler içinde ona doğru yürüyen Sör Boros Blount'ı ve Sör Meryn Grant'ı gördü. "Oğlum," diye bağırdı. "Oğlum nerede? Tommen nerede?"

"Burada değil. Hiçbir oğul, annesinin utancına şahit olmak zorunda kalmamalı." Sör Kevan'ın sesi acımasızdı. "Şunu örtün."

Sonra Jacelyn, Cersei'nin üzerine eğildi, onun çıplaklığını yumuşak yeşil bir battaniyeyle örtttü. İki kadının üstüne bir gölge düştü, güneşi gizledi. Kraliçe, bedeninin altına kayan soğuk çeliği hissetti. Zırh kuşanmış iki kol, onu bir bebekmişçesine havaya kaldırdı. Adam, kraliçeyi devasa adımlarla kapı kulübesine doğru taşırken,

bir dev,

diye düşündü Cersei. Sur'un ötesindeki tanrısız vahşilikte hâlâ devler olduğunu duymuştu.

Bu yalnızca bir masal. Rüya mı görüyorum'?
Hayır. Cersei'nin kurtarıcısı gerçekti. Boyu iki buçuk metreydi, belki de daha uzundu, saban atlarına layık bir göğsü ve bir öküzü utandırmayacak kollan vardı. Beyaz mineli göğüs kalkanı çelikti, bir bakirenin umutları kadar parlaktı, kalkanın altında yaldızlı bir örgü zırh vardı. Bir büyük miğfer, adamın yüzünü gizliyordu. Miğferin tepesinden, İnanç'ın gökkuşağı renklerini taşıyan yedi ipek şerit akıyordu. Adamın pelerininin omuzlarına bir çift yedi köşeli yıldız tutturulmuştu, yıldızlar altındı.

Beyaz bir pelerin.

Sör Kevan sözünü tutmuştu. Tommen, Cersei'nin kıymetli küçük oğlu, annesinin müdafisini Kral Muhafızı ilan etmişti.
Cersei, Qyburn'ün nereden geldiğini hiç görmedi ama adam bir anda kraliçeyle müdafinin yanında belirdi. Müdafinin uzun adımlarına yetişmek için çabalıyordu. "Majesteleri," dedi, "geri döndüğünüzü görmek çok güzel. Kral Muhafızları'nın en yeni mensubunu takdim etmeme izin verir misiniz? Bu, Sör Robert Strong."
Kapılardan geçerken, "Sör Robert," diye fısıldadı Cersei.
"Eğer Majesteleri memnun olacaksa, Sör Robert kutsal sessizlik andı içti," dedi Qyburn. "Majestleri Kral'ın bütün düşmanları ölene ve diyar kötülüklerden temizlenene kadar konuşamayacağına dair yemin etti."
Evet,
diye düşündü Cersei Lannister.
Ah, evet.

TYRİON

Parşömen yığını yüksekti. Tyrion baktı ve iç geçirdi. “Ben sizin bir kardeş birliği olduğunuzu sanıyordum. Bir kardeşin, bir kardeşe beslediği sevgi mi bu? Güven nerede? Dostluk, sevgi, saygı, sadece birlikte dövüşmüş ve kanamış adamların bilebileceği duygusal yakınlık?”
“Hepsi zaman içinde,” dedi Esmer Ben.

“İmza attıktan sonra,” dedi Hokka, bir tüy kalemin ucunu sivriltiyordu.
Zeki Kasporio kılıcının kabzasına dokundu. “Eğer kanamayı şimdi başlatmak istersen, sana memnuniyetle yardım ederim.” “Ne kadar naziksin,” dedi Tyrion. “Sanmıyorum.”
Hokka, parşömenleri Tyrion’ın önüne koydu ve ona kalemi uzattı. “İşte mürekkebin. Eski Volantis’ten geldi. Siyah üstat mürekkebi kadar uzun dayanır. Yapman gereken tek şey notları imzalamak ve bana vermek. Gerisini ben halledeceğim.”
Tyrion sırıttı. “Önce onları okuyabilir miyim?”
“Eğer istersen. Hemen hemen hepsi aynı. En altta olanlar dışında. Vakti gelince onlarlar da ilgileneceğiz elbette.”
Ah, ilgileneceğimizden eminim.
Çoğu adam, bir birliğe katılırken bedel ödemezdi ama Tyrion çoğu adamdan biri değildi. Kalemi hokkaya batırdı, ilk parşömenin üzerine eğildi, duraksadı, yukarı baktı. ‘Yollo mu yoksa Hugor Tepe olarak mı imzalamamı istersin?”
Esmer Ben gözlerini kırıştırdı. “Yezzan’ın varislerine dönmek mi yoksa sadece kafanın kesilmesini mi istersin?”
Cüce güldü ve parşömeni imzaladı;
Lannister Hanedanı’ndan Tyrion.
Notu sol yanında duran Hokka’ya uzatırken yığını inceledi. “Kaç tane var? Elli? Altmış? Beş yüz ikinci Oğul olduğunu sanıyordum.”
“Şu anda beş yüz on üç,” dedi Hokka. “Sen kayıt defterimizi imzaladığında beş yüz on dört olacağız.”
‘Yani on kişiden sadece biri notu alacak?” dedi Tyrion. “Bu hiç adil görünmüyor. Özgür birliklerde herkes her şeyi eşit şekilde paylaşır sanıyordum.” Sıradaki parşömeni imzaladı.
Esmer Ben güldü. “Ah, herkes paylaşır. Ama eşit şekilde değil, ikinci Oğullar bir aileye benzer...”
“ ...ve her ailenin hırslı kuzenleri vardır.” Tyrion bir not daha imzaladı. Veznedara uzattığı parşömen kıvrıldı. “Casterly Kayası’nın bağırsaklarında hücreler vardır, babam en kötü aile mensuplarımızı o hücrelerde tutar.” Kalemi hokkaya batırdı.
Lannister Hanedanı’ndan Tyrion,
diye karaladı, notu taşıyan adama yüz altın ejderha ödeyeceğini vadetti.
Kalemin her darbesiyle biraz daha fakirleşiyorum... ya da fakirleşirdim, en başta dilenci olmasaydım.
Tyrion bir gün, bu imzaları attığı için pişman olabilirdi.

Ama bugün değil.
Islak mürekkebe üfledi, parşömeni veznedara uzattı ve alttaki notu imzaladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. “Bu beni derinden yaralıyor,” dedi imzalar arasında. “Batıdiyar’da, Bir Lannister’ın sözü altın değerindedir.”
Hokka omuz silkti. “Burası Batıdiyar değil. Dar Deniz’in bu tarafında, sözlerimizi kâğıda geçiririz.” Ona uzatılan parşömenlerin üstüne, fazla mürekkebi emmesi için perdah kumu serpiyor, parşömeni silkeliyor ve notu kenara koyuyordu. “Suya yazılan vaatler genellikle... unutuluyor, diyebilir miyiz?”
“Lannisterlar tarafından değil.” Tyrion bir not daha imzaladı. Sonra bir tane daha. Artık bir ritim tutturmuştu. “Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”
Plumm güldü. “Evet ama bir paralı askerin sözü değersizdir.”
Ama senin sözün değerli,
diye düşündü Tyrion
ve bunun için tanrılara şükürler olsun.
“Doğru, ama kayıt defterinizi imzalayana kadar bir paralı asker olmayacağım.”
‘"Yakında olacaksın,” dedi Esmer Ben. “Notlardan sonra.” “Elimden geldiğince hızlı dans ediyorum.” Tyrion gülmek istedi ama bu, oyunu mahvederdi. Plumm bu işten keyif alıyordu ve Tyrion adamın keyfini bozmaya niyetli değildi.
Bırak da beni domalttığını ve arkadan becerdiğini düşünmeye devam etsin. Ben de kâğıt ejderhalar vererek çelik kılıçlar almaya devam edeyim.
Eğer Tyrion doğum hakkını almak için Batıdiyar’a dönerse, Casterly Kayası’nın bütün altınlarına sahip olacak ve sözünü yerine getirecekti. Eğer dönmezse, ölecekti ve yeni kardeşleri bu parşömenlerle kıçlarını sileceklerdi. Birkaç adam, Tyrion’ın tatlı ablasını ödeme yapma
ya ikna etmek umuduyla bu notlarla birlikte Kral Toprakları’na gidebilirdi.
Buna şahitlik etmek için, hasırların arasında bir karaböcek olmayı isterdim.
Tyrion parşömen yığınının yarısına ulaştığında, notlardaki yazılar değişti. Yüz ejderha, çavuşlar içindi. Yeni notlardaki meblağ aniden büyüdü. Tyrion şimdi, notu taşıyan kişiye bin altın ejderha ödemeyi vadediyordu. Kafasını salladı, güldü, imzaladı. Tekrar ve tekrar. “Peki,” dedi imzasını karalarken, “birlikteki görevim ne olacak?”
“Bokkoko’nun göt oğlanı olamayacak kadar çirkinsin,” dedi Kasporio, “ama bir ok hedefi olarak işe yarayabilirsin.”
“Tahmin ettiğinden daha çok,” dedi Tyrion, dolduruşa gelmeyecekti. “Büyük kalkanlı küçük bir adam, okçuları delirtir. Bunu senden daha zeki bir adamdan duymuştum.”

“Hokka’yla birlikte çalışacaksın,” dedi Esmer Ben Plumm. “Hokka *için* çalışacaksın,” dedi Hokka. “Kayıt defterleri tutacaksın, sikke sayacaksın, sözleşmeler ve mektuplar yazacaksın.” “Memnuniyetle,” dedi Tyrion. “Defterleri severim.”

“Başka ne yaparsın?” diye sordu Kasporio. “Hâline bir bak. Dövüşemezsin.”

“Eskiden, Casterly Kayası’nın bütün lağım borularından sorumluydum,” dedi Tyrion. “Bazıları yıllardır tıkalıydı ama kısa zaman içinde hepsini çalışır hâle getirdim.” Kalemi tekrar mürekkebe batırdı. “Belki de kamp takipçilerine nezaret edebilirim. Adamların tıkanmasına izin veremeyiz, öyle değil mi?”

Bu latife, Esmer Ben’i memnun etmedi. “Fahişelerden uzak dur,” dedi. “Pek çoğunda frengi var ve çok konuşurlar. Birlikteki ilk firari köle sen değilsin ama varlığını yüksek sesle duyurmamıza gerek yok. Göz önünde dolaşmanı istemiyorum. Mümkün olduğunca içeride kal ve bir kovaya sıç. Tuvalet çukurlarında çok fazla göz var. Ve benim iznim olmadan asla kamptan ayrılma. Sana yaver zırhı giydirebilir ve Jorah’ın göt oğlanıymışsın gibi davranabiliriz ama gerçeği görebilecek adamlar var. Meereen alındığında ve biz Batıdiyar’a gittiğimizde, kırmızılar ve altınlar giyip etrafta istediğin gibi dolaşabilirsin. Lâkin o vakte kadar...”

“...bir kayanın altında yaşamalı ve hiç ses çıkarmamalıyım.”

Lannister Hanedanı’ndan Tyrion, diye imzaladı bir kez daha. Bu son parşömendi. Geride, diğerlerinden farklı üç not kalmıştı. İkisi ince tirşe üstüne yazılmış ve isme düzenlenmişti. Zeki Kasporio için on bin ejderha. Gerçek adının Tybero Istarion olduğu anlaşılan Hokka için de aynı not hazırlanmıştı.

“Tybero?” dedi Tyrion. “Kulağa bir Lannister ismi gibi geliyor. Yoksa uzun zamandır kayıp olan bir kuzen misin?”

“Belki de. Ben de borçlarımı mutlaka öderim. Bir veznedardan beklenen şey budur. imzala.”

Tyrion imzaladı.

Esmer Ben’in notu sonuncuydu. Bu not, kuzu derisi bir parşömenin üstüne yazılmıştı.

Yüz bin altın ejderha, yirmi beş hektar verimli arazi, bir kale ve lordluk unvanı.

Çok güzel. Bu Plumm ucuz değilmiş. Tyrion yara izini kaşıdı ve bir dargınlık gösterisi yapması gerekir mi diye merak etti. Bir adamı düzerken birkaç çığlık beklerdin. Tyrion küfredebilir, hırsızlıktan bahsedebilir, bir süre için imza atmayı

reddedebilir, sonra gönülsüzce razı olabilir ve bütün bunları yaparken sürekli itiraz edebilirdi. Ama oyun oynamaktan bezmişti, bu yüzden gülümsedi, notu imzaladı ve parşömeni Esmer Ben'e verdi. "Aletin hikâyelerdeki kadar büyük," dedi. "Beni bir güzel düzdüğünü farz et Lord Plumm."
Esmer Ben imzaya üfledi. "Zevk bana ait İblis. Şimdi, seni bizden biri yapalım. Hokka, kayıt defterini getir."
Kayıt defteri deri ciltliydi, demir menteşeleri vardı ve üstünde yemek yenebilecek kadar büyüktü. Defterin içindeki ahşap plakalarda, bir asır öncesine kadar giden tarihler ve isimler vardı. Sayfaları çevirirken, "İkinci Oğullar en eski özgür birlikler arasındadır," dedi Hokka. "Bu dördüncü defter. Bizimle birlikte hizmet vermiş her adamın adı burada yazılı. Bize ne zaman katıldıkları, nerelerde dövüştükleri, kaç zaman hizmet verdikleri, nasıl öldükleri; her şey defterin içinde. Burada bazı meşhur isimler bulacaksın, Yedi Krallık'a ait isimler. Aegon Nehir bir yıl boyunca bizimle birlikte hizmet verdi, sonra bizden ayrılıp Altın Mürettebat'ı kurdu. Siz Batıdiyarlılar ona Acıçelik diyorsunuz. Parlak Prens Aerion Targaryen bir İkinci Oğul'du. Göçebe Kurt Rodrik Stark da öyle. Hayır, o mürekkebi kullanma." Masaya yeni bir hokka koydu.
Tyrion başını yana eğdi. "Kırmızı mürekkep?"
"Birliğin geleneği," diye açıkladı Hokka. "Bir zamanlar, adamlar isimlerini kendi kanlarıyla yazarlardı ama kanın kötü bir mürekkep olduğu anlaşıldı."
"Lannisterlar gelenekleri sever. Bana bıçağını ver."
Hokka tek kaşını yukarı kaldırdı, omuzlarını silkti, hançerini kınından çekti ve kabzası önde olmak üzere Tyrion'a uzattı. Tyrion, hançerin ucunu başparmağının etli kısmına batırırken,
hâlâ acıyor Yarı-Üstat, çok teşekkür ederim,
diye düşündü. Hokkanın içine büyük bir kan damlası damlattı, hançeri yeni bir kalemle değiştirdi ve Jorah Mormont'un çok daha mütevazı imzasının altına, büyük ve kaim harflerle,
Lannister Hanedanı'ndan Tyrion, Casterly Kayası Lordu,
diye yazdı.
Tamamdır.
Cüce, kamp taburesinin üstünde ileri geri sallandı. "Benden istedikleriniz bu kadar mı? Bir yemin etmem gerekmiyor mu? Bir bebek öldürmem? Kumandanın aletini emmem?" "Neyi istersen onu em." Hokka, defteri kendine çevirdi ve mürekkebin üstüne perdah kumu serpti. "Çoğumuz için sadece imza yeterlidir ama yeni silah arkadaşımızı hayal kırıklığına uğratmak istemem, ikinci Oğullar'a hoş geldin Lord Tyrion."

Lord Tyrion.
Cüce bu kelimelerin tınısını sevdi, ikinci Oğullar, Altın Mürettebat'ın parlak şöhretine sahip olmayabilirlerdi ama asırlar içinde bazı önemli zaferler kazanmışlardı. "Birliğe hizmet eden başka lordlar da var mıydı?"
"Arazisiz lordlar," dedi Esmer Ben. "Senin gibi İblis."
Tyrion tabureden aşağı atladı. "Bir önceki kardeşim hiç tatmin edici değildi. Yeni kardeşlerimden daha fazlasını bekliyorum. Şimdi, nereye gidip silah ve zırh alacağım?"
"Bir domuz sürmek de ister misin?" diye sordu Kasporio. "Ah, karının birlikte olduğunu bilmiyordum," dedi Tyrion. "Önerdiğin için teşekkür ederim ama bir at sürmeyi tercih ederim."
Eşkıya kızardı ama Hokka güldü, Esmer Ben bile kıkırdadı. "Hokka, ona arabaları göster. İstediği çeliği alsın. Kızı da götür. Ona bir miğfer ve zırh giydir. Bazıları onun bir erkek olduğunu düşünebilir."
"Lord Tyrion, benimle gel." Hokka, çadırın kapısını açıp Tyrion'ı dışarı çıkardı. "Snatch seni arabalara götürecek. Kadınını al ve yemek çadırının önünde Snatch'le buluş."
"O benim kadınım değil. Belki de onu sen almalısın. Son zamanlarda bütün yaptığı uyumak ve dik dik bana bakmak."
"O hâlde onu daha sık ve daha sert düzmelisin," dedi veznedar. "Onu götür, onu bırak, ne istiyorsan yap. Snatch umursamaz. Zırhını aldığın zaman gel ve beni bul. Hesap defterleri üstünde çalışmaya başlayacaksın."
"Nasıl istersen."
Tyrion, Penny'yi, birlikte kaldıkları çadırın bir köşesinde uyur hâlde buldu. Kız, lekeli yatak örtülerinin altındaki saman şiltenin üstüne kıvrılmıştı. Tyrion çizmesinin ucuyla kıza dokundu. Penny döndü, gözlerini kırptı, esnedi. "Hugor? Ne oldu?"
"Demek yine konuşuyoruz, öyle mi?" Kızın konuşması, kasvetli sessizliğinden daha iyiydi. Her şey terk edilmiş bir köpek ve bir domuz için, ikimizi birden kölelikten kurtardım. İnsan biraz minnetarlık göreceğini sanıyor. "Biraz daha uyursan savaşı kaçıracaksın."
"Üzgünüm," dedi Penny, tekrar esnedi. "Ve yorgunum. Çok yorgunum."
Yorgun musun yoksa hasta mısın
? Tyrion saman şiltenin yanında diz çöktü. Kızın alnına dokundu.
Burası mı sıcak yoksa kızın ateşi mi var
? Bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemedi. İkinci Oğullar gibi sert adamlar bile, beyaz kısrağa binmekten korkardı. Eğer Penny'nin hasta olduğunu

düşünürlerse, onu bir an bile tereddüt etmeden kovarlardı.
Bizi Yezzan'ın vârislerine bile verebilirler, notlar olsun ya da olmasın.
"Kayıt defterini imzaladım. Eski usulde, kanla. Artık bir İkinci Oğul'um."
Penny doğruldu, gözlerini ovuşturdu. "Ben ne olacağım? Ben de imza atabilir miyim?"
"Sanmıyorum. Bazı özgür birliklerin kadın üyeler aldığı bilinir ama... neticede onlar, İkinci Kızlar değiller."
"Biz
," dedi Penny. "Eğer onlardan biri olduysan,
biz
demelisin,
onlar
değil. Sevimli Domuz'u gören biri var mı? Ya da Çıtırtı'yı? Çıtırtı'dan haber var mı?"
Eğer Kasporio'ya güvenebilirsen.
Plumm'ın çok da zeki olmayan ikinci kumandanı, Yunkaili iki köle yakalayanın kampta dolaştığını ve bir çift firari cüce aradığını iddia etmişti. Kaspo'nun söylediğine göre, adamlardan biri, ucuna köpek kafası geçirilmiş bir mızrak taşıyordu. Fakat bu çeşit havadisler, Penny'yi yataktan çıkaracak türden havadisler değildi. "Henüz haber yok," diye yalan söyledi Tyrion. "Gel, senin için bir zırh bulmalıyız."
Penny tedbirli gözlerle Tyrion'a baktı. "Zırh mı? Neden?" "Eski silah ustamın söylediği bir şey vardı. 'Mücadeleye asla çıplak gitme delikanlı.' Onun sözünü dinliyorum. Ayrıca, artık bir paralı askerim ve karşılığında para alabileceğim bir kılıcım olmalı." Penny kımıldamadı. Tyrion kızı bileğinden tuttu, ayağa kaldırdı, yüzüne birkaç giysi fırlattı. "Giyin. Başlıklı pelerinini tak ve kafanı aşağıda tut. Köle yakalayanların izliyor olma ihtimaline karşı, iki çocuk gibi görünmek zorundayız."
İki cüce pelerinli ve başlıklı bir hâlde ortaya çıktığında, Snatch yemek çadırının önünde bekliyordu, ekşiyaprak çiğniyordu. "Duyduğuma göre siz ikiniz, bizim için dövüşecekmişsiniz," dedi çavuş. "Meereen korkudan altını ıslatacak. Hiç adam öldürdünüz mü?"
"Ben öldürdüm," dedi Tyrion. "Onları sinek gibi ezdim." "Neyle?"
"Bir balta ve bir hançer, iyi seçim değil. Ama arbalette ölümcülüm."
Snatch, kancasının ucuyla bilek kökünü kaşıdı. "Arbalet garaz kâr bir şey. Onunla kaç kişi öldürdün?"
"Dokuz." Tyrion'ın babası en azından dokuz adam ederdi. Casterly Kayası

Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı’nın Kalkanı, Kral Eli, koca, ağabey, baba, baba, baba.
“Dokuz.” Snatch güldü ve bir ağız dolusu ekşi yaprak tükürdü. Belki de Tyrion’ın ayağını hedef almıştı ama yapraklar dizine düştü. Adam tükürerek “dokuz” hakkındaki fikrini belirtmişti, bu açıktı. Çavuşun ellerinde, ekşi yaprağın suyunun bıraktığı lekeler vardı. Adam ağzına iki yaprak atıp ıslık çaldı. “Kem! Buraya gel.” Kem koşarak geldi. “Lord ve Leydi İblis’i arabalara götür. Çekiç onlara birlik çeliklerinden versin.”
“Çekiç sızmış olabilir,” dedi Kem.
“Yüzüne işe. Bu onu uyandırır.” Snatch tekrar Tyrion’la Penny’ye döndü. “Daha önce kahrolası cücelerimiz olmamıştı ama hiç çocuk sıkıntısı çekmedik. Şu ya da bu fahişenin oğulları, macera yaşamak için evden kaçan küçük aptallar, göt oğlanları, yaverler. Onların zırhları size uyacak kadar küçük olabilir. Çocuklar o zırhların içinde öldüler ama sizin gibi korkusuz yaratıkların bundan rahatsız olmayacağını biliyorum. Dokuz muydu?” Kafasını sallayıp uzaklaştı.
İkinci Oğullar, silahlarını ve zırhlarını, kampın merkezine yakın bir yere çektikleri altı büyük arabanın içinde muhafaza ediyordu. Kem, mızrağını bir baston gibi sallayarak yolu gösterdi. “Kral Toprakları’ndan gelen bir çocuk nasıl oldu da bir özgür birliğin içine düştü?” diye sordu Tyrion.
Delikanlı gözlerini kısarak Tyrion’a baktı. “Kral Toprakları’ndan geldiğimi kim söyledi?”
“Kimse.”
Ağzından çıkarı her kelime, leş gibi Bit Çukuru kokuyor.
“Seni zekân ele verdi. Bir Kral Topraklı kadar zeki kimse yoktur derler.”
Delikanlı şaşırdı. “Kim der?”
“Herkes.”
Ben.
“Ne zamandan beri?”
Ben uydurduğumdan beri.
“Asırlardır,” diye yalan söyledi Tyrion. “Babam bunu söylemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Lord Tywin’i bilir miydin Kem?”
“Kral Eli. Onu tepenin yukarısına doğru at sürerken görmüştüm. Adamları kırmızı pelerinler giymişti, miğferlerinde küçük aslanlar vardı. O miğferleri sevmiştim.” Delikanlının ağzı gerildi. “Ama El’i hiç sevmedim. O şehri yağmaladı. Sonra da Karasu’da bizi ezdi.”
“Orada mıydın?”

“Stannis’le birlikte. Lord Tywin, Renly’nin hayaletiyle birlikte geldi ve bize kanattan saldırdı. Ben mızrağımı bırakıp kaçtım. Ama gemilere vardığımda, o kahrolası şövalye, ‘Mızrağın nerede evlat?’ diye sordu. ‘Burada korkaklara yer yok.’ Sonra gittiler ve beni orada bıraktılar, beni ve daha binlerce adamı. Daha sonra, geride bırakılan adamların, Stannis’le savaşmak için Sur’a gönderildiğini duydum. Ben de Dar Deniz’in karşısına geçtim ve İkinci Oğullar’a katıldım.”

“Kral Toprakları’nı özlüyor musun?”
“Bazen. Şu çocuğu özlüyorum. O... o benim arkadaşımdı. Ve Kardeşim. Kennet. Ama gemi köprüsünde öldü.”
“O gün birçok iyi adam öldü.” Tyrion’ın yara izi şiddetle kaşınıyordu. Tyrion yara izini tırnakladı.
“Yemekleri de özlüyorum,” dedi Kem hasretle.
“Annenin yemeklerini mi?”
“Annemin yemeklerini fareler bile yemezdi. Ama şu güveç dükkânı vardı. Kimse onlar gibi kahverengi pişirmezdi. Onların yaptığı kahverengi o kadar koyu olurdu ki, kaşığını kâsenin içine saplayabilirdin. Sen hiç kâhverengi yedin mi Yarımadam?” “Birkaç kez. Ben ona şarkıcı yahnisi diyorum.”
“Neden?”
“Tadı o kadar güzel ki şarkı söyleyesim geliyor.”
Kem bunu sevmişti. “Şarkıcı yahnisi. Bit Çukuru’na döndüğümde bundan isteyeceğim. Sen neleri özlüyorsun Yarımadam?”
Jaime’yi,
diye düşündü Tyrion.
Shae’i. Tysha’yı. Karımı, karımı özlüyorum, neredeyse hiç tanımadığım karımı.
“Şarabı, fahişeleri ve zenginliği,” diye cevap verdi. “Bilhassa zenginliği. Zenginlik sana şarap ve fahişe satın alır.”
Zenginlik sana kılıçlar ve onları savuracak Kemler de satın alır.
“Casterly Kayası’ndaki lazımlıkların som altından yapıldığı doğru mu?” diye sordu Kem.
“Duyduğun her şeye inanmamalısın. Özellikle Lannister Hanedanı söz konusu olduğunda.”
“Bütün Lannisterlar’ın sinsi yılanlar olduğu söylenir.”
‘Yılan?” Tyrion güldü. “Şu duyduğun ses, mezarında sürünen babamdan geliyor. Biz aslanız. Yahut öyle olduğumuzu söylemekten hoşlanıyoruz. Ama önemli değil Kem. Bir yılanın üstüne basmakla bir aslanın kuyruğuna basmak aynı şey;

ikisinde de ölürsün.”

Silahhaneye vardılar. Çekiç isimli efsanevi zırh ustasının, ucube görünümlü bir çam yarması olduğu anlaşıldı. Adamın sol kolu, sağ kolundan iki kat kalındı. “Genelde sarhoştur,” dedi Kem. “Esmer Ben önemsemiyor ama bir gün bizim için gerçek bir zırh ustası bulacak.” Çekiç’in çırağı kızıl saçlı, Çivi isimli bir delikanlıydı. Elbette. Başka ne olacaktı? diye düşündü Tyrion. Çekiç, tıpkı Kem’in tahmin ettiği gibi sarhoşluk içinde uykudaydı ama Çivi, iki cücenin, arabaların arasında dolaşmasına itiraz etmedi. “Hemen hemen hepsi demir döküntüleri,” dedi, “ama kullanabileceğiniz her şeyi alabilirsiniz.”

Ahşaptan ve sert deriden yapılmış çatıların altındaki araba zeminleri, eski silahlardan ve zırhlardan oluşan yığınlarla doluydu. Tyrion yığınlara baktı, Casterly Kayası’nın altındaki silahhanede bulunan sıra sıra kılıçları, mızrakları ve bakalı kargıları hatırlayarak iç geçirdi. “Bu biraz zaman alabilir,” dedi.

“Eğer bulabilirsen burada iyi çelikler de var,” diye kükredi pes bir ses. “Hiçbiri güzel değil ama bir kılıcı durdurabilir.”

Arabanın arka tarafından iri bir şövalye çıktı, tepeden tırnağa birlik çeliğine bürünmüştü. Sağ bacağındaki baldır zırhı sol bacağındakiyle eş değildi. Boyunluğu paslıydı. Kol korumalığı süslü ve gösterişliydi, üstüne savatla çiçekler işlenmişti. Sağ elindeki zırh eldiveni pullu çelikten yapılmıştı. Sol elinde, zincirden örülmüş paslı bir kolçak vardı. Göğüs kalkanındaki meme uçlarına demir halkalar geçirilmişti. Büyük miğferinin tepesi koç boynuzlarıyla süslenmişti, boynuzlardan biri kırıktı.

Şövalye miğferini çıkardığında, Jorah Mormont’un hırpalanmış yüzü göründü.

Her santimiyle bir paralı asker gibi görünüyor ve Yezzan’ın kafesinden çıkardığımız kırık yaratığa hiç benzemiyor,

diye düşündü Tyrion. Şövalyenin morlukları kaybolmuştu ve yüzündeki şişlikler büyük ölçüde inmişti, Mormont neredeyse yine insan gibi görünüyordu... ama kendisi gibi göründüğü söylenemezdi. Köle tacirleri tarafından adamın yanağına vurulan ve onu tehlikeli, itaatsiz bir köle olarak işaretleyen damga sonsuza kadar orada kalacaktı. Sör Jorah hiçbir zaman yakışıklı bir adam olmamıştı ama bu damga onu korkutucu bir yaratığa dönüştürmüştü.

Tyrion sırıttı. “Senden daha güzel göründüğüm sürece mutlu bir adam olacağım.” Penny’ye döndü. “Sen şu arabayı al. Ben bununla başlayacağım.”
“Eğer birlikte bakarsak işimiz daha çabuk biter,” dedi Penny. Paslı bir miğfer aldı, kafasına taktı, güldü. “Korkutucu görünüyor muyum?”
Kafasına kâse geçirmiş bir soytarı gibi görünüyorsun.
“O bir yarım miğfer. Bir büyük miğfer istersin.” Tyrion bir büyük miğfer bulup Penny’nin başına taktı.
“Çok büyük.” Penny’nin sesi çeliğin içinde yankılandı. “Dışarıyı göremiyorum.” Miğferi çıkarıp kenara attı. “Yarım miğferin nesi kötü?”
“Yüzü kapatmıyor.” Tyrion, Penny’nin burnunu sıktı. “Burnuna bakmayı seviyorum. Onu kaybetmemeni tercih ederim.”
Kızın gözleri büyüdü. “Burnumu seviyor musun?”
Ah, yedi beni korusun.
Tyrion döndü ve arabanın arka tarafındaki eski zırh yığınlarını karıştırmaya başladı.
“Sevdiğin başka bir yerim var mı?” diye sordu Penny.
Belki de bu sorunun kulağa neşeli gelmesini istemişti ama bu hüzünlü bir tınıydı. Konunun daha fazla uzamaması umuduyla, “Her yerini seviyorum,” dedi Tyrion.
“Neden zırha ihtiyacımız var? Biz sadece oyuncuyuz. Biz sadece dövüşüyormuş gibi yapıyoruz.”
Demir zincirden örülmüş bir zırhı incelerken, “İyi rol yapıyorsun,” dedi Tyrion. Zırh o kadar delikliydi ki güveler tarafından yenmiş gibi görünüyordu.
Ne tür güveler örgü zırhları yer
? “Ölü rolü yapmak, mücadeleden sağ çıkmanın yollarından biridir. Diğer yol, iyi bir
zırhtır.” Ama korkarım ki burada iyi bir zırh yok.
Tyrion, Yeşil Çatal’da, Lord Lefford’un arabalarında bulduğu uyumsuz zırh parçalarının içinde dövüşmüştü; kafasına taktığı dikenli miğfer, ters çevrilip başına geçirilmiş bir kova gibi görünüyordu. Birlik çeliği daha kötüydü. Sadece eski değildi; çukurlu, çentikli, çatlak ve kırılgandı.
Bu kurumuş kan mı yoksa sadece pas mı
? Tyrion kokladı ama emin olamadı.
“Burada bir arbalet var,” dedi Penny.
Tyrion silaha baktı. “Üzengili bir makara kullanamam. Bacaklarım yeterince uzun değil.” Ama doğruyu söylemek gerekirse, Tyrion bir arbalet istemiyordu. Arbaleti yeniden doldurmak uzun zaman alıyordu. Tyrion, tuvalet çukurlarının etrafında dolaşıp bir düşmanın çömelmesini beklese bile, düşmana birden fazla

ok salma ihtimali çok düşüktü.
Arbalet yerine bir gürz aldı, havada döndürdü, tekrar yere bıraktı. Çok ağır. Bir savaş baltasına baktı (çok uzun), bir topuzu inceledi (bu da çok ağır), bir düzine kılıç denedikten sonra hoşlandığı bir kama buldu; üçgen bıçaklı çirkin bir çelik parçası. Bıçağın üstünde bir parça pas vardı ama pas silahı daha tehlikeli yapardı. Tyrion ahşap bir kın buldu ve kamayı onun içine soktu. “Küçük bir adam için küçük bir kılıç.” diye şaka yaptı Penny. “Bu bir kama ve büyük bir adam için yapılmış.” Tyrion kıza eski bir uzun kılıç gösterdi. “Bu bir kılıç. Dene.”
Penny kılıcı aldı, savurdu, kaşlarını çattı. “Çok ağır.”
“Çelik, ahşaptan daha ağırdır. Ama bu silahla bir adamın boynunu kesebilirsin ve adamın kafası bir karpuza dönüşmez.” Tyrion kılıcı Penny’nin elinden aldı ve silahı yakından inceledi. “Ucuz çelik. Ve çentikli. İşte şurası, gördün mü? Sözümü geri alıyorum. Kafa kesmek için daha iyi bir kılıca ihtiyacın var.”
“Ben kafa kesmek
istemiyorum
.”
“İstememeksin zaten. Darbelerini dizin altında tut. Baldır, dizardı kirişi, bilek... ayakları kesildiğinde devler bile devrilir. Yere yığıldıklarında senden büyük değillerdir.”
Penny ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Dün gece rüyamda, ağabeyimin hâlâ hayatta olduğunu gördüm. Büyük bir lord için gösteri yapıyorduk. Çıtırtı’yla Sevimli Domuz’u sürüyorduk. İnsanlar bize güller atıyordu. Çok mutluyduk...”
Tyrion, Penny’yi tokatladı.
Neticede yumuşak bir tokattı, hafif bir fiskeydi, ardında hiç kuvvet yoktu. Kızın yanağında iz bile bırakmamıştı. Ama Penny’nin gözleri doldu.
“Eğer rüya görmek istiyorsan uyumaya devam et,” dedi Tyrion. “Uyandığında, biz hâlâ bir kuşatmanın ortasındaki firari köleler olacağız. Çıtırtı öldü. Büyük ihtimalle domuz da. Şimdi bir zırh bul, onu giy ve nerene battığını boş ver. Gösteri sona erdi. Dövüş, saklan, altım pislet; sen nasıl istersen. Ama ne yapmaya karar verirsen ver, onu çelik bir zırhın içinde yapacaksın.”
Penny yanağına dokundu. “Asla kaçmamalıydık. Biz para
lı asker değiliz. Biz hiçbir çeşit asker değiliz. Yezzan’ın yanında iyiydik. Bakıcı zaman zaman zalimdi ama Yezzan asla değildi. Biz onun gözdeleriydik, onun... onun...”
“Köleleriydik. Aradığın kelime; köle.”

“Köleleriydik,” dedi Penny öfkeyle. “Onun özel köleleriydik. Tıpkı Şekerleme gibi. Onun hâzineleriydik.”

Onun evcil hayvanlarıydık,

diye düşündü Tyrion.

Ve bizi o kadar çok seviyordu ki aslanlara yem olalım diye dövüş çukuruna gönderdi.

Penny tamamen haksız değildi. Yezzan’ın köleleri, Yedi Krallık’taki birçok köylüden daha iyi besleniyordu ve kış geldiğinde açlıktan ölme ihtimalleri düşüktü. Köleler maldı, doğru. Onlar alınıp satılabilirdi, kırbaçlanıp damgalanabilirdi, sahiplerinin şehevi zevkleri için kullanılabilirdi, daha fazla köle üretmek için çiftleştirilebilirdi. Bu açıdan, köpeklerden ya da atlardan çok farklı değillerdi. Ama lordların çoğu, köpeklerine ve atlarına iyi bakardı. Gururlu adamlar, özgür olarak ölmeyi köle olarak yaşamaya tercih ettiklerini söyleyebilirlerdi ama gurur ucuzdu. Çelik çakmaktaşına vurduğunda, böyle adamlar ejderha dişi kadar zor bulunurdu. Aksi hâlde, dünya kölelerle dolu olmazdı.

Köle olmayı tercih etmemiş tek köle yok,

diye düşündü cüce.

Bu insanların seçenekleri esaretten ve ölümden ibaret olabilir ama seçenek her zaman var.

Tyrion Lannister, kendini diğerlerinden ayrı tutmuyordu. Başlangıçta, dili yüzünden birkaç kamçı darbesi yemişti ama kısa zaman içinde Bakıcı’yı ve soylu Yezzan’ı memnun etmenin inceliklerini öğrenmişti. Jorah Mormont daha uzun ve daha sert mücadele vermişti ama nihayetinde Tyrion’ın geldiği yere gelecekti.

Ve Penny, pekâlâ...

Penny, ağabeyi Groat’ın öldüğü günden beri yeni bir sahip arıyordu. Onunla ilgilenecek, ona ne yapacağım söyleyecek birini bulmak istiyordu.

Fakat bunu kıza söylemek çok zalimce olurdu. “Yezzan’ın özel köleleri beyaz kısraktan kaçamadı,” dedi Tyrion. “Öldüler. Hepsi. İlk giden Şekerleme’ydi.” Mamut eğitimcisi, Tyrion’la Penny’nin kaçtığı gün ölmüştü. Bunu Tyrion’a Esmer Ben Plumm söylemişti. Yezzan’ın ucube koleksiyonundaki kölelerin kaderini ne Ben ne de Kasporio biliyordu... ama

Sevimli Penny rüyalarından vazgeçmek için yalanlara ihtiyaç duyuyorsa, Tyrion ona yalanlar verecekti. “Eğer yine köle olmak istiyorsan, savaştan sonra senin için nazik bir sahip bulurum ve seni satarken aldığım sikkeleri eve dönmek için kullanırım. Seni nazik bir Yunkaili’ye satarım. Adam sana altından yapılmış yeni bir boyunluk verir, boyunluğun zilleri sen hareket ettikçe çınlar. Ama önce, bizi bekleyen savaştan sağ çıkman gerekir. Kimse ölü bir oyuncuyu satın almaz.”

‘Ya da ölü bir cüceyi,” dedi Jorah Mormont. “Bu mücadele bittiğinde, büyük ihtimalle hepimiz solucan yemi olacağız. Yunkaililer bu savaşı kaybetti ama bunu fark etmeleri biraz vakit alabilir. Meereen, Lekesiz piyadelerden oluşan bir orduya sahip, dünyanın en iyi savaşçılarına. Ve Meereen ejderhalara sahip. Kraliçe geri döndüğünde Meereen’in üç ejderhası olacak. Kraliçe geri dönecek. Dönmek zorunda. Bizim tarafımızda kırk Yunkaili lord var. Lordların adamları yarı eğitimli maymunlar. Uzun sopaların üstünde yürüyen köleler, zincire vurulu köleler... kör adamlardan ve felçli çocuklardan oluşan birlikleri olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.”
“Ah biliyorum,” dedi Tyrion. “ikinci Oğullar kaybeden tarafta. Tekrar taraf değiştirmeliler ve bunu acilen yapmalılar.” Sırıttı. “Bu işi bana bırak.”

KRAL DEVİREN

Bir beyaz ve bir siyah gölge; iki komplocu, Büyük Piramit'in ikinci katındaki silahhanede, mızrak sıralarının, ok demetlerinin ve unutulmuş mücadelelerden kalan yadigârların asılı olduğu duvarların arasında bir araya geldiler.
"Bu gece," dedi Skahaz mo Kandaq. Adamın yamalı pelerininin başlığının altından, bir yarasanın tunç yüzü bakıyordu. "Bütün adamlarım yerlerinde olacaklar. Parola; Greleo."
"Groleo."
Bu çok uygun sanırım.
"Evet. Ona yapılan şey... mecliste miydin?"
"Kırk muhafızdan biriydim. Kanlı Sakal'ı ve diğerlerini katletmek için, tahtta oturan o boş odunun emir vermesini bekliyorduk. Yunkaililer, Daenerys'e, kendi verdiği rehinenin kafasını getirmeye cesaret edebilirler miydi sence?"
Hayır,
diye düşündü Selmy. "Hizdahr perişan görünüyordu." "Düzmece. Hizdahr'ın kendi akrabası hiç zarar görmemiş bir hâlde iade edildi. Gördün. Yunkaililer bir fars oyunu sahneledi ve Hizdahr baş oyuncuydu. Mesele kesinlikle Yurkhaz zo Yunzak değildi. Diğer köle tacirleri, o yaşlı soytarıyı bizzat ezmekten memnuniyet duyardı. Bu oyun, Hizdahr ejderhaları öldürmek için bir bahaneye sahip olsun diye düzenlendi."
Sör Barristan düşündü. "Cesaret eder mi?"
"Kraliçeyi öldürmeye cesaret etti. Neden kraliçenin evcil hayvanlarını öldürmeye etmesin? Eğer harekete geçmezsek, Hizdahr bir süre tereddüt edecek. Bu sayede hem gönülsüzlüğünü kanıtlayacak hem de Bilge Ustalar'a, onu Fırtına Kargaları'ndan ve kansüvarilerinden kurtarmaları için fırsat vermiş olacak. Sonra harekete geçecek. Ulu Ustalar, Volantis donanması şehre varmadan önce ejderhaların ölmesini istiyor."
Evet, istiyorlar.
Her şey yerine oturuyordu. "Bu olmayacak." Selmy'nin kraliçesi, Ejderhaların Anası'ydı; çocuklarının zarar görmesine izin vermezdi. "Kurt vaktinde. Gecenin

en karanlık yerinde. Bütün dünya uyurken.” Selmy bu sözleri ilk kez Gölgeli Vadi’de, Tywin Lannister’dan duymuştu.
Bana Aerys’i dışarı çıkar
mam için bir gün verdi. Ertesi gün şafak vakti kralla birlikte geri dönmezsem, şehri çelikle ve ateşle alacağını söyledi. Kurt vaktinde içeri girdim ve kurt vaktinde kralla birlikte dışarı çıktını.
“Gri Solucan ve Lekesizler, ilk ışıkta kapıları kapatıp sürgüleyecekler.”
“İlk ışıkta saldırmak en iyisi,” dedi Skahaz. “Kapılardan hızla çık, kuşatma hatlarını geç, yataklarından tökezleyerek kalkan Yunkaililer’i ez,”
“Hayır.” İki adam bu konuyu daha önce de tartışmıştı. “Majesteleri Kraliçe tarafından imzalanıp mühürlenmiş bir barış antlaşması var. Antlaşmayı ilk bozan taraf biz olmayacağız. Hizdahr’ı devirdikten sonra, şehri onun yerine yönetecek bir konsey kuracağız ve Yunkaililer’den rehinelerimizi geri vermelerini ve ordularını geri çekmelerini talep edeceğiz. Reddedecek olurlarsa, işte o zaman, sadece o zaman, onları barışın bozulduğuna dair bilgilendireceğiz ve onlarla savaşacağız. Seninki onursuz bir yol.” “Seninki aptalca bir yol,” dedi Kelkafa. “Vakit uygun. Azatlı kölelerimiz hazır. Aç.”
Selmy bunun doğru olduğunu biliyordu. Hem Özgür Kardeşlerin Symon Çizgili Sırf ı, hem de Sadık Kalkanlar’ın Mollono Yos Dob’u mücadele için hevesliydi. Kendilerini kanıtlamak ve yaptıkları bütün hataları bir Yunkai kan banyosunda temizlemek istiyorlardı. Selmy’nin endişelerini paylaşan tek adam, Ana’nın Adamları’ndan Marselen’di. “Bu konuyu konuştuk. Benim yolumdan gitmek konusunda anlaştık.”
“Anlaştık,” diye homurdandı Kelkafa, “ama bu Groleo’dan önceydi. Kafadan önce. Köle tacirlerinin hiç onuru yok.”
“Bizim var,” dedi Sör Barristan.
Kelkafa, Ghis dilinde bir şeyler mırıldandıktan sonra, “Nasıl istersen,” dedi. “Lâkin bana öyle geliyor ki, daha bu oyun bitmeden, senin şu yaşlı adam onurundan pişmanlık duyacağız. Hizdahr’ın muhafızlarından ne haber?”
“Majesteleri Kral, uyurken yanında iki muhafız tutuyor. Biri yatak odasının kapısında. Diğeri içeride, odaya bitişik bir nişte. Bu geceki muhafızlar, Khrazz ve Çelikderi.”
“Khrazz,” diye homurdandı Kelkafa. “Bundan hoşlanmadım.” “Kan dökülmesi gerekmez,” dedi Sör Barristan. “Hizdahr’la konuşacağım. Eğer onu öldürmek niyetinde olmadığımızı anlarsa, muhafızlarına teslim olmalarını emredebilir.”
“Ya anlamazsa? Hizdahr elimizden kaçmamalı.” “Kaçmayacak.” Selmy, Khrazz’dan ya da Çelikderi’den korkmuyordu. Onlar sadece çukur

dövüşçüleriydi. Hizdahr'ın eski dövüşçü kölelerden oluşan dehşet verici koleksiyonundan, en iyi ihtimalle niteliksiz muhafızlar çıkardı. Dövüşçüler hıza, güce, gaddarlığa ve az da olsa silah kullanma kabiliyetine sahipti ama kan oyunları, bir kralı korumak için yetersiz bir eğitimdi. Çukurlarda, düşmanın gelişi borularla ve davullarla duyurulurdu. Mücadele bittikten sonra, kazananlar yaralarını sardırır ve ağrılarını dindirmek için haşhaş sütü içerlerdi; tehlikenin geçtiğini ve bir sonraki dövüşe kadar içki içmekte, yemek yemekte, kadınlarla yatmakta özgür olduklarını bilirlerdi. Ama mücadele, bir Kral Muhafızları şövalyesi için asla bitmezdi. Tehlike, günün ya da gecenin herhangi bir vaktinde, her yerden ve hiçbir yerden gelirdi. Düşmanın gelişi duyurulmazdı: kullar, hizmetkârlar, dostlar, kardeşler, hatta eşler; herhangi biri pelerinin altına bir bıçak saklamış ve kalbinde cinayet gizlemiş olabilirdi. Bir Kral Muhafızları şövalyesi, bir saatlik dövüşe karşılık, on bin saatini izleyerek, bekleyerek, gölgelerin içinde sessizce durarak geçirirdi. Kral Hizdahr'ın çukur dövüşçüleri, daha şimdiden yeni görevlerinden sıkılmış ve huzursuz olmaya başlamışlardı. Ve sıkkın adamlar ihtiyatsızlaşırdı, tepkileri yavaşlardı.

"Khrazz'la ben ilgileneceğim," dedi Sör Barristan. "Sadece, Tunç Canavarlarda da ilgilenmek zorunda kalmamamı sağla." "Endişelenme. Marghaz'ı bir yaramazlık yapmasına fırsat vermeden zincire vuracağız. Sana söyledim, Tunç Canavarlar benim." 'Yunkaililer arasında adamların olduğunu söylemiştin?" 'Yılanlar ve muhbirler. Reznak'ın daha çok adamı var."

Reznak'a güvenilmez. Çok tatlı kokuyor ve insanda çok pis bir his bırakıyor.

"Biri rehinelerimizi kurtarmalı. İnsanlarımızı geri almazsak, Yunkaililer onları bize karşı kullanır."

Skahaz, maskesindeki burun deliklerinden homurdandı. "Kurtarmaktan bahsetmek kolay. Kurtarmak daha zor. Bırak da köle tacirleri bizi tehdit etsin."

“Ya tehdit etmekten fazlasını yaparlarsa?”

“Rehinelerimizi çok mu özlersin yaşlı adam? Bir hadım, bir vahşi ve bir paralı asker.”
Kahraman, Jhogo ve Daario.
“Jhogo, kraliçenin kansüvarisi, onun kanının kanı, Kızıl Topraklar’ı birlikte geçtiler. Kahraman, Gri Solucan’ın ikinci kumandanı. Ve Daario...”
Dany, Daario’yu seviyor.
Selmy bunu kızın gözlerinde görmüştü, sesinde duymuştu. “...Daario kibirli ve ihtiyatsız ama Majesteleri Kraliçe için çok kıymetli. Fırtına Kargaları meseleyi kendi başlarına halletmeye karar vermeden önce Daario’yu kurtarmamız gerek. Bu yapılabilir. Bir zamanlar, kraliçenin babasını güvenli bir şekilde Gölgeli Vadi’den çıkarmıştım. Kral, asi bir lord tarafından tutsak alınmıştı ama...”
“...Yunkaililer’in arasından hiç fark edilmeden geçmeyi umut edemezsin. Yüzünü herkes tanıyor.”
Yüzümü senin gibi saklayabilirim,
diye düşündü Selmy ama Kelkafa’nın haklı olduğunu biliyordu. Böyle kahramanlıklar için çok yaşlıydı. “Öyleyse başka bir yol bulmamız gerek. Başka bir kurtarıcı. Yunkaililer’in tanıdığı biri, varlığı kampın içinde dikkat çekmeyecek biri...”
“Daario sana Sör Büyükbaba diyor,” diye hatırlattı Skahaz. “Bana ne dediğini söylemeyeceğim. Eğer rehineler sen ve ben olsaydık, Daario bizim için derisini tehlikeye atar mıydı?”
Atmazdı,
diye düşündü Selmy, ama “Atardı,” dedi.
“Eğer yanıyor olsaydık, Daario üstümüze işeyebilirdi. Ondan başka yardım bekleme. Bırak da Fırtına Kargaları yeni bir kumandan seçsin, haddini bilen birini. Eğer kraliçe geri dönmezse, dünyadan bir paralı asker eksilir. Kim onun yasını tutar?”
“Peki kraliçe geri döndüğünde?”
“Ağlar, saçlarını yolar ve Yunkaililer’e küfreder. Bize değil. Bizim elimizde kan yok. Sen onu teselli edersin. Şu çok sevdiği eski zaman hikâyelerini anlatırsın. Zavallı Daario, kraliçenin cesur kumandanı... kraliçe onu asla unutmayacak, hayır... ama adamın ölmesi hepimiz için daha iyi, evet? Daenerys için de daha iyi.”
Daenerys ve Batıdiyar için daha iyi.
Daenerys Targaryen kumandanı seviyordu am o sevgiyi besleyen Dany’nin

içindeki kızdı, kraliçe değil.
Prens Rhaegar, Leydi Lyanna'sını sevdi ve bu sevgi uğruna öldü. Daemon Karaateş ilk Daenerys'i sevdi ve ona kavuşamayınca isyan çıkardı. Acıçelik ile Kankuzgunu, Shiera Denizyıldızı'nı sevdiler ve Yedi Krallık kanadı. Prens Ejderhakanat, Eski Taş'ın Jenny'sini öyle çok sevdi ki tacını bir kenara bıraktı ve Batıdiyar gelinin başlık parasını cesetlerle ödedi.
Beşinci Aegon'ın üç oğlu da aşk evlilikleri yapmıştı. Ve bu alışılmadık hükümdar, kendi kraliçesini seçerken kalbinin peşinden gittiği için, oğullarının da aynı şeyi yapmasına izin vermiş ve sağlam dostlar kazanabilecekken amansız düşmanlar edinmişti. Sonra ihanetler ve çalkantılar birbirini takip etmişti, tıpkı gecenin gündüzü takip ettiği gibi. Her şey büyücülük, ateş ve keder içinde Yaz Kalesi'nde bitmişti.
Dany'nin Daario'ya olan aşkı zehir.
Çekirgelerden daha yavaş bir zehir ama onun kadar ölümcül. "Hâlâ Jhogo var," dedi Sör Barristan. "O ve Kahraman. İkisi de Majesteleri Kraliçe için kıymetli."
"Bizim de rehinelerimiz var," diye hatırlattı Skahaz Kelkafa. "Eğer köle tacirleri bizim rehinelerimizden birini öldürürse, biz de onların rehinelerinden birini öldürürüz."
Sör Barristan adamın ne demek istediğini bir an için anlamadı. Sonra hatırladı. "Kraliçenin kadeh taşıyıcıları?"
"Rehineler,"
diye üsteledi Skahaz mo Kandaq. "Grazdar ve Qezza. İkisi de Yeşil Fazilet'in kanından geliyor. Mezzara bir Merreq. Kezmya bir Pahl. Azzak bir Ghazeen. Bhakaz bir Loraq, Hizdahr'ın akrabası. Hepsi piramitlerin kızları ve oğulları. Zhak, Quazzar, Uhlez, Hazkar, Dhazak. Hepsi Ulu Ustalar'ın çocukları."
"Masum kızlar ve güzel yüzlü oğlanlar." Sör Barristan, kraliçeye hizmet ettikleri süre boyunca bütün çocukları tanımıştı; şöhret hayalleri kuran Grazhar, utangaç Mezzara, tembel Miklaz, güzel Kezmya, iri gözleriyle ve melek sesiyle Qezza, dansçı Dhazzar ve diğerleri. "Çocuklar."
"Harpiya'nın çocukları. Kanın bedelini ancak kan öder." "Groleo'nun kafasını getiren Yunkaili adam da böyle söylemişti."
'Yanılmıyordu."
"Buna izin vermem."
"Eğer onlara dokunmayacaksan, rehineler ne işe yarar?"
"Belki Daario, Kahraman ve Jhogo karşılığında üç çocuk önerebiliriz," dedi Sör Barristan. "Majesteleri Kraliçe..."
"...burada değil. Ne yapılacağına karar vermek sana ve bana düşüyor. Haklı

olduğumu biliyorsun.”
“Prens Rhaegar’ın iki çocuğu vardı,” dedi Sör Barristan. “Rhaenys küçük bir kızdı. Aegon henüz bebekti. Tywin Lannister, Kral Toprakları’nı aldığında, lordun adamları iki çocuğu da öldürdü. Lord Tywin, çocukları kırmızı pelerinlere sarıp yeni krala hediye etti.”
Robert çocukları gördüğünde ne dedi
?
Gülümsedi mi
? Barristan Selmy, Uç Dişli Mızrak’ta ağır yaralanmıştı, bu yüzden Lord Tywin’in hediyesinin görüntüsünden esirgenmişti ama hep merak etmişti.
Eğer Robert’i, Rhaegar’ın çocuklarının cesetlerine gülerken görseydim, hiçbir ordu onu öldürmeme engel olamazdı.
“Çocukların öldürülmesine müsaade etmeyeceğim. Ya bunu kabul edersin ya da bu işe hiç bulaşmam.”
Skahaz güldü. “Sen inatçı, yaşlı bir adamsın. Şu senin güzel yüzlü oğlanlar, büyüyecekler ve Harpiya’nın Oğulları olacaklar. Onları ya şimdi öldür ya da sonra.”
“İnsanları işledikleri suçlar için öldürürsün, bir gün işleyebilecekleri suçlar için değil.”
Kelkafa duvardan bir balta aldı, silahı inceledi, homurdandı. “Öyle olsun. Hizdahr ya da rehinelerimiz zarar göremeyecek. Bu seni mutlu etti mi Sör Büyükbaba?”
Bu içle ilgili hiçbir şey beni mutlu edemez.
“İşe yarar. Kurt vakti. Hatırla.”
“Unutacak değilim sör.” Tunç yarasanın ağzı hareket etmedi ama Sör Barristan o maskenin ardındaki sırıtışı hissedebiliyordu. “Kandaq uzun zamandır bu geceyi bekliyor.”
Ben de bundan korkuyorum.
Eğer Kral Hizdahr masumsa, Barristan’la Kelkafa’nın bugün yapacağı şey, vatan hainliği olacaktı. Ama Hizdahr nasıl masum olabilirdi? Selmy, Dany’nin zehirli çekirgeleri yemesi için ısrar eden ve ejderhaların katledilmesi için adamlarına bağıran Hizdahr’ı duymuştu.
Eğer harekete geçmezsek, Hizdahr ejderhaları öldürecek ve şehrin kapılarım kraliçenin düşmanlarına açacak. Bunu yapmak zorundayız.
Bununla birlikte, yaşlı şövalye ne kadar evirip çevirse de bu işte hiç onur bulamıyordu.
Uzun günün geri kalanı, bir sümüklüböcek kadar hızlı geçti.

Kral Hizdahr başka bir yerde, Yunkaililer'in taleplerine verilecek en iyi karşılığın ne olacağına karar vermek için, Reznak mo Reznak, Marghaz zo Loraq, Galazza Galare ve diğer Meereenli danışmanlarıyla toplantı yapıyordu... fakat Barristan Selmy, artık bu çeşit toplantıların bir parçası değildi. Koruyacak bir kralı da yoktu. Selmy, bütün nöbetçilerin yerlerinde olduğundan emin olmak için piramidi tepeden tırnağa kontrol etti. Bu iş sabahın büyük bölümünü aldı. Selmy öğleden sonrayı öğrencileriyle birlikte geçirdi, daha büyük delikanlılara daha sert bir sınav sunmak için kılıç ve kalkan bile kuşandı.

Daenerys Targaryen şehri ele geçirip onları zincirlerinden kurtardığında, bu delikanlıların bazıları dövüş çukurları için eğitiliyordu, yani Sör Barristan'ın öğrencileri olmadan önce de kılıçla, mızrakla ve savaş baltasıyla tanışıklıkları vardı. Birkaçı hazır olabilirdi.

En başta Tumco Lho, Şahmeran Adaları'ndan gelen çocuk.

Tumco, üstat mürekkebi kadar siyahtı ama hızlı ve güçlüydü, Barristan'ın Jaime Lannister'dan bu yana gördüğü en fıtri kılıç adamıydı.

Larraq da öyle. Kamçı.

Sör Barristan, Kamçı isimli delikanlının dövüş tarzını onaylamıyordu ama çocuğun yetenekleriyle ilgili en ufak şüphesi yoktu. Larraq'ın kılıç, mızrak ve gürz gibi şövalye silahlarında ustalaşması için yıllar gerekliydi ama delikanlı kamçıda ve zıpkında ölümcüldü. Yaşlı şövalye, delikanlıya, kamçının zırhlı bir düşmana karşı işe yaramayacağını söylemişti... sonra Larraq'ı kamçı kullanırken görmüştü; delikanlı, kamçısını düşmanın bacaklarına doluyor ve onu yere deviriyordu.

Henüz bir şövalye değil ama amansız bir dövüşçü.

Larraq ve Tumco, yaşlı şövalyenin en iyi öğrencileriydi. Diğer çocukların Kırmızı Kuzu dediği Lhazarlı delikanlı teknikten çok vahşiliğe sahipti ama gelecek vadediyordu. Babalarının borcu karşılığında köleleştirilen üç Ghisli kardeşte de umut olabilirdi.

Yirmi yedi öğrenci içinde, umut vadeden altı delikanlı.

Selmy daha fazla olmasını isterdi ama bu iyi bir başlangıçtı. Diğer öğrenciler henüz çok küçüktü; kılıçlardan ve kalkanlardan çok dokuma tezgâhlarına, sabanlara ve lazımlıklara alışıklardı, fakat çok çalışıyor ve çabuk öğreniyorlardı. Selmy, çocukları birkaç yıl yaver olarak çalıştırırsa, kraliçesine vermek üzere altı şövalyeye daha sahip olabilirdi. Hiçbir zaman hazır olamayacak çocuklara gelince; pekâlâ, herkes şövalye olmak için yaratılmamıştı.

Diyarın mumculara, hancılara ve zırh ustalarına da ihtiyacı var.

Bu, Batıdiyar'da olduğu kadar Meereen'de de doğruydu.

Sör Barristan, talim yapan Tumco ve Larraq'ı izlerken, onları orada ve o anda şövalye ilan etmeyi düşündü, Kırmızı Kuzu'yu bile hemen şövalye yapabilirdi. Bir şövalye yaratmak için bir şövalye gerekliydi ve bu gece bir şeyler ters giderse Barristan şafak vakti ölmüş ya da bir zindana tıkılmış olabilirdi. O zaman bu delikanlıları kim şövalye ilan ederdi? Öte yandan, genç bir şövalyenin saygınlığı, ona şövalyelik veren adamın onurundan gelirdi. Bu delikanlıların bir vatan haini tarafından şövalye ilan edildiğinin bilinmesi, onlara hiçbir fayda sağlamayacağı gibi, Barristan'ın yanındaki hücreye tıkılmalarına da sebep olabilirdi.

Bundan daha iyisini hak ediyorlar,

diye karar verdi Sör Barristan.

Yaver olarak uzun bir yaşam sürmeleri, lekeli bir şövalye olarak kısa bir yaşam sürmelerinden iyidir.

İkindi vakti eriyip akşama karışırken, Sör Barristan, öğrencilerine, silahlarıyla kalkanlarını bırakıp etrafında toplanmalarını emretti. Onlara şövalyeliğin ne dernek olduğunu anlattı. "Bir adamı gerçek şövalye yapan şey, kılıç değil, mertliktir," dedi. "Onursuz bir şövalye, sıradan bir katilden farksızdır. Onurluca ölmek, onursuzca yaşamaktan iyidir." Çocukların ona tuhaf bir şekilde baktığını düşündü ama bir gün anlayacaklardı.

Sör Barristan daha sonra piramidin zirvesinde, Missandei'yi parşömen ve kitap yığınlarının arasında buldu. "Bu gece burada kal çocuk," dedi. "Ne olursa olsun, ne görürsen gör, ne duyarsan duy, sakın kraliçenin dairesinden ayrılma."

"Anladım," dedi kız. "Sormamda sakınca yoksa..."

"En iyisi sorma." Sör Barristan tek başına terasa çıktı. Şehre yukarıdan bakarken,

ben bunun için yaratılmamışım,

diye düşündü. Piramitler teker teker uyanıyordu. Fenerler ve meşaleler titreyerek canlanırken, sokaklarda gölgeler toplanıyordu.

Komplolar, desiseler, fısıltılar, yalanlar, sırlar içinde sırlar... ve her nasılsa, ben bütün bunların bir parçası oldum.

Selmy şimdiye kadar bu çeşit şeylere alışmış olmalıydı belki de. Kızıl Kale'nin de sırları vardı. Rhaegar'ın bile. Ejderha Kayası Prensi, Selmy'ye, asla Arthur Dayne'e güvendiği gibi güvenmemişti. Harrenhal bunun

kanıtıydı. Yalana bahar yılı.

Bu hâlâ acı bir hatıraydı. Yaşlı Lord Whent, kardeşi Sör Oswell Whent'i ziyaret edip geri döndükten kısa bir süre sonra, bir turnuva düzenleyeceğini duyurmuştu. Kral Aerys, Varys'in fısıltıları sayesinde, kendi oğlunun onu tahttan indirmek için komplo kurduğuna ve Whent'in turnuvasının, Rhaegar'ın büyük lordlarla tanışması için bir bahane olduğuna inanmıştı. Gölgeli Vadi'den beri Kızıl Kale'den hiç çıkmamış olan Aerys, birdenbire, Prens Rhaegar'la birlikte Harrenhal'a gideceğini duyurmuştu ve o noktadan sonra her şey altüst olmuştu.

Eğer daha iyi bir şövalye olsaydım... son müsabakada, diğer adamları atsız bıraktığım gibi prensi de atsız bıraksaydım, aşk ve güzellik kraliçesini seçen adam ben olacaktım.

Rhaegar, Kışyarı'ndan Lyanna Stark'ı seçmişti. Barristan Selmy olsa başka birini tercih ederdi. Mevcut kraliçeyi değil. Dorne'lu Elia'yı da değil. Elia seçilse pek çok savaş ve keder engellenebilirdi ama Selmy'nin tercihi yine de o olmazdı. Selmy, Elia'nın eşlikçilerinden biri olan ve kısa bir süredir sarayda bulunan o genç kızı seçerdi... Dorne prensesi Elia, Ashara Dayne'e kıyasla bir mutfak hizmetçisiydi.

Aradan onca yıl geçmişti ama Sör Barristan, Ashara'nın gülümsemesini hâlâ hatırlıyordu. Omuzlarına dökülen koyu renk uzun saçları ve insanı büyüleyen menekşe rengi gözleri olan Ashara'yı görmek için yapması gereken tek şey, gözlerini kapatmaktı.

Daenerys'in gözleri de aynı.

Kraliçe ona baktığında, Selmy kendini Ashara'nın kızına bakıyormuş gibi hissediyordu...

Ama Ashara'nın kızı ölü doğmuştu ve Selmy'nin güzel leydisi kısa bir zaman sonra kendini bir kuleden aşağı atmıştı; kaybettiği çocuk için duyduğu kederle çıldırmıştı, belki de onu Harrenhal'da lekeleyen adamın kederine de dayanamamıştı. Sör Barristan'ın onu sevdiğini bilmeden ölmüştü. Nasıl bilebilirdi? Barristan, bir Kral Muhafızları şövalyesiydi, evlenmemeye yeminliydi. Hislerini Ashara'ya söylemesinin bir faydası yoktu.

Sessizliğimin de faydası olmadı. Eğer Rhaegar'ı atsız bırakıp Ashara'yı aşk ve güzellik kraliçesi ilan edebilseydim, Ashara, Stark yerine bana bakar mıydı

?

Selmy bunu asla bilmeyecekti ama ona en çok musallat olan başarısızlık buydu. Gökyüzü bulutluydu. Hava sıcak, bunaltıcı ve kasvetliydi ama Selmy'nin omurgasında bir sızı vardı.

Yağmur,
diye düşündü yaşlı şövalye.
Fırtına geliyor. Bu gece değilse yarın.
Sör Barristan, fırtınayı görecek kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etti.
Eğer Hizdahr'ın kendi Örümcek'i varsa, ölü sayılırım.
İş oraya varırsa, Selmy yaşadığı gibi ölecekti; elinde uzun kılıcıyla.
Batıda, Köle Körfezi'nde dolaşan yelkenlerin ardında günün son ışıkları kaybolurken, Sör Barristan tekrar piramide girdi, iki hizmetkâr çağırdı ve onlara banyo suyu ısıtmalarını söyledi; öğrencileriyle geçirdiği ikindi vaktinin ardından kendini kirli ve terli hissediyordu.
Hizmetkârların getirdiği su sadece ılıktı. Selmy, su iyice soğuyana kadar küvette kaldı ve teni kızarana kadar keselendi. Daha önce hiç olmadığı kadar temiz bir şekilde küvetten çıktı, kurulandı ve beyazlarını giydi. Çoraplar, iç çamaşırları, ipek tunik, dolgulu yelek; hepsi yeni yıkanmış ve beyazlatılmıştı. Selmy onların üstüne, kraliçenin hediyesi olan zırhını kuşandı. Örgü zırhı altın yaldızlıydı, ince bir işçilikle yapılmıştı, halkaları deri kadar yumuşaktı. Göğüs kalkanı mineliydi, buz kadar sert ve yeni yağmış kar kadar parlaktı. Selmy, altın tokalı deri kemerinin bir yanına hançerini, diğer yanma uzun kılıcını astı. Son olarak beyaz pelerinini taktı. Pelerini omuzlarına iğneledi.
Miğferini asılı olduğu kancada bıraktı. Miğferin ince göz penceresi görüşünü engelliyordu ve Selmy'nin olacak şeyleri görebilmesi gerekiyordu. Piramidin koridorları geceleri karanlık oluyordu, düşmanlar her taraftan saldırabilirdi. Ayrıca, miğferin ejderha kanadı şeklindeki süsleri çok güzel görünüyordu ama bir kılıcın ya da baltanın hedefi olmaları çok kolaydı. Selmy, bu parçayı, bir sonraki turnuva için saklayacaktı, eğer Yedi ona bir turnuva daha bahşedecek olursa.
Yaşlı şövalye, silahlı ve zırhlı bir şekilde, kraliçenin odasına bitişik hücresinde bekledi. Karanlıkta, gözlerinin önünden, hizmet ettiği ve yarı yolda bıraktığı bütün kralların yüzleri geçti. Kral Muhafızları'nda omuz omuza hizmet verdiği kardeşlerinin yüzleri de geçti. Selmy, o kardeşlerden kaçının onun yapmak üzere olduğu şeyi yapacağını merak etti.
Bazıları hiç kuşkusuz yapardı.
Ama hepsi değil. Bazdan, Kelkafa'yı bir vatan haini olarak öldürmekten bir an bile imtina etmezdi.
Piramidin dışında yağmur yağmaya başladı. Sör Barristan yağmurun sesini dinleyerek karanlıkta oturdu.
Kulağa gözyaşı sesi gibi geliyor,

diye düşündü.
Ağlayan ölü kralların sesi gibi geliyor.
Sonra gitme vakti geldi.
Meereen'in Büyük Piramit'i, Ghis'in Büyük Piramit'inin bir yankısı olarak inşa edilmişti. Meereenli piramit, kırmızı mermer koridorları şimdi yarasalarla ve örümceklerle dolu olan kadim atası gibi otuz üç katlıydı; bu sayı, her nedense, Ghis tanrıları için kutsaldı. Sör Barristan tek başına basamakları inmeye başladı, beyaz pelerini arkasında dalgalandı. Yaşlı şövalye, damarlı mermerden yapılmış geniş merdiven yerine, kiremit duvarların içine gizlenmiş daha dar, daha dik ve daha düz basamaklardan oluşan hizmetkâr merdivenini kullandı.
On iki kat aşağıda Kelkafa'yı buldu. Adamın kaba yüz hatları, sabah taktığı yarasa maskesiyle gizlenmişti. Kelkafa'nın yanında altı Tunç Canavar vardı, adamların her biri, birbirinin eşi olan böcek maskeleri takmıştı.
Çekirgeler, diye fark etti Selmy. "Groleo," dedi.
"Groleo," diye karşılık verdi çekirgelerden biri.
"İhtiyaç duyacak olursan, daha çok çekirgem var," dedi Skahaz.
"Altı yeterli. Kapılardaki adamlardan ne haber?"
"Benim adamlarım. Sorun yaşamayacaksın."
Sör Barristan, Kelkafa'yı kolundan yakaladı. "Mecbur kalmadıkça kan dökme. Yarın bir konsey toplayacağız. Şehre, ne yaptığımızı ve bunu neden yaptığımızı anlatacağız."
"Nasıl istersen. İyi şanslar yaşlı adam."
Yaşlı adam ve Kelkafa kendi yollarına gittiler. Tunç Canavarlar, inişine kaldığı yerden devam eden Sör Barristan'ın peşine düştüler.
Kralın dairesi, on altıncı ve on yedinci katlarda piramidin kalbine gömülmüştü. Selmy bu katlara ulaştığında, piramidin içine giren kapıların zincirlenmiş olduğunu gördü, iki Tunç Canavar nöbetteydi. Nöbetçilerin yamalı pelerinlerinin başlıklarının altında, bir fare ve bir boğa vardı.
"Groleo," dedi Sör Barristan.
"Groleo," diye karşılık verdi boğa. "Sağdaki üçüncü oda." Fare, zinciri çözdü. Sör Barristan ve beraberindekiler, kırmızı siyah kiremitlerden inşa edilmiş, meşale ışığıyla aydınlatılmış dar bir hizmetkâr koridoruna girdiler. İki odanın önünden geçip sağdaki üçüncü odaya doğru giderlerken ayak sesleri zeminde yankılandı.
Kralın odasının oymalı ahşap kapılarının dışında, genç bir çukur dövüşçüsü olan Çelikderi vardı. Delikanlının yanaklarına ve alnına, gri ve yeşil renkli karmaşık desenli dövmeler yapılmıştı. İnanışa göre, Valyria'ya ait kadim bir büyücü işareti

olan bu çizimler, delikanlının derisini ve etini çelik kadar sert yapmıştı. Delikanlının göğsü ve kolları da bu çeşit dövmelerle kaplıydı ama bunların bir kılıcı ya da baltayı gerçekten durdurup durduramayacağı muammaydı.
Çelikderi, dövmeler olmadan da sağlam görünüyordu; Sör Barristan'dan on beş santim uzun, ince, kaslı bir delikanlıydı. Yolu kapatmak için mızrağını indirerek, "Kim geliyor?" diye seslendi. Çekirgelerle birlikte gelen Sör Barristan'ı gördüğünde mızrağım tekrar düzeltti. 'Yaşlı Sör."
"Kralımızla görüşmem gerek."
"Vakit geç."
"Vakit geç lâkin mesele acil."
"Sorayım." Çelikderi, uzun mızrağının dibini kralın odasının kapısına vurdu. Kapıdaki gözetleme deliği açıldı. Bir çocuk gözü göründü. Bir çocuk sesi kapının ardından seslendi. Çelikderi cevap verdi. Sör Barristan, ağır bir sürgünün geri çekildiğini duydu. Kapı ardına kadar açıldı.
"Sadece siz," dedi Çelikderi. "Canavarlar burada kalacak."
"Nasıl istersen." Sör Barristan çekirgelere bir baş işareti yaptı, çekirgelerden biri şövalyeye aynı işaretle cevap verdi. Selmy, tek başına içeri girdi.
Karanlık, penceresiz, iki buçuk metre kalınlığında duvarlarla çevrili daire, geniş ve konforluydu. Siyah meşeden yapılmış muazzam sütunlar, yüksek tavanı destekliyordu. Zemin, Qarth'tan getirilen ipek halılarla kaplıydı. Duvarlarda paha biçilmez goblenler vardı; renkleri solmuş tarihi duvar halıları, Ghis'in Eski İmparatorluk'unun ihtişamını resmediyordu. En büyük duvar halısının üstündeki resim, yenilmiş Valyria ordusundan geriye kalanları, boyunduruğa geçirilip zincire vurulurken tasvir ediyordu. Kralın yatak odasına giden kemerli geçidin iki yanında, sandalağacından yontulmuş iki âşık vardı. Cilalanmış ahşap heykellerin tahrik edici olması gerektiği şüphesizdi ama Sör Barristan onların nahoş olduğunu düşündü.
Bu yerden ne kadar çabuk ayrılırsak, o kadar iyi.
Odadaki tek ışık demir bir maltızdan geliyordu. Kraliçenin kadeh taşıyıcılarından ikisi maltızın yanında duruyordu; Draqaz ve Qezza. "Miklaz kralı uyandırmaya gitti," dedi Qezza. "Size şarap getirelim mi sör?"
"Hayır. Teşekkür ederim."
Draqaz, bir sandalyeyi göstererek, "Oturabilirsiniz," dedi.
"Ayakta durmayı tercih ederim," diye karşılık verdi Sör Barristan. Yatak odasının kemerli geçidinden gelen sesleri duyabiliyordu. Seslerden biri krala aitti.
Bu Soylu İsmi Taşıyan On Dördüncü Adam olan Kral Hizdahr zo Loraq

esneyerek ve sabahlığının kuşağını bağlayarak ortaya çıktı. Sabahlık yeşil satenden dikilmişti, gümüş iplik işlemeleriyle ve incilerle süslenmişti. Sabahlığın içindeki kral çıplaktı. Bu iyiydi. Çıplak adamlar kendilerini savunmasız hisseder ve intihara giden kahramanlık eylemlerine daha az meyilli olurlardı.
Sör Barristan'ın, puslu bir perdenin ardından kemerli geçidin başında gördüğü kadın da çıplaktı. İpek bir örtü, kadının göğüslerini ve kalçalarını kısmen örtmüştü.
"Sör Barristan." Hizdahr tekrar esnedi. "Vakit ne? Tatlı kraliçemden haber mi var?"
'Yok Majesteleri."
Hizdahr iç geçirdi. "Şahanemiz, deyin lütfen. Gerçi gecenin bu vaktinde 'Uykulumuz' daha uygun olur." Kral, kendine bir kadeh şarap doldurmak için içki dolabına gitti ama sürahinin dibinde sadece birkaç damla şarap kalmıştı. Adamın yüzünden bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. "Miklaz. Şarap. Hemen."
"Emredersiniz İlahımız."
"Draqaz'ı da yanına al. Bir sürahi Arbor altını ve bir sürahi tatlı kırmızı. Şu sizin sarı sidiğinizden istemem, teşekkürler. Ve sürahimi bir kez daha boş bulursam, şu pembe yanaklarınızı bükmek zorunda kalabilirim." Çocuklar koşarak gitti. Kral tekrar Selmy'ye döndü. "Rüyamda Daenerys'i bulduğunu gördüm."
"Rüyalar yalan söyleyebilir Majesteleri."
"Işığımız
demeniz yeterli. Sizi bu vakitte bana getiren nedir sör? Şehirde bir sorun mu var?"
"Şehir sakin."
"Öyle mi?" Hizdahr, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Neden geldiniz?"
"Bir soru sormak için. Majesteleri, Harpiya siz misiniz?" Hizdahr'ın kadehi, adamın parmaklarının arasından kaydı, halıya çarpıp zıpladı, yerde yuvarlandı. "Gecenin köründe buraya gelip bana bunu mu soruyorsunuz? Delirdiniz mi?" Kral ancak o zaman Sör Barristan'ın zırh giydiğini fark etti. "Ne... neden... bu ne cesaret..."
"Zehir sizin marifetiniz miydi Şahanemiz?"
Kral Hizdahr bir adım geri gitti. "Çekirgeler mi? O... o Dornelu adamın işiydi. Sözde prens Quentyn'in işi. Eğer benden şüphe ediyorsanız Reznak'a sorun."
"Kanıtınız var mı? Reznak'ın kanıtı var mı?"
"Hayır. Olsaydı Dornelular'ı tutuklatırdım. Belki de her halükârda bunu yapmalıyım. Marghaz onların itiraf etmesini sağlar, bundan eminim. Dornelular'ın hepsi zehirci. Reznak onların yılanlara taptığını söylüyor."

“Yılanları yiyorlar,” dedi Sör Barristan. “Orası sizin çukurunuzdu, sizin locanızdı, onlar sizin koltuklarınızdı. Tatlı şarap ve yumuşak minderler. İncirler, karpuzlar ve ballı çekirgeler. Hepsini siz temin ettiniz. Majesteleri Kraliçe’nin çekirgeleri tatması için ısrar ettiniz ama siz bir tane bile yemediniz.”
“Ben... acı baharatlar bana yaramıyor. Daenerys benim kanındı. Benim kraliçemdi. Neden onu zehirlemek isteyeyim?”
Karımdı,
diyor.
Daenerys’in öldüğüne inanıyor.
“Buna yalnızca siz cevap verebilirsiniz Şahanemiz. Belki de Daenerys’in yerine başka bir kadın koymak istediniz.” Sör Barristan, ürkek gözlerle yatak odasından bakan kızı işaret etti. “Belki de şunu.”
Kral çıldırmış gibi etrafa baktı. “O
mu?
Onun hiçbir değeri yok. O bir yatak kölesi.” Ellerini havaya kaldırdı. “Yanlış konuştum. Köle değil. Özgür bir kadın. Zevk vermek için eğitilmiş. Bir kralın bile bazı ihtiyaçları vardır. O kız... o kız sizi hiç ilgilendirmez sör. Ben Daenerys’e asla zarar vermem. Asla.”
“Kraliçenin çekirgeleri yemesi için ısrar ettiniz. Duydum.”
“Tadını seveceğini düşündüm.” Hizdahr bir adım daha geri gitti. “Hem acı hem tatlı.”
“Acı, tatlı ve zehirli. Çukurdaki adamlara Drogon’u öldürmelerini emrettiğinizi kendi kulaklarımla duydum. Onlara bağırdığınızı duydum.”
Hizdahr dudaklarını yaladı. “O canavar, Barsena’yı yedi. Ejderhalar insanları avlar. Drogon öldürüyordu, yakıyordu...”
“...kraliçeye zarar vermek isteyen adamları yakıyordu. Belki de Harpiya’nın Oğulları’nı. Sizin dostlarınızı.”
“Onlar benim dostlarım değil.”
“Böyle söylüyorsunuz ama onlara cinayetleri durdurmalarını söylediğinizde size itaat ettiler. Onlardan biri olmasaydınız bunu yaparlar mıydı?”
Hizdahr başım sağa sola salladı. Bu sefer cevap vermedi.
“Bana doğruyu söyleyin,” dedi Sör Barristan. “Kraliçeyi gerçekten sevdiniz mi? Bir parça bile olsa? Yoksa sadece taca mı şehvet duydunuz?”
“Şehvet? Bana şehvetten bahsetmeye cesaret mi ediyorsunuz?” Kralın ağzı öfkeyle çarpıldı. “Taca şehvet duydum, evet... ama Daenerys’in o paralı askere duyduğu şehvetin yarısı kadar değil. Belki de Daenerys’i o çok kıymetli kumandanı zehirlemeye çalışmıştır, onu bir kenara attığı için. Çekirgeleri ben de

yeseydim, paralı asker bir taşla iki vurmuş olurdu.”
“Daario bir katil ama zehirci değil.” Sör Barristan krala yaklaştı. “Harpiya siz misiniz?” Bu sefer elini kılıcının kabzasına koydu. “Bana doğruyu söylerseniz, size hızlı ve temiz bir ölüm sözü veririm.”
“Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz sör,” dedi Hizdahr. “Bu sorulardan ve sizden bıktım. Hizmetimden azledildiniz. Meereen’den derhal ayrılırsanız yaşamanıza müsaade ederim.”
“Eğer Harpiya değilseniz, bana onun ismini verin.” Sör Barristan, kılıcını kınından çekti. Kılıcın keskin kenarı maltız ışığını yakaladı ve ince, turuncu bir çizgiye dönüştü.
Hizdahr dağıldı. Yatak odasına doğru geri geri yürürken, “Kfz
razz!”
diye çığlık attı. “
Khrazz! Khrazz!”
Sör Barristan, sol tarafta bir kapının açıldığını duydu, tam zamanında döndü ve bir duvar halısının arkasından çıkan Khrazz’ı gördü. Adam ağır hareket ediyordu, hâlâ uykuluydu ama silahı elindeydi: Uzun ve kıvrımlı bir Dothrak
arakh,
at sırtındaki bir adamın derin ve doğrayıcı darbeler indirebilmesi için tasarlanmış bir cani kılıcı.
Mücadele alanındaki ya da dövüş çukurlarındaki yan çıplak düşmanlara karşı öldürücü bir silah.
Ama dar alanlarda,
arahk
ın uzunluğu bir dezavantajdı ve Selmy zırhlıydı.
“Hizdahr için buradayım,” dedi şövalye. “Çeliğini bırak ve kenara çekil. Zarar görmeyeceksin.”
Khrazz güldü. ‘Yaşlı adam. Kalbini yiyeceğim.” İki adam aynı boydaydı ama Khrazz, Selmy’den on kilo ağır ve kırk yıl gençti. Solgun bir teni, ölü gözleri ve alnından boynuna kadar inen kızıl saçları vardı.
“Öyleyse gel,” dedi Cesur Barristan.
Khrazz geldi.
Selmy, bütün gündür ilk kez kendinden emindi.
Ben bunun için yaratıldım,
diye düşündü.
Dans, tatlı çelik şarkısı, elimde bir kılıç ve önümde düşman.
Çukur dövüşçüsü hızlıydı, ateş gibi hızlıydı, Sör Barristan’ın o güne kadar

dövüştüğü en hızlı adamdı. Arakh, o iri ellerde, ıslık çalan bir bulanıklığa dönüştü. Çelik bir fırtına, üç taraftan aynı anda yaşlı şövalyenin üstüne geliyor gibiydi. Darbelerin çoğu şövalyenin başını hedef almıştı. Khrazz aptal değildi. Miğfer takmayan Selmy'nin en savunmasız yeri boynundan yukarısıydı.
Selmy darbeleri sakince engelledi, uzun kılıcıyla her darbeyi karşılayıp bertaraf etti. Kılıçlar tekrar ve tekrar çınladı. Sör Barristan geri çekildi. Göz ucuyla, tavuk yumurtası kadar beyaz ve büyük gözlerle dövüşü izleyen kadeh taşıyıcılarını gördü. Khrazz küfretti ve yüksek bir darbeyi alçak bir darbeye çevirdi, yaşlı şövalyenin kılıcım ilk kez geçti, ama adamın çelik baldır zırhını sıyırmaktan başka bir şey yapamadı. Selmy'nin cevaben indirdiği darbe, çukur dövüşçüsünün sol omzunu buldu, ince keten tuniği kesip ete gömüldü. Sarı tunik önce pembeye, sonra kırmızıya döndü.
Selmy'nin etrafında dönerek, "Sadece korkaklar çeliğe bürünür," dedi Khrazz. Dövüş çukurlarında kimse zırh giymezdi. İnsanlar oraya kan görmek için gelirdi: Ölüm, parçalanma, ıstırap çığlıkları ve kızıl kumların şarkısı.
Sör Barristan, Khrazz'la birlikte döndü. "Bu korkak seni öldürmek üzere sör." Khrazz bir şövalye değildi ama delikanlının cesareti ona bu kadar iltifat kazandırmıştı. Khrazz, zırhlı bir adamla nasıl dövüşüleceğim bilmiyordu. Sör Barristan bunu delikanlının gözlerinde görebiliyordu: Şüphe, akıl karışıklığı, korku filizleri. Çukur dövüşçüsü tekrar saldırdı, çeliğin katletmediği düşmanı ses katledebilirmiş gibi bu kez çığlık attı.
Arakh
aşağıdan saldırdı, sonra yukarıdan, sonra yine aşağıdan.
Selmy, kafasını hedef alan darbeleri engelledi, diğerlerini zırhına bıraktı. Çukur dövüşçüsünün yanağını kulağından ağzına kadar kesti, sonra delikanlının göğsünde kırmızı bir yarık açtı. Khrazz'ın yaralarından kan boşaldı. Delikanlı çıldırmış gibiydi, boş eliyle maltızı yakalayıp ters çevirdi, közleri ve sıcak kömürleri Selmy'nin ayaklarına saçtı. Sör Barristan sıcak kömürlerin üzerinden atladı. Khrazz'ın darbesi yaşlı şövalyenin kolunu yakaladı ama
arakh
sadece sert mineyi kırabildi ve minenin altındaki çeliğe hiç ulaşamadı.
"Çukurda olsaydık bu darbe kolunu koparmıştı yaşlı adam."
"Çukurda değiliz."
"Şu zırhı çıkar!"
"Çeliğini bırakmak için geç değil. Teslim ol."
"Öl," diye bağırdı Khrazz... ama
arakhı

nı kaldırdığında, silahın ucu duvar halılarından birine takıldı. Sör Barristan'ın beklediği fırsat buydu. Yaşlı şövalye, çukur dövüşçüsünün karnını yardı, takıldığı yerden kurtulan
arakhı
bertaraf etti ve Khrazz'ın bağırsakları yağlı yılan balıkları misali dışarı dökülürken kılıcını hızlıca delikanlının kalbine batırdı.
Kan ve iç organlar, kralın ipek halılarını lekeledi. Selmy bir adım geri çekildi. Elindeki uzun kılıcın yarısı kıpkırmızıydı. Halılar, dağılan kömürlerin düştüğü noktalarda için için yanmaya başlamıştı. Barristan, zavallı Qezza'nın hıçkırıklarını duydu. "Korkma," dedi yaşlı şövalye. "Sana zarar vermeyeceğim çocuk. Ben yalnızca kralı istiyorum."
Kılıcım bir perdeye sürüp temizleyerek yatak odasına girdi. Bu Soylu isimle Anılan On Dördüncü Adam olan Hizdahr zo Loraq'ı, bir duvar halısının arkasına gizlenmiş ve ağlar hâlde buldu. "Canımı bağışla," diye yalvardı kral. "Ölmek istemiyorum." "Kimse ölmek istemez ama herkes mutlaka ölür." Sör Barristan, kılıcını kınına sokup Hizdahr'ı ayağa kaldırdı. "Gelin. Sizi bir hücreye götüreceğim." Tunç Canavarlar şimdiye kadar Çelikderi'yi etkisiz hâle getirmiş olmalıydı. "Kraliçe geri dönene kadar tutuklu kalacaksınız. Eğer size karşı hiçbir şey ispatlanamazsa zarar görmeyeceksiniz. Size bir şövalye olarak söz veriyorum." Kralı kolundan tuttu ve adamı yatak odasından çıkardı, başı tuhaf bir şekilde dönüyordu, neredeyse sarhoş gibiydi.
Ben bir Kral Muhafızıydım. Şimdi neyim
?
Miklaz ve Draqaz, kralın şarabıyla geri döndüler. Göğüslerine bastırdıkları sürahilerle birlikte açık kapının önünde durup, iyice genişlemiş gözleriyle Khrazz'ın cesedine baktılar. Qezza hâlâ ağlıyordu ama Jezhene onu teselli ediyormuş gibi görünüyordu, kıza sarılmıştı, onun saçlarını okşuyordu. Diğer kadeh taşıyıcıları onların arkasında duruyordu. "İlahımız," dedi Miklaz, "soylu Reznak mo Reznak hemen gelmenizi istedi."
Çocuk, krala, Sör Barristan orada değilmiş, yerde bir ölü adam yatmıyormuş ve ölü adamın kanı ağır ağır halının üstüne akmı yormuş gibi hitap etmişti.
Skahaz, Reznak'ı, biz onun sadakatinden emin olana dek gözaltında tutmalıydı. Bir şeyler ters mi gitti?
"Nereye gidecek?" diye sordu Barristan, çocuğa. "Kethüda, Majesteleri Kral'ın nereye gitmesini istiyor?"
"Dışarı." Miklaz, Barristan'ı ilk kez görmüş gibiydi. "Terasa. Görmek için."
"Neyi görmek için?"

“E-e-ejderhaları. Ejderhalar serbest bırakılmış sör.”
Yedi bizi korusun,
diye düşündü yaşlı şövalye.

EJDERHA TERBİYECİSİ

Gece ağır ve karanlık adımlarla ilerledi. Yarasa vaktini yılanbalığı vakti takip etti; yılanbalığı vaktini hayalet vakti. Prens, tavanı seyrederek, uyumadan rüya görerek, hatırlayarak, hayal kurarak, keten örtülerin altında dönüp durarak, ateş ve kan düşünceleriyle yanarak yatağında uzandı.

Sonunda dinlenmekten umudunu kesen Quentyn Martell, çalışma odasına gitti, bir kadeh şarap doldurup karanlıkta içti. Şarap, prensin dilinde tatlı bir teselli bıraktı, Quentyn bir mum yakıp bir kadeh daha doldurdu. Şarap uyumama yardım edecek, dedi kendi kendine, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Uzunca bir zaman muma baktı, sonra kadehini masaya bırakıp avcunu alevin üzerine koydu. Elini aleve değecek kadar aşağı indirmek için bütün cesaretini kullandı. Alev avcuna dokunduğunda, prens bir acı çığlığı atarak elini geri çekti.

“Quentyn, delirdin mi?”

Hayır, sadece korktum. Yanmak istemedim.

“Gerris?”

“Etrafta dolaştığını duydum.”

“Uyuyamadım.”

“Uykusuzluğun tedavisi yanıklar mı? Ilık süt ve güzel bir ninni işe yarar. Ya da daha iyisi, seni Merhamet Tapınağı’na götüreyim ve senin için bir kız bulayım.”

“Bir fahişe, demek istiyorsun.”

“Onlara Faziletler deniyor. Değişik renkleri var. Sadece kırmızı olanlar düzüşüyor.” Gerris masanın karşısına oturdu. “Bana sorarsan, bizim oradaki rahibeler de bu geleneği benimsemeli. Yaşlı rahibelerin kuru eriğe benzediğini fark ettin mi? Ömür boyu bakire kalmak insana bunu yapıyor.”

Quentyn terastan dışarı baktı, gece gölgeleri ağaçların arasında toplanmıştı. Prens, yere düşen suyun yumuşak sesini duyabiliyordu. ‘Yağmur mu yağıyor? Fahişeler gidecek.”

“Hepsi değil. Zevk bahçelerinde kuytu yerler var. Fahişeler, her gece, bir adam bulana kadar oralarda bekliyor. Adam bulamayanlar, yalnız ve ihmal edilmiş bir hâlde güneş doğana kadar kuytularda kalıyor. Onları teselli etmeliyiz.”

“Onlar beni teselli etmeli; söylemek istediğin bu mu?”
“Aynı zamanda bu.”
“Ben bu tür bir teselli istemiyorum.”
“Sana katılmıyorum. Daenerys Targaryen dünyadaki tek kadın değil. Bakir olarak ölmek mi istiyorsun?”
Quentyn ölmek istemiyordu.
Demir Ormanı’na geri dönmek, senin kız kardeşlerinin ikisini birden öpmek, Gwyneth Yronwood’la evlenmek, onun çiçek açtığını görmek, onunla çocuk yapmak istiyorum. Turnuvalarda at sürmek, ava çıkmak, Norvos’a gidip annemi ziyaret etmek, babamın gönderdiği kitapları okumak istiyorum. Cletus’un, Will’in ve Üstat Kedry’nin hayata dönmesini istiyorum.
“Daenerys bir fahişeyle yattığımı duyunca memnun olur mu sence?”
“Olabilir. Erkekler bakirelerden hoşlanabilir ama kadınlar, yatak odasında ne yapacağını bilen erkekleri sever. Bu da bir çeşit kılıç oyunu. İyi olmak için talim yapman gerekir.”
Gerris’in sözlerindeki iğne can yakıcıydı. Quentyn, Daenerys Targaryen’ın önünde durmuş, onunla evlenmek isterken, kendini daha önce hiç olmadığı kadar çocuk hissetmişti. Kraliçeyle yatağa girmek fikrinden, en az ejderhalardan korktuğu kadar korkuyordu. Kraliçeyi memnun edemezse ne olacaktı?
“Daenerys’in bir âşığı var,” dedi kendini savunur bir tonla. “Babam beni buraya, yatak odasında kraliçeyi eğlendireyim diye göndermedi. Neden geldiğimizi biliyorsun.”
“Kraliçeyle evlenemezsin. Onun bir kocası var.”
“Hizdahr zo Loraq’a âşık değil.”
“Aşkın evlilikle ne ilgisi var? Bir prens daha akıllı olmalı. Senin babanın aşk evliliği yaptığı söylenir. Baban evliliğinde ne kadar mutluluk buldu?”
Hemen hemen hiç.
Doran Martell ve Norvoslu karısı, evliliklerinin yarısını ayrı ayrı, diğer yarısını da kavga ederek geçirmişlerdi. Doran Martell’in ihtiyatsızca yaptığı tek şey evliliğiydi, evlenirken mantığı yerine kalbini dinlemiş ve buna pişman olmuştu.
“Alınan her risk insanı felakete sürüklemez,” diye üsteledi Quentyn. “Bu benim vazifem. Benim kaderim.”
Benim dostum olman gerekiyor Gerris. Neden hayallerimle alay etmek zorundasın
?
Sen korkulan mm üstüne yağ dökmeden de yeterince kuşkum var.
“Bu benim büyük maceram olacak.”

“insanlar büyük maceralarda ölür.”
Gerris haksız değildi. Bu hikâyelerde de vardı. Kahraman; dostlarıyla birlikte yola düşer, tehlikelerle yüzleşir, zafer kazanıp evine dönerdi.
Dostlarından bazıları hiç geri dönmez ama kahraman asla ölmez. Ben kahraman olmalıyım.
“İhtiyacım olan tek şey cesaret. Dorne’un beni kifayetsiz bir adam olarak hatırlamasını mı istiyorsun?”
“Dorne hiçbirimizi uzun süre hatırlamayacak.”
Quentyn, avcundaki yanık yeri emdi. “Dorne, Aegon’ı ve onun kız kardeşlerini hatırlıyor. Ejderhalar kolay kolay unutulmaz. Daenerys’i de hatırlayacaklar.”
“Öldüyse hatırlamayacaklar.”
“O yaşıyor.”
Yaşamak zorunda.
“Daenerys kayboldu ama ben onu bulacağım.”
Bulduğumda ve ona layık olduğumu kanıtladığımda, Daenerys bana o paralı askere baktığı gibi bakacak.
“Onu bir ejderha sürerek mi bulacaksın?”
“Altı yaşımdan beri at sürüyorum.”
“Ve birkaç kez attan düştün.”
“Ama her seferinde tekrar eyere çıktım.”
“Uç yüz metre yukarıdan aşağı hiç düşmedin,” dedi Gerris. “Üstelik atlar, binicilerini kararmış kemiklere ve küle dönüştürmezler.”
Tehlikelerin farkındayım.
“Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. İstersen gidebilirsin Gerris. Bir gemi bul ve eve koş.” Prens ayağa kalktı, mumu söndürdü, yatağına ve terden sırılsıklam olmuş keten çarşaflarına döndü.
Drinkwater ikizlerinden birini öpmeliydim. Ya da ikisi birden. Fırsatım varken bunu yapmalıydım. Annemi ve onun doğduğu yeri görmek için Norvos’a gitmeliydim. Annem onu unutmadığımı bilmeliydi.
Quentyn, kiremitlere çarpan yağmurun sesini duyabiliyordu.
Kurt vakti geldiğinde, yağmur sabit ve sert bir şekilde yağıyordu. Bu soğuk sağanak, birazdan Meereen’in kiremit caddelerini nehirlere çevirecekti. Üç Dornelu adam, şafak öncesi karanlıkta meyve, ekmek ve peynirden oluşan basit bir yemek yiyip keçi sütü içtiler. Gerris kendine bir kadeh şarap doldurmak istediğinde Quentyn onu durdurdu. “Şarap yok. Daha sonra içmek için yeterince vaktimiz olacak.”
“Umarım,” dedi Gerris.

İri adam terasa doğru baktı. “Yağmur yağacağını biliyordum,” dedi kederli bir ses tonuyla. “Dün gece kemiklerim ağrıyordu. Yağmurdan önce hep ağrır. Ejderhalar bundan hoşlanmayacak. Ateşle su yan yana durmaz, bu bilinir. Güzel bir ateş yakarsın, sonra yağmur yağmaya başlar, odunlar ıslanır ve alevler ölür.” Gerris güldü. “Ejderhalar odundan yaratılmadı Arch.” “Bazıları yaratıldı. Şu yaşlı Kral Aegon, azgın olan, bizi fethetmek için ahşap ejderhalar yaptırdı. O işin sonu kötü oldu gerçi.”

Bu işin sonu da kötü olabilir,

diye düşündü prens. Değersiz Aegon’ın saçmalıkları ve başarısızlıkları onu ilgilendirmiyordu ama Quentyn şüphelerle ve endişelerle doluydu. Arkadaşlarının yorucu alayları prensin başını ağrıtıyordu.

Onlar Dornelu olabilir ama ben Dorne’um. Yıllar sonra, ben öldüğümde, insanlar benimle ilgili şarkılar söyleyecek.

Quentyn aniden ayağa kalktı. “Vakit geldi.”

Quentyn’in arkadaşları da ayağa kalktı. Sör Archibald, keçi sütünün son yudumunu içip iri elinin tersiyle üst dudağını sildi. “Kostümlerimizi getireceğim.”

Arch, Hırpani Prensle yaptıkları ikinci görüşme sırasında edindikleri bohçayla birlikte geri döndü. Bohçanın içinde; birbirine dikilmiş küçük kare kumaşlardan oluşan başlıklı üç pelerin, üç çomak, üç kısakılıç ve üç tunç maske vardı. Bir boğa, bir aslan ve bir maymun.

Tunç Canavar olmak için gereken her şey.

Hırpani Prens bohçayı Gerris’e verirken, “Parola sorabilirler,” demişti. “Parola *köpek.”*

“Bundan emin misiniz?” diye sormuştu Gerris. “Bir hayat üstüne bahis oynayacak kadar emin misiniz?”

Prens, Gerris’in ne demek istediği anlamıştı. “Benim hayatım üstüne.”

“Parola bu olacak.”

“Bunu nasıl öğrendiniz?”

“Birkaç Tunç Canavar’a rastladık ve Meris onlara nazikçe sordu. Lâkin bir prens, böyle sorular sormaması gerektiğini bilir. Pentos’ta bir deyiş vardır. Fırıncıya turtanın içine ne koyduğunu sorma. Sadece ye.”

Sadece ye.
Quentyn, bu deyişte bilgelik olduğunu düşünmüştü.
“Ben boğa olacağım,” dedi Arch.
Quentyn boğa maskesini Arch’a uzattı. “Aslan maskesi benim.”
“Beni maymun ettiniz.” Gerris, maymun maskesini yüzüne bastırdı. “Bu şeylerin içinde nasıl nefes alıyorlar?”
“Tak şunu.” Prens şaka kaldıracak durumda değildi.
Bohçanın içinde, bir boğanın derisini yüzebilecek kadar kalın bir kamçı da vardı; tunç ve kemikten yapılmış bir sapı olan çirkin bir deri parçası. “Bu ne için?” diye sordu Arch.
“Daenerys, siyah canavarı sindirmek için kamçı kullandı.” Quentyn, kamçıyı kangal haline getirip kemerine astı. “Arch, çekicini de al. Ona ihtiyacımız olabilir.”
Gece vakti Meereen’in Büyük Piramit’ine girmek kolay bir iş değildi. Kapılar her akşam kapatılıp sürgüleniyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar kilitli kalıyordu. Her girişe muhafızlar yerleştiriliyordu. En alt terasta devriyeler geziyor ve caddeleri gözlüyordu. Eskiden bu muhafızlar Lekesizler’di. Şimdi ise Tunç Canavarlar. Ve Quentyn, bütün farkı yaratan şeyin bu olacağını umuyordu.
Nöbet değişimi gün doğumunda yapılıyordu ama Dornelu adamlar hizmetkâr merdiveninden aşağı inerken şafağa hâlâ yarım saat vardı. Duvarlar rengârenk kiremitlerden örülmüştü fakat gölgeler onları griye dönüştürmüştü, Gerris’in taşıdığı meşalenin ışığı duvarlara vuruyor ve kiremitleri tekrar renklediriyordu. Quentyn ve arkadaşları, uzun inişi gerçekleştirirken kimseyle karşılaşmadılar. Yıpranmış kiremitlere sürtünen çizmelerin sesinden başka bir ses duymadılar.
Piramidin ana kapıları merkez meydana bakıyordu ama Dorne’lu adamlar, bir ara sokağa açılan yan girişe doğru yürüdüler. Bu kapılar; eski kölelerin, efendilerinin işlerini görürken kullandığı ve sıradan insanlarla tacirlerin sevkiyat yaparken girip çıktığı kapılardı.
Som bronzdan yapılmış kapılar demir bir sürgüyle kapatılmıştı. Kapıların önünde iki Tunç Canavar duruyordu. Adamların çomakları, mızrakları ve kısakılıçları vardı, cilalı tunç maskelerinden meşale ışığı yansıyordu. Quentyn, iri adamın arkada kalması için bir baş işareti yaptı, Gerris’le birlikte, fare ve tilki maskeleri takan nöbetçilere doğru yürüdü.
“Erken geldiniz,” dedi tilki.
Quentyn omuz silkti. “İsterseniz gidebiliriz. Bizim nöbetimizi de siz tutabilirsiniz.” Bir Ghisli gibi konuşmadığını biliyordu ama Tunç Canavarlar’ın yarısı, kendi ana dillerini konuşan azatlı kölelerden oluşuyordu, Quentyn’in

aksam dikkat çekmiyordu.
“Boş versene,” dedi fare.
“Günün parolasını söyle,” dedi tilki.
“Köpek,” dedi Dornelu adam.
Tunç Canavarlar bakıştı. Quentyn, üç uzun kalp atışı boyunca, bir şeylerin yanlış gittiğinden ve Güzel Meris’le Hırpani Prens’in yanlış parola aldığından korktu. Sonra tilki homurdandı. “Köpek,” dedi. “Kapı sizindir.” Nöbetçiler uzaklaşırken, prens tekrar nefes aldı.
Fazla vakit yoktu. Gerçek rahatlama kısa bir zaman sonra gelecekti şüphesiz. “Arch,” diye seslendi Quentyn. İri adam ortaya çıktı, boğa maskesi meşale ışığıyla parladı. “Sürgü. Çabuk.”
Demir sürgü kalın ve ağırdı ama iyi yağlanmıştı. Sör Archibal sürgüyü çekmekte zorlanmadı. Quentyn kapıları açtı ve Gerris meşaleyi sallayarak içeri girdi. “Şunu içeri sok. Acele et.”
Kasap arabası dışarıdaydı, sokak arasında bekliyordu. Sürücü, katıra vurup arabayı hareket ettirdi, demir kasnaklı tekerlekler kiremitlerin üstünde gürültüyle tıkırdadı. Arabanın arkasında dörde bölünmüş bir öküz leşi ve iki ölü koyun vardı. Altı kişi yürüyerek içeri girdi. Beşi Tunç Canavarlar’ın maskelerinden takmıştı ama Güzel Meris yüzünü gizleme gereği duymamıştı. “Lordunuz nerede?” diye sordu Quentyn, Meris’e.
“Benim
lordum
yok,” diye cevap verdi kadın. “Eğer prens dostundan bahsediyorsan o yakında bir yerde, elli adamla birlikte. Ejderhayı dışarı çıkar. Hırpani, söz verdiği gibi, seni güven içinde buradan götürecek. Buradaki komuta Caggo’da.”
Sör Archibald kaşlarını çatarak kasap arabasına baktı. “Ejderha bu arabaya sığacak mı?” diye sordu.
“Sığmalı. İki öküz sığıyor.” Cesetkatili bir Tunç Canavar gibi giyinmişti. Adamın yara izleriyle dolu yüzü bir kobra maskesinin ardına gizlenmişti ama kalçasındaki siyah
arakh
onu ele veriyordu. “Bize, bu hayvanların, kraliçenin canavarlarından daha küçük olduğu söylendi.”
“Çukur, ejderhaların gelişimini yavaşlattı.” Quentyn, aynı şeyin Yedi Krallık’ta da olduğunu okumuştu. Kral Topraklarındaki Ejderha Çukuru’nda doğan ve büyüyen ejderhaların hiçbiri, Vhagar’ın, Meraxes’in ya da Kral Aegon’ın ejderhası olan Kara Dehşet’in boyutlarına erişememişti. ‘Yeterince zincir

getirdiniz mi?”
“Kaç ejderhanız var?” diye sordu Güzel Meris. “On ejderhaya yetecek kadar zincir getirdik. Etin altına gizledik.”
“Çok güzel.” Quentyn’in başı dönüyordu. Bu olanların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu. Prens bir an, her şey bir oyunmuş gibi hissediyordu, bir sonraki an kendini bir kâbusun içinde buluyordu; karanlık bir kapıyı açtığı, kapının diğer tarafında dehşetin ve ölümün beklediğini bildiği ama her nasılsa kendini durduramadığı kötü bir rüyanın içinde. Avuçları terlemişti. Quentyn avuçlarını bacaklarına sildi ve “Çukurun içinde daha fazla nöbetçi olacak,” dedi.
“Biliyoruz,” dedi Gerris.
“Hazır olmalıyız.”
“Hazırız,” dedi Arch.
Quentyn’in midesine kramp girdi. Prens aniden bağırsaklarını boşaltma ihtiyacı hissetti ama şimdi izin isteyip tuvalete gidemezdi. “Öyleyse bu taraftan.” Kendini bir çocuk gibi hissediyordu ama insanlar onu takip etti; Gerris ve iri adam; Meris, Caggo ve diğer Rüzgârla Savrulanlar. İki paralı asker, arabadaki gizli bir bölmeden arbaletler çıkardı.

Büyük Piramit’in zemini, ahırların arkasında bir labirente dönüşüyordu ama Quentyn Martell kraliçeyle birlikte buraya gelmişti ve yolu hatırlıyordu. Kiremitten inşa edilmiş üç muazzam kemerin altından geçtiler, sonra taştan örülmüş dik bir rampadan aşağı inip derinlere gittiler, zindanların ve işkence odalarının arasında yürüdüler. Adımları duvarlarda yankılandı, kasap arabası arkalarında tıkırdadı. İri adam, kafileye yol göstermek için duvar apliğindeki meşaleyi aldı.

Sonunda, kafilenin önünde bir çift demir kapı belirdi. Pas tutmuş ürkütücü kapılar, her biri, bir insan kolu kalınlığındaki halkalardan oluşmuş bir zincirle kapatılmıştı. Kapıların boyutları ve kalınlıkları, Quentyn Martell’in bu yolun akla uygunluğunu sorgulamasına sebep oldu. İşin daha beteri, her iki kapı da, içeride bulunan ve dışarı çıkmaya çalışan bir şey tarafından çentiklenmişti. Kalın demir üç yerden çatlamıştı. Soldaki kapının üst köşesi erimiş gibi görünüyordu.
Kapıda dört Tunç Canavar nöbet tutuyordu. Üçünün elinde uzun mızraklar vardı. Dördüncü adam çavuştu, bir kısakılıç ve bir hançer taşıyordu. Adamın maskesi

şahmeran başı şeklinde dövülmüştü. Diğer üç adam böcek maskeleri takmışlardı. Çekirgeler, diye fark etti Quentyn. “Köpek,” dedi.
Çavuş, burnunu çekti.
Bu hareket, Quentyn Martell’in, bir şeylerin ters gittiğini anlamasına yetti. Şahmeranın eli hançerine uzanırken, “Devirin şunları,” diye bağırdı prens.
Çavuş hızlıydı. İri adam daha hızlı. Arch, elindeki meşaleyi en yakındaki çekirgeye fırlattı, sırtına uzanıp çekicini aldı. Çekicin sivri ucu şahmeranın alnına gömüldüğünde çavuşun bıçağı, deri kınından bile çıkamamıştı. Çekiç, maskenin ince tuncunu geçip alttaki ete ve kemiğe saplandı. Çavuş sendeledi, sonra dizlerinin üstüne düşüp yere yığıldı, adamın tüm bedeni şiddetle sarsılıyordu.
Quentyn donmuş bir hâlde adama baktı, midesi bulanıyordu, kendi bıçağı hâlâ kınındaydı, silahına uzanmadı. Prensin gözleri, yerde çırpınarak can veren çavuşa sabitlenmişti. Arch’ın elinden düşen meşale, etraftaki bütün gölgelerin zıplayıp kıvrılmasına sebep oluyor ve can çekişen adamın titremeleriyle zalimce alay ediyordu. Prens, çekirgenin mızrağının ona doğru geldiğini hiç görmedi. Gerris, prensin üstüne atılıp onu kenara itti. Quentyn mızrağı ancak o zaman fark etti. Mızrağın ucu, prensin taktığı aslan maskesinin yanağına sürtündü. Darbe o kadar sertti ki, mas
ke neredeyse yırtılıyordu. Sersemlemiş bir hâlde,
mızrak boğazıma saplanabil irdi,
diye düşündü prens.
Etrafı çekirgeler tarafından sarılan Gerris küfretti. Quentyn, koşan ayakların sesini duydu. Sonra gölgelerin içinden paralı askerler geldi. Gerris, kılıcının ucunu muhafızlardan birinin maskesinin altına sokup adamın boğazını yırttı, ikinci muhafızın göğsünden bir arbalet oku çıktı.
Son çekirge mızrağını bıraktı. “Teslim oluyorum. Teslim oluyorum.”
“Hayır. Ölüyorsun.” Caggo,
araklımın
tek darbesiyle adamın kafasını aldı. Valyria çeliği; eti, kemiği ve kıkırdağı, iç yağını kesermiş gibi kesti. “Çok gürültü var,” diye sızlandı Caggo. “Kulağı olan her adam bizi duyacak.”
“Köpek,” dedi Quentyn. “Günün parolası köpek olmalıydı. Geçmemize neden izin vermediler? Bize dediniz ki...”
“Size bu planın çılgınlık olduğunu söyledik, unuttunuz mu?” dedi Güzel Meris. “Amaçladığınız şeyi yapın.”
Ejderhalar,

diye düşündü Prens Quentyn.
Evet. Ejderhalar için geldik.
Kendini kusacakmış gibi hissediyordu.
Ben burada ne yapıyorum? Baba neden
?
Dört adam bir kalp atışı zaman içinde öldü. Ne uğruna
? “Ateş ve kan,” diye fısıldadı, “ateş ve kan.” Ayaklarının dibinde kan birikiyordu, kiremit zemin kanı emiyordu. Ateş şu kapıların ardındaydı. “Zincirler... anahtarımız yok...”
“Anahtar bende,” dedi Arch. Savaş çekicini sert ve hızlı bir şekilde savurdu. Çekicin ucu kilide dokunduğunda kıvılcımlar çıktı. Tekrar, tekrar, tekrar, tekrar. Beşinci darbede kilit kırıldı. Zincirler o kadar gürültülü bir şekilde yere düştü ki, Quentyn, piramidin yarısının sesi duyduğunu düşündü. “Arabayı getirin.” Ejderhalar beslendikleri zaman daha uysal olacaklardı.
Bırak da midelerini kızarmış etle doldursunlar.
Archibald Yronwood demir kapıları ardına kadar açtı. Paslı menteşeler, kilit kırılırken uyuyanları uyandırmak için çığlık attı. Quentyn ve arkadaşlarını, ani bir ısı dalgası eşliğinde kül, kükürt ve yanık et kokusu karşıladı.
Kapıların arkası siyahtı; canlıymış gibi görünen, kasvetli ve aç bir karanlık. O karanlığın içinde bir şey vardı, kıvrılmıştı, bekliyordu.
Savaşçı, bana cesaret ver,
diye dua etti Quentyn. Bunu yapmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu.
Daenerys kendimi ona kanıtlamamı istiyor, yoksa bana ejderhaları gösterir miydi
? Gerris, Quentyn’e bir meşale verdi. Quentyn kapılardan geçti.
Yeşil olan Rhaegal, beyaz olan Viserion,
diye hatırlattı kendine, isimlerini kullan, onlara emir ver, onlarla sakin fakat sert bir şekilde konuş. Onların efendisi ol, Daenerys’in çukurda olduğu gibi. Kız çukurda tek başınaydı, ipekler giymişti ama korkusuzdu.
Korkmamalıyım. Daenerys bunu yaptı, ben de yapabilirim.
Önemli olan şey, hiç korku göstermemekti.
Hayvanlar korkunun kokusunu alabilir, ejderhalar.
.. Quentyn ejderhalar hakkında ne biliyordu? Ejderhalar yeryüzünden gideli yüzyıldan fazla olmuştu.
Çukurun ağzı biraz ilerideydi. Quentyn ağır ağır yürüdü, meşaleyi sağa sola salladı. Duvar, zemin ve tavan, ışığı içti.
Yanmış,

diye fark etti Quentyn.
Kiremitler kararmış, ufalanıp küle dönmüş.
Hava, Quentyn'in attığı her adımda biraz daha ısınıyordu. Quentyn terlemeye başladı.
Önünde iki göz belirdi.
Gözler bronzdu, cilalı kalkandan daha parlaktı, kendi ısılarıyla ışıldıyorlardı, ejderhanın burun deliklerinden yükselen dumanın oluşturduğu peçenin ardında yanıyorlardı. Quentyn'in meşalesinin ışığı, koyu yeşil pulların üstüne vurdu. Sonra ejderha ağzını açtı, dışarı bir ışık ve ısı dalgası çıktı. Quentyn, sivri uçlu siyah dişlerden oluşan çitin ardında bir ocak ışıltısı gördü; uyuyan ateşin ışığı, Quentyn'in meşalesinden bin kat parlaktı. Ejderhanın başı bir atın başından daha büyüktü, hayvanın boynu uzadıkça uzuyordu. Baş yukarı kalkarken, boyun bir yılan misali açıldı ve o bronz gözler Quentyn'e yukarıdan baktı.
Yeşil,
diye düşündü prens,
pulları yeşil.
"Rhaegal," dedi. Sesi boğazında takıldı, dışarı çıkan ses bir vıraklamaydı.
Kurbağa,
diye düşündü prens,
yine kurbağaya dönüşüyorum.
"Yiyecek," diye bağırdı. 'Yiyecekleri getirin."
İri adam onu duydu. Arch, koyunlardan birini iki bacağından tutarak arabadan aldı ve çukura fırlattı.

Rhaegal, koyunu havada yakaladı. Ejderhanın başı döndü, dişlerinin arasından bir alev mızrağı çıktı; yeşil damarlı, turuncu sarı bir ateş fırtınası. Koyun, yere düşmeye başlamadan önce yanmıştı. Üstünden dumanlar tutan koyun leşi, zemindeki kiremitlere çarpmadan evvel, ejderhanın dişleriyle yakalandı. Gövdenin etrafında hâlâ alev halkaları vardı. Hava yanık yün ve kükürt kokuyordu. Ejderha ufuneti.

"İki ejderha olduğunu sanıyordum," dedi iri adam.
Viserion. Evet. Viserion nerede
? Prens, çukurdaki karanlığı aydınlatmak için meşalesini aşağı indirdi. Koyunun

dumanlı leşini didikleyen ve kuyruğunu sağa sola sallayan yeşil ejderhayı görebiliyordu. Hayvanın boğazında demir bir boyunluk vardı. Boyunluktan bir metre uzunluğunda kırık bir zincir sarkıyordu. Çukurun zeminindeki kararmış kemiklerin arasına halkalar saçılmıştı, bükülmüş metaller kısmen erimişti.
Buraya son geldiğimde, Rhaegal duvara ve yere zincirliydi,
diye hatırladı prens,
ama Viserion tavandan sarkıyordu.
Quentyn bir adım geriledi, meşaleyi yukarı kaldırdı, başını geri çevirdi.
Bir an için, sadece yukarıdaki kararmış kemeri gördü. Kiremit kemer, ejderha ateşiyle kavrulmuştu. Quentyn'in gözüne bir parça kül düştü. Tavanda solgun ve yarı gizlenmiş bir şey hareket etti.
Kendine bir kovuk oluşturmuş,
diye fark etti prens.
Kiremit içinde bir oyuk.
Büyük Piramit'in temelleri, üstündeki muazzam yapının ağırlığını taşıyabilmek için devasaydı. Piramidin iç duvarları bile, herhangi bir kalenin perde duvarlarından üç kat kalındı. Fakat Viserion kendisi için, o duvarlardan birinde, alev ve pençe marifetiyle bir delik açmıştı, içinde uyuyabileceği kadar büyük delik.
Ve az önce ejderhayı uyandırdık.
Quentyn, kiremitlerin içinde kıvrılıp tavanın bir parçası hâline gelen ve devasa bir yılana benzeyen şeyin kıpırdandığını görebiliyordu. Yere daha fazla kül döküldü, birkaç kiremit parçası düştü. Yılan çözüldü, bir boyun ve kuyruk sahibi oldu. Sonra ejderhanın boynuzlu başı göründü, hayvanın gözleri karanlıkta yanan altın parçaları gibi parlıyordu. Kanatları açılan ejderha esnedi.
Quentyn'in kafasındaki bütün planlar uçup gitti. Dorne Prensi, paralı askerlere bağıran Caggo Cesetkatili'ni duyabiliyordu.
Zincirler,
diye düşündü,
zincirleri gönderiyor.
Plan, ejderhaları beslemek ve onları uyuşukken zincirlemekti; kraliçenin yaptığı gibi. Bir ejderha. Tercihen ikisi birden.
"Daha fazla et," dedi Qıentyn.
Ejderhalar beslendiklerinde miskinleşiyorlar.
Quentyn, Dorne'da, aynı şeyin yılanlar için de geçerli olduğunu görmüştü ama burada, bu canavarlarla... "Getirin... getirin..."
Viserion kendini tavandan aşağı bıraktı, beyaz deri kanatlar genişçe açıldı.

Hayvanın boynundaki kırık zincir vahşice sallanıyordu. Viserion'un alevi çukuru yaladı; kırmızı ve turuncuyla çevrelenmiş altın bir ok. Beyaz kanatlar tekrar ve tekrar çırpınırken, havada sıcak kül ve sülfürden ibaret bir bulut patladı.
Bir el, Quentyn'i omzundan yakaladı. Meşale Quentyn'in elinden düşüp yerde zıpladı, sonra yuvarlanarak çukura düştü, hâlâ yanıyordu. Prens, tunç bir maymunla yüz yüze geldi.
Gerris.
"Quent, bu plan işe yaramayacak. Ejderhalar çok vahşi, onlar..."
Ejderha, yüzlerce aslanı korkutup kaçıracak bir kükreme koyuvererek Dornelu adamlarla kapının arasına girdi. Yabancıları incelerken başını sağa sola oynattı; Dornelular'ı, Rüzgârla Savrulanlar'ı ve Caggo'yu gözden geçirdi. En son ve en uzun Meris'e baktı, onu kokladı.
Kadın,
diye düşündü Quentyn.
Meris'in kadın olduğunu biliyor. Daenerys'i arıyor. Annesini istiyor ve onun neden burada olmadığını anlamıyor.
Quentyn, Gerris'in elinden kurtuldu. "Viserion," diye seslendi.
Beyaz olan Viserion.
Bir an için yanlış ismi söylediğinden korktu. El yordamıyla kemerindeki kamçıyı ararken, "Viserion," diye seslendi tekrar.
Daenerys siyah ejderhayı kamçıyla sindirdi. Benim de aynı şeyi yapmam gerek.
Ejderha kendi adını biliyordu, başını döndürdü ve üç uzun kalp atışı boyunca Dorne prensine baktı. Ejderhanın siyah hançerlere benzeyen parlak dişlerinde solgun ateşler yanıyordu. Gözleri erimiş altın gölleri gibiydi, burun deliklerinden duman çıkıyordu.
"Yat," dedi Quentyn, sonra öksürdü, sonra tekrar öksürdü.
Hava dumanla doluydu ve kükürt kokusu boğucuydu. Viserion, Meris'e olan ilgisini kaybetti. Tekrar Rüzgarla Savrulanlar'a döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ölü muhafızların kanının ya da kasap arabasındaki etlerin kokusunu almış olabilirdi. Belki de yolun açık olduğunu yeni fark etmişti.
Quentyn, paralı askerlerin bağırdığını duydu. Caggo zincirleri istiyordu ve Güzel Meris birine kenara çekilmesini söylüyordu. Ejderha, tuhaf hareketlerle zeminde ilerledi, dizlerinin ve dirseklerinin üstünde emekleyen bir adama benziyordu ama Dorne prensinin inanamayacağı kadar hızlıydı. Rüzgârla Savrulanlar kenara çekilmekte tez davranmayınca, Viserion bir kükreme daha koyuverdi. Quentyn zincirlerin şıngırtısını ve bir arbaletin pes vızıltısını duydu.
"Hayır," diye bağırdı prens, "hayır, yapmayın,

yapmayın,”
ama geç kalmıştı. Arbalet oku Viserion’un boynuna çarparak geri dönerken ve karanlıkta kaybolurken, Quentyn,
aptal adam,
diye düşünecek kadar vakit buldu. Okun arkasında ateşten bir çizgi ışıldadı; altın ve kırmızı pırıldayan ejderha kanı.
Arbaletçi el yordamıyla yeni bir ok ararken, ejderhanın dişleri adamın boğazının çevresinde kapandı. Tunç Canavarlar’ın korkutucu kaplan maskelerinden birini takan adam, silahını yere atıp ejderhanın çenesini aralamaya çalıştı, o sırada kaplanın ağzından alevler aktı, arbaletçinin gözleri yumuşak bir ses çıkararak patladı ve tunç maske erimeye başladı. Viserion paralı askerin boğazından büyük bir et parçası kopardı, adamın yanan cesedi yere düşerken, ejderha et parçasını midesine indirdi.
Diğer Rüzgârla Savrulanlar geri çekiliyordu. Bütün bunlar Güzel Meris için bile fazlaydı. Viserion’un boynuzlu başı, Rüzgarla Savrulanlar ile av arasında bir ileri bir geri hareket ediyordu. Ejderha bir süre sonra paralı askerleri unuttu ve boynunu aşağı eğip ölü adamdan bir ağız dolusu et daha kopardı. Bu sefer bacağından.
Quentyn kamçısı salladı. “Viserion,” diye bağırdı, bu sefer sesi daha yüksekti. Quentyn bunu yapabilirdi, bunu yapacaktı, babası onu bunu yapması için dünyanın diğer ucuna göndermişti ve Quentyn babasını yarı yolda bırakmayacaktı.
“VISERION!”
Prens, kamçısını havada şaklattı, kamçının sesi kararmış duvarlarda yankılandı.
Beyaz baş yukarı kalktı. Altın gözler kısıldı. Ejderhanın burun deliklerinden çıkan dumanlar döne döne havaya yükseldi.
“Yat,” diye emretti prens.
Korkunu koklamasına izin vermemelisin.
‘Yat, yat,
yat.”
Kamçıyı havada çevirip ejderhanın yüzüne indirdi. Viserion tısladı.
Sonra, Quentyn bir sıcak hava dalgasıyla sarsıldı ve deri kanatların sesini duydu. Hava kül ve köz doluydu. Kararmış kiremitlerde korkunç bir kükreme yankılanıyordu. Quentyn, arkadaşlarının vahşice bağırdığını işitebiliyordu. Gerris onun adını söylüyordu, tekrar ve tekrar. İri adam feryat ediyordu, “Arkanda, arkanda,
arkanda

!”
Quentyn döndü, gözlerini sıcak rüzgârdan korumak için kolunu yüzüne kaldırdı.
Rhaegal,
diye hatırlattı kendine,
yeşil olan Rhaegal.
Quentyn kamçısını kaldırdığında, kamçının yandığını gördü. Eli de yanıyordu. Her yeri, Quentyn’in her yeri yanıyordu.

Ah, diye düşündü prens. Sonra çığlık atmaya başladı.

JON

“Bırakın ölsünler,” dedi Kraliçe.
Bu Jon Kar’ın beklediği cevaptı.
Bu kraliçe asla hayal kırıklığına uğratmıyor.
Ama bunu bilmek, darbeyi hafifletmiyordu. “Majesteleri,” diye üsteledi Jon, “Çetinocak’ta binlerce insan açlıktan kırılıyor. Çoğu kadın...”
“...ve çocuk. Evet. Çok üzücü.” Kraliçe, kızını yanına çekti ve çocuğun yanağını öptü.
Gri hastalıkla bozulmamış yanağı,
Jon’un dikkatinden kaçmadı. “Çocuklar için elbette üzgünüz ama mantıklı davranmalıyız. Onlara verecek yiyeceğimiz yok, üstelik savaşlarda lord kocama yardım edemeyecek kadar küçükler. Işığın içinde tekrar hayat bulmaları daha iyi.”
Bu,
bırakın ölsünler,
demenin daha yumuşak şekliydi.
Oda kalabalıktı. Prenses Shireen, annesinin koltuğunun yanında duruyordu. Yamalı Yüz, prensesin ayaklarının dibinde bağdaş kurmuştu. Kraliçenin arkasında Sör Axell Florent vardı. Asshaili Melisandre ateşin yanındaydı, Melisandre’nin boğazındaki yakut, kadının aldığı her nefesle nabızlanıyordu. Kırmızı kadının da eşlikçileri vardı; yaver Devan Seaworth ve kralın kalede bıraktığı iki muhafız.
Kraliçe Selyse’nin koruyucuları olan ışıltılı şövalyeler duvar boyunca sıraya dizilmişti: Sör Malegorn, Sör Benethon, Sör Nar bert, Sör Patrek, Sör Dorden, Sör Brus. Kara Kale kana susamış yabanıllar tarafından işgal edilmişken, Selyse yeminli kılıçlarını gece gündüz yanında tutuyordu. Tormund Devfelaketi bunu duyduğunda kükremişti. “Kaçırılmaktan mı korkuyor? Aletimin ne kadar büyük olduğunu ona söylemedin umarım, bu bütün kadınları korkutur. Hep bıyıkları olan bir kadın istemişimdir.” Sonra gülmüştü.
Şimdi gülüyor olmazdı.

Jon burada yeterince zaman harcamıştı. “Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm Majesteleri. Gece Nöbetçileri bu meseleyle ilgilenecek.”
Kraliçenin burun delikleri genişledi. “Hâlâ Çetinocak’a gitmeyi düşünüyorsunuz. Bunu yüzünüzde görebiliyorum.
Bırakın ölsünler
dedim ama siz bu saçmalıkta ısrarlısınız. İnkâr etmeyin.” “En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıyım. Saygısızlık etmek istemem ama Sur benim Majesteleri, bu karar da öyle.” “Öyle,” dedi Selyse “ve kral döndüğünde bu kararın hesabını vereceksiniz. Korkarım ki diğer kararlarınızın hesabını da vereceksiniz. Lâkin görüyorum ki mantığa karşı sağırsınız. Yapmak zorunda olduğunuz şeyi yapın.”
Sör Malegorn konuştu. “Lord Kar, bu keşif gezisine kim liderlik edecek?”
“Kendinizi mi öneriyorsunuz sör?”
“Aptal gibi mi görünüyorum?”
Yamalı Yüz ayağa sıçradı. “Ben liderlik edeceğim!” Soytarının çanları neşeyle çınladı. “Tekrar denize yürüyeceğiz, deniz atları süreceğiz, denizkızları gelişimizi duyurmak için denizkabuklarını öttürecek, oh, oh, oh.”
Herkes güldü. Kraliçe Selyse bile hafifçe gülümsedi. Jon o kadar eğlenmemişti. “Bizzat yapamayacağım hiçbir şeyi adamlarımdan istemem. Keşif gezisine ben liderlik edeceğim.”
“Ne kadar cesursunuz,” dedi kraliçe. “Onaylıyoruz. Daha sonra, bir ozan sizin hakkınızda coşkulu bir şarkı yazacak ve biz, sizden daha sağduyulu bir lord kumandan seçeceğiz.” Bir yudum şarap içti. “Diğer meselelerden bahsedelim. Axell, lütfen yabanıl kralı getir.”
“Derhal Majesteleri.” Sör Axell bir kapıdan dışarı çıktı ve bir an sonra Gerrick Kralkanı’yla birlikte geri döndü. “Kızılsakal Ha nedanı’ndan Gerrick,” diye duyurdu, ‘Yabanıl Kralı.”
Gerrick Kralkanı uzun boylu bir adamdı, geniş omuzları vardı. Görünüşe göre, kraliçe ona eski bir kralın kıyafetlerini giydirmiş ti. Keselenmiş, derlenip toplanmış, kadifelere ve kakım kürküne bürünmüş, saçları yeni yıkanmış, kızıl sakalı düzgünce kesilmiş yabanıl, tepeden tırnağa güneyli bir lord gibi görünüyordu.
Kral Toprakları’ndaki taht odasına girebilir ve kimse gözünü kırpmaz,
diye düşündü Jon.
“Gerrick, yabanılların gerçek ve meşru kralıdır,” dedi kraliçe, “işgalci Mance Rayder’ın annesi sıradan bir kadındı ve babası kara kardeşlerden biriydi ama Gerrick, büyük kral Raymun Kızılsakal’ın hiç bozulmamış erkek soyundan

geliyor.”
Hayır,
diyebilirdi Jon.
Gerrick, Raymun Kızılsakal’ın küçük kardeşinin soyundan geliyor.
Özgür insanlar için, Raymun Kızılsakal’ın soyundan gelmek, adamın atının soyundan gelmek kadar değerliydi.
Hiçbir şey bilmiyorlar Ygritte. Ve daha kötüsü, asla öğrenmeyecekler.
“Gerrick, en büyük kızını, benim sevgili Axell’ime vermeyi nezaketle kabul etti,” dedi Kraliçe Selyse. “Kadın ve erkek, Işık Tanrısı’nın kutsal evlilik bağıyla birleşecek. Aynı düğünde Gerrick’in diğer kızları da aynı evlenecek. Ortanca kızı Sör Brus Buckler ile. En küçük kızı da Kızıl Havuz’dan Sör Malegorn ile.”
“Sörler.” Jon, adı zikredilen şövalyeleri başıyla selamladı. “Nişanlılarınızda mutluluk bulmanızı dilerim.”
“Denizin altında, adamlar balıklarla evlenir.” Yamalı Yüz birkaç küçük dans adımı attı. “Evlenir, evlenir, evlenir.”
Kraliçe Selyse tekrar burnunu çekti. “Dört evlilik, üç evlilik kadar kolay bir şekilde gerçekleştirilebilir. Val isimli şu kadının evlendirilmesinin vakti geldi de geçiyor Lord Kar. Val’in, iyi ve sadık şövalyem Sör Patrek’le evlenmesine karar verdim.”
“Val’in bundan haberi var mı Majesteleri?” diye sordu Jon. “Özgür insanlar arasında, bir adam bir kadını arzuladığında, onu kaçırır. Bu sayede gücünü, zekâsını ve cesaretini kanıtlar. Talip, kadının akrabaları tarafından yakalandığı takdirde büyük bir dayak yer, kadın tarafından değersiz bulunursa dayaktan daha kötü şeylerle karşılaşır.”
“Barbar teamülü,” dedi Axell Florent.
Sör Patrek sadece güldü. “Lord Kar, Leydi Val bizim usullerimize yabancıysa onu bana gönderin. Kendisine, soylu bir leydinin kocasına karşı olan vazifelerini öğreteyim.”
Bu harika olur.
Jon merak etti; kraliçe, Val’in Prenses Shireen’le ilgili düşüncelerini bilse, onu kendi şövalyelerinden biriyle evlendirmeye bu kadar hevesli olur muydu? “Nasıl isterseniz,” dedi, “lâkin özgürce konuşmama müsaade edersiniz...”
“Hayır, etmiyorum. Çekilebilirsiniz.”
Jon Kar diz çöktü, başını eğdi ve odadan ayrıldı.
L
Basamakları ikişer ikişer aştı, aşağı inerken karşılaştığı kraliçe adamlarını başıyla selamladı. Majesteleri Kraliçe, kendisini katil yabanıllardan korumaları

için her sahanlığa muhafızlar yerleştirmişti. Jon yolu yarılamışken, yukarıdan gelen biri ona seslendi. “Jon Kar.”
Jon döndü. “Leydi Melisandre.”
“Konuşmalıyız.”
“Öyle mi?”
Sanmıyorum.
“Leydim, vazifelerim var.”
“Ben de o vazifelerden bahsedeceğim.” Melisandre aşağı indi. Kırmızı elbisesinin etekleri basamaklara sürtünüp hışırdadı. Kadın havada ilerliyor gibiydi. “Ulu kurdun nerede?”
“Dairemde uyuyor. Majesteleri Kraliçe, Hayalet’in huzura gelmesine izin vermiyor, prensesin Hayalet’ten korktuğunu iddia ediyor. Borroq ve yaban domuzu burada olduğu sürece, Hayalet’i serbest bırakmaya zaten cesaret edemem.” Fokyüzenler kabilesini Yeşilkalkan’a götüren arabalar geri döndüğünde, Borroq, Soren Kalkankıran’la birlikte Taşkapı’ya gidecekti, şimdilik kale mezarlığının yanındaki kadim mozolelerden birinde kalıyordu. Borroq için ölü adamların arkadaşlığı, canlı olanların arkadaşlığından daha uygundu. Domuz da diğer hayvanların uzağında olmaktan ve mezarların arasında dolaşmaktan mutluydu. “O yaratık bir boğa büyüklüğünde ve kılıç kadar uzun azı dişleri var. Hayalet’i serbest bırakırsam domuzun peşine düşer ve iki hayvan da bu karşılaşmadan sağ çıkmaz.”
“Borroq dertlerinin en küçüğü. Bu keşif gezisi...”
“Sizden gelecek tek laf, kraliçeyi etkileyebilirdi.”
“Selyse bu konuda haklı Lord Kar. Bırak ölsünler. Onları kurtaramazsın. Gemilerin kayboldu...”
“Geriye altı gemi kaldı. Donanmanın yarısından fazlası.” “Gemilerin kayboldu.
Hepsi.
Tek adam bile geri dönmeyecek. Ateşlerimde gördüm.”
“Ateşlerinizin yalan söylediği biliniyor.”
“Hatalar yaptım, bunu kabul ediyorum fakat...”
“Ölmek üzere olan bir atın sırtında gri bir kız. Karanlıktaki hançerler. Dumanın ve tuzun içinde doğan vadedilmiş bir prens. Bana öyle geliyor ki, siz hatadan başka bir şey yapmadınız leydim.
Stannis nerede? Çıngıraklıya ve mızrak karılarına ne oldu?
Kardeşim nerede
?”
“Bütün soruların cevaplanacak. Gökyüzüne bak Lord Kar. Cevaplarını aldığında

bana haber ver. Kış neredeyse üstümüzde. Ben senin tek umudunum.”
“Bir aptalın umudu.” Jon döndü ve kadından ayrıldı.
Leathers avluda dolaşıyordu. Jon’un dışarı çıktığını gördüğünde, “Toregg geri döndü,” dedi. “Toregg’in babası insanlarını Meşe Kalkan’a yerleştirecek ve bu öğleden sonra seksen savaşçıyla birlikte buraya dönecek. Sakallı kraliçe ne dedi?”
“Majesteleri Kraliçe yardım etmeyecek.”
“Çenesindeki kılları yolmakla meşgul, öyle mi?” Leathers tükürdü. “Sorun değil. Tormund’un adamları ve bizimkiler yeterli olur.”
Oraya gitmemiz için yeterli olur.
Jon Kar’ı asıl endişelendiren, geri dönüş yolculuğuydu. Çoğu aç ve hasta olan binlerce özgür insan, eve dönüşü ağırlaştıracaktı.
Bir buz nehrinden daha yavaş hareket eden bir insan nehri.
Bu yavaşlık onları savunmasız bırakacaktı.
Ormanda ölü şeyler var. Denizde ölü şeyler var.
“Kaç adam yeterli olur?” diye sordu Jon, Leathers’a. “Yüz? İki yüz? Beş yüz? Bin?”
Daha fazla mı yoksa daha az mı adam götürmeliyim?
Daha küçük bir kafile, Çetinocak’a daha çabuk varırdı... ama yiyecek olmadan kılıçların ne anlamı vardı? Köstebek Ana ve insanları, hâlihazırda kendi ölülerini yiyecek noktadaydı. İnsanları doyurmak için arabalar; arabaları çekmek için atlar, öküzler ve köpekler götürmek gerekirdi. Kafile, ormanın içinden uçarak geçmek yerine sürünmeye mahkûm olurdu. “Karar verilmesi gereken çok şey var,” dedi Jon. “Haber sal. Gece nöbeti başladığında, bütün liderlerin Kalkan Salonu’nda toplanmasını istiyorum. Tormund o vakte kadar dönmüş olur. Toregg’i nerede bulurum?”
“Büyük ihtimalle küçük canavarın yanında. Duyduğuma göre sütannelerden birinden hoşlanıyormuş.”
Val’den hoşlanıyor. Val’in ablası bir kraliçeydi, Val neden olmasın?
Tormund bir zamanlar Sur’un Ötesindeki Kral olmayı hayal etmişti ama Mance tarafından yenilgiye uğratılmıştı. Uzun Toregg de aynı hayali kuruyor olabilirdi.
Toregg, Gerrick Kralkanı’nından iyidir.
“Onları rahat bırakalım,” dedi Jon. “Toregg’le daha sonra konuşabilirim.” Kral Kulesi’nin önünden geçerken yukarı baktı. Sur beyazdı, gökyüzü daha beyaz.
Kar havası.
“Dua edelim de bir fırtına daha çıkmasın.”
Mully ve Bit, silahhanenin dışında titreyerek nöbet tutuyorlardı. “içeride olmanız

gerekmez mi?” diye sordu Jon. “Şu rüzgârdan uzakta?”
“Bu çok güzel olurdu ama kurdunuz bugün arkadaş istemiyor lordum,” dedi Bit Fulk.
Mully onayladı. “Beni ısırmaya çalıştı.”
“Hayalet
mi?” Jon çok şaşırmıştı.
“Eğer başka bir kurdunuz yoksa, evet lordum. Hayalet’i daha önce hiç böyle görmedim. Bu kadar vahşi, demek istiyorum.”
Jon, kapıdan içeri girdiğinde, Mully’nin haksız olmadığını bizzat gördü. Ulu kurt yerinde duramıyordu. Silahhaneyi boydan boya dolaşıyor, soğuk tav fırının önünden geçip duruyordu. “Sakinleş Hayalet,” diye seslendi Jon. “Otur Hayalet.
Otur.”
Fakat hayvana dokunmak için hareketlendiğinde, ulu kurt tüylerini kabarttı ve dişlerini gösterdi. Şu kahrolası yaban domuzu yüzünden. Hayalet, domuzun kokusunu buradan bile alıyor.
Mormont’un kuzgunu da huzursuz görünüyordu.
“Kar,”
diye bağırıyordu.
“Kar, kar, kar.”
Jon kuşu kovaladı, Saten’e bir ateş yaktırdıktan sonra onu Bowen Marsh’ı ve Othell Yanvyck’i bulmaya yolladı. “Bir sürahi şarap da getir.”
“Uç kadeh mi lordum?”
“Altı. Mully ve Bit, sıcak bir şeye ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlar. Sen de öyle.”
Saten gittiğinde, Jon masaya oturdu ve Sur’un kuzeyindeki toprakların haritalarına bir kez daha baktı. Çetinocak’a giden en hızlı yol sahil şeridiydi... Doğugözcüsü’nden. Denize yakın yerlerde orman daha seyrekti, arazi genelde düzdü. Sonbahar fırtınaları uluyarak geldiğinde, sahile kardan çok sulusepken ve dondurucu yağmur düşerdi.
Devler Doğugözcüsü’nde. Leathers bazılarının bize yardım edeceğini söylüyor.
Kara Kale’den çıkıldığında yol daha zordu, tam olarak Tekinsiz Orman’ın kalbinden geçiyordu.
Eğer kar Sur’da bu kadar derinse, ormanda nasıldır
?
Marsh burnunu çekerek odaya girdi. Yanvyck’in yüzü asıktı. “Bir fırtına daha,” diye duyurdu Baş İnşaatçı. “Bu şartlarda nasıl çalışabiliriz? Daha çok inşaatçıya ihtiyacım var.”

“Özgür insanları kullanın,” dedi Jon.
Yarwyck başını sağa sola salladı. “Faydadan çok zarar getiriyorlar. Özensizler, dikkatsizler, tembeller... arada birkaç iyi ahşap işçisinin olduğunu inkâr edemem ama içlerinde tek duvar ustası ya da demirci yok. Kuvvetli olabilirler lâkin kendilerine söyleneni yapmıyorlar. Ve biz bütün o harabeleri tekrar kalelere çevirmek zorundayız. Bu yapılamaz lordum. Size gerçeği söylüyorum. Bu yapılamaz.”
‘Yapılacak,” dedi Jon, “ya da harabelerde yaşayacaklar.”
Bir lordun etrafında, dürüst tavsiyelerine güvenilebilecek adamlar olması gerekirdi. Marsh ve Yarwyck yaltakçı değillerdi ve bu iyi bir şeydi... ama
yardım
da etmiyorlardı. Jon son zamanlarda, adamların vereceği cevabı, soruyu sormadan önce biliyordu.
Bilhassa özgür insanlar söz konusu olduğunda, adamların hoşnutsuzluğu kemiklerine kadar işliyordu. Jon, Soren Kalkankıran’ı Taşkapı’ya yerleştirdiğinde, Yanvyck o kalenin çok ıssız olduğundan şikâyet etmişti. Soren’in o tepelerde ne tür işler çevireceğini kim bilebilirdi? Jon, Meşe Kalkan’ı Tormund Devfelaketi’ne ve Kraliçe Kapısı’nı Morna Beyaz Maske’ye verdiğinde, Marsh, şimdi Kara Kale’nin iki yanında da düşmanlar olduğunu söylemişti. Borroq’a gelince; Othell Yanvyck, Taşkapı’nın kuzeyindeki ormanın yaban domuzlarıyla dolu olduğunu iddia etmişti. Derideğiştirenin bir domuz ordusu kurmayacağını kim söyleyebilirdi?
Kırağı Kalesi’nde ve Kafiye Kapısı’nda hâlâ garnizon yoktu. Jon, adamlara, hangi yabanıl şeflerinin bu kaleleri tutmaya uygun olduğunu sordu. “Elimizde Brogg, Tacir Gavin ve Büyük Öküz Balığı var... Tormund’un söylediğine göre Göçebe Howd tek başına yürüyor ama Avcı Harle, Yakışıklı Harle ve Kör Doss göreve uygun olabilir. Ygon Yaşlıbaba bir grup adamın liderliğini yapıyor fakat adamların çoğu kendi oğullarından ve torunlarından oluşuyor, Ygon’un on sekiz karısı var, yarısını akınlar sırasında kaçırmış. Bu adamların hangisi...”
“Hiçbiri,” dedi Bowen Marsh. “Bu adamları yaptıkları işlerden tanıyorum. Onlara kaleler değil darağaçları vermeliyiz.” “Evet,” dedi Othell Yanvyck. “Kötü, daha kötü ve en kötü. Bir dilenci tercihi. İsterseniz bize bir kurt sürüsü gösterin ve boğazımızın hangi kurt tarafından parçalanmasını istediğimizi sorun lordum.”
Çetinocak konusunda da anlaşmaya varılamadı. Saten şarap kadehlerini doldururken, Jon kraliçeyle yaptığı görüşmeyi adamlara anlattı. Marsh, baharatlı sıcak şarabı görmezden gelerek dikkatlice Jon’u dinledi. Yanvyck bir kadeh içti,

sonra bir kadeh daha. Fakat Jon'un sözleri biter bitmez, "Majesteleri Kraliçe haklı," dedi Lord Kâhya. "Bırakın ölsünler."
Jon arkasına yaslandı. "Bana verebileceğiniz tek tavsiye bu mu lordum? Tormund seksen adam getiriyor. Kaç kişi göndermeliyiz? Devleri çağırmalı mıyız? Uzun Mezar'daki mızrak karılarını çağırmak mıyız? Yanımızda kadınlar olursa, Köstebek Ana'nın insanları endişelerinden kurtulabilir."
"O hâlde kadınları gönderin. Devleri gönderin. Sütten kesilmemiş bebekleri gönderin. Lordumun duymak istediği şey bu mu?" Bowen Marsh, Kafatası Köprüsü'nde edindiği yara izini kaşıdı. "Hepsini gönderin. Ne kadar çok özgür insan kaybedersek, besleyecek o kadar az ağzımız olur."
Yanvyck de daha yardımsever değildi. "Eğer Çetinocak'taki yabanılların kurtarılmaya ihtiyacı varsa, bırakın da onları yabanıllar kurtarsın. Tormund, Çetinocak'a giden yolu biliyor. Adamın konuşmasına bakılırsa, o büyük aletiyle bütün insanları tek başına kurtarabilir."
Bu beyhude bir görüşmeydi,
diye düşündü Jon.
Beyhude, neticesiz ve umutsuz.
"Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim lordlarım." Saten, Jon ve diğer adamların pelerinlerini giymelerine yardım etti. Adamlar silahhanenin içinden geçerken Hayalet onları kokladı, kuyruğunu dikeltti.
Kardeşlerim.
Gece Nöbetçileri; Üstat Aemon'ın bilgeliğine, Sarmvell Tarly'nin tahsiline, Qhorin Yarımel'in cesaretine, Yaşlı Ayı'nın inatçı azmine ve Donal Noye'un merhametine sahip liderlere muhtaçtı ama bunlar yerine Othell ve Yanvyck gibi adamlar vardı.
Dışarıda yoğun bir şekilde kar yağıyordu. "Rüzgâr güneyden esiyor," dedi Yarwyck. "Karı doğruca Sur'un yüzeyine vuruyor. Görüyor musunuz?"
Haklıydı. Zikzak merdiven neredeyse ilk sahanlığına kadar kara gömülmüştü. Buz hücrelerin ve depoların ahşap kapıları beyaz bir duvarın ardında kaybolmuştu. "Buz hücrelerde kaç tutsağımız var?" diye sordu Bowen Marsh.
"Dört canlı, iki ölü adam."
Cesetler.
Jon onları neredeyse unutmuştu. Büvet ağacı korusundan getirdikleri cesetlerden bir şeyler öğrenmeyi ummuştu ama ölü adamlar inatla ölü kalmıştı. "Hücrelerin kapılarındaki karları küremeliyiz."
"On kâhya ve on kürek işe yarar," dedi Marsh.
"Wun Wun'u da kullanın."

“Emredersiniz.”
On kâhya ve bir dev, kar yığınlarını kısa zamanda ortadan kaldırdılar ama Jon, kapılar temizlendiğinde bile tatmin olmadı. “Hücreler yarın sabah tekrar kara gömülmüş olacak. Tutsakları, havasızlıktan boğulup ölmeden önce hücrelerden çıkarmalıyız.”
“Karstark’ı da çıkaracak mıyız lordum?” diye sordu Bit Fulk. “O adamı bahara kadar hücrede tutamaz mıyız?”
“Keşke tutabilseydik.” Cregan Karstark, geceleri ulumayı ve ona yemek götüren herkese donmuş dışkı fırlatmayı alışkanlık hâline getirmişti. Gardiyanların gözde tutsağı değildi. “Onu Lord Kumandan Kulesi’ne götürün. Yeraltı kileri işe yarar.” Kısmen yıkılmış olmasına rağmen, Yaşlı Ayı’nın eski makamı buz hücrelerden daha sıcaktı. Yeraltı kilerleri zarar görmemişti.
Cregan, hücreye giren muhafızları tekmeledi, kıvrılıp muhafızların elinden kurtulmaya çalıştı, onları itti, hatta ısırmaya çalıştı. Fakat soğuk yüzünden güçsüzleşmişti ve Jon’un adamları ondan daha iri, daha genç, daha kuvvetliydi. Cregan’ı dışarı çıkardılar, hâlâ mücadele eden adamı diz boyu karların içinde sürükleyerek yeni evine götürdüler.
Canlı adamlar hücrelerden çıkarılırken, “Cesetleri ne yapmamızı istersiniz Lord Kumandan?” diye sordu Marsh.
“Onları bırakın.”
Eğer fırtına onları defnederse ne âlâ.
Jon, ölü
adamları önünde sonunda yakmak zorunda kalacaktı ama cesetler şimdilik, demir zincirlerle bağlanmış bir hâlde hücrelerde kalacaktı. Zincirler ve ölü olmak, onların zararsız tutmaya yeterdi.
Tormund Devfelaketi geri dönüşünü kusursuz bir şekilde zamanlamıştı; kar küreme işi bittiğinde, savaşçılarıyla birlikte gök gürültüsü gibi geldi. Toregg’in Leathers’a söz verdiği gibi seksen değil, elli savaşçı getirmişti ama Tormund’a yok yere Mübalağacı denmiyordu. Yabanıl adam soğuktan kızarmış yüzüyle kaleye girdi, bir kupa bira ve yiyecek sıcak bir şeyler istemek için bağırdı, sakalı ve bıyığı buz tutmuştu.
Birileri, Yıldırımyumruk’a, Gerrick Kralkanı’ndan ve adamın yeni tarzından bahsetmişti. ‘Yabanıl Kralı mı?” diye kükredi Tormund. “Har! Aslında Kıllı Kıç Çatalımın Kralı.”
“Soylu bir görünüşü var,” dedi Jon.
“Kırmızı saçlarıyla uyumlu, kırmızı, küçük bir kamışı var. Başka bir şeyi yok. Raymun Kızılsakal ve oğulları Uzungöl’de öldüler. Ayyaş Dev ve Starklar

sayesinde. Küçük kardeş ölmedi. Ona neden Kızıl Kuzgun dendiğini hiç merak ettin mi?" Tormund'un ağzı dişsiz bir sırıtışla aralandı. "Mücadeleden kaçan ilk adam olduğu için. Sonra bu konuyla ilgili bir şarkı da yapıldı." Tormund burnunu sildi. "Eğer kraliçe onun kızlarını istiyorsa, buyursun alsın."
"Kızlar,"
diye gakladı Mormont'un kuzgunu.
"Kızlar, kızlar."
Kuzgunun konuşması Tormund'u tekrar güldürdü. "İşte akıllı bir kuş. Kuş için ne kadar istiyorsun Kar? Sana oğlumu verdim, sen de bana en azından bu kahrolası kuşu verebilirsin."
"Verirdim," dedi Jon, "ama verirsem onu yersin."
Tormund buna da güldü.
Siyah kanatlarını çırparak,
"Yersin,"
dedi kuş.
"Mısır? Mısır? Mısır?"
"Keşif gezisi hakkında konuşmalıyız," dedi Jon. "Kalkan Salonu'nda aynı fikirde olmalıyız. Biz..." Mully, Clydas'ın bir mektup getirdiğini haber vermek için burnunu kapı aralığından uzattığında, Jon cümlesini yarım bıraktı.
"Mektubu sana versin. Daha sonra okurum."
"Nasıl isterseniz lordum, fakat... Clydas kendisi gibi görünmüyor. O... pembeden çok beyaz. Üstelik titriyor."
"Kara kanatlar, kara haberler," diye mırıldandı Tormund. "Siz diz çökenler böyle diyordunuz değil mi?"
"Biz,
soğukkanlı davran ama ateşini de harlı tut,
deriz," dedi Jon.
"Ay yuvarlakken Dornelu adamlarla içki içme,
deriz. Biz birçok şey söyleriz."
Mully bir vecize daha ekledi. "Büyükannem,
yaz dostları yaz karları gibi erir ama kış dostları sonsuza kadar kalır,
derdi."
"Şu an için yeterince vecize duyduk," dedi Jon Kar. "Clydas'ı içeri gönder lütfen."
Mully haklıydı; yaşlı kâhya titriyordu, adamın yüzü kar kadar beyazdı. "Aptalca davranıyorum ama... bu mektup beni korkutuyor Lord Kumandan. Bakın."
Parşömenin dışına bir tek kelime yazılmıştı;

piç. Lord Kar, Jon Kar
ya da
Lord Kumandan
yoktu. Sadece
piç.
Ve mektup, pembe mühür mumuyla mühürlenmişti. “Hemen gelmekle doğru bir şey yaptın,” dedi Jon.
Korkmakta haklıydın.
Mührü kırdı, parşömeni düzeltti ve mektubu okudu.

Sahte kralın öldü piç. Yedi gün süren mücadelede sahte kral ve bütün adamları ezildi. Kralın sihirli kılıcı bende. Bunu kralın kırmızıfahişesine de söyle.

Sahte kralının dostları öldü. Kafaları Kışyarı duvarlarının üstünde. Gel de onları gör piç. Sahte kralın yalan söyledi. Sen de yalan söyledin. Bütün dünyaya Sur’un Ötesindeki Kral’ı yaktığını duyurdun ama onu, benim karımı kaçırması için Kışyarı’na gönderdin.

Karımı geri alacağım. Eğer Mance Rayder’ı geri istiyorsan, gel ve onu al. Mance Rayder’ı bir kafese tıktım. Onu senin yalanlarının kanıtı olarak bütün kuzeye göstereceğim. Kafes soğuk ama Mance için, onunla birlikte Kışyarı’na gelen altı fahişenin derilerinden sıcak bir pelerin yaptım.

Karımı geri istiyorum. Sahte kralın kraliçesini istiyorum. Sahte kralın kızını ve kırmızı cadısını istiyorum. Sahte kralın yabanıl prensesini istiyorum. Sahte kralın küçük prensini istiyorum, şu yabanıl bebeği. Ve Leş’imi istiyorum. Onları bana gönder piç. Gönder ve seni ya da kara kargalarım rahatsız etmeyeyim. Onları benden sakla ve o piç kalbini yerinden söküp yiyeyim.

Mektup imzalanmıştı;

Ramsay Bolton,

Meşru Kışyarı Lordu.

“Kar?” dedi Tormund Devfelaketi. “O kâğıttan babanın kanlı kafası çıkmış gibi görünüyorsun.”
Jon Kar hemen cevap vermedi. “Mully, CIydas’ı odasına geri götür. Hava karanlık ve yollar kar yüzünden kaygan. Saten, onlarla git.” Mektubu Tormund Devfelaketi’ne uzattı. “Al, kendin bak.”
Yabanıl adam kuşkulu gözlerle mektuba baktı ve parşömeni hemen geri uzattı. “Nahoş görünüyor... ama Tormund Yıldırım yumruk kâğıtlarla konuşmayı öğrenemedi, yapacak daha iyi işleri vardı. Mektuplar hiçbir zaman iyi şeyler söylemiyorlar, öyle değil mi?”

“Nadiren söylüyorlar,” dedi Jon.
Kara kanatlar, kara haberler.
Belki de bu eski vecizelerde, Jon’un bildiğinden daha fazla gerçeklik vardı. “Mektubu Ramsay Kar göndermiş. Ne yazdığını sana okuyacağım.”
Jon okumayı bitirdiğinde, Tormund ıslık çaldı. “Har. Bu çok boktan. Mance’le ilgili ne söylemişti? Onu bir kafese tıkmış, öyle mi? Nasıl olur? Yüzlerce insan, kırmızı cadının Mance’i yaktığını gördü.”
Jon az kalsın,
o Çıngıraklaydı,
diyecekti. O
büyücülüktü. Kırmızı kadın göz bağı demişti.
“Melisandre...
gökyüzüne bak,
dedi.” Jon mektubu masaya bıraktı. “Fırtınada bir kuzgun. Kırmızı kadın bu mektubun geleceğini gördü.”
Cevaplarını aldığında bana haber ver.
“Hepsi yalan olabilir,” dedi Tormund. Sakalını kaşıdı. “Eğer bir kalemim ve bir hokka üstat mürekkebim olsaydı, aletimin kolum kadar uzun ve kalın olduğunu yazabilirdim ama yazmak bunu gerçek yapmazdı.”
“Işık Getiren’i almış. Kışyarı duvarlarının üstündeki kafalardan bahsediyor. Mızrak karılarını ve kadınların sayısını biliyor.”
Mance Rayder’ı biliyor.
“Hayır. Bu mektupta gerçekler var.”
‘Yanıldığını söylemeyeceğim. Ne yapmayı düşünüyorsun karga?”
Jon, kılıç elinin parmaklarını esnetti.
Gece Nöbetçileri taraf tutmaz.
Elini kapatıp açtı. Önerdiğiniz şeyin adı ihanet. Saçlarında karlar eriyen Robb’u düşündü. Çocuğu öldür ve erkeğin doğmasına izin ver. Bir maymun kadar çevik bir şekilde kule duvarlarına tırmanan Bran’ı düşündü. Rickon’un soluksuz kahkahalarını düşündü. Leydi’nin tüylerini tarayıp kendi kendine şarkı söyleyen Sansa’yı düşündü.
Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Kar.
Saçları kuş yuvasına benzeyen Arya’yı düşündü.
Mance için, onunla birlikte Kışyarı’na gelen altı fahişenin derilerinden sıcak bir pelerin yaptım. Karımı geri istiyorum... karımı geri istiyorum... karımı geri istiyorum...
“Planı değiştirsek iyi olacak sanırım,” dedi Jon Kar.

Jon ve Tormund iki saate yakın konuştular.
Nöbet değişiminde, Fulk ve Mully'nin yerini Beygir ve Rory aldı. Vakit geldiğinde, adamlara, "Benimle gelin," dedi Jon. Hayalet onları takip etmek istedi ama Jon ulu kurdu boynundan yakalayıp tekrar içeri soktu. Kalkan Salonu'nda toplanan adamların arasında Borroq da olabilirdi. Jon'un şu an ihtiyaç duyduğu son şey, kendi kurdunun, derideğiştirenin domuzunu parçalamasıydı.
Kalkan Salonu, Kara Kale'nin en eski bölümlerinden biriydi. Salonun meşe kirişleri asırların dumanıyla kararmıştı. Gece Nöbetçileri'nin çok daha büyük olduğu zamanlarda, salonun duvarlarına parlak renklere boyanmış ahşap kalkanlar asılırdı. Şimdi olduğu gibi o vakitlerde de, bir şövalye siyahları giydiğinde, eski armasını bir kenara bırakır ve kardeşliğin siyah kalkanını alırdı. Şövalyelerin bıraktığı kalkanlar, Kalkan Salonu'nun duvarlarına asılırdı.
Yüzlerce şövalye, yüzlerce kalkan demekti. Şahinler, kartallar, ejderhalar, grifinler, güneşler, geyikler, kurtlar, mantikorlar, boğalar, ağaçlar, çiçekler, arplar, mızraklar, yengeçler, deniz canavarları, kırmızı aslanlar, altın aslanlar, damalı aslanlar, baykuşlar, kuzular, denizkızları, balıkadamlar, aygırlar, yıldızlar, kovalar, tokalar, derisi yüzülmüş adamlar, asılmış adamlar, yakılmış adamlar, baltalar, uzunkılıçlar, kaplumbağalar, tekboynuzlar, ayılar, telekler, örümcekler, yılanlar, akrepler ve gökkuşağının hayal bile edemeyeceği kadar renge sahip diğer yüzlerce arma, Kalkan Salonu'nun duvarlarını süslerdi.
Fakat bir şövalye öldüğünde, adamın kalkanı, onunla birlikte cenaze ateşine ya da mezara gitmek üzere duvardan indirilirdi ve asırlar içinde siyahları giyen şövalyelerin sayısı azalmıştı. Kara Kale şövalyelerinin ayrı bir yerde yemek yemesinin anlamsızlaştığı günler gelmişti. Kalkan Salonu terk edilmişti. Son yüzyıl içinde, salon nadiren kullanılmıştı. Bir yemek salonu olarak çok fazla eksiği vardı; karanlık, kirli ve cereyanlıydı, kışın ısıtması zordu, kilerleri fare doluydu, muazzam kirişleri ahşap kurtları tarafından yenmiş ve örümcek ağlarıyla sarılmıştı.
Fakat burası iki yüz kişiyi barındıracak kadar genişti, insanlar biraz sıkışırsa, salon bu sayının yarı katını daha alırdı. Jon ve Tormund içeri girdiğinde, salondan bir ses dalgası geçti; bir kovanın içinde arılar kımıldanıyordu sanki. Jon, gördüğü siyahların azlığına dayanarak, içeride bir kargaya karşılık beş yabanıl olduğunu tahmin etti. Duvarlarda bir düzineden az kalkan kalmıştı; rengi solmuş, ahşabı çatlamış, gri ve hüzünlü şeyler. Ama duvarlardaki apliklerde meşaleler yanıyordu ve Jon salona masalarla sıralar getirilmesini emretmişti. Üstat Aemon bir seferinde,

oturacak rahat bir yeri olan insanlar, dinlemeye daha meyilli olurlar,
demişti;
ayakta duran insanlar bağırmaya meyillidir.
Salonun baş tarafında bir platform vardı. Jon, Tormund Dev felaketi'yle birlikte platforma çıktı ve sessizlik sağlamak için elini yukarı kaldırdı. Arılar sadece daha gürültülü vızıldadı. Sonra Tormund, savaş borusunu dudaklarına götürüp üfledi. Borunun sesi salonu doldurdu, kirişlerde yankılandı. Salona sessizlik çöktü.
"Sizleri, Çetinocak'ın kurtuluşu için bir plan yapmak üzere buraya çağırdım," diye başladı Jon. "Çetinocak'ta binlerce özgür insan var, orada kısılıp kaldılar, açlar. Ormanda ölü şeyler olduğuna dair raporlar aldık." Sol tarafta Marsh'ı ve Yarwyck gördü. Othell'in etrafı inşaatçılar tarafından sarılmıştı. Bowen'ın yanında Wick Yontmaçubuk, Solak Lew ve Akançamur'dan Alf vardı. Jon sağ tarafına baktığında, kollarını göğsünde birleştirmiş bir hâlde masada oturan Soren Kalkankıran'ı gördü. Daha arkada, Tacir Gavin ile Yakışıklı Harle fısıldaşıyordu. Ygon Yaşlıbaba, karılarının arasında oturuyordu. Göçebe Howd tek başınaydı. Borroq, karanlık bir köşede bir duvara yaslanmıştı. Şükürler olsun ki adamın yaban domuzu ortalıkta değildi. "Köstebek Ana'yı ve insanlarım almaları için gönderdiğim gemiler, fırtınalarla enkaza dönüştü. O insanlara ya kara yoluyla elimizden gelen yardımı göndereceğiz ya da onların ölmesine izin vereceğiz." Jon, Kraliçe Selyse'nin iki şövalyesinin de salonda olduğunu gördü. Sör Nar bert ve Sör Benethon, salonun diğer ucundaki kapının yanında ayakta duruyordu ama kraliçenin diğer adamlarının yokluğu dikkat çekiyordu. "Bu keşif gezisine bizzat liderlik etmeyi ve mümkün olduğunca çok özgür insanı buraya getirmeyi umuyordum." Jon, salonun arka tarafında kırmızı bir pırıltı fark etti. Leydi Melisandre gelmişti. "Fakat az önce Çetinocak'a gidemeyeceğimi öğrendim. Keşif gezisine, hepinizin tanıdığı Tormund Devfelaketi liderlik edecek. Ona ihtiyaç duyduğu kadar adam vereceğim." "Peki sen nerede olacaksın karga?" diye kükredi Borroq. "Beyaz köpeğinle birlikte burada, Kara Kale'de mi saklanacaksın?" "Hayır. Güneye gideceğim." Jon, Ramsay Kar'ın yazdığı mektubu salondakilere okudu.
Kalkan Salonu çıldırdı.
Herkes aynı anda bağırmaya başladı. Ayağa kalkıp yumruklarını salladılar.
Rahat sıraların sakinleştirici etkisi buraya kadarmış.
Kılıçlar savruldu, baltalar kalkanlara vuruldu. Jon Kar, Tormund'a baktı. Devfelaketi savaş borusunu bir kez daha üfledi; ilk seferinden iki kat daha uzun ve iki kat daha gürültülü.

Salon tekrar sessizleştiğinde, “Gece Nöbetçileri, Yedi Krallık’ın savaşlarında yer almaz,” diye hatırlattı Jon. “Bolton Piçi’ne karşı koymak, Stannis’in intikamını almak, kralın dulunu ve kızını savunmak bizim işimiz değil. Kadınların derilerinden pelerinler yapan bu yaratık, benim kalbimi sökmeye yemin etmiş ve ben bu sözlerin hesabını sormak niyetindeyim... fakat kardeşlerimden, yeminlerini bozmalarını isteyecek değilim. Gece Nöbetçileri, Çetinocak’a gidecek. Ben tek başıma Kışyarı’na at süreceğim, meğerki...” Jon duraksadı, “...burada, benimle birlikte gelip yanımda duracak bir adam var mı?”

Kopan gürültü Jon’un umut ettiğinden fazlaydı. Ses o kadar şiddetliydi ki duvardan iki eski kalkan düştü. Soren Kalkankıran ayaktaydı, Göçebe de öyle. Uzun Toregg, Brogg, Avcı Harle, Yakışıklı Harle, Ygon Yaşlıbaba, Kör Doss, hatta Büyük Öküz Balığı.

Kılıçlarım var,

diye düşündü Jon

ve senin için geliyoruz piç.

Yarwyck ve Marsh, bütün adamlarıyla birlikte gizlice dışarı çıkıyordu; Jon gördü. Önemli değildi. Jon’un artık onlara ihtiyacı yoktu. Onları istemiyordu.

Hiç kimse, kardeşlerimi yeminlerini bozmaya teşvik ettiğimi söyleyemez. Eğer bu yemin bozmaksa, suç sadece ve sadece benim.

Tormund, Jon’un sırtına vuruyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “İyi konuştun karga. Şimdi bal likörünü getir! Onları sarhoş et ve kendine bağla, bu iş böyle yapılır. Seni bir yabanıla dönüştürdük evlat. Har!”

“Bira isteyeceğim,” dedi Jon, Melisandre’nin gittiğini fark etti, kraliçenin şövalyeleri de gitmişti. Önce Selyse’yle konuşmalıydım. Kocasının öldüğünü bilmeye hakkı var. “Müsaadeni istiyorum. Onları sarhoş etme işini sana bırakacağım.”

“Har! Bana uygun bir vazife. Git!”

Jon, Beygir ve Rory’yle birlikte Kalkan Salonu’ndan ayrıldı.

Kraliçeyi gördükten sonra Melisandre’yle konuşabilirim,

diye düşündü.

Eğer fırtınanın içinde bir kuzgun görebiliyorsa, benim için Ramsay Kar’ı da bulabilir.

Sonra bir bağrışma duydu... ve Sur’u titreten bir kükreme. “Ses Hardin Kulesi’nden geldi lordum,” dedi Beygir. Başka şeyler de söyleyecekti ama çığlık sesi onu susturdu.

Jon’un ilk düşüncesi

Val

oldu. Ama bu bir kadının çığlığı değildi.
Bu ölüm ıstırabı çeken bir adamın sesi.
Jon koşmaya başladı. Beygir ve Rory onu takip etti. ‘Yaratıklar mı?” diye sordu Rory. Jon merak etti. Cesetler zincirlerini kırmış olabilir miydi?
Jon ve muhafızlar Hardin Kulesi’ne vardığında çığlık kesilmişti ama Wun Weg Wun Dar Wun hâlâ kükrüyordu. Dev, kanlı bir cesedi tek bacağından tutmuş sallıyordu. Arya küçükken, önüne sebze koyulduğunda, oyuncak bebeğini bu şekilde bacağından tutar ve bir gürz misali savururdu ama bebeği parçalara ayırmazdı. Ölü adamın kılıç kolu metrelerce uzaktaydı, kolun altındaki kar, kırmızıya dönüyordu.
“Onu bırak,” diye bağırdı Jon. “Wun Wun,
onu bırak.”

Wun Wun ya duymadı ya da anlamadı. O da kanıyordu, kolunda ve karnında kılıç kesikleri vardı. Dev, şövalyeyi, kulenin gri taşlarına savurdu, tekrar ve tekrar, adamın başı yaz karpuzu gibi kırmızı ve yumuşak olana kadar. Şövalyenin yün pelerini rüzgârda çırpınıyordu, bir zamanlar beyazdı, kenarlarına gümüş dokuma kumaş geçilmişti, üstünde mavi yıldız desenleri vardı. Her yere kan ve kemik saçılıyordu.

Çevredeki kulelerden ve içkalelerden insanlar akıyordu. Kuzeyliler, yabanıllar, kraliçenin adamları... “Bir sıra oluşturun,” diye emretti Jon Kar. “İnsanları geride tutun. Herkesi, özellikle kraliçenin adamlarını.” Ölü adam, Kral Dağı’ndan Sör Patrek’ti. Kafasının büyük kısmı gitmişti ama adamın arması, yüzü kadar belirleyiciydi. Jon, Sör Malegorn’un, Sör Brus’un ya da kraliçenin diğer şövalyelerinin, Sör Patrek’in intikamını almaya çalışmasına izin veremezdi.
Wun Weg Wun Dar Wun tekrar uludu ve Sör Patrek’in diğer kolunu büküp çekti. Kol, parlak kırmızı bir kan serpintisiyle adamın omzundan koptu.
Bir papatyanın yapraklarını koparan bir çocuk gibi,
diye düşündü Jon. “Leathers, onunla konuş, onu sakinleştir. Eski Dil, Eski Dil’i anlıyor. Diğerleriniz,
geri çekilin.
Çeliklerinizi kaldırın, onu korkutuyorsunuz.” Devin kesildiğini göremiyorlar mıydı? Jon buna bir son vermek zorundaydı yoksa daha fazla adam ölecekti.

Wun Wun’un kuvvetine dair en ufak fikirleri yoktu.
Bir boru, bir boruya ihtiyacım var.
Bir çelik pırıltısı gördü, pırıltıya doğru döndü.
“Kılıç yok!”
diye bağırdı. “Wick, şu hançeri ortadan...”
...kaldır,
diyecekti Jon. Wick Yontmaçubuk hançerini Jon’un boğazına doğru savurduğunda, kelime bir hırıltıya dönüştü. Jon kıvrılarak bıçaktan uzaklaştı ama teninde ince bir sıyrık oluştu.
Beni kesti.
Jon elini boynuna götürdü, parmaklarının arası kanla doldu.
“Neden?”
“Nöbet için.” Wick tekrar saldırdı. Jon bu sefer Wick’in bileğini yakaladı ve adamın kolunu geri büküp hançerini yere düşürmesini sağladı. Uzun boylu kâhya geriledi, ellerini havaya kaldırdı;
ben değildim, ben değildim,
der gibiydi. Jon, Uzunpençe’ye uzandı ama parmakları sertleşmiş ve sakarlaşmıştı, kılıcı kınından çekmeyi başaramadı.
Sonra Bowen Marsh, Jon’un önüne dikildi, yanaklarına göz yaşlan akıyordu. “Nöbet için.” Jon’un karnım yumrukladı. Adam elini geri çektiğinde, Jon’un karnına bir hançer gömülüydü.
Jon dizlerinin üstüne düştü. Hançerin kabzasını buldu ve bıçağı saplandığı yerden çıkardı. Yara, soğuk gece havasında tütüyordu. “Hayalet,” diye fısıldadı Jon. Acıyla sarsıldı.
Düşmanına sivri ucu sapla.
Kürek kemiklerinin arasına üçüncü hançer saplandığında, Jon inledi ve yüzüstü karın içine düştü. Dördüncü hançeri hiç hissetmedi. Sadece soğuk vardı.

KRALİÇE ELİ

Dorne prensi üç gündür can çekişiyordu.
Eski şehrin kiremit sokakları, siyah gökyüzünden tıslayarak inen yağmur tarafından nehirlere dönüştürülürken, prens şafak karanlığında son nefesini verdi. Yağmur, yangınların en beterlerini söndürmüştü ama eskiden Hazkar'ın piramidi olan harabeden ve Yherizan'ın Rhaegal tarafından yakılan siyah piramidinden hâlâ duman yükseliyordu. Siyah piramit, karanlığın içinde, turuncu mücevherlerle süslenmiş şişman bir kadın gibi pırıldıyordu.
Sör Barristan Selmy, uzaktaki közleri izlerken,
belki de tanrılar sağır değil,
diye düşündü.
Eğer yağmur yağmasaydı, yangınlar şimdiye kadar bütün Meereen'i tüketmiş olurdu.
Yaşlı şövalye ejderhalardan bir iz görmedi, esasen görmeyi de beklemiyordu. Ejderhalar yağmuru sevmiyordu. Batı ufkunda, birazdan güneşin doğacağı yeri işaretleyen ince, kırmızı bir çizgi vardı. Selmy o çizginin, bir yaradan sızan ilk kana benzediğini düşündü. Genelde, derin bir kesik söz konusu olduğunda bile, acıdan önce kan gelirdi.
Selmy, Büyük Piramit'in en yüksek basamağının korkuluğunun yanında duruyordu; her sabah yaptığı gibi, şafağın geleceğini bilerek ve şafakla birlikte kraliçenin geri döneceğini umarak gökyüzünü araştırıyordu. Kraliçenin dairesinden gelen sesleri duyduğunda,
o bizi terk etmez, insanlarını asla bırakmaz,
diyordu kendi kendine.
Sör Barristan içeri girdi. Beyaz pelerininden yağmur damlaları süzülüyordu ve çizmeleri yerde ayak izleri bırakıyordu. Quentyn Martell, Sör Barristan'ın emriyle kraliçenin yatağına yatırılmıştı. Delikanlı bir şövalyeydi ve bunun yanısıra bir Dorne prensiydi; dünyanın yarısını katetmiş bir adamın bir yatakta ölmesine izin vermek, gösterilmesi gereken bir nezaketti. Yatak mahvolmuştu. Çarşaf, örtüler, yastıklar, şilte; her şey kan ve duman kokuyordu ama Selmy,

Daenerys’in onu affedeceğini düşünüyordu.
Missandei yatağın yanında oturuyordu. Küçük kâtibe gece gündüz prensin yanında kalmıştı, prensin dile getirebildiği ihtiyaçlarıyla ilgilenmişti, ona su ve haşhaş sütü getirmişti, prensin ağzından çıkan işkence görmüş kelimeleri dinlemişti, ona kitap okumuştu, prensin yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Sör Barristan, kraliçenin kadeh taşıyıcılarından Missandei’ye yardım etmelerini istemişti ama yanık adamın görüntüsü en cesur çocuklar için bile çok fazlaydı. Ve Mavi Faziletler gelmemişti, Barristan’ın onlara dört kez haber göndermiş olmasına rağmen. Belki de şimdiye kadar, son Fazilet de beyaz kısrağa binmişti.
Barristan’ın geldiğini fark eden Naathlı küçük kâtibe başını kaldırdı. “Prens artık acı çekmiyor. Dornelu tanrılar onu evine götürdü. Gördünüz mü? Gülümsüyor.”
Nereden biliyorsun
?
Dudakları yok.
Ejderhalar onu tamamen tüketseydi daha iyi olurdu. O en azından hızlı bir ölüm olurdu. Bu...
Ateş, ölmek için korkunç bir yol. Cehennemlerin ateşten olması boşuna değil.
“Onu ört.”
Missandei yatak örtüsünü prensin yüzüne çekti. “Ona ne yapılacak sör? Evinden çok uzakta.”
“Dorne’a geri götürülmesini sağlayacağım.”
Ama nasıl
?
Kül olarak mı
? Prensi yakmak için ateş gerekirdi ve Sör Barristan daha fazla ateşe katlanamazdı.
Eti kemikten ayırmamız gerek.
Evde olsa, bu işle sessiz rahibeler ilgilenirdi ama burası Köle Körfezi’ydi. En yakın sessiz rahibe binlerce fersah uzaktaydı. “Artık uyumaksın çocuk. Kendi yatağında.”
“Cesaretimi bağışlayın ama siz de aynı şeyi yapmalısınız sör. Bütün gece uyumadınız.”
Yıllardır uyumadım çocuk. Üç Dişli Mızrak’tan beri uyumadım.
Yüce Üstat Pycelle, yaşlı adamların, uykuya gençler kadar ihtiyaç duymadığını söylerdi ama Selmy’nin durumu bundan daha öteydi. Selmy, gözlerini kapatırsa bir daha açamayacağı korkusuyla bu yaşına gelmişti. Diğer adamlar uykuda ölmeyi arzu edebilirdi ama bir Kral Muhafızları şövalyesi için böyle bir ölüm

yoktu.
Yaşlı şövalye, “Geceler çok uzun,” dedi Missandei’ye “ve yapılacak çok iş var, her zaman. Yedi Krallık’ta olduğu gibi burada da. Ama sen yeterince çalıştın çocuk. Git ve dinlen.”
Eğer tanrılar merhametliyse, rüyanda ejderhaları görmezsin.

Küçük kız gittikten sonra, yaşlı şövalye, Quentyn Martell’in yüzünü son bir kez görmek için örtüyü kaldırdı. Prensin yüzündeki etin çoğu sıyrılmıştı, etin altındaki kafatası görünüyordu. Delikanlının gözleri irin dolu havuzlara dönüşmüştü. Dorne’da kalmalıydı. Bir kurbağa olarak kalmalıydı. Her adam ejderhaların dansı için yaratılmamıştır. Selmy, delikanlının yüzünü tekrar örterken kendini merak içinde buldu; onun kraliçesinin yüzünü örtecek biri olacak mıydı? Yoksa kraliçenin yası tutulmamış cesedi, Dothrak denizinin uzun çimenleri arasında, kör gözlerle gökyüzüne bakarken çürüyüp gidecek miydi?

“Hayır,” dedi Barristan yüksek sesle. “Daenerys ölmedi. Daenerys o ejderhayı sürüyordu. Kendi gözlerimle gördüm.” Aynı şeyi daha önce yüzlerce kez söylemişti... ama buna inanmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu.
Daenerys yanıyordu... ve ben onun düştüğünü görmemiş bile olsam, gördüğüne dair yemin eden yüzlerce insan var.
Gün ağır ağır şehrin üstüne doğdu. Yağmur hâlâ yağıyordu ama doğu semasına hafif bir ışık yayıldı. Güneşle birlikte Kelkafa geldi. Skahaz; piliseli siyah etek, baldır zırhı ve kaslı göğüs kalkanından oluşan tanıdık kıyafetlerini giymişti. Kolunun altında, dili dışarı sarkan bir kurt kafası şeklinde dövülmüş yeni bir tunç maske vardı. “Aptal oğlan ölmüş, öyle mi?”
“Prens Quentyn ilk ışıklardan hemen önce öldü.” Selmy, Skahaz’ın bunu bilmesine şaşırmadı. Piramidin içinde haberler çabuk yayılıyordu. “Konsey toplandı mı?”
“El’in keyfini bekliyorlar.”
Selmy’nin bir yanı,
ben El değilim,
diye bağırmak istedi.
Ben basit bir şövalyeyim, kraliçenin koruyucusuyum. Ben bunu asla istemedim.

Fakat kraliçe gitmiş ve kral zincire vurulmuşken, birinin şehri yönetmesi gerekiyordu ve Sör Barristan, Kelkafa'ya güvenmiyordu. 'Yeşil Fazilet'ten haber var mı?"

"Henüz şehre dönmedi." Skahaz, rahibenin gönderilmesine karşı çıkmıştı. Galazza Galare de vazifeyi hevesle kabul etmemişti. Barış hatırına gitmeyi kabul edeceğini söylemişti ama Bilge Ustalarda görüşmesi gereken kişinin Hizdahr zo Loraq olduğunu belirtmişti. Sör Barristan teslim olmamıştı, Yeşil Fazilet sonunda başını eğmiş ve elinden gelenin en iyisini yapacağına dair yemin etmişti.

Selray, Kelkafa'ya, "Şehir ne durumda?" diye sordu.

"Emrettiğin gibi bütün kapılar kapatıldı ve sürgülendi. Şehrin içinde kalan bütün paralı askerleri ve Yunkaililer'i takip ediyoruz, yakaladıklarımızı şehirden sürüyor ya da tutukluyoruz. Çoğu saklanıyor. Hiç şüphe yok ki piramitlerin içinde. Lekesizler, duvarlara ve kulelere adamlar yerleştirdiler. Herhangi bir saldırıya karşı hazırlar. Meydanda toplanmış iki yüz soylu adam var,

tokar

larına sarınmış bir hâlde yağmurun altında duruyor ve görüşme talep ediyorlar. Hizdahr'ın serbest bırakılmasını, benim ölmemi ve senin şu ejderhaları katletmeni istiyorlar. Şövalyelerin bu işte iyi olduğunu duymuşlar. Hazkar'ın piramidinden hâlâ cesetler çıkarılıyor. Yherizan ve Uhles isimli Ulu Ustalar, kendi piramitlerini ejderhalara bıraktılar."

Sör Barristan bütün bunları biliyordu. Alacağı cevaptan dehşet duyarak, 'Ya cinayet sayısı?" diye sordu.

Yirmi dokuz."

Yirmi dokuz?" Bu, Barristan'ın hayal edebileceğinden çok daha kötüydü. İki gün önce, Harpiya'nın Oğulları gölge savaşını tekrar başlatmıştı. Fakat bir gecede dokuzdan yirmi dokuza çıkmak...

"Sayı, gün ortasından önce otuzu geçecek. Neden bu kadar gri görünüyorsun yaşlı adam? Ne bekliyordun? Harpiya, Hizdahr'ın özgür olmasını istiyor, bu yüzden oğullarını tekrar caddelere saldı. Ölülerin hepsi azatlı köleler ve kelkafalar, eskiden olduğu gibi. Kurbanlardan biri benim adamımdı, bir Tunç Canavar. Cesetlerin yanına Harpiya'nın işareti bırakılıyor. İşaret bir tebeşirle kaldırıma çiziliyor ya da bir duvara kazınıyor. '

Ejderhalar ölmeli,'

ve '

Kahraman Harghaz

,' gibi yazılar da var. Kelimeler yağmur tarafından silinmeden önce, '

Daenerys’e ölüm,'
diyen bir cümle de görülmüş.”
“Kan vergisi...”
“Her piramitten iki yüz doksan altın, evet.” Skahaz homurdandı. “Toplanacak... ama birkaç sikke kaybetmek Harpiya’yı durdurmaz. Bunu sadece kan yapabilir.”
“Sen öyle diyorsun.”
Yine rehineler. İzin versem her birini öldürür.
“Bunu söylediğin ilk yüz seferde de seni duymuştum. Hayır.”
Skahaz tiksintiyle, “Kraliçe Eli,” diye homurdandı. “Bence yaşlı bir kadının eli, buruş buruş ve çelimsiz. Daenerys’in bir an önce bize dönmesi için dua ediyorum.” Kurt maskesini yüzüne taktı. “Konseyin hazırlanıyor olmalı.”
“Kraliçenin konseyi, benim değil.” Selmy, ıslak pelerinini kuru bir pelerinle değiştirdi ve kılıç kemerini taktı, sonra Kelkafa’yla birlikte basamakları indi.
Bu sabah sütunlu koridorda ricacılar yoktu. Sör Barristan, El unvanı almış olmasına rağmen, kraliçenin yokluğunda meclisi toplamak gibi bir küstahlık yapmayacak ve Skahaz mo Kandaq’ın yapmasına da izin vermeyecekti. Hizdahr’ın tuhaf görünüşlü ejderha tahtları Sör Barristan’ın emriyle kaldırılmıştı ama Selmy, kraliçenin çok sevdiği basit sırayı da geri getirmemişti. Bunun yerine, salonun merkezine yuvarlak bir masa koydurmuş ve masanın etrafına, adamların oturup birbirinin dengi olarak konuşabileceği yüksek sırtlı sandalyeler dizdirmişti.
Sör Barristan, Skahaz Kelkafa’yla birlikte mermer basamaklardan geldiğinde, masadaki adamlar ayağa kalktı. Ana’nın Adamları’ndan Marselen ve Özgür Kardeşler’in kumandanı Symon Çizgili Sırt da oradaydı. Sadık Kalkanlar yeni bir kumandan seçmişti; Tal Toraq isimli, siyah derili bir Yaz Adalı. Kalkanlar’ın eski kumandanı Mollono Yos Dob beyaz kısrak yüzünden ölmüştü. Gri Solucan, Lekesizler adına salondaydı. Fırtına Kargaları, Jokin isimli bir okçu ve Dulbırakan olarak tanınan asık suratlı bir baltacı tarafından temsil ediliyordu. Bu iki adam, Daario Naharis’in yokluğunda birliğin müşterek kumandanlığını yapıyordu. Kraliçenin
khalasarı
nın büyük bir bölümü, Dothrak denizinde kraliçeyi arayan Aggo ve Rakharo’yla birlikte gitmişti ama çarpık bacaklı, şaşı gözlü
jaqqa rhan
Rommo, şehirde kalan süvarilerin adına konuşmak için konseye katılmıştı.

Ve Sör Barristan'ın oturduğu sandalyenin tam karşısında, Kral Hizdahr'ın sabık muhafızları vardı; çukur dövüşçüleri Dev Goghor, Kemikkıran Belaquo, Camarron ve Benekli Kedi. Selmy, Skahaz Kelkafa'nın itirazlarına rağmen, onların da konseyde bulunması için ısrar etmişti. Bu adamlar, bir zamanlar Daenerys Targaryen'ın şehri almasına yardım etmişti ve unutulmamaları gerekirdi. Kanla ıslanmış zalimler ve katiller olabilirlerdi ama kendi minvallerinde sadık olmuşlardı... Kral Hizdahr'a, evet, ama kraliçeye de.

Son olarak, Güçlü Belwas hantal adımlarla salona girdi. Hadım ölümle yüzleşmişti, ölüme o kadar yaklaşmıştı ki onu dudaklarından öpebilirdi. Ölüm onu işaretlemişti. Belwas on iki kilo kaybetmişti. Bir zamanlar o muazzam göğsün ve karnın üstünde gerili olan yara izleriyle dolu koyu kahverengi deri, şimdi gevşek katlar hâlinde adamın bedeninden sarkıyordu, Behvas'a üç beden büyük gelen bir elbiseye benziyordu. Hadımın adımları da ağırlaşmıştı.

Yine de, onu görmek yaşlı şövalyenin kalbini sevinçle doldurdu. Selmy, Güçlü Belwas'la birlikte dünyanın diğer ucuna gelmişti ve bu iş kılıç çekmeye varırsa ona güvenebileceğini biliyordu. "Belwas, bize katılabildiğin için çok mutluyuz."

"Aksakal." Belwas gülümsedi. "Ciğer ve soğan nerede? Güçlü Belwas eskisi kadar güçlü değil, yemek yemeli, tekrar iri olmalı. Onlar Güçlü Belwas'ı hasta etti. Biri ölmeli."

Biri ölecek. Büyük ihtimalle birden fazlası.

"Otur dostum." Belwas masaya oturup kollarını göğsünde birleştirdiğinde, Sör Barristan konuşmaya devam etti. "Quentyn Martell bu sabah öldü, şafaktan hemen önce."

Dulbırakan güldü. "Ejderha sürücüsü."

"Ben ona aptal derim," dedi Symon Çizgili Sırt.

Hayır, sadece bir çocuk.

Sör Barristan kendi gençliğinde yaptığı aptallıkları unutmamıştı. "Ölü hakkında kötü konuşmayın. Prens, yaptığı şeyin karşılığında korkunç bir bedel ödedi."

"Diğer Dornelu adamlardan ne haber?" diye sordu Tal Taraq. "Şimdilik tutsaklar." İki Dornelu adam da direniş göstermemişti. Tunç Canavarlar, Archibald Yronwood'u prensin kavrulmuş bedenine sarılmış bir hâlde bulmuştu, adamın ellerindeki yanıklar buna şahitlik edebilirdi. Sör Archibald, Quentyn Martell'in bedenini saran alevleri söndürmek için ellerini kullanmıştı. Gerris Drinkwater, elinde kılıcıyla iki adamın başında duruyordu ama çekirgeler ortaya çıkar çıkmaz silahını yere atmıştı. "Aynı hücreyi paylaşıyorlar."

“Bırakın da aynı darağacını paylaşsınlar,” dedi Symon Çizgili Sırt. “Şehrin üstüne iki ejderha saldılar.”
“Çukurları açın ve Dornelular’a kılıç verin,” dedi Benekli Kedi. “Meereen benim adımı bağırırken ikisini de öldüreyim.” “Dövüş çukurları kapalı kalacak,” dedi Selmy. “Kan ve gürültü, ejderhaları çağırmaktan başka bir işe yaramaz.”
“Belki de üçü birden gelir,” dedi Marselen. “Siyah canavar bir kez gelmişti, neden yine gelmesin? Bu sefer kraliçemizle birlikte.”
Ya da onsuz.
Drogon, sırtında Daenerys olmaksızın Meereen’e dönerse, şehir ateşe ve kana bulanırdı, Sör Barristan bundan emindi. Bu masada oturan adamlar çok geçmeden birbirlerini hançerlerdi. Daenerys Targaryen genç bir kız olabilirdi ama bu adamları bir arada tutan tek şeydi.
“Majesteleri Kraliçe istediği zaman dönecek,” dedi Sör Barristan. “Daznak’ın Çukuru’na bin koyun koyduk, Ghrazz’ın Çukuru’nu öküzlerle doldurduk, Hizdahr zo Loraq’ın oyunlar için topladığı hayvanları Altın Çukur’a yerleştirdik.” Ejderhalar koyun etini seviyorlardı, ne zaman açıksalar Daznak’ın Çukuru’na gidiyorlardı. Sör Barristan, ejderhaların insan avladığına dair bir haber almamıştı. Ejderhaların Kahraman Harghaz’dan bu yana öldürdüğü yegâne Meereenliler; Rhaegal, Hazkar’ın piramidinin tepesinde yuva kurmak istediğinde ona itiraz edecek kadar aptal olan köle tacirleriydi. “Konuşmamız gereken daha acil meseleler var. Yeşil Fazilet’i, rehinelerimizin serbest bırakılmasıyla ilgili anlaşmalar yapması için Yunkaili adamlara gönderdim, öğlen vakti adamların cevabıyla birlikte geri dönmesini bekliyorum.”
“Kelimelerle birlikte,” dedi Dulbırakan. “Fırtına Kargaları, Yunkaililer’i tanır. Onların dilleri kıvrak solucanlara benzer. Yeşil Fazilet solucan sözleriyle geri dönecek, kumandanla değil.”
“Eğer Kraliçe Eli hatırlıyorsa, bizim Kahraman’ımız da Bilge Ustalar’ın elinde,” dedi Gri Solucan. “Kraliçenin kansüvarisi Jhogo da öyle.”
“Kraliçenin kanının kanı,” diye onayladı Dothraklı Rommo. “Jhogo serbest bırakılmalı.
Khalasarın
onuru bunu talep ediyor.” “Jhogo serbest bırakılacak,” dedi Sör Barristan, “lâkin önce beklemeli ve Yeşil Fazilet’in neler başarabileceğini görmeliyiz.”
Skahaz Kelkafa, yumruğunu masaya vurdu. “Yeşil Fazilet hiçbir şey başaramayacak. Biz burada otururken, o kadın Yunkaililerle birlikte komplo kuruyor bile olabilir.
Anlaşmalar

mı dedin?
Anlaşmalar mı yapıyor
? Ne tür
anlaşmalar
?”
“Fidye,” dedi Sör Barristan. “Her adam karşılığında adamın ağırlığınca altın.”
“Bilge Ustalar bizim altınımıza muhtaç değil sör,” dedi Mar selen. “Onlar sizin Batıdiyarlı lordlarınızdan daha zengin. Hepsi.”
“Mamafih, Bilge Ustalar’ın paralı askerleri altın istiyor. Rehinelerin onlar için ne anlamı var? Yunkaili adamlar fidye teklifini geri çevirirse, paralı askerlerle onların arasına bir bıçak girer.”
Ya da ben öyle umuyorum.
Bu taktik, Missandei’nin önerişiydi. Sör Barristan böyle bir şeyi asla kendi başına düşünemezdi. Kral Toprakları’nda, rüşvet meseleleriyle Serçeparmak ilgilenirdi. Tahtın düşmanları arasında bölünme yaratmak Lord Varys’in işiydi. Selmy’nin görevi daha dolambaçsızdı.
Missandei sadece on bir yaşında ama bu masada oturan bütün adamlardan daha zeki.
‘Yeşil Fazilet, bütün Yunkaili kumandanlar bir araya toplandıktan sonra teklifimizi sunacak.”
“Teklif yine de reddedilecek,” diye üsteledi Symon Çizgili Sırt. ‘Yunkaililer, ejderhaların öldürülmesini ve kralın tekrar tahta çıkarılmasını isteyecek.”
‘Yanılıyor olman için dua ediyorum.”
Ve haklı olmandan korkuyorum.
“Senin tanrıların çok uzakta Sör Büyükbaba,” dedi Dulbırakan. “Dualarını duyduklarını sanmıyorum. Yunkaililer yaşlı kadını senin yüzüne tükürsün diye geri yolladıklarında ne olacak?”
Hafif, çok hafif bir sesle,
“Ateş ve kan,”
dedi Sör Barristan Selmy.
Uzunca bir an kimse konuşmadı. Sonra Güçlü Belwas göbeğini tokatladı, “Ciğer ve soğandan daha iyi,” dedi. Skahaz Kelkafa, kurt maskesinin göz deliklerinden bakıp konuştu. “Kral Hizdahr’ın barışını kıracak mısın yaşlı adam?”

“Paramparça edeceğim.” Çok uzun zaman önce, bir prens, Selmy’ye, Cesur Barristan adını vermişti. O ismi alan delikanlının bir yanı hâlâ yaşlı şövalyenin içindeydi. “Piramidin tepesinde, bir zamanlar Harpiya’nın durduğu yerde bir işaret kulesi oluşturduk. Yağ ile ıslatılmış kuru odun yığını. Üstü yağmura karşı kapatıldı. Eğer vakit gelirse ki gelmemesi için dua ediyorum, o odun yığınını yakacağız. Alevler, kapılardan dışarı akıp saldırıya geçmemiz için işaretimiz olacak. Her birinize bir rol düşecek, bu yüzden hepiniz gece gündüz hazır olmalısınız. Ya düşmanımızı imha edeceğiz ya da imha olacağız.” Yaverine bir el işareti yaptı. “Düşmanımızın nizamını; kamplarını, kuşatma hatlarını ve mancınıklarını göstermek için birkaç harita hazırlattım. Eğer köle tacirlerini kırabilirsek, paralı askerler onları terk eder. Kaygılarınız ve sorularınız olduğunu biliyorum. Onları burada dile getirin. Bu masadan kalktığımız anda, hepimiz aynı fikre ve aynı amaca sahip olmalıyız.”

“Öyleyse biraz yiyecek ve içecek iste,” dedi Symon Çizgili Sırt. “Bu iş biraz vakit alacak.”

Sabahın tamamını ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü aldı. Kaptanlar ve kumandanlar, bir kova yengeç üstünde tartışan balıkçı kadınlar misali haritalar üstünde tartıştı. Zayıf noktalar ve kuvvetli noktalar, küçük okçu birliğinin nereye yerleştirileceği, fillerin Yunkaili hatları kırmak için kullanılması ya da artçı kuvvet olarak saklanması, ilk saldırıyı komuta etme onurunun kime ait olacağı, süvarilerin kanatlarda mı yoksa öncü kuvvette mi mevzileneceği.

Sör Barristan, her adamın fikrini dile getirmesine izin verdi. Tal Toraq, kuşatma hatları kırılır kırılmaz Yunkai’ye yürümeleri gerektiğini düşünüyordu; Sarı Şehir neredeyse savunmasız olacaktı ve Yunkaili adamların kuşatmayı kaldırıp onları takip etmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Benekli Kedi, düşmana meydan okumayı ve onların göndereceği bir müdafıyle teke tek dövüş yapmayı önerdi. Güçlü Belwas bu fikirden hoşlandı ama düşman müdafisiyle dövüşen adamın Kedi değil kendisi olması için ısrar etti. Count’un Camarron’ı, nehir kıyısına bağlanan gemileri ele geçirmeyi ve Skahazadhan’ı kullanarak Yunkaililer’in artçı kuvvetinin üstüne üç yüz çukur dövüşçüsü götürmeyi teklif etti. Salondaki

her adam, ellerindeki en iyi birliğin Lekesizler olduğunu kabul etti ama kimse, onların nasıl mevzileneceği konusunda anlaşmaya varamadı. Dulbırakan, hadımları, Yunkai savunmasının kalbine inecek demir bir yumruk olarak kullanmak istedi. Marselen, Lekesizler'in, savaş hattının iki ucuna yerleştirmesinin daha iyi olacağını söyledi. Symon Çizgili Sırt, hadımları, azatlı kölelerden oluşan üç birliğe katmak üzere üç gruba ayırmak istedi; Özgür Kardeşler savaşmaya hevesliydi ama deneyimden yoksundu, Lekesizler olmadan tecrübeli paralı askerlerle savaşamazlardı. Gri Solucan sadece, Lekesizler'in onlara verilecek her emre itaat edeceğini söyledi.

Her şey konuşulduğunda, tartışıldığında ve karara bağlandığında, Symon Çizgili Sırt son bir meseleye dikkat çekti. 'Yunkai'de köleyken, efendim adına özgür birliklerle pazarlık ettim ve onların ödemeleriyle ilgilendim. Paralı askerleri tanırım ve Yunkaililer'in, paralı askerlere, ejderha ateşiyle yüzleşmeye yetecek kadar sikke veremeyeceğini biliyorum. Şimdi size soruyorum... eğer barış bozulur ve bir savaş başlarsa, ejderhalar gelecek mi? Mücadeleye katılacaklar mı?"

Gelecekler,

diyebilirdi Sör Barristan.

Sesler onları getirecek. Bağrışmalar, çığlıklar ve kan kokusu onları mücadele alanına çekecek. Tıpkı Daznak'ın Çukuru'ndan yükselen gürültünün, Drogon'u kızıl kumlara çektiği gibi. Fakat geldiklerinde, bir tarafı diğer taraftan ayırt edebilecekler mi?

Her nedense, Sör Barristan ayırt edemeyeceklerini düşünüyordu, bu yüzden sadece, "Ejderhalar ne istiyorlarsa onu yapacaklar," dedi. "Eğer gelirlerse, yalnızca kanatlarının görüntüsü bile köle tacirlerinin korkup kaçmasını sağlayabilir." Sonra adamlara teşekkür etti ve dağıtabileceklerini söyledi.

Gri solucan salonda kaldı. "İşaret ateşi yakıldığında ben ve adamlarım hazır olacağız. Fakat saldırıya geçtiğimiz anda, rehin verdiğimiz adamların Yunkailier tarafından öldürüleceğini bilmelisiniz Kral Eli."

"Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım dostum. Şimdi bana müsaade et. Dornelu adamlar, prenslerinin öldüğünü bilmeli."

Gri Solucan başını eğdi. "Bu kulunuz itaat eder."

Sör Barristan, yeni şövalyelik verdiği iki adamını yanma alarak zindanlara gitti. Keder ile suçluluk hissinin iyi adamları çılgına çevirdiğini bilirdi ve Prens Quentyn'in ölümünde Archibald Yronwood'la Gerris Drinkwater'ın payları

vardı. Zindanlara vardıklarında, Sör Barristan, Tum'la Kırmızı Kuzu'ya dışarıda beklemelerini söyledi ve Dornelu adamlara prensin ıstırabının bittiğini haber vermek için içeri girdi.
Sör Archibald'ın söyleyecek bir şeyi yoktu. İri ve kel adam, şiltesinin kenarında oturup keten sargılı ellerine baktı. Sör Gerris duvarı yumrukladı. "Ona bunun aptallık olduğunu söylemiştim. Eve gitmek için ona yalvarmıştım. Şu sürtük kraliçe onu istemedi. Prens, ona aşkını ve bağlılığını sunmak için dünyayı katetti ama kraliçe onun yüzüne güldü."
"Gülmedi," dedi Selmy. "Eğer onu tanısaydın, bunu bilirdin." "Prensi reddetti. Prens ona kalbini verdi ama kraliçe, o kalbi prense geri fırlatıp paralı askeri düzmeye gitti."
"Dilinize dikkat etseniz iyi olacak sör." Sör Barristan, Gerris Drinkwater'dan hoşlanmıyordu ve onun Daenerys'i karalamasına izin vermeyecekti. "Prens Quentyn'in ölümü kendi marifetiydi. Ve sizin."
"Bizim?
Bizim suçumuz nedir sör? Quentyn bizim arkadaşımızda evet. Onun için aptal diyebilirsiniz ama bütün hayalperestler aptaldır. Lâkin Quentyn her şeyden önce bizim prensimizdi. Vazifemiz ona itaat etmekti."
Barristan Selmy bu sözlerin gerçekliğine itiraz edemezdi; hayatının yarısını, ayyaşların ve deli adamların emirlerine itaat ederek geçirmişti. "Prens çok geç geldi."
"Kraliçeye kalbini verdi," dedi Sör Gerris bir kez daha. "Kraliçenin kalplere değil kılıçlara ihtiyacı vardı."
"Ona Dorne'un mızraklarını da verecekti."
"Keşke verebilseydi." Hiç kimse, Daenerys'in Dorne prensine iltifatla bakmasını Sör Barristan'dan fazla isteyemezdi. "Ama çok geç geldi. Ve yaptığınız aptallık... paralı askerler tutmak, şehrin üstüne iki ejderha salmak... bu delilikti, delilikten beterdi. Bu ihanetti."
"Quentyn yaptığı şeyi Daenerys'in aşkı için yaptı," diye üsteledi Gerris Drinkwater. "Onun sevgisine layık olduğunu kanıtlamak için yaptı."
Yaşlı şövalye yeterince dinlemişti. "Prens Quentyn yaptığı şeyi Dorne için yaptı. Sevecen bir büyükbaba olduğumu mu sanıyorsunuz? Ben hayatımı kralların, kraliçelerin ve prenslerin etrafında geçirdim. Güneş Mızrağı, Demir Taht'a karşı silaha sarılmak istiyor. Hayır, inkâr etmeye kalkışmayın. Doran Martell, zafer umudu olmadan mızraklarını çağıracak bir adam değil. Prens Quentyn buraya görev için geldi. Görev, onur, şan açlığı... aşk değil. Quentyn ejderhalar için buradaydı, Daenerys için değil." "Onu tanımıyordunuz sör. O..."

“O öldü Gerris.” Yromvood ayağa kalktı. “Kelimeler onu geri getirmez. Cletus ve Will de öldü. Ben yumruğumu onun içine sokmadan önce kahrolası ağzını kapat.” İri şövalye, Selmy’ye döndü. “Bize ne yapacaksınız?”
“Skahaz Kelkafa asılmanızı istiyor. Onun dört adamını öldürdünüz.
Kraliçenin
dört adamını katlettiniz. O adamlardan ikisi, Majesteleri Kraliçe’yi Astapor’dan beri takip eden azatlı kölelerdi.” Yromvood şaşkın görünmüyordu. “Canavar adamlar, evet. Ben yalnızca şahmeran maskeli olanı öldürdüm. Ama bunun bir önemi yok, biliyorum.”
“Quentyn’i koruyorduk,” dedi Drinkwater. “Biz...”
“Sessiz
ol Drink. Yaşlı şövalye biliyor,” dedi Archibald, Sör Barristan’a döndü. “Bizi asmak niyetinde olsaydınız buraya gelip bizimle konuşmazdınız. Mesele başka, öyle değil mi?”
“Evet.”
Bu adam göründüğü kadar aptal olmayabilir.
“Canlı hâliniz ölü hâlinizden daha çok işime yarar. Bana hizmet edin. Sonra bir gemi ayarlayacağım ve sizi Dorne’a göndereceğim. Prens Quentyn’in kemiklerini lord babasına götürmeniz için size vereceğim.” Sör Archibald yüzünü buruşturdu. “Neden her seferinde gemi? Fakat birileri Quentyn’in kemiklerini eve götürmeli. Bizden ne istiyorsunuz sör?”
“Kılıçlarınızı.”
“Binlerce kılıcınız var.”
“Kraliçenin azatlı köleleri tecrübesiz. Paralı askerlere güvenmiyorum. Lekesizler cesur askerler... lâkin savaşçı değiller. Şövalye değiller.” Selmy duraksadı. “Ejderhaları kaçırmaya çalıştığınızda neler oldu? Anlatın.”
Dornelu adamlar bakıştı. “Quentyn, Hırpani Prens’e, ejderhaları kontrol edebileceğini söyledi. Bunun kanında olduğunu söyledi. Quentyn’de Targaryen kanı vardı.”
“Ejderha kanı.”
“Evet. Paralı askerler ejderhaları zincirlememize yardım edecekti, onları rıhtımlara götürecektik.”
“Hırpani Prens bir gemi ayarlamıştı,” dedi Yromvood. “Büyük bir gemi, iki ejderhayı da alırız diye. Quent ejderhalardan birini sürecekti.” Sargılı ellerine baktı. “Ama içeri girdiğimiz anda bu planın işe yaramayacağını anladık. Ejderhalar çok vahşiydi. Zincirler... her yerde kırık zincir parçaları vardı,
büyük

zincirler, senin kafan kadar büyük halkalar, halkaların arasına paramparça kemikler karışmıştı. Ve Quent, Yedi onu korusun, Quent altını pisletecekmiş gibi görünüyordu. Caggo ve Meris kör değildi, bunu onlar da gördü. Sonra arbaletçilerden biri, ok saldı. Belki de paralı askerlerin niyeti en başından beri ejderhaları öldürmekti. Hırpani'nin ne yapacağını asla bilemezsin. Amaç ne olursa olsun, ok salmak aptalcaydı. Okun yaptığı tek şey ejderhaları kızdırmaktı ve hayvanlar zaten sakin değildi. Sonra... sonra işler kötüye gitti." "Rüzgârla Savrulanlar savruldu," dedi Sör Gerris. "Quent çığlık atıyordu, alevlerle sarılmıştı. Paralı askerler kaçtı. Caggo, Meris, ölenler dışında herkes."
"Ah, sen ne bekliyordun Drink? Kedi, fareyi öldürür. Domuz, kendi bokunun içinde yuvarlanır. Ve paralı asker, ona en çok ihtiyaç duyduğun anda kaçar. Onu suçlayamazsın. Tabiatı budur." "Haksız değil," dedi Sör Barristan. "Prens Quentyn, Hırpani Prens'e bu yardım karşılığında ne önerdi?"
Cevap alamadı. Sör Gerris, Sör Archibald'a baktı. Sör Archibald ellerine, yere, kapıya baktı.
"Pentos," dedi Sör Barristan. "Quentyn ona Pentos'u vadetti. Söyleyin. Şimdi söyleceğiniz hiçbir söz, Prens Quentyn'e yarar ya da zarar getirmez."
"Evet," dedi Sör Archibald. "Vaat Pentos'tu. Quent ve Hırpani anlaşma imzaladılar."
Burada bir fırsat var.
"Zindanlarımızda hâlâ Rüzgârla Savrulanlar var. Şu sahte firariler."
"Hatırlıyorum," dedi Yronwood. "Hungerford, Straw, o grup. Bazıları paralı askerler için o kadar da kötü değil. Diğerleri, biraz işkenceye dayanabilir. Konunun onlarla ne ilgisi var?"
"Onları Hırpani Prens'e geri göndermek niyetindeyim. Sizi de. Binlerce adam içinde iki kişi olacaksınız. Yunkai kampında dikkat çekmezsiniz. Hırpani Prens'e bir mesaj götürmenizi istiyorum. Ona, sizi benim gönderdiğimi ve kraliçenin sesiyle konuştuğumu söyleyin. Rehinelerimizi zarar görmemiş bir hâlde bize getirirse ücretini ödeyeceğimizi söyleyin."
Sör Archibald yüzünü buruşturdu. "Hırpani Prens bizi Güzel Meris'e verir. İstediğiniz şeyi yapmaz."
"Neden yapmasın? Görev gayet basit."
Ejderhaları çalmaya kıyasla.
"Bir zamanlar, kraliçenin babasını Gölgeli Vadi'den çıkarmıştım."
"Orası Batıdiyar'dı," dedi Gerris Drinkwater. "Burası Meere en."
"Arch şu ellerle kılıç bile tutamaz."
"Kılıç tutmasına gerek yok. Yanınızda paralı askerler olacak." Gerris

Drinkwater, rengi güneşle açılmış saçlarını geri itti. “Bunu aramızda tartışmamız için biraz zaman isteyebilir miyiz?” “Hayır,” dedi Selmy.
‘Yapacağım,” dedi Sör Archibald. “Ama işe canavarlar karışmayacak. Drink de yapacak.” Sırıttı. “Kendisi henüz bilmiyor ama yapacak.”
Ve iş bitmişti.
Piramidin zirvesine giden uzun tırmanışı gerçekleştirirken,
en azından basit kısmı bitti,
diye düşündü Barristan Selmy. İşin zor kısmını Dornelu adamlara bırakmıştı. Selmy’nin büyükbabası burada olsa dehşete düşerdi. Dornelu adamlar en azından ismen şövalyeydi ama Barristan’ı sadece Yronwood etkilemişti. Yronwood gerçek çeliğe sahipti. Drinkwater’ın güzel bir yüzü, kıvrak bir dili ve bir baş dolusu iyi saçı vardı.
Yaşlı şövalye piramidin zirvesindeki kraliçe dairesine döndüğünde, Prens Quentyn’in cesedi ortadan kaldırılmıştı. Genç kadeh taşıyıcılarının altısı, bir çocuk oyunu oynuyordu. Bir çember oluşturacak şekilde yere oturmuşlardı, sırayla hançer çeviriyorlardı. Hançer durduğunda, bıçağın sivri ucunun işaret ettiği çocuk, saçından bir parça kesiyordu. Sör Barristan, Hasat Kalesi’nde küçük bir çocukken, kuzenleriyle birlikte buna benzer bir oyun oynamıştı... ama hatırladığı kadarıyla, Batıdiyar’da oynanan oyunun içinde öpücükler vardı. “Bkahaz,” diye seslendi yaşlı şövalye. “Bana bir kadeh şarap getir lütfen. Grazhar, Azzak, siz kapıda durun. Yeşil Fazilet’i bekliyorum. Onu gelir gelmez içeri alın. Bunun dışında rahatsız edilmek istemiyorum.”
Azzak ayağa fırladı. “Emredersiniz Lord El.”
Sör Barristan terasa çıktı. Yağmur durmuştu ama gri bir bulut duvarı, Köle Körfezi’nin üstünde batan güneşi gizlemişti. Hazdar’ın kararmış taşlarından hâlâ dumanlar yükseliyordu. Rüzgârla bükülen dumanlar kurdelelere benziyordu. Doğuda, şehir duvarlarının ötesinde, bir dizi tepenin üzerinde beyaz kanatlar göründü.
Viserion,
diye düşündü Selmy. Ejderha avlanıyordu, belki de sadece uçmak için uçuyordu. Selmy, Rhaegal’ın nerede olduğunu merak etti. Yeşil ejderha şimdiye kadar, beyaz ejderhadan daha tehlikeli olduğunu göstermişti.
Bhakaz şarap getirdiğinde, yaşlı şövalye büyük bir yudum aldı ve çocuktan su istedi. Birkaç kadeh şarap Selmy’nin uyumasına yardım edebilirdi ama Galazza Galare düşmanla yaptığı görüşmeden döndüğünde Selmy ayık olmalıydı. Bu yüzden şarabını, içine bolca su katarak içti. Dünya kararıyordu. Selmy çok yorgundu, kuşkularla doluydu. Dornelu adamlar, Hizdahr, Reznak, saldırı...

Selmy doğru şeyleri mi yapıyordu? Daenerys'in isteyeceği şeyleri mi yapıyordu?
Ben bunun için yaratılmamışım.
Selmy'den önce, başka Kral Muhafızları şövalyeleri de El olarak hizmet vermişti. Sayıları azdı. Selmy onları Beyaz Kitap'ta okumuştu. O şövalyelerin de kendilerini böyle yitik ve şaşkın hissedip hissetmediklerini merak etti.
"Lord El." Grazhar kapıda duruyordu, elinde bir mum vardı. 'Yeşil Fazilet geldi. Haber vermemi istemiştiniz."
"Onu içeri gönder ve birkaç mum yak."

Galazze Galare'in yanında dört Pembe Fazilet vardı. Sör Barristan, kadını çevreleyen bilgelik ve asalet aylasına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Bu güçlü bir kadın. Ve Daenerys'in sadık bir dostu. "Lord El," dedi Yeşil Fazilet, yüzü yeşil bir peçenin ardında gizliydi. "Oturabilir miyim? Bu kemikler yaşlı ve yorgun."

"Grazhar, Yeşil Fazilet için sandalye getir." Pembe Faziletler rahibenin arkasına dizildi, gözleri yerdeydi. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu Sör Barristan.
"Çok iyi olur Sör Barristan. Boğazım konuşmaktan kurudu. Meyve suyu olabilir."
"Nasıl isterseniz." Selmy, bir el işaretiyle Kezmya'yı çağırdı ve rahibe için balla tatlandırılmış limon suyu istedi. Rahibe, meyve suyunu içmek için peçesini çıkardı ve Selmy kadının ne kadar yaşlı olduğunu hatırladı.
Benden yirmi yaş büyük, belki de daha fazla.
"Kraliçe burada olsaydı, bana katılır ve bizim için yaptığınız şeylere müteşekkir olduğunu söylerdi."
"Şahanemiz her zaman çok nazikti." Galazza Galare içeceğini bitirdi ve peçesini tekrar taktı. "Tatlı kraliçemizden haber var mı?"
"Henüz yok."
"Onun için dua ediyorum. Sormamda sakınca yoksa, Kral Hizdahr nasıl? Işığımız'ı görmeme izin verilebilir mi?"
'Yakında. Ona zarar verilmedi, bana güvenebilirsiniz."
"Bunu duyduğuma sevindim. Yunkai'nin Bilge Ustalar'ı onu sordu. Soylu Hizdahr'ın bir an önce hak ettiği mevkiye iade edilmesini istediklerini duymak

sizi şaşırtmaz sanırım.”
“Edilecek. Eğer kraliçemizi öldürmeye çalışmadığı ispatlanırsa. O vakte kadar, Meereen, sadık ve adil adamlardan oluşan bir konsey tarafından yönetilecek. O konseyde sizin için de bir yer var. Bize öğretecek çok şeyiniz olduğunu biliyorum Kayramız. Bilgeliğinize muhtacız.”
“Korkarım ki beni boş sözlerle methediyorsunuz Lord El,” dedi Yeşil Fazilet. “Eğer gerçekten bilge olduğumu düşünüyorsanız şimdi beni dinleyin. Soylu Hizdahr’ı serbest bırakın ve onu tekrar tahta çıkarın.”
“Bunu sadece kraliçe yapabilir.”

Yeşil Fazilet peçesinin ardından iç geçirdi. “İnşa etmek için onca uğraştığımız barış, sonbahar rüzgârına yakalanmış bir yaprak gibi savruluyor. Bunlar vahim günler. Caddelerimizde ölüm geziyor, üç kere lanetli Astapor’dan gelen beyaz kısrağı sürüyor. Ejderhalar gökyüzünde dolanıyor, çocukların etiyle besleniyor. Yüzlerce insan gemilere binip Yunkai’ye, Tolos’a, Qarth’a, onları kabul edecek herhangi bir sığınağa gidiyor. Hazkar’ın piramidi dumanlı bir harabeye dönüştü. O kadim nesebin mensubu birçok adam, piramidin kararmış taşlarının altında ölü yatıyor. Uhlez’in ve Yherizan’ın piramitleri ejderha yuvası; piramitlerin sahipleri evsiz dilenciler oldu. Halkım bütün umudunu kaybetti, tanrılara yüz çevirdi, gecelerini içkiye ve zinaya adadı.”

“Ve cinayete. Harpiya’nın Oğulları dün gece otuz kişi öldürdü.”
“Bunu duyduğum için ıstırap çekiyorum. Zamanında cinayetlere son veren Soylu Hizdahr’ı serbest bırakmak için bir sebep daha.”
Eğer bizzat Harpiya değilse, bunu nasıl başardı?
“Majesteleri Kraliçe, Hizdahr zo Loraq’la evlendi, onu hayat arkadaşı ve kralı yaptı, onun arzusuna uyarak ölümcül sanatı yeniden canlandırdı. Kral bunların karşılığında ona zehirli çekirgeler verdi.”
“Kral bunların karşılığında ona barış verdi. Size yalvarıyorum sör, bunu görmezden gelmeyin. Barış paha biçilmezdir. Hizdahr, bir Loraq’tır. Ellerini zehirle kirletmez. O masum.”
“Nasıl emin olabiliyorsunuz? Eğer zehirciyi tanımıyorsanız? “Ghis’in tanrıları söyledi.”

“Benim tanrım Yedi’dir ve Yedi bu konuda sessiz kaldı. Bilgemiz, teklifimi Yunkaililer’e sundunuz mu?”
“Emrettiğiniz gibi bütün lordlara ve kumandanlara... lâkin korkarım ki onların cevabından hoşlanmayacaksınız.”
“Teklifimi geri mi çevirdiler?”
“Evet. İnsanlarınızı altınla geri alamayacağınızı söylediler. Onları tekrar özgür kılacak tek şey, ejderhaların kanı.”
Bu, Sör Barristan’ın umut ettiği olmasa da beklediği cevaptı. Yaşlı şövalyenin ağzı gerildi.
L

“Bunların duymak istediğiniz sözler olmadığını biliyorum,” dedi Galazza Galare, “Ama ben kendi adıma Yunkaililer’i anlıyorum. Ejderhalar korkunç yaratıklar. Yunkaili adamlar onlardan korkuyorlar... ve korkmak için iyi bir sebepleri var, bunu inkâr edemezsiniz. Tarihimiz Valyria’nın ejderhalarından ve ejderhaların Yeni Ghis halkına getirdiği yıkımdan bahseder. O gün çukurda, sizin genç kraliçenizin, kendisine Ejderhaların Anası diyen güzel Daenerys’in bile... yandığını gördük. O bile ejderhanın gazabından kurtulamadı.”

“Majesteleri Kraliçe... o...”
“...öldü. Tanrılar ona tatlı bir uyku bahşetsin.” Rahibenin peçesinin ardında gözyaşları pırıldadı. “Bırakın kraliçenin ejderhaları da uyusun.”
Selmy, ayak seslerini duyduğunda rahibeye verecek bir cevap arıyordu. Kapı sertçe açıldı. Skahaz mo Kandaq dört Tunç Canavarla birlikte içeri girdi, yolunu kesmek isteyen Grazhar’ı kenara itti.
Sör Barristan hemen ayağa fırladı. “Ne oluyor?” “Mancınıklar,” diye gürledi Kelkafa. “Altısı birden.”
Galazza Galare kalktı. “Yunkaili adamlar teklifinize cevap veriyor sör. Onların cevabından hoşlanmayacağınızı söylemiştim.” O
hâlde savaşı seçtiler. Öyle olsun.
Sör Barristan tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. Savaştan anlıyordu. “Eğer Meereen’i taşlar fırlatarak kırabileceklerini düşünüyorlarsa... ”
“Taşlar değil.” Yaşlı kadının sesi keder doluydu, korku doluydu. “Cesetler.”

DAENERYS

Tepe, yeşil bir denizdeki taşlı bir adaydı.
Dany’nin tepeden aşağı inmesi yarım gün aldı. Kraliçe, zemine ulaştığında nefes nefeseydi, ateşi vardı, kasları ağrıyordu, taşlar ellerini sıyırmıştı. Avcundaki patlamış su kabarcığının derisini koparırken,
eskisinden daha iyi,

diye düşündü. Teni pembe ve hassastı, çatlak avuçlarından süte benzer bir sıvı sızıyordu ama yanıkları iyileşiyordu.
Tepe, buradan bakıldığında daha büyük görünüyordu. Dany, buraya, doğum yeri olan kadim kalenin ardından Ejderha Kayası ismini vermişti. Kadim Ejderha Kayası ile ilgili bir hatırası yoktu ama bu Ejderha Kayası'nı asla unutmayacaktı. Tepenin yamaçları sert çimenlerle ve dikenli çalılıklarla kaplıydı. Yukarıda, çıplak kayalardan oluşan sivri bir zirve vardı. Drogon orada; kırık kayaların, ustura kadar keskin taşların ve iğne gibi çıkıntıların arasındaki sığ bir mağarada yuva kurmuştu. Dany tepeyi ilk kez gördüğünde,
Drogon bir süre burada yaşamış,
diye düşünmüştü. Havada kül kokusu vardı, görünürdeki her ağaç ve her taş kararmıştı, etrafa yanık kemikler saçılmıştı ama burası Drogon için evdi.
Dany ev özleminin ne demek olduğunu biliyordu.
İki gün önce, Dany sivri bir kayaya tırmanmış ve güneyde su görmüştü; güneş batarken bir an için pırıldayan ince bir şerit.
Bir dere,
diye karar vermişti Dany. Küçük bir dereydi ama Dany'yi daha büyük akıntıya götürürdü, o akıntı küçük bir nehre akardı ve dünyanın bu bölümündeki bütün nehirler Skahazadhan'ın kollarıydı. Dany'nin Skahazadhan'ı bulduktan sonra yapması gereken tek şey, nehri Köle Körfezi'ne kadar takip etmekti.
Meereen'e ejderha kanatlarının üstünde dönmeyi tercih ederdi elbette. Fakat bu, Drogon'un paylaşmadığı bir arzuydu.

Eski Valyria'nm ejderha lordları, ejderhalarını tılsımlarla ve büyülü borularla kontrol ederdi. Dany bir kelime ve bir kamçıyla yetinmişti, ejderhanın sırtındayken bir binici olmayı en baştan öğrendiğini hissetmişti. Dany beyaz kısrağının sağ böğrüne vurduğunda, kısrak sola giderdi; bir atın ilk içgüdüsü, tehlikeden kaçmaktı. Dany, Drogon'un sağ böğrünü kamçıladığında, ejderha sağa dönmüştü; bir ejderhanın ilk içgüdüsü saldırıya geçmekti. Bazen, Dany'nin nereye vurduğu hiç önemli değilmiş gibi görünmüştü; Drogon istediği yere gitmiş ve Dany'yi de beraberinde götürmüştü. Drogon dönmek istemediğinde, ne kamçı ne de kelimeler işe yaramıştı. Dany, kamçının, Drogon'un canını yakmaktan çok onu rahatsız ettiğini anlamıştı; ejderhanın pulları kemikten daha sertti.

Ve ejderha, gündüzleri ne kadar uzağa giderse gitsin, geceleri mutlaka Ejderha Kayası'na dönüyordu; bir içgüdü, onu eve getiriyordu.

Onun evi, benim değil.

Dany'nin evi Meereen'deydi, orada kocası ve âşığı vardı, Dany'nin ait olduğu yer elbette orasıydı.

Yürümeye devam et. Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.

Hatıralar Dany'yle birlikte yürüyordu. Yukarıdan bulutlar görünüyordu. Çimenlerin arasında karıncalar kadar küçük atlar koşuyordu. Aşağıda parlak ve mavi nehirler akıyordu. O

manzaraları tekrar görebilecek miyim

? Dany, Drogon'un sırtındayken kendini

bütün

hissetmişti. Dany bulutlardayken, bu dünyanın kederleri ona dokunamamıştı. Dany bundan nasıl vazgeçerdi?

Ama vakit gelmişti. Bir kız çocuğu hayatını oyun oynayarak geçirebilirdi ama Dany yetişkin bir kadındı, bir kraliçeydi, binlerce insanın annesiydi. Drogon kamçının önünde eğilmişti, Dany de aynı şeyi yapmalıydı; tekrar tacını takmalı, abanoz sırasına ve soylu kocasının kollarına dönmeliydi.

Ruhsuz öpücükleriyle Hizdahr.

Güneş bu sabah sıcaktı, gökyüzü mavi ve bulutsuzdu. Bu iyiydi. Dany'nin paçavraya dönmüş kıyafetleri onu ısıtmıyordu. Dany, Meereen'den ayrılırken yaptığı vahşi uçuş sırasında sandaletlerinden birini kaybetmişti, diğerini de Drogon'un yuvasında bırakmıştı, tek ayakkabıyla yürümektense çıplak ayakla gitmeyi tercih etmişti. Tomarıyla peçesi dövüş çukurunda kalmıştı ve Dany'nin iç tuniği, Dothrak denizinin sıcak günlerine ve soğuk gecelerine karşı dayanıksızdı. Ter, çim ve toprak, tuniği lekelemişti. Dany, incik kemiğini sarmak için tuniğin eteğinden bir şerit parçası yırtmıştı.

Perişan görünüyor olmalıyım ama havalar sıcak giderse donmam.

Dany tepede tek başınaydı, oradaki geçici ikametinin büyük bir bölümünü aç ve acı içinde geçirmişti... ama bütün bunlara rağmen, kendini tuhaf bir şekilde mutlu hissetmişti.

Birkaç sızı, boş bir mide, gece titremeleri... insan uçabiliyorken bütün bunların ne önemi var

?

Her şeyi en baştan yine yaparım.

Jhiqui ve Irri, piramidin zirvesinde beni bekliyor,

dedi kraliçe kendi kendine. Tatlı kâtibe Missandei ve bütün küçük kadeh

taşıyıcıları da onu bekliyordu. Dany'ye yiyecek getireceklerdi. Dany, hurma ağacının altındaki havuzda yıkanacaktı. Kendini tekrar temiz hissetmek güzel olacaktı. Kirli olduğunu bilmesi için bir aynaya ihtiyacı yoktu.

Karnı da açtı. Dany bir sabah, tepenin güney yamacında yabani soğanlar bulmuştu, aynı günün ilerleyen saatlerinde lahanaya benzer kırmızımsı bir sebzeyle karşılaşmıştı, sebzenin ne olduğunu bilmiyordu ama onu yediğinde hastalanmamıştı. Bundan başka, Drogon'un mağarasının dışındaki gölcükte bir balık yakalamıştı. Genelde Drogon'un artıklarını yiyerek hayatta kalmıştı; yanık kemiklerin ilikleri ve yarı kızarmış yarı çiğ kalmış et parçaları. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir gün, çıplak ayağının yan tarafıyla, bir koyunun çatlak kafatasını tekmelemişti. Dik yamaçtan çim denizine doğru yuvarlanan kafatasını izlerken, onu takip etmesi gerektiğini fark etmişti.

Dany, hızlı adımlarla uzun çimenlerin arasında yürüdü. Ayak parmaklarının arasına giren toprak sıcaktı. Çimenler onun boyundaydı.

Gümüş atımın sırtında, güneşimin ve yıldızımın yanında yol alırken bu kadar uzun görünmüyorlardı.

Dany yürürken, çukur efendisinin kamçısını bacağına vurdu. Bu kamçı ve sırtındaki paçavra, Meereen'den aldığı yegâne şeylerdi.

Dany yeşil bir krallığın içinde yürüyordu ama bu yeşil, yaz mevsiminin koyu yeşili değildi. Sonbahar kendini burada bile hissettiriyordu ve kış çok uzakta durmuyordu. Çimenler Dany'nin hatırladığından daha solgundu, sararmaya yakındı. Sarıdan sonra kahverengi gelecekti. Çimenler ölüyordu.

Daenerys Targaryen, Dothrak denizinin yabancısı değildi, Qohor Ormanı'ndan Dağların Anası'na ve Dünyanın Rahmi'ne kadar uzanan bu çimen okyanusunu tanıyordu. Bu okyanusu ilk gördüğünde, Dany henüz küçük bir kızdı, Khal Drogo'yla yeni evlenmişti, dosh khaleenin kocakarılarına takdim edilmek üzere Vaes Dothrak'a gidiyordu, önünde uzanan bu çimenlerin görüntüsü nefesini kesmişti. Gökyüzü maviydi, çimenler yeşildi ve ben umut doluydum. Sör Jorah o vakitler Dany'nin yanındaydı. Irri, Jhiqui ve Doreah, Dany'nin ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu. Dany'nin güneşi ve yıldızı, geceleri ona sarılıyordu, Dany'nin karnında onun çocuğu büyüyordu. Rhaego. Oğluma Rhaego adını koyacaktım. Dosh khaleen, oğlumun, Dünyanın Tepesine Çıkacak Aygır olacağını söylemişti.

Dany, Braavos'taki kırmızı kapılı evde yaşadığı yarı hatırlanır günlerden beri hiç o kadar mutlu olmamıştı.

Ama Kızıl Topraklar'da, Dany'nin mutluluğu küle dönüşmüştü. Dany'nin güneşi ve yıldızı atından düşmüştü.
Maegi
Mirri Maz Duur, Rhaego'yu Dany'nin rahminde öldürmüştü. Dany, Khal Drogo'nun boş kabuğunu kendi elleriyle boğmuştu. Daha sonra Drogo'nun muazzam
khalasarı
parçalanmıştı. Ko Pono kendini Khal Pono ilan etmiş ve birçok süvariyi beraberinde götürmüştü. Ko Jhaqo kendini Khal Jhaqo ilan etmiş ve daha fazla süvari çalmıştı. Jhago'nun kansüvarisi Mago, Eroah isimli kıza tecavüz etmiş ve onu öldürmüştü. Khal Drogo'nun cenaze ateşinin içinde Dany'nin ejderhaları doğmuştu ve Dany bu sayede, kalan günlerini
dosh khaleen'in
kocakarılarıyla birlikte geçirmek üzere Vaes Dothrak'a sürüklenmekten kurtulmuştu.
Ateş saçlarımı yaktı ama bunun dışında bana dokunmadı.
Daznak'ın Çukuru'nda da aynı şey olmuştu. Dany bu kadarını hatırlıyordu ama daha sonra olanlar sisliydi. Çok fazla insan vardı, bağırıyorlardı, birbirlerini itiyorlardı. Dany, şahlanan atları ve devrilen karpuz arabasını hatırladı. Aşağıdan bir mızrak gelmişti, onu arbalet okları takip etmişti. Oklardan biri o kadar yakından geçmişti ki Dany oku yanağında hissetmişti. Diğer oklar Drogon'un pullarından sekmiş, pulların arasına saplanmış ya da hayvanın kanatlarının ince zarını yırtınıştı. Dany umutsuzca ejderhanın sırtına binmeye çalışırken, hayvan onun altında bükülmüş ve kamçı darbeleriyle titremişti. Drogon'un yaralarından duman tütmüştü, ejderhaya çarpan oklardan biri tutuşmuştu. Ejderha kanatlarını çırptığında, başka bir ok serbest kalıp yere düşmüştü. Dany, aşağıda, alevlerle sarılmış adamlar görmüştü. Adamlar, çılgın bir dansın şiddetli sancısına kapılmış gibi ellerini havaya kaldırmışlardı. Yeşil
tokarlı
bir kadın, ağlayan bir çocuğa uzanmıştı, onu kollarının arasına alıp alevlerden korumuştu. Dany,
tokarın
rengini net bir şekilde görmüştü ama kadının yüzünü seçememişti. Kadın basamaklarda tökezlemişti, insanlar onun üstüne basıp geçmişti, bazıları alevler

içindeydi.
Sonra bütün bunlar solmuştu, sesler azalmıştı, insanlar küçülmüştü, Drogon gökyüzünde yükselirken mızraklar ve oklar arkada kalmıştı. Dany ejderhayı yukarı, yukarı, daha yukarı sürmüştü. Ejderha kanatlarını açmış ve şehrin kiremitlerinden yükselen sıcak havayı yakalamıştı, piramitlerin ve çukurların çok üzerine çıkmıştı.
Aşağı düşüp ölsem bile buna değer,
diye düşünmüştü Dany.
Ejderha kuzeye, nehrin ötesine uçmuştu. Yırtılmış ve paralanmış kanatlarıyla, bir hayalet ordusunun sancaklarına benzeyen bulutların arasında yol almıştı. Dany, Köle Körfezi'ni ve körfezin yanında akan eski Valyria Yolu'nu görmüştü. Kumların ve harabelerin arasında ilerleyen yol, batıda bir yerde kaybolmuştu.
Eve giden yol.
Sonra, aşağıda, rüzgârla dalgalanan çimenlerden başka bir şey kalmamıştı.
Bu ilk uçuş binlerce yıl önce miydi
? Bazen öyleymiş gibi görünüyordu.
Güneş, yükseldikçe ısınıyordu. Çok geçmeden Dany'nin başı zonklamaya başladı. Dany'nin saçları tekrar çıkıyordu ama çok yavaş bir şekilde. "Bir şapkaya ihtiyacım var," dedi Dany yüksek sesle. Ejderha Kayası'nın tepesinde kendisi için bir şapka yapmaya çalışmıştı, Drogo'yla geçirdiği zamanlarda Dothraklı kadınlardan gördüğü gibi çimenleri örmeyi denemişti ama ya yanlış çimenleri kullanmıştı ya da sadece yetenekten yoksundu. Şapkalar dağılıp durmuştu.
Tekrar dene,
demişti Dany kendine.
Bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkaracaksın. Sen ejderhanın kantsın, bir şapka yapabilirsin.
Denemişti, tekrar denemişti ama son girişimi ilk girişimden daha başarılı olmamıştı.

Dany tepenin zirvesinden gördüğü dereyi bulduğunda, vakit öğleni bulmuştu. Küçük bir akıntıydı, derecikti, Dany'nin kolundan daha geniş değildi... ve Dany'nin kolu, Ejderha Kayası'nda geçirdiği her gün biraz daha incelmişti. Dany, bir avuç dolusu su alıp yüzüne çarptı. Derenin dibi

çamurluydu. Dany suyun daha soğuk, daha temiz olmasını dilerdi... ama hayır, eğer Dany umutlarını dileklere yükleyecekse, kurtarılış dileyecekti.

Dany hâlâ, birinin onun peşine düşmüş olması umuduna tutunuyordu. Sör Barristan onu aramaya gelebilirdi; Selmy, Dany'nin ilk Kraliçe Muhafızı'ydı, onun hayatını kendi hayatıyla korumaya ant içmişti. Dany'nin kansüvarileri de Dothrak denizine yabancı değildi ve onların hayatı Dany'nin hayatına bağlıydı. Dany'nin kocası, soylu Hizdahr zo Loraq, karısını aramaları için adamlar gönderebilirdi. Ve Daario... Dany, Daario'yu, uzun çimlerin arasında ona doğru at sürerken hayal etti, adam gülümsüyordu ve ağzındaki altın diş, batan güneşin son ışığıyla parlıyordu.

Fakat Daario rehine olarak Yunkaililer'e verilmişti.

Daario, Kahraman, Jhogo, Groleo ve Hizdahr'ın üç akrabası.

Şimdiye kadar bütün rehineler serbest bırakılmış olmalıydı ama...

Dany, kumandanın bıçaklarının, hâlâ onun yatağının yanındaki duvarda asılı olup olmadığını merak etti.

"Kızlarımı sana bırakıyorum,"

demişti Daario. "

Onları benim için güvende tut açkım."

Yunkaili adamlar, Daario'nun Dany için ne kadar kıymetli olduğunu biliyor muydu? Dany aynı soruyu, rehineler Yunkai kampına gönderilirken Sör Barristan'a da sormuştu. "Konuşmaları duymuş olmalılar," demişti yaşlı şövalye. "Naharis, sizin ona karşı duyduğunuz... büyük... hürmetle... böbürlenmiş bile olabilir. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama mütevazılık, kumandanın erdemlerinden biri değil. Kumandan... kılıç adamlığından büyük gurur duyuyor."

Benimle yattığı için böbürleniyor, demek istiyorsunuz.

Fakat Daario, düşmanların arasında böyle böbürlenecek kadar aptal değildi.

Fark etmez. Yunkailier şimdiye kadar evlerine dönmüş olmalı.

Dany yaptığı her şeyi bunun için yapmıştı. Barış için.

Geldiği yoldan geri döndü; Ejderha Kayası'nın çim toprakların üzerinde bir yumruk gibi yükseldiği yere gelen yoldan. Tepe çok yakın görünüyor. Saatlerdir yürüyorum ama elimi uzatsam ona dokunacak gibiyim. Geri dönmek için geç değildi. Drogon'un mağarasının dışındaki gölcükte balıklar

vardı. Dany, tepedeki ilk gününde o gölcükten bir balık yakalamıştı, yine yakalayabilirdi. Tepede artıklar da vardı, üstünde hâlâ et parçaları bulunan kararmış kemikler, Drogon'un kurbanlarından geriye kalanlar.

Hayır,
dedi Dany kendine.
Dönüp arkama bakarsam kaybolurum.
Ejderha Kayası'nın güneşle kavrulmuş taşlarının arasında yıllarca yaşayabilirdi. Gündüzleri Drogon'u sürerdi. Büyük çim denizi gün batınımda altından turuncuya devrilirken, Dany, Drogon'un artıklarını kemirirdi. Ama o böyle bir hayat sürmek için doğmamıştı. Sırtını tekrar tepeye döndü, kulaklarını rüzgârın söylediği uçuş ve özgürlük şarkısına kapattı. Küçük dere güneydoğudan doğuya akıyordu. Dany dereyi takip etti.
Beni nehre götür, senden tek isteğim bu. Beni nehre götür, gerisini ben halledeceğim.
Zaman ağır ağır geçti. Dere bir oraya bir buraya kıvrıldı, Dany onu takip etti; ne kadar yol aldığını, başındaki zonklamayı, midesindeki açlığı düşünmemeye çalıştı.
Bir adım at. Bir adım daha. Sonra bir adım daha.
Dany başka ne yapabilirdi?
Deniz sessizdi. Rüzgâr estiğinde çimenler iç geçiriyor ve sadece tanrıların anladığı bir dilde fısıldaşıyordu. Dere zaman zaman taşların etrafından dolaşırken şırıldıyordu. Dany'nin etrafında böcekler vızıldıyordu; tembel yusufçuklar, yeşil yaban arıları, neredeyse görülmeyecek kadar küçük olan kan emici tatarcıklar. Böcekler koluna konduğunda Dany onları kayıtsızca eziyordu. Dereden su içen bir fare gördü ama Dany yaklaştığında, fare, uzun çimenlerin arasına dalarak ortadan kayboldu. Ara sıra kuş sesleri de işitiliyordu. Kuş sesleri karnını guruldatıyordu ama Dany kuşları yakalayacak bir ağdan yoksundu ve şu ana kadar bir yuvaya da rastlamamıştı.
Bir zamanlar uçmayı hayal ediyordum,
diye düşündü, şimdi yumurta çalmayı hayal ediyorum, "insanlar deli ve tanrılar onlardan daha deli," dedi çimenlere. Çimenler mırıldanarak onu onayladı.
Dany o gün üç kez Drogon'u gördü, ilk seferinde, ejderha o kadar uzaktaydı ki bir kartal gibi görünüyordu, bulutların arasına girip çıkıyordu, ikinci seferde, Drogon güneşin önünden geçti, siyah kanatlarını açtı ve dünya karardı. Dany, yarım kalp atışı zaman boyunca, Drogon'un onu aradığını sandı ama ejderha,
Dany'ye hiç dikkat etmeden uçtu ve doğuda bir yerde gözden kayboldu. İyi ki,

diye düşündü Dany.
Akşam, Dany'yi neredeyse gafil avladı. Güneş, Ejderha Kayası'nın uzak zirvesini altın rengine boyarken, Dany taştan örülmüş alçak bir duvara çarpıp tökezledi. Yabani otlarla sarılmış kırık dökük bir duvardı, belki de eskiden bir tapınağın parçasıydı ya da kasaba lordunun salonuydu. Duvarın ardında daha fazla yıkıntı vardı; eski bir kuyu ve bir zamanlar kulübelerin durduğu yerleri işaretleyen halkalar. Dany, kulübelerin kerpiçten yapıldığını tahmin etti ama yılların rüzgârı ve yağmuru onları silip süpürmüştü. Güneş batana kadar sekiz kulübe yeri daha buldu ama ileride, çimenlerin arasında daha fazlası da olabilirdi.
Taş duvar diğer yapılardan daha iyi dayanmıştı. Boyu bir metreden uzun değildi ama bir açı oluşturarak diğer duvarla birleştiği yerde gece için sığınak vadediyordu. Dany duvarın köşesine sıkıştı, yıkıntıların etrafında büyüyen çimenleri koparak kendine bir çeşit yuva yaptı. Çok yorgundu, iki ayağında da yeni su kabarcıkları oluşmuştu.
Yürüdüğüm yoldan olsa gerek,
diye düşündü kıkırdayarak.

Dünya kararırken, Dany yuvasına yerleşip gözlerini kapattı. Gece soğuktu, zemin sertti, Dany'nin midesi boştu. Dany kendini; Meereen'i, aşığı Daario'yu, kocası Hizdahr'ı, Irri'yı, Jhiqui'yi, tatlı Missandei'yi, Sör Barristan'ı, Reznak'ı ve Skahaz Kelkafa'yı düşünürken buldu. Ölmüş olmamdan mı korkuyorlar? Bir ejderhanın sırtına binip uçtum. Ejderhanın beni yediğini mi düşünüyorlar? Hizdahr'ın hâlâ kral olup olmadığını merak etti. Hizdahr'ın tacı Dany'den geliyordu. Hizdahr, Dany'nin yokluğunda tacını muhafaza edebilmiş miydi? Hizdahr, Drogon'un ölmesini istedi. Onu duydum. "Öldürün şunu," diye bağırdı, "canavarı öldürün." Yüzünde şehvet vardı. Güçlü Belwas dizlerinin üstüne çökmüştü, kusuyordu, titriyordu. Zehir. Zehir olmalı. Ballı çekirgeler. Hizdahr onları yemem için ısrar etti ama bütün çekirgeleri Belwas yedi. Dany, Hizdahr'ı kral yapmıştı, onu yatağına almıştı, onun için dövüş çukurlarını açmıştı; Hizdahr, Dany'nin ölmesini istemek için hiçbir sebebe sahip değildi. Ama başka kim olabilirdi? Reznak mı? Dany'nin parfüm kokulu kethüdası? Yunkaililer mi? Harpiya'nın Oğulları mı?

Uzakta bir kurt uludu. Ses Dany'yi hüzünlendirdi ve kendini yalnız hissetmesine sebep oldu ama açlığını gidermedi. Çim toprakların üzerinde ay yükselirken, Dany huzursuz bir uykuya daldı.
Rüya gördü. Bütün kaygıları ve acıları kayboldu. Dany göğe yükseliyor gibiydi. Yıldızlar ona sırlar fısıldarken Dany tekrar uçuyor, havada dönüyor, kahkahalar atıyor, dans ediyordu. "Kuzeye gitmek için güneye yolculuk etmelisin. Batıya varmak için doğuya gitmelisin. İlerlemek için geri dönmelisin. Işığa dokunmak için gölgelerden geçmelisin."
"Quaithe?" diye seslendi Dany. "Neredesin Quaithe?"
Sonra gördü.
Maskesi yıldız ışığından yapılmış.
Yıldızlar bir kadının sesiyle, "Kim olduğunu unutma Daenerys," diye fısıldadı. "Ejderhalar biliyor. Ya sen?"
Ertesi sabah uyandığında Dany'nin her yeri tutulmuştu, kollarında, bacaklarında ve yüzünde karıncalar yürüyordu. Dany, onların ne olduğunu fark ettiğinde, yatak ve yorgan olarak kullandığı kahverengi çimenleri kenara atıp hızla ayağa kalktı. Bütün vücudunda küçük, kırmızı kabartılar vardı. Buralar, kaşınıyor ve yanıyordu.
Bunca karınca nereden geldi?
Dany, kollarındaki, bacaklarındaki ve karnındaki karıncaları eliyle süpürdü. Kafaderisine dokundu ve bunlardan başında da olduğunu hissetti. Onları yere silkeleyip ayağıyla ezdi. Çok fazlaydılar...
Daha sonra, karıncaların yuvasının, duvarın diğer tarafında olduğunu anladı. Bunların duvarı nasıl aştığını merak etti. Bu yıkık duvar, karıncalar için Batıdiyar'daki Sur kadar devasa olmalıydı.
Dünyadaki en büyük duvar,
derdi Viserys eskiden, onu bizzat inşa etmiş gibi gururlanırdı.
Viserys, Dany'ye, Yedi Krallık'ın yol kenarlarındaki kadim çalılıklarda uyumak zorunda kalacak kadar fakir olan şövalyelerin hikâyelerini anlatmıştı. Dany, sık bir çalılık için çok şey feda edebilirdi.
Tercihen karınca yuvası olmayan bir çalılık.
Güneş yeni doğuyordu. Kobalt mavisi gökyüzünde hâlâ birkaç yıldız parlıyordu.
Belki de o yıldızlardan biri Khal Drogo'dur.
Drogo gece topraklarında ateşli aygırım sürüyor ve bana gülümsüyordur.
Ejderha Kayası çim toprakların üzerinde hâlâ görünür durumdaydı. Çok yakın görünüyor.
Fersahlarca yol almış olmalıyım ama bir saatte geri dönebilirmişim geri geliyor.

Dany tekrar uzanmak, gözlerini kapatmak ve kendini uykuya teslim etmek istiyordu.
Hayır. Yola devam etmeliyim. Dere. Sadece dereyi takip et.
Dany, gideceği yoldan emin olmak için bir an durdu. Yanlış yola sapıp suyu kaybetmek işe yaramazdı. “Dostum,” dedi yüksek sesle. “Dostumun yanından ayrılmazsam kaybolmam.” Cesaret edebilseydi dere kenarında uyurdu ama geceleri su içmek için gelen hayvanlar vardı. Dany onların izlerini görmüştü. Bir aslan için yetersiz bir yemek olurdu ama bu bile hiç yemek olmamasından iyiydi.
Hangi yolun kuzeye gittiğinden emin olduktan sonra adımlarını saydı. Sekizinci adımda dere göründü. Dany bir avuç su alıp içti. Karnına sancı girdi ama buna dayanmak susuzluğa dayanmaktan kolaydı. Uzun çimlerin üstünde pırıldayan sabah çiyinden başka içecek yoktu, aslında çimlerden başka yiyecek de yoktu.
Karıncaları yemeyi deneyebilirim,
diye düşündü Dany. Sarı karıncalar karın doyuramayacak kadar küçüktü ama çimlerin arasında büyük, kırmızı karıncalar dolaşıyordu. Dany, kıvrımlı derenin yanında topallayarak yürürken, “Denizde kayboldum,” dedi, “belki de birkaç yengeç ya da kocaman bir balık bulurum.” Belindeki kamçı hafifçe bacağına vuruyordu,
pat, pat, pat.
Dere, Dany’yi, adım adım eve götürüyordu.
Öğleden hemen sonra, Dany derenin yanında büyüyen bir çalıya denk geldi. Çalının eğri büğrü dalları yeşil böğürtlenlerle doluydu. Dany şüpheyle meyvelere baktı, sonra daldan bir böğürtlen koparıp kemirdi. Meyvenin etli yüzeyi ekşi ve sertti, insanın ağzında acı bir tat bırakıyordu. Dany bu tada aşinaydı,
“Khalasarda,
et kızartmalarını tatlandırmak için bu böğürtlenler kullanılıyordu,” diye karar verdi. Bunu yüksek sesle söylemek, söylediğinin gerçekliğinden daha emin olmasını sağladı. Karnı gurulduyordu, Dany böğürtlenleri iki eliyle birden toplayıp ağzına tıktı.
Bir saat sonra, karnı öyle kötü bir şekilde ağrımaya başladı ki
Dany yürümeye devam edemedi. Günün geri kalanım yeşil balçık kusarak geçirdi.
Burada kalırsam ölürüm. Şu an ölüyor olabilirim.
Dothrak’ın at tanrısı çimenleri ayırır ve Dany’yi yıldızı
khlasarını

alır mıydı? Dany gece topraklarında Khal Drogo'yla birlikte at sürer miydi? Batıdiyar'da, Targaryen Hanedanı'nın ölüleri ateşe verilirdi ama burada kim Dany için cenaze ateşi yakardı?
Etim kurtları ve leş kargalarım besleyecek,
diye düşündü Dany hüzünle.
Ve solucanlar karnımı delip içimde sürünecek.
Gözleri tekrar Ejderha Kayası'na gitti. Tepe şimdi daha küçük görünüyordu. Dany, naillerce uzaktaki tepenin zirvesinden yükselen dumanı görebiliyordu.
Drogon avdan dönmüş.
Dany gün batınımda, çimenlerin arasında çömelmiş bir hâlde inliyordu. Çıkardığı her dışkı, bir öncekinden daha suluydu ve daha kötü kokuyordu. Daha çok su içtikçe daha çok sıçıyordu fakat daha çok sıçtıkça daha çok susuyordu ve susuzluk onu daha çok su içmesi için dereye götürüyordu. Sonunda gözlerini kapattığında, Dany o gözlerini bir daha açacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu.
Rüyasında ölü ağabeyini gördü.
Viserys, Dany'nin onu son gördüğü gibiydi. Ağzı ıstırapla çarpılmıştı, saçları yanmıştı, yüzü kararmıştı, erimiş altın tarafından haşlanan alnından, yanaklarından ve gözlerinden duman tütüyordu.
"Sen öldün," dedi Dany.
Öldürüldüm. Viserys'in dudakları hiç kıpırdamıyordu ama Dany her nasılsa onun fısıltılı sesini duyabiliyordu.
Benim için yas tutmadın kardeşim. Yasın tutulmadan ölmek çok zor.
"Bir zamanlar seni seviyordum."
Bir zamanlar,
dedi Viserys, sesi öyle acıydı ki Dany'yi titretti.
Sen benim karım olmalıydın, kanımızı ejderha saflığında tutmak için bana gümüş saçlı ve menekşe gözlü çocuklar doğurmalıydın. Ben seninle ilgilendim. Sana kim olduğunu öğrettim. Seni doyurdum. Seni doyurabilmek için annemizin tacını sattım.
"Bana zarar verdin. Beni korkuttun."
Sadece ejderhayı uyandırdığında. Seni sevdim.
"Beni sattın. Bana ihanet ettin."
Hayır, ihanet eden şendin. Bana düşman oldun. Kendi kanına düşman oldun. Beni kandırdılar. Senin at efendisi kocan ve onun pis kokulu yabanileri. Bana altın bir taç vadettiler ve bunu verdiler.
Viserys, ucundan duman tüten parmaklarıyla, yüzünden aşağı akan erimiş altına

dokundu.
“Tacını alabilirdin,” dedi Dany. “Eğer bekleseydin, güneşim ve yıldızım senin için o tacı kazanabilirdi.”
Yeterince bekledim. Bütün hayatım boyuma bekledim. Ben onların kralıydım, onların meşru kralı. Onlar bana güldüler.
“Yargıç Illyrio’yla birlikte Pentos’ta kalmalıydın. Khal Drogo beni
dosh khaleene
takdim etmek zorundaydı ama sen bizimle gelmek zorunda değildin. Bu senin tercihindi. Senin hatandı.”
Ejderhayı uyandırmak mı istiyorsun seni küçük fahişe? Drogo’nun
khalasarı benimdi. Onları satın aldım. Yüz bin çığlıkcı. Onlara senin bekâretinle ödeme yaptım.
“Asla anlamadın. Dothraklar bir şey satın almazlar ve bir şey satmazlar. Onlar hediyeler verir ve hediyeler alırlar. Eğer bekleseydin...”
Bekledim. Tacım için, tahtım için, senin için. Onca yıl bekledim ve aldığım tek
şey
erimiş altın oldu. Ejderha yumurtalarını neden sana verdiler? Onlar benim olabilirdi. Eğer bir ejderham olsaydı, dünyaya sözlerimizin anlamını öğretebilirdim.
Viserys gülmeye başladı, çenesi yüzünden kopana kadar güldü, ağzından erimiş altın aktı.
Dany nefes nefese uyandığında, uylukları kanla kayganlaşmıştı.
Dany bir an için, bacaklarındakinin ne olduğunu anlamadı. Dünya yeni aydınlanmaya başlamıştı ve uzun çimler rüzgârla hafifçe hışırdıyordu.
Hayır, lütfen, biraz daha uyuyayım. Çok yorgunum.
Uyumadan önce oluşturduğu çimen yığının altına girmeye çalıştı. Bazı çimenler ıslaktı.
Yine mi yağmur yağdı
? Dany doğruldu, uykusunda altını pislettiğinden korktu. Parmaklarını yüzüne değdirdiğinde, ellerindeki kan kokusunu aldı. Ölüyor muyum? Sonra, çimenlerin üzerinde yüzen hilali gördü ve ay kanının geldiğini anladı.

Eğer bu kadar yorgun ve korkmuş olmasaydı rahatlayabilirdi ama şiddetle titremeye başladı. Parmaklarını toprağa sürttü, bacaklarının arasını silmek

için bir avuç çimen koparttı. Ejderha ağlamaz. Dany kanıyordu ama bu sadece âdet kanıydı. Ama ay hâlâ hilal. Bu nasıl olabilir? Son kanamasını hatırlamaya çalıştı. Geçen dolunayda mıydı? Ondan öncekinde mi? Daha öncekinde mi? Hayır, o kadar zaman geçmiş olamaz. "Ben ejderhanın kanıyım," dedi çimenlere, yüksek sesle.

Çimenler ilk kez cevap verdi.
Ejderhalarını karanlığa zincirleyene kadar öyleydin.
"Drogon küçük bir kız öldürdü. Kızın adı... kızın adı..." Dany küçük kızın adını hatırlayamadı. O kadar çok üzüldü ki, bütün gözyaşları yanıp buharlaşmış olmasaydı ağlayabilirdi. "Benim asla bir kızım olmayacak. Ben Ejderhaların Anası'ydım."
Evet,
dedi çimenler,
ama sen çocuklarına düşman oldun.
Dany'nin midesi boştu, ayakları su toplamıştı, karnındaki sancılar artmıştı. Bağırsakları yılanlarla doluydu. Öğlen vakti geldiğinde dere suyu ılık olacaktı ama şafağın serinliğinde su neredeyse soğuktu. Dany, titreyen elleriyle aldığı bir avuç dolusu çamur ve suyu yüzüne çarparken, bacaklarında taze kan olduğunu gördü. İç tuniğinin yırtık eteği kanla lekelenmişti. Bunca kırmızı, Dany'yi korkuttu.
Ay kam, bu sadece ay kanı,
ama Dany, daha önce bu kadar ağır bir kanama geçirdiğini hatırlamıyordu.
Su olabilir mi
? Eğer bu suysa, Dany ölüme mahkûmdu. Su içmek zorundaydı, yoksa ölürdü.
"Yürü," diye emretti kendine. "Dereyi takip et. Dere seni Skahazadhan'a götürecek. Daario seni orada bulacak." Ama sadece ayağa kalkmak bile Dany'nin bütün gücünü aldı. Ve ayağa kalkan Dany'nin yapabildiği tek şey, ateşli ve kanamalı bir hâlde öylece durmaktı. Gözlerini mavi gökyüzüne kaldırdı, güneşe baktı.
Sabahın yarısı geçti,
diye düşündü. Kendini bir adım atmaya zorladı, ardından bir adım daha, sonra tekrar yürüyordu, küçük dereyi takip ediyordu.
Hava ısındı, güneş Dany'nin kafasına ve yanık saçlarından geriye kalanların üstüne vurdu. Dany'nin ayak tabanlarının altında su vardı. Dany derenin içinde yürüyordu. Bunu kaç zamandır yapıyordu? Ayak parmaklarının arasına dolan yumuşak kahverengi çamur kendini iyi hissettiriyordu ve ayaklarındaki su

kesecikleri
nin sızısını azaltıyordu.
Derenin içinde ya da dışında; yürümeye devam etmek zorundayım. Bu dere beni nehre götürecek. Nehir beni eve götürecek.
Ama götürmüyordu.
Meereen, Dany'nin evi değildi ve asla olmayacaktı. Meereen; tuhaf tanrıları ve tuhaf saçları olan tuhaf adamların ve püsküllü tokarlara sarınmış köle tacirlerinin şehriydi. Onurun fuhuşla kazanıldığı, katliamın bir sanat olduğu ve köpeklerin lezzetli bir yemek gibi yendiği yerdi. Meereen her zaman Harpiya'ya ait olacaktı ve Daenerys asla bir harpiya olamazdı.
Jorah Mormont'un huysuz ses tonuyla,
asla,
dedi çimenler.
Sizi uyarmıştım Majesteleri. Bu şehri rahat bırakın, demiştim. Sizin savaşınızın Batıdiyar'da olduğunu söylemiştim.
Ses sadece fısıltıydı ama Dany, Sör Jorah'ın onun yanında yürüdüğünü hissedebiliyordu.
Benim huysuz ayım,
diye düşündü,
benim yaşlı, tatlı ayım, beni seven ve bana ihanet eden adam.
Dany, Sör Jorah'ı çok özlemişti. Adamın çirkin yüzünü görmek, kollarını adama dolamak ve kendini onun göğsüne bastırmak istiyordu ama arkasına bakarsa Sör Jorah'ın gideceğini biliyordu. "Rüya görüyorum," dedi. "Uyanıkken görülen bir rüya, yürürken görülen bir rüya. Yalnızım ve kayboldum."
Sör Jorah, rüzgâr kadar yumuşak bir sesle,
kayboldun çünkü hiç olmaman gereken bir yerde oyalandın,
diye mırıldandı.
Yalnızsın çünkü beni yanından kovdun.
"Bana ihanet ettin. Altın için beni gammazladın."
Ev için. Benim tek isteğim evdi.
"Ve bendim. Beni istedin." Dany bunu şövalyenin gözlerinde görmüştü.
İstedim, diye fısıldadı çimen.
"Beni öptün. Beni öpebileceğim asla söylemedim ama sen öptün. Beni düşmanlarıma sattın ama beni öperken samimiydin."
Sana iyi tavsiyeler verdim. Mızraklarını ve kılıçlarını Yedi Krallık için saklamam söyledim. Meereen'i Meereenliler'e bırak ve batıya git, dedim. Beni dinlemedin.

“Meereen’i almak ya da çocuklarımın o uzun yürüyüş sırasında açlıktan öldüğünü izlemek zorundaydım.” Dany, Kızıl Topraklar’dan geçerken arkada bıraktığı cesetleri hâlâ görebiliyordu. Bu tekrar görmek istediği bir manzara değildi. “İnsanlarımı doyurmak için Meereen’i almak zorundaydım.”
Meereen’i aldın,
dedi Sör Jorah,
ama yine de orada oyalandın.
“Bir kraliçe olmak için.”
Sen zaten kraliçesin,
dedi Jorah.
Batıdiyar’da.
“Batıdiyar çok uzakta,” diye sızlandı Dany. “Yorgundum Jorah. Savaştan bıkmıştım. Dinlenmek, gülmek, ağaçlar dikmek ve onların büyüdüğünü görmek istedim.”
Hayır. Sen ejderhanın kanısın.
Fısıltı giderek hafifliyordu, sanki Sör Jorah geride kalıyordu.
Ejderhalar ağaç dikmez. Bunu unutma. Kim olduğunu unutma. Ne olmak için yaratıldığını unutma. Sözlerini unutma.
“Ateş ve kan,” dedi Dany sallanan çimenlere.
Bir taşa takıldı, tek dizinin üstüne düşüp acıyla bağırdı, her şeye rağmen Jorah’ın onu tutacağını ve ayağa kaldıracağını umdu. Şövalyeyi aramak için arkaya baktığında bütün gördüğü, kahverengi dere... ve hâlâ hafifçe sallanan çimenlerdi.
Rüzgâr,
dedi Dany kendi kendine,
rüzgâr çimenlerin hareket etmesine sebep oluyor.
Fakat hiç rüzgâr esmiyordu. Güneş gökyüzündeydi, dünya hâlâ sıcaktı. Havada tatarcık sürüleri vardı, derenin üzerinde bir yusufçuk uçuyordu. Ve çimenler, sallanmaları için hiçbir sebep yokken sallanıyordu.
Dany elleriyle suyun içini yokladı, yumruk büyüklüğünde bir taş buldu, taşı çamurdan çıkardı. Bu kötü bir silahtı ama boş ellerden evlaydı. Dany, gözünün ucuyla, çimenlerin yine hareket ettiğini gördü. Çimenler, bir kralın önünde reverans yapıyormuşçasına eğildi ama ortada bir kral yoktu. Dünya yeşil ve boştu. Dünya yeşil ve sessizdi. Dünya sarıydı ve ölüyordu.
Ayağa kalkmak zorundayım,
dedi Dany kendi kendine.
Yürümek zorundayım. Dereyi takip etmek zorundayım.
Çimenlerin arasından gümüşi bir tını geldi.

Çanlar, diye düşündü Dany, Khal Drogo'yu ve adamın saç örgüsündeki çanları anımsayarak gülümsedi.
Güneş batıdan doğup doğudan battığında, denizler kuruyup dağlar rüzgârda yaprak gibi sal
landığında, rahmim uyanıp canlı bir çocuk taşıdığında, Khal Drogo işte o zaman bana geri dönecek.
Ama bunların hiçbiri olmamıştı.
Çanlar,
diye düşündü Dany tekrar. Kansüvarileri onu bulmuştu. "Aggo," diye fısıldadı kraliçe. "Jhogo. Rakharo." Daario onlarla birlikte gelmiş olabilir miydi?
Yeşil deniz açıldı. Bir süvari göründü. Adamın saç örgüsü siyah ve parlaktı, teni cilalı bakır gibi koyuydu, gözleri acı badem şeklindeydi, saçlarında çanlar çınlıyordu. Süvari, boyalı bir yelek giymiş ve madalyonlardan oluşan bir kemer takmıştı. Adamın bir kalçasına
arakh,
diğerine kamçı asılmıştı, eyerinde bir av yayı ve bir sadak dolusu ok vardı.
Tek süvari, tek başına. Bir keşifçi.
Bu adam, av bulmak ve gizlenmiş düşmanları ortaya çıkarmak için
khalasarın önünde at süren keşif süvarilerinden biriydi. Eğer Dany'yi orada bulursa; ona tecavüz eder, onu öldürür ya da köleleştirirdi, En iyi ihtimalle, Dany'yi dosh khaleenin
kocakarılarına gönderirdi; khalları ölen
khaleesilerin dosh khaleene
gitmesi gerekirdi.
Fakat süvari, Dany'yi görmedi. Çimenler onu gizliyordu ve adam başka bir tarafa bakıyordu. Dany adamın gözlerini izledi. İşte, gölge orada uçuyordu, kanatlan genişçe açılmıştı. Ejderha bir mil kadar uzaktaydı ama keşif süvarisi donup kalmıştı, adamın aygırı korkuyla kişnemeye başladı. Süvari, bir rüyadan uyanırmışçasına uyandı, atını döndürdü ve çimenlerin arasında dörtnala koşmaya başladı.
Dany adamın gidişini izledi. Atın ayak sesleri yerini sessizliğe bıraktığında, Dany çığlık attı. Sesi kısılana kadar bağırdı... ve Dragon geldi, burnundan dumanlar çıkıyordu. Çimenler ejderhanın önünde eğildi. Dany kan, ter ve korku kokuyordu ama bunların önemi yoktu. "İlerlemek için geri dönmeliyim," dedi. Çıplak bacaklarını ejderhanın boynuna doladı, hayvanı tekmeledi ve Dragon gökyüzüne doğru fırladı. Dany'nin kamçısı kaybolmuştu. Dany, ejderhayı kuzeydoğuya çevirmek için ellerini ve ayaklarını kullandı; süvari o tarafa doğru

gitmişti. Dragon, yeterince istekli bir şekilde uçuyordu, belki de binicisinin korkusunu koklamıştı.

Dany ve Drogon, bir düzine kalp atışı sonra Dothraklı'yı geçmişlerdi. Dany sağda ve solda, yanmış ve küle dönmüş çimenler gördü. Drogon buraya daha önce de gelmiş, diye fark etti. Ejderhanın yeşil çim denizinde bıraktığı izler, gri adalara benziyordu.

Aşağıda büyük bir at sürüsü belirdi. Süvariler de vardı, yirmi ya da daha fazla adam. Ejderhayı görür görmez kaçtılar. Üzerlerine ejderha gölgesi düşen atlar koşmaya başladılar, ayaklarının altındaki çimenleri paramparça ettiler... hızlılardı ama uçamıyorlardı. Çok geçmeden, atlardan biri diğerlerinin arkasında kaldı. Ejderha kükreyerek onun üstüne doğru alçaldı, zavallı hayvan o anda alevler içinde kaldı ama bir şekilde koşmaya devam etti, her adımda çığlık atıyordu, sonunda Drogon atın üstüne indi ve hayvanın belini kırdı. Dany, kayıp düşmemek için bütün gücüyle ejderhanın boynuna sarıldı.
At leşi, Drogon'un yuvasına taşıyamayacağı kadar ağırdı. Ejderha avını oracıkta yedi, hava dumanla ve yanmış at kılı kokusuyla doluydu. Açlıktan kırılmak üzere olan Dany, ejderhanın sırtından inip onunla birlikte karnını doyurdu. Çıplak ve yanık elleriyle, ölü atın bedeninden, üstünden duman tüten et parçaları kopardı.
Meereen'deyken ipekler giyen bir kraliçeydim
,
hurma dolmaları ve ballı kuzu eti yerdim. Soylu kocam beni şimdi görse ne düşünür acaba?
Hizdahr dehşete düşerdi, bu kesindi. Ama Daario...
Daario gülerdi,
arakhıyla bir parça at eti keser ve Dany'nin yanına oturup karnını doyururdu.
Batı seması kan çürüğü rengine devrilirken, Dany yaklaşan atların ayak seslerini duydu. Ayağa kalktı, kirli ellerini paramparça tuniğine sildi ve ejderhasının yanına gitti.
Dumanların içinden onlarca atlı savaşçı çıkarken, Khal Jhogo, Dany'yi o hâlde buldu.

SON

“Ben hain değilim,” dedi Akbaba Tüneği Şövalyesi, “ben Kral Tommen’ın ve sizin sadık adamınızım.”
Pelerininden erimiş kar suları damlayan şövalyenin sözlerine,
pıtpıtpıt,
sesleri eşlik ediyordu. Kral Topraklarının üstüne bütün gece boyunca kar yağmıştı, dışarıdaki kar yığınları ayak bileği boyundaydı. Sör Kevan Lannister, pelerinine daha sıkı sarındı. “Böyle söylüyorsunuz sör. Kelimeler rüzgârdır.”
“Öyleyse kelimelerimin gerçekliğini kılıcımla kanıtlamama izin verin.” Meşale ışıkları, Ronnet Connington’ın kızıl saçlarını ve sakalını kırmızı bir ateşe dönüştürüyordu. “Beni amcama karşı gönderin, size onun ve sahte ejderhanın kafasını getireyim.” Lannisterlar’ın kırmızı pelerinler giyen ve aslan tepelikli miğferler takan mızrakçıları taht odasının batı duvarına dizilmişti. Karşı duvarda Tyrell muhafızları vardı. Taht odasındaki soğuk, elle tutulur yoğunluktaydı. Kraliçe Cersei ya da Kraliçe Margaery salonda değildi ama varlıkları hissediliyor ve havayı zehirliyordu; bir ziyafetteki hayaletler gibi.
Masanın arkasında, kralın küçük konseyinin beş üyesi oturuyordu. Demir Taht siyah bir canavar gibi yere çömelmişti. Tahtın dikenleri, pençeleri ve bıçakları gölgelerin içine gizlenmişti. Kevan Lannister onları sırtında hissedebiliyordu, kürek kemiklerinin arasındaki bir kaşıntı gibi. Yaşlı Kral Aerys’in bu tahta tünediğini, yeni edindiği kesikler yüzünden kanarken öfkeli gözlerle aşağı baktığını hayal etmek kolaydı. Ama bugün, taht boştu. Sör Kevan, Tommen’ın konseye katılması için bir sebep görememişti. Çocuğun annesiyle kalmasına izin vermek daha nazikçe bir tavırdı. Anne ve oğlun daha ne kadar birlikte olacağını sadece Yedi biliyordu... Cersei’nin duruşması... ve büyük ihtimalle infazı yaklaşmıştı.
Mace Tyrell konuşuyordu. “Amcanızla ve şu sahtekâr delikanlıyla daha sonra biz ilgileneceğiz.” Yeni Kral Eli, meşe ağacından el şeklinde yontulmuş bir tahtta oturuyordu. Lord, çok istediği bu makamı Sör Kevan’ın rızasıyla aldığı gün tuhaf bir kibre kapılmıştı. “Biz yürüyüş için hazır olana dek siz burada

bekleyeceksiniz. Sonra sadakatinizi kanıtlamak için bir fırsata sahip olabilirsiniz.”
Sör Kevan, Tyrell’in söylediklerine katılmadı. “Sör Ronnet’i dairesine geri götürün,” dedi.
Ve orada sessiz durmasını sağlayın.
İtirazları ne kadar şiddetli olursa olsun, Akbaba Tüneği Şövalyesi hâlâ zanlıydı. İddialara göre, güneyde karaya çıkan paralı askerlerin lideri, şövalyenin kanından biriydi.
Connington’ın ayak sesleri duyulmaz olduğunda, Yüce Üstat Pycelle ağır ağır başını salladı. “Ronnet’in amcası bir zamanlar onun durduğu yerde durmuş ve Kral Aerys’e, ona Robert Baratheon’ın başını getireceğini söylemişti.”
Bir adam Pycelle kadar yaşlandığında böyle şeyler oluyor. Gördüğü ya da duyduğu her şey, ona gençliğinde vuku bulmuş olayları hatırlatıyor.
“Sör Ronnet’le birlikte kaç silahlı asker şehre geldi?” diye sordu Sör Kevan.
‘Yirmi,” dedi Lord Randyll Tarly. “Adamların çoğu Gregor Clegane’in eski sürüsünden. Yeğeniniz Jaime onları Connington’a vermişti. Bahse girerim ki onlardan kurtulmak için. İçlerinden biri, Bakire Havuzu’na ayak basar basmaz cinayet işledi. Biri de tecavüzle itham edildi. İlk adamı asmak, İkinciyi hadım etmek zorunda kaldım. Bana kalsa hepsini Gece Nöbetçileri’ne gönderirim. Connington’ı da. Böyle pislikler Sur’a aittir.”
“Bir köpek, sahibine benzer,” dedi Mace Tyrell. “Siyah pelerinin onlara yakışacağı konusunda hemfikiriz. Şehir muhafızlarında bu tür adamların olmasına tahammül edemem.” Altın pelerinlilere Yüksek Bahçeli yüz adam katılmıştı ama Lord Tyrell, batılı adamların birliğe yapacağı dengeleyici katılıma açıkça direniyordu.
Ben ona bir şeyler verdikçe o daha fazlasını istiyor.
Kevan Lannis ter, Cersei’nin Tyrellller’e niye o kadar kızgın olduğunu anlamaya başlıyordu. Fakat şu an, açık bir tartışma başlatmaya uygun bir zaman değildi. Lannister Hanedanı’nın kuvvetinin büyük bir bölümü nehir topraklarındayken, Randyll Tarly ve Mace Tyrell, Kral Toprakları’na ordular getirmişti. Sör Kevan uzlaştırıcı bir ses tonuyla, “Dağ’ın adamları her zaman savaşçıydı,” dedi, “onları paralı askerlere karşı kullanmamız gerekebilir. Eğer bu birlik, Qyburn’ün muhbirlerinin iddia ettiği gibi Altın Mürettebat ise...”
“isimleri ne olursa olsun, onlar bir grup maceraperestten başka bir şey değil,” dedi Randyll Tarly.
“Olabilir,” dedi Sör Kevan. “Lâkin bu maceraperestler, biz onları görmezden geldiğimiz sürece kuvvetlenecekler. Bir harita hazırlattık. Akın yapılan yerleri

gösteren bir harita. Yüce Üstat?”
Harita çok güzeldi, bir üstat eli tarafından ince tirşe üstüne çizilmişti, masayı kaplayacak kadar büyüktü. Lekeli eliyle işaret ederek, “Burası,” dedi Pycelle. Üstadın kol yeni yukarı sıyrıldığında, adamın dirseğiyle bileğinin arasında sarkık ve solgun bir deri parçası sallandı. “Burası ve burası. Sahil şeridi ve adalar. Tarth, Basamaktaşı, hatta Estermont. Connington’ın şimdi de Fırtına Burnu’na doğru gittiğini bildiren raporlar aldık.”
“Eğer bu akınları düzenleyen Jon Connington’sa,” dedi Randyll Tarly.
“Fırtına Burnu,” diye homurdandı Lord Mace Tyrell. “Fırtına Burnu’nu alamaz. Eğer Fatih Aegon değilse bunu yapamaz. Alsa da ne çıkar? Fırtına Burnu, Stannis’in elinde. Bırakın da kale, bir taht talibinden diğerine geçsin. Bu bizi neden rahatsız etsin? Kızımın masumiyeti ispatlandıktan sonra, ben kaleyi yeniden ele geçiririm.”
Kaleyi en başta ele geçirmemişken, nasıl yeniden ele geçireceksin!
“Anlıyorum lordum, fakat...”
Tyrell, Kevan’ın sözünü bitirmesine izin vermedi. “Kızıma karşı yapılan ithamlar, çok çirkin yalanlar. Tekrar soruyorum, neden bu fars oyununu oynamak zorundayız? Kral Tommen kızımın masum olduğunu duyursun ve bu saçmalık şimdi ve burada bitsin sör.”
Bunu yap ve fısıltılar bir ömür boyu Margaery’yi takip etsin.
“Kimse kızınızın masumiyetinden kuşku duymuyor lordum,” diye yalan söyledi Sör Kevan. “Lâkin Yüce Rahip bir duruşma yapılması için ısrar ediyor.”
Lord Randyll tiksintiyle güldü. “Krallar ve büyük lordlar serçelerin cıvıltılarıyla dans etmeye başlarsa neye dönüşürüz?”
“Her tarafta düşmanlarımız var Lord Tarly,” diye hatırlattı
Sör Kevan. “Kuzeyde Stannis, batıda demiradamlar, güneyde paralı askerler. Yüce Rahip’e meydan okursak, Kral Topraklarının oluklarında da kan akar. Tanrılara karşı gelirken görülürsek, mütedeyyinleri birbirlerinin ya da şu sözde işgalcilerin kollarına atarız.”
Mace Tyrell etkilenmedi. “Paxter Redwyne demiradamları denizden süpürdüğünde, oğlum Kalkanlar’ı geri alacak. Stannis’in işini kar yağışı ya da Bolton bitirecek. Connington’a gelince...”
“Eğer oysa,” dedi Lord Randyll.
“...Connington’a gelince,” diye tekrar etti Tyrell, “o bugüne dek ne zaferler kazandı ki ondan korkalım? Taşlı Sept’te Robert’ın Ayaklanmasını bitirebilirdi. Başarısız oldu. Tıpkı Altın Mürettebat’ın her daim başarısız olduğu gibi. Bazı adamlar onlara katılabilir, bu doğru. Diyar, o aptallardan kurtulunca daha iyi bir

yer olur.”
Sör Kevan, Tyrell’in kuşkusuzluğunu paylaşabilmek isterdi. Jon Connington’ı bir zamanlar uzaktan tanımıştı. Connington gururlu bir delikanlıydı, Prens Rhaegar’ın sevgisini kazanmak için yarışan genç lordların en dik başlı olanıydı. Kibirliydi ama aynı zamanda yetenekli ve çalışkandı. Bu özellikleri ve silah kullanmaktaki becerisi sayesinde, Deli Kral Aerys tarafından El ilan edilmişti. Yaşlı Lord Merryweathers’ın eylemsizliği, ayaklanmanın çıkmasına ve yayılmasına yol açmıştı. Kral Aerys, Robert’ın gençliğine ve kuvvetine denk gelecek genç ve kuvvetli birini istemişti. Kralın yaptığı tercih Casterly Kayası’nda duyulduğunda, “Çok erken,” demişti Lord Tywin. “Connington çok genç, çok cüretkâr, şöhrete çok hevesli.”
Çatıların Savaşı, bu sözlerin doğruluğunu kanıtlamıştı. Sör Kevan savaştan sonra, Aerys’in Tywin’i bir kez daha çağırmaktan başka şansının olmadığını düşünmüştü... fakat Deli Kral, Tywin yerine Lord Chelsted’e ve Lord Rossart’a dönmüştü. Ama bütün bunlar çok uzun zaman önceydi. Eğer bu akınları düzenleyen gerçekten Jon Connington’sa, o şimdi farklı bir adam. Daha yaşlı, daha sert, daha tecrübeli... daha tehlikeli.
“Connington’ın elinde Altın Mürettebat’tan daha fazlası olabilir. Elinde Targaryen soyundan gelen bir taht talibi olduğu söyleniyor.”
“Elinde sahtekâr bir delikanlı var,” dedi Randyll Tarly.
“Belki. Belki de değil.” Tywin, Prens Rhaegar’ın çocuklarının kırmızı pelerinlere sarılmış bedenlerini Demir Taht’ın önüne bırakırken, Kevin Lannister bu salondaydı. Küçük kız tanınır surette Prenses Rhaenys’ti ama erkek bebek... kemikten, beyinden, kan pıhtısından ve birkaç saç telinden ibaret suratsız bir dehşetti.
Tywin, bebeğin Prens Aegon olduğunu söyledi ve biz onun sözüne inandık.
“Doğudan da bazı hikâyeler geliyor. Kanını kimsenin sorgulayamayacağı ikinci bir Targaryen. Daenerys Fırtınadadoğan.” “Babası kadar deli,” dedi Lord Mace Tyrell.
Yüksek Bahçe ve Tyrell Hanedanı tarafından, sonuna ve daha ötesine kadar desteklenen bir babadan bahsediyoruz.
“Kız deli olabilir,” dedi Sör Kevan, “ama batıya bu kadar duman geliyorsa, doğuda bir ateş yanıyor olmalı.”
Yüce Üstat Pycelle başını salladı. “Ejderhalar. Aynı hikâyeler Eski Şehir’e de ulaştı. Duymazdan gelinemeyecek kadar fazla. Üç ejderhası olan gümüş saçlı bir kraliçe.”
“Dünyanın diğer ucunda,” dedi Mace Tyrell. “Köle Körfezi Kraliçesi, evet.

İstediği gibi kraliçe olabilir.”
“Bu konuda hemfikiriz,” dedi Sör Kevan, “lâkin o kız Fatih Aegon’ın kanından geliyor ve ben onun sonsuza kadar Meereen’de kalacağını sanmıyorum. Eğer kız bu kıyılara ulaşır ve kuvvetini Jon Connington’la sahte prensin kuvvetine katarsa... Connington'ı ve şu taht talibini şimdi yok etmeliyiz. Daenerys Fırtınadadoğan batıya gelmeden önce.”
Mace Tyrell, kollarını göğsünde birleştirdi. “Ben de bunu yapmak niyetindeyim sör. Duruşmadan sonra.”
“Paralı askerler sikke için savaşır, dedi Yüce Üstat Pycelle. ‘Yeterince altın verirsek, Altın Mürettebat’ın, Lord Connington’ı ve taht talibini bize teslim etmesini sağlayabiliriz.”
“Eğer altınımız olsaydı,” dedi Harys Swyft. “Hazine dairemizde farelerden ve böceklerden başka bir şey yok lordlarım. Myrli bankacılara bir mektup daha yazdım. Braavos’a olan borcumuzu ödeyip bize yeni kredi vermeyi kabul ederlerse, vergileri arttırmak zorunda kalmayabiliriz. Aksi takdirde...”
“Pentoslu yargıçların da kredi verdiği bilinir,” dedi Sör Kevan. “Onları deneyin.”
Pentoslular’ın borç para verme ihtimali, Myrli bankacıların Demir Taht’a yardım etme ihtimalinden daha düşüktü ama bu yol da denenmeliydi. Yeni bir sikke kaynağı bulunamaz ya da Demir Bankası insaflı olmaya razı edilemezse, Sör Kevan kraliyetin borçlarını Lannister altınıyla ödemek zorunda kalacaktı. Yeni vergiler koymaya cesaret edemezdi, Yedi Krallık’ın her yerinde isyanlar varken bunu yapamazdı. Diyardaki lordların yarısı, vergi sistemiyle istibdadı birbirinden ayıramazdı ve bir bakır sikke muhafaza etme ihtimali varsa en yakındaki gaspçının tarafına geçmekte bir an bile tereddüt etmezdi. ‘Yargıçlardan bir şey çıkmazsa, Demir Bankası’yla bizzat görüşmek için Braavos’a gitmeniz gerekebilir.”
Sör Harys ürktü. “Mecbur muyum?”
“Siz
hazine başısınız,” dedi Lord Randyll sertçe.
“Öyleyim.” Swyft’in çenesinin ucundaki beyaz sakal demeti öfkeyle titredi. “Bu sıkıntının benim marifetim olmadığını hatırlamama gerek var mı lordlarım? Üstelik bazılarımız, kasalarını, Bakire Havuzu’nun ve Ejderha Kayası’nın ganimetleriyle dolduramadı.”
“Bu imadan hoşlanmadım Swyft,” dedi Mace Tyrell. “Size yemin ederim ki Ejderha Kayası’nda herhangi bir servet bulunamadı. Oğlumun adamları o rutubetli ve kasvetli adayı karış karış aradı ama bir tek değerli taşa ya da bir parça altına rastlanmadı. Şu efsanevi ejderha yumurtları da yoktu.”

Kevan Lannister, Ejderha Kayası'nı kendi gözleriyle görmüştü. Loras Tyrell'in o kadim kaleyi karış karış aradığından şüpheliydi. Neticede o kale, Valyrialılar tarafından büyücülük kokan yöntemlerle inşa edilmişti. Ve Sör Loras gençti, gençliğin verdiği bütün aceleci muhakemelere meyilliydi, üstelik kaleye saldırırken korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Fakat Tyrell'e, oğlunun hatalı olabileceğini hatırlatmak işe yaramazdı. "Eğer Ejderha Kayası'nda bir servet varsa, Stannis onu bulmuştur," dedi Sör Kevan. "Diğer konulara geçelim lordlarım. Yüksek ihanet ithamıyla yargılanacak iki kraliçemiz var. Yeğenim, dövüşle yargılanmayı tercih etti. Kendisinin müdafisi Sör Robert Strong olacak."
"Sessiz dev." Lord Randyll yüzünü buruşturdu.
"Söyleyin sör, bu adam nereden çıktı?" diye sordu Mace Tyrell. "Adını neden daha önce hiç duymadık? Konuşmuyor, yüzünü göstermiyor, zırhını asla çıkarmıyor. Onun bir şövalye olduğundan emin miyiz?"
Canlı olduğundan bile emin değiliz.
Meryn Trant, Strong'un yemek yemediğini ve hiçbir şey içmediğini söylemişti. Boros Blount, adamın tuvaleti hiç kullanmadığını iddia etmişti.
Neden kullansın
?
Ölü adamlar sıçmaz.
Kevan Lannister, o pırıltılı beyaz zırhın altında kimin olduğuna dair kuvvetli bir şüphe besliyordu. Bu şüpheyi Mace Tyrell ve Randyll Tarly'nin de paylaştığına kuşku yoktu. Strong'un miğferinin altında hangi yüz gizleniyor olursa olsun, şimdilik gizli kalmalıydı. Sessiz dev, Sör Kevan'ın yeğeninin tek umuduydu.
Umarım göründüğü kadar sağlamdır.
Fakat Mace Tyrell, kendi kızına yönelik tehditten ötesini göremiyordu. "Majesteleri Kral, Sör Robert'ı Kral Muhafızı ilan etti," etti diye hatırlattı Sör Kevan. "Qyburn de adama kefil oldu. Ne olursa olsun, Sör Robert'ın galip gelmesine ihtiyacımız var lordlarım. Eğer yeğenim suçlu bulunursa, çocuklarının meşruiyeti sorgulanır. Eğer Tommen'ın krallığı son bulursa, Margaery'nin kraliçeliği de son bulur." Tyrell'in bunu düşünmesi için biraz bekledi. "Cersei, ne yapmış olursa olsun hâlâ Kaya'nın kızıdır, benim kanımdır. Onun bir hain gibi öldürülmesine izin vermem ama tırnaklarım içeri çekmesini sağlarım. Cersei'nin bütün muhafızları azledildi ve onların yerine benim adamlarım yerleştirildi. Cersei'ye bundan böyle leydiler değil, Yüce Rahip tarafından seçilen üç kalfa ve bir rahibe eşlik edecek. Cersei diyar yönetiminde ve Tommen'ın eğitiminde söz sahibi olmayacak. Duruşmadan sonra onu Casterly Kayası'na göndereceğim ve orada kalmasını sağlayacağım. Bunlarla yetinin."

Sör Kevan hikâyenin gerisini anlatmadı. Cersei artık lekeli bir maldı ve güçten yoksundu. Şehirdeki her fırıncı çırağı ve her dilenci Cersei'nin utancına şahit olmuştu. Bit Çukuru'ndan Sidiksu Dönemeci'ne kadar her fahişe ve her sepici onun çıplaklığını görmüştü. İnsanların hevesli gözleri Cersei'nin göğüslerinde, karnında ve kadınlık organında gezinmişti. Bunlardan sonra hiçbir kraliçe, insanlara hükmetmeyi umut edemezdi. Cersei, altınların, zümrütlerin ve ipeklerin içindeyken bir kraliçeydi, bir tanrıçaya en yakın şeydi ama çıplakken sadece insandı. Karnında çatlaklar olan, göğüsleri sarkmış orta yaşlı bir kadındı.
Utanç içinde yaşamak, kibir içinde ölmekten iyidir,
dedi Sör Kevan kendine. "Yeğenim bundan böyle uslu duracak," diye söz verdi Mace Tyrell'e. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz lordum."
Tyrell gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı. "Dediğiniz gibi olsun. Margaery, bütün diyar onun masumiyetine şahit olabilsin diye İnanç tarafından yargılanmayı tercih etti."
Eğer kızınız inanmamızı istediğiniz kadar masumsa, kızınız kendisini suçlayanlarla yüzleşirken neden sizin ordunuz da orada olmak zorunda?
diye sorabilirdi Sör Kevan. Bunun yerine, "Masumiyeti en kısa zamanda ispatlanır umarım," dedi, sonra Yüce Üstat Pycelle'e döndü. "Başka bir şey var mı?"
Yüce Üstat kâğıtlarına başvurdu. "Rosby mirasını konuşmalıyız. Pay talep eden dört kişi var..."
"Rosby meselesini daha ileri bir tarihte halledebiliriz. Başka?" "Prenses Myrcella için hazırlıklar yapılmalı."
"Dornelular'la alışveriş yapanların başına gelen şey budur," dedi Mace Tyrell "Kız için daha iyi bir eş bulunabilir elbette?"
Oğlun Willas gibi mi? Myrcella bir Dornelu tarafından sakat bırakıldı; senin oğlun başka bir Dornelu tarafından.
"Elbette," dedi Sör Kevan, "lâkin Dornelular'ı gücendirmeden de yeterince düşmana sahibiz. Eğer Doran Martell şu sahte ejderhaya aldanıp kuvvetini Connington'ın kuvvetine eklerse, işler hepimiz için çok kötü gidebilir."
Sör Harys Swyft rahatsız edici bir kakırtıyla, "Belki de Dornelu dostlarımızı Lord Connington'ın hakkından gelmeye ikna edebiliriz," dedi. "Böylece kandan ve beladan uzak durmuş oluruz." "Oluruz," dedi Sör Kevan yorgunca. Bu toplantıyı bitirme vakti gelmişti. "Teşekkür ederim lordlarım. Beş gün sonra tekrar toplanalım. Cersei'nin duruşmasından sonra."
"Nasıl isterseniz. Savaşçı, Sör Robert'ın kollarına kuvvet versin." Mace Tyrell'in sözleri kin doluydu. Lord, Vekil Kral'ın önünde, reveransların en baştan

savmasını yaptı. Ama bu da bir şeydi ve Sör Kevan bu kadarı için müteşekkirdi.
Randyll Tarly metbu lorduyla birlikte salondan ayrıldı, adamların arkasında yeşil pelerinli bir mızrakçı vardı. Adamların gidişini izleyen Sör Kevan,
asıl tehlike Tarly,
diye düşündü.
Dar görüşlü bir adam ama demir iradeli ve zeki. Üstelik Menzil'in böbürlenebileceği kadar iyi bir savaşçı. Fakat onu bizim tarafımıza nasıl çekebilirim
?
Kral Eli gittiğinde, "Lord Tyrell beni sevmiyor," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Şu ay çayı meselesi... bundan asla bahsetmezdim ama kraliçeden emir aldım! Eğer Vekil Kral bana birkaç muhafız verirse, geceleri daha rahat uyurum."
"Lord Tyrell bunu yanlış anlayabilir."
Sör Harys Swyft keçi sakalım çekiştirdi. "Benim de muhafıza ihtiyacım var. Bunlar çok tehlikeli zamanlar."
Evet,
diye düşündü Sör Kevan Lannister.
Üstelik Kral Eli'nin değiştirmek istediği tek konsey üyesi Pycelle değil.
Mace Tyrell'in hazine başı makamı için kendi adayı vardı: Yüksek Bahçe'nin Kocaman Garth olarak tanınan Lord Kethüdası, Mace'in kendi amcası.
İhtiyacım olan son şey, küçük konseyde bir Tyrell daha.
Kevan'ın konseydeki adam sayısı hâlihazırda azdı. Sör Harys, Kevan'ın karısının babasıydı. Kevan, Pycelle'e de güvenebilirdi. Fakat Tarly, Yüksek Bahçe'ye yeminliydi. Şu anda Euron Greyjoy'un hakkından gelmek üzere donanmasıyla birlikte Dorne'a doğru giden lord amiral Paxter Redwyne da Yüksek Bahçe'nin adamıydı. Redwyne, Kral Toprakları'na döndüğünde, küçük konseydeki taraf sayısı üçe üç olacaktı; Lannister'a karşı Tyrell.
Yedinci sandalyede, şu anda Myrcella'yı eve getiren Dornelu kadın oturabilirdi.
Leydi Nym. Fakat Qybum'un raporlarının sadece yansı bile doğruysa, kadın bir leydi değil.
Nym, Kızıl Yılan'ın piç kızlarından biriydi. En az babası kadar kötü şöhretliydi ve Prens Oberyn'in kısa bir süre oturduğu konsey sandalyesini kendisine almak niyetindeydi. Sör Kevan, Mace Tyrell'i kadının gelişinden henüz haberdar etmemişti. El'in bundan memnun olmayacağını biliyordu.
Serçeparmak'a ihtiyacımız var. Petyr Baelish, havadan altın ejderhalar toplamak gibi bir yeteneğe sahipti.
"Dağ'ın adamlarını tutun," dedi Sör Kevan. "Ronnet'in artık onlara ihtiyacı

yok.” Mace Tyrell’in, Pycelle’i ya da Swyft’i öldürmeyi deneyecek kadar aptal olacağını düşünmüyordu ama muhafızlar iki adamın kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlayacaksa, onlar için muhafız temin edilebilirdi.

Üç adam, taht odasından birlikte çıktı. Dışarıda kar yağıyordu. Dış avlunun etrafında girdap gibi dönen kar taneleri, kafesinden çıkmak için uluyan bir hayvanı anımsatıyordu. “Daha evvel böyle bir soğuk gördünüz mü?” diye sordu Sör Harys.

“Soğuktan bahsedilecek zaman,” dedi Yüce Üstat Pycelle, “dışarıda soğuğun içinde durduğun zaman değildir.” Dış avluyu ağır adımlarla geçip dairesine döndü.

Diğer iki adam, taht odasının basamaklarında biraz daha oyalandı. “Şu Myrli bankacılara hiç güvenmiyorum,” dedi Sör Revan. “Braavos’a gitmek için hazırlık yapsanız iyi olur.”

Sör Harys bu fikirden hoşlanmamıştı. “Eğer mecbursam. Lâkin tekrar söylüyorum, bu sıkıntı benim marifetim değil.”

“Değil. Demir Bankası’nın beklemesini isteyen Cersei’ydi. Braavos’a onu mu göndereyim?”

Sör Harys gözlerini kırpıştırdı. “Majesteleri Kraliçe... bu... bu...”

Sör Revan adamı kurtardı. “Şakaydı. Kötü bir şaka. Gidin ve sıcak bir ateş bulun. Ben de aynı şeyi yapacağım.” Eldivenlerini taktı ve avlunun karşı tarafına yürüdü, pelerini arkasında dalgalanırken başını rüzgâra karşı öne eğdi.

Maegor Hisarı’nı çevreleyen kuru hendeğin içinde bir metre yüksekliğinde kar vardı. Hendeğin kenarındaki kazıklar buzla pırıldıyordu. Maegor’a giren ve oradan çıkan tek yol, hendeğin üzerinde uzanan açılır kapanır köprüden geçiyordu. Köprünün diğer ucunda her zaman bir Kral Muhafızları şövalyesi olurdu. Bu geceki görev, Sör Meryn Trant’a düşmüştü. Balon Swann, Siyah Yıldız isimli şövalyeyi bulmak üzere Dorne’daydı. Loras Tyrell ağır yaralı bir hâlde Ejderha Kayası’ndaydı. Jaime nehir topraklarında kaybolmuştu. Sör Kevan, Cersei her iki adamla da yattığını itiraf ettikten bir saat sonra, Osmund Karakazan’ı (ve adamın kardeşi Osfryd’i) zindana atmıştı. Geride, küçük kralı ve kraliyet ailesini korumak üzere sadece Trant, Boros Blount ve Qyburn’un dilsiz canavarı Robert Strong kalmıştı.

Kral Muhafızları için yeni kılıçlar bulmam gerek.

Tommen’ın etra

fında yedi iyi şövalye olmalıydı. Eskiden Kral Muhafızları ömür boyu hizmet ederdi ama bu teamül, Joffrey’yi, kendi köpeği olan Sandor Clegane'e yer açmak için Sör Barristan Selmy’yi azletmekten alıkoymamıştı. Kevan bu emsali

kullanabilirdi.
Lancel'e beyaz bir pelerin giydirebilirim,
diye düşündü.
Bu görevde, Savaşçı'nın Oğulları'nda asla bulunamayacak bir şeref var.
Kevan Lannister, karla ıslanmış pelerinini çalışma odasının duvarına astı ve hizmetkârına ateş için odun getirmesini emretti. Şöminenin yanma otururken, "Bir kadeh sıcak şarap da iyi olur," dedi.
Ateş kısa zamanda etkisini gösterdi, sıcak şarap Kevan'ın içini güzelce ısıttı. Onu uykulu da yaptı, Sör Kevan bir kadeh daha içmeye cesaret edemedi. Gün henüz bitmemişti. Okunacak raporlar, yazılacak mektuplar vardı.
Cersei ve kralla birlikte akşam yemeği de yiyeceğim.
Cersei, nedamet yürüyüşünden beri durgun ve uysaldı. Ona refakat eden çırakların verdiği rapora göre, kraliçe, uyanık olduğu zamanların üçte birini oğluyla geçiriyor, diğer üçte birinde dua okuyor ve vaktin geri kalanını banyo teknesinde harcıyordu. Cersei günde dört ya da beş kez yıkanıyordu, kendini at kılından yapılmış fırçalarla ve sert soda sabunuyla ovuyordu, derisini yüzmek istiyormuş gibi görünüyordu.
Ne kadar sert ovalarsa ovalasın, tenindeki lekeyi çıkaramayacak. Sör Kevan, Cersei'nin bir zamanlar olduğu, hayat ve haylazlık dolu küçük kızı hatırladı. Ve çiçek açtığında, ahhh... ondan daha güzel bir kız var mıydı? Eğer Aerys, Cersei'yi Rhaegar'la evlendirmeye razı olsaydı kim bilir kaç ölüm engellenirdi.
Cersei, prense oğullar verebilirdi. Menekşe gözlü ve altın yeleli aslanlar... ve Rhaegar, Cersei gibi bir karısı varken, Lyanna Stark'a asla iki kez bakmazdı. Kevan'ın hatırladığı kadarıyla kuzeyli kızın vahşi bir güzelliği vardı ama parlak bir meşale, doğan güneşin dengi olamazdı.
Ama kaybedilmiş mücadeleleri ve sapılmamış yolları düşünmenin bir faydası yoktu. İşi bitmiş yaşlı adamların kusuruydu bu. Rhaegar, Dornelu Elia ile evlenmişti. Lyanna Stark ölmüştü. Robert Baratheon, Cersei'yi eş olarak almıştı ve şimdi buradalardı. Bu gece, Kevan'ın yolu, onu yeğeninin odasına götürecek ve Cersei'yle yüz yüze getirecekti.
Suçlu hissetmem için bir sebep yok,
dedi Sör Kevan kendi kendine.
Tywin bunu mutlaka anlardı, ismimize leke süren ben değildim, onun kendi kızıydı. Ben yaptığım şeyi, Lannister Hanedanı'nın iyiliği için yaptım.
Bir zamanlar Kevan'ın ağabeyi de aynı şeyi yapmıştı. Lord Ty tos son yıllarında, karısının ölümünden sonra, bir mum imalatçısının kızını metres tutmuştu. Dul bir lordun, sıradan bir kızı yatak ısıtıcı olarak kullanması alışılmadık bir şey

değildi... ama çok geçmeden, Lord Tytos metresini yanında oturtmaya, kadına hediyeler ve sikkeler vermeye, hatta ona devlet meselelerini danışmaya başlamıştı. Kadın birkaç yıl içinde hizmetkârları kovar, hane şövalyelerine emir verir, lord rahatsızlandığında onun adına konuşur hâle gelmişti. İtibarı öyle büyümüştü ki, Lannis Limanı'nda, lorddan ricası olan adamların, kadının önünde diz çöküp onun kucağına konuşması gerektiği söylenir olmuştu... çünkü Lord Tytos'un kulakları, leydisinin bacaklarının arasındaydı. Kadın, Kevan'la Tywin'in annesinin mücevherlerini bile almıştı.

Bütün bunlar, Lord Tytos'un, kadının yatağına giden basamakları tırmanırken öldüğü güne kadar sürmüştü. Tywin kadını çırılçıplak soyup sıradan bir fahişe gibi Lannis Limanı'nın rıhtımlarının arasında dolaştırdığında, kendini kadının arkadaşı ilan eden ve sevgisini kazanan herkes çabucak kaybolmuştu. Kimse kadına el sürememişti ama o yürüyüş, kadının gücünün bitişini hecelemişti. Hiç şüphe yok ki Tywin, altın kızı için aynı kaderi hayal etmemişti.

Şarabının son yudumunu içerken, "Böyle olmak zorundaydı," diye homurdandı Sör Kevan. Yüce Rahip'in sakinleştirilmesi gerekiyordu. Tommen, gelecek mücadelelerde İnanç'ın desteğine ihtiyaç duyacaktı. Ve Cersei... o altın çocuk; kibirli, aptal, muhteris bir kadına dönüşmüştü. Hükmetmesine izin verilirse, Joffrey'yi mahvettiği gibi Tommen'ı da mahvederdi.

Dışarıda yükselen rüzgâr, Kevan'ın penceresindeki panjurları tırmalıyordu. Kevan ayağa kalktı. Dişi aslanla ininde yüzleşme vakti gelmişti.

Onun tırnaklarını söktük. Jaime...

Ama hayır, Kevan bunu düşünmeyecekti.

Kullanılmaktan yıpranmış eski bir takım giydi; yeğeni onun yüzüne bir kadeh şarap daha fırlatabilirdi. Kılıç kemerini sandalyesinin sırtında asılı bıraktı. Sadece Kral Muhafızları şövalyeleri Tommen'ın huzuruna kılıçla çıkabilirdi.

Sör Kevan kraliyet dairesine girdiğinde, Sör Boros Blount çocuk kral ile annesinin yanındaydı. Mineli göğüs kalkanı, beyaz pelerin ve yarım miğfer takmıştı. İyi görünmüyordu. Son zamanlarda, Boros'un yüzü ve göbeği gözle görülür şekilde şişmanlamıştı. Adamın rengi de kötüydü. Boros sırtını bir duvara dayamıştı, ayakta durmakta zorluk çekiyor gibiydi.

Yemek servisi üç çırak tarafından yapıldı. Yaşları on iki ile on altı arasında değişen, iyi ailelerden gelen, beyaz yünlüler giyen temiz kızların her biri, bir öncekinden daha masum ve daha ruhani görünüyordu ama Yüce Rahip, hiçbir kızın yedi günden fazla kraliçenin hizmetinde kalmasına izin vermiyordu; Cersei'nin onları yozlaştıracağından korkuyordu. Kızlar kraliçenin gardırobuyla ilgileniyor, banyosunu hazırlıyor, şarabını dolduruyor, sabahları çarşaflarını değiştiriyordu. İçlerinden biri her gece kraliçenin yatağını paylaşıyordu, bu sayede kraliçenin yatağına başka bir ziyaretçi giremiyordu. Diğer iki kız, onlarla ilgilenen rahibeyle birlikte, kraliçenin dairesinin bitişiğindeki odada uyuyordu.
Leyleğe benzer çiçek bozuğu bir kız, Sör Kevan'ı kralın huzuruna götürdü. Kevan içeri girdiğinde, Cersei ayağa kalktı ve amcasının yanağını hafifçe öptü. "Sevgili amcam. Akşam yemeğini bizimle birlikte yemen ne hoş." Kraliçe, düğmeleri boğazına kadar kapalı olan, kahverengi, mütevazı bir elbise ve tıraşlı kafasını örten, başlıklı, yeşil bir harmani giymişti.
Nedamet yürüyüşünden önce, altın bir taç takarak kelliğini gözler önüne sererdi.
"Gel amca, otur," dedi. "Şarap içer misin?"
"Bir kadeh." Kevan oturdu. Hâlâ ihtiyatlıydı.

Çilli bir çırak, kadehleri baharatlı sıcak şarapla doldurdu. "Tommen, Lord Tyrell'in, El Kulesi'ni yeniden inşa etmek istediğini söyledi."
Sör Kevan başıyla onayladı. 'Yeni kulenin, senin yaktığın kuleden iki kat yüksek olacağını söylüyor."
Cersei güldü. "Uzun mızraklar, uzun kuleler... Lord Tyrell bir şeyler mi ima ediyor?"
Bu soru Sör Kevan'ı gülümsetti.
Nasıl gülündüğünü hâlâ hatırlıyor olması güzel.
Sör Kevan, kraliçeye, ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olup olmadığını sordu. "Bana iyi hizmet ediliyor," dedi kraliçe. "Kızlar çok tatlı. Rahibeler dualarımı aksatmamamı sağlıyor. Fakat masumiyetim ispatlandığında, Taena Merryweather'ın bana bir kez daha eşlik etmesini isterim. Taena meclise oğlunu da getirebilir. Tommen'ın etrafında çocuklar olmalı, soylu arkadaşlar."
Bu makul bir istekti. Sör Kevan, bu isteğin yerine getirilmemesi için bir sebep göremedi. Cersei, Leydi Taena'yla birlikte Casterly Kayası'na gittiğinde, Kevan, Merryweather'ın oğluna bizzat vasilik yapabilirdi. "Duruşmadan sonra Leydi Taena'yı çağırtırım, "diye söz verdi.
Akşam yemeği etli arpa çorbasıyla başladı, bıldırcın ve kızarmış turna balığıyla devam etti. Masada şalgam, mantar, bolca sıcak ekmek ve yağ vardı. Her yemek, kralın önüne konulmadan önce Sör Boros Blount tarafından tadıldı. Bu, bir Kral

Muhafızları şövalyesi için küçük düşürücü bir görevdi ama belki de Boros'un muvaffak olabileceği tek... ve Tommen'ın ağabeyinin nasıl öldüğü düşünülürse, akıllıca bir vazifeydi.
Kevan Lannister, kralı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemişti. Tommen, çorbadan tatlıya kadar, bir yandan kedi yavrularını besledi diğer yandan onların kahramanlıklarıyla ilgili gevezelik etti. "Kötü kedi geçen gece penceremin dışındaydı," dedi bir noktada, "fakat Sör Pençe ona tısladı, kötü kedi çatıya kaçtı."
"Kötü kedi?" dedi Sör Kevan neşeli bir sesle.
Tommen tatlı bir çocuk.
"Tek kulağı yırtık, yaşlı, siyah bir erkek kedi," dedi Cersei. "Kötü huylu pis bir yaratık. Bir keresinde Joffun elini tırmalamıştı." Yüzünü buruşturdu. "Kediler farelerin çoğalmasını engelliyor biliyorum ama... bu kedi, kuşluktaki kuzgunlara da saldırıyor."
"Hizmetkârlara onun için bir tuzak kurmalarını söylerim." Sör Kevan, yeğenini hiç bu kadar sessiz, durgun ve vakur görmemişti.
Böylesi daha iyi,
diye düşündü. Ama bu durum onu hüzünlendiriyordu bir yandan.
Eskiden çok parlak yanan ateşi sönmüş.
Kralın en sevdiği tatlı olan kremalı kek beklenirken, "Kardeşini sormadın," dedi Kevan.
Cersei çenesini yukarı kaldırdı, kadının yeşil gözleri mum ışığıyla pırıldadı. "Jaime? Bir haber mi var?"
'Yok. Cersei, kendini hazırlamalısın. Jaime..."
"Ölmüş olsaydı bilirdim. Biz bu dünyaya birlikte geldik amca. Jaime bensiz gitmez." Cersei bir yudum şarap içti. "Tyrion ne zaman isterse gidebilir. Ondan da haber yok sanırım."
"Son zamanlarda kimse, bize bir cüce kafası satmaya çalışmadı. Hayır."
Cersei başını salladı. "Amca, sana bir soru sorabilir miyim?" "Ne istersen."
"Karın... onu meclise getirecek misin?"
"Hayır." Dorna hassas bir ruhtu. Arkadaşları ve akrabalarıyla birlikte evinde olmazsa rahat edemezdi. Çocuklarını gayet güzel yetiştirmişti, torun sahibi olma hayalleri kurmuştu. Günde yedi kez dua ederdi, iğne işini ve çiçekleri severdi. Dorna, Kral Toprakları'nda, yılan deliğine atılan bir kedi yavrusu kadar mutlu olurdu. "Leydi karım yolculuk etmekten hoşlanmıyor. Onun yeri Lannis Limanı."
Yerini bilen bir kadın, akıllı bir kadındır."

Sör Kevan bu sözlerin tınısından hoşlanmadı. “Ne demek istiyorsan söyle.”
“Zaten söyledim.” Cersei kadehini uzattı. Çilli kız kadehi tekrar doldurdu. Sonra kremalı kek geldi, sohbet yumuşadı. Tom men ve kedileri Sör Boros tarafından yatak odasına götürüldükten sonra, konu kraliçenin duruşmasına geldi.
“Osney’nin ağabeyleri, sessizce durup onun ölmesini izlemez,” dedi Cersei.
“Bunu yapmayacaklarını biliyorum. İkisini de tutuklattım.” Cersei şaşırmış gibiydi. “Hangi suçla?”
“Bir kraliçeyle zina. Yüce Rahip’in söylediğine göre, iki adamla da yattığını itiraf etmişsin, unuttun mu?”
Cersei’nin yüzü kızardı. “Hayır. Onlara ne yapacaksın?”
“Eğer suçlarını kabul ederlerse Sur’a göndereceğim. Eğer inkâr ederlerse, Sör Robert’la yüz yüze gelebilirler. Bu tür adamlar asla bu kadar yüksek makamlara getirilmemeli.”
Cersei başını öne eğdi. “Ben... ben onları yanlış değerlendirdim.”
“Görünüşe göre birçok adamı yanlış değerlendirdin.”
Kevan başka şeyler de söyleyebilirdi ama tombul yanakları olan siyah saçlı çırak geri döndü ve “Lordum, leydim,” dedi, “rahatsız ettiğim için üzgünüm ancak aşağıda bir çocuk var. Yüce Üstat Pycell, Vekil Kral’ın bir an önce ona gitmesi için yalvarıyormuş.”
Kara kanatlar, kara haberler,
diye düşündü Sör Kevan.
Fırtına Burnu düşmüş olabilir mil Yoksa kuzeyden, Bolton’dan bir haber mi geldi
?
“Jaime’yle ilgili bir haber olabilir,” dedi kraliçe.
Bunu bilmenin bir tek yolu vardı. Sör Kevan ayağa kalktı. “Müsaadenle.” Odadan çıkmadan öce tek dizinin üstüne çöküp yeğeninin elini öptü. Eğer sessiz dev onu yarı yolda bırakırsa, Cersei’nin bileceği son öpücük bu olabilirdi.
Ulak, sekiz ya da dokuz yaşında bir çocuktu, giydiği kalın kürkler yüzünden bir ayı yavrusuna benziyordu. Trant, çocuğu Maegor’a sokmaktansa köprüde bekletmeyi tercih etmişti. “Git ve bir ateş bul delikanlı,” dedi Sör Kevan, çocuğun eline bir sikke tutuşturdu. “Kuşluğa giden yolu gayet iyi biliyorum.”
Kar yağışı nihayet durmuştu. Kartopu kadar beyaz ve tombul dolunay, dağınık bulutlardan oluşan bir peçenin ardında yüzüyordu. Yıldızlar uzak ve soğuktu. Sör Kevan iç avluya girerken, kale yabancı bir yer gibi görünüyordu. Bütün kuleler buzlu dişler çıkarmıştı, bütün tanıdık yollar beyaz bir battaniyenin altında kaybolmuştu. Mızrak uzunluğunda bir buz saçağı, Kevan’ın ayağının dibine

düşüp parçalandı.
Kral Toprakları'nda sonbahar,
diye düşündü Kevan.
Sur'da nasıl olduğunu tanrılar bilir.
Bir hizmetçi kız kapıyı açtı, çok zayıftı, üstüne büyük gelen kürk astarlı bir elbise giymişti. Sör Kevan, ayağını yere vurarak çizmesindeki karlan temizledi, pelerinini çıkarıp kıza uzattı. 'Yüce Üstat beni bekliyor," dedi. Kız başıyla onayladı, vakur ve sessizdi, basamakları gösterdi.
Pycelle'in dairesi kuşluğun altındaydı. Birbirine geçişli havadar odalardaki raflar bitkilerle, merhemlerle, losyonlarla, kitaplarla ve parşömenlerle doluydu. Sör Kevan her zaman, bu dairenin rahatsız edici şekilde sıcak olduğunu düşünmüştü. Bu gece değil. Soğuk, elle tutulacak kadar yoğundu. Şöminede küllerden ve sönmek üzere olan közlerden başka bir şey yoktu. Birkaç mumun titrek alevleri, şuraya ya da buraya loş bir ışık saçıyordu.
Diğer yerler gölgelere gizlenmişti... açık pencerenin altındaki yer dışında. Orada, rüzgârla savrulan kar taneleri pırıldıyordu. Pencere sekisinde açık renkli, iri, tüyleri karışmış bir kuzgun dolaşıyordu. Kevan Lannister'ın bu güne kadar gördüğü en büyük kuştu. Casterly Kayası'ndaki bütün av şahinlerinden büyüktü. En büyük baykuştan daha büyüktü. Savrulan kar taneleri kuzgunun etrafında dans ediyordu. Ay ışığı, kuzgunu gümüşe boyuyordu.
Gümüş değil. Beyaz. Bu kuş beyaz.
Hisar'ın beyaz kuzgunları, siyah kuzenleri gibi mesajlar taşımazdı. Eski Şehir'den çıkmalarının bir tek amacı vardı: Mevsimin değiştiğini haber vermek.
"Kış," dedi Sör Kevan. Kelime, havada beyaz bir sise dönüştü. Kevan pencereden döndü.
Sonra, göğsündeki kaburga kemiklerinin arasına bir şey çarptı, bir devin yumruğu kadar sertti. Sör Kevan nefessiz kaldı, geriye doğru sendeledi. Beyaz kuzgun havalandı, kuşun solgun kanatları Kevan'ın başını dövmeye başladı. Sör Kevan devrilircesine pencere sekisine oturdu.
Ne... kim...
Bir ok, neredeyse sapına kadar Kevan'ın göğsüne gömülmüştü.
Hayır. Hayır, ağabeyim de böyle öldü.
Okun saplandığı yerden kan sızıyordu. "Pycelle," diye mırıldandı Kevan, kafası karışmıştı, "Bana yardım et... Ben..."
Sonra gördü. Yüce Üstat Pycelle çalışma masasında oturuyordu, alnını deri cildi kalın bir kitaba dayamıştı.
Uyuyor,

diye düşündü Kevan... sonra gözlerini kırptı, yaşlı adamın lekeli kafatasındaki derin yarığı ve başının altında biriken kanı gördü. Masadaki mumun etrafı kemik ve beyin parçalarıyla doluydu, erimiş mum gölünün içindeki adacıklara benziyorlardı.
Muhafız istemişti,
diye düşündü Sör Kevan.
Ona muhafız göndermeliydim.
Cersei en başından beri haklı olabilir miydi? Bu Tyrion'ın işi miydi? "Tyrion?" diye seslendi Kevan. "Neredesin?"
"Çok uzakta," dedi tanıdık bir ses.
Adam, bir kitaplığın yanındaki gölge havuzunun içinde duruyordu, tıknazdı, yüzü solgundu, pudralı ellerinde bir arbalet vardı, ayaklarını yumuşak terlikler sarmıştı.
"Varys?"
Hadım, arbaleti yere indirdi* "Sör Kevan. Lütfen beni bağışlayın. Size karşı bir husumetim yok. Bunu kötü niyetle yapmadım. Diyar için yaptım. Çocuklar için."
Benim çocuklarım var. Karım var. Ah Dorna.
Kevan acıyla sarsıldı, gözlerini kapattı, tekrar açtı. "Kalede... kalede yüzlerce Lannister muhafızı var."
"Ama şükürler olsun ki hiçbiri bu odada değil. Bu bana acı veriyor lordum. Böylesi soğuk bir gecede tek başınıza ölmeyi hak etmiyorsunuz. Sizin gibi birçok insan var; kötü amaçların hizmetinde olan iyi adamlar... ama kraliçenin yaptığı bütün iyi işleri mahvedecektiniz; Yüksek Bahçe'yle Casterly Kayası'nı barıştırmak, İnanç'ı küçük kralınıza bağlamak, Yedi Krallık'ı Tommen'ın hâkimiyeti altında birleştirmek. Yani..."
Sert bir rüzgâr esti. Sör Kevan şiddetli bir şekilde titredi. "Üşüdünüz mü lordum?" diye sordu Varys. "Beni affedin. Yüce Üstat ölürken altını pisletti. Koku o kadar kötüydü ki boğulacağımı sandım."
Sör Kevan ayağa kalkmaya çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı, bacaklarını hissetmiyordu.
"Arbaletin uygun olacağını düşündüm. Lord Tywin'le çok şey paylaştınız, bunu neden paylaşmayasınız? Yeğeniniz, Tyrelller tarafından öldürüldüğünüzü düşünecek, belki de İblis'in suç ortaklığıyla. Birileri, bir yerlerde, Dornelu adamları suçlamanın bir yolunu bulacak. Kuşku, bölünme ve güvensizlik, çocuk kralın ayağının altındaki zemini yiyip tüketecek. O sırada Aegon, Fırtına Burnu'nun üzerine sancağını çekecek ve diyarın lordları onun etrafında toplanacak."

“Aegon?”
Kevan bir an için anlamadı, sonra hatırladı. Kendi kanıyla ve beyin parçalarıyla lekenmiş kırmızı pelerine sarılmış bir bebek. “Öldü. O öldü.”
“Hayır.” Hadımın sesi pesleşmiş gibiydi. “O burada. Aegon, yürümeye başladığı günden beri hükmetmek için şekillendiriliyor. Bir şövalyeye yaraşır şekilde silah eğitimi aldı ama eğitimi bununla sınırlı kalmadı. Okuyor ve yazıyor, birçok dil konuşuyor; tarih, hukuk ve edebiyat biliyor. Bir rahibe, ona İnanç’ın sırlarını öğretti. Aegon balıkçılarla yaşadı, elleriyle çalıştı, nehirlerde yüzdü, balık ağlarını onardı, kendi çamaşırlarını yıkamayı öğrendi. Aegon balık tutabilir, pişirebilir. Açlığın, av durumuna düşmenin, korkmanın ne demek olduğunu bilir. Tommen’a, krallığın onun hakkı olduğu öğretildi. Aegon, krallığın onun görevi olduğunu bilir. Bir kralın, halkını her şeyden üstün tutması ve halkı için yaşaması gerektiğini bilir.”
Sör Kevan seslenmeyi denedi... muhafızlarına, karısına, ağabeyine... ama kelimeler gelmedi. Kevan’ın ağzından kan sızdı, şövalye sarsıldı.
“Özür dilerim.” Varys ellerini ovuşturdu. “Acı çektiğinizi bildiğim hâlde yaşlı ve aptal bir kadın gibi burada duruyorum. Bu işi bitirmenin vakti geldi.” Hadım, dudaklarını büzüp ıslık çaldı.
Sör Kevan buz gibi soğuktu, güçlükle aldığı her nefes, bedenine bıçak gibi bir ağrı saplıyordu. Kevan hadımın hareket ettiğini gördü, yere sürünen yumuşak terliklerin sesini duydu. Karanlık havuzundan dokuz ya da on yaşında bir çocuk çıktı, solgundu, kıyafeti lime limeydi. Yüce Üstat’ın sandalyesinin arkasında bir başka çocuk belirdi. Kevan’a kapıyı açan kız da oradaydı. Yarım düzine çocuk Kevan’ın etrafında toplandı. Siyah gözlü beyaz tenli oğlanlar ve kızlar.
Ve ellerinde, hançerler.

EKLER

BATIDİYAR

ÇOCUK KRAL

TOMMEN BARATHEON, Bu İsimle Anılan İlk Kral, Andallar'ın Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, sekiz yaşında

-karısı, Tyrell Hanedanı'ndan KRALİÇE MARGAERY, üç kez evlendi, iki kez dul kaldı, yüksek ihanet suçuyla itham edildi, Yüce Baelor Septi'nde esir tutuldu,

-Margaery'nin leydi eşlikçileri ve kuzenleri MEGGA, ALLA ve ELINOR, zinayla suçlandılar,

-Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, yaver,

-annesi, Lannister hanedanı'ndan CERSEI, Dul kraliçe, Casterly Kayası Leydisi, yüksek ihanet suçuyla itham edildi, Yüce Baelor Septi'nde esir tutuldu,

-kardeşleri:

-ağabeyi, {KRAL I.JOFFREYBARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi,

-ablası, PRENSES MYRCELLA BARATHEON, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'ndan Prens Doran Martell'in vesayetinde, prensin oğlu Trystane ile nişanlı,

-kedileri, SÖR PENÇE, LEYDİ SAKAL, ÇİZME,

-amcaları:

-SÖR JAIME LANNİSTER, namı diğer KRAL KATİLİ, Kraliçe Cersei'nin ikizi, Kral muhafızları Lord Kumandanı,

-TYRİON LANNİSTER, namı diğer İBLİS, bir cüce, baba ve akraba katili olarak yargılandı ve hüküm giydi,

-diğer akrabaları:

-büyükbabası, {TYWIN LANNİSTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı

Muhafızı, Kral Eli, oğlu Tyrion tarafından tuvalette öldürüldü,
-büyük amcası, SÖR KEVAN LANNİSTER, Vekil Kral, Diyar'ın Koruyucusu, Dorna Swyft ile evli,
-çocukları:
-SÖR LANCEL LANNİSTER, Savaşçı'nın Oğulları Kutsal Nizaminin bir askeri,
-{WILLEM}, Martyn'in ikizi, Nehirova'da öldürüldü,
-MARTYN, Willem'in ikizi, bir yaver,
-JANEI, üç yaşında bir kız,
-büyük halası, GENNA LANNİSTER, Sör Emmon Frey ile evli
-çocukları:
-{SÖR CLEOS FREY}, haydutlar tarafından öldürüldü,
-oğlu, Sör Tywin Frey, namı diğer TY
-oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,
-SÖR LYONEL FREY, Leydi Genna'nın ikinci oğlu,
-{TION FREY}, bir yaver, Nehirova'da öldürüldü,
-WALDER FREY, namı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası'nda yaver,
-büyük amcası, {SÖR TYGETT LANNİSTER}, Darlessa Marbrand ile evli,
-çocukları:
-TYREK LANNİSTER, bir yaver,
Kral Topraklarındaki ekmek ayaklanması sırasında kayboldu,
-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,
-büyük amcası, GERRION LANNİSTER, denizde kayboldu,
-JOYTEPE, Gerrion'ın gayrimeşru kızı,
-Kral Tommen'in küçük konseyi:
-SÖR KEVAN LANNİSTER, Vekil Kral,
-LORD MACE TYRELL, Kral Eli,
-YÜCE ÜSTAT PYCELLE, danışman ve şifacı,
-SÖR JAIME LANNİSTER, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,
-LORD PAXTER REDWYNE, baş amiral ve gemilerin efendisi,
-QYBURN, gözden düşmüş bir üstat, nekromanser, muhabir başı,
-Kraliçe Cersei'nin eski küçük konseyi:
-{LORD GYLES ROSBY}, hazine başı, öksürük yüzünden öldü,
-LORD ORTON MERRYWEATHER, yüksek yargıç ve adalet başı, Kraliçe Cersei'nin tutuklanmasından sonra Uzun Masa'ya kaçtı,
-AURANE SU, Akıntıtaşı Piçi, baş amiral ve gemilerin efendisi, Kraliçe

Cersei’nin tutuklanmasından sonra kraliyet donanmasıyla birlikte denize kaçtı,

-Kral Tommen’in Kral Muhafızları:

-SÖR JAIME LANNİSTER, Lord Kumandan,

-SÖR MERYN TRANT,

-SÖR BOROS BLOUNT, azledildi ve tekrar göreve getirildi,

-SÖR BALON SWANN, Prenses Myrcella ile Dorne’da,

-SÖR OSMUND KARAKAZAN,

-SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,

-{SÖR ARYS OAKHEART}, Dorne’da öldü,

-Tommen’in Kral Topraklarındaki meclisi:

-AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,

-PATE, sekiz yaşında erkek çocuk, Kral Tommen’in kırbaç oğlanı,

-ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,

-SÖR OSFRYD KARAKAZAN, Sör Osmund ve Sör Osney’nin kardeşi, Şehir Muhafızlarının kumandanı,

-NOHO DIMITTIS, Braavos’un Demir Bankası’ndan bir elçi,

-{SÖR GREGOR CLEGANE}, namı diğer YÜRÜYEN DAĞ, zehirli bir yara yüzünden öldü,

-RENNIFER DERİNSU, Kızıl Kale’nin zindanlarında ast gardiyanların başı,

-Kraliçe Margaery’nin iddia edilen aşıkları:

-WAT, kendisine MAVİ OZAN diyen bir şarkıcı, işkence sebebiyle çıldıran bir tutsak,

-{ARPÇI HAMISH}, yaşlı bir şarkıcı, tutsakken öldü,

-SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşı’nda evcil maymununu ve kolunu kaybetti,

-SÖR TALLAD, namı diğer UZUN, SÖR LAMBERT TURNBERRY, SÖR BAYARD NORCROSS, SÖR HUGH CLIFTON,

-JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adalarından sürgün,

-SÖR HORAS REDWYNE, masum bulundu ve serbest bırakıldı,

-SÖR HOBBER REDWYNE, masum bulundu ve serbest bırakıldı,

-Cersei’nin baş ithamcısı:

-SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund’un ve Sör Osfryd’in kardeşi, İnanç tarafından esir tutuluyor,

-İnanç’ın insanları:

-YÜCE RAHİP, İnanç'ın Pederi, Yedi'nin Yeryüzündeki Sesi, yaşlı ve çelimsiz bir adam,
-RAHİBE UNELLA, RAHİBE MOELLE, RAHİBE SCOLERA, kraliçenin gardiyanları,
-RAHİP TORBERT, RAHİP RAYNARD, RAHİP LUCEON, RAHİP OLLIDOR, En Mütedeyyinlerin mensupları,
-RAHİBE AGLANTINE, RAHİBE HELICENT, Yedi'nin Yüce Baelor Septi'ndeki hizmetkârları,
-SÖR THEODAN WELLS, namı diğer SADIK THEODAN, Savaşçı'nın Oğulları'nın dindar kumandanı,
-Kral Toprakları ahalisi:
-CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
-ALAYAYA, Chataya'nın kızı,
-DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,
-TOBHO MOTT, bir zırh ustası,
-taçlı toprakların Demir Taht'a yeminli olan lordları:
-RENFRED RYKKER, Gölgeli Vadi Lordu,
-SÖR RUFUS LEEK, Renfred'in hizmetindeki tek bacaklı bir şövalye, Gölgeli Vadi'deki Boz Kale'nin kale kumandanı,
-{TANDA STOKEWORTH}, Stokeworth Leydisi, kalça kırığı yüzünden öldü,
-büyük kızı, FALYSE, kara hücrelerde çığlık atarak öldü,
-{SÖR BALMAN BYRCH}, Leydi Falyse'in kocası, mızrak dövüşünde öldü,
-küçük kızı, LOLLYS, yarım akıllı, Stokeworth Leydisi,
-yeni doğan oğlu, TYRİON TANNER, tecavüzden doğdu,
-kocası, KARASU ŞÖVALYESİ SÖR BRONN, şövalye ilan edilmiş eski bir paralı asker,
-ÜSTAT FRENKEN, Stokeworth'ün hizmetinde,

Kral Tommen'in sancağında, Baratheonlar'ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar'ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

SUR'DAKİ KRAL

STANNİS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord Steffon Baratheon'in ve Estermont Hanedanı'ndan Leydi Cassana'nın ikinci oğulları, Ejderha Kayası Lordu, kendisini Batıdiyar Kralı ilan etti.

-Stannis’in Kara Kale’deki maiyeti:

-ASSHAI’DEN LEYDİ MELİSANDRE, namı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı R’hllor’un rahibesi,

-şövalyeleri ve yeminli kılıçları:

-SÖR RİCHARD HORPE, ikinci kumandan,

-SÖR GODRY FARRING namı diğer DEV KATİLİ,

-SÖR JUSTİN MASSEY,

-LORD ROBIN PEASEBURRY,

-LORD HARWOOD FELL,

-SÖR CLAYTON SUGGS, SÖR CORLISS PENNY, kraliçenin adamları ve Işık Tanrısı’nın ateşli takipçileri,

-yaverleri, DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING,

-tutsağı, MANCE RAYDER, Sur’un Ötesindeki Kral,

-Rayder’ın bebek oğlu, “yabanıl prensi,”

-bebeğin sütannesi, ŞEBBOY, bir yabanıl kız,

-Şebboy’un bebek oğlu, “zelil,” Şebboy’un babası {CRASTER}’dan olma,

-Stannis’in Kıyıdaki Doğugözcüsü’ndeki maiyeti:

-KRALİÇE SELYSE, Florent Hanedanından, karısı,

-PRENSES SHIREEN, kızları, on bir yaşında,

-YAMALI YÜZ, Shireen’in dövmeli soytarısı,

-amcası, SÖR AXELL FLORENT, kraliçenin baş adamı, kendini Kraliçe Eli ilan etti,

-Selyse’nin şövalyeleri ve yeminli kılıçları, SÖR NARBERT GRANDISON, KRAL DAĞI’NDAN SÖR PATREK, SÖR BENETHON SCALES, SÖR HUYSUZ DORDEN, KIRMIZI HAVUZ’DAN SÖR MALEGORN, SÖR LAMBERT WHITEWATER, SÖR PERKİN FOLLARD, SÖR BRUS BUCKLER,

-DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali, Kral Eli, namı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ,

-SALLADHAR SAAN, Lysli, bir korsan ve paralı denizci, *Valyrian* ile bir kadırga donanmasının kaptanı,

-TYCHO NESTORIS, Braavos’un Demir Bankası’nın temsilcisi.

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini almıştır: Sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanı’nm taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

ADALAR'IN VE KUZEYİN KRALI

Pyke’lı Greyjoylar, köklerinin Kahramanlar Çağı’nın Boz Kral’ına uzandığını söylerler. Efsane, Boz Kral’ın sadece batı adalarına değil denize de hükmettiğini ve bir denizkızıyla evlendiğini anlatır. Ejderha Aegon, son Demir Adaları Kralı’nın soyuna son vermiş, lâkin demiradamların eski geleneklerini canlandırmalarına ve kendi aralarından bir lider seçmelerine müsaade etmiştir. Demir adamların seçtiği ilk lider, Pyke’lı Lord Vickon Greyjoy’dur. Greyjoy Hanedanı’nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı’na ait söz: *Biz Tohum Ekmeyiz.*

EURON GREYJOY, Gri Kral’dan bu yana Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, T uzun ve Kayanın Kralı, Demir Adaları’nın ve Kuzey’in Kralı, Deniz Rüzgârı’nın Oğlu ve Pyke’ın Orak Lordu, *Sükûnet’in* kaptanı, namı diğer KARGAGÖZ,

-ağabeyi, {BALON}, Gri Kral’dan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral, bir köprüden düşerek öldü,

-Kral Balon’ın dulu, Harlaw Hanedanı’ndan KRALİÇE ALANNYS,

-çocukları:

-{RODRİK}, Balon’ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,

-{MARON}, Balon’ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,

-ASHA, kızları, *Kara Rüzgâr m* kaptanı, Derinorman Kalesi’nin fatihi, Erik Demiryapan ile evli,

-THEON, kendisini Kışyarı Prensi ilan etti, kuzeyliler tarafından DÖNEK THEON olarak anılıyor, Dehşet Kalesi’nde tutsak,

-ortanca kardeşi, VICTARION, Demir Donanma’nın Lord Kaptan’ı, *Demir Zafer*’in efendisi,

-küçük AERON, namı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı’nın rahibi,

-kaptanları ve yeminli kılıçları:

-KARADİŞLİ TORWOLD, ÇİMDİKSURAT JON MYRE, HÜRDOĞMUŞ RODRİK, KIZIL KÜREKÇİ, QUELLON HUMBLE, SOLAK LUCAS CODD, HARREN HOARE, PİÇ KEMMETT TURNA, KÖLE QARL, TAŞYUMRUK, ÇOBAN RALF, LORD LİMANI’NDAN RALF,

-mürettebatı:

-{CRAGORN}, cehennem borusunu üfledi ve öldü,

-lord sancak beyleri:

-ERİK DEMİRYAPAN, ayrıca ERİK ÖRSKIRAN ve ADİL ERİK olarak anılır, Demir Adaları’nın Lord Kâhyası, Pyke’ın kale kumandanı,

eskiden iyi tanınan yaşlı bir adam, Asha Greyjoy ile evli,

-Pyke'ın lordları:

-GERMUND BOTLEY, Lord Limanı Lordu,

-WALDON WYNCH, Demir Yuva Lordu,

-Eski Wyk'in lordları:

-DUNSTAN DRUMM, Eski Wyk Lordu,

-NORNE GOODBROTHER, Kırıktaş Lordu,

-STONEHOUSE,

-Büyük Wyk'in lordları:

-GOROLD GOODBROTHER, Çekiçboynuz Lordu,

-TRISTON FARWYND, Fokderisi Burnu Lordu,

-SPARR,

-MELDRED MERLYN, Çakıltaşı Lordu,

-Orkmont'un lordları:

-ALYN ORKWOOD, namı diğer Orkmont'un Orkwood'u,

-LORD BALON TAWNEY,

-Tuz Uçurumu'nun lordları:

-LORD DONNOR SALTCLIFF,

-LORD SUNDERLY,

-Harlaw'un lordları:

-RODRİK HARLAW, namı diğer OKUYUCU, Harlaw Lordu, On Kule Lordu, Harlaw'un Harlaw'u,

-SIGFRYD HARLAW, namı diğer GÜMÜŞSAÇ SIGFRYD, Harlaw Kalesi efendisi,

-HOTHO HARLAW, namı diğer KAMBUR HOTHO, ışıltılı Kule Lordu,

-BOREMUND HARLAW, namı diğer MAVİ BOREMUND, Yaşlıkadın Tepesi'nin efendisi,

-küçük adaların ve kayaların lordları:

-GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,

-demirdoğumlu fatihler:

-Kalkan Adaları'nda,

-GÜLÜMSEMEZ ANDRIK Güney Kalkanı Lordu,

-BERBER NUTE, Meşe Kalkan Lordu,

-MARON VOLMARK Yeşil Kalkan Lordu,

-SÖR HARRAS HARLAW, Gri Kalkan Lordu, Gri Bahçeler Şövalyesi,

-Moat Cailin'de,

-RALF KENNİNG, kale kumandanı,

-ADRACK HUMBLE, kolunun yarısı yok,

-DAGON CODD, kimseye temsil olmaz,

-Torrhen Kalesi'nde,

-DAGMER, namı diğer YARIKÇENE, *Köpük içen in* kaptanı,

-Derinorman Kalesi'nde,

-ASHA GREYJOY, deniz canavarının kızı, *Kara Rüzgâr'ın* kaptanı,

-aşığı BAKİR QARL, bir kılıç adamı,

-eski aşığı, TRISTIFER BOTLEY, Lord Limanı vârisi, arazileri elinden alındı,

-mürettebatı, ROGGON PASLISAKAL, NEMRUT DİL, CÜCE ROLFE, LORREN UZUNBALTA, ROOK, ALTIPARMAKTI HARL, DÜŞÜKGÖZ DALE, EARL HARLAW, CROMM, BORU HAGEN VE Hagen'in kızıl saçlı kızı,

-kuzeni, QUENTYN GREYJOY,

-kuzeni, DAGON GREYJOY, namı diğer SARHOŞ DAGON.

BÜYÜK VE KÜÇÜK DİĞER HANEDANLAR

ARRYN HANEDANI

Arrynlar'ın kökleri, Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır. Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı, Beş Kralın Savaşı'nda yer almamıştır.

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, sekiz yaşında hasta bir çocuk, TATLIBÜLBÜL olarak anılır,

-annesi, Tully Hanedanı'ndan {LEYDİ LYSA}, Lord Jon Arryn'ın dulu, Ay Kapısı'ndan ölüme itildi,

-koruyucusu, PETYR BAELISH, namı diğer SERÇE PARMAK, Harrenhal Lordu, Üç Dişli Mızrak Azam Lordu ve Vadi'nin Lord Savunucusu,

-ALAYNE TAŞ, Lord Baelish'in nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı, on üç yaşında, gerçek kimliği Sansa Stark,

-SÖR LOTHOR BRUNE, Lord Petyrin hizmetinde bir paralı asker, Kartal Yuvası muhafızlarının kumandanı,

-OSWELL, Lord Petyrin hizmetindeki yaşlı bir adam, zaman zaman KARAKAZAN olarak anılır,

-SÖR SHADRICK, namı diğer DELİ FARE, Lord Petyrin hizmetindeki vasıfsız bir şövalye,

-YAKIŞIKLI SÖR BYRON ve NEŞELİ SÖR MORGARTH, Lord Petyrin hizmetindeki vasıfsız şövalyeler,

-ahalisi ve hizmetlileri:

-ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,

-MORD, zalim bir zindancı, altın bir dişi var,

-GRETCHEL, MADDYve MELA, hizmetçi kadınlar,

-sancak beyleri, Dağ'ın ve Vadi'nin Lordları:

-YOHN ROYCE, namı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu,

-oğlu SÖR ANDAR, Taşyazı vârisi,

-LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapılarının kale kumandanı,

-kızı MYR AN DA, namı diğer RANDA, az kullanılmış bir dul,

-oğlu SÖR ALBAR,

-MYA TAŞ, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,

-LYONEL CORBRAY, Yürek Ocağı Lordu,

-SÖR LYN CORBRAY, Lyonel'in kardeşi ve vârisi, meşhur kılıç Meyus Leydi'nin taşıyıcısı,

-SÖR LUCAS CORBRAY, Lyonel'in küçük kardeşi,

-TRISTON SUNDERLAND, Üç Kız Kardeş Lordu,

-GODRİC BORRELL, Tatlı Kız Kardeş Lordu,

-ROLLAND LONGTHORPE, Uzun Kız Kardeş Lordu,

-ALESANDOR TORRENT, Küçük Kız Kardeş Lordu,

-ANYA WAYNWOOD, Demirmeşe Kalesi Leydisi,

-SÖR MORTON, Leydi Anya'nın büyük oğlu ve vârisi,

-SÖR DONNEL, Kapı Şövalyesi,

-WALLACE, Leydi Anya'nın en küçük oğlu,

-HARROLD HARDYNG, Leydi Anya'nın vesayetinde, ekseriyetle VÂRİS HARRY olarak anılan bir yaver,

-SÖR SYMOND TEMPLETON, Dokuzyıldız Şövalyesi,

-JON LYNDERLY, Yılan Ormanı Lordu,

-EDMUND WAXLEY, Dişbudak Şövalyesi,

-GEROLD GRAFTON, Martı Kasabası Lordu,

-{EON HUNTER}, Uzunyay Kalesi Lordu, yakın zamanda vefat etti,

-SÖR GILWOOD, namı diğer GENÇ HUNTER, Lord Eon'un en büyük oğlu

-SÖR EUSTACE, Lord Eon'un ikinci oğlu,

-SÖR HARLAN, Lord Eon’un en küçük oğlu,

-Genç Lord Hunter’in hane ahalisi:

-ÜSTAT WILLAMEN, danışman, şifacı ve hoca,

-HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu, üç kez evlendi,

-SÖR JASPER, SÖR CREIGHTON, SÖR JON, Horton’ın oğulları,

-SÖR MYCHEL, Horton’ın en küçük oğlu, yeni, şövalye, Taşyazı’dan Ysilla Royce ile evli,

-BENEDAR BELMORE, Keskin Şarkı Lordu,

-Ay Dağları’ndaki kabile şefleri:

-TAŞ KARGALAR’DAN DOLF OĞLU SHAGGA, şu anda Kral Ormanı’nda bir çetenin lideri,

-YANIK ADAMLAR’DAN TIMETT OĞLU TIMETT,

-KARA KULAKLAR’DAN CHEYK KIZI CHELLA,

-AY KARDEŞLERİNDEN CALOR OĞLU CRAW.

Arryn Hanedanı’nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

BARATHEON HANEDANI

Büyük Hanedanlar’ın en genci olan Baratheon Hanedanı, Fetih Savaşları sırasında; Fatih Aegon’ın gayrimeşru kardeşi olduğu rivayet edilen Orys Baratheon son Fırtına Kralı Kibirli Argilac’ı öldürdüğünde doğdu. Aegon, Orys’i; Argilac’ın kaleleri, arazileri ve kızıyla ödüllendirdi. Orys, Argilac’ın kızını eş olarak aldı ve Argilac’ın nesebinin sancağı ile sözlerini benimsedi.

Aegon’ın Fethi’nden sonraki 283. yılda, Baratheon Hanedanından Fırtına Burnu Lordu Robert, Demir Taht’ı kazanmak için Deli Kral Aenys II. Targaryen’ı devirdi. Robert’in taht üstündeki iddiası, Kral V Aegon Targaryen’in kızı olan büyükannesinden geliyordu. Lâkin Robert, iddiasının, savaş çekicinden geldiğini söylemeyi tercih etti.

{ROBERT BARATHEON}, Bu İsimle Anılan İlk Kral, Andallar’ın Rhoynarlar’ın ve İlk İnsanların Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar’ın Koruyucusu, bir domuz tarafından öldürüldü,

-karısı, Lannister Hanedanı’ndan KRALİÇE CERSEİ,

-çocukları:

-{KRAL JOFFREY BARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi,

-PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı’nda vesayet altında, Prens Tyrstane Martell ile nişanlı,

-KRAL TOMMEN BARATHEON, Bu İsimle Anılan İlk Kral,
-kardeşleri:
-STANNİS BARATHEON, asi Ejderha Kayası Lordu ve Demir Taht'ın talibi,
-kızı Shireen, on bir yaşında,
-{RENLY BARATHEON}, Asi Fırtına Burnu Lordu ve Demir Taht'ın talibi, Fırtına Burnu'nda, kendi ordusunun ortasında öldürüldü,
-gayrimeşru çocukları:
-MYA TAŞ, on dokuz yaşında bir kız, Ay Kapıları'nda Lord Nestor'ın hizmetinde,
-GENDRY, nehir topraklarından bir haydut, nesebinden habersiz,
-EDRIC FIRTINA, Robert'ın kabul ettiği gayrimeşru oğlu, Florent Hanedanından Leydi Delena'dan doğma, Lys'te saklanıyor,
-SÖR ANDREW ESTERMONT, Edric'in kuzeni ve vâsisi,
-muhafızları ve koruyucuları:
-SÖR GERALD GOWER, namı diğer BALIKÇI KADIN, ÇENTİK TEPE'DEN SÖR TRISTON, OMER BLACKBERRY,
-{BARRA}, Robert'ın Kral Topraklarındaki bir fahişeden doğma kızı, Cersei'nin emriyle öldürüldü,
-diğer akrabaları:
-büyük amcası SÖR ELDON ESTERMONT, Yeşil Kaya Lordu,
-kuzeni, SÖR AEMON ESTERMONT, Eldon'ın oğlu,
-kuzeni, SÖR LOMAS ESTERMONT, Aemon'ın oğlu,
-kuzeni, SÖR LOMAS ESTERMONT, Eldon'ın oğlu,
-kuzeni, SÖR ANDREW ESTERMONT, Lomas'ın oğlu,
-Fırtına Burnu'na yeminli sancak beyleri, fırtına topraklan lordları:
-DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli,
-karısı, MARYA, bir marangozun kızı,
-oğulları,{DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, Karasu Savaşı'nda öldüler,
-oğulları, DEVAN, Kral Stannis'in yaveri,
-oğulları, STANNİS ve STEFFON,
-SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,
-oğlu, BRYEN, Kral Stannis'in yaveri,
-kuzeni, SÖR GODRY FARRING, namı diğer DEV KATİLİ,
-ELWOOD MEADOWS, Çimenlik Kalesi Lordu, Fırtına Burnu'nda

kethüda,
-SELWYN TARTH, namı diğer AKŞAMYILDIZI, Tarth Lordu,
-kızı BRIENNE, TARTH BAKİRESİ, aynı zamanda GÜZEL BRIENNE olarak anılır,
-yaveri, PODRICK PAYNE, on yaşında bir çocuk,
-SÖR RONNET CONNİNGTON, namı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,
-kardeşleri, RAYMUND ve ALYNNE,
-gayrimeşru oğlu, RONALD FIRTINA,
-kuzeni JON CONNİNGTON, eski Fırtına Burnu Lordu ve Kral Eli, Kral II. Aerys Targaryen tarafından sürgüne gönderildi, içki yüzünden öldüğüne inanılıyor,
-LESTER MORRIGEN, Karga Yuvası Lordu,
-kardeşi ve vârisi, SÖR RİCHARD MORRIGEN,
-kardeşi {SÖR GUYARD MORRIGEN, namı diğer YEŞİL GUYARD}, Karasu Savaşı'nda öldürüldü,
-ARSTAN SELMY, Hasat Kalesi Lordu,
-büyük amcası, SÖR BARRİSTAN SELMY,
-CASPER WYLDE, Yağmur Kalesi Lordu,
-amcası, SÖR ORMUND WYLDE, yaşlı bir şövalye,
-HARWOOD FELL, Kesik Orman Lordu,
-HUGH GRANDISON, namı diğer GRİ SAKAL, Muazzam Manzara Lordu,
-SEBASTION ERROL, Haystack Kalesi Lordu, CLIFFORD SWANN, Taşmiğfer Lordu,
-BERRIC DONDARRION, namı diğer YILDIRIM LORDU, Karasu Lordu, nehir topraklarında bir haydut, sık sık katledildi, şimdi ölü olduğuna inanılıyor,
-{BRYCE CARON}, Gece Şarkısı Lordu, Karasu'da Sör Philip Foote tarafından öldürüldü,
-katili, SÖR PHILIP FOOTE, tek gözlü bir şövalye, Gece Şarkısı Lordu,
-gayrimeşru doğumlu üvey kardeşi, SÖR ROLLAND FIRTINA, namı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, Gece Şarkısı Lordu ünvanına talip,
-ROBIN PEASEBURY, Bezelyelik Lordu,
-MARY MERTYNS, Sisli Orman Lordu,

-RALPH BUCKLER, Bronz Kapı Lordu,

-kuzeni, SÖR BRUS BUCKLER,

Baratheon arması, altın zemin üzerinde siyah bir erkek geyiktir. Baratheon sözü: *Gazap Bizimdir.*

FREY HANEDANI

Freyler, Tully Hanedanının sancak beyleridir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr olmamışlardır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Robb Stark, Lord Walder'ın kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakını kazanmıştır. Robb, sözünden dönüp Leydi Jeyne Westerling ile evlendiğinde, Freyler, Roose Bolton'la birlikte bir komplo kurmuş ve tarihe Kırmızı Düğün olarak geçen ziyafette Genç Kurt'u ve takipçilerini katletmişlerdir.

WALDER FREY, Geçit Lordu,

-ilk karısından, {Royce Hanedanından LEYDİ PERRA}:

-{SÖR STEVRON FREY}, Öküzağzı Mücadelesi'nden sonra öldü,

-SÖR EMMON FREY, ikinci oğlu,

-SÖR AENYS FREY, üçüncü oğlu, kuzeydeki Frey kuvvetini komuta ediyor,

-Aenys'in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,

-Aenys'in oğlu, RHAEGAR, elçi olarak Beyaz Liman'a gitti,

-ikinci karısından, {Swann Hanedanından LEYDİ CYRENNA}:

-SÖR JARED FREY, elçi olarak Beyaz Liman'a gitti,

-RAHİP LUCEON, beşinci oğlu,

-üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanından LEYDİ AMAREI}:

-SÖR HOSTEEN FREY, meşhur bir şövalye,

-LYTHENE, Lord Walder'ın kızı, Lord Lucias Vypren'le evli,

-SYMOND FREY, yedinci oğlu, veznedar, elçi olarak Beyaz Liman'a gitti,

-SÖR DANWELL, sekizinci oğlu,

-{MERRETT FREY}, dokuzuncu oğlu, Eski Taş'ta asıldı,

-Merrett'in kızı, WALDA, namı diğer ŞİŞKO WALDA, Dehşet Kalesi Lordu Roose Bolton'la evli,

-Merrett'in oğlu, WALDER, namı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Ramsay Bolton'm hizmetinde yaver,

-{SÖR GEREMY FREY}, onuncu oğlu, boğuldu,

-SÖR RAYMUND FREY, on birinci oğlu,

-dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:
-LOTHAR FREY, on ikinci oğlu, namı diğer AKSAK LOTHAR,
-SÖR JAMMOS FREY, on üçüncü oğlu,
-Jammos'un oğlu, WALDER, namı diğer BUYUK WALDER, sekiz yaşında, Ramsey Bolton'ın hizmetinde yaver,
-SÖR WHALEN FREY, on dördüncü oğlu,
-MORYA, üçüncü kızı, Sör Flement Brax'le evli,
-TYTA, dördüncü kızı, namı diğer BAKİRE TYTA,
-beşinci karısından, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ SARYA}:
-çocukları olmadı,
-altıncı karısından, {Rosby Hanedanı'ndan LEYDİ BETHANY}:
-SÖR PERWYN FREY, on beşinci oğlu,
-{SÖR BENFREY}, Lord Walder'ın on altıncı oğlu, Kırmızı Düğün'de aldığı yara sebebiyle öldü,
-ÜSTAT WILLAMEN, on yedinci oğlu, Uzunyay Kalesi'nde görevli,
-OLYVAR, on sekizinci oğlu, Robb Stark'ın eski yaveri,
-ROSLIN, on altı yaşında genç kız, Kırmızı Düğün'de Lord Edmure Tully ile evlendi, hamile,
-yedinci karısından, {Farring Hanedanı'ndan LEYDİ ANNARA}:
-ARWYN, altıncı kızı, on dört yaşında,
-WENDEL, on dokuzuncu oğlu, on üç yaşında, Deniz gözcüsü'nde yaver çömezi,
-COLMAR, yirminci oğlu, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
-WALTYR, Lord Walder'ın yirmi birinci oğlu, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
-ELMAR, Lord Walder'ın son oğlu, kısa bir süre Arya Stark'la nişanlıydı, dokuz yaşında,
-SHIREI, yedinci kızı ve en küçük çocuğu, yedi yaşında,
-sekizinci karısı, Erenford Hanedanından LEYDİ JÖYEUSE,
-hamile,
-Lord Walder'ın muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,
-WALDER NEHİR, namı diğer PİÇ WALDER,
-ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,
-JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

LANNİSTER HANEDANI

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Tommen'in Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır. Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanının sözü: *Beni kükrerken duyun!*

{TYWIN LANNİSTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, cüce oğlu tarafından tuvalet odasında öldürüldü,

-Lord Tywin'in çocukları:

-CERSEİ, Jaime'nin ikizi, Kral I. Robert Baratheon'in dulu, Yüce Baelor Septi'nde tutsak,

-SÖR JAIME, Cersei'nin ikizi, namı diğer KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,

-yaverleri, JOSMYN PECKLEDON, GARRETT PAEGE, LEW PIPER,

-SOR ILYN PAYNE, dilsiz bir şövalye, eskiden Kral Adaleti ve cellattı,

-SÖR RONNET CONNİNGTON, namı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi, bir tutsakla birlikte Bakire Havuzu'na gönderildi,

-SÖR ADDAM MARBRAND, SÖR FLEMENT BRAX, SÖR ALYN STACKSPEAR, SÖR STEFFON SWYFT, SÖR HUMFREY SWYFT, SÖR LYLE CRAKEHALL namı diğer GÜÇLÜDOMUZ, SÖR JON BETTLEY, namı diğer SAKALSIZ,

-TYRİON, namı diğer İBLİS, Dar Deniz'in karşısında kaçak,

-Casterly Kayası'ndaki hane ahalisi:

-ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,

-VYLARR, muhafızların kumandanı,

-SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,

-BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, bir şarkıcı,

-Lord Tywin'in kardeşleri ve onların çocukları:

-SÖR KEVAN LANNİSTER, Swyft Hanedanı'ndan DORNA ile evli,

-LEYDİ GENNA, Sör Emmon Frey'le evli, Emmon şu anda Nehirova Lordu,

-Genna'nın en büyük oğlu{SÖR CLEOS FREY}, Darry Hanedanı'ndan Jeyne ile evliydi, haydutlar tarafından öldürüldü,

-Cleos'un büyük oğlu, SÖR TYWIN FREY, kısaca TY olarak

anılır, şimdi Nehirova vârisi,
-Cleos'un ikinci oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,
-Genna'nın diğer oğulları, SÖR LYONEL FREY, {TION FREY}, WALDER FREY, namı diğer KIRMIZI WALDER,
-{SÖR TYGETT LANNİSTER}, çiçek hastalığından öldü,
-TYREK, Tygett'in oğlu, kayıp, ölmüş olmasından endişe ediliyor,
-LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,
-{GERION LANNİSTER}, denizde kayboldu,
-JOY TEPE, Gerion'ın gayrimeşru kızı, on bir yaşında,
-Lord Tywin'in diğer yakın akrabaları:
-{SÖR STAFFORD LANNİSTER}, Lord Tywin'in kuzeni ve karısının kardeşi, Öküzağzı'ndaki mücadelede öldürüldü,
-CERENNA ve MYRIELLE, Stafford'ın kızları,
-SÖR DAVEN LANNİSTER, Stafford'ın oğlu,
-SÖR DAMION LANNİSTER, bir kuzen, Leydi Shiera Crakehall ile evli,
-oğulları SÖR LUCION,
-kızları, LANNA, Lord Antario Jast ile evli,
-LEYDİ MARGOT, bir kuzen, Lord Titus Peake ile evli,
-sancak beyleri ve yeminli kılıçlar, Batı'nın Lordları:
-DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,
-ROLAND CRAKEHALL, Crakehall Lordu,
-SEBASTON FARMAN, Güzel Ada Lordu,
-TYTOS BRAX, Boynuzvadi Lordu,
-QUENTEN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu,
-SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannister'ın kayınbabası,
-REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu,
-GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu,
-LORD SELMOND STACKSPEAR,
-TERRENCE KENNİNG, Tetik Lordu,
-LORD ANTARİO JAST,
-LORD ROBIN MORELAND,
-LEYDİ ALYSANNE LEFFORD,
-LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
-LORD PHILIP PLUMM,
-LORD GARRISON PRESTER,
-SÖR LORENT LORCH, arazi sahibi bir şövalye,

-SÖR GARTH GREENFIELD, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR LYMOND VIKARY, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR RAYNARD RUTTIGER, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR MANFRYD YEW, arazi sahibi bir şövalye,
-SÖR TYBOLT HETHERSPOON, arazi sahibi bir şövalye,

MARTELL HANEDANI

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini veren Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kan, gelenek, coğrafya ve tarih; Dornelular'ı diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dorne taraf tutmadı. Myrcella Baratheon'ın Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral Joffrey'yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı. Martell Hanedanının arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanının sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
-karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
-çocukları:
-PRENSES ARIENNE, Güneş Mızrağı vârisi,
-PRENS QUENTYN, yeni şövalye, Demir Ormanı Lordu Yronwood'un himayesinde,
-PRENS TRYSTANE, Myrcella Baratheon'la nişanlı,
-YEŞİL KAN'DAN SÖR GASCOYNE, prensin yeminli kalkanı,
-Prens Doran'ın kardeşleri:
-{PRENSES ELIA}, Kral Topraklarının İşgali sırasında tecavüze uğradı ve katledildi,
-{RHAENYS TARGARYEN}, Elia'nın küçük kızı, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{AEGON TARGARYEN}, sütten kesilmemiş bir bebek, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,
-{PRENS OBERYN}, namı diğer KIZIL YILAN, bir dövüşle yargılama sırasında Sör Gregor Clegane tarafından öldürüldü,
-Prens Oberyn'in metresi ELLARIA KUM, Lord Harmen Ullerin gayrimeşru kızı,
-Prens Oberyn'in gayrimeşru kızları KUM YILANLARI:
-OBARA, annesi Eski Şehirli bir fahişe,
-NYMERİA, LEYDİ NYM olarak anılır, annesi Volantisli soylu bir kadın,

-TYENE, annesi bir rahibe,
-SARELLA, on dokuz yaşında, annesi Yaz Adaları'ndan bir kaptan,
-ELIA, on dört yaşında, annesi Ellaria Kum,
-OBELLA, on iki yaşında, annesi Ellaria Kum,
-DOREA, sekiz yaşında, annesi Ellaria Kum,
-LOREZA, altı yaşında, annesi Ellaria Kum,

-Prens Doran'ın Su Bahçeleri'ndeki maiyeti:
-AREO HOTAH, Norvoslu, muhafızların kumandanı,
-ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,

-Prens Doran'ın Güneş Mızrağı'ndaki maiyeti:
-ÜSTAT MYLES, danışman, şifacı ve hoca,
-RICASSO, Güneş Mızrağı'nın baş kâhyası, yaşlı ve kör bir adam,
-SÖR MANFREY MARTELL, Güneş Mızrağı kale kumandanı,
-LEYDİ ALYSE LADYBRIGHT, lord hazineci,

-vesayetindeki çocuk, PRENSES MYRCELLA BARATHEON, Prens Trystane ile nişanlı,
-Myrcella'nın yeminli kalkanı, SÖR ARYS OAKHEART, Areo Hotah tarafından katledildi,
-eşlikçisi, ROSAMUND LANNİSTER,

-Prens Doran'in sancak beyleri, Dorne Lordları:
-ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu, Taş Yol Muhafızı, Asilkan,
-YNYS, büyük kızı, Ryon Allyrion ile evli,
-SÖR CLETUS, oğlu ve vârisi,
-GWYNETH, küçük kızı, on iki yaşında,
-HARMEN HULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
-DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,
-RYON ALLYRION, Delonne'nin oğlu ve vârisi,
-DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
-LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
-NYMELLA TOLAND, Hayalet Tepesi Leydisi,
-QUENTYN QORGYLE, Kumtaşı Lordu,
-SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,
-FRANKLYN FOWLER, Yüksek Sema Lordu, namı diğer YAŞLI ŞAHİN, Prens Geçidi Muhafızı,
-SÖR SYMON SANTAGAR, Benekli Orman Şövalyesi,

-EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, bir yaver,
-TREBOR JORDAYNE, Tor Lordu,
-TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,
-DAERON VAITH, Kızıl Kumullar Lordu.

STARK HANEDANI

Starklar'ın kökleri, Mimar Brandon'a ve Kış Kralları'na uzanır. Binlerce yıl boyunca, Kuzey Kralları olarak Kışyarı'ndan hükmetmişlerdir. Hakimiyetleri, Diz Çöken Kral olarak tanınan ve savaşmak yerine bağlılık yemini vermeyi tercih eden Torrhen Stark'a kadar sürmüştür. Kışyarı Lordu Eddard Stark, Kral Joffrey tarafından infaz edildiğinde; kuzeyli adamlar Demir Taht'a olan yeminlerini bozmuş ve Robb'u Kuzey Kralı ilan etmişlerdir. Kral Robb, Beş Kralın Savaşı sırasında bütün mücadeleleri kazanmıştır fakat İkizler'de, dayısının düğünü sırasında, Freyler'in ve Boltonlar'ın ihanetine uğramıştır.

{ROBB STARK,} Kışyarı Lordu, Kuzey Kralı ve Üç Dişli Mızrak Kralı, namı diğer GENÇ KURT, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-ulu kurdu, {BOZ RÜZGÂR}, Kırmızı Düğün'de katledildi^
-kardeşleri:
-SANSA, kız kardeşi, Lannister Hanedanı'ndan Tyrion ile evli,
-Sansa'nın ulu kurdu {LEYDİ}, Darry Kalesi'nde öldürüldü,
-ARYA, on bir yaşında kız, kayıp, öldüğü düşünülüyor,
-NYMERIA, Arya'nın ulu kurdu, nehir topraklarında dolaşıyor,
-BRANDON, BRAN olarak anılır, Kışyarı vârisi, dokuz yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-YAZ, Bran'ın ulu kurdu,
-RICKON, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,
-TÜYLÜKÖPEK, Rickon'un ulu kurdu,
-OSHA, bir yabanıl kadın, Kışyarı'nda tutsaktı,
-üvey kardeşi, JON KAR, Gece Nöbetçileri'nde,
-HAYALET, Jon'un ulu kurdu,
-diğer akrabaları:
-amcası, BENJEN STARK, Gece Nöbetçileri Baş Korucusu, Sur'un ötesinde kayboldu, öldüğüne inanılıyor,
-teyzesi { LYSA ARRYN}, Kartal Yuvası Leydisi,
-oğlu, ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, hastalıklı bir çocuk,
-dayısı, SÖR EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, Kırmızı Düğün'de

esir alındı,
-Frey Hanedanından LEYDİ ROSLIN, Edmure'un karısı, hamile,
-annesinin amcası, SÖR BRYNDEN TULLY, namı diğer KARABALIK, Nehirova'nın eski kale kumandanı, şu anda kaçak,
-Kışyarı sancak beyleri, Kuzey Lordları:
-JON UMBER, namı diğer İRİ JON, Son Ocak Lordu, İkizler'de tutsak,
-{JON}, namı diğer KÜÇÜK JON, İri Jon'un en büyük oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-MORS, namı diğer KARGAYEMİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak'ın kale kumandanı,
-HOTHER, namı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak'ın ikinci kumandanı
-{CLEY CERWYN}, Cenvyn Lordu, Kışyarında öldürüldü,
-JONELLE, ablası, otuz iki yaşında bir bakire,
-ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu,
-{DOMERİC}, vârisi, mide rahatsızlığı yüzünden öldü,
-WALTON, namı diğer ÇELİKİNCİK, kumandanı,
-RAMSAY BOLTON, nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu, namı diğer BOLTON PİÇİ, Hornwood Lordu,
-WALDER FREY ve WALDER FREY, KÜÇÜK WALDER ve BÜYÜK WALDER olarak anılırlar, Ramsay'in yaverleri,
-KEMİK BEN, Dehşet Kalesi'nin barınak başı,
-SARI DİCK, BENİM-İÇİN-DANS-ET-DAMON, DERİYÜZEN, GRUNT,
-{RICKARD KARSTARK}, Karhold Lordu, tutsakları öldürdüğü için Genç Kurt tarafından başı kesilerek infaz edildi,
-{EDDARD}, oğlu, Fısıltılı Orman'da katledildi,
-{TORRHEN}, oğlu, Fısıltılı Orman'da katledildi,
-HARRIÖN, oğlu, Bakire Havuzu'nda tutsak,
-ALYS, kızı, on beş yaşında,
-amcası, ARNOLF, Karhold'un kale kumandanı,
-CREGAN, Arnolf un büyük oğlu,
-ARTHOR, Arnolf un küçük oğlu,
-WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu, aşırı şişman,
-SÖR WYLIS MANDERLY, en büyük oğlu ve vârisi, aşırı şişman, Harrenhal'da tutsak,
-Wylis'in karısı, Woolfield Hanedanı'ndan LEONA,

-WYNAFRYD, büyük kızları,
-WYLLA, küçük kızları,
-{SÖR WENDEL MANDERLY}, ikinci oğlu, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-SÖR MARLON MANDERLY, kuzeni, Beyaz Liman'daki garnizonun kumandanı,
-ÜSTAT THEOMORE, danışman, şifacı ve hoca,
-WEX, on iki yaşında delikanlı, eskiden Theon Greyjoy'un yaveriydi, dilsiz,
-SÖR BARTİMUS, yaşlı bir şövalye, tek bacaklı, genelde sarhoş, Kurt İni'nin kale kumandanı,
-GARTH, gardiyan ve cellat,
-Garth'ın baltası LEYDİ LU,
-THERRY, genç bir zindancı,
-MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi, DİŞİ AYI,
-{DACEY}, en büyük kızı, Kırmızı Düğün'de katledildi,
-ALYSANE, kızı, genç DİŞİ AYI,
-LYRA, JORELLE, LYANNA, küçük kızları,
-{JEOR MORMONT}, ağabeyi, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, kendi adamları tarafından katledildi,
-SÖR JORAH MORMONT, oğlu, bir sürgün,
-HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü Lordu, adalı,
-karısı, JYANA,
-çocukları:
-MEERA, genç bir avcı,
-JOJEN, yeşil görüşlü bir delikanlı,
-GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi, bekâr,
-ROBETT GLOVER, kardeşi ve vârisi,
-Robett'in karısı, Locke Hanedanı'ndan SYBELLE,
-BENJICOT BRANCH, BURUNSUZ NED WOODS, Derinorman Kalesi'ne yeminli Kurt Ormanı adamları,
-{SÖR HELMAN TALLHART}, Torrhen Kalesi Efendisi, Gölgeli Vadi'de katledildi,
-{BENFRED}, oğlu ve vârisi, demiradamlar tarafından Taşlı Kıyı'da katledildi,
-EDDARA, kızı, Torrhen Kalesi'nde tutsak,
-{LEOBALD}, kardeşi, Kışyarında öldürüldü,

-Leobald'ın karısı, Hornwood Hanedanından BERENA, Torrhen Kalesi'nde tutsak,

-oğulları, BRANDON ve BEREN, Torrhen Kalesi'nde tutsaklar,

-RODRIK RYSWELL, Dereler Lordu,

-BARBREY DUSTIN, kızı, Höyükler Leydisi, Lord William Dustin'in dulu,

-HARWOOD STOUT, tebaasından bir adam, Höyükler'de küçük bir lord,

-{BETHANY BOLTON}, kızı, Lord Roose Bolton'ın ikinci karısı, ateşli bir hastalık yüzünden öldü,

-ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, kavgacı sancak beyleri ve kuzenleri,

-LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi,

-ONDREW LOCKE, Eski Kale Lordu,

dağ kabilelerinin şefleri:

-HUGO WULL, namı diğer KOCA KOVA, BRANDON NORREY,

-BRANDON NORREY, Genç Brandon, oğlu,

-TORREN LIDDLE,

-DUNCAN LIDDLE, büyük oğlu, namı diğer BÜYÜK LIDDLE,

-MORGAN LIDDLE, ikinci oğlu, namı diğer, ORTANCA LIDDLE,

-RICKARD LIDDLE, küçük oğlu, namı diğer KÜÇÜK LIDDLE,

-TORGHEN FLINT, İlk Flintler'den, namı diğer YAŞLI FLINT,

-KARA DONNEL FLINT, oğlu ve vârisi,

-ARTOS FLINT, ikinci oğlu, Kara Donnel'ın üvey kardeşi.

Starklar'ın arması, buz beyazı zemin üstünde koşan gri ulu kurttur. Stark sözü: *Kış Geliyor.*

TULLY HANEDANI

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon'a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Fatih Aegon, bütün nehir topraklarının hakimiyetini Tully Hanedanı'na vererek Edmyn Tully'yi ödüllendirdi. Tully Hanedanı, Üç Dişli Mızrak'in bütün topraklarına hükmetti. Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanı'nın sözü: *Aile, Görev, Onur.*

EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, kendi düğününde Freyler tarafından esir alındı,

-karısı, Frey Hanedanı'ndan LEYDİ ROSLIN, hamile,

-ablası, {LEYDİ CATELYN STARK}, Kışyarı Lordu Eddard'ın dulu,

Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-{LEYDİ LYSA ARRYN}, Edmure'un kız kardeşi, Vadi'den Lord Jon Arryn'in dulu, Kartal Yuvası'ndan aşağı atılarak öldürüldü,
-amcası, SÖR BRYNDEN TULLY, namı diğer KARABALIK, eski Nehirova kale kumandanı, şimdi bir kanun kaçağı,
-Nehirova'daki hane ahalisi:
-ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca,
-SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
-SÖR ROBIN RYGER, muhafızların kumandanı
-UZUN LEW, ELWODD, DELP, muhafızlar,
-UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,
-sancak beyleri, Üç Dişli Mızrak Lordları:
-TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,
-BRYNDEN, büyük oğlu ve vârisi,
-{LUCAS}, ikinci oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
-HOSTER, üçüncü oğlu, kitaplara düşkün bir delikanlı,
-EDMUND ve ALYN, küçük oğulları,
-BETHANY, kızı, sekiz yaşında,
-{ROBERT}, en küçük oğlu, ishalden öldü,
-JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
-BARBARA JAYNE, CATELYN, BESS, ALYSANNE, kızları,
-HILDY, bir kamp takipçisi,
-JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu, kendi kalesinde hapis,
-PATREK, Jason'ın oğlu, babasıyla birlikte tutsak,
-SÖR DENYS MALLISTER, Lord Jason'ın amcası, Gece Nöbetçileri'nin adamı,
-CLEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,
-SÖR MARQ PIPER, Clement'in oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de esir alındı,
-KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,
-NORBERT VANCE, kör Atranta Lordu,
-THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,
-WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,
-ELEANOR, kızı ve vârisi, on üç yaşında, Boynuz Tepe'den Dickon Tarly ile evli,
-SHELLA WHENT, haklarında yoksun bırakılmış Harrenhal Leydisi,

-SÖR HALMON PAEGE,
-LORD LYMOND GOODBROOK.

TYRELL HANEDANI

Tyreller, soylarını İlk İnsanlar'ın bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırmalarına rağmen, Menzil Krallarının vekilharçları olarak yükseldiler. Gardener Hanedanının son kralı Ateş Tarlası'nda katledildiğinde, kralın baş vekilharcı Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Fatih Aegon'a teslim etti. Aegon kaleyi ve Menzil'in hakimiyetini Harlen'e bağışladı. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Mace Tyrell, Renly Baratheon'ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery'yi Renly'yle evlendirdi. Renly'nin ölümü üzerine, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanıyla ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Hudutlar'ın Savunucusu ve Menzil'in Yüksek Mareşali,

-karısı, Eski Şehir'in Hightower Hanedanından LEYDİ ALERIE,

-çocukları:

-WILLAS, Mace'in en büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,

-SÖR GARLAN, namı diğer YİĞİT, Mace'in ikinci oğlu, yakın zamanda, Parlaksu Kalesi Lordu ilan edildi,

-Garlan'ın karısı, Fossoway Hanedanından LEYDİ LEONETTE,

-SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, Mace'in en küçük oğlu, Kral Muhafızlarının Yeminli Kardeşi, Ejderha Kayası'nda yaralandı,

-MARGAERY, Mace'in kızı, iki kez evlendi ve iki kez dul kaldı,

-kuzenleri, MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL,

-Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, bir yaver,

-LEYDİ ALYSANNE BULWER, LEYDİ ALYCE GRACEFORD, LEYDİ TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE, RAHİBE NYSTERICA, refakatçileri,

-dul annesi, Redwyne Hanedanı'ndan LEYDİ OLENNA, namı diğer DİKEN KRALİÇESİ,

-kız kardeşleri:

-LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne ile evli,

-oğlu, HORAS REDWYNE, namı diğer DEHŞET,

-oğlu, SÖR HOBBER REDWYNE, namı diğer SALYA

-kızı, DESMERA REDWYNE, on altı yaşında,

-LEYDİ JANNA, Sör Jon Fossoway ile evli,

-amcaları:

-GARTH, namı diğer KOCAMAN, amcası, Yüksek Bahçe'nin Lord Kâhyası,
-Garth'ın gayrimeşru çocukları GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,
-SÖR MORYN, Eski Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,
-ÜSTAT GORMON, amcası, Hisar'da hizmet veriyor,
-Mace'in Yüksek Bahçe'deki hane ahalisi:
-ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
-IGON VYRWEL, muhafızların kumandanı,
-SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
-YAĞTOPARI, soytarı, son derece şişman,
-Mace'in sancak beyleri, Menzil Lordları:
-RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu, Kral Tommen'in Üç Dişli Mızraktaki ordusunu komuta ediyor,
-PAKTER REDWYNE, Arbor Lordu,
-SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'in ikiz oğulları,
-Lord Paxter'in şifacısı ÜSTAT BALLABAR,
-ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
-MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
-LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu,
-HUMFREY HEWETT, Meşe Kalkan Lordu,
-FALIA ÇİÇEK, Humfrey'nin gayrimeşru kızı,
-OSBERT SERRY, Güney Kalkanı Lordu,
-GUTHOR GRIMM, Gri Kalkan Lordu,
-MORIBALD CHESTER, Yeşil Kalkan Lordu,
-ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
-LEYDİ TAENA, Orton'ın karısı, Myrli bir kadın,
-RUSSELL, Taena'nın oğlu, sekiz yaşında,
-LORD ARTHUR AMBROSE,
-LORENT CASWELL, Acı Köprü Lordu,
-Mace'in şövalyeleri ve yeminli kılıçları,
-SÖR JON FOSSOWAY, yeşil elmalı Fossowayler'den,
-SÖR TANTON FOSSOWAY, kırmızı elmalı Fossowayler'den,

Tyrellller'in arması, çimen yeşili zeminde altın bir güldür. Tyrellller'in sözü: *Güçlenerek Büyür.*

GECE NÖBETÇİLERİ'NİN YEMİNLİ KARDEŞLERİ

JON KAR, Kışyarı Piçi, Gece Nöbetçileri'nin dokuz yüz doksan sekizinci

Lord Kumandanı,

-HAYALET, Jon’un ulu kurdu,

-EDDISON TOLLETT, namı diğer EFKÂRLI EDD, Jon’un kâhyası,

-Kara Kale’de:

-ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), şifacı ve danışman, kör bir adam, yüz iki yaşında,

-CLYDAS, Aemon’ın kâhyası,

-SAMWELL TARLY, Aemonin kâhyası, kitaplara düşkün şişman bir delikanlı,

-BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

-ÜÇPARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,

-{DONAL NOYE}, tek kollu zırh ustası ve demirci, Kudretli Mag tarafından kapıda öldürüldü,

-OWEN namı diğer ÖKÜZ, TİM DÜĞÜMDİL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL namı diğer ŞEKER HILL, SOLAK LEW, JEREN, TY, WICK YONTMAÇUBUK, kâhyalar,

-OTHELL YARWYCK, Baş İnşaatçı,

-Eksik Çizme, Halder, Albett, Fıçı, Alf, inşaatçılar

-RAHİP CELLADOR, sarhoş bir mütedeyyin,

-KARA JACK BULWER, baş korucu,

-DYWEN, KEDGE AKGÖZ, BEDWYCK namı diğer DEV, GARTH BOZTÜY, KRAL ORMANI’NDAN ULMER, ELRON, GARRET YEŞİLMIZRAK, BİT FULK, PYP, GRENN namı diğer ÖKÜZ, TİM TAŞ, RORY, BERNARR namı diğer KARA BERNARR, SAKALLI BEN, TOM BARLEYCORN, GOADY BÜYÜK LITTLE, UZUN KASABALI LUKE, KILLI HAL, korucular,

-LEATHERS, karga olmayı seçen bir yabanıl,

-SÖR ALLİSER THORNE, eski silah ustası,

-LORD JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızlarının eski kumandanı, kısa bir süre için Harrenhal Lordu,

-DEMİR EMMETT, Doğugözcüsü’nün eski adamı, silah ustası,

-HARETH, namı diğer AT, ikizler ARRON ve EMRİCK, SATEN, ZIPZIP ROBİN, eğitimdeki acemiler,

-Gölge Kule’de:

-SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan,

-WALLACE MASSEY, Denys’in kâhyası ve yaveri,

-ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman,

-{QHORIN YARIMEL, YAVER DALBRIDGE, EGGEN}, Sur'un ötesinde öldürülen korucular,

-TAŞYILANI, korucu, Çığlık Geçidi'nde kayboldu,

-Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde:

-COTTER PYKE, Kumandan,

-ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,

-YAŞLI TUZLUÇAPUT, *Karakuş*'un kaptanı,

-SÖR GLENDON HEWETT, silah ustası,

-SÖR MAYNARD HOLT, *Kuşpençesi*'nin kaptanı,

-RUSS BARLEYCORN, *Fırtına Kargası'nın* kaptanı.

YABANILLAR YA DA ÖZGÜR İNSANLAR

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, Kara Kale'de tutsak,

-{DALLA}, Mance'in karısı, doğum sırasında öldü,

-oğulları, savaşta doğdu, henüz isimlendirilmedi,

-VAL, Dalla'nın kız kardeşi, "yabanıl prenses," Kara Kale'de tutsak,

-{JARL}, Val'in sevgilisi, Sur'dan düşerek öldü,

- şefleri, kumandanları ve akıncıları:

-KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri, Kara Kale'de tutsak,

-{YGRITTE}, genç bir mızrak karısı, Jon Karin sevgilisi, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-RYK, namı diğer UZUNMIZRAK, Kemik Lordu'nun çetesinin bir üyesi,

-RAGWYLE, LENYL, Kemik Lordu'nun çetesinin üyeleri,

-TORMUND, Al Kale'nin şarap Kralı, namı diğer, DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI,

-Tormund'un oğulları, UZUN TOREGG, MUNİS TORWYRD, DORMUND, DRYN, Tormund'un kızı, MUNDA,

-AĞLAK, kötü şöhretli bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,

-{HARMA}, namı diğer KÖPEKBAŞLI, Sur'un altında öldürüldü,

-HALLECK, Harma'nın erkek kardeşi,

-{STYR}, Thenn Magnarı, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,

-SIGORN, Styr’in oğlu, yeni Thenn Magnarı,

-VARAMYR, namı diğer ALTIDERİ, bir derideğiştiren, altı kurdun, bir gölge kedisinin ve bir kar ayısının efendisi, çocukken YUMRU olarak anılırdı,

-TEKGÖZ, SİNSİ, AVCI, Varamyr’in kurtları,

-{TÜMSEK}, Varamyr’in kardeşi, bir köpek tarafından öldürüldü,

-{HAGGON}, Varamyr’in manevi babası, derideğiştiren ve avcı,

-THİSTLE, bir mızrak karısı, sert ve çirkin,

-{BRIAR, GRISELLA}, derideğiştirenler, uzun zaman önce öldüler,

-BORROQ, namı diğer YABAN DOMUZU, çok korkulan bir derideğiştiren,

-SOREN KALKANKIRAN, meşhur bir savaşçı,

-MORNA BEYAZ MASKE, cadı savaşçı, akıncı,

-YGON YAŞLIBABA, on sekiz karısı olan bir kabile şefi,

-BÜYÜK ÖKÜZ BALIĞI, Donuk Kıyı’da şef,

-KÖSTEBEK ANA, kehanette bulunan bir orman cadısı,

-BROGG, TACİR GAVIN, AVCI HARLE, YAKIŞIKLI HARLE, GÖÇEBE HOWD, KÖR DOSS, AHŞAP KULAK KABİLESİ’NDEN KYLEG, DEVYN FOKYUZEN, özgür insanlar arasındaki şefler ve liderler,

-{ORELL, namı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi’nde Jon Kar tarafından katledilen bir derideğiştiren,

-{MAG MAR TUN DOH WEG}, namı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev, Kara Kale’nin kapısında Donal Noye tarafından öldürüldü,

-WUN WEG WUN DAR WUN, namı diğer WUN WUN, bir dev,

-ROWAN, HOLLY, SİNCAP, CADIGÖZ WILLOW, FRENYA, MYRTLE, Sur’da esir tutulan mızrak karıları.

SUR’UN ÖTESİ

-Tekinsiz Orman’da,

-BRANDON STARK, kısaca BRAN olarak anılır, Kışyarı Prensi ve Kuzey vârisi, dokuz yaşında sakat bir çocuk,

-eşlikçileri ve koruyucuları:

-MEERA REED, on altı yaşında bir kız, Bozsu Gözcüsü’nden Howland Reed’in kızı,

-JOJEN REED, Meera’nın kardeşi, on üç yaşında, yeşilgörüşle lanetli,

-HODOR, yarım akıllı bir seyis, iki buçuk metre boyunda,

-rehberi, SOĞUKEL, siyahları giyiyor, belki de bir zamanlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı, şimdilik bir sır,

-Craster Kalesi'nde,

-eskiden Gece Nöbetçileri'nin adamı olan hainler:

-KAMA, Craster'ı öldürdü,

-OLLO KESİKEL, lord kumandanı Jeor Mormont'u öldürdü,

-YEŞİLYOL'DAN GARTH, MAWNEY, GRUBBS, ROSBYDEN ALAN, eski korucular,

-DÜZTABAN KARL, ÖKSÜZ OSS, MIRMIR BILL, eski kâhyalar,

-içi boş bir tepenin altındaki mağaralarda,

-ÜÇ GÖZLÜ KARGA, aynı zamanda SON YEŞİLGÖREN olarak anılır, büyücü ve uykuda yürüyen, eskiden BRYNDEN ismiyle Gece Nöbetçileri'nin hizmetindeydi, şimdi insandan çok bir ağaç,

-ormanın çocukları, toprağın şarkısını söyleyenler, tükenmekte olan soyun son temsilcileri:

-YAPRAK, KÜL, TERAZİ, SİYAH BIÇAK, KARLI PELERİN, KARA ELMAS. ESSOS

DAR DENİZİN ÖTESİ BRAAVOS'TA

FERREGO ANTARYON, Braavos'un Deniz Lordu,

-QARRO VOLENTIN, Braavos'un Baş Kılıcı, Ferrego'nun koruyucusu,

-BELLEGERE OTHERYS, namı diğer SİYAH İNCİ, aynı ismi taşıyan bir korsan kraliçenin soyundan gelen bir zaniye,

-PEÇELİ LEYDİ, MERLING KRALİÇESİ, AY GÖLGESİ, AKŞAMIN KIZI, DİŞİ ŞAİR, meşhur zaniyeler,

-NAZİK ADAM ve KÜÇÜK KIZ, Siyahın ve Beyazın Evi'nde Çok Yüzlü Tanrının hizmetkârları,

-UMMA, tapınağın aşçısı,

-YAKIŞIKLI ADAM, ŞİŞMAN ADAM, SERT YÜZLÜ ADAM, AÇLIKTAN KIRILAN ADAM, ŞAŞI ADAM, Çok Yüzlü Tanrının gizli hizmetkârları,

-Stark Hanedanından ARYA, Siyahın ve Beyazın Evi'nde bir çırak, ARRY, NAN, GELİNCİK, GÜVERCİN, TUZLU ve KANALLARIN KEDİ'Sİ olarak da bilinir,

-BRUSCO, bir balık satıcısı,

-TALEA ve BREA, Brusco'nun kızları,

-MERALYN, kısaca MERRY diye anılır, Paçavracılar Limanı civarındaki bir genelev olan Mutlu Liman'ın sahibesi,

-DENİZCİNİN KARISI, Mutlu Liman'daki bir fahişe,

-LANNA, Denizcinin Karısı'nın kızı, genç bir fahişe,

-KIRMIZI ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, TELEK olarak anılan bir kâtip, ATEŞ SİHİRBAZI COSSOMO, Mutlu Liman'ın müdavimleri,

-TAGGANARO, yan kesici ve hırsız,

-CASSO, FOKLARIN KRALI, Tagganaro'nun eğitimli fok balığı,

-SARHOŞ KIZ, huyu değişken bir fahişe,

-S'VRONE, cinayet geçmişi olan bir rıhtım fahişesi,

ESKİ VOLANTİS'TE

-iktidardaki troyka:

-MALAQUO MAEGYR, Volantis Troykası, bir kaplan,

-DONIPHOS PAENYMION, Volantis Troykası, bir fil,

-NYESSOS VHASSAR, Volantis Troykası, bir fil,

-Volantis halkı:

-BENERRO, Işık Tanrısı R'hllor'un Yüksek Rahip'i,

-sağ kolu MOQORRO, R'hllor'un rahibi,

-SU KENARININ DULU, şehrin zengin kadını, eskiden köleydi, VOGARRO'NUN FAHİŞESİ olarak da anılır,

-PENNY, cüce bir kız, oyuncu,

-kızın domuzu SEVİMLİ,

-kızın köpeği, ÇITIRTI,

-{GROAT}, Penny'nin ağabeyi, cüce bir oyuncu, öldürüldü ve kafası kesildi,

-ALIOS QHAEDAR, troyka adayı,

-PARQUELLO VAELAROS, troyka adayı,

-BELICHO STAEGONE, troyka adayı,

-GRAZDAN MO ERAZ, bir Yunkai elçisi.

KÖLE KÖRFEZİNDE

Sarı Şehir Yunkai'de:

-YURHAZ ZO YUNZAK, Yunkai ordularının ve müttefîklerinin baş komutanı, köle taciri, kusursuz bir nesepten gelen yaşlı bir adam,

-YEZZAN ZO QAGGAZ, SARI BALİNA olarak alaya alınır, aşırı obez,

hasta, çok zengin,

-BAKICI, Yezzan’ın köle gözetmeni,

-ŞEKERLEME, hermafrodit bir köle, Yezzan’ın hazinesi,

-YARA, çavuş köle asker,

-MORGO, köle asker,

-MORGHAZ ZO ZHERZYN, genellikle sarhoş olan soylu bir adam, AYYAŞ FATİH olarak alaya alınır,

-GORZHAK ZO ERAZ, soylu bir adam, köle taciri, PELTE SURAT olarak alaya alınır,

-FAEZHAR ZO FAEZ, soylu bir adam, köle taciri, TAVŞAN olarak tanınır,

-GHAZDOR ZO AHLAQ, soylu bir adam, köle taciri, TİTREKYANAK olarak alaya alınır,

-PAEZHAR ZO MYRAQ, ufak tefek yapılı soylu bir adam, KÜÇÜK KUMRU olarak alaya alınır,

-CHEZDAR ZO RHAEZN, MAEZON ZO RHAEZN, GRAZDHAN ZO RHAEZN, soylu kardeşler, ŞINGIRTILI LORDLAR olarak alaya alınırlar,

-ARABACI, HAYVAN EFENDİSİ, PARFÜMLÜ KAHRAMAN, soylu adamlar, köle tacirleri,

-Kırmızı Şehir Astapor’da:

-MUHTEŞEM CLEOS, namı diğer KASAP KRAL,

-CLEON II, Cleon’un halefi, sekiz gün boyunca kral oldu,

-KRAL BOĞAZKESEN, bir barbar, tacı çalmak için İkinci Cleon’un boğazını kesti,

-KRALİÇE FAHİŞE, Kral İkinci Cleon’un kapatması, kralın ölümünden sonra taht üstünde hak iddia etti.

SUYUN KARŞISINDAKİ KRALİÇE

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Meereen Kraliçesi, Andalların, Rhoynarlar’ın ve İlk İnsanlar’ın kraliçesi, Yedi Krallık Lordu, Diyar’ın Koruyucusu, Büyük Çim Denizi’nin *Khaleesi*’si, namı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI,

-ejderhaları, DROGON, VİSERİON, RHAEGAL,

-ağabeyi,{RHAEGAR}, Ejderha Kayası Prensi, Üç Dişli Mızrak’ta Kral Robert tarafından katledildi,

-Rhaegar’ın kızı, {RHAENYS}, Kral Topraklarının İşgali sırasında

katledildi,

-Rhaegar’in oğlu,{AEGON}, Kral Topraklarının İşgali sırasında katledildi,

-ağabeyi, {VISERYS}, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kişi, namı diğer YALVARAN KRAL, erimiş altınla taçlandırıldı,

-lord kocası, {DROGO}, Dothrak *Khal’ı*, iyileşmeyen bir yaradan öldü,

-ölü doğan oğlu,{RHAEGO},ana rahminde *maegi* Mirri Maz Duur tarafından katledildi, koruyucuları:

-SÖR BARRİSTAN SELMY, namı diğer CESUR BARRİSTAN, eskiden Kral Robert’ın Kral Muhafızlarının Lord Kumandanıydı,

-Barristan’in şövalye olmak üzere eğittiği delikanlılar,

-TUMCHO LHO, Şahmeran Adalarından,

-LARRAQ, namı diğer KAMÇI, Meereen’den,

-KIRMIZI KUZU, Lhazar’dan bir azatlı köle,

-ÇOCUKLAR, Ghisli üç kardeş,

-GÜÇLÜ BELWAS, hadım ve eski dövüşçü köle,

-Dothraklı kansüvarileri:

-JHOGO, kansüvarisi, kamçı,

-AGGO, kansüvarisi, yay,

-RAKHARO, kansüvarisi, *arakh*,

-kumandanları:

-DAARİO NAHARIS, gösterişli bir adam, Tyroshlu paralı asker, Fırtına Kargaları isimli özgür birliğin kumandanı,

-BEN PLUMM, Namı diğer ESMER BEN, kırma bir paralı asker, ikinci Oğullar isimli özgür birliğin kumandanı,

-GRİ SOLUCAN, bir hadım, hadımlardan oluşan bir piyade birliği olan Lekesizler’in kumandanı,

-KAHRAMAN, Lekesizler’in ikinci kumandam,

-SADIK KALKAN, Lekesiz mızrakçısı,

-MOLLONO YOS DOB, azatlı kölelerden oluşan Sadık Kalkanlar isimli özgür birliğin kumandanı,

-SYMON ÇİZGİLİ SIRT, azatlı kölelerden oluşan ÖZGÜR KARDEŞLER isimli birliğin kumandanı,

-MARSELEN, azatlı kölelerden oluşan ANA’NIN OĞULLARI isimli birliğin kumandanı, bir hadım, Missandei’nin ağabeyi,

-GROLEO, Pentoslu, büyük göke *Saduleon’un* kaptanıydı, şimdi donanmasız bir amiral,

-ROMMO, bir *jaqqa rharı*, Dothraklı,

-Meereenli meclisi:

-REZNAK MO REZNAK, kethüda, kel ve kaypak bir adam,

-SKAHAZ MO KANDAQ, namı diğer KELKAFA, şehrin muhafızlığını yapan Tunç Canavarlar'ın kumandanı,

-hizmetkârları:

-IRRİ ve JHIQUI, Dothraklı genç kadınlar,

-MİSSANDEİ, Naathlı, mütercim ve kâtibe,

-GRAZDAR, QEZZA, MEZZARA, KEZMYA, AZZAK, BHAKAZ, MIKLAZ, DHAZZAR, DRAQAZ, JHEZANE, Meereen piramitlerinin çocukları, kraliçenin kadeh taşıyıcıları ve uşakları,

-Meeren halkı, soylular ve sıradan olanlar:

-GALAZZA GALARE, Yeşil Fazilet, Merhamet Tapınağı'nda yüksek rahibe,

-GRAZDAM ZO GALARE, kuzeni, soylu bir adam,

-HİZDAHR ZO LORAQ, Meereen soylusu, çok zengin, kadim bir nesepten geliyor,

-MARGHAZ ZO LORAQ, kuzeni,

-RYLONA RHEE, azatlı kadın köle, arpçı,

-{HAZZEA}, bir çiftçinin kızı, dört yaşında,

-DEV GOGHOR, KHRAZZ, KEMİKKIRAN BELAQUO, COUNT'UN CAMARON'I, KORKUSUZ ITHOKE, BENEKLİ KEDİ, KARASAÇLI BARSENA, ÇELİKDERİ, çukur dövüşçüleri ve azatlı köleler,

-müphem müttefikleri, sahte dostları ve bilinen düşmanları:

-SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu,

-{MIRRI MAZ DUUR}, ebe ve *maegi*, Lhazar'ın Yüce Çobanının hizmetkârı,

-XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,

-QUAITHE, Asshai'den maskeli bir gölge bağcısı,

-ILLYRİO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos'tan bir yargıç, Daenerys'in Khal Drogo'yla evlenmesine aracılık etti,

-MUHTEŞEM CLEON, Astapor'un kasap kralı,

-kraliçenin talipleri,

-Köle Körfezi'nde:

-DAARİO NAHARIS, paralı asker, Fırtına Kargaları'nın kumandanı,

-HİZDAHR ZO LORAQ, Meereen soylusu, çok zengin,

-MUHTEŞEM CLEON, Astapor'un kasap kralı,

-Volantis'te:

-PRENS QUENTYN MARTELL, Güneş Mızrağı'ndan Dorne Prensi Doran Martell'in büyük oğlu,

-yeminli kalkanları ve eşlikçileri:

-{SÖR CLETUS YRONWOOD}, Demir Ormanı vârisi, korsanlar tarafından katledildi,

-SÖR ARCHIBALD YRONWOOD, Cletus'un kuzeni, namı diğer İRİ ADAM,

-SÖR GERRİS DRINKWATER,

-{ÜSTAT KEDRY}, korsanlar tarafından katledildi,

-{SÖR WILLAM WELLS}, korsanlar tarafından katledildi,

-Rhoyne'da:

-GENÇ GRİFF, on sekiz yaşında mavi saçlı bir delikanlı,

-manevi babası, GRİFF, Altın Mürettebat'a hizmet vermiş eski paralı asker,

-eşlikçileri, öğretmenleri ve koruyucuları:

-SÖR ROLLY DUCKFIELD, namı diğer ÖRDEK, bir şövalye,

-RAHİBE LEMORE, İnanç'a bağlı bir kadın,

-HALDON, namı diğer YARIÜSTAT, hoca,

-YANDRY, *Utangaç Bakire'nin* efendisi ve kaptanı,

-YSİLLA, karısı,

-denizde:

-VICTARION GREYJOY, Demir Donanma'nın Lord Kaptanı, namı diğer DEMİR KAPTAN,

-kaptanın yatak ısıtıcısı, esmer ve dilsiz bir kadın, Euron Kargagöz'ün hediyesi,

-şifacısı, ÜSTAT KERWIN, Yeşil Kalkan'da hizmetliydi, Euron'un hediyesi,

-*Demir Zafer*'deki mürretebatı:

-TEKKULAK WULFE, RAGNOR TURNA, LONGWATER TURNA, TOM TIDEWOOD, BURTON HUMBLE, QUELLON HUMBLE, STEFFAR STAMMERER,

-kaptanları:

-RODRIK SPARR, namı diğer TARLA FARESİ, *Keder*'in kaptanı,

-KIRMIZI RALF STONEHOUSE, *Kırmızı Soytarı'nın* kaptanı
-MANFRYD MERLYN, *Uçurtma'nın* kaptanı,
-TOPAL RALF, *Lord Quellon*'un kaptanı,
-TOM CODD, namı diğer KANSIZ TOM, *Ağıt*'ın kaptanı,
-DAEGON SHEPHERD, namı diğer KARA ÇOBAN, *Hançer*'in kaptanı.

Targaryenlar ejderhanın kanıdır. Kökleri, Valyria'nın kadim Özgür Kale'sinin soylu lordlarına uzanır. Leylak, çivit mavisi ve menekşe gözler ile platin saçlar, irsiyetlerinin işaretçileridir. Targaryen Hanedanı, kanının saflığını korumak amacıyla kardeşi kardeşle, kuzeni kuzenle, dayı ve amcayı yeğenle evlendirmiştir. Hanedanın kurucusu olan Fatih Aegon iki kız kardeşiyle evlenmiş ve her ikisinden de birer oğul sahibi olmuştur. Targaryen Hanedanının arması, siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderhadır. Ejderhanın başlan Aegon ve kız kardeşlerini temsil eder. Targaryenlar'ın sözü: *Ateş ve Kan.*

PARALI ASKERLER
ÖZGÜR BİRLİKLERİN ERKEKLERİ VE KADINLARI

ALTIN MÜRETTEBAT, sadakati şüpheli on bin kişiden oluşur:
-EVSİZ HARRY STRİCKLAND, baş kumandan,
-WATKYN, yaveri ve kadeh taşıyıcısı,
-{SÖR MYLES TOYNE}, dört yıl önce öldü, eski baş kumandan,
-KARA BALAQ, beyaz saçlı bir Yaz Adalı, birliğin yaycılarının kumandanı,
-LYSONO MAAR, Özgür Şehir Lys'ten gelen bir paralı asker, birliğin muhbir başı,
-GORYS EDORYEN, Özgür Şehir Volantis'ten gelen bir paralı asker, birliğin veznedarı,
-SÖR FRANKLYN ÇİÇEK, Şıra Kalesi Piçi, Menzil'den gelen bir paralı asker,
-SÖR MARQ MANDRAKE, kölelikten kaçmış bir sürgün, yüzünde çiçek hastalığı izleri var,
-SÖR LASWELL PEAKE, sürgün bir lord,
-kardeşleri, TORMAN ve PYKEWOOD,
-SÖR TRISTAN NEHİR, piç, haydut, sürgün,
-CASPOR TEPE, HUMFREY TAŞ, MALOJAYN, DİCK COLE, WILL COLE, LORIMAS MUDD, JON LOTHSON, LYMON

PEASE, SÖR BRENDEL BYRNE, DUNCAN STRONG, ZİNCİR, GENÇ JON MUDD, birliğin çavuşları,

-{SÖR AEGOR NEHİR, namı diğer ACIÇELİK}, Kral VI. Aegon'ın gayrimeşru oğlu, birliğin kurucusu,

-{MAELYS I. KARAATEŞ}, birliğin baş kumandam, Batıdiyarın Demir Tahtı'nın talibi, Dokuzlu Çete'nin mensubu, Dokuzmetelik Kralları Savaşı'nda katledildi,

--RÜZGÂRLA SAVRULANLAR, iki bin süvari ve piyadeden oluşur, Yunkai'ye yeminlidir,

-HIRPANİ PRENS, Özgür Şehir Pentos soylusu, birliğin kumandanı ve kurucusu,

-CAGGO, namı diğer CESETKATİLİ, prensin sağ kolu,

-DENZO D'HAN, savaşçı ozan, prensin sol kolu,

-HUGH HUNGERFORD, çavuş, birliğin eski veznedarı, sikke çaldığı için üç parmağını kaybetti,

-SÖR ORSON TAŞ, SÖR LUCİFER LONG ORMANIN WILL'i, DİCK STRAW, ZENCEFİL JACK, Batıdiyarlı paralı askerler,

-GÜZEL MERİS, birliğin işkencecisi,

-KİTAP, Volantisli bir kılıç adamı, okumaya düşkün,

-BEZELYE, Myr'den gelen bir arbaletçi,

-YAŞLI KEMİK BEN, yıpranmış bir Yaz Adalı,

-MYRIO MYRAKIS, Pentos'tan gelen bir paralı asker,

--KEDİ TAYFASI, üç bin kişiden oluşur, Yunkai'ye yeminlidir,

-KANLISAKAL, kumandan,

--UZUN MIZRAKLAR, sekiz yüz süvariden oluşur, Yunkai'ye yeminlidir,

-GYLO RHEGAN, kumandan,

--İKİNCİ OĞULLAR, beş yüz süvariden oluşur, Kraliçe Daenerys'e yeminlidir,

-ESMER BEN PLUMM, kumandan,

-KASPARIO, namı diğer ZEKİ KASPARIO, bir eşkıya, ikinci kumandan,

-TYBERO ISTARION, namı diğer HOKKA, birliğin veznedarı,

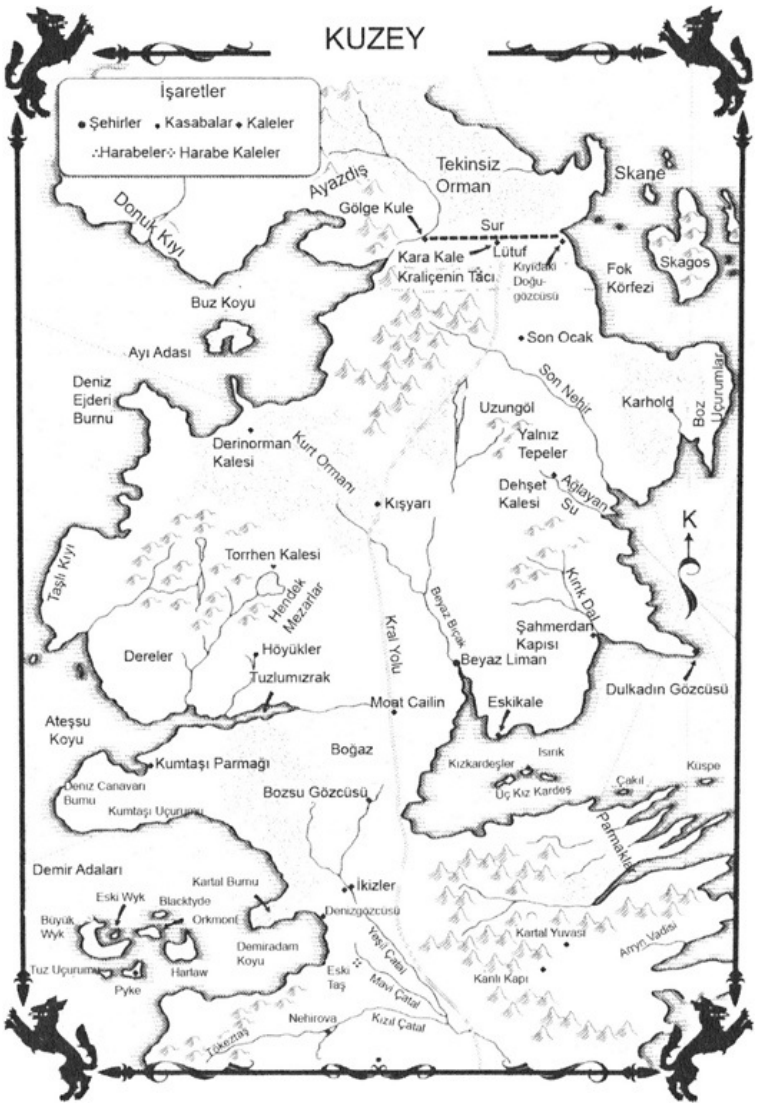
-ÇEKİÇ, ayyaş bir demirci ve zırh ustası,

-ÇİVİ, Çekiç'in çırağı,

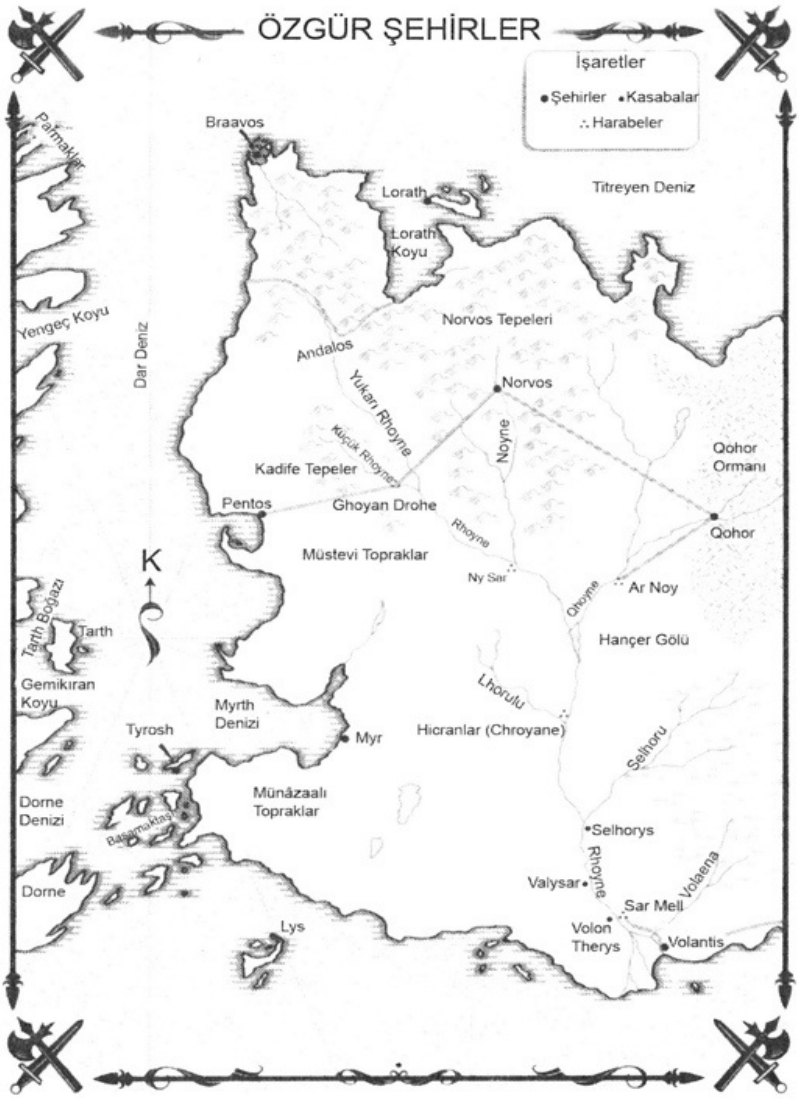
-SNATCH, tek kollu bir çavuş,
-KEM, genç bir paralı asker, Bit Çukuru'ndan,
-BOKKOKO, şöhretli bir baltacı,
-UHLAN, çavuş,

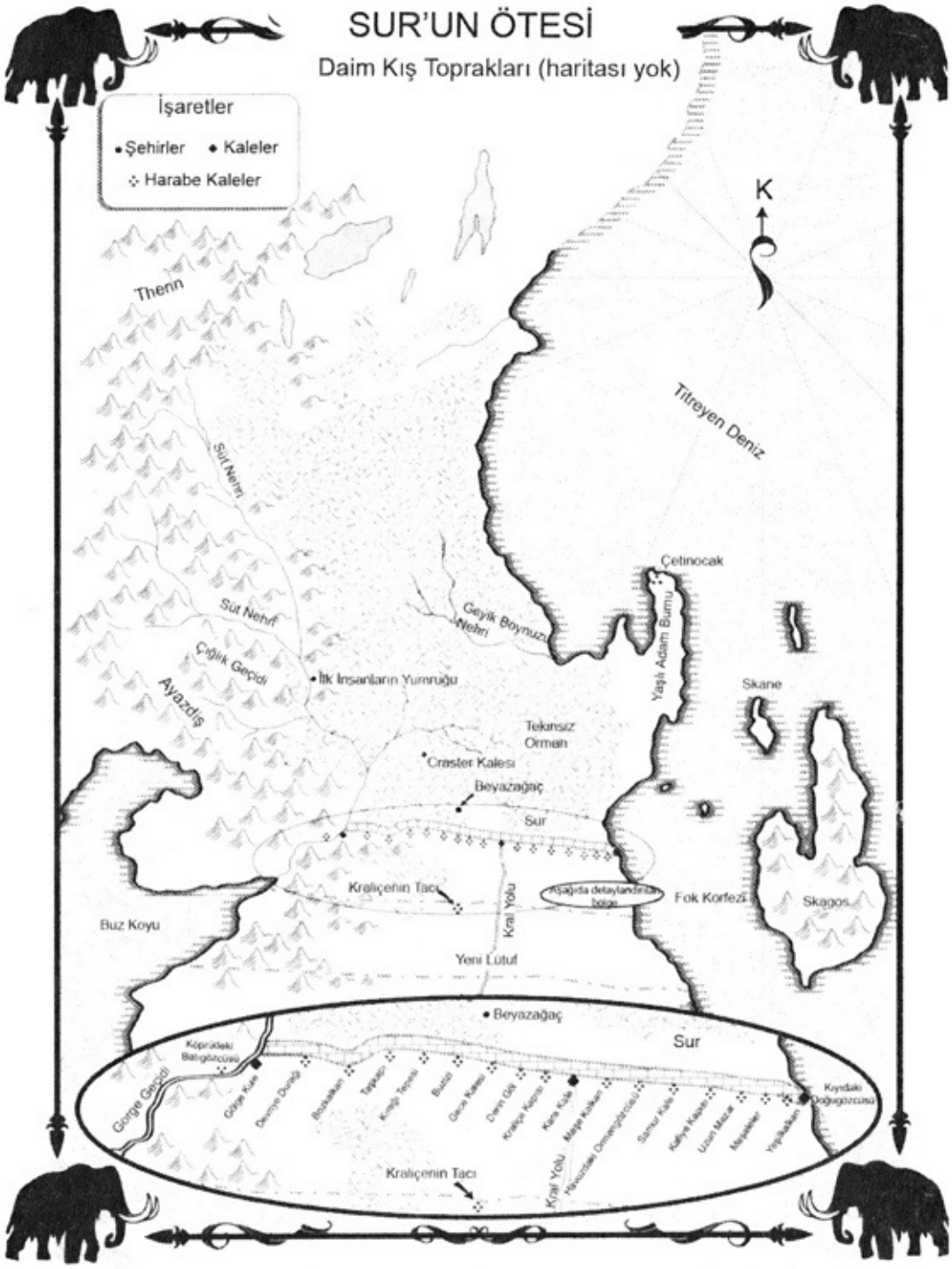
--FIRTINA KARGALARI, beş yüz süvariden oluşur, Kraliçe Daenerys'e yeminlidir,
-DAARİO NAHARIS, kumandan,
-DULBIRAKAN, ikinci kumandan,
-JOKIN, birliğin yayalarının kumandam.

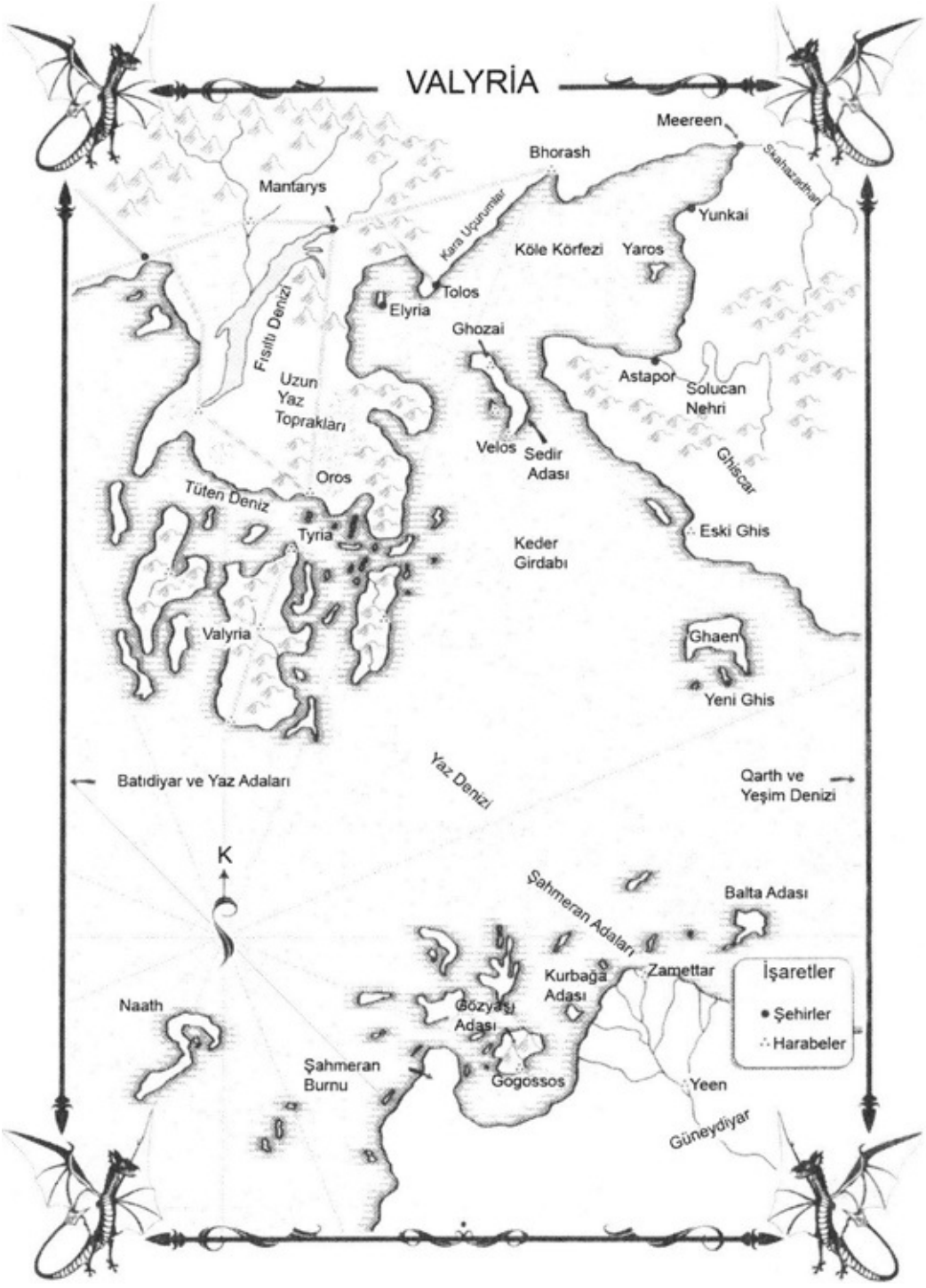
HARİTALAR

KUZEY
İşaretler
Şehirler
Kasabalar
Kaleler
Harabeler
Harabe Kaleler
Tekinsiz Orman
Skane
Ayazdiş
Gölge Kule
Donuk Kıyı
Sur
Kara Kale
Kraliçenin Tacı
Lutuf
Kıyıdaki Doğu-gözcüsü
Fok Körfezi
Skagos
Buz Koyu
Son Ocak
Ayı Adası
Deniz Ejderi Burnu
Son Nehir
Karhold
Boz Uçurumlar
Uzungöl
Yalnız Tepeler
Derinorman Kalesi
Kurt Ormanı
Dehşet Kalesi
Aglayan Su
Kışyarı
K
Taşlı Kıyı
Torrhen Kalesi
Hendek Mezarlar
Kırık Dal
Kral Yolu
Beyaz Bıçak
Şahmerdan Kapısı
Dereler
Höyükler
Tuzlumızrak
Beyaz Liman
Dulkadın Gözcüsü
Moat Cailin
Eskikale
Ateşsu Koyu
Boğaz
Kumtaşı Parmağı
Kızkardeşler
Isırık
Üç Kız Kardeş
Çakıl
Kuspe
Deniz Canavarı Burnu
Bozsu Gözcüsü
Kumtaşı Uçurumu
Parmaklar
Demir Adaları
Kartal Burnu
İkizler
Eski Wyk
Blacktyde
Denizgözcüsü
Büyük Wyk
Orkmont
Kartal Yuvası
Demiradam Koyu
Yeşil Çatal
Arryn Vadisi
Tuz Uçurumu
Harlaw
Eski Taş
Mavi Çatal
Kanlı Kapı
Pyke
Nehirova
Kızıl Çatal
Ilıkeziaş

GÜNEY
İşaretler
Şehirler
Kasabalar
Kaleler
Harabeler
Harabe Kaleler
Üç Kız Kardeş
Soğuksu
Yılan Ormanı
Yürek Ocağı
Uzunyay Kalesi
Keskinşarkı
Kartal Yuvası
Arryn Vadisi
Eski Çapa
Kanlı Kapı
Demirmeşe
Taşyazı
Kızılhisar
Lord Harrowby'in Kasabası
Tuzçukuru
Dışbudak
Yengeç Burnu
Kırkpençe Burnu
Pençe Adası
Ejderha Koyası
Akıntıtaşı
Kanal
Massey Kancası
Keskinburun
Karasu Koyu
Rosby
Kral Toprakları
Karasu Nehri
Kral Ormanı
Ağrısu
Saman Kalesi
Bronz Kaşık
Tarth
Akşamgüneşi Kalesi
Kesik Orman
Fırtına Burnu
Gemikıran Koyu
Akbaba Tüneği
Yaz Kalesi
Karga Yuvası
Taşmeğfer
Yağmur Ormanı
Yağmur Kalesi
Sisli Orman
Estermont
Gazap Burnu
Yeşil Kaya
Ağlayan Kule
Gri Dehşet
Hayalet Tepesi
Kırık Kol
Güneş Mızrağı
Limon Ormanı
Tuz Kıyısı
Yeşil Kan
Vaith
Kurbağ
İnayet
Dorne
Dorne Denizi
Demir Ormanı
Yüksek Sema
Yüksek Dergah
Kumtaşı
Cehennem Çukuru
Kükürt
Kayanyıldız
Güneş Evi
Arbor
Redwyne Boğazları
Fısıltılı Ses
Üç Kule
Kaçaç
Eski Şehir Topraklar
Yukarı
Bal Kalesi
Balli Şarap
Bandallon
Parlaksu Kalesi
Yüksek Bahçe
Dünya Yolu
Kalkan Adaları
Eski Meşe
Kızıl Göl
Crakehall
Mısır Tarlası
Gümüş Kale
Şölen Ateşi
Lannis Limanı
Casterly Kayası
Tebk
Güzel Kız
Güzel Ada
Sarsfield
Sarpkaya
Tökeztaş
Kulizi
Nehir Yolu
Altın Dış
Kızıl Çatal
Petit Kalesi
Pembekuz
Boynuzvadisi
Taşlı Sept
Derin İn
Altın Yol
Altınbahçe
Eski Meşe
Gül Yolu
Menzil
Harap Kale
Acı Köpru
Mavi Yanık
Çimli Vadi
Uzunmasa
Mander
Şara Kalesi
Mochye Deresi
Gece Şarkısı
Boynuz Tepe
Dorne Hudutları
Kemik Yolu
Karalıman
Şahin Tüneği
Wyl
Saadet Kulesi
Kral Mezarı
Yüksek Sema
Prens Geçidi
Demirmeşe
Kanlı Kapı
Panayır Pazarı
Han
Nehirova
Yüce Yürek
Harrenhal
Sessiz Ada
Yüzler Adası
Tanrı Gözü
Bakire Havuzu
Geyik Boynuzu Gölgeli Vadi
Kral Yolu
Deniz Gözcüsü
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Ikizler
Kartal Burnu
Demiradam Koyu
Harlaw
Pyke
Tuz Uçurumu
Afet Kalesi
Orkmont
Eski Wyk
Blacktyde
Büyük Wyk
Demir Adaları

ÖZGÜR ŞEHİRLER
İşaretler
Şehirler
Kasabalar
Harabeler
Braavos
Parmaklık
Titreyen Deniz
Lorath
Lorath Koyu
Yengeç Koyu
Dar Deniz
Norvos Tepeleri
Andalos
Yukarı Rhoyne
Norvos
Küçük Rhoyne
Noyne
Qohor Ormanı
Kadife Tepeler
Pentos
Ghoyan Drohe
Rhoyne
Qohor
Müstevi Topraklar
Ny Sar
Ar Noy
Ohoyne
K
Tarth Boğazı
Tarth
Hançer Gölü
Gemikıran Koyu
Lhorulu
Myrth Denizi
Tyrosh
Myr
Hicranlar (Chroyane)
Selhoru
Dorne Denizi
Münâzaalı Topraklar
Selhorys
Rhoyne
Volaena
Valysar
Sar Mell
Dorne
Lys
Volon Therys
Volantis

SUR'UN ÖTESİ
Daim Kış Toprakları (haritası yok)
İşaretler
Şehirler
Kaleler
Harabe Kaleler
K
Themn
Titreyen Deniz
Süt Nehri
Süt Nehri
Çığlık Geçidi
Ayazdiş
İlk İnsanların Yumruğu
Geyik Boynuzu Nehri
Çetinocak
Yaşlı Adam Burnu
Skane
Tekinsiz Orman
Craister Kalesi
Beyazağaç
Sur
Kraliçenin Tacı
Kral Yolu
Aşağıda detaylandırılan bölge
Fok Körfezi
Skagos
Buz Koyu
Yeni Lütuf
Beyazağaç
Sur
Köprüdeki Bilgiçcüsü
Gorge Geçidi
Gölge Kule
Devriye Durağı
Bozkabanı
Taşkafa
Kırtığı Tepesi
Buzlu
Geniş Kalesi
Dairesi Gölü
Kraliçe Kapısı
Kara Kule
Mavga Kulları
Kayıtsızlar Ormanyörtüsü
Sarımsı Kule
Kafiye Kapısı
Uzun Mezar
Mağaralar
Yeşilkalkan
Kıyıdaki Boğazcüsü
Kraliçenin Tacı
Kral Yolu

VALYRİA
Meereen
Bhorash
Skahazadhan
Manfarys
Kara Uçurumlar
Yunkai
Köle Körfezi
Yaros
Tolos
Elyria
Frisitli Denizi
Ghozai
Astapor
Uzun Yaz Toprakları
Solucan Nehri
Velos
Sedir Adası
Ghiscar
Oros
Tüten Deniz
Tyria
Eski Ghis
Keder Girdabı
Valyria
Ghaen
Yeni Ghis
Batıdiyar ve Yaz Adaları
Yaz Denizi
Qarth ve Yeşim Denizi
K
Şahmeran Adaları
Balta Adası
Kurbağa Adası
Zamettar
İşaretler
Şehirler
Harabeler
Naath
Gözyaşı Adası
Şahmeran Burnu
Gogossos
Yeen
Güneydiyar